

A person stands on a dark, rocky cliff edge, looking out over a vast, hazy mountain range. The sky is filled with soft, white clouds. The overall scene is serene and majestic.

ANH HƯNG

CHI

Tôn Hiền

[Độc truyện Online - Chương 0 Tiết tử thứ nhất](#)
[Độc truyện Online - Chương 0 Tiết tử thứ hai](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Huyết án nơi tiêu cục](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Huyết án nơi tiêu cục](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Túi gấm giữ mạng](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Túi gấm giữ mạng](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Hàng hay là chết](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Hàng hay là chết](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Hàng hay là chết](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Lệ rải khắp kinh thành](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Lệ rải khắp kinh thành](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Thi rớt tú tài](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Thi rớt tú tài](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Lập thân vì thiên hạ](#)

[Độc truyện Online - Chương 2: Lập thân vì thiên hạ](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Đại phú gia](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Đại phú gia](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Vô Song Liên Quyền](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Vô Song Liên Quyền](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Vô Song Liên Quyền](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Vỡ mộng Dương Châu](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Vỡ mộng Dương Châu](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Cánh nhạn giữa đất trời](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Cánh nhạn giữa đất trời](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Gã bán mì Sơn Đông](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Gã bán mì Sơn Đông](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Huyết chiến nơi Tử Cấm thành](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Huyết chiến nơi Tử Cấm thành](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Tư lang trung phong lưu](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Tư lang trung phong lưu](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Tư lang trung phong lưu](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Tư lang trung phong lưu](#)

[Độc truyện Online - Chương 4: Tư lang trung.phong lưu](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Quý phủ thượng thư](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Quý phủ thượng thư](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Huyền cơ trong da dê](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Huyền cơ trong da dê](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Huyền cơ trong da dê](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Sắc mùi chiến tranh](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Môn nhân Cửu Hoa Sơn](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Môn nhân Cửu Hoa Sơn](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Môn nhân Cửu Hoa Sơn](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Nữ nhân rắn rết](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Nữ nhân rắn rết](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Nữ nhân rắn rết](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Nữ nhân rắn rết](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Tung Sơn Thiếu Lâm Tự](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Tung Sơn Thiếu Lâm Tự](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Tung Sơn Thiếu Lâm Tự](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Tung Sơn Thiếu Lâm Tự](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Sát Kim thần dũng](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Sát Kim thần dũng](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Sát Kim thần dũng](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Sát Kim thần dũng](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần \(1\) Tuế Chung”](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần \(1\) Tuế Chung”](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần \(1\) Tuế Chung”](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần \(1\) Tuế Chung”](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần \(1\) Tuế Chung”](#)

[Độc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần \(1\) Tuổi Chung”](#)

[Độc truyện Online - Chương 6: Giang Đông Phàm Ảnh](#)

[Độc truyện Online - Chương 6: Giang Đông Phàm Ảnh](#)

[Độc truyện Online - Chương 7: Đánh cuộc](#)

[Độc truyện Online - Chương 7: Đánh cuộc](#)

[Độc truyện Online - Chương 8: Long Hoàng động thế](#)

[Độc truyện Online - Chương 1: Ngân Xuyên công chúa](#)

[Độc truyện Online - Chương 1: Ngân Xuyên công chúa](#)

[Độc truyện Online - Chương 1: Ngân Xuyên công chúa](#)

[Độc truyện Online - Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân](#)

[Độc truyện Online - Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân](#)

[Độc truyện Online - Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân](#)

[Độc truyện Online - Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân](#)

[Độc truyện Online - Chương 3: Chiêu Quân xuất tái \(1\)](#)

[Độc truyện Online - Chương 3: Chiêu Quân xuất tái](#)

[Độc truyện Online - Chương 4: Quốc uy của thiên triều](#)

[Độc truyện Online - Chương 4: Quốc uy của thiên triều](#)

[Độc truyện Online - Chương 4: Quốc uy của thiên triều](#)

[Độc truyện Online - Chương 4: Quốc uy của thiên triều](#)

[Độc truyện Online - Chương 5: Võ giả đệ nhất Tây Cương](#)

[Độc truyện Online - Chương 5: Võ giả đệ nhất Tây Cương](#)

[Độc truyện Online - Chương 5: Võ giả đệ nhất Tây Cương](#)

[Độc truyện Online - Chương 6: Tấm lòng trung nghĩa](#)

[Độc truyện Online - Chương 6: Tấm lòng trung nghĩa](#)

[Độc truyện Online - Chương 6: Tấm lòng trung nghĩa](#)

[Độc truyện Online - Chương 7: Trời già còn mắt](#)

[Độc truyện Online - Chương 7: Trời già còn mắt](#)

[Độc truyện Online - Chương 8: Trăng sáng soi đỉnh Thiên Sơn](#)

[Độc truyện Online - Chương 8: Trăng sáng soi đỉnh Thiên Sơn](#)

[Độc truyện Online - Chương 8: Trăng sáng soi đỉnh Thiên Sơn](#)

[Độc truyện Online - Chương 9: Đại nạn không chết](#)

[Độc truyện Online - Chương 9: Đại nạn không chết](#)

[Độc truyện Online - Chương 10: Khả Hân điểm đại binh](#)
[Độc truyện Online - Chương 10: Khả Hân điểm đại binh](#)
[Độc truyện Online - Chương 10: Khả Hân điểm đại binh](#)
[Độc truyện Online - Chương 10: Khả Hân điểm đại binh](#)
[Độc truyện Online - Chương 11: Khuyên người hãy cạo chén mời \(1\)](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Hung hiểm trước cửa vào](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Hung hiểm trước cửa vào](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Hung hiểm trước cửa vào](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Nam Thiên Môn](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Nam Thiên Môn](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Nam Thiên Môn](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Nam Thiên Môn](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Không thể quay đầu](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Không thể quay đầu](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Không thể quay đầu](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Cùng lộ bản lĩnh](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Sinh tử cách một đường tơ](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Đại chân long sinh trong biển](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Đại chân long sinh trong biển](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Đại chân long sinh trong biển](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Phi La Tử Khí](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Phi La Tử Khí](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Phi La Tử Khí](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Phi La Tử Khí](#)
[Độc truyện Online - Chương 9: Hoa tình chớm nở lòng ai!](#)
[Độc truyện Online - Chương 10: Phong vân tương khởi](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Ngốc hài tử](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Thẳng liền tám trăm trận](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Thẳng liền tám trăm trận](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Quần hùng hội Hoa Sơn](#)

[Độc truyện Online - Chương 3: Quần hùng hội Hoa Sơn](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Quần hùng hội Hoa Sơn](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Chân nhân bất lộ tướng](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Chân nhân bất lộ tướng](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Phong kiếm quy ẩn](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Phong kiếm quy ẩn](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Phong kiếm quy ẩn](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Phong kiếm quy ẩn](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Truyền nhân Thiên Sơn](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Truyền nhân Thiên Sơn](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Áp chế thiên hạ](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Áp chế thiên hạ](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Áp chế thiên hạ](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Áp chế thiên hạ Hồi 4](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Luận võ đoạt soái Hồi 1](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Luận võ đoạt soái Hồi 2](#)
[Độc truyện Online - Chương 9: Kiếm như thần kiếm như ta Hồi 1](#)
[Độc truyện Online - Chương 9: Kiếm như thần kiếm như ta Hồi 2](#)
[Độc truyện Online - Chương 9: Kiếm như thần kiếm như ta Hồi 3](#)
[Độc truyện Online - Chương 9: Kiếm như thần kiếm như ta Hồi 4](#)
[Độc truyện Online - Chương 10: Sông núi sinh tài đời đời có Hồi 1](#)
[Độc truyện Online - Chương 10: Sông núi sinh tài đời đời có Hồi 2](#)
[Độc truyện Online - Chương 11: Miệng thép xem mệnh cho người Hồi 1](#)
[Độc truyện Online - Chương 11: Miệng thép xem mệnh cho người Hồi 2](#)
[Độc truyện Online - Quyển VIII: Bảng vàng đề danh Chương 1: Uống máu](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Giáp mặt chẳng nhận nhau](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Giáp mặt chẳng nhận nhau Hồi 2](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Giáp mặt chẳng nhận nhau Hồi 3](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Trận chiến cuối cùng](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Trận chiến cuối cùng](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Nam tử gan to bằng trời](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Nam tử gan to bằng trời](#)

[Độc truyện Online - Chương 4: Nam tử gan to bằng trời](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Nam tử gan to bằng trời](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Kinh hoa thu sắc](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Kinh hoa thu sắc](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Kinh hoa thu sắc](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Kinh hoa thu sắc](#)
[Độc truyện Online - Chương 5: Kinh hoa thu sắc](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Mệnh lý hữu thời chung tu hữu*](#)
[Độc truyện Online - Chương 6: Mệnh lý hữu thời chung tu hữu](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Mở mắt cao xanh thường văn chương](#)
[Độc truyện Online - Chương 7: Mở mắt cao xanh thường văn Chương](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Lầu hiệu góc tây](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Lầu hiệu góc tây](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Lầu hiệu góc tây](#)
[Độc truyện Online - Chương 8: Lầu hiệu góc tây](#)
[Độc truyện Online - Chương 9: Đường dài quyết thẳng](#)
[Độc truyện Online - Chương 10: Gió xuân phe phẩy bên cành liễu](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Ba nỗi sợ chồng chất](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Ba phen khiếp sợ chồng chất](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Ba phen khiếp sợ chồng chất](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Ba phen khiếp sợ chồng chất](#)
[Độc truyện Online - Chương 1: Ba phen khiếp sợ chồng chất](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Quan mới nhậm chức phải lấy uy](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Quan mới nhậm chức phải lấy uy](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Quan mới nhậm chức phải lấy uy](#)
[Độc truyện Online - Chương 2: Quan mới nhậm chức phải lấy uy](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Văn Uyên Các](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Văn Uyên Các](#)
[Độc truyện Online - Chương 3: Văn Uyên Các](#)
[Độc truyện Online - Chương 4: Lôi Trạch Hình Thiên](#)

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 0 Tiết tử thứ nhất

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Chương 0 Tiết tử thứ nhất

Người dịch: Pearl

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Giới Thiệu:

- Thể loại: Kiếm Hiệp

- Sơ lược về Tác giả - Tác phẩm:

Tôn Hiếu: sinh năm 1974 tại thành phố Đài Bắc, tốt nghiệp khoa Chính trị Đại học Đài Loan năm 1996, lấy bằng thạc sĩ Hành chính công Đại học Rochester Mỹ năm 1999, năm 2000 lập một nhà xuất bản tên là Giảng Võ Đường tại Đài Loan, hiện đang làm việc tại chính nhà xuất bản này. Đã in: Long Khánh Thiên Hạ, Truy Nhật, Anh Hùng Chí.

Anh Hùng Chí là tác phẩm tiêu biểu thuộc trường phái Tân võ hiệp của tác gia võ hiệp người Đài Loan – Tôn Hiếu. Bắt đầu viết năm 1996, năm 2000 chính thức được xuất bản, tổng cộng gồm hai mươi ba quyển, ba trăm hai mươi vạn chữ, được xưng tụng là “Thanh Minh Thượng Hà Đồ “ của thể

loại tiểu thuyết võ hiệp. Trên kênh giới thiệu sách Tân Lãng, đã miêu tả đây là bộ tiểu thuyết tuy được viết theo phong cách cổ điển nhưng kết cấu lại thuộc loại hậu hiện đại, tập trung đầy đủ các yếu tố: sử thi, truyền kỳ, huyền ảo, tân võ hiệp. Trong tác phẩm có không ít tuần nam mỹ nữ, ái hận tình cừu, giang sơn mỹ nhân, mưu cơ triều chính, huynh đệ bội phản...

“Kim Dung phong bút, Cổ long thể, giang hồ duy hữu Anh hùng chí”.

Anh Hùng Chí với bút pháp độc đáo, tình tiết gay cấn, nội dung xen lẫn bi thương, có thể nói đây là một dị số trong những tác phẩm mới xuất hiện trên văn đàn trong vòng hai mươi năm gần đây.

Anh Hùng Chí là tác phẩm có phần độc nhất vô nhị và cũng khá kén độc giả. Ai đã say mê thì theo dõi suốt 10 năm không từ bỏ, nhưng những ai không đủ kiên nhẫn thì không thể theo trọn bộ.

- Sơ lược nội dung:

Tiểu thuyết xoay quanh 4 nhân vật chính : Quan - Hải – Vân - Viễn.

Họ là quý công tử mưu cơ thâm trầm (Dương Túc Quan), tướng quân hào hùng bất kham (Tân Trọng Hải), thư sinh lạc phách thất cơ (Lư Vân), bổ khoái vong mệnh thiên nhai (Ngũ Định Viễn). Bốn con người trong thời đại đen tối, vận mệnh tương liên, tình tiết giao thoa phức tạp, tình cảm động lòng người...

Giữa trưa ngày đầu tháng mười hai năm Võ Anh thứ mười lăm, một lão phụ nhân thân mặc cung trang (1) nửa ngồi nửa nằm trên ghế, ánh mắt trời ban trưa nghiêng nghiêng chiếu vào khuôn mặt đầm lệ của bà, không biết rốt cục là có sự thương tâm gì khiến bà đau lòng đến vậy.

Chỉ thấy một thiếu niên vội vàng chạy đến, lớn tiếng nói:

- Mẫu hậu! Vũ Đức Hầu hại chết hoàng huynh, chúng ta còn chờ cái gì nữa? Mau mau hạ lệnh tru diệt toàn gia hắc để báo thù cho hoàng huynh!

Lời vừa dứt, toàn thể văn võ bá quan liền kinh sợ. Ngay lúc này, một bóng người thân mặc giáp vàng nhanh chóng bước ra, nhìn qua hắc là một vị danh tướng, sắc mặt tái nhợt quỳ xuống:

- Khởi bẩm Thái Hậu, Vũ Đức Hầu có công lớn với quốc gia, hiện giờ tình hình chiến sự còn chưa rõ. Việc thánh thượng có băng hà nơi tiền tuyến có phải là thật hay không cũng chưa sáng tỏ, sao có thể hạ chỉ sát hại đại thần? Kính xin Thái Hậu lấy đại cục làm trọng, suy nghĩ cẩn trọng!

Nghe thế, thiếu niên giận dữ đạp thẳng một cước vào mặt vị võ tướng kia, cao giọng quát:

- Liễu Ngang Thiên! Thường ngày người qua lại cùng lão tặc kia, hôm nay còn cả gan ra mặt biện hộ cho hắc, trong mắt người còn có HoàngThượng hay không?

Võ tướng bị trúng một cước nhưng thân hình cường tráng không hề dịch chuyển, vẫn quỳ chặt dưới đất, cúi đầu chịu đựng.

Một quan viên khác trong đám đại thần cũng tiến lên phía trước, bẩm:

- Khởi bẩm Thái Hậu, hiện giờ có giết cả nhà Vũ Đức Hầu hay không cũng không quan trọng. Việc cấp thiết lúc này là phải lập thêm nhiều Giám quốc Hoàng trữ (2), tránh có người thừa cơ làm loạn.

Tất cả các văn võ đại thần nghe xong lời này, liền cùng nhau quỳ rạp xuống đất đồng thanh hô lên:

- Quốc gia không thể một ngày thiếu chủ, xin Thái Hậu hạ chỉ lập Mẫn Vương làm Giám quốc Hoàng trữ!

Từng lời từng lời vang vọng khắp đại điện, vắng vắng bên tai không dứt.

Nghe thấy vô số lời khuyên can của các vị đại thần, sắc mặt lão phụ nhân có chút do dự như đang ở tại trường thi vậy. Thấy vẻ mặt ngập ngừng của mẫu hậu, cổ họng thiếu niên kia khẽ nhấp nhô có vẻ lo lắng. Chúng thần thấy Thái Hậu do dự lại khuyên nhủ thêm.

Sau một hồi lâu, lão phụ nhân khẽ cắn nhẹ môi dưới, khẽ phất tay một cái. Chúng thần dưới đại điện thấy thế liền vui mừng, đồng thời quỳ rạp xuống lớn tiếng nói:

- Thái Hậu thánh minh!

Thiếu niên kia không nói thêm chỉ cười to một tiếng, liền vội chạy ra bên ngoài điện Thừa Thiên, lớn tiếng kêu lên:

- Người đâu! Triệu tập binh mã Cần vương vào kinh thành ngay cho ta, ta muốn báo thù cho hoàng huynh!

Nghe những lời này, môi lão phụ nhân khẽ run rẩy như muốn nói điều gì, mấy lần có ý định đứng dậy nhưng lại lực bất tòng tâm, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, nằm im trên ghế.

Còn võ tướng kia lệ rơi đầy mặt, quay đầu nhìn về phía ngoài điện Thừa Thiên vẫn đang nắng chói chang, thấp giọng nói: “Bá Tiên Công, người đừng trách ta. Ta đã cố hết sức rồi.”

Tin tức trong cung ngay lập tức được truyền ra, Thái Hậu hạ lệnh giới nghiêm toàn kinh thành.

Tạm thời, Ngự đệ Mẫn Vương được lập làm Giám quốc Hoàng trữ. Sau khi thương lượng, chư thần quyết triệu tập hết thầy mười bảy đạo binh mã Cần vương để bảo vệ kinh thành và các vùng lân cận.

Trong bảy lộ binh mã Cần vương đã đến kinh thành thì ba đạo Long Tường, Báo Thao, Hùng Phi tạm đóng ngoài thành. Bốn đạo quân Thần Vũ, Hùng Vũ, Phụng Tường, Thiên Sách phụng chỉ tiến thành vào thành tru diệt nghịch tặc.

Cửa thành mở ra cho năm vạn đại quân đao thương sáng loáng ngập trời lần lượt tiến vào, thần sắc chúng tướng hết sức ngưng trọng như sắp gặp đại địch. Kinh thành rộng lớn như vậy mà lúc này lại hết sức im ắng. Khắp nơi chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa, dân chúng trong thành hoặc trốn dưới giường gạch hoặc chui vào hầm, không một kẻ nào dám lộ mặt ra ngoài quan sát.

Đại quân tiến vào một con phố nhỏ dẫn đến một vương phủ, viên tướng đi đầu quát to:

- Xuống ngựa!

Vạn quân ghìm cương, cùng nhau bước xuống rất chỉnh tề. Mọi người ngẩng đầu ngược mắt nhìn lên tấm biển lớn có bốn chữ thiếp vàng “Vũ Đức Hầu phủ” trước cửa phủ.

Vị tướng lĩnh kia tiếp tục vung tay quát:

- Phá cửa!

Quân sĩ hai bên liền đem đến một trụ gỗ thật lớn, liên tục đánh vào cửa phủ Hầu gia.

- Phan! Phan! Phan!

Tiếng va đập truyền vào, rõ ràng là tiếng vật nặng liên tục đập vào cửa lớn.

Trong phủ Hầu gia lúc này chỉ toàn là người già, phụ nữ và trẻ em đang chen chúc ở đại sảnh. Trên mặt ai ai cũng đầy vẻ hoảng sợ, từng tiếng trệu gõ mạnh vào cửa lớn truyền vào như gõ thẳng vào trái tim, vào từng ngõ ngách sâu thẳm trong lòng, khiến bọn họ hồn phi phách tán. Mấy vị phu nhân cùng trốn vào một góc, khóc không thành tiếng.

Chỉ còn lại một thiếu phụ mặc bộ quần áo lông chồn hết sức diễm lệ, ngang nhiên đứng tại nội viện. Nhìn qua cũng đoán được nàng là một tiểu thư xuất thân danh môn khuê các, tay trái nàng giữ lấy tay một tiểu hài đồng, tay phải lại ôm lấy một tiểu hài đồng còn rất nhỏ, cả hai đều là con ruột của nàng.

Một trưởng lão tiến đến, giọng run run:

- Việc này... Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Quan binh tại sao lại đánh tới đây?

Thiếu phụ chỉ lắc đầu:

- Hôm qua tiền tuyến truyền tin về, lần này ngự giá thân chinh hoàn toàn thảm bại.

Vị trưởng lão nghe xong thân thể chấn động, run giọng nói:

- Chuyện đấy... Vì chuyện đấy sao lại bắt chúng ta?

Thiếu phụ đáp:

- Đơn giản là do bọn tiểu nhân gièm pha, vẫn thường nói lời hãm hại.

Tiếng âm âm bên ngoài vẫn không ngừng truyền vào, sắc mặt trưởng lão càng ảm đạm hơn:

- Chẳng lẽ cứ ngồi đây chờ chết hay sao?

Thiếu phụ mím môi không nói thêm gì nữa. Tiểu hài đồng đang đứng dựa vào cạnh mẫu thân cũng run rẩy lên.

Lại một tiếng “Phanh” thật lớn truyền đến, làm tim mọi người nhảy thót lên, trưởng lão kia run rẩy lảo đảo:

- Xong rồi... Sắp vào được rồi...

Xem ra chỉ cần đánh thêm một cái thật mạnh nữa thì cửa lớn sẽ lập tức bị phá vỡ.

Thiếu phụ cao giọng:

- Mọi người nghe cho kỹ, tất cả những người không có phận sự lập tức tránh vào nhà. Lý quản gia, lấy kim bài miễn tử của lão gia đến đây!

Lý quản gia nhanh chóng mang một cái kim bài đến giao cho thiếu phụ. Miếng kim bài bằng vàng ròng có trạm trổ Long Vân phía trên được chính đương kim Hoàng đế ban tặng. Thiếu phụ nắm chặt kim bài trong tay, hiểu rõ đây chính là hi vọng cuối cùng của cả nhà.

Thiếu phụ cúi xuống, chuyển tiểu hài đồng đang bế trong ngực sang cho tiểu hài đồng, nói:

- Văn Trường, con bế đệ đệ vào trong nhà đi.

Sắc mặt tiểu hài đồng sợ hãi, run giọng:

- Mẫu thân... Vậy còn người?

Thiếu phụ khẽ cười:

- Mẫu thân muốn làm cho ra lẽ với bọn chúng, con vào trong trước đi.

Tiểu hài đồng hét lớn:

- Con không đi, con muốn ở cùng một chỗ với mẫu thân.

Nói xong liền ôm lấy chân mẹ, một bước không rời.

Thiếu phụ đưa mắt liếc nhìn quản gia, lão liền nhanh chóng kéo tiểu hài tử này ra.

Tiểu hài đồng hoảng sợ hơn, quay đầu lại kêu to:

- Mẫu thân! Mẫu thân!

Thiếu phụ nghe con nàng kêu to cũng không quay đầu lại, một mình đứng trong nội viện.

“Ầm ầm” một tiếng động thật lớn lại vang lên. Cửa lớn đã sụp đổ, bụi bay mịt mù, người xuất hiện đầu tiên là một nam tử gương mặt âm trầm lưng đeo loan đao, toàn thân cấm bào.

Thiếu phụ quát:

- Kẻ nào ngông cuồng! Không biết đây là dinh thự của quan đại thần sao?

Nam tử lạnh nhạt:

- Chúng ta phụng lệnh Tông Nhân phủ đến đây bắt cả nhà Vũ Đức Hầu.

Thiếu phụ kia hừ lạnh một tiếng:

- Dựa vào cái gì?

Nam tử kia liền lấy ra công văn, lớn tiếng quát:

- Vũ Đức Hầu Tần Bá can tội phản quốc, xử tru di cửu tộc! Đây có đại ấn của Hình bộ, người xem đi!

Nói xong liền đem công văn ném xuống dưới đất, đám quân sĩ bên ngoài cũng bắt đầu lũ lượt tiến vào.

Thiếu phụ kia thấy thế bèn giơ tay ngăn lại, lớn tiếng nói:

- Đây là Kim bài miễn tử do đích thân Hoàng thượng ban tặng! Xem các người làm sao bắt hết cả nhà ta!

Đám quan sai thấy nàng ngạo nghễ đưa ra kim bài đỏ thẫm nhất thời khẽ run sợ, không một ai dám động thủ trước.

Nam tử kia tay cầm đại đao, đi đến trước mặt thiếu phụ, lạnh lùng nói:

- Tránh ra.

Thiếu phụ lạnh lùng đáp:

- Lão gia nhà ta là quan nhất phẩm, giữ chức hầu tước, trừ phi phải có lực bộ hội thẩm hoặc ý chỉ của Thánh Thượng, Tần gia chúng ta tôn quý bậc nào, các người muốn xử tội là xử hay sao!

Nam tử kia vẫn điềm nhiên:

- Người có tránh hay không?

Thiếu phụ chỉ tay mắng:

- Gian tặc vô sỉ! Ta là chủ mẫu Tần gia, người dám mở miệng đe dọa ta?

Nam tử kia hít lạnh một hơi, tiến về trước vài bước, gằn giọng nói:

- Đừng trách lưỡi đao của ta vô tình.

Chợt nghe bên ngoài vang lên một tiếng thét thất thanh, máu tươi bắn ra nhuộm đỏ cả sảnh đường. Mọi người sợ hãi la hét, thảm sự coi như đã bắt đầu.

Tiểu hài tử người thấp chân ngắn, không nhìn rõ sự tình vừa phát sinh bên ngoài, nó giữ chặt tay quản gia, cả kinh hỏi:

- Mẫu thân ta đâu rồi? Mẫu thân ta sao rồi?

Quản gia kia sớm đã lệ rơi đầy mặt, sụt sùi nói:

- Thiếu gia... mẫu thân của người... đã...

Đúng lúc này, một giọng nói từ xa xa truyền đến:

- Trên dưới Tần gia nghe đây, còn kẻ nào dám chống lại thì giết chết không tha! Nữ nhân này chính là tấm gương!

Chỉ một thoáng đã có rất nhiều quan sai tiến vào, trên tay từng người đều lăm lăm binh khí, thần thái hết sức hung ác.

Quan quân tiến vào đến đâu nơi ấy liền vang lên tiếng kêu thét thảm thiết, liền sau đó khắp nơi đều loang đầy vết máu. Tiểu hài đồng đã sợ tới mức hồn phi phách lạc. Nó ôm chặt đệ đệ vào lòng, cả kinh nói:

- Đại thúc! Mẫu thân ta đâu? Mẫu thân ta đâu rồi?

Lý quản gia ra sức đẩy nó đi:

- Đi mau! Mang theo đệ đệ của người trốn mau!

Tiểu hài đồng cắn răng đáp:

- Không thấy mẫu thân ta, ta không đi đâu cả!

Lý quản gia quát:

- Nhanh lên, trốn đi!

Tiểu hài đồng còn đang ngang bướng chưa chịu đi đã thấy một mũi tên từ xa bay đến cắm vào sau lưng Lý quản gia. Sắc mặt Lý quản gia trắng bệch, thân thể từ từ ngã xuống.

Nó cả kinh hỏi:

- Lý đại thúc, người... người làm sao vậy?

Lý quản gia giữ lấy vai tiểu hài tử, hơi thở nặng nhọc:

- Thiếu gia... người... người nhanh chạy đến bò vào lỗ chó phía sau trốn đi! Ngàn vạn lần không được quay đầu nhìn lại!

Nó còn định nói thêm thì Lý quản gia đã dùng chút hơi thở cuối cùng đẩy đi rồi quát:

-Chạy!

Tiểu hài đồng bị đẩy mạnh một cái, lao đảo chạy nhanh ra ngoài, đang định quay đầu nhìn lại thì đã nghe từ xa truyền đến một tiếng “Á” thật to. Tiểu hài đồng nhận ra đây là tiếng của cữu mẫu, trong lòng bỗng chốc cảm thấy hết sức sợ hãi, hoảng loạn ôm đệ đệ bỏ chạy.

Còn đang chạy thì đã nghe một tiếng quát từ phía sau:

- Tiểu tử thật lớn mật! Còn muốn trốn!

Người nọ nói xong liền vung đao bổ xuống người tiểu hài đồng, nhưng may mắn thay nó nhanh chóng chui xuống dưới gầm bàn, nhát đao chém hụt đã bổ đôi cả cái bàn gỗ.

Tiểu hài đồng lăn một vòng chạy về hậu viện, đệ đệ nó đang ôm trong lòng không chịu nổi khóc to thành tiếng. Tiểu hài đồng vừa kinh vừa sợ, nửa bò nửa lăn về phía hậu viện.

- Tiểu bằng hữu, người chạy đi đâu?

Nghe thấy lời này, cho dù còn nhỏ tuổi nhưng tiểu hài đồng cũng đã hiểu được không còn hi vọng nữa. Nó ngẩng đầu lên, liền thấy một nam tử lạnh

lòng đang ngồi trên cái ghế thái sư bày sẵn trong hậu viện, sau lưng hẳn còn cả một đội quân sĩ, sắc mặt mỗi người đều rất lạnh lùng.

Nam tử kia bỗng cười lạnh lùng:

- Tiểu bằng hữu không nên chạy loạn!

Tiểu hài đồng nhìn gã thanh niên trước mặt, trong lòng nó vô cùng lo lắng và sợ hãi. Lúc này, binh lính hai bên bắt đầu xông đến bắt lấy nó.

Tuy rất sợ hãi nhưng nó vẫn biết rõ, nếu để bọn chúng bắt được thì chỉ có con đường chết. Tiểu hài đồng liền ôm đệ đệ chạy về phía lỗ chó mà Lý đại thúc đã chỉ lúc nãy. Nơi này là chỗ mà ngày thường nó tuyệt đối không được bén mảng tới. Nhưng lúc cận kề cái chết, không ngờ đây lại là nơi duy nhất có thể cứu mạng nó.

Lúc này nó giống như một con chó nhỏ, liều mạng chạy về phía lỗ chó. Tiếng quân sĩ la hét vẫn vang vọng bên tai, một tay ôm chặt lấy đệ đệ, một tay kéo miếng trúc che cái lỗ chó sang một bên rồi lập tức chui vào.

Đám binh sĩ phía sau thấy nó chui vào trong lỗ chó liền lớn tiếng hét:

- Chết tiệt! Tên tiểu quỷ chạy rồi!

Không kịp làm gì khác nên có người cũng chui vào trong lỗ chó.

Tiểu hài đồng ôm chặt đệ đệ vội vàng bò ra, bất thành linh nhìn thấy hai cái ống quần chắn trước mặt. Nó đưa mắt nhìn trộm ra bên ngoài liền thấy trên phố lúc này đầy ắp quan binh, trên tay ai ai cũng cầm thiết đao sáng loáng, nó biết rõ lúc này ra ngoài chỉ có con đường chết.

Bất ngờ sau lưng vang lên một tiếng người mắng chửi:

- Tiểu quý chết tiệt, người nghĩ chạy thoát được sao.

Tiểu hài đồng giật mình quay đầu lại, liền thấy một bóng người dữ tợn đang bò đến gần. Hoàn toàn hết cách rồi, bây giờ tiếp tục bò ra thì càng nguy hiểm hơn. Một tiểu hài đồng như nó đến lúc cái chết cận kề, rốt cục cũng bật khóc sụt sùi.

Bỗng nhiên một tiếng nổ “ầm ầm” truyền đến, bức tường cao phía ngoài từ từ sụp xuống, dè thẳng lên đám binh lính đang đứng trong nội viện, ánh mặt trời rực rỡ chói mắt chiếu lên khuôn mặt tiểu hài đồng. Nó kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên đầu tường, chỉ thấy một bóng người thân mặc áo choàng, tay cầm trường kiếm, ngạo nghễ nhìn xuống đám binh lính bên dưới.

Vài tên quan quân quát to:

- Phản tặc tới rồi! Mọi người nhanh lên!

Hàng ngàn mũi tên nhanh chóng được lắp vào dây cung, vô số binh sĩ quỳ dưới đất vươn cung bắn thẳng vào nam tử đang đứng bất động trên tường. Người kia liền nhảy xuống, áo choàng vung lên đẩy bay tất cả các mũi tên đang bắn đến. Hắn gầm to một tiếng liền vung kiếm đánh thẳng vào đám binh sĩ, một tên vung đao đón đỡ lập tức bị chém thành hai đoạn. Đám binh sĩ cực kỳ kinh hãi, từng bước lui về phía sau.

Nam tử nọ ôm lấy lúc này, trầm giọng nói:

- Ta là Phương Tử Kính, là bằng hữu của Tần đại đô đốc phụ thân ngươi, mẫu thân ngươi đâu rồi?

Tiểu hài đồng lệ ngấn quanh mắt, giọng run run:

- Mẫu thân... người đã....

Người nọ cả kinh:

- Mẫu thân người đã bị hại rồi sao?

Tiểu hài đồng không biết trả lời thế nào, thoáng chốc lại càng khóc lớn lên.

Đúng lúc này, một tiếng vang lớn truyền đến, nó chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên cực kỳ đau đớn, cúi xuống đã thấy bên hông lưng một lỗ lớn, máu chảy ướt đầm.

Phương Tử Kính chấn động, run giọng nói:

- Cái này... Là... Là Hỏa thương (3)!

Tiểu hài đồng há to miệng, đau đớn truyền đến tận tâm can, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Phương Tử Kính giật dờ quát to:

- Nó chỉ là một đứa nhỏ, các người nhẫn tâm hạ thủ được sao!

Hắn trợn mắt nhìn về phía tên Hỏa thương thủ ở phía xa, kiếm vung lên lập tức lấy ngay thủ cấp của hắn, nhanh đến nỗi, những người ở đây chỉ thoáng thấy một bóng người bay đến thì người kia thì đã mất đầu, đám binh sĩ còn lại không dám đến gần, nhao nhao bỏ chạy.

Một tên quan chỉ huy quát to:

- Toàn quân lấy khiên che chắn, trường thương thẳng tiến!

Trong nội viện lại lao ra trăm tên, tay cầm thương đâm về phía Phương Tử Kính .

Phương Tử Kính điên cuồng hét lên một tiếng, đạp nhẹ trên những trường thương xoay mình nhảy lên không, vù một cái đã chém tên quan chỉ huy làm hai đoạn.

Đám binh lính thấy hăn lợi hại như vậy sợ tới mức ngây người, nhất thời liên tục lui về sau. Tên nam tử đang ngồi im lặng trên ghế thái sư lúc này nhảy dựng lên quát:

- Hỏa thương thủ nhanh mau ra tay! Đừng để phản tặc chạy thoát!

Lập tức đám hỏa thương thủ liền bắn ra hàng trăm phát.

Phương Tử Kính nghe thấy tiếng ầm ầm bên tai, vội vàng tránh đi, bức tường bị hàng trăm phát đạn bắn vào trông như một tổ ong.

Hăn không muốn tiếp tục đánh nhau với quan quân nữa, liền nhún chân vượt tường bay đi.

Vừa bay ra ngoài đã nghe vô số tiếng la hét:

- Phản tặc chạy rồi! Tất cả mau đuổi theo!

Ngay lập tức, vô số cấm vệ quân ánh đao sáng loáng đuổi tới.

Phương Tử Kính móc ra kim tiêu trong ngực phóng về phía trước, lực đạo hùng hồn xuyên vào cơ thể đám binh sĩ, trong khoảnh khắc đã có hơn mười tên ngã xuống. Quân lính cuống quýt thối lui nhưng vẫn liên tục bắn tên. Phương Tử Kính vung áo choàng lên bảo vệ bản thân và hai đứa trẻ.

Lúc này cho dù Phương Tử Kính võ công cao cường cũng không tránh khỏi thụ thương, vai trái cũng đã trúng tên, hãn tử xung hữu đột giết vô số kẻ địch nhưng thân thể cũng bê bết máu, tình thế lúc này có thể nói vô cùng nguy hiểm.

Ngay lúc này, tiểu hài đồng hãn đang giữ trong lòng đau đớn run lên một lúc, có vẻ không thể chống đỡ được nữa, Phương Tử Kính đưa tay giữ chặt, nói:

- Tiểu bằng hữu! Người hãy cố chịu đựng!

Tiểu hài đồng nước mắt như mưa, đem đệ đệ đang bế trên tay trao cho Phương Tử Kính, nức nở nói:

- Phương đại thúc... Ta... Ta van người, mang đệ đệ ta.... Mang nó đến chỗ phụ thân...

Phương Tử Kính thấy nó sắp trút hơi thở cuối cùng, liền đưa tay bế lấy đứa bé còn quăn trong tã, khẽ gật đầu.

Tiểu hài đồng mỉm cười hài lòng như được trở về bên cạnh mẫu thân, hai mắt từ từ nhắm lại...

-----oOo-----

Chú thích:

(1) Cung trang: mặc theo lối phi tần trong cung nhà vua.

(2) Giám quốc Hoàng trử: người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua.

(3) Hỏa Thương: Chữ 枪 thương (âm khác là sang) ban đầu là vũ khí chính của bộ binh (Thương trong Thập bát ban vũ nghệ), có cán dài như giáo, dùng để đâm hay đập. 火枪 Hỏa Thương ban đầu bổ sung một ống lửa nhỏ giống khẩu súng, súng nhỏ đó cũng được gắn trên đao, kiếm... Súng đó rất yếu, chuẩn bị bắn lâu, bắn rất gần... và chỉ là phụ.

Hình minh họa:

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 0 Tiết tử thứ hai

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Chương 0 Tiết tử thứ hai

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Hoàng hôn một ngày đầu tháng ba năm Cảnh Thái thứ nhất, tại Thiên Sơn nơi Tây Vực, một nam tử cao lớn đưa ánh mắt bi thảm nhìn doanh trại chật đầy thi thể. Trên lưng hắn có đeo hai lưỡi dao, trên tay còn cầm một thanh đại đao dài mười hai tấc. Bộ dáng quả thực vũ dũng cương nghị. Từng cơn gió thu lạnh thấu xương, cuốn theo những hạt cát vàng miền Tây Cương bay qua khuôn mặt dài dẫu sương gió vì quốc gia nọ.

Nhìn doanh trại đầy xác chết, đại hán phần nộ vung đại đao lên rồi cầm thẳng xuống đất. Một tiếng “Oanh” thật lớn vang lớn, đất đá văng khắp nơi. Hắn miễn cưỡng nén cơn tức giận, quay sang nhìn tên binh sĩ đang quỳ dưới chân, lớn tiếng nói:

- Người. . . Người nói! Miếng da dê kia là ai lấy đi!

Tên lính kia sợ hãi nói:

- Dạ... Là Giang Sung...

Hắn vừa nghe thế mặt liền lộ ra sát khí, quát:

- Ta đã an bài hai mươi người canh giữ miếng da dê, vậy mà các người còn để cho thất thủ! Các người là heo sao?

Tên lính kia thấp giọng nói:

- Nửa đêm hôm qua Giang Sung mang rượu thịt tới, nói là để úy lạo (1) tướng sĩ, chúng ta không nghi ngờ gì, liền thoải mái ăn uống. Không ngờ... không ngờ...

Đại hán cười lạnh nói:

- Không ngờ bên trong có độc, phải không?

Tên lính thở dài một tiếng, gật đầu.

Đại hán kia lại giơ lên đại mã đao, quát:

- Sao lúc ấy người không ăn! Sao không chết luôn đi!

Một cánh tay chậm rãi thò tới lắc tay đại hán. Đại hán kia quay đầu lại, trước mặt là một vị tướng lãnh tướng mạo thanh nhã.

Đại hán kia khẽ khom người, vẻ mặt sợ hãi nói:

- Đại đô đốc.

Tướng lãnh nọ thấy thi thể chồng chất trong doanh trại, khẽ thở dài.

Đại hán kia quỳ xuống, chấp tay nói:

- Thuộc hạ không thể bảo vệ được miếng da dê, thật sự tội đáng muôn chết! Xin Đại đô đốc xử phạt!

Tướng lãnh nọ nhẹ giọng nói:

- Người không nên tự trách, Giang Sung kia lòng lang dạ sói, ta sớm đã nhìn ra.

Đại hán kia lớn tiếng nói:

- Đại đô đốc không cần an ủi, Thạch Cương ta không thể bảo vệ vật trọng yếu, đương nhiên phải chịu tội theo quân pháp!

Tướng lãnh nọ đưa tay đỡ đại hán kia, hòa nhã nói:

- Thạch huynh đệ, mọi việc ắt có thiên mệnh, người không nên để tâm quá mức . Ta sớm đã chuẩn bị chu đáo, cũng không sợ Giang Sung lật lọng, tự tiện đi vào Thần Cơ Động.

Đại hán kia nghe ba chữ "Thần Cơ Động" vẻ mặt mờ mịt khó hiểu, thấp giọng hỏi:

- Đại đô đốc, rớt cuộc trên da dê đây có viết những gì? Vì sao lại quan trọng như thế?

Tướng lãnh nọ thở dài nói:

- Vật ấy có quan hệ mật thiết đến số mệnh thiên hạ, sau này ắt sẽ rõ.

Đại hán kia sửng sốt, nói:

- Số mệnh thiên hạ? Điều này là có ý gì?

Tướng lãnh nọ nhìn về dãy Thiên Sơn xa xa, lắc đầu không nói.

Ngay lúc này, một gã binh tốt hớt ha hớt hải chạy vào trong quân doanh, quỳ bẫm:

- Khởi bẫm Đại đô đốc, có bồ câu đưa thư từ kinh thành tới.

Tướng lãnh nọ gật đầu, đưa tay nhận lấy bức thư, vừa mở ra nhìn thoáng một cái, sắc mặt liền trắng bệch, thân thể như muốn ngã ra sau.

Đại hán kia lấy làm kinh hãi, vội vàng đỡ lấy thượng cấp, từ trong tay của y tiếp nhận mảnh giấy, cúi đầu đọc, vẻ mặt bất ngờ cũng hoảng sợ, run giọng nói:

- Ta khát, trăm đầu toàn gia... Thế này... Thật quá tàn nhẫn! Thế này... còn thiên lý sao?

Tiểu tốt kia thấy thần thái hai người như thế cũng không biết nên nói gì, chỉ ngơ ngác quỳ trên mặt đất.

Đại hán kia đỡ lấy thượng cấp, cắn răng nói:

- Đại đô đốc, văn võ cả triều đều nói người hại chết Hoàng Thượng, chúng ta liều mạng vì quốc gia để rồi cuối cùng được đối đãi như thế này sao... công bằng ở đâu?

Tướng lãnh nọ mơ mơ hồ hồ, nhớ tới thê nhi đều chết thảm, bất giác nước mắt chảy dài, đau thương đẩy đại hán kia ra, rồi loạng choạng chạy khỏi doanh trại.

Đại hán kia cả kinh nói:

- Đại đô đốc, người bình tĩnh a!

Hắn sợ thượng cấp đau buồn làm ra việc ngu ngốc, vội vàng đuổi theo.

Vừa ra khỏi doanh trại, chỉ thấy tướng lãnh nọ quỳ trên mặt đất, hướng mặt về Thiên Sơn hùng vĩ xa xa, lớn tiếng kêu khóc:

- Hoàng thượng a Hoàng thượng.. . . Ta tận trung với triều đình, sao bọn họ có thể đối đãi với ta như thế? Vì sao phải giết thê tử của ta!

Y ngã vật xuống đất há mồm khóc lớn, giống như cầu khẩn ơn trạch trời cao, đập đầu không dứt.

Đại hán kia thấy chủ tướng của mình đau thương đến mức này, nước mắt cũng đã lưng tròng. Hắn bước tới, một tay nâng vị tướng lĩnh kia đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Đại đô đốc, chủ mẫu đã chết, nhị tử của người cũng vong mạng. Cần gì phải chịu sự quản thúc của bọn họ nữa? Đã thế thì chúng ta tạo phản luôn, trở về kinh thành báo thù!

Hắn trợn tròn mắt hổ, tràn đầy vẻ cừu hận.

Tướng lĩnh nọ ngẩn ngơ nhìn dãy Thiên Sơn xa xa, đột nhiên kêu to một tiếng chấn động sơn cương, khiến toàn doanh trại giật mình sợ hãi. Hắn xoay người nhảy lên, rút bội kiếm trên eo ra, ngẩng đầu nhìn trời, thần sắc vô cùng bi thương.

Đại hán kia lớn tiếng kêu lên:

- Đại đô đốc, chúng ta phóng tay đại sát một phen đi!

Tướng lĩnh nọ lắc đầu, trường kiếm vung vẩy. Chỉ thấy dưới đất cát hiện ra bốn hàng mười sáu chữ, bi thương nói:

- Thạch huynh đệ, người hãy nhớ kỹ mấy câu này. Nếu như ngày mai ta bất hạnh ngã xuống. Bất luận thế nào người cũng phải giúp ta lưu truyền về sau. Nếu không kiếp này ta cũng không thể gột rửa oan ức, thê tử chết cũng vô ích.

Đại hán kia khẽ sững sờ, không biết lời này của thượng cấp có ý gì. Hắn cúi đầu thấy viết là: “Mậu thần tuế chung, long hoàng động thế, thiên cơ do chân, thần quỷ tự tại”. Bốn hàng mỗi hàng bốn chữ.

Đại hán kia ngẩn ra, nói:

- Mậu thần tuế chung, long hoàng động thế? Đây là ý gì, thuộc hạ không rõ!

Nước mắt tướng lãnh nọ vẫn rơi, lắc đầu nói:

- Hiện tại người không nên hỏi nhiều như vậy. Nhớ kỹ, ngày sau nếu ta chết trận tiền tuyến hoặc bị người mưu hại, người phải thay ta đoạt lại miếng Da dê, giải bí ẩn của bốn câu này, nếu không ta chết cũng không nhắm mắt.

Hắn dùng chân đá một cái, xóa sạch chữ viết dưới đất đi. Lại nhìn về dãy Thiên Sơn nơi xa, môi như đang mấp máy gì đó. Gió cát thổi tới, khiến quần áo trên người hắn phất phới bay.

Một lúc lâu sau, tướng lãnh nọ ngừng khóc, chậm rãi thu lại trường kiếm, lớn tiếng nói:

- Người đâu! Lập tức nhổ trại, đại quân tiến về Ngọc môn quan!

Xa xa người la ngựa hí. Quân doanh nối tiếp rút đi, ba vạn tướng sĩ nén đau trong lòng, trầm mặc thu dọn hành trang. Tất cả đều biết đây là trận đánh cuối cùng trong đời họ. Chỉ cần về đến Ngọc môn quan, đám dũng sĩ bọn họ không phải được quốc gia vinh danh như xưa, mà để cho người đời khinh miệt, vậy cho hai chữ hèn mọn: Phản tặc!

Quyển thứ nhất: Bão táp Tây Lương

Năm Cảnh Thái thứ ba mươi, mùa một tháng bảy, tại đại mạc hoang vu ngoại thành Tây Lương có một chiếc xe lừa cô độc chậm rãi chuyển bánh, gió cát mãnh liệt thổi tới khiến thân xe chòng chành giống như bị nhấc lên rồi run rẩy nện xuống.

- Mẫu thân, con khát quá...

Một tiểu hài nhi nhiều lắm chỉ khoảng sáu bảy tuổi, tựa sát vào trong lòng một thiếu phụ nhưng không hề kêu khóc ồn ào. Đôi mắt trong sáng mở to chớp chớp, nhìn khung cảnh sa mạc xa lạ kỳ quái xung quanh.

Cộc cộc, cộc cộc!

Tiếng chân lừ đừ đặn, mặt trời nóng rực trên đầu chiếu xuống, âm điệu này càng dễ làm cho người ta buồn ngủ. Thiếu phụ nhìn khuôn mặt nhi tử ngây thơ có vết muối nhàn nhạt không khỏi đau lòng. Nàng lấy ra một bình nước để vào trong tay hài tử, hướng sang một hán tử bên cạnh hô:

- Phu quân à! Bao lâu nữa thì đến Tây Lương thành?

Nghe thê tử hỏi, hán tử gầy gò cười khổ nói:

- Có lẽ... mấy ngày nữa...

Thiếu phụ nghe vậy chán nản, sẵn giọng:

- Ba ngày trước chàng cũng nói như vậy, hiện tại thì sao? Không phải vẫn đi loanh quanh trong đại mạc? Rốt cuộc chàng có biết đường không!

Một nhà ba người mang theo không ít hàng hóa, xem ra là lữ khách lần đầu tới đây buôn bán. Hàng năm cứ vào mùa này, chung quy sẽ có người chở đầy các xe hàng tới Tây Lương làm ăn, khi đến mang một số quả khô mứt lạ, khi trở về mua chút lông dê thổ sản, chung quy có thể kiếm được một khoản nho nhỏ. Chắc hẳn nhà này chính là đến Tây Cương làm tiểu sinh ý phát tài.

Chỉ là bọn họ không biết. Từ xưa đến nay, chỉ cần có thương nhân thì tất sinh ra thổ phỉ, vì nghề này rất dễ phát tài lại không cần bỏ vốn. Nên biết

thiếu phụ mảnh mai, hài đồng con trẻ, trượng phu nhỏ gầy chính là bảo vật trong lòng cường đạo!

Hán tử kia nghe thê tử oán giận thì vội dừng xe, lộ vẻ bất đắc dĩ, cười khổ nói:

- Hôm nay còn không tìm ra đường, ta sẽ nghĩ biện pháp khác, tìm người hỏi một chút!

Thiếu phụ kia mắng:

- Chàng nói hoang đường gì đó? Nơi hoang vắng này ở đâu ra người cho chàng hỏi? Đã nói trước khi đi phải chuẩn bị thật tốt, chàng lại lơ là coi thường. Đủ rồi, lương ăn nước uống đã cạn, chàng xem một nhà ba người chúng ta phải làm sao đây?

Hán tử kia thở dài nói:

- Nói đi cũng phải nói lại, một phần cũng là nàng không tốt, đã nói ở lại cố hương chúng ta cày ruộng, nàng lại không chịu. Cứ muốn đến cái địa phương quỷ quái này buôn bán. Nàng xem xem, hiện tại người tức giận lại là nàng, ai...

Mi mắt thiếu phụ đỏ lên, giận dữ nói:

- Chàng còn dám nói, nếu không phải chàng để cho đại tẩu cướp đoạt sản nghiệp tổ tiên chúng ta, thì đang yên đang lành làm sao chúng ta phải tới chỗ này chịu khổ chịu nạn? Ta... Ta thật sự hận mình có mắt không trông, gả cho thứ không lương tâm như chàng...

Vừa nói hu hu khóc lên.

Nam hài ở một bên thấy mẫu thân khóc nỉ non, vội vàng ôm lấy mẹ, ôn nhu nói:

- Mẫu thân, đừng khóc, đừng khóc...

Hán tử kia thở dài một tiếng, lớn tiếng nói:

- Được rồi! Được rồi! Tất cả đều tại ta không tốt! Ta đi chết có được hay không!

Nói xong liền vung roi quất mạng một cái vào lưng con lừa, con vật kia bị đau hí vang một tiếng, vội vàng chạy về phía trước.

Chiếc xe cỏ đi trong đại mạc hoang vu vắng vẻ, trông nhỏ bé đến đáng thương, chỉ cần một trận gió cát là có thể hoàn toàn bị bao phủ, người trên xe vẫn còn không ngừng khắc khẩu, xem ra chưa cần vào đến Tây Lương thành, bọn họ đã âm ỉ nghiêng trời lệch đất, thật không biết sau này sẽ mua bán thế nào.

Thiếu phụ kia đang khóc nỉ non không ngừng, chợt vẻ mặt gã trượng phu lộ vẻ vui mừng, kêu lên:

- Nương tử nàng xem, hình như phía trước người!

Thiếu phụ kia dừng khóc, gắt một cái, nói:

- Đường này thì lấy đâu ra người, chàng đừng lừa ta.

Hán tử kia vội vàng lắc đầu, lớn tiếng nói:

- Ta không nói bậy, nàng xem phía trước! Vừa nói vừa giơ tay lên, chỉ về một cồn cát xa xa.

Thiếu phụ kia ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên cồn cát xa xa có một vật như một cái cây. Nàng chớp mắt nhìn kĩ lại, dường như là một cột cờ. Thiếu phụ kia mừng rỡ nói:

- Thật tốt quá, cuối cùng cũng gặp người! Mau qua hỏi đường đi!

Hán tử kia cười nói:

- Ta nói rồi, cứ đi thì sớm muộn gì có thể gặp gỡ người. Nàng lại cứ quá lo.

Vừa nói giựt dây cương, liền điều khiển xe hàng tiến về cồn cát.

Một nhà ba người trong lòng vui sướng, nhắm thẳng hướng cồn cát xa xa. Ngay lúc này, đột nhiên một trận cuồng phong thổi qua, cát bay mịt mù, cột cờ nhỏ lắc lư trước sau không yên. Bỗng dừng tâm trạng thiếu phụ kia cả kinh, mí mắt nhấp nháy, toàn thân nổi da gà. Nàng vuốt vuốt mắt, chỉ cảm thấy cồn cát có cái gì cổ quái, nhất thời tâm tình có phần khó chịu, thấp giọng nói với trượng phu:

- Trên cồn cát dường như có gì bất thường, chúng ta... hay là chúng ta dừng qua đó nữa!

Hán tử kia nắm chặt dây cương, xe lừa liền dừng dưới cồn cát, lắc đầu cười khỗ nói:

- Đây không phải làm khó ta sao? Nàng sợ ta tìm không ra đường, lại không cho phép ta qua hỏi, ta phải làm sao bây giờ?

Thiếu phụ kia thấy như thế, trong lòng càng không yên, nhú mày nói:

- Nhưng... Nhưng...

Nàng lo lắng, do dự hồi lâu vẫn nói không nên lời.

Hán tử thở dài một tiếng, nhảy xuống xe nói:

- Để ta sang đây xem! Hai mẫu tử nàng ở đây đợi ta

.

Thiếu phụ kia do dự một lúc lâu mà vẫn không lên tiếng. Hán tử kia thở dài một trận, cất bước về cồn cát.

Thiếu phụ kia vội vàng kêu lên:

- Chậm một chút đi!

Hán tử kia quay đầu, cau mày nói:

- Nàng lại làm sao vậy?

Thiếu phụ kia từ trong xe lấy ra một thanh đao, vội vàng nhảy xuống xe, đặt lên tay hán tử kia, thấp giọng dặn dò:

- Nếu có thổ phỉ hung hãn gì, chàng nên chạy mau! Ngàn vạn lần đừng hiếu thắng!

Mới vừa rồi nàng còn oán giận trượng phu nhưng giờ phút này khóe mắt đầy lệ, chính là quan tâm vô hạn, lộ ra chân tình.

Hán tử thấy thế tử quan tâm mình, không khỏi bật cười, nói:

- Nương tử đừng sợ, nơi này hoang vu như thế, sao có thể có thổ phỉ? Nàng chỉ cần cẩn thận ngồi đây chờ ta hỏi đường trở về, hiểu chưa?

Hắn đưa tay vén sợi tóc mai của thê tử, trên mặt lộ khí khái nam tử hán, tựa hồ thân thể gầy gò cũng cường tráng hơn rất nhiều.

Thiếu phụ khuyên nhủ:

- Hay là cẩn thận, đừng đi nữa! Nghe nói trên đường đến thành Tây Lương vạn phần nguy hiểm, chúng ta cẩn thận đề phòng cũng không thừa.

Hán tử kia vuốt vuốt thanh đao, cười nói:

- Đừng sợ đông sợ tây như vậy. Nếu thật có sự, ta liều mạng cũng sẽ bảo vệ nàng cùng hài tử.

Thiếu phụ nhìn khuôn mặt tươi cười đầy của trượng phu, trong lòng ngơ ngẩn, mãi đến lúc này mới nhớ, tại sao khi xưa nàng lại chịu gả cho một nam nhân dáng mạo tầm thường, một kẻ nghèo trắng hai tay như vậy. Qua một lúc, nàng lau nước mắt, cười lớn nói:

- Được, nghe chàng nói êm tai như vậy, ta cũng yên tâm! Chàng đi nhanh về nhanh, đừng nên chậm trễ.

Hán tử kia cất tiếng cười to, dắt đao vào bên hông, tiến về phía cồn cát.

Thiếu phụ nắm chặt tay con trai, hai người cùng ngồi xuống đất. Trong sa mạc chỉ còn tiếng gió lùa, vẫn quẩn quanh bên mẫu tử hai người. Thiếu phụ nhìn bóng dáng trượng phu khổ cực leo lên cồn cát, trong lòng sầu lo vô hạn. Mấy chục dặm đại mạc hoang vu này không có người ở, nếu quả thực trượng phu có gì ngoài ý muốn, nếu nơi này thật sự có kẻ xấu...

Thiếu phụ lắc đầu, trong lòng càng thêm sợ hãi, không dám nghĩ ngợi thêm nữa.

Hài tử kia thấy mẫu thân lo lắng, nhanh nhẩu nói:

- Mẫu thân, người đừng sợ, phụ thân sẽ không có việc gì đâu.

Thiếu phụ kia thấy nhi tử quan tâm liền mỉm cười, ôm nó vào bên cạnh, nói:

- Đứa nhỏ ngốc, đương nhiên phụ thân con không có việc gì.

Nàng sợ con trai suy nghĩ miên man, liền từ trong hành lý lấy ra một cái bình, tiếp theo đưa đưa hài tử trước mặt, cười nói:

- Mứt táo đến đây!

Hài tử kia nhảy dựng lên, vui vẻ nói:

- Mứt táo! Mứt táo!

Nó nhất thời mừng rỡ nhảy nhót liên tục.

Mứt táo này chính là hàng hóa nhà nàng mang tới mua bán, cư dân Tây Lương lấy chăn dê thả bò làm nghiệp sống, quý trái cây như vàng. Lúc này bọn họ chở tới một xe đầy, cũng là hi vọng kiếm được một số vốn kha khá để sinh sống tại đây.

Thiếu phụ mở bình nhỏ kia ra, lấy ra một miếng mứt táo hấp dẫn, cười nói:

- Đây là đồ để bán, không nên ăn nhiều, biết không?

Đứa bé vui vẻ gật gật đầu, nuốt một ngụm nước bọt, liền đưa tay tiếp nhận.

Đột nhiên ngay lúc này trên cồn cát truyền đến một tiếng hét thảm thiết, xuyên phá trường không. Thiều phụ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết này nhất thời vô cùng hoảng sợ, bình mứt tảo trên tay rơi xuống đất, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Hài tử kia quay đầu lại nhìn cồn cát, lớn tiếng nói:

- Mẫu thân! Đó là tiếng của phụ thân!

Thiều phụ sợ đến mức mặt không còn chút máu, nàng há miệng, ngẩng đầu nhìn cồn cát, không biết làm như thế nào cho phải.

Hài tử kia nói:

- Chúng ta mau đi xem, nói không chừng phụ thân xảy ra chuyện gì rồi!

Vừa nói vừa cất bước chạy lên cồn cát.

Thiều phụ bất ngờ giật mình tỉnh lại, cả kinh kêu lên:

- Tiểu Bảo mau trở lại! Đừng có chạy lung tung a!

Thiều phụ thấy nhi tử tùy tiện chạy lên cồn, lập tức cũng không màng安危 vội đuổi theo, trong lòng âm thầm cầu khẩn: “Bồ Tát phù hộ, cầu xin trượng phu nhà con không bị làm sao, để một nhà ba người chúng con bình an đến Tây Lương...” Trong khoảnh khắc đã nước mắt lưng tròng, trong lòng càng thêm bất ổn không yên.

Tiểu nam hài thật nhanh, đã chạy đến trên đỉnh cồn cát.

Thiếu phụ vừa kinh vừa sợ, luôn miệng kêu to:

- Dừng lại! Dừng chạy!

Nam hài kia quả nhiên ngừng lại, nhưng không bởi phải bởi vì tiếng kêu của mẫu thân, mà là nhìn thấy vật gì đó.

Thiếu phụ thấy con trai kinh ngạc, nàng càng vội chạy nhanh hơn:

- Làm sao vậy? Phụ thân con đâu?

Nam hài nuốt một ngụm nước miếng, tay chỉ phía trước. Thiếu phụ vội vàng quay đầu, ngừng thần nhìn kỹ.

A ...!

Lại là một tiếng hét to lạnh lạnh xuyên phá trường không.

-----oOo-----

Chú thích:

(1) Ủy lạo: thăm hỏi để an ủi, động viên những người làm việc vất vả, khó nhọc hoặc bị tai nạn vì sự nghiệp chung. (Vd: Ủy lạo thương binh).

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bao táp Tây Lương

Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu

Hồi 1

Người dịch: Trầm Phong

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

- Trời ạ! Đây...là...

Lão bổ khoái híp mắt lại, tay run run chỉ vào cảnh tượng ghê rợn phía trước. Dưới cơn nắng nóng như lửa đốt này, cả cái lưng gù lão ướt đẫm mồ hôi nhưng trong lòng lại rét run. Một cảm giác không thoải mái ập tới khiến lão nôn mửa từng đợt.

Đột nhiên một cơn gió lạnh từ sau thổi đến, lão bổ khoái giật mình quên cả lau miệng, vội vã nhảy lên ngựa vung roi quát:

- Đi! Đi nhanh!

Lão đánh một roi thật mạnh lên mông con ngựa làm nó đau đớn hí lộng lên rồi phóng như bay, để lại đằng sau bụi bay mù mịt tựa như một con rồng uốn lượn.

Tuy biết ngựa đang lao nhanh, nhưng giờ đây lão bổ khoái cảm thấy vẫn chưa đủ, liên tục ra sức quát roi, chỉ mong sớm rời khỏi nơi đáng sợ này. Một người một ngựa như tên bắn giống hệt đang chạy nạn.

Lão bổ khoái bám chặt lưng ngựa, lăm lăm:

- Ngũ đại gia, mọi việc đành nhờ vào người rồi...

Ngựa phóng băng băng, tựa như sợ nền cát nóng hổi dưới chân làm bỏng rát, lão bổ khoái ôm chặt lưng ngựa, hô hấp nặng nhọc, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của lão hiện vẻ lo lắng, không ngừng quay đầu về phía sau như sợ có quái vật đuổi theo vậy, tay ướt đầm mồ hôi nắm chặt lấy chuôi đao.

Ngựa đã chạy vào trong thành, thấy đám đông cản đường, lão bổ khoái quát lớn:

- Tránh đường! Tránh đường mau!

Dân chúng thấy ngựa lao tới vội dạt sang một bên. Mọi người thấy quan sai vội vã thúc ngựa vào thành thì bàn tán xôn xao, không biết xảy ra đại sự gì.

Lão bổ khoái liên tục gào thét trên đường, chẳng mấy chốc đã đến trước một cánh cửa cao ngất màu vàng có vẽ cổ kính. Lão bổ khoái hí mắt, khuôn mặt nhăn nheo cũng giãn ra bởi hạo nhiên chính khí (1) đã ở trước mắt, chỉ cần vào đến đây thì cho dù trời sụp cũng không cần lo sợ.

Đây là nha môn thành Tây Lương, là chốn thực thi công lý của Tây Cương!

- Ngũ đại gia đâu? Mau mời Ngũ đại gia ra đây nhanh!

Lão Lý khàn giọng gào to.

Hơn mười tên nha sai đang túm tụm lại đánh bạc, vẻ mặt uể oải tức giận mắng:

- Lão Lý nhà ông la hét cái gì chứ! Có phải già cả nên hồ đồ rồi không?

- Con bà nó, lão tử đang thua mà người còn la hét thì đánh bạc cái rắm gì!

Một kẻ mặt mày như trộm cướp cười toe toét nói:

- Lão Lý người gấp cái gì? Nhà xí ở phía sau kia, lão tìm nhầm chỗ rồi.

Đám bồ khoái cười ha hả.

Lão Lý thở dài, nha môn này phá án kém cỏi, khi nhàn nhã chỉ biết tụ tập đánh bạc. Mọi người mắng lão cũng không tức giận, bởi lẽ ngày thường lão cũng chẳng đứng đắn gì, chỉ không may hôm nay hẫng lại gặp chuyện quan trọng.

Đám quan sai đang cười đùa cợt nhả thì một thanh âm trầm thấp từ ngoại viện truyền tới:

- Lão Lý, đã xảy ra chuyện gì?

Cả đám bồ khoái biến sắc, vội vã thu dọn sau đó đứng lên bày ra mấy cái mặt quỷ.

Một đại hán chậm rãi bước vào, làn da ngăm đen, khuôn mặt chữ điền đầy vẻ uy nghiêm, nhìn qua liền biết là đầu mục của đám quan sai trong nha môn.

Lão Lý thấy đại hán thì vẻ mặt mừng rỡ, hiển nhiên người này rất có phân lượng trong mắt lão.

Lão Lý vội vã nói:

- Ngũ gia, phía tây thành xảy ra chuyện lớn, ngài mau chóng đến xem.

Giọng điệu gấp gáp không hề phù hợp với tuổi tác.

Đám quan sai cười nói:

- Có đại sự gì mà lão muốn Ngũ gia tự thân xuất mã? Lão làm việc nhiều năm như vậy còn hồ đồ thế sao?

Lão Lý vuốt mồ hôi giọng khàn khàn nói:

- Án này không phải chuyện tầm thường, nhất định phải cần Ngũ gia đích thân đi một chuyến.

Đám quan sai há miệng cười to, đại hán kia đưa mắt liếc nhìn “hừ” một tiếng với đám người đứng ngoài, xong trừng mắt liếc lão Lý nói:

- Có liên quan tới nhân mạng?

Hắn thấy lão Lý gật đầu liền nhíu mày:

- Thi thể ở đâu?

Lão Lý nói:

- Bẩm Ngũ gia, vẫn còn ở thành Tây.

Một gã quan sai liền chen miệng vào:

- Lão đem thi thể về chẳng phải là xong sao, còn bắt Ngũ gia giữa trời nóng nực như thế này phải chạy đến đó.

Lão Lý cười khố:

- Ta làm sao mà chuyển được cả chục thi thể chứ.

Vừa dứt lời, mọi người nhất thời chấn động, ánh mắt đại hán kia lóe lên tinh quang, đứng dậy nói:

- Các huynh đệ! Tất cả chuẩn bị cùng lên đường!

Đám quan sai tiền hô hậu ủng, mỗi người dắt theo một con ngựa xếp thành hàng, khí thế ngất trời. Đoàn người chạy vài dặm tới một cồn cát, lão Lý ghìm ngựa dừng lại, mọi người đồng loạt dừng theo.

Đại hán thấy vẻ mặt hoảng sợ của lão Lý vội hỏi:

- Thi thể ở chỗ này?

Lão Lý khẽ gật đầu nói:

- Dạ, là...là ở phía trên cồn cát.

Đại hán thấy sắc mặt sợ hãi của lão liền hỏi:

- Cồn cát này có gì cổ quái hay sao?

Lão Lý trong nha môn này dù sao cũng là một người lão luyện, nếu nơi này thực sự có gì đáng sợ thì nhất định là không bình thường.

Lão Lý liên tục gật đầu khiến hai gã quan sai trẻ tuổi cười ha hả:

- Lão Lý đúng là vô dụng, sống từng ấy năm mà còn sợ bóng sợ gió!

Hai gã trẻ tuổi kia không biết sợ là gì, lập tức thúc ngựa phóng lên cồn cát.

Lão Lý thấy hai người lỗ mãng, muốn gọi lại nhưng sợ bị chê cười nên đau khổ nhìn xuống.

Đại hán kia liếc nhìn lão Lý:

- Có ta ở đây không có gì phải lo lắng, chúng ta đi thôi!

Nói xong lập tức ra lệnh cho đám người thúc ngựa tiến lên, lão Lý sợ hãi nhưng cũng đành đi theo.

Mọi người đang bước lên cồn cát chợt nghe thấy một tiếng thét vang trời, đại hán rung mình, lúc này đã chắc chắn ở trên đó thực sự có điều cổ quái:

- Tất cả rút binh khí ra, cùng lên!

Chúng quan sai ngẩn ngơ, vội rút đao, hơn mười người cưỡi ngựa chạy như bay lên trên cồn cát.

Đại hán cưỡi ngựa đi đầu nhanh chóng lên đến đỉnh cồn cát, thấy hai tên thuộc hạ đứng ngơ ngác bất động. Đại hán quát to:

- Sao thế? Xảy ra chuyện gì?

Hai gã quan sai không trả lời, toàn thân run rẩy, đại hán nhìn theo hướng ánh mắt họ cũng giật mình.

Mười người phía sau nhao nhao chạy tới, thấy cảnh tượng trước mặt cũng hoảng hốt. Nhất thời không ai nói gì, chỉ còn tiếng gió gào rít.

Cát bụi mù trời, còn có một lá cờ cắm ngược xuống mặt đất lộ ra hơn nửa cột cờ trụ lúi. Hơn chục thi thể vô danh nằm hỗn loạn xung quanh cột cờ. Những tử thi này trên mặt đều có vẻ cực kỳ hoảng sợ, hai mắt trợn trừng tựa như trước khi chết đã chứng kiến cảnh tượng rất đáng sợ. Xa xa còn có một chiếc xe lừa bị vỡ làm hai nửa, mảnh vỡ văng ra tán loạn.

Một gã quan sai run rẩy đếm tử thi:

- Một, hai, ba, bốn...Trời đất ơi...mười tám người chết!

Đại hán kia ho khan, định thần hỏi:

- Ai là người đầu tiên phát hiện những thi thể này?

Lão Lý vội lên tiếng:

- Là một nhà ba người. Họ tới Tây Lương buôn bán nhỏ, dọc đường đi qua thì phát hiện huyết án này.

Đại hán kia liền hỏi:

- Bọn họ hiện đang ở đâu?

Lão Lý đáp:

- Nhà này...vì bọn họ quá sợ hãi nên thuộc hạ đã sắp xếp vào ở trong thành.

Mười tám tử thi chết thảm đều là hán tử, loại đạo tặc bình thường ở Tây Lương khó có thể gây nên đại huyết án này.

Đại hân khẽ gật đầu, tập trung quan sát kỹ hiện trường một lúc lâu, đột nhiên thở dài một hơi:

- Thực là cổ quái.

Đám quan sai nghe xong bất giác đều khẽ rung mình, nhưng chăm chú nhìn kỹ cũng chẳng thấy gì bất ổn. Mọi người gãi đầu vể mặt khó hiểu.

Đại hân trầm giọng:

- Các người nhìn kỹ mặt đất, không hề có vết máu.

Đám quan sai giật mình kinh hãi:

- Đúng thế... rõ ràng mười tám người bị giết nhưng mặt đất không hề có vết máu. Rốt cuộc là sao?

Nhìn những thi thể kì quái ngổn ngang trên mặt đất không có vết máu, xem ra không giống như bị người giết mà là ma quỷ lấy mạng, đám quan sai nhìn vẻ mặt hoảng sợ của những thi thể đều thầm run rẩy.

Hoàng hôn dần buông xuống, lại thêm tiếng quạ kêu từ xa xa truyền tới càng khiến bầu không khí càng thêm phần quỷ dị.

Đại hân thấy mọi người đứng ngây như phỗng liền lắc đầu nói:

- Các người đứng ngây ra làm chi, mau làm việc đi!

Hắn thấy mọi người sợ hãi liền tự bước lên kiểm tra thi thể.

Hắn ngồi xuống kiểm tra một thi thể cường tráng. Người chết là một nam tử có bộ râu quai nón xồm xoàm, mặc áo ngắn giống người trong giang hồ, cởi bỏ y phục nạn nhân ra xem, cả buổi cũng không phát hiện chút dấu vết ngoại thương, không rõ nguyên nhân cái chết.

Lão Lý ngồi xuống bên cạnh khẽ hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao không có vết thương nào mà lại chết sạch không còn một ai? Chẳng lẽ...Chẳng lẽ những người này mắc bệnh gì sao?

Vừa dứt lời lão liền biết mình đã sai lầm. Cho dù bệnh quái ác nhất thế gian cũng không thể cùng lúc giết chết mười tám người mà khiến họ không kịp trở tay, khẳng định là có nguyên nhân khác.

Đại hán nhíu mày, cảm thấy kì quái. Một tên quan sai cầm một thanh đao chạy tới nói:

- Ngũ gia, tìm thấy thanh đao này ở hiện trường. Không rõ có phải là hung khí hay không?

Đại hán gật đầu rồi nhận lấy, thanh đao này nặng trĩu có khắc hoa văn, khá đáng tiền. Xem ra là binh khí của người chuyên dùng đao, ánh nắng chiều mờ nhạt nhuộm lên thân đao màu đỏ tươi nhưng trên đó không hề lưu lại vết máu nào.

Lão Lý hỏi:

- Cây đao này là hung thủ để lại sao?

Đại hán quan sát thanh đao trên tay vài lần, lại cúi xuống sờ bàn tay của thi thể kia, lắc đầu cười:

- Không, đây là bội đao của khổ chủ dùng để tự vệ.

Lão Lý kinh ngạc nhìn đại hán, không rõ từ đâu mà hăn lại nói vậy. Đại hán thấy lão Lý nghi ngờ liền giơ bàn tay phải của người chết lên nói:

- Các người nghe cho kĩ đây. Người bị hại không phải là kẻ tầm thường, tất cả đều là võ lâm cao thủ.

Nghe xong ai nấy đều kinh ngạc.

Đại hán biết nếu chỉ nói không bọn họ cũng không tin liền chỉ xuống tay người chết:

- Các người đến đây xem bàn tay người này.

Mọi người liền xúm lại quan sát, phía trên đốt ngón tay phòng lên khác thường, lòng bàn tay cũng có những vết chai kì lạ.

Đại hán trầm giọng nói:

- Nhìn ra gì chưa?

Mọi người lắc đầu, đại hán nói:

- Người bình thường, dù vất vả làm khuôn vác hay nô bộc thì nơi bàn tay cũng không thể sinh ra vết chai sần như vậy. Chỉ có cao thủ khổ luyện qua

ngoại công Thiết Sa Chương, hai tay mới biến thành thế này. Những người đã chết này, địa vị nhất định không tầm thường.

Đám quan sai nghe xong hết sức hoảng loạn, lão Lý biết những người này thực sự là cao thủ võ lâm thì cả kinh nói:

- Bọn họ thực sự là cao thủ võ lâm? Vậy ai lại có thể giết chết hết bọn họ chứ?

Đại hán trầm ngâm không nói gì, một lát sau liền nhìn quay người đi về phía cây cờ bị cắm ngược trên mặt đất, lá cờ bị chôn trong cát, chỉ còn tro trọi cán cờ lộ ra ngoài.

Đại hán nhú mày rút cột cờ lên, một cơn gió to thổi tới khiến nó tung bay hiện ra bốn chữ: “Yến Lãng tiêu cục”.

Lão Lý thấy bốn chữ kia nhất thời thụt lùi hai bước, run rẩy nói:

- Ngũ gia! Là Yến Lãng tiêu cục! Là Yến Lãng tiêu cục!

Đại hán cười khan nói:

- Không sai, là Yến Lãng tiêu cục.

Hắn quay lại nhìn đám quan sai, vẻ mặt người nào cũng kinh hãi khó tả.

Lão Lý sợ hãi nói:

- Ngũ...Ngũ gia, sao lại như vậy...Kẻ sát nhân tiêu diệt cả Yến Lãng tiêu cục mà lại không có vết máu nào...Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ...

Một gã quan sai lớn tuổi lẩm bẩm:

- Gặp quỷ rồi...gặp quỷ rồi...Nếu không phải là quỷ thì sao những người này chết không có vết máu...

Mọi người nghe xong thấy lạnh sống lưng. Vài gã nha sai trẻ tuổi kiến thức nông cạn sợ hãi run lấy bầy.

Tiếng gió gào rít như tiếng quỷ khóc gào cùng với những thi thể chết bất minh giương đôi mắt u ám, như thể lúc nào cũng có thể sống dậy khiến bọn họ sợ hãi lùi lại. Ánh nắng chiều nhuộm hồng lên vẻ mặt nhợt nhạt của mọi người.

Đại hán thấy đám thuộc hạ kinh hồn bạt vía liên tục thụt lùi, vài người lớn tuổi đang không ngừng niệm kinh càng thêm phiền nhiễu, hăn tức giận quát:

- Tất cả câm miệng hết cho ta!

Đám quan sai hoảng sợ không dám nói thêm một lời.

Đại hán nhìn chăm chăm vào đám người, rút đao lên cất cao giọng:

- Các người nghe cho rõ đây! Có Tây Lương Ngũ Định Viễn ta ở đây, không án nào không thể phá! Không quản nó là quỷ quái khi gió gì, dám giết người tại Tây Lương thì ta nhất định sẽ bắt nó về quy án.

Ánh hoàng hôn chiều chiều nghiêng nghiêng, đại hán cầm cương đao trong tay ngửa mặt lên trời ngạo thị, tự nhiên sinh ra một luồng khí phách anh hùng khó diễn tả bằng lời.

-----oOo-----

Chú thích:

(1) Hạo nhiên chính khí: Cái ý chí to lớn và quang minh chính đại .

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bảo táp Tây Lương

Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu

Hồi 2

Người dịch: Trảm Phong

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Có thể nói vụ án giết người hung tàn này là trọng án hiểm thấy trong vòng mấy chục năm trở lại đây ở Tây Lương, và lần này đã gặp đúng người xử

lý. Đại hán này không phải ai khác, chính là bồ khoái Ngũ Định Viễn uy danh hiển hách khắp vùng Tây Lương. Năm nay hắn mới ba mươi. Trong sáu năm nhậm chức, dựa vào tài năng phá án cùng võ nghệ tinh thông, đã nhanh chóng xử lý xong hơn mười đại án, là một nhân tài hiếm có, được gọi là “Phi Thiên Ngân Thoa” danh chấn hắc bạch lưỡng đạo chốn Tây Lương.

Lúc này Ngũ Định Viễn giương đao lập thế khiến đám quan sai chấn động tinh thần. Hắn lớn giọng quát:

- Tiểu Kim! Mau mời Hoàng ngỗ tác (1) tới nghiệm thi.

Tiểu Kim nghe xong liền cả kinh:

- Hoàng lão sư phụ sớm đã rửa tay qui ẩn, thực sự phải kinh động đến lão nhân gia sao?

Ngũ Định Viễn tháo lệnh bài trên người trầm giọng nói:

- Người lập tức mang lệnh bài của ta mời Hoàng lão sư phụ tới một chuyến. Việc này không được để lộ, tạm thời đừng cho Yến Lăng tiêu cục biết.

Tiểu Kim không dám chậm trễ, vội vã thúc ngựa chạy đi.

Ngũ Định Viễn hừ một tiếng:

- Hảo tiểu tử, Yến Lăng tiêu cục có bấy nhiêu cao thủ ở đây, vậy mà tất cả đều chết trên tay hắn.

Mọi người nghi ngờ nhưng không dám nói gì, lão Lý bước lên khẽ nói:

- Yến Lăng tiêu cục thế hùng lực mạnh, mấy chục năm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, chẳng hiểu tại sao lúc này lại có kẻ dám vượt râu hùm mà

động tới đám tiêu sư Yến Lăng? Hắn bị điên rồi sao?

Ngũ Định Viễn cười lạnh:

- Ai biết được, đám cường đạo này thấy tiền là sáng mắt, chỉ cần có bạc trắng thì bất cứ chuyện gì cũng dám làm.

Trên giang hồ, Ngũ Định Viễn đã thấy nhiều hung đồ vì tiền mà không từ bất cứ việc ác nào. Cả những kẻ tham tiền mở ra hắc điểm, cả ngày chỉ biết dùng Mông hãn dược (2) hãm hại khách vãng lai hắn bắt cũng không ít. Nghĩ tới Yến Lăng tiêu cục cây to đón gió, hàng vận chuyển đều là bạc sáng bóng, khó trách đám đạo tặc giang hồ đỏ mắt, chỉ cần có chỗ tốt thì không tiếc tính mạng.

Lão Lý hỏi:

- Rốt cục kẻ nào gây ra án này, không biết trong lòng Ngũ gia đã có manh mối gì chưa?

Ngũ Định Viễn hơi trầm ngâm:

- Ta cũng không rõ, trước kia phá án đều chủ yếu dựa manh mối từ trên các thi thể. Nhưng mười tám người lần này chết quá kì quái. Trên thân thể không có ngoại thương, thực sự không rõ kẻ nào có võ công cao như vậy. Đành chờ Hoàng lão đến mới rõ được.

Lão Lý nói:

- Nhìn khắp Tây Lương, sợ rằng chẳng ai đủ bản lĩnh một lượt giết chết mười tám hảo thủ của Yến Lăng tiêu cục, chắc là có kẻ hạ độc mưu hại như hạ Mông hãn dược vào rượu.

Ngũ Định Viễn gật đầu:

- Cũng có thể là vậy.

Ngũ Định Viễn cũng coi như cao thủ thành danh ở Tây Lương, hắn còn không thể một lúc giết mười tám tên tiêu sư huống chi người khác? Xem ra hung đồ không đầu độc vào thức ăn thì cũng chỉ dùng ám khí ám toán, nếu không chẳng thể đối phó nhiều kẻ rắn mặt đến vậy.

Hắn gọi mọi người tới cẩn thận phân phó:

- Đám tiêu sư này vận chuyển những bảo vật có giá trị liên thành, các người mau đi kiểm tra xem bọn họ bị mất những thứ gì?

Đám thủ hạ nhận lệnh liền chia nhau hành sự, Ngũ Định Viễn suy nghĩ cẩn thận thì cảm thấy án này không khó quá đoán. Chỉ cần tra ra nguyên nhân chính thức dẫn đến cái chết của đám tiêu sư, từ đó sẽ lần ra được kẻ sát nhân. Ở nơi sa mạc hoang tàn này, hung đồ muốn ần thân cũng không thể. Đến lúc đó không kể kẻ sát nhân là thần thánh phương nào, chỉ cần phái ra nhiều quan sai toàn lực truy giết, nhất định sẽ thành công.

Án tình này không làm khó được hắn, nhưng khiến hắn phiền lòng là Tề Nhuận Tường, chủ nhân Yến Lăng tiêu cục là một người không thể trêu vào.

Ngũ Định Viễn khẽ than, tùy tiện tìm một tảng đá ngồi xuống, ngắm nhìn khung cảnh sa mạc buổi xế chiều mà tâm tình không yên.

Yến Lăng tiêu cục kia cũng đã thành lập được mấy chục năm, trước nay nội tình không lọt ra ngoài. Tổng tiêu đầu Tề Nhuận Tường ỷ vào một thân võ công cao cường cùng bằng hữu đông đảo giang hồ, không có ý kết giao cùng quan phủ. Ngũ Định Viễn làm bố khoái đã sáu, bảy năm nay nhưng

chưa từng qua lại với lão. Dù sao Yến Lăng tiêu cục chưa từng vi phạm vương pháp, luôn làm ăn trong khuôn phép nên Ngũ Định Viễn cũng đành vui vẻ nước sông không phạm nước giếng với Tề Nhuận Tường.

Vốn mọi người cứ sống yên bình như thế chẳng phải tốt hay sao? Ai ngờ Yến Lăng tiêu cục không có chuyện thì thôi, có một cái liền là một vụ đại án mười tám người chết. Kẻ sĩ diện như Tề Nhuận Tường, mắt thấy tiêu cục xảy ra đại sự, sao lại không điều tra báo thù rửa hận? Sợ rằng khi lão tự tay xuất thủ thì sẽ giết người phóng hỏa khiến thiên hạ đại loạn, đến lúc đó thành Tây Lương máu chảy thành sông, một bồ đầu như hủn thể diện biết để ở đâu nữa?

Lão Lý cũng là người từng trải, thấy Ngũ Định Viễn phiền não, hiểu rằng hẳn lo lắng Yến Lăng tiêu cục tự ý trả thù liền nói:

- Ngũ gia, chúng ta cứ nghiệm thi xong rồi tới Yến Lăng tiêu cục thông báo một lần, vị tổng tiêu đầu kia không thể không nể mặt, như vậy thì việc này cũng không khó giải quyết.

Ngũ Định Viễn lắc đầu:

- Tề Nhuận Tường là một lão hồ ly, sợ rằng ngoài miệng khách khí nhưng lại chẳng để thể diện quan sai chúng ta vào đâu.

Hai người đang nói chuyện thì có vài tên quan sai chạy đến bẩm báo:

- Khởi bẩm Ngũ gia, đây là những thứ tìm được trên các thi thể.

Nói xong liền đưa ra vài món đồ, Ngũ Định Viễn cúi đầu liền thấy trên tay bọn thuộc hạ người cầm một túi bạc, kẻ lại cầm một số châu báu, hẳn thấy trong đó còn có một chiếc nhẫn tinh xảo màu sắc phi phàm, xem ra là hàng thượng phẩm.

Một gã quan sai nói:

- Đây là một chiếc nhẫn chất ngọc ôn nhuận sáng long lánh, ít nhất giá cũng trên trăm lượng bạc, vậy mà hung thủ lại bỏ qua, đúng là kì quái.

Ngũ Định Viễn hỏi:

- Chiếc nhẫn kia thu được ở đâu? Là trong những chiếc rương tiêu cực vận chuyển?

Quan sai kia nói:

- Không phải, cái nhẫn này lấy từ tay người chết.

Lão Lý kinh ngạc:

- Thứ tốt như vậy mà hung thủ bỏ qua thì đúng là lạ.

Ngũ Định Viễn trầm ngâm:

- Xem ra những rương hòm tiêu cực vận chuyển hẳn là trân bảo có giá trị liên thành!

Đám quan sai lắc đầu:

- Thuộc hạ cẩn thận kiểm tra trong rương, chỉ có vài bộ y phục cùng đồ vật thường dùng không đáng giá.

Lão Lý khẽ giật mình:

- Chỉ có một số y phục? Sao lại có kẻ đến nhờ tiêu sư đi vận chuyển chúng?

Với địa vị của Yến Lăng tiêu cục, giá áp tiêu nếu không tới ngàn lượng thì sợ rằng khó mà mời được, người ký tiêu lại muốn thuê tiêu sư áp tải những vật không đáng giá? Thiên hạ sao lại có kiểu làm ăn như vậy?

Ngũ Định Viễn cùng lão Lý liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, vội đi về phía hàng hóa tiêu cục vận chuyển.

Tại nơi xe tiêu lật rơi ra ba hòm sắt. Ngũ Định Viễn ngồi xuống nhặt lên ổ khóa đã bị chém thành hai mảnh, đám quan sai vội nói:

- Mấy cái rương này được khóa rất cẩn thận, là có kẻ dụng lực mạnh mẽ phá hủy.

Ngũ Định Viễn nhìn đồng y phục rơi la tả bốn phía đang được đám quan sai thu lượm, một gã quan sai lại bấm báo:

- Những y phục này là hung đồ lục lợi làm rơi vãi ra, ta đã kiểm tra, tất cả đều là những thứ đồ bình thường không có gì đáng giá, không rõ là chúng đã thấy đi những gì?

Ngũ Định Viễn nhặt một chiếc cẩm bào rơi trên mặt đất, chất vải là lụa Sơn Đông được cắt may tinh tế, tuy có giá trị nhưng vẫn thua xa châu báu trên người những tiêu sư, không rõ vì sao hung đồ lại muốn tìm tòi trong những thứ không quan trọng này mà bỏ qua châu báu như vậy? Hẳn nghĩ nát óc cũng không ra dụng ý của đạo tặc.

Lão Lý cười khố:

- Ngũ gia à, rốt cuộc là đám hung thủ này muốn thứ gì, ngài đã nhìn ra chưa?

Ngũ Định Viễn lắc đầu:

- Không quản chúng muốn thứ khí gió gì. Chỉ cần lôi hung thủ ra công đường, còn sợ không thu lại được đồ vật sao?

Đám quan sai thấy ngữ khí hùng tráng của hắn thì sự lo lắng trong lòng cũng giảm xuống:

- Ngũ gia nói đúng! mấy năm qua, làm gì có án nào làm khó được ngài? Lần này tuy Yến Lăng tiêu cục gặp chuyện không may, nhưng với tài năng của Ngũ gia thì hung thủ đừng mơ thoát được!

Một người khác nói theo:

- Đúng vậy! Chỉ cần Ngũ gia xuất mã thì tên tặc tử kia cũng phải chạy trốn thôi?

Ngũ Định Viễn nghe thuộc hạ nịnh hót nhưng không hề thấy vui mừng, khẽ lắc đầu:

- Mọi người nghe cho kỹ, án tình này có điểm khác lạ, chúng ta phải thật cẩn thận.

Đám quan sai đồng thanh:

- Kính xin ngũ gia chỉ rõ.

Ngũ Định Viễn nói:

- Án giết người này, khổ chủ không phải người tầm thường. Chính là võ lâm cao thủ Tề Nhuận Tường rất khó dây vào, mọi người đã nghe qua chưa? Nếu chúng ta không phá được án, Yến Lăng tiêu cục cao thủ như

mây chẳng lẽ lại không tự động thủ? Khi đó thì đám bồ đầu chúng ta còn đâu mặt mũi nào ở Tây Lương? Mọi người còn dám nhìn mặt ai nữa?

Đám quan sai nghe ba chữ Tề Nhuận Tường thì im bật.

Ngũ Định Viễn lại nói:

- Dù thế nào chúng ta cũng nhanh chóng phá án, đừng để cho Yến Lăng tiêu cục ra tay trước, các người rõ chưa?

Mọi người chưa đáp ứng thì một gã quan sai cười hì hì hỏi:

- Gã họ Tề này có địa vị gì? Chúng ta sao phải sợ hắn? Người nhìn thủ hạ của hắn bị người giết đến thây ngã khắp nơi trên đất, xem thì biết có đáng sợ gì!

Mọi người ai nấy đều giật mình quay sang nhìn A Tam. Gã này là em vợ của sư gia nha môn mà chẳng hiểu quy củ gì, lời lẽ ngông cuồng do một kẻ mới đến nha môn mấy ngày như hắn thốt ra, đúng là khiến người khó ưa.

Ngũ Định Viễn còn chưa nói gì thì lão Lý đã mở miệng trách cứ:

- A Tam này! Tên tiểu tử nhà ngươi làm cả tháng rồi mà sao không hiểu chuyện, chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói đến lai lịch Yến Lăng tiêu cục kia?

A Tam cười nói:

- Tiêu cục là tiêu cục, có cái gì nghe hay chưa nghe chứ.

Lão Lý tức giận:

- Lời này người nói trong nhà môn còn được, ra ngoài mà há mồm nửa câu thì cẩn thận cái mạng! Yến Lăng tiêu cục kia nào có tầm thường, ba mươi năm chưa từng xảy ra chuyện, người ta áp tiêu phía Bắc đến Mông Cổ, xuôi về Nam đến tận Lương Quảng (3), mạnh mẽ đến khó tưởng tượng! Đừng nói ở Tây Lương chúng ta không tìm ra được người thứ hai, cho dù ở kinh thành cũng khó có ai bì nổi!

Về mặt A Tam khinh thường:

- Nói thế nào thì chỉ một tiêu cục kia, đâu cần thối phòng quá đáng như thế chứ! Có gì mà phiền phức lắm đâu!

Lão Lý thở dài:

- A Tam! Người đúng là trẻ tuổi không hiểu chuyện, nên biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên! Dù người không biết sự lợi hại của Yến Lăng tiêu cục, cũng phải biết Tung Sơn Thiếu Lâm Tự không dễ trêu vào!

Nghe ba chữ “Thiếu Lâm Tự” A Tam ồ một tiếng hỏi:

- Sao họ Tề kia lại có liên quan đến Thiêu Lâm Tự chứ?

Lão Lý lớn giọng nói:

- Người nghe cho kỹ! Yến Lăng tiêu cục Tề Nhuận Tường, không phải ai khác mà là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm Tự, là cao thủ Phật môn chính tông!

A Tam bĩu môi:

- Thiếu Lâm Tự thì sao? Đệ tử tục gia thì đã thế nào? Không phải ta xem thường nhưng người nhìn đi!

Nói xong liền chỉ về những thi thể nằm dưới đất, tỏ ý rằng lão Lý đang thổi phồng sự lợi hại của Yến Lăng tiêu cực. Nếu không bọn họ sao thất bại thảm hại như vậy?

A Tam thấy lão Lý không phản bác được thì khinh thường nói:

- Ta thấy những kẻ này đều là kẻ vô dụng, sợ là còn đánh không lại cả ta.

A Tam đang huênh hoang thì đột nhiên sau lưng nghe tiếng quát, chỉ thấy mấy luồng đao phong lạnh gáy xoát xoát chém sát đầu. Hắn la hoảng một tiếng:

- Má ơi!

Sau đó lăn ra đất.

-----oOo-----

Chú thích:

(1) Ngõ tác: là bác sỹ pháp y thời cổ, làm việc trong nha môn các cấp

(2) Mông Hãn Dược: Trong truyện võ hiệp, chúng ta thường nghe nhắc đến Mông Hãn Dược, một loại thuốc mê rất phổ biến. Mông Hãn Dược của giới giang hồ được bào chế từ hoa của cây Cà Độc Dược, uống vào là mê ngay.

(3) Bao gồm cả Quảng Đông và Quảng Tây.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bao táp Tây Lương

Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu

Hồi 3

Người dịch: Trầm Phong

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Đám quan sai chưa rõ là ai động thủ nên giết mình, quay đầu lại thì thấy người xuất đao chính là thủ lĩnh đỉnh đỉnh đại danh Tây Lương Ngũ bộ đầu, hắn đang đứng hoành đao trước ngực, lạnh lùng nhìn A Tam.

Lão Lý vừa đỡ A Tam dậy vừa hỏi:

- Có bị thương ở đâu không?

A Tam vẫn còn kinh hãi run rẩy nói:

- Ta...Ta không sao...

Ngũ Định Viễn trừng mắt nhìn, trầm giọng nói:

- Người nhớ cho kĩ đây là “La Hán Đao” của Thiếu Lâm Tự, ta chỉ học được một chút bề ngoài nhưng cũng đủ làm thịt tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng như ngươi. Tề Nhuận Tường kia võ công cao cường cỡ nào, nếu ngươi chọc giận Yến Lăng tiêu cục thì bọn họ tuyệt không hù dọa đơn giản như thế này.

Hắn đi tới, vỗ nhẹ hai má A Tam trầm giọng:

- Hôm nay coi như bài học nho nhỏ, cho người hiểu cái đạo lý người giỏi còn có người giỏi hơn, sau này còn nói lời cuồng vọng, không biết ý tứ lại chết mà không hiểu vì sao.

A Tam sợ đến tè cả ra quần, không thốt nên lời.

Ngũ Định Viễn tra đao vào vỏ:

- Bây giờ chúng ta chỉ còn trông chờ vào kết quả nghiệm thi của Hoàng lão, với năng lực của lão nhất định sẽ tìm ra hung thủ. Chỉ cần tìm ra manh mối, chúng ta sẽ dễ dàng phá án đồng thời cho Yến Lăng tiêu cục một công đạo hợp lý.

Đám quan sai nhao nhao đồng tình.

Còn đang nói chuyện thì tiếng vó ngựa của Hoàng lão truyền tới. Hoàng lão này tên chỉ có một chữ Tế, khuôn mặt đầy nếp nhăn, tuy đã ngoài bảy mươi nhưng đôi mắt vẫn sáng rực tinh quang. Năm xưa có một vị quan ở Hình bộ trong triều vì đại án mà đặc biệt mời Hoàng Tế vào kinh để nghiệm thi,

cũng không dám thất lễ chút nào. Được xưng là Tây Cương đệ nhất ngỗ tác. Ngũ Định Viễn, thấy Hoàng Tế đến thì an tâm hơn rất nhiều.

Mọi người cùng nghênh đón, đang định mở lời thì Hoàng Tế khoát tay tỏ ý dừng lên tiếng. Lúc này ánh trời chiều nhuộm đỏ cả đại mạc Tây Cương, hình bóng đám người như kéo dài trên mặt đất. Một đám quan sai đứng quanh những tử thi, trong lòng đều cảm thấy nặng nề.

Hoàng Tế lấy ra pháp đao, trong miệng trầm mặc niệm chú siêu sinh, lúc này mới xem xét tử trạng. Ngũ Định Viễn nói:

- Những thi thể này đều không có ngoại thương, có lẽ do trúng độc mà chết.

Hoàng Tế gật đầu không đáp, lấy ra một chiếc ngân châm, liên tục thăm dò yết hầu, ngực, bụng của mười tám thi thể.

Ngũ Định Viễn biết lão dùng ngân châm để nghiệm độc, liền bước tới hỏi:

- Rốt cuộc những người này trúng loại độc gì? Độc này sao bá đạo tới mức có thể một lần giết chết mười tám người chứ?

Hoàng Tế kiểm tra ngân châm đột nhiên lắc đầu nói:

- Không hề trúng độc, mười tám người này không ai chết vì độc cả.

Ngũ Định Viễn lắp bắp kinh hãi:

- Không trúng độc? Vậy những người này cơ sao lại chết? Trong khi bọn họ đều là võ lâm cao thủ!

Hoàng Tế không đáp, nghiệm thi thêm một lúc mới nói:

- Ngũ gia mau qua đây xem!

Ngũ Định Viễn vội tới gần, Hoàng Tế chỉ một kẻ đã chết nói:

- Người xem cổ tay kẻ này.

Ngũ Định Viễn nhìn kĩ chỉ thấy trên cổ tay người này có một vết tụ máu nhỏ, không rõ dụng ý của Hoàng Tế nên ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế? Chẳng lẽ vết tụ máu này có gì lạ sao?

Hoàng Tế nói:

- Ngũ gia, hãy xem qua những tử thi khác.

Ngũ Định Viễn làm theo liền kinh ngạc phát hiện trên cổ tay mỗi tử thi đều có một vết nho nhỏ.

Hắn vội hỏi:

- Vết máu tụ này hẳn là nguyên nhân cái chết?

Hoàng Tế lắc đầu:

- Ta cũng không rõ, Ngũ gia đợi một chút sẽ rõ chân tướng.

Nói xong liền dùng đoản đao cắt lấy vết tụ máu trên cổ tay một tử thi.

Hoàng Tế nhẹ nhàng xẹt qua một đao mà khiến mọi người nín thở tập trung quan sát, chỉ thấy máu huyết đậm đặc không ngừng tuôn ra.

Ngũ Định Viễn kinh ngạc nói:

- Chỉ là một vết máu tụ nho nhỏ, sao có thể nhiều máu như vậy?

Hoàng Tế không đáp mà tiếp tục mổ dọc theo cánh tay, bỗng toàn thân chấn động giọng nói trở nên run rẩy:

- Ngũ bồ đầu, người xem vết thương này! Đây là cái gì?

Mọi người vội vàng tiến tới bỗng sắc mặt trở nên tái nhợt chỉ biết sững sờ nhìn nhau, Ngũ Định Viễn cũng hít một hơi lạnh không thể thốt nên lời.

Một lỗ sâu chừng ngón út hiện ra bên trong cổ tay tử thi, miệng vết thương ẩn kín bên dưới da thịt. Lật lớp da ra mới thấy lỗ máu dài này rất quái dị đáng sợ, nếu không phải Hoàng Tế đã dùng dao rạch ra, chỉ quan sát bên ngoài chắc chắn sẽ không phát hiện.

Hoàng Tế rạch dọc theo lỗ máu rộng kia, chỉ thấy từ lỗ máu nhỏ như ngón út xuyên qua cánh tay đến bả vai, cuối cùng tạo nên vết thương lớn dần hướng về phía trái tim. Giống như con rết chui vào trong cánh tay người, dùng răng nhọn cắn xé bên trong tạo thành một cái động máu đầm đìa.

Ngũ Định Viễn hoảng sợ, cùng Hoàng lão liếc nhau thì đều nhận thấy sự kinh hoàng trong mắt đối phương.

Hoàng Tế run rẩy nói:

- Nguyên nhân khiến những người này chết vô cùng kì quái, cả đời ta chưa từng thấy qua.

Ngũ Định Viễn bình tĩnh nói:

- Ngoài thành Tây Lương khoảng trăm dặm chỉ có Hắc Phong trại, Sử lão đại trên đó cũng là cao thủ, chẳng lẽ là hấn ra tay?

Khuôn mặt Hoàng lão tái nhợt, khẽ lắc đầu:

- Sử lão đại sở trường về ngoại công, tuy cương mãnh nhưng không thể phá vỡ tâm tạng người ta như vậy. Huống chi với công phu của hấn, một lần không thể giết chết mười tám tiêu sư cao thủ.

Ngũ Định Viễn ngẩn người:

- Không phải Sử lão đại thì là ai?

Vẻ mặt Hoàng lão nặng nề, cúi đầu không nói gì.

Lão Lý run run nói:

- Đừng nói là độc trùng có thể từ từ cắn phá trong cơ thể chứ!

Mọi người nghe xong đều cảm thấy buồn nôn.

Ngũ Định Viễn lo lắng quan sát xung quanh, cũng chỉ nhìn thấy cát bay đầy trời trên vùng hoang mạc bằng phẳng, nơi đây không có khe gò gì để người ẩn núp. Rõ ràng mười tám cao thủ này không phải bị mai phục, mà là bị kẻ khác đường đường chính chính đánh giết. Bất kể kẻ đó là người hay quỷ quái yêu ma, nhất định những người đã chết này đã nhìn thấy chân diện hung đồ đáng sợ.

Hấn nắm chặt chuôi đao, một cảm thấy bất an mà hơn mười năm vào nghề đến nay chưa từng có:

- Chẳng lẽ không còn manh mối nào? Không tin, ta nhất quyết không tin!

Hắn lắc đầu thật mạnh, xoay người lên ngựa rồi quát:

- Mọi người nhanh chóng thu dọn sạch sẽ hiện trường rồi trở lại nha môn!

Một trận cuồng phong thổi cát bụi bay đầy trời, Ngũ Định Viễn nhắm mắt nhìn cảnh tượng tràn ngập tà khí, những võ lâm cao thủ chết mà không hề có dấu vết gì, vô cùng quái dị. Áp lực đè lên vai khiến Ngũ Định Viễn cảm thấy khó thở.

Hắn sai thuộc hạ đưa những tử thi về nha môn, bản thân thì chậm rãi vừa đi vừa suy nghĩ về tình tiết vụ án.

Hai năm qua hắn qua lập công nên được thăng chức sớm, năm trước gần như bán mạng cuối cùng phá được án “Phỉ đồ Hồng Thông Lĩnh” đã bỏ ngõ nhiều năm. Cuối cùng được tổng đốc Cam Thiểm (1) mở lời, năm sau sẽ điều động hắn đến phủ Hà Đông, trước hết cho hắn làm Tổng tuần bộ. Không ngờ lúc quan trọng lại xảy ra đại án khó khăn trước mắt. Nếu không phá xong, đừng nói là điều động thăng chức mà sợ rằng cái vị trí đầu mục hiện giờ cũng khó mà giữ được.

Ngũ Định Viễn lắc đầu thở dài, biết rõ rằng mình đã đối mặt với thử thách lớn nhất trong đời, dù đại án này gian nan đến đâu cũng phải vượt qua được cửa ải này.

Đột nhiên thấy lão Lý hoảng hốt chạy đến, Ngũ Định Viễn ghìim ngựa trầm giọng:

- Lại xảy ra chuyện gì?

Lão Lý vội vã nói:

- Ngũ gia, ngài mau nghĩ cách, các huynh đệ bị người của Yến Lăng tiêu cục chặn lại!

Ngũ Định Viễn lấp bắp kinh hãi, không ngờ mới đó mà Yến Lăng tiêu cục đã nhận được tin, vội nói:

- Không cần hoảng sợ, ta đi Yến Lăng tiêu cục một chuyến.

Lão Lý vội la lên:

- Ngũ gia, có điều đám người Yến Lăng tiêu cục hành sự càn rỡ, mà chúng ta lại tự tiện làm tổn thương những thi thể...Ta thấy tốt nhất ngài nên về nha môn mang theo các huynh đệ rồi nói sau!

Ngũ Định Viễn hừ một tiếng, đường đường là bố đầu Tây Lương, với vài câu đe dọa mà chùn bước thì làm sao phục chúng? Hắn khoát tay nói:

- Không sao đâu, người về nha môn trước đi. Ta sẽ đến tìm Tề Nhuận Tường nói cho ra nhẽ.

Lão Lý định nói thêm thì hắn đã thúc ngựa chạy vào thành.

Bên trong tiêu cục sớm đã loạn hết cả lên, không có ai ra nghênh đón, mấy chục tiêu sư đang ngồi nghiêng rãng nghiêng lợi ở đại sảnh, bên trong đầy tiếng kêu khóc tang tóc. Mấy kẻ phụ trách vận chuyển tử thi bên nha môn cũng đang ngồi ở đại sảnh nhưng vẻ mặt lại không cam lòng.

Vừa thấy Ngũ Định Viễn tiến vào liền nói:

- Chúng ta vừa về thành liền bị người của Yến Lăng tiêu cục ngăn cản, hai bên xảy ra chút tranh chấp...Cuối cùng bị họ mang đến đây.

Ngũ Định Viễn thấy đám thuộc hạ mặt mày bầm tím, rõ ràng mới bị đánh một trận xong. Hắn gật gật đầu bảo bọn họ không cần sợ hãi, trong lòng cực kỳ tức giận với hành vi bá đạo của Yến Lăng tiêu cục.

Hắn thấy không có ai để ý liền tự bước tới dâng hương tể bái trước linh vị, đột nhiên một tráng hán bước ra ngăn cản hắn, tay trái nắm vạt áo hắn hung tợn nói:

- Họ Ngũ kia, xảy ra chuyện lớn như vậy mà người không thèm thông báo với chúng ta một tiếng! Người nhìn xem đã chà đạp thi thể huynh đệ tiêu cục chúng ta thành dạng gì rồi? Người nghĩ rằng Yến Lăng tiêu cục dễ ăn hiếp lắm sao?

Ngũ Định Viễn nhận ra kẻ hung hăng này chính là Tề Bá Xuyên, là nhi tử duy nhất của Tề Nhuận Tường. Có lẽ hắn đã quen vênh váo nên dám vô lễ với cả bộ đầu nha môn. Ngũ Định Viễn mấy năm nay đánh khắp Tây Lương cũng chưa gặp kẻ thứ hai như vậy. Khẽ vung tay đẩy tráng hán kia ra, trầm giọng nói:

- Có chuyện gì từ từ nói, đừng động thủ động cước ở đây.

Tề Bá Xuyên bị hắn đẩy ra nhưng chân chưa hề lùi nửa bước, xem ra công phu hạ bàn khá vững chắc, cũng là kẻ cứng tay như lời đồn. Chỉ nghe hắn lạnh lùng thốt lên:

- Họ Ngũ nhà ngươi, chỉ bằng mấy thế võ mèo quào thì e rằng không thể giáo huấn bốn thiếu gia đâu!

Nói xong liền ngoắc ngón tay cười lạnh nói:

- Chúng ta đấu một trận, dám hay không?

Ngũ Định Viễn tức tối nhưng vẫn áp chế cơn giận:

- Tề thiếu gia, người nên biết rằng ta tới đây tra án chứ không phải để gây khó dễ, người việc gì phải nổi xung như vậy?

Từ trước đến giờ, các tiêu cục gặp chuyện không may đều không muốn quan phủ nhúng tay, Ngũ Định Viễn tuy biết điều này nhưng án tình này quá lớn, hãn nào dám nhắm mắt làm ngơ.

Tề Bá Xuyên không thèm đếm xỉa chỉ cười lạnh rồi xuống thế trung bình tấn, như muốn đánh về phía Ngũ Định Viễn.

Đột nhiên một âm thanh già nua vang lên:

- Bá Xuyên! Không được vô lễ!

Chú thích : (1) Hai tỉnh Cam Túc và Thiểm Tây

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 1: Thiết huyết Ngũ bộ đầu

Hồi 4

Người dịch: Trầm Phong

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Tề Bá Xuyên lập tức lùi ra sau.

Ngũ Định Viễn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão nhân râu dài đến ngực, sắc mặt hồng hào, chính là Tổng tiêu đầu Yến Lăng tiêu cục Tề Nhuận Tường. Ngũ Định Viễn chấp tay hỏi:

- Tề sư phụ, không biết mấy huynh đệ của ta có mạo phạm gì quý tiêu cục mà lại mang bọn họ về đây?

Vẻ mặt Tề Nhuận Tường thay đổi nói:

- Đều là khuyến tử hồ đồ, Bá Xuyên, mau mời đám sai gia về đi!

Tề Bá Xuyên khó chịu:

- Phụ thân, người còn chưa thấy đám cầu quan đức hạnh kém cõi thế nào đâu. Hôm nay nếu không phải ta cứng rắn đoạt về, sợ rằng thi thể các huynh đệ còn ở trong nha môn mặc cho bọn chúng chà đạp!

Ngũ Định Viễn biết rõ lúc này không nên làm cho sự tình trở nên rối rắm, trầm giọng nói:

- Tề thiếu gia, người đâu phải ngày đầu lần lộn chốn giang hồ, nha môn chúng ta gặp phải án mạng thì việc khám nghiệm tử thi cũng chỉ là phận sự, đâu phải có ý bất kính với người đã khuất, mong người thông cảm!

Tề Bá Xuyên hừ một tiếng rồi quát:

- Người muốn khám nghiệm tử thi? Sao không tới báo trước mà lại tự tiện hành sự, người cho rằng chúng ta là ai chứ?

Tề Nhuận Tường ho khê:

- Bá Xuyên, mau tạ lỗi những sai gia bị thương rồi tiễn họ về đi!

Yến Lăng tiêu cục tài cao thế lớn, không coi bộ đầu nha môn vào đâu nhưng nếu vì việc nhỏ mà đắc tội Ngũ Định Viễn thì không đáng nên Tề Nhuận Tường lên tiếng dạy dỗ nhi tử trước mặt người ngoài. Tề Bá Xuyên tuy tức giận nhưng cũng không dám cãi lời, vội ra ngoài bảo thủ hạ thả người.

Ngũ Định Viễn tới là tìm hiểu tình tiết vụ án, thấy gã Tề Bá Xuyên nóng nảy ra ngoài thì vội tận dụng thời cơ:

- Tề sư phụ, vụ án lần này rất cổ quái, có nhiều điểm rất đáng ngờ, chẳng hay Tổng tiêu đầu có thể tố án? Cũng tiện cho ta vì quý tiêu cục mà góp một chút sức mọn.

Tề Nhuận Tường nhìn Ngũ Định Viễn chậm rãi nói:

- Ngũ bộ đầu, trên đời này làm gì có chuyển bảo tiêu nào mà không gặp chút ít phiền toái chứ? Tiêu cục chúng ta làm ăn nhỏ, không dám khiến Ngũ gia quan tâm.

Ngũ Định Viễn thấy khó khăn đành nói:

- Tề sư phụ, lần này tại hạ không phải là lấy lòng người, lại càng không muốn đắc tội quý tiêu cục, nhưng ta thân là quan sai, xảy ra đại sự như vậy không thể không làm rõ chân tướng vụ án nên mong Tề sư phụ cảm thông.

Tề Nhuận Tường nhìn hẩn, cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm nói:

- Thằng thẩn mà nói, lão phu tung hoành Tây Lương hơn ba chục năm chỉ dựa vào cái mạng già cùng hai nắm đấm, trước nay không có quan hệ gì với quan phủ. Tâm ý của Ngũ bộ đầu lần này lão phu xin nhận.

Ngũ Định Viễn nghe lão nói vậy thì khẽ nhượng mảy, cũng hiểu ra Tề Nhuận Tường có ý ngầm trả thù, thực sự không coi nhà môn ra gì. Trong lòng thấy khó chịu nhưng Yến Lăng tiêu cục vốn là khổ chủ của vụ án, bọn họ không muốn nói rõ tình tiết thì cũng không tiện truy hỏi.

Ngũ Định Viễn trầm ngâm một lúc, liền nói với Tề Nhuận Tường:

- Tề sư phụ, xem qua vết thương của người chết chưa?

Sắc mặt Tề Nhuận Tường đại biến nhưng lập tức bình thản trở lại:

- Đã xem qua! Ngũ bộ đầu khổ công mở ra mấy cái lỗ lớn trên thi thể huynh đệ ta, không muốn nhìn cũng thật khó.

Ngũ Định Viễn nghe giọng điệu trách cứ của lão chỉ biết cười gượng:

- Tề sư phụ, án tình khẩn cấp, tại hạ cũng là bất đắc dĩ.

Tề Nhuận Tường thần nhiên:

- Không sao! Không sao!

Lúc này Ngũ Định Viễn phản bác cũng không được, một là chưa rõ kẻ giết người là ai, hai là không rõ hung thủ tính toán gì, thấy thần khí bá đạo của chủ nhân Yến Lăng tiêu cục Tề Nhuận Tường hẳn liền nói ngay:

- Tề sư phụ, những tiêu sư chết không rõ ràng, hung thủ gây ra trên người bọn họ một cái lỗ máu chạy dài từ tay tới tận tim, chẳng phải võ công rất quý dị sao? Sợ rằng lai lịch cũng không nhỏ đâu?

Tề Nhuận Tường biến sắc, chưa kịp nói thì Tề Bá Xuyên đi vào nghe thấy câu hỏi của Ngũ Định Viễn, tức sôi gan lên nói:

- Họ Ngũ kia! Yến Lăng tiêu cục thành danh không phải chỉ nửa năm một năm, người nói vậy là có ý gì?

Ngũ Định Viễn biết rõ thiếu gia Tề Bá Xuyên tính tình nóng nảy nên chỉ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm:

- Tề thiếu gia, tại hạ tuyệt đối không có ý bất kính với quý tiêu cục, chỉ là sợ hung thủ quá lợi hại lại ngoan độc, sợ rằng quý tiêu cục ứng phó không nổi. Thiếu tiêu đầu tức giận như vậy chẳng phải là trách oan người tốt sao?

Tề Bá Xuyên sao lại không biết hẳn sử dụng phép khích tướng, diềm nhiên nói:

- Dường như họ Ngũ người đã biết kẻ nào giết người của tiêu cục chúng ta, tại sao còn không đi bắt mà ở đây nói nhảm? Ta cho người biết, người là kẻ

đầu tiên có gan nói những lời khó nghe này trước mặt phụ thân ta!

Ngũ Định Viễn lạnh lùng nói:

- Tề thiếu tiêu đầu dám ở trong thành Tây Lương ấu đả với quan sai, sợ rằng người chứng kiến cũng không ít?

Tề Nhuận Tường thấy hai người đả kích nhau liền lên tiếng:

- Ngũ bộ đầu, ta nói thật với người! Yến Lăng tiêu cục chúng ta đâu phải hạng không thức thời, có cao nhân như người tương trợ làm sao lại từ chối chứ? Chỉ là việc của tiêu cục không muốn người ngoài nhọc công, tâm ý của người chúng ta xin nhận!

Ngũ Định Viễn thở dài:

- Nói vậy thì Tề sư phó vẫn không chịu hợp tác cùng tại hạ?

Tề Nhuận Tường khẽ ho một tiếng:

- Bá Xuyên, tiền khách.

Ngũ Định Viễn nhìn Tề Nhuận Tường như mong lão hồi tâm chuyển ý, Tề Bá Xuyên ở bên lạnh lùng nói:

- Mời! Đừng để chỗ này thêm xui xẻo!

Ngũ Định Viễn về tới nha môn, Hoàng lão còn đang chờ ở đó, hăn vội hỏi:

- Hoàng lão, có chuyện gì sao?

Hoàng Tề năm nay đã ngoài bảy mươi, từ trước đến nay Ngũ Định Viễn vẫn luôn tôn kính như sư phụ.

Hoàng Tề nói:

- Người tới Yến Lăng tiêu cục ra sao rồi?

Ngũ Định Viễn nói:

- Tề Nhuận Tường rất cứng rắn không muốn hợp tác, ta đành mang đám huynh đệ trở về.

Hoàng Tề thở dài:

- Điều này cũng khó trách bọn họ, miếng cơm của người ta từ nghề bảo tiêu, xảy ra chuyện liên quan phủ thì về sau còn ai muốn thuê bọn họ? Ta thấy mấy ngày tới chắc chắn Yến Lăng tiêu cục sẽ xảy ra một trận thảm sát đây.

Ngũ Định Viễn nhú mày không nói gì.

Hoàng Tề lại nói:

- Người làm bổ đầu thực sự không dễ. Trên thì sợ đại quan phủ doãn, dưới lại ngại giang hồ hào khách! Không cẩn thận một chú thì mạng cũng mất.

Ba gã bổ đầu tiền nhiệm Ngũ Định Viễn, chỉ có một người cáo lão thoái ẩn còn hai người bị hạ sát. Hiện giờ Tri phủ đại nhân mới đến không trọng dụng những người cũ, càng nghiêm khắc đối với Ngũ Định Viễn, hẳn đã được thăng làm Tổng tuần bổ Hà Đông, rốt cuộc sắp không phải chịu đựng vị tri phủ này. Có điều làm không xong đại án này thì tất cả coi như xong.

Hoàng Tế hỏi:

- Người đã biết lần này tiêu cục áp tải gì không?

Ngũ Định Viễn nói:

- Ta vẫn chưa rõ trong ba chiếc tiêu xa vận chuyển có thứ gì quý giá, chỉ là y phục cùng đồ dùng thường ngày thôi. Cho người kiểm tra cũng không thiếu cái gì.

Hoàng Tế nói:

- Ừm, mười tám cao thủ của Yến Lăng tiêu cục bị giết sạch một lượt, theo lý thì lần này vận tiêu không phải thứ giá trị liên thành thì cũng rất quan trọng, tại sao lại chỉ là một số y phục không đáng giá?

Lúc hai người thảo luận một gã quan sai bước tới nói:

- Ngũ gia, Yến Lăng tiêu cục phái người đưa lễ vật đến, nói vừa rồi đã đắc tội, mong ngài đừng để trong lòng.

Ngũ Định Viễn thoáng giật mình, nói với Hoàng Tế:

- Yến Lăng tiêu cục hành sự thật kì quái, trước thì ngạo mạn sau thì cung kính, không biết trong hồ lô có bán thuốc gì?

Hắn xem qua lễ vật đưa tới, ba chiếc rương đều chứa đồ thường dùng như đai ngọc, cấm bào, ngân quan...Ngũ Định Viễn muốn trả vật lại thì gia đình tiêu cục sớm đã đi xa.

Hoàng Tế thấy những thứ này đều được chế tác tinh xảo, tuy không phải thứ quý trọng nhưng vẫn nhìn ra tâm ý của đối phương với Ngũ Định Viễn,

liền cười nói:

- Tề Nhuận Tường này đúng là gừng càng già càng cay, dù sao cũng không muốn đắc tội với quan phủ. Người nên nhận những thứ này tránh sự việc thêm xấu đi.

Ngũ Định Viễn trầm ngâm suy nghĩ một lát:

- Xem ra Tề Nhuận Tường muốn kết giao với ta, trước mắt không nên gây thêm khúc mắc nữa, coi như nể mặt lão!

Nghĩ vậy nên không từ chối nữa mà bảo thuộc hạ nhận lấy.

Một gã quan sai cười nói:

- Ngũ gia người nhân sinh đặc ý như vậy, khoác loại y phục này tất nhiên rất đẹp mắt.

Ngũ Định Viễn vốn tính tiết kiệm, chưa từng dùng đến thứ tốt như thế này. Hắn mỉm cười nói:

- Những thứ đồ này quá quý giá, ta mặc không quen.

Một gã quan sai lớn giọng nói:

-Ngũ gia, đai lưng của ngài cũng đã cũ rồi, xem ra cái đai ngọc này có thể dùng được một thời gian đấy.

Nói xong liền nhặt một chiếc đai ngọc có khảm một viên ngọc sáng long lanh, mang hình dạng cổ xưa.

Ngũ Định Viễn xua tay:

- Cái này quá quý giá, ta không quen dùng..

Gã quan sai thấy hắn từ chối liền lao tới thắt chiếc đai vào ngang hông, quả nhiên người đẹp vì lụy, chiếc đai vừa được đeo vào liền làm nổi bật lên khí thế uy vũ phi phàm của Ngũ Định Viễn, khiến mọi người trầm trồ khen ngợi.

Ngũ Định Viễn cúi đầu nhìn lại. Cũng không tệ, không nỡ từ chối ý tốt của mọi người nên để nguyên.

Màn đêm buông xuống, Ngũ Định Viễn nghỉ lại ở nha môn, nghĩ đến tình tiết vụ án mà lo lắng đến mất ngủ. Tây Lương ngày nóng đêm lạnh, hắn đứng dậy khoác áo choàng rồi ngồi trước giường.

Đêm yên tĩnh, ánh trăng mờ lung xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Ngũ Định Viễn hồi tưởng lại những năm gần đây. Từ khi nhậm chức bổ đầu, không biết đã ác đấu cùng bao nhiêu lục lâm hảo hán nhưng không chưa hề khó tra án như vụ này. Còn chưa rõ tung tích của kẻ hạ thủ, mà khổ chủ lại bá đạo không hợp tác khiến Ngũ Định Viễn khó xử.

Hắn thở dài, vô thức nhìn qua cửa sổ, một lúc sau nghe tiếng mõ canh ba, thầm nghĩ:

- Ai...Dù sao cũng không ngủ được, xem ít công văn cũng tốt.

Ngũ Định Viễn duỗi lưng lấy công văn ra, cầm đá đánh lửa ra thắp nến, đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh, toàn thân nổi lên một hồi khó chịu tựa như có gì đó bất thường.

Hắn rùng mình vội vàng quay đầu ra sau, chỉ thấy ánh trăng bàng bạc chiếu qua cửa sổ in bóng hắt lên tường, cũng không có gì lạ thường.

Ngũ Định Viễn cười khổ thầm nghĩ:

- Đến ngay cả ta cũng trở nên nghi thần nghi quỷ.

Hắn không để tâm trong lòng, đột nhiên một luồng gió phía sau thổi tới, ngọn nến vừa le lói liền vụt tắt.

Hắn mắng thầm một tiếng đành phải thắp lại nến, đuổi lưng chuẩn bị cầm công văn lên thì toàn thân lạnh lẽo, ngọn nến lại lần nữa bị gió thổi tắt.

Ngũ Định Viễn cả kinh, nhận ra trong phòng có gì cổ quái, quay lại thì thấy có một bóng người lơ mơ đứng trước cửa sổ, hắn cảm thấy lạnh lạnh sống lưng.

Ngũ Định Viễn giật mình nhưng dù sao cũng là bổ đầu, tuy chấn động trong lòng nhưng cũng không mấy sợ hãi, chậm rãi thò tay xuống gối với lấy bình khí “Phi Thiên Ngân Thoa” đã thành danh nhiều năm cùng hắn, nắm chặt trong tay mặc kệ thứ kia là ma quỷ gì, cứ đánh một trận rồi tính.

Ngũ Định Viễn hít thật sâu tụ khí toàn thân, chỉ cần cái bóng kia có cử động lạ thường thì lập tức động thủ.

Trong phòng rất im ắng, hắn chỉ nghe thấy nhịp tim mình đập mạnh, bàn tay nắm chặt Ngân thoa ướt dẫm mồ hôi.

Đột nhiên cái bóng kia nhoáng lên, chậm rãi bay về phía hắn, thân pháp nhẹ nhàng như không, tựa như oan hồn vậy. Ngũ Định Viễn cảm thấy da đầu tê dại:

- Đây...Đây thực sự là quý sao?

Lúc này dù là kẻ lớn gan gấp mười lần cũng trở nên bối rối, Ngũ Định Viễn quát lớn:

- Người đâu, người đâu mau tới đây!

Hắn ném “Phi Thiên Ngân Thoa” về phía cái bóng kia, nhoáng một cái thì không biết tại sao Ngân thoa mất đi sự chính xác mà rơi xuống. Hắn thấy bóng dáng kia từng bước chậm rãi đi tới miệng đặng ngắt lưỡi khô, mồ hôi lạnh ứa ra.

Lúc này vài tên quan sai trực đêm gõ cửa kêu lên:

- Ngũ gia! Làm sao vậy!

Đám quan sai không thấy hắn ra mở cửa thì hoảng hốt đẩy cửa mà vào. Lập tức cảm thấy hoa mắt tựa như có thứ gì đó mơ hồ lóe lên.

Cả đám thấy Ngũ Định viễn ngơ ngác đứng như trời trồng thì vội vã hỏi:

- Ngũ gia, người không sao chứ?

Một người thấy sắc mặt Ngũ Định Viễn tái nhợt thì vươn tay lay lay thân hình hắn, lúc này Ngũ Định Viễn mới tỉnh ra.

Một tên quan sai thấy căn phòng âm khí bức người vội thấp nển lên, thoáng chốc cả đám kinh hãi kêu thành tiếng.

Chỉ thấy căn phòng bừa bộn, ngoài giường chiếu thì tất cả mọi thứ đều bị người ta lục qua. Đám quan sai thấy vậy cả kinh hỏi:

- Là chuyện gì đây?

Vội vã ba lời bảy câu thảo luận.

Ngũ Định Viễn rùng mình, biết rõ cái bóng kia không phải ma quỷ gì mà là cao thủ võ lâm. Hắn bình tĩnh nói:

- Ta không sao, các người lui ra đi!

Mọi người cũng không dám hỏi thêm vội vã rời đi.

Trong bóng đêm, Ngũ Định Viễn không dám ngủ tiếp mà đánh giá lại kỹ càng, rõ ràng vị khách không mời đêm nay liên quan tới vụ án, không chừng chính là hung thủ, không rõ nguyên nhân vì sao lại xông vào nha môn.

Ngũ Định Viễn tức giận, hắn nhậm chức đã sáu năm nhưng chưa từng thấy kẻ tội phạm dám to gan khinh thường nha môn như vậy, kẻ giết người lại dám ngang nhiên ra vào nha môn thì còn coi vương pháp ra cái gì? Nếu không lôi chúng ra chấp pháp thì sau này còn gì thể diện nữa?

Ngũ Định Viễn ngồi cả đêm, sắc mặt phờ phạc, cho đến khi gần sáng mới chợp mắt được một lát.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Huyết án nơi tiêu cực

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 2: Huyết án nơi tiêu cục

Hồi 1

Người dịch: Trầm Phong

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Chợp mắt chưa được một canh giờ thì có vài tên quan sai xông vào la to:

- Ngũ gia! Ngũ gia! Có chuyện lớn rồi!

Ngũ Định Viễn đang mơ màng thì bị đám thuộc hạ làm giật mình, cả giận quát lên:

- Có chuyện lớn gì! Cửa phòng cũng không biết đường mà gõ, hôm nay còn án gì mà lớn nữa.

Đám quan sai bị hấn quở mắng sợ hãi im thin thít, một lát sau Ngũ Định Viễn bớt giận liền hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì mà các người cuống cuống lên thế? Tiểu Kim, người nhanh mồm nhanh miệng nói đi!

Tiểu Kim nói:

- Sáng nay các huynh đệ dậy từ rất sớm, ra đường nghe ngóng án tình mong giúp được chút ít gì cho Ngũ gia, để lão nhân gia có vài ngày thanh thản. Đây cũng là tấm lòng của chúng huynh đệ...

Tiểu Kim lắc nhai một hồi, Ngũ Định Viễn bực mình hét lên:

- Bớt nói nhảm cho ta! Rốt cuộc là chuyện gì !

Tiểu Kim cười nói:

- Dạ, dạ, là thuộc hạ lắng lời khiến Ngũ gia bực bội. Chúng thuộc hạ không quản đêm hôm, nhọc nhằn thức dậy từ sáng sớm bởi nghĩ lưới trời tuy thưa mà khó lọt, không chừng may mắn lại gặp được quân cường đạo giết người.

Hắn còn muốn lảm nhảm nữa nhưng thấy sắc mặt Ngũ Định Viễn trầm xuống, vội sửa lời:

- Ai ngờ chúng tôi đang đi đột nhiên thấy Mã lão đầu chuyên gõ mõ cầm canh hấp tấp chạy tới, mặt mũi lão tái nhợt, thở không ra hơi nói: “Các sai gia! Lớn chuyện rồi! Cực kì kinh khủng!”

- Trước giờ Mã lão đầu kia ai cũng biết là kẻ nhát gan, lão Trần liên cười nói “Khuê nữ của Mã lão đầu lại bỏ trốn cùng kẻ nào chẳng? Xem người bị dọa thành cái gì rồi”.

Ngũ Định Viễn nghe một hồi liền cá giận nói:

- Lão Trần đáng chết này! Xưa nay ta dặn các người phải biết khách khí với lão bá tánh, các người lại coi như gió thoảng qua tai? Lão Trần đâu? Gọi hăn tới gặp ta!

Đám quan sai thấy tâm tình của quan lớn rất xấu liền ngậm miệng lại. Tiểu Kim sợ hãi nói:

- Lão... Lão Trần đang phá án ở ngoài còn chưa về.

Ngũ Định Viễn vung tay lên, mặt kiên nhẫn nói:

- Được rồi! Được rồi! Sau đó thì thế nào.

Tiểu Kim nói:

- Mã lão đầu bị chúng ta trêu chọc nhưng không hề tức giận nói “Khuê nữ nhà ta không có việc gì, các đại gia đừng giễu cợt, các người nhanh tới chỗ lão thợ rèn Đồng Tam đi, không thì muộn mất!”

- Nhìn bộ dáng hỗn hển của Mã lão đầu thì biết chuyện này không phải đùa bỡn, chúng thuộc hạ vội vã đến tiệm rèn xem xét một phen! Thực sự vô cùng khủng khiếp, Đồng Tam kia...Đồng Tam.

Ngũ Định Viễn trầm giọng:

- Đừng lè mề, nói nhanh đi.

Tiểu Kim nói:

- Dạ, dạ. Chúng thuộc hạ đến tiệm sát thì thấy đầu Đồng Tam treo trước cửa nhưng xác thì không thấy đâu. Lại thêm vụ án xảy ra hai ngày trước làm

chúng ta đều sợ hãi đến ngây dại nên nhanh chóng quay về hồi báo

Ngũ Định Viễn đứng dậy quát:

- Mau chuẩn bị ngựa!

Cũng không kịp thay y phục mà vội vã thúc ngựa chạy về phía cửa tiệm của Đồng Tam.

Đồng Tam chỉ là một lão thợ rèn bình thường chừng năm mươi tuổi, không gia thất mà sống độc thân ở ngoại thành, ngoài việc thích uống đôi ba chén thì trước nay chưa từng tranh giành với ai, tại sao có kẻ lại giết lão? Tám phần là mấy tên tiểu tặc nổi lòng tham tiền mà sát hại người. Nếu không thì cũng chỉ do Đồng Tam mê rượu mà kết thù với người.

Ngũ Định Viễn tới tiệm rèn thì các lão bá tánh đã bu kín ngoài cửa xem náo nhiệt, thấy hản đến thì cả đám nhao nhao hô lên:

- Ngũ bộ đầu tới! Ngũ bộ đầu đến rồi! Có Ngũ bộ đầu ở đây án nhất định sẽ được phá!

Mấy năm nay Ngũ Định Viễn nổi danh phá án như thần nên rất được lão bá tánh Tây Lương tin tưởng.

Ngũ Định Viễn mỉm cười, vòng tay chào với lão bá tánh rồi vào bên trong tiệm rèn, nơi này rất sạch sẽ, binh khí lớn nhỏ các thứ đều vẫn còn treo trên tường, không hề dấu vết ở đây đã từng xảy ra một trận đánh nhau, hoàn toàn không giống như hiện trường xảy ra hung án. Ngũ Định Viễn ngẩng đầu nhìn thủ cấp Đồng Tam treo trước cửa nhà, xem ra kẻ này có thâm thù đại hận với Đồng Tam, nhưng lão thợ rèn này chỉ là tiểu nhân vật, không biết lại bị kẻ nào căm hận đến mức này.

Lão Lý nói:

- Khởi bẩm Ngũ gia, các huynh đệ vừa kiểm tra bên trong, tài vật cùng ngân lượng không mất thứ gì.

Ngũ Định Viễn khẽ gật đầu, không mất tiền bạc xem ra nhất định án này là báo thù. Chỉ cần tra xét những người thường ngày kết giao với Đồng Tam là có thể phá.

Hắn sai người lấy thủ cấp Đồng Tam xuống, vài tên quan sai đưa thang tới chậm rãi bò lên, luống cuống chân tay mãi mới tháo được thủ cấp xuống.

Ngũ Định Viễn có điểm tò mò, không rõ cửa cao như vậy mà hung thủ làm cách nào đặt lên, chẳng lẽ lại là cao thủ võ lâm.

Ngũ Định Viễn nhíu mày trầm nghĩ:

- Vụ án Yến Lăng đã đủ phiền toái rồi, nay còn có thêm án mạng do người trong võ lâm gây nên, nếu hai bản án không liên quan tới nhau thì ta biết lấy người đâu mà tra?

Hắn cẩn thận xem xét thủ cấp Đồng Tam thì cảm thấy bất ổn, miệng vết thương có tình trạng tụ máu, hiển nhiên là có người dùng trọng binh chặt xuống, đao pháp cực kì lợi hại không hề tầm thường, sợ rằng là một kẻ chuyên dùng đao.

Ngũ Định Viễn lắc đầu thở dài, quả nhiên là người trong võ lâm đã hạ thủ. Hắn đang đau đầu vì án tình Yến Lăng tiêu cực, trước mắt lại thêm một án mạng như vậy.

Một lát sau Hoàng Tế nghe tin chạy tới, Tây Lương thành xảy ra hai vụ án mạng khiến tình hình gay go, tuy Hoàng Tế đã thoái ẩn nhưng không thể

không quan tâm.

Hoàng Tế xem thủ cấp Đồng Tam, sau đó lặng lẽ quay sang thương lượng cùng Ngũ Định Viễn:

- Hoàng lão, lão xem là kẻ nào đã ra tay?

Hoàng Tế cau mày:

- Ngũ bộ đầu, thực không dám giấu diếm, hung thủ kia dùng đao pháp Thiếu Lâm tự.

Tuy Ngũ Định Viễn biết hung thủ là người trong võ lâm nhưng thật không ngờ là người Thiếu Lâm Tự:

- Cái này... Cái gì chứng minh điều này?

Hoàng Tế nói:

- Hung thủ chặt đầu Đồng Tam bằng một đao, trước tiên dùng lực chém sâu vào trong rồi lại dùng lực cắt mạnh, loại pháp môn dụng lực đặc biệt này, theo ta biết trong giang hồ ngoài “Đăng Ma Đao Pháp” của Thiếu Lâm tự thì không còn loại đao pháp thứ hai. Tại Tây Lương, ngoài phụ tử họ Tề của Yến Lăng tiêu cục thì không có ai có thể sử dụng loại võ công này.

Sắc mặt Ngũ Định Viễn tái đi, cho thủ hạ gọi Mã lão đầu chuyên gõ mõ báo canh tới. Mã lão đầu tầm năm sáu mươi, trước nay trung hậu thực thà, hòa thuận với mọi người.

Ngũ Định Viễn thấy lão hoảng sợ thì an ủi vài câu:

- Mã lão trượng, lão phát hiện thủ cấp Đồng Tam vào lúc nào?

Mã lão đầu nói:

- Sáng nay tiểu nhân đi qua thấy thủ cấp Đồng Tam bị người ta treo ở chỗ này, đúng lúc mấy vị sai gia chạy tới nên mời họ xem.

Ngũ Định Viễn gật đầu hỏi:

- Tối qua người gõ mõ báo canh có thấy gì khả nghi không?

Mã lão đầu do dự như muốn nói rồi lại thôi. Ngũ Định Viễn thấy sắc mặt của lão khác thường liền nói với đám quan sai:

- Các người ra trước đi.

Đám quan sai liền lục tục đi ra khỏi tiệm rèn.

Ngũ Định Viễn thấp giọng nói:

- Mã lão trượng, ở đây không còn ai nên an tâm nói đi.

Vẻ mặt Mã lão đầu vẫn bất an, Ngũ Định Viễn nhíu mày:

- Lão có gì khó nói sao? Hay là có cái gì không thể cho người khác biết?

Mã lão đầu kinh hãi nói:

- Ngũ bộ đầu minh xét, tiểu nhân trong sạch, không có gì phải giấu diếm...
Chỉ là...Chỉ là...

Ngũ Định Viễn có điểm mất kiên nhẫn:

- Lão trượng nói rõ ràng ra đi, còn chần chừ gì nữa.

Mã lão đầu thở dài, hạ giọng nói:

- Tối qua ta lúc ta đi tuần đêm, từ phía sau nhìn thấy...nhìn thấy Thiếu tiêu đầu của Yến Lăng tiêu cục.

Ngũ Định Viễn có điểm bất ngờ, kinh ngạc vội hỏi:

- Việc lão nói là thật sao?

Mã lão đầu nói:

- Chắc chắn, tuyệt không hề nói ngoa, tối qua Tề thiếu tiêu đầu mang theo ba bốn người đi vào trong hẻm nhỏ, ta thấy bọn họ liền chào hỏi nhưng không ai hồi đáp, lúc ấy tiểu nhân chỉ cảm thấy kì quái. Không rõ Tề thiếu tiêu đầu có đại sự gì mà đi lúc thâm canh bán dạ, ta liền lén theo sau bọn họ, chỉ thấy cả đám đi về phía tiệm rèn của Đồng Tam.

Ngũ Định Viễn nói:

- Mã lão trượng, lão dám chắc là không nhầm chứ?

Mã lão đầu nói:

- Đầu lĩnh lưng hùm vai gấu cầm đại đao là Tề thiếu tiêu đầu, ta có thể lầm người ngoài, chứ Tề thiếu tiêu đầu đáng vẻ uy vũ, làm sao không nhận ra chứ?

Ngũ Định Viễn thấy vậy thì nhúc nhích đầu, sai thủ hạ tiễn Mã lão đầu về.

Hắn cùng Hoàng Tế thì thầm, sự tình quan trọng nên hai người không dám lớn tiếng.

Ngũ Định Viễn thấp giọng nói:

- Nếu đúng là Tề Bá Xuyên hạ thủ, tại sao lại giết một lão thợ rèn tầm thường? Chẳng lẽ.. lão thợ rèn này có liên quan tới huyết án Yến Lăng tiêu cục hay sao?

Hoàng Tế lắc đầu:

- Trừ khi lại đến Yến Lăng tiêu cục một chuyến, nếu không sợ rằng sẽ chẳng có đáp án.

Ngũ Định Viễn gật đầu:

- Đúng thế! Hôm nay không thể không đi!

Đêm qua Ngũ Định Viễn bị quái khách ghé thăm đến giờ vẫn buồn bực, nếu là người khác thì đã bị khủng hoảng tinh thần nhưng hắn càng bị áp chế lại càng bùng nổ, không tra ra manh mối án tình thì đừng mong hắn bỏ qua.

Ngũ Định Viễn quát lớn:

- Chúng quan sai nghe lệnh! Chuẩn bị cho tốt để đến Yến Lăng tiêu cục!

Nói xong liền đưa Lệnh bài của Tri phủ cho lão Lý suất lĩnh ba trăm binh sĩ từ cửa sau bao vây Yến Lăng tiêu cục, mọi người chia làm hai đường vây bắt quy mô lớn.

Đám quan sai diễu võ dương oai, trong tâm muốn bắt kẻ hạ thủ hôm qua nên tinh thần vô cùng phấn chấn. Đám người đến tiêu cục thì thấy cửa đóng

kín. Ngũ Định Viễn cười lạnh, tuy Yến Lăng tiêu cục uy danh hiển hách nhưng vẫn chịu sự quản thúc của Tây Lương phủ, sao dám tùy tiện giết người? Chẳng lẽ đêm qua đưa lễ tới là muốn hối lộ nha môn? Lập tức ra lệnh lão Lý đưa thư cầu kiến, tỏ ý muốn tiên lễ hậu binh.

Lão Lý gõ cửa một lúc lâu vẫn không có phản ứng, Ngũ Định Viễn cười lạnh:

- Rút đầu lại thì vô sự sao? Người đâu tới phá cửa cho ta!

Chúng quan sai liền dùng một cây gỗ thật lớn, dùng sức đánh vào cửa chính của Yến Lăng tiêu cục. Tiếng ầm ầm vang lên nhưng không một người trong tiêu cục đi ra, xem ra thật sự là quá sợ hãi.

Ngũ Định Viễn bảo mọi người xuống ngựa quát:

- Tất cả cùng vào, hôm nay không bắt được Tề Bá Xuyên thì Ngũ Định Viễn ta mang họ các người!

Mọi người cầm binh khí nghênh ngang bước qua cửa lớn tiêu cục, nổi nhục hôm qua cũng tan biến.

Ngũ Định Viễn đi vào nội viện liền quát:

- Tề tổng tiêu đầu, con của ông giết người, muốn trốn cũng vô dụng! Đại trượng phu dám làm dám nhận, không nên giấu đầu hở đuôi!

Một lúc lâu vẫn không thấy ai bước ra.

Một gã quan sai cười mắng:

- Chẳng Yến Lăng tiêu cục này biết rõ gặp chuyện không may, đã cho già trẻ lớn bé trốn mất tăm mất tích rồi?

Ngũ Định Viễn sinh nghi, liền nghĩ ngợi nói:

- Tề Nhuận Tường là kẻ từng trải, dù cho nhi tử gây án giết người cũng không thể sợ đến mức vội bỏ trốn. Hẳn là đã phát sinh đại sự rồi!

Ngũ Định Viễn vung tay nói:

- Mọi người chờ ở đây, ta vào tìm kiếm trước.

Lệnh vừa phát ra tức thời mọi người đều dừng lại bên ngoài, không một ai dám tự tiện bước vào.

Hắn bước vào tiền viện tiêu cục, Yến Lăng tiêu cục này xưng hùng xưng bá Tây Lương mấy chục năm, cơ nghiệp to lớn, diện tích phủ đệ rất lớn nên Ngũ Định Viễn đi một hồi vẫn chưa tới nơi.

Đang đi thì bỗng nhiên dưới chân vấp một cái, giống như bị cái gì đó chặn lên mắt cá chân. Ngũ Định Viễn cảm thấy kỳ quái. Hắn vội cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy một chân đặt tại trong đường mòn nội viện, thân thể thì lấp trong vườn hoa.

Ngũ Định Viễn rùng mình lùi lại quát:

- Là ai?

Kẻ nọ nằm ở trong vườn hoa nhưng không hề nhúc nhích.

Trong lòng Ngũ Định Viễn cảm thấy khác thường, cúi đầu xuống xem xét, giữ chặt bắp chân người kia kéo ra khỏi bụi hoa, nhất thời tâm tình hẳn

nhảy dựng. Là con nhà võ cùng với phá án lâu năm nên tâm tính cứng rắn mà lúc này bất giác hấn hét thảm lên.

Là thi thể của một nam nhân chỉ còn một nửa! Nửa trên đã không thấy đâu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Huyết án nơi tiêu cực

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bao táp Tây Lương

Chương 2: Huyết án nơi tiêu cực

Hồi 2

Người dịch: Trảm Phong

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Ngũ Định Viễn hoảng hốt, biết rõ có chuyện chẳng lành, vội lấy Phi Thiên Ngân Thoa ra hộ thân, lại lớn tiếng gọi đám người ngoài cửa tới. Tranh thủ lúc này hắn vội chạy vào trong đại sảnh, khung cảnh vẫn như thường ngày nhưng bên trong không một bóng người.

Ngũ Định Viễn trầm ngâm một hồi rồi bước đến nhà bếp, thấy cánh cửa khép hờ liền lách vào trong.

Không ngờ vừa vào đã có kẻ lao vào hắn. Ngũ Định Viễn sợ người ám toán, liền dùng cằm nã thủ không chế kẻ này, tay nhanh như chớp điểm lên ba đại huyệt trên người đối phương.

Ngũ Định Viễn quát:

- Ta là Tây Lương Ngũ bộ đầu, mau giơ tay chịu trói! Lờn chưa dứt thì thân thể kia đã mềm nhũn ngã vào ngực hắn.

Cảm thấy thân thể kia lạnh như băng trong lòng, dự cảm bất ổn liền nổi lên, nhìn lại thì đây là một tiểu nha hoàn tầm mười lăm, mười sáu tuổi rất xinh đẹp. Hắn biết đánh nhằm liền buông nàng ra. Hai cánh tay của nha hoàn đã buông thõng xuống, hơi thở đã tắt từ lâu.

Ngũ Định Viễn cả kinh, đoán rằng hung thủ vẫn ở đâu đây nên vội vã chạy theo.

Đang chạy cảm thấy dưới chân vướng gì đó, hắn cúi xuống thì hoảng hồn. Phòng bếp nhỏ như vậy mà có hơn hai mươi tử thi nằm la liệt. Trong đó có cả hài nhi bảy tám tuổi, cả lão phu nhân xanh xao, mẫu tử bị kiếm đâm xuyên qua thân thể, còn có cả người bị chặt đầu, chân tay cũng không thấy đâu. Từ trang phục đều là gia đình và nha hoàn, xem ra trước đó họ bị tụ tập ở đây rồi bị đồ sát.

Trong lòng Ngũ Định Viễn đau xót, gặp nhiều án mạng nhưng chưa từng thấy hung thủ ác độc nhường này, không buông tha cả những người vô tội.

Trong đầu hần rối bù, đầy rẫy những nghi hoặc:

- Rốt cuộc ai đã ra tay? Những kẻ này rõ ràng là cao thủ giang hồ nhưng vì sao không buông tha ngay cả đám tiểu nha hoàn? Hôm qua vừa giết mười tám tiêu sư giờ lại hại từng đó nhân mạng, có gì đáng giá mà phải làm vậy chứ?

Vốn hần muốn tới bắt Tề Bá Xuyên, không ngờ gặp huyết án này thì chỉ biết thở dài.

Bước tới đại sảnh, Ngũ Định Viễn sợ đạo tặc nên nắm chặt “Phi Thiên Ngân Thoa” trong tay, khí kinh bao trùm quanh thân, lúc này tâm tình rối bời, thầm nói:

- Đêm qua Tề Bá Xuyên vừa giết chết Đồng Tam, sáng nay Yến Lăng tiêu cục đã gặp tai họa bất ngờ. Rốt cuộc kẻ nào làm nên chuyện này? Trong tiêu cục nhiều cao thủ như vậy để đi đâu rồi? Phụ tử Tề Nhuận Tường đâu? Vì sao bọn họ phải giết Đồng Tam.

Lúc này tâm thần hần trở nên đại loạn, từ khi làm bộ đầu đến nay còn chưa từng gặp quá án nào, chỉ trong thời gian ngắn trở nên kinh khủng như vậy.

Ngũ Định Viễn đặt chân vào trong sảnh, lập tức nghe thấy âm thanh quỷ mị rên rỉ truyền tới từ căn phòng phía Tây, lúc như tiếng quỷ khóc lúc lại như dã thú rên rỉ, hần rung mình chậm rãi bước về phía Tây. Đây là nơi gia quyến của Tề Nhuận Tường cư ngụ, chỉ mong bọn họ ngàn vạn lần đừng bị hạ độc thủ.

Trong lòng Ngũ Định Viễn bất an, vừa đi vào nội viện thì sợ đến dựng tóc gáy, chỉ muốn hét thật to lên.

Trong nội viện đầy thi thể nam nữ, tay chân thủ cấp lăn lóc, máu tươi thấm đầy mặt đất. Y phục nữ quyến rách nát, thân thể lỏa lồ đủ tư thế, dường như phải chịu lăng nhục xong mới bị giết.

Ngũ Định Viễn chưa bao giờ thấy cảnh giết người tàn bạo như vậy, đứng chết trân tại chỗ.

Ở giữa có một nam tử nằm ngửa mặt lên trời đang rên rỉ, khuôn mặt đầm máu cùng làn da tróc ra từng mảng, dường như tai đã bị cắt đi tạo thành một lỗ sâu hoắm, làn da nhăn nheo xem ra đã cao tuổi. Ngũ Định Viễn vội cúi xuống đỡ lấy, cố gắng lắm mới nhận ra tướng mạo người này nhưng cũng cảm thấy khó tin, đây không phải là Tề Nhuận Tường sao?

Ngũ Định Viễn vội xem vết thương trên người lão, gân tay chân đã bị cắt đứt trở thành phế nhân, miễn cưỡng dựa vào nội công cao cường mới chống đỡ được đến lúc này.

Ngũ Định viễn sờ vào vết thương khiến Tề Nhuận Tường đau đớn tỉnh dậy, khẽ rên rỉ nói:

- Người...người...

Ngũ Định Viễn vội hỏi:

- Tề sư phụ, ta là Ngũ Định Viễn, ông cố chịu đựng!

Tề Nhuận Tường muốn vươn tay ra nhưng không thể nhúc nhích, Ngũ Định Viễn vội điểm huyết giúp lão giảm đau.

Thương thế Tề Nhuận Tường trầm trọng, miễn cưỡng nói:

- Ta..Người nhà của ta đâu rồi?

Ngũ Định Viễn thấp giọng nói:

- Bọn họ đều mạnh khỏe, ông đừng vội, trước tiên cầm máu đã.

Tề Nhuận Tường thở không ra hơi:

- Gọi bọn họ tới gặp ta, ta có vài lời di ngôn cần nói.

Ngũ Định Viễn vẫn không cử động, vẻ mặt đầy thương cảm.

Tề Nhuận Tường run rẩy:

- Họ...Bọn họ đều chết hết rồi phải không?

Ngũ Định Viễn cúi đầu không nói gì. Tề Nhuận Tường đau đớn tới tận tâm can, khuôn mặt đầm lệ hòa cùng với máu thấm sang y phục của Ngũ Định Viễn.

Hắn ôm lấy Tề Nhuận Tường khẽ nói:

- Tề sư phụ! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nói cho ta biết đi!

Vẻ mặt thống hận của Tề Nhuận Tường, khi nhìn sang Ngũ Định Viễn liền chuyển thành nụ cười méo mó:

- Thiên lão phù hộ, thứ đó vẫn chưa mất...Ngũ bộ đầu... Người...Người...

Ngũ Định Viễn ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì vẫn chưa mất, Tề sư phụ hãy nói rõ ràng đi!

Tề Nhuận Tường nắm chặt tay Ngũ Định Viễn nói lời cuối cùng:

- Đi...Đi tìm Vương...Vương...đem Chu...Chu...đưa cho...

Lão cố gắng muốn hét lên thật to:

- Thay ta...ta báo thù!

Nói rồi trút hơi thở cuối cùng.

Ngũ Định Viễn hét lên:

- Tề sư phụ! Tề sư phụ!

Tề Nhuận Tường vẫn không nhúc nhích. Ngũ Định Viễn bắt mạch thì thấy đã ngừng đập.

Hắn thầm suy nghĩ:

- Nguy rồi! Tề Nhuận Tường chết thì án này tra thế nào?

Hắn nhớ đến di ngôn của Tề Nhuận Tường, cái gì đó chưa mất rồi cái gì vương vương chu chu...không rõ là cái gì.

Lúc này đám quan sai đã chạy vào trong, thấy tình cảnh bi thảm thì sắc mặt nặng nề không ai nói gì.

Xem nguyên nhân cái chết của những tử thi, rất nhiều người bị trọng binh khí đánh chết hay trường kiếm lấy mạng, đủ biết hung thủ có nhiều người.

Kiểm tra thi thể lại thì thiếu Tề Bá Xuyên, Ngũ Định Viễn mừng thầm:

- Xem ra Tề Bá Xuyên võ công cao cường tránh được kiếp nạn, chỉ cần tìm ra hãn thì bản án này mới có hy vọng.

Lập tức sai thủ hạ đem mấy chục thi thể chở về nha môn.

Một gã quan sai hỏi:

- Ngũ gia, còn mười tám thi thể khi trước trong sảnh, xử trí ra sao?

Ngũ Định Viễn thở dài nói:

- Mang cả về đi.

Ban đêm, trong nha môn gió lạnh thổi qua khiến sắc mặt đám quan sai tái đi, Hoàng Tế bầm báo:

- Ngũ bộ đầu, ta đã kiểm tra kĩ càng thi thể, già trẻ lớn bé trong Yến Lăng tiêu cục đều bị giết đêm qua. Chỉ có Tề Nhuận Tường dựa vào nội công thâm hậu, mới kéo dài tính mạng đến sáng thì tắt thở.

Sắc mặt Ngũ Định Viễn sầu thảm:

- Những kẻ này không bằng cầm thú, ngay cả hài nhi cũng không tha, nếu bị ta bắt được, không đem chúng băm thây vạn đoạn thì không hả giận!

Hoàng Tế nói:

- Trên thân Tề Nhuận Tường có rất nhiều vết thương, cánh tay cũng có lỗ máu kì quái như mười tám gã tiêu sư.

Ngũ Định Viễn gật đầu nói:

- Hung thủ là cùng một nhóm người, trước đó chúng giết mười tám tên tiêu sư rồi lại tới Yến Lăng tiêu cục, thủ đoạn tàn ác không bằng cầm thú.

Hoàng Tế nói:

- Có vài nguyên nhân cái chết cũng khá giống đám tiêu sư, nhưng cũng có chỗ hơi khác, kẻ ra tay không phải một người nhưng đều sử dụng chiêu thức cùng thủ pháp tương tự, xem ra thuộc cùng một môn phái.

Ngũ Định Viễn đập bàn cả giận nói:

- Chúng dám coi trời bằng vung! Rốt cục là vì cái gì? Làm như vậy vì cái gì chứ?

Đột nhiên Hoàng Tế nói:

- Ngũ bộ đầu, nghe nói đêm qua trong nha môn không yên tĩnh, đám quan sai đều nói có gặp quỷ ảnh tử trong phòng người, có phải là thật không?

Ngũ Định Viễn giật mình bừng tỉnh, cười lạnh:

- Nhắc mới nhớ, đêm qua có kẻ xâm nhập nha môn làm phòng ta lộn xộn, cũng có thể thuộc đám hung đồ sát hại Yến Lăng tiêu cục.

Hoàng Tế cả kinh nói:

- Tính ra thì chỉ vài canh giờ, đám người kia vừa gây huyết án xong liền chạy tới nha môn quấy rối! Cái này...đây quả thực là không coi vương pháp ra gì!

Tình quang lóe lên trong đầu Ngũ Định Viễn, thầm nghĩ

- Tề Nhuận Tường nói thứ đồ vật đó không mất! Tốt! Thì ra đám tặc tử này tối qua chạy tới phòng ta là để tìm vật đó!

Hắn không giận mà cười nói:

- Hay cho đám tặc tử này, một đám cầm thú tối qua gây ra án diệt môn kinh thảm, tìm không ra đồ vật cần thì còn nghi ngờ đến cả ta, liền chạy tới nhà môn tìm loạn lên.

Hoàng Tế hít sâu một hơi, run rẩy nói:

- Thế gian này còn có đạo tặc cuồng vọng đến vậy sao.

Ngũ Định Viễn hừ một tiếng nói:

- Đám hung thủ này phóng hỏa giết người vì bảo vật gì đó, muốn phá án thì phải tra xem lần vận tiêu này là thứ gì, nếu không thì quanh năm suốt tháng cũng đừng mong có kết quả.

Hoàng Tế nghe xong gật đầu.

Ngũ Định Viễn tính toán cẩn thận, Tề Nhuận Tường cố sức nói với hắn một câu “Thứ đồ vật đó không mất đi”, xem ra đám hung đồ sẽ khua chiêng gõ trống tìm tung tích Tề Bá Xuyên. Phía quan sát nhất định phải đi trước một bước, nếu không bản án này không thể phá được.

Hắn lại thầm nghĩ:

- Khi đó Tề Nhuận Tường di ngôn là muốn ta tìm cái gì Vương cái gì Chu... đó hắn là một manh mối.

Ngũ Định Viễn liền triệu tập đám quan sai, phân phó mọi người thông qua quan hệ với nhân sĩ giang hồ, chỉ cần tìm ra tung tích Tề Bá Xuyên sẽ được trọng thưởng, thấy kẻ họ Vương hay họ Chu thì cần đặc biệt chú ý.

Đám người liền tức tốc, không phân biệt ngày đêm đi loan tin, Ngũ Định Viễn ở lại nha môn để nhận báo cáo.

Ngày thứ ba, Tri phủ Lục Thanh Chính triệu Ngũ Định Viễn tới. Tri phủ đại nhân này mới đến Lương Châu nhận chức chỉ một năm nhưng khai trừ không ít người, làm quan cực kì nghiêm chính thanh liêm. Ngũ Định Viễn không quen biết Tri phủ này, xảy ra trọng án do mình xử lí cũng cảm thấy lo lắng.

Bước vào thư phòng tri phủ thì thấy Lục Thanh Chính đang cúi đầu xem xét công văn mà hãn đưa tới, tường thật về chân tướng huyết án Yến Lăng tiêu cục. Ngũ Định Viễn đứng hầu bên cạnh, thật lâu Lục Thanh Chính mới ngẩng đầu nhìn hãn nói:

- Ngồi xuống nói chuyện.

Ngũ Định Viễn khom người tạ ân rồi ngồi xuống, có điều khi thấy sắc mặt bất thiện của tri phủ thì thầm kêu khổ, Lục Thanh Chính nói:

- Ngũ bộ đầu, thảm án này xảy ra đã mấy ngày?

Ngũ Định Viễn kiên trì nói:

- Tới nay đã là ba ngày.

Lục Thanh Chính nhíu mày:

- Tại sao mấy ngày nay người đều ở trong nhà môn mà không ra ngoài điều tra? Người biết hung thủ là ai sao?

Giọng nói đầy ý trách cứ.

Ngũ Định Viễn đáp:

- Ba ngày nay thuộc hạ đều vạch ra kế sách, chỉ là thời cơ chưa đến nên không muốn rút dây động rừng.

Hắn không tiện nói rõ với Tri Phủ là chưa có manh mối phá án nên, đành phải lựa lời đáp lại.

Lục Thanh Chính vừa nghe xong thì tức giận quát lên:

- Người là kẻ làm quan, để xảy ra án mạng chết tám mươi ba mạng người mà còn nói không tiện rút dây động rừng sao? Người xử lý thế nào đây!

Ngũ Định Viễn sợ hãi, cuống cuồng nói:

- Đại nhân dạy phải, thuộc hạ biết tội.

Lục Thanh Chính nói:

- Trong hồ sơ người nói, rốt cục cướp tiêu đám đạo tặc là muốn tìm vật gì?

Ngũ Định Viễn nói:

- Thuộc hạ cũng chưa rõ điểm này.

Lục Thanh Chính hừ một tiếng nói:

- Người đã kê khai những đồ vật thu từ Yến Lăng tiêu cực chưa?

Ngũ Định Viễn nói:

- Dạ, thuộc hạ đã viết hết trong danh sách.

Vẻ mặt Lục Thanh Chính nghiêm chỉnh:

- Mau đưa lên đây!

Ngũ Định Viễn sai người bản thảo dâng lên tri phủ. Lục Thanh Chính đọc lướt qua liền hỏi:

- Tất cả vật phẩm đều có trong danh sách chứ?

Ngũ Định Viễn đáp:

- Đều ở trong danh sách.

Không ngờ đột nhiên Lục Thanh Chính giận giữ vỗ bàn.

Ngũ Định Viễn cả kinh:

- Đại nhân vì sao tức giận như vậy?

Lục Thanh Chính lạnh giọng:

- Ngũ Định Viễn to gan! Người ăn hối lộ trái vương pháp, cất giấu tài sản sung công là tội gì!

Ngũ Định Viễn hoảng hốt quỳ xuống:

- Đại nhân minh xét, từ trước đến nay thuộc hạ phá ánh thanh liêm công chính, không làm gì có lỗi với lương tâm!

Lục Thanh Chính nói:

- Người đâu, mang lên đây cho ta!

Vài tên thân binh liền mang ba chiếc hòm mà trước kia Tề Nhuận Tường cho người đưa tới.

Lục Thanh Chính cười lạnh nói:

- Đây là cái gì?

Ngũ Định Viễn toát mồ hôi lạnh, run rẩy nói:

- Đây là trang phục Yến Lăng tiêu cục đưa tới, hạ quan chưa từng dùng tới, trước đó đã cho thuộc hạ cất kỹ đi. Không dám lạm dụng để dùng.

Lục Thanh Chính gật đầu:

- Đứng lên đi, vừa rồi ta chỉ thử ngươi thôi.

Ngũ Định Viễn giật mình, Lục Thanh Chính hắng giọng nói:

- Sau này nếu người truy ra, bất cứ sự tình gì liên quan tới Yến Lăng tiêu cục, đều phải bẩm cáo với bốn quan.

Ngũ Định Viễn không dám nhiều lời, cúi đầu đáp ứng rồi bước ra.

Lục Thanh Chính gọi giật lại:

- Khoan đã!

Ngũ Định Viễn nghe phân phó liền dừng bước:

- Đại nhân có gì phân phó.

Lục Thanh Chính nói:

- Nếu người tìm được Tề bá Xuyên, lập tức áp giải hắn tới gặp ta.

Ngũ Định Viễn thấy thượng quan không những coi trọng vụ án mà còn muốn đích thân tham gia thẩm vấn, đành nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Rời khỏi phủ đệ của Tri Phủ, toàn thân Ngũ Định Viễn đã thấm ướt mồ hôi lạnh. Nhậm chức bộ đầu thì có ai không tìm kế vơ vét tài sản của thương nhân? Chỉ có hắn không làm sự tình này, trừ phi người ta thiệt tình có thành ý đưa tới một số vật nhỏ thì Ngũ Định Viễn mới dám thu, không thể tưởng được lại bị khiển trách một trận. Hắn sờ đai lưng ngọc trên lưng thì chỉ cảm thấy căm giận bất bình.

Lại thêm hai ngày án tình không có tiến triển, hàng ngày Tri phủ đều cho người thăm dò cùng trách cứ. Ngũ Định Viễn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, Hoàng Tế vốn giàu kinh nghiệm, thấy hắn gặp nguy liền đưa ra một ý:

- Ngũ bộ đầu, sao người không đi Bạch Long Tự một chuyến?

Ngũ Định Viễn vỗ đùi vui vẻ nói:

- Đúng a! Sao ta lại không nghĩ tới Chỉ Quan hòa thượng Bạch Long Tự đây?

Hòa thượng Chỉ Quan, trụ trì Bạch Long Tự xuất thân võ lâm Ngũ Đài Sơn, không những phật pháp uyên thâm mà võ công cũng không kém. Nhờ lão tìm hiểu manh mối trên giang hồ là chính xác nhất. Nhưng Chỉ Quan hòa thượng là người hiền hòa, vốn thích yên tĩnh nên Ngũ Định Viễn không muốn đám quan sai quấy rầy, liền tự mình đi một chuyến, tỏ ý tôn kính với lão.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 3: Túi gấm giữ mạng

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bảo táp Tây Lương

Chương 3: Túi gấm giữ mạng

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Tới Bạch Long Sơn đã là tối ngày hôm sau. Chỉ thấy mây mù lượn lờ như ẩn như hiện trên núi, quả nhiên hùng vĩ.

Thân mang sự tình khẩn cấp, Ngũ Định Viễn liền lên núi ngay trong đêm. Đường lên núi ban đêm gập ghềnh nhưng hắc thân mang võ công không chút nề hà. Giờ phút này hắc chỉ mong sớm phá án, có cực khổ hơn nữa cũng không sao.

Đi tới nửa đêm, xa xa vang vọng tiếng sấm như trời sắp đổ mưa. Ngũ Định Viễn vội tìm một nơi trú mưa. Khó khăn mới tìm được cây đại thụ, hắc ẩn thân dưới tàng cây nhìn lên bầu trời đêm đen thăm thẳm. Chỉ một lúc sau có tiếng sấm ầm ầm rồi tiếng gió rít gào, quả nhiên mưa to tầm tã.

Nước mưa rót xuống khó tránh khỏi đánh ướt áo. Ngũ Định Viễn nhíu mày, thầm nghĩ:

- Ai... Mọi việc gần đây thật sự không thuận, lên núi cũng gặp sự tình thế này.

Hắc liền leo lên chỗ tán lá cây dày đặc để tránh cho người khỏi ướt đầm, nếu không rất dễ cảm mạo.

Đang né tránh, chợt nghe trong tiếng mưa rơi truyền đến trập trập tiếng huýt gió. Giờ phút này mưa đang tầm tã nhưng tiếng huýt gió kia lộ khí thế hùng hậu, không hề bị tiếng mưa át đi mà vẫn nghe rất rõ ràng.

Ngũ Định Viễn lấy làm kỳ, liền lắng tai nghe ngóng. Tiếng huýt gió phát ra từ sâu trong Bạch Long Sơn, thầm nghĩ:

- Tiếng huýt gió này khí lực thật lớn. Chẳng lẽ là Chỉ Quan hòa thượng thọ nạp cương khí, luyện công lúc nửa đêm sao?

Hắn nghe một trận, chỉ Trong lòng tiếng huýt gió kia thê lương mà hùng tráng, giống như rồng ngâm không ngừng không nghỉ.

Ngũ Định Viễn Trong lòng cả kinh, thầm nghĩ:

- Tiếng huýt gió dài như thế, tuyệt không phải Chỉ Quan phát ra, rốt cuộc là ai?

Khi xưa hắn đã gặp qua Chỉ Quan vài lần, biết hòa thượng kia dù không kém nhưng không thể nào đạt tới cảnh giới thế này. Thật không biết là cao thủ phương nào giá lâm Bạch Long Sơn.

Ngũ Định Viễn đóng tai nghe một lúc lâu, chỉ nghe huýt sáo dài trong tiếng mưa chọt cất cao vút, dường như có anh hùng lạc phách đang khăng khải bi ca trong đêm mưa. Ngũ Định Viễn cúi đầu tưởng tượng, bỗng nghĩ đến huyết án toàn gia Yến Lăng tiêu cục thì không nhịn được dâng đầy nhiệt huyết. Nhất thời kích động khí khách quật cường, nghiêng răng nghiêng lợi như ngậy đại.

Qua một canh giờ, tiếng huýt gió mới thấp dần. Tầng mây đen tản đi, tiếng mưa cũng ngưng dần. Vạn vật như được rửa mình, trở nên tinh khiết mà tường hòa.

Ngũ Định Viễn như thoát tỉnh đại mộng. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, thầm nghĩ:

- Núi này gọi là Bạch Long, chẳng lẽ thật có thần long ở đây?

Khi ánh bình minh chiếu rọi, Ngũ Định Viễn đã tới sơn môn Bạch Long Tự. Sáng sớm thăm hỏi thì có điểm thất lễ, hắn liền tại cửa sơn môn ngủ một giấc, thẳng đến giờ Thìn mới gõ cửa bái kiến.

Một chú tiểu đứng ở cửa. Ngũ Định Viễn liền nói rõ thân phận, chú tiểu thấy hần là mệnh quan triều đình, danh bộ Tây Lương nên không dám chậm trễ, vội vàng đi vào. Sau một lúc thì một lão tăng chậm rãi đi ra. Ngũ Định Viễn nhận ra đó là hòa thượng Chỉ Quan, vội đứng dậy làm lễ.

Chỉ Quan chấp tay trước ngực nói:

- Ngũ thí chủ, năm năm không gặp, thí chủ vẫn anh tuấn như xưa.

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Nào được như thế, mỗi ngày công vụ quần thân, đầu ta đã thêm nhiều tóc bạc. Chỉ có phong thái của đại sư là không hề thay đổi.

Chỉ Quan mỉm cười, hai người đồng loạt ngồi xuống.

Ngũ Định Viễn nói:

- Lần này ta tới đây bái phỏng, là muốn tìm hiểu một số tin tức từ đại sư. Không biết đại sư đã nghe thăm án tại Yến Lăng tiêu cục?

Đôi mày Chỉ Quan rủ xuống, lộ vẻ thương xót, lắc đầu thở dài nói:

- Thế nhân tương tàn, từ khi nào vậy thí chủ?

Ngũ Định Viễn Trong lòng rung mình, thầm nghĩ:

- Lão hòa thượng này tin tức linh thông, không rời khỏi tự mà lại biết đại sự trong thiên hạ.

Hần ho nhẹ một tiếng, nói:

- Án này phát sinh đã được mấy ngày, đáng giận là hung thủ giảo hoạt đa trí, đến nay vẫn còn nhờn nhờn ngoài vòng vương pháp. Tại hạ hồ thẹn là bộ đầu Tây Lương, thật sự không còn mặt mũi nào đối mặt phụ lão Tây Lương.

Chỉ Quan thở dài nói:

- Điều này trách không người được, người cũng không nên tự trách.

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng, nói:

- Án này có mấy điểm rất đáng ngờ, ta thủy chung tìm hiểu không ra, đến nay còn không có lời giải đáp.

Chỉ Quan ồ một tiếng, nói:

- Thí chủ, mời nói, lão nạp nguyện rửa tai mà nghe.

Ngũ Định Viễn nói:

- Án mạng lần này, không ít người chết nhưng ngân lượng châu báu vẫn còn nguyên ở hiện trường, không thấy thiếu chút nào nên thực kỳ quái. Phàm hung thủ tầm thường đều là kẻ tham tài, thấy vàng bạc thì tuyệt không thể bỏ qua. Không biết hung thủ kia lai lịch ra sao, sao lại coi thường tài bảo như thế?

Chỉ Quan cau mày nói:

- Như vậy, xem ra chỉ sợ mục đích đám người kia không phải tài vật, lão nạp phỏng đoán án này là báo thù.

Ngũ Định Viễn lắc đầu, nói:

- Không hẳn như vậy. Đám hung đồ này mặc dù không cần trân châu bảo bối, nhưng cần thận ngẫm lại sự việc trong tiêu cục, bọn chúng vô cùng cuồng vọng, không những gây nên hiện trường bừa bộn, còn tới lục soát trong phòng của ta.

Chỉ Quan a một tiếng kinh ngạc, cả kinh nói:

- Lục soát phòng của người sao? Đây là cuồng đồ phương nào mà lớn mật như thế?

Ngũ Định Viễn thở dài, nói:

- Hiện nay ta còn không tìm ra manh mối, vì thế Tri phủ đại nhân rất tức giận, xem ra cái mũ bộ đầu của ta không còn đội được bao lâu nữa.

Chỉ Quan khổ tư lát nữa, hỏi:

- Rốt cuộc Yến Lăng tiêu cục vận chuyển cái gì, không biết Ngũ bộ đầu biết hay không?

Ngũ Định Viễn lắc đầu nói: "Ta cũng không rõ. Tề Nhuận Tường khẩu thủ như bình, thà chết không nói.

Chỉ Quan gật đầu, chấp tay trước ngực nói:

- Xem ra món hàng lần này Yến Lăng tiêu cục nhận vận chuyển chính là mấu chốt của vụ án. Chỉ cần Ngũ bộ đầu tra ra manh mối trong này, tất nhiên có thể phá án

Mắt thấy Chỉ Quan dăm ba câu đã nói ra chỗ trọng điểm, Ngũ Định Viễn thầm khâm phục. Hắn gật đầu, lại nói:

- Án này toàn là điểm quái dị. Đêm mà Yến Lăng tiêu cục gặp chuyện không may, Thiếu tiêu đầu Tề Bá Xuyên lại dẫn người đi sát hại lão thợ rèn Đồng Tam. Sau đó liền mất tích đến nay không rõ nơi nào. Ngẫm lại thực không thể ngờ nổi, toàn gia Tề Bá Xuyên bị người phá cửa tàn sát mà hắn lại còn tâm tư đi giết một thợ rèn nhỏ bé, đây không phải chuyện hoang đường cực độ sao?

Chỉ Quan nói:

- Có lẽ lão thợ rèn kia có chỗ đặc biệt, điều này cũng khó nói.

Ngũ Định Viễn gật đầu nói:

- Nói như vậy cũng không sai, chỉ là Tề Bá Xuyên vẫn không hiện thân đòi công đạo, trong này ắt có lý do gì đó. Hiện hắn là khổ chủ, đồng thời cũng nghi phạm. Ta đã phái người khắp nơi tìm hắn nhưng không chút thu hoạch. Sợ chỉ sợ đám hung đồ đã tìm được hắn. Nếu đồ hung đồ nhanh chân đến trước, án này liền vào ngõ cụt rồi.

Chỉ Quan thở dài nói:

- Hy vọng là Tề Thiếu tiêu đầu cát nhân thiên tướng, đừng gặp phải thảm sự.

Ngũ Định Viễn nói:

- Đại sư, trước hết ta nhờ người chỉ giáo cho một việc, người biết Tề Nhuận Tường có cừu gia nào chăng?

Chỉ Quan lắc đầu nói:

- Lão nạp giao tình không sâu cùng Tề Nhuận Tường thí chủ, thật sự nghĩ không ra là kẻ nào muốn đổi phỏ hăn.

Ngũ Định Viễn ậm ừ một tiếng, lại hỏi:

- Chẳng lẽ là Thiếu Lâm Tự có cừu nhân, đến nỗi liên lụy sang Tề Nhuận Tường?

Chỉ Quan nói:

- Thế lực Thiếu Lâm Tự hùng cường, ba mươi năm nay tung hoành võ lâm, ai lớn gan trêu chọc bọn họ như vậy?

Ngũ Định Viễn nói:

- Điều này cũng không hăn, có lẽ trên giang hồ còn những cường nhân. Nguyên nhân gây người chết ở Yến Lăng tiêu cục rất là quý dị, bị người dùng một loại võ công thần kỳ đâm một lỗ từ cánh tay tới tâm tạng. Ngay cả Tây Lương đệ nhất ngỗ tác cũng nhìn không ra lai lịch, có thể thấy được là cao thủ thần bí nào đó gây nên. Hảo thủ nhất lưu như thế, chỉ bằng vào ba chữ “Thiếu Lâm Tự” muốn dọa thì chưa đủ.

Chỉ Quan lấy làm kinh hãi, cẩn thận hỏi thương thế người chết cùng tổn hại chỗ trái tim. Ngũ Định Viễn dò hỏi:

- Đại sư nghĩ tới điều gì.

Sắc mặt Chỉ Quan ngưng trọng, nói:

- Người xuất gia không nói dối. Lão nạp nhận biết người này, chỉ là vì an nguy của thí chủ nên không thể nói ra tên của đối phương, thí chủ thứ lỗi.

Ngũ Định Viễn bôn ba mấy ngày, hy vọng tìm ra manh mối. Vậy mà Chỉ Quan hòa thượng vì tình không nói. Chỉ là võ công của lão hòa thượng này trên hắc, không thể cậy mạnh, liền cầu khẩn nói:

- Đại sư, nếu người không nói là Trữ Trữ vì ngược (1). Để cho hung đồ nhờn nhờn ngoài vòng vương pháp, người nhẫn tâm vậy sao?

Chỉ Quan lắc đầu nói:

- Ngũ thí chủ có điều không biết, võ công của người này vượt xa cả ta và người. Cho dù người biết tên của hắc, cũng chỉ là giao thêm một tánh mạng.

Ngũ Định Viễn Trong lòng bực mình, đột nhiên nói:

- Nếu đại sư không muốn nói, Ngũ mỗ mỗ cũng nên cáo từ. Vừa nói liền đứng dậy.

Chỉ Quan nói:

- Ngũ thí chủ, tục ngữ nói không sai, bên trong công môn thì cứ tự quản thân cho tốt, giang hồ tự có lý của giang hồ. Thế gian này báo ứng tuần hoàn. Ngũ bộ đầu thân ở công môn, hắc phải biết được đạo lý này.

Ngũ Định Viễn lẩm liệt nói:

- Tại hạ thân là bộ khoái, chức trách đó là giữ gìn chính nghĩa thế gian. Đại sư nói luân hồi báo ứng gì cùng ta chỉ là đàn gảy tai trâu. Muốn Ngũ Định Viễn ta khoan tay đứng nhìn, để lão thiên gia đến chủ trì công đạo, đó là tuyệt không thể nào!

Chỉ Quan nghe thì lắc đầu, nói:

- Gần đây giang hồ thịnh truyền. Mậu thần tuế mạt thì sẽ có Long hoàng hiện thế, xử trí phân tranh thế gian. Đến lúc đó tự có thể trả lại công lý chính nghĩa.

Ngũ Định Viễn ồ một tiếng, hỏi:

- Cái gì là Long Hoàng hiện thế? Đại sư không ngại thì nói ta nghe một chút?

Chỉ Quan nói:

- Giang hồ có truyền rằng ‘ Mậu thần tuế chung Long Hoàng động thế, thiên cơ do chân, thần quỷ tự tại’. Chỉ cần chờ đến sang năm, chắc chắn có cao nhân hiện thế, giờ phút này Ngũ thí chủ không nên nóng ruột.

Ngũ Định Viễn nhin không được, nhất thời cười ha hả, nói:

- Chuyện hoang đường cỡ này mà đại sư cũng có thể tin được?

Chỉ Quan không tức giận, thản nhiên nói:

- Lão nạp đã cạn lời, thí chủ có thể tùy duyên.

Ngũ Định Viễn nói:

- Lần này quấy quả thật là ngại ngùng, tại hạ cũng nên cáo từ.

Hắn cười nhưng kỳ thật trong lòng sớm tính toán, thầm nghĩ: Lão hòa thượng này biết lai lịch của hung thủ, ta không thể từ bỏ ý đồ. Lập tức

khách sáo vài câu, liền rời khỏi chùa.

Đi được vài dặm, Ngũ Định Viễn liền vòng về Bạch Long Tự, trốn ở ngoài sơn môn. Cho đến sắc trời một màu tối đen, hăn mới leo tường vào trong chùa. Cẩn thận tìm tòi những chỗ khả nghi, lúc tra phòng bếp thì thấy vại gạo cạn gần lộ cả đáy, hăn nghĩ:

- Bạch Long Tự chỉ có Chỉ Quan cùng hai tiểu đồ đệ của lão. Lương trữ luôn dư thừa, chẳng lẽ đang có khách không mời mà đến?

Ngũ Định Viễn đang xem xét thì chợt nghe ngoài cửa có tiếng người. hăn vội nằm úp vào cửa sổ, chỉ nghe âm thanh hiền hòa của Chỉ Quan vang lên:

- Tuệ Thanh, sao lúc này còn không đi đưa cơm?

Tuệ Thanh kia nói:

- Sư phụ, người kia thật đáng sợ, chưa bao giờ nói nửa câu, nửa đêm còn huyết gió gọi lão hồ, ta không dám đi, người bảo sư huynh đi thôi!

Chỉ Quan nói:

- Hải tử ngoan, người này trước kia đã cứu mạng sư phụ, lúc này bất đắc dĩ mới đến trong tự. Chúng ta có thể nào không chiêu đãi? Mau đi đi!

Tuệ Thanh không dám bất tuân, chỉ lẩm bẩm vài câu. Chỉ một lúc sau, Ngũ Định Viễn nhìn thấy một chú tiểu mang theo cái giỏ đồ ăn đi ra khỏi chùa. Hăn gấp rút đi theo phía sau chú tiểu, thăm dò rất xa.

Đi khoảng nửa canh giờ, chú tiểu kia dừng bước trước một ngọn núi. Ngũ Định Viễn ngẩng đầu nhìn chỉ thấy núi kia cao chót vót mà đơn độc, bao phủ bởi những tầng mây mù, trong màn đêm đen có vẻ quỷ dị vô cùng.

Chú tiểu nọ kêu lớn :

- Phương thí chủ, ta đưa cơm tới cho ngài.

Ngũ Định Viễn nghe lời này, lập tức thầm nghĩ:

- Phương thí chủ? Hẳn là ai?

Chú tiểu dùng sức kêu hai lần. Trên đỉnh núi không người nào đáp ứng, chú tiểu cũng không lấy làm lạ, đem cái giỏ đặt ở dưới đất rồi xoay người đi. Ngũ Định Viễn ngửa đầu nhìn tuyệt đỉnh kia, nghĩ ngợi:

- Người nào ở trên đó, võ công tất nhiên cao thâm khác thường. Chỉ Quan hòa thượng kiên nhẫn không nói tên hung thủ, chẳng lẽ bởi hẳn là bằng hữu của lão ?

Nghĩ đến đây thì cảm thấy cả kinh.

Ngũ Định Viễn đợi chú tiểu đi vào rừng cây, một tay kéo lấy khiến chú tiểu kinh hãi, không biết là ai nên há mồm muốn hô lên. Ngũ Định Viễn đưa tay bịt miệng nó, ghé vào tai thấp giọng nói:

- Tiểu sư phụ đừng sợ, ta là Ngũ bộ đầu ban ngày tới thăm hỏi đây, ta có lời muốn hỏi ngươi.

Kia chú tiểu Tuệ Thanh thấy Ngũ Định Viễn thì bớt sợ hãi, nhưng vẫn còn run rẩy nói:

- Thí chủ... Ngươi... Ngươi tìm ta làm gì?

Ngũ Định Viễn nói:

- Trên đỉnh núi có ai?

Tuệ Thanh nói:

- Thí chủ, ta... Ta không thể nói, sư phụ sẽ trách phạt.

Ngũ Định Viễn vờ cả giận nói:

- Người không nói là lừa gạt mệnh quan triều đình, là phải ngồi tù, người có sợ hay không?

Quả nhiên Tuệ Thanh sợ hãi, run rẩy nói:

- Ta... Ta...

Ngũ Định Viễn thúc giục:

- Người nói mau, đừng ta.. ta cái gì nữa

Chú tiểu đang muốn mở miệng, Ngũ Định Viễn chợt thấy cổ áo hắn bị túm lấy, tiếp theo thân thể bị người nhấc bổng lên.

Chú:

(1) Trợ Trụ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đời nhà Ân, vua Trụ vốn là một hôn quân vô độ; người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy "trợ Trụ vi ngược".

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 3: Túi gấm giữ mạng

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bao táp Tây Lương

Chương 3: Túi gấm giữ mạng

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Ngũ Định Viễn thất kinh, đang muốn quay đầu thì chợt thấy một luồng đại lực truyền đến, đem cả người hắt quăng ra xa. Ngũ Định Viễn thân giữa không trung, tâm thần không loạn, vội đề khởi nội lực tự lại ở sống lưng, chỉ mong vững vàng rơi xuống đất. Bất quá liền phát giác huyết đạo tê dại. Thế mới biết người nọ chỉ tiện tay một trảo, không ngờ nội lực của đối phương đã thấu vào kinh mạch toàn thân.

Ngũ Định Viễn cảm thấy kinh hãi dị thường, thầm nghĩ:

- Người này có võ công thật cao! Trong nháy mắt hắn đã bị ném ra xa, thân hình loạn choạng.

Ngũ Định Viễn bị ném xuống dưới đất, vội vàng nhìn lại. Chỉ thấy một nam tử quay lưng về phía hắn. Người này thân hình cao lớn, ánh trăng chiếu rọi một đầu đầy tóc đen, nhất thời không rõ tuổi tác. Vẻ mặt Tuệ Thanh sợ hãi, khom người với người nọ rồi hoang mang chạy xuống núi.

Ngũ Định Viễn miễn cưỡng đứng dậy, kêu lên:

- Rốt cuộc người là ai, chính người đã giết hại toàn gia Yến Lăng tiêu cực! Hắn móc ra "Phi Thiên Ngân Thoa ", ném tới người nọ.

Liền vào lúc này, người nọ đột nhiên ngửa mặt lên trời huýt dài như tiếng rồng ngâm. Ngũ Định Viễn chỉ cảm thấy trong tai vù vù một trận tiếng vang lớn. Thoáng chốc đầu óc có cảm giác choáng váng, hắn vội dùng hai tay bịt tai nhưng tiếng huýt gió vẫn giống như sét đánh, xuyên thấu vào trong tai.

Ngũ Định Viễn cảm thấy màng nhĩ căng lên đau đớn, nhất thời khổ sở muốn cất bước đào tẩu nhưng hai chân lại bủn rủn. Qua một hồi lâu hắn thật sự không thể chịu được, trước mắt tối sầm liền ngã ra bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, Ngũ Định Viễn mơ màng tỉnh lại. Mắt thấy sắc trời mờ tỏ, hiện đã là sáng sớm. Hắn cảm giác đau đầu muốn nứt ra, ngồi dậy thì chợt thấy trước mặt là một bóng lưng, chính là người đã tập kích hắn tối hôm qua.

Ngũ Định Viễn nhớ lại khi vào núi nghe thấy tiếng huýt gió hùng hồn, xem ra là do người này phát ra, có thể nói là võ công cao nhất mà trong cuộc đời hắn từng gặp. Hắn thầm cảm thấy sợ hãi, thầm nghĩ:

- Nếu người này là hung thủ sát hại Yến Lăng tiêu cục, hôm nay ta chết không có chỗ chôn.

Kinh hãi một lúc lâu, người nọ đứng trông về quần sơn phía xa, không thấy lại đây gia hại, Ngũ Định Viễn không khỏi sinh nghi. Đêm đó toàn gia Yến Lăng tiêu cục bị người tàn sát, phòng ở của hãn cũng từng bị người xâm nhập tìm tòi. Nếu người này là hung thủ, chắc chắn sẽ tới ép hỏi, tuyệt không mặc cho bản thân nằm nghỉ ở dưới đất.

Hãn thầm nghĩ:

- Không đúng, nếu người này thật sự là hung thủ, biết được ta là bộ đầu Tây Lương sao không đến ép hỏi? Xem ra người này có lai lịch khác, chưa chắc có liên quan đến án tình Yến Lăng tiêu cục.

Nghĩ ngợi như thế liền có cảm giác an tâm. Hãn nhìn bóng lưng người nọ, dốc lòng suy tư nhưng nghĩ không ra Tây Lương Thành có hảo thủ nào họ Phương, nhất thời cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Lại qua nửa canh giờ, người nọ vẫn thủy chung hướng mặt về quần sơn, không hề quay đầu lại. Ngũ Định Viễn nghĩ đối phương quả thật vô tình gia hại bản thân, đã biết trách lầm người, thầm nghĩ:

- Chỉ Quan hòa thượng ngày thường bố thí cho lão bá tánh, công đức vô lượng, tuyệt không thu dụng hạng hung đồ giết người toàn gia, ta nên mau xin lỗi, tránh cho vô duyên có đắc tội với người.

Nhớ tới đêm qua hãn xuất ngôn đe dọa Tuệ Thanh thì cảm giác áy náy, lập tức ho khan một tiếng, đứng dậy cung kính nói:

- Vãn bối chính là bộ khoái Tây Lương Thành, họ Ngũ danh là Định Viễn. Tối hôm qua đã quấy rầy tiền bối, tội đáng chết vạn lần, xin lão tiền bối thứ

tội.

Người nọ hừ một tiếng không đáp.

Ngũ Định Viễn không rõ lai lịch nhưng thấy võ công của đối phương rất cao, kiến thức tất nhiên bất phàm, vội vàng nói:

- Văn bối lần này lên Bạch Long Sơn là muốn xin Chỉ Quan đại sư tương trợ điều tra vụ án Yến Lăng tiêu cực. Không biết tiền bối có từng nghe nói về huyết án này?

Ngũ Định Viễn thấy người nọ từ chối cho ý kiến, coi như không nghe hẳn nói thì nghĩ thầm:

- Người này võ công cao tuyệt, lại ở tại Bạch Long Sơn chắc chắn sẽ biết chút ít, nên dùng lời dụ y nói ra.

Hắn đánh bạo, nói:

- Khởi bẩm tiền bối, vài ngày trước đoàn tiêu xa của Yến Lăng tiêu cực nửa đường bị người cướp đi, sau lại bị người phá cửa tàn sát, toàn gia chết thảm, Văn bối phụng mệnh điều tra nhưng thủy chung không tìm được manh mối phá án, ai... Thật sự không biết sao cho phải. Chỉ còn tìm đến tìm Chỉ Quan đại sư, xin người chỉ điểm bến mê cho tại hạ.

Vừa nói vừa liền thuật sơ lại vụ án một lần.

Hắn sợ người nọ thiếu nhẫn nại nên cố gắng nói nhanh hết mức. Người nọ không quát bảo ngưng lại hay đặt câu hỏi gì cả. Cái lưng vẫn đưa về phía Ngũ Định Viễn, nhất thời nhìn không ra hỉ nộ.

Ngũ Định Viễn trần thuật xong xuôi, lại nói:

- Tiền bối võ công cái thế, bình sinh văn bối mới thấy lần đầu. Không biết tiền bối có manh mối gì? Có thể chỉ điểm một chút hay không?

Lời này vừa dứt thì người nọ bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, thần thái thật cuồng ngạo. Ngũ Định Viễn vội bật hai lỗ tai, sợ đối phương lại phát ra tiếng huýt gió. May mà người nọ chỉ cười to một trận chứ không cố ý dùng tiếng cười đả thương người. Dù là như thế đã chấn động cả sơn cốc, khiến cho lòng người kinh không thôi.

Đợi đến người nọ ngừng cười, Ngũ Định Viễn cẩn thận hỏi:

-Tiền bối, bằng võ công cùng nhãn quang của người, có cao kiến gì chăng?

Người nọ chợt xoay đầu, ánh mắt đảo qua thì lạnh lùng nói:

- Bằng võ công kiến thức của ta? Người có biết ta là ai không?

Chỉ thấy người nọ niên kỷ chừng ngũ tuần, tuổi dù đã cao nhưng vẫn mi thanh mục tú, chỉ là mang theo vẻ u sầu nhàn nhạt, cử chỉ bộ dáng lộ vẻ cố chấp. Ngũ Định Viễn nhất thời nhớ không nổi trên giang hồ có người nào tướng mạo như vậy, không biết phải trả lời ra sao.

Người nọ thấy Ngũ Định Viễn không đáp, thản nhiên nói:

- Ngay cả ta là ai người cũng không biết, như vậy làm sao nói hươu nói vượn cùng vuốt móng ngựa? Nên mau cút đi!

Vẻ mặt Ngũ Định Viễn có điểm xấu hổ, nói:

- Ta thấy tiền bối thần công cái thế, liền cả gan thỉnh giáo, không biết của lai lịch tiền bối thế nào?

Người nọ phất phất tay không đáp. Ngũ Định Viễn đang muốn quay đầu rời đi, chợt nhớ tới tử trạng toàn gia Yến Lăng tiêu cực thì bất giác nhiệt huyết dâng lên. Cắn răng một cái, lúc này quỳ rạp xuống đất nói:

- Tiền bối, hiện nay đám hung đồ hoành hành trong Tây Lương Thành. Bọn chúng hạ thủ tàn bạo, đã sát hại tám mươi ba nhân mạng, tại hạ thân phò chính nghĩa Tây Lương, lại bất lực không thể đem những người này ra công lý! Ngũ mỗ quỳ xuống cầu lão tiền bối tương trợ!

Người nọ cười lạnh một tiếng, đột nhiên nói:

- Yến Lăng tiêu cực là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm. Lúc này bị người gia hại, ắt sẽ có một đám lửa ngốc báo thù cho chúng, người lại gấp gáp cái gì?

Ngũ Định Viễn cắn răng nói:

- Trên giang hồ, người giết ta ta giết người, mỗi người chỉ biết lợi ích bản thân, có từng khi nào đem vương pháp để vào trong mắt? Ta mặc dù là tiểu nhân lực mỏng nhưng không thể ngoảnh mặt để những người này lén tư đấu trong thành.

Người nọ nghe hần tức giận, đột nhiên lộ vẻ tán thành, gật đầu nói:

- Người thực có chí khí, rất khác đám cầu quan triều đình, đứng lên mà nói đi!

Vẻ mặt Ngũ Định Viễn vui mừng, liền đứng dậy.

Người nọ đánh giá hần trên dưới vài lần, hỏi:

- Người nói có người một lần giết chết mười tám hảo thủ, thủ pháp giết người quỷ dị, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ngũ Định Viễn vội nói:

- Tâm tạng người chết bị người đâm một lỗ nhỏ mà bên ngoài lại không có ngoại thương, thật sự không biết dùng cách nào để đắc thủ.

Thần thái người nọ vốn đang ung dung, lúc này lại "Ồ" một tiếng. Cẩn thận hỏi tới tử trạng cùng vết thương, Ngũ Định Viễn miêu tả trước sau không bỏ sót một lần.

Người nọ nghe xong, lúc sau hai mắt lóe tinh quang dữ dội, nói:

- Giới cho một đám Trác Lăng Chiêu! Không ngờ luyện thành ngay cả “Kiếm cốt”. Giang hồ từ nay về sau nhiều chuyện! Về sau nhiều chuyện!

Ngũ Định Viễn sửng sốt, hỏi:

- Trác Lăng Chiêu? Người nọ là ai?

Người nọ lắc đầu nói:

- Tiểu tử, vòng thị phi này tuyệt không đơn giản như ngươi tưởng. Người đừng toàn tâm toàn ý bắt người nữa, tốt nhất nên lo cho cái đầu của mình thì hơn.

Ngũ Định Viễn biết võ công hung thủ cao đến không tưởng tượng nổi, nghĩ rằng bản thân tuyệt không phải đối thủ, lúc này dập đầu nói:

- Hung thủ đã càn rỡ như vậy, văn bối cả gan muốn mời tiền bối trợ giúp một tay.

Người nọ lắc đầu nói:

- Bát Hồ hoành hành tại thế gian đã lâu, tuyệt không phải chỉ một hai người chống đỡ được, trừ phi... trừ phi...

Ngũ Định Viễn quỳ xuống nói:

- Xin tiền bối vui lòng chỉ điểm.

Người kia nói:

- Trừ phi có thể giải được bốn câu đố, tìm ra tuyệt thế bí mật trong đó. Nếu không chỉ có một đường chết.

Ngũ Định Viễn sững sờ nói:

- Bốn câu đố? Bí mật tuyệt thế? Là cái gì?

Người kia nói:

- Người nhớ cho kỹ, “Mậu thần tuế chung, Long hoàng động thế. Thiên cơ do chân. thần quý tự tại”. Chỉ cần giải được bí ẩn trong bốn câu, tìm ra bí mật trong đó. Khi đó không cần phải sợ cái gì.

Ngũ Định Viễn dở khóc dở cười nói:

- Đây không phải là Chỉ Quan hòa thượng vừa liêu trai quái đàm sao? Thì ra tiền bối cũng tin những lời hoang đường cổ này?

Người nọ cười lạnh nói:

- Hoang đường? Người biết gì sao? Nếu nói cho người biết lai lịch bốn câu nọ, chỉ sợ người sẽ tè ra quần!" Nói xong thì chỉ thấy thân hình hắt rời khỏi mặt đất, liền hướng ngọn núi mà phi thân đi.

Ngũ Định Viễn hét lớn:

- Tiền bối dừng bước!

Người nọ sớm đi xa, Ngũ Định Viễn đứng nghiêm một lúc lâu, người nọ không hề xuống nữa. Ngọn núi kia rất cao, Ngũ Định Viễn không cách nào leo lên. Lúc này không còn biện pháp, đành phải hậm hực xuống núi.

Về tới sườn núi, đã thấy một lão hòa thượng đứng ở giữa đường, không phải Chỉ Quan thì ai? Về mặt Ngũ Định Viễn lộ điểm xấu hổ, hắn đã mạo muội uy hiếp đồ đệ của Chỉ Quan, đắc tội với hòa thượng này nên bồi cười nói:

- Đại sư, vãn bối đắc tội, xin nhận phạt nặng.

Chỉ Quan không tức giận, mỉm cười nói:

- Thí chủ ép hỏi đồ đệ của lão nạp, thủ đoạn quá đáng nhưng dù sao cũng vì công lý Tây Lương, lão nạp sao dám chỉ trích?

Ngũ Định Viễn thấy Chỉ Quan không trách cứ, trong lòng như được mở ra, vội nói:

- Ta đây mấy phen quấy quả, xin đại sư hãy dừng bước.

Chỉ Quan mỉm cười chỉ về đỉnh núi, nói:

- Lần này thí chủ ngộ được cơ duyên xảo hợp, không ngờ lại có thể bái kiến Phương đại hiệp, xem như không uổng chuyến này.

Ngũ Định Viễn sững sờ nói: - Phương đại hiệp? Là người trên đỉnh núi sao?

Chỉ Quan gật đầu nói:

- Phương đại hiệp chính là Phương Tử Kính ‘Cửu Châu Kiếm Vương’ danh chấn thiên hạ hai mươi năm trước.

Ngũ Định Viễn kêu ồ một tiếng, nói:

- Khó trách võ công cao như vậy, thất kính! Thất kính!

"Cửu Châu Kiếm Vương" Phương Tử Kính thành danh rất sớm, chính là số ít võ lâm đại tông sư, nghe đồn kiếm thuật cao tuyệt, đương thời không có mấy đối thủ. Chỉ là chẳng biết tại sao hai mươi năm trước bỗng phong kiếm quy ẩn, về sau không rõ ở nơi nào. Không ngờ rằng hiện lại xuất hiện nơi này.

Năm xưa danh khí của Phương Tử Kính vang dội, tuy mai danh ẩn tích nhưng Ngũ Định Viễn nay đã hơn tam tuần, xuất đạo đã lâu nên xem như người từng trải, đương nhiên đã nghe qua.

Ngũ Định Viễn thở dài, nói:

- Đáng tiếc, Phương đại hiệp võ công rất cao nhưng đã không màng trần thế, nếu không với võ công của người, chỉ cần nguyện khơi dòng nước đục kia, thật là trăm sự không lo.

Thời thiếu niên hắn đã vô cùng ngưỡng mộ người này, hôm nay vô tình có thể bái kiến, nhất thời cảm xúc ngổn ngang trăm mối.

Chỉ Quan cười ha hả, nói:

- Thí chủ a thí chủ, Cửu Châu Kiếm Vương là nhân vật thế nào, người có thể gặp hắn một lần thì nên biết là đủ, sao lại có ý nghĩ không an phận?

Ngũ Định Viễn nhớ tới lời Phương Tử Kính, liền hỏi:

- Vừa rồi Phương đại hiệp từng nhắc đến một người gọi là “Trác Lăng Chiêu”, chắc chắn người này có liên quan đến vụ thảm án, không biết đại sư nghe qua về hắn?

Chỉ Quan biến sắc, run giọng nói:

- Trác... Trác Lăng Chiêu, người biết rồi sao.

Ngũ Định Viễn thấy lão biết thì cảm thấy vui mừng, nói:

- Người này rốt cuộc có lai lịch ra sao? Không biết đại sư có thể nói qua?

Chỉ Quan lộ vẻ mặt không đành lòng, chấp tay trước ngực nói:

- Thí chủ tận trung với chức trách, không quản đến an nguy bản thân, lão nạp thật sự cảm phục vạn phần. Chỉ là thế lực đám người kia khổng lồ, vượt xa khả năng tưởng tượng của thí chủ. Ta nói chỉ là hại người.

Ngũ Định Viễn vội la lên:

- Nếu như người này thật sự là hung thủ, ta há có thể không đếm xỉa đến? Công đạo cho tám mươi ba nhân mạng Yến Lăng tiêu cực, đại sư người nói đang ở nơi đâu!

Chỉ Quan thở dài một tiếng, lấy ra một cái túi gấm rồi nói:

- Nếu ngày sau thí chủ gặp phải sự tình hung hiểm, xin cứ mở túi gấm này, có thể giữ được tánh mạng.

Lão liền đem túi gấm giao vào trong tay Ngũ Định Viễn, lại nói:

- Phương đại hiệp thực hoan hỉ với cái tâm hiệp nghĩa của thí chủ, đặc biệt muốn ta đến chỉ dẫn người, coi như là một chút tâm ý của chúng ta.

Ngũ Định Viễn thấy hòa thượng kia thà chết không nói, thở dài nói:

- Nói rất nhiều chẳng qua chỉ là một túi gấm? Đại sư bất cận nhân tình như thế, thật sự khiến người cười chê.

Chỉ Quan chấp tay trước ngực nói:

- A Di Đà phật, vậy ra lão nạp đã làm điều thừa. Thí chủ nếu không cần túi gấm này, ta thu hồi lại là xong.

Ngũ Định Viễn thần sắc an nhiên của lão, thâm nghĩ:

- Chỉ Quan hòa thượng lòng dạ từ bi, mặc dù không biết trong hồ lô của lão bán thuốc gì nhưng ắt hẳn không gia hại ta, ta cần gì phải đắc tội với lão đây?

Hắn vội vàng chấp tay, áy náy nói:

- Đại sư chớ trách, ta một lòng nghĩ tới vụ án, lời lẽ có điểm thất lễ.

Tuy không biết túi gấm có diệu dụng gì, nhưng nghĩ đến hảo ý của Chỉ Quan thì hắn liền thu vào trong ngực.

Đang định cáo từ, Chỉ Quan lại nói:

- Ngũ thí chủ, có tin tức về hòa thượng khác.

Ngũ Định Viễn trong lòng rung mình, vội nói:

- Đại sư có chuyện, mời nói.

Chỉ Quan chấp tay trước ngực nói:

- A Di Đà phật, Thánh tăng Thiếu Lâm đã giá lâm Lương Châu.

Ngũ Định Viễn chấn động toàn thân. Trong lòng một phần ưu cùng một phần mừng. Vui chính là cao thủ Thiếu Lâm khẩn trương tới Tây Lương, tất nhiên là vì chuyện Yến Lăng tiêu cực, sẽ có trợ giúp phần nào trong vụ án. Lo chính là Thiếu Lâm cao tăng chưa chắc chịu hợp tác nghe lời nha môn. Nếu như đám người này quần áo tư đấu, không biết trong Tây Lương Thành còn loạn đến bộ dáng gì nữa.

Ngũ Định Viễn ngậy người một hồi, nói:

- Đa tạ đại sư chỉ điểm, ta sẽ cẩn thận ứng phó, không để sự tình thêm phức tạp.

Chỉ Quan nói:

- Thí chủ tự thu xếp, cẩn thận để ý mọi sự. Cũng đừng quá coi thường tánh mạng bản thân.

Ngũ Định Viễn không cho là đúng nhưng vẫn đa tạ.

Hắn rời thành đã lâu, trong tâm chỉ có công sự, ngày đêm không nghỉ chạy về Tây Lương Thành, khi trở lại nha môn thì ánh đèn đã rực rỡ ban đêm. Hắn gọi thủ hạ dò hỏi qua vụ án. Chỉ thấy chúng quan sai đều ử rữ, sự tình không hề tiến triển.

Thứ nhất là tìm không được Tề Bá Xuyên. Thứ hai là tra không ra người hạ thủ, thứ ba còn không biết mục đích hành hung.

Công sự bế tắc, Ngũ Định Viễn một mình tản bộ trên đường, tới gần Yển Lăng tiêu cục khi, chỉ nghe đám hàng xóm bàn tán sôi nổi về tiêu cục:

- Đây là Yển Lăng tiêu cục có ma! Người nhìn bên trong âm khí um tùm, khiến nhiều người rất sợ hãi!

- Không biết đám quan phủ giá áo túi cơm đang làm gì nữa? Xảy ra chuyện lớn như vậy mà không thấy bọn họ bắt người.

- Đúng vậy! Suốt ngày ăn hiếp lão bá tánh chúng ta, gặp phải kẻ hung đồ thì toàn bộ làm rùa đen rút đầu!

Ngũ Định Viễn nghe bọn hắn thêm mắm thêm muối mắng người trong nha môn một trận, không giống trước đó vài ngày cung kính cung kính. Trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, hắn thở dài đi vào một tửu điểm nhỏ, kêu hai đĩa thức ăn uống rượu một mình.

Hắn uống một bầu rượu. Đang khi mang theo ba phần men say trở về nha môn, bỗng nhiên có một người gọi lại:

- Ngũ bộ đầu xin dừng bước!

Ngũ Định Viễn gấp rút xoay người. Chỉ thấy là một kẻ bán thịt dê rong ruổi. Người kia nói:

- Đại nhân, ngài vì lão bá tánh Lương Châu quanh năm bôn tẩu. Thật sự đáng kính, tin đồn bên ngoài, xin người chớ để ở trong lòng.

Ngũ Định Viễn cảm thấy vui vẻ, gật đầu nói:

- Huynh đài quá lo lắng, Ngũ mỗ không phải hạng nhỏ mọn như vậy. Nói thực nha môn chúng ta then với lão bá tánh, không được trách bọn họ.

Người nọ cười ha hả, nói:

- Ngũ bộ đầu thực là sáng khoái, tiểu nhân là Tâm Nghi. Không có đồ tốt hiếu kính lão nhân gia, chỉ có chút thịt dê nướng xin người nếm thử! Vừa nói đem những xâu thịt dê mới nướng, dùng giấy dầu gói lại một bọc lớn.

Ngũ Định Viễn không nhận nhưng người bán hàng rong kia không chịu, lớn tiếng nói:

- Nếu ngũ bộ đầu không nhận, là xem thường tiểu nhân!

Ngũ Định Viễn thấy tâm ý chân thành của hắn đành đáp ứng nhận.

Trở lại nha môn, Ngũ Định Viễn mở gói thịt. Chỉ cảm thấy mùi thơm nức mũi, thịt dê tươi mới liền ướp hương liệu Tương Du nướng thành, tỏa mùi cay nồng hấp dẫn.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Lão bách tính biết ta ra sức làm việc, không uống ta bôn ba khổ cực mấy năm này!

Hắn dùng ngón trỏ xé rách giấy dầu, đang muốn ăn thì đột nhiên trong bao rớt xuống một tờ giấy.

Trong lòng Ngũ Định Viễn lấy làm kỳ, biết là có biến vội mở ra xem. Chỉ thấy trên tờ giấy viết:

- Canh ba tối nay, hẹn tại Mã Vương miếu tại thành nam. Tề Bá Xuyên.

Ngũ Định Viễn mừng rỡ như điên. Rốt cục Tề Bá Xuyên chịu hiện thân, án này đã có điểm đột phá quan trọng. Hắn biết trong đám thuộc hạ không có cao thủ, mang theo chỉ sợ hỏng chuyện. Liền thay một dạ hành y, rồi một mình vội vã hướng về thành nam mà đi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Tới Mã vương miếu đã là canh ba, cửa miếu sớm đã tàn tạ. Không gian bên trong âm u thật khiến người sợ hãi, Mã vương miếu này vốn để thờ đại tướng Mã Viện khi xưa trường trú Tây Cương. Mười mấy năm qua quan phủ lại không xuất tiền tu sửa, dĩ nhiên xuống cấp như vậy.

Ngũ Định Viễn ẩn thân trong bụi cây, cẩn thận quan sát khắp một vòng bên ngoài cửa miếu, thấy bốn phía yên lặng không có người mai phục mới lắc mình vào miếu.

Ngũ Định Viễn thấp giọng gọi:

- Tề thiếu gia, Ngũ mỗ đúng hẹn đến đây, xin hiện thân.

Hắn liên tục gọi hai ba lần nhưng không có người đáp lời.

Ngũ Định Viễn nghi ngờ trong lòng, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ mảnh giấy kia là giả, có người giả mạo Tề Bá Xuyên muốn dụ ta đến đây? Hắn đang muốn lù ra cửa miếu, bỗng phát hiện một luồng kinh phong từ bên trái đánh tới.

Ngũ Định Viễn thầm rung mình, nghiêng người tránh qua. Trong bóng tối mờ mờ nhìn thấy một người giương hai tay thành trảo, một trên một dưới mãnh liệt công tới. Ngũ Định Viễn thấy chiêu số của người nọ hung mãnh thì không dám chậm trễ, gấp rút sử quyền pháp sư truyền, một chiêu "Khai

Môn Kiến Sơn" đánh tới giữa thân người nọ. Kẻ kia ra tay cương mãnh, đánh tới cổ tay Ngũ Định Viễn. Năm quyền của Ngũ Định Viễn lại mở ra, bàn tay như dao liền chém tới cổ tay hắn. Chỉ nghe bụp một tiếng vang nhỏ, tay hai người đã chạm nhau, thoáng chốc nội lực đối cường, cả hai đều bị kình lực của đối phương đẩy lui.

Ngũ Định Viễn vội quan sát bộ dáng người nọ, thấy là một hảo hán lưng hùm vai gấu, trong bóng tối thấy không rõ dung mạo.

Lại nghe người nọ chấp tay nói:

- Ngũ bồ đầu công phu nhất tuyệt, không hổ là Tây Lương đệ nhất danh bộ

Ngũ Định Viễn vừa nghe thấy nhất thời yên lòng, đã nhận ra người này chính là Thiếu tiêu đầu Tề Bá Xuyên.

Ngũ Định Viễn chấp tay đáp lễ:

- Thiếu tiêu đầu quá khách khí, đã nhường tại hạ hoặc có bệnh trong người, Ngũ mỗ sao lại không biết?

Thì ra lúc hai người động thủ, Ngũ Định Viễn đã nhận thấy lực tay của Tề Bá Xuyên có điểm mềm yếu vô lực. Hắn từng nghe võ công Tề Bá Xuyên cương mãnh, lực đạo không chỉ như thế này, liền đoán trên người hắn có bệnh.

Hai người nhìn chăm chú lẫn nhau. Trải qua nhiều biến cố, Tề Bá Xuyên gầy đi rất nhiều. Mặt đầy râu ria, trang phục rách nát, xem ra đã chịu không ít đau khổ.

Tề Bá Xuyên đá văng ra mấy tạp vật trong miếu, ngồi xuống cười khổ:

- Thủ đoạn của Ngũ bồ đầu thật là lợi hại! Người bày ra thiên la địa võng, bảo ta biết trốn đi chỗ nào.

Mặc dù toàn gia Tề Bá Xuyên bị người sát hại nhưng hắn vẫn là nghi can sát hại Đồng Tam, Ngũ Định Viễn có điểm đề phòng, lập tức thấp giọng nói:

- Tề thiếu gia, ta thân mang chức trách, người bỏ quá cho.

Tề Bá Xuyên thở dài:

- Ta không trách người. Hừ! Muốn trách chỉ tự trách bản thân, ngày đó không có nghe lời gia phụ, nếu không... Nếu không...

Ngũ Định Viễn thấy hốc mắt hắn đỏ lên dường như đang rất nghẹn ngào, không biết phải nói gì để an ủi.

Tề Bá Xuyên dù sao cũng là người trong giang hồ, chỉ là thương cảm một lát đã trấn định như thường, hắng giọng nói:

- Ta hẹn Ngũ bồ đầu tới đây tuyệt không có ác ý, chỉ là muốn đem toàn bộ chân tướng sự tình nói cho người, chỉ mong Ngũ bồ đầu có thể trợ giúp ta một tay.

Ngũ Định Viễn bôn ba khổ cực chỉ để phá án, lời của Tề Bá Xuyên vừa nói ra, tinh thần của hắn lập tức chấn động, vội đáp:

- Thiếu tiêu đầu, cứ nói!

Tề Bá Xuyên thở dài:

- Việc này nói ra thì rất dài, tuyệt không phải đôi lời ba câu là xong.

Ngũ Định Viễn gật đầu:

- Ta sẽ chú ý lắng nghe.

Trong bóng tối hai người nhìn nhau, trong lòng đều có tâm sự. Từ xa truyền đến tiếng quạ kêu trong đêm, khiến bầu không khí càng thêm bi thương.

Mắt thấy thần thái ưu thương của Tề Bá Xuyên, trong lòng Ngũ Định Viễn tuy có ngàn vạn bí ẩn muốn hỏi nhưng không dám mở miệng, đành nhẫn nại chờ đợi.

Một lúc lâu Tề Bá Xuyên khẽ lên tiếng:

- Nói đến việc này, nên bắt đầu từ việc chúng ta nhận được vụ bảo tiêu lần này.

Tinh thần Ngũ Định Viễn rung lên, vội vàng ngồi thẳng người chuyên tâm lắng nghe.

Tề Bá Xuyên nhìn xuống dưới đất, thở dài một tiếng:

- Hai tháng trước, tiêu cục chúng ta vừa mới áp tiêu thành công lên Sơn Tây làm một cuộc giao dịch lớn, rốt cục đã thông được con đường trọng yếu tới kinh sư. Gia phụ vô cùng cao hứng, nói sau này tiêu cục chúng ta có thể trở thành một trong ngũ đại tiêu cục nổi tiếng thiên hạ, ngày sau sinh ý tất là càng làm càng lớn, quả thực đáng chúc mừng một phen.

Ngũ Định Viễn từng nghe qua chuyện này, khi đó tiêu cục còn bày tiệc rượu rất lớn chiêu đãi phụ lão Tây Lương. Bản thân Ngũ Định Viễn cũng nhận được thiệp mời chỉ là bận công sự nên không tới. Hồi tưởng lại khí thế ngày

đó so với cảnh tiêu điều của tiêu cục hôm nay, thật sự là như cách xa một kiếp.

Tề Bá Xuyên lộ vẻ buồn rầu, lắc đầu nói:

- Chỉ là kỳ quái, chính ngọ ngày ấy, khi tiệc rượu chúng ta vừa tàn, liền có một nam tử tiến vào trong tiêu cục, người này nói có vật phẩm muốn nhờ chúng ta đưa đến kinh thành. Khi đó chúng ta mới vừa thông đường đến kinh sư, nghe sinh ý này tất nhiên rất mừng. Ta xem người nọ niên kỷ chừng năm mươi, sắc diện hồng hào, để râu dài đến ngực, cử chỉ đầy khí độ. Cho là hạng phú quý nên ta không dám thất lễ, vội mời người nọ đi vào, hỏi hẵn muốn bảo tiêu cái gì. Người nọ liếc mắt nhìn ta một cái, vẻ mặt rất cổ quái, cho người bày ra ba cái rương lớn dưới đất, nói: ‘Trong vòng ba tháng, xin quý tiêu cục đem mấy cái rương này hộ tống lên kinh sư, sau khi thành công ắt có trọng thưởng’

Ngũ Định Viễn thoáng rung mình, biết tình tiết mấu chốt của vụ án đã đến, vội ngồi thẳng người như sợ bỏ lọt mất chữ.

Tề Bá Xuyên hoàn toàn không chú ý đến thần sắc Ngũ Định Viễn, vẫn tiếp tục:

- Ta nhìn ba cái rương không chớp mắt, liền hỏi: ‘Vị huynh đài này, xin hỏi trong rương chứa gì?’. Người nọ chỉ mỉm cười: ‘Không có gì đáng giá, chỉ là mấy bộ y phục cùng đồ dùng bình thường, muốn chuyển đến kinh thành cho bằng hữu’. Ta liền có cảm giác kỳ quái, thế gian sao có người muốn tiêu cục hộ tống loại đồ vật tầm thường, chẳng lẽ đối phương điên rồi? Hay là đồng sự tiêu cục khác muốn tới đùa giỡn chúng ta? Ta cười nói: ‘Chúng ta làm bảo tiêu chứ không phải là phu khuân vác! Những vật này nếu đơn giản như thế, người tùy tiện tìm vài người tự vận chuyển đến Bắc Kinh, cần gì phải tìm Yến Lăng tiêu cục chúng ta? Trả thù lao cho chúng ta không đơn giản a!’

- Người nọ thấy thần sắc khinh miệt của ta, không tức giận mà chỉ khẽ cười: ‘Trả thù lao thế nào không cần Thiếu tiêu đầu lo lắng thay tại hạ. Chỉ cần mấy đồ vật này có thể đến kinh thành đúng hạn, ta sẽ dâng mười vạn lượng tiền thù lao. Nơi này có năm vạn lượng, sau khi chuyện thành công, tất có người trả cho các người thêm năm vạn nữa’. Người nọ nói xong thì huynh đệ trong tiêu cục chúng ta đều kinh hô lên. Ta hừ một tiếng: ‘Huynh đòi người đừng đùa ta, mấy cái hòm y phục đồ dùng này mà đáng giá mười vạn lượng bạc sao?’. Người nọ nghe ta chất vấn, không tức giận mà phát phát tay. Mấy đại hán bên người khiêng ra hai rương bạc trắng, các huynh đệ vội vàng tiến lên mở nắp rương xem, quả nhiên bên trong là hàng thật giá thật, năm vạn lượng bạc trắng!

Ngũ Định Viễn ở bên nghe, không nhịn được "Ồ" lên một tiếng. Ngày ấy hẳn từng cẩn thận kiểm tra qua, hàng bảo tiêu chỉ là quần áo cùng đồ dùng tầm thường, không thể ngờ lại đáng giá tới mười vạn lượng, xem ra bên trong ắt là có ẩn tình khác.

Tề Bá Xuyên lại nói:

- Chúng ta làm bảo tiêu, mặc dù nhìn vàng bạc châu báu quen mắt nhưng không phải lúc nào cũng thấy nhiều ngân lượng như vậy, mọi người đều trợn tròn mắt. Ai ngờ gia phụ đứng lên, nói: ‘Người đâu! Tiền khách!’. Ta thất kinh, vội hỏi: ‘Phụ thân! Đây chính là đại sinh ý mà! Chúng ta cần gì đem thần tài đuổi ra ngoài cửa?’

- Gia phụ không thèm nhìn ta, nói với người kia: ‘Các hạ để mắt tới Yến Lăng tiêu cục, lão phu quả thực cảm kích. Chẳng qua ta không nhận chuyển áp tiêu này’. Sắc mặt người nọ kinh ngạc: ‘Tề tổng tiêu đầu sao không nhận? Chẳng lẽ là ngại thù lao còn chưa đủ?’ Đừng nói người nọ mà mọi người cũng rất buồn bực. Đại sinh ý bất ngờ đưa đến cửa, cần gì phải cự tuyệt? Nhưng gia phụ cũng có lý của người, chỉ nghe người nói: ‘Vị bằng

hữu này thực lạ mặt, chắc hẳn ở nơi khác tới đây. Người đã có bản lĩnh mang theo năm vạn lượng bạc trắng bôn ba trên đường mà không chút tổn thất, vậy cần gì phải mượn chúng ta thay người đưa mấy cái hòm y phục này? Chuyển tiêu này của người không rõ lai lịch, Tề mỗ không dám nhận’

Ngũ Định Viễn nghe Tề Bá Xuyên thuật lại, thầm khen Tề Nhuận Tường nhìn xa trông rộng, ánh mắt tinh tường, chẳng trách có thể hùng cứ Tây Lương mấy chục năm. Hạng tiêu sư bình thường tuyệt không thể nào so sánh.

Tề Bá Xuyên kể tiếp:

- Người nọ nghe gia phụ nói thì nhất thời hai mắt sáng ngời, chỉ cười: ‘Quả nhiên gừng càng già càng cay, không thể qua mắt được Tề tổng tiêu đầu. Đúng là vật nhờ áp tiêu lần này thực không rõ lai lịch’. Gia phụ nghe hẳn thẳng thắn như vậy, nhất thời hừ một tiếng: ‘Đã như vậy, xin các hạ mời người khác cao minh hơn!’. Người nọ cười tiếp: ‘Cũng không cần như thế. Tề tổng tiêu đầu, xin mời ra chỗ kín nói chuyện’.

- Gia phụ biết rõ người nọ có bí mật, liền đưa hẳn vào thư phòng. Ta cũng theo vào, ai ngờ người nọ muốn ta đứng trông cửa, bảo không để cho đám ngoại nhân lại gần. Biết hẳn không muốn để ta nghe, thật là mất hứng, nghĩ tới Tề Bá Xuyên này sớm đã là đương gia tác chủ, khi nào chịu qua tức giận như vậy? Nhưng người này là khách nhân của chúng ta, cuối cùng ta phải kiên nhẫn, coi chừng bên ngoài thư phòng.

Ngũ Định Viễn lắc đầu thở dài:

- Thế thì hỏng rồi, ngay cả Thiếu tiêu đầu cũng không biết hư thực, án này chúng ta phải sao tra làm sao?

Tề Bá Xuyên cười ha hả:

- Người không nên lo lắng, người nọ nói chuyện cùng gia phụ khá lâu, ta không muốn nghe lén nhưng hai người không ngừng khắc khẩu, thanh âm khi lớn khi nhỏ khiến cho ta nghe được không ít nội dung.

Ngũ Định Viễn mừng rỡ, gấp rút bảo hần nói tiếp.

Tề Bá Xuyên lại tiếp tục:

- Ta nghe ta phụ thân lớn giọng hỏi: ‘Các hạ đường xa có thể mang theo mười vạn lượng bạc trắng, vì sao không tự mang mấy vật nọ lên kinh?’. Người nọ cười nói: ‘Ta vốn có ần tình khó nói’. Gia phụ thấy hần không muốn nói rõ, lập tức cười lạnh một tiếng: ‘Nếu các hạ không muốn nói rõ ràng, ta sao dám áp tiêu lần này! Nếu đồ vật không sạch sẽ, chẳng phải ta rước họa vào thân sao?’. Người nọ cười ha hả: ‘Ta xuất ra ba đao, người còn không nhận ra sao?’. Vừa nói xong hình như có tiếng y phục bay phần phật. Tiếp theo gia phụ phát ra một tiếng hô nhỏ. Ta thất kinh, cho là hai người động thủ, đang muốn xông vào lại nghe gia phụ kêu lên: ‘Sử ba đao này... Thì ra là người... Khó trách không thể vào kinh...’

Ngũ Định Viễn ngửa ngáy trong lòng, đoán không ra cái gì là “Sử ba đao”, vội hỏi:

- Rốt cuộc người ký tiêu có lai lịch gì. Tề thiếu gia từng nghe thấy?

Tề Bá Xuyên cười hắc hắc:

- Không gạt người, chúng ta làm áp tiêu luôn luôn có những qui tắc riêng. Thứ nhất là dù mất tánh mạng cũng tuyệt không để tổn thất món hàng, đừng nói bị người cướp đoạt. Lại có một luật lệ là không thể tiết lộ tính danh lai lịch người nhờ bảo tiêu. Quả thực dù ta biết người này hay không, cũng

không thể chuyển cáo rõ. Ngũ bố đầu, nếu người muốn biết thì dựa vào bản thân người mà đoán đi.

Ngũ Định Viễn khuyên nhủ:

- Hôm nay tiêu cục đã phá hủy, Tổng tiêu đầu cũng về cõi tiên, Tề thiếu gia đừng câu nệ nữa, nếu không chẳng phải để cho hung thủ nhờn nhờ ngoài vòng vương pháp?

Tề Bá Xuyên lắc đầu nói:

- Ngũ bố đầu, người đã xem thường nam nhi Tề gia ta! Chúng ta tình nguyện máu chảy đầu rơi, cũng tuyệt không để mất một chữ ‘Tín’ này. Mặc dù Yến Lăng tiêu cục đã bị hủy nhưng biết đâu ngày sau sẽ hưng chấn uy danh trở lại, người đừng khuyên ta bán đứng quy củ nữa, phí lời vô ích!

Ngũ Định Viễn thấy ý chí của hãn văn còn, thầm khen:

- Xem ra mấy ngày tôi luyện không phải hoàn toàn vô ích, Tề thiếu gia này đã trưởng thành không ít!

Nhớ tới Tề Nhuận Tường có người kế tục, chết cũng không uổng. trong lòng cảm giác vui mừng, liền nói:

- Đã như vậy ta cũng không miễn cưỡng! Tề thiếu gia, xin nói tiếp đi!

Ngẫm lại, lần này Tề Bá Xuyên mời hãn tới nhất định là có thâm ý, nên kiên nhẫn nghe tiếp, không vội truy hỏi lai lịch người nhờ bảo tiêu.

Tề Bá Xuyên lại nói:

- Từ lúc gia phụ phát ra tiếng hô nhỏ, hai người liền cẩn thận thấp giọng, âm thanh càng trở nên đứt quãng, ta thật sự nghe không rõ, không thể làm gì khác là hậm hực tránh ra. Qua hồi lâu, ta mới thấy phụ thân đi ra khỏi phòng, ta chạy vội tới hỏi: ‘Thế nào, người nọ đâu?’. Gia phụ thở dài: ‘Hắn đi rồi’. Ta lấy làm kinh hãi: ‘Đi rồi? Vậy còn sinh ý...?’. Gia phụ thấy vẻ mặt ta hoảng loạn liền thở thật dài một tiếng: ‘Con yên tâm, lần này chúng ta liệu mình bồi quân tử, tiếp nhận sinh ý này’. Ta nghe xong vui mừng khôn xiết, liên tục vỗ tay, gia phụ lại không nói được lời nào. Hắc hắc, bây giờ nghĩ lại, chính là rước tử thần vào nhà...

Ngũ Định Viễn thấy hắn mang tâm sự nặng nề, không nhin được thở dài:

- Đời người là phúc hay họa thật sự rất khó nói trước.

Tề Bá Xuyên gật đầu lại tiếp tục:

- Sau khi tiếp nhận sinh ý này, gia phụ không có một ngày nào an nhàn, người rất coi trọng chuyển tiêu này, mọi việc đều tự mình thu xếp, từ chọn lựa tiêu sư cho đến an bài lộ trình vận chuyển, tất cả đều tự mình đốc thúc, người ngoài không cho ý kiến khác được. Ta thấy người thận trọng như vậy, chỉ hy vọng ở bên cạnh hỗ trợ gánh vác một chút. Chẳng qua phụ thân ta không muốn ta nhúng tay vào, phải ta coi chừng sinh ý ở nơi khác. Ta nói mấy lần nhưng người cũng không để ý tới. Sau đó, ta cũng không để tâm tới việc này nữa.

- Một tháng sau, ta từ Tứ Xuyên trở về, bỗng nhiên thấy sư thúc ta trong tiêu cục. Sư thúc có ngoại hiệu là ‘Phác Thiên Hổ’, vốn đang ở tại Trường An, không biết ngọn gió nào đã thổi người tới đây. Ta rất cao hứng, lúc dùng cơm chiều mới biết, lần này áp tiêu đã mời sư thúc ta đích thân xuất mã, ta thầm nghĩ gia phụ thật là chuyện bé xé ra to. Chỉ là mấy cái hòm y phục cùng đồ vật bình thường, cần gì huy động đến cao thủ thành danh như ‘Phác Thiên Hổ’? Nhưng nghĩ đến mười vạn ngân lượng, ta mới đem những

lời này nuốt lại. Ngày kế tiếp sự tình an bài thỏa đáng, sự thúc ta mang theo những tinh anh trong tiêu cục, tổng cộng ba mươi sáu người liền xuất phát.

Ngũ Định Viễn cảm thấy rùng mình, thầm nghĩ:

- Thì ra Yến Lăng tiêu cục sớm đã trải qua một chuyến tiêu này, vậy mà ta lại không biết.

Tề Bá Xuyên kể tiếp:

- Ngày thứ hai, nhân lúc trong cục không có việc gì, ta liền rủ mấy tiêu sư đi ra ngoài săn thú. Ngày đó trời như chiều lòng người, chúng ta đuổi một đám hươu lớn, càng đuổi càng xa, không ngờ chạy ra địa giới Lương Châu. Đám tiêu sư nói, dù sao đêm nay không kịp trở về, chi bằng chạy tới Liễu Nhi Sơn gặp sư thúc ta. Từ nhỏ sư thúc rất thương yêu ta, lão nhân gia mới đến Tây Lương, ở chưa được hai ngày thì lại phải đi, không khỏi quá mức đáng tiếc, màn đêm buông xuống thì chúng ta liền thúc ngựa đuổi theo.

Ngũ Định Viễn ừm một tiếng, thầm nghĩ:

- Tề thiếu tiêu này đầu quả nhiên là xuất thân thiếu gia, tiêu cục tiếp nhận sinh ý lớn như vậy mà hắn còn có tâm tư chơi đùa.

Hắn không muốn khi không đắc tội với người đành đem lời này nuốt lại.

Tề Bá Xuyên nói:

- Ngày ấy không tới nửa đêm, chúng ta đã chạy tới Liễu Nhi Sơn, núi này là chỗ để tiêu cục chúng ta dừng chân tá túc ban đêm, bất luận là áp tiêu gì, chỉ cần đi vào quan nội chắc chắn sẽ nghỉ tạm tại Liễu Nhi Sơn. Đám người sư thúc xuất phát từ sáng sớm, còn sớm hơn chúng ta mấy canh giờ. Nhưng nói cũng kỳ quái, khi tới thì một vùng Liễu Nhi Sơn tối mờ không ánh đèn,

thật không giống có người đang nghỉ ngơi, ta cùng chúng huynh đệ chia nhau tìm kiếm, gọi to nhưng đều không có tung tích của bọn họ.

Ngũ Định Viễn cảm thấy rung mình, biết Phác Thiên Hồ lần này áp tiêu dữ nhiều lành ít.

Quả nhiên nghe Tề Bá Xuyên nói:

- Tìm không được sư thúc khiến ta liên lo lắng, nghĩ rằng hơn phân nửa bọn họ gặp chuyện, không chừng là gặp kẻ xấu cướp tiêu nên mới tới chậm. Tuy võ công của sư thúc cao thâm, nếu chỉ là mấy tên cường đạo thì không thể gây khó khăn được người, nhưng lai lịch chuyến tiêu lần này rất kỳ quái, không thể dựa theo lẽ thường. Ta liền phân phó chúng huynh đệ nghỉ ngơi tại Liễu Nhi Sơn, đợi đến sáng mới đi tìm gặp bọn người sư thúc.

Ngũ Định Viễn nghe hẩn xử trí có điểm thỏa đáng, cũng gật đầu.

Tề Bá Xuyên nói:

- Mọi người bốn ba cả một ngày, đêm đó rất nhanh đều ngủ thiếp đi, ta cũng mơ mơ màng màng. Ai ngờ mới vừa vào mộng, chỉ nghe thấy có tiếng ngựa chạy băng băng dưới chân núi, chúng ta đều bừng tỉnh. Đêm đó ánh trăng sáng ngời, từ Liễu Nhi Sơn nhìn xuống, trên thảo nguyên chiếu sáng giống như ban ngày, mọi người thấy dưới chân núi có năm sáu thớt ngựa hoang chạy trong thảo nguyên, liền nói không có việc gì, chẳng qua ta phát hiện lưng chúng có mang theo yên cương. Đêm đó tâm thần của ta vẫn không yên, thấy một nhóm ngựa vô chủ chợt có cảm giác rất khó chịu, liền kêu hai huynh đệ theo ta xuống núi xem một chút.

- Nói cũng kỳ quái, chúng ta vừa xuống núi thì đám ngựa liền nhận ra rồi chạy tới. Ta đưa tay bắt một con bạch mã. Khi nhìn dấu hiệu trên yên, đây không phải ngựa nuôi trong tiêu cục chúng ta sao? Gần đây ngoại trừ nhóm

chúng ta, cũng chỉ còn lại đám nhân mã của sư thúc, ý niệm đầu tiên của ta chính là sư thúc bọn họ đã xảy ra chuyện!

Ngũ Định Viễn mặc dù đã ngờ tới tình thế này, vẫn không nhận được lấy làm kinh hãi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bao táp Tây Lương

Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Lại nghe Tề Bá Xuyên thở dài:

- Ta biết võ công của sư thúc cao hơn ta rất nhiều, nếu như người ứng phó không nổi tặc nhân, ta cũng không cách nào đối phó, liền phân phó một tiêu sư nhanh chóng thúc ngựa chạy về Tây Lương Thành thông báo cho gia phụ, ta và những người khác suốt đêm đi tìm sư thúc bọn họ. Gia phụ nghe tiêu sư kia hồi báo cũng hoảng sợ, tận lực điều động nhân mã tiêu cục tìm kiếm chung quanh. Hắc hắc, ai ngờ tìm chừng mười ngày, đám người sư thúc lại giống chui xuống dưới đất, ba mươi sáu hảo thủ cùng ba cỗ xe tiêu lớn đều mất tích. Chúng ta vô cùng thất vọng, cũng không biết là người nào xuống tay.

Trong lòng Ngũ Định Viễn bất mãn, không nhịn được hừ một tiếng:

- Xảy ra chuyện lớn như vậy, tiêu cục các người cũng không bẩm báo với nha môn chúng ta một tiếng, đây thật không quá khách khí sao?

Tề Bá Xuyên lắc đầu:

- Ngũ bồ đầu, nếu chuyện gì chúng ta cũng đều dựa vào quan phủ thì cần gì mở tiêu cục? Tốt nhất dứt khoát đóng cửa cho rồi, người nói đúng không?

Trong lòng Ngũ Định Viễn cũng biết như thế, đành phải thở dài một tiếng, không nhiều lời nữa.

Tề Bá Xuyên lại nói:

- Từ khi sư thúc ta mất tích, liền có lời đồn truyền ra, nói là người nuốt riêng chuyển tiêu rồi trốn vô tung vô ảnh. Ta cũng nửa ngờ nửa tin, có lẽ trong các ruộng có vật gì cổ quái hoặc giá trị liên thành. Gia phụ nghe tin đồn thì rất tức giận, người triệu tập mọi người đến phân phó: ‘Các người không được nói hươu nói vượn, vật người ta ký thác còn chưa mất, đang

còn ở trong tiêu cực'. Các huynh đệ nghe xong đều cảm thấy khó tin, không rõ gia phụ đang nói gì.

Tề Bá Xuyên nói tới đây thì quay sang hỏi:

- Ngũ bố đầu, mọi người đều nói người là danh bộ Tây Lương, nghe tới đây thì người đã nhìn ra dụng ý của gia phụ?

Ngũ Định Viễn nói:

- Tề thiếu gia quá khen. Theo ta thì Tề tổng tiêu đầu sớm biết rằng lần bảo tiêu này hung hiểm dị thường, liền cố ý phái người đi giả tiêu một chuyến, mục đích đánh động đám tặc tử giấu mặt. Nếu chúng dám hiện thân, đến lúc đó đề phòng cũng dễ hơn.

Tề Bá Xuyên vỗ tay khen:

- Ngũ bố đầu quả nhiên bất phàm, chẳng qua kế giả tiêu lần này dù thành công nhưng chúng ta vẫn mờ mịt, không rõ rốt cuộc là ai xuống tay. Khi đó ta hỏi lai lịch vụ áp tiêu này, gia phụ lên nói cho ta biết, kỳ thật trong ba cái rương được gửi có một đồ vật vô cùng quan trọng.

Ngũ Định Viễn nhớ tới di ngôn của Tề Nhuận Tường, vội nói:

- Vậy đó là vật gì? Thiếu tiêu đầu, mau nói đi.

Tề Bá Xuyên khoát tay nói:

- Ngũ bố đầu cứ kiên nhẫn nghe tiếp, rốt cuộc sẽ rõ chân tướng.

Hắn lại tiếp:

- Phụ thân nói với ta, ba cái rương cũng chỉ dùng che mắt, bảo vật thực sự thì mấy ngày nay người đều mang trên thân. Ta hỏi gia phụ: ‘Rốt cuộc là ai to gan như vậy, không ngờ dám xuống tay với sư thúc?’. Gia phụ đau khổ suy nghĩ nhưng cuối cùng cũng không biết. Lúc đó không có manh mối gì, ta chỉ còn cách suy đoán lung tung, đoán rằng do đám giặc cỏ trên Nộ Thương Sơn gây ra. Gia phụ biến sắc, hoảng hốt nói: ‘Người không được nói xàm! Lại làm cho sự tình càng thêm phức tạp!’

Ngũ Định Viễn cả kinh nói:

- Nộ Thương Sơn? Không phải đám phỉ nhân đó đã bị dẹp sạch mười năm trước rồi sao? Chẳng lẽ chúng còn tại lén lút hoạt động tại Tây Lương?

Tề Bá Xuyên nói:

- Ta cũng phỏng đoán như vậy chứ không có chứng cứ rõ ràng, vốn là ta nghe nói có một đại cao thủ Nộ Thương Sơn thoái ẩn tại Lương Châu, nên mọi nghi ngờ mới tập trung trên người bọn họ.

Thần sắc Ngũ Định Viễn lộ vẻ khẩn trương, Nộ Thương Sơn khi xưa tập kết hơn ba vạn người, từng đại chiến oanh oanh liệt liệt cùng triều đình, nếu như tàn đảng lên đến Tây Lương thì sự tình bất ổn cực độ. May là nghe ý tứ của Tề Bá Xuyên thì xuống tay hẳn là người khác. Nếu không hẳn không cần quản án này nữa, trực tiếp chuyển tới trong tay Binh bộ thượng thư là được.

Tề Bá Xuyên kể tiếp:

- Gia phụ thấy địch trong tối ta ngoài sáng, không rõ lai lịch mà hành sự hung ác dị thường, liền chậm trễ không dám khởi tiêu, đang muốn tìm ra biện pháp thích đáng ứng phó nhưng mắt thấy thời hạn khách nhân ủy thác đã tới, gia phụ không muốn thất tín với người ta, bất đắc dĩ đành mời các

hảo thủ rất mạnh của phân cục tám tỉnh, cộng lại được mười tám người. Những hảo thủ này bình thường không ra khỏi cửa, nhưng vừa rời liền phải lột tay ba nghìn lượng bạc. Người xem xem, năm vạn bốn ngàn lượng bạc trắng được chuyển ra ngoài, chúng ta làm như vậy, lần bảo tiêu này xem ra đã lỗ rồi.

Ngũ Định Viễn trầm ngâm nói:

- Mười tám người? Chẳng lẽ là những người chết ở ngoại ô kia?

Tề Bá Xuyên vốn khoe khoang mười tám người võ công kia rất cao nhưng nghe Ngũ Định Viễn vạch trần, lập tức xấu hổ gật đầu.

Chỉ nghe hắn nói tiếp:

- Ngày ấy mười tám danh thủ tề tụ, ta thấy binh cường mã tráng rất là đặc ý, dự liệu dù là võ lâm cao thủ đến cướp tiêu cũng không có gì phải sợ. Gia phụ thấy ta đầy tự tin, liền gọi ta vào thư phòng, thấp giọng phân phó: ‘Ta bài bố mười tám danh hảo thủ này kỳ thật không phải để ngạnh kháng với địch. Chiếu theo ý của ta thì bọn họ chỉ dùng để dụ địch, ta có mưu kế khác’. Ta lấy làm kinh hãi: ‘Lại có chuyện vậy sao! Mười tám người vẫn mang đồ giả như trước? Phụ thân, thời hạn ước định cùng người ta đã sắp tới, chúng ta phải làm sao để đưa vật đến kinh thành?’. Gia phụ nói: ‘Tặc tử võ công thật sự rất cao, đoán rằng mười tám hảo thủ không chắc đối phó được. Ta cũng không trông cậy vào bọn họ có khả năng đánh bại cường đạo, chỉ cần bọn họ có thể dẫn tặc tử ra khỏi Lương Châu, đến lúc đó ta sẽ đích thân mang theo đồ vật, một mình vòng qua Thiểm Tây lên kinh’.

Ngũ Định Viễn vỗ đùi, lớn tiếng khen:

- Tề Tổng tiêu đầu quả nhiên lợi hại, chiêu này rất cao minh!

Tề Bá Xuyên lắc đầu thở dài:

- Chỉ tiếc là đạo cao một thước, ma cao một trượng, cuối cùng chúng ta vẫn thua trong tay tặc tử.

Ngũ Định Viễn nghe được lời ấy, không khỏi thở dài một tiếng:

- Từ trước đến nay tiểu nhân âm hiểm luôn chông chất tâm cơ, cũng khó trách Tổng tiêu đầu.

Tề Bá Xuyên nói:

- Thật là lạ, từ ngày đó chuyện không may nối tiếp mà đến, ngày mười tám danh thủ mới vừa ra khỏi cửa thì lại có hai khách nhân tới trong tiêu cục, ta nghĩ lúc này còn có khách nhân nào tới nữa? Ta đi tới đại sảnh đang muốn khách khí từ chối, vậy mà ta vừa thấy diện mạo hai người kia, không nhận được phải kêu lên.

Ngũ Định Viễn vội hỏi:

- Hai người này là ai?

Tề Bá Xuyên thở dài:

- Một trong hai người kia không phải ngoại nhân, chính là sư thúc ‘Phác Thiên Hổ’ của ta.

Vượt ngoài dự đoán, Ngũ Định Viễn lấy làm kinh hãi, vội vàng ngồi thẳng người hỏi tới:

- Không phải sư thúc người đã chết sao? Làm sao lại hiện thân trở về?

Tề Bá Xuyên cười khỗ nói:

- Đúng vậy! Chúng ta thấy người cũng thốt lên kinh ngạc, nhưng vẫn còn chưa hết. Khi đó bộ dáng sư thúc ta rất khốn đốn, hai tay bị khóa bằng xích sắt, giống như bị người áp giải tới đây. Ta thấy bộ dáng của người, không nhìn được trong lòng bốc hỏa, rút đao ra quát: ‘Là ai dám trói người! Thật to gan! Dám đến Yến Lăng tiêu cục giương oai!’ . Ở một bên đã có người cười lạnh một tiếng. Ta ngừng thần nhìn rõ, lúc này mới rõ khách nhân thứ hai. Hắc hắc, vừa nhìn liền khiến ta tức đến sôi máu ngay tại trận, thiếu chút nữa trúng gió ngã ra.

Ngũ Định Viễn vội hỏi:

- Người này là ai?

Tề Bá Xuyên nói:

- Người cũng biết người này, đó là lão thợ rèn Đồng Tam.

Ngũ Định Viễn "A" một tiếng:

- Sao, thì ra lão thợ rèn này cũng liên quan trong đó?

Tề Bá Xuyên hắc hắc cười lạnh:

- Đồng Tam chỉ là hạ nhân rèn binh khí cho tiêu cục, lúc này không biết là ý thế vào ai mà thái độ ngạo mạn đến cực điểm, hắc lạnh lòng thốt: ‘Tề thiếu gia, người đi mời Tổng tiêu đầu ra! Sư thúc người có nói mấy lời muốn nói với hãn!’ . Ta giận quá hóa cười, rút đao ra gác trên cổ lão thợ rèn, mắng: ‘Lão thất phu, người chán sống hả? Dám tới đây chỉ hươu chỉ vượn?’ . Đồng Tam kia lại không hoảng hốt, thản nhiên đưa mắt nhìn ta, trong lòng ta bốc hỏa, đang muốn cho hãn một đao thì sư thúc ta lại cuống quýt nói: ‘Bá

Xuyên mau mau dừng tay, mau mời phụ thân người đi ra, ngàn vạn lần đừng làm tổn thương người này.’

- Ta mặc dù lỗ mãng nhưng cũng không phải kẻ điên lạm sát người, nghe sư thúc nói như vậy biết là tình huống khác thường, đành để Đồng Tam ở đó rồi sai người thông báo cho gia phụ. Người vừa nghe tin vội vàng đi ra. Sư thúc thấy gia phụ đi ra thì chỉ biết cười khở: ‘Sư huynh, ta tới chuyển lời’. Gia phụ thấy người bị người trói thì rất phẫn nộ, không đợi nói hết lập tức liền rút đao ở hông chém đứt xích sắt.

- Sư thúc ta trên giang hồ được xưng là ‘Phác Thiên Hổ’, ngày thường uy phong cỡ nào mà lúc này lại như con mèo bệnh. Xích sắt trên tay đã được gia phụ chặt đứt nhưng trên mặt lại lộ vẻ nao núng, bất giác nhìn về Đồng Tam. Khi đó ta rất phẫn nộ, lớn tiếng nói: ‘Sư thúc! Người đang ở làm sao vậy? Rốt cuộc là sợ cái gì chứ?’. Ta rất tức giận nhưng gia phụ là người từng trải, dường như người đã nhìn ra dụng ý của sư thúc, không ngờ lại cười một cái, nói với Đồng Tam: ‘Người sư đệ này của ta, đã làm phiền người chiếu cố một đoạn đường, các hạ có gì muốn nói, không ngại thì cứ trực tiếp nói rõ đi!’

Giọng nói Tề Bá Xuyên phát run, hiển nhiên đã nói đến chính đề, Ngũ Định Viễn dù thâm kinh hải cũng không dám ngắt lời, chỉ là chuyên tâm lắng nghe.

Tề Bá Xuyên nói:

- Đồng Tam kia ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, mắt không nhìn gia phụ cái nào, lạnh lùng thốt: ‘Thượng cấp có lệnh xuống, Tổng tiêu đầu thức thời thì sớm đem đồ vật giao ra đây, có thể tha cho toàn gia người khỏi cái chết!’. Ta như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, nhất thời cười ha hả, bất quá phụ thân cùng sư thúc ta lại không cười, không chỉ hai người bọn họ

không cười mà những người khác cũng im lặng, khiến ta giống như là một gã ngốc.

- Gia phụ ho khan một tiếng, nghiêm trang nói: ‘Rốt cuộc các hạ là ai, dựa vào cái gì muốn ta giao vật?’. Đồng Tam lại không thèm nhìn, ngữ khí ác liệt lạnh lùng thốt: ‘Ta không có tâm tình nói nhảm cùng người, giao hay không giao?’. Gia phụ lắc đầu nói: ‘Tiêu cực chúng ta cũng có vài chục năm phong quang, còn chưa có người nào dám lớn mật ở chỗ này làm loạn, các hạ muốn lão phu giao là giao thứ gì? Sao không để lại danh tự của thượng cấp, ta làm sao ăn nói với người nhờ bảo tiêu?’. Đồng Tam nói, ngữ khí cuồng ngạo tới cực điểm: ‘Đó là việc của người, không phải của ta, ta hỏi lại một câu, giao hay không?’

- Gia phụ vẫn chưa trả lời, ta đã giận dữ không thể kìm được, hét lớn một tiếng: ‘Lão cẩu!’. Ngay tại trận rút đao nhắm phía sau ót Đồng Tam mà chém. Nói thì chậm nhưng khi đó thì nhanh, nhiên một đạo bạch quang chiếu vào phòng, sư thúc kêu to: ‘Bá Xuyên lui lại!’, rồi lao về phía ta. Ta liền nghe người kêu một tiếng đau đớn rồi ngã nhào vào người của ta, máu tươi ồ ạt chảy ra. Gia phụ vội vàng chạy tới đỡ lấy sư thúc, chỉ thấy trên lưng người có một thanh đoản kiếm nhỏ cắm ngập vào, không thể cứu được nữa. Đồng Tam ở một bên nói: ‘Nghĩ cho thông suốt, nếu không giao đồ vật thì đây là tấm gương thứ nhất’. Gia phụ đem sư thúc nhẹ nhàng đặt ở dưới đất, mạnh mẽ rút đao, ánh mắt lộ vẻ thống hận đến cực điểm, Đồng Tam lại không thèm để ý, vẫn lạnh lùng nhìn người.

Ngũ Định Viễn sững sốt, chính hắn là vang danh về ám khí, một cây "Phi Thiên Ngân Thoa" ngạo thị Tây Lương nhưng nhớ không nổi có ám khí gì bá đạo như thế, ngay cả hảo thủ "Phác Thiên Hổ" cũng khó mà phòng bị.

- Khi đó ta ôm lấy sư thúc, mắt thấy người không ổn, nhớ tới từ nhỏ người đối với ta rất tốt trong lòng lại càng đau đớn hơn, lại nghe thấy lời lạnh nhạt Đồng Tam, thật sự không cách nào nhẫn nại. Lập tức ta bạo rống một tiếng,

rút đao ra tính liều mạng với Đồng Tam. Lúc này bỗng nhiên có người kéo chân ta, ta nhìn lại thì là sư thúc đang hấp hối. Ta rơi lệ nói: ‘Sư thúc, xem ta báo thù cho người!’. Sư thúc lại lắc đầu, thều thào nói: ‘Vô ích, đấu với bọn hắn, chúng ta... Chúng ta nhận thua’. Dứt lời thì ngheo đầu, không ngờ đã quy tiên.

- Đồng Tam thấy chúng ta sững sờ ngay tại trận, thân nhiên nói: ‘Tổng tiêu đầu, đêm nay trước giờ Tý, người đem đồ vật đưa đến tiệm rèn của ta, có thể tha cho toàn gia của người, người tự thu xếp’. Ta lửa giận ngập trời, đang muốn rút đao, bỗng nhiên hai tiêu sư ở cửa từ từ đổ xuống, nơi ngực mỗi người có cắm một thanh phi kiếm. Ta thấy phi kiếm kia tới nhanh như vậy, trong lòng phát lạnh. Thật khiến người chê cười, hừ... Không thể hai chân ngờ bủn rủn, chỉ biết trơ mắt nhìn Đồng Tam đi ra ngoài.

- Sắc mặt gia phụ cũng tái xanh, còn chưa kịp quyết định đuổi theo hay không thì nghe tiếng bước chân khê trên nóc nhà, lúc này mới hiểu có rất nhiều cao thủ đi theo Đồng Tam. Ta nhìn phụ thân, sắc mặt của người cực kỳ khó coi cũng đứng không yên, ai da... Nói đến không thể trách chúng ta, Yến Lăng tiêu cục hành tẩu trên giang hồ có khi nào bị người chà đạp như vậy chứ? Từ lúc khai lập tới giờ, đây thật sự là một điều sỉ nhục với chúng ta.

Ngũ Định Viễn thở dài, Yến Lăng tiêu cục xưng bá Tây Lương nhiều năm, quả thực chưa từng để cho người chọc ghẹo khinh nhờn, vậy mà lại để một lão thợ rèn không biết võ công xuất ngôn vũ nhục, nghĩ đến tâm lý buồn bực bọn họ thật khó nói thành lời.

Tề Bá Xuyên nói:

- Ta dìu phụ thân đi vào thư phòng liền hỏi: ‘Phụ thân! Rốt cuộc bây giờ nên làm gì?’. Gia phụ nhắm mắt dưỡng thần, qua một lúc lâu mới trả lời: ‘Phụ thân người có thể chết. Yến Lăng tiêu cục có thể tan, nhưng nhất quyết

không thể phá hư danh tiếng. Chúng ta lặn lội ở trên giang hồ chính là dựa vào hai chữ ‘Tín nghĩa’ này, có chết cũng không thể mất’. Dứt lời trên mặt người đột nhiên hồng nhuận trở lại, lớn tiếng nói: ‘Hảo tặc tử! Muốn khi dễ Tề Nhuận Tường thì khi dễ sao? Bá Xuyên! Đến lúc chúng ta cầu viện về Thiếu Lâm bốn viện!’

Ngũ Định Viễn gật đầu nói:

- Đúng vậy! Tề lão bản xuất thân Thiếu Lâm, chỉ cần xin được Thiếu Lâm thánh tăng giá lâm Tây Lương, còn có cái gì mà sợ chứ!

Tề Bá Xuyên cười khố nói:

- Tục ngữ nói nước xa không cứu được lửa gần, chúng ta có vị sư thúc tổ ở bốn tự tại Linh Châu, bất quá cách Tây Lương hai ngày lộ trình, coi như sư thúc tổ lão nhân gia trọng nghĩa khí, ngựa không dừng vó chạy tới Tây Lương, chỉ sợ đến khi tới Tây Lương Thành cũng qua giờ Tý, đã không kịp rồi.

Ngũ Định Viễn gật đầu nói:

- Đám hung đồ này rất gian trá, bọn chúng đã tính đến điểm này nên mới định ra ước hẹn giờ Tý.

Tề Bá Xuyên gật đầu:

- Chờ đến xế chiều ngày ấy, lại là thảm án truyền về, mười tám danh thủ chúng ta phái ra lại để cho người ta giết. Tặc tử giết người cũng không che đậy dấu vết, còn cắm ngược tiêu kỳ của chúng ta xuống đất, có chủ tâm khiêu khích, xem ra thật muốn giương oai! Gia phụ xem qua những thi thể đưa về, mắt thấy võ công của tặc tử cao khó có thể tin, sắc mặt càng là khó coi, biết suy tính trước nay đã hoàn toàn thất bại.

Ngũ Định Viễn hồi tưởng thảm trạng mười tám danh tiêu sư bị giết ngày ấy, trong lòng vẫn dâng lên một trận sợ hãi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bao táp Tây Lương

Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Tề Bá Xuyên lại kể tiếp:

- Gia phụ thấy thời hạn Đồng Tam đưa ra sắp kết thúc, sử thúc tổ chúng ta lại không kịp tới Tây Lương, e ngại lành ít dữ nhiều, liền nói với ta: ‘Nếu chúng ta không giao đồ ra, chỉ sợ đám cường đạo sẽ sát hại cả nhà họ Tề ta. Nhi tử, con có sợ không?’. Ta cười ha hả, nói: ‘Ngẫm lại mấy thanh phi kiếm ban ngày rất là lợi hại, nhưng Tề Bá Xuyên con là kẻ thế nào? Chẳng lẽ là kẻ dễ bị dọa sao?’

- Gia phụ nghe ta nói như vậy thì rất cao hứng, người sờ sờ đầu của ta rồi cười nói: ‘Con trai, sau này một mình con lăn lộn trong chốn giang hồ, cũng phải kiên cường như vậy mới được!’. Ta nghe gia phụ nói như vậy cũng kinh ngạc, vội vàng hỏi: ‘Phụ thân sao nói như vậy?’. Gia phụ mỉm cười nhưng lại là một nụ cười miễn cưỡng, sau một hồi gượng cười, người đột nhiên nói: ‘Hảo hài tử, ta muốn con lập tức rời khỏi Tây Lương!’

Nói tới đây, Tề Bá Xuyên thật sự không chịu nổi mà lệ rơi lã chã, nước mắt nói:

- Lúc này hồi tưởng lại, gia phụ thật sự là rất yêu thương ta, người quyết ý liều mạng nhưng lại muốn ta một mình chạy trốn...

Ngũ Định Viễn cũng đoán ra Tề Nhuận Tường có ý liều mạng, nhưng cũng không đành lòng nhìn thấy ái tử mất mạng nên mới ra hạ sách này.

Hắn than nhẹ một tiếng:

- Tấm lòng yêu thương nhi tử của phụ mẫu là thiên tính, Tề thiếu gia người cần phải tự trọng, ngàn vạn lần đừng cô phụ tâm tư của Tổng tiêu đầu!

Ngũ Định Viễn nghĩ đến thảm trạng trước khi chết của Tề Nhuận Tường, trong lòng không khỏi đau xót, liền vươn tay khẽ cầm bàn tay của Tề Bá Xuyên.

Tề Bá Xuyên nhìn vào hai mắt Ngũ Định Viễn, bả vai khẽ run rẩy tựa hồ cảm động thật sự.

Qua một hồi lâu, Tề Bá Xuyên chậm rãi rút ra tay, thở dài nói:

- Khi đó ta huyết khí sôi trào, đâu có nghĩ nhiều như vậy, ta vừa nghe phụ thân muốn ta một mình bỏ chạy thì rất tức giận. Ta thân là nam nhi hảo hán, có thể nào bỏ mặc mọi người? Lại còn thân mẫu ta, sau này không còn đứa con trai bên cạnh, người làm sao sống nổi? Ta hờn giận trừ phi phụ thân kể rõ chân tướng là ai cướp tiêu giết người, bằng không ta nhất định không đi. Gia phụ bị ta bức bách đến giận dữ chỉ nói ba chữ: ‘ Trác Lăng Chiêu ’.

Ngũ Định Viễn toàn thân chấn động, run giọng nói:

- Ta... Ta đã từng nghe qua cái tên này, rốt cuộc hẳn có lai lịch ra sao?

Trên mặt Tề Bá Xuyên lộ vẻ thống hận đến cực điểm, nói:

- ‘Côn Luân Kiếm xuất máu chảy thành sông, mệnh mông ngàn dặm khác nào Hoàng Hà’. Hai câu nói này, không biết Ngũ bố đầu đã nghe người ta nói qua chưa?

Ngũ Định Viễn cả kinh nói:

- Người này là chương môn Côn Luân Sơn?

Tề Bá Xuyên hừ một tiếng khinh miệt, nói:

- Huyền môn đại phái mà không bằng cầm thú. Ta vừa nghe Côn Luân Sơn hạ thủ thì tức điên lên. Ngũ huynh đường đường là đệ tử Thiếu Lâm Tự, chỉ là Côn Luân Sơn không muốn để Thiếu Lâm Tung Sơn để mắt tới, nếu không Côn Luân Sơn sao không trực tiếp đấu cùng chúng ta, cần gì phải

giật dây lão vương bát đản Đồng Tam kia? Nói tới nói lui không phải là sợ chúng ta sao? Đêm đó ta liền quyết định đại sát một hồi, mới có thể hạ được cơn giận.

Định Viễn trầm ngâm chốc lát mới mở miệng:

- Cho nên người tìm tới gã thợ rèn Đồng Tam? Lão cũng là người Côn Luân Sơn?

Trên mặt Tề Bá Xuyên lộ vẻ dữ tợn, oán hận nói:

- Hắn, con mẹ nó, nói đến con rùa đen này thì ta lại càng giận thêm, tiếc rằng không thể chém hắn hai đao!

Ngũ Định Viễn ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi:

- Người này thế nào cũng chỉ là một lão thợ rèn, Tề thiếu gia làm sao hận lão như thế?

Tề Bá Xuyên mắng:

- Mẹ nó, thực là tiểu nhân đặc chí! Lão thất phu này chỉ là tiểu nhân vật, ngày thường còn theo chúng ta mua bán, cũng không biết có gì mà huynh đệ trong tiêu cục đắc tội với hắn, không ngờ lão tiểu tử đó lại bán đứng chúng ta, đem tất cả hoạt động lớn nhỏ ngày thường của tiêu cục toàn bộ nói cho Côn Luân Sơn, càng đáng hận là hắn không biết chừa mực. Nếu không phải Côn Luân Sơn không muốn lộ diện, làm gì tới phiên hắn chỉ này mắng nọ? Nếu lão tiểu tử đó biết điều, ta cũng không tìm hắn gây phiền toái làm gì. Hắc hắc, đáng tiếc hắn cáo mượn oai hùm, không chỉ ngang nhiên khi nhục gia phụ, còn làm tổn hại danh tiếng Yến Lăng tiêu cục. Nếu ta không giết hắn, thật khó trút mối hận trong lòng!

Ngũ Định Viễn cau mày nói:

- Cho nên người đích thân hạ thủ sao?

Tề Bá Xuyên nở nụ cười hắc hắc, nói:

- Chiều hôm ấy, gia phụ kiên quyết muốn ta rời khỏi Tây Lương, còn tìm mấy huynh đệ theo giúp ta. Ta không đành lòng để gia phụ lo lắng, liền giả vờ rời đi. Kỳ thật chỉ là trốn ở bên ngoài, đợi nửa đêm giờ tý liền trở về, Tề thiếu gia ta vốn muốn tìm mấy con rùa đen Côn Luân giết sạch một mẻ cho hả giận, xem bọn hắc có thể bắt ta như thế nào? Mấy người huynh đệ kia nghe chủ ý của ta đều cao giọng trầm trồ khen ngợi, sẽ chờ ban đêm sẽ xuống tay.

Ngũ Định Viễn lại không cho là đúng, thầm nghĩ: "Tề Bá Xuyên này hành sự quá vọng động lại háo thắng, đối đầu cường địch sao có thể lỗ mãng như vậy?"

Nhưng lời này không tiện nói rõ, chỉ biết cố nhịn xuống.

Tề Bá Xuyên lại nói:

- Đến giờ Tuất, ta cùng mấy huynh đệ liền đến tiệm rèn tìm lão hồn đản kia, hẳn vẫn là một bộ khoa trương thần thánh, còn nói may là phụ tử chúng ta đã thông suốt sự tình. Khi đó ta chỉ cười cười, cứ như vậy gác đao trên cổ gã vương bát đản này, cười hỏi hắc: ‘Lão rùa đen, đồ vật không có, tiểu đao thì có một thanh, người muốn chết hay muốn sống?’. Vậy mà không thể ngờ lão rùa đen này lại còn bày ra bộ giả nhân giả nghĩa, nói với ta: ‘Tề thiếu gia, ta khuyên người, mau đem đồ vật giao ra đây, đừng hại chết toàn gia các người’. Ta hét lớn một tiếng, hẳn không thể ngờ ta dám ra tay tại đây mà cứ miệng mồm tía lía, nói hươu vẽ vượn làm ta điên tiết, ta liền cho hẳn một đao, xem hẳn còn bộ dáng thần thánh cái gì nữa!

Ngũ Định Viễn thấy thần sắc hung ác của Tề Bá Xuyên thì không khỏi thở dài, lắc đầu nói:

- Đồng Tam này mặc dù nổi giáo cho giặc nhưng tội không đáng chết, Tề thiếu gia, lần này chính là người không phải.

Tề Bá Xuyên cười lạnh nói:

- Ngũ bồ đầu, người có bản lĩnh, không ngại thì cứ ra tay bắt ta trở về quy án.

Ngũ Định Viễn hừ một tiếng nhưng không đáp lời. Thứ nhất võ công Tề Bá Xuyên cao cường, hăn cũng không nắm chắc phần thắng. Thứ hai vụ án chưa lộ chân tướng, không tiện trở mặt lúc này, lập tức thân nhiên nói:

- Tề thiếu gia tìm Ngũ mỗ, đại khái không phải muốn đánh đấm chứ!

Tề Bá Xuyên cười hắc hắc, nói:

- Ta với Ngũ bồ đầu không oán không cừ, chỉ cần người không quản chuyện ta báo thù, hết thầy đều có thể thương lượng.

Hai người nhìn nhau, nhất thời im lặng.

Một hồi sau, Tề Bá Xuyên lại nói:

- Ta giết Đồng Tam rồi chặt đầu hăn treo ở trên xà nhà, cũng chỉ muốn ra oai phủ đầu đám Côn Luân Sơn, muốn cho bọn chúng biết Yến Lăng tiêu cục không phải dễ chọc. Làm xong ta liền dẫn các huynh đệ trở lại tiêu cục, ai ngờ mới tiến vào nội đường đã cảm thấy có điểm không đúng, toàn bộ huynh đệ gác đêm trong tiêu cục không thấy. Ta trở nên khẩn trương, chia

nhau kiếm tìm tòi khắp nơi, nào ngờ... nào ngờ ta vừa vào nội đường thì chỉ thấy một đám cầm thú, bọn chúng mặc áo bào trắng tay lăm lăm trường kiếm, đang ở đồ sát nam nữ già trẻ trong tiêu cục chúng ta. Mẹ nó chứ, Ngũ Bồ đầu, vì sao ta nói là tru diệt chứ? Hắc! Nói ra thật xấu hổ, chính là tiêu cục chúng ta không hề có lực hoàn thủ.

Tề Bá Xuyên nói tới đây thì lại bình tĩnh dị thường, không hề giống kích động lúc trước, Ngũ Định Viễn thầm thấy bội phục.

Tề Bá Xuyên khẽ thở dài tiếp tục:

- Khi đó ta vừa thấy thì trở nên điên cuồng, mấy nữ nhân nhà ta đều bị đám cầm thú gian nhục, ta thất kinh, không ngờ đường đường huyền môn chính tông lại có hành vi hạ lưu như vậy, gia phụ cũng đã bị bọn chúng đả thương, hiển nhiên đang tra hỏi chuyện gì, còn mẫu thân thì đang sợ hãi rúc vào góc tường mà khóc. Khi đó ta không còn biết sợ hãi gì nữa, cũng không phản nộ, chỉ là cảm giác kỳ quái, sao thế gian này trở nên điên đảo như vậy? Nơi này là Yến Lăng tiêu cục đại danh鼎鼎 a! Ta quát lên một tiếng lớn, đại đao ra sức chém vào bọn chúng, có một tên sử dụng kiếm ngăn trở ta. Đao kiếm tương giao mạnh khiến lồng ngực của ta đau đớn, sau đó bị thùng một lỗ. Người xem!

Tề Bá Xuyên cởi áo ra, quả nhiên ngực trái được băng bó, mơ hồ có thể thấy một cái lỗ nhỏ.

Ngũ Định Viễn nhớ tới mấy câu nói của "Cửu Châu Kiếm Vương" Phương Tử Kính, bất giác run giọng nói:

- Đây... Đây là 'Kiếm cổ' sao?

Xem ra mười tám tiêu sư đều chết dưới "Kiếm cổ" sắc bén tuyệt luân, lại nghĩ đến Tề Bá Xuyên công lực thâm hậu, nếu không đã bị âm kinh xuyên

vào thẳng tim mà chết chắc.

Tề Bá Xuyên lắc đầu nói:

- Ta không cần quản nó là ‘Kiếm Cổ’ hay là thứ chó má gì, lúc đó chỉ muốn đại sát một hồi, cho dù chết cũng tốt mà sống cũng được, tất cả lão tử đều không quan tâm. Phụ thân thấy ta trở về chợt quát to một tiếng, rõ ràng người bị thương rất nặng nhưng không biết từ đâu sinh ra khí lực, nhảy dựng lên đẩy ta đi, liên tục kêu lên: ‘Đi ngay! Mau đi đi!’. Ta đương nhiên là không nghe lời mà vẫn sử dao chém điên loạn. Nhưng đám ác tặc chưa muốn giết ta, đại khái muốn bắt ta dùng để uy hiếp gia phụ. Ta cùng với mấy huynh đệ liều mạng ngăn cản nhưng vô công những người đó thật sự cao minh, mấy chiêu qua đi thì trên người của ta đã bị thương mấy chỗ, mấy huynh đệ càng là... Ai... Ta thấy thi thể của những hảo huynh đệ ngày thường trong chốc lát lần lượt ngã xuống, tâm tình vừa sợ vừa giận, không biết nên đánh hay nên trốn, ta chưa hạ quyết tâm thì một bộ mặt đầy thịt nhảy đến trước mặt, hướng về phía ta cười nói: ‘Người chính là Tề thiếu gia sao? Tối nay lão tử đã có chút chiếm tiện nghi của người rồi, mẫu thân người tuy già một chút nhưng vẫn còn tư vị lắm’.

Ngũ Định Viễn nghe Tề Bá Xuyên thuật trọn lời hung thủ không chút giấu diếm cũng cảm thấy được tự nhiên, thấp giọng nói:

- Tề thiếu gia, người nên quên những việc mấy ngày hôm nay đi, đừng đem chuyện thương tâm ghi ở trong lòng.

Sắc mặt Tề Bá Xuyên không chút thay đổi, dường như không nghe Ngũ Định Viễn nói, vẫn bình thản kể tiếp:

- Khi đó ta tức giận đến hộc máu, chỉ muốn xông lên mà chém giết, nhưng âm thanh ‘Báo thù! Ta muốn báo thù!’ như gào thét trong ta khiến ta trở nên thanh tỉnh lại, ta bắt đầu thối lui ra cửa lớn. Đám ác tặc muốn ngăn trở

nhưng ta đều dùng chiêu thức liều mạng đáp trả, nào biết được tên mập kia thật sự hèn hạ, không ngờ một chưởng nặng đánh lên ta từ sau lưng. Chưởng này khiến ta đầu choáng mắt hoa, không còn thấy gì trước mắt. Thân thể ta mềm nhũn rồi ngã xuống, nghĩ thầm mọi sự đều xong hết rồi, ta chết thì cừu hận toàn gia sẽ do ai báo? Bỗng sau lưng truyền tới một âm thanh hiền hòa: ‘Hài tử, đừng sợ!’. Ta thầm nghĩ lúc này còn ai tới cứu ta? Thanh âm kia rõ ràng dứt khoát như là tiếng sấm từ trời, ta vừa nghe xong, nước mắt không nhịn được chảy xuống, thân thể liền được nhắc lên, sau đó không còn biết gì nữa.

Ngũ Định Viễn nhớ tới Tề Nhuận Tường từng cầu viện Thiếu Lâm Tự, liền hỏi:

- Là đại sư Thiếu Lâm Tự cứu người sao?

Tề Bá Xuyên gật đầu, nói:

- Buổi chiều hôm ấy, sư thúc tổ ta nhận được bồ câu đưa tin, biết tình thế chúng ta nguy cấp, không cưỡi ngựa mà suốt đêm thi triển khinh công, một mình chạy tới. Nếu không phải như thế, tánh mạng của ta sớm đã không còn.

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng. Hôm trước, mười tám danh tiêu sư Yến Lăng tiêu cục bị giết, hôm sau toàn gia lại bị người tàn sát, thật sự vô cùng thê thảm. Đường đường đệ nhất đại tiêu cục Tây Lương, không ngờ rơi vào tình thế như thế. Hai người đầy tâm sự, nhất thời lặng im không biết nói gì.

Một lúc lâu sau, Ngũ Định Viễn mới hỏi:

- Người thoát được mạng, mấy hôm nay đều ở cùng với nhóm đại sư Thiếu Lâm sao?

Tề Bá Xuyên thở dài nói:

- Đúng vậy! Nếu không sao thoát được bị truy đuổi chứ? Nha môn tìm ta, Côn Luân Sơn càng là muốn bắt ta. Hừ! Cái mạng của ta thật đúng là có giá!

Ngũ Định Viễn khuyên nhủ:

- Tề thiếu gia xin bảo trọng, tánh mạng của người là do đại sư Thiếu Lâm dốc sức cứu ra, đương nhiên phải quý trọng.

Tề Bá Xuyên cười ha hả nhưng âm thanh tràn đầy bi thống, hai hàng nước mắt càng chảy dài.

Ngũ Định Viễn nói:

- Thiếu tiêu đầu, Ngũ mỗ mặc dù bất tài nhưng sẽ cố dốc hết sức vì toàn gia các người mà đòi lại công đạo!

Tề Bá Xuyên ho một tiếng:

- Ngũ bồ đầu làm người nên giữ lời, mong người đừng quên những lời hôm nay!

Ngũ Định Viễn nghe lời mang vẻ châm chọc, biết đối phương chưa thực sự tin tưởng, liền hỏi sang chuyện khác:

- Côn Luân Sơn mấy lần ra tay, rốt cuộc đã có được thứ bọn họ muốn?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bảo táp Tây Lương

Chương 4: Côn Luân Kiếm xuất, máu chảy thành sông.

Hồi 4

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Hai mắt Tề Bá Xuyên sáng ngời, cười hắc hắc:

- Vẫn chưa có, bọn họ chỉ tổn sức vô ích thôi.

Ngũ Định Viễn ngạc nhiên:

- Bọn họ ra tay tới ba lần mà không thu được đồ vật, rốt cuộc vật kia đang ở trên tay ai?

Trên mặt Tề Bá Xuyên lộ vẻ quý dị:

- Điều này thì xin Ngũ bồ đầu đoán thử xem.

Ngũ Định Viễn suy đoán:

- Chẳng lẽ trên tay Tề thiếu gia ?

Tề Bá Xuyên lắc đầu nói:

- Nếu trong tay ta thì ta còn ở lại Tây Lương làm gì?

Ngũ Định Viễn vội la lên:

- Tề thiếu gia đừng úp mở nữa cứ nói thẳng ra đi!

Tề Bá Xuyên chỉ tay vào Ngũ Định Viễn, nói:

- Đồ vật ở ngay tại trên người người!

Ngũ Định Viễn thất kinh nhưng lập tức cười lớn:

- Tề thiếu gia, sự tình trọng đại, người còn có tâm tư mà giỡn?

Tề Bá Xuyên nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói:

- Ngũ bồ đầu, hôm đó sau khi người rời tiêu cục, gia phụ cho người đem mấy rương đồ tới nha môn dâng tặng, người còn nhớ chứ?

Ngũ Định Viễn khẽ rùng mình, lập tức nhớ ra Tề Nhuận Tường có đưa tới ba cái rương, hẳn từng lấy một cái đai lưng, những thứ còn lại đều bị Tri phủ sung công. Hắn run giọng hỏi:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là trong mấy cái rừng kia? Sao... Sao có thể?

Tề Bá Xuyên nói:

- Ngũ bố đầu, gia phụ e ngại cao thủ Côn Luân Sơn, biết sớm muộn gì bọn chúng cũng xông vào tiêu cực cướp tiêu, liền lén phái người đem đồ vật nọ đến nha môn mượn tay người giữ hộ, nếu sóng gió đi qua sẽ tìm người thu hồi. Sau này ta mới được biết chuyện này.

Ngũ Định Viễn mặt lộ vẻ ngại ngần:

- Hiện mấy cái rừng đều do Tri phủ đại nhân tịch thu, rất khó lấy lại.

Tề Bá Xuyên lắc lắc đầu:

- Ngũ bố đầu, người thử nhìn ngang hông người xem.

Ngũ Định Viễn cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên lưng có một cái đai ngọc do Tề Nhuận Tường tặng cho.

Tề Bá Xuyên điềm nhiên nói:

- Ngũ bố đầu, đai ngọc này chính là mười vạn lượng trọng tiêu lần này, cũng chính là bảo bối Côn Luân Sơn ba lần ra tay không thu được. Bí mật này, cả thiên hạ chỉ ta và người, hai người biết mà thôi.

Ngũ Định Viễn run rẩy hai tay tháo đai ngọc xuống, chỉ thấy nó được gia công tinh xảo, ở trên khảm một viên cổ ngọc. Ngày ấy đám thuộc hạ nhất thời cao hứng, bản thân hấn đành phải đeo vào, không thể tưởng tượng nổi nó lại có lai lịch trọng đại như thế.

Tề Bá Xuyên nói:

- Ngũ bố đầu, hiện nay ta phải trốn chạy bên ngoài có nhiều bất tiện, thứ này làm phiền người bảo quản giúp.

Ngũ Định Viễn lấy lại bình tĩnh, nói:

- Tề thiếu gia, rốt cuộc đai ngọc này có gì cổ quái, xin người hãy nói rõ.

Tề Bá Xuyên chậm rãi nói:

- Đai ngọc không phải chuyện đùa, quan hệ đến vận mệnh của cả thiên hạ, người... Người...

Tề Bá Xuyên nói tới đây, thân thể đột nhiên run lên. Ngũ Định Viễn vội hỏi:

- Tề thiếu gia người nói rõ chút, rốt cuộc ngọc này lai lịch gì? Sao lại quan hệ số mệnh thiên hạ?

Tề Bá Xuyên không trả lời, chỉ thấy máu tươi chảy ra đầy miệng, thoáng chốc sắc mặt đã trắng bệch.

Ngũ Định Viễn cực kỳ hoảng sợ, vội vàng nhìn lại thân thể hắn, chỉ thấy sau lưng Tề Bá Xuyên có cắm một thanh phi kiếm, vừa rồi trong lúc nói chuyện không lưu tâm, lại bị người hạ thủ ám toán!

Ngũ Định Viễn vừa sợ vừa giận, đang muốn đuổi theo lại thấy thân thể Tề Bá Xuyên chậm rãi đổ về phía sau, Ngũ Định Viễn chạy vội lại ôm hắn vào trong ngực, liền muốn trị thương cho hắn. Chỉ là đoản kiếm cắm sâu vào thịt lút cả chuôi, e rằng không thể cứu được.

Ngũ Định Viễn cảm thấy bị thống lại không biết sao cho phải, đưa tay chặn vết thương nhưng máu tươi vẫn cứ theo mũi kiếm trào ra, đảo mắt máu đã nhuộm đỏ y phục của hai người.

Tề Bá Xuyên tựa vào trong lòng Ngũ Định Viễn, hăn mở to đôi mắt, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc:

- Ta... Ta sắp chết sao? Cứ như vậy... Cứ như vậy chết sao?

Ngũ Định Viễn thấy sắc mặt hăn trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng, mắt thấy đã không ổn, lập tức ôm chặt lấy hăn rơi lệ nói:

- Tề thiếu gia yên tâm, có Ngũ Định Viễn ta ở đây, người tuyệt sẽ không chết !

Tề Bá Xuyên cười khan một tiếng, nắm chặt hai tay Ngũ Định Viễn, nói:

- Đúng vậy! Ta sao phải chết? Nếu như ta chết, trên đời này còn thiên lý sao? Còn có vương pháp sao? Ngũ bố đầu người nói, có phải hay không đây?

Ngũ Định Viễn thấy mạng hăn sắp tàn, cảm thấy đau đớn, gật đầu nói:

- Lão... Lão thiên có mắt, Tề thiếu gia người sẽ không chết đâu...

Nước mắt lại không nhịn được chảy xuống.

Tề Bá Xuyên nghe lời này, trên mặt lộ vẻ cao hứng, thở dốc nói:

- Người nói rất đúng, ta sẽ không chết... Ta còn phải báo thù cho phụ thân, ta phải chấn hưng Yến Lăng tiêu cực, ta muốn giết sạch già trẻ Côn Luân

Sơn, lão thiên gia có mắt chiếu cố người tốt, ta. . . Ta sẽ không chết. . . Ta nhất định sẽ không chết...

Âm thanh của hắc ngày càng thấp, cuối cùng tới nhỏ không thể nghe thấy.

Đáng thương cho lòng hắc tràn đầy cừu hận, đáng thương cho hắc lòng đầy nhiệt huyết, nhưng cuối cùng hắc vẫn chạy không khỏi trò đùa của tạo hóa.

Hắc đã chết!

Đáng thương toàn gia Tề gia, ngay cả gã cô nhi cuối cùng cũng không thể bảo trụ!

Ngũ Định Viễn cảm thấy đau đớn, nước mắt chảy xuống. Chỉ mấy canh giờ ngắn ngủi, hắc đã xem Tề Bá Xuyên như bằng hữu tri giao, những gì hắc trải qua thật đáng thương. Ai có thể ngờ hắc phải mang theo huyết hải thâm cừu mà chết!

Trên đời này còn có thiên lý sao?

Ngũ Định Viễn hét lớn một tiếng, móc "Phi Thiên Ngân Toa" rồi lao ra ngoài Mã vương miếu, cao giọng quát:

- Tặc tử lớn mật, có Tây Lương Ngũ Định Viễn ta ở đây, còn dám hành hung giết người! Mau lăn ra đây cho ta!

Ngũ Định Viễn nói đến đây, chợt nghe sau lưng có tiếng cười khê. Trong cơn giận dữ hắc quay đầu lại, chỉ thấy dưới ánh trăng có mười mấy người toàn thân áo bào trắng đứng ở trên đỉnh miếu, thần sắc mỗi người đều âm trầm.

Ngũ Định Viễn thụt lùi hai bước, giọng cao Phi Thiên Ngân Thoa, quát hỏi:

- Người tới ở phương nào, mau mau xưng tên ra!

Mười mấy người kia lặng im không tiếng một động, chỉ thấy ánh mắt bọn họ lóe sáng trong đêm đen.

Ngũ Định Viễn hừ lạnh một tiếng:

- Giết người đền mạng, các người đừng phải Ngũ Định Viễn ta xem như xui xẻo đi!

Hắn biết rõ những người này võ công cao cường, nhưng tình thế lúc này chỉ còn đường liều mạng. Trên tay dùng sức ném Phi Thiên Ngân Thoa tới đám người áo bào trắng.

Chỉ nghe "Đương" một tiếng, một người trong đó giơ kiếm đánh văng ngân thoa. Ngũ Định Viễn tê dại hổ khẩu, thụt lùi từng bước.

Mười mấy tên bạch y từ mái nhà nhảy xuống, âm thầm vây kín Ngũ Định Viễn bên trong nội đình. Một gã bạch y khách dáng người cao gầy khàn khàn nói:

- Ngũ bồ đầu, đem đồ vật giao ra đây, chúng ta có thể tha chết cho ngươi.

Đang khi nói chuyện, chúng bạch y khách chậm rãi tới gần Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn cảm thấy thâm kiêu ky, còn đang nhìn quanh tìm đường tẩu thoát thì một gã bạch y khách cười lạnh nói:

- Muốn chạy trốn? Đâu có dễ như vậy!

Ngũ Định Viễn nhìn lại gã vừa lên tiếng, chỉ thấy hăn bộ dáng ục ịch, nhớ tới lời của Tề Bá Xuyên trước khi chết, xem ra đây chính là gã hèn hạ nhất trong đám hung đồ.

Gã mập kia nhe răng cười:

- Ta khát, có cái gì mà nhìn?

Thân hình hăn chợt lóe, liền lao về Ngũ Định Viễn. Mặc dù hăn béo mập nhưng cước pháp lại rất linh động.

Ngũ Định Viễn thấy không thể tránh né thì hai tay giơ lên, Phi Thiên Ngân Thoa bắn nhanh về đối phương, gã mập nghiêng người tránh ra, mắng:

- Xú tiểu tử! Ngay cả tổ tông ngươi mà cũng dám đả thương?

Ngũ Định Viễn không đợi chiêu thức đi hết, hai tay biến chiêu, ngân thoa lại bay ngược về tập kích vào sau ót gã mập. Gã mập cảm thấy khó có thể né tránh, chỉ đành lăn dài ra đất. Ngũ Định Viễn hét lớn một tiếng:

- Tề Thiếu tiêu đầu! Xem ta báo thù cho ngươi!

Ngân thoa giống như có sự sống, một chiêu "Phi tinh Trụy Địa" tiếp tục công xuống ót gã mập.

Chợt nghe "đương" một tiếng, gã mập kia rút kiếm chặn Phi Thiên Ngân Thoa lại rồi đứng dậy, nhanh chóng múa may trường kiếm, chiêu tiếp chiêu liên tục tấn công Ngũ Định Viễn. Kiếm vào tay thì hăn liền thay đổi, kiếm pháp lăng lệ ác liệt vô cùng. Ngân thoa của Ngũ Định Viễn dần dần thi triển không nổi, mỗi lần binh khí hai người đụng nhau, Ngũ Định Viễn đều chấn động đến tê dại khó thở. Một gã áo bạch y khách đứng ngoài thấy gã mập đã qua mười mấy chiêu vẫn chưa thu thập được Ngũ Định Viễn, nói:

- Lưu Tam người lui đi, để đó cho ta.

Thân hình người nọ khẽ động, hai ngón tay duỗi ra, không ngờ lại nhẹ nhàng kẹp lấy "Phi Thiên Ngân Thoa". Ngũ Định Viễn hoảng hốt, biết võ công người nọ hơn xa bản thân hẳn, còn đang bàng hoàng thì người nọ đã giơ chưởng đánh tới. Ngũ Định Viễn thấy chưởng này nội lực thâm hậu, không dám đón đỡ đành cấp bách nhảy về phía sau.

Người nọ tỏ vẻ buồn bực:

- Ngũ bồ đầu, người là người trong công môn, chúng ta không muốn giết người, chẳng qua người phải để lại vật kia, nếu không. Hừ! Tề Bá Xuyên chính là tấm gương cho người!.

Gã mập Lưu Tam kia tiếp lời:

- Hi hi! Lão tử đêm đó hưởng không hết điểm phúc, bắt đầu từ lão bà của Tề lão đầu, mẹ nó chứ. Một đường chơi đến hết các tiểu thiếp của lão đầu tử này. Bất quá mấy ả này thật đúng là kiên cường, bị chơi đến kêu trời kêu đất, không ngờ vẫn không chịu khai ra tung tích bảo vật, làm hại chúng ta vất vả một đêm! Ha ha! Ha ha!

Vài tên áo bạch y khách cũng cười dâm ô theo.

Ngũ Định Viễn tròn mắt tức giận, lồng ngực như muốn nổ tung. Những kẻ hung tàn nhất trong giới hắc đạo mà hắn gặp qua cũng chỉ là giết người cướp của. Công nhiên gian dâm nữ nhân là hành vi vô cùng man rợ, không ngờ lại có thể dương dương đắc ý!

Ngũ Định Viễn nhìn khuôn mặt đáng ghê tởm đang dâm tà cười gian của gã mập kia, nhớ tới phụ tử họ Tề khi còn sống cũng là hảo hán, lại bị loại cầm

thú này hại chết. Lão bà cùng mẫu thân của họ còn bị làm nhục, nếu không thể chính tay đâm chết kẻ này, hắn còn xứng lại làm Tây Lương bổ đầu sao?

Ngũ Định Viễn quát to một tiếng, tay không tắc sắt đánh về phía gã mập kia. Gã mập đang tự dương dương tự đắc nở nụ cười dâm dăng, nào ngờ Ngũ Định Viễn không sợ chết vọt tới nên bị trúng một quyền vào mũi, nhất thời máu mũi gã mập kia phún ra, tức giận sử trường kiếm mãnh liệt chém xuống đầu Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn trong cơn giận dữ cũng không phòng bị, chỉ còn biết trơ mắt nhìn cái đầu của nhất đại danh bộ Tây Lương sắp bị chém thành hai nửa, óc văng bốn phía chết oan chết uổng!

Ngũ Định Viễn tự biết giờ chết đã đến, trong lòng vừa bi vừa hận, hận bản thân học võ không tinh, lại phải chết trong tay một đám tiểu nhân. Trên mặt gã mập kia lộ vẻ hưng phấn cùng tàn nhẫn, thần sắc này là một kiếm không thể thu lại!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 5: Hàng hay là chết

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 5: Hàng hay là chết

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điều

Biên dịch: Yến Linh Điều

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Ngũ Định Viễn tánh mạng lâm nguy, trong lòng bi phần không nói nên lời, nhất thời ngửa mặt lên trời cười to. Động tác của tên mập thoáng chậm lại, nở nụ cười dâm tà nói:

- Chỉ là chém một cái đầu mà thôi, người hô to gọi nhỏ làm gì? Ta đâu có cường gian thân muội của người? Vừa nói vừa tăng lực đạo trên tay, trường kiếm chém thẳng xuống.

Liền vào lúc này, bỗng một thân ảnh thấp bé bay vào giữa sân, chắn ở trước mặt Ngũ Định Viễn. Thân ảnh ấy lao tới rất nhanh, tất cả mọi người giữa sân đều sửng sốt.

- A Di Đà Phật!

Một tiếng niệm Phật hiền hòa vang lên. Chỉ thấy thân hình gã mập kia bay lên tận trời, trường kiếm trên tay đã gãy thành mấy đoạn, miệng phun máu tươi. Thân hình béo mập bay về đám đồng bọn, một gã bạch y khách cao gầy liền vươn song chưởng tiếp lấy gã mập. Chẳng qua lực ném quá mạnh, khiến cho bạch y khách nọ cũng bị chấn lùi về phía sau.

Ngũ Định Viễn tìm được đường sống trong cỏi chết. Hắn há to miệng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một lão tăng bộ mặt hiền hòa, thân hình thấp bé đang đứng bên cạnh, phía sau còn có vài tăng lữ trung niên, hoặc cầm giới đao

hoặc cầm pháp trượng, mỗi người miệng tuyên phật pháp trang trọng bi thương.

Ngũ Định Viễn nhớ tới Tề Bá Xuyên trước khi chết từng nhắc đến cao tăng Thiếu Lâm đã tới Tây Lương, xem ra là mấy vị đại sư này.

Lão tăng thấp bé không quản cường địch như hổ đói đang rình chăm chăm, liền đi tới hỏi:

- Thí chủ chính là Ngũ bộ đầu sao?

Ngũ Định Viễn nhanh chóng gật đầu, lão tăng kia nói:

- Bá Xuyên đâu? Hải tử này vội vã để lại thư trên bàn, nói là muốn tới Mã Vương miếu. Sao bây giờ chưa thấy xuất hiện?"

Lão tăng này không biết Tề Bá Xuyên đã chết, còn đang quay đầu nhìn quanh xem thân ảnh của hắn ở nơi nào.

Ngũ Định Viễn vô cùng bi thương, thoáng chốc quỳ rạp xuống đất. Chỉ vào đám bạch y khách khóc lớn nói:

- Đều tại ta bảo vệ vô lực. Thiếu tiêu đầu đã chết trong tay đám tặc nhân này!

Lão tăng kia cả kinh:

- Cái gì? Liền Bá xuyên cũng... Sao có thể... Sao...

Mặc dù lão phật pháp uyên thâm nhưng lúc này cũng không kiềm chế được kích động. Chúng quái khách lại chỉ hắc hắc cười lạnh, thần thái ngạo mạn không để mấy người mới tới vào mắt.

Lão tăng kia nâng Ngũ Định Viễn đứng lên, nhìn sang đám bạch y khách thì thanh âm lộ vẻ bi thương:

- Tâm địa các vị thí chủ thật ngoan độc, ngay cả huyết mạch cuối cùng của Tề gia cũng không buông tha! Hung ác tàn nhẫn như thế, còn để Tung Sơn Thiếu Lâm Tự chúng ta vào mắt sao?

Tiếp theo lão quát lớn một tiếng:

- Chúng đệ tử rút binh khí! Lúc này không hàng ma hộ pháp thì còn đợi đến bao giờ?

Trong lòng tăng chúng Thiếu Lâm bi phần, hô lớn một tiếng lao về phía đám bạch y khách.

Đám bạch y khách thấy đám tăng lữ Thiếu Lâm Tự như muốn liều mạng, vội nhảy lên mái hiên. Từng người thân pháp nhẹ nhàng, xem ra đều là hảo thủ nhất lưu. Một gã hán tử cao gầy đợi đám người lên hết, lúc này mới tung người nhảy lên. Xem ra hẳn chính là đầu lĩnh của bạch y khách nơi đây.

Mắt thấy hán tử cao gầy trên mái hiên định xoay người chạy đi, lão tăng kia bỗng đề khí tung mình, thân ảnh nhẹ nhàng phát sau mà đến trước. Chớp mắt liền tới phía sau người nọ ba thước, chỉ nghe lão trầm giọng quát:

- Tiếp chiêu!

Một đạo chưởng lực bài sơn đảo hải đánh về hướng người nọ, người nọ cũng giơ song chưởng, hăng giọng một tiếng ngạnh cường tiếp một chưởng cương mãnh lão tăng kia. Chỉ nghe bịch một tiếng vang lên, thân ảnh hăn loạng choạng rồi rớt xuống đất.

Chúng bạch y khách thấy thủ lĩnh thất thế, lập tức nhảy xuống bao quanh hộ vệ cho hãn.

Lão tăng kia trợn mắt nhìn đầu lĩnh, lạnh lùng nói:

- Côn Luân Sơn các người hạ thủ thật độc ác! “Kiếm Ảnh” Tiền Lăng Dị, mau gọi chưong môn các người tới gặp ta!

Thủ lĩnh Tiền Lăng Dị thấy lão tăng nhận ra lai lịch bản thân thì nhất thời biến sắc, lại không nhin được hừ một tiếng.

Lão tăng kia không thềm nhắc lại, lập tức tụ khí đan điền rồi bổ ra một chưởng, chân lực bao phủ quanh người Tiền Lăng Dị. Hãn không dám đón đỡ chưởng lực cương mãnh đành phải tránh đi. Ngũ Định Viễn thấy lão tăng kia dù già nua nhưng thân thủ mạnh mẽ không thua gì thanh niên, nhất thời đã khiến Tiền Lăng Dị khó mà chống đỡ, liên tục lui về phía sau.

Lão tăng này tuy đại chiếm thượng phong nhưng các đệ tử Thiếu Lâm lại rơi vào nguy hiểm. Võ nghệ từng người hai bên tương đương nhưng Thiếu Lâm Tự chỉ có năm sáu người, đành liều mạng mới miễn cưỡng đánh ngang tay đám bạch y khách người đông thế mạnh. Ngũ Định Viễn sợ tăng chúng Thiếu Lâm thất thế, liền xông vào giữa sân tham chiến, kích đấu cùng bạch y khách.

Mười mấy chiêu qua đi, lão tăng kia thấy các đệ tử rơi xuống thế hạ phong, sợ rằng kéo dài thì có người trọng thương. Phải tức tốc đánh gục đầu lĩnh "Kiếm Ảnh" Tiền Lăng Dị để giải nguy.

Tâm niệm như thế, lão tăng kia liền hít một hơi thật sâu, tiếp theo song chưởng giơ lên rồi chậm rãi đẩy ra, đây chính là tuyệt kỹ thành danh của

lão, “Đại Bi Hàng Ma Xử”. Dem phật pháp hóa niệm vào chưởng pháp, một luồng chân khí phật môn hàng yêu trừ ma mãnh liệt tỏa ra.

Tiền Lăng Dị chỉ cảm thấy một luồng lực đạo bài sơn đảo hải mạnh đánh tới, bao trùm bốn phương tám hướng khiến hắn khó có thể nhúc nhích, muốn tránh cũng không được. Liên đề tụ công lực toàn thân đón đỡ một chưởng lão tăng kia. Một gã bạch y khách khác thấy chưởng lực lão tăng quá mạnh mẽ, sợ rằng Tiền Lăng Dị chịu không nổi, cũng đưa hai chưởng đẩy ra cùng ngăn cản chưởng lực thâm hậu của Thiếu Lâm thần tăng.

Chỉ nghe một tiếng nổ chát chúa, chưởng lực ba người đụng nhau. Thân thể lão tăng kia thoáng rung động một cái, Tiền Lăng Dị lui bốn năm bước, tên còn lại miệng phun máu tươi. Người này đã từng lấy hai ngón tay kẹp "Phi Thiên Ngân Thoa " của Ngũ Định Viễn, võ công cũng khá cao cường, vậy mà mới liều mạng đối chưởng đã lộ vẻ kém cỏi.

Đám đệ tử Thiếu Lâm thấy sư tổ chiếm thượng phong, vội vàng giơ binh khí chém tới hai người.

Tiền Lăng Dị cười lạnh nói:

- Muốn thừa nước đục thả câu sao?

Tay y ấn vào chuôi kiếm. Vù một tiếng, trường kiếm đã ra khỏi vỏ.

Lão tăng kinh hãi, vội quát:

- Mọi người nhanh chóng lui lại!

Có điều kiếm thế của Tiền Lăng Dị quá nhanh, dù lão tăng kia đã mở miệng nhắc nhưng vẫn trễ một bước. Chỉ nghe chúng đệ tử liên tiếp la thảm, thoáng chốc trúng kiếm đồng loạt ngã xuống.

Tiền Lăng Dị cười ha hả, nói:

- Sư phụ lợi hại, đồ đệ vô dụng. Đại danh của Thiếu Lâm Tự cũng chỉ như thế mà thôi.

Nói xong rồi phi thân nhảy lên mái hiên.

Ngũ Định Viễn thấy kiếm pháp của Tiền Lăng Dị rất quái dị, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại. Tiền Lăng Dị kia đứng trên nóc miếu, thần sắc hãnh diện. Trong đêm trăng, chỉ thấy thanh kiếm trong tay của hắn dường như trong suốt, nhìn qua quỳ dị vô cùng.

Lão tăng kia run giọng nói:

- Giải cho một tên “Kiếm Ảnh”! Côn Luân Sơn thật ác độc!

Chúng tăng đang định đuổi theo, Tiền Lăng Dị sớm đã dẫn người đi xa. Ngũ Định Viễn mau chóng nâng mọi người dậy, băng bó các vết thương. Lão tăng thở dài, lần này đệ tử Thiếu Lâm bị thương mà không giữ được một gã bạch y khách, có thể nói là thiệt thòi lớn. Nhưng cuối cùng không ai bị giết, xem như là may mắn trong bất hạnh.

Ngũ Định Viễn thấy đám người kia đã rời đi, vỗ tay hướng sang lão tăng kia nói:

- Đại sư công lực phi phàm, không biết xưng hô pháp danh sao?

Lão tăng kia nói:

- Lão nạp là Linh Âm.

Ngũ Định Viễn ồ một tiếng, vội nói:

- Thì ra là thủ tọa Giới Luật Viện Thiếu Lâm Tự giá lâm, thất kính, thất kính.

Thiếu Lâm Tự cao thủ như mây. Thủ tọa Giới Luật Viện Linh Âm chính là một trong “Tứ Đại Kim Cương”. Lão cùng với phương trượng Linh Trí, thủ tọa La Hán Đường Linh Định, thủ hộ Tháp Lâm Linh Chân, bốn người được xưng là “Trí Định Âm Chân”. Cao tăng dòng chữ Linh có trên bốn năm mươi người nhưng “Tứ đại kim cương” có võ công cao nhất, tu vị cũng thâm sâu hơn hẳn. Trên giang hồ đã truyền kỳ từ lâu: “Trong Đạt Ma Viện có tam bảo thánh. Trước La Hán Đường có Tứ Kim Cương” Trong những tăng nhân Thiếu Lâm Tự ở đây, Linh Âm là một trong tứ kim cương, võ công tất nhiên rất cao. Ngũ Định Viễn vừa mới thấy lão này ra tay, quả nhiên công lực phi phàm. Sự kính trọng trong lòng càng gia tăng.

Linh Âm mặc dù phạt pháp uyên thâm nhưng gặp đại biến cũng thương tâm hối hận, rơi lệ nói:

- Bá Xuyên a Bá Xuyên! Hải tử này chính là một điểm huyết mạch cuối cùng của Tề gia... Đều do lão nạp nhất thời sơ ý, lại để hãn không may gặp độc thủ. . .

Ngũ Định Viễn cảm thấy buồn bã, đang muốn mở miệng an ủi thì bỗng tiếng vó ngựa nổi lên. Mấy chục thốt ngựa đang vội chạy về phía Mã Vương miếu. Chúng tăng thấy cường địch vừa lui mà có người tới thì vội quờ lấy binh khí, liền muốn xông lên ngăn địch.

Ngũ Định Viễn dôi mắt nhìn ra xa, thấy đám người tới mặc y phục quan sai thì trong lòng buông lỏng, quay sang Linh Âm nói:

Những người này là thủ hạ của ta, không cần lo lắng.

Chúng tăng nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngũ Định Viễn phát tay kêu lên:

- Ta chính là Ngũ bộ đầu, các người mau mau tới đây.

Trong đám người truyền ra tiếng của lão Lý:

- Ngũ bộ đầu, thật tốt quá. Quả nhiên lão nhân gia ở chỗ này.

Chúng quan sai nhanh chóng xuống ngựa, đi tới chỗ đám người Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn phân phó:

- Mấy vị này là sư phụ Thiếu Lâm Tự, các người mau đỡ các đại sư đi nghỉ ngơi.

Chúng quan sai nghe Ngũ Định Viễn, vâng dạ một tiếng nhưng chân không nhúc nhích.

Ngũ Định Viễn cảm thấy kỳ quái, không khỏi “ồ” một tiếng. Từ khi hãn nhậm chức bộ đầu tới nay, còn chưa có ai dám can đảm làm trái lời. Lúc này thấy sắc mặt mọi người có phần kỳ lạ, đành phải nhắc thêm một lần nữa. Vậy mà chúng quan sai coi như không nghe thấy, vẫn cứ đứng trơ trơ không nhúc nhích.

Ngũ Định Viễn giận dữ quát:

- Các người điếc cả hay sao? Ta bảo các người đỡ các vị đại sư phụ đi nghỉ ngơi, các người còn ngẩn ra ở đó làm chi?

Lão Lý cùng Tiểu Kim nhìn nhau. Sắc mặt hai người lộ vẻ khó coi, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Ngũ Định Viễn thấy bộ dáng bọn họ hơi khác thường, đang định hỏi thì chợt nghe một người lên tiếng cười lạnh:

- Ngũ bộ đầu, người hô to gọi nhỏ làm gì? Cả ngày chỉ biết sính cường, không có lấy nửa điểm bản lĩnh chân thực.

Ngũ Định Viễn nghe lời này thì tức giận đến toàn thân phát run. Hắn liền trợn mắt nhìn lại, thì ra lại A Tam ở đằng kia làm càn. Ngũ Định Viễn không muốn quản việc nội bộ quan sai trước mặt Linh Âm, liền trầm giọng nói:

- Lão Hoàng, lão Trần, các người mang các vị đại sư phụ này đi nghỉ tạm đi.

Lão Hoàng dạ một tiếng nhưng đôi chân vẫn không hề động đậy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Hàng hay là chết

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 5: Hàng hay là chết

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Ngũ Định Viễn lòng đầy hoài nghi, đang muốn mở miệng hỏi thì lại có tiếng vó ngựa cất vang. Thêm mấy thót ngựa chạy tới, xa xa có người kinh hô:

- Tri phủ đại nhân giá lâm!

Chúng quan sai vội dạt ra hai bên, đồng loạt quỳ rạp xuống đất. Một người xoay người xuống ngựa, theo sau là hai gã thân binh. Không phải Tri phủ Lục Thanh Chính thì là ai?

Ngũ Định Viễn thấy Tri phủ đích thân tới thì thầm rung mình, vội khom người nói:

- Thuộc hạ tham kiến Tri phủ đại nhân.

Lục Thanh Chính thấy hần hành lễ nhưng chỉ lạnh nhạt hừ một tiếng, lạnh lùng thốt:

- Ngũ Định Viễn, trong mắt ngươi còn có ta sao?

Ngũ Định Viễn sửng sốt, nói:

- Thuộc hạ có gì sai lầm, xin đại nhân hãy nói rõ.

Lục Thanh Chính nói:

- Thâm canh bán dạ, người tới chỗ này làm gì?

Ngũ Định Viễn nói:

- Thuộc hạ nhận được mật báo nói rằng Tề thiếu tiêu đầu ở đây, ta không dám chậm trễ, liền tới tra án.

Lục Thanh Chính lại cười lạnh nói:

- Tra án? Ta xem như tới để gây án!

Ngũ Định Viễn lấy làm kinh hãi, không biết lời ấy của Lục Thanh là thế nào, vội phân trần:

- Thuộc hạ thật sự tới để phá án, các vị đại sư đây có thể làm chứng.

Nói rồi chỉ sang đám người Linh Âm. Linh Âm thấy trường diện hỗn loạn, nhất thời không biết làm sao để giải vây cho Ngũ Định Viễn.

Lục Thanh Chính cười lạnh nói:

- Đám hòa thượng này không rõ lai lịch, hơn phân nửa là đồng bọn của người.

Ngũ Định Viễn không biết tại sao Lục Thanh Chính lại dửng dưng nổi giận như vậy, đang định biện hộ thì chợt nghe tiếng của A Tam vang lên trong

miếu:

- Tìm được Tề Bá Xuyên rồi!

Nói rồi vội vã chạy ra, hướng về Lục Thanh Chính bẩm báo:

- Khởi bẩm đại nhân, Tề Bá Xuyên bị người sát hại, thi thể còn ở trong miếu.

Lục Thanh Chính giận dữ, chột quát lên:

- Ngũ Định Viễn lớn mật, người biết rõ vương pháp mà vẫn phạm pháp, sát hại Tề Bá Xuyên, còn gì để nói chẳng!

Ngũ Định Viễn vừa kinh vừa sợ. Thoáng chốc nhảy dựng lên, vội nói:

- Tề Bá Xuyên không phải ta giết, xin đại nhân minh giám.

Lục Thanh Chính lớn tiếng nói:

- Ngũ Định Viễn, thành thật nói cho người biết! Đêm nay bốn quan nhận được mật báo, nói người tham tài vật của Yến Lăng tiêu cục, sát hại già trẻ toàn gia bọn họ. Tối nay còn mưu đồ sát hại nhân chứng duy nhất Tề Bá Xuyên. Tội ác tà trời như thế, người còn gì để biện minh?

Ngũ Định Viễn há to miệng, không thể tin vào lỗ tai của mình. Hẳn một lòng tuân thủ vương pháp, càng vất vả vì vụ án Yến Lăng tiêu cục. Việc này rõ ràng như ban ngày, sao có người vu hãm cho hắn như vậy? Toàn thân Ngũ Định Viễn run rẩy, trong đầu hỗn loạn, thầm nghĩ:

- Thật ra đang xảy ra chuyện gì? Là ai muốn hãm hại ta?

Lục Thanh Chính thấy Ngũ Định Viễn ngây ngốc không nói gì, lúc này cười lạnh nói:

- Ngũ Định Viễn, người mau thúc thủ chịu trói đi! Đừng mắc thêm lỗi nữa!

Lão vung tay lên, quát chúng quan sai:

- Người đâu, bắt hãn cho ta!

Chúng quan sai vâng hô một tiếng, đồng loạt tiến tới. Ngũ Định Viễn thấy trong chúng thuộc hạ không có người nào ra mặt vì hãn, trong lòng cảm giác bị thương lại đau xót, hãn hét lớn một tiếng:

- Ai dám đụng đến ta!

Mọi người cả kinh. Cái uy của hãn vẫn còn đó, nhất thời không ai dám động vào. Đám lão Lý càng thối lui ra xa, trên mặt lộ vẻ khó xử.

Ngũ Định Viễn thấy tình thế bất ổn. Chúng thuộc hạ lại nhát gan sợ phiền phức. Có chăng chỉ lão ngỗ tác Hoàng Tế nghĩa khí sâu nặng sẽ không quên hãn, lập tức lớn tiếng nói:

- Đại nhân, ta thật sự oan uổng ! Xin đại nhân cấp tốc triệu lão ngỗ tác Hoàng Tế tới đây, sẽ minh bạch thuộc hạ bị người vu hãm!

Lục Thanh Chính lạnh lùng thốt:

- Ngũ Định Viễn, nếu ta muốn gặp Hoàng Tế còn cần người dạy sao?

Linh Âm thấy tình thế nghịch chuyển nhanh chóng, lại cho rằng Ngũ Định Viễn đích thị bị người ta hãm hại, bèn mở miệng:

- Vị đại nhân này, Tề thiếu gia không phải do Ngũ thí chủ làm hại. Hung thủ là người khác, xin đại nhân minh xét.

Lục Thanh Chính lạnh lùng nói:

- Hòa thượng kia là ai, bằng vào người cũng dám quản chuyện của ta? Nói xong liền quát chúng quan sai:

- Các người còn chờ cái gì? Mau bắt cho ta !

Chúng quan sai muốn tiến lên nhưng lại không dám. Chỉ vây quanh bên người Ngũ Định Viễn hô to gọi nhỏ, không người nào can đảm động thủ.

Lục Thanh Chính thấy chúng quan sai nhát như vậy, tức giận gầm lên:

- Các người làm gì? Muốn tạo phản cùng hãn sao?

Ngũ Định Viễn nghe vậy thì chợt hiểu ra một điều, xem ra Lục Thanh Chính cố ý đối phó hãn. Chỉ là không biết lão có gì bất mãn với hãn. Ngũ Định Viễn vừa buồn vừa giận, lớn tiếng nói:

- Đại nhân, Ngũ Định Viễn ta bán mạng cho lão bá tánh Tây Lương, không lập công lao cũng có khổ lao, người... Người sao phải vu oan cho ta! Là tại sao?

Hãn xưa nay hành sự ngay thẳng, trải qua chuyện tối nay thì đầy bụng oan khuất gian, mi mắt đã đỏ lên.

Hãn đang bị phần kêu to, chợt nghe sau lưng có một người cười lạnh nói:

- Ngũ Định Viễn, người gây án sát nhân, còn muốn ngoan cố cái gì? Mau bó tay chịu trời đi!

Ngũ Định Viễn nghe âm điệu tràn đầy vẻ chê cười, cảm thấy giận dữ quay đầu nhìn lại, thấy lại là A Tam. Xem ra kẻ này mới vào nha môn không lâu, liền muốn sính uy lập công trước mặt Tri phủ.

A Tam cười lạnh nói:

- Người trừng mắt nhìn làm cái gì? Người còn không biết mình đã không xong rồi sao?

Rồi rồi hần vung trảo chộp tới, vẻ mặt cực kỳ khinh miệt. Ngũ Định Viễn giận muốn điên. Hần hành tẩu giang hồ nhiều năm, sao để hạng người như A Tam này vào trong mắt? Lập tức hét lớn một tiếng, song thủ vung lên đánh bay A Tam ra ngoài.

Lục Thanh Chính cả giận nói:

- Ngũ Định Viễn! Người dám kháng lệnh?

Ngũ Định Viễn ngửa mặt lên trời kêu to:

- Đại nhân, người chỉ bằng một mật cáo, liền thù dết tội danh cho ta? Người... Người bảo ta làm sao phục đây?

Lục Thanh Chính thấy chúng quan sai không dám động thủ thì quay đầu, tiếp theo phất tay quát:

- Người đâu! Bắt Ngũ Định Viễn!

Vừa dứt lời thì hai gã thân binh sau lưng đáp ứng một tiếng, liền đi tới Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn thấy hai người này cước bộ trầm ổn, võ công dường như không kém, thoáng giật mình thu liễm tâm thần, thầm nghĩ:

- Thủ hạ tri phủ lại có cao thủ bậc này, trước kia sao ta không biết?

Không biết hai người này bản lĩnh cao đến đâu, hần liền tập trung tinh thần ứng phó. Chỉ thấy hai người kia đi vài bước thì đột nhiên thân hình chợt lóe, liền vô cùng mau lẹ đánh tới. Ngũ Định Viễn sớm đã giới bị, Phi Thiên Ngân Thoa trong tay bắn nhanh ra, có điều đúng là hai người kia võ công

rất cao. Một người duỗi ngón tay điểm tới Ngâm thoa khiến nó liền lệch sáng một bên. Tên còn lại vừa rút kiếm ra khỏi vỏ, Ngũ Định Viễn liền cảm thấy một luồng hàn khí ập vào mặt, vội thu hồi Ngâm thoa cản lại.

Hai món binh khí tương giao. Trong nháy mắt, trên thân kiếm của người nọ truyền ra một luồng nội lực vô cùng âm hàn. Ngũ Định Viễn bị hàn khí bức đến toàn thân rùng mình một cái, trong lòng hấn run rẩy, biết đã đụng phải cao thủ hiểm thấy.

Người nọ thấy Ngũ Định Viễn cản trường kiếm thì thôi động nội lực. Ngũ Định Viễn muốn cản lại nhưng đã bị hàn khí công tâm. Đột nhiên toàn thân bủn rủn một trận, khí tại ngực trì trệ, cảm giác toàn thân hư thoát. Liền lăn ra đất ngay tại trận.

Linh Âm lấy làm kinh hãi, vội lướt tới chắn trước người Ngũ Định Viễn, lạnh lùng nói:

- Kiếm pháp kia là “Kiếm Hàn” Côn Luân Sơn! Các hạ xưng hô thế nào với Trác Lăng Chiêu?

Người nọ lạnh lùng thốt:

- Nhân lực của đại sư thật tốt! Tại hạ Kim Lăng Sương, đạo hiệu là “Kiếm Hàn”. Trác chương môn là sư huynh của ta. Còn kia là tam sư đệ của ta Đồ Lăng Tâm, người giang hồ hấn gọi là “Kiếm Cỗ”.

Lúc này Ngũ Định Viễn dù vô lực, nhưng nghe hai người này tự nhận lai lịch thì cả kinh. Hấn vội xoay người bò lên, ngưng mắt liền nhìn lại hai gã thân binh nọ. Chỉ thấy một kẻ chừng hơn lục tuần, thần quang hai mắt trầm tĩnh, đó là "Kiếm Hàn" Kim Lăng Sương. Một nam tử khác vóc người thấp bé, dung mạo xấu xí vô cùng, lại khắc đầy vết đao, ngoại hiệu là "Kiếm Cỗ

". Ngũ Định Viễn nhớ tới lời Phương Tử Kính, liền nghĩ đến chính là người này dùng kiếm pháp âm độc sát hại mười tám danh tiêu sư kia.

Ngũ Định Viễn nhìn sang Lục Thanh Chính, run giọng nói:

- Tri phủ đại nhân, những người này là hung đồ sát hại toàn gia Yến Lăng tiêu cục, người. . . người sao cùng một chỗ với chúng?

Lời vừa nói ra, lão Lý cùng vài quan sai liếc nhìn nhau một cái, mấy người vốn lão luyện liền phát giác sự tình có điểm sơ hở. Chỉ sợ là Tri phủ đại nhân có ý hãm hại Ngũ Định Viễn. Như nghi ngờ như vậy nhưng tràng diện trước mắt hỗn loạn, đám này chỉ cầu bình an qua đêm nay mà thôi, vội cúi đầu không dám thở mạnh, chỉ sợ rước họa vào thân.

Lục Thanh Chính mỉm cười, nói:

- Ai nói bọn họ là hung đồ? Người cũng đừng làm giặc mà hô bắt giặc, hồ ngôn vu oan cho nghĩa sĩ.

Ngũ Định Viễn toàn thân ngội lạnh một nửa. Trong lòng đã rõ ràng một hai, thầm nghĩ:

- Thì ra là thế, không thể ngờ người của Côn Luân Sơn lại cấu kết cùng Tri phủ, khó trách liên thủ đối phó ta... Nhưng sao lại có chuyện này?

Ngũ Định Viễn thấy Lục Thanh Chính cười dài, tựa hồ không có gì lo lắng. Tâm tư hẳn xoay chuyển, thầm nghĩ:

- Tại sao tri phủ lại cấu kết cùng đám hung đồ? Làm vậy thì hẳn được chỗ tốt gì?

Thoáng chốc trong lòng nhất động, nhớ tới cái đai ngọc kia thì tỉnh ngộ. Hẳn liền trầm giọng nói:

- Tri phủ đại nhân, thì ra người cũng muốn đai ngọc này, có đúng hay không?

Lục Thanh Chính thấy Ngũ Định Viễn một lời nói toạc dụng tâm của lão, nhất thời cười ha hả, nói:

- Ngũ bộ đầu à Ngũ bộ đầu, thấy người tinh minh như vậy, thật sự là một nhân tài. Chết đi cũng có chỗ đáng tiếc.

Lão ngừng một chút, chỉ vào đai lưng của Ngũ Định Viễn, nói:

- Hiện tại bốn quan cần đai ngọc trên lưng người. Nếu người nguyện ý hai tay dâng lên, bốn quan không chỉ tha tánh mạng cho người, còn bảo đảm khiến người một bước lên mây, cả đời vinh hoa phú quý vô vàn! Thế nào!

Vừa nói vừa trên dưới đánh giá đai ngọc bên hông Ngũ Định Viễn, vẻ mặt tham lam vô cùng.

Ngũ Định Viễn cười sâu thẳm, quả nhiên hẳn đã đoán trúng. Tri phủ đại nhân này cũng vì đai ngọc mà đến. Hẳn cúi đầu nhìn bên hông, thầm nghĩ:

- Rốt cuộc đai ngọc này là vật gì? Không thể ngờ lại có thể khiến cho cả đại quan tứ phẩm thêm thuồng, Tề Bá Xuyên nói nó quan hệ tới số mệnh thiên hạ, cuối cùng là thế nào?

Nghĩ đến vừa rồi đám người Côn Luân nghe lén hẳn nói chuyện cùng Tề Bá Xuyên, đã lộ phong thanh khiến Tri phủ tới.

Lúc này trong lòng hấn hấn loạn không nghĩ được nhiều, chỉ cúi đầu không nói gì.

Lục Thanh Chính thấy hấn do dự, lại nói:

- Ngũ bộ đầu! Có câu, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Người bảo mấy hòa thượng này tránh sang một bên, ngoan ngoãn giao ra đai ngọc. Chúng ta hảo hảo uống mấy chén, kết thành tri tâm chẳng phải hay chăng?

Ở đây, lão Lý vốn có giao tình cùng Ngũ Định Viễn. Vừa thấy khẩu khí của tri phủ đại nhân dịu đi, cũng lên tiếng:

- Ngũ gia, người nghe lời Lục đại nhân đi! Đừng làm khó chúng ta.

- Đúng vậy! Ngũ bộ đầu! Tri phủ đại nhân là thượng ty của chúng ta, người là đại quan nhìn xa trông rộng, người nghe lời người chặn chặn không sai!

Vừa lên tiếng chính là Tiểu Kim. Cả đám tính rằng miệng nhiều người nói xói chảy cả vàng, muốn Ngũ Định Viễn nghe theo.

Linh Âm chưa từng nói chuyện cùng Tề Bá Xuyên nên không rõ án tình. Lão đương nhiên không biết đai ngọc kia quan hệ trọng đại, lúc này không lên tiếng mà yên lặng theo dõi kỳ biến.

Ngũ Định Viễn thấy bọn thuộc hạ đều muốn hấn nhượng bộ. Linh Âm cũng không nói lời nào, nhất thời tâm loạn như ma. Nhớ tới bản thân sắp được thăng nhiệm tổng bộ đầu hai tỉnh Thiểm Cam mà lại dính dáng vào huyết án, còn bị nghi là hung thủ. Hết thảy đều bởi cái đai ngọc gây ra. Xem ra chỉ cần dâng đai ngọc, không những có hi vọng thăng quan, ngày sau dựa vào Tri phủ Lục Thanh Chính nâng đỡ, chắc chắn tiền đồ không phải chuyện đùa.

Hai tay hãn run rẩy, muốn cởi đai lưng nhưng trong lòng bỗng chấn động, nhất thời nhớ tới sự phó thác của phụ tử họ Tề trước khi chết, rồi đám nữ quyến Yến Lăng tiêu cực bị cưỡng gian chết thảm, trong lòng lại do dự thống khổ, thật sự khó có thể quyết định.

Bộ khoái thể gian thường chia làm hai loại. Một loại thượng cấp bảo làm thế nào làm thế ấy, không có chủ ý kiến gì, cũng không quản cái gì là thiên lý hay vương pháp, đơn giản chỉ là hoàn thành tâm nguyện cho các đại quan. Loại còn lại thì mù quáng tin vào định kiến của bản thân, người như thế nếu ở lâu trong công môn, cuối cùng sẽ phạm phải sai lầm do hành sự cứng nhắc.

Ngũ Định Viễn không phải loại người thú nhất, bởi hãn thật không chịu nổi khi làm tiện nô cho người. Có điều hãn cũng không phải hạng người sau, bởi bản thân không cố chấp hay hung tàn. Hãn không phải tiểu nhân mà cũng không phải hiệp khách, hãn đơn thuần chỉ một bộ khoái, một bộ khoái tận trung với chức trách.

Tính tình như vậy, bảo hãn chống lại thượng cấp còn khó hơn giết hãn. Là người rõ ràng sinh động nhất về huyết án của Yến Lăng tiêu cực, không hề cân nhắc lợi hại bên trong là không thể. Nhưng nếu bảo Ngũ Định Viễn phải vứt bỏ phó thác của khổ chủ cũng khó vạ phần.

Thời khắc này, trong tâm Ngũ Định Viễn chính là thiên tính giao chiến với nhân tính, thiện niệm ác niệm xoay chuyển không ngớt.

Hàng hoặc chết, nhất định phải chọn một. Ngũ Định Viễn a Ngũ Định Viễn, người nên làm cái gì bây giờ?

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 5: Hàng hay là chết

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bao táp Tây Lương

Chương 5: Hàng hay là chết

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Mọi người ngơ ngác nhìn Ngũ Định Viễn, đều chờ hắn đưa ra chọn lựa. Lục Thanh Chính cảm thấy không kiên nhẫn được nữa, nói:

- Ngũ bộ đầu, ta không có thời gian vô ích ở chỗ này cùng người, người hãy nhanh giao đai ngọc ra đây, đừng để mọi người phải trở mặt.

Vài tên quan sai thúc giục nói:

- Đúng vậy! Mọi người có chuyện gì cứ từ từ mà thương lượng, ngàn vạn lần đừng tổn thương hòa khí.

Tai nghe mọi người khuyên bảo, Ngũ Định Viễn quay đầu nhìn lại cửa miếu, bỗng đứng lệt núng lưng tròng, trước mắt hiện ra vẻ bi phần của Tề Bá Xuyên khi chết. Ngũ Định Viễn nhìn lên phía chân trời, thầm nghĩ:

- Ngũ Định Viễn a Ngũ Định Viễn, hôm nay người nếu cúi đầu, sau này chết đi thì còn mặt mũi gặp Tề gia phụ tử sao? Người mà không có lương tâm, kiếp sau còn muốn đầu thai làm người sao?

Chỉ thấy chòm Bắc Đẩu Thất Tinh lóe ra, coi như chỉ cho hẵn một con đường sáng, thoáng chốc trong lòng đã có đáp án.

Lục Thanh Chính thấy mi mắt hẵn vừa động, lúc này cười nói:

- Người nghĩ thông suốt rồi sao? Mau giao đồ vật trước đi!

Ngũ Định Viễn lòng đầy bi thương, lắc đầu nói:

- Lục đại nhân, đúng là ta đâu không lại người. Chỉ là Ngũ mỗ thân là bộ đầu Tây Lương Thành, không thể nào đứng nhìn đám cầm thú thương thiên hại lý, còn có thể nhờn nhờn ngoài vòng vương pháp! Người muốn ta đưa đai ngọc thật là bức người.

Lục Thanh Chính nghe xong thì vẻ mặt thay đổi, điềm nhiên nói:

- Rốt cuộc người muốn thế nào?

Ngũ Định Viễn dăng trào nhiệt huyết, quát to:

- Người thân là mệnh quan triều đình, không chủ trì chính nghĩa mà lại cùng đồng mưu với hung thủ, thế gian này còn cái gì gọi là công lý chính nghĩa? Ta nói thẳng cho người biết! Chỉ cần ta Ngũ Định Viễn còn hơi thở

cuối cùng, cũng không bỏ rơi khổ chủ, các người tiến tới đánh giết một hồi đi!

Lục Thanh Chính hừ một tiếng, lạnh lùng quay sang Kim Lăng Sương nói:

- Giết người này giết rồi thu lấy vật.

Thần thái khinh miệt đến nỗi, sợ là khi giết súc sinh heo chó cũng không lạnh lùng như vậy.

Thân hình Kim Lăng Sương thoáng một cái, kiếm quang chớp động đã bao phủ Ngũ Định Viễn, trong khoảnh khắc liền đâm tới trước ngực. Chúng quan sai thấy hai bên động lên thủ thì kêu sợ hãi.

Linh Âm vốn đang lẳng lặng tọa thủ bàng quan, lão dù không rõ án tình nhưng cũng biết Ngũ Định Viễn đứng ở bên đạo lý. Lúc này thấy Kim Lăng Sương ra tay, lão cũng bổ ra một chưởng. Quả nhiên Tứ đại kim cương công lực phi phạm. Chưởng lực phát sau mà đến trước, nhất thời bức lui Kim Lăng Sương một bước. Đám tăng nhân Thiếu Lâm còn lại xông tới, bao quanh bảo vệ Ngũ Định Viễn.

Linh Âm liền ngảy vào giữa sân, nói:

- Lục đại nhân, Kim thí chủ, các người muốn làm khó Ngũ bộ đầu, đã hỏi lão nạp có đáp ứng hay chưa.

Lục Thanh Chính cả giận nói:

- Yêu tăng chui ở đâu ra, chúng quan sai, mau bắt cho ta!

Quan sai một bên mặc dù rõ ràng Tri phủ hãm hại Ngũ Định Viễn. Nhưng Tri phủ có lệnh, há có thể cãi lời? Lập tức rút đao hô quát liên tục, chỉ là

bọn hẳn biết sự lợi hại của Thiếu Lâm Tự, không dám tiến lên động thủ, lại đứng xung quanh hô to gọi nhỏ một trận. Lục Thanh Chính liên thanh thúc giục nhưng một hồi không ai dám tiến lên.

Kim Lăng Sương cùng Đồ Lăng Tâm liếc nhìn nhau một cái. Kim Lăng Sương nói:

- Lão hòa thượng giao cho ta, người đi đối phó những người khác. Vừa dứt lời liền lao về Linh Âm.

Linh Âm không hề nao úng, chỉ bằng một đôi nhục chưởng, qua lại như thoi đưa trong kiếm quang của Kim Lăng Sương, hai người càng đấu càng kịch liệt.

Chỉ thấy kiếm quang của Kim Lăng Sương lóng lánh, hàn khí bức người, trong nháy mắt liền ra mấy chục kiếm, Linh Âm dựa vào nội lực hùng hậu, mỗi hồi ngộ hiểm liền đưa song chưởng hợp lại, lấy chưởng lực cường đại giải vây cho bản thân, nhất thời không rơi xuống hạ phong. Hai người lại qua mấy chục chiêu, Linh Âm càng đánh càng âm thầm kinh hãi:

- Côn Luân Sơn mấy năm không lộ mặt tới Trung Nguyên, thì ra ngọa hổ tàng long. Xem kiếm pháp người này rất cao, sợ rằng kiếm thuật không dưới cao thủ Võ Đang, Hoa Sơn.

Võ học Côn Luân Sơn lấy kiếm pháp mà nổi danh, từ Đại Tống lập phái tới nay đã mấy trăm năm, truyền thừa được mười ba bộ kiếm pháp, trong đó sớ trường âm độc có hai bộ, đó là “Kiếm Hàn” và “Kiếm Cổ”.

Hai bộ kiếm pháp này cần nội lực thâm hậu làm căn cơ, hơn nữa “Kiếm Hàn” dùng nội lực kỳ âm chí hàn ẩn trong kiếm chiêu quỷ dị, càng khiến cho người khó có thể ngăn cản. Nếu đối đầu về binh khí, nội lực đối phương yếu hơn một chút thì không tới mười chiêu sẽ bị nội thương. Lúc

này Linh Âm dựa vào một đôi nhục chưởng kịch chiến cùng “Kiếm Hàn” Kim Lăng Sương, hoàn toàn dựa vào chưởng lực chí cương chí dương “Đại Bi Hàng Ma Xử”, đem nội lực tỏa ra trước người ba thước. Dùng chưởng phong vô hình vô chất đẩy lui “Kiếm Hàn” Kim Lăng Sương, lúc này mới bảo toàn tạng phủ bình an.

Đấu đến lúc này, Kim Lăng Sương giơ kiếm mãnh liệt đâm tới, công kinh toàn thân quán chú vào mũi kiếm.

Linh Âm quát:

- Tới hay lắm!

Liên vận khởi “Đại Bi Hàng Ma Xử”. Song chưởng đẩy ra một chiêu “Phá Tà Đãng Ma”, kiếm phong của Kiếm Hàn chưa tới đã bị chặn lại.

Đồ Lăng Tâm thấy sư huynh cầm chân được Linh Âm, tính toán thừa cơ sát hại Ngũ Định Viễn cướp đại ngọc. Hắn vũ động trường kiếm, thân ảnh như loài quỷ mỵ lao vào bên trong Tăng chúng Thiếu Lâm.

Ngũ Định Viễn thấy thế tới của hắn hiểm ác, mau chóng sử xuất chiêu “Lưu Tinh Kinh Thiên “ điểm tới trán của Đồ Lăng Tâm. Khóe miệng Đồ Lăng Tâm lộ nụ cười méo xệch, bộ mặt xấu xí càng thêm dọa người, nâng kiếm đánh văng Ngân thoa của Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn cảm giác lòng bàn tay đau nhói, chỉ cảm thấy một luồng nội lực cực mãnh như một sợi tơ linh hoạt, mãnh liệt xâm nhập từ giữa bàn tay rồi tiến vào trong cơ thể.

Hắn kinh hãi, đang định vận khí phòng ngự thì chợt thấy bả vai đau đớn, tia nội lực kia xuyên ra từ bả vai, thoáng chốc máu tươi phun ra từ vết thương. Thẳng đến lúc này, hắn mới hiểu được tại sao tử trạng của các tiêu sư đáng sợ như thế, thì ra là bị người này dụng nội lực âm độc phóng vào cơ thể,

phá xuyên tim mà chết, cũng may nội lực tu vi của hắn không kém, nếu không sớm đã bỏ mạng ngay tại trận.

Tăng chúng Thiếu Lâm thấy Ngũ Định Viễn bị thương, mau chóng thao túng binh khí đánh tới Đồ Lăng Tâm, Đồ Lăng Tâm hồi kiếm tự cứu, tiếng đinh đang không ngừng bên tai, chỉ một chiêu liền chế trụ được binh khí của chúng tăng.

Đồ Lăng Tâm nhe răng cười nói:

- Nằm xuống! Chúng tăng chỉ cảm thấy trên trường kiếm của hắn truyền đến một luồng nội lực khí thể mạnh mẽ vô cùng, mấy người liền kêu thảm thiết, trên vai chảy máu, đều bị nội lực âm độc của Đồ Lăng Tâm đả thương.

Luyện tập nội lực “Kiếm Cố”, bí quyết nằm ở việc ngưng tụ được một điểm chân khí thâm hậu, nương theo lúc binh khí tương giao, dùng một luồng âm kinh đột phá nội công hộ thể của đối thủ rồi truyền vào kinh mạch. Nếu không phải nội lực Ngũ Định Viễn cùng tăng chúng Thiếu Lâm đã có căn cơ, âm kinh sớm đã xâm nhập trong cơ thể phá tim mà chết tựa như các tiêu sư Yến Lăng tiêu cục, tuyệt không phải chỉ mang thương ở vai mà thôi.

Bên kia, tình thế Linh Âm kịch chiến Kim Lăng Sương lại có biến hóa. Linh Âm dựa vào phật môn thần công “Đại Bi Hàng Ma Xử” đã chặn được mũi kiếm của Kim Lăng Sương. Lập tức một chưởng đẩy tới trước ngực Kim Lăng Sương, Kim Lăng Sương thấy chưởng này không phải chuyện đùa, vội vàng vươn tả chưởng bảo vệ ngực bụng, hữu thủ vẫn vung kiếm đâm thẳng ra, Linh Âm thấy Kim Lăng Sương biến chiêu nhanh như vậy, trong lòng rung mình, thầm nghĩ:

- Côn Luân Sơn cao thủ lớp lớp xuất hiện, lần này ta thật sơ ý. ta muốn thu chưởng thối lui đã không còn kịp, mũi kiếm sớm đã tới trước ngực, tình thế

hiểm ác.

Linh Âm bất đắc dĩ, lúc này chỉ có mạo hiểm, song chương cấp tốc hợp lại, một chiêu "Đồng tử bái Quan Âm" ngạnh cường kẹp lấy trường kiếm của Kim Lăng Sương, nhất thời hai người biến thành tràng diện so đấu nội lực. Linh Âm chỉ cảm thấy nội lực của "Kiếm Hàn" vừa hàn mà vừa tà, sợ đánh lâu sẽ bị nội thương, lúc này hít một hơi thật sâu vận khởi mười thành nội lực, hai tay dùng sức. Chỉ nghe "Bành" một tiếng thật lớn, nơi hổ khẩu của Kim Lăng Sương mãnh liệt tê dại, không ngờ trường kiếm bị Linh Âm mạnh mẽ đánh gãy, vội vàng khởi thân thối lui.

Linh Âm đang muốn truy kích, đã thấy vài trên người đệ tử chảy máu, đã bị "Kiếm Cốt" sát thương, lão mau chóng bổ ra một chương về Đồ Lăng Tâm. Đồ Lăng Tâm nghiêng thân tránh ra, lại khởi kiếm quyết đấu cùng Linh Âm.

Linh Âm cao giọng quát:

- Các đệ tử! Mau hộ tống Ngũ mã thí chủ rời đi!

Tăng chúng Thiếu Lâm liền công đồng môn bị thương, bảo vệ Ngũ Định Viễn lao ra ngoài cửa.

Lục Thanh Chính lớn tiếng nói:

- Ngũ Định Viễn! Người nghĩ kỹ chưa! Ra khỏi cửa thì người chính là một tên đào phạm!

Ngũ Định Viễn đang muốn chạy đi, đột nhiên nghe Lục Thanh Chính nói mấy câu đó, trong lòng chấn động, thầm nghĩ: “Lục Thanh Chính nói không sai, nếu ta đào tẩu không minh bạch như vậy, chỉ sợ sẽ thành đào phạm”.

Hắn dừng bước nói:

- Lục đại nhân, người nói thẳng đi, rốt cuộc người muốn thế nào!

Lục Thanh Chính nói:

- Ngũ bộ đầu, ta thành tâm khuyên người một câu, nếu người rời khỏi đây, thiên hạ tuy lớn nhưng không còn chỗ để đi. Người muốn đối nghịch cùng ta, đừng nói người mất chức quan tổng bộ đầu Thiểm Cam béo bở, ta sợ ngay cả mạng của người cũng giữ không được!

Ngũ Định Viễn biết lời này là thật, nhất thời do dự bất quyết. Tăng chúng Thiếu Lâm thấy tình thế khẩn cấp, sao còn để hắn nghĩ cẩn thận, liền thanh thúc giục hắn mau đi, không ít quan sai tiếng lên, muốn ngăn cản trở đều bị tăng lữ Thiếu Lâm đánh ngược trở lại, Ngũ Định Viễn thấy không thể trì hoãn, mãnh liệt cắn răng một cái, xoay người lao ra.

Lục Thanh Chính cả giận nói:

- Ngũ Định Viễn! Đời này của người coi như hết!

Đồ Lăng Tâm thấy Ngũ Định Viễn sắp chạy thoát, mau chóng tiến lên đâm một kiếm về hắn, một gã tăng nhân Thiếu Lâm sử thiền trượng tiếp chiêu thay Ngũ Định Viễn. Đồ Lăng Tâm điên cuồng hét lên một tiếng, giơ kiếm loạn bổ công kích khắp nơi, mỗi lần Thiếu Lâm tăng tiếp một kiếm, trên người liền phun ra máu tươi.

Linh Âm thấy tính mạng đệ tử nguy hiểm, lập tức bất chấp thân phận tông sư, đoạt lấy thiền trượng trên tay đệ tử, vận khởi thần công cũng loạn bổ một hồi. Từ đầu đến giờ Linh Âm đều dùng tay không đối địch, lúc này dụng đến binh khí thì uy lực càng kinh người, nhất thời không người nào có thể gần lão trong vòng mười bước.

Linh Âm quát:

- Các người còn không mau đi! Lát nữa sư phụ sẽ tới tìm các người!

Tăng chúng Thiếu Lâm cùng Ngũ Định Viễn đoạt lấy ngựa của nha môn, vài tên quan sai muốn ngăn cản đều bị bọn họ ba quyền hai cước đánh ngã xuống đất, Kim Lăng Sương cùng Đồ Lăng Tâm hai người không khỏi sốt ruột, muốn ra nhưng đều bị Linh Âm cản lại.

Mọi người đoạt lấy ngựa chạy trốn ra ngoài thành. Ngũ Định Viễn ngồi trên ngựa, quay đầu nhìn Lương Châu Thành lớn lên từ nhỏ. Lần rời đi này không biết tới năm nào tháng nào mới có thể trở lại cố hương, không nhận được đau xót trong lòng. Ngăn ngủn mấy canh giờ, cuộc đời của hắn gặp phải biến cố thật lớn, hết thảy toàn bộ vì Yến Lăng tiêu cực. Ngũ Định Viễn tâm loạn như ma, không dám suy nghĩ nhiều, chỉ đành kẹp chặt bụng ngựa chạy trốn ra ngoài thành.

Mọi người chạy được hơn chục dặm, cũng không thấy truy binh theo phía sau, Thiếu Lâm tăng chúng còn đợi Linh Âm đại sư tới, đoàn người trốn trong một rừng cây. Tối đêm khuya liền nghe tiếng vó ngựa, chính là Linh Âm đã chạy tới. Mọi người mau chóng nghênh tiếp. Xem thần sắc mặt mỗi của lão, hiển nhiên trải qua một phen kịch chiến.

Ngũ Định Viễn vội nói:

- Đại sư, lúc này tình thế ra sao?

Linh Âm lắc đầu nói:

- Lão nạp cố sức thoát thân, từ đường nhỏ đi vòng mà đến, mới chậm trễ một hồi lâu thế này. Theo như lão nạp thấy, Côn Luân Sơn cùng Lục Tri

phủ tuyết không từ bỏ ý đồ, chúng ta cần đi suốt đêm nay.

Ngũ Định Viễn thấy Linh Âm vì bản thân hãn mà không tiếc buông bỏ thân phận Thiếu Lâm thần tăng, lại cùng hãn đào chạy suốt đêm, trong lòng cảm động, nói: "Đại sư, người vì ta..."

Linh Âm mỉm cười:

- Ngũ thí chủ vì Yến Lăng tiêu cực mà xuất lực như thế, lão nạp chỉ báo đáp một chút ân tình Ngũ bộ đầu, thí chủ không nên khách khí.

Chạy được nửa canh giờ, Linh Âm trầm ngâm nói:

- Chúng ta cứ đi như vậy. Tới ngày mai, tất nhiên sẽ bị Côn Luân Sơn đuổi tới, đến lúc đó bọn họ người đông thế mạnh, chúng ta sẽ rất thất thế. Ngũ bộ đầu, người sinh trưởng ở địa phương này, có biết chỗ nào kín đáo hoặc vị hảo hán nào nương nhờ để chúng ta trốn tạm mấy ngày?

Thì ra Linh Âm kích đấu cùng hai người “Kiếm Hàn”, “Kiếm Cổ”, thật vất vả mới thoát thân, biết rõ thực lực Côn Luân Sơn. “Kiếm Ảnh” Tiền Lăng Dị chỉ là ý vào binh khí quý dị, chiêu thức kỳ lạ. Nhưng hai người Kim Lăng Sương cùng Đồ Lăng Tâm tuyệt đối không thể xem thường. Hơn nữa võ công Kim Lăng Sương âm độc nội lực thâm hậu, trên giang hồ ít có địch thủ, nếu lại thêm chương môn Trác Lăng Chiêu cùng tới. Sợ rằng cái mạng già sẽ phải giao lại ở chỗ này. Lão chết thì cũng thôi, nhưng còn Ngũ Định Viễn cùng nhiều đệ tử như vậy, toàn bộ phải dâng mạng thì nhỡ tâm sao đành? Chỉ có tìm một chỗ tránh né mấy ngày, sẽ bàn bạc kỹ hơn đường chạy hơn.

Có điều Ngũ Định Viễn lắc đầu nói:

- Ta hiện nay đã thành đào phạm, bằng hữu khi xưa đều không đáng tin cậy. Sợ rằng không có địa phương nào đồng ý lưu chúng ta.

Mọi người cảm thấy thất vọng, đang định chạy đi, Ngũ Định Viễn có vẻ áy náy, đột nhiên nghĩ đến trong người có một cái túi gấm, vui vẻ nói:

- Chúng đại sư phụ chậm đã, ta đây có một cái túi gấm, mở ra xem rồi hãy nói!

Túi gấm này là Chỉ Quan hòa thượng Bạch Long Sơn tặng cho Ngũ Định Viễn, bảo hễ khi tình thế nguy nan thì hãy mở ra, Ngũ Định Viễn lấy túi gấm rồi vội vàng mở ra. Chỉ thấy bên trong có một thẻ trúc, ở trên viết: “Nếu tánh mạng đe dọa, tức tốc đi về phía đông ba mươi dặm. Thiết Kiếm Phong cốt khí vẫn còn, bất phụ tình kết nghĩa Nộ Thương”. Một bên vẽ một tòa trang viện, viết bốn chữ “Thiết Kiếm sơn trang”, có khắc giản đồ chỉ đường.

Ngũ Định Viễn vui vẻ trong lòng, nói:

- Đi về phía đông ba mươi dặm, có một tòa “Thiết Kiếm sơn trang”, mọi người có thể trốn bên trong trang, chờ đợi viện binh.

Linh Âm cả kinh nói:

- Thiết Kiếm sơn trang? Thí chủ sao biết Lý trang chủ?

Ngũ Định Viễn đưa thẻ trúc cho Linh Âm, đem chuyện gặp gỡ Chỉ Quan cùng túi gấm nói qua một lần.

Linh Âm nghe xong trầm ngâm không nói, Ngũ Định Viễn hỏi:

- Thiết Kiếm sơn trang có gì cổ quái?

Linh Âm thờ dài đáp:

- “Trang chủ Thiết Kiếm sơn trang” tên là Lý Thiết Sam, võ công cao tuyệt, hai mươi năm trước từng với một thanh trường kiếm dài tám thước, tại Vân Nam chặt đứt một quả chuông cực lớn, danh chấn công khanh, được xưng “Thiết Kiếm Chấn Thiên Nam”. Nếu có người này tương trợ, mọi sự không lo. Chỉ là... Chỉ là...

Ngũ Định Viễn nói:

- Đại sư có chuyện thì xin nói thẳng.

Linh Âm thờ dài nói:

- Lý Thiết Sam thuộc lộ nhân mã ngày xưa của Nộ Thương Sơn, từng tạo phản triều đình.

Ngũ Định Viễn cũng cả kinh:

- Trước không lối thoát mà sau có truy binh, vậy... Vậy sao cho phải?

Linh Âm suy tư trong chốc lát, nói:

- Tình thế hiểm ác, chúng ta không có biện pháp khác, ngộ biến đành phải tòng quyền vậy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Mọi người đi được một đêm, sức người còn chịu đựng được nhưng ngựa đã đi không nổi.

Linh Âm nói:

- Thả đám gia súc, chúng ta dùng cước bộ.

Ngũ Định Viễn nói:

- Đại sư, nếu thả những thốt ngựa này, chỉ sợ Côn Luân Sơn càng dễ dàng tra ra hành tung chúng ta.

Linh Âm trầm ngâm nói:

- Dựa vào nhận định của thí chủ, nên làm sao cho phải?

Ngũ Định Viễn nói:

- Giết chúng rồi bỏ xác lại trong cốc sâu, chính là thượng kế.

Linh Âm miệng đọc phật pháp, lắc đầu không thôi, nghiêm nghị nói:

- Ngũ thí chủ, vạn vật chúng sinh đều là ngang hàng, làm sao có thể tùy tiện khai sát giới! Lão nạp không thể đáp ứng.

Ngũ Định Viễn cúi đầu không nói, liền cùng chúng tăng chạy đi.

Lại qua nửa ngày, tới giữa trưa thì mọi người đã uể oải không chịu nổi, khó nhọc cất bước. Chợt thấy xa xa có một tòa phủ đệ to lớn, chính là "Thiệt Kiếm sơn trang". Vài gã tăng lữ trẻ tuổi cao giọng hoan hô, dìu nhau đi tới cửa chính.

Ngũ Định Viễn cất cao giọng nói:

- Tây Lương bộ khoái Ngũ Định Viễn, cầu kiến cư sĩ Lý trang chủ.

Qua một hồi lâu, một gã nam tử bộ dáng như quản gia mở cửa, Ngũ Định Viễn tới phía trước, đem thẻ trúc mà Chỉ Quan cho hẳn đưa cho quản gia, nói:

- Chúng ta được Bạch Long Sơn Chỉ Quan đại sư dẫn tiến, tới bái phóng Lý trang chủ, nơi này có thẻ trúc do đích thân Chỉ Quan đại sư viết, thỉnh cầu trình lên trang chủ quý trang.

Quản gia kia tiếp nhận thẻ trúc, xoay người đi vào. Ngũ Định Viễn thấy tiếng bước chân của nhẹ nhàng như thân có võ công, nghĩ rằng "Thiết Kiếm sơn trang " nhất định không đơn giản.

Chỉ qua chốc lát, quản gia kia đi ra, nói:

- Trang chủ tề trang có lời, các vị, mời vào.

Ngũ Định Viễn cùng Linh Âm liếc nhìn nhau một cái, sóng vai đi vào.

Đi tới khách sảnh, chỉ thấy chạm trổ rường cột, nguy nga lộng lẫy, bài biện thật là xa hoa. Một lão nhân mặt mày hồng hào cao lớn bước lại nghênh tiếp, đây hẳn là trang chủ Lý Thiết Sam, quả nhiên nghe lão nói:

- Tại hạ Lý Thiết Sam, vị nào là Ngũ bộ đầu?

Ngũ Định Viễn đi ra phía trước, nói:

- Tại hạ Tây Lương Ngũ Định Viễn, quấy nhiễu sự thanh tĩnh trang chủ, thật là áy náy.

Song phương lập tức ngồi xuống, gia đình một bên đưa lên điểm tâm, mọi người đối bụng một ngày một đêm, nhao nhao ăn uống. Rõ là một đám đại hòa thượng lại như quỷ đói, chúng gia đình không khỏi kinh ngạc.

Lý Thiết Sam đang định nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy Linh Âm, khuôn mặt hồng nhuận lộ vẻ kinh ngạc, hỏi:

- Các vị đại sư này tĩnh tu tại bảo tự nào? Ngũ bộ đầu có thể giới thiệu cho lão phu hay không?

Ngũ Định Viễn biết Linh Âm không muốn quan hệ cùng nhiều Lý Thiết Sam, nhất thời không biết đáp lời ra sao.

Linh Âm không muốn làm khó Ngũ Định Viễn, lại càng không quen nói dối Lý Thiết Sam, liền thản nhiên nói:

- Lão nạp Thiếu Lâm Linh Âm, bái kiến Lý thí chủ.

Ngũ Định Viễn nghe Linh Âm thản nhiên nói lai lịch thì cả kinh, Lý Thiết Sam khi xưa là cựu bộ Nội Thương Sơn, sao có thể cùng thánh tăng danh môn chính phái cùng ngồi dự tiệc? Chỉ sợ hai người một lời không nói đã động thủ.

Ai ngờ Lý Thiết Sam nghe xong hai chữ Linh Âm, đột nhiên gật đầu, thản nhiên nói:

- Thì ra là Linh Âm đại sư giá lâm, đại sư thiên tính từ bi, ta vốn ngưỡng mộ đã lâu, ở nơi này tạ tội nghênh đón chậm trễ.

Ngũ Định Viễn nghe lão nói khách khí cũng không dám chậm trễ, chỉ là âm thầm đề phòng.

Tăng chúng Thiếu Lâm ngày đêm bốn ba, lúc này sớm đã uể oải không chịu nổi, còn ngồi hoặc đứng đều là do nỗ lực chống đỡ. Lý Thiết Sam thấy tăng lữ trẻ tuổi mệt mỏi, phân phó gia đình mang đi nghỉ ngơi, bản thân thì xin Linh Âm, Ngũ Định Viễn hai người cùng đến thư phòng nghị sự.

Ngũ Định Viễn lúc này lo lắng, liền thấp giọng nói:

- Đại sư, ta thấy chúng ta nghỉ một đêm rồi liền đi, không nên đa sự.

Linh Âm nói:

- Nhập gia tùy tục, không nên cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Vừa nói đi vào thư phòng, Ngũ Định Viễn thấy lão thần nhiên như thế, đành phải theo vào.

Tiến vào thư phòng, Lý Thiết Sam ngẩng đầu hỏi:

- Ngũ huynh đệ, người làm sao có được thẻ trúc kia?

Ngũ Định Viễn đem sự tình Côn Luân Sơn cướp tiêu diệt môn, hãm lên Bạch Long Sơn cầu kiến Chỉ Quan, về sau bị Côn Luân Sơn đuổi giết nói sơ lược lại một hồi. Lý Thiết Sam thở dài, lắc đầu nói:

- Chỉ Quan a Chỉ Quan, lão phu sớm đã là một phế nhân, người cần gì phải kéo ta xuống nước?

Ngũ Định Viễn thấy thần sắc đơn độc của lão, vội nói:

- Không dối gạt tiền bối, nguyên là Chỉ Quan đại sư không muốn xen vào việc của người khác, nhưng may mắn là “Cửu Châu Kiếm Vương” Phương đại hiệp đã để mắt tại hạ, liền bày cho người ban thưởng cho ta túi gấm, tại hạ mới được thẻ trúc này.

Hắn nghĩ "Cửu Châu Kiếm Vương " lai lịch cao thế nào, chỉ cần nói ra uy danh chắc chắn sẽ giúp ích không ít.

Quả nhiên Lý Thiết Sam nghe bốn chữ "Cửu Châu Kiếm Vương", nhất thời chấn động toàn thân. Lão lại lấy ra thẻ trúc, thấp giọng thì thầm:

- Thiết Kiếm Phong cốt khí vẫn còn, bất phụ tình kết nghĩa Nộ Thương. Chúng huynh đệ a! Mọi người đã hai mươi năm không gặp...

Lão xuất thần chỉ chốc lát, hai mắt lóe lên vẻ kỳ dị, lớn tiếng nói:

- Ngũ huynh đệ, Lý mỗ từ lâu không hỏi chuyện đời, chỉ là Côn Luân Sơn kiêu ngạo như thế, thù mới hận cũ cùng tính một lượt, ta há có thể thúc thủ bàng quan? Hai vị yên tâm, ta nhất định phải quản chuyện này.

Ngũ Định Viễn nghe lão nói như vậy thì vừa mừng vừa lo. Mừng chính là Lý Thiết Sam nguyện ra tay tương trợ, hy vọng giữ mạng nhiều hơn mấy thành, lo là Lý Thiết Sam từng là thổ phỉ xuất thân bất chính. Thiếu nợ ân tình của lão, nói không chừng tương lai vô cùng hậu hoạn. Nhưng lúc này tánh mạng nguy ngập, sao có thể chọn ba lấy bốn, chỉ có yên lặng theo dõi kỳ biến.

Lý Thiết Sam hỏi:

- Ngũ huynh đệ, lần này cao thủ Côn Luân Sơn nào tới?

Ngũ Định Viễn không rõ về tình hình Côn Luân Sơn, không cách nào trả lời. Linh Âm tiếp lời:

- Lão nạp hai ngày này giao thủ cùng Côn Luân Sơn, trong đó một người tên là ‘ Kiếm Ảnh ’ Tiền Lăng Dị, ‘ Vô Hình Kiếm Ảnh ’ trên tay hắn có điểm cao minh.

Lý Thiết Sam cười lạnh một tiếng, nói:

- Tiểu tử này còn chưa chết sao! Dựa vào một thanh kiếm cùn lêu lổng trên giang hồ, không ngờ còn chưa bị người ta làm thịt, lần này hắn nếu có lá gan đến sơn trang ta giương oai, lão tử sẽ làm cho hắn ‘ Kiếm Ảnh ’ biến mất vô hình vĩnh viễn.

Lý Thiết Sam tựa hồ thù hận sâu đậm cùng Côn Luân Sơn, vừa mở miệng đã đầy tức giận.

Linh Âm cũng nói:

- Tiền Lăng Dị không khó đối phó, kẻ mà lão nạp lo chính là hai người ‘ Kiếm Hàn ’ Kim Lăng Sương cùng ‘ Kiếm Cổ ’ Đồ Lăng Tâm.

Lý Thiết Sam nói:

- Hai người này võ công không kém, hơn nữa Kim Lăng Sương kia, khi xưa lão phu từng giao thủ qua mấy lần, hừ! Bất quá cũng không tính là cái gì!

Ngũ Định Viễn nghe ngữ khí nói chuyện của Lý Thiết Sam, coi như mười phần nắm chắc đối phó được đám người Kim Lăng Sương, Đồ Lăng Tâm, Tiền Lăng Dị, trong lòng liền nghĩ " Lý trang chủ này khẩu khí thật lớn."

Sau một lúc lâu, Lý Thiết Sam lại nói:

- Đại sư, người còn giao thủ cùng người nào Côn Luân Sơn?

Linh Âm lắc đầu nói:

- Không có, chỉ có mấy người kia.

Lý Thiết Sam ừm một tiếng, gật đầu nói:

- Chỉ cần Trác Lăng Chiêu không tới, mọi chuyện đều có thể xử lý.

Linh Âm Ngũ Định Viễn nghe khi lão nhắc đến Trác Lăng Chiêu, âm thanh có điểm run rẩy, hiển nhiên vừa là hưng phấn vừa là kiêng kỵ. Hai người

đều lấy làm kỳ, không biết tại sao lão khinh miệt đối với những người khác trong Côn Luân Sơn, lại coi trọng Trác Lăng Chiêu như thế?

Ngũ Định Viễn hỏi:

- Nghe Lý trang chủ nói, thực lực Trác Lăng Chiêu rất cao sao?

Lý Thiết Sam lắc đầu, thở dài nói:

- Nếu Trác Lăng Chiêu đích thân ra tay, chúng ta căn bản không nên đánh, sợ rằng còn phải đào tẩu suốt đêm.

Linh Âm đã giao thủ cùng đám người Côn Luân Sơn, tự nghĩ dựa vào công lực của mình, hơn nữa còn thêm "Thiết Kiếm Cửu Thức" của Lý Thiết Sam chống đỡ môn nhân Côn Luân, không dám nói là tất thắng nhưng bảo trụ mọi người tánh mạng thì thừa sức.

Lão thấy vẻ mặt Lý Thiết Sam có điểm lo lắng, nhịn không được nói:

- Lý thí chủ, đúng là Côn Luân Sơn cao thủ đông đảo, nếu lão nạp đơn độc so chiêu cùng đám người Kim Lăng Sương, Đồ Lăng Tâm thì không nói. Lúc này hợp lực hai người ta và người, coi như Trác Lăng Chiêu đích thân đến cũng chưa hẳn đại bại thiệt thòi. Thí chủ cần gì rầu rĩ như vậy?

Lý Thiết Sam mỉm cười, nói:

- Đại sư, so võ công của ta và người thì thế nào?

Linh Âm suy tư một hồi, biết Lý Thiết Sam lấy kiếm pháp cương mãnh mà nổi danh, trong lòng tính toán lát nữa, nói:

- Ta và người ngang ngửa nhau.

Lý Thiết Sam nói:

- Đại sư quá mức cất nhắc tại hạ rồi, nếu ta động thủ cùng đại sư, đại khái chống đỡ được hơn năm trăm chiêu sẽ thua.

Linh Âm chấp tay trước ngực nói:

- Thí chủ quá khiêm nhường.

Lý Thiết Sam nói:

- Thời điểm này, ta còn thuận miệng chuyện phỉếm sao?

Lão trầm ngâm một hồi, nói:

- Không đối gạt hai vị, ta từng động thủ qua cùng Trác Lăng Chiêu, chỉ là không qua một cái này. Tiếp theo dựng thẳng một đầu ngón tay.

Linh Âm nghi ngờ nói:

- Một ngàn chiêu?

Ngũ Định Viễn lại nói:

- Một trăm chiêu? Thanh âm hai người trở nên khô khốc.

Lý Thiết Sam lắc đầu, Linh Âm cùng Ngũ Định Viễn cùng kêu lên:

- Một chiêu! Giọng nói đã lộ vẻ hoảng sợ.

Lý Thiết Sam lại lắc đầu, nói:

- Không phải một chiêu, là một kiếm. Ngay cả một chiêu chưa từng qua, thắng bại liền phân.

Linh Âm mặc dù tu vị thâm hậu, lúc này cũng bất giác nói:

- Một kiếm? Buồn cười!

Lý Thiết Sam cười khố nói:

- Thật sự là một kiếm!

Sau đó liền đem chuyện năm đó đã qua kể lại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Năm ấy Lý Thiết Sam mới tới Tây Lương, xuất phát từ một việc nhỏ đã động thủ cùng môn hạ đệ tử Côn Luân, đã thương không ít người. Mấy ngày sau, “Kiếm Ảnh” Tiền Lăng Dị liền cùng cường môn Trác Lăng Chiêu đến đòi lại món nợ.

Lúc ấy Lý Thiết Sam nghe thấy Trác Lăng Chiêu ngoại hiệu là “Kiếm Thần” liền rất tức giận, liền muốn Trác Lăng Chiêu bỏ đi ngoại hiệu này.

Lý Thiết Sam cũng là danh gia sử kiếm, dùng một cây Đại thiết kiếm vừa nặng lại dày, dài hơn gấp đôi kiếm bình thường, nội lực cương mãnh tụt vào thân kiếm. Những kiếm khách lấy nhanh lấy xảo thủ thắng, dưới tay lão đều chịu không được mười chiêu, lại có người ở trước mặt lão tự xưng “Kiếm Thần”?

Lý Thiết Sam lấy ra Đại thiết kiếm, tưởng rằng đối phương sẽ dùng binh khí. Ai ngờ Trác Lăng Chiêu chỉ tiện tay bẻ một cành liễu, dùng cành liễu vô cùng mềm mại để đỡ Thiết Kiếm Cửu Thức vô cùng cương mãnh.

Lúc ấy Lý Thiết Sam liền nói với Trác Lăng Chiêu:

- Lão phu trời sinh tí lực kinh người, nội lực cũng có chỗ độc đáo bí mật, nếu người nhất định muốn chết, chớ trách ta không nhắc nhở trước!

Một đời thanh danh liền đem công lực toàn thân quán trên thân kiếm, ra sức chém xuống!

Linh Âm biết Lý Thiết Sam từng chặt đứt một quả chuông lớn, oanh động thiên hạ. Không rõ tại sao lần này lão thảm bại, liền hỏi:

- Hẳn dùng càn lệ liễu điểm trúng huyết đạo trên người của thí chủ?

Lý Thiết Sam lắc đầu.

Linh Âm lại nói:

- Hẳn dùng nhu kinh hóa giải Thiết kiếm của người, lại dùng chưởng lực đả thương người?

Lý Thiết Sam không nói, tìm một cái hộp gỗ lớn trong thư phòng, mở ra nói:

- Đại sư tự xem đi!

Chỉ thấy trong hộp có một thanh Đại thiết kiếm dài tới tám thước, thân kiếm đã rạn nứt, mũi kiếm bị toác ra một cái khe, bất ngờ trong đó có một đoạn liễu nho nhỏ!

Ngũ Định Viễn cùng Linh Âm liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng đều hoảng sợ. Nên biết dùng càn lệ liễu mềm mại đón đỡ Thiết kiếm bình thường, võ công đã kinh thế hãi tục. Lại dùng càn lệ liễu non mềm ngăn cản thanh Đại thiết kiếm nặng bốn năm mươi cân trước mặt ra sức một trăm, thậm chí đánh cho thân kiếm vỡ ra, có thể nói là không thể ngờ được nội lực tinh thuần như vậy.

Linh Âm ghen hòng trên trời, hỏi:

- Người này niên kỷ chừng bao nhiêu?

Lý Thiết Sam nói:

- râu tóc đều đen, khoảng tầm năm mươi, tựa hồ còn trẻ hơn Kim Lăng Sương vài tuổi.

Ngũ Định Viễn hỏi:

- Lý trang chủ động thủ cùng người này đã bao lâu?

Lý Thiết Sam nhớ lại một lát, nói:

- Ba năm trước đây! Khi đó ta đến Tây Vực tìm một bằng hữu, bằng hữu không gặp mà lại gặp hãn.

Linh Âm cầm lấy một tờ giấy trắng trên bàn, hít một hơi thì tờ giấy trắng đang uốn lượn mềm mại lại giống như vật sống, dần dần thẳng lên, lộ vẻ linh mẫn do Âm Linh dùng nội lực quán chú vào. Chỉ thấy lão dùng kinh lực đánh xuống, "Phách" một tiếng liền cắm vào cạnh bàn. Bàn này được chế từ đàn mộc cứng rắn, Linh Âm dùng giấy mỏng có thể chém vào mặt bàn, công lực thật là kinh người.

Lý Thiết Sam đưa tay đặt giữa bàn, truyền nội lực vào. Linh Âm thử lại một lần, lần này giấy mỏng vỡ tan nhưng góc bàn cũng bị chém một khe.

Lý Thiết Sam nói:

- Công lực đại sư quả nhiên phi phàm.

Linh Âm lại thở dài nói:

- Công lực Trác Lăng Chiêu vẫn còn trên ta, xem ra chỉ có sư huynh của ta xuất mã, mới có thể đấu cùng hắn.

Mọi người im lặng không nói, đều biết nếu là “Kiếm Thần” Trác Lăng Chiêu đích thân đến đây, trận này tám phần đại bại.

Ngũ Định Viễn đột nhiên nói:

- Đại sư, không biết viện binh của quý phái khi nào thì đến?

Linh Âm bấm tay tính toán:

- Sư huynh đệ lão nạp ở tại Tung Sơn bốn viện, không người nào biết ta ở chỗ này, nếu biết mà xuất phát từ Tung Sơn tới đây thì cần khoảng hai mươi mấy ngày.

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ:

- Đám người Côn Luân Sơn đuổi giết chỉ là một mình ta, ta cần gì đại sư bọn họ kéo xuống nước?

Hắn trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Đại sư, Lý trang chủ, ta nghĩ Côn Luân Sơn muốn truy sát chỉ mình ta, tại hạ cáo từ, đem chúng dẫn đi là xong.

Linh Âm lắc đầu nói:

- Ngũ thí chủ, Côn Luân Sơn tàn sát Thiếu Lâm đệ tử ta, lão nạp há có thể không quản? Huống chi thí chủ có tâm nhân hậu, lão nạp càng không thể để người bị đám ác nhân đó sát hại.

Lý Thiết Sam cũng nói:

- Người là khách do lão hữu Chỉ Quan của ta dẫn tiến, lão phu có chức trách bảo toàn cho người, không nên nói lời này.

Ngũ Định Viễn thấy hai người nghĩa khí sâu nặng thì không khỏi cảm động, những định kiến về Lý Thiết Sam tan sạch, thầm nghĩ:

- Cũng được, hai người bọn họ đối đãi như thế, Ngũ Định Viễn ta hôm nay tận số nơi đây cũng không uổng"

Hắn hành sự chững chạc, luôn luôn tính trước làm sau, rất ít mạo hiểm. Nhưng trong tình thế này, ngoài nghe theo đề nghị của Lý Thiết Sam cùng Linh Âm thì sợ không còn chọn lựa nào khác.

Ngày ấy khi hắn tra án Yến Lăng tiêu cục, nào có thể ngờ tới kết cục mất quan hôm nay. Nếu như lúc ấy biết án tình này quỷ dị như thế, liệu hắn có thể vì việc nghĩa mà không chùn bước, quyết tâm phá đại án chăng? Sợ rằng chính hắn cũng không rõ.

Lúc này Lý Thiết Sam cùng Linh Âm thương lượng. Tối nay nghỉ lại, sáng sớm mai đám người lập tức chạy đi. Rời trang viện, Lý Thiết Sam sẽ đích thân hộ tống đám người Linh Âm đến gần Trường An mới thôi. Thứ nhất nơi đó đã vào thế lực Thiếu Lâm Tự, đồng đạo rất nhiều nên không cần lão đồng hành nữa. Thứ hai là thân phận của Lý Thiết Sam đặc dị, khi xưa có cừu hận cùng nhân sĩ võ lâm nhân Trung Nguyên, nên tránh xuất hiện ở Trường An.

Nguyên là hai người Linh Âm cùng Lý Thiết Sam một chính một tà, thể bất lưỡng lập. Một là cao tăng danh môn chính phái, một là quái kiệt cao ngạo năm xưa tạo phản. Lúc này do có cùng cừu địch mà bỏ hết thành kiến. Ngũ Định Viễn thấy thế thì trong lòng vui mừng nói không nên lời.

Lý Thiết Sam phân phó gia đình mượn mười mấy cỗ xe ngựa, mua mấy chục thớt ngựa tốt để thay đổi trên đường, lại chuẩn bị lương thực vật phẩm đầy đủ, tránh trên đường thiếu lộ phí. Mắt thấy mọi sự chuẩn bị thỏa đáng, mọi người mới đi nghỉ ngơi. Chỉ là tình thế khẩn trương, một đêm cả đám tỉnh tỉnh mơ mơ, giấc ngủ không được an ổn.

Tới bình minh, tăng chúng Thiếu Lâm cùng gia đình Thiết kiếm sơn trang đã thu thập ổn thỏa. Không bằng đi sớm một chút, đám người liền mở cửa trang muốn rời đi.

Đi tới trong đình viện, Ngũ Định Viễn thấy Lý Thiết Sam vì hăn mà bỏ lại gia nghiệp, không khỏi cảm kích, thở dài nói:

- Lý trang chủ chỉ vì tại hạ, không ngờ bỏ lại gia sản lớn to như vậy, Ngũ Định Viễn sao có thể đền đáp?

Lý Thiết Sam mỉm cười, nói:

- Có thể cứu tánh mạng một hảo hán, chút gia nghiệp này thì tính cái gì? Lại nói Lý mỗ cùng Côn Luân Sơn thù sâu như biển, sớm muộn phải quyết một trận tử chiến. Huynh đệ ngàn vạn lần đừng đem những chuyện nhỏ nhặt này để trong lòng.

Ngũ Định Viễn gật đầu thở dài một tiếng, trong lòng hạ quyết tâm, chỉ cần lần này có thể giữ được tánh mạng, ngày sau cần phải báo đáp ân tình của Lý Thiết Sam cùng Linh Âm.

Mọi người mở cửa chính, đang muốn đi ra chợt nghe một gã gia đình kinh hô một tiếng, tiếp theo hăn vội lui vào, mọi người thất kinh hỏi:

- Làm sao vậy?

Gia đình chỉ ra ngoài cửa, sắc mặt bi thảm, ú ớ nói không ra lời.

Linh Âm cùng Lý Thiết Sam nhìn nhau. Hai người vội vàng ra cửa xem, một trận cuồng phong thổi tới khiến đầy trời máu tươi bay đầy, bất ngờ thấy nơi cửa treo một khối thủ cấp!

Linh Âm hoảng sợ nói:

- Đây... Đây là người nào?

Chỉ thấy thủ cấp kia hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng chảy máu, râu tóc bạc trắng đều bị máu tươi nhuộm đỏ, tử trạng thật là bi thảm. Mọi người đang tự kinh hoàng, lại nghe một người quát to một tiếng vọt lên ôm lấy thủ cấp kia, lớn tiếng khóc ròng nói:

- Hoàng lão! Hoàng lão! Xin lỗi! Đều là ta hại lão...

Người này nước mắt rơi như mưa, thần thái bi phẫn muốn chết, chính là Ngũ Định Viễn.

Thì ra thủ cấp này chính là của lão ngỗ tác Hoàng Tế. Lão vừa là thầy cũng vừa là bạn của Ngũ Định Viễn, nguyên đã quy ẩn. Bởi án tình Yến Lăng tiêu cực mà bị Ngũ Định Viễn mời ra. Đâu thể ngờ lại đến tánh mạng của lão.

Ngũ Định Viễn bi phẫn trong lòng, xông lên phía trước, trong màn cát vàng cuồn cuộn hét lớn: "Tặc tử Côn Luân Sơn! Đi ra cho ta! Có gan mau ra cho ta!"

Linh Âm đang muốn đi tới an ủi, chợt nghe tiếng vó ngựa vang, mười mấy thốt ngựa từ sa mạc rất xa chạy như điên mà đến. Mọi người biến sắc, đang

muốn vào trang né tránh, lại nghe Lý Thiết Sam nói:

- Hành tung đã lộ, không còn kịp rồi.

Dứt khoát hai tay ôm ngực, hãnh diện nhìn chúng nhân Côn Luân.

Linh Âm phân phó quần tăng lấy ra binh khí, về sau động thủ thì phải toàn lực bảo vệ Ngũ Định Viễn cùng gia đình Thiết Kiếm sơn trang đào tẩu.

Lý Thiết Sam đề khí quát:

- Tiểu tặc Côn Luân Sơn lén lén lút lút! Mau lại đây nhận lấy cái chết cho ta!

Chỉ nghe đám người Côn Luân Sơn cười ha hả, tiếng vó ngựa băng băng, đã chạy tới trước cửa Thiết kiếm sơn trang.

Gã mập lùn trong Côn Luân Sơn cười dâm dăng nói: “Ai da! Sao toàn bộ là nam nhân, đánh như vậy chưa đủ ghiền. Lần trước tại Yến Lăng tiêu cục có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, mới thú vị. Ha ha! Ha ha!”

Tăng chúng Thiếu Lâm nghe vậy thì nhao nhao giận dữ, lập tức muốn tiến lên chém giết.

Lý Thiết Sam đưa tay cản lại, nói:

- Các sư phụ an tâm, không cần vội, lão phu ắt có dự liệu.

Sau đó quát to:

- Côn Luân chương môn đâu? Môn hạ đệ tử người gian dâm giết người cướp của, người cũng mặc kệ sao!

Lão lệ thanh nô hống, chấn đến trong tai người người ông ông cộng hưởng, chột nghe được xa xa truyền đến một âm thanh:

- Lý trang chủ cần gì tức giận như vậy. Sự tình trên giang hồ, há người có thể xuất đầu quần mọi chuyện?

Thanh âm kia nghe không cao nhưng lại rõ ràng vô cùng, dường như người lên tiếng có nội công thâm hậu còn trên cả Lý Thiết Sam. Mọi người chỉ thấy một nam tử vận trang phục thư sinh chừng hơn năm mươi tuổi, đầu chít khăn lưng đeo kiếm, tay cầm quạt xếp như bậc túc nho uyên bác, chậm rãi đi tới.

Lý Thiết Sam cùng Linh Âm nhìn nhau, thầm nghĩ:

- Cuối cùng “Kiếm Thần” vẫn tới !

Lại nhìn đám người Côn Luân Sơn, chỉ thấy “Kiếm Hàn” Kim Lăng Sương, “Kiếm Cổ” Đồ Lăng Tâm, “Kiếm Ảnh” Tiền Lăng Dị, rất nhiều cao thủ nhất lưu lẫn trong đám người.

Lý Thiết Sam thầm rùng mình, biết "Côn Luân thập tam kiếm" đã tề tụ, bên này chỉ có lão cùng Linh Âm là hai hảo thủ, những đệ tử gia đình không tính là gì. Lúc này đành đi một bước tính một bước.

Lý Thiết Sam cất cao giọng nói:

- Trác chương môn! Môn hạ đệ tử người làm ra chuyện không bằng loài cầm thú, người mặc kệ như vậy, ngày sau Côn Luân Sơn còn muốn đặt chân trên giang hồ sao?

Trác Lăng Chiêu chưa đáp lời, lại nghe gã mập kia nhe răng cười nói:

- Lão đầu, sao người biết chuyện Yến Lăng tiêu cục là do ta làm? Người làm sao biết ta cường gian ngay cả lão bà, nữ nhi, thị thiếp của Tề Nhuận Tường? Chẳng lẽ người trốn ở một bên rình coi, mở rộng tầm mắt? Ha ha! Ha ha!

Đám người Côn Luân Sơn cười hì hì không dứt, Trác Lăng Chiêu khẽ lay động chiết phiến nhưng không can thiệp.

Lý Thiết Sam cười lạnh nói:

- Gã mập! Người gian dân giết người tự có Thiếu Lâm Tự tìm người tính sổ, bất quá dám mở miệng nhục mạ ta, hôm nay còn muốn sống mà rời Thiết Kiếm sơn trang sao?"

Lý Thiết Sam tuy bị cường địch nhìn chăm chăm nhưng vẫn mở miệng hùng tráng, nhưng không đem toàn bộ Côn Luân Sơn để vào mắt. Gã mập kia lại như nghe được chuyện tức cười trong thiên hạ, cười đến suýt ngã cả ra, thở gấp nói:

- Lão đầu này muốn ăn đao rồi, còn đánh rắm thúi lăm, rùa đen người lại đây a! Tiểu lão đầu!

Lý Thiết Sam không tức giận, chỉ ngửa mặt lên trời cười nói: "Tiểu nhi vô tri!" Xoay mình bay lên, như một con chim lớn lao tới.

Gã mập kia đang cười to mà không ngờ đại họa lâm đầu. Chỉ thấy hai mắt Lý Thiết Sam như điện, trên không trung đang nhìn hẩn chăm chăm, đôi bàn tay to giống như ưng trảo chộp tới, gã mập kia cả kinh kêu lên:

- Má ơi!

Liên rút kiếm nhưng Lý Thiết Sam ra tay cực nhanh, sao để hắn thông dong rút kiếm chống đỡ? Thoáng chốc cự chưởng đuổi ra bốc gã mập kia lên, tiếp theo hai chân điểm một cái lên đầu một gã đệ tử Côn Luân khác, liền mượn lực nhảy về chỗ cũ. Đệ tử Côn Luân nọ bị giẫm óc văng tung tóe, hai mắt lồi ra, không ngờ đã chết.

Côn Luân môn nhân thấy thế đều khiếp sợ, bên bọn hắn tuy có cao thủ cỡ như Kim Lăng Sương, Đồ Lăng Tâm nhưng Lý Thiết Sam ra tay quá nhanh, công kích bất ngờ nên không kịp cứu viện.

Gã mập kia còn không biết tốt xấu, mắng:

- Tiểu lão đầu, người dám trêu chọc gia gia, lát nữa chưởng môn chúng ta tức giận, sẽ đem toàn gia già trẻ người giết sạch không tha...

Hắn đang còn lải nhải đe dọa đã bị Lý Thiết Sam kéo hai chân, hét lớn một tiếng như sét đánh:

- Chết!. Liên dùng sức kéo một cái thì chỉ nghe gã mập kia rống lên thê thảm, cả người bị xé thành hai nửa ngay tại trận, máu tươi cùng nội tạng chảy đầy đất.

Lý Thiết Sam đem hai mảnh thi thể gã mập ném đi, dùng nội lực hùng hậu hướng về Trác Lăng Chiêu. Chỉ thấy bên người Trác Lăng Chiêu nhảy ra một trung niên nam tử thấp bé, múa kiếm như bay, một trận tia chớp điện quang xuất hiện khi kiếm chiêu sử ra, hai mảnh thi thể gã mập kia đã bị cắt thành một đồng thít vụn, vấy đầy trên mặt đất.

Ngũ Định Viễn thấy Lý Thiết Sam ra tay như sét đánh, ngay tại trận liền đã xé chết gã mập hèn hạ, thủ pháp tàn nhẫn lần đầu mới thấy, không khỏi tỏ ý vui mừng. Chúng tăng Thiếu Lâm thấy hung thủ bị mất mạng, đồng loạt chấp tay trước ngực niệm:

- A Di Đà phật, thiện tai, thiện tai.

Hán tử thấp bé nhìn đồng thệ nát dưới đất, nói với Lý Thiết Sam:

- Lý trang chủ, người đã giết hai gã đệ tử của ngũ sư huynh ta, xem như bồi tội chuyện chúng ta tự ý xông vào bảo trang, ngôn ngữ vô lễ. Hai bên huề nhau, mời người không nên tiếp tay cho kẻ xấu."

Lý Thiết Sam mỉm cười, nói:

- Người là "Kiếm Báo" Mạc Lăng Sơn a! Nghe nói danh tiếng của người không xấu, xem như một hảo hán, sao đắm mình ở chung cùng những hạng không bằng tầm thú thế này?

Mạc Lăng Sơn đỏ mặt lên, khó có thể đáp lời.

Lý Thiết Sam ngửa mặt nhìn đám người Côn Luân Sơn, quát:

- Bên trong các người, ai giết người Yến Lăng tiêu cục, chà đạp nữ quyến người ta, đứng ra cho ta!"

Chỉ thấy lão thần uy lẫm lẫm, nhất thời không một người lên tiếng, chỉ có tiếng thở mạnh.

Qua một hồi lâu, một gã hán tử cao gầy nói:

- Giết người cướp tiêu, ta cũng có phần, thế nào?" Người nọ có hai gò má xương xấu, thái độ cao ngạo, chính là "Kiếm Ảnh" Tiền Lăng Dị.

Lý Thiết Sam quát:

- Thế nào ư? Chết!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bảo táp Tây Lương

Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Chỉ thấy lão lắc người lên trước, dùng đôi nhục chưởng nhất thời ác đấu cùng Tiền Lăng Dị. Công phu bình sinh của Lý Thiết Sam đều ở trên thân kiếm, không giỏi về quyền cước nhưng nội lực hùng hậu, tuy chỉ dùng quyền chiêu thông thường nhưng cũng có uy lực phá bi toái thạch.

Tiền Lăng Dị đỡ trái hở phải, không trụ được mà thụt lùi, trong lúc nguy cấp quát một tiếng:

- Xem kiếm! Tiếp theo trường kiếm ra khỏi vỏ. một trận hàn quang tỏa ra, Lý Thiết Sam thụt lùi một bước dài. Đã thấy Tiền Lăng Dị rút kiếm cầm trong tay, thân kiếm kia giống như trong suốt, nếu nhìn không kỹ thì chỉ cho là trong tay y có mỗi chuôi kiếm.

Thì ra ngoại hiệu "Kiếm Ảnh" Tiền Lăng Dị bắt đầu từ binh khí cổ quái này. Dựa vào mũi kiếm vô hình cùng chiêu số quỷ dị, không biết biết bao anh hùng hào kiệt đã chết trong tay y.

Tiền Lăng Dị một kiếm nhất thời đại chiếm thượng phong, Lý Thiết Sam gặp phải thế công sắc bén, lại thêm thân kiếm trong suốt đoán không được kiếm chiêu, đành phải nghe tiếng kiếm phong mà né tránh, không thể hoàn thủ. Đám người Ngũ Định Viễn thấy Lý Thiết Sam liên tiếp lui về sau, trong lòng đều trở nên lo lắng.

Lý Thiết Sam hét lớn một tiếng, thụt lùi mấy trượng, nhảy ra một bên trầm giọng nói:

- ‘ Kiếm Ảnh ’ thì tính là gì! Người đâu! Mang Thiết kiếm đến cho ta!

Chỉ thấy ba gã gia đình chậm rãi đi ra, hợp lực khiêng một thanh Đại thiết kiếm dài tám thước trước mặt đến Lý Thiết Sam. Mọi người sao chưa từng nghe tới "Thiết kiếm Cửu Thức", đều tròn mắt mà nhìn, không biết lão làm sao để vận dụng thanh Đại thiết kiếm nặng nề này.

Lý Thiết Sam một tay nhắc Đại thiết kiếm, quát một tiếng như sét đánh:

- Chịu chết đi!

Thân hình lão cao lớn, trên tay là thanh đại kiếm còn dài hơn cả người thường, nặng tới bốn năm mươi cân, râu bạc giậm dữ vểnh lên, hai mắt chăm chăm đúng như thiên tướng hạ phàm.

Tiền Lăng Dị thấy lão như thế như vậy, thầm nghĩ:

- Lão nhân này phô trương thanh thế, đại kiếm công kình không thể linh động, ta nên công vào hạ bàn.

Tiền Lăng Dị lặn một vòng dưới đất, giơ kiếm chém vào hai chân Lý Thiết Sam, Lý Thiết Sam quát to:

- Chết!

Một kiếm nặng nề trảm xuống nhanh như thiểm điện!

Tiền Lăng Dị cực kỳ hoảng sợ, thầm nghĩ:

- Kiếm pháp này há có thể nhanh như vậy?

Liền mau chóng cầm "Kiếm Ảnh" trong tay che nơi đỉnh đầu, tay trái cũng giơ vỏ kiếm hợp thành chữ thập, tụt hết công lực bình sinh đỡ một trảm kinh thiên động địa của Lý Thiết Sam.

"Choang" một tiếng vang lớn, Tiền Lăng Dị chấn động mã bộ, hai đầu gối mềm nhũn, bị lực đạo hùng hậu của thiết kiếm làm cho quỵ xuống. Chỉ thấy sắc mặt y phát tím như chân lực không đủ, chỉ đành ra sức chống đỡ. Lý Thiết Sam vận thêm công lực như muốn một kiếm chém chết người này. Thiết kiếm càng như thái sơn áp đỉnh trảm xuống, ép tới xương cốt toàn thân Tiền Lăng Dị rung động kêu răng rắc như muốn gãy. Tiền Lăng Dị mấy lần muốn chạy trốn, đều không thể động đậy.

Mắt thấy Tiền Lăng Dị lâm trận liền muốn tận số, bỗng trong môn nhân Côn Luân nhảy ra một người. giơ lên kiếm điểm trên Thiết kiếm của Lý Thiết Sam, Lý Thiết Sam chỉ cảm thấy một luồng nội lực cực âm hàn truyền đến, thoáng chốc thân thể có điểm phát run, Thiết kiếm trên tay chợt lay động ra.

Tiền Lăng Dị thấy kinh lực trên tay buông lỏng, tìm được đường sống trong chỗ chết, liền vội vàng lăn một vòng rồi cuống quýt bò dậy, tiếp theo đầy mặt máu hổ trở lại trong đám người. Người nọ thấy Tiền Lăng Dị thoát hiểm thì liền thu hồi trường kiếm, không hề tiến công. Lý Thiết Sam ngưng mắt nhìn lại, người này chính là "Kiếm Hàn " Kim Lăng Sương

Lý Thiết Sam thấy Kim Lăng Sương trầm mặc không nói, chỉ nhìn lão chăm chăm, lúc này cười lạnh nói:

- Giỏi cho một đám Côn Luân Sơn, không ngờ lại hai đấu một.

Trong lòng lại thầm nghĩ:

- Họ Kim này mấy năm không thấy, võ công đã luyện đến mức này, Côn Luân Sơn xuất hiện nhân tài lớp lớp, hôm nay nếu không tốc chiến tốc thắng, chỉ sợ phải chết ở chỗ này!"

Lý Thiết Sam hít một hơi chân khí, Thiết kiếm trên tay chém ngang vào lưng Kim Lăng Sương. Kim Lăng Sương thấy kiếm thế mãnh liệt cũng không dám chậm trễ, bước về phía trước một bước. Thiết kiếm rất dài, Kim Lăng Sương tiến lại gần công kích chính là đánh vào điểm yếu của binh khí dài.

Kim Lăng Sương vận khởi tâm pháp sư môn đích truyền là "Kiếm Hàn", tức khắc trên thân kiếm ngưng kết ra một tầng sương lạnh, mũi kiếm khê

run, bao quát chỗ bảy đại huyết trên người Lý Thiết Sam. Mắt thấy hãn tới gần thêm vài bước là có thể phá được Thiết kiếm của Lý Thiết Sam.

Lý Thiết Sam liền tăng sức mạnh trên thân kiếm, nhất thời kiếm thế gào thét, chung quanh cát bay đá chạy. Kim Lăng Sương ngưng thần giới bị, chỉ thủ không công, bộ pháp lại biến ảo theo hướng tấn công của Lý Thiết Sam.

Lý Thiết Sam cười lạnh, Kim Lăng Sương tới gần vốn rất hợp ý lão, lão có tu tập một bộ bí kỹ chuyên dụng khắc chế người đánh cận chiến, gọi là "Chưởng trung kiếm", từng đánh gục không biết bao nhiêu hào kiệt. Lão thấy Kim Lăng Sương tiến lại từng bước thì trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ:

- Nếu người lại tới thêm vài bước, Thiết kiếm ta chuyển hướng công vào sau đầu người, tay trái ta lại thưởng người một chiêu 'Chưởng trung kiếm', rùa đen người còn có mạng sao?

Kim Lăng Sương thấy Lý Thiết Sam ung dung như đã tính trước thì trong lòng cả kinh, lại thấy ống tay áo trái Lý Thiết Sam khẽ lay động, rõ ràng đang ẩn dấu hậu chiêu lợi hại, thầm nghĩ:

- Ta liệu mạng chịu của người một chưởng, cũng phải sử xuất tuyệt chiêu 'Hàn Tinh Lạc Trường Không', đâm trên người người mấy cái lỗ!

Hai người lòng mang quỷ kế, quyết lấy kỳ chiêu đánh gục đối phương ngay tại trận.

Chợt nghe một người nói:

- Khoan động thủ!

Chính là Côn Luân chưởng môn Trác Lăng Chiêu lên tiếng.

Kim Lăng Sương vừa nghe chuông môn có lệnh, liền thu kiếm nhảy về. Lý Thiết Sam cũng không truy kích theo. Lão thấy Trác Lăng Chiêu khẽ lay động chiết phiến, không coi ai ra gì, đi về phía bản thân lão thì nhất thời đề phòng.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Hay cho cái danh ‘Thiết kiếm Chấn Thiên Nam’! Lý trang chủ, so với năm xưa thì võ công của người tiến nhanh rồi! Chi bằng để bốn tọa lãnh giáo mấy chiêu của người.

Lý Thiết Sam cười ha hả:

- Trác chuông môn! Lý mỗ võ nghệ không bằng người, bất quá đại trượng phu lấy yếu chống mạnh chính là bản sắc hiệp nghĩa. Lý mỗ sao nào có sợ gì!

Liền vung Thiết kiếm lên quát lớn một tiếng:

- Mau vào nhận chiêu đi!

Trác Lăng Chiêu lắc đầu, nói:

- Bốn tọa không có thâm cừu đại hận cùng Lý trang chủ. Tuy người hạ sát hai gã môn hạ của ta nhưng giang hồ hung hiểm, chỉ trách chính bọn chúng học nghệ không tinh, không oán được người bên ngoài. Hôm nay bốn tọa chỉ muốn tìm một gã bộ đầu họ Ngũ danh Định Viễn, người này không quan hệ đến trang chủ, ta chỉ muốn dẫn hắn đi, Tặng chúng Thiếu Lâm và gia nhân của quý trang, bốn tọa tuyệt không gia hại.

Lý Thiết Sam cười lạnh nói:

- Ngũ bộ đầu là khách quý của bốn trang, há có thể để người mang đi?

Linh Âm vốn ở một bên lẳng lặng xem, lúc này cũng nói:

- Trác chương môn, môn đồ của người giết đệ tử Thiếu Lâm ta, tàn sát toàn gia Yến Lăng tiêu cực, lão nạp há có thể để người thực hiện ý đồ?

Trác Lăng Chiêu cười ha hả, nói:

- Đã như vậy, bốn tọa không lộ chút tài mọn thì khó khiến cho các người tâm phục

Vừa nói giơ hai ngón tay, mỉm cười nói:

- Lý trang chủ, bốn tọa liền lấy song chỉ tiếp cái uy danh ‘ Thiết kiếm Chấn Thiên Nam ’ của người."

Môn nhân Côn Luân Sơn đồng loạt khom người nói:

- Cung kính chiêm ngưỡng thần kỹ của chương môn nhân!

Mỗi người thần thái cung kính, tựa hồ Trác Lăng Chiêu nhất định chiến thắng

Lý Thiết Sam biến sắc, lửa giận bốc lên. Lão thuộc số ít những cao thủ thành danh giang hồ, bình sinh ít có địch thủ. Lúc này nghe Trác Lăng Chiêu khinh thị bản thân thì sát ý trong lòng đại thịnh. Quát:

- Giỏi! Không ngại thì thử một lần!

Từ khi bị Trác Lăng Chiêu dùng một nhánh liễu đánh bại, Lý Thiết Sam khổ luyện một môn nội lực càng thêm cương mãnh, từng chặt đứt những

khối đá lớn thành hai nửa trơn nhẵn như thái mì, đủ thấy uy lực cường đại vượt xa năm xưa chặt đứt chuông lớn.

Lý Thiết Sam liền cởi áo trên lộ ra cơ thể hùng vĩ, dù đã tuổi đã cao nhưng thân thể tinh tráng không kém thiếu niên.

Chỉ thấy sau lưng lão có xăm một con mãnh hổ thần thái hung ác, như đang dạo từng bước trên núi, bên cạnh có hai hàng chữ: “Gò hoang ẩn mình cộp dữ. Che nanh dấu vuốt im hơi” (1)

Trên trán mãnh hổ có một chữ "Nam", liền liên tưởng tới ngoại hiệu "Thiết kiếm Chấn Thiên Nam" của lão.

Mọi người không biết lai lịch hình xăm, đều tấm tắc lấy làm kỳ. Linh Âm thấy thứ loang lổ kia lại thở dài.

Lý Thiết Sam giơ kiếm qua đầu, đem công lực toàn thân qua cánh tay phải quán chú vào trên Thiết kiếm. Thiết kiếm chưa ra mà trên đầu đã bốc lên bạch khí như cái lồng hấp. Mọi người thấy Lý Thiết Sam nâng Thiết kiếm như nâng đại đỉnh, đủ thấy trên nội lực thâm hậu ra sao.

Lý Thiết Sam thầm nghĩ trong lòng, lần trước Trác Lăng Chiêu lấy càn cảnh liễu đỡ một kích kinh thiên động địa của lão, công lực dù cao nhưng cũng phải mượn ngoại vật, hiện tại chỉ lấy hai ngón tay thịt tiếp Thiết kiếm, chẳng lẽ đầu óc điên rồi? Trừ phi Trác Lăng Chiêu luyện qua công phu chỉ thượng thần kỳ như Thiếu Lâm Đại Lực Kim Cương Chỉ. Có điều theo lão biết thì Côn Luân Sơn không bất cứ ngoại môn ngành công gì, thực đoán không ra dụng ý của Trác Lăng Chiêu. Nhưng nếu đoán không ra thì cũng không cần hao tâm tổn sức, bắng vào tay chân thấy thực lực cũng được.

Lý Thiết Sam nhất tâm rửa nhục, phát động thần công đem nội lực mấy chục năm quán chú trên thân kiếm, hơn nữa trời sinh lão có tí lực kinh

người, trong thiên hạ không người nào có thể ngăn cản một trăm thái sơn áp đỉnh này.

Thế công trước mắt hung hiểm dị thường nhưng Trác Lăng Chiêu lại mỉm cười, hai tay vẫn để trong tay áo, toàn bộ không để ý tới uy hiếp của Lý Thiết Sam, thần thái ngạo mạn.

Lý Thiết Sam cuồng nộ công tâm, lập tức trợn mắt chăm chăm, hét lớn một tiếng:

- Chết!

Thiết kiếm chém xuống thẳng như chớp giật! Mọi người thấy Trác Lăng Chiêu có thể bị chém thành một đồng thịt ngay tại trận. Từng người nín thở ngưng thần, muốn xem vị chương môn Côn Luân này ứng phó ra sao với một kích khai thiên bổ địa, thần uy lẫm lẫm kia.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng, Thiết kiếm chém xuống, Thân hình Trác Lăng Chiêu nhoáng lên lùi về phía sau tránh kiếm, nhất thời mặt đất bị Lý Thiết Sam bổ thành một cái rãnh sâu dài ba thước, rộng nửa thước. Cát bụi bắn khắp nơi, khí thế trên kiếm càng xem càng thêm kinh người. Mọi người đứng quan sát thấy kiếm pháp cương mãnh bậc này thì trong lòng hoảng sợ, tấm tắc lấy làm kỳ.

Lý Thiết Sam cười lạnh một tiếng, sát khí trên mặt đại thịnh. Xoạt một tiếng, Thiết kiếm liền từ trái chém ngang sang phải, gió nóng dữ dội như muốn bức chín người, chém thẳng vào bên hông Trác Lăng Chiêu. Nếu kiếm này trúng đích, chỉ sợ Kiếm Thần bị chém làm hai nửa ngay tại trận, chết bi thảm không nói nổi.

Mắt thấy mũi kiếm tiến đến, Trác Lăng Chiêu chỉ cười nhạt, đột nhiên thân ảnh thoáng một cái, nhẹ nhàng tung bay về phía sau ba thước. Mũi kiếm

liền vẽ qua bên cạnh eo hắn mấy tấc, quả nhiên là hung hiểm. Lý Thiết Sam điên cuồng hét lên một tiếng chuyển thân, lại chém ra một kiếm, mọi người thấy Thiết kiếm rất nặng trong tay lão lại chỉ như trường kiếm thông thường, mắt thần lực hơn người mà trong lòng hoảng sợ.

Hai người liên tiếp qua mười đến kiếm, Trác Lăng Chiêu ý vào thân pháp nhẹ nhàng, mỗi lần đều vừa vặn tránh được thế công Thiết kiếm, đủ thấy nhãn quang của hắn cực chuẩn về kiếm pháp của Lý Thiết Sam.

Đám người Ngũ Định Viễn, Linh Âm thấy Lý Thiết Sam thần uy lẫm lẫm, nhưng thủy chung sờ không được tới góc áo Trác Lăng Chiêu đều thầm lo lắng.

Đấu đến lúc này, Lý Thiết Sam thấy đối thủ không muốn đối cường chiến, lập tức nhảy một bước về sau, lớn tiếng quát:

- Họ Trác ! Người mới vừa rồi cuồng ngôn phóng ngữ, nói làm được cái gì?

Trác Lăng Chiêu cười ha hả, nói:

- Ta vừa mới nói rõ, nói hôm nay bốn tọa chỉ dùng song chỉ, đánh tan cái danh Thiết Kiếm Chấn Thiên Nam của người.

Hai hàng chân mày Lý Thiết Sam lạnh lạnh nhướng lên, nói:

- Nếu người nhớ kỹ bản thân buông lời rầm chó như thế nào, sao còn đông lui tây trốn như vậy? Như vậy thì tính gì là hảo hán?

Trác Lăng Chiêu mỉm cười, nói:

- Nếu Lý trang chủ đã chỉ trích, bốn tọa cũng không dờn bước nữa.

Hắn đứng nghiêm gót chân, nhẹ nhàng giơ hai ngón tay, mỉm cười nhìn Lý Thiết Sam, Thần thái vô cùng kinh miệt nói:

- Lý trang chủ, có thể động thủ.

Lý Thiết Sam thấy hắn khinh người như thế, giận dữ muốn điên, thầm nghĩ:

- Lão tặc này coi thường ta như thế, hôm nay không đem hắn bổ thành đồng thịt, sao tiêu tan ác khí trong lòng ta?

Hai tay Lý Thiết Sam cầm chuôi kiếm, tiếp theo thổ nạp thật sâu, phát động công lực sáu mươi năm, từ đan điền chảy ra nội lực hùng hậu như bài sơn đảo hải quán chú vào Thiết kiếm, ngay cả nội công hộ thể cũng đem triệt tiêu. Mọi người thấy sát khí trên mặt lão đại thịnh, chân khí trên thân kiếm lay động mệnh môn, đều biết lần so kiếm này liên quan thanh danh cả đời lão, tuyệt đối không thể khinh thường. Song phương địch ta nín thở ngưng thần, đều xem Trác Lăng Chiêu ứng phó sao với một trăm mà Lý Thiết Sam đặt cả danh dự.

Chính khi Ngũ Định Viễn đang cảm thấy hưng phấn, chợt thấy Linh Âm ở một bên nhíu chặt chân mày có vẻ lo lắng, trong lòng Ngũ Định Viễn kỳ quái, lúc này thấp giọng hỏi:

- Đại sư làm sao vậy? Chẳng lẽ lo lắng kiếm này của Lý trang chủ không đủ lực đạo sao?

Linh Âm khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Không phải, luận về lực đạo, đương thời không có kiếm pháp đủ so sánh cùng Thiết kiếm.

Ngũ Định Viễn ồ một tiếng, nói:

- Đã như vậy, đại sư cần gì sầu lo?

Linh Âm lắc đầu, nói:

- Lão nạp lo là, ngược lại kiếm này dụng lực đạo quá mức bá đạo.

Ngũ Định Viễn có điểm kinh ngạc, hai đại cao thủ giao đấu. Trác Lăng Chiêu nói rõ lấy lực hai ngón tay tiếp Thiết kiếm, theo lý Lý Thiết Sam càng dùng toàn lực càng tốt, sợ chỉ chân lực trên thân kiếm không đủ mạnh bạo, Linh Âm sao lại nói ngược như vậy?

Ngũ Định Viễn không hiểu, vội hỏi: - Lời này của đại sư có ý gì?

Linh Âm lắc đầu nói:

- Kẻ thiện chiến đầu tiên là bảo mạng để cầu thắng. Lý trang chủ vận dụng nội lực như vậy, chỉ sợ nửa đường hư thoát, để cho người thừa cơ hội.

Ngũ Định Viễn nghe xong lời này cái hiểu cái không, hoàn toàn không cách nào đáp lời.

Đang khi nói chuyện, chỉ nghe Lý Thiết Sam ngửa mặt lên trời huýt dài, trường kiếm nương theo tiếng kêu oai hùng, mang theo tiếng gió sắc bén phá không, cương mãnh công ra một kích trí mạng!

Mắt thấy Thiết kiếm nặng nề của Lý Thiết Sam bổ tới, gió nóng trên thân kiếm xoắn tới khiến cát bụi dưới đất bay loạn, cuốn hai người vào bên trong cát vàng.

Đám người đứng quan sát ở gần, khi cát bay qua thì trên mặt nóng rất đủ thấy lực đạo kiếm này ra sao. Dự đoán rằng "Kiếm Thần" Trác Lăng Chiêu

tiếp cự lực kinh thiên động địa kia, nếu không bị trảm thành thịt nát thì cũng ăn thiệt thòi rất lớn.

Thiết kiếm đang muốn chém xuống, Ngũ Định Viễn chợt thấy khóe miệng "Kiếm Thần" nhếch lên tựa hồ có mưu kế, trong lòng hẩn trở nên không yên. Liền vào lúc này trong trận đã cát bay đá chạy, mờ mờ ảo ảo không thấy rõ, không biết hai người cao thấp thế nào.

"Oanh" một tiếng vang lớn, Thiết kiếm nặng nề chém xuống, song phương địch ta đều biến sắc, không biết thắng bại sao.

Qua không một hồi lâu, cát vàng chậm rãi lắng xuống lộ ra tình cảnh trong trận, trong lòng đám người khẩn trương, mau chóng nhìn lại.

Khắp nơi bao la, giữa ánh rạng đông sáng sớm chiếu trên sa mạc, chỉ thấy Lý Thiết Sam hai tay giơ Thiết kiếm trầm trọng, mũi kiếm lại ngoan ngoãn nằm trên ngón tay Trác Lăng Chiêu!

Ngũ Định Viễn run giọng nói:

- Nay... Điều này sao có thể...

Một bên tăng chúng Thiếu Lâm cùng gia đình sơn trang càng là mặt xám như tro tàn, cả đám đều thốt không nên lời. Nên biết Thiết kiếm của Lý Thiết Sam cương mãnh thế nào, Trác Lăng Chiêu có thể lấy nhục thể tiếp được kiếm thế hung hãn mãnh liệt bậc này, quả thực là không thể tin nổi.

Chỉ thấy Trác Lăng Chiêu mỉm cười, nói:

- Lý trang chủ, đa tạ.

Hắn vận kình muốn đoạt Thiết kiếm nhưng Lý Thiết Sam nội lực hùng hồn nên đoạt không được.

Trác Lăng Chiêu vuốt cằm nói:

- Hảo nội lực!

Trên tay tăng sức, "Đương" một tiếng, không ngờ đã bẻ gãy Thiết kiếm.

Thiết kiếm bị phá, nhất thời sắc mặt Lý Thiết Sam bi thảm, liền thối lui vài bước, cúi đầu nhìn kiếm gãy trong tay im lặng không nói gì.

Ngũ Định Viễn thấy chỉ lực tuyệt thế của Trác Lăng Chiêu thì trong lòng nguội lạnh, thầm nghĩ:

- Người này võ công cao đến bậc này, sợ rằng đương thời không có địch thủ, xem ra hôm nay ta có chạy đằng trời .

Hắn thở dài một tiếng, liền muốn tiến lên nhận thua, mặc cho Côn Luân môn nhân mang đi, để tránh liên lụy người vô tội.

Ngũ Định Viễn đang muốn từ trong đám người đi ra, bỗng có một người ngăn cản hắn, nói:

- Ngũ bộ đầu chớ để lo lắng, xem lão nạp lột cái mặt nạ của người này xuống.

Tiếp theo chậm rãi tiến vào giữa sân.

Chú thích:

(1) Hán việt: Kháp như mãnh hổ ngọa hoang khâu tiềm phục trảo nha nhẩn thụ.

Trích trong bài Vô đề của Tống Giang:

Tự ấu tăng công kinh sử,

Trưởng thành diệc hữu quyền mưu.

Kháp tự mãnh hổ ngọa hoang khâu,

Tiềm phục trảo nha nhẩn thụ.

Bất hạnh thích văn song giáp,

Na kham phối tại Giang Châu.

Tha niên nhược đắc báo oan cừ,

Huyết nhiễm Tầm Dương giang khẩu.

Dịch thơ:

Thuở nhỏ dùi mài kinh sử

Lớn lên kiêm cả quyền mưu

Gò hoang ẩn mình cộp dũ

Che nanh dấu vuốt im hơi

Hai má quan triều khắc chữ

Giang Châu chịu cảnh tù đầy

Oán ấy năm nào báo phục

Tâm Dương huyết sẽ nhuộm đầy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam

Hồi 4

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Người này đầu tròn vận tăng y, bảo tướng trang nghiêm, chính là một trong Thiếu Lâm tứ đại kim cương, Linh Âm đại sư.

Trác Lăng Chiêu thấy lão hạ tràng, nhất thời cười nói:

- Đại sư cũng muốn thử song chỉ của ta sao?

Linh Âm hừ một tiếng, nói:

- Trác chương môn tâm cơ cao như thế, lão nạp há có thể bỏ lỡ?

Ngụ ý tựa như Trác Lăng Chiêu có chuyện ám muội.

Ngũ Định Viễn nghe xong lời này thì thầm lưu tâm, liền lui về đám người.

Trác Lăng Chiêu nghe ra Linh Âm châm chọc, liền cười ha hả, nói:

Đại sư là nói ta dối trá sao?

Linh Âm lạnh lùng thốt:

- Lão nạp chỉ nghe nói Côn Luân kiếm pháp rất cao, chưa nghe công phu tay áo cũng lợi hại như vậy.

Trác Lăng Chiêu biết đã lão nhìn thấu ám chiêu của hắn, nhất thời ngửa mặt lên trời cười to. Thì ra Linh Âm lạnh nhạt quan sát, đã nhận ra rõ ràng từng tình thế trong trận.

Lúc trước lão thấy Lý Thiết Sam vận dụng toàn lực, nội lực hộ thể nơi ngực bụng không còn, nếu như có biến chỉ sợ không ổn. Quả nhiên mới vừa rồi khi Lý Thiết Sam xuất kiếm, Linh Âm liền nhìn thấy trái tay áo Trác Lăng

Chiêu khê động, đúng là tụ kinh lực vào tay áo, đánh lén nơi ngực bụng Lý Thiết Sam.

Nếu lúc bình thường, Lý Thiết Sam có thần công hộ thể, dù ám kinh kia mạnh hơn trăm lần thì có gì ngại? Chỉ là lão vừa mới toàn tâm đả thương địch thủ, không lo phòng ngự trên người, ngực bụng rất yếu ớt sao có thể chịu nổi? Nhất thời liền để Trác Lăng Chiêu đắc thủ.

Chân khí không tinh, kinh lực bị ngăn trở, dù cho Thiết kiếm cương mãnh gấp trăm lần thì có nghĩa lý gì? Liền để cho người nhẹ nhàng đoạt được kiếm.

Trận này Trác Lăng Chiêu chiến thắng, kỳ thật toàn bộ ý vào tâm cơ xảo diệu, rõ ràng mở đầu dùng phép khích tướng, nói là lấy hai ngón tay phá "Thiết Kiêm Cừu Thức", khiến cho Lý Thiết Sam một lòng đả thương địch thủ, lại thừa lúc đối thủ sơ sẩy mà lấy dùng kinh lực nơi tay áo ám toán. Thiết kiếm vừa chậm, chân khí không tinh, hăn lại lấy chỉ lực tiếp được một kích nhìn như kinh thiên động địa này.

Thủ pháp của Trác Lăng Chiêu rất xảo diệu nên không ai nhìn ra, về phần hăn lấy chỉ lực bẻ gãy Thiết kiếm Lý Thiết Sam chính là xảo kinh "Tứ lạng bạt thiên cân", nếu không phải Lý Thiết Sam vận kinh thu hồi Thiết kiếm, Trác Lăng Chiêu cũng không thể tá lực đả lực mà bẻ gãy nó .

Linh Âm thấy thần sắc Lý Thiết Sam bị thương, liền đi tới bên cạnh lão, nhẹ giọng nói:

- Lý trang chủ không nên thất vọng, chương môn Côn Luân này chỉ dùng xảo thủ, không phải thực có chỉ lực cỡ đó. Người này thủ pháp hèn hạ, đợi lão nạp đến phá kế của hăn, hã cơn giận cho thí chủ!

Lý Thiết Sam sao không biết Trác Lăng Chiêu xảo trá, chỉ là hăn tay không cùng lão giao đấu, há có thể lại mở miệng nói đối phương dối trá? Đành phải là cười khố nói:

- Đại sư ngàn vạn lần cẩn thận để ý.

Lý Thiết Sam bại một lần, ngoài đại sư Thiếu Lâm Tự Linh Âm thì không còn ai có thể ngăn cản Trác Lăng Chiêu. Trước mắt chỉ đánh bại Trác Lăng Chiêu, mới có thể bảo trụ tánh mạng Ngũ Định Viễn cùng vô số môn nhân.

Linh Âm không nói gì, chỉ chậm rãi đi tới ngạo nghễ nhìn Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu có thể lấy lực tay áo đả thương người, xảo kinh đoạn kiếm, võ công đã là đệ nhất nhân đương thời. Có điều hăn lại khoe khoang, lấy tâm cơ mà đùa bỡn không phải chính nhân quân tử. Linh Âm quyết tâm phải bóc trần hoa chiêu của hăn, khiến hăn phải bêu xấu, mới thở ra một ngụm ác khí.

Trác Lăng Chiêu lại hai tay giấu trong tay áo, ánh mắt nửa mở nửa khép, tựa như không thấy Linh Âm.

Linh Âm thấy dáng vẻ của hăn như thế, lúc này trầm giọng nói:

- Thí chủ so chiêu cùng lão nạp, cũng là chỉ dùng song chỉ sao?

Hai mắt Trác Lăng Chiêu sáng ngời, cười nói:

- Có gì mà không được?

Linh Âm tức giận, thầm nghĩ thân phận lão thế nào mà lại có người dám xem thường như vậy. Một trận này nếu lại bại, đánh mất mạng già thì không

nói, nhưng chẳng phải đã phá hủy uy danh ngàn năm Tung Sơn Thiếu Lâm Tự sao? Tâm niệm như thế, thần sắc càng trở nên nghiêm túc.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Đại sư dùng binh khí gì?

Linh Âm lại không đáp lời, thần công toàn thân lưu chuyển, pháp tướng trang nghiêm, chính là một trong tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, "Đại Bi Hàng Ma Xử" nội lực chính tông.

Chỉ thấy nội lực của lão chuyển lên ống tay áo, khiến nó dù ở trong cuồng phong sa mạc nhưng không hề lay động. Mọi người cùng thầm khen:

- Thiếu Lâm tứ đại kim cương, quả thật là danh bất hư truyền.

Linh Âm biết rõ Trác Lăng Chiêu có thể lấy kinh lực tay áo đả thương người, đã biết thì phá cũng không khó khăn. Chỉ cần buộc hãn sử xuất song chỉ ngăn địch, bắt hãn phải hạ đài coi như thắng một trận.

Linh Âm ngưng lực tại chỗ yếu hại nơi ngực bụng, thầm nghĩ:

- Ta chương chỉ phát sáu thành công lực, còn lại bốn thành bảo vệ cho yếu hại ngực bụng, chỉ cần hãn dùng kinh lực tay áo, nhất định có thể buộc hãn luống cuống tay chân!

Lão đã hạ quyết tâm tự tin tất thắng, lập tức giương giọng bật hơi, dậm chân mở trung bình tấn, chậm rãi đẩy ra một chương.

Linh Âm thân phận bậc nào, giơ tay nhắc chân cũng có uy lực lớn lao, ai ngờ lão lại xuống mã bộ, có thể thấy được uy lực chương này. Một người là

võ lâm Thiếu Lâm thánh tăng hàng đầu, một người là Côn Luân chương môn xưng hùng Tây Vực, lần ác đấu này thật sự không phải chuyện đùa.

Linh Âm vận khởi chương lực, sáu thành công địch, bốn thành tự thủ. Chỉ chờ Trác Lăng Chiêu diễn chiêu cũ, lại lấy kinh ám tay áo toán bản thân, liền lấy bốn thành nội lực hộ thể liều mạng chịu ám toán, cũng muốn đánh trận quyền cước, làm đối phương loạn đầu trận tuyến.

Đơn chương của Linh Âm đẩy ra, chương lực chưa rời thân mà chương phong đã làm cát vàng dưới đất bay loạn. Mọi người đứng quan sát thấy chương lực cương mãnh như thế, trong lòng đều kinh hãi vạn phần. Ngũ Định Viễn vui vẻ, thầm nghĩ:

- Thật tốt quá, võ công Linh Âm đại sư cao minh, tất có thể phá chiêu của Trác Lăng Chiêu. Để chúng ta thở ra được ngậm khí giận này.

Liền vào lúc này Trác Lăng Chiêu cũng đánh ra một chương, hai ngón tay đâm thẳng tới bàn tay Linh Âm.

Thiếu Lâm Tự Kim Cương Chỉ độc bộ thiên hạ, Linh Chân đại sư là sư đệ của Linh Âm, đó là hảo thủ về Kim Cương chỉ lực, Linh Âm vừa thấy chỉ pháp của Trác Lăng Chiêu, liền biết hẳn không học ngoại môn chỉ lực, Trong lòng không khỏi thầm cười lạnh, thầm nghĩ:

- Lấy chỉ lực của người chống lại chương lực của ta, xương ngón tay không bị gãy mới lạ, bi thảm không nói nổi!

Mắt thấy chương chỉ của hai đại cao thủ muốn tiếp xúc, chợt thấy ống tay áo của Trác Lăng Chiêu khẽ động, Linh Âm rung mình, biết hẳn có âm mưu vội vàng nhìn lại, chỉ thấy hai ngón tay của Trác Lăng Chiêu vốn đang thẳng lúc này đã gấp lại, hóa chương thành quyền, xem ra có ý dùng quyền

tiếp chưởng lực hùng hậu của lão. Nhưng bàn tay hắc giấu ở trong tay áo, mọi người đứng quan sát nhìn không ra xảo diệu trong đó.

Linh Âm thấy Trác Lăng Chiêu lại dối trá, trong lòng chợt dâng lên cảm giác không ổn, đang muốn thối lui thì đột nhiên thân ảnh Trác Lăng Chiêu vừa động, đã bay tới trước mặt, Linh Âm không thể né tránh, đơn chưởng vội vàng đánh ra. Chỉ nghe bụp một tiếng vang nhỏ. Nội lực hai người đụng vào nhau, một luồng nội lực vô cùng bá đạo chợt phá hộ thể Lâm Linh mà vào.

Trác Lăng Chiêu tụ nội lực cả đời khổ luyện đột kích, ngay cả hộ thể nội lực của bản thân cũng triệt hạ, có thể nói vô cùng hung mãnh bá đạo.

Mắt thấy Trác Lăng Chiêu không thêm hộ thủ ngay cả những bộ vị yếu hại toàn thân, Linh Âm nghĩ dùng sáu thành nội lực ngăn địch có vẻ không đủ, một cao một thấp chênh lệch lập tức cách xa, chân lực hai người kích động lẫn nhau, Linh Âm vội vận thần công Thiếu Lâm, thu kinh bảo vệ yếu hại ngược nhưng đã muộn, nội lực Trác Lăng Chiêu đã theo kinh mạch trong cơ thể truyền vào, hộ thể thần công Linh Âm mặc dù hùng hậu nhưng huyền quan đã bị phá, sao có thể chịu được? Thoáng chốc hơi thở bị kiềm hãm, máu tươi đại miện phun ra, chịu nội thương đương trường.

Trác Lăng Chiêu hai tay ôm quyền, cười ha hả, nói:

- Đa tạ, đại sư nội lực thâm hậu, Tứ Đại Kim Cương quả thật là danh bất hư truyền.

Linh Âm nội thương trầm trọng, ho khan không ngừng, thật không cam lòng thầm nghĩ:

- Người này thật hèn hạ, không thể ngờ lại trá ngụy như thế.

Thì ra Trác Lăng Chiêu thắng lần này vẫn lại là dùng xảo thủ. Linh Âm thấy Lý Thiết Sam bị hấn ám toán nên đã có chuẩn bị. liền tính lấy sáu thành nội lực công địch, bốn thành để tự thủ. Nào biết Trác Lăng Chiêu tâm cao kế ngụy, mắt thấy Linh Âm dùng toàn lực, đơn giản liền sửa tập kích thành chủ công, tụ công lực toàn thân cùng quyết đấu Linh Âm.

Linh Âm lo lắng Trác Lăng Chiêu ám toán, lúc này đối phương lại lấy toàn lực giao đấu, muốn thu chiêu nhưng đã chậm một bước. công lực Trác Lăng Chiêu trên Linh Âm một chút, mười thành đối sáu thành càng đại chiếm thượng phong, một chiêu liền phân thắng bại.

Kỳ thật nếu luận công phu quyền cước đích thực mà nói, hai người Trác Lăng Chiêu cùng Linh Âm không tới ngoài trăm chiêu khó phân thắng bại, chỉ là Trác Lăng Chiêu nghĩ muốn hủy danh tiếng Thiếu Lâm Tự nên mạo hiểm thủ thắng, có thể nói lòng dạ sâu khôn lường, dụng tâm càng ác độc không thôi.

Lúc này hai đại cao thủ đều bại trận, Linh Âm đã bị nội thương, Lý Thiết Sam một cột không chống vững nhà.

Quả nhiên "Kiếm Cổ" Đồ Lăng Tâm sai bước đi tới Ngũ Định Viễn, Lý Thiết Sam cầm thanh kiếm gãy che ở trước người Ngũ Định Viễn, quát:

- Muốn mang Ngũ bộ đầu đi, hỏi hỏi ta có đáp ứng hay không!

Sắc mặt Đồ Lăng Tâm trầm xuống, bộ mặt mặt xấu kinh người lạnh lùng thốt:

- Lão đầu! Người muốn ăn một nhát ‘ Kiếm Cổ ’ của ta sao?

Lý Thiết Sam cười lạnh nói:

- Không ngại thử một lần! Liền giờ kiếm gãy bảo vệ Ngũ Định Viên.

Lại thấy Trác Lăng Chiêu chậm rãi đi lên, hai hàng lông mày của hắn dựng thẳng, không còn vẻ tươi cười khả ái như trước, trầm giọng nói:

- Thần kiếm của bốn tọa còn chưa ra khỏi vỏ, các người đã bại hạ trận, chẳng lẽ muốn bốn tọa đại khai sát giới, các người mới biết lợi hại?

Vừa nói tay sờ vào chuôi kiếm, nhìn chăm chăm mọi người.

Hắn mang danh là "Kiếm Thần ", kiếm pháp cao đến đâu thì không người nào rõ ràng, chỉ là vừa tay không đánh bại hai đại cao thủ, tuy nói gian trá nhưng nội lực quyền cước tinh vi nhất nhất lộ ra, giờ phút này nếu "Thần kiếm" ra khỏi vỏ, sợ rằng đương trường không người nào có thể kháng cự, thật ứng nghiệm với câu "Côn Luân kiếm xuất máu chảy thành sông"

Mọi người bị khí thế của Trác Lăng Chiêu chấn nhiếp, nhất thời không ai trả lời.

Sau một lúc Lý Thiết Sam cười ha hả, nói:

- Trác chương môn thật là uy phong, thật là lợi hại!

Trác Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Lý Thiết Sam.

Lý Thiết Sam nói:

- Muốn ta đầu hàng cũng không khó, chỉ là. . . Chỉ là. . .

Tiền Lăng Dị quát: - Chỉ là cái gì?

Lý Thiết Sam cuống tiếu nói:

- Chỉ là muốn mượn cái đầu của người dùng một lát!

Lời chưa dứt, chợt thấy lão nhấc tay lấy nắm Ngũ Định Viễn dùng sức ném một cái, đưa hãn bay về hướng trại ngựa.

Sắc mặt Trác Lăng Chiêu đại biến, phi thân bay lên muốn ngăn cản Ngũ Định Viễn, Lý Thiết Sam quát:

- Tránh ra cho ta !

Lão dụng toàn lực sử nửa đoạn kiếm, thế công mãnh liệt chém thẳng vào lưng Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu giờ trường kiếm còn chưa ra khỏi vỏ điểm một cái vào kiếm gầy, một thanh âm muồn hưởng vang lên. Nhất thời kiếm gầy lại bị chấn thành bảy tám mảnh, mọi người thấy nội lực của hãn cao thâm như thế, ai ai cũng đều biến sắc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 6: Thiết kiếm Chấn Thiên Nam

Hồi 5

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Nhưng như vậy đã chậm, Ngũ Định Viễn kịp nhảy lên ngựa chạy trốn.

Chúng nhân Côn Luân lập tức lên ngựa, phong tỏa bốn phương tám hướng ào ào đuổi theo, Ngũ Định Viễn ra roi thúc ngựa, chợt nghe có ám khí tiếng xé gió phía sau, vội vàng ném "Phi Thiên Ngân Thoa " ngược lại.

Chỉ nghe "Đương" một tiếng vang lên, không ngờ đã đỡ được ám khí. Ngũ Định Viễn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người kêu to:

- Hảo tiểu tử! Ta là Hứa Lăng Phi Phi Kiếm, người có gan thì đứng lại tiếp!

Người này chính là một trong Côn Luân thập tam kiếm. Ngũ Định Viễn thầm kêu khổ, không biết còn bao nhiêu cao thủ đuổi theo phía sau.

Hắn chợt thấy phía trước không còn đường, là một khe núi cao ngất, ở giữa là một con sông sâu. Sau lưng có truy binh, nhất thời không biết sao cho phải nên đành nhảy xuống ngựa. Nước sông trong cốc chảy xiết, quái thạch lởm chởm, nếu nhảy xuống sợ rằng sẽ va vào đá mà tận số ngay tại trận. Huống chi hắn từ nhỏ sinh trưởng tại Tây bắc, nào có biết thủy tính?

Tai nghe phía sau hô quát không ngừng, Ngũ Định Viễn nhìn lại, hơn mười hảo thủ đã vọt tới. Từng người mắt lộ ra hung quang như không giết hẳn thì không thể cam tâm. Ngũ Định Viễn tự biết nếu để đám người này bắt được, không chỉ mất tánh mạng mà chỉ sợ trước khi chết còn phải chịu nhục hơn nữa, thầm nghĩ:

- Trước sau đều là đường chết, nếu nhảy xuống sông, không chừng còn có một đường sinh cơ!

Hắn không nghĩ ngợi nhiều, liền phi thân nhảy xuống khe núi.

Đám người Côn Luân Sơn kinh hãi, chỉ thấy hai người phi thân xông về phía trước, một người là "Kiếm Lăng" Lưu Lăng Xuyên. Kẻ còn lại thân pháp nhanh hơn, chính là "Kiếm Hàn" Kim Lăng Sương, hai người tay vội kéo lưng áo Ngũ Định Viễn nhưng đã chậm một bước, chỉ thấy thân thể Ngũ Định Viễn rơi thẳng xuống dòng sông chảy xiết, chốc lát liền đã chìm vào trong nước. Đám người tuy lo lắng nhưng lúc này không còn biện pháp, cũng chỉ có đứng trên khe núi nhìn xuống than thở.

Chỉ chốc lát sau chương môn Trác Lăng Chiêu cũng đã đến, y thấy đám người ra tay không công, không khỏi giận dữ xoay mình, quát:

- Người đâu?

Chúng môn nhân hộ thẹn trong lòng, cúi đầu.

Hứa Lăng Phi nói:

- Chương môn sư huynh, Ngũ Định Viễn không muốn sống nữa, không ngờ lại nhảy xuống vực...

Chưa dứt lời thì trên mặt Trác Lăng Chiêu đã ăn một cái bạt tai, trước mắt hắc nố đom đóm muốn ngã sấp xuống, người bên cạnh phải đỡ lấy hắc.

Kim Lăng Sương thấy sắc mặt chương môn bất thiện, vội nói:

- Chúng ta men theo đáy cốc tìm kiếm, mò lấy thi thể tiểu tử này.

Mọi người thấy chương môn nhân mặt lộ sát khí, Trong lòng đều rất sợ hãi, vội vàng đáp ứng một tiếng rồi tự tìm kiếm đường leo xuống vách núi.

Cũng may là mạng Ngũ Định Viễn còn chưa tuyệt, nhảy xuống vực thì rơi thẳng vào trong nước. Tuy không va phải nham thạch nhưng nước sông chảy chảy xiết, hắc không quen thủy tính liền bị cuốn đi. Sóng đánh quất hắc tới một tảng đá rất lớn, Ngũ Định Viễn muốn né tránh nhưng không được, chỉ có trơ mắt nhìn bản thân đụng tảng đá lớn, chỉ cần đụng vào thì không phải óc vỡ toang cũng gãy đi, chết đuối trong nước.

Đang lúc nguy nan, chợt thấy có một góc sắc nhọn trên tảng đá lớn khác. Ngũ Định Viễn mừng rỡ, vội vàng ném ra "Phi Thiên Ngân Thoa " quần vào góc nhọn, lôi kéo một hồi thì dừng thân. Hai tay của hắc vững vàng cầm đuôi "Phi Thiên Ngân Thoa" chậm rãi kéo, khó khăn lại gần khối đá khổng lồ thì thấy lại có một huyết động, Ngũ Định Viễn thở hồng hộc leo vào trong. Nếu không phải trong khối đá có một huyết động, chắc chắn hắc đã bị dòng nước xiết cuốn đi, nếu không va vào đá mà chết thì tất sẽ cũng bị chúng nhân Côn Luân phát giác ra.

Ngũ Định Viễn nghe thấy môn nhân Côn Luân Sơn đang trên bờ kêu to, tìm kiếm hắc chung quanh. Chỉ một lúc sau có người buộc dây tụt xuống đáy vực. Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Nguy hiểm thật! Nếu không phải huyết động này cực kỳ ẩn mật, hôm nay tất nhiên bị mất mạng ở đây.

Chúng nhân Côn Luân tìm khắp nơi mà không thấy Ngũ Định Viễn thì lớn tiếng la hét, đoạn nháo nhắc nhìn lên bầu trời tối đen. Xa xa truyền đến Lý Thiết Sam gầm thét, lại nghe một người nói:

- Đem nhóm người này áp tải trên núi như kế hoạch!

Nghe không rõ là âm thanh của ai, Ngũ Định Viễn trầm nghĩ:

- Đại danh của Linh Âm đại sư rất lớn, Côn Luân Sơn không dám tùy ý thương tổn. Hy vọng đại sư cùng Lý trang chủ có thể bình an vô sự.

Hắn tự biết đang ở hiểm địa, không dám vọng động, đơn giản ở trong động ngủ một hồi.

Khi tỉnh thì bốn phía tối đen, đã là ban đêm. Chỉ nghe nước chảy cuồn cuộn, hắn thấy bàn tay ngâm nước sông đã bị tróc da, lại thêm trong bụng đói khát. Nghe chung quanh không tiếng động, tựa hồ Côn Luân Sơn đã đi xa liền muốn nghĩ cách lên bờ.

Đang muốn ra khỏi động, chợt nghe một người nói:

- Không biết tiểu tử này bị lũ cuốn tới nơi nào! Chương môn sư bá còn muốn chúng ta đợi ở chỗ này, thật sự là khó hiểu!

Thanh âm kia trên đỉnh sông, Ngũ Định Viễn trầm nghĩ:

- Nguy hiểm thật! Nếu ra sớm một lát đã bị phát giác.

Lại nghe một người nói:

- Người nói chuyện cẩn thận một chút, may là nơi này chỉ có hai người chúng ta, nếu để những người khác nghe thấy được, ta và người còn mạng sao?

Người lên tiếng ban đầu mắng:

- Tiểu Hà người chính là hạng vô dụng, mới để cho đám kia súc sinh Lưu Tam kiêu ngạo như thế! Đêm đó tại Yến Lăng tiêu cục, chính là đám người bọn hắn cưỡng gian bức cung. Chúng ta là một danh môn đại phái, chỉ sợ danh tiếng tương lai...

Hắn còn muốn nói, lại nghe tên còn lại thấp giọng:

- Đừng nói nữa, có người đến!

Quả nhiên có tiếng ngựa chạy lại gần, một người kêu lên:

- Hà sư đệ, Vạn sư đệ, giờ Tý đã qua, có thể trở về rồi!

Hai người kia đáp:

- Dạ. Tiếp theo tiếng vó ngựa lại vang lên, ba người kia đồng loạt đi.

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ:

- Thì ra Côn Luân Sơn còn có kẻ chính trực, chẳng biết tại sao bị ép tới không góc đầu lên được.

Hắn đói khát trong bụng, quyết định lên bờ nhưng nước chảy xiết cực kỳ khó khăn. Ngũ Định Viễn lần theo những tảng đá, uống không ít nước cuối cùng cũng leo lên bờ. Hắn nằm tại bờ sông thở hỗn hển một trận, không dám vội trèo lên cốc, sợ đám người Côn Luân Sơn đi rồi quay lại. Nghĩ

trong cốc một hồi, mới dùng Ngân thoa đánh bắt mấy con cá giữa sông, sợ bại lộ hành tung nên không dám nhóm lửa, liền trực tiếp ăn sống.

Ngũ Định Viễn ăn mấy con cá thì khí lực dần dần hồi phục, liền tháo đai lưng xuống kiểm tra. Từ lúc hắn biết được đai ngọc cất dấu một đại bí mật thì thủy chung chưa từng có lúc rảnh rỗi. Lúc này không còn người nào quấy rầy, hắn liền cẩn thận suy tư, đem đai ngọc lật qua lật lại, không biết rốt cuộc nó có gì cổ quái mà khiến mệnh quan triều đình, võ lâm cao thủ cướp đoạt.

Ngũ Định Viễn dùng sức lôi kéo hai đầu dây lưng, trong ánh trăng thì thấy bên trong tựa hồ ẩn dấu vật nào đó. Hắn rung mình, nhớ tới điển cố Hán Hiến Đế thời Tam quốc lấy vật áo chiếu hạ chỉ sát Tào. Tinh thần Ngũ Định Viễn rung lên, vội dùng Ngân thoa cắt đai ngọc, nhẹ nhàng lắc quả nhiên rớt xuống một vật.

Ngũ Định Viễn cầm lấy lên nhìn kỹ, chỉ thấy vật kia được bọc kỹ bởi một lớp giấy dầu, cầm ở trong tay rất nhẹ. Ngũ Định Viễn hít một hơi thật sâu, cẩn thận từng li từng tí lột bỏ giấy dầu, chỉ thấy bên trong có một cái túi nho nhỏ. Theo như công sức bỏ ra để làm đai ngọc, sẽ không khó khăn hiểu được dụng tâm của chủ nhân. Ngũ Định Viễn thầm hít một hơi thật sâu, liền mở túi ra, rốt cục trong này có bí mật gì mà liên quan đến mấy chục nhân mạng, thậm chí còn "Liên quan đến số mệnh thiên hạ"!

Hai tay hắn run rẩy, chậm rãi đem đồ trong túi lấy ra. Hắn tập trung nhìn vào thì không khỏi có điểm thất vọng, đồ vật kia rất mình thường, chỉ là một tấm da dê mong mỏng.

Ngũ Định Viễn lấy lại bình tĩnh, thầm nghĩ:

- Tấm da dê này được cất dấu cẩn thận như thế, như vậy ắt có chỗ đặc biệt.

Hắn nghĩ vậy tinh thần lại là rung lên, vội vàng xem xét da dê, chỉ thấy phía trên vẽ một bức địa đồ Tây cương, ở trên xanh xanh vàng vàng, ở giữa còn có một đường màu hồng quanh co, không biết ám chỉ điều gì.

Ngũ Định Viễn mừng rỡ, da dê này tất nhiên là ghi lại bí mật trọng đại, mới có thể dẫn tới số đông nhân mã cướp bóc. Từ ánh trăng nhìn lại, chỉ thấy trên da dê viết chữ chi chít, hắn muốn đọc nhưng kinh ngạc phát giác không hiểu một chữ, không ngờ tấm mật đồ này dùng văn tự ngoại quốc viết thành. Ngũ Định Viễn không xuất thân thông dịch thì có thể nào đọc được?

Ngũ Định Viễn si ngốc nhìn tấm da dê như một cuốn thiên thư gì đó, nghĩ đến bản thân mấy ngày nay khổn khổ hung hiểm, kết cục cuối cùng lại từ bộ đầu thành đào phạm mà không rõ nguyên do?

Hắn trở nên bức bối, trong lòng dâng lên cơn giận dữ ghnghư bị người đùa bỡn một hồi. Bản thân bỏ quan, Yến Lăng tiêu cục bị giết toàn gia rốt cuộc vì cái gì? Cái gì gọi là quan hệ số mệnh thiên hạ? Cái gì gọi là không hề tầm thường? Vì thứ giống thiên thư này đã hại chết bao nhiêu người?

Côn Luân Sơn là người điên, Tri phủ Lục Thanh Chính là người điên, Tề Nhuận Tường cũng là người điên!

Ngũ Định Viễn thở dài, có lẽ chính hắn cũng là một người điên.

Hắn nhắm hai mắt, ngồi xuống ôm đầu trầm nghĩ:

- Lúc này giải không ra bí mật trên da dê, phải làm thế nào để báo thù rửa hận cho mọi người? Ta hiện nay chỉ có cừu nhân, không một bằng hữu đáng tin cậy, ngày sau lại phải tìm nơi nào nương tựa?

Trời đất tuy lớn, lại không chỗ cho hắn dung thân.

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng, lại nghĩ:

- Ngũ Định Viễn a Ngũ Định Viễn, ngày thường người khoa trường thủ đoạn bản thân như thế nào, lịch duyệt phong phú làm sao. Ngày nay thân trong tuyệt cảnh, người làm sao để sửa lại án xử sai? Không lẽ cứ như vậy chết ở chỗ này sao?

Hắn mở hai mắt dùng tâm nhìn kỹ tấm da dê, chỉ thấy văn tự ngoại quốc quanh co khúc khuỷu trên da dê tựa hồ đang nhảy múa, không ngừng cười nhạo hắn. Ngũ Định Viễn nhớ tới di ngôn của Tề Bá Xuyên trước khi chết, trong lòng đau xót, nước mắt không khỏi giọt xuống. Trong lòng hắn đau khổ, quát to một tiếng, đem da dê đai ngọc vò thành một đám, dùng sức ném ra ngoài.

Liền vào lúc này, chợt thấy không trung lại có bay một tấm lụa mỏng, Ngũ Định Viễn chấn động trong lòng, vội vàng bắt lấy. Hắn cúi đầu nhìn kỹ, không ngờ trên lụa mỏng viết chữ Hán. Ngũ Định Viễn mừng rỡ, thầm nghĩ:

- Trời không tuyệt đường ta! Thứ này chắc chắn có bí mật.

Hắn đem đai ngọc kiểm tra lại một trận, giờ mới hiểu được trong đai ngọc này còn mang thêm vật ngấm chỉ dẫn. Tấm lụa mỏng giấu ở bên trong, do hắn nhất thời tức giận kích động nên phát giác ra, thẳng đến khi vò đai ngọc thành một đoàn dùng sức ném, tấm lụa mỏng mới bay ra.

Ngũ Định Viễn cầm tấm lụa mỏng trong tay, thầm nghĩ:

- Lão Thiên có mắt, chỉ mong vật này có thể chỉ cho ta một con đường sống, thay già trẻ toàn gia Tề gia báo thù, cũng thay chính ta sửa lại án sai oan khuất.

Toàn thân hần phát run, hít một hơi thật sâu liền cúi đầu đọc, thấp giọng thì thầm:

- Vương đại nhân Ninh công túc hạ, ta tới Tây cương đã hơn ba năm, cuối cùng không then sự ủy thác...

Hần nháy dựng lên, cười to nói: "Có chữ viết! Có chữ viết! Ha ha! Ha ha!"
Còn nhớ tới bản thân còn đang ở hiểm địa, vội vàng che miệng lại ngồi xuống.

Ngũ Định Viễn bình tâm tĩnh khí, một lần nữa đọc:

- Vương đại nhân Ninh Công túc hạ, ta tới Tây cương hơn ba năm, cuối cùng không then sự ủy thác của đại nhân ngày trước, khó khăn tìm được vật ấy, ta tin tưởng chắc chắn vật ấy chứng minh được mưu đồ của Giang Sung năm xưa, Giang Sung đã phụ sự ủy thác của bệ hạ, vì tánh mạng bản thân mà để mất ngàn dặm đất đai tươi đẹp của của non sông xã tắc ta. Bằng vào vật chứng này, Bát Hồ dù hoành ác lâu ngày, ngày chấn trọng triều cương cũng không còn xa.

Trong lòng Ngũ Định Viễn cả kinh, Giang Sung nọ chính là đệ nhất quyền thần đương triều, hần ở Tây Lương xa xôi nhưng cũng từng nghe nói tên người này. Không ngờ da dê này liên quan rộng đến như thế, thật sự là bất ngờ. Ngũ Định Viễn lấy lại bình tĩnh, lại đọc tiếp.

- Lúc này vây cánh gian nịnh bao trùm thiên hạ, không gì có thể ngăn chặn. Nhưng vật ấy vừa đã hiện thế thì khí số gian đảng đã hết, thành ra thiên đại vui mừng cho xã tắc. Đại nhân vốn vì nạn tứ thế tam công mà quên vinh hoa, độc thân mà kháng lũ yêu khiến thiên hạ ai ai cũng kính ngưỡng. Đệ mặc dù quan khinh người bỉ cũng biết chút nghĩa tiết, không cầu bản thân chỉ mong cầu nhân được nhân, đại nhân nên cười dài tán thưởng, không nên vì ta mà đau thương.

- Ta chết không tiếc, tất không phụ lòng, vật ấy cuối cùng trình tay đại nhân. Rõ ràng Minh công cử chỉ hào phóng, giống như xuân lôi trăm gian trừ ác, chúng ta đâu nên trù trừ nữa thay?

Lại nhìn kí tên người, thấy là:

- Đệ Lương Tri Nghĩa khấu đầu lạy bái.

Nhìn thấy ba chữ "Lương Tri Nghĩa", toàn thân Ngũ Định Viễn như sét đánh, nhất thời tâm tư như nổi sóng.

Không những hắn có biết người viết lá thư này, hơn nữa còn có quan hệ sâu đậm! Lương Tri Nghĩa chính là thượng cấp cũ của hắn, là Lương Châu Tri phủ tiền nhiệm, hai năm trước bỗng chết bất đắc kỳ tử trong phủ. Lúc ấy Ngũ Định Viễn mang chức vụ trong người, còn từng dò hỏi qua Lương phu nhân về nguyên nhân cái chết, nhưng không biết sao Lương gia không muốn hắn tham gia điều tra, Ngũ Định Viễn cũng không quản chuyện này nữa. Chỉ là không ngờ, cái chết của Lương Tri Nghĩa cũng có liên quan đại ngọc.

Tri phủ là đại quan lớn như vậy còn có người dám mưu hại, chẳng trách Yến Lăng tiêu cục có nhiều người bị giết, Ngũ Định Viễn tự biết tình cảnh bản thân cũng hung hiểm nặng nề, không nhịn được ớn lạnh, thầm nghĩ:

- Xem ra tấm da dê này quả thật quan trọng dị thường, chỉ sợ dính dáng tới tranh đấu trong triều, khó trách Tề Bá Xuyên nói vật ấy liên quan đến số mệnh thiên hạ, ta thân mang vật này cần phải cẩn thận gấp bội.

Ngũ Định Viễn ở Tây Lương không rõ triều chính, cái gì Giang Sung Bát Hồ, gian đảng phản quốc đều không rõ ràng. Chỉ là không hiểu thế nào bản thân lại cuốn vào bên trong những âm mưu tranh giành này, thực có thể nói

là tai họa bất ngờ. Hơn nữa không rõ vì sao, Tề Nhuận Tường chỉ là lão bản tiêu cực mà cũng cuốn vào, thật sự là làm người đoán không ra.

Ngũ Định Viễn ngồi ở trên đồng loạn thạch, hồi tưởng di ngôn lại của Tề Nhuận Tường, thầm nghĩ:

- Ngày ấy thấy ta đến, Tề Nhuận Tường trước khi nhắm mắt còn chỉ vào đai ngọc trên người ta, nói vật gì đó không mất, thì ra nói đai ngọc này.

Nghĩ lại lại thì thảo:

- Tề Nhuận Tường muốn ta đi tìm cái gì ‘Vương’, cái gì ‘Chu’, như vậy xem ra, chữ ‘Vương’ chỉ đích thị là Vương Ninh đại nhân trên thư. Về phần cái này chữ ‘Chu’, tám phần là ta nghe lầm sang từ ‘tấu chương’.

Hắn lắc đầu cười khổ, khi đó bản thân còn muốn thủ hạ đi tìm kiếm nhân vật võ lâm họ Vương họ Chu, ai ngờ lại là ý tứ thế này thì sao mà đoán ra? Hắn thở dài một tiếng, tự biết còn vô số nỗi băn khoăn không lời giải nhưng lúc này tánh mạng quan trọng hơn, chỉ có tìm sinh lộ mới có thể quản những việc khác.

Sớm ngày hôm sau, vài tên đệ tử Côn Luân Sơn lại tới khe vực tìm tòi, Ngũ Định Viễn tinh mắt, sớm đã nhìn thấy đám tặc nhân này từ xa xa, lập tức vội vàng trốn trong động, nếu để người phát hiện chỉ có một con đường chết. May mà đệ tử Côn Luân Sơn chỉ cầu lừa dối có lệ, chưa từng chăm chú tìm tòi, không tới hoàng hôn liền đã tan đi.

Ngũ Định Viễn thấy Côn Luân Sơn phái người lùng bắt hắn khắp nơi, thầm nghĩ:

- Ta đây trốn chui trốn lủi không phải biện pháp này, hiện nay không chỉ Côn Luân Sơn tìm ta, nhất định Tri phủ Lục Thanh Chính cũng phái người

đuổi bắt, nếu ta muốn giữ được tánh mạng chỉ có tìm Vương đại nhân nọ.

Hắn biết Linh Âm đã cầu viện Thiếu Lâm, lúc này bọn họ bị nhốt nhưng sớm muộn sẽ có người đến viện thủ. Đến lúc đó lấy năng lực Tung Sơn thì sẽ cứu được bọn họ bình an, không nên quá lo lắng điều này. Hắn biết đám người Côn Luân Sơn lòng dạ độc ác, không bắt hắn quyết không cam lòng. Lúc này tính đi cứu Linh Âm chỉ là rước họa vào thân. Lúc này chỉ cầu tự bảo vệ mình, chuyện ngoài thân chỉ có đi từng bước tính từng bước.

Ban ngày Ngũ Định Viễn vẫn không dám rời cốc, ban liền đêm hành tẩu dọc theo sông, đêm tìm rừng cây sơn động mà ngủ. Mỗi ngày hắn sống trong kinh hãi, chỉ sợ môn hạ Côn Luân Sơn đột nhiên xuất hiện. Bình sinh chỉ có Ngũ Định Viễn đuổi bắt người khác, ai ngờ hôm nay thành bia ngắm cho người liệp sát, nghĩ đến có điểm thật đáng buồn.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Chỉ cần một hai tuần trăng tìm Côn Luân Sơn không được ta, tất nghĩ là ta đã chết mà đi báo công tranh thưởng. Khi đó ta mới hành tẩu giang hồ, tình thế sẽ không quá hung hiểm.

Ngũ Định Viễn ở lâu tại công môn, biết rõ án kia sẽ dừng tại nha môn. Côn Luân Sơn đã thay triều đình hành sự, hơn phân nửa tấu chương dâng lên chỉ là ứng phó. Lại thêm hơn nửa tuần tăng, mắt thấy Côn Luân đệ tử không xuất hiện, hắn liền đánh bạo rời khỏi hạ du sông, tiếp theo tìm chỗ nông gia trộm quần áo mà thay.

Ngũ Định Viễn thấy bản thân mình suy bại đến như thế này không khỏi lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ:

- Ngũ Định Viễn Ta đường đường danh bộ Tây Lương, hiện không chỉ mất quan mà còn thành tiểu tặc trộm y ở đây!

Ngũ Định Viễn đem quần áo cũ hỏa thiêu, hẩn mắt nhìn đồng lửa liền nhớ tới lão ngỗ tác Hoàng Tế bị giết, toàn gia Yến Lăng tiêu cực chết thảm, bản thân bị ép mất chức trốn chết đau khổ, không khỏi bi thương giận dữ. Xem ra Vương Ninh đại nhân danh cao tước trọng, nhất định là đại quan trong kinh thành, nhất phải tìm được lão, không thể không đi Bắc Kinh một chuyến.

Ngũ Định Viễn lập tức giả trang thành một nông phu tầm thường, vai mang một cái bao lạng lẽ đi về hướng Đông.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Cũng may trên đường không gặp đám người Côn Luân Sơn, bình an hơn mười ngày Ngũ Định Viễn mới dám mò đến thành trấn nghe ngóng, mới biết là hãn hiện tại đã vào địa phận Thiểm Tây. Lúc đầu trên người còn hơn mười lượng bạc mà giờ không còn một hào, hãn đứng giữa đường phố náo nhiệt mà cảm thấy túng quẫn.

Không có tiền ăn, hãn liền chậm rãi đi khắp bốn phía, trên đường đi ngang qua nha môn. Ngũ Định Viễn là bộ đầu, theo thói quen bắt người liền chạy lại đọc bố cáo, ai dè đọc xong hồn vía bay cả lên trời!

Trong tấm bố cáo dán trên tường còn không phải vẽ hình hãn đây sao? Bên trên công văn có viết:

- Truy bắt trọng phạm Ngũ Định Viễn, thưởng bạc năm ngàn lượng. Người này nguyên là bộ đầu của Lương Châu, lại cấu kết với thổ phỉ sát hại tám mươi ba mạng người của Yến Lăng tiêu cục, cướp lấy mười vạn bạc ngàn, cưỡng gian xong giết hết nữ nhân, hiện hung đồ đã bỏ chức đào vong...

Ngũ Định Viễn cảm thấy miệng lưỡi đắng chát, đầu óc choáng váng, thầm kêu oan khuất. Hãn chợt nhớ tới khi còn làm bộ đầu truy nã những kẻ gây án, mỗi người đều kêu to oan uổng nhưng hãn nào có nghe nửa câu, bây giờ bị truy nã mới hiểu được cảm giác của những người kia.

Ngũ Định Viễn không khỏi lắc đầu cười khổ tự nhủ:

- Báo ứng! Đúng là báo ứng! Bỗng nhiên bên cạnh có tiếng người tiếp lời:

- Ai da! Đúng là báo ứng! Lão huynh người nhìn người này xem, tướng mạo như là một hảo hán, đường đường là một bộ đầu, không chịu làm lại đi ăn cướp để cho người truy bắt mới cam tâm. Cái này tám phần là mệnh xấu không làm nổi người tốt. Làm bộ đầu lại bị người tầm nã, đây không phải báo ứng là gì?

Người nọ quát quát mắng mắng một hồi, còn định nói nữa thì Ngũ Định Viễn sớm đã bỏ đi. Hắn tâm loạn như ma thần nghĩ:

- Tên Tri phủ Lục Thanh Chính quả là ác độc, bức ta mất chức thì thôi đi, còn đem tội trạng giết chết cả nhà Yến Lăng tiêu cực đổ lên đầu ta, chỉ sợ thanh danh cả đời Ngũ Định Viễn này đã bị hủy.

Nghĩ đến ngoài trừ lá thư gửi Vương Ninh đại nhân, trong thiên hạ đã không còn người nào có thể cứu được hắn mà trong lòng phát sầu.

Hắn vừa mệt vừa đói, tâm trạng buồn phiền đang đi thì bị một người đẩy mạnh quát to:

- Tiểu tử! Cút ra xa nào! Đừng cản đường lão gia nhà ta!

Ngũ Định Viễn quay lại nhìn thì thấy vài tên gia đình đang mở đường cho một gã phú thương bụng phệ nghênh ngang đi tới.

Lửa giận bốc lên trong lòng Ngũ Định Viễn. Lúc trước tại Tây Lương, mấy tên phú thương này tên nào chả phải nịnh bợ tặng đồ cho hắn. Bây giờ ở nơi khỉ ho cò gáy này lại bị người khinh bỉ? Lập tức giận đến toàn thân run rẩy.

Ngũ Định Viễn cắn răng hạ quyết tâm, đã mang oan ức thì dứt khoát làm lớn chuyện cho hả giận. Tên phú thương này đúng là xui xẻo, có mắt như mù. Đường rộng thì không đi, đường này lại đặc tội với Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn nổi nóng bao nhiêu thì làm càn bấy nhiêu, đêm đó không nói không rằng đột nhập vào nhà tên phú thương nọ, trộm đi hơn một ngàn lượng bạc giải mối hận trong lòng.

Hắn xuất thân bộ khoái, làm đạo tặc liền như cưỡi xe nhẹ đi đường quen, bày ra nghi binh rồi ẩn thân trong khách sạn hai ngày, lúc đi ra còn thấy một đám người vây quanh nha môn, hơn mười tên gia đình và tên phú thương kia đang kêu gào không ngừng. Ngũ Định Viễn thấy hả hê liền lên đi.

Trên đường, hắn sợ có người nhận ra nên liền dùng than đen xoa lên mặt, đến bữa ăn thì dùng tiền của tên phú thương kia, hôm nào cũng thịt cá rượu ngon. Cứ thuận lợi thế này không bao lâu nữa, có thể vào kinh thành gặp mặt Vương đại nhân.

Thời tiết đang vào thu nên lạnh dần, ngày hôm đó buổi chiều có mưa phùn. Ngũ Định Viễn lo có mưa lớn nên tìm một tiểu điểm ở gần nghỉ lại.

Quả nhiên vào lúc chạng vạng tối thì gió đổi chiều, sau đó mưa như trút nước. Mưa to thế này, đừng nói đi tiếp mà tá túc bên ngoài cũng không được. Ngũ Định Viễn lắc đầu nghĩ thầm, may là khách điểm khá tốt lại có vẻ an bình, không cần phải ở bên ngoài hứng gió đội mưa.

Hắn liền gọi hai đĩa điểm tâm, một bình rượu lâu năm rồi tự rót tự uống. Mặc dù bản thân còn trong hiểm nguy nhưng vẫn an nhàn tận hưởng.

Chỉ là đang lúc thưởng thức thì nghe có người hét to:

- Con bà nó, lại đổ ra cái gì đây!

Ngũ Định Viễn quay đầu nhìn lại, chỉ mấy gã nông phu đang chỉ vào một gã nam tử mà chửi mắng. Nam tử kia có mái tóc hoa râm, niên kỷ chừng hơn

tứ tuần, mi rỗng mảy phượng bộ dáng bất phàm. Ngũ Định Viễn cảm thấy hơi kỳ quái, nghĩ thầm:

- Nơi khỉ ho cò gáy này, sao có thể thấy nhân vật thế này?

Hắn ngưng mắt nhìn lại, thấy nam tử kia mặc một bộ y phục rách dưới đờ bần, đang cầm trên tay một con gà chỉ còn bộ xương, tay kia thì cầm hai hột xúc xắc, trong miệng còn nói to:

- Đặt đi! ha ha. Thằng thì lão bà các người sống khá giả, tám đời tổ tông đều thơm lây đó!

Ngũ Định Viễn nhíu mày, người nọ tướng mạo anh tuấn, rõ ràng xuất thân danh môn nhưng sao có hành vi vô lại như thế.

Mấy người chơi bạc kia chửi mắng một hồi, lại không đặt bạc lên bàn mà đi ra. Người nọ vội la lên:

- Chớ đi a! Các người còn chưa đưa tiền!

Một gã chơi bạc như hung thần ác sát quay lại nói:

- Con bà nó, lão tử sống từng này còn chưa thấy qua mười tám ván đều đổ ra toàn điểm “Đại”. Rõ ràng người chơi gian còn dám đòi tiền!

Nói xong liền tung quyền đánh vào mặt người nọ.

Người nọ kêu lên: "Má ơi!" Lật đật đứng dậy tránh đi, dường như rất nhát gan.

Đám người trong khách điểm đồng thời ngẩn ngơ, chỉ thấy thân hình người nọ cao tới mười thước. Có thể nói là khổng lồ, đứng lên thì cơ hồ đỉnh đầu

đụng phải nóc cửa. Ngũ Định Viễn vốn đã cao to, ai ngờ còn thấp hơn người nọ nửa cái đầu.

Ngũ Định Viễn nhìn kỹ người nọ, chỉ thấy đối phương không chỉ có thân hình to lớn mà còn ngực rộng vai dài, tướng mạo cực kỳ uy vũ mang theo khí thế bá vương.

Tên kia thấy người này khí thế bất phàm liền không dám động thủ nữa, đành mắng:

- Tha cho người lần này! Rồi rút lui.

Nam tử cao lớn kia thấy đám người thoáng cái đi sạch, không đuổi theo mà chỉ hì hì cười ngây ngô. Hắn nhìn trong khách điểm chỉ còn một mình Ngũ Định Viễn, liền không khách khí ngồi trước mặt Ngũ Định Viễn, nói:

- Lão huynh, người đánh cuộc hay không? Chơi tay đôi nhé!

Ngũ Định Viễn mỉm cười, nói:

- Tại hạ không đánh bạc, hay là huynh đài tìm người khác!

Người nọ đưa đôi tà nhãn đánh giá Ngũ Định Viễn, làm như gặp được quái vật. Hắn lắc đầu nói:

- Ta không tin người không biết đánh bạc, như vậy đi! Đánh cuộc là người lão huynh nhất định không dám đánh cùng ta! Mười lượng bạc trắng.

Ngũ Định Viễn thân có chuyện quan trọng, sao có thể lải nhải cùng hắn, lúc này lắc đầu nói:

- Tại hạ không biết đánh bạc, thật sự không thể đánh cuộc cùng huynh đài. Nếu huynh đài không tin thì ta cũng không hết cách.

Người nọ lại hì hì cười, nói:

- Lão huynh a! vừa rồi ta đã nói, ta cá nhất định người không dám đánh cùng ta, kết quả đánh chết lão huynh người cũng không đánh bạc. Vậy cuối cùng là ai thua? Còn không mau mau đem mười lượng bạc giao ra!

Ngũ Định Viễn lắc đầu nói: "Nếu không đánh là thua, vậy được rồi, ta sẽ liều mình bồi quân tử, cùng người đánh một ván." Vừa nói thò tay ra, nói:

- Ta đồng ý đánh rồi đó, như vậy là người phải thua ta mười lượng bạc.

Người nọ cười nói:

- Người không dám đánh cùng ta là người thua, nhưng người nếu muốn đánh cùng ta, ta lại không thua.

Ngũ Định Viễn có điểm không kiên nhẫn, nói:

- Cái gì người thua ta thua, trên đời làm gì có chuyện vớ vẩn thế này?

Người kia nói:

- Nếu người không đánh cuộc thì là người thua, nhưng người nếu đã đồng ý, chính là đáp ứng đánh cùng ta một lần, lúc này còn chưa đánh thì sao có chuyện người thắng?

Ngũ Định Viễn dở khóc dở cười, nói:

- Vậy nếu ta không đánh cùng người, liền phải đưa cho người mười lượng bạc. Nếu ta đánh cùng người, hiện tại chúng ta chỉ mới bắt đầu, có phải thế chẳng nhà cái?

Người nọ cười nói:

- Coi như người thông minh, chúng ta mau đánh đi! Người đặt “Đại” hay “Tiểu?”

Ngũ Định Viễn cười hắc hắc, nói:

- Ta không đưa bạc cho người, cũng không đánh cùng người. Rốt cuộc lão huynh người thấy sao?

Người nọ ngẩn ra, cười nói:

- Trông người như vậy mà mặt dày thật, là người đầu tiên mà ta gặp.

Ngũ Định Viễn nghe người nọ nói chuyện vô lễ, bất giác trong lòng tức giận, hừ một tiếng không trả lời.

Người nọ thấy Ngũ Định Viễn tức giận, gãi gãi đầu nói:

- Xem vẻ mặt của lão huynh người xui xẻo, chắc là mấy ngày gần đây vận khí khá kém, ta nói có đúng chẳng?

Ngũ Định Viễn nghe lời hằn như có thâm ý, nhất thời rùng mình. Không biết người nọ là có phải nhân vật giang hồ hay không. Hẳn không muốn lộ tâm sự, thản nhiên nói:

- Nói đến vận khí thực xa vời. Bình sinh tại hạ không tin thứ này. Vừa nói vừa nâng chung rượu lên uống.

Người nọ cười nói:

- Ta nói vận khí trọng yếu nhất, mặc cho Hạng Võ anh hùng thế nào, thiếu vận khí cũng đành tự tận tại Ô giang. Một người không có vận khí bảo vệ, chỉ sợ sống không quá một thời ba khắc, người nói đúng không?

Ngũ Định Viễn mỉm cười, nói:

- Các hạ nói hay lắm, vậy vận khí của người thế nào?

Người nọ chợt ngơ người ngáy người một trận, lắc đầu nói:

- Ta. . . Ta không biết, dường như vận khí của ta không tốt lắm...

Ngũ Định Viễn thấy cử chỉ của hắn đột nhiên trở nên quái dị, cau mày nói:

- Các hạ rốt cuộc là ai? Xưng hô ra sao?

Người nọ lại sửng sốt, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú từ từ nhả lại méo mó, ôm đầu khóc ròng nói:

- Ta không biết... Ta chính là xui xẻo, vận xui quý. . . Gặp xui xẻo, vận xui quý... Ô ô...

Ngũ Định Viễn lắc đầu, không ngờ người này lại là người điên. Người nọ khóc một trận rồi bỗng cười hi hi ha ha ngáy ngốc. Ngũ Định Viễn không để ý đến hắn nữa mà uống rượu một mình. Chỉ thấy bên ngoài trời mưa càng lớn, nhìn ra ngoài một vùng mù mịt.

Chợt nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm của một thiếu nữ, kêu rằng:

- A Ngốc! Người lại chạy loạn, báo hại chúng ta tìm người khắp nơi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Chỉ thấy ngoài cửa đi vào một nam hai nữ, nam tử có niên kỷ chừng bốn mươi, vóc người mập mạp. Hai nữ tử có dung mạo động lòng người, trẻ trung xinh đẹp. Ba người lưng đeo trường kiếm, có vẻ là người trong võ lâm. nhưng vì mưa to quá, mặc dù bọn họ có che ô nhưng người vẫn ướt đẫm nước mưa.

Nam tử cao lớn kia thấy thì giật mình, run giọng nói:

- Ta... Ta không có chạy loạn... Quyên nhi đừng đánh ta...

Người này dường như rất sợ nữ tử kia, thân hình cao lớn lui về sau, ngồi xồm vào góc tường.

Nữ tử kia không quản thân thể ướt đầm, nhìn về nam tử cao lớn rồi sáng giọng:

- A Ngốc, người xem bao nhiêu tuổi, còn muốn chúng ta cả ngày trông chừng người hay sao?

Nhìn thì niên kỷ nữ tử này còn nhỏ hơn đại hán kia tới cả hơn hai mươi năm, khẩu khí lại như đại tỷ giáo huấn tiểu đệ. Ngũ Định Viễn bất giác mỉm cười:

- Người này xem chừng tứ tuần, nhìn đáng vẻ đường đường mà lại để cho tiểu cô nương gọi là A Ngốc, thật sự là không còn thể thống gì.

Chợt nghe một thiếu nữ khác nói:

- Sư muội, tìm được người là tốt rồi, không vội giáo huấn hăn, mau tới đây lau khô người đi!

Ngũ Định Viễn nghe tiếng nói nhã nhặn ôn nhu kia thì quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu nữ còn lại có khuôn mặt trái xoan, dung mạo tú lệ, xem như là một đại mỹ nhân.

Đang nhìn thì nữ tử kia chợt quay đầu nhìn lại, ánh mắt thoáng đảo qua trên người Ngũ Định Viễn. Nàng lấy từ trong bọc hành lý ra một cái khăn vải,

để ba người lau khô thân thể, tiếp theo nhắc nhở đám người đến lò sưởi bên cạnh tường.

Đám người liền ngồi xuống ăn uống, tiểu khách điểm chỉ có hai cái bàn. Một người chen chúc cảm thấy nhỏ hẹp, Ngũ Định Viễn không muốn dây dưa nhiều cùng nhân vật võ lâm, chỉ cúi đầu uống rượu không nói một lời. Một nam nữ kia kêu rượu và đồ ăn, vừa ăn vừa nói chuyện tiểu.

Thiếu nữ lúc trước giáo huấn A Ngốc nói:

- Sư thúc, chúng ta lần này đến Thiểm Cam, chỉ bằng thuận đường đi Trường An thăm thú một chút. Người thấy có được chăng?

Xem ra sư thúc mập mạp kia có điểm hòa ái, chỉ nghe hắc hắc đầu nói: "Một ngày nay giang hồ đồn đại, đều nói Côn Luân Sơn bất hòa với Thiếu Lâm Tự, ta xem trên đường rất nguy hiểm, chúng ta nên trở sớm về là tốt nhất.

Nữ tử kia vỗ tay cười nói:

- Hảo a! Đại hòa thượng của Thiếu Lâm Tự võ công rất cao, nếu đấu cùng Côn Luân Sơn thì nhất định có náo nhiệt mà xem!

Nam tử mập mạp cau mày nói:

- Quyên nhi, người cũng không còn nhỏ, xem người mới vừa rồi giáo huấn A Ngốc như thế nào, sao bây giờ nổi hứng như tiểu hài tử. Nên học sư tỷ của người, điềm đạm nho nhã hơn một chút!

Cái nhỏ miệng của Quyên nhi nhếch lên, sáng giọng:

- Ta không cần giống sư tỷ! Sau này chắc chắn không gả cho người ta.

Ngũ Định Viễn nghe vậy liền nhìn lại sư tử kia, thấy dung mạo của nàng rất diễm lệ, bất giác hai mắt nhìn chăm chú, cứ như vậy vừa nhìn khiến Quyên nhi nọ phát hiện ra. Tay nàng chỉ vào Ngũ Định Viễn, thấp giọng cười nói:

- Sư tử, ta nói nói bây rồi! Người xem đôi mắt người nọ nhìn người thế nào, người sao có thể không gả cho người ta đây?

Sư tử kia đỏ mặt lên, nhìn lại Ngũ Định Viễn thì thấy ánh mắt của hắn đang chăm chú nhìn nàng, vội quay đầu đi chỗ khác.

Ngũ Định Viễn mặc dù qua tuổi ba mươi nhưng công vụ bận rộn, đến nay chưa thành gia lập thất, ngày thường ít gần nữ sắc. Lúc này thấy thần thái của nữ tử kia lộ vẻ xấu hổ, trong lòng rung động mãnh liệt, vội vàng khắc chế tâm thần. Hắn nhìn ra ngoài thấy mưa gió đã ngớt, thầm nghĩ:

- Nơi này có nhiều nhân vật giang hồ, không nên ở lâu.

Đang muốn đứng dậy, chợt nghe sư tử kia nói:

- Sư thúc, trên đường người nói Linh Âm đại sư Thiếu Lâm tự đã bị Côn Luân Sơn chế trụ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ngũ Định Viễn nghe lời này thì trong lòng chấn động, vội ngồi xuống, suy nghĩ:

- Không biết Linh Âm đại sư cùng Lý trang chủ ra sao rồi? Hy vọng bọn họ có thể bình an vô sự.

Nam tử mập mạp nói:

- Ta cũng không rõ cụ thể, nghe nói Thiếu Lâm tự nhúng tay vào một đại án ở Tây Lương, dường như là một bộ khoái sát hại cả nhà Yến Lăng tiêu cực. Khi các đại sư Thiếu Lâm tự chạy tới, không biết gã bộ khoái kia dùng biện pháp hèn hạ gì, không ngờ lừa được Linh Âm đại sư tin tưởng, nói là Côn Luân Sơn đã hạ thủ. Nhân mã hai phái cứ hồ đồ như vậy mà động thủ!

Quyên nhi nói:

- Trên thế gian sao nhiều người xấu như vậy? Bộ khoái kia hành pháp mà phạm pháp, càng đáng chết hơn nữa.

Trong lòng Ngũ Định Viễn trầm trọng, không ngờ danh tiếng của hãn đã xấu đến như thế, Côn Luân Sơn hành sự âm độc, lại đem giá họa án mạng lên trên người hãn, càng nghĩ trong lòng càng thêm phần nộ.

Chỉ nghe sư tỷ kia nói:

- Sư thúc, nói không chừng vị bộ đầu kia oan uổng.

Hai người nghe xong lời này đều ồ một tiếng, Ngũ Định Viễn chợt thấy cảm kích, bất giác lại nhìn về nữ tử. Thấy nàng có mái tóc dài óng ả, đôi mắt biếc ánh lên vẻ tươi cười trên mặt kiều diễm, chỉ nghe nàng nói:

- Thiếu Lâm tự Linh Âm đại sư là tiền bối giang hồ, với thân phận của người, nếu không có chứng cứ rõ ràng tuyệt không tìm người động thủ. Theo ta phỏng đoán, Côn Luân Sơn chắc chắn có liên quan tới án tình.

Quyên nhi nói:

- Có lẽ bộ đầu kia quá mức lợi hại, không chừng công phu vu oan giá họa của hãn đã thập phần cao cường.

Ngũ Định Viễn nghe những lời này thì giận đến đầu vầng mắt hoa, liền uống một ngụm rượu nhưng lập tức ho khan không ngớt.

Lại nghe sư tử kia nói:

- Sư muội nói cũng phải, chỉ là đến nay Côn Luân Sơn còn vẫn giữ Linh Âm đại sư, nếu đã hiểu lầm cần gì phải làm khó người ta? còn muốn khiêu khích giang hồ nổi phong ba như vậy?

Lời này cũng thật hữu lý, hai người kia liên tục gật đầu.

Đang khi đám người nói chuyện, lại có mấy người đi vào tiểu điểm. Mỗi người mặc áo bào trắng tay cầm trường kiếm, toàn thân ướt sũng.

Ngũ Định Viễn khẽ ngẩng đầu thì lập tức biến sắc mặt. Sao lại xảo hợp như vậy, đây không phải là mấy tên Côn Luân Sơn kia sao?

Bọn chúng đã đuổi kịp tiểu trấn này? Ngũ Định Viễn thầm kêu xui xẻo.

Chỉ thấy có hai người đang vẩy nước mưa trên người, gã nam tử cao gầy chính là "Kiếm Ảnh" Tiền Lăng Dị. Tên còn lại râu ngắn, gọi là "Kiếm Lăng" Lưu Lăng Xuyên, bọn họ dẫn theo vài đệ tử đứng ở cửa điểm. Ngũ Định Viễn vội cúi đầu, trống ngực liên đập thành thịch.

Tiểu nhị trong điểm thấy lại có khách nhân tới, vội vàng lấy ra khăn lông để đám người lau khô thân thể. Đám người Tiền Lăng Dị lau nước một trận, đều tự đến lò sưởi bên cạnh tường hong khô. Ngũ Định Viễn trộm nhìn lại, chỉ thấy trong mắt Tiền Lăng Dị lóe ra tinh quang, không biết đang đánh giá cái gì. Tâm trạng của hắn trở nên lo lắng, sợ đối phương nhận ra nên vội quay đầu đi.

Trang phục của đám này dần dần khô đi, Lưu Lăng Xuyên thấy mưa rơi quá lớn, cau mày nói:

- Ta thấy hôm nay không thể đi tiếp, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.

Tiền Lăng Dị ngáp một cái, nói:

- Mệt thì dừng lại ăn uống một chút đã.

Hắn thấy khách điểm chỉ có hai cái bàn không khỏi nhăn mày, liền nháy mắt cho đệ tử một cái.

Một gã đệ tử quát bảo Ngũ Định Viễn:

- Đây! Người nhường một chút, ngồi sang cái bàn kia đi.

Ngôn ngữ thật là vô lễ. Sắc mặt Ngũ Định Viễn khó coi, đành phải cúi đầu đứng lên. Tiền Lăng Dị thấy Ngũ Định Viễn tựa hồ sợ hãi như sợ có người nhận ra, trong lòng kỳ quái liền nói:

- Vị huynh đệ kia, chúng ta đã từng gặp mặt?

Ngũ Định Viễn cúi đầu không nói, một gã đệ tử Côn Luân nóng nảy nói:

- Tiểu tử! Sư thúc ta đang hỏi người đó!

Ngũ Định Viễn thấp giọng nói:

- Ta không quen biết các vị, cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt.

Tiền Lăng Dị chạy một ngày đường cảm thấy quá mệt mỏi, không muốn quản nhiều liền phất phất tay.

Đệ tử kia đưa tay đẩy Ngũ Định Viễn, nói:

- Được rồi! Ở đây không còn chuyện của người.

Ngũ Định Viễn lặng lẽ không lên tiếng, mặc dù muốn cất bước chạy như điên ra khỏi khách điểm nhưng biết càng sợ càng không ổn. Hắn lập tức đi tới cái bàn còn lại, nói với đám nam nữ:

- Xin lỗi các vị, cho ta ngồi nhờ một chút.

Nam tử mập mạp kia thấy cử chỉ vô lễ của đám người Côn Luân Sơn, trong lòng bất bình, hừ một tiếng nặng nề, nói:

- Người cứ ngồi vào đây, ta đến bàn kia ngồi một chút.

Nói rồi bưng chén rượu, lại bước sang ngồi xuống đúng chỗ Ngũ Định Viễn vừa đứng lên, không coi ai ra gì mà tiếp tục uống rượu.

Gã đệ tử Côn Luân quát:

- Này! Lão huynh, người không nhìn thấy sao? Chúng ta đã nhận cái bàn này! Người mau đứng lên!

Nam tử mập mạp kia nhìn bên cạnh, ngạc nhiên nói:

- Có người vừa nói chuyện với ta sao?

Vừa nói lại vừa bưng rượu lên uống.

Gã đệ tử Côn Luân giận dữ:

- Lão đầu kia! Người giả ngây giả dại là muốn ăn đòn sao?

Nam tử mập mạp kia ngẩng đầu lên, sắc mặt mờ mịt nói:

- Dường như ta nghe có tiếng chó sủa, là súc sinh của nhà ai chạy ra, cần loạn sủa bậy tại đây a?

Đệ tử kia sao có thể không giận, tay đã nắm lấy chuôi kiếm. Bất quá "Kiếm Lăng" Lưu Lăng Xuyên vốn lão luyện cẩn thận, hắn thấy người kia mang theo trường kiếm, biết cũng là người trong giang hồ. Hắn không muốn vô cớ kết thù kết oán, liền nói:

- Vị bằng hữu này, chúng ta đi một ngày đường thực mệt mỏi. Mời người nhường chỗ, tại hạ ở chỗ này đa tạ trước.

Tính tình Lưu Lăng Xuyên cẩn trọng khôn khéo, mặc dù võ công không bằng Kim Lăng Sương, Tiền Lăng Dị nhưng hành sự tinh minh, rất được chưởng môn yêu thích. Lúc này hắn khiêm cung như thế, như vậy đã giữ thể diện cho người nọ.

Nào biết người kia nói:

- Ủm! chủ nhân của chó tới. Dường như sẽ nói tiếng người, không đơn giản, không đơn giản.

Có điều vẫn ngồi bất động không để ý tới Lưu Lăng Xuyên, để hắn đứng ngơ ngác tại ngay tại trận.

Một gã đệ tử Côn Luân quát:

- Lão đầu kia! sư thúc ta chính là Côn Luân Sơn ‘Kiếm Lăng’ Lưu đại hiệp, có phải người chán sống hay không, dám trêu chọc Côn Luân Sơn

chúng ta!

Nam tử mập mạp kia trong lòng chột rùng mình nhưng trên mặt bất động thanh sắc, chỉ "Ừm" một tiếng, nói:

- Ồ! Thì ra là đám chó con tới từ Tây Cương, khó trách sửa loạn như vậy. Cũng không biết có cắn người hay không!

Hai thiếu nữ ngồi cùng bàn với nam tử mập mạp kia không khỏi bật cười phì một tiếng.

Lúc này ngay cả Tiền Lăng Dị cũng không nhịn được tức giận, lạnh lùng thốt:

- Vị bằng hữu kia mồm mép thật là lợi hại, ta hỏi người một câu, người có nhường hay không!

Trung niên nam tử kia cười nói:

- Thế gian sao có chuyện người nhường chó? Cầu nhi đừng âm ỉ, trái lại chờ một chút, gia gia cho miếng xương mà gặm.

Nam tử kia thấy đám cử chỉ ngạo mạn của Côn Luân Sơn thì càng thêm tức giận, không hề có ý chút nhượng bộ.

Ngũ Định Viễn hướng biết thực lực của Côn Luân Sơn, thầm vì người nọ mà đổ mồ hôi lạnh.

Tinh quang trong mắt Tiền Lăng Dị đại thịnh. Đánh giá vài lần người nọ, tay nắm chuôi kiếm, trầm giọng nói:

- Người đến là ai? Hãy xưng danh ra!

Người nọ lại cười một tiếng mà không trả lời.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Tiền Lăng Dị đánh giá người nọ thêm vài lần, hừ một tiếng cười lạnh nói:

- Tốt! Thì ra là Cửu Hoa Sơn Trương Chi Việt. Đi! Chúng ta bên ngoài nói chuyện!

Nam tử mập mạp kia chính là Trương Chi Việt, nhất lưu cao thủ của Cửu Hoa Sơn, rất có danh vọng trên giang hồ. Lúc này đã bị người nhận ra thì không thể tiếp tục giả ngây giả ngốc.

Chi nghe hắc cười nói:

- Hảo nhân lực. Lão huynh là vị nào trong Côn Luân Sơn?

Tiền Lăng Dị hừ một tiếng khinh miệt, một gã đệ tử ở bên đang mang kiếm của Tiền Lăng Dị liền rút ra, chỉ thấy thân kiếm trong suốt dường như vô hình, tiếp theo kẻ nọ lại tra kiếm vào vỏ.

Trương Chi Việt kiến văn uyên bác, nhận ra thì thản nhiên nói:

-Ồ! Nguyên lai là “Kiếm Ảnh” Tiền lão huynh. Hay lắm, hay lắm.

Bất quá vẫn không để ý tới Tiền Lăng Dị, tiếp tục cúi đầu uống rượu.

Tiền Lăng Dị vung tay lên, một gã đệ tử nhanh chóng cởi phôi kiếm trên người đưa đến trước người hắc. Tiền Lăng Dị ỷ vào kiếm pháp cao minh, bình thường không cần dùng bảo kiếm "Kiếm Ảnh", lúc này chỉ lấy binh khí tầm thường của đệ tử, quát:

- Đứng lên mà nói!

Trương Chi Việt như vẫn không nghe thấy, tự nói:

- Ừm! Hảo tửu! Không ngờ nhờ địa phương nhỏ lại là còn có mỹ vị bực này, khá tốt! Khá tốt!

Hai gã đệ tử Côn Luân Sơn thấy Trương Chi Việt thật quá mức ngạo mạn, sao nhin nổi được ngum ác khí này, cả giận nói:

- Muốn chết!

Hai người cùng rút kiếm đâm tới, Hai thiếu nữ do Trương Chi Việt mang đến đồng thanh kêu lên sợ hãi:

- Sư thúc cẩn thận!

Đã thấy cổ tay Trương Chi Việt khê động, trong khách điểm đột nhiên lóe lên kiếm quang. Tức thời hai gã đệ tử Côn Luân lớn tiếng rên rỉ, cổ tay đã chảy máu, đã bị khoái kiếm nhanh như chớp của Trương Chi Việt gây thương tích.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Kiếm pháp của họ Trương này thật nhanh, Cửu Hoa Sơn danh chấn Trung Nguyên, quả nhiên thật sự có tài.

Tiền Lăng Dị cùng Lưu Lăng Xuyên cũng cả kinh, bọn họ từng nghe nói kiếm pháp Trương Chi Việt này lấy mau lẹ tàn nhẫn mà nổi tiếng, không ngờ xuất chiêu nhanh như vậy.

Tiền Lăng Dị chỉ sợ mất thể diện, không để ý đệ tử rên rỉ, cũng không thèm nhìn thương thế bọn hăn. Chỉ nghe "Đương" một tiếng, hăn đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Chỉ là binh khí tầm thường của đệ tử nhưng Tiền Lăng Dị kiếm thuật tinh xảo, kiếm vào tay lập tức hiện ra khí phái tông sư. Lạnh lùng thốt:

- Trương Chi Việt, ta hỏi ngươi một lần cuối, ngươi có đứng lên không!

Mũi kiếm đã chỉ trên người Trương Chi Việt, Trương Chi Việt vẫn mỉm cười uống rượu. Tiền Lăng Dị nổi nóng. Hẳn thành danh nhiều năm, đã khi nào bị người coi thường như vậy? Lập tức rút kiếm đâm về Trương Chi Việt.

Trương Chi Việt thấy chiêu số của Tiền Lăng Dị tinh diệu, thầm khen:

- Đại danh Côn Luân Sơn, quả nhiên có chút tà đạo.

Lúc này hẳn không dám coi thường, phi thân nhảy lên tránh một kiếm này của Tiền Lăng Dị rồi lập tức rút kiếm phản chiêu, đâm ra chín kiếm như điện quang lôi hỏa, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước. Đây chính là công phu đích truyền của Cửu Hoa Sơn tên là "Phi Liêm Kiếm Pháp", lấy nhanh độc làm chủ.

Tiền Lăng Dị thấy kiếm chiêu Trương Chi Việt liên miên, công thủ hoàn toàn không có sơ hở nhất thời khó chống đỡ, đành vận kiếm như chớp bảo vệ chỗ yếu hại toàn thân. Trường kiếm hai người giao nhau phát ra những tiếng keng keng. Trong chớp mắt đã qua mười mấy chiêu. Chỉ là kiếm pháp Trương Chi Việt thật sự quá nhanh, từng chiêu từng kiếm vừa nhanh lại kín, lại dường như cuồng phong bạo vũ công tới, Tiền Lăng Dị khó có thể chống đỡ, liên tục lui về phía sau.

Hai thiếu nữ thấy sư thúc đại chiếm thượng phong, đồng loạt trầm trồ khen ngợi. Đại hán điên lại vẫn cười hì hì, hồn nhiên không biết chuyện gì xảy ra.

Trương Chi Việt vốn chỉ bất mãn đám Côn Luân Sơn cuồng vọng tự đại chứ thực ra không muốn kết hạ thâm cừu cùng bọn họ. Lúc này dù đại chiếm thượng phong nhưng chiêu chiêu lưu tình, không muốn để Tiền Lăng Dị quá mất thân phận, một chiêu "Bạch Hồng Quán Nhật" xoạt qua bên người Tiền Lăng Dị, tiếp theo tra kiếm vào vỏ, thủ pháp thật là tiêu sái.

Chỉ nghe hãn thân nhiên nói:

- Côn Luân Sơn các người hãy rõ ràng một điểm. Tại Tây Lương các người muốn làm gì thì làm, không ai quản được. Có điều nơi này thuộc địa phận Thiểm Tây, các người muốn giương oai cũng phải xem đây là nơi nào!

Tiền Lăng Dị lùi vài bước, với lấy rồi "Vô hình bảo kiếm" cười lạnh nói:

- Họ Trương, vừa mới rồi người có thể thắng ta nhưng không hạ sát thủ, sẽ hối hận cả đời!

Hãn mới rồi bị khoái kiếm của Trương Chi Việt công kích không kịp trở tay. Khi đó nếu đối phương nhân cơ hội sử sát chiêu có lẽ sẽ thủ thắng. Có điều Trương Chi Việt không công kích mà dừng tay đã cho hãn cơ hội báo thù lớn. Nên biết Tiền Lăng Dị võ công sâu xa, vừa mới dùng là binh khí tầm thường của đệ tử, há có thể sánh với "Vô hình bảo kiếm"?

Chỉ nghe xoát một tiếng, trường kiếm Tiền Lăng Dị ra khỏi vỏ, một chiêu "Phi Yến Vô Tung " đâm tới cổ họng Trương Chi Việt. Trương Chi Việt thấy kiếm pháp của hãn không quá biến hóa nhưng một khi "Kiếm Ảnh" ra khỏi vỏ, một chiêu tầm thường mà thân kiếm trong suốt, ngay cả đường đi của mũi kiếm cũng biến mất, kể từ đó uy lực đâu chỉ lớn gấp đôi? Chính xác là vô tung vô ảnh, làm người không thể nào chống đỡ.

Trương Chi Việt rung mình, biết đỡ không được "Kiếm Ảnh " nên lập tức chuyển thủ sang công, lấy mau đánh mau. Cũng sử ra một kiếm đâm về yết hầu đối phương. Tiền Lăng Dị thối lui một bước rồi rung động trường kiếm. Chỉ thấy một trận bạch quang hoa mắt, thân kiếm run lên lại biến mất vô hình, Trương Chi Việt không biết ngăn cản ra sao, đành tà tà chém ra một kiếm. Tiền Lăng Dị sớm đã đoán ra bộ pháp của hãn, biết đối phương muốn công vào bên hông nên lập tức phi thân nhảy lên, nâng kiếm đâm ngược trở

lại. Quả nhiên Trương Chi Việt nhìn không thấy kiếm chiêu, thật sự không kịp né tránh, khi cảnh giác thì cánh tay đã bị thương.

Lúc này Trương Chi Việt đã biết kiếm thuật của đối phương cao hơn mình, hẳn sử xuất thân pháp khéo léo chạy khắp trong khách điểm.

Tiền Lăng Dị thấy hãn bay vọt né tránh chung quanh, nhất thời không làm gì được, mắng:

- Chỉ biết trốn thì tính hảo hán cái gì!

Trương Chi Việt cãi lại nói:

- Người có giỏi thì thay một thanh kiếm khác, ý vào lợi khí thì tính cao thủ cái gì?

Tiền Lăng Dị xì một tiếng khinh miệt, nói:

- Người thua là thua, còn nói nhảm cái gì?

Hai người truy đuổi một hồi trong điểm, mấy lần trường kiếm Tiền Lăng Dị đâm tới đều bị Trương Chi Việt tránh được. Nguyên lai võ công của "Cửu Hoa Sơn" có hai sở trường đặc biệt, một tại kiếm pháp một tại khinh công, cả hai tương hỗ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được. Đệ tử nhập môn thì trước học khinh công sau mới học kiếm pháp.

Kiếm pháp Côn Luân Sơn thì sở trường ở nội lực, vô luận là "Kiếm hàn " "Kiếm cổ " đều có một bộ nội công tâm pháp tương ứng, công phu hạ bàn kém xa "Cửu Hoa Sơn". Võ công hai phái có sở trường khác nhau, nếu muốn Tiền Lăng Dị đi bắt Trương Chi Việt thì chính là khó khăn càng thêm khó khăn.

Tiền Lăng Dị đột nhiên tâm sinh một kế, kêu lên:

- Ngũ sư đệ, hạ sát hai thiếu nữ hân mang theo cho ta!

Hân có ý quấy nhiễu tâm ý Trương Chi Việt, lúc này chỉ cần động đến hai nữ đệ tử kia thì đối phương không thể không cứu, như vậy hân liền có cơ hội.

Lúc này Trương Chi Việt đang né tránh kiếm chiêu, nghe đối phương nói như vậy thì công phu hạ bàn liền chậm lại, cả giận nói:

- Sao người lòng dạ độc ác như vậy? Chúng ta vốn không có thâm cừ đại hận gì!

Kiểm quang trên tay Tiền Lăng Dị vẽ một vòng tròn, cười lạnh nói:

- Người không phục sao, mau để tâm động thủ a! Nói những lời nhảm này làm cái gì?

Lúc này hân đã động sát cơ, quyết tâm hạ sát toàn bộ ba người Cửu Hoa Sơn. Chỉ cần không để lại người sống, chết không đối chứng. Sau này dù Cửu Hoa Sơn chưởng môn tìm tới cửa cũng thà chết không nhận.

Lưu Lăng Xuyên nghe sư huynh phân phó liền nâng kiếm đi đến hai thiếu nữ. Ngũ Định Viễn thấy hai thiếu nữ xinh đẹp yếu đuối, sao có thể là đối thủ của "Kiếm Lăng", tâm trạng liền trở nên khẩn trương, thầm nghĩ:

- Đám người kia tâm cơ tàn nhẫn độc ác, giết người tuyệt không nương tay, ta có nên xuất thủ cứu người chăng?

Hân muốn tiến lên đánh cược một lần nhưng võ công có hạn, chưa chắc đã giúp nổi, nếu để bại lộ thân phận thì thù hận cả nhà Yến Lăng tất sẽ trầm oan

đáy cốc. Nhưng nếu không ra tay cứu thì chỉ sợ hai cô nương mảnh mai này lập tức bị sát hại.

Ngũ Định Viễn đang do dự thì Lưu Lăng Xuyên đã xuất kiếm. Hai thiếu nữ kêu to một tiếng, vội vàng né tránh. Trương Chi Việt vừa sợ vừa vội, cuống quýt định bay tới đỡ thay hai nữ đệ tử một kiếm này. Chẳng qua Trương Chi Việt xuất kiếm thì thân pháp chậm lại,

Tiền Lăng Dị cười nói:

- Họ Trương, người muốn chết sao?

Xoát một tiếng vang lên, mũi kiếm xẹt tới người Trương Chi Việt, may mà công phu hạ bàn của hắn cực nhanh. Trong nháy mắt sắp trúng kiếm liền lui ra phía sau một bước, nếu không đã đầu đoạn huyết lưu, có thể nói là vô cùng hung hiểm.

Lưu Lăng Xuyên thấy Trương Chi Việt thối lui, liền cười lạnh nói:

- Tiểu cô nương, chịu chết đi!

Một chiêu "Kiếm Lăng" sử xuất, trường kiếm dường như sóng gió động trời từ trái bổ sang phải, hai thiếu nữ giơ kiếm ngăn cản nhưng có thể đỡ được sao? Chỉ nghe choang một tiếng vang lớn, trường kiếm trong tay hai người liền bị đánh rơi.

Lưu Lăng Xuyên cười ha hả, nói:

- Thì ra đệ tử Cửu Hoa Sơn lại vô dụng như thế!

Âm thanh yêu kiều của Quyên nhi vang lên, mắng:

- Người ý lớn hiệp nhỏ, có cái gì mà đặc ý!

Ngũ Định Viễn càng khẩn trương trong lòng, thầm nghĩ:

- Cô nương này quật cường như thế, sợ rằng đại họa lâm đầu.

Quả nghe Lưu Lăng Xuyên cười lạnh nói:

- Đi theo người tổ tông mà tổ khổ đi!

Vừa nói vừa đâm ra một kiếm. Ngũ Định Viễn thấy tình thế của Trương Chi Việt đang rất nguy hiểm, không cách nào cứu viện hai thiếu nữ, quynh lên liền muốn xuất thủ cứu người.

Ngũ Định Viễn đang muốn nhảy xuống giữa sân thì chợt đã Lưu Lăng Xuyên ngừng lại, không hiểu thế nào mà lui hai bước. Lưu Lăng Xuyên kêu ý một tiếng, không biết là bị ai ra tay thì trong lòng kinh nghi, liền quay đầu nhìn lại trong điểm. Chỉ thấy Trương Chi Việt vẫn kích đấu cùng sư huynh, nhất định vô lực cứu người. Hắn nhìn đám người rồi cẩn thận nhìn quanh. Chợt thấy Ngũ Định Viễn ngồi ở trên bàn cúi đầu bất động, xem ra là người này quấy rối.

Lưu Lăng Xuyên hừ một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Ngũ Định Viễn một cái, nói:

- Không phải chuyện của người, đừng tự tìm phiền toái!

Ngũ Định Viễn thấy hắn lộ vẻ tàn bạo hung ác không khỏi cả kinh, liền vội cúi đầu không dám nhìn vào mắt đối phương.

Lưu Lăng Xuyên thấy hắn cúi đầu không nói, đích thị là sợ hãi, lập tức lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng cười nói:

- Hai vị cô nương, có trách thì trách sự thúc các người nhiều chuyện trên chộc chúng ta, cũng đừng oán ta xuống tay độc ác a!

Trong lúc cười ha hả lại đâm ra một kiếm, Ngũ Định Viễn muốn xuất thủ cứu giúp thì một tiếng hét thảm vang lên. Đã chậm một bước, hăn bất giác nắm chặt tay tự trách.

Lưu Lăng Xuyên túng tiếng cười dài, đang muốn lên tiếng thì lại nghe đệ tử của mình kêu lên:

- Sư... Sư phụ...

Chỉ thấy gã đồ đệ của hăn ôm cánh tay đang lớn tiếng tru lên, không biết làm sao lại bị kiếm của hăn đâm bị thương.

Lưu Lăng Xuyên đại biến sắc mặt, mới biết đã bị người ta lừa giỡn. Hăn vừa giận vừa sợ, quay sang Ngũ Định Viễn kêu lên:

- Đều là người đang làm trò quỷ!

Quát to một tiếng, một kiếm liền đâm tới Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn không biết tại sao hăn hung hăng như vậy, vội vàng đứng dậy tránh một kiếm này.

Lưu Lăng Xuyên cả giận nói:

- Đừng trốn!

Đang muốn truy kích bỗng nhiên trong tay nhẹ hẫng, trong lúc mơ hồ đã bị người cướp đi trường kiếm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.

Hồi 4

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Lưu Lăng Xuyên trợn mắt há mồm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đang cúi đầu xem xét trường kiếm của hắn, vẻ mặt như nghĩ ngợi điều gì. Không ngờ đó chính là trung niên ngốc nghếch kia.

Lưu Lăng Xuyên thấy người này điên điên đại đại, bộ dáng ngây ngốc nhưng võ công tà dị mà cường đại, không phải môn nhân Cửu Hoa Sơn, liền nói:

- Tôn giá xưng hô thế nào với Thanh Y Tú Sĩ? Vì sao xuất thủ cứu người?

Thanh Y Tú Sĩ chính là chương môn Cửu Hoa Sơn. Lưu Lăng Xuyên hỏi vậy là để rõ ràng lai lịch sư thừa đối phương, tránh tùy tiện đắc tội cường địch.

Người điên lại không trả lời, chỉ ôm trường kiếm Lưu Lăng Xuyên lâu bầu nói:

- Dường như ta gặp qua kiếm này, là... Là ở nơi nào? Ta sao không nhớ? Vừa nói ôm lấy đầu khổ tư.

Lưu Lăng Xuyên thầm nghĩ:

- Không biết người này điên thực hay giả điên? Mặc kệ, thừa dịp hăn đang thế này giết phắt đi rồi hăng hay.

Hăn liền tiếp nhận một thanh kiếm khác từ đệ tử, sau đó chém vào người điên kia.

Hai thiếu nữ kêu sợ hãi:

- A Ngốc, cẩn thận!

Thấy người điên vẫn ngờ ngếch, Ngũ Định Viễn khẩn trương, không đành lòng nhìn hăn bị giết như vậy, liền sử thủ pháp Phi Thiên Ngân Thoa, đem chiếc đĩa cầm trong tay ném ra ngoài.

Lưu Lăng Xuyên nghiêng người tránh né, mắng:

- Tiểu tử nhiều chuyện!

Nhưng vừa dừng lại một chút như vậy người điên kia đã định thần lại. Hai tay cầm chuôi kiếm, giơ trường kiếm đâm tới người Lưu Lăng Xuyên, chiêu này chém cuồng bổ loạn nhưng lại lộ ra công lực vô cùng thâm hậu.

Lưu Lăng Xuyên cả kinh nói:

- Đây là kiếm pháp gì! Sao lại quái dị như vậy?

Ngũ Định Viễn cũng rùng mình, hắn thấy người điên kia hai tay nắm chuôi kiếm như không phải kiếm pháp, xem có ba phần giống như thương pháp, võ công quỷ dị chưa từng thấy.

Người điên kia quát lên một tiếng, bỗng nhiên hai khuỷu tay co vào trong, tiếp theo đâm thẳng trường kiếm về phía trước, chiêu này như Trường Thương Đột Thử. Lưu Lăng Xuyên lại càng hoảng sợ, cả kinh nói:

- Đây là chiêu thức gì?

Thứ nhất tránh không kịp, thứ hai không rõ võ công của đối phương, đã bị người điên kia đâm trúng cổ tay.

Lưu Lăng Xuyên vừa sợ vừa đau, biết không là đối thủ thì vội nhảy ra về phía sau, kêu lên với sư huynh Tiền Lăng Dị:

- Tứ sư huynh! Chúng ta mau đi!

Tiền Lăng Dị lúc này đang đại chiếm thượng phong, chỉ cần qua mấy chiêu nữa là có thể thu thập được Trương Chi Việt đáng ghét kia. Hắn cười ha hả, đáp lời:

- Không vội rời đi! Chờ ta làm thịt này lão đầu này rồi nói! Hắc âm trầm nhìn Trương Chi Việt, không phát hiện tình cảnh bất ổn của sư đệ.

Trương Chi Việt cơ trí loại nào, sớm rõ ràng tình thế trong điểm, liền tiếp lời nói:

- Tiền lão huynh a! Chờ người làm thịt lão già đây, người sư đệ sớm bị người đánh thành chó chết rồi!

Tiền Lăng Dị giận dữ, cổ tay rung lên tổng xuất nội lực, "Vô hình Kiếm Ảnh" trở nên cực kỳ sắc bén. Trương Chi Việt thấy chiêu thức đối phương nhanh hơn càng khó chống đỡ, chỉ có liên tiếp lui về phía sau.

Hai thiếu nữ thấy sư thúc nguy cấp, vội vàng kêu lên:

- A Ngốc, mau cứu sư thúc!

Bóng người chợt lóe, người điên kia đã như một con đại bàng bay về phía trước, Tiền Lăng Dị nghe sau lưng rít lên kinh phong thì lấy làm kinh hãi, quay đầu đã thấy một thanh trường kiếm đâm tới trước mắt. Lưu Lăng Xuyên kinh hãi nói:

- Sư huynh, cẩn thận một chút!

Tiền Lăng Dị nghe kiếm phong rít lên, biết chân lực ngưng tụ nơi mũi kiếm không phải chuyện đùa, vội tránh ra rồi thầm nghĩ:

- Người này nội lực thật thâm hậu, là kinh địch.

Hắn xoay người chém ra, Kiếm Ảnh đâm tới đầu vai người điên kia. Chiêu này gọi "Giương đông kích tây", chính là một tuyệt chiêu trong "Vô hình Kiếm Ảnh". Mũi kiếm rõ ràng đâm tới đầu vai, kỳ thật lại xả xuống bên hông. Dự liệu rằng người điên kia chắc chắn chết thảm ngay tại trận.

Người điên thật sự ngốc đến mức không sợ nguy hiểm, chỉ hét lớn một tiếng, một kiếm chém thẳng vào đầu Tiền Lăng Dị. Chiêu này lực đạo rất lớn, chiêu thức lại đơn giản đến ngoài ý liệu của Tiền Lăng Dị. Mắt thấy kiếm pháp của người điên kia chính là lưỡng bại câu thương, nếu Tiền Lăng Dị không tránh, "Vô hình Kiếm Ảnh" dù có thể đâm bị thương eo của người điên nhưng đầu của hắn sẽ bị trăm thành hai nửa như bồ dưa. Trong lúc khẩn cấp chỉ đành thối lui một bước. Xoạt một tiếng vang lên, cái bàn đã vỡ thành hai đoạn.

Tiểu nhị trong khách điểm thấy thế sợ đến phát run, vội trốn được sau nhà bếp. Lúc này Trương Chi Việt sớm đã ngừng tay, hắn thấy chiêu này của người điên dù vụng về nhưng uy lực mạnh không ai bì được, đã bức lui Tiền Lăng Dị, không khỏi lớn tiếng khen hay.

Lúc này Ngũ Định Viễn cũng kín đáo quan sát cuộc đấu giữa người điên cùng Tiền Lăng Dị, thấy chiêu số của người điên đại khai đại hợp, rõ ràng sử lộ võ công của thiết kích. Tròng lòng Ngũ Định Viễn sáng tỏ, biết võ công của người điên là để dùng trên chiến trường. Nếu không phải trường kiếm nọ không vừa tay, một chiêu vừa mới rồi tuyệt không để Tiền Lăng Dị lui được về phía sau.

Lại thấy người điên kia rống một tiếng như hổ, lại chuyển thân tựa như chó điên cắn người, lại như thôn phụ loạn đả, trường kiếm trong chốc lát chém thẳng tới, trong chốc lát khác lại chém nghiêng. Dù là kẻ không có võ công cũng khó ra chiêu thức khó coi như vậy. Tiền Lăng Dị lấy làm kinh hãi, không biết ngăn cản võ công của đối phương thế nào đành vội vàng thối lui.

Mười chiêu vừa qua, không ngờ người điên lại chiếm thượng phong, chiêu thức trên tay dù không đẹp nhưng uy lực lại rất lớn, làm cho Tiền Lăng Dị chạy trốn một hồi, hoàn toàn không dám đối mặt giao thủ cùng hắn.

Đầu đến lúc này, tay áo Tiền Lăng Dị đã bị người điên chém rách, vội lui về sau giặt mình, quát:

- Người. . . đây là công phu ‘Phương Thiên Họa Kích’, rốt cuộc người là ai?

Người nọ ngơ ngác cười đến chảy nước miếng, quay đầu hướng sang Quyên nhi nói:

- Quyên nhi tỷ tỷ, hẳn hỏi ta là ai? Ta có phải nói với hẳn không?

Mắt thấy trong lúc kịch chiến, không ngờ người điên còn quay đầu nói chuyện cùng người, có thể nói vô cùng khinh miệt đối thủ. Tiền Lăng Dị cuồng nộ, bất chấp thân phận tông sư, lập tức kiếm khê động liền đâm tới cổ họng người điên kia, đám người cùng cả kinh kêu lên:

- Không được!

Quyên nhi càng sợ hãi, khuôn mặt thanh tú trắng bệch.

Ngũ Định Viễn giận dữ, Tiền Lăng Dị này thật hèn hạ, mắt thấy người ta là người điên, không ngờ lại còn lợi dụng lúc người ta sơ hở, có thể nói là mười phần tiểu nhân.

Trương Chi Việt đang muốn xuất kiếm đi cứu, bỗng người điên kia quay đầu lại, ha hả cười to nói:

- Lão huynh người trúng kế ! Liền vươn hai ngón tay chặn trước cổ, Tiền Lăng Dị thu kiếm không kịp, thoáng chốc mũi kiếm Vô Hình Kiếm Ảnh lại bị người điên kia kẹp được.

Trương Chi Việt sững sốt, lập tức cười ha hả, nói:

- Tên ngốc! Người được lắm!

Đám người thấy thế ai ai cũng khiếp sợ, Tiền Lăng Dị càng kinh hãi, nguyên lai người điên kia cố ý đánh lạc hướng, giả vờ lộ ra sơ hở dụ Tiền Lăng Dị công tới, Kiếm Ảnh vốn vô tung vô ảnh nhưng Tiền Lăng Dị nhất tâm công tới yết hầu địch nhân, liền bị người điên đoán được kiếm lộ của "Vô hình Kiếm Ảnh", phá được chiêu thức cực hiểm là công phu thành danh của Tiền Lăng Dị, có thể nói võ công cơ trí đều đủ cả.

Người điên kia cười hi hi ha ha, muốn đoạt lấy "Kiếm Ảnh" của Tiền Lăng Dị, Tiền Lăng Dị dùng sức hai tay thu hồi nhưng kiếm kia như bị kìm sắt kẹp lấy, khó có thể di chuyển mấy may. Lưu Lăng Xuyên ở một bên đoạt lấy phối kiếm của đệ tử, mãnh liệt ám toán sau lưng người điên, Trương Chi Việt cười lạnh nói:

- Môn đồ Côn Luân chỉ biết chiêu số đánh lén sao?

Trương Chi Việt đang muốn tiến lên tiếp chiêu, người điên kia chợt khạc một tiếng phun ra một bãi đờm. Đờm này thế đi cấp bách, thoáng chốc bắn thẳng vào giữa mũi Lưu Lăng Xuyên, khiến cho bộ mặt hắn dơ bẩn chật vật không chịu nổi. Chẳng qua người điên phun đờm công địch thì kinh lực trên tay hơi lỏng, Tiền Lăng Dị thừa cơ liền thu hồi trường kiếm. Chỉ là dù đoạt về trường kiếm nhưng dùng sức quá mạnh, chuôi kiếm đánh trở ngược vào lồng ngực, Tiền Lăng Dị nhất thời đau thấu tâm can.

Tiền Lăng Dị duỗi tay che ngực, chậm rãi điều chỉnh nội tức. Mắt thấy tuyệt kỹ thành danh "Kiếm Ảnh" lại bị một người điên phá vỡ, sắc mặt không khỏi xám xịt, lúc này nói:

- Các hạ võ công cực cao, rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể để lại đại danh?

Người điên kia mặt lộ vẻ si ngốc, hi hi ha ha cười nói:

- Được rồi! Sẽ nói cho người biết!

Hắn hừ hừ cười lạnh hai tiếng, môi khê nhúc nhích như muốn nói ra tính danh bản thân. Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Người này võ công cao cường đủ để khai tông lập phái, không biết là thần thánh phương nào.

Lập tức cũng chuyên tâm, muốn nghe rõ lai lịch người này.

Mắt thấy đám người trong khách điểm thần sắc chuyên chú, đều chờ hắn nói ra danh tánh bản thân, người điên kia ngửa mặt lên trời cười dài, lớn tiếng nói:

- Các người nghe kỹ rồi! Ta ngồi không thay đổi danh, đứng biết không sửa họ, buổi sáng ăn ba chén cơm, buổi tối thích gặm đùi gà, nhân nghĩa ‘ A Ngốc ’ chính là ta!

Tiếp theo chỉ vào Tiền Lăng Dị nói:

- Người là ‘ đại ngốc ’, so với ‘ A Ngốc ’ ta còn ngốc hơn!

Đám người trong sảnh đường nhất thời cười ha hả, ngay cả điểm tiểu nhị cũng che miệng cười trộm.

Tiền Lăng Dị thấy người này ngu ngốc đúng là hạng nhất, nhất thời chỉ cảm thấy khí giận bốc tận trời, không ngờ một thân võ nghệ lại thất bại trong tay một người điên. Chỉ muốn dừng ăn bữa cơm trên đường nhưng lại nuốt đi anh danh một đời. Có điều võ công của đối phương cao hơn bản thân, trước

mắt cũng không thể rửa hận, chỉ có ngày sau hẹn Kim Lăng Sương cùng Đồ Lăng Tâm lại đến trả thù. Hắn chấp tay thở dài nói:

- Các hạ nếu không muốn nói tên thì cũng thôi, sau này còn gặp lại.

Một gã đệ tử nói:

- Sư thúc, chúng ta sợ cái gì? Hắn chỉ là người điên...

Còn chưa dứt lời thì trên mặt đã ăn một cái tát nóng rát của Tiền Lăng Dị.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ: "Tên Đệ tử này đúng là quá đần độn rồi, hắn nói A Ngốc chính là người điên, vậy không phải sư thúc hắn còn không bằng một người điên? Mồm mép tên đó cũng thật sự là kém cỏi".

Mắt thấy đệ tử kia đã trúng một cái bạt tai, những người khác nào dám nói thêm, vội vàng đi theo.

Ngũ Định Viễn thấy đám người Côn Luân rời đi thở dài một hơi. Trương Chi Việt thấy hắn như nghĩ tới cái gì, liền đi tới:

- Vị huynh đệ này, thủ pháp mới rồi của người vừa nhanh vừa đẹp a!

Ngũ Định Viễn nói:

- Không dám, tại hạ chỉ là thấy vị bằng hữu kia gặp nạn, đã đa sự khiến chư vị chê cười.

Trương Chi Việt cười nói:

- Huynh đệ nói chuyện khiêm nhường rồi. Nếu không chê thì cùng uống chén rượu nhạt chứ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bão táp Tây Lương

Chương 7: Lang bạt kỳ hồ.

Hồi 5

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Nam tử mập mạp không đợi Ngũ Định Viễn trả lời đã kéo tay hắn cùng ngồi xuống. Vừa rồi tình thế nguy cấp, nếu không phải Ngũ Định Viễn có ý cứu giúp, dù võ công của A Ngốc cao tới đâu chỉ sợ cũng chết không minh bạch dưới tay tặc tử. Trương Chi Việt nghĩ đến phần nhân tình này, đối với Ngũ Định Viễn một bộ thân thiện khác hẳn với đám Côn Luân Sơn.

Ngũ Định Viễn muốn khước từ, đang do dự thì chợt thấy ánh mắt kiêu my của vị sư tử nọ đang nhìn về phía hắn. Tâm niệm vừa động, hắn thầm nghĩ:

- Cũng được! Khó có dịp tới Trung Nguyên, không vội rời đi mà giao hảo với mấy vị anh hào vậy!

Trương Chi Việt liền kêu một bàn tiệc rượu. Thêm Ngũ Định Viễn, hai thiếu nữ và phong hán cùng đối ẩm.

Đám người báo danh tự, vị sư tử kia tên là Diễm Đình. Thiếu nữ giáo huấn phong hán kia gọi là Quyên nhi. Đám người thỉnh giáo danh tự của Ngũ Định Viễn, hắn thầm nghĩ:

- Ta hiện đang có án trong người, tuyệt không thể bại lộ hành tung.

Liền giả danh gọi là Hồ Nguyên. Hồ kia chính là ý tứ nói hươu nói vượn, về phần chữ Nguyên là gọi một kẻ đi xa.

Trương Chi Việt kính một chén rượu, cười nói: - Đang tiết trời lạnh như vậy, Hồ huynh muốn tới nơi đâu a?

Ngũ Định Viễn nói:

- Tại hạ ngày thường làm tiểu sinh ý, vì một cuộc giao dịch mà cần tới kinh sư một chuyến.

Lời này cũng không hề nói dối. Chỉ là vụ mua bán này không hề tầm thường, chính là tấm da dê có quan hệ đến tám mươi ba tánh mạng Yến lăng tiêu cục.

Diễm Đình mỉm cười nói:

- Hồ đại gia, nghe khẩu âm của người đường như là nhân sĩ Thiểm Cam. Ta nói có sai chăng?

Nếu người ngoài nói lời này chắc hẳn Ngũ Định Viễn đã nổi tâm đề phòng, nhưng hắn thấy Diễm Đình ngọc tuyết đáng yêu, cũng không đa tâm mà cười một cái, nói:

- Cô nương thông tuệ biết bao, chỉ một câu đã đoán rõ lai lịch của ta.

Diễm Đình thản nhiên cười, nói:

- Hồ đại gia khách khí, ta từng ở tại Tây Lương, biết thói quen cùng khẩu âm nơi đó.

Ngũ Định Viễn mừng rỡ nói:

- Nguyên lai cô nương là đồng hương của ta, nào, tha hương gặp bạn cố tri, ta kính cô một chén.

Diễm Đình khẽ cười, sóng mắt lưu chuyển kiều mỵ nói không nên lời. Nàng dùng thổ ngữ Tây Lương nói:

- Hồ đại gia, ta cũng kính người một chén.

Ngũ Định Viễn giơ chén lên, nhìn khuôn mặt kiều mỵ của Diễm Đình bất giác thở dài. Lần này hắn vội vã rời đi, nghe thổ ngữ Tây Lương thì đột nhiên nhớ tới cố hương, trong lòng chua xót khó nhịn, chén rượu này đúng là nuốt không trôi. Đám người cho là hắn nhớ nhà tha thiết, chỉ đành liên tiếp mời rượu.

Ngoài tiểu khách điểm mưa sa gió giật nhưng bên trong tràn đầy ôn nhu ấm áp. Ngũ Định Viễn đầy bụng tang thương, người mang oan ức trong lòng

tràn đầy bi phần, cuối cùng lúc này cảm giác có điểm ấm áp, tâm trạng không khỏi bồi ngùi.

Đám người chuyện phiếm trong tiệc, Ngũ Định Viễn rất quan tâm an nguy của đám người Linh Âm, liền hỏi:

- Mới vừa nghe các vị nói đến Thiếu Lâm Tự, còn nói Thiếu Lâm có cừu oán với Côn Luân, không biết tình hình cụ thể ra sao?

Quyên nhi cười nói:

- Hồ đại gia không phải là thương nhân sao? Sao quan tâm đối với Thiếu Lâm tự, chẳng lẽ là người bán dao cạo đầu cho bọn họ hay sao?

Ngũ Định Viễn thấy nàng một lời trêu chọc, bất giác mặt ửng đỏ lên.

Trương Chi Việt là người từng trải, vừa thấy bộ dáng Ngũ Định Viễn liền biết cũng là đồng đạo võ lâm. Đoán rằng đối phương có ẩn tình nên không muốn bộ lộ thân phận chân thật, cũng lơ đãng cười nói:

- Không dấu huynh đài, lần này chuyện tình hai phái Thiếu Lâm cùng Côn Luân gây nhiệt náo rất lớn, đã kinh động phương trượng Thiếu Lâm Tự. Phương trượng Thiếu Lâm lo lắng Côn Luân Sơn hạ thủ sát hại Linh Âm, nghe nói người đã đích thân sai sứ tới Côn Luân Sơn xin thả người. Chỉ là chưởng môn Côn Luân Sơn không thèm để ý, không biết Thiếu Lâm sẽ xử lý việc này ra sao!

Ngũ Định Viễn lắc đầu nói: - Chẳng lẽ Thiếu Lâm tự không biết chuyện tình Yến lăng tiêu cực sao?

Trương Chi Việt nói:

- Đương nhiên là biết, tên bộ khoái kia xuống tay sát hại cả nhà Yến lẳng tiêu cục, thủ pháp độc ác. Hiện nay Thiếu Lâm tự cũng đang tìm hãn khắp nơi, bất kể là người này có gây ra thảm án hay không, tóm lại phải bắt hãn hỏi cho rõ ràng.

Sắc mặt Ngũ Định Viễn xanh mét, lại có thêm một lộ nhân mã đuổi giết bản thân, thật sự không biết nói tâm trạng chán nản thế nào.

Trong tiệc lại đề cập đến phong hán kia, Ngũ Định Viễn nói:

- Vị đại hiệp này dường như có bệnh trong người? Ta coi thần sắc hãn không được tốt lắm.

Trương Chi Việt thở dài một hơi, nói:

- Hai năm trước sư huynh của ta đến Hoa Nam hành sự, trên đường nhìn thấy người này, khi đó hãn bị một đám hương dân vây đánh, nói hãn trá ngụy trong khi chơi bạc. Sư huynh của ta thấy hãn tướng mạo bất phàm mà niên kỷ đã gần trung niên, không đành lòng để hãn bị đòn hiểm, liền xuất thủ cứu hãn. Tiểu tử này rất kỳ lạ, võ công chột cao chột thấp, đầu óc lại không thanh tỉnh. Sư huynh ta muốn để hãn tự lo thân cũng không ổn. Đành mang hãn về Cửu Hoa Sơn. Kỳ thật tiểu tử này ngoài thói đánh bạc lường thủ thì không còn tật xấu gì.

Phong hán kia vừa nghe đến chữ "Đánh cuộc", thần sắc đang si ngốc đột nhiên biến đổi, trở nên hưng phấn lạ thường, từ trên người lấy ra hai viên xúc xắc, kêu lên một tiếng: "Đại!" Quả nhiên ném ra một điểm đại. Ngũ Định Viễn thấy thủ pháp đồ xúc xắc của hãn thuần thực như thế, khó trách sẽ bị hương dân coi là ăn gian.

Nữ tử kia Quyên nhi cả giận nói: - A Ngốc, không cho đánh cuộc! Người ta đang nói chuyện của người ở đây!

Phong hán kia dường như rất sợ Quyên nhi, gấp rút thu hồi xúc xắc rồi lui ở một bên.

Quyên nhi thấy hần dường như kinh sợ, ôn nhu nói:

- A Ngốc, người ngoan ngoãn đừng chơi đánh cuộc, sẽ không ai mắng người, biết chưa?

Phong hán kia gật đầu, như đã hiểu rồi lại cười ngây ngốc. Quyên nhi thấy thần sắc si ngốc của hần không khỏi khe khẽ thở dài, khuôn mặt ngây thơ lộ tia lo lắng.

Diễm Đình che miệng cười nói: - Sư muội a, người trông nom hần cẩn thận như vậy, dường như. . . như. . .

Trên mặt Quyên nhi đỏ ửng một trận, gắt giọng:

- Như là cái gì? Là mẫu thân của hần có phải hay không? Sư tỷ người thật là xấu... Vừa nói vừa đưa tay chọc Diễm Đình.

Diễm Đình đỏ mặt lên, cười nói:

- Đó là tự người nói, ta không nói. Vừa nói cũng vừa lách người ra.

Ngũ Định Viễn thấy hai thiếu nữ đùa giỡn, trên mặt cũng lộ nụ cười, nói:

- Người này nếu không si ngốc, võ công thực là một đời anh kiệt. Chương môn quý sơn có nhìn ra lai lịch sư thừa của hần?

Trương Chi Việt lắc đầu nói:

- Võ công của hần rất hỗn tạp, ngay cả chương môn sư huynh cũng nhìn không ra sư thừa. Lần này ta xuống núi, một nửa cũng bởi hỏi thăm lai lịch của hần, chỉ là vẫn không có thu hoạch.

Ngũ Định Viễn thấy phong hán ăn đồ rót đầy người, còn đưa bàn tay đầy mỡ lau loạn trên người Quyên nhi, Diễm Đình cười nói:

- Sư muội, nhi tử của người lại tìm mẫu thân làm nũng rồi!

Quyên nhi gắt một cái, vẻ mặt đỏ ửng nhưng không cãi lại, chỉ lấy khăn tay tỉ mỉ lau cho phong hán. Phong hán kia híp mắt cười không ngừng, một bộ hưởng thụ không kiêng nể.

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ:

- Không ngờ người điên này lại có thể hưởng diễm phúc lớn như vậy, so với ta rõ ràng còn đáng sống hơn rất nhiều.

Hần thở dài, nói:

- Vị Phong lão huynh này được chư vị Cửu Hoa Sơn chiếu cố, xem như là đại hạnh trong bất hạnh.

Trương Chi Việt nói:

- Nhưng cứ để hần như vậy cuối cùng không phải cách hay. Người này khi đầu óc thanh tỉnh thì nói chuyện đạo lý rõ ràng, chỉ là phần lớn thời gian đều si ngốc thế này, ngay cả bản thân mình là ai cũng không rõ. Có điều trên người hần có một dấu ấn đặc thù, Hồ huynh kiến thức rộng rãi, có lẽ nhìn ra chút gì chăng?

Ngũ Định Viễn ồ một tiếng, ngạc nhiên nói:

Người này còn có điểm đặc thù?

Trương Chi Việt gật đầu, thấp giọng nói:

- Đình nhi, Quyên nhi, hai người tránh đi một lát.

Quyên nhi cau mày nói: - Lại muốn xem hình xăm kia sao?

Ngũ Định Viễn thấy Trương Chi Việt gật đầu, trong lòng liền tò mò:

- Hình xăm? Hình xăm cái gì?

Trương Chi Việt thúc giục:

- Các người mau ra đi, Hồ đại gia hành tẩu giang hồ nhiều năm, nói không chừng đã gặp hình xăm nọ, sao chúng ta không thử một lần?

Quyên nhi thở dài một tiếng, nói: - Cũng tốt! Coi như nuôi tia hi vọng cuối cùng.

Nhị nữ liền tự rời khỏi phòng, chờ tạm bên ngoài.

Ngũ Định Viễn nghe mấy người nói trịnh trọng, tâm trạng cũng hiếu kỳ, muốn xem ấn ký trên người phong hán kia. Trương Chi Việt nói:

- A Ngốc, cởi áo ngoài để người ta xem lão hổ sau sau lưng người một lát.

A Ngốc hì hì cười, nói: - Lại muốn xem lão hổ của ta sao? Xem một lần đưa một lượng bạc.

Trương Chi Việt gắt một cái, không ngờ lấy ra một lượng bạc giao vào trong tay A Ngốc.

Ngũ Định Viễn mỉm cười, xem ra A Ngốc này dù ngây ngô nhưng cũng biết bạc là tốt.

A Ngốc nhận lấy bạc, lớn tiếng nói: - Lão hồ tới! Các người nhìn được rồi!

Liền quay người sang chỗ khác tự cởi áo. Chỉ thấy sau lưng A Ngốc có xăm hình một con mãnh hổ trông rất sống động, đang tự giương nanh múa vuốt dạo trên núi. A Ngốc dù gần trung niên nhưng làn da trắng nõn bóng loáng, hình xăm càng lộ rõ ra.

Trương Chi Việt chỉ vào một chỗ trên lưng, nói:

- Người xem, đây còn có hai hàng chữ.

Ngũ Định Viễn chăm chú nhìn lại, thấy bên cạnh mãnh hổ có đề hai câu từ, là:

-Kháp như mãnh hổ ngọa hoang khâu, tiềm phục trảo nha nhãn thụ. Trên trán mãnh hổ đã có một chữ "Tây".

Ngũ Định Viễn "ồ" một tiếng, chỉ cảm thấy hình xăm này rất quen mắt, liền nói:

- Dường như ta đã thấy qua một hình xăm giống thế này, chỉ là không nhớ gặp qua ở đâu.

Trương Chi Việt lớn vui vẻ nói:

- Ngày sau nếu Hồ huynh nhớ ra thì đưa tin cho ta, vô cùng cảm kích.

Ngũ Định Viễn cúi đầu suy tư, thầm nghĩ:

- Ta nhất định thấy qua hình xăm này, lại không nhớ gặp qua ở đâu ta?

Đúng lúc này, Quyên nhi đợi không được mà tự mở cửa tiến vào. Nghe được Ngũ Định Viễn biết về lai lịch hình xăm thì trở nên mừng rỡ, lời kéo hẳn hời lung tung này kia. Ngũ Định Viễn bị nàng quấy nhiễu như vậy, càng không cách nào tĩnh tâm suy tư, trong đầu loạn thành một đống, đành thuận miệng hừ hừ có lệ.

Đám người đối ẩm đến khuya, lúc này mới tự trở về phòng nghỉ tạm.

Tới giờ Ngọ ngày thứ hai, Cửu Hoa Sơn thu thập đã ổn thỏa, liền muốn xuất phát. Diễm Đình nói:

- Hồ đại gia, người đi Bắc Kinh đúng lúc tiện đường cùng chúng ta, chỉ bằng cùng đồng hành được chăng!

Ngũ Định Viễn rất có hảo cảm đối với đám người này nhưng thân mang đang vật trọng yếu, không tiện cùng đồng hành nhân vật võ lâm, liền nói:

- Hảo ý của cô nương, tại hạ xin tâm lĩnh. Chỉ là ta đã quen thói độc lai độc vãng, hay là các vị đi trước một bước!

Diễm Đình thấy hẳn chối từ cũng không tiện mời nữa, đành nói:

-

- - Hồ gia, trên đường xin bảo trọng. Chúng ta phải đi rồi.

Ngũ Định Viễn thấy khuôn mặt thanh tú của nàng lộ ý ân cần, nghĩ thầm:

- Hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại?

Lúc này Trương Chi Việt đã đi tới, đưa tay vỗ lên vai hân, hào sảng cười nói:

- Hồ lão đệ, đợi sau khi người hoàn thành đại sự, sẽ đến Cửu Hoa Sơn chúng ta đến chơi vài ngày, thế nào?

Ngũ Định Viễn vui vẻ trong lòng, sau này hân còn có thể trở lại Tây Lương hay không còn khó nói, đột nhiên có mấy hảo hữu mà tới thì còn cầu gì bằng, vội nói:

- Đa tạ Trương đại hiệp, tiểu đệ xong xuôi sự tình, tất đến quấy quả.

Diễm Đình cười sán lạn, nói:

- Hồ gia, chúng ta xin từ biệt!

Đám người vẫy tay từ biệt. Ngũ Định Viễn nhìn mấy người Cửu Hoa Sơn rời đi, trong lòng một mảnh phiền muộn. Hân phiêu thân lên ngựa, chậm rãi nhắm hướng đông bắc mà đi.

Lúc này bóng trời đã ngã về tây, bầu trời rực rỡ sắc màu biến ảo mỹ lệ, gió thu thổi tới mang theo hơi lạnh, Ngũ Định Viễn thấy chỉ còn bản thân cô độc một người, không khỏi thở dài.

Nghĩ đến hành trình gian khổ tới kinh sư, không biết có thể gặp được vị Vương đại nhân nọ hay không, không biết có thể rửa oan báo oán hay không? Cảm giác càng thêm phiền lòng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 8: Lệ rải khắp kinh thành

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển I: Bao táp Tây Lương

Chương 8: Lệ rải khắp kinh thành

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Tới kinh sư đã là mùa đông. Bắc Kinh tuy phồn hoa mới mẻ nhưng Ngũ Định Viễn thân mang chuyện quan trọng, nào có tâm tình du lãm, liền tìm một khách điểm trọ lại.

Ngũ Định Viễn thu xếp hành lý xong xuôi, liền tìm tiểu nhị, hỏi:

- Trong kinh có vị Vương Ninh đại nhân, người có biết phủ đệ của vị đại quan này nằm ở nơi nào chẳng?

Tiểu nhị kia cười nói:

- Trong kinh có nhiều nơi danh lam thắng cảnh như Thiên kiều Trường thành, ngài không tới mà lại đi Ngõ Vương phủ làm gì?

Ngũ Định Viễn mỉm cười, lấy ra một thỏi bạc dúi vào trong tay tiểu nhị kia.

Tiểu nhị gấp rút bồi cười, nói:

- Thì ra khách quan là người trong triều đình, tiểu nhân đã mạo phạm.

Liên căn thận chỉ đường tới Ngõ Vương phủ.

Để phòng ngừa hành tích bị lộ, Ngũ Định Viễn quyết định thừa dịp đêm tối sẽ tới bãi phóng Vương Ninh đại nhân. Lúc này sắc trời còn sáng, lại đang rảnh rỗi nên hẳn liền lên lầu hai khách điểm, kêu rượu và đồ ăn nhâm nhi cho khuây khỏa.

Hắn đang nhìn đám bình dân qua lại trong kinh thành tao nhã, chợt nghe thấy tiếng chiêng trống lớn trên đường cái như có đại quan đi tuần. Ngũ Định Viễn ở miền tây xa xôi, chưa bao giờ thấy qua uy thế kinh quan du lãm, vội đứng dậy ngẩng đầu nhìn ra xa.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một nhóm quan binh áp mười mấy cỗ xe tù, chậm rãi đi trong phố đông đúc. Thì ra không phải quan viên đi tuần mà là đưa tử tù dạo phố thị chúng. Ngũ Định Viễn thấy trường diện lớn, thầm nghĩ: "Không biết là tù đồ phương nào, hung ác ra sao mà có nhiều người bị giam trảm như vậy?".

Ở tại Tây Lương, trừ phi gặp án giết người quan trọng, nếu không thì không có chuyện thị chúng thế này. Hắn cảm thấy tò mò, muốn xem diện mạo của

đám tặc đồ liên cần thận quan sát.

Mười mấy cỗ xe xe tù đi tới, dẫn đầu chính là một gã thái giám. Trước kia Ngũ Định Viễn chưa bao giờ thấy qua hạng người này. Thấy một gã mặt trắng không râu ngồi trên lưng ngựa, tay cầm một cây phất trần tựa như đang diễn tuồng. Đi trước thái giám có một gã võ quan dắt ngựa cho hẳn, thần thái có vẻ kính cần.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ: "Xem ra đám con hát diễn không sai, thái giám đúng là có dáng vẻ như thế này".

Cúi đầu lại nhìn, thấy cỗ xe tù đi đầu có treo tấm thẻ bài viết rằng:

"Tả đô ngự sử Đô Sát Viện, Trương Ôn thông đồng với địch bán nước, cả nhà bị lăng trì xử tử".

Trong xe có một lão nhân đang quỳ nhưng mở trừng hai mắt, vẻ mặt phần nộ bất bình. Phía sau xe tù áp mười mấy nam nữ lão ấu, không ngừng kêu khóc nỉ non.

Ngũ Định Viễn cả kinh, thầm nghĩ: "Thì ra đám tử tù này là đại thần trong triều!"

Hắn không biết Trương Ôn kia là người thế nào, lại càng không rõ tại sao thông đồng với địch làm Hán gian, không nói một lời nhú mày quan sát.

Đoàn xe tù chậm rãi mà đi. Đường phố vốn náo nhiệt ồn ào lúc này lại yên tĩnh như vào lúc đêm khuya. Dân chúng xa mọi nơi tránh xa xe tù trốn vào các góc phố, không ai dám thở mạnh. Ngũ Định Viễn thấy khí thế kia cũng rùng mình, vội lui đến sau cửa sổ, chỉ sợ rước họa vào thân.

Trên đường cái an tĩnh không tiếng động, không khí thật là xơ xác tiêu điều. Chợt nghe mấy tiếng cục ta cục tác, bỗng có một đám gà bay loạn vào giữa đường. Ngũ Định Viễn ngạc nhiên nhìn lại. Chỉ thấy một gã buôn gà thần sắc bối rối đang vội bắt gà, một bên có hai hài tử.

Ngũ Định Viễn vừa thấy liền rõ ràng, xem ra hai hài tử nọ không biết sự lợi hại của quan binh, không ngờ trong lúc nô đùa lại đánh đổ lồng gà, nhất định sẽ gây họa.

Đám gà què bay khắp tán loạn đầy đường, lại còn tới trước cả xe tù. Chúng khiến con ngựa do hoạn quan đang cưỡi cả kinh hí một tiếng rồi chồm lên. Hoạn quan chợt hăng người rời khỏi yên ngựa, thì ra hăn đã chủ động nhảy lên, chỉ thấy thân hình vừa chuyển một vòng trên không trung đã vững vàng rơi xuống mặt đất, hiển nhiên thân có võ công.

Chỉ là mười mấy con ngựa phía sau không kịp dừng lại mà đụng vào nhau. Chỉ một thoáng trên đường cái vang vọng tiếng ngựa hí gà gáy, loạn thành một đồng.

Gã buôn gà bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, phát run che quỳ trên mặt đất trước hai hài tử. Sắc mặt võ quan dẫn ngựa xanh mét, một cước đá nặng nề vào đầu hăn, cả giận nói:

- Muốn chết sao! Trông con gà cũng không nổi?

Gã buôn gà bị đau cũng không dám phản ứng, chỉ cúi đầu dưới đất thở dốc nói:

- Quân gia trách phạt tiểu nhân rất đúng.

Võ quan kia hừ một tiếng, lại đá hăn một cước, lớn tiếng nói:

- Lần sau mở to mắt cho ta! Nếu không toàn gia người đừng mong sống

Nói rồi xoay người lại, nói với đám quan quân phía sau:

- Không có việc gì, chúng ta đi thôi, đừng chậm trễ thời gian giam trảm.

Chợt nghe một tiếng thét chói tai, tiếp theo bộp một tiếng vang lớn. Ngũ Định Viễn xa xa nhìn lại. Chỉ thấy võ quan té trên mặt đất, là do ăn một cái tát của hoạn quan nọ.

Hoạn quan giở giọng the thé nói:

- Tên dân đen chết tiệt kia dám làm bốn tọa xuống ngựa, người đá hấn hai cước coi như xong sao?

Vừa vừa nói quát:

- Người đâu! Đánh mạnh cho ta!

Quân sĩ một bên nghe vậy liền gầm gậy loạn đả gã buôn gà một trận. Gã buôn gà chảy máu đầy đầu nhưng vẫn cố gắng mà quỳ, hai hài tử khóc ròng nói:

- Đừng đánh cha ta!

Liền chạy vội tới ôm lấy chân quân sĩ.

Hoạn quan kia cả giận nói:

- Phản! Phản rồi! Lớn không nghe lời, nhỏ cũng tác quái, đều đánh cả cho ta!

Các quân sĩ quát lên một tiếng, giữ hai hài tử kia tiếp theo mãnh liệt bạt tai. Hai đứa nhỏ bị đau oa oa khóc lớn, khoe miệng đều bị đánh cho rỉ máu tươi.

Ngũ Định Viễn cảm thấy không cam lòng, thầm nghĩ: "Hoạn quan thật ngang ngược! Cần gì lăng nhục lão bá tánh như vậy?"

Hắn không đành lòng, muốn chạy xuống phố ngăn cản nhưng đột nhiên nhớ tới bản thân đang mang sự tình quan trọng, không thể hiện thân nên đành quay đầu đi, không nỡ lòng lại nhìn.

Bỗng nghe một trận cười ha hả, xa xa có mười mấy thớt ngựa chạy tới. Là một đám người y phục hoa gấm, đều là trang phục võ quan. Một gã nam tử rất mập cười lạnh nói:

- Tiết phó tổng quản, chỉ là áp giải người mà thôi, ngay cả tiểu sự như thế mà cũng làm không xong sao? Đừng hồ nháo, Giang đại nhân đang chờ giam trảm!

Thái giám họ Tiết cả giận nói:

- Giang Sung là chủ tử các người, Đông Xưởng chúng ta không thuộc quyền quản lý của hắn!

Ngoài miệng lái nhai nhưng người cũng đã lên ngựa. Hắn thấy gã buôn gà vẫn quỳ rạp xuống đất, mắng:

- Đều là đồ bần tiện người làm lỡ đại sự của chúng ta!

Gã buôn gà bị đánh cho mặt mũi bầm dập, chỉ liều mạng dập đầu dưới đất. Liền vào lúc này thái giám kia vung tay lên, không biết dùng thủ pháp gì mà đã cắt thủ cấp của gã buôn gà xuống. Thoáng chốc máu tươi phun ra

nhuộm đỏ đầy đường. Ngũ Định Viễn vô cùng hoảng sợ, không thể ngờ hoạn quan ra tay giết người bá đạo như vậy, nhất thời cả kinh ngậy người.

Thủ cấp của gã buôn gà văng lăn lóc dưới đất, hai ấu tử của hắn vô cùng đau đớn, cùng vọt tới khóc ròn:

- Phụ thân a!

Một đứa ôm đầu lấy cha, một đứa ôm lấy thân thể. Toàn thân cả hai dính đầy máu tươi của cha, đau đớn khóc lặc cả giọng.

Lúc này những con gà đang chạy tứ tán lại giống như tò mò, xông tới nghiêng đầu nhìn hai hài tử đáng thương. Người đi đường thấy thảm họa này đều phát run từng chập, không ai dám động một bước.

Hoạn quan nọ cười lạnh nói:

- Một nhà ba người các người không phải thứ tốt! Tất cả đều đáng chết!

- Tay phải chậm rãi giơ lên, liền như muốn xuống tay với hai hài đồng, thần thái vô cùng tàn bạo.

Ngũ Định Viễn sợ hai hài tử lại gặp độc thủ, vội lấy Phi Thiên Ngân Thoa từ trong lòng ra định xuất thủ cứu người. Có điều ở bên này, vài tên võ quan mặc hoa phục mắng:

- Đừng hồ đồ ! Mau đi thôi! Vừa nói quay ngựa tự rời đi.

Hoạn quan kia thấy đại đội nhân mã rời đi liền hừ một tiếng, buông tay nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn hai hài tử một cái, tiếp theo thúc ngựa rời đi.

Mười mấy cỗ xe tù lại chậm rãi chuyển bánh. Mấy kẻ lảng giềng ở gần thấy hai hài tử giữ được tánh mạng, vội chạy tới kéo chúng vào góc, chỉ sợ có thêm tai họa. Tiếng khóc xa xa trong xe tù truyền đến không dứt, hòa cùng với tiếng khóc hai hài tử thay nhau nổi lên, làm cho người người cảm thấy cay mũi.

Ngũ Định Viễn thấy thảm sự cỡ này, chỉ cảm thấy lửa giận ngút trời, trong lòng thẳng mắng:

- Thái giám chết bầm! Cầu hoạn quan!

Hắn hận không thể xông lên phía trước, một đao chém chết hoạn quan kia. Đang lúc phẫn nộ chợt nghe một người ngồi ở cái bàn gần đó oán hận nói:

- Thái giám hại quốc đáng hận, sát hại trung lương! Gian thần nắm giữ triều chính, thị phi bất phân!

Ngũ Định Viễn nghe thanh âm đầy ý bi phẫn, vội quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một nho sinh vẻ mặt tức giận đang há miệng mắng to.

Ngũ Định Viễn đang muốn tiến lên bắt chuyện, đột nhiên tâm niệm vừa động, thầm nghĩ: "Kinh thành cao thủ như mây, khắp nơi đều có tai mắt của triều đình, ta nên cẩn thận thì hơn. Liền tự nhịn xuống, chỉ cúi đầu uống rượu".

Đã thấy một khách uống rượu từ cái bàn khác đi tới, hướng sang nho sinh nói:

- Lão huynh a, nghe người mắng thật lợi hại, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Xem cách ăn mặc của khách uống rượu nọ thì là thương nhân. Ngũ Định Viễn thấy có người hỏi cũng vội đồng tay lắng nghe.

Nho sinh kia phần nộ nói:

- Thế đạo không còn như xưa, ngày nay chính đạo không hiện mà gian nịnh thế đại. Giang Sung, Lưu Kính hai đại tặc tử này cầm đầu Bát Hổ vi phạm vương pháp. Triều đình còn giúp tặc nhân, hỏi thiên hạ sao lại không loạn?

Thương nhân kia ồ một tiếng, nói:

- Chúng ta ở tỉnh ngoài không biết chuyện trong kinh. Giang Sung, Lưu Kính là hạng người nào?

Nho sinh kia cười lạnh nói:

- Giang Sung, Lưu Kính tụ tập tội ác trong triều, hai người bọn chúng một tên cầm quyền bính, một tên chưởng quản Đông xưởng, đã hại chết bao không biết nhiều người. Trương Ôn đại nhân vừa rồi chỉ là một trong số đó mà thôi.

Ngũ Định Viễn rung mình trong lòng. Giang Sung này có liên quan đến tấm da dê. Trên đường hãn chưa có dịp thăm dò lai lịch đối phương, không ngờ vừa vào kinh thành liền nghe được ác sự về người này. Xem ra không phải là người lương thiện.

Thương nhân kia hỏi:

- Nghe lão huynh nói như vậy, chẳng lẽ Trương Ôn đại nhân bị người vu hãm? Chuyện này là như thế nào?

Nho sinh kia thở dài nói:

- Những năm nay số đại thần bị Giang Sung mưu hại còn ít sao? Một đám đều bị mất chức đuổi về quê. Chỉ là Trương Ôn đại nhân phản kháng quá mức, trước kết thù với Đông xướng Lưu Kính, sau lại kết oán cùng Ân sát Giang Sung, hai phái cùng hãm hại nên đành rơi xuống kết cục diệt tộc.

Thương nhân kia ngạc nhiên nói:

- Sao, Giang Sung cùng Đông Xướng không phải một bọn sao?

Nho sinh kia lắc đầu nói:

- Hai phe phái này chó cắn chó, một miệng đầy lông đều không phải thứ tốt.

Thương nhân kia "Ồ" một tiếng, ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại nói như thế?

Nho sinh kia nói:

- Thế lực của Giang Sung rất lớn, chỉ huy Cẩm Y Vệ lại quản việc quân cơ. Hiện nay kể ra thì hẳn là kẻ có quyền bính kinh người nhất, nếu nói triều đình có ai có thể tranh phong với hắn, đó chính là một gian thần khác, Lưu Kính. Người này chưởng quản Đông xướng, cũng là một ác đồ tàn nhẫn. Nhân mã hai bên đều tự lồi kéo đại thần, không từ bất cứ việc xấu nào, gặp phải người trung nghĩa thì hai phái liền cùng nhau hãm hại. Trong khi cùng lúc thì vẫn đấu đá không ngớt, không ngày nào ngưng nghỉ.

Thương nhân kia nghe trợn mắt há mồm, cả kinh nói:

- Chẳng lẽ trong triều đã không người nào chủ trì chính nghĩa sao?

Nho sinh kia thở dài nói:

- Đầu năm nay kẻ độc sách đều không được, đã mất hết cốt khí. Ngược lại cũng có mấy quân nhân. Tỷ như Chinh Bắc đại tướng quân Liễu Ngang Thiên Liễu đại nhân...

Nho sinh kia nói mới được nửa câu, đột nhiên bị người kéo dậy. Ngũ Định Viễn vội nhìn lại. Chỉ thấy kẻ tóm nho sinh mặc áo bào đỏ, lưng đeo cương đao, thần thái dữ tợn. Ngũ Định Viễn rùng mình, thầm nghĩ:

- Là người của Cẩm Y Vệ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Lệ rải khắp kinh thành

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiệu

Quyển I: Bao táp Tây Lương

Chương 8: Lệ rải khắp kinh thành

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Quan quân nọ túm lấy nho sinh kia, mắng:

- Con mẹ nó, người ở đây sửa loạn cái gì? Tên của Giang đại nhân là để cho người gọi sao?

Nho sinh kia cả giận nói:

- Hẳn không phải Hoàng thượng, ta cần gì cấm kỵ danh tự của hẳn?

Quan quân giận dữ, quát:

- Người còn dám nói!

Tay phải giơ lên cao thì ánh đao chớp động, liền chém xuống một đao. Ngũ Định Viễn lấy làm kinh hãi, vội móc Ngân thoa tương trợ nhưng đã chậm một bước. Chỉ nghe cộp một tiếng, cái đầu của nho sinh kia lăn trên mặt đất. Thoáng chốc máu tươi vẩy đầy sàn, khách nhân nơi tửu lâu thấy thảm họa lập tức la hoảng.

Quan quân thấy đám người kinh hoảng, lập tức quát:

- Kẻ này nghị sự triều chính đã phạm tử tội, ta xử tử tại chỗ là trừ hại cho dân! Các người sợ cái gì?

Đám người thấy hẳn đầy mặt tức giận nhìn khắp thì vội vàng cúi đầu, không ai dám lên tiếng.

Ngũ Định Viễn tức giận đến toàn thân phát run, nhưng người đã chết thì hẳn có thể làm gì nữa? Chỉ có thể theo đám người cúi đầu, âm thầm nhẫn nại.

Thấy quan quân kia bước lên một bước, nắm chặt thương nhân kia quát:

- Người cùng hãn nghị sự triều chính, cũng không phải thứ tốt, nên bêu đầu thị chúng!

Thương nhân kia bị dọa phát run, quỳ xuống đất:

- Đại nhân tha mạng a!

Quân sĩ kia thấy hãn mặc hoa phục, bộ dáng là kẻ có tiền, liền cười lạnh nói:

- Con mẹ nó, lão tử tha cho người cũng không khó, năm trăm lượng bạc trắng, thiếu một phân cũng không được.

Thương nhân kia rung giọng nói:

- Tiền. . .được được.

Vừa nói đem toàn bộ ngân phiếu trên người, hai tay run rẩy đưa lên.

Quân sĩ thấy thương nhân kia đã dâng tiền lên, quát:

- Lần này tha cho người một mạng!

Hắn một cước đá thương nhân ngã xuống đất, tiếp theo với lấy thủ cấp nho sinh nghênh ngang mà đi, để lại thương nhân kia đang phát run trên mặt đất, cùng một thi thể không đầu trong khách điếm.

Trong một ngày, Ngũ Định Viễn mắt thấy hai chuyện đại bất bình mà bản thân lại bất lực, trong lòng kinh hãi phần nộ, thầm nghĩ:

- Xem ra này Giang Sung là đại ác đảng, nếu là có thể lật đổ người này, ta đây khổ cực bốn ba cũng đáng.

Ngũ Định Viễn thấy kinh thành rất loạn liền trở lại trong phòng ngồi xuống dưỡng thần, đợi đến tối mới đi bái phỏng Vương Ninh đại nhân.

Chờ đến giờ Dậu, Ngũ Định Viễn đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy mặt trời đã lặn về tây. Trên đường phố đã bắt đầu thấp đèn lồng. Hắn hít một hơi thật sâu, cải trang sửa sang lại dung mạo, tiếp theo thay một bộ hoa phục, đem da dê dẫu ở trong ngực, giả làm một gã phú thương giàu có, liền nhắm hướng phủ đệ Vương Ninh đại nhân mà đi.

Ngũ Định Viễn theo lời của điểm tiểu nhị chỉ điểm, chậm rãi đi tới một con đường. Từ xa xa nhìn lại là những cửa đỏ hào hoa xa xỉ có treo đèn đuốc sáng choang. Chung quanh đều là biệt viện của đại quan triều đình, xem ra nơi này chính là Ngõ Vương phủ đỉnh đỉnh đại danh. Ngũ Định Viễn biết nơi đây tụ tập đám phú hộ có thế lực, sợ lộ hành tích nên càng cẩn thận gấp bội. Hắn đi vừa đi vừa dừng, chỉ cần thấy nguy cấp thì lập tức quay đầu bỏ chạy.

Đi tới cửa ngõ thấy có nam tử gánh hàng rong, Ngũ Định Viễn chậm rãi đi qua, đang muốn vào ngõ thì thấy xa xa có vài tên thị vệ đi tới. Ngũ Định Viễn lấy làm kinh hãi, vội xoay người sang chỗ khác. Gã bán hàng rong thấy hắn nhìn về phía này liền hô:

- Vị này khách quan, có muốn ăn một tô mì chăng?

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu vừa nhìn, Thấy người nọ trẻ tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám, thân dài như ngọc, mày kiếm mắt sao là có dáng nhân

tài, sao lại bán mì ở đây?

Chẳng qua lúc này thân ở hiểm địa, Ngũ Định Viễn nào còn tâm tình để ý tới việc ngoài thân, liền lắc đầu. Hắn hé mắt nhìn lại, thấy vài tên thị vệ đã đi ra khỏi ngõ, lúc này mới lắc mình đi vào trong.

Đi vài bước đã thấy một phủ trạch quy mô hùng vĩ. Dưới ánh trăng nhìn lại, thấy tấm biển trên cửa viết mấy chữ to sơn son thiếp vàng "Tả Ngự Sử phủ", xem ra nơi này là phủ đệ của Vương Ninh đại nhân.

Ngũ Định Viễn nghĩ đến cuộc gặp với Vương Ninh thì trong lòng không yên, tự biết bản thân chỉ là một bộ đầu Tây Lương nho nhỏ, bằng vào tấm da dê đang dấu trong lòng, không biết có thể làm cho Ngự Sử đại nhân tin hay không? Có điều sự tình quan hệ đến sự trong sạch của bản thân cùng mấy chục nhân mạng vô tội, há có thể không thử một lần?

Ngũ Định Viễn khẩn trương trong lòng, đi về phía trước vài bước. Lại gần chợt thấy đèn lồng treo nơi cửa chưa được thắp lên, cửa chính đã bị khóa kỹ, nhìn vào trong chỉ là một vùng tối đen. Ngũ Định Viễn bồng cả kinh, dựa vào trực giác phá án khi xưa liền có cảm giác không ổn. Hắn hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn quanh nhưng không thấy một bóng người nào ngoài trừ bản thân.

Hắn an tâm hơn một chút, thầm nghĩ: "Ta đừng chậm trễ nữa, lát nữa cũng không nên để kẻ không phận sự hiểu rõ thân phận của ta mới được".

Ngũ Định Viễn lấy lại bình tĩnh chậm rãi đi tới, đang định gõ cửa thì thấy trên cửa có một tờ thông cáo. Hắn rung mình, vội ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy tờ giấy kia là một tờ niêm phong, có viết:

"Vương Ninh tham ô lạm quyền, lấy việc công xử việc tư, cách chức điều tra, tài vật cả nhà nhất nhất sung công, bản thân xử tử".

Ngũ Định Viễn vô cùng hoảng sợ, thối lui từng bước. Chỉ cảm thấy trong đầu vang lên những tiếng ông ông, ngây ngốc nói không nên lời.

Tâm niệm của hắn quay cuồng: "Làm sao bây giờ? Bản thân Vương Ninh đại nhân đã bị người mưu hại còn khó bảo toàn. Ta bôn ba ngàn dặm tới đây, phải làm gì bây giờ? Ta phải đi đâu để ẩn thân?"

Đúng lúc này, chợt nghe sau lưng có một tiếng cười dài, một người lạnh lùng thốt:

- Ngũ bộ đầu, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại xông tới!

Ngũ Định Viễn rung mình như trúng một cơn gió lạnh. Quay đầu nhìn lại thấy một người lạnh lùng nhìn hắn. Chính là "Kiếm Ảnh" Tiền Lăng Di ngàn dặm đuổi giết theo.

Ngũ Định Viễn vừa kinh vừa sợ, bối rối muốn quay đầu bỏ chạy nhưng đã thấy có một người đứng chắn ở đó, đang cao ngạo nhìn hắn. Ngũ Định Viễn chăm chú nhìn lại. Người này mặt có vết đao, tướng mạo xấu xí, chính là "Kiếm cốt" Đồ Lăng Tâm hung ác tàn bạo kia.

Hai chân Ngũ Định Viễn mềm nhũn, chỉ nghe tiếng cười ha hả ở nơi nơi không ngừng vang bên tai. Hắn liếc mắt nhìn lại. Không ngờ đứng ở bốn phía là "Kiếm hàn" Kim Lăng Sương, "Kiếm Lãng" Lưu Lăng Xuyên, "Kiếm Báo" Mạc Lăng Sơn. Xem ra toàn bộ hảo thủ Côn Luân đều tề tụ nơi này.

Ngũ Định Viễn chán nản ngã ngồi xuống đất, bên tai bỗng vang lên lời của Tri phủ Lục Thanh Chính nói với hắn ngày ấy:

- Thiên hạ tuy lớn nhưng không có chỗ cho người đi! Đừng nói là mất chức tổng bộ đầu Thiểm Cam, ngay cả tính mạng người còn không bảo toàn nổi! Thân nhân bằng hữu của người cũng đại họa lâm đầu!

Ngũ Định Viễn ngửa mặt lên trời thở dài, biết mấy tháng bôn ba trốn chạy đều là uổng phí. Hắn tự biết giờ chết đã đến, trong lòng không hề e ngại, chỉ là có cảm giác không cam lòng.

Tiền Lăng Dị đi tới bên cạnh Ngũ Định Viễn, cười lạnh nói:

- Họ Ngũ, đừng nghĩ chuyện trốn nữa! Ngược lại nên ngoan ngoãn theo chúng ta!

Ngũ Định Viễn tùy tiện gật đầu, chậm rãi đứng dậy đi ra ngõ. Đám người Côn Luân sơn dự liệu hắn có chạy đằng trời, chỉ theo phía sau.

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu nhìn trời. Thấy trăng sáng treo cao, ánh trăng lạnh lùng chiếu vào trên người hắn thê lương tịch liêu nói không nên lời. Hắn chợt nhớ tới đêm trăng ở cố hương Tây Lương, không biết lúc này đám thuộc hạ ra sao?

Đang cảm khái thì Ngũ Định Viễn lại nhìn thấy gã bán mì rong, chợt có cảm giác đói bụng, hắn quay đầu lại nhìn phía đám người Côn Luân, thấy một người vóc người thấp bé chính là "Kiếm báo" Mạc Lăng Sơn. Người này rất có hiệp danh, chỉ là thân bất do kỷ.

Ngũ Định Viễn liền nhìn Mạc Lăng Sơn, thản nhiên nói:

- Mạc đại hiệp, để ta ăn bát mì đã chứ.

Mạc Lăng Sơn kính hắn là hán tử bôn ba ngàn dặm, chỉ là không tiện đi ngược nghiêm lệnh của chương môn, thở dài nói:

- Ngũ bộ đầu cứ tùy tiện!

Đám người Tiền Lăng Dị nghe vậy có vẻ bất mãn, Mạc Lăng Sơn lắc đầu nói:

- Làm người đừng quá tận tuyệt, đây là bữa ăn cuối cùng của hân!

Ngũ Định Viễn đi tới gánh hàng rong, thấp giọng nói:

- Chủ quán, cho ta bát mì.

Nam tử bán mì thuần thực chuyển qua một cái ghế, cười nói:

- Tốt quá! Vị đại gia này muốn ăn sao, mì khẩu vị chính gốc mà giá rẻ, đảm bảo người sẽ hài lòng.

Ngũ Định Viễn thở dài ngồi xuống. nam tử bán mì lại hướng về đám người Côn Luân kêu lên:

- Các vị đại gia, cũng tới ăn bát mì đi!

Đám người Côn Luân không thêm để ý, Tiền Lăng Dị hừ một tiếng, nói:

- Người nấu nhanh lên một chút, ở chỗ đó ít nói nhảm đi!

Nam tử kia cười nói:

- Cũng được, không ăn thì không ăn!

Liền lo nấu mì, không bao lâu thì bưng một tô mì lớn đến trước mặt Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn nhìn tô mì nóng hổi mà trong lòng đau xót suýt nữa rơi lệ. Nghĩ tới bản thân cả đời chính trực mà hôm nay lại phải chết oan ở chỗ này. Đây là bữa ăn cuối cùng của hắn.

Nam tử bán mì nói:

- Vị đại gia này nhanh ăn đi! Mì không nóng ăn không ngon.

Ngũ Định Viễn cười khổ gơ đũa gấp mì, sơi mì vào trong miệng mà nước mắt lại nhỏ giọt vào trong tô.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 1: Thi rớt tú tài

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 1: Thi rớt tú tài

Hồi 1

Người dịch: Goncopius

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Tiếng người ồn ào truyền ra trong tửu điểm, dù trời đang rét đậm nhưng sinh ý nơi này vẫn rất thịnh vượng

Chỉ nghe một khách nhân ở một cái bàn kêu lớn:

- Tiểu nhị nhanh một chút! Lão gia chúng ta ngồi cả buổi mà chưa có món nào mang lên.

Một người nhìn giống như chường quỹ vội vàng cúi người tạ lỗi. Chỉ thấy một tên tiểu nhị nhanh chóng bưng hai chén canh từ sau phòng bếp lên:

- Đại nhân, ngài chờ một chút.

Tiểu nhị kia chuẩn bị đặt đồ ăn nóng trong tay lên bàn. Lúc này không biết đụng phải cái gì mà thân hình chột loạn choạng. Hai chén canh nóng trên tay chao đảo, tung tóe lên người hắn.

Mặc dù đang là tiết đại hàn nhưng hai tay tiểu nhị vẫn bị bỏng sưng lên. Chúng khách nhân thấy bộ dạng chật vật của hắn liền cười ha hả. Chỉ một người hảo tâm nói:

- Cẩn thận một chút, có bị phỏng không?

Tiểu nhị quay đầu trở lại thì thấy một gã lưu manh đang đuổi chân ra dưới bàn, đích thị người này đã làm hắn bị vấp.

Tiểu nhị khởi thân nói với tên lưu manh kia:

- Vị đại gia này, ngài có thể thu cái chân của mình lại được không, nếu ngài còn để đây thì sẽ gây nguy hiểm cho khách nhân lui tới trong này.

Tên lưu manh này đang nói với kẻ bên cạnh, không xem lời nhắc nhở của tiểu nhị ra gì, hơn nữa tỏ ra côn đồ mắng:

- Người cũng ngu a, lão tổ tông của người đang ngồi ăn uống mà người cũng dám lải nhải sao?

Nói xong còn để chân ngang ngược ra ngoài hơn nữa, nhe răng cười nói:

- Sao? Tổ tông của người hôm nay đang cao hứng, người muốn sao?

Tên tiểu nhị thấy hăn ngang ngược như vậy, vội lớn tiếng nói:

- Người....sao người kì quái như vậy, ta chỉ muốn người rút chân vào thôi, không phải đại sự gì mà người lại một bộ hung thần ác sát như vậy?

Tên lưu manh thấy tiểu nhị mở miệng giáo huấn hăn thì không khỏi chấn động, liền đứng dậy xắn hai tay áo lớn tiếng nói:

- Người, cái thứ tiện nhân này mà cũng dám lớn gan giáo huấn gia gia của người sao? Đến đây, để gia gia hảo hảo dạy cho người chút đạo lý làm người.

Tiểu nhị kia liền hừ một tiếng, đang muốn đáp lời thì chuông quỹ chạy vội đến tát cho hăn một tát rồi mắng:

- Hồn trưởng! Đã làm đổ đồ ăn còn dám cãi với khách nhân nữa à. Nếu không phải mấy ngày hôm nay thiếu người thì ta sớm đã đá tên phế vật như

người ra ngoài rồi.

Nói xong liền vội vàng chấp tay tạ lỗi với gã lưu manh có biệt danh Ngưu Nhị nọ.

Ngưu Nhị hừ một tiếng rồi lại ngồi xuống bàn, tiếp tục uống rượu.

Mấy khách nhân bên cạnh thấy đồ ăn vẫn chưa được mang lên, liền la hét với chủ quán. Chủ quán thấy tiểu nhị vẫn đứng bất động một chỗ, về mặt liền cảm giận quát lên:

- Người còn đứng ở chỗ này làm gì, còn không mau lui xuống làm việc?

Tên tiểu nhị lắc đầu, bất đắc dĩ đi xuống bếp bưng thức ăn lên. Mắt thấy tên Ngưu Nhị đang ngồi ở xa xa cố ý chọc ghẹo hằm, tiểu nhị vội vàng vòng qua tránh bàn của Ngưu Nhị.

Đang muốn bưng đồ ăn tới, chợt sau lưng truyền đến chấn động mãnh liệt, nhất định lại có người đẩy hằm nữa rồi. Tiểu nhị liền ngã sấp xuống, đồ ăn trên tay đổ vào một người nọ, chỉ thấy quần áo người nọ bị nước canh đổ đầm đìa dầu mỡ. Tiểu nhị bối rối quay đầu lại nhìn, đã thấy trước mặt là tên Ngưu Nhị đang nhe răng ra cười.

Tiểu nhị cảm thấy hoảng sợ, không biết hằm có mưu đồ gì, quay lưng lui về sau thì đã có mấy người xuất hiện chặn đường. Ngưu Nhị cười hắc hắc, duỗi tay vỗ vỗ vào má hằm rồi nói:

- Tiểu tử kia, người làm bần y phục của lão tử, mau bồi thường cho ta.

Tiểu nhị biết rõ đám người này giăng bẫy để hãm hại hằm, hằm sao lại có thể khuất phục. Vì vậy dốc sức liều mạng kêu lớn:

- Rõ ràng là người đánh ta, còn muốn ta bồi thường cho người sao, thiên hạ còn có đạo lý này sao?

Ngưu Nhị nghe xong liền ngạc nhiên nói:

- Hảo tiểu tử, còn dám mạnh miệng a!

Hai tên thủ hạ cười nói:

- Đại ca, nói nhiều với hắn như vậy làm gì? Cứ thưởng cho hắn vài quyền để hắn học cách nghe lời.

Ngưu Nhị cười ha ha nói:

- Nói hay lắm!

Thoáng chốc vươn tay tát vào mặt tên tiểu nhị hai cái.

Hai má tiểu nhị liền sưng lên nhưng vẫn lớn tiếng mắng:

- Các người, đám lưu manh này thật là vô sỉ, sao không dùng dũng lực của bản thân đi đền đáp nước nhà? Chỉ biết ăn hiếp những người nhu nhược như ta sao, đúng là đồ vô lại.

Đám khách nhân trong điểm nghe hắn dám giáo huấn Ngưu Nhị thì không khỏi lo lắng, chỉ sợ hắn sẽ bị đánh chết tại chỗ.

Quả nhiên Ngưu Nhị cuồng nộ không thôi, hắn chính là bá chủ một phương, không ngờ được một tên sai vặt lại giáo huấn vũ nhục hắn, hắn làm sao có thể nuốt được cơn giận này? Lập tức lớn tiếng nói:

- Người, già mồm cứng đầu! Xem lão tử đập nát người.

Ngưu Nhị hét lớn một tiếng, liền vung quyền đâm vào bụng tiểu nhị kia. Tiểu nhị dính quyền liền khom lưng nôn mửa một trận.

Một đám người liền chạy qua đâm đá tiểu nhị kia. Tiểu nhị khóc thét, rốt cuộc chửi không nên lời.

Ngưu Nhị đánh một hồi, nổi giận dùng dùng đi đến năm áo tên chương quỳ nói:

- Bộ y phục trên người ta ít nhất phải năm mươi lượng bạc, người mau đền cho ta.

Chương quỳ không dám trêu chọc vào Ngưu Nhị, liền cười nói:

- Ngưu gia, tên tiểu tử này lai lịch không rõ ràng, hắn mới đến làm cho ta chưa đầy hai tuần trăng. Ngài cứ tùy ý xử lý hắn cho hả giận, ta sẽ đem ba văn tiền công của hắn giao lại cho ngài, mong ngài chấp nhận, chấp nhận a.

Ngưu Nhị giận dữ nói:

- Ba tiền? Người cho rằng Ngưu Nhị này là kẻ ăn mày sao?

Nói xong liền một cước đá vào chiếc bàn bên cạnh. Đám khách nhân thấy vậy liền nhao nhao rời khỏi nơi này.

Mấy tên tiểu nhị khác kêu lên:

- Này! Mau trả tiền đây! Đừng có chạy.

Nhưng đám khách nhân sớm đã chạy khỏi cửa.

Mắt thấy bộ dạng hung ác của Ngưu Nhị, biết rõ đám lưu manh này không chuyện ác gì không làm, hơn nữa nghe nói em vợ của hắn còn làm bộ đầu trong huyện nha, vì vậy chương quỳ đành phải cầm hai mươi lượng bạc nhét vào tay hắn, về mặt đau khổ nói:

- Cầu ngài giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho tiểu điếm.

Ngưu Nhị cầm hai mươi lượng bạc trên tay, liền cười lạnh:

- Được rồi, hôm nay chúng ta bỏ qua cho tiểu vương bát đản nhà ngươi! Đi thôi.

Đám lưu manh cười to mấy tiếng liền nghênh ngang rời đi, trước khi đi vẫn không quên đạp tên tiểu nhị kia mấy cước.

Tên tiểu nhị bị đánh cho mặt mũi cùng toàn thân đều bị bầm dập, không gượng dậy nổi. Chương quỳ nhìn hắn bò trên đất, lạnh lùng nói với mấy tên tiểu nhị kia:

- Đem tên này vứt ra ngoài cho ta.

Mấy tên tiểu nhị khác vội chạy đến dựng tên tiểu nhị kia dậy, muốn đuổi hắn ra ngoài, tên tiểu nhị kia vùng vẫy giãy dụa khỏi, liền phóng tới tên chương quỳ lớn tiếng nói:

- Tiền công! Đưa tiền công những ngày này cho ta.

Chương quỳ vô duyên vô cớ bị mất đi hai mươi lượng bạc, đang rất đau lòng làm sao có thể trả thêm tiền công, liền hung ác nói:

- Ngươi còn phóng rắm cái gì nữa? Ta chưa kêu ngươi bồi thường cho ta hai mươi lượng bạc là tốt lắm rồi! Còn dám đòi tiền công sao?

Tiểu nhị nắm chặt lấy áo tên chương quỳ quát lớn:

- Ta làm công cho người mà không được trả lấy nửa văn tiền, bây giờ người muốn đuổi ta đi, ta lấy cái gì để ăn đây?

Mấy tên bên cạnh giữ chặt lôi kéo nhưng tiểu nhị sống chết cũng đi. Chương quỳ thấy vậy liền lớn tiếng kêu lên:

- Lão Trương! Người nhanh đi báo quan, bắt tên này đi cho ta.

Gã tiểu nhị được gọi là lão Trương biết rõ trong nha môn hắc ám vô cùng, vội vàng khuyên nhủ:

- Chương quỳ lão gia, xin ngài thương xót cho hãn, tên tiểu tử này thất vọng vì thi rớt nên mới đến chỗ chúng ta làm để kiếm cơm ăn. Nếu chương quỳ lão gia báo quan thì thanh danh của hãn sẽ mất hết.

Chương quỳ không oán không cừu với tên tiểu nhị này nên cũng không muốn làm to chuyện, hãn liền trầm ngâm một lát rồi nói với tên tiểu nhị kia:

- Tiểu tử kia, người ngoan ngoãn rút ra ngoài cho lão tử, ta không đi báo quan, người thấy sao?

Nào ngờ tên tiểu nhị kia vẫn không để ý đến mà kêu to lên:

- Người bớt đe dọa ta đi! Người đã thiếu nợ ta thì phải trả tiền! Ta không ngại để thanh thiên lão gia phán quyết xem cuối cùng là ai đúng ai sai.

Chương quỳ thấy bộ dạng không sợ hãi của hãn thì không khỏi tức giận, thầm nghĩ: "Tên tiểu tử này sống chết cũng không liên quan gì đến ta. Hôm nay vì tên nghèo kiết hủ lậu này mà ta đã tốn hết hai mươi lượng bạc, đã

vậy hẳn lại còn đòi tiền công nữa, bảo ta làm sao có thể nuốt cơn tức này được".

Tiền công một tháng của tiểu nhị chỉ có ba văn tiền, hai mươi lượng bạc dư sức thuê tới cả trăm tên như vậy. Có thể nói chuyện này hẳn lỗ vốn không nhỏ. Chưởng quầy càng nghĩ càng tức giận, lên tiếng quát:

- Lão Trương! Người còn không mau đi báo quan.

Tên tiểu nhị kia lắc đầu than nhẹ một tiếng rồi bước đi.

Chưởng quầy thấy thế thì cười lạnh, thầm nghĩ: " Người tiểu tử này còn chưa biết sự lợi hại của nha môn, đến lúc đó cho dù người có kêu trời oán đất cũng không được, còn dám cãi lý nữa sao?"

Một lúc sau hai tên quan sai đeo đao đi vào, tên tiểu nhị kia vội chạy tới kêu lên:

- Hai vị sai nha! Chưởng quầy này nợ tiền công của tiểu nhân, mong hai vị sai gia hãy giành lại cho công đạo cho ta.

Một gã quan sai thấy vậy liền đá hẳn một cước, quát :

- Cút mẹ người ra! Đúng là cái thứ nghèo xơ nghèo xác.

Tiểu nhị kia lăn sang một bên, vể mặt cả kinh kêu lên:

- Các người... các người đều là quan phụ mẫu! Sao có thể làm như vậy?

Một gã quan sai giơ thanh đao trên tay lên, cười lạnh nói:

- Người lại lải nhải cái gì đó, muốn lão tử cho người một đao không?

Một tên quan sai đi về phía tên chương quây, không kiên nhẫn mà nói:

- Làm cái gì mà trời đang lạnh lại gọi huynh đệ chúng ta đến đây, chẳng lẽ muốn bắt giam tên tiểu tử này sao?

Tên tiểu nhị ngơ ngác nhìn hai gã quan sai, cả kinh không nói lên lời.

Tên chương quây cười cười nói:

- Làm phiền lão gia đem tên bắt tiểu tử này đi, hắn ở đây chỉ làm cho sinh ý của bốn điểm ngày càng đi xuống.

Một gã quan sai nháy mắt ra hiệu nói:

- Nhưng hắn trộm của người cái gì? Chỉ dựa vào lời nói của người thì làm sao chúng ta có thể áp giải hắn đi được?

Chương quây nghe xong làm sao còn không hiểu, liền nhìn tên tiểu nhị kia cười thầm nói: "Cái thứ chết tiệt, lão tử thà đem tiền công của người cho các vị quan sai này, tuyệt không đưa cho người đặc ý".

Lập tức hắn lấy ra tiền công của tên tiểu nhị này, nhét vào trong tay của đám quan sai, vẻ mặt cười cười.

Một tên quan sai thấy ba văn tiền liền gật đầu nói:

- Được rồi! Tên tiểu tử này đã đi khất thực còn trộm vật nữa, chúng ta sẽ áp giải hắn đi.

Tiểu nhị kia nghe thấy chương quây cùng đám quan sai liên thủ vu hãm hắn, vội vàng kêu lên:

- Oan uổng a! Ta không có trộm gì cả! Ta cũng không có khát thực ! Chính là hắc đã nợ tiền công của ta.

Hai gã quan sai kia không kiên nhẫn, muốn kéo tên tiểu nhị đi. Tiểu nhị nọ nằm ở dưới đất giãy dụa lớn tiếng kêu oan. Hai gã quan sai dùng hết sức cuối cùng mới lôi được tên tiểu nhị ra ngoài, mặc dù bị lôi đi nhưng hai mắt tiểu nhị vẫn nhìn vào chướng quỹ lớn tiếng kêu lên:

- Người hãm hại ta... Nhất định ta sẽ báo thù.

Chướng quỹ cười ha hả, bước lên phía trước giơ chân đá hắc một phát:

- Cút ra ngoài cho ta.

Một cước của hắc đá vào ngay giữa háng của tên tiểu nhị, hắc hét thảm một tiếng rồi ngất đi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Thi rớt tú tài

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 1: Thi rớt tú tài

Hồi 2

Người dịch: Goncopius

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

- Tỉnh lại! Đừng có mà giả chết ở đây.

Thời điểm tiểu nhị nọ tỉnh lại thì chỉ thấy mình đã bị treo trong đại lao, trên mặt và cả khắp người đau đớn không thôi, cảm giác choáng váng như muốn nôn mửa bất cứ lúc nào.

- Giả chết sao? Dội nước thêm lần nữa.

Một tên lính canh ngục xách một thùng nước tới dội vào người hắn. Bây giờ vào đông trời rét căm căm, tên tiểu nhị kia bị dội nước vào không khỏi run lên, hàm răng va vào nhau lạch cạch.

- Người tên họ là gì? Nguyên quán ở đâu? Mau khai ra.

Tiểu nhị khẽ ngẩng đầu lên thì thấy một gã sư gia đang nhìn mình, vội vàng nói:

- Sư gia minh giám, tiểu nhân bị người vu hãm nên mới bị giam vào đây, thỉnh mong sư gia đòi lại công đạo cho tiểu nhân.

Sư gia nọ thấy tướng mạo của hãn cũng đường hoàng, ăn nói cũng nhã nhặn liền hỏi:

- Người có oan tình gì cứ nói.

Tiểu nhị kia toàn thân đau nhức, buồn nôn nhưng vẫn cố nhịn, thở gấp nói:

- Tiểu nhân họ Lư tên một chữ Vân, là người Sơn Đông. Năm nay nhập kinh thi cử nhưng bất hạnh thi rớt, lộ phí đã hết nên đành phải vào tiểu điểm kia làm công để kiếm cơm qua ngày.

Hai mắt sư gia sáng ngời, liền thở phào một cái, nói:

- Nguyên lai là một tú tài nghèo! Vậy người làm sao mà trộm cắp tiền tài của khách nhân để đến nỗi bị giam vào tù?

Lư Vân chậm rãi nói:

- Sư gia minh giám, tiểu nhân tốt xấu gì cũng đã đọc qua thư điển Khổng Mạnh, không thể làm ra cái loại sự tình đầu trộm đuôi cướp này được.... Quả thật tiểu nhân bị người khác vu hãm.

Hãn dừng một chút lại nói:

- Từ trước đến nay, trộm cắp hãn phải mang theo tang chứng. Chỉ dựa vào một lời một kẻ khác, muốn định tội ta thực khó làm lòng người tuân phục.

Tên sư gia lạnh lùng nói:

- Nghe thì cũng có lý. Hiện đã gần tết rồi, ta cũng không muốn thêm nhiều chuyện. Bất quá vì án của người mà chúng ta phải xuất sứ nha sai lao tâm lao lực, nếu không có năm mươi lượng bạc ròng thì e khó bù lại phí tổn này.

Hắn nhìn vào vẻ mặt đầy kinh ngạc của Lư Vân nói:

- Quy củ chỉ là ba mươi lượng bạc, có điều vào trời đông giá rét này cần thêm hai mươi lượng nữa, chỉ có như vậy thì đám huynh đệ mới tâm phục khẩu phục được.

Tên sư gia thấy có tổng tú tài vào ngục cũng chẳng ích lợi gì, dứt khoát lấy năm mươi lượng bạc rồi đuổi hắn đi cho xong việc. Kẻ này đã có thể vào kinh thi hội, có lẽ sẽ kiếm đủ món tiền nhỏ năm mươi lượng bạc này.

Ai ngờ Lư Vân vội la lên:

- Năm mươi lượng? Ngay cả một văn tiền tiểu nhân cũng không có.

Tên sư gia nghe xong, trên mặt liền phủ một tầng sương lạnh, hừ một tiếng rồi đi ra ngoài không nhiều lời với hắn nữa. Lư Văn vội hô oan uổng nhưng đã bị hai tên sai dịch bên cạnh ném vào đại lao.

Lư Vân bị quăng vào trong đại lao, xương cốt toàn thân như muốn nứt ra, chỉ còn rên hừ hừ. Qua gần nửa canh giờ hắn mới chậm rãi bò dậy từ dưới đất.

Trong đại lao dơ bẩn vô cùng, khắp mặt đất đầy phân cùng nước tiểu. May là trời đông nên mùi hôi thối không bốc lên quá nồng.

Lư Vân run rẩy toàn thân, ngồi xõm xuống. Hắn nhìn ra ngoài kia, chỉ thấy bầu trời mù mịt u tối không chút ánh sáng, chỉ thấy từng bông tuyết chậm rãi rơi xuống.

Lư Vân cúi đầu trầm nghĩ: "Ai ! Hôm nay không phải là ngày đưa Táo quân sao? Ngọc Hoàng sao lại có thể không hỏi chuyện dưới nhân gian? Ta

hơn mười năm học tập gian khổ, đâu ngờ lại có kết cục như ngày hôm nay".

Từng cơn gió lạnh kéo tới, những chỗ bị thương trên người như bị kim châm đâm vào, Lư Vân vội kéo vạt áo để che lại nhưng há có thể ngăn cản cơn rét lạnh này sao? Huống hồ lúc này, trong lòng hân hân càng ngүй lạnh hơn thương thế ngoài da cả nghìn lần.

Lư Vân cắn chặt hai hàm răng, hai mắt tức giận trợn lên nhưng nước mắt lại chậm rãi rơi xuống.

Liên tiếp mấy ngày ở trong đại lao, thức ăn không được đem đến mà cũng không có ai đến thăm vấn. Gần đến tết, mọi người đang hân hoan vui mừng còn ai để ý đến, hân vừa lạnh vừa đói ngồi ở cái nơi dơ bẩn này. Tối đêm giao thừa, nghe tiếng pháo nổ rung trời vui mừng trong thành, Lưu Vân là vốn người mất hết thân nhân từ nhỏ nên khóc càng lớn hơn.

Khó khăn nhin cho đến mồng một, cuối cùng cũng một lão lính canh bưng một cái giỏ cơm tới, bên trong còn có rau, đậu hủ và một con cá. Đây là lần đầu Lư Vân nhìn thấy lão đầu lính canh này.

Lão lính canh ngục nói:

- Đây là cơm Tết niên của nhà ta, bên trong còn có cá nữa. Tốt xấu gì cũng là ngày đại niên (1), cũng nên tích đức một chút.

Lư Vân đói bụng đã lâu, thấy có cơm vội vàng chạy tới bốc ăn.

Lão lính canh ngục kia lại nói:

- Chậm đã, ăn từ từ kéo nẹn! Nhìn người mi thanh mục tú như vậy, sao mà luân lạc đến nơi này?

Lư Vân đặt chén cơm xuống thở dài, thấy lão lính ngục có vẻ ôn hòa này không giống những kẻ như lang như hổ khác, mới đem sự tình nhất nhất kể lại cho lão.

Lão lính nghe xong liền thấp giọng nói:

- Huyện lão gia của chúng ta tham tài lại háo sắc, biết bao nhiêu người bị oan khuất vào đây mà không trở ra được. Ở nơi này, ngàn lượng hoàng kim cứu được tử tù, hai trăm lượng bạc cứu được án gian dân. Xem sự tình của người, muốn thoát ra khỏi nơi này thì cần ít nhất năm mươi lượng bạc.

Lư Vân vừa buồn vừa giận, lớn tiếng nói:

- Quân vô sĩ này dám ăn hối lộ, làm trái vương pháp, thiên hạ này còn có công lý sao?

Lão lính ngục kia vội vàng nhắc nhở hăn chớ có lớn tiếng, thầm nghĩ: "Chính bản thân người đang bị nhốt vào trong đại lao. Còn nói đến cái gì mà thiên lý với vương pháp sao?"

Lão thấy Lư Vân ăn xong, vội thu thập bát đĩa rồi nhanh chóng rời đi.

Mấy ngày sau, mấy tên canh ngục lại bắt thêm một gã công tử mi thanh mục tú nữa vào đây.

Lư Vân thấy thì thầm nghĩ: "Xem ra đây cũng là một người đọc sách, không biết là phạm tội gì, không lẽ cũng bị vu hãm giống như ta sao?"

Sáng sớm hôm sau, đám lính liền tới dẫn Lư Vân cùng với công tử kia lên công đường để thẩm vấn. Lư Vân nhớ rõ lời nói của lão lính canh ngục kia, trong lòng không khỏi ưu sầu, không biết huyện thái gia sẽ xử lý hăn sao đây.

Tới công đường, chỉ thấy một người có bộ dạng trang nghiêm, trong tay cầm một tấm Mộc bài, đầu đội mũ Ô sa thất phẩm, khiến người nhìn thấy không khỏi kinh sợ, đây hẳn là Huyện thái gia. Quan sai hai bên áp giải Lư Vân cùng tên công tử kia quỳ xuống yên lặng nghe thẩm vấn.

Lư Vân thấy sắc mặt không hề sợ hãi của công tử bên cạnh, không khỏi bội phục mà thầm nghĩ: "Xem ra hẳn rất trấn tĩnh, chắc cũng bị oan uổng đây".

Mắt thấy đối phương như thế, Lư Vân cũng không muốn lộ vẻ sợ hãi, liền thu liễm tâm thần im lặng quỳ trên mặt đất

Trên công đường, chỉ nghe Huyện thái gia gõ tấm Mộc bài một cái rồi quát:

- Truyền Cỗ thị!

Lư Vân nghe ngữ khí nghiêm trang của hẳn, đang trầm tĩnh mà không khỏi hoảng sợ, một lát sau quan sai dẫn theo một lão phụ chừng khoảng năm sáu mươi tuổi đi vào, lão phụ có phần sợ hãi liền quỳ xuống:

- Dân phụ Cỗ thị khấu thiên thanh thiên đại lão gia.

Công tử kia thấy lão phụ thì thân thể liền khẽ run, tựa hồ có nhận biết mục. Lư Vân thấy thì thầm nghĩ: "Không biết lão phụ này đến đây làm gì, chẳng lẽ có án đến tố cáo vị công tử này sao?"

Huyện thái gia cầm lấy cáo trạng rồi nói:

- Cỗ thị. Ngày mừng ba tuần trăng trước, người đích thân nhìn thấy một nam tử trên ghẹo phu nhân của người, sau đó còn cưỡng gian thị, chuyện này có thật hay ko?

Cổ thị gật đầu nói:

- Hồi lão gia, những gì dân phụ bẩm đều là sự thật.

Huyện thái gia ừ một tiếng, lại nói:

- Bốn qua đã xem qua lời khai của người, nếu người tận mắt chứng kiến việc này thì chắc sẽ nhận ra hung đồ, hôm nay bốn quan nhờ người nhìn xem kẻ nào đã cưỡng gian, người có thể nhận ra hãn chẳng?

Cổ thị vội khóc lớn, kêu lên:

- Cho dù kẻ trộm kia có hóa thành tro thì dân phụ cũng nhận ra.

Lư Vân thấy vẻ mặt bi thương của mụ, xem bộ dáng tên công tử mi thanh mục tú bên cạnh lại tỏ ra sợ hãi thì đã rõ lão phụ kia tới vạch tội hãn, liền trở nên yên lòng.

Huyện thái gia thấy lão phụ đồng ý thì vui mừng:

- Người chớ tức giận, hôm nay chỉ cần người nhận ra tặc nhân, bốn quan sẽ làm chủ lấy lại công đạo cho người.

Nói xong hãn lại lấy tay chỉ vào Lư Vân cùng tên công tử kia nói:

- Tại đây có hai người, hãy đến mà nhìn cho rõ.

Lão phụ kia hét lớn một tiếng liền chạy đến chỗ hai người, tiếp theo lại nheo mắt dò xét.

Lư Vân vốn không để tâm đến chuyện này, có điều thấy lão phụ không ngừng đảo mắt nhìn qua bản thân thì không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ: "Lão

phụ này tuổi tác đã cao, mắt mờ đừng có nhận sai người nha!"

Nhất thời hấn cảm thấy run run, sợ lão phụ này nhận sai người.

Chính vào lúc đang lo lắng thì lão phụ chỉ tay vào hấn rồi thét lớn:

- Hấn! Chính là hấn! Kẻ này chính là người đã xông vào nhà dân phụ, chính hấn đã làm ra hành động tàn bạo vô sỉ ấy, thỉnh đại nhân hãy mau đem hấn xử phạt để thị chúng.

Lư Vân sợ tới mức hồn vía bay lên trời, cả kinh nói:

- Mụ... Mụ ăn nói bậy bạ gì đó? Mụ đừng có vu oan cho người tốt!

Huyện thái gia liền vỗ ngực bài quát:

- Công đường là nơi người dám tự tiện nói sao? Người đâu mau tới và miêng hấn cho ta!

Một tên quan sai vội vàng đi tới tát vào mặt Lư Vân. Hai má hấn bị tát sưng lên, không thốt ra được một câu.

Huyện thái gia chỉ vào Lư Vân nói:

- Cỗ thị, người rõ ràng thật là người này, không phải người bên cạnh sao?

Lão phụ nhỏ giọng, the thé nói:

- Đúng là người này, không thể nào sai được. Một tuần trăng trước, người này đã xâm nhập vào trong phủ cầm dao uy hiếp chủ mẫu nhà ta, hấn bề ngoài nhã nhặn nhưng thật ra là một kẻ cầm thú! Loại người này, lão phụ chỉ cần nhìn qua một lần thì nhất định không quên.

Lư Vân vừa kinh vừa sợ, một tháng trước hắn vẫn còn làm công tại khách điểm, khi nào lại trải qua chuyện hoang đường thế này, lập tức kêu lên:

- Oan uổng a!

Một câu oan uổng còn chưa kịp nói, đã bị tên lính canh tát cho mười mấy phát liên ngã lăn ra trên công đường.

Huyện thái gia lớn tiếng nói:

- Hay cho một tên điêu dân lớn mật, người ở bốn huyện mà dám làm điều phi pháp, cưỡng hiếp dân nữ thật là tội ác tày trời, bốn quan hỏi người một câu, người có nhận tội hay không?

Lư Vân kinh hoảng kêu lên:

- Đại nhân ngàn vạn lần đừng nghe lão phụ kia nói bừa, tiểu nhân thật sự trong sạch.

Huyện thái gia lại không để ý tới hắn, tiếp tục nói:

- Trên công đường người dám không nhận tội. Người đâu, đến dựng hình cho bốn quan, cho đến khi nào hắn chịu nhận tội mới thôi.

Một tên quan sai ở bên nhe răng cười với Lư Vân:

- Tiểu tử người mau chóng nhận tội đi, để đỡ phải chịu khổ sở.

Mắt thấy đám quai sai như hổ báo trong khi bản thân chỉ là một kẻ thư sinh nhu nhược, Lư Vân sao lại không sợ được? Hắn run giọng nói:

- Ta... Ta chưa từng làm chưa làm chuyện xấu... Các người sao lại muốn ta nhận tội?

Tên quan sai kia hừ một tiếng nói:

- Còn dám mạnh miệng sao?

Liền kéo Lư Vân đến một nơi rồi dùng roi quất vào người hắn. Lư Vân bị quất đến người đầy vết thương, đau nhức mà ngất đi.

Trong khi Lư Vân đang chịu hình thì tên Huyện thái gia lại tự đi xuống trước mặt tên công tử kia, cười bồi nói:

- Những tên quan sai này quả thật là có mắt không trông mà không thấy Thái Sơn, kính mong Hồng thiếu gia thứ lỗi.

Công tử kia lạnh lùng nói:

- Được rồi, ta không so đo chuyện này cùng các người. Lúc nào ta có thể đi?

Huyện thái gia vái chào nói:

- Đương nhiên có thể đi ngay lập tức, sự tình hôm nay quả thật là bắt đắc dĩ, mong rằng thiếu gia bỏ qua cho.

Nói xong liền quát:

- Các người còn không mau đưa Hồng thiếu gia về phủ.

Một đám quai sai vội tới muốn hộ tống vị thiếu gia này khỏi đây, Hồng thiếu gia vung tay lên cười lạnh nói:

- Không cần phiền toái, kiệu của bốn thiếu gia đã ở bên ngoài, ta tự đi ra là được.

Hắn ha hả cười quay người lại đi, bỗng nhiên ngoài cửa lóe lên một cái bóng, thì ra là một đại hán vọt vào. Người này cầm trong tay một thanh đao nhọn, vẻ mặt phẫn nộ quát:

- Họ Hồng kia! Cầu quan kia buông tha cho người những lão tử thì không, mau nạp mạng cho lão tử.

Hồng thiếu gia sợ hãi vội lui ra sau vài bước, quay đầu nhìn Huyện thái gia hỏi:

- Điều này... Người này đang làm gì ở đây?

Huyện thái gia cũng kinh hãi vội quát lên:

- Điều dân to gan, dám cầm đao xông vào công đường sao? Có ai không! Mau bắt tên ác đồ này lại cho ta.

Quan sai ở hai bên vội vàng xông lên, sau một hồi quyền cước mới đè ngã tráng hán kia xuống đất.

Tráng hán kia lớn tiếng quát:

- Họ Hồng kia! Người cường gian thê tử của lão tử rồi muốn đi như vậy sao? Lão tử nói cho người biết, người đừng tưởng rằng người nhà người quyền cao thế lớn thì có thể làm xằng làm bậy, lão tử nhất định phải trừng trị người!

Hồng thiếu gia nghe xong liền “ A” một tiếng, rốt cuộc nhận ra đối phương, cười hắc hắc nói:

- Nguyên lai là người a!

Nói xong liền cất bước tiến đến tráng hán kia nói:

- Tên tiểu tử nhà ngươi không biết phân biệt sao, nương tử của ngươi mỗi ngày đều ở trong nhà mặt ủ mày chau, ta thấy thương tiếc liền chạy tới an ủi nàng một phen. Người còn không cảm tạ ta mà còn tới báo quan, thật sự không thức thời.

Tên tráng niên kia gào rống liên tục, trong mắt như muốn phun lửa.

Huyện thái gia sợ Hồng thiếu gia nói nhiều sẽ lộ việc, vội nháy mắt ra hiệu nói:

- Hồng thiếu gia mau đi đi, đừng dồng dài với kẻ này nữa.

Hồng thiếu gia hiểu ý, liền cười một tiếng dài rồi tự mình bước ra.

Bên này, Lữ Vân chứng kiến được sự việc này từ đầu cho đến cuối, trên lưng hắn bị đánh, trong lòng đau như cắt: "Hay cho một tên quan tham! Xem bộ dạng của hắn chắc là đã tư lợi, nếu không sẽ không xử án khinh suất thế này! Ta.. ta tuyệt đối không thể nhận tội, cho dù có bị đánh chết ta cũng không nhận".

Hắn không cam lòng bị người khác xem là kẻ thế tội, lập tức liền cắn răng nhịn đau không nhận, sau khi bị đánh mười roi thì hắn liền ngất đi.

Hồng thiếu gia thông dong rời khỏi công đường, ngay lập tức Huyện thái gia liền sai người bắt lại tên tráng hán kia quát lên:

- Người, điều dân lớn mật, bốn quan đã bắt được hung phạm. Đợi ít ngày nữa sẽ trả lại cho người công đạo, vậy mà hôm nay người lại tới đây kêu oan uổng.

Nói xong liền chỉ vào Lư Vân, nghiêm nhiên đã xem hẳn là hung phạm rồi.

Tráng hán liếc nhìn Lư Vân, nổi giận gầm lên một tiếng mắng:

- Thúi lắm! Người chỉ là một tên tham quan, ngày thường đã nhận không ít thứ tốt từ tay của đám hào phú, lại muốn tìm người chết thay sao, muốn ta buông tha cho họ Hồng kia sao?

Huyện thái gia nghe vậy liền giận dữ, dùng sức vỗ Mộc bài rồi quát lên:

- Trên công đường mà người dám hồ ngôn loạn ngữ! Nếu không phải niệm tình người là khổ chủ thì hôm nay người không thoát khỏi tội chết.

Hắn vung tay lên quát:

- Người đâu! Đem hẳn đánh một trăm trượng cho bốn quan.

Hai tên quan sai vội vàng chạy đến kéo tráng hán đi ra ngoài, tên tráng hán kia lớn tiếng mắng:

- Người tên cầu quan này! Lão tử tới đây không phải đưa đầu cho người chém! Ta nói cho người biết, thân cữu cữu (2) của ta làm trong Đô Sát viện ở kinh thành, còn quen biết với mấy vị Ngự Sử đại nhân. Nếu hôm nay người đánh chết ta thì người sẽ thay ta đòi lại công đạo.

Huyện thái gia nghe đến hai chữ “Ngự Sử” thì sắc mặt liền trở nên trắng bệch, tên sư gia vội chạy đến, ghé vào tai hắn nói nhỏ:

- Người này tuyệt không vô căn cứ mà bịa đặt, đại nhân không nên đánh chết hắn, nếu không chỉ sợ sau này không ổn.

Huyện thái gia nghe lời sư gia, liền giơ tay ra hiệu:

- Đừng vội đánh hắn, trước tiên hãy đem người này đuổi ra ngoài cho ta.

Đám quan sai vội vàng vâng dạ rồi ném tráng hán kia ra khỏi nha môn. Tráng hán kia vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn còn đứng trước cửa công đường chửi mắng một hồi, đám quan sai thấy vậy liền loạn bống đuổi hắn đi.

Huyện thái gia vội gọi tên sư gia đến rồi hỏi:

- Tên này cũng không phải dễ trêu vào, chúng ta nên làm sao đây?

Tên sư gia kia nhìn thoáng qua Lư Vân, thấp giọng nói:

- Đại nhân chớ nên lo lắng, chỉ cần bức tên kia khai ra, ngày sau dù Đô Sát viện phái người đến thì chúng ta cũng có chứng cứ.

Huyện thái gia vui vẻ nói:

- Đúng vậy, chỉ cần có giấy khai nhận thì chúng ta còn sợ gì nữa?

Lập tức phân phó cho đám quan sai:

- Tên tiểu tử này là hung đồ còn không nhận tội, các người đánh cho đến khi nào hắn khai mới thôi.

Tên quan sai liền xông về phía trước, rút roi gia ra tiếp tục quật vào người Lư Vân, đánh cho hắn mạng chỉ còn lại nửa cái.

Một gã quan sai vội đi tới nói:

- Khởi bẩm đại nhân, bất luận chúng ta dùng hình sao thì tiểu tử này cũng không khai, hiện giờ hãn đã bất tỉnh.

Huyện thái gia cả giận nói:

- Tên tiểu tử chết tiết này, nếu hãn không nhận thì khi tên khỗ chủ bẩm báo lên kinh thành, thượng cấp phái người xuống đây thì đối phó ra sao? Hãy lôi hãn dậy đánh tiếp cho ta.

Chúng quan sai lại tới đánh Lữ Vân, thấy hãn vẫn bất động nằm như chết. Tên sư gia vội khuyên nhủ:

- Tiểu tử này rất cứng rắn, nếu tiếp tục đánh thì chỉ sợ gây ra án mạng. Ngày mai chúng ta lại thăm hãn cũng không muộn.

Huyện thái gia cười một tiếng, lớn tiếng nói:

- Cứ đem hãn giam lại đã, ngày mai lại thăm vấn hãn thêm một lần nữa.

Chúng quan sai vội vàng đem Lữ Vân ném vào đại lao.

Một lúc sau, Lữ Vân tỉnh lại, toàn thân đau đớn không thôi, nằm cũng không được đứng cũng không xong, đành phải nằm lấy song sắt chậm rãi bò dậy.

Lữ Vân thấy không một bóng người trong đại lao, bản thân lại bị người khác vu hãm, trong lòng vừa sợ lại vừa hận, nghĩ: "Nha môn này thật là hắc ám, nếu ta liều chết không nhận tội thì chắc chắn bọn chúng sẽ sát hại ta,

nhưng nếu ta nhận tội thì cũng chỉ có một con đường chết. Trời ơi, Lư Vân ta cứ như vậy hàm oan mà chết sao? Ta không muốn! Ta không muốn".

Hắn kích động nắm lấy cánh cửa nhà lao hét lớn:

- Ta không muốn chết! Thả ta ra ngoài.

Hắn hô một hồi cũng không thấy ai để ý, mà lúc này hắn cũng không còn đủ sức để kêu nữa.

Chú thích:

(1) Ngày đại niên: Mừng một tết.

(2) Cữu cữu: Cậu ruột

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Lập thân vì thiên hạ

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 2: Lập thân vì thiên hạ

Hồi 1

Người dịch: Cường Thuần Khiết

Biên dịch: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Ngày hôm sau, Lữ Vân lại tiếp tục bị kéo ra tra hỏi, lần này chỉ có mỗi đám quan sai tự dụng hình.

Chỉ nghe một người nói:

- Con bà nó, gần đây ta xui xẻo liên hồi, bực mình đang muốn tìm bao cát đánh một trận cho hả giận, hôm nay phải đánh cho thật thống khoái.

Mấy người còn lại hòa theo:

- Tận lực mà đánh, chỉ cần không chết là được.

Lữ Vân nghe bọn chúng nói những lời hung ác như vậy thì sợ tới mức hồn phi phách tán. Nhưng bình sinh hắn vốn là kẻ cường ngạnh, lúc này quyết không mở lời xin khoan dung. Người nọ cười ha hả nói:

- Tiểu tử vô dụng mau nhận tội đi. Còn có thể bớt chút đau khổ.

Sau đó từng tiếng roi lớn vang lên, khiến Lữ Vân muốn chết đi sống lại.

Bị đánh nước mắt nước mũi dàn dụa nhưng nhớ tới sự trong sạch của bản thân, Lữ Vân có chết cũng không nhận tội.

Một gã quan sai thấy hãn kiên cường như thế, không khỏi lắc đầu nói:

- Vị bằng hữu này. Ta khuyên người đừng cố gắng chống cự nữa. Xưa nay chưa có ai chịu được trọng hình tra tấn quá ba ngày. Sớm muộn gì cũng vậy, người cố chịu khổ làm gì?

Lúc này Lư Vân không còn khí lực kêu đau, gắng gượng mở hai mắt thì thào:

- Ta... Ta dù có chết cũng phải giữ được trong sạch. Các người giết ta đi.

Quan sai kia quát:

- Giết người? Người muốn chết cũng không dễ dàng.

Dứt lời, hãn dùng sức giơ roi lên quất mạnh xuống.

Lư Vân cắn răng chịu đựng, khi không chịu được ngất đi lại bị người dùng nước lạnh tạt cho tỉnh lại. Cứ như vậy hãn bị hơn mười trận đòn roi. Có thể nói là muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Đánh tận tới tận tối, đám quan sai nhìn sắc trời mới áp tải Lư Vân vào lại trong nhà lao. Vừa vào lao ngục hãn liền ngã nhào xuống đất bất tỉnh, không còn biết đến cả đau đớn.

Trong lúc Lư Vân bất tỉnh, đám quan sai áp giải vào thêm một phạm nhân râu ria đầy mặt, thần thái uy vũ. Nơi tay chân cổ đều đeo xiềng xích chẳng chịt. Nhìn bộ dáng cũng biết người này võ công cao cường. Mấy tên quan sai nhốt hãn vào rồi vội rời đi.

Tối buổi sáng ngày thứ ba, Lữ Vân lại bị lôi ra ngoài. Lúc này hắn nửa tỉnh nửa mê, đám quan sai liền xát muối vào những vết thương ngày hôm trước. Lữ Vân đau đớn gào thét trong khi lũ quan sai chung quanh buông lời giễu cợt, coi như đây chỉ là việc giết gà mổ heo bình thường.

Sau một trận đòn chí tử, một gã quan sai cầm giấy bút đi tới cười nói:

- Tiểu tử, biết lợi hại thì mau mau nhận tội.

Lữ Vân cúi đầu không biết gì. Một tên lính lấy nước lạnh tát vào mặt, hắn rên rỉ một tiếng rồi từ từ tỉnh lại.

Một gã quan sai đưa tay túm lấy hai má Lữ Vân quát:

- Tiểu tử ngươi rốt cục có khai hay không?

Vẻ mặt của hắn không còn chút kiên nhẫn nào.

Lữ Vân bị người kéo hai gò má, không tự chủ ngẩng đầu lên thì thào:

- Ta không phạm tội, các người bắt ta phải khai cái gì?

Tên quan sai cười khinh miệt, cho Lữ Vân một cái tát nói:

- Ngươi không phải tội nhân? Vậy ngươi là thứ gì? Điểm tiểu nhị sao?

Lữ Vân nhắm nghiền hai mắt, thấp giọng nói:

- Ta họ Lữ tên Vân, là một thư sinh.

Quan sai cười nói:

- Người là thư sinh mà từng này tuổi đầu không có chút công danh. Thực là vô dụng.

Nói xong hắn nở nụ cười khinh thường.

Lư Vân chậm rãi lắc đầu nói:

- Người sai lầm rồi. Ta đọc sách không phải vì công danh.

Tên quan sai kia nhỡ ngum nước miếng vào mặt hắn, nhe răng cười nói:

- Cái gì? Người đọc sách không phải vì công danh? Vậy vì cái gì? Đọc sách rất vui vẻ sao?

Một người cười nói:

- Bọn thư sinh này đọc sách còn vì cái gì nữa. Có câu: “Thư trung tự hữu nhan như ngọc, thư trung tự hữu hoàng kim ốc”(1). Đám vương bát đản này nếu không phải mỹ nữ dung nhan như ngọc thì cũng vì lầu vàng gác tía mà thôi.

Xem ra người này cũng biết chút văn chương. Thấy đồng bọn cười lớn trầm trồ khen ngợi thì dương dương tự đắc.

Lư Vân chậm rãi ngẩng đầu lên thấp giọng nói:

- Sai rồi, tất cả các người đều sai rồi. Nho sinh nghèo như ta đọc sách không cầu gì ngoài bốn việc.

Đám quan sai thấy mặt mũi hắn bầm dập, toàn thân đầy rẫy vết thương nhưng sắc mặt bỗng trở lên trịnh trọng, không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Bốn việc nào?

- Nói nghe một chút?

Lư Vân nhìn thấy một đám quan sai trong lao ngục dơ bẩn, thoáng chốc bị phần ngựa cổ lên trời hét lớn:

- Nói cho đám người ngu dốt các người biết! Cả đời ta đọc sách chỉ cầu: “Vị thiên địa lập tâm, Vị sinh dân lập mệnh, Vị vãng thánh kế tuyệt học, Vị vạn thế khai thái bình” (2). Nếu như làm được bốn việc này thì chết cũng không uổng.

Hắn dù đang vô cùng yêu ới nhưng lúc này từng câu từng chữ vang lên hết sức khí phách, bộ dáng hết sức xúc động và phần nộ.

Đám người cười ha hả nói:

- Tiểu tử này khẩu khí không nhỏ.

Nói xong liền dùng thuốc pháo mà đốt vào vết thương của hắn. Lư Vân chỉ biết khóc thét lăn lộn dưới đất. Một gã quan sai nhắc hắn lên cười cười bảo:

- Cái gì là “Vị thiên địa lập tâm”, ta xem ngươi chỉ là một đầu heo tằm dầu a.

Vừa cười vừa hành hạ Lư Vân muốn chết đi sống lại.

Chẳng qua tên đạo tặc vốn đang ngủ nghe thấy Lư Vân nói bốn câu này, liền chậm rãi đứng lên ngưng mắt nhìn Lư Vân. Trên mặt hiện nửa phần kinh ngạc, nửa phần kính nể.

Ngày hôm đó, đám quan sai tra tấn Lữ Vân đến mỏi tay nhưng hắn một chữ cũng không nhận tội. Một gã quan sai hừ một tiếng nói:

- Ta nói cho người biết, ngày mai là lần cuối. Chúng ta sẽ không hạ thủ lưu tình. Nhất định sẽ đánh cho người đến chết mà nhận tội.

Lữ Vân nghe hắn nói vậy, dù rất kiên cường cũng sợ run người.

Vào đêm sâu mây thảm, Lữ Vân biết ngày mai bản thân phải chết trong cực hình. Nghĩ đến bản thân cả đời trong sạch, trong lúc tuyệt vọng bất giác cất tiếng khóc lớn.

Đang khóc, chợt nghe tiếng một người nói:

- Tiểu huynh đệ đừng khóc. Tên cầu quan huyện này là Ngô Xương, mọi người thường gọi hắn là Ngô Lão Hồ, chuyên hãm hại dân thường. Người có khóc đến chết cũng vô dụng.

Lữ Vân quay đầu nhìn lại, thì thấy một đại hán râu ria kín mặt đeo đủ thứ gông xiềng. Liền biết đây chính là giang dương đại đạo bị tổng giam mấy ngày trước.

Đạo tặc nói:

- Người bị bọn chúng đánh thế kia còn không mau xoa bóp, nếu không để ngày mai sẽ đau chết mất.

Lữ Vân lệ rơi đầy mặt, nói:

- Có làm gì cũng vô dụng. Lữ quan sai nói ngày mai nếu ta không nhận tội thì sẽ đánh chết ta.

Đạo tặc kia lắc đầu nói:

- Người phải cố gắng chống đỡ. Nếu người không chịu được nhục hình mà đồng ý nhận tội, chỉ sợ ngày một liền bị chém đầu.

Lư Vân gào khóc kêu lên:

- Ông trời ơi. Dù sao đều là chết, ta phải làm thế nào bây giờ?

Đạo tặc kia định an ủi thì một gã cai ngục vọt tới:

- Hai người các người đang nói cái gì đó? Không sợ bị đánh sao?

Lư Vân kinh hãi vội lui lại góc tường. Tên đạo tặc lại không sợ chút nào, chỉ cười cười nói:

- Lão tử bình sinh không sợ trời không sợ đất. Các người nếu có can đảm thì lại đây đánh gia gia của các người đi.

Nói xong hắn ngoắc ngoắc ngón tay út, thần thái rất khiêu khích.

Tên cai ngục phản nộ quát:

- Người chờ ta một chút. Ta mà không cắt đứt cái chân chó của người thì từ nay sẽ ta mang họ của người.

Nói xong hắn lập tức chạy đi kêu đồng bọn đến để đối phó với đạo tặc. Đạo tặc kia ngáp dài một tiếng nằm xuống dưới đất ngủ.

Đám quan sai đang tụ tập đánh bạc, nghe cai ngục lớn tiếng liền hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Cai ngục chỉ tên đạo tặc kêu lên:

- Tên tiểu tử chết bầm kia xem thường chúng ta. Không cho hăn một bài học thì trong lòng ta không chút thoải mái.

Một gã quan sai cười cười cau mày nói:

- Gã này là thổ phỉ của Song Long trại ở Thái Hồ. Lão gia trông cậy tất cả vào hăn để thăng quan tiến chức. Đừng có động vào, kéo đánh chết hăn thì chúng ta chỉ có đường chết.

Cai ngục hắc hắc cười lạnh:

- Các người khỏi phải lo lắng. Các người ở bên ngoài trông chừng để mình ta vào cho hăn một trận hả giận.

Một gã quan sai mở cửa lao phòng nói:

- Người nhanh tay nhanh chân một chút, mọi người còn đang đánh bạc đó.

Tên cai ngục thấy đạo tặc người đầy xiềng xích co ro nằm dưới đất, mặc cho người phát lạc. Hăn giơ cương đao nhẹ răng cười nói:

- Tên chết tiệt này, cho dù ở ngoài người tung hoành thế nào thì lúc này cũng chỉ như con kiến trong lòng bàn tay ta. Muốn sống thì cúi đầu cầu xin ta khoan dung đi.

Nói xong, hăn đá một cái vào hông tên đạo tặc.

Quản ngục thấy đạo tặc không nhúc nhích, nhớ lại hăn ban nãy mồm miệng càn rỡ mà lúc này không hề hoàn thủ. Liền cười to một tiếng rồi dựng đao

tặc lên, muốn cho đối phương thưởng thức mùi vị tàn bạo.

Đang muốn động thủ chợt thấy tên đạo tặc mở hai mắt cười lạnh:

- Máy tên tiểu tốt này, có chút quyền lực lại muốn làm hoàng đế. a

Thân mình đạo tặc nhoáng lên một cái đã thoát ra, đồng thời một ngụm nước miếng phũ đầy lên mặt tên cai ngục.

Tên cai ngục giận dữ, quát:

- Người muốn chết.

Dứt lời liền vung đao lên, chém thẳng xuống tên đạo tặc.

Đám quan sai kinh hãi vội la lên:

- Đừng giết hắn.

Thấy lưỡi đao chém xuống nhưng đạo tặc không chút sợ hãi. Hắn ngửa đầu cười dài quát:

- Tới hay lắm.

Nói xong liền đá một cước, thanh đao rơi xuống, một trảo của đạo tặc thuận thể chụp tới cánh tay tên cai ngục. Rắc một tiếng, huyết nhục bay tung tóe trong tiếng thảm thiết thê lương. Cánh tay tên cai ngục đã bị bẻ gãy rơi xuống đất.

Đám cai ngục kinh hãi lùi về phía sau. Lư Vân thấy cảnh tượng này cũng hoảng sợ kêu lớn.

Tên đạo tặc cười nói:

- Đám cầu hôn tạp các người, có gan động tới gia gia thì chỉ có đường chết.

Nói xong hắc rống to một tiếng, nâng đầu tên cai ngục đập mạnh vào tường. Một tiếng oanh vang lên, đầu óc tên cai ngục vỡ tan, huyết nhục tung tóe.

Đạo tặc quay đầu nhìn về đám cai ngục quát lớn:

- Còn tên nào muốn chết thì cứ tiến vào?

Đám cai ngục hoảng sợ kêu to, vội vàng chạy đi cấp báo cho quan trên. Chỉ một lúc sau, một gã bộ khoái vội vàng chạy tới. Nhìn thấy huyết nhục vung vãi trong lao phòng thì gã bộ khoái cũng sợ tới mức hồn phi phách tán. Tên đạo tặc đưa mắt liếc nhìn tên bộ khoái mới đến, lạnh lùng nói:

- Các người nhớ cho kỹ, gia gia của người họ Thường tên Tuyết Hận. Ngoại hiệu là Cửu Mệnh Phong Tử. Trong các người tên nào không sợ chết cứ tiếp tục vào đi.

Bộ khoái nuốt một ngụm nước miếng. Nhất thời cũng không dám vào, chỉ ra lệnh cho đám cai cần thận trông chừng đợi ngày mai huyện lão gia phân phó.

Đạo tặc thấy không có ai dám tiến vào đối phó với mình, liền cười to một tiếng, vung tay về phía Lữ Vân nói:

- Tiểu huynh đệ, làm người phải như vậy thì trong thiên hạ sẽ không ai có gan dám bắt nạt người.

Sau đó hắc vênh chòm râu lên hát:

- Gia gia sanh ra trong trời đất a, không sợ lũ quan lại thối nát. Tiêu dao tự tại trong thế gia không người nào quản!

Nhất thời hoa chân múa tay, vẽ mặt rất đắc ý.

Đám quan sai cúi đầu, không ai dám có hành động gì.

Lư Vân ngờ ngác thầm nghĩ: - Nếu mình cũng có võ công như vậy thì chẳng còn có kẻ nào ăn hiếp”.

Nhưng hẳn lúc này chỉ là một thư sinh trói gà không chặt, đành thờ dài một tiếng rồi rầu rĩ đi ngủ.

Cho đến nửa đêm, chợt thấy có người kéo hẳn. Lư Vân mở mắt thì thấy đạo tặc đang đứng trước mặt, cửa lao cũng đã bị người ta mở ra.

Lư Vân cả kinh nói:

- Người... Làm sao người có thể thoát được?

Đạo tặc cười ha hả, chỉ tay về phía bên ngoài cửa lao. Không biết từ lúc nào, bên ngoài đã có một đám hắc y nhân bịt mặt. Trên sàn nhà có hơn mười tên quan sai nằm bất động. Thì ra là đồng bọn của hắn đến cướp ngục.

Lư Vân ghen hòng trăn trối trước thủ đoạn lợi hại của đám thổ phỉ. Đạo tặc nọ cười hắc hắc vỗ vai hắn:

- Tiểu huynh đệ, nhìn người mi thanh mục tú lại khí khái cứng rắn. Lão đại của chúng ta nhất định sẽ coi trọng.

Chợt bên ngoài có tiếng người hô to:

- Cướp ngục. Người đâu, có ai không?

Tiếng thanh la vang lên khắp nơi, tiếng bước chân dồn dập. Khoảng chừng trăm tên quan sai nhảy ùa vào nhà lao. Người cầm đèn lồng, kẻ mang đao kiếm dây thừng đến nhà lao bắt người.

Lư Vân hoảng sợ lùi vào góc.

Gã hắc y nhân cầm đầu đám thổ phỉ lại không e sợ chút nào, cười lạnh:

- Bọn quan sai tới đúng lúc ta đang cần luyện tiễn pháp.

Hắc giương một cây cung lớn lên. Xoạt xoạt mấy tiếng, mấy mũi tên cắm vào đầu thi thể những quan sai còn nằm dưới đất. Đám quan sai mới tới thấy địch nhân võ công cao cường, nhất thời tìm chỗ ẩn nấp bên ngoài đồng thời gọi lớn.

Đạo tặc cười nói:

- Hòa Nhân Toan Nghê. Tiễn pháp thật lợi hại. Mới một năm không gặp mà người tiến bộ thật không ngờ.

Hắc y nhân đáp lại:

- Ít lời thừa đi. Có gì ra ngoài hăng nói.

Đạo tặc cười ha hả:

- Cũng được. Đã nhiều ngày ta không được giết đám cầu tử rồi.

Tiếp nhận cương đao từ tay một tên lâu la, hăn lao ra bên ngoài. Đám quan sai nhao nhao chạy đến:

- Bắt lấy hăn, đừng cho hăn chạy thoát.

Là thanh âm của gã sư gia nọ.

Bị đám quan sai bao vây, đạo tặc lẩn một vòng dưới đất, một đao liền chém đứt hai chân của một tên quan sai, miệng thì quát lớn:

- Chết!

Sau đó hăn ra tay đại sát. Chỉ thấy trong phòng máu chảy đầu người giàn giụa. Đám quan sai còn lại thấy thổ phỉ dị thường hung ác, sợ tới mức chân tay run rẩy, nhanh chóng lùi lại phía sau.

Một tên quan sai quát lớn:

- Mọi người không phải sợ. Tiến lên, tiến lên.

Đạo tặc kia cười nói:

- Người chỉ biết đứng đó hét to. Có gan thì tiến lên.

Sau đó hăn quát lớn:

- Người đâu khiêng binh khí ra cho ta. Lão tử hôm nay phải đại khai sát giới.

Hai gã lâu la khệ nệ khiêng một thanh binh khí ra, chỉ thấy là một cây búa rất lớn. Đạo tặc một tay tiếp lấy Cự phủ rồi hướng về đám quan sai bổ loạn.

Cự phủ nọ vừa lướt qua thì thân thể một tên quan sai bị cắt đứt thành hai đoạn. Máu tươi gan ruột đầy đất.

Chú:

(1) Trong bài thơ của Tống Chân Tông:

Phú đa bất dụng mại lương điền

Thư trung tự hữu thiên chung túc

An cư bất khả giá cao đường

Thư trung tự hữu hoàng kim ốc

Thu thê mạc hận vô lương môi

Thư trung tự hữu nhan như ngọc

Tạm dịch:

Nhà giàu chẳng cần bán ruộng tốt

Trong sách tự có nghìn chung thóc

Ăn ở chẳng cần nhà cao to

Trong sách tự có lầu kim ốc

Lấy vợ chớ e mai mối xoàng

Trong sách có nàng mặt như ngọc.

(2) Đây là câu nói nổi tiếng của Trương Tái (hay Hoàng Cừ tiên sinh)

“Vị thiên địa lập tâm

Vị sinh dân lập mệnh

Vị vãng thánh kế tuyệt học

Vị vạn thế khai thái bình”

Có nghĩa là:

“Vì thiên hạ mà lập tâm.

Vì dân sinh mà quyết cải thiện đời sống xã hội.

Vì tiên thánh mà quyết nối tiếp cái học xưa bị đứt quãng.

Vì vạn vật mà khai mở ra căn để cho cuộc thái bình”.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Lập thân vì thiên hạ

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 2: Lập thân vì thiên hạ

Hồi 2

Người dịch: Cường Thuần Khiết

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Ngày hôm sau, Lư Vân lại tiếp tục bị kéo ra tra hỏi, lần này chỉ có mỗi đám quan sai tự dụng hình.

Chỉ nghe một người nói:

- Con bà nó, gần đây ta xui xẻo liên hồi, bực mình đang muốn tìm bao cát đánh một trận cho hả giận, hôm nay phải đánh cho thật thống khoái.

Mấy người còn lại hòa theo:

- Tận lực mà đánh, chỉ cần không chết là được.

Lư Vân nghe bọn chúng nói những lời hung ác như vậy thì sợ tới mức hồn phi phách tán. Nhưng bình sinh hắn vốn là kẻ cường ngạnh, lúc này quyết không mở lời xin khoan dung. Người nọ cười ha hả nói:

- Tiểu tử vô dụng mau nhận tội đi. Còn có thể bớt chút đau khổ.

Sau đó từng tiếng roi lớn vang lên, khiến Lư Vân muốn chết đi sống lại.

Bị đánh nước mắt nước mũi dàn dụa nhưng nhớ tới sự trong sạch của bản thân, Lư Vân có chết cũng không nhận tội.

Một gã quan sai thấy hãn kiên cường như thế, không khỏi lắc đầu nói:

- Vị bằng hữu này. Ta khuyên người đừng cố gắng chống cự nữa. Xưa nay chưa có ai chịu được trọng hình tra tấn quá ba ngày. Sớm muộn gì cũng vậy, người cố chịu khổ làm gì?

Lúc này Lư Vân không còn khí lực kêu đau, gắng gượng mở hai mắt thì thào:

- Ta... Ta dù có chết cũng phải giữ được trong sạch. Các người giết ta đi.

Quan sai kia quát:

- Giết người? Người muốn chết cũng không dễ dàng.

Dứt lời, hãn dùng sức giơ roi lên quất mạnh xuống.

Lư Vân cắn răng chịu đựng, khi không chịu được ngất đi lại bị người dùng nước lạnh tạt cho tỉnh lại. Cứ như vậy hãn bị hơn mười trận đòn roi. Có thể nói là muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Đánh tận tới tận tối, đám quan sai nhìn sắc trời mới áp tải Lư Vân vào lại trong nhà lao. Vừa vào lao ngục hãn liền ngã nhào xuống đất bất tỉnh, không còn biết đến cả đau đớn.

Trong lúc Lư Vân bất tỉnh, đám quan sai áp giải vào thêm một phạm nhân râu ria đầy mặt, thần thái uy vũ. Nơi tay chân cổ đều đeo xiềng xích chẳng chịt. Nhìn bộ dáng cũng biết người này võ công cao cường. Mấy tên quan sai nhốt hẳn vào rồi vội rời đi.

Tối buổi sáng ngày thứ ba, Lư Vân lại bị lôi ra ngoài. Lúc này hẳn nửa tỉnh nửa mê, đám quan sai liền xát muối vào những vết thương ngày hôm trước. Lư Vân đau đớn gào thét trong khi lũ quan sai chung quanh buông lời giễu cợt, coi như đây chỉ là việc giết gà mổ heo bình thường.

Sau một trận đòn chí tử, một gã quan sai cầm giấy bút đi tới cười nói:

- Tiểu tử, biết lợi hại thì mau mau nhận tội.

Lư Vân cúi đầu không biết gì. Một tên lính lấy nước lạnh tát vào mặt, hẳn rên rỉ một tiếng rồi từ từ tỉnh lại.

Một gã quan sai đưa tay tóm lấy hai má Lư Vân quát:

- Tiểu tử ngươi rốt cục có khai hay không?

Vẻ mặt của hắn không còn chút kiên nhẫn nào.

Lư Vân bị người kéo hai gò má, không tự chủ ngẩng đầu lên thì thào:

- Ta không phạm tội, các người bắt ta phải khai cái gì?

Tên quan sai cười khinh miệt, cho Lư Vân một cái tát nói:

- Ngươi không phải tội nhân? Vậy ngươi là thứ gì? Điểm tiểu nhị sao?

Lữ Vân nhắm nghiền hai mắt, thấp giọng nói:

- Ta họ Lữ tên Vân, là một thư sinh.

Quan sai cười nói:

- Người là thư sinh mà từng này tuổi đầu không có chút công danh. Thực là vô dụng.

Nói xong hắt nở nụ cười khinh thường.

Lữ Vân chậm rãi lắc đầu nói:

- Người sai lầm rồi. Ta đọc sách không phải vì công danh.

Tên quan sai kia nhổ ngậm nước miếng vào mặt hắt, nhe răng cười nói:

- Cái gì? Người đọc sách không phải vì công danh? Vậy vì cái gì? Đọc sách rất vui vẻ sao?

Một người cười nói:

- Bọn thư sinh này đọc sách còn vì cái gì nữa. Có câu: “Thư trung tự hữu nhan như ngọc, thư trung tự hữu hoàng kim ốc”(1). Đám vương bát đản này nếu không phải mỹ nữ dung nhan như ngọc thì cũng vì lầu vàng gác tía mà thôi.

Xem ra người này cũng biết chút văn chương. Thấy đồng bọn cười lớn trầm trồ khen ngợi thì dương dương tự đắc.

Lữ Vân chậm rãi ngẩng đầu lên thấp giọng nói:

- Sai rồi, tất cả các người đều sai rồi. Nho sinh nghèo như ta đọc sách không cầu gì ngoài bốn việc.

Đám quan sai thấy mặt mũi hăn bầm dập, toàn thân đầy rẫy vết thương nhưng sắc mặt bỗng trở lên trịnh trọng, không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Bốn việc nào?

- Nói nghe một chút?

Lư Vân nhìn thấy một đám quan sai trong lao ngục dơ bẩn, thoáng chốc bị phần ngựa cổ lên trời hét lớn:

- Nói cho đám người ngu dốt các người biết! Cả đời ta đọc sách chỉ cầu: “Vị thiên địa lập tâm, Vị sinh dân lập mệnh, Vị vãng thánh kế tuyệt học, Vị vạn thế khai thái bình” (2). Nếu như làm được bốn việc này thì chết cũng không uổng.

Hăn dù đang vô cùng yêu ốt nhưng lúc này từng câu từng chữ vang lên hết sức khí phách, bộ dáng hết sức xúc động và phần nộ.

Đám người cười ha hả nói:

- Tiểu tử này khẩu khí không nhỏ.

Nói xong liền dùng thuốc pháo mà đốt vào vết thương của hăn. Lư Vân chỉ biết khóc thét lăn lộn dưới đất. Một gã quan sai nhắc hăn lên cười cười bảo:

- Cái gì là “Vị thiên địa lập tâm”, ta xem ngươi chỉ là một đầu heo tằm dầu a.

Vừa cười vừa hành hạ Lư Vân muốn chết đi sống lại.

Chẳng qua tên đạo tặc vốn đang ngủ nghe thấy Lữ Vân nói bốn câu này, liền chậm rãi đứng lên ngưỡng mắt nhìn Lữ Vân. Trên mặt hiện nửa phần kinh ngạc, nửa phần kính nể.

Ngày hôm đó, đám quan sai tra tấn Lữ Vân đến mỏi tay nhưng hăn một chữ cũng không nhận tội. Một gã quan sai hừ một tiếng nói:

- Ta nói cho người biết, ngày mai là lần cuối. Chúng ta sẽ không hạ thủ lưu tình. Nhất định sẽ đánh cho người đến chết mà nhận tội.

Lữ Vân nghe hăn nói vậy, dù rất kiên cường cũng sợ run người.

Vào đêm sâu mây thảm, Lữ Vân biết ngày mai bản thân phải chết trong cực hình. Nghĩ đến bản thân cả đời trong sạch, trong lúc tuyệt vọng bất giác cất tiếng khóc lớn.

Đang khóc, chợt nghe tiếng một người nói:

- Tiểu huynh đệ đừng khóc. Tên cầu quan huyện này là Ngô Xương, mọi người thường gọi hăn là Ngô Lão Hồ, chuyên hãm hại dân thường. Người có khóc đến chết cũng vô dụng.

Lữ Vân quay đầu nhìn lại, thì thấy một đại hán râu ria kín mặt đeo đủ thứ gông xiềng. Liền biết đây chính là giang dương đại đạo bị tổng giam mấy ngày trước.

Đạo tặc nói:

- Người bị bọn chúng đánh thế kia còn không mau xoa bóp, nếu không để ngày mai sẽ đau chết mất.

Lư Vân lệ rơi đầy mặt, nói:

- Có làm gì cũng vô dụng. Lữ quan sai nói ngày mai nếu ta không nhận tội thì sẽ đánh chết ta.

Đạo tặc kia lắc đầu nói:

- Người phải cố gắng chống đỡ. Nếu người không chịu được nhục hình mà đồng ý nhận tội, chỉ sợ ngày một liền bị chém đầu.

Lư Vân gào khóc kêu lên:

- Ông trời ơi. Dù sao đều là chết, ta phải làm thế nào bây giờ?

Đạo tặc kia định an ủi thì một gã cai ngục vọt tới:

- Hai người các người đang nói cái gì đó? Không sợ bị đánh sao?

Lư Vân kinh hãi vội lui lại góc tường. Tên đạo tặc lại không sợ chút nào, chỉ cười cười nói:

- Lão tử bình sinh không sợ trời không sợ đất. Các người nếu có can đảm thì lại đây đánh gia gia của các người đi.

Nói xong hắn ngoắc ngoắc ngón tay út, thần thái rất khiêu khích.

Tên cai ngục phẫn nộ quát:

- Người chờ ta một chút. Ta mà không cắt đứt cái chân chó của người thì từ nay sẽ ta mang họ của người.

Nói xong hần lập tức chạy đi kêu đồng bọn đến để đối phó với đạo tặc. Đạo tặc kia ngáp dài một tiếng nằm xuống dưới đất ngủ.

Đám quan sai đang tụ tập đánh bạc, nghe cai ngục lớn tiếng liền hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Cai ngục chỉ tên đạo tặc kêu lên:

- Tên tiểu tử chết bầm kia xem thường chúng ta. Không cho hần một bài học thì trong lòng ta không chút thoải mái.

Một gã quan sai cười cười cau mày nói:

- Gã này là thổ phỉ của Song Long trại ở Thái Hồ. Lão gia trông cậy tất cả vào hần để thăng quan tiến chức. Đừng có động vào, kéo đánh chết hần thì chúng ta chỉ có đường chết.

Cai ngục hắc hắc cười lạnh:

- Các người khỏi phải lo lắng. Các người ở bên ngoài trông chừng để mình ta vào cho hần một trận hả giận.

Một gã quan sai mở cửa lao phòng nói:

- Người nhanh tay nhanh chân một chút, mọi người còn đang đánh bạc đó.

Tên cai ngục thấy đạo tặc người đầy xiềng xích co ro nằm dưới đất, mặc cho người phát lạc. Hần giơ cương đao nhe răng cười nói:

- Tên chết tiệt này, cho dù ở ngoài người tung hoành thế nào thì lúc này cũng chỉ như con kiến trong lòng bàn tay ta. Muốn sống thì cúi đầu cầu xin

ta khoan dung đi.

Nói xong, hắc đã một cái vào hông tên đạo tặc.

Quản ngục thấy đạo tặc không nhúc nhích, nhớ lại hắc ban nãy mồm miệng càn rỡ mà lúc này không hề hoàn thủ. Liền cười to một tiếng rồi dựng đạo tặc lên, muốn cho đối phương thưởng thức mùi vị tàn bạo.

Đang muốn động thủ chợt thấy tên đạo tặc mở hai mắt cười lạnh:

- Mấy tên tiểu tốt này, có chút quyền lực lại muốn làm hoàng đế. a

Thân mình đạo tặc nhoáng lên một cái đã thoát ra, đồng thời một ngụm nước miếng phũ đầy lên mặt tên cai ngục.

Tên cai ngục giận dữ, quát:

- Người muốn chết.

Dứt lời liền vung đao lên, chém thẳng xuống tên đạo tặc.

Đám quan sai kinh hãi vội la lên:

- Đừng giết hắc.

Thấy lưỡi đao chém xuống nhưng đạo tặc không chút sợ hãi. Hắc ngửa đầu cười dài quát:

- Tới hay lắm.

Nói xong liền đá một cước, thanh đao rơi xuống, một trảo của đạo tặc thuận thể chop tới cánh tay tên cai ngục. Rắc một tiếng, huyết nhục bay tung tóe

trong tiếng thảm thiết thê lương. Cánh tay tên cai ngục đã bị bẻ gãy rơi xuống đất.

Đám cai ngục kinh hãi lùi về phía sau. Lư Vân thấy cảnh tượng này cũng hoảng sợ kêu lớn.

Tên đạo tặc cười nói:

- Đám cầu hồn tạp các người, có gan động tới gia gia thì chỉ có đường chết.

Nói xong hắn rống to một tiếng, nâng đầu tên cai ngục đập mạnh vào tường. Một tiếng oanh vang lên, đầu óc tên cai ngục vỡ tan, huyết nhục tung tóe.

Đạo tặc quay đầu nhìn về đám cai ngục quát lớn:

- Còn tên nào muốn chết thì cứ tiến vào?

Đám cai ngục hoảng sợ kêu to, vội vàng chạy đi cấp báo cho quan trên. Chỉ một lúc sau, một gã bộ khoái vội vàng chạy tới. Nhìn thấy huyết nhục vung vãi trong lao phòng thì gã bộ khoái cũng sợ tới mức hồn phi phách tán. Tên đạo tặc đưa mắt liếc nhìn tên bộ khoái mới đến, lạnh lùng nói:

- Các người nhớ cho kỹ, gia gia của người họ Thường tên Tuyết Hận. Ngoại hiệu là Cửu Mệnh Phong Tử. Trong các người tên nào không sợ chết cứ tiếp tục vào đi.

Bộ khoái nuốt một ngụm nước miếng. Nhất thời cũng không dám vào, chỉ ra lệnh cho đám cai cần thận trông chừng đợi ngày mai huyện lão gia phân phó.

Đạo tặc thấy không có ai dám tiến vào đối phó với mình, liền cười to một tiếng, vung tay về phía Lư Vân nói:

- Tiểu huynh đệ, làm người phải như vậy thì trong thiên hạ sẽ không ai có gan dám bắt nạt người.

Sau đó hắn vênh chòm râu lên hát:

- Gia gia sanh ra trong trời đất a, không sợ lũ quan lại thối nát. Tiêu dao tự tại trong thế gia không người nào quản!

Nhất thời hoa chân múa tay, vẻ mặt rất đắc ý.

Đám quan sai cúi đầu, không ai dám có hành động gì.

Lư Vân ngơ ngác thầm nghĩ: - Nếu mình cũng có võ công như vậy thì chẳng còn có kẻ nào ăn hiếp”.

Nhưng hắn lúc này chỉ là một thư sinh trói gà không chặt, đành thở dài một tiếng rồi rầu rĩ đi ngủ.

Cho đến nửa đêm, chợt thấy có người kéo hắn. Lư Vân mở mắt thì thấy đạo tặc đang đứng trước mặt, cửa lao cũng đã bị người ta mở ra.

Lư Vân cả kinh nói:

- Người... Làm sao người có thể thoát được?

Đạo tặc cười ha hả, chỉ tay về phía bên ngoài cửa lao. Không biết từ lúc nào, bên ngoài đã có một đám hắc y nhân bịt mặt. Trên sân nhà có hơn mười tên quan sai nằm bất động. Thì ra là đồng bọn của hắn đến cướp ngục.

Lữ Vân ghen hòng trôn trối trước thủ đoạn lợi hại của đám thổ phỉ. Đạo tặc nọ cười hắc hắc vỗ vai hân:

- Tiểu huynh đệ, nhìn người mi thanh mục tú lại khí khái cứng rắn. Lão đại của chúng ta nhất định sẽ coi trọng.

Chợt bên ngoài có tiếng người hô to:

- Cướp ngục. Người đâu, có ai không?

Tiếng thanh la vang lên khắp nơi, tiếng bước chân dồn dập. Khoảng chừng trăm tên quan sai nhảy ủa vào nhà lao. Người cầm đèn lồng, kẻ mang đao kiếm dây thừng đến nhà lao bắt người.

Lữ Vân hoảng sợ lùi vào góc.

Gã hắc y nhân cầm đầu đám thổ phỉ lại không e sợ chút nào, cười lạnh:

- Bọn quan sai tới đúng lúc ta đang cần luyện tiễn pháp.

Hắc giương một cây cung lớn lên. Xoạt xoạt mấy tiếng, mấy mũi tên cắm vào đầu thi thể những quan sai còn nằm dưới đất. Đám quan sai mới tới thấy địch nhân võ công cao cường, nhất thời tìm chỗ ẩn nấp bên ngoài đồng thời gọi lớn.

Đạo tặc cười nói:

- Hỏa Nhân Toan Nghê. Tiễn pháp thật lợi hại. Mới một năm không gặp mà người tiến bộ thật không ngờ.

Hắc y nhân đáp lại:

- Ít lời thừa đi. Có gì ra ngoài hẵng nói.

Đạo tặc cười ha hả:

- Cũng được. Đã nhiều ngày ta không được giết đám cầu tử rồi.

Tiếp nhận cương đao từ tay một tên lâu la, hăng lao ra bên ngoài. Đám quan sai nhao nhao chạy đến:

- Bắt lấy hăng, đừng cho hăng chạy thoát.

Là thanh âm của gã sư gia họ.

Bị đám quan sai bao vây, đạo tặc lặn một vòng dưới đất, một đao liền chém đứt hai chân của một tên quan sai, miệng thì quát lớn:

- Chết!

Sau đó hăng ra tay đại sát. Chỉ thấy trong phòng máu chảy đầu người giàn giụa. Đám quan sai còn lại thấy thổ phỉ dị thường hung ác, sợ tới mức chân tay run rẩy, nhanh chóng lùi lại phía sau.

Một tên quan sai quát lớn:

- Mọi người không phải sợ. Tiến lên, tiến lên.

Đạo tặc kia cười nói:

- Người chỉ biết đứng đó hét to. Có gan thì tiến lên.

Sau đó hăng quát lớn:

- Người đầu khiêng binh khí ra cho ta. Lão tử hôm nay phải đại khai sát giới.

Hai gã lâu la khệ nệ khiêng một thanh binh khí ra, chỉ thấy là một cây búa rất lớn. Đạo tặc một tay tiếp lấy Cự phủ rồi hướng về đám quan sai bổ loạn. Cự phủ nọ vừa lướt qua thì thân thể một tên quan sai bị cắt đứt thành hai đoạn. Máu tươi gan ruột đầy đất.

Chú thích:

(1) Đây là lấy ý bài thơ của Tống Chân Tông, trong đó có câu (nguyên văn):

Phú đa bất dụng mại lương điền

Thư trung tự hữu thiên chung túc

An cư bất khả giá cao đường

Thư trung tự hữu hoàng kim ốc

Thu thê mạc hận vô lương môi

Thư trung tự hữu nhan như ngọc

Tạm dịch:

Nhà giàu chẳng cần bán ruộng tốt

Trong sách tự có nghìn chung thóc

Ăn ở chẳng cần nhà cao to

Trong sách tự có lầu kim ốc

Lấy vợ chớ e mai mối xoàng

Trong sách có nàng mặt như ngọc.

(2) Đây là câu nói nổi tiếng của Trương Tái (hay Hoàng Cừ tiên sinh)

“Vị thiên địa lập tâm

Vị sinh dân lập mệnh

Vị vãng thánh kế tuyệt học

Vị vạn thế khai thái bình”

Có nghĩa là:

“Vì thiên hạ mà lập tâm.

Vì dân sinh mà quyết cải thiện đời sống xã hội.

Vì tiên thánh mà quyết nối tiếp cái học xưa bị đứt quãng.

Vì vạn vật mà khai mở ra căn để cho cuộc thái bình”.

Hồi 2:

Đám quan sai sợ tới mức tè cả ra quần kêu lên:

- Cứu mạng.

Rồi cả đám đế giày bôi mỡ ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Tên sư gia thấy thuộc cấp chạy trốn cũng kinh sợ:

- Xong rồi, xong rồi!

Hắn quát to một tiếng rồi cũng tìm đường mà chạy.

Đạo tặc quát:

- Không được chạy! Lão tử còn chưa giết đã tay!

Hắn vừa truy đuổi vừa chém giết, máu tươi bắn đầy tường, dưới mặt đất tay chân cùng xác người la liệt.

Trong phòng giam không còn một bóng người. Đám hắc y nhân thấy lũ quan sai đã hốt hoảng bỏ chạy, không nhin được cười lớn rồi bỏ đi.

Tên đạo tặc nọ đang tính rời đi, thấy Lư Vân còn đứng bất động thì hắn buông Cự phủ, quay sang cười nói:

- Tiểu huynh đệ đi nhanh đi! Chúng ta trở lại sơn trại. Về sau mọi người ăn uống no say lại được chia tiền bạc, sẽ không còn phải lo lắng gì nữa.

Lư Vân vẫn ngờ ngàng đứng yên bất động.

Tên đạo tặc hắc hắc cười:

- Tiểu huynh đệ nghĩ thoáng một chút đi. Nếu ngươi cố chấp không đi. Đợi đến khi lũ quan sai quay lại, ngươi còn có thể thoát khỏi nơi này hay chẳng?

Lư Vân sững sốt thầm nghĩ: - Đúng vậy! Đợi lát nữa đám quan sai trở lại, ta biết phải làm sao bây giờ?

Trong lòng sợ hãi, hắn muốn theo đám thổ phỉ nhưng vừa cất bước thì lại nghĩ:

- Ta... Lư Vân ta là đường đường chính chính sao có thể nhập đạo tặc được chứ? Ta đọc đủ thứ thi thư đề rồi đắm mình trong đọa lạc, xuống hoàng tuyền sao có thể đối mặt với tổ tiên phụ mẫu?

Nghĩ đến đây hắn liền dừng lại.

Tên đạo tặc kia đã mất kiên nhẫn, cau mày mắng:

- Rốt cuộc ngươi có đi hay không? Ta không thể chờ ngươi thêm được nữa.

Nói xong liền bước đến định lôi Lư Vân đi. Lư Vân kinh hãi vội lùi lại, xua tay nói:

- Ta... Ta không thể làm thổ phỉ.

Tên đạo tặc mắng to:

- Tổ bà tên tiểu tử nhà ngươi, còn nhỏ đã học đòi cái tính cổ hủ ngoan cố.

Một gã hắc y nhân đứng bên khuyên giải:

- Tiểu tử này không có phúc khí, không cần miễn cưỡng. Trước mắt chuyện thoát thân mới là quan trọng. Đừng làm cho đại ca lo lắng.

Thấy Lư Vân nhất quyết không đi, đạo tặc nọ đành phải thở dài một tiếng, liền theo đồng bọn rời đi.

Lúc này quan sai và thổ phỉ đều không còn, Lư Vân thầm nghĩ: - Hiện tại ta nên làm gì bây giờ? Nên vượt ngục hay ở lại chỗ này?

Nếu vượt ngục lại phạm thêm tội bỏ trốn, chỉ sợ suốt đời này không giải oan được. Nhưng nếu lưu lại chỗ này, chỉ sợ ngày mai quan huyện sẽ dụng tâm hãm hại, có thể bị nhục hình đến chết.

Đang do dự chợt thấy vài tên cai ngục thò đầu ra với vẻ hoảng sợ:

- Cướp ngục đã đi hết chưa?

Lư Vân đang muốn trả lời chợt thấy tên sư gia vội vàng đi vào trong lao, ôm đầu kêu:

- Xong rồi! Xong rồi! Đám đạo tặc bỏ trốn hết, chúng ta lấy gì để trả lời với huyện lão gia đây?

Đám đạo tặc này xuất thân từ Song Long trại Giang Đông, gây án vô số chính là trọng phạm của triều đình. Huyện thái gia muốn thăng quan tiến chức phải trông vào công trạng lần này. Ai ngờ miếng ăn dâng tới miệng còn mất, phạm nhân đã tẩu thoát, chắc chắn sẽ bị trách phạt nặng.

Lại nghe một gã cai ngục nói:

- Khởi bẩm sư gia, đám cường đạo chưa thoát toàn bộ. Trong lúc liêu minh chiến đấu, may mắn chúng ta còn bắt lại được một tên. Mời sư gia coi qua.

Tên quản gia trở nên hồ hởi:

- Ở nơi nào? Mau áp giải hắn lên.

Ngục tốt nọ chỉ về hướng Lữ Vân, cười nói:

- Khởi bẩm sư gia, tất nhiên là tên tiểu tử kia.

Lữ Vân kinh hãi, xua tay lia lịa:

- Không phải ta... Không phải ta...

Nhìn thấy vẻ mặt cột nhả của đám thủ hạ, tên sư gia giận dữ quát:

- Toàn một lũ tham sống sợ chết, còn dám đứng đó phóng rắm!

Đám cai ngục liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt xấu hổ.

Lữ Vân còn đang vỗ ngực tự trấn an thì một tên cai ngục đã nói nhỏ vào tai lão sư gia:

- Đám tặc nhân ghênh ngang rồi đi, nếu chúng tha không tìm kẻ gánh tội thay thì làm sao gánh vác nổi đây!

Lão sư quản giật mình thầm nghĩ: - Lời này cũng có lý.

Lập tức phân phó:

- Tiểu tử này đúng là đồng mưu. Các người phải trông chừng hắn cẩn thận.

Lữ Vân nghe vậy kinh hãi, hồn siêu phách lạc kêu thảm thiết:

- Oan uổng quá mà!

Đám cai ngục mừng rỡ kêu lên:

- Đúng rồi! Tiểu tử này đúng là mưu ma chước quỷ, báo hai chúng ta tổn sức chín trâu hai hổ mới bắt giữ được.

Nghe đám cai ngục nói hươu nói vượn khoe khoang đủ điều, tên gia sư cũng nổi nóng:

- Các người còn đứng đó phóng rắm, không mau bắt người lại cho ta.

Hắn cũng hiểu rằng, tri huyện lão gia mà biết chuyện này thì thế nào cũng nổi trận lôi đình, liền vội kêu thủ hạ bắt người. Vừa có thể vừa giữ thể diện nha huyện lại vừa đoái công chuộc tội.

Nhìn thấy mọi người rời đi, Lư Vân sầu thảm ngơ ngác ngồi xuống trầm nghĩ:

- Xong rồi, đời ta thế là xong rồi...

Ban đầu huyện quan dụng tâm giá họa cho hắn, tuy tội danh không nhẹ nhưng chưa đến nỗi bị xử tử. Nhưng lần này phạm tội đồng lõa với đạo tặc cùng cướp ngục, trọng tội như vậy chỉ có con đường lăng trì xử tử.

Hai mắt Lư Vân đầm lệ, tâm thần hoảng loạn: - Sớm biết như vậy, vừa rồi không cự tuyệt đạo tặc kia.

Còn đang nỉ non khóc lóc chợt nhìn thấy cửa lao chưa đóng, bên ngoài chỉ có một lão lính già trông coi, có lẽ đám quản ngục khinh thường một thư sinh văn nhược như hắn nên cũng không quá coi trọng việc trông coi. Lư Vân suy nghĩ thật nhanh:

- Nha môn quả thật quá tội lỗi rồi, ta không đi còn đợi đến lúc nào nữa.

Nghĩ đến đây hãn vội chạy ra bên ngoài lao phòng.

Lão quản ngục thấy hãn chạy đi liền rút đao ra, kề vào cổ hãn nói:

- Người... Người muốn làm gì?

Lão ngục tốt này không phải ai khác, chính là người tốt đã thiết đãi Lư Vân bữa cơm ngày đại niên.

Lư Vân quỳ rạp xuống đất, giọng khấn khoản nói:

- Lão trưởng, người thả cho ta đi! Nếu không ta chỉ còn đường chết.

Lão ngục tốt có vẻ không đành lòng, thở dài:

- Nhưng ta... Ta không thể thả cho người đi. Người hãy mau vào bên trong đi.

Nói xong lão vung binh khí trên tay, không muốn thả người.

Lư Vân tràn đầy nước mắt:

- Lão trưởng, người cũng biết bọn họ vu cáo hãm hại ta. Nếu hôm nay ta quay vào trong chính là đi vào Quỷ Môn Quan!

Nói xong, hãn liền chạy ra bên ngoài.

Lão ngục tốt vung đao chặn đường nói:

- Không được! Người đi rồi thì ta nhất định phạm trọng tội.

Lư Vân không để ý tới, cúi đầu che mặt lại chạy thẳng ra ngoài. Lão quản ngục quát to một tiếng:

- Chạy đi đâu!

Sau đó vung đao bổ tới Lư Vân. Chẳng qua chiêu này hữu khí vô lực, Lư Vân tuy không biết võ nhưng có thể nhẹ nhàng né tránh, sau đó lao ra ngoài cửa.

Mắt thấy Lư Vân chạy mất, lão quản ngục quỳ rạp xuống đất khóc ròng nói:

- Người chớ có đi! Người trốn đi thì toàn bộ già trẻ lớn bé nhà ta sẽ mất mạng! Ô... ô...

Lư Vân đứng ở cửa, quay đầu nhìn lão cai ngục, nhớ tới bữa cơm tết đoàn viên, hẳn biết lão này tâm địa không xấu. Bản thân chạy trốn sẽ hại đến toàn bộ người trong gia đình lão. Lư Vân không đành lòng nên có điểm do dự.

Lão cai ngục quỳ rạp dưới đất, khóc lớn khẩn cầu:

- Vị đại ca, xin hãy thương xót cho lão đầu tử đáng thương này! Đừng có chạy trốn...

Lư Vân thở dài thầm nghĩ:

- Thôi thôi! Lư Vân ta cô độc vô thân vô cố, nếu có chết thì cũng chỉ mất một cái mạng. Lão ngục tốt còn cả toàn gia. Ai! Đại trưởng phu há có thể vì mạng sống của mình mà hại người?

Lư Vân xoay người trở lại, nâng lão cai ngục đứng dậy rồi hòa nhã nói:

- Lão trưởng đừng khóc! Ta không trốn nữa!

Lão cai ngục mừng rỡ rung giọng nói:

- Người... Người thực sự không đi?

Lư Vân gật đầu:

- Đúng vậy! Ta không thể đi...

Lời còn chưa dứt, đột nhiên lão ngực tốt rút một thanh trủy thủy từ trong giày đâm tới Lư Vân.

Lư Vân cả kinh, vội đưa tay đẩy mạnh lão cai ngực ra.

Lão ngực tốt té xuống mặt đất, chỉ nghe lão dứt quãng nói:

- Đồ vong ân... Phụ nghĩa. Ta... Ngày đó... Ta cho người một con cá ăn tết... Người... Người lại đối xử với ta như thế.

Dứt lời liền thấy lão bất động như chết.

Lư Vân nâng lão cai ngực dậy, chỉ thấy trên ngực lão đang cắm trủy thủ. Rõ ràng khi lão trượt chân đã tự ngộ thương bản thân. Trong lòng Lư Vân áy náy thầm nghĩ:

- Lão nhân này tâm địa không xấu! Chỉ vì thân trong nha môn nên không thể không như thế! Ai... Lư Vân ơi Lư Vân. Lão chính là vì người mà phải chết.

Hắn đứng ngây ra một lúc, thở dài rồi lao ra khỏi nha môn.

Chạy trốn một mạch, may mà không gặp quan sai nào. Lúc này Lư Vân đang chạy bộ trên đường, chỉ thấy hai bên đèn đuốc sáng trưng náo nhiệt. Không ngờ hiện lại là đêm Nguyên Tiêu. Muốn vãn đèn lồng tranh hoa được treo lên lộng lẫy và huy hoàng.

Lư Vân thân trong hiểm cảnh, nào có tâm tình thưởng lãm. Hắn rẽ vào một hẻm nhỏ mà chạy, chạy ra ngoại thành liền kiếm một miếu hoang đổ nát nghỉ tạm. Ban đêm gió lạnh rét căm, Lư Vân giống như chim sợ cành cong. Mỗi khi gió thổi cỏ lay, cành cây xào xạc, hắn lại bị hù cho sắc mặt trắng bệch. Lúc nào cũng sợ hãi quan sai đuổi tới.

Hôm sau khi trời còn chưa sáng, Lư Vân liền rời khỏi miếu chạy tới bến đò. Nơi này ở lâu một khắc thì càng nguy hiểm, chỉ có nhanh chóng rời khỏi Sơn Đông mới may mắn giữ được mạng.

Đi tới bến đò, lúc này dù là ngày tết nhưng vẫn rất tấp lập. Lư Vân nghĩ thầm:

- Ta không có đồng nào, nếu muốn rời khỏi Sơn Đông chỉ có cách xuôi thuyền về nam.

Đường thủy này thật là ẩn mật, có thể lẩn tránh quan phủ. Cho dù có đuổi bắt có khó tra ra được.

Lư Vân hỏi các nhà đò xem có cần ngư phu phụ việc hay không, chẳng qua đám người đều hờ hững như không nhìn thấy. Hắn vẫn không từ bỏ, thấy một lão lái đò ngồi ăn trên đất thì tiến đến nói:

- Vị đại ca, người có cần thêm nhân thủ chăng?

Lão lái đò buông bát đũa xuống đánh giá Lư Vân, lạnh lùng trả lời:

- Người muốn tìm việc?

Lư Vân vội đáp:

- Tại hạ muốn tìm một việc, mong đại ca toàn thành cho.

Lão lái đò ngáp một cái nói:

- Cái gì mà tại hạ với là tại thượng, người nói chuyện thật là khó hiểu.

Hắn liếc nhìn Lư Vân nói:

- Tại sao khắp người tiểu tử ngươi đầy vết thương. Là bị chó điên cắn sao?

Lư Vân cười ngượng thầm nghĩ: - Nói cho cùng đám quan sai tàn bạo đến cực điểm, so sánh với chó điên cũng không khác mấy

Lập tức cười nói:

- Đại ca nói đúng. Đêm qua ta gặp gỡ một đàn chó điên, bọn chúng liên tục truy cắn đến nỗi ta bị tổn thương thế này.

Lão lái đồ bán tín bán nghi, chỉ ừm một tiếng nói:

- Được rồi! Nhìn tiểu tử ngươi khá khỏe mạnh, có thể làm được mấy việc khổ cực.

Hắn đứng lên nói:

- Theo như quy củ của ta, thường ngày người phải khuân vác hàng hóa. Bây giờ nước đang cạn, người chèo thuyền. Mỗi tháng một quan tiền, thấy thế nào?

Công việc phu thuyền xưa nay thường khổ cực. Lư Vân thấy công việc của lão lái đồ của vô cùng hà khắc, nhịn không được nhú mày. Lão lái đồ quát:

- Tiểu tử ngươi còn muốn cò kè mặc cả sao? Làm thì gật đầu, không thì lăn đi chỗ khác.

Lư Vân thờ dài một tiếng. Chỉ có nhận công việc này mới có thể rời khỏi Sơn Đông, vội vàng gật đầu:

- Chấp nhận, chấp nhận. Mỗi tháng một quan.

Lão lái đò cười nói:

- Là người tự đáp ứng, đừng nói ta cay nghiệt.

Lập tức kéo Lư Vân xuống thuyền. Hắn cũng chỉ cầu rời khỏi chỗ này, liền cúi đầu đi theo.

Không lâu thì thuyền liền rời bến. Lư Vân rất sợ có quan lính tới bắt, chỉ tránh trong khoang thuyền không dám thò đầu ra. Cho đến khi thuyền rời xa mới yên lòng.

Không qua mấy ngày, con thuyền đã rời khỏi Sơn Đông mà hắn đã sinh trưởng từ nhỏ.

Đoạn đường này không còn quan sai truy theo, thương thế bị tra tấn cũng chậm rãi bình phục. Lư Vân nghĩ bản thân chỉ là tên tiểu tốt nên quan huyện cũng không phí sức đuổi bắt, tám phần đã quên hắn rồi, coi như là đại hạnh trong bất hạnh. Mỗi ngày liền theo người chèo thuyền làm việc, vận chuyển hàng hóa. Dần dần hắn cũng quên mất mình là trọng phạm.

Chẳng bao lâu nửa tháng đã trôi qua. Lúc này Lư Vân đang nằm trên mạn thuyền ngắm trăng sáng. Xa xa là màn sương mờ ảo mông lung. Đêm dài u tĩnh chỉ có sóng nước vỗ nhẹ vào thân thuyền.

Lư Vân nhớ tới thi khảo không đạt, vận rủi kéo tới khiến hắn phải lưu lạc đến đây, nhất thời thương hại cho thân thể bản thân, đột nhiên nghĩ tới câu thơ trong bài Lữ dạ thư hoài của Đỗ Phủ:

Phiêu phiêu hà sở tự?

Thiên địa nhất sa âu.

(Làn nhàn ngày tháng luân lưu

Đất trời cao rộng cánh chim chập chờn) (1)

Hắn như ngây dại, không biết lần xuống phương Nam này thế nào.

Một ngày chiếc thuyền đi tới chỗ nước cạn, thuyền không chèo được mà chỉ có thể kéo. Lão lái đò quát:

- Mọi người lên bờ cho ta, chuẩn bị làm việc.

Lư Vân cùng đám người đi lên bờ, lão lái đò mướn hơn hai mươi người, xem ra việc này rất nặng nhọc, chỉ vài người trên thuyền không đủ làm việc.

Chợt nghe lão lái đò mắng:

- Tổ bà nó! Mấy lão đầu cùng tiểu hài này là ai mướn cho ta thế, mau mau đuổi đi.

Lư Vân nhìn chăm chú, chỉ thấy lão lái đò găm lên chỉ vào mấy lão nhân tiểu đồng, mắng chửi không ngớt.

Một gã phụ thuyền cười nói:

- Đáng chết! Đáng chết! Tiểu nhân không nhìn rõ. Để tiểu nhân đuổi bọn chúng đi.

Hắn lập tức quát:

- Lăn đi! Việc này các người không làm nổi đâu.

Đám người hoảng sợ kêu lên:

- Không thể nào! Chúng ta đã làm cho các người mấy ngày. Các người đuổi đi thì chúng ta lấy cái gì kiếm cơm đây.

Nhìn thấy đám lão nhân với mấy tiểu hài tử liều mạng van xin. Lữ Vân cũng đến xin lão lái đò. Chẳng qua đối phương tức giận mắng:

- Đám phế nhân này không có nửa điểm sức lực, giữ làm được cái gì? Muốn làm thì giảm nửa tiền!

Lữ Vân nghe hăn nói cay nghiệt nhất thời tức giận, nhưng thâm nghĩ mình cũng chỉ là tên giúp việc quèn, lời nói há lại có trọng lượng? Chỉ có thể thở dài quay mặt làm ngơ.

Lúc này trời đông giá rét, nhưng ngay cả những hài tử về mặt cũng rất kiên nghị. Lão lái đò ra lệnh một tiếng:

- Kéo nào!

Lão vùng roi da lên vục vào trên người một tràng hán.

Thoáng chốc mọi người cao giọng hát:

- Một hai ba kéo nào, kéo nào! Kéo nào! Kéo đến hai tay nát vụn, phụ nữ có chồng lại tái giá! Kéo nào, kéo nào! Kéo cho máu thịt đầm đìa kiếp sau miễn đầu thai!

Tiếng ca tung bay trên sông làm cho mọi người tăng thêm nhiệt huyết.

Lư Vân dùng hết sức kéo, lúc này da bàn tay đã rách nát. Hắn thấy vài lão nhân mặt đã khô quắt lại thầm nghĩ:

- Nếu ta nhàn hạ chẳng phải mấy lão nhân này càng cố sức?

Lúc này hắn tung ra toàn bộ sức lực, mồ hôi hòa lẫn huyết nhục đầm đìa, mới hiểu được đạo lý của câu hát “kiếp sau miễn đầu thai”.

Một canh giờ trôi qua, chiếc thuyền đã được kéo ra khỏi chỗ cạn. Đoàn người kéo thuyền hoan hô kêu lên:

- Qua rồi! Qua rồi!

Mọi người xong việc đều ngồi xuống sưởi ấm. Lư Vân mệt mỏi ngã xuống, thở gấp nói:

- Sống thế này thực chẳng phải là người! Mỗi ngày mà cứ làm thế này chắc sống không nổi.

Một lão nhân lắc đầu nói:

- Lời này của người chưa hẳn là đúng! Chỉ cần mỗi ngày có công việc làm là tốt rồi! Hai năm qua sinh ý không tốt. Hai ba ngày mới có được một bữa cơm, ăn cũng không đủ no.

Lư Vân thấy lão tuổi cao hỏi:

- Lão trưởng đã làm được bao lâu rồi.

Lão nhân cười nói:

- Hơn năm sáu chục năm rồi.

Lư Vân lộ vẻ không đành lòng nói:

- Trong nhà lão trượng còn có ai không?

Lão nhân kia nói:

- Không còn ai! Chỉ có mình ta.

Một gã hán tử thấy Lư Vân kinh ngạc liền cười nói:

- Lão già này coi như tốt số! Sống qua năm mươi rồi nên cảm ơn trời đất. Ta cho người biết a, cái này gọi là chết sớm rồi sớm được hồi sinh!

Lư Vân than thở trong lòng, liền nghĩ:

- Ta đọc sách thánh hiền để làm gì? Không phải hi vọng tạo phúc cho nhân gian sao? Đám người kia đáng thương như thế... Nhưng ta có thể giúp họ được những gì?

Hắn không đỗ khoa thi, chỉ là thư sinh bần hàn giống như bọn họ, có năng lực gì mà giúp đỡ chúng sinh? Hắn đành thở dài trở lại thuyền, rầu rĩ chìm vào giấc ngủ.

Chú: (1) Lữ dạ thư hoài

Tế thảo vi phong ngạn

Nguy tường độc dạ chu

Tinh thủy bình đã khoát

Nguyệt dững đại giang lưu

Danh khởi văn chương trứ

Quan ưng lão bệnh hưu

Phiêu phiêu hà sở tự

Thiên địa nhất sa âu

Bản dịch của Nguyễn phước Hậu

Mượt mà bờ cỏ gió hiu

Thuyền con một lá cô liêu đêm dài

Đồng xa trải dưới sao trời

Trăng rơi cõi sóng tới bờ nước tuôn

Lấy lòng để tiếng văn chương

Quan già cáo bệnh về vườn nghỉ hưu

Làn nhàn ngày tháng luân lưu

Đất trời cao rộng cánh âu chập chờn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.

Hồi 1

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Thuyền đi được hơn tháng, hôm nay đã đến Giang Nam. Lữ Vân giúp chủ thuyền chuyển hết chuyển hàng cuối cùng, nhận được hai văn tiền tiền lương thì muốn từ biệt.

Chủ thuyền thấy hấn làm việc gọn gàng, có lòng muốn giữ lại nhưng Lữ Vân hận nhất là kẻ cậy quyền khắc nghiệt nên không muốn làm bạn. Tuy chưa quen phong thổ Giang Nam nhưng dựa vào trẻ tuổi mạnh khỏe, dù có làm phu khuân vác cũng chịu đựng được. Trong lòng hấn nghĩ, nếu nha

môn không gửi công văn đi truy bắt, chỉ cần đợi thêm hai năm là hẳn có thể tham gia ứng thí lần nữa.

Sau khi lên bờ, Lữ Vân hỏi thăm người đi đường, mới biết nơi này cách Dương Châu không xa. Hẳn nghĩ Dương Châu phồn hoa đô hội, hẳn là có thể đáp ứng cuộc sống qua ngày, hỏi rõ đường đi thêm hai ngày, cuối cùng đã tới Dương Châu đại danh鼎鼎.

Dương Châu từ xưa phồn thịnh, Lữ Vân đã ngưỡng mộ đại danh đã lâu rồi, Đỗ Mục từng có câu trong bài thơ Khiển Hoài:

"Mười năm chợt tỉnh Dương châu mộng, Còn đó lầu xanh tiếng bạc tình (1)"

Chính là nói nơi này.

Xưa nay có truyền kỳ, nếu trên người có dắt mười vạn quan tiền, vào tới Dương Châu mới biết nơi nào thiên đường. Quả nhiên khắp nơi là sông xanh cờ vàng, theo gió phấp phới bay, ven hai bờ sông đều là lầu lâu kỹ viện, thuyền hoa lui tới chật cả mặt nước. Lữ Vân thì rớt chạy trốn tới đây, thân không có của cải nghèo rớt mùng tơi, cảm thụ được sự tận cùng của nghèo hèn. Bên tai chỉ nghe tiếng nhõng nhẽo của kỹ nữ thanh lâu, từ khách oanh anh yến yến uống rượu. Từ sau giờ ngọ truyền ra không dứt, ban đêm thậm chí còn nhiều hơn.

Lữ Vân đứng bên bờ nhìn thuyền hoa lui tới trên sông, trong lòng đột nhiên nghĩ đến khổ cực của người kéo thuyền, chỉ cảm thấy thế gian đen tối. Khoảng cách giàu nghèo cách xa vô cùng, bất giác khổ sở trong lòng, suy nghĩ: "Cũng là con người, vì sao lại có sự phân chia cách xa nhau như vậy? Lão thiên a lão thiên, chẳng lẽ công đạo chính nghĩa chỉ nhỏ nhoi thế này thôi sao?"

Lòng tràn đầy bi thương, hân im lặng hỏi trời xanh.

Đang mãi suy nghĩ, đi qua một chỗ nha môn, Lư Vân thấy công văn bố cáo có vẽ hình treo giải thưởng truy bắt các đào phạm. Lư Vân lo lắng quan phủ truy nã bản thân liền cẩn thận tìm kiếm, thấy trong góc nhỏ có dán một tờ công văn:

"Lư Vân người Sơn Đông sát hại ngục tốt, vượt ngục cùng đạo tặc Thái Hồ (2), nếu ai biết thông báo, thưởng hai mươi lượng bạc".

Dù đã liệu tới bị truy nã, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy công văn, xem ra tri huyện Sơn Đông sẽ không từ bỏ ý định. Chỉ là bản thân chỉ có giá hai mươi lượng bạc cũng thật hạ tiện quá đi. Hân cười khổ một trận, thầm nghĩ: "Năm nay tân tân khổ khổ đến kinh thành ứng khảo thì thi rớt, ai, không có tên trên bảng vàng mà lại lên bảng truy nã, coi như là trúng cử rồi".

Chỉ thấy công văn kia chỉ là một tờ giấy nho nhỏ, bên trên không có bức họa nào, Lư Vân thầm nghĩ: "Xem ra quan huyện không để ta vào trong mắt, trừ phi là ta tới dự thi tự chui đầu vào lưới, nếu không thì cũng không có người tới bắt"

Nghĩ rằng bản thân không quan trọng gì, sau này cứ dùng tên thật sẽ không có người lưu ý.

Cuộc đời Lư Vân trọng nhất là thanh danh, nghĩ tới không cần đổi tên đổi họ thì trong lòng cảm thấy an ủi, lập tức liền đi du lãm quanh thành Dương châu. Đêm nghĩ trong miếu, ngày thì thăm thú danh thắng di tích.

Chẳng qua tiền bạc trên người có hạn, tính nửa tháng sau sẽ dùng hết. Khi đó chỉ còn nước cầm bát đi khất thực sống qua ngày, lúc nào Lư Vân cũng lưu ý tìm việc chung quanh.

Qua mấy ngày, Lư Vân đi qua một đại gia đình, thấy trên cửa dán giấy hồng nói muốn thu gia đình. Trong lòng hân vui mừng, thầm nghĩ: "Nếu ta có thể làm gia đình sống qua ngày ở nơi này, cũng không phải không ổn".

Đang muốn gõ cửa, chợt nghĩ đến bộ dáng hung ác sỉ nhục người của tên Ngưu Nhị kia, trong lòng hân giận dữ. Tự biết làm gia đình cho người ta sẽ phải nhận lấy vô số cơn giận không đâu, thầm suy nghĩ: "Không được ! Lư Vân ta dù có nghèo rớt mùng tơi cũng không làm gia đình, để cho người sỉ nhục".

Hân bỏ qua ý niệm này. Chỉ là sau mấy ngày cũng không tìm được công việc khác, mắt thấy số tiền đã dùng hết, đành trở lại nơi nợ nhưng giấy hồng trên cửa đã sớm xé đi.

Lư Vân đứng ở ngoài cửa, cười khổ nói:

- Khổ vậy, hiện tại cho dù ta muốn cam chịu hạ tiện cũng không còn người thu nhận. Lư Vân a Lư Vân, người thật không biết bản thân là thân phận gì, còn nghĩ ngông nghênh làm cái gì? Đây không phải là tự chặt sinh lộ sao?

Hân thở dài, đang muốn quay đầu rời đi thì chợt thấy một thiếu nữ nhảy chân sáo mà đến. Nữ hài này thân vận trang phục nha hoàn, mặt tròn mắt to thật là khả ái. Nàng thấy bộ dáng Lư Vân nghèo khó, liền kêu lên:

- Này! Hôm nay không có cái ăn, nếu người muốn xin ăn, không ngại thì ngày rằm quay lại đây. Lão gia cùng phu nhân sẽ thưởng cho người một chút tiền.

Thanh âm của nữ nhân nợ thật mềm mại, có điều lại xem Lư Vân thành một tên khất cái.

Lư Vân xoay đầu, cười khổ nói:

- Cô nương, ta là tới kiếm việc, không phải tới đây xin ăn.

Nha hoàn kia thấy Lư Vân mặc dù trang phục rách rưới nhưng ngọc thụ lâm phong, mày kiếm mắt sao, cử chỉ lại càng khí vũ hiên ngang, đột nhiên đỏ mặt, trong bụng có vài phần hảo cảm.

Lư Vân ho một tiếng, nói:

- Cô nương có thể giúp tại hạ thông báo một tiếng chẳng? Nếu quý phủ còn cần người sai vặt, ta liền chờ ở đây xin gặp.

Nha hoàn kia nghe khẩu âm của Lư Vân là ở phương bắc, cau mày nói:

- Người là từ bên ngoài tới, ai da! Quản gia chúng ta hận nhất là người bên ngoài, bất quá để ta thay người hỏi thăm một chút xem sao.

Lư Vân vội nói:

- Đa tạ cô nương.

Trên mặt nha hoàn kia ửng hồng, mở cửa rồi nhanh như chớp tiến vào.

Lư Vân đứng ở ngoài cửa chờ chừng qua nửa canh giờ, mãi mà không thấy nha hoàn kia đi ra, hần thềm nghĩ: "Xem ra chỗ này không tòi a, có thể đã có người làm, ta nên đến nơi khác kiếm sống thôi".

Đang muốn rời đi thì thấy một nam tử đi ra, có vẻ không kiên nhẫn kêu lên:

- Này! Quản gia chúng ta gọi người vào.

Trong lòng Lư Vân vui mừng, vội đứng dậy theo gia đình kia đi vào. Tuy là hậu viện nhưng chỉ thấy hoa cỏ sum suê trang nhã. Hẳn bước đi trong viện, trước đi qua một khúc hành lang mới tới chỗ của quản gia nọ.

Nhà cửa ở đây thật là rộng lớn, trừ chỗ ở của gia chủ còn có phòng ốc cho đám nô tỳ. Chỉ thấy một trung niên nam tử nhỏ gầy đi ra dưới cằm có chòm râu ngắn, bộ dáng khôn khéo chính là quản gia.

Lư Vân vừa chấp tay, nói:

-Tại hạ Lư Vân, tham kiến quản gia tiên sinh.

Vừa nói khẽ mỉm cười, hai tay khép lại trong tay áo cử chỉ tựa như của một văn sĩ.

Quản gia kia đánh giá Lư Vân từ trên xuống dưới, thấy hăn tướng mạo nho nhã, hai mắt sáng ngời đang nhìn mình thì không khỏi ngẩn ra, nhưng sau đó nhớ tới người này đến xin việc thì liền tỏ ra dáng điệu của một quản gia, liếc xéo mắt cất giọng the thé:

- Người là người đến xin làm công sao?

Lư Vân mừng rỡ, gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Quản gia hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Người biết làm những gì?

Lư Vân sững sốt, hăn đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi nhưng rất ít khi nghĩ tới bản thân biết làm những thứ gì, suy tư một lúc lâu mới nói:

- Sở học của tại hạ pha tạp, cầm kỳ thi họa đều biết, ngoài đạo cầm nghệ chưa thông thạo lắm thì còn lại đều có điểm tâm đắc. Ngoài ra lễ nhạc thư thuật cũng từng xem qua. Đạo trị quốc lại càng là sở trường.

Hắn thấy quản gia sắc mặt xanh mét, liền dừng một chút, hỏi:

- Sở học của tại hạ như thế, vẫn còn chưa đủ sao?

Quản gia kia cả kinh ngậy người, mắng:

- Quý tha ma bắt! A Phúc người mang tiểu tử này vào trong, dạy hắn gánh nước chẻ củi mỗi ngày, một tháng cho hắn tám lượng bạc.

Liền đi vào nhà trong, không ra ngoài nữa.

A Phúc sớm ở một bên cười trộm, thấy Lư Vân khiến quản gia phải mắng chửi, liền cười vui mừng mà nói:

- Đây! Vị Trạng nguyên công tử, nhanh đi chẻ củi nấu nước thôi!

Nói rồi liền mang Lư Vân đi tới một chỗ phòng chứa củi, bên trong chất đầy củi cùng tạp vật dẫn lửa.

A Phúc nói:

- Người tự dọn dẹp đi, lát nữa bắt đầu làm việc.

Liền nói đại khái công việc thường ngày gì, khi nào cần gánh nước vào vạc, nơi nào cần chẻ củi, đương nhiên toàn là việc nặng.

Lư Vân hỏi:

- Vị tiểu ca này, buổi tối ta ngủ chỗ nào?

A Phúc vốn chán ghét người ngoài, không muốn nhiều lời cùng Lư Vân, tiện tay chỉ vào một nơi nói:

- Người ngủ ở đây a!

Lư Vân ngẩn ra, A Phúc kia không thèm để ý tới mà quay đầu bỏ đi.

Lư Vân cười khở, bất quá nghĩ đến thảm cảnh trong đại lao, liền tự giễu: "Lư Vân a Lư Vân, người ta lấy văn làm võ, người liền lấy võ làm văn, lấy phòng cũi làm thư phòng, như vậy cũng không xấu a".

Đang tự dọn dẹp chỗ ngủ thì lại có một người tới ngoài cửa, kêu lên:

- A Vân, quản gia muốn ta dẫn người chung quanh xem một chút, tránh để người lạc đường.

Lư Vân nghe đối phương gọi mình là "A Vân" thì sửng sốt, nhưng bản thân hiện đã là đứa ở trong nhà người, không thể không có hỗn danh sai sử.

Hắn thở dài một tiếng, liền theo lão giả kia đi xem xét, để ngày sau còn thuận tiện làm việc.

Thời này nhiều sĩ phu ưu thích tạo hình vườn cảnh, Lư Vân thấy nhiều chỗ trong viện bố trí tinh xảo, có thể tùy ý thấy được sơn giả non bộ. Tại cổ hương, khi còn bé từng ở trong một ngôi miếu, trong miếu có sư phụ tinh thông kỹ nghệ này nên hẳn biết được đôi chút, nhìn thấy mấy chỗ bày trí thì gật đầu khen:

- Trong nhàn nhã thanh đàm cầu bậc trí giả cao xa, một sơn một thủy khí khái nghiêm nghị, cho thấy chủ nhân nhà người rất có học vấn.

Lão giả kia xoay đầu lại, ngạc nhiên nói:

- Cái gì chủ nhân nhà người? Người nên nói là chủ nhân nhà chúng ta mới đúng a!

Lữ Vân nghĩ đến mình đã là nô bộc nhà người, trong lòng đau xót trăm mặt không nói.

Lão giả kia lại nói:

- Chủ nhân nhà chúng ta, nói ra người đừng sợ hãi, chính là đương kim công bộ thị lang Cố Tự Nguyên Cố đại nhân, Cố lão gia của chúng ta từng là trạng nguyên, chắc người cũng đã biết?

Lữ Vân bấm tay tính toán, nói:

- Ủm, Cố đại nhân trúng cử năm Cảnh Thái thứ tám a!

Lão giả kia cả kinh:

- Làm sao người biết?

Lữ Vân nói:

- Giang Nam là nơi địa linh nhân kiệt, trăm năm qua đã có tám Trạng nguyên, Cố đại nhân là một trong số đó, thiên hạ ai chẳng biết.

Lữ Vân là người đọc sách, đối với chuyện này đương nhiên rất quen thuộc.

Lão giả kia thấy hần có kiến thức rộng rãi, thì sửng sốt, nói:

- Người biết cũng không ít.

Lời nói liền trở nên khách khí hơn nhiều.

Lư Vân cùng lão giả kia xem hết cả tòa nhà là lúc đã đèn đã lên, trong bụng hần vang lên tiếng ọc ọc, đã rất đói.

Lão giả kia cười nói:

-Ồ! Người đói bụng rồi, chúng ta đi ăn!

Nhắc đến ăn cơm, Lư Vân lập tức đại chấn tinh thần. Đối với hần thì mỗi ngày có cơm ăn là một chuyện đại sự. Muốn được ăn no bụng quả thật không đơn giản.

Lão giả kia dẫn hần khi đến phòng ăn. Lư Vân thấy thức ăn ngon có cá có thịt,

lập tức ăn hết năm chén cơm lớn. Tất cả mọi người cười nói:

- Tiểu tử này còn chưa làm việc mà đã ăn đủ vốn trước rồi!

Trong phòng ăn có người hỏi tên họ lai lịch, Lư Vân thản nhiên nói:

- Tiểu đệ họ Lư tên Vân, người phương bắc, trước kia là tiểu nhị. Nghe nói Dương Châu phồn thịnh, nên tới kiếm phần cơm ăn.

Mọi người cười nói:

- Thì ra người xuất thân là một tiểu nhị, sau này ta việc dọn cơm bưng chén phòng ăn chúng hoàn toàn dựa vào người a!

Lư Vân cười ha hả một tiếng, nói:

- Cái này được thôi.

Nhưng không có tâm tư cười đùa cùng mọi người.

Chú (1) Khiển Hoài

Lạc thác giang hồ tái tửu hành

Sở yêu tiêm tế chương trung khinh

Thập niên nhất giác Dương châu mộng

Doanh đắc thanh lâu bạc hãnh thanh

Bản dịch của Vi Minh Kha

Giang hồ phiêu bạt rượu bên mình,

Tay không nhẹ bỗng, Sở lực xinh.

Mười năm chợt tỉnh Dương Châu mộng,

Còn đó lầu xanh tiếng bạc tình.

(2) Thái Hồ là một hồ ở đồng bằng châu thổ Dương Tử, nằm giữa ranh giới 2 tỉnh Giang Tô (ở phía bắc) và Chiết Giang (ở phía nam) của Trung Quốc. Hồ rộng 2.250 km² và sâu bình quân 1,94 m, là một trong bốn hồ nước ngọt có diện tích bề mặt lớn nhất ở Trung Quốc, cùng các hồ như: Bà Dương, Động Đình và Hồ Luân.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.

Hồi 2

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Đông đi xuân tới, Lữ Vân mỗi ngày đốn củi nấu nước, lại thêm được ăn uống đầy đủ nên thân thể ngày càng cường tráng. Thân hình hảnh vốn đã cao, lúc này càng trở nên khôi ngô. Mỗi tháng hảnh đều gom góp tiền công, dự định đủ chi phí thì liền nghĩ cách trở lại Sơn Đông.

Ngày hôm đó hảnh đang gánh nước, chợt thấy quán gia vợi vàng chạy tới, kêu lên:

- Này! Người tới đây!

Lữ Vân để thùng nước xuống, lau mồ hôi rồi hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Quán gia ngoắc tay nói:

- Hỏi nhiều như vậy làm gì!

Lữ Vân thấy đối phương có vẻ vợi vàng, nhất định là có chuyện, liền lập tức đi theo.

Chỉ thấy quán gia một đường đi thẳng mang hảnh tới khu nhà của gia chủ. Lữ Vân là một đầy tớ hạ tiện, chưa bao giờ được đến chỗ này. Chỉ thấy bên trong vàng son lộng lẫy, đồ dùng trong nhà được bài trí hết sức tinh tế.

Không biết vì sao quán gia lại dẫn hảnh đến đây.

Một lúc sau, hai người đến một thư phòng, bên trong vô số tàng thư, trên tường treo đầy thư họa, vừa nhìn liền biết chủ nhân rất coi trọng nơi đây. Quán gia kia nói:

- Được rồi! Về sau người không cần chẻ củi gánh nước nữa, mỗi ngày tới đây trông giữ quét dọn, biết chưa?

Lư Vân vừa mừng vừa sợ, vội hỏi thăm tình hình cụ thể, mới biết lão tiên sinh trông giữ thư phòng trước kia đã về quê. Đám gia đình trong nhà lại không có đọc qua sách vở, không thể quản lý thư phòng. Đang còn muốn tìm một người đọc sách đến trông coi, Quản gia liền nghĩ tới Lư Vân. Lúc này mới giao cho hẳn cái công việc nhẹ nhàng này.

Quản gia nói:

- Tiểu tử! tiền công của người vẫn như cũ, vẫn ở kho củi kia. Mỗi ngày nữa nếu như có phòng trống, ta sẽ chuyển cho người vào.

Lư Vân vui vẻ nói:

- Không quan trọng, chỉ cần có thể tới nơi này đọc sách, người để cho ta ngủ chuồng heo cũng được.

Quản gia kia gắt một cái, mắng:

- Một sách!

Tiếp theo lại phân phó:

- Mỗi ngày nay lão gia không ở trong phủ, người phải trông coi nơi này thật tốt, không có việc gì thì quét dọn lau chùi, có biết chưa?

Sau khi quản gia rời đi, chỉ còn một mình Lư Vân trong thư phòng, hẳn nhìn thư phòng thật lớn này, bên trong cất giữ hàng ngàn hàng vạn quyển kinh thư, có một cửa sổ rất lớn mở ra, ngoài cửa sổ hoa cỏ xanh tươi, chim hót véo von, trong lòng vui mừng như trắng bạc, nhất thời hẳn nhảy nhót

khắp nơi sờ sờ Tứ Thư Ngũ kinh, giống như kẻ tha hương lâu ngày trở về gặp thân nhân.

Cố lão gia là Cố Tự Nguyên, là quan công bộ thị lang, bởi mẫu thân qua đời nên mới ở nhà chịu tang ba năm. Năm nay đã là năm thứ hai, tính ra tới mùa xuân năm sau có thể hồi kinh phục chức. Mỗi ngày nay Cố lão gia rời Dương Châu lên Hoàng Sơn ngắm cảnh, Lư Vân mỗi ngày đến thư phòng, ngoại trừ quét dọn thì không có việc gì làm, tính hẩn trời sinh vốn đam mê đọc sách, nơi này có nhiều sách để đọc thì mừng rỡ vô cùng. Mỗi ngày hẩn đều đọc điển tịch Nho gia, có phần khâm phục phong thái người xưa.

Một ngày Lư Vân đi đến giá sách đặt đạo thư, tiện tay chọn lấy một quyển. Hẩn từng nghiên cứu qua Dịch lý, hơn nữa rất có tâm đắc. Chẳng qua mấy quyển sách này phần lớn là thuật dưỡng sinh của Đạo gia, Lư Vân ảnh hưởng bởi hệ tư tưởng Nho gia, không tin những thứ huyền học trường sanh bất lão này.

Đang muốn trả lại nhưng lại nghĩ: "Chư tử bách gia, ai ai cũng có sở trường riêng, về sau có lẽ ta không thể cầu được công danh, cần gì phải câu nệ theo đạo Khổng Mạnh?"

Lập tức liền mở sách đạo thuật tinh tế nghiên cứu.

Qua mấy ngày, Lư Vân đã đọc hơn mười bản dưỡng sinh tu đạo, trong đó có rất nhiều y lý có hình vẽ huyết đạo, tuy không hiểu rõ lắm nhưng dần dần cũng có phần hứng thú.

Ngày hôm đó, Lư Vân xem đến một quyển sách có tên là "Luyện Khí Luận Khí", đọc qua nội dung thì rất khác lạ so với những sách đã xem trước đây. Lại nhìn lời tựa chỉ có ngắn ngủn vài câu:

- Bần đạo thấy Cố Thị Lang rất am hiểu đạo học, đặc biệt là đạo dưỡng sinh. Bần đạo từ trong võ học, ngộ ra được sự biến hóa kỳ diệu của thiên nhân, tìm được phương pháp bồi bổ tăng tuổi thọ, đặc biệt tặng cho phương giá, luyện tập kiểm chứng. Chương môn Võ Đang Nguyên Thanh."

Lư Vân biết rõ tên tuổi Võ Đang Sơn, năm đó Trương Tam Phong chân nhân từng sống trong núi này, nghe đồn thọ đến hơn hai trăm tuổi, về sau vũ hóa thành tiên.

Lư Vân thầm nghĩ: "Sách này đã có chút lai lịch, lại có thể bảo dưỡng thân thể, sao ta không luyện tập một chút, về sau nếu có thể bớt cảm mạo ho khan chẳng phải sẽ tốt sao?"

Nghĩ đến đây liền bắt đầu đọc kinh thư. Hắn xem một hồi, chỉ cảm thấy câu chữ trong này khá thú vị, nhất thời hào hứng, lập tức liền học theo phép đả tọa trong này.

Lư Vân chậm rãi hít thở, chiếu theo phương pháp thổ nạp ba dài một ngắn trên sách, giữ đầu lưỡi ở giữa hai hàm răng, tưởng tượng như có một luồng khí đang di chuyển từ huyệt Ngọc Châm ở sau ót sang các huyệt khác như Thiên Đột, Trung Cực, Kiên Tĩnh. Chỉ là mới tưởng tượng một đường mà đầu choáng mắt hoa, không thấy có chút tiến triển. Lư Vân thầm nghĩ:

- Xem ra ta luyện không đúng pháp môn, mấy ngày nay nên luyện tập nhiều hơn nữa xem sao.

Dù sao cũng rảnh rồi, Lư Vân một mực bám riết lấy bản "Luyện Khí Luận Khí". Chỉ là luyện tới luyện lui, thủy chung trên người cũng không có biến hóa gì. Ngược lại là cái môn thường xuyên ngồi nên đau mỏi không chịu nổi, một ngày lúc đi "thải" cảm thấy trên môn đau nhức. Lư Vân thầm nghĩ: "Xem ra những thứ Đạo gia huyền học này tất cả đều là gạt người, ta không cần lãng phí thời gian vì nó nữa".

Từ đó về sau, liền lại trở về nghiên cứu sách sử, đem kinh thư của chương môn Võ Đang ném ở một bên.

Ngày hôm đó thời tiết nóng bức, Lữ Vân đang đọc sử ký thì cảm thấy buồn ngủ, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền đi vào giấc ngủ.

Trước đó vài ngày, mỗi ngày đúng giờ hẳn đều tập luyện phương pháp thổ nạp, dần thành thói quen, vì vậy trong lúc đang nửa mê nửa tỉnh này hẳn cũng bắt đầu tập luyện thổ nạp.

Sau nửa canh giờ, Lữ Vân dần chìm sâu vào giấc ngủ, bỗng nhiên có một dòng nhiệt khí khê động nơi đan điền, một luồng nhiệt lưu dọc theo sau lưng xoay vòng rồi từ trên xuống dưới, chậm rãi chảy vào Nê Hoàn lại theo Ngọc Châm mà xuống, một đường chạy qua các huyết đạo Thiên Đột, Trung Cực, Kiên Tinh, Đan Trung, cuối cùng trở về đan điền. (1) Lúc này Lữ Vân đang ngủ say, chỉ cảm thấy luồng nhiệt lưu kia liên tục chảy qua lại không dứt, toàn thân có một cảm giác thư sướng khó nói nên lời.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, thể xác và tinh thần trở nên thoải mái như đang phiêu bồng trên mây, đột nhiên có người quát to một tiếng:

- Người đang làm gì đó!

Lữ Vân bị chấn động tỉnh lại, đã thấy A Phúc đang lạnh lùng nhìn hẳn, nói:

- Trong lúc làm việc, người trộm ngủ cũng đừng cho quản gia thấy được.

Lữ Vân cảm thấy hoảng hốt, đang muốn ngồi dậy thì bỗng toàn thân run lên té ngã trên đất. A Phúc cũng lấp bấp kinh hãi, đỡ hẳn dậy hỏi:

- Làm sao vậy? Ngủ bị tê chân chẳng?

Lư Vân muốn đáp lời, nhưng ngay cả thanh âm cũng không thể phát ra, khóe miệng co quắp giống như trúng tà vậy.

A Phúc vừa kinh vừa sợ, đỡ hân ngồi xuống, nói:

- Người nghỉ một lát, ta đi trước.

Hân sợ rước họa vào thân liền vội rời đi, để lại một mình Lư Vân trong phòng.

Suốt một canh giờ, Lư Vân không thể nhúc nhích như bị bệnh nặng vậy. Hân nào biết rằng, người luyện công tối kỵ nhất là bỗng nhiên kinh hãi giống như vừa rồi. Phàm là người luyện võ, lúc luyện công nhất định phải yên tĩnh, may mà công lực của Lư Vân vô cùng nông cạn. Nếu không bị người quấy nhiễu như vậy, nhẹ thì tê liệt, nặng thì thất khiếu chảy máu mà chết, kết cục rất bi thảm.

Bất quá đại nạn lần này không chết, Lư Vân đã phát giác ra một pháp môn luyện công. Chỉ cần ý niệm như có như không, liền có thể dẫn xuất một đạo khí lưu ấm áp. Hân nhìn đồng sách, biết dòng nước ấm này một khi thành tựu được gọi là nội tức, người luyện võ liền xưng là nội lực.

Lần này thu được niềm vui bất ngờ, Lư Vân lại càng chuyên cần luyện tập, mỗi lần nội tức lưu chuyển thì thấy trong người nóng lên, cảm giác thoải mái hồi lâu. Tuy chưa rõ luồng nội tức này có tác dụng gì nhưng nửa tháng sau cảm thấy thân thanh khí sáng, khí lực cũng lớn hơn nhiều, ắt hẳn do diệu dụng của luồng nội tức nọ mang lại.

Ngày hôm đó hân đang tu luyện nội công, tự nhủ: "Nếu muốn đem chân khí dẫn vào đan điền, nên bắt đầu từ kinh mạch nào thì thỏa đáng? Nếu ta muốn đả thông kỳ kinh bát mạch phải vận chuyển nội tức như thế nào?"

Hắn tập luyện nội lực đã mấy ngày, liền bắt đầu nghĩ đến làm sao mới có thể tự do vận dụng. Xem trong sách lại không thấy chỉ dẫn nào, đành phải tự tìm tòi.

Đang ngẫm nghĩ, chợt nghe ngoài cửa có tiếng người mắng:

- Đồ đại đầu quỷ người! Tiểu tử, lão gia trở về rồi, ngươi còn không nhanh ra nghênh đón!

Chính là quản gia đã đến. Lữ Vân hoảng sợ, không kịp sửa sang trang phục, vội vàng theo ra ngoài.

Chỉ thấy một người mặt trắng râu đen, thần thái thanh thản đang chậm rãi đi tới thư phòng, xem ra chính là lão gia.

Quản gia khom người nói:

- Tham kiến lão gia.

Quả nhiên người nọ chính là Cố Tự Nguyên. Lão liếc nhìn Lữ Vân, tựa hồ có điểm kỳ lạ hỏi:

- Tên tiểu tử này là ai?

Quản gia nói:

- Kỳ tiên sinh lúc trước tuổi đã cao nên hồi hương, hẳn là đến thay Kỳ tiên sinh.

Cố Tự Nguyên khẽ gật đầu, tự đi vào thư phòng.

Quản gia vội đẩy Lư Vân một cái la lên:

- Còn không đi vào?

Lư Vân theo lời, đi vào đóng cửa lại, đứng hầu một bên.

Cố Tự Nguyên vào trong phòng thì dò xét một hồi, đột nhiên nói:

- Sao lại có người động vào sách của ta?

Chỉ thấy trên bàn có vài cuốn sách, đều là những quyển Lư Vân lấy đọc.

Lư Vân thầm nghĩ : "Nguy rồi! Lão gia trở về quá gấp, ta không kịp dọn dẹp đồng sách".

Cố Tự Nguyên cầm vài cuốn sách lên, đều là kinh điển Đạo gia, "Y" một tiếng nói:

- Người có hứng thú nghiên cứu đối với kinh điển Đạo gia?

Lư Vân nói:

- Tiểu nhân chỉ là tiện tay xem qua.

Cố Tự Nguyên khẽ gật đầu, nói:

- Người tuổi trẻ đọc kinh sử tử luận nhiều chút, không nên quá mê luyện vào mấy thứ học thuật trống rỗng này.

Lư Vân đỏ mặt hơi lạnh, vội vàng đáp:

- Vâng. Tiểu nhân đã biết.

Cố Tự Nguyên lại hỏi lai lịch tính danh của Lư Vân. Hần liền nói sơ lược. Cố Tự Nguyên không ý kiến gì, ngồi xuống nói:

- Mài mực.

Bản thân Lư Vân là một tay viết chữ tốt, đối với hần thì mài mực dễ như trở bàn tay. Hần lấy ra một thỏi Tùng Yên Bảo Mực, thấy bên trên có khắc hình rồng tinh tế. Chỉ mài mấy cái, đã nghe bay lên mùi mực thơm mùi Tùng hương, khí như Chi lan (2), quả là cực phẩm. Lư Vân trước kia trong nhà nghèo khổ, nhiều lúc phải tập viết trên cát. Nếu có tiền mua mực cũng là loại mười văn tiền một thỏi dùng tạm, đã khi nào thấy qua loại cực phẩm này? Nhất thời nhắm hai mắt lại hít lấy mùi hương vào mũi, giống như đang ở Thiên đường.

Cố Tự Nguyên thấy bộ dáng kỳ quái của hần, ho một tiếng nói:

- Người đang làm cái gì?

Lư Vân vô định thần, cười bồi nói:

- Không có gì, không có gì.

Cố Tự Nguyên lắc đầu, từ trên giá xuống một cây bút lông, chính là một cây “Cống Phẩm Tử Mao Lang Hào (3)”. Lư Vân thấy thì nước miếng chảy ròng, trong lòng vô cùng hâm mộ, chỉ ước đem bút lông thỏ này nắm trong tay vũ động một phen.

Cố Tự Nguyên hỏi:

- Giấy đâu?

Lư Vân vội đi về giá sách, lấy ra Tuyên Hòa tang giấy (4), trải lên bàn.

Cổ Tự Nguyên cau mày nói:

- Ta muốn viết chính là tấu chương, người sao cầm tang giấy ra đây?

Nói xong đặt bút xuống đến giá sách, cầm một xếp giấy có bốn chữ “ Cống Phẩm Giấy Tuyên Thành, nói :

- Ta viết tấu chương, phải dùng loại giấy thượng đẳng Tuyên Thành này, người hãy nhớ kỹ!

Lư Vân không ngớt đáp lời:

- Vâng, vâng!

Chỉ thấy Cổ Tự Nguyên hạ bút như bay. Lư Vân thấy lão hành văn phiêu dật, thư pháp thanh tú, không hổ đã từng đỗ trạng nguyên, quả là phong thái của bậc trọng thần qua hai triều. Hắn không khỏi lộ vẻ tán thưởng.

Cổ Tự Nguyên ngẩng đầu, thấy Lư Vân nhìn văn của lão thì liên tục gật đầu, có điểm hưng phấn, trong lòng hiếu kỳ nghĩ: "Thư đồng này có thể hiểu văn chương của ta sao?"

Nhưng chỉ nghĩ vậy, lại chuyên tâm viết tấu chương.

Chú thích:

(1) * Nê Hoàn là một thuật ngữ với bốn ý nghĩa khác nhau:

- Nê Hoàn là tên thần não.
- Nê Hoàn tượng trưng cho não bộ, như trong Tu Chân Thập Thư viết: "Nê Hoàn là hình tượng của não" (Nê Hoàn não chi tượng). Tiên Học Từ Điển của Đái Nguyên Trường cho từ nguyên của Nê Hoàn là: "Trong đầu nơi đỉnh là não hải, não giống như bùn mà có hình tròn, tròn [gọi] là hoàn." (Tại đầu đỉnh dương trung não hải thị dã, dĩ não như nê nhi hình viên, viên giả hoàn dã).
- Nê Hoàn là cung thứ ba trong Cửu Cung, Nội Cảnh giải: Từ giữa hai chân mày đi vào ba thốn là Đan Điền Cung, cũng gọi Nê Hoàn Cung.
- Trong Phật giáo, Nê Hoàn được dùng để phiên âm từ Nirvana trong tiếng Phạn.
- Nê hoàn là chỉ giai đoạn luyện công của một số môn phái, chuyển tiếp sau giai đoạn vận đan điền
- * Xương chẩm có tên là Ngọc Chẩm. Huyệt ở ngang với xương chẩm vì vậy gọi là Ngọc Chẩm (Trung Y Cường Mục).

Hình minh họa:

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.

Hồi 3

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Khi Cố Tự Nguyên viết xong đã là giờ Dậu, mất trọn hai canh giờ. Lão phân phó:

- Người ở lại đây, đợi sau khi mực khô thì cẩn thận cuộn lại rồi đem cất đi.

Lư Vân đáp:

- Tiểu nhân sẽ để ý, xin đại nhân yên tâm.

Cứ vậy qua hơn mười ngày, cứ cách một ngày Cố Tự Nguyên lại đến thư phòng một lần, mỗi lần đều là hai canh giờ. Kho cũi nơi Lư Vân ở cách thư phòng tương đối xa, có khi hẵn liền ngủ luôn trong thư phòng. Cố Tự Nguyên rất ít khi mở lời cùng hẵn, chỉ xem như một thư đồng. Lư Vân từ nhỏ đã quen bị người khinh khi, cũng không lưu tâm.

Mỗi ngày ngoại trừ hầu Cỗ Tự Nguyên đọc sách, lúc rảnh rỗi hẳn liền tập trung tu luyện. Số lần cùng thời gian thổ nạp đều tăng lên. Chỉ là luyện đi luyện lại vẫn không có tiến triển, lúc này mặc dù có thể dẫn động khí tức nhưng khi đến Nê Hoàn liền dừng lại, không thể tùy tâm sở dục. Có điều Lữ Vân cũng không nóng lòng nhứt chí, hẳn đem từng kinh nghiệm viết lên trên giấy. Ngày hôm sau khi tu luyện xem lại đến khi tìm được cách vận khí mới thôi.

Lại qua mấy ngày, hôm đó khi Cỗ Tự Nguyên đang trong phòng đọc sách, đột nhiên có người tới thăm, là một trung niên văn sĩ. Lữ Vân thấy người này hình dung tiêu sái, dáng người hơi gầy, vừa nhìn đã biết là người rất có tài.

Cỗ Tự Nguyên đang ngâm thơ, thấy người kia đứng tại cửa ra vào thì vui vẻ nói:

- A! Bùi huynh, sao lại có thời gian rảnh đến thăm thế này? Cũng không sai đám hạ nhân thông báo một tiếng?

Người kia họ Bùi, tên chỉ có một chữ Nghiệp, hiệu là Tu Dân Cư Sĩ, nhà ở Dương Châu. Năm xưa từng đảm nhiệm chức vị quan trọng trong triều, hiện đã bãi quan, ở trong nhà mở quán dạy học. Hẳn cùng với Cỗ Tự Nguyên có giao tình thâm hậu, hai người một chịu đại tang tại quê hương, một thì bãi quan, đều đang đợi ngày lên Bắc trở về triều đình. Cỗ Tự Nguyên nghĩ đến giao tình của hai nhà, có ý muốn đem ái nữ duy nhất gả cho nhi tử của Bùi Nghiệp. Chỉ là dù trường bối hai nhà sớm tác hợp nhưng hai tiểu oan gia luôn đối đầu, một mực không hề tiến triển khiến mọi người rất nóng lòng. Thực tế chuyện này Nhị di nương Cỗ gia là người nóng lòng nhất, nàng là biểu muội của Bùi Nghiệp, đương nhiên muốn xúc tiến hôn ước này, chẳng qua chuyện nam nữ luyện ái muốn gấp cũng không được, làm cho người khôn khéo giỏi giang như nàng thực sự cũng không có biện pháp.

Chỉ thấy Bùi Cố hai người trò chuyện rất tâm đắc, sau khi cả hai dùng trà , Cố Tự Nguyên hỏi:

- Triều chính hiện tại như thế nào? Những ngày nay ta lên Hoàng Sơn thường ngoạn, lâu rồi không biết đến đại sự trong triều.

Bùi Nghiệp nói:

- Còn không phải vẫn như cũ? Nghe nói Giang Sung bắt đầu thôn tính đám người trong Đại Lý Tự, một số lão gia hỏa trong đó đành phải từ quan, tức giận đến nổi đầu sắt mà thất khiếu cũng phải bốc khói. Giang Sung ngược lại càng không tha, thuận lý thành chương mà đem đám đồ tử đồ tôn an bài vào.

Cố Tự Nguyên lắc đầu nói:

- Không đi không từ thì còn có thể thế nào? Cứ cứng rắn muốn đấu cùng người chẳng phải còn thảm hại hơn sao?

Hai người thở dài nhìn nhau, nhất thời lặng im lặng.

Chợt nghe Bùi Nghiệp nói:

- Hắc! Đừng nói mấy chuyện bức bối này nữa, hôm nay ta đến là muốn khảo thí ông một chút!

Cố Tự Nguyên ngạc nhiên nói:

- Khảo thí ta? Hai người chúng ta đời này khảo thí lẫn nhau còn chưa đủ sao?

Bùi Nghiệp cười nói:

- Mọi người đều nói Cố thị lang văn tài mẫn tiệp, đương triều vô song, ta chỉ thử xem lời ấy là thật là giả?

Hai người cùng nhau cười ha hả, nguyên lai Bùi Nghiệp cùng Cố Tự Nguyên được xưng là “Bùi Cố”, thi từ tinh tuyệt nổi danh khắp Giang Nam. Hắn nói như vậy hiển nhiên chỉ là vui đùa, không có ác ý.

Cố Tự Nguyên thấy bằng hữu nhú mày, thần sắc có vẻ lo lắng liền hỏi:

- Rốt cuộc là có cái đại sự gì, không ngại thì nói nghe một chút a!

Bùi Nghiệp thở dài:

- Cố lão, lần này thật sự ta làm khó cho ông rồi. Nếu như ông không giúp ta lần này thì cái Tu Dân Quán của ta phải đóng cửa !

Cố Tự Nguyên cả kinh nói:

- Sao! Những người bên Đông Xưởng đến làm khó dễ ông sao?

Bùi Nghiệp cười nói:

- Cũng không phải. Từ khi ta treo ấn về quê, chưa bao giờ hỏi đến sự tình triều đình, mỗi ngày chỉ để tâm dạy học viết chữ, người của Đông xưởng cần gì tìm ta gây phiền toái?

Cố Tự Nguyên ngạc nhiên nói:

- Không phải Đông xưởng, vậy là người nào? Ai có lá gan lớn tới chọc giận ông như vậy?

Bùi Nghiệp cười cười, nói:

- Người gây phiền toái cho ta không phải quan lại quyền quý gì cả, chỉ là một lão khất cái mà thôi.

Cố Tự Nguyên cả kinh nói:

- Khất cái?

Bùi nghiệp gật đầu, nói:

- Mấy ngày trước đột nhiên xuất hiện một lão khất cái vào hồ nháo, nói muốn đả quán của ta, mấy môn nhân của ta khuyên hấn, đều nói chúng ta ở đây không phải là võ quán, tại sao lại có chuyện đả quán so chiêu? Nhưng này lão cái này vẫn không để ý, như nếu chúng ta không tiếp chiêu thì sẽ không đi, bộ dáng thật là ương ngạnh.

Cố Tự Nguyên nói:

-Ồ, nhất định lão khất cái này đã có chuẩn bị mà đến a!

Bùi Nghiệp cười khố nói:

- Không sai. Lão cái này ngồi trong nội đường chúng ta nói có một câu đối, là hấn khi đang đi “thải” nghĩ ra được. Muốn xem thử chúng ta có thể đối được về dưới hay không. Nếu như không có người đối được, hấn liền muốn truyền bá ra ngoài là 'Tu Dân Quán' của ta lừa đời lấy tiếng. Khi đó ta nghĩ thầm: “Cả đời Bùi Nghiệp ta, đối diện không biết bao nhiêu câu đối trên triều đình lại chỉ thuận miệng mà đáp. Chỉ là một lão khất cái, ta há lại e ngại hay sao?”

Cố Tự Nguyên biết rõ khả năng của Bùi nghiệp, cười nói:

- Bùi huynh văn tài độc bộ, há có thể sợ ? Sau đó thì thế nào?

Bùi Nghiệp nói:

- Lão cái kia múa bút trước mặt mọi người, ghi ra vẽ trên, muốn ta đối lại. Hắc hắc, ta vừa nhìn..... vừa nhìn....

Cố Tự Nguyên cười nói:

- Vừa nhìn liền đối được sao?

Bùi Nghiệp thở dài, nói:

- Đây không phải là ông mai mĩa ta sao? Nếu giải được cái câu đối này, ta cần gì phải đến tìm ông? Vẽ trên của câu đối kia thật sự là tuyệt diệu đến cực điểm, ta xem một hồi liền giật mình. Lão cái cười lạnh một tiếng, lại nói nhất thời ta khó có thể đáp được. Liền cho ta bảy ngày thời gian, để tránh nói hăng thẳng không đẹp. Ta cùng với môn hạ đệ tử đã nghiên ngẫm hai ngày nhưng không thể xuất ra được đáp án nào thỏa đáng. Nếu ứng bằng trắc thì thiếu đi văn ý, nếu ứng văn lý thì thanh vận lại không hợp, đành phải đến tìm ông.

Cố Tự Nguyên cả kinh nói:

- Lợi hại như vậy? có thực là lợi hại vậy sao!

Bùi Nghiệp cười khố nói:

- Lão cái này đã đánh đổ mấy chục học đường rồi, các lão Hàn Lâm ở các giảng học đường chúng ta, không có người nào đối được.

Cố Tự Nguyên chấn động:

- Hội liên lão Hàn Lâm cũng đối không được! Nhanh ghi ra ta xen thử!

Chỉ thấy Bùi Nghiệp viết lên giấy mấy chữ. Cố Tự Nguyên vừa thấy thì sắc mặt lập tức đại biến, nói:

- Hay! Thật sự là không đơn giản!

Nói xong thì lẩm bẩm trong miệng, lộ ra vẻ trầm tư.

Lư Vân ở một bên cũng muốn xem câu đối nhưng bị thân thể Bùi Nghiệp che khuất nên chỉ có thể tưởng tượng.

Bùi Nghiệp cùng Cố Tự Nguyên nói chuyện hơn một canh giờ, thủy chung vẫn không xuất ra được vế đối dưới. Cố Tự Nguyên nói:

- Được rồi! Ngay cả liên lão Hàn Lâm đầy bụng kinh luân cũng bị làm khó, nhất thời chúng ta sao có đáp án đúng đây? Dừng bữa trước đi, uống hai chén đã, buổi chiều nói sau!

Bùi Nghiệp cười khở một tiếng, trong lòng rõ ràng sợ rằng Cố Tự Nguyên cũng không thể đối được, đành nói:

- Cũng tốt, đi thôi!

Nói xong hai người liền đi ra ngoài, chỉ để lại một mình Lư Vân.

Lư Vân thấy cả hai đã đi xa, thầm nghĩ: "Là câu đối gì mà lại có thể làm khó hai vị tiến sĩ đại nhân?"

Liền đi đến bên cạnh xem xét, chỉ thấy vế trên của câu đối là:

"Ấm thực khiếm tuyền, bạch thủy khởi năng độ nhật".

Lư Vân ngẫm nghĩ thật kỹ, bỗng gật đầu, thầm nghĩ: "Khó trách không người đối đáp ra, vế trên này thật sự là kỳ đối a!

Vế trên này có ý nói là:

"Đến bữa không còn thứ gì ăn, đành uống nước suối cầm hơi. Ai da! Nhưng chỉ uống nước trắng như vậy, lại có thể sống qua ngày sao?"

Rõ ràng lộ ý nghèo khó. Lư Vân đọc đủ thứ thi thư, liếc mắt liền nhìn ra chỗ lợi hại của cái vế trên này, cái khó của vế trên không phải lộ vẻ chua xót cho thân phận, mà là thuộc về hành văn xảo diệu.

Cái vế trên chia làm hai câu là "Ấm thực khiếm tuyền" và "bạch thủy khởi năng độ nhật". Bốn chữ "Ấm thực khiếm tuyền" xem ra bất thành văn ý, nhưng cẩn thận đọc lại thì có diệu dụng trong đó. Chữ "Ấm(飲)" nếu tách ra sẽ là hai chữ "Thực(食)" và Khiếm(欠)", đọc theo thứ tự sẽ được "Ấm thực khiếm" ba chữ liên hoàn, ngoài ra, phía dưới chính là chữ "Tuyền(泉)" cũng có thể phân thành hai chữ "Bạch(白)", "Thủy(水)". Vậy sẽ được là "ấm thực khiếm tuyền bạch thủy" sáu chữ liên hoàn, đọc liên tục sẽ được nghĩa vế trên: "Ấm thực khiếm bạch thủy, bạch thủy khởi năng độ nhật"

Sáu chữ trước, từng chữ nối tiếp từng chữ, liên tiếp không ngừng, bày tỏ rằng người ra vế đối nghèo rớt mùng tơi. Xem ra lão cái nọ đích thị đã đến bước đường cùng, không cam lòng, lúc này mới ra câu quái đối này gây khó khăn cho đám tài tử Giang Nam.

Lư Vân mỉm cười, thầm nghĩ: "Lão cái này học văn uyên bác, lại có vẻ phần thể hận tục, nếu có cơ hội, phải bái kiến mới được".

Hắn thấp giọng đem vế trên đọc mấy lần, nghiền ngẫm trong lòng nửa ngày, bỗng nhiên tâm niệm vừa động, chợt cười ha hả nói:

- Có thể làm khó được Hàn Lâm học sĩ, nhưng sao có thể làm khó được Lư Vân ta!

Chính khi thi rớt, hắn vất vả bên ba, một đường bị thế nhân cười nhạo, thân thể có phần tương tự lão khất cái kia, đột nhiên cuồng tính phát tác, thầm nghĩ: "Nếu Lư Vân không hiển lộ tài năng, sợ rằng người thế tục không biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!"

Lập tức liền nhắc bút đề lên vế dưới ngay bên cạnh.

Hắn đặt bút lông để xuống, ngửa mặt lên trời cười to, đang dương dương đắc ý thì chợt tỉnh lại:

- Nguy rồi, ta đây cuồng thái phát tác, viết lung tung những văn tự này lên đây, e rằng sẽ khiến lão gia tức giận.

Đang nghĩ biện pháp đối phó, bỗng nhiên A Phúc vội vã đi vào, kêu lên:

- Này! Quán gia có việc phân phó, gọi người tới mau!

Lúc này Lư Vân gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, chỉ muốn xóa đi chữ của mình, liền nói:

- Người đợi một chút, ta lập tức sẽ qua.

A Phúc hừ một tiếng, nói:

- Quán gia đang rất gấp, nếu người người không mau qua thì sẽ hại ta bị mắng.

Lư Vân vừa vội lại sợ, lại không tiện để cho quán gia phải chờ chực, thở dài một tiếng rồi cùng A Phúc ra ngoài.

Tới gặp quán gia lại chỉ là chuyện vụn vặt. Lư Vân đang nóng lòng muốn quay trở về, nghe quán gia thao thao bất tuyệt phân phó thì một chữ hăn cũng không nghe lọt. Qua gần nửa canh giờ mới thoát thân, liền vội vàng trở về thư phòng.

Tâm trạng Lư Vân lo lắng, cúi đầu đi vào thư phòng, liền gặp hai người Cố Tự Nguyên cùng Bùi Nghiệp với sắc mặt ngưng trọng, đứng bên cạnh.

Lư Vân cảm thấy áy náy, gặng hỏi:

- Lão gia, có chuyện gì sao?

Chỉ nghe Cố Tự Nguyên lớn tiếng nói:

- Là kẻ nào đã đến thư phòng?

Lư Vân ấp úng nói:

- Tiểu nhân vừa mới đi gặp quán gia, có thể có người thừa cơ mà vào, đã mất vật gì chăng?

Hắn đoán rằng Cố Tự Nguyên thấy có người ghi vế dưới lưng tung vào nên nổi giận, không dám thừa nhận nên đành phải ấp úng, chú ý ngó chừng mà hỏi.

Cố Tự Nguyên không để ý tới hăn, quay sang Bùi Nghiệp nói:

- Điều này kỳ lạ thật, rõ ràng có người đến viết về đối dưới này! Bùi huynh, chẳng lẽ công tử nhà huynh đã đến?

Bùi Nghiệp lắc đầu nói:

- Khuyển tử có bao nhiêu phân lượng, tất nhiên ta rất rõ ràng. Đây không phải hãn viết.

Cố Tự Nguyên nhú mày, nói:

- Người này là ai? Chẳng lẽ là tiểu nữ? Để ta đi hỏi lại xem sao.

Lão đang muốn dời bước đi ra, Lữ Vân nghĩ không thể dấu diếm thêm nữa, liền khom người nói:

- Cố lão gia, Bùi lão gia, mấy chữ này là ta ghi vào, tiểu nhân cuồng vọng vô tri, nguyện chịu phạt

Cố Tự Nguyên lớn tiếng nói:

- Thật sự là người?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.

Hồi 4

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Lữ Vân cười khố, liên tục chớp tay nói:

- Tiểu nhân bất học vô thuật, nhất thời hồ đồ, quấy rầy nhã hứng của hai vị đại nhân, kính xin nhận trách phạt.

Bùi Nghiệp dò xét hắn vài lần rồi cười hắc hắc, lắc đầu nói:

- Vị tiểu bằng hữu này, phải là phải, không phải là không phải, người đừng mạo danh người khác a!

Lữ Vân nghe ra ngữ khí của lão có ý hoài nghi, bất giác khẽ giật mình, nói:

- Vế trên này cũng không có gì khó khăn, ta cần gì phải thế thân người khác?

Cố Tự Nguyên cùng Bùi Nghiệp nghe hấn nói lời cuồng ngạo, nhin không được cùng hừ một tiếng. Cố Tự Nguyên trầm mặt nói:

- Người chỉ là một thư đồng nho nhỏ, sao dám nói chuyện như vậy, cũng không xem gia pháp ra gì!

Lư Vân nghe ra sự khinh thị của hai người, đột nhiên trong lòng dâng lên nhiệt huyết, thầm nghĩ: “Lư Vân ta mặc dù chỉ là gả thư đồng sai vặt, nhưng cũng không hèn hạ như vậy!”

Liền tức giận mặt đỏ lên, lớn tiếng nói:

- Hai vị lão gia ở trên, tiểu nhân dù không phải là tiến sĩ Hàn Lâm gì nhưng quả thực đã nghĩ ra vẽ đối, không phải chỉ là “Ấm thực khiếm tuyền, bạch thủy khởi năng độ nhật sao”? Tiểu nhân xin đáp vẽ dưới là “Ma thạch ma phấn, phân mẽ thứ khả sung cơ” không biết hai vị đại nhân định như thế nào?

Tai nghe Lư Vân nói ra vẽ dưới, trong lòng hai người không còn hoài nghi, thoáng chốc nhìn nhau rồi đồng loạt vỗ tay cười to, đều nói:

- Hậu sinh khả ứ, hậu sinh khả ứ!

Lư Vân sững sờ ở tại chỗ, thầm nghĩ: "Bọn họ thật sự là tán thưởng? Hay vẫn là giễu cợt ta không biết tự lượng sức mình?"

Thấy thần thái của hai người như thế, Lư Vân trong tâm lại sinh ra sợ hãi, lui về sau mấy bước, vẻ mặt đầy lo lắng.

" Ấm thực khiếm tuyền, bạch thủy khởi năng độ nhật. Ma thạch ma phấn, phân mẽ thứ khả sung cơ"

Cố Tự Nguyên cùng Bùi Nghiệp liếc nhìn nhau, hai người thấp giọng tụng niệm mấy lần, thần sắc lúc này có ba phần sợ hãi, bảy phần bội phục.

Nguyên lai cái vế trên “Ấm thực khiếm tuyền, bạch thủy khởi năng độ nhật” bên trong có sáu chữ ấm thực khiếm tuyền bạch thủy liên hoàn không ngừng mà vế dưới của Lư Vân là “Ma thạch ma phấn, phân mễ thứ khả sung cơ”. Trong đó chữ Ma(磨) cũng có thể tách thành chữ thạch (石) cùng chữ ma(麻), chữ Phấn(粉) thì tách thành chữ phân(分) cùng chữ mễ (米) tạo thành ma thạch ma phấn phân mễ, sáu chữ liên hoàn đối lại vế trên, từng chữ đối từng chữ cực kỳ tinh tế.

Thực ra chỗ xảo diệu của vế đối này không chỉ ở hành văn mà còn đáp lại nghi vấn của vế trên, dùng “gạo” là biện pháp đáp lại ý hỏi uống nước trắng sao có thể sống qua ngày. Giống như Lư Vân đang cùng cái lão kia ngồi đối diện nhau. Lão cái một bên ngửa mặt lên trời cười dài, nói ta nghèo rất mong toi, đến bữa phải uống nước sôi cầm hơi, biết lấy gì mà sống đây? Lư Vân bên này liền đáp lão huynh a lão huynh người có gì phải lo lắng đây, nếu quả thực không có cái ăn thì cứ tìm lấy “Hạt của cây đại ma (1)” mài lên tảng đá, cũng có thể thành “gạo” để lót dạ a!

Vế trên cho là chua xót cho thân phận, vế dưới thì lộ rằng dù nghèo hèn cũng không mất đi thanh cao, dùng "ý chí Nhan Hồi (2) " ứng với " Phần thể hận tục ", văn ý trùng hợp, đối đáp tinh tế có thể nói là nhất tuyệt.

Bùi Nghiệp đánh giá Lư Vân thì cười cười, hướng về Cố Tự Nguyên nói:

- A! Lão gia hóa người, thu một đồ đệ tuần tú như vậy từ bao giờ, rồi lại gọi hăn giả làm thư đồng trốn ở chỗ này giỡn ta!

Thực ra Bùi Nghiệp nào biết trong lòng Cố Tự Nguyên kinh ngạc càng lớn hơn, lão vội nói:

- Bùi huynh chê cười, hài tử này thực là thư đồng của ta.

Bùi Nghiệp gắt một cái, nói:

- Đã đến nước này, ông lại còn dấu ta, còn tưởng là ta là lão già vô tri sao?

Cố Tự Nguyên dốc sức liều mạng giải thích nhưng Bùi Nghiệp đâu chịu tin, nếu Lữ Vân chỉ là một thư đồng nho nhỏ, há có thể có ý văn khéo léo như thế sao? Cố Tự Nguyên nói đến miệng đắng lưỡi khô vẫn là khó mà khiến người tin tưởng.

Bùi Nghiệp thấy Cố Tự Nguyên vẫn là không nhận, liền tự cười cười, nói:

- Được rồi được rồi, vô luận hài tử này là ai thì cuối cùng đã đối chĩnh được cái vẽ trên này, đã giúp ta một đại sự.

Nói xong vẫy tay về Lữ Vân, nói:

- Hài tử người tới đây.

Lữ Vân theo lời đến gần, khom người nói:

- Đại nhân có gì phân phó?

Bùi Nghiệp cười nói:

- Người vừa giúp ta một việc khó, ta rất cảm kích. Người muốn có đồ vật gì? Để ta liền thưởng cho người.

Lữ Vân khẽ lắc đầu, nói:

- Tiểu nhân đoán bậy đoán bạ, sao lại dám kể công lao, thỉnh đại nhân vạn lần không cần như thế.

Bùi Nghiệp thấy hần khiêm tốn hữu lễ, khí độ phi phạm, ở đâu lại xuất hiện một thư đồng như vậy, có vẻ giống như một văn sĩ triều đình hơn. Y không khỏi thầm khen, trong lòng càng ưa thích.

Y thấy Lư Vân kiên quyết không nhận công lao, đành hướng sang Cố Tự Nguyên nói:

- Nay! Ông nghĩ biện pháp, thưởng chút gì đó cho hài tử này. Ta thiếu nợ ân tình của hần.

Cố Tự Nguyên nhẹ gật đầu, nói:

- Ta sẽ lưu tâm việc này.

Nói xong lão lại nhìn về Lư Vân với vẻ buồn bực, nhất thời đoán không ra lai lịch của hần.

Bùi Nghiệp vỗ vai Lư Vân, cười ha hả nói:

- Lần này toàn bộ mấy chục học đường Giang Nam đều bị lão khất cái kia làm khó. Cũng may nhờ có hài tử này, chỉ có Tu Dân Quán ta là có thể phá giải vế đối nợ. Ha ha, ha ha, ngày mai xem ta làm sao cho lão khất cái này một trận, cho hần hiểu rõ đạo lý núi cao còn có núi cao hơn!

Nói xong đứng dậy muốn cáo từ.

Cố Tự Nguyên thấy lão bằng hữu vui sướng như vậy, trên mặt lại bất động thanh sắc, đứng dậy tiễn khách. Lúc qua bên cạnh Lư Vân thấy hần ngây ngốc đứng đấy, liền phân phó:

- Người trước lưu lại, lát nữa ta có chuyện hỏi người.

Ngữ khí có phần nghiêm túc, dường như hoài nghi lai lịch của hắn.

Sắc mặt Lữ Vân lộ vẻ sầu thảm, thầm nghĩ: "Thảm rồi, lần này ta tự chủ trương, Cổ đại nhân nhất định nổi giận, chỉ sợ chén cơm này bưng không xong rồi".

Chỉ một lúc sau đã thấy Cổ Tự Nguyên trở lại thư phòng rồi ngồi xuống, Lữ Vân thấy sắc mặt của lão bất thiện thì hoảng sợ, không dám động đậy thân hình.

Cổ Tự Nguyên dò xét Lữ Vân từ trên xuống dưới, một lúc sau đột nhiên nói:

- Nghe quản gia nói người họ Lữ, tên một chữ Vân, phải hay không?

Lữ Vân gật đầu vâng một tiếng, khom người nói:

- Quản gia nói không sai, tiểu nhân họ Lữ tên Vân, đã nhọc lòng đại nhân quan tâm.

Cổ Tự Nguyên không cho ý kiến mà lại hỏi:

- Nghe nói người là người Sơn Đông, sao lại đến Dương Châu?

Trong tâm Lữ Vân sợ hãi, thầm nghĩ: "Hiện nay nhà môn vẫn còn truy nã ta, ta không nên tiết lộ thân phận".

Liền ho một tiếng, nói:

- Ta. . . Cổ hươg của ta thu lương không tốt, thiếu lương thực, mới một đường lưu lạc đến Dương Châu.

Lư Vân thấy Cổ Tự Nguyên nhắm mắt trầm tư khó phân biệt hỉ nộ, nhất thời càng cảm thấy tâm thần bất định.

Sau nửa ngày, Cổ Tự Nguyên nói:

- Người đã từng lên kinh ứng thí sao?

Lư Vân cảm thấy rùng mình, vội nói:

- Không dối gạt đại nhân, ta thích đọc sách từ thuở nhỏ, nhưng trên thân không có công danh gì.

Cổ Tự Nguyên thấy hỏi gì Lư Vân cũng như không biết, không muốn nói rõ lai lịch của bản thân, liền đoán có điều khác thường, thầm nghĩ:

- Lai lịch người này có điểm kỳ quái, phải điều tra nghe ngóng kỹ một phen. Ngày mai ta phải thử một lần, xem hẳn thực sự có bản lĩnh hay chỉ có chút thông minh vặt vãnh.

Trong lòng đã có tính toán, lão liền phân phó:

- Cũng không còn sớm, người lui xuống nghỉ ngơi đi! Ngày mai chúng ta nói sau.

Sáng sớm hôm sau, Lư Vân lại đến thư phòng, sau khi lau dọn liền khoanh chân ngồi xuống, tập luyện nội công tâm pháp do bản thân tự ngộ ra, dù nội lực vận hành không tự nhiên nhưng mỗi lần luyện đều có cảm giác thư thái, đến nay nếu bỏ luyện thì đã thấy khó chịu rồi.

Qua chừng nửa canh giờ thì Lư Vân nghe tiếng bước chân, biết là Cố Tự Nguyên đã đến. Hắn liền mở cửa nghênh tiếp, nói:

- Lão gia, ngài tới sớm a.

Cố Tự Nguyên đi vào thư phòng rồi ngồi xuống, thần thái nghiêm túc, viết lên giấy mấy chữ. Lư Vân nhìn lại chỉ thấy bên trên viết:

- Luận việc hưng suy của Đại Tống.

Lư Vân thầm nghĩ: "Có lẽ Cố đại nhân muốn lấy sách lập luận. Nhưng về hưng suy của Đại Tống nhân quả tuần hoàn đan xen, không phải dăm ba câu là có thể lý giải.

Cố Tự Nguyên chợt nói:

- Người đến đây, ngồi xuống.

Lư Vân theo lời ngồi ở một bên trong lòng kỳ quái, chỉ nghe Cố Tự Nguyên nói:

- Đề mục này sâu rộng uyên bác, ta muốn kiểm tra người chút.

Lư Vân khẽ giật mình, nói:

- Lão gia....điều này...

Cố Tự Nguyên vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Ráng viết a, chẳng qua ta muốn xem văn chương của người một chút, không có ý khác.

Lư Vân ngây người một hồi, thầm nghĩ: "Lão gia đã bảo thì ta cứ viết là được".

Liên suy ngẫm theo đề bút, một lát sau, liền chấm bút viết nhanh. Cố Tự Nguyên xem chốc lát liền đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng để hẩn ở lại một mình.

Qua một canh giờ, Cố Tự Nguyên trở về thư phòng, thấy Lư Vân ngơ ngác nhìn qua ngoài cửa sổ, lòng thầm nghĩ: "Dù sao không phải xuất thân chính tông, khiến thức có hạn, mới một canh giờ, năng lực đã cạn kiệt".

Lúc này mới hỏi:

- Sao không viết nữa?

Lư Vân nói:

- Bẩm lão gia, đã viết xong.

Cố Tự Nguyên gật đầu, không nói gì mà cầm lấy bài văn của hẩn xem xét, chỉ thấy thư pháp của Lư Vân cứng cáp có lực, tung hoành bay múa, bất giác cả kinh, thầm nghĩ: "Bút pháp thật điêu luyện".

Lại nhìn văn vẻ, chỉ thấy Lư Vân viết: "Triệu Tống trước thì phải tiếp quản loạn thế thời Ngũ Đại, sau thì phải đối mặt đám dị tộc hưng thịnh, Liêu Kim thay nhau xâm nhập phía nam. Từ trước đến nay, nhiều lời bàn rằng Tống trị văn nhược, lời lẽ này nghiêm khắc, riêng ta lại không cho là như thế."

Cố Tự Nguyên thầm nghĩ: "Khẩu khí của tiểu tử này thật không nhỏ".

Liên xem tiếp theo.

"Nhà Tống mất nước không phải buông thả võ công, luận điều thứ nhất là không chiếm lại được mười sáu châu Yên Vân, thứ hai là do vận số, e rằng không phải không dám chiến.

Các dị tộc phía Bắc cường thịnh, võ công còn hơn cả Hán Đường. Liêu Kim mấy chục năm nhòm ngó mặt Nam, Đông thì có Cao Lệ, Tây thì các phiên vương cát cứ, vậy thì có thể đối phó thế nào?? Hậu Tấn bỏ đất Yên Vân, sau này Bắc Tống không lo thu lại, đây là mối họa thứ nhất. Người Hồ du mục, quân dân cùng ở một chỗ, tạo nên sức mạnh to lớn. Đây là mối họa thứ hai."

Cố Tự Nguyên trong lòng thầm kinh ngạc, lại đọc tiếp:

"Đời nhà Hán dùng Hán chế, quân lệnh nhất thống, pháp định môn quy nghiêm ngặt, chính là ba điều thành công vậy. Tống tuy có anh hùng như Dương Nghiệp, Nhạc Phi, nhưng với tài trí của một hai người thì có thể phản kháng sao? Tống dùng Đường chế thiết định Tiết Độ Sứ, có đặt phủ binh nhưng không ở nơi hiểm yếu thì có tác dụng gì? Đến khi lui về Nam, mặc dù Vua sợ thần yếu nhưng nhờ vào Trường Giang hiểm yếu, đã bắc kháng Mông Cổ mấy chục năm. Tại Quan Trung, toàn bộ lão bá tánh Đại Tống đại kháng thiết kỵ của Mông Cổ, cả nước ai ai cũng không màng sinh tử, sao thế nói là thời Tống vẫn nhược? Đây phải bàn về Tống đã mất đại thế, chính là Tống để mất đi Yên Vân, mất đi thiên mệnh ở phía Bắc a!"

Cố Tự Nguyên càng xem càng kinh hãi. Lão ra đề mục này chỉ là muốn xem cách hành văn của Lư Vân. Xem hẳn có biết văn chương không, không ngờ được hẳn lại có kiến giải thực sự. Cố Tự Nguyên thầm gật đầu, nhìn về người tuổi trẻ này thật lâu.

Lư Vân thấy Cố Tự Nguyên không nói một câu, sợ rằng lão không để văn vẻ của mình vào trong mắt, vội nói:

- Đại nhân, ta tùy ý mà viết, không có gì đặc biệt, đã làm ngài thất vọng rồi.

Thầm muốn thu tay, miễn bị người giễu cợt.

Nào biết Cố Tự Nguyên lại thầm suy nghĩ : "Hài tử này có kiến thức quảng bác như thế, thật sự là nhất đẳng nhân tài, nếu ta để hãnh mai một ở nơi này, chẳng phải thiên hạ sẽ cười Cố Tự Nguyên ta không biết nhìn người sao?"

Lữ Vân thấy bộ dáng bất động của lão, nhất thời lo lắng trong lòng, chỉ khom người cúi đầu, không dám náo động.

Cố Tự Nguyên trầm tư thật lâu, mới nói:

- Người nói chưa bao giờ khảo thí, thân không có công danh, thực là thế chẳng?

Lữ Vân liền đáp qua loa:

- Khởi bẩm lão gia, tiểu nhân chỉ qua mấy ngày đèn sách, không dám nghĩ tới nhập khoa khảo thí, lại để đại nhân chê cười rồi.

Chú thích:

(1) Cây gai. Có khi gọi là hỏa ma hay hoàng ma. Có hai giống đực và cái, giống đực gọi là mẫu ma, giống cái gọi là tử ma. Thời xưa mọc dại rất nhiều. Nếu sang tiết xuân phân gieo hạt, trước sau tiết hạ chí mới nở hoa, sắc trắng xanh xanh. Gai đực có năm nhị, gai cái có một nhị. Gai đực thì khi hoa rụng hết liền nhỏ, ngâm nước bóc lấy vỏ, mềm nhũn mà có thớ dài, dùng để dệt vải thưa. Gai cái thì đến mùa thu mới cắt, bóc lấy hạt rồi mới

đem ngâm, dùng để dệt sô gai, vì nó đen và xù xì nên chỉ dùng làm đồ tang và túi đựng đồ. Hạt của nó cũng ăn được.

(2) Nhan Hồi là người nước Lỗ thời Xuân Thu (từ nửa sau của thế kỷ 8 TCN đến nửa đầu thế kỷ thứ 5 TCN), ông tôn sùng Khổng Tử và đã lý giải sâu sắc học thuyết tư tưởng của Khổng Tử; hơn nữa suốt đời nỗ lực thực hành lời dạy của thầy, để đức hạnh lưu danh với đời.

Sinh thời Nhan Hồi học tập hết sức khắc khổ. Nhưng dù điều kiện học tập rất gian khổ, ông lại có thể sống thanh bần vui với Đạo. Sớm làm tối nghỉ, ra sức học hành nghiên cứu Thi Lễ, toàn tâm theo đuổi sự nghiệp học tập, đem những lời thầy dạy ôn lại nhiều lần, có thể “học một biết mười”. Khổng Tử khen ngợi rằng: “Nhan Hồi thật tuyệt vời, mỗi bữa chỉ ăn một bát cơm, chỉ uống một bát canh, ở trong gian phòng đơn sơ, có thể nhẫn chịu được những gian khổ mà người khác không cách nào nhẫn chịu nổi, chí hướng cao xa của bản thân không mấy may thay đổi, kiên trì bền bỉ học tập, thật giỏi lắm!”. Nhan Hồi thấu hiểu hàm nghĩa của chữ “Nhân” mà Khổng Tử đề xướng, đồng thời hết lòng nỗ lực thực hành. Tính tình ông khiêm tốn “Không giận cá chém thớt, không tái phạm lỗi lầm”. Khổng Tử hỏi ông về đạo xử thế, ông nói: “Người nào thiện với trò, trò cũng thiện với người đó; người nào không thiện với trò, trò vẫn thiện với người đó”. Khổng Tử khen ngợi rằng: “Hồi dã, kỳ tâm tam nguyệt bất vi nhân, kỳ dư tắc nhật nguyệt chí yên nhi dĩ hĩ”, “Tự ngô hữu hồi, môn nhân ích thân”. (Tạm dịch: “Nhan Hồi trong tâm ba tháng không làm trái với đức Nhân; từ đó về sau thì luôn như vậy mà thôi”, “Từ khi ta có Nhan Hồi, học trò càng như người thân”).

Cả đời Khổng Tử khởi xướng nền chính trị nhân từ và đạo đức, Nhan Hồi đã xem chí hướng của thầy như chí hướng của mình mà suốt đời làm theo.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 3: Bạch thủy khởi năng độ.

Hồi 5

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Cố Tự Nguyên nghe hắn nói những lời hàm hồ, lại thấy đôi mày hắn nhíu lại thật chặt như thể hiện sự bi phẫn, thầm nghĩ: "Thân thể người này tựa hồ kỳ lạ, ngày sau ta phải cẩn thận điều tra mới được."

Tâm niệm vừa động liền không hề truy vấn nữa, thân nhiên nói:

- Bài văn này của người viết rất tốt, ta làm quan nhiều năm mà rất ít khi gặp tác phẩm xuất sắc như vậy.

Cố Tự Nguyên trời sinh tính tình cao ngạo, xưa nay rất ít tán thưởng người khác, nói ra mấy câu này đã rất tán thưởng Lưu Vân.

Lưu Vân vô cùng mừng rỡ, không ngờ trên thế gian còn có người yêu thích văn chương của hắn, vội nói:

- Đại nhân quá lời.

Trong lòng mơ hồ sinh ra cảm giác tri kỷ đối với Cố Tự Nguyên.

Cố Tự Nguyên nhìn Lưu Vân thì thở dài trong bụng, thầm nghĩ: "Người xưa có câu, 'Sinh quý tử phải như Tôn Trọng Mưu (1)' Cố Tự Nguyên ta dù được xưng là tài tử Giang Nam mà đến hôm nay, mới hiểu được điều này"

Nhất thời nhớ tới bản thân lâu năm không có nhi tử, động tới tâm sự thì không khỏi thở dài.

Lưu Vân không rõ vì sao lão lại cảm khái như thế, cũng không biết làm thế nào cho phải. Cố Tự Nguyên trầm mặc một lát, đột nhiên nói:

- Ta ngày mai muốn đi Giang Hạ, người đi cùng ta, nhanh về thu thập đi.

Lưu Vân lấy làm kỳ quái, không biết Cố Tự Nguyên có dụng ý gì nhưng lão đã phân phó thì sao có thể không nghe, liền trở về phòng thu thập hành lý.

Ngày thứ hai, Cố Tự Nguyên mang theo Lưu Vân và vài tên thị vệ, ngồi xe ngựa ra khỏi thành. Phu nhân và Nhị di nương đều đến tiễn đưa, Cố tiểu thư vốn đang ở nhà Bùi Nghiệp du ngoạn, không có trong phủ nên Lưu Vân chưa từng nhìn thấy. Phu nhân có bề ngoài hòa ái dễ gần, khuôn mặt tròn trịa,

còn mặt mũi Nhị di nương lại tinh minh, nhìn chăm chăm dò xét Lữ Vân. Không rõ tại sao lão gia lại muốn dẫn người này đi Giang Hạ. Nàng chỉ nhìn thôi mà trong bụng Lữ Vân đã cảm thấy sợ hãi.

Lữ Vân chưa bao giờ cưỡi ngựa. Lúc này tại cửa chính Cố phủ gây náo loạn, khiến không ít người chê cười mới bò được lên lưng ngựa. Sau khi ra khỏi thành, cũng may hãn đã luyện qua nội công, tý lực đã không nhỏ, không lâu sau đã có thể khống chế ngựa. Bọn thị vệ thấy hãn học nhanh như vậy, không ai là không kinh ngạc.

Đi được một lúc lâu, Cố Tự Nguyên muốn tìm người nói chuyện giải buồn, nhắc màn xe lên, hướng về Lữ Vân nói:

- Hài tử, người ở Giang Nam đã bao lâu rồi?

Lữ Vân nói

- Tiểu nhân ở Giang Nam đã được nửa năm.

Cố Tự Nguyên mỉm cười nói:

- Không biết Giang Nam này trong mắt người thế nào?

Lữ Vân trả lời:

- Giang Nam phong cảnh như tranh, văn nhân mặc khách phong thái phi phàm. Chỉ là sinh hoạt hoa xa, có phần lãng phí. Vùng đất Giang Nam, theo cách nhìn của tiểu nhân thì chính là bên ngoài tú nhĩ, bên trong thì dựa thế ích kỷ.

Cố Tự Nguyên cười nói:

- Tú nhĩ ở bên ngoài, bên trong dựa thế ích kỷ, đây không phải là nữ tử phong trần sao?

Nói xong cười ha hả, có phần vui vẻ.

Hai người nói chuyện với nhau, Cố Tự Nguyên nghe Lữ Vân nói có rất nhiều về cảnh bần gia khó khăn, có rất về những nhiều người hiệp nghĩa, cảm thấy rất mừng. Nhi tử của mấy hảo bằng hữu của lão hơn phân nửa xuất thân phú quý, không biết nỗi khổ dân chúng. Trong lời nói của đám họ thường thiếu đi phần cốt khí, ngược lại như vậy càng thêm xem trọng hài tử tài hoa này.

Màn đêm buông xuống, mọi người cùng trọ tại một khách sạn. Cố Tự Nguyên liền cùng Lữ Vân chong đèn đàm luận thâm đêm. Bọn thị vệ đều giật mình, không biết người thanh niên này có gì đặc biệt, lại có thể được Cố đại nhân sủng ái như thế.

Đi vài ngày thì đến Giang Hạ. Nơi này chính là trọng trấn quân sự, buôn bán không mấy phồn thịnh, đến nay vẫn có quân đồn trú, Lữ Vân theo đám người tới một quân doanh. Thì thấy quân kỳ bay múa khắp nơi, binh sĩ lui tới tuần tra, đầy uy thế. Trên Đại kỳ có một chữ "Liễu" thật to, mấy quân kỳ nhỏ hơn bên trên cũng có chữ "Tả".

Cố Tự Nguyên nhìn Lữ Vân nói:

- Lần này ta đến Giang Hạ là để bái phỏng Tả Tông Nghĩa Tả tổng binh. Nghe nói ít ngày Tả tổng binh nữa được điều đến Liêu Đông, nếu giờ không gặp một lần về sau muốn cũng khó khăn.

Thì ra Cố Tự Nguyên nhận được thư của Tả Tông Nghĩa, viết rằng có chuyện quan trọng muốn mời tới. Cố Tự Nguyên đang chịu tang ở quê nhà, lúc rảnh rồi liền muốn kết giao với vị Tổng binh đại nhân này.

- Cỗ đại nhân, thất lễ! Thất lễ! Đã khiến cho ngài phải bôn ba như thế, mặt tướng thật có tội!

Tả Tòng Nghĩa ra đón từ xa, chỉ thấy một người mặc kim giáp tướng mạo uy vũ, trên mặt nở nụ cười. Theo như chức quan, Cố Tự Nguyên chính là đại thần thuộc Lục bộ, vượt xa Tả Tòng Nghĩa. Chẳng qua là Tả Tòng Nghĩa chính là ái tướng của Chinh Bắc Đại Đô Đốc đương nhiệm Liễu Ngang Thiên. Cái nhìn của Cố Tự Nguyên với người này đương nhiên khác biệt. Hai người khách khí một trận, liền đi vào trong trướng.

Tả Tòng Nghĩa cho người dọn ra hai bàn, hẳn không quen thuộc với Cố Tự Nguyên cho lắm. Thấy Cố Tự Nguyên đối với Lư Vân có vẻ thân ái, xem cử chỉ của hắn bất phàm, khí vũ hiên ngang, liền ha hả cười nói:

- Cỗ đại nhân, người thật có đại phúc khí, sinh được công tử tuần mỹ như vậy.

Lư Vân đang muốn nói rõ, lại nghe Cố Tự Nguyên lắc đầu nói:

- Ai! Không phải như thế, hài tử này là thuộc hạ của ta.

Lão định nói Lư Vân là thư đồng nhưng lại sợ Tả Tòng Nghĩa coi thường hắn, liền đổi thành là thuộc hạ của lão.

Tả Tòng Nghĩa tự thấy áy náy, vội cười bồi:

- Đúng, đúng, trong quân nên thân cận hơn một chút.

Hắn thấy Lư Vân không phải là người nhà của Cố Tự Nguyên, tuổi lại trẻ, liền đem Lư Vân an bài ngồi cùng đám thủ hạ. Cố Tự Nguyên lại lắc đầu, nói với Tả Tòng Nghĩa:

- Hài tử này là thuộc hạ của ta, Tả đại nhân cứ để hằm ngồi bên cạnh ta được rồi.

Tả Tòng Nghĩa đỏ mặt, vội làm theo ý của Cố Tự Nguyên, đổi lại chỗ ngồi của Lư Vân.

Bên kia Cố Tự Nguyên lại một bụng tâm tình. Lão vốn không có nhi tử, chỉ có một nhi nữ, lúc này nghe Tả Tòng Nghĩa nói thì nhất thời dấy lên tâm sự. Lão nhìn Lư Vân thì đột nhiên không vui trong lòng.

Rượu qua ba tuần, Cố Tự Nguyên hỏi:

- Tả Tổng binh, không biết lần này mời ta đến là có đại sự gì?

Tả Tòng Nghĩa gật đầu nói:

- Nghe nói đại nhân biết rõ quân vụ, quan văn thiên hạ hiện nay không người nào có thể bì kịp, mặt tướng vốn rất ngưỡng mộ. Lại nói trưởng quan Liễu Ngang Thiên Liễu đại nhân của ta có chuyện đại sự muốn hỏi thăm đại nhân, đã mật cáo giao cho mặt tướng, chỉ là ta thân mang quân vụ nặng nề, không thể rời khỏi Giang Hạ, đành phải khiến đại nhân vất vả di giá rồi.

Cố Tự Nguyên ngạc nhiên nói:

Ta cùng với Liễu đại nhân gặp nhau chỉ có vài lần, không biết Liễu đại nhân có việc gì muốn thương lượng cùng ta?

Tả Tòng Nghĩa mỉm cười nói:

- Đợi dùng qua rượu và đồ ăn, chúng ta bàn sau cũng không muộn.

Cố Tự Nguyên từng làm Công bộ Thị lang, sao không biết đây chỉ là lời khách sáo của Tả Tòng Nghĩa, lập tức rùng mình, thầm cẩn thận lưu ý.

Sau khi dùng qua bữa tối, hai người liền vào trong soái trưởng nói chuyện. Tả Tòng Nghĩa nói:

- Thực không dám dấu diếm, Liễu hầu gia cực kỳ sùng bái đại nhân, nhiều lần nói chuyện cùng mặt tướng đều nhắc đến đại nhân. Đều nói quan văn đương triều thì chỉ có đại nhân là rõ ràng quân vụ, khí mệnh đám quân nhân chúng ta, toàn bộ nằm trong tay Vu đại nhân.

Cố Tự Nguyên hăng giọng một tiếng, nói:

- Liễu đại nhân quá khen, lúc này ta không có chức trên người, năng lực có hạn, không biết tại sao Liễu đại nhân lại xem trọng như thế?

Trong lòng lão những lời này của Tả Tòng Nghĩa tất có toan tính, chỉ là chưa đoán ra được mà thôi.

Lại nghe Tả Tòng Nghĩa cười hắc hắc, nói:

- Chúc mừng Cố đại nhân, trưởng quan Liễu đại nhân chúng ta đã có tin tức, nói sang năm Cố đại nhân có thể hồi kinh, đảm nhiệm chức vị quan trọng.

Cố Tự Nguyên nghĩ tới chuyện trở về kinh sư nhậm chức đã không phải ngày một ngày hai. Chức quan cũ sớm đã có người thay rồi. Lão lo lắng sau khi về kinh sẽ không có vị trí nào trống. Lúc này nghe Tả Tòng Nghĩa nói như thế, không khỏi mừng rỡ nói:

- Điều này thật ngoài ý liệu của ta, không biết đổi đi nơi khác là giữ chức gì? Tả Tổng binh có biết được chăng?

Tả Tòng Nghĩa cười ha hả một tiếng, nói:

- Chúc mừng đại nhân. Đại nhân sắp được điều nhiệm giữ chức Binh bộ Thượng thư, tiếp nhận vị trí bỏ trống của Lý đại nhân.

Cố Tự Nguyên nghe tin này thì không khỏi run lên, đứng dậy cả kinh nói:

- Lời này của Tả đại nhân là thật?

Tả Tòng Nghĩa nói:

- Thiên chân vạn xác, sao có thể giả được!

Cố Tự Nguyên thầm sinh nghi, không ngờ trong triều còn có một vị trí quan trọng thế chờ lão về, thật sự khó có thể tin nổi.

Tả Tòng Nghĩa biết tâm ý của lão, nói:

- Lần này điều nhiệm đại nhân, chính là đích thân hoàng thượng khâm điểm.

Lần này Lý đại nhân cáo lão về quê, vô tình tạo ra một chỗ trống lớn như vậy, cả triều văn võ ai cũng ngăm ngía thèm thuồng. Bất luận là Giang Sung hay là Lưu Kính đều liên tục dâng tấu chương đề cử người lên hoàng thượng. Nào biết long tâm của Hoàng Thượng, cuối cùng lại chọn Cố Thị lang. Điều này đã không thể thay đổi.

Trên mặt Cố Tự Nguyên chột tuôn hai hàng lệ già, liền hướng quỳ xuống phương bắc xá dài, rơi lệ nói:

- Thần Cố Tự Nguyên tạ chủ long ân, thần nhất định sẽ tận tâm tận lực báo đáp hoàng ân.

Tả Tòng Nghĩa thì cười nhìn lão nhưng không nói lời nào.

Lúc này trong lòng Cố Tự Nguyên chợt hiểu ra, đã biết vì sao Tả Tòng Nghĩa mời lão đến đây rồi, chậm rãi đứng dậy nói:

- Nếu việc lần này thành sự thật, xin phiền Tả Tổng binh chuyển cáo Liễu đại nhân. Lão hủ mặc dù bất tài nhưng quyết không cùng làm bạn với đám gian thần trong triều, thỉnh Liễu đại nhân không cần lo lắng.

Thì ra triều đình trải qua nhiều năm đấu tranh, lúc này chỉ còn lại có ba phái. Án sát Giang Sung là một, Đông xưởng Lưu Kính là hai. Hai phái này thực lực cường đại, lôi kéo đại thần, không từ bất cứ một thủ đoạn nào. Còn một phái khác thì nhỏ yếu, hơn mười năm khổ sở chống đỡ còn không ngã. Dù Giang Sung, Lưu Kính muốn hợp lực đánh đổ nhưng không cách nào toại nguyện. Toàn bộ phái này dùng võ quan làm chủ, đầu não chính là "Chinh Bắc Đại Đô Đốc " Thiện Mục Hầu Liễu Ngang Thiên. Liễu Ngang Thiên biết được tin tức Cố Tự Nguyên sẽ trở về kinh thành, liền sai người đi trước kết giao một bước, tránh đám binh bộ đại thần thừa dịp kết giao trước, trở tay đánh mình.

Tả Tòng Nghĩa cười ha hả, nói:

- Đại nhân, người sáng khoái nói chuyện sáng khoái, tại đây ta xin tạ ân trước vậy. Liễu Hầu gia hi vọng đại nhân có thể đi Bắc Kinh một chuyến, không biết ý ngài như thế nào?

Lời nói này chính là hi vọng Cố Liễu hai người càng thêm thân cận.

Cố Tự Nguyên dù có phần hảo cảm đối với Liễu Ngang Thiên, nhưng một là lão không ưa kết bạn cùng quân nhân, thứ hai là nếu gia nhập phái này, chỉ sợ Giang Sung Lưu Kính sẽ đối phó với lão, nhất thời trầm ngâm không quyết.

Tả Tòng Nghĩa cũng là người từng trải, biết lần đầu lão nghe đại sự thế này thì khó mà quyết định, liền nói:

- Cố đại nhân, chuyện nơi đây chỉ có người biết ta biết. Liễu tướng quân chúng ta tùy thời hoan nghênh đại nhân tới thăm.

Cố Tự Nguyên khẽ gật đầu, nói:

- Tả Tổng binh không cần lo lắng, năm sau nếu lão hủ lên bắc, đến lúc đó rồi nói sau!

Tả Tòng Nghĩa cười nói:

- Đại nhân thực sáng khoái, đến lúc đó kính xin ngài vui lòng dời gót ngọc đến phủ Hầu gia chúng ta chơi một chuyến.

Tả Tòng Nghĩa không còn đại sự cơ mật gì nữa. Hôm sau liền chiêu đãi Cố Tự Nguyên du lãm Giang Hạ.

Đám người ra ngoài mấy dặm, Tả Tòng Nghĩa chỉ vào Trường Giang nói:

- Giang Hạ xưa có một danh nhân trấn thủ, không thể không biết.

Cố Tự Nguyên gật đầu nói:

- Đúng, đó chính là đại đô đốc thủy quân của Đông Ngô nổi danh khắp thiên hạ, Chu Du.

Tất cả mọi người ồ lên kinh ngạc, thì ra là Chu Du có uyên nguyên với Giang Hạ.

Đám người tham quan di tích, Tả Tòng Nghĩa đột nhiên nói:

- Diệu kế an định thiên hạ của Chu lang chẳng những không thành mà còn mạng mất tật mang. Có thể thấy hắn còn xa mới bằng Khổng Minh.

Tất cả mọi người đều đồng ý.

Lại nghe một người cười ha hả, nói:

- Đây là do đời sau bịa đặt mà ra, Tả Tổng binh ở địa vị cao, há có thể nói bừa?

Tả Tòng Nghĩa thầm tức giận, định thần nhìn lại. Chính là thuộc hạ Lư Vân của Cố Tự Nguyên. Hắn đã biết người này không phải người nhà Cố Tự Nguyên, liền không khách khí, lạnh lùng nói:

- Gia Cát Vũ Hầu thần cơ diệu toán, dùng Bát Trận Đồ chống lại trăm vạn đại quân của Lục Tốn Giang Đông, phụ tá minh chủ khôi phục Hán thất, thật sự rất giỏi. Người chỉ là tên trẻ ranh, cũng dám lớn gan nghị luận sao?

Nghe khẩu khí nghiêm trọng của Tả Tòng Nghĩa, đã có hàm ý dạy dỗ.

Cố Tự Nguyên muốn nhân cơ hội này thăm dò Lư Vân, lập tức im lặng xem hắn ứng đối như thế nào.

Lư Vân cười nói:

- Tả Tổng binh, Gia Cát Khổng Minh tự có chân tài thực học, nhưng người cùng với Chu Lang không thù không oán, không biết sao lại nói Khổng Minh hơn xa Chu Lang?

Tả Tòng Nghĩa cười lạnh nói:

- Đến đũa hài nhi ba tuổi cũng biết Khổng Minh ba lần chọc tức Chu Công Cẩn. Tại trận Xích Bích mượn gió đông đại phá quân Tào. Người thì ngay cả chuyện như vậy cũng chưa từng nghe qua, cũng dám làm thuộc hạ trong phủ người khác sao? Chẳng phải khiến người cười rụng răng!

Tả Tòng Nghĩa là người Tứ Xuyên, bình sinh tôn sùng nhất Khổng Minh, lại thêm tính tình không được độ lượng. Dù là người chính trực nhưng lại hay so đo mấy chuyện vặt vãnh. Lúc này hẳn có chủ tâm khiến Lữ Vân xuống đài, lời lẽ vô cùng châm chọc.

Lữ Vân lại không tức giận, chỉ cười cười mà nói:

- Đại nhân, những sự tình này chắc là nghe các tiên sinh kể chuyện chẳng?

Tả Tòng Nghĩa không hay đọc sách, lúc này đỏ mặt ấp úng mà nói:

- Tiên sinh kể chuyện chẳng lẽ là sai? Tiểu tử người không nên ăn nói hàm hồ!

Lữ Vân mỉm cười nói:

- Vừa rồi nghe Tổng binh đại nhân nói, Khổng Minh có Bát Trận Đồ, có thể đẩy lui trăm vạn đại quân của Lục Tốn, thế nhưng có việc này sao?

Tả Tòng Nghĩa lớn tiếng nói:

- Đương nhiên là có! Bằng không thì mọi người sao lại truyền tụng nhiều năm như vậy?

Lư Vân khẽ mỉm cười, nói:

- Nếu chuyện này là thật, vì sao Thục Hán lại mất nước? Năm đó nếu là Khổng Minh bày một Bát Trận Đồ ở Hán Trung. Chung Hội, Đặng Ngải sao có thể đánh lên Thành Đô? Thỉnh giáo Tả tổng binh cho biết.

Tả Tòng Nghĩa nghẹn họng trên trời, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lư Vân lại nói:

- Thế nhân đều nói Khổng Minh lập đại công trong trận Xích Bích, áp đảo cả Chu lang. Lời này không khỏi quá mức truyền kỳ, không đủ để tin tưởng. Nếu không với tài năng của đại văn hào Tô Thức thời Đại Tống, sao lại quên mất công lao của Khổng Minh khi viết bài 'Niệm nô kiều', chỉ đơn độc đề một sự tích Chu Du?

Dứt lời liền thuận miệng đọc mấy câu trong bài 'Niệm nô kiều' của Tô Đông Pha.

Nhớ lại Công Cấn năm xưa

Khi đó vừa cưới Tiểu Kiều

Phong tư hào hùng anh tuấn

Quạt lông khăn quấn

Trong tiếng nói cười

Khiến giặc mạnh tro bay khói tỏa

Lúc này mọi người nhao nhao gật đầu, Cố Tự Nguyên chỉ mỉm cười.

Lư Vân lại nói:

- Khổng Minh cùng Chu lang đều là bậc đại tài, không ai lấn át được ai. Tả tống binh tôn sùng Khổng Minh, điều này cũng dễ hiểu được. Nhưng Tống binh thân ở địa vị cao, lời nói hành động cần chú ý đến hình tượng, há có thể tin vào những truyền kỳ sao? Nếu để người hữu tâm nghe được, chỉ sợ sẽ bị mỉa mai sau lưng a!

Tả Tòng Nghĩa thấy hãn kiến thức sâu rộng, thầm nghĩ: "Con mẹ nó, chỉ là một tên tiểu quỷ cũng có năng lực này, xem ra Cố đại nhân rất biết dung người, khó trách hoàng thượng muốn hãn làm Binh bộ Thượng thư".

Đương nhiên lời này không thể nói ra, đành nói:

- Tiểu huynh đệ kiến văn quảng bác, lần này ta được lợi không ít rồi!

Cố Tự Nguyên thấy Lư Vân giúp lão nở mày nở mặt, trong lòng thầm đắc ý. Mấy tên thị vệ bên cạnh thấy Lư Vân giáo huấn một Tống binh đại nhân phải tâm phục khẩu phục thì rất kinh ngạc.

Mọi người ở lại Giang Hạ một đêm, hôm sau liền lên đường trở về Dương Châu. Lúc này rảnh rỗi liền đổi sang đường thủy trở về.

Thuyền đi trên sông giảm không ít khổ cực. Một đêm trăng sáng, Lư Vân tưởng niệm cố hương thì thấy khó ngủ, liền ra ngoài khoang thuyền. Lúc này đã là cuối thu, gió đêm thổi tới thật mát mẻ. Lư Vân ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một vầng trăng sáng treo trên cao, nơi chân trời xa chớp động những vầng tinh tú, không khỏi cảm thấy hân hoan, đang muốn ngồi ở mạn

thuyền ngắm cảnh, chợt thấy Cố Tự Nguyên ngồi đơn độc trên mũi thuyền, Lữ Vân sợ quấy rầy, vội tránh vào khoang.

Lại nghe Cố Tự Nguyên kêu lên:

- Phong cảnh trước thuyền thật đẹp, mau tới đây hầu ta.

Lữ Vân thầm nghĩ: "Cuối cùng vẫn để Cố bá bá nhìn thấy".

Đành phải đi tới, xuôi tay khom người đứng phía sau Cố Tự Nguyên.

Không gian yên lặng, chỉ nghe tiếng nước sông vỗ nhẹ vào thân thuyền, một hồi lâu sau Cố Tự Nguyên vẫn bất động. Lữ Vân đang muốn lên tiếng thì chợt nghe Cố Tự Nguyên thở dài, ngửa mặt lên trời ngâm nói:

- Trước rượu nên hát, Đời người bao lâu? Giống như sương sớm, Ngày qua khổ đau.

Lữ Vân đọc sách rất nhiều, biết Cố Tự Nguyên đang ngâm chính là bài "Đoản ca hành" của Tào Tháo, chỉ không biết vì sao lão than khổ. Cố Tự Nguyên chậm rãi quay đầu nhìn Lữ Vân, nói:

- Người tuy còn trẻ nhưng học vấn khá uyên bác, có biết Tào Tháo làm bài từ này trong tâm cảnh thế nào không?

Lữ Vân nói:

- Nghe nói Mạnh Đức lấy bài "Đoản ca hành" này, biểu lộ cho thiên hạ rằng mình chỉ có lòng như Chu công, chứ không có ý soán ngôi đoạt vị.

Cố Tự Nguyên gật đầu nói:

- Đúng vậy a! trong triều hiện nay có không biết bao nhiêu đại thần muốn học Chu công kia. Ai ai cũng tự cho mình là hiền tài, nhưng trung gian trong đó thì có ai ngờ a!

Lư Vân nghe lời này có thâm ý, nhất thời liên tục gật đầu mà không dám hỏi nhiều.

Cố Tự Nguyên nhìn ánh trăng trong nước, nói:

- Cố Tự Nguyên ta cả đời công danh, từng đỗ trạng nguyên, làm quan đến Thị lang, tính ra vinh hoa phú quý đã không tiếc nuôi, nhưng thật ra đêm đêm vẫn còn điều canh cánh trong lòng, Ai.....

Lư Vân thấy lời lẽ của lão có phần bùi ngùi, không biết có chuyện ưu thương gì. Liền hỏi:

- Không biết đại nhân có tâm nguyện gì?

Cố Tự Nguyên đưa mắt nhìn nước sông, thở dài nói:

- Ta không có nhi tử để mà hương khói có, chỉ có một ái nữ. Nghĩ tới bản thân ta đã già, ý muốn có người nối dõi tông trường cũng phai nhạt, ai ngờ nửa năm qua này, ta. . . ta thường suy nghĩ, nếu có nhi tử thì vẫn tốt hơn.

Vừa nói quay đầu nhìn Lư Vân, trong đôi mắt lại như có lệ.

Lư Vân cảm thấy rùng mình, run giọng nói:

- Đại nhân... ý của đại nhân là...

Cố Tự Nguyên vuốt đầu Lư Vân, thở dài nói:

- Vân nhi, ta... ta nếu có nhi tử tài học quảng bác như con, đời này có chết không uống...

Lư Vân "A" một tiếng, giờ mới hiểu Cố Tự Nguyên có ý thu mình làm nghĩa tử. Nếu hãn chịu đời tông dõi họ, sau này thanh danh truyền xa, đề danh kim bảng cũng trong tầm tay. Lư Vân cảm kích vô cùng, lớn tiếng nói:

- Lư Vân xuất thân nghèo khó phiêu bạt tứ phương, may gặp được người hiền từ như đại nhân, quả là phúc khí cả đời của tiểu nhân.

Lúc này hãn quỳ gối xuống mà bái lạy Cố Tự Nguyên.

Cố Tự Nguyên đại hỉ nói:

- Hải tử, Con...con... Nguyên ý nhận ta làm nghĩa phụ sao?

Nghĩ tới sau này có đứa nhi tử thông minh lanh lợi như vậy, trong lòng vui sướng, mí mắt lại đỏ lên.

Lư Vân quỳ rạp xuống đất, thấp giọng nói:

- Lư Vân cơ khổ không nơi nương tựa, lưu lạc Giang Nam, thân không của cải nhưng chịu công ơn nuôi dưỡng của thân phụ mẫu, Lư Vân một ngày không dám quên tổ tiên.

Cố Tự Nguyên vốn cho là hãn đã muốn bái mình làm cha, lúc này nghe nói như thế thì sửng sốt, nói:

- Người....Người những lời này là....

Cố Tự Nguyên đang đoán không ra, chợt thấy Lư Vân xá dài nói:

- Được đại nhân ưu ái xem trọng, nhưng Lư Vân dù chết cũng không dám đổi họ, cầu xin đại nhân mở lượng hải hà.

Khẩu khí dù uyển chuyển, thần thái dù cung kính nhưng tâm ý như chém đinh chặt sắt, cự tuyệt hảo ý của Cố Tự Nguyên.

Cố Tự Nguyên vừa nghe thì toàn thân ngội lạnh, không thể ngờ Lư Vân lại từ chối một phem tâm ý của lão. Lại càng thất vọng, than nhẹ một tiếng rồi quay đầu ngơ ngác nhìn đại giang, thật lâu không nói.

Lư Vân vẫn quỳ, thấy thần sắc ngưng trọng của lão, vội nói:

-Tiểu nhân có điều thất lễ, tội đáng chết vạn lần, kính xin lão gia trách phạt!

Cố Tự Nguyên lắc đầu thở dài, đưa tay đỡ Lư Vân dậy nói:

- Hảo hài tử, mau đứng lên rồi nói.

Lão nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lư Vân, giúp hắn sửa lại vạt áo, bộ dáng tỏ ra yêu thương vô hạn, nhẹ giọng nói:

- Hảo hài tử, xem ngươi có cốt khí như vậy, Cố bá bá cũng thật cao hứng.

Chỉ là nghĩ đến bản thân chung quy vẫn không có con trai, nước mắt không khỏi chảy xuống.

Lư Vân tưởng rằng Cố Tự Nguyên chỉ nhất thời cao hứng, khi thấy nước mắt đầy mặt lão thì giật mình, thầm nghĩ:

- Người.... thật tâm rất tốt với ta!

Lư Vân tuy còn trẻ nhưng kinh qua nhiều hoạn nạn, thể nhân lạnh nhạt gặp đã nhiều. Từ lúc niên thiếu khổ học trong chùa hay là vào kinh ứng thí, đến nay chưa từng thấy qua có người nào vì hãn mà rơi một giọt lệ. Thấy Cố Tự Nguyên tâm đãi như thế, trong lòng Lư Vân rất cảm động, run giọng nói:

- Lão gia, con...con....

Nhịn không được nước mắt tràn ra, lại vội quỳ bái.

Cố Tự Nguyên thấy hãn lộ chân tình, trong lòng cũng vui mừng, vội vươn tay đỡ lấy Lư Vân, nói:

- Hải tử, mau đứng dậy, chúng ta hữu duyên gặp gỡ, cần gì phải quan tâm dòng họ? Cố bá bá mến mộ một thân tài hoa của con, chờ sau khi Cố bá bá tiếp nhận Binh bộ thượng thư, con sẽ tới làm môn hạ của ta!

Nước mắt Lư Vân chảy dài, nước nở nói:

- Đại nhân, con. . . Lư Vân được người xem trọng như thế, ngày sau biết lấy gì hồi báo đây?

Cố Tự Nguyên vuốt đầu Lư Vân, thấp giọng nói:

- Hải tử ngọc, chỉ cần con có thể phát huy một thân tài năng, chính là hồi báo lớn nhất đối với ta.

Lời nói đầy sự quan tâm. Lư Vân bổ nhào xuống đất, lên tiếng khóc lớn.

Đêm dài u tĩnh, nước sông chậm rãi dập dềnh. Sau một đêm dài hai người bày tỏ thương cảm. Lúc này một già một trẻ đều biết, từ nay về sau giữa hai người đã không còn khoảng cách.

Chú thích:

(1) Tôn Quyền (182 – 252), tự là Trọng Mưu, người Phú Xuân, Ngô Quận (nay là Phú Dương, Chiết Giang). Ông là người xây dựng nước Ngô thời Tam Quốc.

Cuối đời Đông Hán, sau khi cha Tôn Quyền là Tôn Kiên, anh ông là Tôn Sách đã chiếm cứ 6 quận Giang Đông làm căn cứ kinh chống nhau giữa các phe phái quân phiệt. Tôn Sách gây dựng cơ nghiệp không lâu sau thì bị kẻ có tư thù giết hại trong một cuộc đi săn. Trước khi chết, Tôn Sách nói với những mưu thần như Trương Chiêu hãy giúp Tôn Quyền.

Tôn Quyền mới 18 tuổi đã nối chức vụ của anh mình, trở thành người thống trị tối cao ở Giang Đông. Do Tôn Quyền có tài, lại chú ý đoàn kết lực lượng các phe, nên nhanh chóng dành được uy vọng, khiến cục thế Đông Ngô ổn định trong thời hỗn loạn.

Năm 229, Tôn Quyền xưng đế ở Vũ Xương, lấy quốc hiệu là Ngô, sau dời đô đến Kiến Nghiệp (nay là thành phố Nam Kinh, Giang Tô).

Tài năng của ông thậm chí Tào Tháo cũng phải khen ngợi: Sinh con nên như Tôn Trọng Mưu.

(2) (Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ)

Sông lớn về đông

Sóng cuốn hết bao nhân vật phong lưu thiên cổ

Bờ tây lũy cũ

Người nhắc chuyện Tam quốc Chu Du Xích Bích

Đá rồi mây tan

Sóng kinh bờ rạn

Cuốn dậy ngàn ngọn tuyết

Núi sông như vẽ

Từng một thời biết bao hào kiệt

Nhớ lại Công Cẩn năm xưa

Khi đó vừa cưới Tiểu Kiều

Phong tư hào hùng anh tuấn

Quạt lông khăn quấn

Trong tiếng nói cười

Khiến giặc mạnh tro bay khói tỏa

Dạo bước nơi cố quốc

Đa tình cất tiếng cười ta

Một sớm tóc hoa đã bạc

Đời người như mộng

Hãy rót một chén rượu xuống sông trăng

(3) Đoàn ca hành kỳ - Tào Tháo

Trước rượu nên hát

Đời người bao lâu?

Giống như sương sớm

Ngày qua khổ đau

Nghĩ tới ngậm ngùi

Buồn lo suốt đời

Lấy gì quên được?

Chỉ rượu mà thôi?

Xanh xanh áo ai

Lòng ta bồi hồi

Chỉ vì ai đó

Trầm ngâm đến nay

Hương kêu rao rao

Cùng ăn quả bình

Ta có khách quý

Gảy đàn thổi sênh

Văng vặc như trăng

Lấy được lúc nào?

Trong lòng lo lắng

Dứt được làm sao?

Lội ruộng giẫm bờ

Tiếc nỗi sống thừa

Bạn bè hội họp

Lòng nhớ ơn xưa

Sao thừa trăng sáng

Về nam quạ bay

Ba vòng cây lượn

Đậu cành nào đây?

Núi không ghét cao

Biển không ghét sâu

Chu Công thả cò

Thiên hạ về theo

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Đại phú gia

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 4: Đại phú gia

Hồi 1

Người dịch: Goncopius

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Trên đường trở lại Dương Châu, tâm tình Cố Tự Nguyên dường như đã thay đổi, vốn mặt mày rầu rĩ lại cười nói vui vẻ.

Tuy Lư Vân không nhận làm nghĩa tử của lão nhưng lúc này quan hệ của hai người đã thân thiết. Trên đường Cố Tự Nguyên đã phân phó Lư Vân không cần phải làm chuyện của những hạ nhân, một mực xem hăn là là tân khách. Có điều Lư Vân không muốn ngồi không, vẫn kiên trì làm thư đồng. Cố Tự Nguyên nhiều lần khuyên bảo nhưng hăn đều không đáp ứng, vì vậy đành thôi.

Thêm mấy ngày, cuối cùng vào buổi tối thì mọi người đã về đến phủ. Cố phu nhân thấy lão gia trở về, liền phân phó quản gia bày tiệc tẩy trần cho Cố Tự Nguyên.

Vợ cả của Cố Tự Nguyên xuất thân từ danh môn, do không thể sinh con trai nên lão đành phải lấy một nữ nhân khác, chính là Nhị di nương biểu muội của Bùi Nghiệp tri gia. Nữ nhân này trời sinh khôn khéo, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do nàng quản lý. Có điều một núi khó chứa hai hồ, trong nhà đã có một Nhị di nương lại còn có thêm một vị thiên kim tiểu thư bảo bối. Cố đại tiểu thư này phương danh là Thiển Hề, mỹ miều hào phóng, thông minh từ nhỏ, lại có phong cách giống phụ thân, đều có kiến giải riêng với mỗi sự việc, lại thường xuyên khắc khẩu với Nhị di nương, Cố Tự Nguyên vì chuyện này mà đau đầu không thôi.

Trong lúc một nhà Cố gia ăn uống. Nhị di nương thấy vẻ mặt cao hứng bừng bừng của Cố Tự Nguyên liền cười hỏi:

- Lão gia, xem lão gia cao hứng như vậy, lần đi Giang Hạ này có tin tức gì tốt chăng?

Cố Tự Nguyên cười ha hả nói:

- Lần này đến Giang Hạ, từ trong miệng của Tả tổng binh, ta biết được một chuyện đại sự.

Cố Thiển Hề trời sinh thông minh, nàng thấy phụ thân vui mừng, đoán rằng có sự tình liên quan đến trong kinh, liền cười nói:

- Phụ quân được thăng quan rồi sao?

Cố Tự Nguyên cười ha hả:

- Thiển nhi thật thông tuệ, vừa đoán đã trúng! Sang năm phụ thân sẽ hồi kinh, không ngờ còn được thăng tới chức Binh Bộ Thượng thư a!

Mấy người đều lớn tiếng kinh hô, thật không thể tưởng tượng điều này, liền liên tục chúc mừng.

Cố Tự Nguyên cười nói:

- Đó chỉ là một chuyện! Lúc này ta đi Giang Hạ, còn thu được một tiểu hài tử rất có bản lĩnh làm phụ tá đặc lực.

Khó có dịp người một nhà đầy đủ, Cố Tự Nguyên muốn đem sự tình của Lữ Vân nói rõ, để người trong nhà có thể gặp hân một lần.

Nhị di nương cười nói:

- Là tiểu hài tử nào lại được lão gia yêu thích vậy? Là đệ tử của Hứa đại nhân hay là công tử của Bùi lão gia?

Khi nói đến công tử của Bùi lão gia thì nàng liếc sang Cố Thiển Hề, ánh mắt lộ tiểu ý.

Cố Thiển Hề chu cái miệng nhỏ nhắn, nói:

- Bùi Thịnh Thanh, hắn lấy đâu ra bản lĩnh, dựa vào cái gì mà làm phụ tá của phụ thân? Tiểu tử này ngoài ăn chơi ra thì không hề biết cái gì khác.

Nhị di nương là thân thích của Bùi Nghiệp, muốn hợp tác cho Cố Thiển Hề cùng Bùi thiếu gia, nghe lời này liền coi như không, nói:

- Lão gia, người nọ là ai? Lúc nào mới để hắn gặp chúng ta?

Cố Tự Nguyên cười nói:

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Tiểu tử này chính là thư đồng đã giải được câu đối của Bùi lão gia, ta và các người đã từng nhắc qua hắn đấy.

Cố Thiển Hề ồ mộ tiếng, kêu lên:

- Là hắn!

Vẻ mặt đầy hiếu kỳ.

Nhị di nương lại phát tay, thản nhiên nói:

- Ta còn tưởng người này là ai, hóa ra là tên sai vặt đó! Vậy thì có gì hay.

Cố Tự Nguyên nghe lời này của Nhị di nương thì trong lòng khó chịu. Cố phu nhân thấy lão gia không vui liền hỏi:

- Lão gia nói hài tử này tài giỏi thì chắc chắn là như vậy. Ngày ấy chúng ta tiễn lão gia đi Giang Hạ, chẳng phải đã gặp gỡ sao? Ta xem hắn mi thanh mục tú, là một hảo hài tử.

Nhị di nương lại nói:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm. Lai lịch của hã không rõ ràng, ta vẫn muốn khuyên lão gia cẩn thận một chút, điều tra rõ ràng thân thế của hã.

Cổ Thiển Hề chưa từng thấy qua Lư Vân, nghe mọi người nghị luận về hã thì cảm thấy hiếu kỳ, liền hỏi:

- Mọi người đã gặp người này? Vậy sao con chưa từng thấy hã?

Cổ Tự Nguyên cười nói:

- Chuyện này thì có gì mà khó khăn? Lát nữa ta gọi hã đến đây là được.

Nhị di nương lại tỏ vẻ không vui:

- Lão gia, loại người thấp kém này có thể tới đây cùng ăn cùng ngồi với chúng ta? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ khiến người ta chê cười.

Cổ Tự Nguyên có phần không vui, tức giận nói:

- Cái gì mà địa vị thấp kém? Hài tử này muốn đậu Tiến sĩ, đỗ trạng nguyên không phải làm không được. Tiểu Lan, cô quá coi trọng xuất thân rồi đó.

Nhị di nương thấy lão gia nổi giận, vội xuất tuyệt chiêu. Nàng hướng sang cầu khẩn Cổ phu nhân:

- Phu nhân, người muốn để loại người không rõ lai lịch đến gặp chúng ta sao? Nếu hã có chủ ý xấu gì, chẳng phải mọi người đều gặp nguy hiểm sao?

Cố phu nhân thấy nàng xuống nước cũng không đành lòng, liền nói với Cố Tự Nguyên:

- Lão gia, bản khoản của Tiểu Lan cũng có lý. Người này lai lịch không rõ ràng, cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Cố Tự Nguyên thấy mấy người nói như thế cũng không có biện pháp, đành thở dài:

- Cũng được, chờ sang năm khi ta hồi kinh, sẽ nhờ vài vị bằng hữu trong Hình bộ tra xét lai lịch của hài tử này. Xem trong nhà hãn còn những ai, chỉ cần có lai lịch quang minh chính đại, các người đồng ý tán thành chẳng?

Cố phu nhân cùng Nhị di nương vỗ vỗ ngực, đồng thanh đồng ý.

Cố Thiển Hề lại thở dài, nói:

- Phải đợi lâu như vậy sao! bây giờ con lại muốn gặp lại hãn một lần.

Phu nhân cùng Nhị di nương vội la lên:

- Không thể được, con là một nữ nhân mà lại có tư tưởng như vậy, thế thì còn ra thể thống gì?

Cố Thiển Hề không sợ di nương nhưng vốn nghe lời mẫu thân. Nàng le lưỡi cười nói:

- Không gặp thì không gặp, mọi người cần gì cuống hết cả lên như vậy.

Chỉ là nghĩ đến người này được phụ thân yêu thích, từng giải được câu đối khó do Bùi bá bá mang đến, nhất thời trong lòng hết sức hiếu kỳ. Không biết bộ dáng của hãn thế nào, cao thấp béo gầy ra sao.

Ngày thứ hai, khi Lư Vân đang ở thư phòng quét dọn thì chợt thấy quản gia cùng một trung niên nữ nhân đến. Lư Vân từng thấy qua, kia biết nàng là Nhị di nương liền khom người kêu:

- Nhị di nương, chào buổi sáng!

Nhị di nương liền dùng ánh mắt dò xét Lư Vân, thấy hăn mi rờng mắt phượng, khí vũ hiên ngang, liền ngạc nhiên mà thầm nghĩ: “Kẻ này quả nhiên là nhất biểu nhân tài, sợ rằng Bùi công tử cũng không bằng.”

Lư Vân bị nàng nhìn đến toàn thân khó chịu, vội hỏi:

- Nhị di nương, có chuyện gì sao? Nếu người muốn tìm sách thì xin phân phó một tiếng, tiểu nhân liền thay người đi tìm.

Nhị di nương lạnh lùng thốt:

- Ta là một nữ nhân thì cần gì đọc sách. Người gọi là Lư Vân, phải hay không?

Lư Vân nói:

- Chính là tiểu nhân.

Đôi mắt của Nhị di nương liền chuyển động, lại nói:

- Nghe nói lão gia rất thích người, người đã quên thân phận hạ nhân hay chưa, có chuyện này không?

Lư Vân cảm thấy rùng mình, vội nghiêm mặt nói:

- Hồi bẩm Nhị di nương, tiểu nhân đảm nhận thư đồng ở đây, thận trọng từ lời nói cho đến việc làm, chưa bao giờ vượt quá khuôn khổ. Không biết vì sao di nương lại nói như vậy?

Nhị di nương nghe hẳn đối đáp khéo léo, thầm nghĩ: "Tiểu tử này quả thật là có chút kiến thức, không phải người thường".

Trong tâm lại thầm nói: “Ta là một di nương, chuyện lớn nhỏ trong phủ đều do ta quyết định, mọi người đều phải nể mặt ta ba phần. Hôm nay không làm cho hẳn kính sợ, về sau còn dạy dỗ được sao”

Lúc này đi về phía trước, cười lạnh nói:

- Họ Lư kia, hôm nay di nương tìm người để nói vài điều, người hãy nghe cho rõ.

Trong tâm Lư Vân thầm cảnh giác, khom người chấp tay nói:

- Mời di nương.

Nhị di nương trừng mắt, hung dữ nói:

- Nói cái xấu trước để cho người mình bạch! Người chỉ là một tên sai vặt, đừng ý vào lão gia ưu ái người thì muốn làm Phụng Hoàng bay lên cành cao, không đem quy củ trên dưới để vào trong mắt. Làm người phải có tự trọng, phải biết an phận thủ thường, đã biết chưa?

Lư Vân nghe lời đối phương dần trở nên vô lễ thì thầm tức giận. Chỉ là không dám làm loạn thân phận chủ tớ, hẳn cố gắng nén nộ khí trong lòng, cắn răng nói:

- Tiểu nhân nghe mà không hiểu, thỉnh di nương nói rõ để tiểu nhân được minh bạch.

Nhị di nương cười cười, nói:

- Vẫn không rõ sao? Cái gì gọi là không an phận? Nói trắng ra người là một kẻ vô sỉ, há miệng ra lại muốn nhận lão gia nhà người khác làm phụ thân, muốn dựa vào tư cách nghĩa tử để sống qua ngày, di nương nói vậy người đã hiểu hay chưa?

Từ trước đến nay, những kẻ hầu người hạ muốn một bước lên trời, nếu không phải dựa vào kén rể thì cũng do được nhận làm con nuôi. Nhị di nương quản lý mọi chuyện trong phủ, đương nhiên sẽ rõ điều này, lúc này liền an bài kế sách phòng ngừa.

Lư Vân nghe lời này thì trong tai liền ông một tiếng, trước mắt như nổ đom đóm, cảm thấy vô cùng phẫn nộ, thầm nghĩ: "Sĩ khả sát bất khả nhục! Nếu ta ham muốn tài vật thì sớm đã nhận Cố bá bá làm nghĩa phụ rồi. Nữ nhân này thực là khinh người, Lư Vân ta há có thể chịu được?"

Hắn lập tức đứng dậy, liền muốn lao ra bên ngoài phủ.

Nhị di nương cười ha hả, nói:

- Người làm sao vậy? Muốn bỏ trốn sao?

Nghe Nhị di nương cười lạnh thì trong lòng Lư Vân liền tỉnh táo, nhớ tới Cố Tự Nguyên đối đãi với hắn rất tốt, thầm nghĩ: "Nếu như ta đi rồi Cố bá bá nhất định sẽ thương tâm. Được rồi, nể mặt Cố bá bá, ta nhịn thị ba phần là xong".

Nghĩ đến đây Lư Vân liền dừng bước lại.

Nhị di nương thấy hăn yên lặng không nói gì, cho rằng hăn đã sợ mình, liền cười lạnh nói:

- Họ Lư kia, ta nhắc nhở người trước, ngày sau nếu người dám mở miệng nói một câu với phu nhân hay tiểu thư thì đừng trách di nương nặng tay, sẽ đem người đuổi ra khỏi phủ, người nghe rõ chưa?

Lửa giận dâng lên trong lòng Lư Vân, hàm răng cắn chặt vào nhau kêu thành tiếng. Dù năm xưa hăn bị bỏ vào ngục thì trong tâm cũng không khó chịu như vậy. Đối với một văn nhân như hăn, bị người cho là một kẻ hèn hạ thì còn thống khổ hơn nỗi đau đớn về xác thịt rất nhiều.

Nhị di nương lớn tiếng nói:

- Ta mới vừa nói cái gì, người nói lại cho ta nghe thử coi.

Lư Vân cố gắng đè lửa giận trong lòng, nói:

- Nhị di nương muốn ta không được mở miệng trước mặt phu nhân hay tiểu thư.

Nhị di nương thấy hăn xanh mặt, như đang sợ hãi nằng thì cười nói:

- Tiểu tử, chỉ cần người an phận thủ thường, biết bản thân chỉ là một hạ nhân thì di nương sẽ cho người chỗ tốt, nghe rõ ràng chưa?

Ngón tay khẽ chọc vào cằm Lư Vân, cười nói:

- Nhìn người cũng rất anh tuấn a!

Lư Vân tức đến toàn thân phát run, thầm nghĩ: "Sao Cố bá bá có thể nạp loại nữ nhân này làm thiếp?"

Nhị di nương thấy dọa hấn đã đủ, liền quay lại nói với quản gia:

- Đi thôi! Tên tiểu tử này đã rõ quy cũ.

Hai người định rời đi thì chợt thấy Cố Tự Nguyên đi tới. Lão thấy Nhị di nương thì có điểm kỳ lạ, hỏi:

- Tiểu Lan, nàng đến thư phòng để làm gì?

Nhị di nương cười nói:

- Hôm qua thiếp nghe lão gia khoa trương về hài tử này, hôm nay thuận đường đi qua đây nên muốn xem một lần.

Cố Tự Nguyên biết rõ Nhị di nương không thích Lư Vân, liền hỏi hấn:

- Vừa rồi Nhị di nương đã nói gì cùng người?

Lư Vân không muốn Cố Tự Nguyên lâm vào khó xử, chỉ nói:

- Nhị di nương chỉ muốn hỏi gia thế của tiểu nhân mà thôi.

Cố Tự Nguyên gật đầu, nhìn Nhị di nương nói:

- Tiểu Lan, nàng đừng nên khi dễ Vân nhi, biết chưa?

Nhị di nương cười nói:

- Hải tử này khiến người khác phải yêu thích, thiếp sao có thể khi dễ hắn được đây?

Sau khi Nhị di nương rời đi, Cố Tự Nguyên lại cùng Lư Vân nghiên cứu binh pháp. Mặc dù trong lòng Lư Vân phiền muộn nhưng ở trước mặt Cố Tự Nguyên hắn vẫn nói cười như không.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Đại phú gia

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 4: Đại phú gia

Hồi 2

Người dịch: Goncopius

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Mấy tháng trôi qua, trời đã vào đông, thời tiết dần trở lạnh. Những ngày này, quan hệ của Lư Vân và Cố Tự Nguyên càng trở nên thân thuộc. Chẳng qua hãn vẫn không dám nói lai lịch cho lão. Kỳ thật với thế lực trong triều của Cố Tự Nguyên, muốn minh oan án sai cho Lư Vân là chuyện hết sức dễ dàng. Chỉ là hãn tự thấy ngại trong lòng, không dám nói ra.

Mấy tháng đó, mỗi ngày Lư Vân đều làm bạn sách với lão gia, hằng đêm lại tu luyện nội lực nhưng không có người chỉ dẫn nên tiến triển rất hạn chế. Mỗi lần hãn đem nội lực vận vào kinh mạch trên tay chân thì chẳng biết tại sao lại bắn ngược trở về, không có cách nào tiến thêm.

Chỉ là trời sinh Lư Vân hiếu học, tuy “ Luyện Khí Luận Khí” chỉ là một bản kinh thư dưỡng thân tầm thường nhưng hãn dựa vào tài trí thông minh cùng khổ tâm nghiên cứu, bắt đầu khám phá những con đường bí ẩn khác, dần tập luyện đến kinh mạch huyết đạo như “ Đại Tiểu Chu Thiên” cùng “ Thập Nhị Kinh Thường Mạch”.

Đến tháng mười một, Cố Tự Nguyên mang theo ái nữ Cố Thiển Hề đến Tô Châu để lễ Phật trên miếu, thuận tiện du lãm ngắm cảnh đến tháng chạp mới trở về. Cố Tự Nguyên muốn mang Lư Vân cùng đi. Có điều lại vướng Cố tiểu thư nên hai phu nhân của lão phản đối quyết liệt, đành phải thôi.

Lư Vân lưu lại trong phủ, rảnh rỗi thì tiếp tục tu luyện nội công, thầm nghĩ: "Đợi đến khi đại lão gia trở về, ta nhất định phải luyện được cái này, nếu không nhất định sẽ không ngừng nghỉ".

Nhớ tới không ai quấy rầy thì tâm tình hãn vui vẻ, bắt đầu chăm chỉ tập luyện.

Ngày hôm đó Lư Vân đang khổ tư tìm cách để cho nội tức lưu chuyển thông suốt, chợt thấy quản gia dẫn theo mấy người tới thư phòng. Trong

này có một người tướng mạo tuấn mỹ như một quý công tử, những kẻ bên cạnh là tùy tùng hoặc bảo tiêu của hắn, quản gia nói:

- Bù công tử, lão gia không có ở đây, ngài muốn tìm sách gì thì cứ tự nhiên a.

Lư Vân vừa thấy liền biết người này là nhi tử độc nhất của Bù Nghiệp. Đối phương nhỏ hơn hắn vài tuổi, bộ dáng cao ngạo. Lư Vân tự biết chỉ là hạ nhân, liền khoanh tay đứng ở một bên chờ phân phó.

Công tử kia tên là Bù Thịnh Thanh, là bảo bối của Bù gia, được phụ mẫu vô cùng sủng ái, là thanh mai trúc mã cùng tiểu thư Cố Thiên Hề. Hôm nay hắn đến để tìm nàng, trước đó lại không rõ tin tức nàng đã đi Tô châu nên không gặp được, đành phải đi dạo trong phủ. Lúc này nhàn rỗi muốn đến xem thư phòng của lão gia một lần.

Bù Thịnh Thanh nhìn quản gia nói:

- Không có sự tình gì nữa, người lui xuống đi.

Quản gia biết hắn là cô gia tương lai nên không dám đặc tội, liền quay sang nói với Lư Vân:

- Vị này là Bù đại thiếu gia, người hãy hầu hạ cho tốt!

Nói xong liền khom người với Bù Thịnh Thanh rồi đi ra.

Lư Vân nói:

- Bù thiếu gia, người cần tìm sách gì sao? Chỉ cần phân phó một tiếng, tiểu nhân sẽ đi tìm cho người.

Bùi Thịnh Thanh không muốn tìm sách, tới thư phòng chỉ để giết thời gian, hăn thấy ánh mắt Lữ Vân sáng ngời, thầm nghĩ: "Nghe nói Cố bá bá có một tên thư đồng, từng giải câu đối của phụ thân ta, xem ra là kẻ này."

Hăn nhìn Lữ Vân rồi cười nói:

- Có phải người từng giải được câu đối của phụ thân ta?

Lữ Vân đáp:

- Tiểu nhân chỉ là đoán bậy đoán bạ mà thôi.

Bùi Thịnh Thanh vốn không tin một tên thư đồng nho nhỏ lại có năng lực giải được câu đối kia, liền hỏi:

- Thật sao! Ngay cả phụ thân ta cũng không đối được, chỉ bằng vào một gã sai vặt như người thì làm sao nổi? Hơn phân nửa là do Cố bá bá cố ý giỡn phụ thân ta. Người nói có đúng không?

Lữ Vân không muốn tranh luận cùng hăn, chỉ nói:

- Thiếu gia nói như thế nào thì là như thế.

Bùi Thịnh Thanh thấy hăn dám chống đối, trong lòng không vui, quát:

- Người bảo là ta thuận miệng nói bậy sao?

Tên tùy tùng đứng ở bên cạnh liền nói:

- Thiếu gia không cần tức giận, chẳng phải chúng ta chỉ cần thử hăn một chút thì sẽ rõ ngay sao..

Bùi Thịnh Thanh thấy ý này không tệ, nếu có thể kiểm tra tên sai vật này loạn xạ một hồi, sau đó hung hăng chinh đốn hẳn một phen thì tốt rồi, nghĩ vậy liền cười nói:

- Thử như thế nào?

Tên tùy tùng kia vội nói:

- Ở đây có nhiều sách như vậy, chúng ta chọn bừa lấy một vài cuốn để kiểm tra hẳn, chẳng phải là được sao?

Bùi Thịnh Thanh cười nói:

- Cũng được!

Nói xong liền cầm lấy quyển “Tả truyện”, quát hỏi Lư Vân.

Lư Vân nào tâm tư đùa giỡn với bọn hắn, lập tức nói:

- Bùi thiếu gia đừng như vậy, tiểu nhân kiến thức nông cạn, mong ngài bỏ qua cho.

Bùi Thịnh Thanh cười nói:

- Ta chỉ muốn thử ngươi một chút mà thôi, sao ngươi sợ hãi như vậy?

Lư Vân lắc đầu nói:

- Tiểu nhân vô tri, Bùi thiếu gia giáo huấn không sai.

Hắn khom người xuống nói:

- Bùi thiếu gia đã không muốn tìm sách, tiểu nhân xin phép được lui ra.

Dứt lời liền đi ra ngoài cửa.

Một tên tùy tùng bên cạnh Bùi Thịnh Thanh xông tới, quát:

- Thiếu gia đã cho người thể diện mà người lại không biết xấu hổ! Cần phải đánh!

Nói xong liền định đánh vào mặt Lư Vân.

Có điều Bùi Thịnh Thanh đã ngăn lại, cười nói:

- Các người đừng nên ăn hiếp hắn, nếu việc này truyền ra ngoài thì không hay cho lắm.

Bùi Thịnh Thanh thấy thần sắc quật cường của Lư Vân, hoàn toàn không giống với một tên hạ nhân, nếu có thể chọc ghẹo kẻ này một phen thì rất thú vị a!

Hắn thấy thân hình Lư Vân cao lớn, tầm vóc cường tráng, liền nghĩ ra một kế, cười nói:

- Này! Nếu người đã không muốn khảo vấn thì chúng ta cùng so vài chiêu, được không?

Bùi Nghiệp thương nhất là đứa nhi tử này, thấy hắn hiếu động nên đã dùng tiền tài để thỉnh danh sư dạy võ cho hắn.

Lư Vân thấy người này thật sự nhàm chán, không nhiều lời mà lắc đầu nói:

- Bùi công tử muốn tìm người giỡn chơi thì có thể tìm người khác. Tiểu nhân không có thời gian để giỡn cùng người.

Nói xong liền đi ra ngoài.

Bùi Thịnh Thanh cười nói:

- Được thôi! Nếu người đã không muốn chơi thì ta đành phải xé mấy quyển sách ở đây.

Nói xong liền xé rách một tờ trong quyển "Tả truyện".

Lữ Vân cả kinh nói:

- Người... Người làm gì vậy?

Bùi Thịnh Thanh cười ha hả, lại xé thêm một tờ nữa. Trong lòng hắn đã có chủ ý. Cứ chọc ghẹo tên sai vặt này một hồi, sau đó lại mua một quyển sách mới thay vào, lúc đó chẳng những Cổ bá bá sẽ không mắng mà còn tán thưởng nữa. Hắn càng nghĩ càng thấy đắc ý, lại xé thêm một tờ nữa.

Lữ Vân thấy vậy liền muốn xông lên phía đoạt lại quyển sách, Bùi Thịnh Thanh lại cười nói:

- Muốn lấy quyển sách này cũng được, chỉ cần người đấu với ta vài chiêu.

Nói xong liền ném quyển sách qua cho một tên tùy tùng.

Lữ Vân thầm nghĩ: “ Đây là thư phòng do ta quản, làm sao có thể để bọn chúng làm xằng làm bậy như vậy? Sau này dù Cổ bá bá không trách tội, ta cũng không thể trơ mắt nhìn chúng xé sách như vậy, thư điển này đều có giá trị không nhỏ”.

Cả đời Lư Vân nghèo khổ, trước kia muốn đọc sách đều phải đi mượn của người khác. Đọc một chữ thì tiếc một chữ, lúc này hắn thấy hành vi của Bùi Thịnh Thanh thì thầm tức giận, nói:

- Thịnh Bùi thiếu gia đừng hủy sách nữa, người có biết bao nhiêu hài tử gia cảnh bần hàn muốn có sách để đọc mà không có chẳng? Nếu cảm thấy mất hứng thì cứ đánh ta mấy quyền cho hả giận.

Bùi Thịnh Thanh cười nói:

- Tiểu tử, ta không muốn đánh người, ta chỉ muốn cùng người so tài một trận, người còn sợ cái gì nữa?

Lư Vân lắc đầu, nói:

- Ta không đánh lại người, người đừng như vậy nữa.

Bùi Thịnh Thanh cười nói:

- Chỉ chơi vài chiêu mà thôi, không cần mạng của người. Xem quyền!

Nói xong, tả thủ nhoáng lên, trong khi hữu quyền đánh về phía Lư Vân.

Lư Vân vội né qua một bên, hắn biết một quyền này chỉ là hư chiêu, lợi hại nhất chính là công phu trên chân của hắn. Bùi Thịnh Thanh tung chân đá ra một cước, Lư Vân không biết tránh né thế nào, nhất thời bịch một tiếng ngã ra. Chiêu này là chiêu thứ ba trong “Bôn Mã Thức” của phái Tiên Hà, biến hóa đa đoan, Lư Vân sao có thể nhận biết được? Liền bị đánh cho thê thảm.

Lư Vân từ từ đứng lên nói:

- Bùi thiếu gia, đánh đã đánh rồi, người vừa lòng chưa?

Bùi Thịnh Thanh thấy hắc đờ không nổi một cước của mình, liền nói với tên tùy tùng:

- Tên tiểu tử này thật vô dụng, đánh với hắc cũng thật mất hứng. Được rồi, kệ hắc vậy.

Một gã tùy tùng nói:

- Tiểu nhân nghe Nhị nãi nãi nói, tên tiểu tử này không biết chui từ nơi nào ra, mỗi ngày đều dốc sức liều mạng nịnh bợ Cố lão gia, ham muốn gia sản của người. Hôm nay, nếu thiếu gia đánh hắc một trận, Nhị nãi nãi tất nhiên sẽ thưởng cho người một đại hồng bao.

Sắc mặt Bùi Thịnh Thanh liền trầm xuống, nói:

- Tên tiểu tử này muốn trộm đồ trong nhà sao? Sao ta còn không biết. Lai Hỉ, người hãy nói rõ ra một chút đi.

Tên tùy tùng kia vui vẻ nói:

- Nghe nói, tiểu tử này thấy Cố lão gia không có nhi tử, mỗi ngày đều gọi Cố lão gia là phụ thân gì đó! Thật là vô sỉ, Cố lão gia rất sủng ái hắc, còn dẫn hắc cùng đi Giang Hạ nữa.

Bùi Thịnh Thanh cả kinh nói:

- Thật sự có chuyện này sao? Loại người vô sỉ như vậy, ta đánh hắc cũng không sai a.

Lư Vân nghe bọn hăn nói bản thân như thế thì trong lòng tức giận. Hăn trợn mắt nhìn về phía tên Lai Hỉ kia, cả giận nói:

- Người...người nói bậy bạ cái gì đó?

Lai Hỉ cười cười nói:

- Tiểu tử kia, người còn không biết bên ngoài còn đồn rằng người cùng với Cổ lão gia là luyện đồng (1) cái gì đó.

Bùi Thịnh Thanh quát to:

- Lai Hỉ! Miệng người nói bậy bậy gì đó?

Tên Lai Hỉ kia biết mình vừa nói sai lời, liền thấp giọng nói:

- Tiểu nhân chỉ là nghe bọn thị vệ trong này nói.

Trong đầu Lư Vân ông một tiếng, vội xông đến nắm lấy vạt áo của Lai Hỉ, cả giận nói:

- Người.... Người lại nói bậy.. Ta...Ta..

Trong tâm Lư Vân vô cùng bi phẫn, tay hăn có thể bị chặt, đầu có thể bị chém nhưng quyết không để người khác vũ nhục bản thân. Chỉ thấy bộ dáng của hăn trở nên thống khổ, trong mắt đều là nước mắt.

Lai Hỉ không thèm quan tâm, cười nói:

- Người muốn thế nào? Muốn giết ta sao?

Nơi đàn điền Lư Vân nóng lên, không biết từ đâu tuôn ra một luồng khí lực, liền giơ tay nhấc Lai Hỉ lên cao quá vai, quát lên:

- Nói hay lắm! Ta... Hôm nay ta sẽ giết người.

Nói xong liền quát to một tiếng, ném Lai Hỉ ra ngoài, chỉ nghe bịch một tiếng, Lai Hỉ bị ném trúng vào tường, cả người đều choáng váng.

Đám tùy tùng Bùi gia vội cả kinh nói:

- Giết người rồi! Lai hỉ bị người ta đánh chết rồi.

Bùi Thịnh Thanh là một kẻ lỗ mãng, không chạy đến xem xét thương thế của Lai Hỉ, chỉ nói:

- Tiểu tử nhà người dám hành hung giết người, xem ta báo thù cho Lai Hỉ đây.

Mọi người đều kêu lên:

- Giết người thì đền mạng, mau đánh chết tên tiểu tử này!

Cả đám liền xông lên vây quanh Lư Vân.

Thì ra tại thời điểm Lư Vân kinh sợ, tất cả tiềm lực trong bản thân được kích phát. Nội lực vốn không vận hành tự nhiên trong cơ thể, lúc này khi hãn giận dữ kêu to thì bất ngờ đả thông các kinh mạch trong người. Hãn ném Lai Hỉ ra xa thì thầm nghĩ: "Sao ta có khí lực lớn đến như vậy?"

Tâm tình trì trệ thì nội lực lại mất hết, thân thể mềm nhũn như muốn ngã xuống.

Bùi Thịnh Thanh thấy Lai Hỉ sống chết không rõ thì tức giận kêu to:

- Đánh chết tên tiểu tử này!

Một tên tùy tùng xông lên giữ chặt lấy người Lư Vân để cho Bùi Thịnh Thanh đấm đá. Một quyền Bùi Thịnh Thanh đánh trúng bụng Lư Vân, hãn đau đến nỗi phải khom lưng xuống, lập tức nôn mửa ra trên mặt đất.

Đám tùy tùng vội kêu lên:

- Bắn chết đi mất. Tên tiểu tử này lại nôn ra.

Bùi Thịnh Thanh thấy bộ y sam của Lư Vân đã đầy ứ vật, thấy dơ bẩn thì không muốn dùng quyền đánh hãn, vội vàng đá ra một cước. Thần trí lúc này của Lư Vân đang mơ mơ màng màng. Một cước của Bùi Thịnh Thanh đá trúng ngay cằm của hãn. Lư Vân kêu thảm lên một tiếng, suýt chút nữa đã cắn phải đầu lưỡi, một tên gia đình bên cạnh hoan hô:

- Thiếu gia, hảo công phu! Đánh chết tên tiểu tử này!

Bùi Thịnh Thanh đánh đến toàn thân đầm mồ hôi, trong miệng kêu la không ngừng. Cũng không biết vì sao, hãn vô cùng chán ghét tên tiểu tử trước mặt này. Nếu không đánh chết đối phương thì tâm tình của hãn sẽ không vui.

Đánh được một hồi, lúc này Lư Vân đã nằm bất động trên mặt đất. Bùi Thịnh Thanh liền quát:

- Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền! Tiểu tử này dám đánh chết gia đình nhà ta. Trước tiên ta sẽ xử người tại chỗ, sau đó đem người lên nha môn báo án!

Nói xong Bùi Thịnh Thanh liền vớ một chiếc ghế, muốn đập vào đầu của Lư Vân.

Nếu như vậy sợ rằng Lư Vân sẽ mất mạng ngay tại chỗ này. Vài tên gia đình nhát gan thấy vậy liền kêu lên:

- Thiếu gia, người nên cẩn thận một chút! Đừng nên gây ra án mạng.

Nói xong liền ngăn lại.

Bùi Thịnh Thanh cá giận:

- Các người không thấy hấn đánh chết Lai Hỉ sao? Chúng ta không thể tha cho hấn dễ như vậy!

Nói xong liền muốn nện ghế xuống, đám người đều chạy đến can ngăn.

Bùi Thịnh Thanh đang gào thét thì thấy một bóng người chậm rãi bò từ dưới đất lên, hấn sờ vào cái đầu của mình rồi nói:

- Đau quá a! Tên thư đồng này thật đáng giận!

Mọi người nghe tiếng nói thì quay đầu, thấy Lai Hỉ đứng dậy thì cả đám liền vui mừng, kêu lên:

- Lai Hỉ không chết.

Lai Hỉ đương nhiên không chết, chỉ bị thương nhẹ mà thôi. Hắn vuốt vào đầu, không cam lòng lớn tiếng nói:

- Thiếu gia, tên tiểu tử này thật là ghê tởm, chúng ta đánh chết hắn!

Bùi Thịnh Thanh buông chiếc gậy trong tay xuống, quát:

- Nói hay lắm! Người hãy tới mà đánh tên tiểu tử này! Đánh mạnh tay vào cho ta!

Nói xong liền sai người kéo Lữ Vân dậy để Hỉ Lai đánh một trận cho hả giận. Hỉ Lai nhớ đến lúc này bản thân mình bị Lữ Vân ném đi, trong lòng cảm thấy tức giận, lập tức xông lên dùng hết sức đâm vào miệng Lữ Vân. Một đâm này, cơ hồ Hỉ Lai dùng hết lực đạo khiến Lữ Vân ngã ngửa xuống, kéo theo đám người đang giữ hắn đồng loạt ngã xuống.

Bùi Thịnh Thanh cười to nói:

- Đáng đánh! Một quyền này thật có phân lượng!

Lập tức sai người kéo Lữ Vân dậy, xắn tay áo lên cười nói:

- Xem ta đây!

Nói xong liền tung một cước vào người Lữ Vân, khiến cho thân hình hắn bay ra ngoài giống như điều đứt dây.

Đám người chỉ lo ra đòn hiểm, sớm đã quên Lai Hỉ vẫn còn sống sờ sờ ra đó. Lúc này cả đám tàn bạo khát máu có khác nào hung thủ giết người? Có

điều đang đánh cho sướng tay, đầu thềm để tâm gì nữa. Chủ tớ mấy người đâm đá loạn xạ một hồi, cho đến khi cái mạng Lư Vân có mười phần mất đi bảy tám, chết đi sống lại tựa như hai bên có thâm cừu đại hận thực sự.

Chú thích:

(1) Luyện đồng ở đây được dùng với nghĩa: Là thư đồng nam cho đám quan lại công tử "gay" thời xưa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Vô Song Liên Quyền

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 5: Vô Song Liên Quyền

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điều

Hiệu đính: nomore8x

Trận đòn này đánh rất đau, mãi cho đến khi Lư Vân ngã xuống đất ngất đi. Khi tỉnh lại thì hắn chỉ thấy một vùng tối đen, bản thân đã nằm trong kho củi.

Hắn có cảm giác đau đầu buồn nôn, bên tai ù ù không thôi. Thầm nghĩ: "Thế gian lại có kẻ ngang ngược như thế, Bùi thiếu gia kia bề ngoài nhã nhặn mà kỳ thật không khác gì đám lưu manh ven đường, đánh người như vậy còn để nhân mạng vào mắt sao?"

Trong lòng Lư Vân phản nộ một trận, động đến vết thương lại ngất đi. Trong lúc ngủ mơ hình như có người đến phòng nhìn hắn, nghe có người nói tựa hồ là tiếng của Nhị di nương:

- Đừng để chuyện này truyền ra ngoài, đặc biệt là không thể để đến tai lão gia.

Không bao lâu, A Phúc mang thuốc đến rửa vết thương cho Lư Vân. A Phúc thấy toàn thân hắn đều tụ huyết thì phản nộ:

- A Vân a, xem như ngươi xui xẻo bị loại cậu ấm kia đánh, muốn đi báo quan báo thì khó khăn càng chồng chất khó khăn rồi! Ai bảo di nương là kia biểu di của nhà họ Bùi, con mẹ nó!

Lư Vân ngấn ra, nói:

- Khó trách bọn hắn dám hung bạo như vậy, thì ra là ý thế vào Nhị di nương.

A Phúc đột nhiên thấp giọng nói:

- A Vân, bình thường lão gia ưu thích người như vậy, nếu người biết chuyện này chưa chắc đã bênh vực Bùi thiếu gia. Người đem sự tình này nói cho lão gia, chắc chắn người sẽ thay người chủ trì công đạo!

Chợt nghe một người quát:

- A Phúc! Người đang cãi nhảm cái gì ở đây?

Tiếp theo A Phúc ăn một bạt tai thì kêu lên đau đớn, ra là quản gia đã đến.

A Phúc thấp giọng nói:

- Xem như ta không may, chuyện ở đây không liên quan đến ta...

Quản gia tức giận:

- Còn nói nữa?

A Phúc cả kinh, gấp rút đi ra ngoài cửa.

Quản gia cầm một cái hồng bao đưa cho Lư Vân, bên trong có tờ ngân phiếu hai mươi lượng bạc. Quản gia bời cười nói:

- Lư Vân, Nhị di nương muốn ta đem hai mươi lượng bạc này đưa cho người, hy vọng người đừng để chuyện này trong lòng.

Lư Vân cười lạnh nói:

- Nếu ta ghi tạc trong lòng thì sao?

Quản gia nói:

- Người chỉ là một người ngoài, vô duyên vô cớ bị người ta đánh nặng như vậy, theo lý người nên ghi hận mới đúng. Chỉ là ta khuyên người một câu. Người đừng nên đắc tội với di nương, nếu không chắc chắn nàng sẽ khiến người chết đi sống lại, chỉ sợ chống đỡ không tới mười ngày nửa tháng a!

Lư Vân mỉm cười nói:

- Quản gia, là di nương bảo người làm thuyết khách sao? Đây chính là một việc khổ sai đó.

Quản gia đỏ mặt lên, nói:

- Người biết là tốt rồi. Di nương bây giờ đã bồi thường bạc cho người, người còn oán thán cái gì đây? Coi như đã xong! Chúng ta làm hạ nhân, số phận chính là như vậy.

Lư Vân nhìn bộ mặt khôn khéo của quản gia, thở dài nói:

- Quản gia, người thay người làm việc như vậy, chỉ sợ bản thân cũng không dễ chịu!

Quản gia kia không ngờ Lư Vân lại nói như vậy, trên mặt hiện tia sầu não nói:

- Lư Vân, ta xem người cũng là người thông minh, Bùi gia thiếu gia là khoái tế (1) tương lai của Cố phủ, người đã hiểu chưa! Cứ xem như lão gia yêu thương người, đồng ý xuất đầu cho người, người cũng cần gì vì việc này mà để người tổn thương hòa khí cùng nữ tể?

Trong lòng Lư Vân hiểu rõ thì than một tiếng, nói:

- Người yên tâm đi, ta sẽ không làm khó cho lão gia.

Vừa nói vừa đem ngân phiếu hai mươi hai lượng trả lại cho quản gia, nói:

- Người đem tiền này trả lại cho Nhị di nương, nói cho nàng biết Lư Vân này tâm lĩnh.

Quản gia biết tiền công của Lư Vân ít ỏi, không ngờ hẵn lại không nhận số bạc lớn thế này, thầm nghĩ:

- Người này quả nhiên có điểm khác lạ, khó trách lão gia thích hẵn như vậy.

Quản gia trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Được rồi! Ta đem tiền này trở về trả lại. Người nghỉ ngơi một thời gian, sự tình trong thư phòng ta sẽ cho người giúp làm người.

Trong tâm quản gia lại hạ quyết tâm, muốn đem hai mươi hai lượng này nuốt trôi đi.

Lư Vân nhìn theo bóng dáng quản gia, chợt thấy đối phương cũng rất đáng thương. Cái thân hạ nhân không phải đều như vậy sao? Hẳn thầm nghĩ: "Ta cứ như vậy sống nhờ trong nhà Cố bá bá cả đời sao? Làm một kẻ mặc cho người ta đánh, cười mắng là hạ nhân sao?"

Trong lòng Lư Vân đang bi phần, đột nhiên nghĩ đến nụ cười hiền lành của Cố Tự Nguyên. Chợt nghĩ không phải hẵn không bỏ được chuyện Cố Tự Nguyên muốn đề bạt hẵn, cũng không phải không bỏ được cuộc sống tại Dương Châu. Là hẵn không bỏ cảm giác thân tình, cảm giác ấm áp của phụ mẫu đã mất mà hẵn đến nay chưa từng một lần được hưởng. Nhưng trên đời

đầy rẫy bất công ác độc. Nhị di nương cậy thế khinh người, chỉ sợ khó mà chịu được. Hắc quyết định đợi Cố Tự Nguyên trở về liền chào từ biệt. Nhớ tới Cố Tự Nguyên đối đãi với bản thân rất trọng hậu, bất giác thở dài thật sâu.

Một trận đòn hiểm này khiến hơn mười ngày sau Lư Vân mới có thể đi lại. Hắc đi tiểu tiện thấy ra máu, thầm nghĩ: "Tiểu tử họ Bùi thật ác độc! Ta không có thâm cừu đại hận gì cùng hắc, hắc lại đánh ta thành thế này!"

Nhớ tới ngày ấy họ Bùi nói:

- Người không biết bên ngoài nói bao nhiêu điều khó nghe, đều nói người là luyện đồng của Cố lão gia a!

Trong lòng Lư Vân đau xót, không nhịn được ho ra một búng máu tươi.

Lư Vân bị thương nên quán gia không bắt làm việc. Mỗi ngày để hắc đi dạo chung quanh. Ngày hôm đó trong lúc rảnh rỗi, Lư Vân liền ra đường lớn Dương Châu, hắc mua kẹo hồ lô ngồi bên đường ăn. Chỉ thấy trên đường người tới người lui, vất vả náo nhiệt phồn hoa.

Ánh nắng chiếu xuống khiến thân thể ấm áp, Lư Vân nheo mắt thầm nghĩ: "Không biết những ngày nhàn nhã thế này còn bao lâu, ta cũng nên tính đến sự tình ngày sau."

Hắc nhìn những người bán hàng rong đang gánh hàng tự tại, thầm nghĩ: "Xem những người này tiêu dao biết bao, không bằng sau này ta cũng học bán mì theo họ, tuy bôn ba những khối phải làm hạ nhân cho người hành hạ."

Đúng lúc này chợt thấy vài tên tiểu nhị chạy vào một góc, tiếp theo hét lớn:

- Lão đầu tử, ăn đồ mà không trả tiền, thực đáng đánh con mẹ nó!

Lư Vân cả kinh nhìn ra. Chỉ thấy một lão khất cái rúc vào góc tường, đang bị năm ba tên tiểu nhị cường tráng vây quanh đồn đánh. Lư Vân thấy bộ dáng bị thảm của lão cái thì nhớ tới tình cảnh bản thân, nhất thời kích động trong lòng. Hắn đi tới quát:

- Các người làm gì! Sao lại đánh một lão nhân như vậy!

Một gã tiểu nhị nói:

- Lão này ăn đồ rồi bỏ chạy, thật sự rất khốn nạn, nếu không đánh lão thì chúng ta nhin sao nổi cơn tức này!

Lư Vân điềm nhiên nói:

- Người này niên kỷ đã bao nhiêu rồi, sao có thể chịu được các người loạn đả? Dù lão ăn vụng của các người, tội cũng không đáng chết!

Tiểu nhị nọ quát:

- Người lắm nhảm cái gì!

Tiếp theo đẩy người Lư Vân một cái, Lư Vân hừ một tiếng tránh đi. Một gã tiểu nhị khác bước ra ngăn cản hắn, cười nói:

- Tiểu tử nhà ngươi mồm mép lợi hại, rất hiệp nghĩa, chi bằng để chúng ta đánh ngươi là được. Chờ chúng ta hết giận sẽ bỏ qua cho lão đầu này.

Đám người oang oang cười nói:

- Biện pháp này hay đó!

Cả đám liền túm tụm đánh tới Lư Vân. Hắn thấy thế công mãnh liệt liền né tránh. Có điều lúc này người đang mang thương tích nên không tiện động cước bộ, lập tức té ngã trên đất. Đám người cười ha hả, tiếp theo nắm chặt dựng hắn dậy.

Chúng tiểu nhị đang muốn xuất quyền, bỗng một người trượt chân một cái, không biết giẫm phải cái gì mà đột nhiên ngã sấp xuống. Tên còn lại ồ một tiếng, trừng mắt liếc Lư Vân, cả giận nói:

- Người vừa làm cái quỷ gì?

Lư Vân cũng cảm thấy kỳ quái, không biết những người này đang nghi hoặc cái gì. Tiểu nhị nọ hét lớn một tiếng, nắm quyền to như cái bát đánh tới hắn, mắt thấy quyền sắp trúng đích thì tiểu nhị nọ chợt xoay người, cũng trượt chân té về sau.

Đám người vội cúi đầu, thấy dưới đất có mấy cái vỏ chuối. Đám này tức giận mắng:

- Tiên sư nhà nó chứ, là kẻ nào ăn chuối lại ném vỏ lung tung ở chỗ này?

Lão khất cái kia với bộ dáng đáng thương rúc vào góc tường, ai ngờ lúc này hì hì cười nói:

- Thật sự xin lỗi, chuối này là do ta ăn, báo hại các người bầm dập mặt mũi.

Một gã tiểu nhị giận dữ quát:

- Thì ra là lão đầu tử ma đói này giờ trò quỷ!

Hắn quát một tiếng, hung mãnh đánh ra một quyền. Lão cái gãi gãi đầu, ngón tay khê lại co, một cái vỏ chuối bay lên rơi vào trong miệng người nọ.

Tiểu nhị nọ lấy làm kinh hãi, chỉ cảm thấy vỏ chuối chát đặng hôi thối muốn ói, nhất thời giận dữ muốn điên. Hắn dùng sức quăng vỏ chuối ra quát:

- Lão đầu chết tiệt!

Vung tay lên ném một cái, nhưng không biết làm sao vỏ chuối lại bay về trong tay của hắn. Tiểu nhị nọ ngậy người nhìn vỏ chuối trên tay một lúc, nhất thời không biết sao cho phải. Lư Vân tinh mắt, ở một bên đã nhìn ra là do lão cái kia giở trò, trên tay lão có cầm sợi dây mảnh nhỏ, một đầu buộc vào vỏ chuối kia.

Tiểu nhị nọ quát to một tiếng, quăng vỏ chuối mà chạy tới, vỏ chuối vẫn vù một tiếng bay đến, nặng nề giáng cho hắn một cái bạt tai, tiếp theo chui vào trong miệng hắn.

Tiểu nhị nọ nghe một mồm mùi chuối tiêu thối hư thối rửa nát, không nhịn được hét thảm một tiếng, quát:

- Tránh ra! Tránh ra!

Hắn há mồm thì vỏ chuối càng tọng sâu và trong họng. Tiểu nhị nọ vội dùng sức lôi ra, ai ngờ vỏ chuối vẫn dính chặt lấy. Hắn mới quăng ra thì nó lại bay trở về chui vào trong miệng, xem ra nếu không được ở trong miệng hắn thì tuyệt không ngừng.

Tiểu nhị nọ kêu thảm thiết, liên tục né tránh nhưng vỏ chuối giống như vật sống, không ngừng bay trên không trung quần lấy hắn như âm hồn bất tán.

Tiểu nhị nọ thở dốc, vỏ chuối càng vả khiến cho mặt hần sưng đỏ lên. Mấy gã tiểu nhị còn lại hoảng sợ, cả kinh nói:

- Có quỷ a! Đây là quỷ chuối tiêu a!

Thoáng chốc kinh hô rồi vội vàng bỏ chạy.

Vỏ chuối nọ lại như phát hiện con mồi khác, không đợi chúng tiểu nhị đi xa liền bay tới, nhắm thẳng trong miệng chui loạn khiến chúng tiểu nhị sợ đến tè ra quần. Mỗi người ngậm chặt đôi môi, đánh chết không mở nhưng vẫn bị vỏ chuối đánh cho chết đi sống lại. Mỗi người đều ăn hơn trăm cái bạt tai, có thể nói chật vật không chịu nổi.

Người qua đường thấy chỉ là một cái vỏ chuối mà tập kích tiểu nhị khách điểm, bị việc lạ bực này làm cho sợ ngây người.

Vỏ chuối kia sau một trận uy phong thì như mệt mỏi, rốt cục lẳng lẳng nằm ở dưới đất nghỉ ngơi. Một gã tiểu nhị gan lớn thấy vỏ chuối không động đậy nữa, liền từ xa xa đi tới cạnh, cầm lấy cục đá dưới đất đập vào nhưng vỏ chuối đã không còn nhúc nhích.

Người nọ thở phào nhẹ nhõm, lớn tiếng quát:

- Tổ tông nhà mi! Các người đừng sợ, quỷ chuối tiêu này đã chết rồi!

Hắn nhắc chân ra sức đạp xuống vỏ chuối, quát:

- Con bà nó chứ! Yêu ma quỷ quái cái gì!

Bỗng nhiên vỏ chuối nọ vừa động lại ngóc đầu lên như độc xà, người nọ cả kinh nói:

- Con mẹ nó, lại tới nữa!

Vỏ chuối nọ dường như cực kỳ tức giận, bay lên dính vào trên mặt người nọ, hấn hoảng sợ kêu lên:

- Cứu mạng a!

Rồi té ngã bỏ chạy. Mấy người còn lại cũng ba chân bốn cẳng, hận phụ mẫu không sinh thêm mấy đôi chân nữa, chớp mắt liền không thấy bóng dáng nữa rồi.

Lư Vân thấy đám người đi xa, không nhịn được cười ha hả, đi tới lão cái chấp tay nói:

- Ma thuật của tiên bối thật hay, đã khiến vân bối đại khai nhãn giới.

Lão cái mỉm cười, nói:

- Hải tử này được lắm, rất có tâm hiệp nghĩa!

Vừa nói vừa chậm rãi đứng dậy.

Lư Vân thoáng chốc cả kinh. Lão cái nọ tuổi già nhưng thân hình cao lớn dị thường, cao hơn người thường hẳn một cái đầu. Trong mắt lộ ra quang hoa, xem ra không phải hạng người tầm thường.

Lư Vân ngây ngốc chỉ trong chốc lát, xấu hổ cười nói:

- Thì ra tiên bối khó chơi như vậy, ma thuật trên tay lại rất cao, vân bối không biết tự lượng sức muốn ra tay giải vây, đã khiến tiên bối chê cười.

Vừa nói xoay người liền đi. Chợt nghe lão cái kêu lên:

- Chậm đã!

Lư Vân dừng bước lại, quay đầu hỏi:

- Tiền bối còn có gì phân phó sao?

Lại nghe lão cái ngâm nga:

- Âm thực thiếu tuyền, bạch thủy khởi năng độ nhật?

Lư Vân không hề nghĩ ngợi, liền tự thốt:

- Ma thạch ma phấn, phân mẽ thứ khả sung cơ.

Chú thích:

(1) Rể hiền

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Vô Song Liên Quyền

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 5: Vô Song Liên Quyền

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Lời vừa ra lập tức tỉnh ngộ, ngày ấy Bùi Nghiệp từng nói có một lão cái ý vào một câu đối kỳ quái, xông vào mấy chục học đường Giang Nam, ắt hẳn là người này.

Lão cái nghe vậy mừng rỡ, cười nói:

- Ha ha! Quả nhiên là người!

Lư Vân ha ha cười, chấp tay nói:

- Tại hạ đoán bậy đoán bạ, trong lúc vô tình đối được vế nọ của tiền bối, nếu có chỗ không chu toàn xin tiền bối chấn chỉnh.

Lão cái cười nói:

- Người đối hay lắm, vừa tinh tế lại hợp vần, ta rất thích.

Vừa nói vừa vẫy tay với Lư Vân, ý bảo hãy lại đây.

Lư Vân cảm thấy kỳ lạ, theo lời đi về phía trước hai bước. Lão cái dừng mắt trên người hắn, mỉm cười nói:

- Trên người ngươi có thương tích, phải thế chẳng?

Lư Vân sững sờ nói:

- Người... Làm sao người biết?

Lão cái nói:

- Cước bộ của ngươi hư nhược, ta vừa nhìn đã biết.

Lư Vân thở dài lắc đầu.

Lão cái hỏi:

- Tiểu huynh đệ nói cho ta biết đi, là ai đánh ngươi?

Lư Vân lộ vẻ sầu thảm, cười nói:

- Không có gì đáng nói, coi như là bị chó dại cắn đi.

Lão cái mỉm cười, nói:

- Tính tình ngươi thực rộng rãi, chỉ là ngươi không sợ, những người đó lại tìm tới gây bất lợi sao?

Mi mắt Lư Vân đỏ lên, nhớ tới Cố Tự Nguyên thì lắc đầu buồn bã nói:

- Không cần lo lắng điều này, ít ngày nữa ta sẽ rời khỏi Dương Châu, những người này muốn tìm ta gây khó dễ cũng không còn cơ hội.

Lão cái cười hắc hắc một tiếng, nói:

- Tiểu huynh đệ đã thấy thế gian hiểm ác, phiền toái trong thiên hạ không biết bao nhiêu mà kể, vừa rồi đám lưu manh vô lại kia không hung ác sao? Ngày sau người gặp phải, chẳng lẽ mặc cho người ăn hiếp sao?

Lư Vân nghe lời này dường như ngây dại. Chợt nhận ra rằng bản thân sống tới bây giờ đúng là kẻ vô tích sự. Văn không được võ không xong. Thân thể khốn cùng thất vọng, mặc cho người khi dễ như chó nhà có tang.

Toàn thân hắn run rẩy, run giọng nói:

- Tiền bối nói không sai, sau này ta gặp phải đám vô lại lưu manh, chẳng lẽ cứ để cho bọn hèn hạ ăn hiếp... Đây chính là số mạng của ta sao...

Nhớ tới lưu manh Ngưu Nhị vô sỉ, Bùi thiếu gia ngạo mạn, Nhị di nương cậy thế khinh người... Thoáng chốc vô số hung đồ đều lác lác trước mắt, Lư Vân đột nhiên ngửa đầu cười như điên cuồng.

Người qua đường thấy bộ dáng này không khỏi kinh hoảng, cả kinh nói:

- Sao vậy? Người kia phát điên hay sao!

Lão cái lộ vẻ thương xót, cầm hai tay Lư Vân, hắn chỉ cảm thấy một nội lực ôn hòa truyền vào thân thể, nhất thời đè áp khí huyết đang cuộn cuộn.

Lư Vân lập tức tỉnh giấc, hoảng hốt nói:

- Cáo lỗi, là ta có điểm thất thố...

Lão cái mỉm cười, vuốt đầu hăn nói:

- Hảo hài tử, người chỉ nhất thời không thành công thôi, đừng nên nản chí!

Tuy chỉ mấy lời thản nhiên nhưng đã đánh trúng tâm sự của Lư Vân. Hăn cảm động một trận, bất giác nước mắt chảy xuống. Lão cái nói:

- Người theo ta! Ta mang người đến một địa phương tốt.

Vừa nói lời kéo Lư Vân nhẹ nhàng chạy đi.

Lư Vân cảm giác bản thân chạy rất nhanh, nhất thời phản ứng không nổi. Chợt một luồng nhiệt khí ấm áp truyền từ kinh mạch trên tay chảy vào trong cơ thể. Nhiệt khí kia truyền vừa vào thì cơ thể sinh ra đại khí lực, cước bộ liền tùy thời theo kịp.

Lư Vân cảm thấy cả kinh, thầm nghĩ: "Đây mới là nội lực huyền môn chính tông, rốt cuộc lão nhân này là ai? Chẳng lẽ là sứ giả trên trời xuống đây chỉ điểm ta sao?"

Tâm tình đang kích động, chỉ thấy lão cái quần lẩy hăn chạy về phía trước, không bao lâu hai người đã tới ngoại thành.

Lão cái mang Lư Vân tới một rừng cây yên tĩnh. Hiện đã là sau giờ Ngọ, tà dương chiếu xuống khắp nơi. Lư Vân nhìn lão cái, không biết đối phương muốn làm gì.

Lão cái cười nói:

- Ta xem tiểu tử người từng luyện qua một chút nội công, chính là lộ số của Võ Đang, bất quá pháp môn tập luyện còn chưa đúng.

Lư Vân ngạc nhiên nói:

- Làm sao người biết?

Lão cái cười, nói:

- Tâm pháp Võ Đang chú trọng về khí mà không chú trọng về lực. Chuyên lấy nhu thắng cương, ai ai trong chốn võ lâm chẳng hiểu?

Lư Vân thấy lão cái không gì là không biết, hỏi:

- Rốt cuộc tiền bối là ai?

Lão cái cười ha hả, nói:

- Nếu ta nói ra chỉ sợ người quay đầu chạy liên, không quản đến ta nữa ta, lão cái ta muốn xem người như bằng hữu, không nói thì vẫn hơn.

Lư Vân trầm ngâm, nghĩ lai lịch không ra lão nhân này thì im lặng.

Lão cái nói:

- Người vốn là một tú tài, hôm nay lại suy bại thành bộ dáng này, kể ra cũng khổ cho người.

Lư Vân cả kinh, lớn tiếng nói:

- Người... Làm sao người biết ?

Lão cái cười nói:

- Người không cần hỏi nhiều như vậy, người giải được câu đố của ta xem như văn tài rất cao, hiện tại để ta kiểm tra võ công của người. Người lại đây, đánh ta ba quyền thử xem.

Lư Vân lắc đầu nói:

- Ta cùng lão trượng không oán không cừ, cần gì đả thương người?

Lão cái cười nói:

- Người cứ dốc sức mà đánh, hai chân ta bất động, hai tay không nhấc lên, cứ đứng như vậy cho người đánh ba quyền. Nếu trúng một quyền, ta liền dạy người một bộ quyền pháp.

Lư Vân hừ một tiếng, nói:

- Chân bất động lại không hoàn thủ, mà muốn đỡ quyền của ta sao?

Lão cái cười nói:

- Đúng vậy.

Lư Vân cười ha hả, lắc đầu nói:

- Không được. Lỡ ta đả thương tiền bối thì không ổn.

Lão cái thấy Lư Vân không động thủ thì cố ý tướng kích, lúc này cười nói:

- Chẳng lẽ người chỉ là một con thỏ non, chỉ có khí lực của đám nữ nhân sao?

Lư Vân giận dữ, quát:

- Lão nói cái gì!

Một quyền liền đánh tới tiểu phúc của lão cái.

Mắt thấy năm quyền sắp đến thân thì lão cái mỉm cười. Hai cước bất động mà chỉ khẽ nghiêng người tránh né. Lữ Vân đánh vào khoảng không, hân dùng lực thật mạnh nên theo đà lập tức té trên mặt đất.

Lữ Vân thấy vai lão không nâng, chân bất động, trong nháy mắt liền làm hân té ngã trên đất, không khỏi hoảng sợ nói:

- Đây là công phu gì? Có thể nào làm cho ta ngã?

Lão cái cười nói:

- Không phải ta đẩy ngã ngươi, chính là ngươi tự làm bản thân ngã.

Lữ Vân nghe ra thâm ý trong lời này, thì thào lẩm bẩm: "Không phải lão làm ta ngã, là chính ta tự ta làm ta ngã?"

Trầm tư một trận, lòng sáng như tuyết đã rõ ràng đạo lý trong này. Hân gật đầu, nói:

- Tiền bối giáo huấn rất phải, mới rồi ta dùng quyền lực thật mạnh không biết lưu kình, lúc này mới té ngã trên đất.

Lão cái cười nói:

- Đến đây đi! Chiếu theo những gì ngươi đã ngộ trong lòng, trở lại đánh một quyền.

Lư Vân đi lên một bước, khom người nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm.

Lần này đã có chuẩn bị, chậm rãi ra quyền đánh tới tiểu phúc của lão cái. Lư Vân sợ lão nghiêng người né tránh, mắt thấy nắm tay cách người lão mấy tấc mới tăng sức mạnh.

Mắt thấy quyền này đã đánh lên tiểu phúc của lão cái, Lư Vân thầm nghĩ: "Ta xem lão tránh không nổi, không phải dễ dàng cho ta đánh trúng sao"

Chợt thấy lão cái mỉm cười, tiếp theo tiểu phúc hóp một cái, thoáng chốc co rút lại mấy tấc khiến quyền của Lư Vân còn cách một đốt tay.

Lão cái cười nói:

- Cẩn thận!

Tiểu phúc của lão chợt đẩy, một trận lực đạo truyền ra tay, lúc này các đốt ngón tay Lư Vân cứng ngắc, va chạm quá lực thì hân kêu thảng một tiếng. Các đốt ngón tay lập tức trật khớp, thân thể ngã ngửa về phía sau.

Lão cái cười nói:

- Xin lỗi, để ta nối lại khớp cho ngươi.

Thủ pháp của lão vô cùng linh hoạt, hai tay đỡ lấy cánh tay Lư Vân nhẹ nhàng gật một cái, Lư Vân vừa a một tiếng thì chỗ trật khớp đã lành.

Lư Vân thấy võ công của lão cái thần kỳ, bản thân thật sự đánh không lại. Có điều hẳn là kẻ ngoan cường, giờ phút này chỉ mong thắng được một chiêu nửa thức, không phải ham được thụ quyền pháp. Thầm nghĩ: "Mới rồi

ta đã gặp bội cần thận, không dám dùng khí lực mà lão vẫn có thể đả thương ta như thường, trong này là đạo lý gì?"

Hắn vùi đầu khổ tư:

- Lão có thể dễ dàng né tránh quyền cước của ta xem ra thừa lực, ta hao hết khí lực cũng không thể né tránh quyền cước kia Bùi Thịnh Thanh. Trong này nhất định có lý do gì.

Lão cái thấy hắn ôm đầu khổ tư, không quấy rầy mà chỉ cười dài nhìn hắn.

Lư Vân tinh tế suy ngẫm, hồi tưởng thủ pháp Bùi Thịnh Thanh ra quyền ngày ấy:

- Ngày ấy tả thủ của Bùi Thịnh Thanh vung lên thật ra là giả, ừm, ngay cả hữu quyền cũng là giả, thế công của hắn nằm ở cước bộ. Chỉ là ta sao biết rốt cuộc chiêu của hắn nào là hư, chiêu nào là thực?

Liền vào lúc này, trong lòng bỗng tỉnh ngộ ra đạo lý:

- A! Thì ra là thế, mấu chốt liền tại một chữ ‘Trá’. Đạo võ học hư hư thực thực tựa như binh pháp. Ta dù cẩn thận vạn phần nhưng lão cái này lại có thể lừa để ta tin tưởng, để ta nghĩ lầm quyền này có thể đánh trúng lão. Chỉ cần ta tự tin thì lực đạo trên tay sẽ trở thành thực, lúc này mới cho lão thừa cơ hội.

Lão cái thấy vẻ mặt vui mừng của hắn, cười nói:

- Thế nào, có tâm đắc gì sao?

Lư Vân ngửa mặt lên trời cười nói:

- Dùng binh đánh giặc là hành động đối trá, Thông thường, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh như giả như không muốn đánh. Tấn công lúc người không phòng bị, hành động khi người không ngờ tới, đó là sự khôn khéo để thủ thắng của người cầm binh.

Hắn dù không rõ đạo võ học nhưng trước nay hiểu biết binh thư, thuộc lòng binh pháp, lúc này liền ngộ ra một số điểm.

Lão cái mừng rỡ, nói:

- Hay! Chỉ chốc lát người liền có thể ngộ điều này, giỏi lắm, giỏi lắm.

Lữ Vân nói:

- Tiền bối cẩn thận, quyền thứ ba của ta tới đây. Vừa nói vừa bày ra trung bình tấn, trầm nghĩ:

- Võ công của lão rất kỳ lạ, nếu ta dùng chiêu thức tầm thường chắc chắn lão dễ dàng hiểu rõ, vậy phải sao cho phải?

Ánh mắt hắn liếc về phía nơi ngực lão cái, trầm nghĩ: "Ta giả cách dùng tả quyền công tới, kỳ thật dùng hữu cước mà đá ra, khiến cho lão không thể ngờ".

Lữ Vân khẽ động tay trái, chân phải vận lực đang muốn ra chiêu, đã thấy lão cái nhìn về chân phải của hắn. Lữ Vân rùng mình, biết lão cái đã rõ mục đích của hắn, trầm nghĩ:

- Lão sao lại có thể thấy ra? Chẳng phải chân của ta vẫn chưa động nửa bước a? Phải thử lại một lần.

Lập tức hữu quyền vận lực liền muốn đánh ra, quyền này không hề làm bộ, quả nhiên ánh mắt lão cái đảo qua hữu quyền của hắn.

Tâm niệm Lữ Vân vừa động, đã biết lão nhân này có thể tra xét sự vận hành cơ bắp của bản thân. Hắn hừ một tiếng, lắc đầu nói:

- Tiền bối quả nhiên lợi hại, xem ra ta quyết định không đánh chiêu này nữa, không cần uống phí công phu.

Lão cái lộ vẻ mặt thất vọng, nói:

- Vốn tưởng rằng người rất nhẫn nại, sao trong chốc lát liền buông bỏ?

Lữ Vân than nhẹ một tiếng cúi đầu, mắt thấy lão cái chậm rãi chuyển đầu, thoáng chốc tứ chi hắn cùng động, mãnh liệt đánh lén đối phương.

Lão cái cười ha hả, nói:

- Bình bất yếm trá, thủ đoạn của tiểu huynh đệ không nhỏ a!

Thân thể lão chợt rùn xuống, đầu vai nhắm ngay ngực Lữ Vân. Chỉ cần hắn tiến về trước một bước nhất định sẽ đụng ngực vào vai lão. Đến lúc đó lão dụng cự lực thì nhất định hắn sẽ gãy xương sườn.

Mắt thấy Lữ Vân đành phải triệt thủ nhận thua, ai ngờ đột nhiên dưới chân hắn vấp một cái, không ngờ ở dưới có một cục đá. Trọng tâm liền thay đổi, thân thể liền lao phía trước.

Lão cái sửng sốt không ngờ biến cố này. Liền vào lúc này, nắm quyền của Lữ Vân thuận thế đánh trúng tiểu phúc của lão. Lão cái cả kinh, nội kinh mạnh mẽ phát ra, nhất thời đánh bay Lữ Vân ra ngoài.

Lão cái lắc đầu nói:

- Tiểu huynh đệ vận khí rất tốt, nếu không phải là dưới đất đột nhiên có cục đá, thì quyền này của người lại đánh hụt.

Lữ Vân dù té trên mặt đất lại cười to liên tục, nói:

- Tiền bối a tiền bối, xét năm mặt của binh gia. Thứ nhất là đạo nghĩa, thứ hai là thiên thời, thứ ba là địa lợi, thứ tư là tướng soái, thứ năm là pháp chế. Lấy thiên đạo tướng pháp bốn thứ mà nói, tiền bối hơn ta gấp trăm lần. Nhưng ta lại được địa lợi, may mắn đặc thù!

Lão cái cả kinh, nói:

- Sao, cục đá này nằm trong dự tính của người?

Lữ Vân mỉm cười nói:

- Muốn so chiêu cùng cao nhân như tiền bối, há có thể không dốc toàn lực?

Thì ra hẳn tự biết bất kể bày ra hư chiêu nào, lão cái đều nắm rõ. Đơn giản liền đánh cuộc một phen, để dưới đất cục đá làm bản thân vấp ngã, cái ngã này không giả vờ quả nhiên qua mặt được lão cái.

Lão cái cười to nói:

- Giỏi! Giỏi! Hậu sinh khả úy! Hậu sinh khả úy!

Lữ Vân bò người lên, khiêm tốn nói:

- Tại hạ chỉ là may mắn, kỳ thật luận võ công tiền bối sớm đã thắng ta vạn lần.

Lão cái cười hắc hắc, lắc đầu nói:

- Nguyên đánh cuộc chịu thua, thì phải tuân thủ lời hứa, ta liền truyền cho người một bộ quyền pháp, chỉ mong người dụng tâm lĩnh ngộ cho tốt.

Lão thấy sắc trời đã tối, liền nói:

- Thời gian không còn sớm, hiện ta truyền cho người một bộ khẩu quyết, người hãy nhớ kỹ, ngày sau chúng ta hữu duyên gặp lại, ta sẽ kiểm tra một phen.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 5: Vô Song Liên Quyền

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 5: Vô Song Liên Quyền

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Lữ Vân nghe lão đồng ý thẳng thừng như thế thì tỉnh ngộ, thầm nghĩ: "Kỳ thật ngay từ đầu lão đã có ý truyền võ công cho ta, ước định so quyền chỉ là tìm cớ mà thôi"

Lập tức ho một tiếng, nói:

- Tiền bối, hai ta vốn không quen không biết, vì sao tiền bối đối đãi với ta tốt như vậy?

Lão cái lắc đầu nói:

- Coi như là hữu duyên đi, người không cần hỏi thêm.

Lữ Vân nghe thì dường như lão biết hắn mà hắn chưa bao giờ gặp lão, nhất thời đoán không ra hai người có liên quan gì.

Lão giả không hề để tâm điều này, chăm chú nói:

- Người hãy nghe cho kỹ, quyền pháp này gọi là ‘Vô Song Liên Quyền’. Dựa vào tám chữ ‘Kình tùy khí tẩu, ý tại khí tiên’. Chỉ cần người có thể nắm giữ tám chữ yếu quyết này, quyền pháp liền thông suốt không hề khó khăn.

Lữ Vân lăm lăm hỏi lại:

- ‘Kình tùy khí tẩu, ý tại khí tiên’... Đây là ý gì...

Lão cái giải thích:

- Vô Song Liên Quyền chú trọng quyền ý, tiếp theo trọng về khí, về phần chiêu thức ngược lại ở sau cùng.

Lữ Vân run giọng nói:

- Người... Người nói ý niệm có trước, sau đó mới có nội kinh chiêu thức sao?

Lão cái mỉm cười nói:

- Quả nhiên nhìn một điểm liên hiệp thấu, đáng tiếc vương phải môn quy. Nếu không ta thật muốn thu người làm đồ đệ.

Lữ Vân bừng tỉnh đại ngộ, nhất thời trước mắt sáng ngời, tựa như đưa thân vào một thế giới mới, trầm nghĩ:

- Ngày thường, lúc ta luyện khí chỉ chú trọng vận khí mà không biết đạo lý 'ý có trước khí', khó trách nội lực luyện không tới nơi tới chốn. Ngược lại ngày ấy có lần ta đánh với đám Bùi thiếu gia, kinh sợ cùng xuất hiện chính là đạo lý 'ý có trước khí', nội lực có thể vận hành tự nhiên.

Lão cái thấy hẳn vừa mừng vừa sợ thì ngạc nhiên:

- Làm sao vậy? Người đã ngộ ra cái gì sao?

Lữ Vân không đáp, dựa vào pháp tắc "Ý tồn trước khí", lúc này ngưng thần tại kinh mạch tay phải, nhưng luyện một trận cũng không thấy động tĩnh.

Lão cái thấy hẳn tự vận khí, liền nói ngay:

- Tồn ý mà không cố ý, nếu có thì giống như không, ý dứt rồi lại nổi tiếp như nước chảy, lập tức khí có thể bộc phát ra.

Lư Vân ồ một tiếng, thầm nghĩ: "Tồn ý mà không cố ý, chính là những lời này!"

Lại muốn nói:

- Ta luôn luôn coi nội lực như vật ngoài thân, mỗi lần tồn ý đều miễn cưỡng mà làm, kỳ thật nội lực như tay chân của sao ta, ta không chịu thuận theo tự nhiên đây?

Hắn mỉm cười, lúc này lặng lẽ dụng ý, coi nội lực trên người như là tay chân của mình. Hai mắt nhắm nghiền không ngừng tồn ý tại hữu thủ, tưởng tượng cánh tay súc tích thần lực cả ngàn cân, một quyền đánh ra liền có thể chấn động núi cao. Chỉ một lúc sau bất giác nội lực tuôn ra, hữu thủ chậm rãi nóng lên. Lư Vân cảm thấy vui vẻ, nhất thời phân tâm khiến tồn ý tiêu tán, nhiệt khí liền tự rút đi. Hắn gật đầu, đã rõ phần huyền bí trong đó. Dựa theo lần lĩnh ngộ lần này, thì hắn đã vượt qua cửa ải khó nhất trong võ học.

Lão cái nói:

- Người thực sự đã hiểu sao? Cần ta phải giải thích?

Lư Vân lắc đầu, tiếp theo vận khí. Khí theo ý mà chuyển, nội lực dâng lên. Hắn giương giọng bật hơi, tiếp theo đánh ra một chưởng. Chỉ nghe bùng một tiếng, lực đạo đúng là vô cùng hùng cường.

Lão cái tròn tròn hai mắt, lấy làm kinh hãi run giọng nói:

- Hả... công phu này là do người đánh ra?

Lư Vân ngửa mặt lên trời cười lớn, duỗi quyền thành chưởng, nhiệt khí trong cơ thể dường như dùng không cạn. Lão cái nhìn ra đây là tâm pháp hãn tự ngộ thành, không nhìn được tán thán nói:

- Đây là bản thân người ngộ ra, hảo tiểu tử, người được lắm!

Lư Vân đánh một trận quyền cước. Chỉ cảm thấy khoái ý thuận sướng, không gì không như ý, cảm thấy vui sướng thầm nghĩ: "Ta luyện thành công phu bậc này, từ nay về sau hành tẩu thiên hạ cũng không sợ bị ai khi dễ!"

Hắn ở Sơn Đông bị Ngưu Nhị ăn hiếp, trong lao ngục bị quan sai hành hạ, đến Dương Châu cũng thoát không khỏi đòn hiểm của cậu ấm họ Bùi, nói đi nói lại cũng do bất lực tự bảo vệ mình. Hiện nay nhờ một thân võ nghệ, ngày sau là trời cao biển rộng không cần tiếp tục câu thúc.

Hắn mừng rỡ quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Lư Vân có được hôm nay, toàn bộ nhờ tiền bối trên cao chỉ điểm, tại hạ chung thân không quên đại ân.

Vừa nói liên tục dập đầu.

Lão cái đưa tay nâng Lư Vân, nói:

- Người học võ thông tuệ như vậy, ta cũng không hao tâm tổn trí nhiều để chỉ điểm người. Bất quá ‘ Vô Song Liên Quyền ’ của ta rất cao minh, người hãy luyện cho tốt. Coi đây là căn cơ, ngày sau nhất định công phu của người càng luyện càng thâm sâu.

Lúc này Lư Vân vừa kính nể vừa cảm kích lão cái, vội nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm.

Lão cái cười nói:

- Người đừng đa tạ ta, ‘ Vô Song Liên Quyền ’ cần ngộ tính võ học rất cao. Chú trọng sát khí tâm cảnh, không trọng về chiêu thức. Ngày sau người muốn luyện đến chỗ cao thâm, toàn bộ phải xem ngộ tính của bản thân, ngoại nhân không ai giúp được người.

Lữ Vân ngạc nhiên nói:

- Tiền bối nói quyền thuật này chỉ trọng tâm cảnh sát khí là sao?

Lão cái cười nói:

- Nói so sánh văn chương cũng được. Người đọc sách viết chữ, có người muốn người viết theo mẫu chữ, nhưng luyện đến thế nào chung quy không thể vượt được phạm trù của tiền nhân. Chỉ bằng tự đi một đường riêng. Nếu nói võ công thế gian vô số lộ. ‘ Vô Song Liên Quyền ’ của ta đây chỉ như một tờ giấy trắng, dạy người võ đạo cơ bản, quyết không câu nệ chiêu thức, như vậy người đã rõ ràng chưa?

Lữ Vân mừng rỡ, bình sinh hân ghét nhất bát cổ văn chương phù hoa, nhưng sinh vào thời này không thể thoát khỏi trào lưu. Những khi nhàn hạ điền từ làm thơ, hân thường tưởng tượng bản thân sinh ở thời Đường Tống, tự nhiên tâm tại như ý. Giờ phút này nghe nói "Vô Song Liên Quyền" không câu thúc sáng ý của bản thân, càng có cảm giác hưng phấn.

Lão cái thấy hân chờ mong như thế, chỉ mỉm cười nói:

- Quyền đạo chú trọng sát ý, tiếp theo mới là khí, sau cùng mới là chiêu thức. Quyết thắng nằm tại trong tâm, không nằm ngoài quyền cước. Thiên

địa vạn vật là để cho ta dùng, danh từ 'Thiên địa vô song' chính là như vậy.

Vừa nói đem khẩu quyết đọc một lần.

Bộ khẩu quyết không dài, chỉ hơn một ngàn chữ, Lữ Vân nghe thì cúi đầu nhẩm lại. Nghe được chỗ tinh vi thì không khỏi tán thưởng, gặp phải nghi hoặc liền đặt câu hỏi ngay.

Trăng sáng chậm rãi nhô lên giữa trời đêm, có khi lão cái biểu diễn động tác, có khi Lữ Vân ra tay so chiêu. Đảo mắt liền qua mấy canh giờ nhưng hai người không hề hay biết. Vô Song Liên Quyền không quá nhiều chiêu thức, chủ yếu dạy những pháp tắc ứng đối. Ví như địch hư ít thực nhiều thì ta "chậm rãi đối địch", gặp địch thực ít hư nhiều thì ta "thẳng tiến vào giữa khắc địch", lại có "đầu nặng đuôi nhẹ", "Trái giả phải thật", "Trước đánh sau lui" kỹ lưỡng, đều là kỹ xảo công thủ.

Lão cái thấy ngộ tính võ học của Lữ Vân rất cao, người khác học một hiểu ba, nhưng hắn nhìn một biết mười, nghe một biết trăm, không khỏi thầm tán thưởng.

Luyện đến lúc này, Lữ Vân đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền hỏi:

- Tiền bối, quyền đạo hư hư thực thực, đều là đối trá đối thủ, nhưng nếu đối thủ có quyền cước nhanh hơn gấp mười lần, ta nên đối phó ra sao?

Lão cái mỉm cười, nói:

- Nếu phải lấy yếu chống mạnh, lấy ít địch nhiều. Chỉ có biết trước mới có thể thắng được.

Lữ Vân ngạc nhiên nói:

- Biết trước? Sao mới có thể?

Lão cái cười, nói:

- Biết trước, kỳ thật không khó khăn như vậy. Giống vừa rồi người công ta ba quyền. Ta ỷ vào kinh nghiệm, vừa nhìn liền biết người ra tay thế nào, từ đó liền có chuẩn bị, thông dong ứng đối. Người ra tay có mau lẹ hơn nữa, cũng có thể đánh được ta sao?

Lữ Vân gật đầu, nhưng lập tức nhớ tới võ công bản thân có hạn, cau mày nói:

- Đối với người giang hồ lịch duyệt kém như văn bối, sao có thể nhìn ra hành động địch thủ?

Lão cái lắc đầu, nói:

- Người cần gì thụ động xem đối thủ, người có thể khiến hãn theo ý tứ của người mà ra chiêu a!

Lữ Vân cả kinh nói:

- Để địch thủ chiếu ý tứ của ta ra chiêu? Sao có thể thế được?

Lão cái cười nói:

- Dẫn dụ hãn vào thế, lại dùng thế mà lấy lợi, sao không thể được?

Tâm niệm Lữ Vân như điện xẹt, thoáng chốc tỉnh ngộ, nói:

- Không sai, chỉ cần ta có thể lừa đối thủ để hãn ra tay, chiêu thức mau nữa cũng có thể đối phó.

Lão cái cười nói:

- Ngộ tính rất cao! Chính là đạo lý này.

Lư Vân vui vẻ nói:

- Nghe quân tử nói chuyện một buổi còn hơn mười năm đọc sách. Thì ra võ công và binh pháp hoàn toàn tương thông.

Lúc này Lư Vân đã học thuộc lòng khẩu quyết tâm pháp, hẩn cẩn thận suy tư, gặp phải nan đề liền xuất ngôn hỏi. "Vô Song Liên Quyền" thâm ảo. Lão cái nhẫn nại giải thích. Lúc đầu Lư Vân cảm thấy rất nhiều vấn đề, càng về sau lời của lão cái khiến hẩn ngộ ra nhiều điều. Có điều phần lớn nghi vấn là thiên cổ võ học, trong chốc lát nghĩ cũng không ra được.

Hai người một hỏi một đáp, lão cái cũng có khi nghĩ không ra đáp án liền tự cân nhắc, Lư Vân ở một bên, bằng vào sở học binh pháp cũng đưa ra ý kiến.

Lại qua thêm mấy canh giờ, sắc trời sớm đã sáng lên. Giờ phút này Lư Vân không còn đặt câu hỏi mà chỉ nhắm mắt trường tư, hồi tưởng lại những ý chính trong tâm pháp lão cái đã chỉ dạy.

Lão cái nhìn hẩn hết sức khen ngợi.

Lại qua nửa canh giờ, Lư Vân chỉ cúi đầu trầm tư. Lão cái biết hẩn đang dốc lòng suy tư nên không quấy rầy, chỉ ngồi ở một bên quan sát. Đột nhiên như nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, hẩn cười dài một tiếng đứng dậy.

Lão cái thấy vẻ mặt hẩn vui mừng, cả cười nói:

- Thông hiểu rồi sao?

Lư Vân ha hả cười, nói:

- Sáng nghe Đạo, chiều chết cũng vui. Được tiền bối truyền công một đêm, vẫn bồi chung thân có lợi, xin nhận của ta một lạy.

Vừa nói vừa quỳ xuống.

Lão cái nâng hẳn dậy, cười nói:

- Hảo hài tử, ngộ tính của người thực không tầm thường, lần thụ nghiệp này chính ta cũng có lợi. Dựa vào nghiên cứu thảo luận đêm nay, ngày sau tất nhiên người sẽ thành tựu phi phàm.

Lão sờ đỉnh đầu Lư Vân ngợi khen, tiếp theo mỉm cười xoay người rời đi.

Lư Vân thấy lão rời đi thì không nỡ, vội đuổi theo kêu lên:

- Tiền bối! Người phải đi rồi sao?

Lão cái cười nói:

- Tiểu bằng hữu bảo trọng. Trời không tuyệt đường người, ngày sau người dù không thể dự thi, cũng có thể trong từ võ học tìm được một con đường sống. Dụng công nghiên cứu cho tốt đi, đừng cô phụ dụng ý của ta.

Lư Vân nghe lời này có thâm ý nhất thời sửng sốt, thầm nghĩ: "Sao lão biết ta không thể đi thi được nữa? Chẳng lẽ lão biết thân phận của ta?"

Nhưng dừng lại như vậy lão cái đã đi xa, Lư Vân hét lớn:

- Tiền bối! Tiền bối!

Chỉ thấy sáng sớm sương khói mờ hồ, khắp nơi chim kêu thật êm tai, hoa nở thật thơm nước, bóng dáng lão cái đã không còn.

Lư Vân thất vọng quay về phủ. Trên đường hồi tưởng tâm pháp của lão cái truyền lại thì trong lòng vui mừng vô hạn, ngộ ra thêm mỗi điều thì càng thêm cảm kích. Chỉ không biết lai lịch cùng mục đích của đối phương, nghe ý tứ lại như có biết hẳn.

Lư Vân thầm nghĩ: "Vị lão trượng này không rõ lai lịch, xuất hiện khi ta trong tuyệt cảnh, coi như là trời cao phái tới chỉ điểm ta. Muốn ta rõ ràng đạo lý trời không tuyệt đường người. Vậy ta gọi bộ này nội công là ‘Vô Tuyệt Tâm Pháp’!"

Lư Vân ngộ được tâm pháp thì nội lực tiến triển rất nhanh, trong thời gian ngắn ngủi mà cảm thấy thủ kinh càng lúc càng lớn. Chỉ mấy ngày mà không ngờ tiến triển như cả nửa năm, tự biết càng khổ luyện thì nội lực càng tinh tiến. Có điều hồi tưởng ngày ấy bị đòn hiểm của Bùi Thịnh Thanh, rõ ràng quyền cước của hắn vẫn chưa tinh thạo. Hắn quyết định khổ luyện từ đầu, mỗi ngày liền tìm nơi không người luyện "Vô Song Liên Quyền". Quyền pháp này trọng ý không trọng chiêu, rất hợp với tính tình Lư Vân. Khiến cả ngày hắn múa quyền đánh chưởng đến quên cả trời đất, quên đi đủ loại nhục nhã mà Nhị di nương đã gây ra.

Một ngày này, Lư Vân đang ở trong phòng khổ tư tâm pháp võ học, hắn thấy sắc trời đã tối liền thắp nến. Chợt tồn ý kịch liệt, bất giác khoa tay múa chân đánh ra một chưởng. Tức thời trong phòng trở nên tối đen, không ngờ chưởng phong đánh tắt nến.

Lư Vân cả kinh, thầm nghĩ: "Ta tiện tay một chưởng, lại có lực đạo lớn như vậy!"

Hắn lại đốt nến, lần này đứng cách năm thước, múa chưởng đánh tới cây nến. Chưởng phong khắp nơi, ánh nến liền vụt tắt đi, ngay cả giấy dán cửa sổ phía sau cũng bị rách một khe. Trong lòng hắn vừa mừng vừa sợ, lại nghiên cứu pháp môn vận kinh xuất chưởng, khiến cho lực đạo càng thêm mạnh mẽ, ngay cả cơm nước cũng bỏ quên ăn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Qua hơn nửa tháng, quản gia thấy thương thế của Lư Vân đã khỏi, liền phái hần trở lại thư phòng bắt đầu làm việc.

Lão gia không ở trong phủ, trong thư phòng không một bóng người. Lư Vân mỗi ngày vui vẻ nghiên cứu võ công. Chỉ là hần không muốn ở lại để chịu người khác hành hạ, quyết tâm rời khỏi Cố phủ. Mỗi khi nghĩ tới lúc Cố Tự Nguyên trở về, đó cũng là ngày bản thân từ biệt, trong lòng cảm thấy thực khổ sở.

Ngày lão gia hồi phủ, Lư Vân luyện công xong, liền thu thập đồ vật tùy thân gọn ghẽ, hôm nay đã là ngày cuối cùng hần sống tại Cố gia. Hần đứng ở cửa lớn, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, tuyết bay đầy trời, thời tiết đã vào tháng chạp, trên dưới Cố phủ đã bắt đầu quét dọn bố trí nghênh đón năm mới.

Lư Vân cười khổ, nghĩ đến giao thừa năm nay hần lại một mình phiêu bạt bên ngoài, không khỏi có điểm phiền não.

Đúng lúc này, chợt nghe bọn hạ nhân bên ngoài kêu lên:

- Lão gia đã về!

Một đám gia đình ở cửa lớn chạy ra nghênh đón. Lư Vân thấy Nhị di nương mỉm cười đi tới. Hần không muốn thấy nữ nhân này, liền chậm rãi lánh vào trong phủ.

Lư Vân một mình đứng ở trong, thấy hai cổ kiệu dừng ở cửa, từ trong kiệu thứ nhất bước xuống một nam tử gầy gò có điểm già nua, chính là Cố Tự Nguyên. Một chiếc kiệu khác đi xuống một nữ tử còn trẻ, nhìn xa không rõ diện mạo, ngũ quan mờ ảo có phần tú lệ, chắc là thiên kim tiểu thư của Cố gia.

Đám người nghênh đón vui sướng hân hoan. Lữ Vân thì ngơ ngác nhìn, trong lòng bi thương một trận. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, yên lặng nhìn những bông tuyết lất phất tung bay.

Qua gần nửa canh giờ, Lữ Vân trở về kho củi lấy hành lý, nghĩ tới lát nữa không biết mở lời thế nào để từ biệt Cố Tự Nguyên, trong lòng cảm thấy có chút phiền muộn xen lẫn đau lòng.

Đang lúc cảm khái chợt thấy A Phúc chạy vào, kêu lên:

- A Vân, lão gia tìm người khắp nơi!

Lữ Vân gật đầu, nói:

- Ta sẽ tới ngay.

Hắn thở dài một tiếng cầm lấy hành trang, tự biết không cách nào né tránh, đành kiên trì đến gặp mặt chào từ biệt.

Đi vào thư phòng đã thấy Cố Tự Nguyên ha hả cười to, nói:

- Vân nhi, con đi đâu đó? Ta cho người tìm con khắp nơi!

Lữ Vân vâng một tiếng, nói:

- Tiểu điệt thấy tuyết rơi bất giác liền ngấm một lát, không biết Cố bá bá đang tìm, thật sự cáo lỗi.

Cố Tự Nguyên cười nói:

- Con ngấm tuyết sao không báo cùng ta một tiếng? Hai ta hai chén một bầu rượu. Ngấm tuyết trắng kia nhẹ bay mà tâm tình đại sự thiên hạ, chẳng phải

mỹ diệu sao!

Lữ Vân thấy Cố Tự Nguyên vẫn xem trọng hẳn, không biết phải cáo biệt ra sao, trong lòng cảm thấy day dứt.

Cố Tự Nguyên cười nói:

- Ta đến Tô Châu một chuyến, tìm vài món đồ vật cho con, xem này!

Vừa nói vừa xuất ra vài món đồ quý báu. Chỉ thấy là một cây bút lông cực phẩm nạm vàng làm bằng lông của Tử Mao Lang Hào, còn lại có một cái nghiên mực cổ họa hình long vân, đều là trân phẩm hiếm thấy.

Lữ Vân vội vàng khoát tay nói:

- Cố bá bá, con xuất thân hàn vi, không quen dùng đồ quý báu như vậy!

Cố Tự Nguyên nói:

- Vân nhi, con đã là phụ tá của ta, sao lại không có bút nghiên? Sau này hồi kinh, con còn phải đảm nhiệm chức Tham nghị trong bộ binh!

Lữ Vân cả kinh, nói:

- Tiểu điệt xuất thân hàn vi, thân không có công danh, há có thể đảm nhận chức vị quan trọng bậc này?

Cố Tự Nguyên cười nói:

- Bằng vào văn tài của con phải đỗ qua cử nhân tiến sĩ, có gì mà khách khí? Trước tiên cứ làm việc trong nha môn của ta, tới năm sau lại đi thi Đình. Cố bá bá dám chắc nhất định con sẽ tên đề bảng vàng!

Lư Vân lắc đầu nói:

- Cố bá bá đối đãi như vậy, tiểu diệt thật không biết phải hồi báo thế nào. Chỉ là người không thể vì một mình con mà phá hủy điển chương chế độ, cuối cùng không thể được.

Cố Tự Nguyên than một tiếng, trách cứ hai câu:

- Con... Tiểu hài tử này, hiện nay trong triều đình có ai mà không đề bạt môn sinh nhà họ? Khoa khảo lớn thế nào thì khi chấm bài cũng có thể nhận ra chữ viết môn sinh, tự đề bạt người một nhà, con thật sự là chưa hiểu chuyện!

Lư Vân cười khổ nói:

- Cố bá bá, Lư Vân tuy là người có ba phần đầu gối, nhưng cũng không phải người không hiểu chuyện.

Hắn vừa nói vừa cắn răng một cái, bỗng quỳ gối trước Cố Tự Nguyên.

Cố Tự Nguyên cả kinh nói:

- Làm cái gì vậy? Ta không hề giận con, con là người chính trực, không muốn đi cửa sau làm quan cũng là tốt, mau đứng lên!

Lư Vân quỳ trên mặt đất, nước mắt nói:

- Cố bá bá, chịu ân sâu của người, Lư Vân suốt đời không quên. Chỉ là tiểu diệt rời xa cố hương đã lâu, lúc này muốn trở về một lần. Hôm nay đặc biệt tới từ biệt Cố bá bá.

Cố Tự Nguyên cả kinh, run giọng nói:

- Mọi sự đang tốt lành, con... vì sao phải đi?

Lư Vân không đáp mà đập đầu ba lần, chậm rãi đứng dậy nói:

- Tiểu diệt chúc Cố bá bá thượng kinh nhậm chức, mọi sự như ý.

Cố Tự Nguyên lo lắng vạn phần, không khuyên giải được thì tâm niệm lưu chuyển, lại nhớ tới mấy người trong nhà đều không thích Lư Vân, lúc này lớn tiếng nói:

- Có phải Nhị di nương làm con tức giận phải không? Cứ nói với ta! Cố bá bá sẽ lấy lại công đạo cho con!

Lư Vân lắc đầu nói:

- Nhị di nương đối đãi tốt lắm, Cố bá bá đừng trách oan người.

Hắn không muốn làm khó cho Cố Tự Nguyên, Nhị di nương là thiếp yêu, Bùi Thịnh Thanh lại là con rể tương lai của lão. Nếu hắn đem chuyện Bùi Thịnh Thanh đả thương hắn nói ra, Cố Tự Nguyên có thể xử lý ra sao? Chỉ là làm khó cho người ta mà thôi, căn bản không thể giải quyết gì. Lúc này hắn một thân luyện võ nghệ, dù là lăn lộn trong giang hồ cũng có đường sinh tồn, cần gì phải làm môn hạ để người bao che?

Lư Vân khẽ thở dài, nói:

- Cáo từ, Cố bá bá.

Liền xoay người đi ra.

Cố Tự Nguyên vừa vội lại vừa hoảng, nếu để hài tử này rời khỏi đây. Ngày sau lưu lạc giang hồ suy bại, chỉ sợ mai một đi một thân tài hoa, thì lão đành lòng làm sao được? Lúc này lão gấp đến độ oa oa kêu to, mặc dù năm gần sáu mươi lại như đứa tiểu nhi.

Mắt thấy Lư Vân rời khỏi cửa, Cố Tự Nguyên tiến lên ngăn cản, kêu lên:

- Vân nhi! Nếu con thật tâm lo lắng về cố hương, đợi khi chúng ta bắc tiến vào kinh thành, sẽ thuận đường trở về Sơn Đông xem một lần. Con cần gì phải đi ngay bây giờ? Rốt cuộc ai làm khó dễ con, nói cho ta biết! Cố bá bá không thể để con chịu ủy khuất thế này!

Lão biết chuyển Lư Vân rời đi tất có ẩn tình, liền quyết tâm hỏi rõ ràng.

Lư Vân cười khố, nói:

- Cố bá bá không cần như vậy, là tự tiểu diệt muốn đi, không liên quan đến ai cả.

Cố Tự Nguyên lớn tiếng nói:

- Đừng dấu diếm ta, Con... cứ nói đi!

A Phúc ở một bên bỗng nói:

- Lão gia người không biết, những ngày người không có nhà. A Vân bị những người đó làm cho bị thảm không ít a!

Cố Tự Nguyên cả kinh:

- Cái gì!

A Phúc nhìn Lư Vân một chút, nói:

- Lão gia, nếu ta nói ra, người cần phải bảo đảm cho tiểu nhân một mạng!

Lư Vân chậm rãi lắc đầu, nói:

- Không cần nhiều chuyện!

Cố Tự Nguyên lại lớn tiếng nói:

- A Phúc! Cứ nói, không phải sợ cái gì!

A Phúc thấy có chỗ dựa, liền kể rõ năm rõ mười sự tình Bùi Thịnh Thanh đánh Lư Vân ra sao, Nhị di nương đe dọa hãm thế nào, đều nói tuốt ra.

Cố Tự Nguyên nghe xong thì tức đến xanh mặt, cả giận nói:

- Giỏi! Giỏi cho một tên Bùi thiếu gia! Dám đến bốn phủ đánh khách quý của ta, Tiểu Lan còn có gan che chở hãm, thiên hạ lại có chuyện khốn nạn như vậy.

Lão thử hồn hển một trận, lại nói:

- Vân nhi, đừng vội đi, ta nhất định lấy lại công đạo cho con!

Lư Vân đang muốn khuyên giải, chợt nghe tiếng của một nữ nhân:

- Lão gia, các người đang nói cái gì đó? Làm gì lại hô to gọi nhỏ như vậy.

Đám người quay lại nhìn, thì ra chính là Nhị di nương đã đến.

Cố Tự Nguyên thấy nàng tới, trong lòng càng giận quất:

- Tiểu Lan, nàng bao che khuyết điểm như vậy sao? Bùi Thịnh Thanh đánh người như vậy, nàng đã không quản, không ngờ lại còn đe dọa Vân nhi, cấm không để hần nói cho ta biết! Nàng... Người là cái giống gì?

Nhị di nương hoa dung thất sắc đi tới trước người Cố Tự Nguyên, nước mắt chảy xuống khóc ròng nói:

- Lão gia, vì chút chuyện nhỏ mà mắng ta ngay trước mặt hạ nhân thế sao?

Cố Tự Nguyên quát:

- Đánh người trọng thương, người còn nói là việc nhỏ?

Nhị di nương nước mắt như mưa, nói:

- Lão gia, ta... Ta không phải hoàn toàn mặc kệ, ta đã gọi quản gia cấp cho hài tử này một số tiền, lại bảo người thay hần làm việc, để hần dưỡng thương cho tốt. Lão gia còn muốn sao? Chẳng lẽ muốn ta phải quỳ xuống xin lỗi hần sao?

Cố Tự Nguyên nghe nàng nói đáng thương, khí giận cũng tiêu tan vài phần. Lão thở dài, nói:

- Người không bảo Thịnh Thanh xin lỗi Vân nhi, chính là không đúng.

Nhị di nương khóc ròng nói:

- Lão gia, ta chẳng qua là một di nương của Cố gia, ta dựa vào cái gì mà bảo đại thiếu gia của Bùi gia đến nhận lỗi? Lão gia, ta còn không biết giao tình giữa người cùng Bùi lão gia thế nào sao? Ta có thể phá hủy mối giao tình này sao?

Cố Tự Nguyên nghĩ lại, lời của Nhị di nương không phải hoàn toàn vô lý, đành thở dài một tiếng, nói:

- Thịnh Thanh hài tử này, ai! Ta kỳ vọng cao đối với hắn như vậy, thế nhưng hắn lại làm ra sự tình này.

Khẩu khí của lão đã dịu đi rất nhiều. Nhị di nương thấy lão gia đã nói lỏng, trong lòng vui vẻ, liền nói:

- Vậy chúng ta nghĩ biện pháp gọi Thịnh Thanh đến vấn tội, ngày sau bồi thường Vân nhi cho tốt, được chăng lão gia?

Cố Tự Nguyên gật đầu nói:

- Như thế được rồi. Tiểu Lan, nàng tới khuyên nhủ Vân nhi, đừng để hắn đòi đi nữa.

Nhị di nương ngạc nhiên nói:

- Hắn muốn đi, thật vậy chăng?

Cố Tự Nguyên thở dài một tiếng, gật đầu.

Nhị di nương ồ một tiếng, đi tới bên người Lữ Vân, hỏi:

- Người muốn đi, tại sao? Người hận ta đối đãi không tốt với người sao?

Lữ Vân lắc đầu nói:

- Lữ Vân không dám.

Nhị di nương hạ thấp âm thanh, nói:

- Họ Lữ kia, người thành thật cho ta một chút, ngoan ngoãn ở lại. Qua năm sau khi lão gia lên Bắc Kinh, đến lúc đó người muốn đi đâu thì đi ta không quản, người chết muốn sống thế nào thì tùy.

Lữ Vân hừ một tiếng, cũng hạ thấp yết hầu nói:

- Lữ mỗ muốn đi là đi, sao có thể để hạng người như người muốn gì được nấy!

Hắn đã quyết ý ra đi, không muốn nhảm nhí thêm cùng hạng người như Nhị di nương, nói chuyện liền không hề nhẫn nhịn.

Nhị di nương ghé vào lỗ tai hắn, thấp giọng cười lạnh nói:

- Họ Lữ, người đừng nghĩ đấu với lão nương. Nói cho người biết, nếu hôm nay người dám rời Cố gia một bước, ta đảm bảo người tự do ở Dương Châu không đầy một ngày. Ta chỉ cần tới nha môn, tùy tiện cáo người tội danh ăn cắp rồi bỏ trốn, người chịu nổi sao?

Lữ Vân ngẩn ra, thấp giọng nói:

- Xem như người lợi hại!

Nhị di nương lạnh lùng thốt:

- Người ngoan ngoãn ở lại đây đến hết năm cho ta, sau này sẽ không ai đến làm phiền người nữa.

Lữ Vân hừ một tiếng, im lặng không nói.

Nhị di nương thấy Lư Vân đã khuất phục, liền hướng sang Cố Tự Nguyên dịu dàng nói:

- Lão gia, Vân nhi đã nguyện ý lưu lại, thật tốt quá!

Cố Tự Nguyên mừng rỡ nói:

- Vân nhi! Vân nhi! Con không đi nữa chứ?

Nhị di nương cười nói:

- Người còn không trả lời lão gia?

Lư Vân thấp giọng nói:

- Cố bá bá xin yên tâm, ta... Con không đi nữa.

Cố Tự Nguyên ha hả cười nói:

- Tốt! Thật tốt quá!

Không ngờ hai hàng lệ già lại chảy xuống. Nhị di nương cùng Lư Vân đều cả kinh trong lòng. Lư Vân thầm nghĩ: “Cố bá bá đối trân trọng ta giống như thân tử. Ta tùy tiện mà đi nhất định sẽ khiến người thương tâm vô cùng. Ta không thể nói đi thì đi như vậy.”

Còn Nhị di nương lại thầm nghĩ: “Lão gia thực sự thích hài tử này, ta phải cẩn thận một chút. Ta muốn đuổi tiểu tử này đi tuyệt không thể lộ ra dấu vết, muốn để lão gia tin tưởng thì chính là bản thân hăn tự ý rời đi.”

Cố Tự Nguyên lau nước mắt, nói:

- Ai! Thật sự là... Sắp sang năm mới mà ta còn bộ dáng như vậy. Tiểu Lan, giao thừa năm nay, chúng ta để Vân nhi cùng đón giao thừa đi!

Nhị di nương cả kinh, nàng sợ nhất là lão gia đề cập sự tình này, nhất thời lo lắng nên không lựa lời, lớn tiếng nói:

- Lão gia a! Loại hạ nhân này sao có thể được dự tiệc như vậy, người đừng nhắc lại sự tình này!

Cố Tự Nguyên thấy di nương buông lời vô lễ, trước mặt Lữ Vân nói lời hèn hạ, nhất thời trong lòng khấn trương, đỏ bừng lên mặt lớn tiếng quát:

- Cái gì hạ nhân? Người nói cái gì?

Lão biết Lữ Vân là hài tử cương cường, sợ hãi nghe xong bực mình, đến lúc đó lại muốn rời đi.

Nhị di nương thấy lão gia tức giận, vội cúi đầu im lặng.

Lữ Vân thấy Cố Tự Nguyên vì một kẻ ngoại nhân như mình mà không tiếc mạng người nhà, trong lòng khó chịu lập tức nói:

- Cố bá bá, tiểu diệt tử nhỏ không biết lễ mạo, không quen dự những đại tiệc, người cũng đừng làm khó nữa. Ta cùng A Phúc, quản gia ở một chỗ mừng năm mới, không phải rất tốt sao?

Cố Tự Nguyên liên tục khổ khuyên nhưng Lữ Vân không muốn lão tranh chấp cùng người nhà nên kiên quyết từ chối. Cố Tự Nguyên đành phải thôi.

Đám người náo loạn như vậy một hồi, rốt cuộc phải khiển trách Bùi Thịnh Thanh ra sao, bồi thường cho Lữ Vân thế nào vẫn không hề định luận tới. Nhị di nương lại thầm thông tri cho Bùi Thịnh Thanh, rằng lễ mừng năm

mới này đừng có đến chúc tết, đợi khi lão gia đi Bắc Kinh rồi hãy nói. Lần này nàng bị Lư Vân làm cho bẽ mặt. Quân gia đã lén lấy đi hai mươi lạng bạc, đã khiến nàng nghĩ rằng không ngờ sau khi hăn thu bạc lại vẫn cáo trạng lên lão gia, cảm thấy thâm hận nên tương lai quyết ý phải trả thù.

Đêm giao thừa, trên dưới Cố gia đều ở chúc mừng. Bọn hạ nhân khổ cực một năm, tranh thủ thời gian nhàn rỗi hiếm có, mỗi người đều đánh bạc uống rượu. A Phúc tìm Lư Vân đi chơi, Lư Vân từ chối bảo rằng mình không khỏe, một mình ở trong phòng tĩnh tọa. Hồi tưởng tới chuyện năm cũ, nhớ năm ngoái còn đang ở đại lao Sơn Đông sinh tử chưa rõ, bị quan sai đánh cho chết đi sống lại. Năm nay đã có được nơi ở an ổn, đây là ơn trời cao ban xuống, há có thể hi vọng gì thêm? Nghĩ đến điều này, đủ loại vũ nhục của Nhị di nương cũng không tính là gì. Hăn nghe tiếng pháo nổ không ngừng trong thành, nhớ tới chuyện cũ năm xưa thì trong lòng cảm khái vô hạn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Đầu năm đi qua, Cố Tự Nguyên phải tới Bắc Kinh, trước khi đi lão còn đến tìm Lữ Vân, dặn dò nhiều điều, muốn Lữ Vân chờ lão trở về, quyết không cho phép hắn tự ý rời đi một lần nữa.

Lữ Vân thấy ngày ấy Cố Tự Nguyên rơi lệ vì hắn, biết lão quả thật trân trọng bản thân, khắc ghi phần ân nghĩa này thì hắn tuyệt không thể ngang ngạnh. Thầm nghĩ: “Chỉ cần Nhị di nương không đến khi nhục ta, ta cần gì phải khiến Cố bá bá thương tâm? Đến lúc người trở về không gặp ta, nhất định sẽ rất bi thương.”

Liền nói:

- Tiểu điệt đáp ứng Cố bá bá, bất kể phát sinh chuyện gì, nhất định sẽ chờ Cố bá bá trở về.

Cố Tự Nguyên cũng nhiều phen cảnh báo cho Nhị di nương, bảo nàng tuyệt đối không được vô sự đi trêu chọc Lữ Vân.

Nhị di nương cười nói:

- Nếu hắn tự rời đi, sao ta có thể ngăn được?

Cố Tự Nguyên trừng nàng liếc mắt một cái, nói:

- Chỉ cần nàng không đi tìm hắc gây phiền toái, hắc cần gì phải đi?

Nhị di nương ngoài miệng đáp ứng nhưng trong lòng nghĩ: “Tiểu tử này nếu dám đắc tội với ta, dù thế nào ta cũng sẽ có biện pháp thu thập hắc.”

Đến tết Nguyên tiêu, trong thành Dương Châu đèn đuốc sáng choang. Cả một vùng sông nước thả đầy những chiếc đèn hoa đủ mọi màu sắc, hết sức rực rỡ. Ngày hôm đó theo tập tục, dân chúng đến trong thành ngắm hoa đèn giải câu đối. Biển người như thủy triều mãnh liệt, đúng là cảnh đẹp thái bình an lạc. Cố gia là đại gia ở Giang Nam, hôm đó trong nhà cũng phi thường náo nhiệt. Hơn nữa tin tức Cố Tự Nguyên nhậm chức Binh bộ Thượng thư sớm đã truyền ra. Lúc này dù lão đã vào kinh thành nhưng các thân hữu đến chúc mừng nối liền không dứt, chính xác là chen lấn như sắp làm đổ cửa lớn của Cố gia.

Bùi Thịnh Thanh vốn là họ hàng xa của Cố gia, chỉ vì chuyện ấu đả Lư Vân vỡ lở ra mà thủy chung không dám tới nhà tới chơi, khó khăn lắm Cố Tự Nguyên mới vào kinh, liền vội tới nhà chúc tết. Nhị di nương thấy hắc đến thì mặt mày hớn hở, nói với Cố Thiển Hề:

- Hôm nay là hội hoa đăng đẹp mắt hiếm thấy trong thành, các con tuổi trẻ đừng ở trong nhà, hãy ra bên ngoài một chút đi.

Ý định của Nhị di nương là phải tác hợp cho bọn họ.

Lại nghe Cố Thiển Hề nói:

- Hội hoa đăng thì có gì đẹp? Không phải vẫn như hàng năm sao?

Bùi Thịnh Thanh cười nói:

- Thiển nhi đừng làm mất hứng như vậy, thiên kim Tuần phủ Lý đại nhân, tiểu thư Hàn lâm Triệu gia, hôm nay cũng đi ngắm hoa đăng a! Nàng đẹp như hoa như ngọc, động lòng người như vậy, sao có thể không đi? Nếu nàng không đi, không có Dương Châu đệ nhất mỹ nữ chúng ta, chẳng phải hội hoa đăng quá mức nhàm chán sao?

Cố Thiển Hề lắc đầu cười nói:

- Huynh cầm kỳ thi họa cái gì cũng không biết, chỉ có ngọt miệng mà lấy lòng được không ít các cô nương a.

Bùi Thịnh Thanh cười nói:

- Người khác thích cũng vô dụng, quan trọng là nàng thích nghe mới hay! Nếu nàng thích, mỗi ngày ta đều tới nói cho nàng nghe.

Cố Thiển Hề mỉm cười, nói:

- Huynh vẫn còn phải theo học chính kinh, đừng mỗi ngày chỉ biết rong chơi.

Cố phu nhân thấy hai người lại đấu khẩu, lắc đầu nói:

- Hôm nay là lễ mừng năm mới, Thiển nhi nói chuyện đừng khắc khẩu như vậy. Tân khách trong nhà nhiều, nếu con không ra ngoài cùng Thịnh Thanh, liền phải bồi tiếp mấy vị phu nhân thái thái tâm sự, học phong phạm thực nữ của người ta. Nữ hài như con cả ngày chỉ biết đàm thi luận họa, nương sợ tương lai không gả đi được!

Bùi Thịnh Thanh vội nói:

- Thiển nhi sao không gả được, còn có ta ở đây!

Cố Thiển Hề trừng mắt, thở dài nói:

- Đúng là một tên công tử bột.

Cố Thiển Hề sợ nhất nói việc nhà cùng đám phu nhân quan gia, cho dù trói nàng lại còn dễ chịu hơn như vậy, đành đồng ý đi ngắm đèn cùng Bùi Thịnh Thanh.

Cố Thiển Hề mang theo nha hoàn tùy thân Tiểu Hồng, hai người chậm rãi dạo trong thành. Bùi Thịnh Thanh theo sau quần lấy ba hoa một hồi, hẳn hy vọng có thể khiến cho Cố Thiển Hề vui mừng. Hắn thấy sáng mắt nàng trong suốt, mặt đẹp như đào lý, xinh đẹp làm người khác nói không nên lời, lập tức càng quần chặt theo nàng khắp nơi.

Bỗng nhiên đằng trước xuất hiện một đám nam nữ trẻ tuổi mặc trang phục hoa gấm. Đây đều là đám bạn thường ngày của Bùi Thịnh Thanh, những người này gia thế rất lớn, là đệ tử của quan lại vùng Giang Nam. Bùi Thịnh Thanh liền tới chào bọn họ, Cố Thiển Hề bình thường không gặp nên không biết ai.

Những người này gia thế rất tốt, mấy nam tử trong đó thấy Cố Thiển Hề xinh đẹp thì thầm yêu thích, có ý phân cao thấp cùng Bùi Thịnh Thanh. Đám người tán dóc, một gã nam tử cười nói:

- Bùi huynh, lệnh tôn còn đang dạy học sao? Lúc nào trở về triều đình nhậm chức quan đây?

Bùi Thịnh Thanh đỏ mặt lên, hẳn hận nhất là người ngoài nhắc đến điều này. Mấy nam nữ này xuất thân hiển hách, trong nhà không phải có kẻ trọng yếu trong triều thì cũng là quan lại địa phương. Hắn sợ những người kia châm biếm nên nhất thời ấp úng, miễn cưỡng cười nói:

- Gia phụ khoảng hai năm nữa sẽ đi Bắc Kinh! Đến lúc đó nhất định có thể nhậm chức thượng thư, nhỏ nhất cũng cỡ Tuần phủ.

Người nọ cười nói:

- Còn phải hai năm a! Vẫn còn sớm a! Bùi huynh người đừng nóng, lệnh tôn sớm muộn sẽ làm quan.

Trong lời nói có phần coi thường.

Cố Thiến Hề nghe Bùi Thịnh Thanh thuận miệng nói vậy thì trong lòng không thích, lạnh lùng thốt:

- Thịnh ca, dạy học tốt hơn so với làm quan nhiều. Bùi bá bá rất khác với đám người thế tục, thật ra bản thân người không muốn làm quan.

Người nọ mắt nhìn Cố Thiến Hề, mỉm cười nói:

- Vị cô nương này là tiểu thư nhà nào? Bùi huynh dẫn kiến cho ta được chăng?

Bùi Thịnh Thanh nhìn mặt mà đoán được sắc, hắn luôn lấy nữ tử thanh mai trúc mã này để làm oai với chúng bạn, lại biết nàng tám chín phần sẽ là thê tử tương lai, nói:

- Vị này chính thiên kim của Tiền công bộ thị lang Cố đại nhân, người cứ gọi nàng là Cố đại tiểu thư là được.

Vừa nói vừa giới thiệu Cố Thiến Hề cho người nọ.

Người nọ nghe mấy chữ Tiền công bộ thị lang Cố đại nhân thì chỉ ồ một tiếng, cho rằng là một quan viên nhàn cư ở nhà cho qua ngày.

Phụ thân người nọ cũng là quan viên trong triều, chức quan không lớn không nhỏ nhưng kiêu căng quen rồi, thần thái liền cao ngạo nói:

- Thì ra là thiên kim của Cố tiên sinh! Cô nương rảnh rồi thì có thể đến nhà của ta một chút. Phụ thân ta nếu thích cô, sẽ hữu ích đối với quan lộ của lệnh tôn.

Bùi Thịnh Thanh Một ở bên, nghe xong lời này thì lộ vẻ sợ hãi. Hẳn biết gia thế của người nọ rất cao, chỉ sợ Cố Thiến Hề sẽ đáp ứng, nhất thời gấp đến độ không biết làm sao cho phải.

Lại nghe Cố Thiến Hề thản nhiên nói:

- Tiểu nữ tử thân trong phủ sâu, rất ít đi ra ngoài, xin tâm lĩnh hảo ý của công tử.

Người nọ cười nói:

- Cô phải tới nhà của ta mới biết được cái gì gọi là hào phú! Đừng sợ gặp phụ thân ta, người tuy là quan tuy lớn nhưng luôn khách khí với mọi người.

Lúc này chuyện Cố Tự Nguyên thăng nhiệm Binh bộ thượng thư chưa được ban bố. Người kia không biết việc này, khẩu khí không khỏi cuồng ngạo.

Cố Thiến Hề mỉm cười, quay đầu xem hoa đăng mà không hề đáp, thần thái có điểm băng lãnh.

Đám nam nữ kia thấy Cố Thiến Hề lạnh lùng không để ý tới người khác thì mất hứng, liền lôi kéo Bùi Thịnh Thanh đi xem diễn tuồng.

Bùi Thịnh Thanh vội nói:

- Thiến nhi, hoa đăng này nhìn tới nhìn lui chỉ là như vậy, chỉ bằng cùng chúng ta đi xem trò vui khác!

Cố Thiến Hề nói:

- Huynh muốn đi thì cứ đi! Ta ở chỗ này được rồi.

Bùi Thịnh Thanh nhìn đèn lồng đến rầu rĩ cả lòng, thầm nghĩ đi cùng đám bạn xem tuồng thì hay hơn, liền nói:

- Được rồi! Ta đi rồi về ngay, nàng ở đây đừng đi loạn một mình.

Cố Thiến Hề lại dời bước trong thành, nhìn thấy một chỗ hoa đăng lịch sự tao nhã, thủ pháp vẽ hoa cỏ trên đèn không tầm thường. Nàng liền dừng bước nhìn kỹ, nói với nha hoàn Tiểu Hồng:

- Bút pháp có điểm rất khác biệt, Tiểu Hồng người nhìn ra gì chăng?

Tiểu Hồng cười nói:

- Tiểu thư, người hỏi ta không phải là hỏi cho vui hay sao? Ta sao biết được?

Cố Thiến Hề từ chối cho ý kiến, chỉ cảm thấy mọi thứ nhàm chán, ngay cả một người nói chuyện cũng không có. Nàng sâu kín thở dài, nhẹ giọng ngâm:

- Năm ngoái đêm nguyên tiêu, Chợ hoa đèn sáng rực (1)

Nàng đang ngâm chính là bài thơ của Tống đại văn hào Âu Dương Tu, nói về chuyện xưa của một đôi nam nữ trong đêm nguyên tiêu. Lúc này nhẹ giọng ngâm nga, dường như đang cảm khái vô tận.

Tâm hồn thiếu nữ đang tịch liêu, chợt nghe sau lưng một người tiếp lời :

- Ngọn liễu mảnh trắng treo, Hoàng hôn người hẹn ước.

Chính là hai câu sau của bài thơ.

Cố Thiển Hề khẽ kinh hô, quay đầu lại chỉ thấy một người mày kiếm mắt phượng, thân dài như cây ngọc, miệng nở nụ cười đang cúi đầu nhìn mình. Cố Thiển Hề chợt đỏ mặt lên, trống ngực đập thình thịch, gấp rút quay đầu đi. Bất quá chỉ chốc lát sau, nàng quay đầu đã không thấy người nọ.

Cố Thiển Hề định thần lại, chợt thấy đằng trước ồn ào tiếng người, một đám người đang giải những câu đối. Nàng lắc đầu than nhẹ một tiếng, liền đi về phía trước.

Chủ tớ hai người đứng ở xa xa nhìn lại, Tiểu Hồng cười nói:

- Tiểu thư, hay là chúng ta đến xem đi?

Cố Thiển Hề khẽ cười một tiếng, thần sắc có điểm ảm đạm.

Nàng xem trong chốc lát, chỉ thấy hội đồ đèn ở kia như có người liên tiếp giải được nan đề. Câu đối trước sau nối tiếp thú vị, liền ngừng chân lại mà không vội mà rời đi.

Chợt nghe lão nhân quản thưởng trong hội cười nói:

- Vị công tử này, lão phu yết thị câu đố ở đây vài chục năm rồi, còn chưa từng thấy một người liên tiếp phá được mười đề, người không ngại thì thử một lần.

Đã thấy một thanh niên cầm bút lông, đang cúi đầu suy tư trước bảng. Câu đố trên bảng đã bị hằn đáp ra bảy đề, chẳng trách hội này tụ tập rất nhiều người quan sát như vậy.

Cố Thiển Hề cảm thấy tò mò, liền nghiêng đầu nhìn lại. Chỉ thấy thanh niên công tử kia bộ dáng hưng phấn kia chính là người vừa đứng ở sau lưng nàng. Cố Thiển Hề mỉm cười, thầm nghĩ:

- Xem ra người này học vấn uyên bác, lại chịu không nổi tịch mịch, không biết lai lịch thế nào.

Đang nhìn thì thanh niên kia đi ra phía trước, lại viết thêm hai đáp án. Đám người đứng xem nhao nhao hoan hô, đều chăm chú xem hằn phá giải liên đề thứ mười.

Người nọ gặp phải câu này thì chột lâm vào khổ tư, trên đèn kia có viết tám chữ:

- “Điều ác chương trung” (2), đoán một danh tướng.

Cố Thiển Hề tâm tư mẩn tiệp, trầm ngâm liền biết đáp án nhưng người nọ vẫn còn suy tư, mấy lão nhân ở ngoài cười nói:

- Tiểu tử mau một chút! Trời sắp sáng rồi!

Cố Thiển Hề bất giác nhẹ giọng nói:

- “Điều ác chương trung” mau đoán tên của một đại tướng thời tam quốc!

Ngũ thanh tuy nhỏ nhưng người này đã nghe thấy, hắc bồng tỉnh đại ngộ cười nói:

- “Điều ác chương trung”, đúng vậy! Đây không phải là Trương Phi sao?

Lão nhân nọ quần hội cười nói:

- Công tử thật không đơn giản! Chính là Trương Phi!

Đám người đứng xem sôi nổi vỗ tay.

Người nọ quay đầu nhìn phía Cổ Thiển Hề rồi khom người vái chào, cười nói:

- Được cô nương chỉ điểm, tiểu sinh thật may mắn.

Cổ Thiển Hề mỉm cười đáp lễ:

- Công tử tài trí hơn người, không nên quá khiêm tốn.

Hai người nhìn nhau cười rồi cùng rời khỏi đám đông.

Cổ Thiển Hề nghe khi hắc nói thì uốn lưỡi chính gốc Quan thoại, liền hỏi:

- Nghe khẩu âm của công tử, tựa hồ không phải người bản địa Dương Châu?

Người nọ vuốt cằm nói:

- Không sai, tại hạ là người phương bắc, đến Dương Châu đã đầy một năm.

Cố Thiển Hề gật đầu, hai người sóng vai mà đi, lại hỏi:

- Công tử tới đây đã một năm, cảm thấy Dương Châu so với phương bắc thế nào?

Người nọ mỉm cười nói:

- Dương Châu phong tình danh mãn thiên hạ, danh sĩ tài nữ vô số. Trước kia ta nghe thì cảm thấy là người thối phồng, giờ được tận mắt thấy ...

Cố Thiển Hề mỉm cười tiếp lời:

- Sợ rằng cảm giác thất vọng?

Người nọ cười nói:

- Danh sĩ thế nào còn chưa biết, nhưng tài nữ thật sự bất hư truyền.

Cố Thiển Hề cười khúc khích, biết hẳn đang nói về nàng, liền nói:

- Công tử nếu ở tại Dương Châu làm người bản địa chúng ta, không lo Dương Châu không có danh sĩ.

Người nọ cười ha hả:

- Ta một nghèo hai trắng, tính là danh sĩ gì?

Cố Thiển Hề mỉm cười nói:

- Công tử nói giỡn rồi.

Khi hai người nói chuyện ngắm đèn chung quanh, Tiểu Hồng không dám tới quấy rầy, chỉ mỉm cười tránh ở xa chờ đợi.

Biển người vắng lai thật là phồn hoa, công tử nọ thấy trên đường không thiếu hội đồ đèn, không thiếu người của các học quán tự miếu Dương Châu tới trợ hứng, liền hỏi:

- Cô nương tài hoa rất cao, sao không đi giải câu đố cho vui?

Cố Thiển Hề thản nhiên cười, nói:

- Nếu ta còn đáp không nổi, xin hãy công tử cũng giúp ta.

Công tử nọ lắc đầu, cười khố nói:

- Sợ phải để cho ta trở về xem thêm một năm thư điển, mới có thể giúp được cô nương.

Cố Thiển Hề cười nói:

- Công tử đáp đúng mười đề mục đồ đèn mà chưa ai giải nổi, cần gì quá khiêm tốn như vậy.

Công tử nọ cũng cười:

- Nếu cô nương ra tay, chỉ sợ tại hạ lập tức sẽ bị vượt qua.

Hai người cùng nhau cười to.

Đang đi chợt thấy Bùi Thịnh Thanh vội vã chạy tới. Cố Thiển Hề cau mày nói:

- Lại là hân! Chúng ta lánh đi một lát.

Vừa quay đầu thì công tử nọ đã đi mất. Cổ Thiển Hề vội khởi chân ngọc, dỗi mắt nhìn lại nhưng không thấy người nọ.

Trong lòng nàng chợt dâng lên một trận buồn vô cớ. Bùi Thịnh Thanh chạy tới bên người nàng, nói:

- Thiển nhi, người vừa rồi là ai?

Cổ Thiển Hề tức giận nói:

- Huynh xem hí kịch xem thế nào?

Bùi Thịnh Thanh liền nói:

- Tốt a! Hôm nay diễn chính là Bát Tiên Quá Hải, Hà tiên cô thật không tầm thường...

Cổ Thiển Hề nghe cho có lệ, khước mắt lại tìm kiếm người nọ khắp nơi. Chẳng qua công tử nọ lại biến mất không thấy.

Cổ Thiển Hề trở về trong phủ. Nhị di nương kéo Bùi Thịnh Thanh lại hỏi:

- Các con đi chơi có cao hứng chăng?

Bùi Thịnh Thanh nói:

- Sau khi con đi xem hí kịch, Thiển nhi đã cùng một người ngắm hoa đăng.

Nhị di nương tức giận đến muốn hôn mê, mắng:

- Thịnh Thanh a, con không phải là tiểu hài tử nữa, loại chuyện nam nữ này còn muốn biểu di phải dạy con sao? Bản thân chỉ lo đi chơi, lạnh nhạt với tiểu thư người ta, muốn ta giúp con làm sao?

Hai người lại nhìn Cổ Thiển Hề, nàng sớm đã trở về phòng ngủ.

Cổ Thiển Hề thay đổi y phục, một tay chống cằm ngơ ngẩn bần thần.

Tiểu Hồng cười ý nhị nói:

- Tiểu thư người sao thế?

Cổ Thiển Hề phật ý nói:

- Tiểu Hồng, người cười cái gì?

Tiểu Hồng cười nói:

- Ta thấy tiểu thư như đã mắc bệnh, bất giác phải cười.

Cổ Thiển Hề cau mày nói:

- Nha đầu người ngày càng làm càn, thấy ta không thoải mái, không ngờ lại còn rất vui vẻ.

Tiểu Hồng che miệng cười nói:

- Bệnh của tiểu thư lại có điểm kỳ quái.

Cổ Thiển Hề có điểm tức giận, nói:

- Kỳ quái cái gì?

Tiểu Hồng cười nói:

- Không có gì. Chỉ là tối nay tiểu thư thấy người nọ thì bộ dáng liền trở nên như vậy, tỳ nữ hầu hạ tiểu thư nhiều năm mà chưa từng thấy tiểu thư thế này.

Cố Thiển Hề thở dài một hơi, trầm lặng nói:

- Người đêm nay, người nói lai lịch thế nào? Chính là công tử nhà ai?

Tiểu Hồng lắc đầu nói:

- Tiểu thư, chỉ sợ người nọ không phải công tử gì cả, chỉ như một một thư sinh bần hàn.

Cố Thiển Hề cả kinh:

- Người. . . Người sao biết?

Tiểu Hồng nói:

- Ta xem y phục trên người đó có vài miếng vá, mặc dù đều ở chỗ kín đáo, chỉ là toàn bộ đã lọt vào trong mắt tỳ nữ.

Cố Thiển Hề sợ run một hồi lâu, mới nói:

- Ta. . . sao ta không thấy?

Tiểu Hồng mỉm cười mà không tiếp lời.

Cố Thiển Hề lại nói:

- Người nói ta còn có thể gặp lại hân chăng?

Tiểu Hồng thấp giọng nói:

- Tỳ nữ không biết, bất quá tiểu thư là kim chi ngọc diệp, mọi việc phải cẩn thận một chút.

Cố Thiển Hề thở dài, nàng trời sinh tính tình cao ngạo, khó gặp được một bằng hữu có thể chuyện trò như tri giao, không biết sau này có thể gặp lại hay không.

Chú:

(1) Trích trong bài Sinh tra tử - Tác giả: Âu Dương Tu

Năm ngoái đêm nguyên tiêu, Chợ hoa đèn sáng rực

Ngọn liễu mảnh trắng treo, Hoàng hôn người hẹn ước

Năm nay đêm nguyên tiêu, Trăng với đèn như trước

Chẳng gặp người năm qua, Tay áo đầm lệ ướt.

(2) Ở đây có chỗ chơi chữ: "Điều ác chương trung" chỉ "Điều tại lung trung" trong câu đối:

Điều tại lung trung, hận quan vũ bất năng trường phi. Nhân xử thế thượng, ứng bát giới canh nhu ngộ không.

Ở vế thứ nhất.

Quan Vũ hận mình như chim trong lồng, không thể "trương phi" tức là bay lên đúng tầm của mình. Nhưng xảo chỗ là Quan Vũ và Trương Phi là huynh đệ nên từ trương phi này rất khó đổi lại.

Vì thế, nói đến câu này đa số dân Trung Quốc lại nhớ đến Trương Phi, mặc dù nhân vật chính là Quan Vũ.

Con người khi ứng nhân xử thế cũng vậy, đôi khi như chim trong lồng, muốn hoàn thành cả bát giới rất khó. làm người không nên cưỡng cầu, đến ông Quan Vũ tài thế còn không làm được.

Bát giới là Tám ranh giới bị kiềm chế: (không sát sinh, không trộm cắp, không dâm dục, không nói bậy, không uống rượu, không trang điểm, không nằm ngồi giường quá rộng, ăn chay)

Ở vế thứ hai.

Bát Giới là một nhân vật “rất đời thực” nổi tiếng trong bộ tiểu thuyết Tây Du Ký. Hắn không giống sư đệ Sa Tăng là một người thành thực, cũng không giống như sư huynh Tôn Ngộ Không là một người khôn khéo, lại càng không giống như sư phụ Đường Tăng là một người lòng dạ Bồ Tát.

“ngộ không” ở đây không phải chỉ Tôn Ngộ Không trong tiểu thuyết mà là chỉ bản ý: ngộ, hiểu, thức tỉnh, từ đó thay đổi cách nhìn nhận mới.

Hai vế trên dưới hợp chung một chỗ ý tứ chính là: con chim bị người nhốt ở trong lồng tre, hận mình không thể giống như những con chim thứ khác có thể tận tình giương cánh bay cao , có thể tự do bay lượn ở trên trời. Người nơi trên thế gian này, chẳng những chỉ như đời thực như Trư Bát Giới mà

còn nên hiểu được đạo làm người, hiểu được xử sự, biết làm việc, mà còn biết thế nào là sự đồng cảm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Cố Thiển Hề đam mê thi họa, từng bá một kỳ nữ làm thầy. Cha mẹ nàng vì thế đều bực mình nhưng Cố Thiển Hề bướng bỉnh từ nhỏ, tài hoa lại cao, há có thể chịu được mỗi ngày nhàm chán, than dài thở vắn qua ngày?

Sau tết Nguyên tiêu nàng thu thập họa bút, mỗi ngày mang theo Tiểu Hồng tới chỗ sư phụ để học thi họa.

Lai lịch sư phụ của nàng có điểm ẩn mật, không người nào biết tên thật, chỉ biết danh là "Ngô Đồng cư sĩ ", nhà ở bên trong thành, mỗi ngày Cổ Thiển Hề lui tới khá dễ dàng.

Một ngày này Cổ Thiển Hề đang mang theo Tiểu Hồng tới nhà sư phụ ở tại Ngô Đồng Cư, vừa tới ngõ thì bỗng nhiên Tiểu Hồng giữ nàng lại. Cổ Thiển Hề ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao vậy?

Tiểu Hồng thấp giọng nói:

- Tiểu thư, người xem người nọ.

Cổ Thiển Hề theo lời nhìn lại, chỉ thấy một người thân hình cao lớn cầm một cái cốc đang đi lại đây, không phải là nam tử gặp trong hội đèn lồng kia sao?

Cổ Thiển Hề kinh hô lên tiếng, không ngờ gặp người ở chỗ này, nhất thời trái tim thiếu nữ đập thành thịch. Tiểu Hồng thấy nàng khó nén thần sắc thẹn thùng, liền cười nói:

- Tiểu thư chớ hoảng sợ, người cứ vào trong với sư phụ, mọi việc để Tiểu Hồng!

Cổ Thiển Hề đỏ mặt lên, từ chối cho ý kiến mà chỉ ừm một tiếng, liền tự đi vào Ngô Đồng Cư.

Ngô Đồng cư sĩ là một trung niên mỹ phụ, thấy Cố Thiến Hề tới sớm với vẻ mặt đỏ ửng như có tâm sự gì, lúc này cười nói:

- Thiến nhi a, hôm nay con làm sao vậy?

Trên mặt Cố Thiến Hề vẫn còn ửng hồng, vội nói:

- Sư phó, không có việc gì.

Liên cùng Ngô Đồng cư sĩ bắt đầu tập vẽ. Cứ vẽ vài nét bút thì Cố Thiến Hề liền hướng ngoài cửa xem một lần, nên dù đã vẽ được một lúc lâu nhưng lại lộn xộn, nguệch ngoạc không thành hình dáng gì.

Trong lòng Ngô Đồng cư sĩ biết có khác thường, hỏi:

- Tiểu Hồng đâu? Sao hôm nay không thấy nó đến?

Cố Thiến Hề không giỏi về nói dối, ấp úng không nên lời.

Ngô Đồng cư sĩ thấy Cố Thiến Hề thẹn thùng một hồi, một hồi lại ngẩn ngơ. Như đoán trúng vài phần tâm sự của nàng, liền nói:

- Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi cùng uống trà đàm đạo, con có chịu không?

Cố Thiến Hề gật đầu không lên tiếng. Ngô Đồng cư sĩ khẽ cười một tiếng, đưa tay vuốt lại sợi tóc mai của nàng, ôn nhu nói:

- Hải tử ngọc.

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe một gã nam tử nói:

- Vị cô nương này, ta có việc cần làm, không có thời gian ở đây rảnh rỗi cùng cô, rốt cuộc chủ nhân nhà cô là ai, mời nói rõ trước đi!

Lại nghe Tiểu Hồng nói:

- Chỉ là đi gặp một người mà thôi, người là một đại nam nhân có gì phải sợ? Ta còn có thể ăn thịt người sao?

Nam tử kia nói:

- Vị cô nương này nói sai rồi, lời lẽ đầy sơ hở. Thứ nhất, nếu cô nương không ăn người, chẳng lẽ không hại người được sao? Nếu hại người, ta há có thể không sợ? Còn nữa, nếu cô nương ăn thịt người, ta tuy là nam nhân nhưng không phải không ăn được, bị người ăn thịt thì bất luận nam nữ đều phải sợ hãi. Không phải cứ là nam nhân thì không sợ.

Người nọ lẩm bẩm nói linh tinh. Ngô Đồng cư sĩ thấy Cố Thiển Hề cúi đầu, bàn tay nhỏ bé nắm chặt góc áo, trong lòng cười thầm:

- Chính chủ đã đến, để ta xem là thần thánh phương nào?

Chỉ nghe Tiểu Hồng quần lấy tranh cãi cùng người nọ, không ngờ hai người đã đi vào cửa. Liền thấy một người ánh mắt sáng ngời, nhìn qua khí độ phi phàm. Có điều trên tay cầm một cái cuốc, bộ dáng có điểm quái dị. Ngô Đồng cư sĩ nhíu mày, nhất thời đoán không ra lai lịch người này.

Người nọ vào phòng, thấy Ngô Đồng cư sĩ cùng Cố Thiển Hề ngồi đối diện, bất giác hơi sững sờ. Hắn ho nhẹ một tiếng, chấp tay hỏi:

- Nhị vị cao hiền ở trên, không biết là tiểu thư hay là phu nhân triệu kiến tại hạ, có đại sự gì chăng?

Ngô Đồng cư sĩ nhìn Cố Thiến Hề một chút, chỉ thấy vẻ mặt nàng then thừng, khuôn mặt thanh tú chưa từng ngẩng lên, lúc này cười nói:

- Công tử, mời ngồi, là tiện thiếp muốn gặp công tử, không có ý khác. Xin công tử yên tâm.

Nàng thấy rõ Cố Thiến Hề không tiện nói ra tâm sự, tất nhiên là thay nàng đối phó.

Cố Thiến Hề cúi đầu vâng vâng chén trà trên tay, nghe sư phụ nói mà vẫn im lặng hồi lâu.

Người nọ sờ sờ đầu, như nghĩ không ra tại sao Ngô Đồng cư sĩ muốn gặp hắn, đang sinh nghi thì thấy Cố Thiến Hề ngồi ở một bên, thoáng chốc kêu lên "A" một tiếng, nói:

- Cô nương là... hội hoa đăng ngày ấy...

Cố Thiến Hề thấy hắn nhận ra nàng thì trong lòng chợt vui vẻ, liền đứng dậy vén áo thi lễ, nói:

- Mấy ngày không gặp, công tử vẫn thanh kiện như trước.

Lại quay đầu sang Ngô Đồng cư sĩ nói:

- Vị công tử này vài ngày trước con có gặp mặt một lần, người văn tài độc bộ, tâm tư nhanh nhẹn, là một vị tài tử hiếm có.

Nàng xuất thân tiểu thư quan gia, ứng đối tiến thoái xưa nay hào phóng, lúc này bị người nhận ra thân phận liền che dấu vẻ xấu hổ, khôi phục thần thái vốn có của thiên kim quan gia.

Ngô Đồng cư sĩ mỉm cười, hạ thấp người nói:

- Công tử tài trí hơn người, tiện thiếp ngưỡng mộ đã lâu.

Người nọ sao không biết nàng đang khách khí, lúc này ha hả cười, nói:

- Tại hạ lấy ở đâu ra văn danh? Phu nhân nói hai chữ ngưỡng mộ đã lâu là từ đâu!

Cố Thiển Hề sợ sư phụ xem thường người này, vội vàng thấp giọng nói:

- Sư phụ, vị công tử này quá mức khiêm tốn, hẳn thật không phải người thường.

Ngô Đồng cư sĩ lại gật đầu mỉm cười.

Qua một hồi lâu, người kia nói:

- Phu nhân, đây là Ngô Đồng Cư sao? Ta thấy trên tấm biển ngoài cửa viết như vậy .

Ngô Đồng cư sĩ nói: - Không dám. Tiện danh chính là ‘ Ngô Đồng cư sĩ ’, khiến công tử chê cười.

Người nọ sững sốt, ngạc nhiên nói:

- Phu nhân thật sự là Ngô Đồng cư sĩ? Ta từng nghe qua Dương Châu có vị Ngô Đồng cư sĩ. Người này nhã thiện đàn thanh, sơn thủy hoa điệp không gì không thể. Chẳng lẽ thật sự là phu nhân?

Thời này trọng nam khinh nữ, giới sĩ phu càng nghiêm khắc hơn nữa. Mặc cho tài nữ văn chương cao tới đâu, văn danh thế nào cũng khó mà nổi bật.

Tài nữ giống như Ngô Đồng cư sĩ, thật sự là trong vạn nữ nhân không có được một.

Cố Thiển Hề cười nói:

- Chẳng lẽ Dương Châu còn có vị Ngô Đồng cư sĩ thứ hai sao? Kỳ thật sự phụ không chỉ tinh thâm hội họa, làm thơ điền từ ý cảnh cũng rất cao xa.

Vẻ mặt người nọ kinh ngạc, như không ngờ Ngô Đồng cư sĩ đại danh鼎鼎 lại là một phụ nhân xinh đẹp, lập tức cả kinh nói:

- Không biết đại danh của phu nhân nên đặc tội, thất kính, thất kính.

Vừa nói liên tục chắp tay, bộ dáng khiêm cung.

Cố Thiển Hề thấy hăn đa lễ cũng có ba phần đầu gối, bất giác che miệng cười khẽ, nói:

- Người không biết không có tội, chẳng lẽ chúng ta còn có thể phạt đánh công tử sao?

Người nọ vội nói:

- Đánh thì không nên, mắng ta một câu vô tri thì có thể.

Hăn lại khom người nói:

- Hôm nay trên đường gặp được chư vị cao hiền thực là hữu duyên. Ngày sau sẽ tới thỉnh tội.

Vừa nói chắp tay, quay đầu đi ra.

Cố Thiến Hề thấy hần muốn đi thì sốt ruột, mắt thấy hai bàn tay nhỏ bé của tiểu thư lộ vẻ bối rối. Tiểu Hồng liền chặn ở cửa, tức giận nói:

- Chỉ là mời người uống trà, còn sợ cái gì? Không có nửa lá gan.

Hai tay chặn ngang ra, đúng là không cho người nọ rời đi.

Người nọ xấu hổ đầy mặt, nếu muốn rời đi thì không thể không một cước đá bay Tiểu Hồng! Hần khụ một tiếng, mặt đỏ đanh vòng vo trở về, nhìn thi họa trên tường thì lấm bầm:

- Nghe đại danh của Ngô Đồng cư sĩ đã lâu, quả nhiên bất phàm, quả nhiên bất phàm.

Cố Thiến Hề thấy bộ dáng hần nom trái mà nói phải, bất giác cười khúc khích. Ngô Đồng cư sĩ thấy đồ đệ yêu quý lộ vẻ thẹn thùng, cũng khẽ cười nói:

- Vị công tử này nếu tới Ngô Đồng Cư, sao không bình một chút thi họa, ngồi chơi một lát rồi đi cũng không muộn!

Tiếp theo sai người mang trà điểm tâm, khoản đãi người nọ.

Người nọ thấy Ngô Đồng cư sĩ nói vậy không tiện từ chối, lập tức chấp tay nói:

- Nếu là như thế, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.

Lại húng hắng một tiếng rồi ngồi xuống.

Khuôn mặt thanh tú của Cố Thiến Hề ửng hồng, nhất thời lấy ra thơ từ hội họa của nàng thỉnh người nọ bình luận. Người nọ gật đầu nhận lấy xem. Chỉ

thấy hai mắt hấn lấp lánh nhìn thật kỹ. Xem qua thi họa thì nói nơi nào có thể là coi bút pháp thần kỳ, nơi nào còn chưa được hoàn mỹ đều nhất nhất chỉ ra. Xem ra người này cũng sở trường về thi họa, là đại hành gia trong kỳ nghệ này.

Mắt thấy người nọ dù y phục đơn giản nhưng hiểu biết cao minh, Ngô Đồng cư sĩ thầm kinh ngạc, nói:

- Công tử kiến văn bất phạm, không biết sư thừa ở nơi nào?

Người nọ cười nói:

- Phu nhân quá kén rồi, ta chỉ là một phạm phu tục tử, rãnh rỗi thì tự họa vài nét bút, lấy đâu ra môn phái?

Ngô Đồng cư sĩ nói:

- Công tử quá khiêm nhường. Cũng không biết công tử ưu thích loại tranh nào? Là tranh hoa điều thảo thú, hay là nhân vật sơn thủy?

Cổ Thiển Hề thấy sư phụ trò chuyện cởi mở cùng hấn, lập tức tự nhiên cười nói:

- Cần gì hỏi nhiều như thế? Xin công tử vẽ một bức không phải là rõ ràng sao? Vừa nói vừa lấy ra giấy bút, liền xin người nọ vẽ tranh.

Người nọ chối từ một trận nhưng Cổ Thiển Hề không đồng ý, người nọ thở dài nói:

- Cũng được! Đã hữu duyên thì ta sẽ vẽ một bức!

Ngô Đồng cư sĩ gật đầu cười nói:

- Thật muốn kiến thức bút pháp thần kỳ của công tử.

Người nọ cười khố nói:

- Tại hạ đã lâu không vẽ, sợ rằng lại để người cười chê.

Vừa nói lấy bút vẽ, hần tiện tay vẽ từ trái đến phải, vẽ một đường màu đen quanh co khúc khuỷu.

Tiểu Hồng cau mày nói:

- Đây là cái gì? Con sâu sao?

Người nọ cười nói:

- Cô nương nói quả gần đúng. Tiếp theo lại là đưa bút xẹt qua xẹt lại. Mấy người "A" một tiếng, đã nhìn ra hần vẽ chính là một con sông lớn cuộn cuộn. Chỉ thấy nước sông chảy xiết, khí thế khôn cùng, đám người tán thưởng không thôi.

Chỉ vài nét bút đã đem đại giang hùng hồn khúc khuỷu hiện ra, Cổ Thiển Hề cười nói:

- Thì ra công tử có nhã hứng về sơn thủy, bút pháp quả nhiên bất phàm!

Người nọ lắc đầu, nói:

- Không phải, hôm nay thứ ta muốn vẽ chính là nhân vật.

Cổ Thiển Hề ồ một tiếng, đang còn muốn hỏi thì đã thấy người nọ phất trái múa phải, hạ bút cực nhanh. Trong chớp mắt liền vẽ ra một đám người, Cổ

Thiến Hề nhìn một hồi thì cau mày nói:

- Những người này cầm sợi dây làm cái gì? Sao lại kéo một thuyền lớn như vậy?

Người nọ cúi đầu không đáp.

Chỉ nghe Ngô Đồng cư sĩ thở dài nói:

- Đây là những tiêm phu.

Cố Thiến Hề là tiểu thư quan gia, đương nhiên không biết những người này, nàng cảm thấy tò mò, liền hỏi:

- Tiêm phu? Đó là ai?

Ngô Đồng cư sĩ nói:

- Tiêm phu chính là người kéo thuyền, thuyền lớn nếu là gặp phải nơi nước chảy xiết hoặc mắc cạn liền cần người trên bờ kéo, đó là phu kéo thuyền.

Cố Thiến Hề gật đầu, nhìn kỹ diện mạo đám người kéo thuyền kia, chỉ cảm thấy những người này ngửa mặt lên trời, găng sức thật đau khổ. Nàng than nhẹ một tiếng, nói:

- Những người này đáng thương biết bao, nghĩ đến cuộc sống rất là khổ cực.

Một bên Tiểu Hồng đang yên lặng không nói, nghe lời này đột nhiên mi mắt ửng đỏ, nước mắt liền chảy xuống.

Cố Thiến Hề thấy nàng lộ vẻ bi thương, bất giác ngạc nhiên nói:

- Tiểu Hồng, người làm sao vậy?

Tiểu Hồng nước nở nói:

- Không có việc gì ... Chỉ là tỳ nữ nhớ đến phụ thân ...

Cố Thiển Hề không biết gia thế của Tiểu Hồng, liền hỏi:

- Làm sao vậy? Phụ thân người quen biết tiêm phu sao?

Tiểu Hồng không thể kìm được, thoáng chốc khóc lớn nói:

- Ta... Phụ thân ta cũng là người kéo thuyền, chịu không được khổ nên mới hơn ba mươi đã mất. Mẫu thân nuôi không nổi ta, đành phải đem ta đến Cố gia làm hạ nữ. May mà gặp được tiểu thư, bằng không Tiểu Hồng nào có được bình an ngày hôm nay? Vừa nói vừa khóc rống lên.

Mấy người lộ vẻ bất ngờ, lúc này mới biết thân thế Tiểu Hồng khúc chiết như thế.

Một lát sau Tiểu Hồng lau nước mắt, áy náy nói:

- Tỳ nữ nhất thời kích động, phá hỏng nhã hứng vẽ tranh của công tử tiểu thư, xin hãy trách phạt nặng nề.

Cố Thiển Hề hòa nhã nói:

- Người đừng nói như vậy, ta vốn không hiểu thân thế của người, ai... Thực cũng khó cho người.

Vừa nói vừa nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho Tiểu Hồng, tâm tình thật thương tiếc.

Ngô Đồng cư sĩ nhìn bức họa "Đại Giang Tiêm Phu Đồ " nhất thời cảm khái, nói:

- Xem bút pháp của công tử cương nghị như thế, khiến ta nghĩ đến một người mười phần ngạo cốt.

Người nọ nhẹ nhàng nói:

- Thời loạn văn chương không đáng tiền, cần gì phải giữ ngạo cốt hành hạ bản thân!

Trong lời nói ẩn chứa niềm vô hạn chua xót.

Ngô Đồng cư sĩ gật đầu, nàng nhìn chăm chú bức họa, lại nói:

- Nghe công tử nói như vậy, đủ biết là người đọc đủ thứ thi thư, chỉ là không biết tại sao diện mạo của những người trong bức họa không thể phân biệt, mơ hồ không rõ?

Người nọ chỉ vào người trong bức họa, nói:

- Người kéo thuyền dù cùng khổ nhưng không sợ gian khó, từng người giống như cành mai cô độc trong sương lạnh. Chỉ cầu họa được cái thần, không cần họa vẽ bề ngoài. Diện mạo ra sao thực là khó nói.

Cổ Thiển Hề ồ một tiếng, nói:

- Cái gì là “Họa thần”? Công tử có thể nói rõ một chút hay không?

Người nọ nhẹ nhàng vuốt ve những người kéo thuyền trên bức họa, trên mặt lộ vẻ thương xót, thấp giọng nói:

- Tại hạ cho rằng hội họa không cầu hình dáng, chỉ cầu hồn ý cốt khí, cầu về ý cảnh, chính là khác biệt cao thấp.

Ngô Đồng cư sĩ nghe xong lời này, đột nhiên thở dài một tiếng, nói:

- Sở kiến của công tử thật rất hợp lòng ta.

Liền xoay đầu lại nói với Cố Thiến Hề:

- Thiến nhi nhớ kỹ mấy câu nói này, tương lai sẽ giúp ích rất nhiều đối với con.

Cố Thiến Hề vâng dạ một tiếng, trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong tâm vô cùng mừng rỡ. Mắt thấy người nọ đôi câu vài lời đã đánh trúng tâm tình của sư phụ, làm sao nàng có thể không vui đây?

Xem hết thi họa, Ngô Đồng cư sĩ đã rất có hảo cảm đối với người nọ, liền nói:

- Chúng ta nói nhiều mà chưa biết cao tính đại danh của công tử, hiện nay đang nhậm chức ở nơi nào?

Trên mặt người nọ đột nhiên hiện một trận âm u, im lặng không nói gì.

Ngô Đồng cư sĩ thấy thần sắc Cố Thiến Hề chuyên chú, cũng lộ vẻ muốn biết lai lịch của hắn.

Ba người liền rơi vào lặng im chốc lát, không ai lên tiếng.

Lại một lát nữa, Cố Thiển Hề thấy người nọ không đáp, đang muốn chuyển đề tài thì người nọ lại cười ha hả, tự nói lai lịch:

- Không dấu hai vị, ta hiện tại là một tên người hầu trong nhà người ta. Về phần tiện danh sao, ha ha, có lẽ không cần bêu xấu!

Ngô Đồng cư sĩ bất giác "Ồ" một tiếng, nàng biết người này khốn khó nhưng không ngờ hăn luân lạc tới mức phải đi làm nô phó cho người. Thần sắc Cố Thiển Hề thì kinh ngạc vạn phần, nàng nhìn thanh niên trước mắt này. Chỉ thấy hăn khí vũ hiên ngang, thần thái bất phàm, tuyệt không ngờ hăn chỉ là một tên tôi tớ thấp kém. Nhất thời kinh ngạc nói không ra lời.

Qua chỉ chốc lát người nọ liền đứng dậy, lộ vẻ tự giễu nói:

- Phu nhân tiểu thư, tại hạ thân ở nhà người, chỉ là đứa hạ nhân mà cũng dám ở đây luận từ vẽ tranh, chẳng phải khiến người cười rớt hàm răng sao?

Hăn quay đầu đi thở dài một tiếng, chấp tay nói:

- Chúng ta cũng nên từ biệt.

Dứt lời xoay người đi ra ngoài.

Cố Thiển Hề dịu dàng kêu lên:

- Công tử dừng bước!

Chẳng qua người này không quay đầu lại, chốc lát bước ra cửa lớn, vội vàng đi thẳng.

Cố Thiển Hề run run một hồi, lúc này mới đứng dậy đuổi theo. Chạy vội tới cửa thì bóng dáng người nọ sớm đã không thấy. Ngô Đồng cư sĩ đi ra, nhẹ

nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, thở dài nói:

- Hải tử, phụ thân con là đại quan trong triều, người này thân thế chênh lệch quá xa cùng con, cuối cùng là không được.

Cố Thiển Hề quay đầu đi, hạ giọng nói:

- Sư phụ, người nghĩ gì thế? Con...con chỉ thấy hắn bất đắc chí, nhìn có điểm đáng thương mà thôi.

Ngô Đồng cư sĩ khẽ thở dài, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, nói:

- Bên ngoài rất lạnh, chúng ta vào trong thôi!

Cố Thiển Hề vẫn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy con ngõ nhỏ trống không, trong lòng bỗng nhiên bi thương, không biết khi nào mới có thể gặp lại hắn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 6: Mảnh trăng treo đầu ngọn liễu

Hồi 4

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

- Di nương, tiểu tử kia thật đúng là nhẫn nhục. Ta sai hẳn trông nom hoa viên, ngay cả một cái cốc cũng không cấp cho hắn, không thể ngờ là hắn tự mua một cái, liều chết cũng không bỏ đi.

Cố Thiển Hề về đến trong nhà, nghe thấy quản gia đang rỉ tai thì thầm cùng di nương, không biết đang nói về chuyện gì. Nàng nào có tâm tư mà để ý tới, ăn cơm tối xong, vấn an trường bối thì rầu rĩ đi ngủ.

Liên tiếp hơn mười ngày sau, nàng mỗi ngày đều đi học vẽ nhưng thủy chung không gặp lại công tử kia. Tỳ nữ Tiểu Hồng thấy nàng mặt ủ mày chau, cũng không biết làm sao cho phải.

Hoàng hôn một ngày, Cố Thiển Hề học vẽ xong thì tâm tình không yên, liền đi dạo trong phủ để ngắm hoa giải sầu. Tâm tình nàng khó coi, càng đi càng xa. Cố gia rất lớn mà lại đi tới nơi cư trú của đám hạ nhân.

Tiểu Hồng nói:

- Tiểu thư, nơi này không có gì hay, chúng ta đi thôi!

Cố Thiển Hề đột nhiên nghĩ đến người nọ cũng là đứa ở trong nhà người ta, nàng chậm rãi nói:

- Ta không biết cuộc sống hạ nhân ra sao? Ta muốn xem một lần.

Tiểu Hồng không tiện làm trái, liền đi theo sau.

Lúc này mặt trời đã ngã về tây, ánh nắng chiều đầu mùa xuân xuyên qua những đám mây hắt lên hoa cỏ trong hoa viên, cảnh đẹp giống như trong tranh. Có điều trong lòng Cố Thiển Hề vẫn một âu sầu, không biết làm sao mới có thể giải thoát. Tiểu Hồng nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Cố Thiển Hề, không khỏi thở dài thay nàng.

Cố Thiển Hề nghe tiếng thở dài, trầm lặng nói:

- Tiểu Hồng, người cũng có tâm sự sao?

Tiểu Hồng nói:

- Tỳ nữ không có tâm sự.

Cố Thiển Hề nhàn nhạt nói:

- Vậy sao người lại thở dài?

Tiểu Hồng lắc đầu nói:

- Tiểu thư, Tiểu Hồng đau lòng thay cho người!

Cố Thiển Hề cười cười, nói:

- Nha đầu ngốc, ta không bệnh không đau, người đau lòng vì ta làm cái gì?

Tiểu Hồng thấp giọng nói:

- Tiểu thư, ta nghe người ta nói qua, chuyện trên đời tám chín phần không như được nguyện, người nên nghĩ thoáng một chút a.

Cố Thiển Hề nhìn ánh nắng chiều, khẽ thở dài.

Tiểu Hồng đang muốn an ủi, chợt nghe có một người chân trần cầm cuốc lớn tiếng thét to, không kiêng nể tàn phá trong vườn hoa cỏ đối diện. Trong miệng người đó còn nói lẩm bẩm, tâm trạng có vẻ không vui.

Cố Thiển Hề ngẩn ra, nói:

- Tiểu Hồng, trông được vườn hoa kia thực không dễ, người nọ đang làm gì đó?

Tiểu Hồng kêu lên đối với người nọ:

- Này! Người đang làm gì đó? Hoa cỏ sắp bị người làm hỏng hết!

Người nọ đang đưa lưng về phía chủ tớ hai người, tức giận nói:

- Chính là ta được lệnh phá hủy toàn bộ.

Cố Thiển Hề nhướng mày, nói:

- Là ai phân phó người làm như vậy?

Người nọ lại như không nghe thấy, vẫn dùng sức bổ xuống.

Tiểu Hồng nói:

- Sao người dám vô lễ như vậy? Tiểu thư đang hỏi người đó!

Người nọ không quay đầu lại, nói:

- Là quản gia phân phó của ta, muốn ta phá hủy toàn bộ hoa ở đây, sau đó trồng sang loại mới.

Cổ Thiển Hề ngạc nhiên nói:

- Lại có sự tình thế này? Sao ta không biết? Người tên là gì, đợi ta đi nói quản gia một chút, lát nữa muốn phá không muốn.

Người kia nói:

- Tiểu nhân chỉ là hạ nhân trồng hoa cỏ, cho dù nói tên tiểu thư cũng không biết, chi bằng không nói.

Tiểu Hồng cả giận nói:

- Tiểu thư bảo người nói, người còn lễ mễ nói nhảm a!

Người kia nói:

- Nhị di nương đã có phân phó, tiểu nhân không dám nói chuyện cùng tiểu thư.

Cổ Thiển Hề lấy làm kỳ, nói:

- Có sự tình này sao, rốt cuộc người là ai?

Người nọ không dám nghỉ tay, nói:

- Tiểu nhân họ Hoa danh là Thảo Nhân. Tên này rất dễ nhớ như một kẻ hầu chuyên dụng, sau này tiểu thư nhìn thấy ta, quát to một tiếng ‘ Hoa Thảo Nhân ’, ta đã biết rồi!

Cố Thiển Hề biết rõ hãnh chuyện phiếm nhưng nhịn không được buồn cười. Chợt thấy quản gia vội đi tới, hét lớn một tiếng:

- Lư Vân! tiểu tử chết dẫm này! Không làm việc còn đứng to nhỏ gì?

Cố Thiển Hề nghe thấy quản gia gọi người nọ là "Lư Vân ", nàng thầm nghĩ:

- Lư Vân, Lư Vân, tên rất quen thuộc. A! Lư Vân không phải là thư đồng của phụ thân sao? Sao phải hãnh ra đây trồng hoa?

Nàng nhớ tới người này từng đối được một câu đối khó giải ở Giang Nam, được phụ thân rất yêu thích, có ý thu hãnh làm phụ tá. Cố Thiển Hề không khỏi có điểm tò mò, muốn nhìn người thanh niên tài hoa xuất chúng này xem bộ dáng thế nào. Chỉ thấy trời chiều chiếu vào tấm lưng rộng rãi của Lư Vân, không thấy được mặt của hãnh.

Lại thấy quản gia lại rống lên, tới thẳng bên người Lư Vân mà mắng nhiếc. Cố Thiển Hề nói:

- Lưu quản gia, người muốn hãnh nhổ hoa rồi lần nữa trồng lại?

Quản gia bồi cười nói:

- Đúng vậy! Đám hoa cỏ này xem hoài thấy chán, không nên để lại làm gì.

Lư Vân không quay đầu, dụng lực rút mạnh một cây gốc mẫu đơn lên. Cố Thiến Hề lắc đầu nói:

- Lư Vân, dầu gì người cũng là người đọc sách, sao đối đãi tàn bạo với hoa cỏ như thế!

Lư Vân cười ha hả, quay đầu nói:

- Cử chỉ của ta thô lỗ, đã khiến tiểu thư sợ hãi.

Cố Thiến Hề ngăn ra:

- Sao tiếng cười kia quen thuộc như thế?.

Chỉ thấy trời chiều chiếu vào trên mặt Lư Vân. Vẻ mặt hắn cũng kinh ngạc, hai người cùng kinh hô:

- Thì ra là người!

Kẻ bị gọi là Lư Vân này không phải ai khác, chính là nam tử ẩn sâu trong lòng nàng mấy ngày nay, đã làm tâm hồn thiếu nữ như lâng lâng. Đến lúc này Cố Thiến Hề mới biết. Vị công tử đêm Nguyên tiêu cùng nàng ngắm đèn giải đố trong hội đèn lồng, kẻ ở nhà Ngô Đồng vội vã rời đi, thì ra chính là thư đồng trong nhà nàng.

Hai người chăm chú nhìn sắc mặt của đối phương, Cố Thiến Hề thấy thần sắc trên mặt Lư Vân từ kinh ngạc chậm rãi biến thành hờ hững, cuối cùng là quay đầu đi.

Quản gia quát:

- Tiểu tử chết dẫm! Người dám nói chuyện cùng tiểu thư! Nhị di nương dặn những gì mà người đều quên sao?

Lư Vân không hề lên tiếng, lại cúi người nhõ cây.

Cố Thiển Hề kêu lên:

- Công tử!

Lư Vân không quay đầu lại mà yên lặng cúi đầu.

Quản gia cười nói:

- Tiểu thư, sao người lại gọi hắn là công tử? Người này thân phận bần tiện, chỉ là một hạ nhân. Người gọi hắn như vậy, điều này không đúng a!

Sắc mặt Cố Thiển Hề trầm xuống, nói với quản gia:

- Lui mau! Đây không phải chuyện của người.

Quản gia không biết vì sao tiểu thư phát hỏa, cười bồi nói:

- Tiểu thư, người đây là...

Khuôn mặt thanh tú của Cố Thiển Hề trở nên lạnh lùng:

- Ta bảo người lui đi, người không nghe thấy sao?

Quản gia thấy sắc mặt bất thiện của tiểu thư, đành khom người thối lui.

Cố Thiển Hề đột nhiên nói:

- Chậm đã! Ngày mai người triệu hồi hẳn trở về thư phòng, đừng bảo hẳn làm việc nặng nơi này nữa.

Quản gia chần chờ nói:

- Tiểu thư, Nhị di nương có phân phó, tiểu tử này phải làm việc tại hoa viên. Nếu ta điều hẳn trở về, chỉ sợ Nhị di nương tức giận!

Cố Thiển Hề dậm chân nói:

- Trong mắt người chỉ có di nương, không có tiểu thư này sao?

Quản gia đã khi nào thấy tiểu thư tức giận lớn như vậy? Lập tức choáng váng, vội nói:

- Tiểu thư đã nói như vậy, ngày mai ta sẽ triệu hồi hẳn về thư phòng.

Cố Thiển Hề thấy Lữ Vân vẫn cúi đầu làm việc, thấp giọng nói:

- Người... Người không cần làm nhưng việc vặt này, biết không?

Lữ Vân lại phảng phất như không nghe thấy, vẫn cúi người nhổ hoa cỏ.

Tiểu Hồng kêu lên:

- Này! Tiểu thư triệu hồi người về thư phòng, người không nghe thấy sao? Nàng kêu hai tiếng, Lữ Vân không quay đầu mà cũng không dừng tay.

Tiểu Hồng hừ một tiếng, nói:

- Tiểu thư, người này là người điên, chúng ta đừng để ý đến hẳn nữa.

Cố Thiển Hề thấy bộ dáng của Lữ Vân thì thở dài, thấp giọng nói:

- Bỏ đi, chúng ta trở về đi thôi!

Kỳ thật, Lữ Vân sao lại nghe không được lời của tiểu thư? Hắn sao lại không biết tốt ý của nàng? Chỉ là hắn nói không ra nổi hai chữ đa tạ.

Lữ Vân cũng không biết tại sao, hắn tình nguyện tiếp tục ở lại nơi này làm việc nặng, cũng không muốn gặp tiểu thư, không muốn chịu ân tình của nàng.

Thì ra hơn một tháng qua, Nhị di nương mỗi ngày thấy hắn vướng mắt, đã thừa dịp lão gia không có ở đây tính đuổi Lữ Vân ra Cổ phủ. Quản gia phụng mệnh di nương, trước điều Lữ Vân đến trong vườn trồng rau rồi lại đem hắn đi trồng hoa, mỗi ngày bắt hắn nhổ cỏ trong hoa viên, lúc sau sẽ đi trồng lại. Cả ngày chạy tới chạy lui làm hắn chóng mặt. Chỉ là Lữ Vân nhớ kỹ ước định cùng Cố Tự Nguyên, vô luận bị dày vò sao hắn vẫn thủy chung tuân thủ hứa hẹn, đau khổ chống đỡ, không ngờ rằng thần xui quỷ khiến lại quen được tiểu thư.

Tối ngày hôm sau, quả nhiên quản gia không dám đi ngược sự phân phó của tiểu thư, liền mang Lữ Vân trở về trong nom thư phòng. Lữ Vân quét dọn như trước, xong việc lại bắt đầu tập luyện nội công. Lúc này nội lực của hắn đã phi phàm, luyện chỉ chốc lát thì tinh thần dồi dào, đã đến nơi này mà không luyện thì quả thật không hài lòng.

Đang luyện chợt nghe một người gõ cửa, Lữ Vân ngăn ra. Lúc này lão gia ở trên Bắc Kinh, rất ít có người đến thư phòng. Lữ Vân gấp rút mở cửa đón chào, chỉ thấy trước mắt đứng một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, làn da trắng như tuyết, không phải là Cố Thiển Hề thì là ai? Lữ Vân sửng sốt một hồi, không biết nói gì.

Cố Thiển Hề tự đi vào. Nàng thấy Lư Vân cúi đầu không nói, nhất thời cũng không biết sao cho phải.

Sau một lúc lâu, Cố Thiển Hề nói:

- Lư công tử...

Lư Vân cảm thấy rùng mình, vội nói:

- Tiểu thư, người đừng xưng hô như vậy với tiểu nhân. Cứ gọi ta bằng A Vân là được!

Cố Thiển Hề thấy hân phân chủ tớ rõ ràng, trong lòng không thích, nói:

- Lư công tử, người đừng như vậy, ta không quản hạ nhân hay không hạ nhân gì.

Lư Vân không nói, chỉ khoanh tay đứng ở một bên, so với thời điểm ở cạnh Cố Tự Nguyên còn muốn kính cẩn hơn ba phần.

Cố Thiển Hề hòa nhã nói:

- Người lại đây ngồi xuống đi!

Lư Vân thối lui một bước, lắc đầu nói:

- Tiểu thư, người đừng như vậy, tiểu nhân chỉ là thư đồng của người, sao có thể ngang hàng mà ngồi? Đây là hành động rối loạn luân thường, tuyệt đối không thể.

Cố Thiển Hề lớn tiếng nói:

- Người. . . Người biết rõ ta không quan tâm, vì sao còn muốn bày ra bộ dáng khó coi như thế?

Lư Vân vội khom người khom lưng, liên tục thở dài nói:

- Tiểu thư, người đừng nóng giận, nếu Lư Vân có gì sai trái, xin hãy trách phạt.

Cố Thiển Hề thấy bộ dáng của hắn thì khổ sở nói không nên lời, bất giác trong lòng đau xót, nước mắt liền rơi xuống. Lư Vân chỉ khoanh tay mà đứng, làm bộ như không nhìn thấy. Cố Thiển Hề thương tâm một trận, đột nhiên tính tình tiểu thư phát tác, thầm nghĩ:

- Người muốn làm hạ nhân, ta sẽ cho người làm đủ!

Nàng đi lại ngồi xuống ghế, lạnh lùng thốt:

- Mài mực.

Lư Vân không biết nàng muốn thế nào, thầm nghĩ:

- Nàng là tiểu thư, bất luận muốn làm cái gì, ta cứ làm theo là được.

Vội lấy nghiên mực ra mài.

Thần sắc Cố Thiển Hề điềm nhiên, không vui không giận, chỉ nghe nàng lại nói:

- Giấy bút đâu?

Lư Vân tranh thủ đưa giấy bút lên. Cố Thiển Hề có vẻ ngưng thần vẽ lên trên giấy. Lư Vân đứng nhìn một bên, thấy nàng vẽ một bức Bát Mực Sơn

Thủy, bút pháp bay bổng mà ý cảnh thanh nhã.

Cố Thiển Hề vẽ xong cúi đầu không nói. Lư Vân đứng hầu sau lưng nàng cũng không lên tiếng hay bình luận gì. Thân thể Cố Thiển Hề chợt run lên, đột nhiên xé nát bức họa. Lư Vân la hoảng một tiếng. Bức sơn thủy kia bút pháp thần kỳ, xé đi quả thực đáng tiếc.

Lư Vân thấp giọng nói:

- Tiểu thư, một bức họa đẹp như vậy, vì sao người phải xé rách?

Cố Thiển Hề lạnh lùng thốt:

- Người chỉ là một hạ nhân, cũng dám chỉ bảo ta sao?

Dứt lời đứng lên đi tới trước người Lữ Vân, ngừng mắt nhìn thẳng vào hai mắt hắn.

Lữ Vân cúi đầu lảng tránh ánh mắt của nàng. Cố Thiển Hề thở dài khe khẽ rồi lui đi.

Lữ Vân nhìn theo thân ảnh của nàng, thầm nghĩ:

- Quan gia tiểu thư quả nhiên ngang ngạnh.

Hắn thu hồi những miếng giấy vụn, lại bắt đầu tập luyện nội công.

Liên tiếp mấy ngày Cố Thiển Hề đều đến thư phòng, hoặc họa đơn thanh hoặc viết thơ điền từ, nhưng mỗi lần đều đem tác phẩm xé vụn, sau đó tức giận rời khỏi phòng. Ngày hôm đó Cố Thiển Hề đang vẽ một bức lục trúc bỗng nhiên gục xuống bàn, không ngờ sột sột khóc lên. Mấy ngày nay Lữ Vân rất ít nói chuyện cùng nàng, chỉ đúng như một thư đồng. Lúc này thấy nàng khóc, không biết có nên tiến lên an ủi hay không, bất giác thở dài một hơi.

Cố Thiển Hề ngẩng đầu lên, sảng giọng:

- Người... Người than thở cái gì?

Lữ Vân thấp giọng nói:

- Ta thấy tiểu thư khổ sở như thế, không biết sao cho phải, chỉ đành thở dài.

Cố Thiển Hề chậm rãi đứng lên nhìn Lữ Vân, trong đôi mắt to đẹp lặn dài hàng lệ như chuỗi trân châu, đôi môi đỏ mọng run run rất xinh đẹp. Nàng cố nén bi thương, nước nở nói:

- Lư công tử...

Lư Vân vội nói:

- Không dám, tiểu thư cứ gọi ta là A Vân!

Cố Thiển Hề giận dữ, nói:

- Im! Người thu lại cái dáng hạ nhân cho ta, ta không muốn thấy người trong bộ dáng như thế!

Âm thanh của nàng như nghẹn lại, nước mắt chảy xuống.

Một lát sau nàng lau nước mắt, hòa nhã nói:

- Bỏ đi, ta không trách người. Dù sao đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt.

Lư Vân chấn động, chợt thấy trống rỗng trong lòng, muốn nói cái gì đó nhưng không nên lời, chỉ yên lặng ngoảnh đầu đi.

Cố Thiển Hề ôn nhu nói:

- Lư công tử, ta kính người là một người đọc sách có chí khí, chỉ là thời vận không thông, phải phiêu bạt làm hạ nhân, ta không quản điều này nên muốn kết giao. Nào biết... Nào biết người chỉ tìm chế bản thân người, mấy ngày ta tới thăm người, mỗi ngày người liền giả bộ hạ nhân đối phó ta, người... Người thật có còn là thư sinh cốt khí mà ta từng gặp sao?

Nàng đi ra cửa, lại quay đầu nhìn về phía Lư Vân, trong mắt nhu tình vô hạn nhưng lại cúi đầu.

Lư Vân thấy nàng muốn rời đi, run giọng nói:

- Tiểu... Tiểu thư...

Cố Thiển Hề nghe vậy dừng bước nhìn Lư Vân.

Lư Vân thấp giọng nói:

- Người... Người chờ một lát.

Chỉ thấy hắn đi vào trong cầm ra vài thứ giao cho Cố Thiển Hề.

Cố Thiển Hề vừa nhìn bất giác "A" một tiếng. Thì ra thứ mà Lư Vân đưa nàng chính là những bức thi họa mấy ngày nay nàng đã xé nát. Những bức họa sớm thành mảnh vụn. Lư Vân đem chúng lần nữa nữa chấp vá dính lại đầy đủ, không biết hắn đã mất bao nhiêu công phu.

Lư Vân thấp giọng nói:

- Tiểu thư, những thi họa này quả thật là kiệt tác, bị hủy như thế thật phí. Người cầm về đi!

Cố Thiển Hề tiếp nhận thi họa, bất giác nước mắt rơi từng giọt xuống khiến nét mực nhòe đi. Nàng xoay người chạy đi, kêu lên:

- Đồ ngốc! Người là một kẻ đại ngốc!

Lư Vân thấy nàng chạy khỏi thư phòng mà không quay đầu lại, dự liệu sau này sẽ không tới nữa.

Lư Vân nhìn cửa phòng trống rỗng, thầm nghĩ:

- Đa tạ thiên địa, sau này nàng sẽ không tới! Thế thì tốt rồi, mỗi ngày đỡ phải dè dặt hầu hạ vị thiên kim tiểu thư này.

Hắn ngồi xuống muốn tu tập nội công, nhưng chẳng biết tại sao lại không thể tĩnh tâm. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ lại nhớ tới nhất cử nhất động của Cố Thiển Hề, trong đầu nhớ tới câu nói của nàng "Dù sao đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt", bỗng trong lòng đau xót xoay mình nằm ngã xuống đất, kinh ngạc nhìn lên nóc nhà. Trong tâm dường như có một thứ gì đó mơ hồ đã chết, không còn thuộc về bản thân nữa.

Ngày thứ hai Lữ Vân lại tới thư phòng làm việc, sau lúc quét dọn đột nhiên có cảm giác lười biếng như không có sức. Không muốn đọc sách mà ngay cả nội công cũng không muốn luyện. Hắn ngơ ngác nhìn phía ngoài cửa sổ. Thư phòng không có người tới, hắn liền ngồi im như vậy, mỗi khi thấy gió thổi cỏ lay liền nhảy dựng lên, cho rằng Cố Thiển Hề đến nhưng suốt một ngày nàng không hề trở lại.

Đến tối muộn Lữ Vân cũng không đi ăn cơm, nguyên một thanh niên khắc khổ tự lệ đột nhiên thay đổi. Hắn ngồi ở trước bàn sách nhìn hoa lá sum suê ngoài cửa sổ, không biết tại sao bỗng cười rộ lên.

Không gian vốn đang im lặng, tựa hồ có một âm thanh bắt đầu cười nhạo bản thân hắn. Hắn đọc nhiều sách như vậy là vì cái gì đây? Khoa khảo vô vọng, thành kẻ chờ người xử tội mà cần hiểu thi thư sao? Một thân ngạo cốt không muốn sửa họ đổi tên, kết quả được người nhục mạ trào phúng là vì cái gì? Nhiệt huyết ngập đầy muốn tể thế để làm chi? Chỉ là hành hạ bản thân thôi. Xem như A Phúc còn vui sướng.

Hắn thật đúng là một kẻ ngốc, Cố tiểu thư nói thật có lý!

Cứ như vậy ba ngày, Lư Vân đều ngơ ngác ngồi không ăn không uống. Ngày thứ tư A Phúc đến tìm, đã thấy hắc té nằm trên mặt đất sốt cao bất tỉnh. A Phúc cả kinh gọi người lại đây, mới biết Lư Vân bất ngờ đã bị cảm mạo thương hàn. Kỳ thật bằng nội lực của Lư Vân thì không dễ nhiễm bệnh, chẳng qua tâm thần hắc đang đại loạn, lại không ăn uống mới tích nhiễm ác tật. Quản gia nghe nói việc này, chỉ cảm thấy xui xẻo cực độ, Nhị di nương lại vui mừng khôn xiết. Đám gia nhân liền tự bị mồm bịt mũi, kiêng Lư Vân trở về kho củi.

Điều này đã kinh động đến Cố phu nhân, sợ có lời đồn rằng trong phủ có tai họa chết người, liền cho người đi mời đại phu chẩn trị cho Lư Vân. Đại phu kia xem qua thì căn dặn đám người ngàn vạn lần không thể tới gần hắc, đám người sợ bị lây bệnh thương hàn. Chỉ có A Phúc mỗi ngày đưa thuốc cho hắc nhưng không dám đi vào, chỉ đem đồ vật tiếp tế để tại cửa kho củi, hy vọng bản thân Lư Vân có thể tự đi ra lấy uống. Nhưng liên tiếp hai ngày, các chén thuốc vẫn nguyên vẹn ở cửa như chưa từng có ai động vào. Mọi người đều đoán hắc đã chết ở bên trong, chỉ là không ai dám đi vào xem xét.

Đêm ngày thứ ba, Lư Vân mơ hồ bỗng thanh tỉnh lại, chỉ thấy bốn phía một vùng tối đen, trong lòng biết bản thân sắp chết, hồi tưởng cả đời nghèo hèn thất vọng. Hắc nhớ tới phụ mẫu đã qua đời thì nước mắt càng rơi như mưa.

Bỗng nhiên vào lúc này, chợt có một đôi tay ấm mềm đặt lên người Lư Vân, lau đi nước mắt trên mặt hắc, đem nước thuốc đậm đặc chậm rãi đổ vào trong miệng hắc.

Lư Vân mơ mơ màng màng, gặng gặng đầu thì thấy một khuôn mặt thanh lệ tuyệt tục, đầy vẻ quan tâm đang nhìn hắc. Chính là thiên kim tiểu thư Cố Thiển Hề. Lư Vân vừa mừng vừa sợ, còn cho là mình đang trong mộng cảnh, thoáng chốc khóc lớn. Không biết dừng khí sinh ra từ đâu, ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng.

Cố Thiển Hề thấy hần tỉnh dậy, nhất thời mừng rỡ, cười nói:

- Người. . . Rốt cục người đã tỉnh, phương thuốc bí truyền mà Tiểu Hồng tìm được thật sự hữu dụng.

Khóe mắt nàng cũng đã rơm rớm.

Lữ Vân thấm thiết trong lòng, khóc ròng:

- Tiểu thư, ta... Ta...

Cố Thiển Hề để đầu hần gối lên đùi nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc tán loạn của hần, hòa nhã nói:

- Đừng nói nữa, chuyên tâm dưỡng bệnh đi!

Chỉ một lúc sau, trong lòng Lữ Vân chỉ cảm thấy bình an, liền ngủ thật say trong lòng nàng.

Sớm hôm sau, Lữ Vân tỉnh lại đã không thấy Cố Thiển Hề, hần thở dài một trận, thầm nghĩ:

- Xem ra là ta có tâm sự, tối hôm qua đích thị là nằm mơ.

Trong giây lát nhìn thấy mấy chén thuốc ở bên cạnh, Lữ Vân ồ một tiếng. Mới biết mỗi đêm Cố Thiển Hề đều tới hầu hạ hần, nếu không với bệnh tình hiểm ác như thế, hần sớm đã không qua khỏi.

Tâm tình Lữ Vân buồn vui lẫn lộn, trong lòng cảm kích vạn phần. Nhưng khiến hần vui vẻ là không chỉ đã nhặt lại tánh mạng, mà chính là lần nữa gặp được Cố Thiển Hề. Hần chậm rãi vận công, chỉ cảm thấy nội lực vô

cùng sung mãn, xem ra lần này bệnh nặng nhưng không đánh ngã được hẳn. Lư Vân chậm rãi đứng dậy đi ra cửa, chỉ thấy ngoài cửa có những đồ ăn thức uống A Phúc đưa tới. Hắn mỉm cười thâm nghĩ:

- Tiểu tử A Phúc này thủy chung cũng không quên ta.

Nhất thời mí mắt lại có điểm ướm át.

Lư Vân ăn xong đồ ăn thì thân thể đã có chút khí lực, liền khoan chân ngồi xuống vận nội công. Qua hồi lâu trong lòng dần không còn tạp niệm, đã tới cảnh giới phản chiếu không minh, cơ thể tuôn ra chậm rãi một luồng nội lực chảy khắp tứ chi bách hài, không giống như trước. Vô ý vô niệm mới có thể hành công, nội lực càng thêm hùng hồn hơn xưa, chảy khắp kinh mạch, liên tiếp đột phá các đại quan ải khó khăn, vận hành một chu thiên thì trở về đan điền.

Nội lực kích phát trong cơ thể, bất giác Lư Vân ngửa mặt lên trời huyết dài, thanh âm vang xa cả vài dặm. Thân thể hẳn dù đang suy yếu nhưng ý vào nội lực, bệnh tình đã biến chuyển tốt trở lại.

Chợt nghe ngoài kho củi có người kêu lên:

- Tiểu tử này còn chưa chết! Vừa la to như vậy.

Đám người vây quanh kho củi, nhìn thấy sắc mặt Lư Vân trắng bệch như tờ giấy, đi tới sôi nổi nghị luận:

- Tiểu tử này còn sống!

- Không! Hắn đã thành cương thi!

- Con mẹ nó! Có cương thi nào mà hữu khí vô lực như vậy sao?

Lư Vân bò người lên vịn vào cánh cửa, lộ vẻ sầu thảm cười nói:

- Tiểu đệ đã khiến mọi người thêm phiền toái.

A Phúc gấp rút ôm lấy hân rồi dìu ra ngoài.

Thể lực Lư Vân khôi phục một chút, do có hiểu biết qua về y lý nên hân liền tự bốc thuốc điều dưỡng. Thứ nhất là trẻ tuổi thể lực cường tráng, thứ hai là nội lực không kém, thân thể khôi phục rất nhanh. Ác tật lần này cơ hồ muốn lấy mạng hân, nhưng ngoài ý liệu là nội lực đã đả thông huyền quan. Hân tự biết "Vô Tuyệt Tâm Pháp" đã có điểm thành tựu, so với lúc thụ nghiệp với lão cái đã cách một trời một vực. Chỉ cần thêm thời gian tất có tiến cảnh.

Lại qua hai ngày, Lư Vân bắt đầu trở lại thư phòng làm việc. Chỉ thấy nơi này vẫn nguyên trạng như trước lúc hân bị bệnh. Lư Vân si ngốc thờ dài, đang muốn quét dọn chợt nghe có người gõ cửa. Hân gấp rút nghênh đón, đã thấy một thiếu nữ thân hình thướt tha đứng ở trước cửa, trên mặt lộ nụ cười mà như không phải cười, chính là Cố Thiển Hề.

Lư Vân xoay mình vừa thấy nàng, nhin không được mi mắt nóng lên, hai mắt đắm lệ mê mông lung, trong lòng mừng rỡ giống như nổ tung. Hân gấp rút lấy lại bình tĩnh, khàn khàn nói:

- Tiểu... Tiểu thư, hôm nay lại tới vẽ tranh viết chữ?

Cố Thiển Hề thản nhiên cười nói:

- Ta không đến vẽ tranh viết chữ, chẳng lẽ là đến xem tên quý bệnh như người sao?

Vừa nói vừa liếc hắt một cái, trong ánh mắt lại tràn đầy nhu tình quan tâm.

Lữ Vân nhớ tới ân tình mấy ngày nay của nàng, nước mắt nhất thời chảy xuống hai gò má. Lần này hắt bệnh không nhỏ, chính là ngoại cảm thương hàn. Cố Thiển Hề chiếu cố hắt như thế, có thể nói là đã mạo hiểm không quản sống chết của bản thân.

Cố Thiển Hề nhìn ánh mắt hắt cũng cảm thấy kích động, vội quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn vào mắt của hắt nữa, chỉ cao giọng nói:

- Mài mực!

Lữ Vân lau nước mắt, thay nàng lấy giấy bút mà trong lòng cảm thấy vui vẻ nói không nên lời.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Vỡ mộng Dương Châu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 7: Vỡ mộng Dương Châu

Hồi 1

Người dịch: Trâm Phong

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điều

Hiệu đính: nomore8x

Suốt nửa tháng, mỗi ngày hai người đều trong thư phòng đọc sách viết chữ, ngâm thơ vẽ tranh. Từ nhỏ Cố Thiên Hề đã không có huynh đệ tỷ muội, lại thêm trời sinh tính tình cao ngạo nên thường ngày ít có hảo hữu tri tâm. Khó lắm bây giờ mới có người tài học cao thâm làm bạn, trong lòng nàng rất vui mừng.

Lữ Vân thấy nàng đối đãi với hần thân cận, trong tâm cũng dần không còn xem nàng là một tiểu thư xa lạ nữa. Hai người ngày ngày đàm đạo dần dà sinh quen, một ngày không gặp là cảm thấy không yên.

Lúc này tiết trời đã vào tháng ba, là thời điểm ấm áp nhất của mùa xuân, lão gia Cố Tự Nguyên chỉ còn khoảng nửa tháng nữa sẽ trở về. Trong lòng Cố Thiên Hề hết sức cao hứng, nàng biết phụ thân thực sự quý Lữ Vân, có người trợ giúp sau này muốn hần thành tài không khó, trong lòng hàng ngày đều chờ mong phụ thân trở về.

Ngược lại Lữ Vân thì sợ lão gia không thích hần và tiểu thư ở cùng, lại sợ thân phận đào phạm bị lộ, mỗi khi nghĩ đến việc này trong lòng lại cảm thấy buồn bực. Bên Nhị di nương thì mấy ngày nay không có chút động tĩnh. Lữ Vân thấy đối phương im lặng quý dị như vậy thì thầm kinh hãi, không biết là bọn họ sẽ có âm mưu gì. Riêng Cố Thiên Hề là cô tiểu thư không sợ trời không sợ đất, lại không hề quan tâm đến lượt Nhị di nương quản chuyện giữa nàng và hần.

Một sáng nọ, Cố Thiên Hề cùng Cố phu nhân đến miếu dâng hương tới chiều mới về, lúc này nàng đã có cảm giác khó chia lìa Lư Vân, dằn dò nhiều điều. Sợ rằng khi nàng không ở nhà thì hẳn lại bị người của Nhị di nương khi dễ. Trong lòng Lư Vân cảm khái không thôi, thầm trách bản thân mình vô dụng. Nếu không có Cố Thiên Hề giúp đỡ, sợ rằng hẳn sớm đã bị đám người Nhị di nương hại đến thảm rồi.

Chiều hôm đó Lư Vân đang luyện công chợt nghe đám hạ nhân kêu lên:

- Có trộm!

Lư Vân kinh hãi, vội chạy tới thư phòng thì thấy một kẻ mặc hắc y bịt mặt lao vào hướng nội đường.

Lư Vân thầm nghĩ: “Giữa thanh thiên bạch nhật mà có trộm sao? Hẳn là có điểm gian trá gì đó?”

Xưa nay Lư Vân vốn rất cẩn thận, tính tình bướng bỉnh nhưng rất thông minh, hẳn liền dừng bước quan sát kỹ tình hình chung quanh.

Không ngờ lại có một gia đình kêu lên:

- Tặc tử chạy vào phòng ngủ tiểu thư rồi!

Lư Vân tuy biết Cố Thiên Hề không có trong phủ nhưng vẫn lo lắng, vội vã chạy tới.

Chỉ thấy tên hắc y nhân đang chạy ra từ nội đường, Lư Vân quát:

- Tặc tử ở đây, người đâu mau tới đây!

Hắc y nhân sợ đến hồn phi phách tán, vội vã nhảy lên trên tường. Lữ Vân kêu lên:

- Đừng hòng chạy thoát!

Hắn tung một quyền đánh tới lưng người nọ, kẻ này dùng chưởng tiếp lấy nhưng đỡ được sao? Lập tức bị Lữ Vân đánh cho thổ huyết.

Lữ Vân cả kinh, không ngờ hắn tùy tiện ra tay đã đánh người nội thương, lại duỗi bàn tay ra nhìn lại nhưng không có gì kì lạ.

Người kia ôm ngực, lại gấp gáp nhảy qua tường. Lữ Vân liền thò tay chụp lấy cái túi trên lưng đối phương. Hắn biết một trảo này khó túm được người nọ, mục đích là chỉ giành lại cái bao. Người nọ dùng sức ngẩng lên nên cái bao trên lưng bị tuột ra, sau đó leo tường trốn mất.

Lữ Vân cầm cái bao suy nghĩ: “Rốt cuộc là kẻ nào ban ngày ban mặt dám đi trộm đồ? Đây là phủ đệ của quan lớn trong triều a!”

Đúng lúc này đám gia đình chạy tới chỉ vào Lữ Vân hét lên:

- Bắt được tiểu tặc rồi!

Lữ Vân quát:

- Các người nói bậy cái gì! Ta vừa mới lấy lại được từ tặc tử kia!

Một gã gia đình cười lạnh:

- Trên tay người không phải tang vật sao? Tang vật sờ sờ ra đó, còn chối à?

Lư Vân giật mình tỉnh ngộ: “Nguy rồi! Là bấy rập, nhất định là có kẻ bày ra để hãm hại ta!”.

Hắn hừ một tiếng, ném chiếc túi cho đám gia đình, kẻ kia sững sờ đưa tay nhận lấy.

Lư Vân cười lạnh:

- Các người đừng mơ hãm hại ta. Bây giờ thì rõ ràng người cầm tang vật, hiện giờ người chính là tặc tử đúng không? Các người là những kẻ hoang đường! Đừng vu oan cho người tốt!

Nói xong liền quay về thư phòng.

Gia đình kia thấy Lư Vân rời đi liền lên tiếng:

- Người đứng lại! Trộm đồ còn muốn chạy!

Lập tức mười tên thị vệ lao ra vây quanh Lư Vân.

Lúc tặc tử hành sự thì không thấy đám này, đến giờ mới lại lộ cái mặt ra. Lư Vân càng khẳng định là có người sắp đặt để hại hắn, tức giận thầm nghĩ: “Trong Cố phủ kẻ ngầm hại ta như vậy, không ai khác ngoài Nhị di nương, chắc chắn là ả giở trò, chỉ là thủ đoạn này thật quá vụng về.”

Vài tên gia đình kêu lên:

- Bắt tên trộm này lại đưa lên quan phủ!

Lư Vân giật mình, hắn đang mang án trên thân, nếu bị đưa tới nha môn thì đời cũng tàn. Một gã thị vệ thấy hắn xuất thần thì vội đánh tới. Lư Vân thấy

đối phương công về hông mình thì khẽ nghiêng người, một chưởng nhẹ nhàng chém về tay kẻ kia.

Những ngày qua Lư Vân đã tập luyện qua pháp môn xuất chưởng múa quyền, chưởng cũng có ba phần chân lực, sợ rằng người thường khó mà chịu nổi. Thị vệ kia nhấc tay ngăn cản. Chỉ nghe một tiếng rắc, ra là cánh tay của hắn bị Lư Vân đánh gãy. Người kia đau đớn rú lên thảm thiết, đám còn lại thấy Lư Vân có võ công thì thất kinh, một kẻ niên kỷ chừng bốn mươi mốt:

- Con mẹ nó! Tên tiểu tử thỏ đế này đúng là có tài!

Lư Vân rùng mình, nghe gã thị vệ vũ nhục bản thân lại nhớ tới tên nô tài Lai Hỉ từng phỉ báng hắn là luyện đồng.

Vừa nghĩ đến đây, Lư Vân liền cảm thấy tức giận, ra quyền đánh tới tấp lên mặt kẻ kia, miệng thì quát lớn:

- Người...Người muốn chết!

Kẻ kia thấy hắn dốc sức liều mạng thì cười nói:

- Thỏ đế nổi giận rồi sao?

Hắn lách sang tránh né.

Võ công của Lư Vân mới sơ thành, “Vô Song Liên Quyền” phối hợp cùng nội lực mạnh mẽ uy lực rất lớn nhưng đến nay hắn chưa có kinh nghiệm lâm trận, hơn nữa kẻ kia dựa vào khinh công mà tránh né. Lư Vân tức giận gầm lên như hổ nhưng không làm gì được đối phương.

Kẻ kia tránh được quyền của Lư Vân thì cười hì hì nói:

- Tiểu tử mặt trắng này! Người tức giận làm gì? Gia gia hạ nhiệt cùng người, có được chăng?

Lư Vân đỏ mặt cả giận nói:

- Ta là một người đường đường chính chính, người...Người dám lăng nhục ta như vậy...

Cả đời hăn chịu nhiều nhục nhã, nhưng còn chưa ai dùng lời lẽ đê tiện sỉ nhục đến vậy, càng nghĩ càng giận, Lư Vân chỉ muốn đồng quy vu tận ngay cùng kẻ nọ. Có điều thân của đối phương quá nhanh, ngay cả chéo áo cũng không chạm được.

Trong lòng Lư Vân cảm phẫn hét lớn một tiếng, chợt thấy cổ họng ngòn ngọt, liền phun ra một búng máu tươi.

- Ha ha, tiểu tử này chạy khá đấy!

Đám người đứng nhìn cười không ngớt. Lại thấy vài tên thị vệ cũng hòa vào chọc hăn. Lư Vân thân hình cao to, đuổi bắt cùng liên tục gào thét nhưng rốt cuộc vẫn không bắt nổi do thân pháp của đám này rất linh hoạt.

- Tiểu tử mặt trắng này lại khá khỏe mạnh a!

Một gã thị vệ cười nói, lại đưa tay sờ trên mặt hăn một cái. Lư Vân rống giận cố sức nhào tới như hổ đói, không ngờ gã thị vệ kia quen né tránh nên bị Lư Vân tóm được.

Lư Vân nhắc hăn lên quát lớn:

- Người...Người có dám gọi ta là thỏ đế lần nữa! Người...Người nói mau!

Sắc mặt gã thị vệ trắng bệch, thấy trong mắt Lữ Vân nổi đầy tơ máu, khuôn mặt vặn vẹo. Sợ rằng hắn sẽ tung chưởng đánh bay đầu mình.

Mấy tên thị vệ phía sau cũng thấy không ổn, liền lạng lẽ tiến tới cố sức đánh vào lưng Lữ Vân. Hắn đang giận dữ, không để ý nên sau lưng bị ám toán một chưởng khá nặng, dù nội lực mạnh mẽ nhưng không chịu được mà ngã nhào xuống.

Đám thị vệ mừng rỡ trối hăn lại, quát:

- Tiểu tặc! Theo chúng ta đi gặp Nhị di nương,

Lữ Vân không hề giãy dụa, mặc cho chúng đưa đi.

Cả đám đi vào trong sảnh, liền thấy Nhị di nương ngồi ở ghế trên tại nội đường, một gã thị vệ bước tới nói:

- Thưa đồng Lữ Vân trộm đồ bị phát hiện, tang vật cũng đã thu lại, xin thỉnh di nương phát lạc.

Lúc này quản gia nhảy dựng lên mắng:

- Họ Lữ kia, lão gia xem trọng người, vậy người mà lại dám bày trò trộm đồ, người còn có lương tâm hay không!

Lữ Vân tức giận cười lớn:

- Nhị di nương, thủ đoạn giá họa của người quá vụng về. Đợi lão gia trở về, chúng ta phân trần cũng không muộn!

Nhị di nương nhấp ngụm trà, vuốt lại mái tóc rồi ung dung nói:

- Lư Vân à Lư Vân, hôm nay di nương ta không mười phần chắc thắng thì không bắt người tới đây.

Lư Vân rùng mình thầm nghĩ: “Ả nói như đã tính trước, chẳng lẽ đã nắm được thứ gì đó trong tay sao?”

Nhị di nương bước xuống đài nói:

- Ta nhìn người vài ngày, để cho người cùng tiểu thư đọc sách viết chữ không phải là cầu hòa với người, người đã coi thường ta quá rồi.

Nói xong ả liếc nhìn Lư Vân mỉm cười:

- Ta là người rất nhu hòa, chưa từng muốn làm khó ai. Nếu không phải có kẻ si tâm vọng tưởng, không muốn sống tốt lại chăm chăm nịnh bợ lão gia, dây dưa với tiểu thư, vọng tưởng muốn làm đông sàng khoái tể thì ta việc gì phải cực khổ can thiệp vào!

Lư Vân nghe ả nói thì càng khó chịu, lửa giận bốc lên, đám người bên cạnh thì cột nải chỉ tay cười mỉa hân. Lư Vân lớn tiếng nói:

- Di nương đã hận ta như vậy, toàn tâm toàn ý muốn đuổi ta đi cũng không phải khó gì! Đợi lão gia trở về, ta sẽ nói rõ với người rồi rời đi!

Nhị di nương liên tục lắc đầu, cười nói:

- Người lại sai rồi, dù ta rất ghét người nhưng không ngu ngốc đến nỗi làm việc tự hại bản thân mình. Lão gia coi trọng người như vậy, không muốn người rời khỏi đây, chuyện này người cũng quá rõ rồi!

Lư Vân nghe thế cất giọng cười to:

- Nhị di nương muốn giữ ta lại? Chỉ sợ Thái dương lại mọc đằng tây rồi!

Nhị di nương không hề tức giận mà mỉm cười nói:

- Ta nói Lư Vân người này! Nếu thực sự người muốn ở lại, di nương cũng không làm khó người. Chỉ cần người hứa với ta hai chuyện, sau này hai bên đều vui vẻ, tuyệt đối không còn chuyện khó xử như hôm nay.

Lư Vân không biết ả bày trò gì, chỉ lạnh giọng:

- Hai điều kiện gì? Nhị di nương cứ nói thẳng.

Nhị di nương:

- Chuyện thứ nhất, người không được ở cùng với tiểu thư, đừng nói là viết chữ vẽ tranh mà ngay cả nói chuyện cũng không được.

Lư Vân sớm nghĩ tới việc này nên hừ một tiếng nói:

- Điều kiện thứ hai là gì?

Đột nhiên nhị di nương che miệng cười, nét mặt then thùng, nhẹ nhàng nói:

- Việc này cũng không khó. Chỉ cần người theo ta, sau này hai ta cũng không cần câu nệ, tựa như người một nhà, người thấy sao?

Lư Vân chưa từng nghe Nhị di nương nói chuyện khách khí với hẳn như vậy, trước kia không phải thóa mạ thì chê cười, làm gì có giọng điệu mềm mỏng như vậy. Trong lòng càng thêm đề phòng, hăn lạnh lùng nói:

- Nhị di nương có gì mời nói ra, đừng quanh co như vậy.

Nhị di nương cười nhẹ nhàng bước tới gần, khẽ nói thầm vào tai hấn:

- Ta muốn người nhận ta là nghĩa mẫu.

Lư Vân há hốc mồm, không dám tin vào tai mình. Người vốn rất thông hận hấn, nữ nhân không tiếc dùng thủ đoạn hèn hạ đối phó hấn, bây giờ lại bảo hấn nhận ả làm mẹ sao?

Lư Vân kinh ngạc nhìn sang, chỉ thấy Nhị di nương mỉm cười:

- Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, làm theo hai điều kiện của di nương, ta đảm bảo sẽ không để người chịu thiệt.

Nói xong lui về phía sau, đôi mắt phượng dán chặt vào hấn.

Lư Vân nghe thì không thốt nên lời.

Nhị di nương thấy mãi còn hấn không đáp thì trầm mặt thấp giọng nói:

- Họ Lư kia! Lời xấu hổ như vậy mà ta cũng đã nói ra, hôm nay nếu ta muốn hành hạ người thì dễ như trở bàn tay. Người nên biết phân biệt lợi hại!

Lư Vân thở dài, hiển nhiên đã hiểu ý của di nương. Sở dĩ ả muốn nhận hấn làm con nuôi cũng chỉ bởi lão gia coi trọng hấn. Nếu hai người suốt ngày đấu đá sợ rằng thì không ổn, chỉ cần hấn chịu nhận ả làm mẹ nuôi, sau này sẽ thành người thân nên không cần đối địch nữa. Danh phận mẫu tử đã định thì di nương có thể dễ dàng bắt hấn rời xa tiểu thư, càng dễ dàng sắp đặt cho Cố Thiên Hề kết hôn với Bùi thiếu gia.

Nhị di nương thấy trên mặt lộ hấn nét cười thì tưởng đã đồng ý, vội nói:

- Chỉ cần người đáp ứng thì dễ nói rồi, từ nay kẻ nào còn dám bày kế hãm hại con thì ta sẽ trách phạt, tuyệt đối không nương tay. Di nương chưa bao giờ bạc đãi người nhà.

Đột nhiên Lư Vân cất tiếng cười to, Nhị di nương thấy thì cả giận:

- Người...Người cười cái gì?

Lư Vân ngửa mặt lên trời cười lớn rồi liên tục vỗ vào ngực, tựa như nghe được chuyện cười hoang đường nhất thế gian, nói:

- Ta cười gì sao? Ta cười chính bản thân ta không nên thân. Lư Vân ta vốn là kẻ đọc sách nên có lòng báo đền nợ nước, tạo phúc cho lão bá tánh trong thiên hạ, không ngờ ta thi rớt khoa khảo, gặp vận xấu liên miên. Nếu chỉ lưu lạc thành thư đồng trong nhà người ta, hàng ngày làm vài việc vặt cũng không đáng gì, nhưng lại cùng hạng người tam cô lục bà như người đấu khí, khác nào đại cô cô tranh giành cùng tiểu di nương một cách nhàm chán! Ha ha, đúng là rất đáng cười! Ha ha! Ha ha ha!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Võ mộng Dương Châu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 7: Vỡ mộng Dương Châu

Hồi 2

Người dịch: Trầm Phong

Biên dịch: Pearl

Biên tập: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Nhị di nương nghe xong liền nổi giận đùng đùng, nàng có lòng tốt nhận Lư Vân làm nghĩa tử. Nhìn tiểu tử này tuần tú, không đáng ghét nên muốn hẳn sống tốt lành. Không ngờ Lư Vân không nhận lời, đáng giận nhất là còn ngạo mạn cười nàng. Coi đại sự mỗi ngày nàng để tâm thành những việc vặt vãnh, đây không phải chỉ là nói nàng ngu ngốc mà còn nói nàng là kẻ đáng thương. Đối với Nhị di nương, quản giáo hạ nhân hàng ngày, xã giao với phu nhân các quan là việc cả đời. Nàng phải bỏ rất nhiều tâm lực mới có được vinh quang, không ngờ có kẻ dám đùa cợt nàng.

Nhị di nương giận quá mất khôn, quát:

- Thứ rác rưởi như ngươi mà cũng dám tranh luận với ta, người đâu! Mang gia pháp tới.

Gia đình mang một chiếc côn gỗ tới, nhị di nương đọc tới gia pháp, lên bước tới gần Lư Vân, định dùng sức đánh lên miệng hắn:

- Đập nát cái mồm ngươi, xem còn dám nói bậy hay không!

Chợt nghe giọng nói dịu dàng vang lên:

- Ai dám đánh hăn!

Đám người nghe thì biết Cố Thiên Hề đã về tới.

Nhị di nương rung mình, ngừng tay thầm nghĩ: “Tiểu thư cùng phu nhân về sớm như vậy, xem ra ta đã tính sai.”

Cố Thiên Hề cùng Cố phu nhân bước vào, Cố Thiên Hề nâng Lư Vân dậy thì thấy hăn đã bị thương. Nàng thường ngày tu dưỡng rất tốt, lúc này lại tức giận không nói nên lời.

Cố phu nhân nói:

- Tiểu Lan đang làm gì? Tại sao lại trói hài tử này ở đây?

Nhị di nương hung hăng trừng mắt nhìn Lư Vân. Hăn thấy ánh mắt hung ác nọ liền biết ả đã lừa mạng, nhớ tới bộ dáng như đã tính trước của ả thì cảm thấy rung mình.

Nhị di nương thở dài nói:

- Phu nhân! Chúng ta đúng là biết người biết mặt mà không rõ lòng. Kẻ này đọc nhiều sách thánh hiền như vậy mà lại đi trộm đồ, đúng là lòng người khó lường! Nếu không phải thị vệ phát hiện thì sản nghiệp toàn gia đều bị hăn trộm hết.

Cố phu nhân nghe xong cả giận mắng:

- Lại có việc này? Còn không mau đưa hăn lên quan?

Nhị di nương lắc đầu:

- Ta vốn định làm vậy nhưng sợ tiểu thư tức giận, hai là sợ lão gia về không thấy sẽ trách ta đuổi hăn đi. Còn xử trí ra sao mời phu nhân làm chủ.

Cố phu nhân tức giận quát:

- Kẻ không biết xấu hổ như vậy còn khách khí làm gì? Bắt hăn giải lên quan là được, chờ lão gia về ta sẽ nói sau.

Nhị di nương thở dài:

- Ai! Ta cũng không muốn bắt tội hài tử này nhưng là do hăn gây ra, ta cũng không có cách nào khác! Người đâu! Mang hăn đi!

Mấy tên gia đình nghe xong thì muốn giải Lư Vân đi.

Cố Thiên Hề chặn trước mặt Lư Vân nói:

- Ai dám tới?

Đám gia đình thấy tiểu thư nổi giận sao dám tới? Cố Thiên Hề biết di nương căm hận Lư Vân, biết rằng mục thừa dịp nàng ra ngoài bày kế hãm hại hăn.

Cố Thiên Hề càng nghĩ càng tức, lớn tiếng nói:

- Di nương! Mẫu thân ta có thể tin bà nhưng ta thì không. Hôm nay bà nói hăn trộm đồ, vậy hãy đưa tang chứng rõ ràng! Chỉ bằng lời lẽ đám tâm phúc của bà ở đây, có thể lường gạt được ai?

Nhị di nương mỉm cười nói:

- Tiểu thư muốn vật chứng sao?

Sai người lấy ra một cái túi mà Lư Vân dùng để đựng vật tùy thân, hỏi:

- Lư Vân, đây có phải túi đồ của người không?

Lư Vân biết ả có âm mưu nhưng tự tin bản thân quang minh lỗi lạc, không sợ quỷ kế nên đồng dặc nói:

- Đây là túi đồ của ta!

Nhị di nương cười nói:

- Đúng là đồ dặc của người? Tốt, đừng nói ta bắt oan người, mọi người nhìn xem đây là gì?

Nói xong dốc túi rơi ra một đồng châu báu trang sức. Cố phu nhân thấy thì không ngớt kinh hô. Nhị di nương mỉm cười. Sắc mặt Cố Thiên Hề trắng bệch, không không nên lời.

Nhị di nương hỏi:

- Lư Vân, người giải thích sao đây?

Lư Vân không hề tức giận, trầm giọng nói:

- Trước kia lão gia đối đãi ta không tệ, cho ta ra vào tùy tiện trong nhà, nếu muốn trộm thì sao ta còn phải chờ tới hôm nay? Nhị di nương, người nghĩ xem ta có cần lén lút như vậy để rồi bị bắt không?

Mấy câu này rất có tác dụng, người hiểu chuyện đều thầm gật đầu.

Nhị di nương cả giận:

- Lớn mật! Người là cái gì mà dám tranh luận cùng di nương! Người đâu! Vả vào mồm tiểu tử này!

Vài tên gia đình muốn đánh Lư Vân, Cố Thiên Hề quát lên:

- Ai dám đánh hần!

Cố thiên kim tiểu thư ra mặt, cả đám không dám ho he.

Nhị di nương thấy sự cứng rắn của Cố Thiên Hề, nhất thời không làm gì được Lư Vân nhưng gừng càng già càng cay, chỉ khẽ mỉm cười nói:

- Tiểu thư đừng bị kẻ không bằng cầm thú này lừa gạt, bề ngoài hần hiền lành nhưng thực sự là kẻ đại gian đại ác, cũng là ta lo lắng cho cô, đừng trách oan mà làm di nương đau lòng!

Cố Thiên Hề bình tĩnh nói:

- Di nương nói đến lương tâm! Vậy hần gian ác chỗ nào! Chỉ có đám xấu xa các người muốn sắp xếp hôn sự cho ta, chẳng lẽ ta còn không rõ?

Cố phu nhân lớn tiếng:

- Thiến nhi, nói chuyện có chừng mực, di nương là trưởng bối của con!

Nhị di nương nói:

- Thiển nhi còn nhỏ nên ta không trách, chờ nàng lớn lên hiểu chuyện rồi sẽ cảm ơn ta.

À quay đầu, thản nhiên mỉm cười nói tiếp:

- Hôm nay các người nhìn kĩ, xem di nương có phải rảnh rồi gây chuyện thị phi không! Nhìn cho rõ xem ta vạch trần chân tướng của tiểu tử này!

Nhị di nương lấy ra một tờ giấy mỏng tựa như công văn nha môn, cao giọng đọc:

- Lư Vân là người huyện Sơn Đông, sát hại lính canh ngục, vượt ngục cùng quân đạo tặc Thái Hồ, báo tung tích của hắn được thưởng hai mươi lượng bạc.

Nói xong cười lạnh:

- Kẻ này xuất thân dơ bẩn, hành vi đạo tặc đã bị thị vệ của chúng ta phát giác. Tiểu thư, phu nhân, các người thử nói xem ta lo chuyện trên dưới trong nhà, như vậy chẳng lẽ là sai sao?

Mọi người nghe Nhị di nương đọc xong công văn, đều giật mình nhao nhao bàn tán. Lại nhìn vào bọc châu báu thì vẻ mặt xem thường như đã khẳng định Lư Vân là tội phạm.

Lư Vân giật mình, thì ra Nhị di nương sớm đã tra rõ lai lịch của hắn. Mấy ngày trước không đến phá rối, có lẽ là đang tìm công văn này. Giờ ả nhiều lần ám chỉ có thể tùy thời ép chết hắn, quả nhiên là không ngoa.

Nhị di nương đưa công văn cho Cố Thiên Hề, mỉm cười nói:

- Tiểu thư, kẻ này là đào phạm, đáng tiếc là người trẻ người non dạ bị hấn lừa gạt.

Cố Thiên Hề nhận lấy công văn mà hai tay run rẩy, không dám nhìn.

Nhị di nương cười nói:

- Tiểu thư sao không xem thử một chút? Người nói ta hãm hại tiểu tử này? Sao không vạch trần thủ đoạn của ta?

Nói xong ả che miệng cười vẻ mặt vui sướng.

Cố Thiên Hề sợ hãi run rẩy nói:

- Di nương, bà...và vì cái gì mà nhất định phải gây khó dễ hấn? Ta van bà hãy bỏ qua cho hấn đi...

Giọng nói yếu ớt hiển nhiên đã nhận thua.

Nhị di nương nhẹ nhàng nói:

- Tiểu thư, ta tuyệt đối không có ý hãm hại Lư Vân, chỉ là việc đã rõ ràng rành, cô việc gì phải bảo vệ hấn?

Cố phu nhân quát:

-Thiến nhi! Con nhanh mở công văn ra xem, đừng dẫn sói vào nhà!

Hai tay Cố Thiên Hề run rẩy mở công văn ra, cố gắng đọc thoáng qua. Vừa liếc đến quan ấn bên trên thì sắc mặt tái nhợt, không dám nhìn nữa. Hai mắt nàng đầm lệ, vò công văn thành một cục giấy lộn rồi run run nói:

-Đây không phải là sự thật! Người trong thiên hạ trùng tên rất nhiều, không phải hần! Không phải là hần!

Nhị di nương nói:

-Tiểu thư, Lư Vân người huyện Sơn Đông, trên đời này sợ không có mấy, cô nghĩ đi! Việc sao phải khổ sở vì kẻ như thế chứ?

Cổ Thiên Hề nín khóc, cầm công văn tới bên cạnh Lư Vân khẽ nói:

- Đây...cái này có đúng không? Ta không muốn nghe người khác, người hãy nói cho ta biết, ta muốn nghe chính người nói. Không nghe từ miệng người..ta...ta sẽ không tin.

Nàng si ngốc nhìn Lư Vân, chỉ mong chờ hần tự mở lời rằng tất cả chỉ là di nương lừa dối bịa đặt.

Lư Vân cúi đầu cắn răng, thấy vẻ mặt đau khổ cùng ánh mắt mong chờ của Cổ Thiên Hề. Hần muốn lớn tiếng cho nàng biết, rằng Lư Vân hần chưa từng giết người, ngồi tù là bị oan, trộm tiền cũng là bị giá họa. Chẳng qua tình ngay lí gian khiến cõi lòng hần tan nát, chỉ biết ngoảnh mặt đi không dám nhìn nàng nữa.

Cổ Thiên Hề nhìn chăm chăm vào Lư Vân, thấy hần không dám nhìn nàng thì dường như đã rõ. Sắc mặt nàng trắng bệch cùng ánh mắt vô vọng, cắn chặt môi quay người bỏ chạy.

Nhị di nương thấy Lư Vân im lặng thì cười lạnh nói:

- Lư Vân! Người còn gì để nói?

Một tên gia đình quất:

- Tiểu tặc! Xem người còn thủ đoạn gì!

Cố phu nhân lắc đầu nói:

- Lão gia thương yêu hẳn, thực không ngờ lại như vậy, ai... kẻ này đúng là không bằng cầm thú...

Đám người đứng xem cũng nhao nhao chửi mắng Lữ Vân.

Lữ Vân lòng đau như cắt, thầm vận nội lực kéo đứt dây thừng rồi chậm rãi đứng dậy. Mọi người thấy hẳn mạnh mẽ như vậy thì hoảng hốt. Cố phu nhân sợ tái mặt, đám thị vệ cũng vội vàng rút yêu đao.

Nhị di nương ngược lại rất trấn tĩnh, nhíu mày lạnh lùng nói:

- Nhìn bộ dáng thư sinh của người, không ngờ lại là đào phạm, thực là biết người biết mặt mà không rõ lòng. Nể mặt lão gia, chúng ta cũng sẽ không báo quan, người hãy đi đi!

Lữ Vân thấy Cố Thiên Hề đã bỏ đi thì biết chẳng thể gặp mặt lần cuối, trong lòng đau khổ, thấp giọng nói:

- Phu nhân, phiền người chuyển lời với lão gia. Lữ Vân tạ lỗi với lão nhân gia, không thể từ biệt người.

Cố phu nhân phát tay thở dài:

- Người còn dám nhắc tới lão gia, đừng nhiều lời, mau đi đi.

Lữ Vân quay người đi, Cố phu nhân lại nói:

- Sau này người cũng đừng nói là từng ở tại nhà ta, chúng ta gánh không nổi đâu!

Lư Vân không đáp mà ngửa mặt lên trời. Nước mắt lưng tròng rồi cắn răng bước ra cửa lớn. Một tên gia đình quát:

- Tiểu tử! Đi ra ngoài bằng cửa sau! Hạ nhân không thể đi cửa lớn!

Lôi Vân trừng mắt nhìn kẻ này khiến hắn rét run lui về sau.

Lư Vân tiếp tục bước ra. Cửa lớn đang đóng chặt cài then nặng nề, trong lòng hắn phần hận uất ức gào lên một tiếng.

- A...a!

Liên vung chưởng đánh ra, nội lực hùng hồn dồn tới khiến cánh cửa nát bấy rồi lao ra ngoài.

Mọi người thấy hắn thần công cái thế thì thất thanh, không ngờ bề ngoài Lư Vân vẫn nhã trí gà không chặt mà võ công cao cường như vậy? Nếu không phải xuất thân phi tặc thì đâu ra thân thủ như vậy?

Lư Vân rời Cố gia mà trên người không xu dính túi, tiền công cũng chẳng được nhận nhưng trong lòng hắn kích động. Nào quản nhiều như vậy mà chỉ biết cầm đầu chạy như điên như dại.

Lúc này sắc trời đã tối, đột nhiên một cơn mưa ập xuống khiến Lư Vân ướt sũng, một thân tro bụi trên con đường thành Dương Châu. Hắn chợt có cảm giác cô tịch khó nói thành lời, càng không biết đi đâu về đâu. Nhớ tới một năm trước mới tới Dương Châu, hắn cũng đứng một thân một mình như vậy tại con đường này, lại nhớ đến năm đó trốn từ đại lao ra, thân thể dơ bẩn cùng sự lo lắng của kẻ đào phạm. Đi đâu mới được? Khoa cử không thể,

Dương Châu cũng không thể ở lại. Lữ Vân gạt những hạt nước trên mặt, cũng không biết đó là nước mưa hay nước mắt. Mười năm giấc mộng Dương Châu, hôm nay tất cả đã thành hư vô.

Mưa xối xả khiến y phục ướt đẫm, riêng hần chỉ muốn la to để tiết hết sự thống khổ ra ngoài.

Đột nhiên sau lưng, duỗi tới một bàn tay trắng nõn mềm mại che ô cho hần. Lữ Vân giật mình quay lại. Chỉ thấy người nọ nước mắt lưng tròng, miễn cưỡng nở nụ cười thanh lệ tuyệt tục, chính là tiểu thư Cố Thiên Hề.

Chỉ qua hôm nay thì đôi ngã đôi đường, sợ rằng vĩnh viễn không thể gặp lại. Có lẽ là như vậy, nàng đã lựa chọn tới đây.

Lữ Vân khó khăn thốt lời:

- Tiểu...tiểu thư...

Cố Thiên Hề gượng cười, lấy ra một cái bao đưa cho Lữ Vân.

Hần thấp giọng nói:

- Tiểu thư, Lữ Vân có án trên thân, lại không thể nào nói thực với nàng...

Cố Thiên Hề lắc đầu nói:

- Đừng nói những lời này, là do số mệnh thôi...Người đi đi! Đừng để quan phủ bắt được!

Lữ Vân cố kìm nước mắt, trong lòng thầm thét:“Ta không giết người! Ta bị oan! Ta bị oan”. Nhưng công văn giấy trắng mực đen, đâu có hết khăn cổ

nhưng có ai tin nổi? Hai mắt đăm lệ ngửa mặt lên trời. Chỉ thấy trong màn đen tối, ngoài mưa bụi lất phất thì không còn gì cả.

Hắn cười đầy vẻ u sầu:

- Đây là số mệnh của ta sao, ta...Ta chưa bao giờ làm chuyện xấu, không gây tội lỗi gì cả. Tại sao đời này lại phải mang danh đào phạm?

Cổ Thiên Hề run run nói:

- Công tử, trời không tuyệt đường người, đây chỉ là nhất thời, ngàn vạn lần không được nản chí, ta... ta...

Mặc dù nàng nói vậy nhưng lòng đau như cắt, không thể cầm được nước mắt.

Lữ Vân thấy nàng rơi lệ trong lòng thương tâm đau đớn, rốt cuộc không kìm được nữa, hắn lao vào giữa đêm đen, ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Thiên lão! Tại sao đối xử với ta như vậy? Các người không thích văn chương của ta, xem thường ta, đánh mắng cười ngạo ta, tất cả đều không sao! Vì cái gì mà hủy hoại sự trong sạch của ta! Vì cái gì chứ?

Hắn hét lên đến khi giọng khàn đặc, nước mắt tuôn rơi nhưng bầu trời đêm vẫn trầm mặc im lặng, ngoại trừ ban thưởng cho cái lạnh buốt thấu xương trong màn mưa. Khả năng chịu đựng đã tới giới hạn, chân tay hắn bủn rủn quỳ rạp xuống đất.

Đúng là "Ngọc Hoàng xao lãng chuyện nhân gian, loạn thế văn chương không đáng tiền"

Tuy trời xanh vô tình, dầu thế nhân lương bạc nhưng thời gian vẫn không ngừng trôi. Lữ Vân quỳ dưới đất nhẹ nhàng mà cười khổ. Nếu gặp đau khổ mà phần hận muốn tự vẫn, thì cái mạng nhỏ này còn tồn tại được đến giờ? Hắn lau nước mắt nhìn về Cố Thiên Hề, chỉ thấy nàng đau khổ si ngốc đứng nhìn mình.

Lữ Vân lòng đau như cắt, thầm nghĩ: “Đêm nay ta ra đi, ngày sau khó lòng gặp lại. Lữ Vân, hãy đến gặp nàng một chút, đây là lần cuối cùng rồi...” Nghĩ vậy hắn liền tươi cười, chậm rãi bước tới trước mặt Cố Thiên Hề.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau không nói gì.

Lữ Vân ngắm khuôn mặt xinh đẹp của Cố Thiên Hề mà thầm cảm khái không thôi. Vốn dĩ nàng thuộc về một thế giới tươi đẹp đầy màu hồng kia. Chỉ vì quen biết một kẻ ti tiện như hắn mà mang tới cho nàng đau khổ.

Lẽ ra cả hai không nên gặp nhau, có lẽ như vậy mới đúng!

Đáng thương hắn cũng là con người trần trụi do phụ mẫu sinh ra. Đã gặp rồi thì sao có thể chịu được nỗi chia ly này? Thoáng chốc trong tim đau nhói, lòng xót xa suýt nữa thì không cầm được nước mắt.

Một lúc sau, Lữ Vân thấp giọng nói:

- Tiểu thư, ta đi đây.

Cố Thiên Hề bất giác òa khóc lên, muốn làm gì đó cho hắn nhưng không biết phải làm sao. Chỉ thấy mưa xối xả khiến toàn thân hắn ướt sũng, nàng liền đuổi tay đưa cây dù tới.

Lữ Vân không nhận lấy, khẽ nói:

- Ta đã ướt toàn thân rồi, có đi tới nơi chân trời vẫn ướt thôi.

Cố Thiên Hề đưa hai tay bịt mắt, để mặc cho chiếc dù rơi xuống đất, nước nở mà khóc:

- Thế gian phong ba hiểm ác. Công tử...Chàng...Chàng phải tự bảo trọng!

Lữ Vân lặng lẽ nhặt chiếc dù lên, đặt vào tay Cố Thiên Hề rồi quay người bước đi.

Nhìn thân ảnh hắt khuất dần, trong lòng Cố Thiên Hề đau đớn. Dòng lệ nóng bỏng ướt đầm hoa dung, chẳng biết đời này hai người còn có thể gặp lại hay không.

Lòng Lữ Vân ngổn ngang tâm sự, bước đi trong đêm mưa tới ngoại thành, tránh mưa trong ngôi miếu đổ nát, mở bọc đồ Cố Thiên Hề đưa cho hắt thì thấy bên trong có tiền, lương khô cùng quần áo. Tất cả tấm chân tình của nàng đều gửi cả vào trong đó.

Lữ Vân vuốt ve đồ vật trong đó tựa như giai nhân đang ở bên cạnh, hắt nhìn ngôi miếu đổ nát, nhìn ra bóng đêm thì lòng cô quạnh, ngoài ôm chặt chiếc túi Cố Thiên Hề đưa cho thực sự không biết làm gì.

Đau lòng rồi cuộc vẫn là đau lòng, hắt không tìm nữa mà mặc cho nước mắt lã chã rơi xuống.

Thẳng đến thời khắc chia lìa cuối cùng, hắt mới hiểu được. Cố Thiên Hề quan trọng với bản thân đến nhường nào. Hắt vĩnh viễn không thể quên. Trong những tháng ngày hèn mọn đó, từng có một thiếu nữ cao quý đến bên và yêu thương một kẻ đào phạm như hắt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 8: Cánh nhận giữa đất trời

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 8: Cánh nhận giữa đất trời

Hồi 1

Người dịch: Goncopius

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Bi thương suốt cả một đêm. Sáng sớm hôm sau mưa đã tạnh, khi ánh dương ló vào trước cửa Lữ Vân mới si ngốc nhìn ra ngoài, thầm nghĩ: "Ngày mới đã bắt đầu, đến lúc ta nên tỉnh lại."

Hắn thở nhẹ một tiếng, nén lại cảm giác bi thương trong lòng. Quyết ý không dùng một hào nào của tiểu thư, muốn đường đường chính chính tồn tại bằng bản lĩnh của mình.

Mấy ngày sau, Lữ Vân đã tới một huyện thành nho nhỏ, liền tìm một nơi sơ sài tạm thời ở lại. Hắn mượn một con dao bổ củi của một nhà gần đó, sau đó đi chặt trúc làm một gánh hàng, có ý định bán mì để duy trì mưu sinh. Hắn lại đi mượn của nhà nọ một lượng bạc, người nọ thấy hắn khí vũ hiên ngang, nói năng cao nhã nên nguyện giúp một tay.

Lữ Vân ở chỗ này bán mì được nửa tháng, tay nghề ngày càng tinh thâm, khách nhân nếm qua mì đều tán dương. Một đồn mười, mười đồn trăm, sinh ý ngày càng phát triển. Khoa cử không thành nhưng bán mì lại rất thuận lợi. Đúng là “Có lòng trồng hoa hoa không mọc, vô tình cắm liễu liễu lại xanh”.

Mỗi ngày đi qua Lữ Vân đều bận rộn ở bên ngoài, không lâu sau đã trả được số bạc đi mượn. Hắn thấy cư dân ở đây chất phác, lại không thiếu khách nhân quen thuộc nên tính an cư lạc nghiệp tại chỗ này.

Ngày hôm sau, khi đang chào hỏi khách nhân thì chợt nghe một tiếng pháo nổ ở phía xa xa, tiếp theo là tiếng chiêng trống vang lên. Lữ Vân ngẩn ngơ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Lại nghe một khách nhân ăn mì nói:

- Ấy da! Trương gia ở đường lớn Bát Bảo thật sự rất cao minh, đã có người đoạt được Giải Nguyên (1) rồi đó.

Người còn lại cả kinh nói:

- Thật thế sao?

Khách nhân kia nói:

- Còn giả sao? Người xem đi, một đội xe có quân lính hộ vệ, còn có thể gạt người sao?

Đám khách nhân đang ăn mì liền nhao nhao đứng lên nhìn về phía xa.

Lư Vân nghe vậy cũng quay đầu. Chỉ thấy một đội người xe đông đúc, do một người mặc áo bào màu hồng cưỡi một con bạch mã đi đầu, chắc chắn là người đã đạt được Giải Nguyên. Tiếng pháo nổ trợ hứng ở hai bên, phía sau có vô số hài đồng chạy nhảy vui vẻ.

Lư Vân thấy thì nhớ đến tâm sự bản thân, nhất thời trong lòng chua xót, bất giác quay đầu đi chỗ khác

Chỉ nghe khách nhân nọ khen:

- Làm người phải uy phong như vậy, như thế mới là khoái hoạt.

Người còn lại cười nói:

- Phải có bản lĩnh thế nào mới được như thế! Người muốn thì có thể đi thi một phen, bất quá người đỗ được sao?

Khách nhân kia cười nói:

- Nếu ta có bản lĩnh như thế, cần còn gì làm một anh thợ cạo, miệng lưỡi của người thực sự lợi hại.

Từ trong đội xe đi ra một lão nhân, dường như phụ thân của người đạt Giải Nguyên nọ. Chỉ thấy lão cười ha hả, bộ dáng vui sướng phát tiền lì xì cho mọi người. Đám người đứng ven đường đều được một hồng bao. Lư Vân cũng cầm một bao, cúi đầu nhìn số tiền bên trong thì tâm trạng cảm thấy u uất, liền than nhẹ một tiếng rồi lặng lẽ gánh hàng lên, quay người bỏ đi.

Một khách nhân cả kinh nói:

- Này ! Chớ vội đi, chúng ta còn chưa trả tiền.

Nhưng Lư Vân sớm đã đi xa.

Ngày lại ngày trôi qua, Lư Vân với một gánh mì lần lượt đi qua các hương trấn. Ánh mắt của hắn bình thản, đem mọi đau thương nén ở trong lòng. Hắn không có chỗ ở cố định, lúc nhàn hạ thì luyện khí tập võ, có lúc lại ăn ngủ ngoài trời cùng thiên địa.

Ngày hôm đó, Lư Vân gánh mì đến bên bờ Thái Hồ, du khách tứ phương tới đông như mắc cửi. Phong cảnh tươi đẹp, thực sự là một chỗ bán hàng tốt. Lư Vân liền thối lửa bày bát đĩa chờ khách nhân. Hắn ngồi trên ghế lẳng lặng nhìn về mặt hồ xa xa, nhất thời ngẩn ngơ.

Hắn đang ngẩn người thì nghe có tiếng kêu:

- Chủ quán! Cho hai bát mì.

Lư Vân thấy hai nam tử, một người có chòm râu thô cứng, người còn lại thì gương mặt xanh trắng, xem thân hình thì sức ăn của hai người này không nhỏ.

Lư Vân vội tiến lên mời nói:

- Hai vị đại gia, trước tiên nghỉ ngơi một lát, chờ tiểu nhân nấu rồi đem lên.

Chỉ một lát, hai bát mì đã được làm xong. Lư Vân liền đem tới cho hai vị khách nhân. Hai người kia kéo ghế qua bắt đầu ngồi ăn, vị khách nhân mặt đầy râu lớn tiếng khen:

- Tay nghề rất khá, món này rất hợp với bụng ta.

Lư Vân mỉm cười nói:

- Các hạ là người phương Bắc a! Ta thêm một chút muối, hương vị cũng đậm thêm một chút.

Khách nhân kia nói:

- Nhìn không ra huynh đệ còn có thể xem tướng mạo.

Lư Vân vội lắc đầu:

- Không phải, ta thấy các hạ thân cao vai rộng, mười phần là người phương Bắc, lúc này mới cho thêm chút hương vị.

Khách nhân nọ ừm một tiếng, ăn như gió cuốn hết gần nửa bát mì, bộ dáng cực kỳ sáng khoái. Khách nhân còn lại chỉ chậm chậm mà ăn, mắt nhắm lại như hưởng thụ, tướng ăn nhả nhận hơn nhiều.

Lư Vân thấy hai người bọn họ ăn vui vẻ thì rất cao hứng, thầm nghĩ: "Trên thế gian, kẻ thích văn chương như ta thì ít, người thích ăn mì thì nhiều. Về sau ta liền bán mì để duy sinh, cũng coi như là tạo phúc rồi."

Lư Vân vốn là một người cố hủ, trước giờ luôn mang tâm của thánh hiền, cho dù bán một bát mì cũng muốn tìm quốc kế dân sinh, lúc này nghĩ cũng ấm lòng.

Chợt thấy thêm một đám người đi tới, Lư Vân thầm nghĩ: "Sinh ý ở nơi đây không tồi, xem ra bán đủ hai ngày là kiếm được một chút."

Đám người kia gồm năm nam tử diện mục bất thiện, không rõ sinh nhai bằng nghề gì.

Lư Vân vội đứng dậy nghênh đón, cười nói:

- Mấy vị khách quan muốn dùng mì sao? Mì của tiểu nhân khẩu vị chính gốc Sơn Đông, không ăn thì rất đáng tiếc.

Một tên nói:

- Khỏi cần nhiều lời, trước hết hãy bưng tới cho các gia gia nếm thử.

Lư Vân vâng dạ rồi vội đi nấu mì, chỉ một lát liền xong, bưng năm chén lớn đi tới.

Những người nọ ăn được vài miếng. Lư Vân ngồi ở một bên, bất giác khóe mắt lén quan sát thần sắc của người tên kia, sợ khách nhân sẽ không hài lòng về mì của hắn.

Lúc này chợt có một người mắng:

- Con bà nhà nó chứ, trong tô còn có một con ruồi chết nữa, ta kháo.

Nói xong hắn dùng sức ném bát mì vào trong hồ. Bốn tên bên cạnh cũng la to, đều đem mì ném xuống.

Lư Vân lại không kinh hoảng, nhìn bộ dáng đám này đều là phường lưu manh. Hắn chỉ khẽ cúi đầu, không để ý thêm.

Mấy tên vô lại liền lao đến, quát:

- Tiểu tử, trong mì của ngươi có đồ dơ bẩn, ngươi có biết không?

Lư Vân à một tiếng, thản nhiên nói:

- Vậy sao?

Tên vô lại dẫn đầu tức giận quát:

- Người còn tỏ ra một bộ vô tội? Gia gia ăn thứ này sẽ đau bụng, người tính sao để bồi thường cho gia gia đây?

Lư Vân liền nheo mắt, lười biếng nói:

- Rốt cuộc các hạ muốn sao, tranh thủ thời gian mà nói đi.

Mấy tên vô lại đồng loạt xòe tay ra, quát:

- Sao hả? Lấy bạc ra đây! Một người năm lượng bạc.

Lư Vân cười nhạt một tiếng, từ trong người ra lấy năm văn tiền, lập tức nhét vào trong tay của năm tên vô lại kia.

Năm tên kia sững sờ, quát:

- Con bà nó chứ, khi dễ chúng ta sao, coi chúng ta là ăn mày sao?

Lư Vân cười ha hả, liền lấy ra năm lượng bạc vụn ném tới. Năm tên kia thấy vậy liền thò ra tiếp, vừa tiếp thì cảm thấy một luồng kinh lực mãnh liệt truyền vào cánh tay. Năm người liền kêu lên một tiếng đau đớn, thoáng chốc như bị sét đánh, đôi chân liền lão đảo té ngã trên đất.

Lư Vân cười nói:

- Đưa nhiều thì các người nhận không được, cho ít thì các người lại kêu trời kêu đất, thật làm ta khó xử a.

Hắn liền mỉm cười, đi tới phía trước cúi người nhặt bạc vụn dưới đất lên, sau đó nhét lại vào trong ngực.

Đám vô lại vội bò người lên, quát:

- Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, dám chọc ghẹo chúng ta. Xem gia gia người sửa lại bộ mặt cho người đây.

Nói xong cả đám liền rút chủy thủ từ trong ống giày lao về Lư Vân. Cả đám hung bạo lao tới trước quán.

Đang lúc náo loạn thì hai khách nhân đang ăn mì liền đứng dậy, trợn mắt nhìn về phía đám vô lại. Đám vô lại thấy có người nhìn chúng thì quát lên:

- Hai người các người mau cút đi, nếu không lát nữa trúng thương thì lại trách đao kiếm không có mắt.

Một gã khách nhân liền lạnh lùng nói:

- Các người có biết đây là nơi nào không?

Một gã vô lại cười nói:

- Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, đây không phải là Thái Hồ sao? Có cái gì mà ghê gớm?

Khách nhân kia cười lạnh nói:

- Người đã biết rõ nơi này là Thái Hồ, sao còn dám hồ nháo như thế?

Tên cầm đầu đám vô lại nhảy ra, quát:

- Người nói như đánh rắm! Người mở miệng là Thái Hồ ngậm miệng cũng Thái Hồ, giống như biết này biết nọ! Nói cho người biết. Người có rõ lão tử là ai không?

Trong lúc nói thì thần sắc của hắn ngạo mạn, giống như bản thân là một nhân vật rất quan trọng.

Khách nhân kia ồ lên một tiếng rồi nói:

- Nghe người nói như thánh tướng vậy, rốt cục người là ai?

Tên vô lại kia liền cười ha hả, cất cao giọng nói:

- Lão tử nói cho người biết, cha của người chính là “Hỏa Nhân Toan Nghệ” Thái Hồ Song Long Trại, người thức thời thì rút mau cho lão tử.

Nói xong hắn liền hung hăng giẫm một cước lên ghế, liên tục vung vẩy chủy thủ trong tay, một bộ hung thần ác sát.

Khách nhân kia nghe thì cười ha hả, nói:

- Hay lắm, hảo tiểu tử, nếu người là Hỏa Nhân Toan Nghệ thì ta đây là ai?

Tên vô lại kia cả giận nói:

- Ta mặc cần biết người là ai.

Nói xong hắn lao đến, muốn chém khách nhân nọ.

Khách nhân kia nhìn về phía người có chòm râu rậm, lắc đầu nói:

- Tiểu tử này là đồ giả, không biết xấu hổ a.

Nói xong liền nhấc tay bắt lấy tên vô lại kia, sau đó dùng sức quăng đi. Chỉ nghe bùm một tiếng, tên vô lại nọ đã rớt xuống hồ.

Khách nhân có bộ râu rậm cười ha hả nói:

- Có người giả mạo người, trong tâm tiểu tử người đích thị mừng đến phóng rầm, đúng hay không?

Nói xong liền kéo một tên vô lại khác quăng xuống hồ.

Tên khách nhân kia cũng cảm thán một tiếng, hai tay nhấc ba tên vô lại còn lại ném vào trong hồ.

Chỉ một lát đám vô lại đã quay cuồng trong nước, bộ dạng hết sức chật vật.

Lư Vân thấy hai người nọ võ công cao cường, hơn nữa hành sự dứt khoát, có điểm kinh hỉ cười nói:

- Đa tạ hai vị đã trọng nghĩa tương trợ, không biết đại danh quý tánh ra sao?

Mấy tháng hành tẩu giang hồ, hiện tại kiến thức của hãn vượt xa lúc xưa. Lời nói đã có phong vị của người trong giang hồ.

Hai gã khách nhân kia chỉ cười cười, người có bộ râu rậm đi ra phía trước, cao giọng nói:

- Tiểu huynh đệ! Năm đó chúng ta đã gặp mặt tại Sơn Đông, người quên rồi sao?

Lư Vân sửng sò, vội nhìn kỹ người trước mắt. Ý niệm lưu chuyển thì a một tiếng, thoáng chốc đã nhớ tới đạo tặc trong ngục năm xưa, hấn run giọng nói:

- Thì ra là các hạ, khi đó vượt ngục vội vàng nên không thể từ biệt, không ngờ lại có thể tương kiến tại đây.

Người nọ thấy Lư Vân nhận ra hấn thì cười to nói:

- Hảo tiểu tử, trí nhớ của ngươi thật tốt! Còn có thể nhận ra “Cửu Mệnh Phong Tử” Thường Tuyết Hận ta.

Nói xong liền chỉ vào người còn lại nói:

- Vị này chính là “Hỏa Nhân Toan Nghê” Giải Thao Giải đại ca, vừa rồi cái tên vô dụng kia đã giả mạo hấn.

Lư Vân thấy Giải Thao hai mắt sáng như điện, vẻ mặt có phần lịch lãm, ắt hẳn là một hảo hán nổi danh, liền chấp tay nói:

- Tiểu đệ Lư Vân, tham kiến Giải đại gia.

Giải Thao mỉm cười, đang muốn đáp lễ thì trong hồ truyền ra tiếng gọi í ới của đám vô lại, thủy tính của đám này không tồi, hiện đang bơi vào bờ.

Giải Thao cười nói:

- Bọn người này quả thật là ngông cuồng, dám đến bên Thái Hồ giường oai, lại quấy rối sinh ý của Lư huynh đệ, không giáo huấn bọn chúng một phen

thì không được.

Nói xong liền chỉ vào cành liễu ở phía xa xa:

- Chúng ta hãy đem bọn rùa đen kia treo ở đàng kia, để bọn cho hăn phiêu đảng trong gió, nhất định sẽ vô cùng thú vị.

Lư Vân cười cười, quan sát thấy nơi này cách cành liễu kia tới mấy trăm bộ. Không biết Giải Thao này sao có thể treo người lên cây.

Đã thấy Giải Thao từ trong bao lấy ra một cây cung lớn. Hăn cài tên rồi giương cung, cười nói:

- Phiên hai vị xem một lần.

Chỉ nghe xoạt một tiếng, mũi tên đã phá không mà đi.

Một gã vô lại đang gắng sức bơi, thấy mũi tên bắn tới thì cả kinh kêu lên:

- Má ơi!

Nhất thời hăn nhắm mắt chờ chết, ai ngờ mũi tên chỉ bắn trúng vào cổ áo mà không làm tổn thương đến da thịt. Hơn nữa kinh lực trên mũi tên còn khiến hăn thân bất do kỷ bay lên khỏi mặt nước. Chỉ nghe phốc một tiếng, mũi tên kia đã cắm vào cành liễu. Tên vô lại kia sợ hãi kêu liên tục, thân thể đã treo tại cành liễu, lắc lư trong gió.

Thường Tuyệt Hận cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Lư Vân thấy thì thầm sợ hãi, không khỏi thán phục Giải Thao.

Giải Thao cười nói:

- Chỉ mới là kẻ thứ nhất, còn mấy tên nữa, xem đây.

Chỉ nghe xoạt xoạt mấy tiếng, tay hắt kéo cung liên hồi, bốn mũi tên phá không bay ra. Bốn tên vô lại thấy thì cả kinh, muốn lặn trốn xuống nước nhưng không kịp. liền bị bốn mũi tên do Giải Thao bắn trúng. Chỉ thấy tên bay vun vút, kinh lực mãnh liệt dị thường. Sau mấy tiếng phốc phốc thì đám nọ đã bị treo vào cành cây liễu kia. Xa xa nhìn lại, năm tên vô lại được sắp hàng chỉnh tề, giống như dùng thước mà chia, đúng là không sai một phân nào.

“ Cửu Mệnh Phong Tử” thấy Lư Vân trợn mắt há mồm thì cười nói:

- Giải huynh này mỗi ngày đều muốn khoe khoang tiền pháp của mình, huynh đệ không cần để ý làm gì.

Giải Thao cười nói:

- Ta khoe khoang tiền pháp cũng không bằng người, cả ngày đều tìm người khác để gây sự. Nếu không phải bị đám người Tế Nam Phủ trả thù thì sao rơi vào tay của đám quan phủ? Còn phiền chúng ta động thủ cứu ra.

Lư Vân thấy lời nói của bọn họ phóng khoáng, xuất thân từ phi nhân nhưng không dám thất kính, lập tức pha một ấm trà, nói:

- Hai vị, mời ngồi!

Thường Tuyệt Hận ngồi xuống, nâng chung trà lên cười nói:

- Huynh đệ, ngày đó từ biệt trong lao tù, sao người lại luân lạc đến đây bán mì?

Giải Thao thấy lời nói này hơi thô lỗ, vội nháy mắt một cái với Thường Tuyết Hận. Hắn lại không để ý, chỉ cười nói:

- Ta nói sai sao! Hắn là một hảo nhân tài, lúc này ngồi đây bán mì, không phải mai một đi một thân văn chương sao?

Lư Vân lại mỉm cười nói:

- Bán mì là để mưu sinh, đương nhiên thấp kém hơn đại nghiệp của các vị anh hùng, có điều ta một thân tiêu điều khoát hoạt, chưa chắc đã không tốt.

Nói xong liền hớp một ngụm trà, không nói thêm lời nào nữa.

Giải Thao mỉm cười nói:

- Huynh đệ nói cũng phải, có điều lần này chúng ta hạ sơn là được chỉ thị của Lục gia, đến tìm huynh đệ gia nhập với bọn ta.

Lư Vân nghe thì rung mình, vội hỏi:

- Ta cùng với trại chủ quý trại không quen không biết, lời này của các hạ là có ý gì?

Đang nói chuyện thì thấy có người nhẹ nhàng vỗ vào vai, lúc này võ công của Lư Vân không giống như xưa. Biết có người vô thanh vô thức tới sau lưng thì không khỏi chấn động. Quay người liền thấy một người đang mỉm cười nhìn hắn.

Chú:

(1) Người đỗ cao nhất trong kỳ thi Hương

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Cánh nhận giữa đất trời

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển II: Văn chương thời loạn

Chương 8: Cánh nhận giữa đất trời

Hồi 2

Người dịch: Goncopius

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Lữ Vân thấy đó là một nam tử xa lạ niên kỷ chừng năm mươi, thân vận một bộ tử sam, ánh mắt đầy vẻ hào hùng khí khái. Lữ Vân liền cau mày nói:

- Các hạ là....

Người nọ chỉ cười mà không đáp, lại tự kéo ghế qua ngồi xuống. Lữ Vân thấy ngón tay giữa của đối phương có đeo một chiếc nhẫn ngọc, trên lưng lại dắt một cây mã tiên, xem ra là một vương tôn công tử, lại không biết có địa vị thế nào?

Người nọ vừa ngồi thì đã thấy Giải Thao cùng Thường Huyết Hận đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Tham kiến Lục gia!

Người nọ vẫn không đáp mà tự rót trà. Giải Thao thấy vậy liền đi tới châm trà thay cho y.

Trong lòng Lữ Vân cả kinh, liền biết đây chính là đầu mục của đám thổ phi ở Thái Hồ, lập tức lui về sau một bước, sắc mặt lộ vẻ đề phòng.

Lục gia kia thấy Lữ Vân chăm chú nhìn mình thì cười nói:

- Sao, không nhận ra ta sao?

Lữ Vân nghe khẩu âm của y hết sức quen thuộc nhưng nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu, chỉ nhú mày suy nghĩ.

Lục gia chỉ nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà nóng, thản nhiên nói:

- “ Vô Song Liên Quyền “ kia người luyện như thế nào rồi? Còn gặp nan giải chỗ nào?

Lư Vân liền a một tiếng, kêu lên:

- Tiền bối! Thì ra là người!

Thì ra Lục gia này không phải là khác, chính là lão khất cái đã truyền thụ võ công cho hần. Bây giờ Lư Vân mới biết vì sao y không muốn thổ lộ thân phận, không thể tưởng tượng đó chính là đầu lĩnh của Giang Đông Thái Hồ Song Long Trại.

Lư Vân nhớ tới y đã truyền võ công cho mình thì khóe mắt ươn ướt, run giọng nói:

- Tiền bối, gần đây người tốt chứ?

Lục gia kia cười nói:

- Ta làm cường đạo, chỉ cần quan phủ chưa bắt thì tất cả đều tốt.

Lư Vân nghĩ đến đối phương xuất thân từ thổ phỉ nên nhất thời không biết nói gì.

Lục gia kia chỉ vào Lư Vân, hướng về hai người Thường Giải nói:

- Lư huynh đệ vốn là người đọc sách, ngày ấy nếu không phải chúng ta vội vã cứu người mà liên lụy đến hần. Thì ngày nay hần sẽ không gặp phiền phức, càng không luân lạc đến nơi đây, nói đi nói lại đều do chúng ta hại hần.

Lời nói tựa hồ có điểm áy náy. Lư Vân nghe vậy cả kinh, đang muốn lên tiếng thì Giải Thao lại khoát tay, hướng về Lư Vân nói:

- Khi chúng ta nghe nói có người giải được câu đối của Lục gia thì rất kinh ngạc, suốt đêm chúng ta liền vào thành tìm người trong Tu Dân Quán để hỏi thăm, lại nghe nói người giải được câu đối chính là một thư đồng, ta cùng Thường huynh đệ cảm thấy hiếu kỳ, liền lén đến Dương Châu dò xét. Nói thực sự trùng hợp, không ngờ vị thư đồng đó lại là bạn tù với lão Thường khi còn ở Sơn Đông.

Thường Tuyết Hận cười ha hả, nói:

- Xem lão tử ngồi tù nhiều nên ánh mắt cũng tinh tường ra, đã chọn được một nhân vật lợi hại làm lao hữu.

Mọi người nghe vậy đều nở nụ cười.

Lúc này Lư Vân liền tỉnh ngộ, mới biết vì sao Lục gia lại đến truyền thụ võ nghệ cho hắn. Nguyên là hắn đã giải được câu đối của y, văn tài không thể coi thường khiến cho vị cao nhân này đích thân tới, lại thêm chuyện của Thường Tuyết Hận liên lụy khiến đối phương cảm thấy áy náy, mới phá lệ truyền thụ võ công bù đắp một chút.

Lư Vân thấy cảm động, nói:

- Kỳ thật ngày ấy, nếu quý trại không đến cướp ngục cứu tại hạ, chỉ sợ ta sớm đã bị mấy tên gian quan kia hãm hại. Chư vị anh hùng đừng nên nghĩ như vậy, tiểu nhân không đáng được như thế.

Thường Tuyết Hận cười ha ha, nói:

- Trên công văn truy nã đã ghi rõ ràng, nói người vượt ngục cùng chúng ta. Song Long trại chúng ta há có thể trơ mắt nhìn việc này?

Giải Thao cũng cười nói:

- Đúng, Lư huynh đệ đã bị đám quan phủ hiểu lầm, như vậy chúng ta cũng không phải người ngoài, đừng nên nói những lời khách khí nữa.

Nói xong liền giơ chén trà trong tay, dùng trà thay rượu kính Lư Vân một chung.

Lư Vân liền giơ chung trà trong tay lên đáp lễ, hân thử dài:

- Các vị đại ca đã không chê kẻ hèn này, sau này bảo tại hạ hồi báo như thế nào đây!

Từ khi hân rời Cố gia đến nay, đi đâu cũng gặp hương dân, chưa từng chuyện phiếm cùng bằng hữu. Lúc này gặp cố nhân thì tâm tình kích động không ít.

Lục gia mỉm cười nói:

- Lục huynh đệ, chúng ta đã có duyên như vậy, chi bằng người hãy theo chúng ta lên núi thôi.

Lư Vân la lên một tiếng, thối lui một bước rồi run giọng:

- Lục gia, người muốn ta gia nhập quý trại, cùng làm thổ phỉ như ngài sao?

Thường Tuyệt Hận cười nói:

- Đúng là như thế! Ở chỗ chúng ta còn thiếu một người cầm bút, có tiểu huynh đệ thì các lễ mừng năm mới về sau, muốn viết câu đối xuân cũng không lo thiếu người.

Giải Thao gắt giọng, nói:

- Người nói bậy bạ cái gì đó, Lữ huynh đệ là người làm đại sự, há có thể để hãnh là những việc nhỏ nhoi này?

Thường Tuyết Hận cười nói:

- Ủm, xem ra vẫn để lão đại múa bút là được! Chẳng qua với thư pháp “cao thâm” của hãnh, mọi người càng xem lại càng khen xấu a!

Mọi người liền cười ha hả, Lục gia không tức giận, chỉ mỉm cười nhìn Lữ Vân, sau một lúc liền hỏi:

- Tiểu huynh đệ quyết định như thế nào? Có muốn theo chúng ta chăng?

Lữ Vân nghĩ ngợi thì do dự một hồi. Uống nước nhớ nguồn, Lục gia trước mắt này có quan hệ khá tốt với hãnh. Có thể nói y một nửa sư phụ của hãnh, một nửa là tri giao vừa gặp đã hợp. Lúc này đối phương đích thân mở miệng thật khó lòng từ chối. Có điều lên núi làm giặc, ngày sau Cố Tự Nguyên cùng Cố Thiển Hề biết được thì sẽ rất đau lòng, đến lúc đó hãnh dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa được tính danh thổ phỉ.

Hãnh thở dài, không biết làm sao để từ chối hảo ý của Lục gia.

Giải Thao thấy vẻ mặt của Lữ Vân thì biết hãnh đang do dự, lập tức nói:

- Lữ huynh đệ hiện đã là đào phạm, nói khó nghe thì sống qua hôm nay chưa chắc qua được ngày mai. Như vậy sau này sao có thể thành gia lập nghiệp? Nếu không lên núi cùng chúng ta, sớm muộn gì cũng bị người khác nhìn ra xuất thân, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Thường Tuyết Hận có phần không kiên nhẫn, lớn tiếng nói:

- Con mẹ nó! Như vậy có cái gì tốt hơn nữa đây? Người mau đi cùng chúng ta, trước hết hãy uống ba chén lớn rồi nói sau.

Mọi người đều nhìn Lư Vân, xem hẳn quyết định thế nào.

Qua cả nửa ngày mới nghe Lư Vân thở dài một tiếng, nói:

- Xin tâm lĩnh hảo ý của Lục gia, có điều ta không thể gia nhập cùng các vị.

Mọi người đều ồ lên thất vọng. Lục gia khẽ lắc đầu, thần sắc có điểm uể oải.

Thường Tuyết Hận nắm chặt lấy cổ áo của Lư Vân, mắng:

- Con bà nó chứ, tiểu tử người thật không thức thời, đã cho người thể diện mà người còn không biết xấu hổ sao.

Giải Thao liền ngăn lại, thấp giọng nói:

- Không nên làm như thế, không nên hù dọa hẳn.

Lục gia than nhẹ một tiếng:

- Người chê xuất thân của chúng ta?

Lư Vân thấp giọng nói:

- Tại hạ nào có ý đó, chỉ là nghĩ đến ơn dưỡng dục của phụ mẫu, tổ tông lại thanh thanh bạch bạch, tại hạ thật khó lòng tuân mệnh.

Lục gia thở dài:

- Người cho rằng chúng ta chỉ là đám thổ phỉ thôi sao? Hai mươi năm trước, ta cũng từng là một trung lương.

Thường Tuyết Hận nhảy dựng lên mắng:

- Lão đại! không cần nhiều lời với tên cổ hủ này! Ta khát, chỉ một tiểu tử hồ đồ, để lão tử chém một đao làm thịt hẳn.

Nói xong liền rút đao ra khỏi vỏ, chém về phía Lư Vân. Giải Thao thấy hẳn xúc động như vậy thì đưa tay kéo lại, nói:

- Người luôn lỗ mãng như vậy, chúng ta hãy nghe Lục gia phân phó.

Lục gia nhìn về hồ nước ở phía xa xa. Chỉ thấy sóng nước dập dềnh vạn mẫu, non song tươi đẹp mà lẫn cảm giác thê lương. Lão yên lặng trong chốc lát rồi nói:

- Về sau tiểu huynh đệ định như thế nào, chẳng lẽ muốn bán mì cả đời sao?

Lư Vân nhớ đến Cố Thiển Hề thì trong lòng chua xót, lắc đầu thở dài:

- Ta cũng không biết nữa, dù sao cũng cần phải sống, không phải sao?

Lục gia nghe lời hẳn có vẻ uể oải, liền hòa nhã nói:

- Về sau nếu người gặp chuyện phiền phức thì cứ đến Thái Hồ Song Long trại, chúng ta vẫn mở rộng cửa chào đón người.

Trong lòng Lư Vân cảm động, lập tức quỳ xuống vái lạy mấy cái, nói:

- Đại ân không lời cảm tạ hết được, chỉ mong ngày sau có thể báo đáp.

Lục gia thân nhiên nhận lạy của hần, nói:

- Mọi chuyện cứ tùy duyên đi, không nên câu nệ làm gì.

Nói xong liền đi tới nâng Lư Vân lên, hai người nhìn nhau không biết nói gì nữa.

Lư Vân cảm thấy khó khăn, thở dài một tiếng rồi quàng gánh mì lên vai, quay người bước đi.

Giải Thao liền đuổi tới, kêu lớn tiếng:

- Lư huynh đệ khó lắm mới tới đây, sao không tới sơn trại chơi vài ngày, để chúng ta tận tình gia chủ?

Lục gia chỉ lắc đầu ngăn cản.

Lư Vân gánh đi một đoạn đường xa, càng đi trong lòng càng buồn khổ. Hần không nỡ cô phụ hảo ý của Lục gia, có điều một thân độc sách thành hiền, sao có thể đi làm đạo phỉ được? Dương Châu ở không được, Sơn Đông cũng không thể trở về. Song Long trại thì càng không thể đến, Lư Vân chỉ thấy thiên hạ rộng lớn mà không có chỗ chứa bản thân. Nghĩ đến đây, nhất thời nước mắt chảy dài. Nặng chiều chiều vào thân ảnh cô độc của hần, cảm giác bi thương không nói nên lời.

Mấy tháng nữa lại trôi qua, Lư Vân tự biết công phu quyền cước còn kém, mỗi ngày đều không ngừng luyện công, coi như giải sầu trong tuế nguyệt đặng đặng. Chỉ có đắm mình vào trong võ học, hần mới có thể quên hết mọi đau khổ trong đời.

Ngày hôm đó khi Lư Vân đang luyện công, đột nhiên đánh ra một chưởng vào một tàng cây, chưởng phong chấn động làm cành cây rung lên mãnh

liệt, lá rụng đầy trời. Hãn biết công lực của mình đã khá thâm sâu, có luyện thêm cũng không thể tiến được mấy.

Lúc này trời đã vào thu, thời tiết trở nên mát mẻ. Lư Vân đang ngồi ở trên đỉnh đồi. Hãn nhìn ngắm những đám mây bay trên trời, nhớ đến đủ loại bi thương thì lòng buồn bực.

Chợt ý niệm tự sát thoáng hiện trong đầu. Trong lòng hãn liền chấn động, thầm nghĩ: "Không ngờ tinh thần của ta đã sa sút đến mức này, nếu Cổ tiểu thư thấy bộ dạng hiện giờ của ta, không biết nàng có đau lòng chăng?"

Hãn lại nghĩ: "Ai! Ta sao còn dám nhớ đến nàng? Địa vị gia thế của ta kém xa nàng, sao còn nghĩ đến làm gì nữa?"

Bên tai lại vang lên những lời dặn dò của nàng trước lúc chia tay, trong lòng Lư Vân lại thấy đau đớn, nước mắt lại ứa ra.

Lư Vân khó nén uất ức, gầm lên một tiếng:

- Lư Vân ta cả đời bán mì thì sao? Nghèo rớt mồng tơi thì như thế nào? Từ nay về sau, thư sinh Lư Vân kia xem như đã chết rồi. Các người nếu muốn khi phụ ta nữa thì hãy mơ tưởng đi! Lư mỗ dù vô duyên với khoa cử nhưng vẫn còn một thân sở học, còn hơn các người cả ngàn vạn lần!

Chỉ nghe khắp núi đều vọng lại thanh âm của bản thân. Lư Vân ngửa mặt lên trời cười dài. Hãn đã quyết ý dựa vào gánh mì hiện tại, xông xáo để tìm con đường sinh tồn cho bản thân. Nhất thời chỉ cảm thấy thiên địa vô cùng rộng lớn, nơi nơi đều có thể là nhà.

Hãn lần nữa nhìn lên những đám mây đang trôi nổi tự do trên bầu trời, quyết định đi về phương Bắc.

Dự cáo quyền sau:

Cuối cùng, hai nam nhân vật chính trong “ Bão táp Tây Lương” cùng “ Văn chương thời loạn” đã tụ hợp!

Một bộ khoái thân mang theo hàm oan chạy trốn khắp chân trời góc bể. Một kẻ thư sinh có tài nhưng không gặp thời, lòng mang đau thương vô hạn. Hai người hai hoàn cảnh gặp nhau, cuối cùng sẽ mở ra câu chuyện gì? Một bát mì kia, ăn vào sẽ xảy ra biến cố thế nào?

Côn Lôn Sơn hung ác tàn bạo hiện đã gặp đối thủ, thế nhưng Lư Vân cùng với Ngũ Định Viễn, một đôi huynh đệ cơ khổ sẽ xông pha qua trường đồ máu thế nào?

Bắc Kinh a Bắc Kinh, xưa nay xuất ra biết bao nhân vật phong lưu, bao nhiêu anh hùng hào kiệt? Cát vàng cuộn cuộn Tây Lương, Dương Châu phồn hoa đô hội, bây giờ là Tử Cấm Thành khắc nghiệt.

Hết thấy sự tình, thỉnh quý vị hãy tiếp tục đón xem:

HỘI NGỘ NƠI KINH THÀNH!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Gã bán mì Sơn Đông

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 1: Gã bán mì Sơn Đông

Hồi 1

Người dịch: Tiểu Uyên

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Hiệu đính: nomore8x

Lại nói về Ngũ Định Viễn lệ đang rơi đầy mặt, bát mì này đúng là khó nuốt. Tiền Lăng Dị ở bên cạnh lạnh lùng nói:

- Ngũ bộ đầu, người trong giang hồ nên nhanh nhẹn một chút, chậm chạp quá đó.

Ngũ Định Viễn thở dài một hơi rồi đặt đĩa xuống:

- Nói cũng phải, vậy bây giờ đi thôi!

Nói xong ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, đẩy chén mì ra rồi chậm rãi đứng dậy.

Thấy khách nhân có ý muốn đi, người bán mì liền chạy qua thu dọn bát đĩa. Thấy bát mì vẫn còn nguyên thì hăn nhin không được, nướg mày hỏi:

- Khách quan, có phải mì làm không hợp khẩu vị nên ngài không động đũa?

Nói xong liền tiến tới, nhìn Ngũ Định Viễn với vẻ mặt quan tâm.

Ngũ Định Viễn thấy vẻ mặt quan tâm của tên bán mì, nhớ tới mệnh mình sắp hết. Con người ta chết rồi thì có giữ tiền lại cũng vô dụng, lập tức vét hết ngân lượng trên người nhét vào tay tên bán mì, muốn nói gì đó nhưng cổ họng nghẹn lại không nên lời.

Tiền Lăng Dị thấy Ngũ Định Viễn còn đây đưa liền đi tới lôi hắn đi. Tên bán mì ngơ ngác nhìn số ngân lượng trong tay, không hiểu sao Ngũ Định Viễn lại cho hắn nhiều bạc như vậy.

Đám người Côn Luân Sơn áp giải Ngũ Định Viễn đi ra cửa ngõ, đột nhiên một bóng người nhoáng lên một cái đã tới chắn trước ngõ. Người này thân pháp phi thường, dường như tinh thông võ công.

Đám người Côn Luân không khỏi giật mình. Lưu Lăng Xuyên và Tiền Lăng Dị nhìn nhau, đồng loạt xuất kiếm đề phòng. Lưu Lăng Xuyên lên tiếng quát:

- Người đến là cao thủ phương nào! Mau xưng danh tánh!

Nói xong thì thấy y phục của đối phương nghèo hèn, có điều gương mặt lại đang tươi cười:

- Các vị đại gia đưa nhiều bạc quá, ta chỉ lấy chút tiền lẻ là được rồi.

Mọi người nhất thời thở nhẹ ra. Người này có phải cao thủ gì đâu, chẳng phải là tên bán mì kia sao?

Tiền Lăng Dị cười bảo:

- Tiểu tử, trước nay chỉ thấy kẻ khác chê được ít tiền, sao người lại chê nhiều? Vị đại gia này đã thưởng cho thì cứ cầm đi, lắm lời thế?

Tên bán mì liền lắc đầu:

- Một bát mì năm đồng, ta không thể nhận nhiều hơn.

Tiền Lăng Dị kinh ngạc, không ngờ trên đời này còn có việc cổ quái như vậy, lớn tiếng quát:

- Đừng nhiều lời, cút!

Liền rút cây trường tiên tùy thân quất thẳng về phía tên bán mì. Gã bán mì có phần kinh hãi vội nghiêng người né ra. Một roi kia quất thẳng vào tảng đá xanh bên đường tạo ra một tiếng vang thanh thúy.

Tiền Lăng Dị nhìn thấy người kia tránh được một roi liền thay đổi thủ pháp. Vung đầu roi quăn lấy chân của tên bán mì, dùng sức kéo một cái, người kia không kịp đề phòng liền ngã xuống.

Kim Lăng Sương biết rõ không nên gây chuyện thị phi ở Ngõ Vương phủ này, liền thấp giọng:

- Mọi người mau lên đường! Đừng phí thời gian ở đây nữa.

Đám người đáp ứng một tiếng rồi nhao nhao tra kiếm vào vỏ. Tiền Lăng Dị hừ một tiếng:

- Đắt kinh thành đúng là không thiếu chuyện lạ, chỉ một tên bán mì cũng quỷ dị như vậy. Con bà nó, đúng là quá tà môn.

Mọi người đang muốn rời đi lại thấy tên bán mì bò dậu, dường như hẳn không sợ đau đớn, chặn trước mặt đám cao thủ Côn Luân :

- Các vị đại gia, tiểu nhân có tật xấu là không nhận tiền thưởng, xin ngài thu lại ngân lượng.

Đồ Lãng Tâm giận dữ nhìn tên điên trước mặt, quát lớn:

- Con mẹ nó, người chán sống rồi sao?

Đang định vung kiếm đánh giết thì Tiền Lăng Dị lại cười lớn:

- Ha ha, đâu dễ gì gặp được người điên như hẳn, Tam sư huynh cứ giao cho đệ!

Nháy mắt lại giờ roi quất tới, nghe tiếng xé gió kinh người hiển nhiên đã dụng tới bảy thành chân lực, đúng là muốn đánh tên bán mì kia đầu rơi máu chảy.

Trường tiên vừa vụt xuống, tên bán mì vẫn ngồi yên dưới đất. Nửa thân trên khẽ động liền tránh được một roi. Kim Lăng Sương nhìn ra thân pháp kẻ này không tầm thường thì rung mình. Đã nhận ra tên bán mì này thân mang võ nghệ, có điều Tiền Lăng Dị vốn là kẻ nóng nảy nên không để tâm nhiều, cười lạnh nói:

- Tiểu tử thú, gia gia đây thật muốn đánh chết ngươi!

Tay vừa quất xuống. Thế tới của trường tiên ác liệt nhắm thẳng đầu tên bán mì, e là hẳn lành ít dữ nhiều.

Đầu roi xoắn tới, chỉ thấy tên bán mì nhẹ nhàng cử động thì trường tiên lướt ngang qua chân, tiếp theo đạp một cước liền giẫm lên trường tiên. Tiền Lăng Dị kinh ngạc, vận kinh lực muốn thu hồi nhưng trường tiên như bị tảng đá nghìn cân đè xuống, hấn kéo đến mặt mũi đỏ bừng mà nó không hề nhúc nhích tí nào.

Lúc này đám người Côn Luân kinh hãi nói không nên lời, cả bọn mới hay nam tử bán mì này có công phu cao cường.

Kẻ lão luyện như Kim Lăng Sương sớm đã nhìn ra đối phương không phải hạng tầm thường, chỉ là nhất thời không đoán được lai lịch. Y thầm quan sát một hồi, thầm nhủ:

- Công lực thâm hậu như thế, nếu muốn tới cướp bảo vật thì không thể không đề phòng.

Lập tức trầm giọng hỏi:

- Xin hỏi cao danh quý tánh của các hạ? Sao lại cản trở Côn Luân bọn ta hành sự?

Người nọ liền lắc đầu:

- Các vị đại gia, ta chỉ là muốn trả lại bạc cho các vị mà thôi, đừng trách ta đắc tội.

Nói xong liền lấy ra số ngân lượng Ngũ Định Viễn mà vừa thưởng cho hấn, muốn đem trả lại.

Kim Lăng Sương thấy đối phương không lộ ý đồ, liền nháy mắt với Mạc Lăng Sơn. Mạc Lăng Sơn hiểu ý, bước tới trước đưa tay nhận lại ngân lượng, khẽ khom người nói:

- Chúng ta xin nhận lại ngân lượng. Côn Luân Sơn mới đến kinh thành, còn chưa hiểu hết tập tục ở đây, đã đắc tội nhiều. Các hạ, xin nhường đường!

Nói xong ôm quyền chấp tay, hành lễ chu đáo.

Tên bán mì thấy người này hiểu lễ nghĩa, đứng nép vào một bên cười cười:

- Đại gia khách khí. Thật sự tiểu nhân chỉ muốn trả lại ngân lượng, tuyệt không có ý khác, mong các vị đừng để tâm.

Đám người Côn Luân thấy hăn lùi lại như đã biết sợ, liền đi ngang qua. Cũng là Tiền Lăng Dị thích gây sự, nhìn thấy người này dung mạo còn trẻ. Chỉ là một tên bán mì nho nhỏ lại ngang nhiên dám cản đường người của Côn Luân, đúng là gan to bằng trời. Lại nhớ tới trường tiên của mình bị đối phương giẫm dưới chân thì lửa giận càng cao. Hăn lặng lẽ đến bên sau tên bán mì, vô thanh vô tức đâm một kiếm muốn giết đối phương tại chỗ.

Tên bán mì đang quay lưng đi về quán, bỗng cảm thấy có một trận kinh phong tập hậu, rõ ràng có kẻ ám toán. Trong lúc cấp bách liền nhảy vọt lên trên một bức tường, thân pháp vừa nhanh vừa chuẩn.

Tiền Lăng Dị thấy kẻ này tránh được ám chiêu âm độc "Đại Mạc Phi Yên" của mình, trong lòng có điểm hoảng sợ nhưng vẫn mạnh miệng quát:

- Tiểu tử thú vị, hôm nay ta cho ngươi một bài học, về sau bớt hồ nháo trước mặt lão gia!

Tên bán mì đứng trên bờ tường, nhớ lại tình cảnh hung hiểm vừa rồi liền cảm thấy tức giận, lớn tiếng nói:

- Mấy người các người thật ngang ngược, ta không thù oán gì với các người, có gì lại muốn giết ta? Nếu không phải ta phản ứng nhanh nhẹn, giờ đã là còn cái xác không hồn. Các người ra tay ác độc như vậy, có còn coi vương pháp ra gì chẳng?”

Nói xong chỉ tay mắng to, không để tâm tới những thanh trường kiếm dày đặc trong tay đám người.

Tiền Lăng Dị nghe hần dài dòng đạo lý, nhìn không được xì một tiếng khinh miệt:

- Vương pháp? Ta chính là vương pháp!

Nói xong liền vung kiếm lên muốn chém tới.

Kim Lăng Sương nhường mảy, đưa tay ngăn lại thấp giọng nói:

- Đại sự làm trọng, đừng gây chuyện nữa.

Tiền Lăng Dị bị sư huynh ngăn lại, không tiện tiếp tục sinh sự nên đành mắng lại:

- Tiểu tử thôi! Hôm nay coi như người may mắn, giữ lại được cái mạng chó của mình!

Nói xong liền lui về chỗ mọi người định rời đi.

Ngũ Định Viễn dù bị người lôi đi nhưng ánh mắt luôn quan sát hành động của tên bán mị. Thấy người này quyền cước không bài bản như đám danh môn đệ tử nhưng kinh lực phi phàm, nội công thâm hậu, ắt hẳn cũng là cao thủ. Lúc này còn không cầu cứu đối phương thì đợi đến khi nào? Nhìn thấy sắp bị lôi ra phố, vội mở miệng kêu to:

- Đại hiệp! Xin người cứu tại hạ!

Lưu Lăng Xuyên vừa nghe liền điểm á huyết của Ngũ Định Viễn nhưng đã muộn, tiếng kêu cứu của hắn đã truyền khắp con ngõ vắng vẻ.

Tên bán mì nghe Ngũ Định Viễn cầu cứu không khỏi ngỡ ngàng, lập tức nhảy xuống hỏi: “Rốt cuộc các người là ai? Tại sao lại bắt vị huynh đài này?”

Kim Lăng Sương thấy cục diện ngày càng phức tạp, không muốn dây dưa quá lâu cùng người này, liền kéo Tiền Lăng Dị lại rồi ôm quyền nói:

- Vị tiểu ca này, sư đệ của ta trước nay lỗ mãng, hành sự không chừng mực đã đắc tội, xin huynh đừng để bụng.

Tên bán mì không quan tâm, chỉ thẳng vào Ngũ Định Viễn:

- Tại sao vị huynh đài này lại kêu cứu?

Kim Lăng Sương thân nhiên trả lời:

- Vị bằng hữu này của ta có bệnh, thần trí không được bình thường, hay nói những chuyện hồ nháo. Vừa rồi cũng vậy, huynh không nên tin là thật.

Tên bán mì nửa tin nửa ngờ nói:

- Vị huynh đài này có bệnh sao? Tiểu nhân cũng biết chút ý thuật, để ta bắt mạch cho hắn thử xem.

Sắc mặt Kim Lăng Sương thoáng chốc trầm xuống, trên giang hồ y có thân phận khá cao. Vừa nhún nhường như vậy đã mất mặt lắm rồi, không ngờ

tên bán mì này chẳng biết nặng nhẹ, đúng là tự tìm đường chết.

Kim Lăng Sương không để ý tới hắn, nói với đám người:

- Chúng ta đi. Không cần để ý tới kẻ này

Nhìn thấy đám người muốn rời đi. Tên bán mì dang hai tay ra ngăn trước mặt, lắc đầu nói:

- Các vị đại gia vội gì chứ, vị huynh đài này khẩu vị không tốt, sắc mặt khó coi, xem ra có bệnh trong người. Tiểu nhân cũng biết chút ít y thuật cùng châm cứu, sao không để ta thử một lần?

Nghe ý của hắn là không muốn để đám người rời đi.

Trong mắt Kim Lăng Sương lóe lên sát cơ, nháy mắt sang Tiền Lăng Dị và Lưu Lăng Xuyên, trầm giọng nói:

- Làm gọn gang một chút

Tiền Lăng Dị cùng Lưu Lăng Xuyên đồng loạt ra tay, một bảo kiếm vô hình, một kiếm pháp như sóng dữ, trái phải hai đường công thẳng tới tên bán mì.

Hai người này là cao thủ nhất lưu trên giang hồ, đều là kẻ có thân phận, bình thường sao lại có chuyện liên thủ tấn công một tên vô danh tiểu tốt?

Chỉ là lần này bọn hắn từ Tây Lương đến kinh thành, chịu nhiều vất vả mới bắt được Ngũ Định Viễn, hôm nay xui xẻo bị một tên điên không hiểu chuyện cản đường. Đám người sợ dây dưa lâu sẽ xảy ra rắc rối, muốn trong vài ba chiêu kết thúc mọi chuyện.

Tiền Lăng Dị vốn tư cao tự đại, mới này bị thua trên tay tên bán mì này, giờ càng nóng lòng gỡ lại sĩ diện. Chiêu thức đánh ra càng ngoan độc.

Tên bán mì kia cả kinh, mắt thấy kiếm chiêu của Tiền Lăng Dị biến ảo dị thường, không biết thực hư để né tránh, một bên là trường kiếm thấp thoáng kim quang sáng rực của Lưu Lăng Xuyên. Tay chân luống cuống, vội nhún người một cái đã bay ra sau hai trượng. Đám người Côn Luân cả kinh:

- Khinh công cao cường như người này, sao chưa từng nghe danh trên giang hồ?

Tiền Lưu hai người thấy thân pháp của y quá nhanh, tự biết không thể truy đuổi nên dừng bước.

Tiền Lăng Dị không cam lòng, chỉ tay mắng:

- Tiểu tử chết dẫm! Có gan thì đứng lại đấu với gia gia của người vài chiêu, chạy trốn như rùa rụt cổ còn ra thể thống gì?

Đám người chửi loạn một hồi nhưng tên bán mì vẫn trốn ở nơi kín nào đó, chắc là không dám tiếp tục chui ra gây sự.

Mạc Lăng Sơn ở một bên khuyên nhủ:

- Nhị vị sư huynh, hắn đã không dám ra thì không cần chấp nhất làm gì, chúng ta đi thôi!

Trong lòng Kim Lăng Sương không yên. Kinh thành cao thủ như mây chỉ sợ lại có người tới làm phiền, vội nói:

- Lục sư đệ nói đúng, chúng ta nhanh đi thôi

Tiền Lăng Dị mắng thêm vài câu rồi cũng đi theo đám người, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng kinh phong đánh tới. Có ám khí ném đến, Tiền Lăng Dị vội xoay người giơ kiếm ngăn chặn. Chỉ cảm thấy hồ khẩu chấn động khiến cánh tay bủn rủn, một tiếng vỡ nát vang lên, đã thấy dưới đất xuất hiện nhiều mảnh vỡ. Đám người Côn Luân lắp bắp kinh hãi, nhanh chóng rút kiếm. Vô số mảnh vỡ của cái bát dưới mặt đất không phải là do tên bán mì kia ném thì còn ai đây?

Đồ Lăng Tâm thấy một tên bán mì tầm thường lại không an phận, cứ dây dưa làm phiền, không nén nổi cơn giận lập tức quát lên:

- Mọi người lùi lại, để cho ta!

Hắn hét một tiếng, phát động công lực toàn thân, xuất ra tuyệt chiêu “Kiếm Cổ” nhắm thẳng tên bán mì, muốn cho đối phương nếm mùi đau khổ.

Đồ Lăng Tâm đứng hàng thứ ba trong Côn Luân, tính tình âm hiểm, trước nay rất ít xuất đầu. Lúc này mấy sư đệ thúc thủ vô sách trước một tên bán mì khiến hắn giận đến tím mặt, muốn ra tay giết chết tên tiểu tử không biết tốt xấu kia.

Lúc này dù không thể lên tiếng nhưng Ngũ Định Viễn thừa biết võ công của Đồ Lăng Tâm cao minh, có thể đối đầu cùng Linh Âm đại sư của Thiếu Lâm đương nhiên vượt xa Tiền Lăng Dị Lưu Lăng Xuyên. Nếu hắn ra tay chỉ sợ tên bán mì kia lập tức bỏ mạng dưới kiếm. Trong tình thế cấp bách, Ngũ Định Viễn gắng sức dùng đầu húc vào người Đồ Lăng Tâm. Đồ Lăng Tâm đưa tay túm lấy vạt áo ngực của hắn, đẩy nhẹ một cái liền khiến hắn ngã xuống đất.

Đồ Lăng Tâm cười lạnh nói:

- Bản thân còn không tự lo được, lại muốn xen vào chuyện của người khác!

Nhưng lời này chưa dứt, bỗng thấy tên bán mì phất ống tay áo một cái, kinh lực phát ra cuốn lấy những mảnh vỡ dưới đất bay lên, bắn thẳng về phía đám người Côn Luân.

Lúc này Đồ Lăng Tâm đứng mũi chịu sào, tình thế hung hiểm. Những mảnh vỡ này mang theo nội lực hùng hậu, nếu trúng chỗ hiểm thì hậu quả thật không dám tưởng tượng, Đồ Lăng Tâm rút kiếm nhanh như chớp, cổ tay khẽ động thì thân kiếm lập tức phát ra một vòng hàn quang, mũi kiếm biến ảo bao trùm một vùng. Phần lớn những mảnh vỡ lao tới lập tức bị chém vỡ vụn nhưng một số mảnh thực quá nhỏ, Đồ Lăng Tâm thật sự khó tránh. Trên mặt bị cửa rách tận mười mấy vết xước máu tươi đầm đìa.

Mấy tên đệ tử bình thường đứng gần Đồ Lăng Tâm còn chưa kịp hiểu vì sao sư bá bị thương, đã thấy rất nhiều mảnh vỡ bay tới trước mặt. Cả bọn cuống quýt tránh né đồng thời nhao nhao kêu to:

- Má ơi!

- Tặc tử phóng ám khí!

Tiếng kêu cha gọi mẹ thảm thiết vang lên không ít, lại có nhiều kẻ bị thương tại chỗ.

Cao thủ như Kim Lăng Sương và Tiền Lăng Dị thấy tình thế không ổn, đều ra sức nhảy về sau né tránh hoặc phất tay áo, hoặc dùng kiếm bổ loạn, lúc này mới ngăn lại được trận mãnh vụn như màn mưa sao bắn tới.

Đám hảo thủ vốn lịch duyệt phong phú trên giang hồ, không ngờ tên bán mì kia lại ra những chiêu thức như vậy, bản thân không bị thương nhưng không khỏi chật vật. Lúc này Đồ Lăng Tâm nộ hỏa công tâm, không màng lau máu trên hai mí mắt, hai mắt nhắm hờ sử kiếm đâm loạn. Nói là đâm loạn

nhưng kiếm chiêu tuyệt không hề loạn, một kiếm xuất ra tựa như sấm sét đâm thẳng tới phía trước, vô thanh vô tức nhưng kiếm chiêu mãnh liệt hiểm ác. Chính là tuyệt chiêu “Kiếm Cốt” thành danh đã lâu, tên bán mì kia mà trúng chiêu thì chết không toàn thây.

“Kiếm Cốt” đâm tới, dù cao thủ nhất lưu trên giang hồ cũng phải nhường đường. Đồ Lăng Tâm muốn đại khai sát giới, nào biết lại đâm không trúng, y vội vàng lau đi máu trên mặt, tên bán mì đã biến mất. Đồ Lăng Tâm đang muốn chửi ầm lên thì nghe Tiền Lăng Dị hô to:

- Con mẹ nó, sao lại không thấy tiểu tử họ Ngũ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 1: Gã bán mì Sơn Đông

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 1: Gã bán mì Sơn Đông

Hồi 2

Người dịch: Tiểu Uyên

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Hiệu đính: nomore8x

Đám người đưa mắt nhìn nhau, cảm giác lạnh cả nửa người. Gió mạnh không ngừng thổi trong hẻm nhỏ khiến những chiếc lá bay tứ tán. Ngoại trừ cái sạp mì siêu vẹo kia cùng đám sư huynh đệ đồng môn thì đào đâu ra bóng dáng của Ngũ Định Viễn? Xem ra hẳn đã bị tên bán mì kia cướp đi. Các cao thủ Côn Luân vất vả truy đuổi từ Tây Lương tới Trung Nguyên lại thành ra công cốc, nghĩ tới môn quy cùng sự nghiêm khắc của chương môn, lần thất thủ này chắc chắn sẽ bị phạt rất nặng, sắc mặt cả đám đều thay đổi .

Kim Lăng Sương không hổ là nhị sư huynh, gặp nguy mà không loạn, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trầm giọng phân phó:

- Mọi người chớ hoảng! Hai người bọn chúng ắt hẳn vẫn còn ở gần đây. Tam sư đệ, tứ sư đệ. Hai người canh trước ngõ, không cho bất cứ kẻ không phận sự nào chạy vào. Những người khác đi theo ta.

Đám người Côn Luân tìm kiếm từng góc ngách trong hẻm, còn nước lật từng tấc đất lên mà tìm nhưng không thấy dấu vết gì của hai người kia.

Lưu Lăng Xuyên nói:

- Nhị sư huynh, gần đây đều là phủ đệ của đại quan trong triều, chúng ta cho người canh ngoài ngõ, về lâu dài e sẽ xảy ra chuyện.

Kim Lăng Sương lắc đầu:

- Họ Ngũ nọ rất quan trọng. Cho dù quan sai đến, chúng ta cũng phải cứng rắn tìm cho bằng được.

Lưu Lăng Xuyên đang định lên tiếng, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập. Lại có khá đông người đi vào trong hẻm, còn kèm theo tiếng quát của Tiền Lăng Dị.

Sắc mặt Kim Lăng Sương đại biến, có vô số quan lại quyền cao chức trọng cư ngụ nơi đây. chỉ sợ Tiền Lăng Dị nói năng vô lễ sẽ gây biến, lập tức rút kiếm chạy ra cửa ngõ.

Kim Lăng Sương chạy đến thì thấy tám nam tử khiêng một cỗ kiệu lớn chậm rãi đi tới. Y ngừng thần đánh giá tám gã kiệu phu kia. Chỉ thấy bọn họ thân hình cân đối thì biết là có võ nghệ. Đi bên cạnh kiệu còn có tám người, tất cả đều mang phục trang của xưởng vệ nào đó, cao thấp không đều nhưng đầu đều cạo trọc. Đám này hai bên huyết thái dương nhô cao, thần sắc như mắc bệnh mà thân hình thô tráng, hình dáng tướng mạo không hề giống người thường.

Kim Lăng Sương thấy đám người này thì thầm kinh hãi, thầm nghĩ:

- Từ đâu lại chui ra nhiều cao thủ như vậy? Mong là đừng nhắm vào bọn ta.

Lúc này Ngũ Định Viễn không rõ tung tích, gặp nhiều cao thủ thật là lạnh dữ khó lường.

Kim Lăng Sương đang kinh hãi, lại nghe tiếng Tiền Lăng Dị quát bảo đám người kia dừng bước. Nào ngờ bọn họ như không nghe thấy, không đáp lời mà cước bộ không hề chậm lại, vẫn khiêng kiệu đi tới.

Một gã đệ tử nhìn không thuận mắt, liền quát lớn:

- Đám vô lễ kia, không nghe tứ sư bá của ta nói gì sao? Mau dừng lại cho ta!

Nói rồi đứng ra giữa đường, chặn không cho đám người kia đi qua.

Đám người kia tựa như không nghe không thấy, vẫn cầm thẳng đi về trước.

Đệ tử kia rút trường kiếm cả giận nói:

- Tất cả đứng lại cho ta!

Tiếng còn chưa dứt liền nghe phách một tiếng, thân thể đệ tử nọ liền toác thành hai mảnh. Trái phải ngã ra hai hướng, não bộ cùng nội tạng tung tóe vương vãi khắp nơi. Đám người kia khởi kiêu lên cao lướt qua chỗ thi thể, dường như chưa có gì xảy ra.

Môn nhân Côn Luân Sơn ai nấy đều hoảng sợ, không biết những người này có lai lịch thế nào mà thủ pháp giết người lại tà môn như vậy. Đồ Lãng Tâm mặt mũi trắng bệch, hướng sang Kim Lăng Sương:

- Nhị sư huynh, vừa rồi huynh có nhìn rõ là loại ám khí gì chăng?

Kim Lăng Sương lắc đầu, vẻ mặt kinh hãi không kém.

Đồ Lãng Tâm thầm kinh hãi, đang muốn tiến lên quát hỏi đã thấy Lưu Lăng Xuyên đi trước một bước, ngăn trước kiêu:

- Các người thật không biết tốt xấu. Vừa đến đã sát hại đệ tử của ta, đây là đạo lý gì?

Đám người kia vẫn tiến bước, không hề xem “Kiếm Lăng” uy chấn Tây Lương vào đâu. Lưu Lăng Xuyên thấy đối phương không để ý đến hắc thì giận dữ. Kim quang chớp động thì kiếm đã rời vỏ. Vừa rời môn nhân bị giết mà hắc không tài nào nhìn ra thủ pháp cùng hung khí, liền cầm sẵn kiếm trong tay đề phòng vạn nhất.

Lưu Lăng Xuyên giơ kiếm ngang ngực, bộ dáng đầy vẻ đề phòng. Đám người kia vẫn lừng lững tiến tới, không hề quan tâm đến bảo kiếm trong tay hắc. Lưu Lăng Xuyên biết rõ bọn họ tới gần thêm một bước thì bản thân lại thêm một phần nguy hiểm, bàn tay bất giác ứa đầy mồ hôi. Tuy bên cạnh còn có mấy vị sư huynh võ nghệ cao cường nhưng thủ pháp giết người của đối phương vừa nhanh vừa thần bí, hắc không tự tin đỡ được một chiêu của đám quái nhân này.

Chợt thấy thanh quang lóe lên, dường như có một vật bắn nhanh đến. Tốc độ quá nhanh khiến Lưu Lăng Xuyên không kịp né tránh hay ngăn cản. Kinh phong ập thẳng trước mặt, thoáng chốc trong tâm hắc bị thảm, nhắm mắt chờ chết.

Lại nghe “Đương” một tiếng lớn đến mức hai tai Lưu Lăng Xuyên đau nhức như bị chọc thủng. Hắc mở to mắt phát hiện bản thân vẫn còn an toàn. Lại nghe thấy một tiếng hít thở nặng nề, vội quay sang thì thấy sư huynh Đồ Lăng Tâm đã giơ trường kiếm chặn một cái mâm tròn vô cùng sắc bén. Vật nọ phát ra ánh sáng màu xanh, phần đuôi còn có một sợi tơ kim tuyến nổi vào. Hiển nhiên binh khí Viên Luân này vừa rồi đã xẻ tên đệ tử kia thành hai mảnh.

Đồ Lăng Tâm hít thở nặng nhọc, sắc mặt trắng bệch, hắc là nội thương không nhẹ. Hắc đứng hàng thứ ba trong Côn Luân Sơn, nội lực thâm hậu đến cỡ nào mà có ngày lại bị người ép đến mức này. Đám người Côn Luân hiểu rõ sự lợi hại của “Kiếm Cổ”, nhất thời hoảng sợ nói không nên lời.

Tiền Lăng Dị rút kiếm ra, quát:

- Tất cả cùng lên!

Tất cả đều biết Đồ Lăng Tâm cao ngạo, lúc giao đấu không thích có người giúp đỡ. Có điều tình thế trước mắt rất nghiêm trọng, không thể để một kẻ nội thương như hãn đơn độc chống cự. Đám người gào lên một tiếng, cùng rút kiếm công tới Viên luân kia.

Lại một tiếng “Đương” thật lớn vang lên, Viên luân kia chịu một kích cực mạnh các cao thủ thì bắn ngược lại. Bức màn kiệu vừa nhấc thì Viên luân liền bay vào trong. Màn kiệu nhấc lên rồi buông xuống cực nhanh, nhãn lực của các cao thủ như Kim Lăng Sương hay Đồ Lăng Tâm cũng không thấy được mặt của người trong kiệu.

Đồ Lăng Tâm vừa sợ vừa giận, dũng mãnh hung bạo như hãn mà lúc này chỉ có thể lui đến bên cạnh Tiền Lăng Dị, lo bảo vệ đám đệ tử.

Lưu Lăng Xuyên thoát chết trong gang tấc thì vừa giận vừa thẹn, mắt thấy đám người kia vẫn tiến thẳng về phía hãn thì không nhịn được nữa, dồn sức tấn công một tên đầu trọc. quát lớn:

- Giỏi cho gian đồ! Hai bên không thù không oán mà các người lại ra tay tàn nhẫn như vậy!

Bình thường Lưu Lăng Xuyên hành sự không lỗ mãng như Tiền Lăng Dị. Có điều đám người kia ra tay rất tuyệt tình. Nếu không phải Đồ Lăng Tâm nhanh tay ứng cứu thì hãn sớm đã bị chém làm hai nửa. Lúc này dù hãn trầm ổn cách mấy cũng nổi giận, vừa ra tay đã sử sát chiêu, muốn sống mái cùng bọn người kia.

Lưu Lăng Xuyên vận dụng tuyệt kỹ “Kiếm Lăng”, kiếm quang lóe sáng, sát khí mãnh liệt đâm thẳng tới một tên đầu trọc. Nếu không tránh thì đối phương chỉ có đường chết, không ngờ tên nọ không né không đỡ giống như mất trí, hoàn toàn không màng đến kiếm chiêu của Lưu Lăng Xuyên.

Lưu Lăng Xuyên bị hấn khinh thường nhưng không khỏi mừng thầm:

- Dám xem thường ta! Để xem ta đâm thủng trên người người bao nhiêu cái lỗ!

Hắn tự tin vào kiếm thuật cao siêu nhiều năm tung hoành Tây Vực của mình, khí thế càng thêm uy凛, không thể xem thường.

Một nhát đâm thẳng vào giữa ngực của tên đầu trọc. Lưu Lăng Xuyên đại hỉ, tăng thêm lực độ đâm vào ngực người nọ. Nghĩ đến đối phương không chết ắt cũng trọng thương, Lưu Lăng Xuyên nhếch miệng cười lạnh.

Nào ngờ tên đầu trọc trước mắt không đổ một giọt máu, từng bước tiến tới vô cùng quỷ mị. Lưu Lăng Xuyên lắp bắp kinh hãi, thầm nghĩ: “Đây là thứ tà ma quái gì?”

Liên vận toàn lực vào tay nhưng trường kiếm chỉ cong lên, không thể xuyên qua cơ thể kẻ nọ. Lưu Lăng Xuyên kinh hãi cực độ, cho rằng gặp phải yêu quái nên vội lùi lại.

Đúng lúc này, người nọ đột nhiên sải một bước lớn về phía trước, tay vừa vung ra đã đoạt được kiếm trong tay Lưu Lăng Xuyên. Rắc một tiếng đã bẻ gãy kiếm của hắn thành hai đoạn. Đám người Côn Luân thấy chuyện quái dị trước mắt thì không thốt nổi một lời.

Kim Lăng Sương và Đồ Lăng Tâm đều là cao thủ kiến văn quảng bác, kẻ không sợ đao kiếm như người nọ rõ ràng là luyện ngoại môn kỳ công. Cả

bọn nhìn nhau, tự biết hôm nay đã gặp cường địch rất khó đối phó.

Tên kia vừa bẻ gãy kiếm thì liền vươn tay trao tới cổ họng Lưu Lăng Xuyên. Lưu Lăng Xuyên hành tẩu giang hồ nhiều năm, không ngờ tới vừa tới kinh thành đã gặp chuyện này, vẫn chưa kịp hoàn hồn chứ đừng nói là tránh hay đỡ chiêu.

Mạc Lăng Sơn đứng bên cạnh, thấy vậy liền hô nhỏ một tiếng, liền sử kiếm đỡ chiêu này thay cho Lưu Lăng Xuyên. Kiếm quang huyễn động, liên tục xuất ra bảy chiêu, tất cả đều nhắm vào yếu huyệt của người kia. Mạc Lăng Sơn có ngoại hiệu là “Kiếm Báo” bởi kiếm pháp của hắn chú trọng vào tốc độ. Thời khắc này thể kiếm xuất ra nhanh như vũ bão khiến người khó lòng ngăn cản.

Đám người Côn Luân thầm tán thưởng:

- Cuồng đồ to gan, lần này cho người chết không có chỗ chôn!

Nào ngờ những chỗ bị đâm trên người tên đầu trọc kia không chảy ra một giọt máu nào, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc, chỉ một chương đã đẩy lùi Mạc Lăng Sơn.

Mạc Lăng Sơn giận dữ quát:

- To gan!

Không cam lòng yếu thế, hắn liền vùng kiếm đâm vào lòng bàn tay của tên kia. Một tiếng “Đương” vang lên, kiếm chương tương giao, kiếm của hắn bị chấn đến vỡ vụn, Mạc Lăng Sơn chấn động, cầm chuôi kiếm cụt thì sợ tới mức ngây người. Đúng lúc này người nọ một chương đánh vào giữa ngực hắn. Mạc Lăng Sơn phun ra một búng máu tươi, thân thể liền té ngã ra xa.

Hai đại cao thủ của Côn Luân xuất thủ mà không trụ nổi một chiêu đã bị đánh bại, Kim Lăng Sương thân là nhị sư huynh, không thể không ra mặt. Y ra lệnh cho môn nhân lui xuống, tiến lên trước trầm giọng nói:

- Chư vị bằng hữu, tại hạ là Côn Luân Kim Lăng Sương, tề phái có chút tư sự cần giải quyết ở đây, thỉnh chư vị tạm dời đi cho.

Mấy câu này đã nhún nhường hết sức, bỏ qua cả chuyện môn nhân bị đả thương mà cầu tình, coi như đã nể mặt đối phương lắm rồi. Ai ngờ đám người kia vẫn một đường đi tới, không rõ là không nghe thấy hay không để ý vào mắt, Kim Lăng Sương lặp lại một lần nữa nhưng vẫn không ai để ý.

Kim Lăng Sương ngồi ở vị trí thứ hai của Côn Luân Sơn nhiều năm, có khi nào lại để kẻ khác xem nhẹ thế này? Y hừ lạnh một tiếng thầm vận công, thoáng chốc thân kiếm đã được một bao bọc bởi một lớp băng mỏng. Lúc này dù trời đã vào thu nhưng muốn dùng nội lực ngưng tụ thành tầng băng thế này, không phải ai cũng có khả năng như vậy. Đám người Côn Luân thấy công lực của y đến mức này, toàn bộ đều chấn kinh.

Gió thu thổi tới đem lá rụng bay khắp con ngõ tối, đám người kia lại xem Kim Lăng Sương như không tồn tại, vẫn chậm rãi bước đều tới. Kim Lăng Sương không nhiều lời nữa, tay vừa động liền đâm thẳng một kiếm vào giữa ngực của tên đầu trọc lúc này.

Người nọ vẫn mang bộ mặt không chút biểu cảm, không có ý tránh né. Kim Lăng Sương cười lạnh:

- Dựa vào chút công phu tà môn của người cũng muốn diễn trò trước mặt lão phu? E là người phải nếm mùi đau khổ rồi.

Mũi kiếm vừa cắm vào ngực tên kia. Kim Lăng Sương hét lớn một tiếng: “Ngã!” Kiếm Hàn phát ra, liền có một luồng nội lực vô cùng âm hàn phá

thể mà vào, tên kia kêu thảm một tiếng, ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống. Đám người trước sau đang ngay ngắn nay loạn thành một đồng.

Kiểm pháp của Kim Lăng Sương chú trọng nội lực, người nọ dù luyện qua ngoại công như Kim Chung Tráo nhưng không thể ngăn cản sự công kích của nội gia chân khí. Hai bên đụng độ, ai mạnh sẽ thắng, người nọ thất thế ngã quỵ xuống không dậy nổi.

Kim Lăng Sương tra kiểm vào vỏ, ôm quyền nói:

- Tại hạ múa rú qua mắt thợ nên đã đắc tội, mời vị bằng hữu trong kiệu bước ra để tại hạ diện kiến được chăng?

Kẻ từng trải như y không thiếu thủ đoạn đối nhân xử thế. Trước ngạo mạn sau cung kính, hạ bớt uy thế của đối phương rồi lại lưu cho bọn chúng một chút thể diện.

Chợt nghe một thanh âm quái khí phát ra ở bên cạnh chiếc kiệu:

- Điều dân to gan, dám cản đường như vậy, không sợ chọc giận công công sao?

Đám người thấy kẻ vừa lên tiếng có dung mạo xấu xí, mặc trang phục thái giám, chẳng rõ lai lịch ra sao nên có chút ngờ ngợ. Kim Lăng Sương từng trải hơn nhiều, liếc thấy đối phương bộ dáng giống như khi đột, nhất thời liên tưởng đến một người, bèn chấp tay thản nhiên nói:

- Các hạ ắt hẳn là Hồ tổng quản của Đông Hòa Cung, tại hạ Côn Luân Kim Lăng Sương, hiện tại đang có tư sự gấp cần làm ở đây, kính xin công công nhường cho một lần. Kim mỗ nhất định ghi tạc trong tâm.

Hóa ra thái giám có bộ dáng như con tinh tinh kia là nhân vật quan trọng trong Đông xưởng, tên thật gọi là Hồ Trung, Ngạc Phi Đông Hòa Cung gọi hắn là Tiểu Trung Tử, tất nhiên trên quan trường không người dám xưng hô với hắn như vậy. Kim Lăng Sương nghĩ đối phương là người trong triều đình, nói chuyện liền khiêm tốn hơn rất nhiều.

Chỉ thấy Hồ Trung nheo mắt, các nếp nhăn trên hốc mắt cùng gập xoắn lại, càng nhìn càng giống con khỉ, lại nghe hắn the thé cười lạnh nói:

- Ta bất kể các người có công hay tư sự gì. dám nói chuyện sao, trước tiên quỳ xuống cho ta!

Đám người nghe lời của hắn rất vô lễ thì đều giận dữ. Kim Lăng Sương chưa đáp lời thì Đồ Lăng Tâm đã bạo rống một tiếng, quát:

- Thứ chó má đánh rắm thúi quá! Muốn chúng ta quỳ trước một thái giám không có chim như người, không phải sẽ bắn đầu gối của ta sao!

Kim Lăng Sương nghe tam sư đệ nặng lời thì sắc mặt đại biến, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Lưu Lăng Xuyên một cái. Lưu Lăng Xuyên vội giữ chặt ống tay áo Đồ Lăng Tâm kéo hắn lại.

Hồ Trung là nhân vật quan trọng trong Đông xưởng, đã khi nào bị người khi nhục như vậy? Nhất thời cuồng nộ không thôi, hét to:

- Các người thật to gan, chúng ta là để các người mạng được sao? Ngày mai ta không hề đổi một chữ, đem tất cả lời thô tục của các người thượng tấu Lưu tổng quản, xem Côn Lôn Sơn các người trả lời như thế nào!

Đám người nghe ba chữ "Lưu tổng quản" thì sắc mặt như phủ một tầng sương lạnh. Lưu Lăng Xuyên dù hận những người này ra tay độc ác, nhưng

nghe tới đại nhân vật trong triều đình đành phải nén giận, đi tới chấp tay nói:

- Mấy huynh đệ chúng ta sư chỉ là hạng mãng phu nơi thôn dã, trước nay không biết lễ nghi triều đình, thỉnh Hồ công công đại nhân đại lượng bỏ qua cho chúng ta một lần.

Nói xong liên tục khom người, bọ người Kim Lăng Sương, Tiền Lăng Di một bên liếc nhau, trên mặt đều lộ vẻ lo lắng.

Lúc này tình thế trong triều rất xấu, chính lệnh chủ yếu do Án Sát Sứ Giang Sung nắm giữ. Người này không xuất thân khoa cử nhưng được hoàng đế rất mực yêu thích, chức quan tuy không phải hàng Tam công nhưng quyền thế sớm đã che trời, lôi kéo triều thần mọi nơi. Tiếp theo là Đông xướng Lưu Kính, cậy vào chức quyền Đông xướng, ngầm ngầm làm biết bao điều xấu xa, vu oan mưu hại cho người đã thành tính.

Đám người Côn Luân rõ ràng nhóm người trước mắt có quan hệ sâu xa cùng Đông xướng. Côn Luân Sơn tuy có Giang Sung chỗ dựa nhưng sự tình đặc tội với Đông xướng há lại tầm thường? Nhất thời không biết ứng phó như thế nào.

Hồ Trung kia giận dữ nói:

- Các người đã biết rõ chúng ta là người trong nội cung thì nhanh chóng lui đi, chúng ta vào ngõ này có công sự, nếu còn không biết sống chết thì giết sạch không tha!

Hồ Trung nói càng về sau thì thanh sắc dữ dần, vài tên thái giám sau lưng cũng tiến lên đây, rút binh khí tiến đến đám Côn Luân Sơn.

Kim Lăng Sương lắc đầu nói:

- Hồ công công, tất cả mọi người ở đây hành sự đều vì triều đình, xin đừng làm khó. Ta có lệnh bài của Giang đại nhân nơi này, Côn Lôn Sơn chúng ta có thể tùy cơ ứng biến, xin ngài xem.

Nói xong đem lệnh bài Ấn sát sứ dâng ra.

Chợt nghe một người cao giọng hét to:

- Giang Sung! Giang Sung! Côn Lôn Sơn các người chỉ biết có một Giang Sung, trong mắt không có tổng quản Lưu đại nhân chúng ta sao?

Đúng lúc này chiếc kiệu chợt nghiêng một cái. Một người trong kiệu bay ra, thân pháp quỷ dị như quỷ mị. Động tác cực nhanh, vừa nhẹ nhàng bay ra đã thò tay đoạt lấy lệnh bài trong tay Kim Lăng Sương, hét to:

- Các người lấy Giang Sung để hù dọa người sao, sao không bảo hắn tới gặp ta!

Đám người Côn Luân thấy thái giám nọ mặt trát đầy phấn trắng, bờ môi thì bôi một lớp son hồng bóng bẩy, võ công lại rất cao. Nhớ tới người này vừa dùng ám khí bá đạo giết người thì trong lòng nổi lên đề phòng. Nhất thời cả đám giương kiếm nơi tay, đồng loạt lui ra phía sau.

Kim Lăng Sương mắt tinh, đã nhận ra người nọ là Phó tổng quản Đông xưởng Tiết Nô Nhi. Lão này xưa nay yêu thích cách ăn vận yêu diễm quý quái, người giang hồ sau lưng đặt cho ngoại hiệu là "Hoa Yêu". Chính là mĩ mai cách ăn mặc lòe loẹt, hành sự lại quái đản tựa như yêu ma của lão.

Kim Lăng Sương biết rõ "Hoa Yêu" tính khí táo bạo, địa vị trong nội cung lại càng cao, vượt xa Hồ Trung, không thể xung đột cùng lão nên liền khom người nói:

- Tiết công công, Côn Luân Sơn Kim Lăng Sương xin thỉnh an ngài.

Tiết Nô Nhi một bộ người trên, sáng giọng:

- Ta cần người thỉnh an cái gì? Tiểu tử họ Ngũ kia đâu? Nhanh giao ra đây cho ta, bớt đi phiền toái.

Đám người Côn Luân nghe lão trực tiếp mở miệng đòi người đều cả kinh, không biết nên ứng đối thế nào.

Lưu Lăng Xuyên vốn là tay lão luyện, lúc này đi ra phía trước khom người, nói:

- Khởi bẩm công công, họ Ngũ không ở còn ở đây, tề phái vừa mới cẩn thận điều tra, hẳn đã chạy ra ngoài thành.

Tiết Nô Nhi thấy mặt mũi hẳn đầy vẻ tươi cười, cũng cười cười mắng:

- Tiểu tử chết tiết, xem công công ta là tiểu nhi ba tuổi sao?

Lưu Lăng Xuyên cùng cười nói:

- Công công minh giám, họ Ngũ thật sự không ở chỗ này. . .

Lời còn chưa dứt, không ngờ Tiết Nô Nhi bưng bưng nộ khí, the thé nói:

- Người còn dám gạt ta!

Lưu Lăng Xuyên khẽ giật mình, chỉ cảm thấy thanh quang dữ dội lóe lên trước mắt, theo sau liền có cảm giác mát lạnh nơi tay phải. Hẳn cúi đầu xem xét thì bất giác hét thảm "A" một tiếng. "Kiếm Lăng" danh chấn Tây Lương

chính dựa vào cánh tay phải này để thành danh. Nào ngờ lại vô thanh vô tức bị Tiết Nô Nhi chém xuống, tuy hãn lịch duyệt phong phú nhưng ngộ hiểm như vậy cũng khóc rống nghẹn ngào, ngã lăn ra đất.

Tiền Lăng Dị cùng Đồ Lăng Tâm lập tức xông lên, giờ kiếm bảo vệ Lưu Lăng Xuyên, sợ hãn lại bị độc thủ. Các đệ tử Côn Lôn Sơn vội vàng xông về phía trước, thay Lưu Lăng Xuyên băng bó vết thương cánh tay đã đoạn.

Tiền Lăng Dị chỉ tay tức giận mắng:

- Các người có ý gì! Nhiều lần hạ sát thủ, chẳng lẽ Côn Lôn Sơn chúng ta mặc cho các người khi dễ như vậy sao?

Tiết Nô Nhi cười lạnh nói:

- Các người đem họ Ngũ giao ra đây, ta sẽ tha cho một đường. Nếu không tiểu tử này chính là tấm gương cho các người!

Nói xong chỉ về Lưu Lăng Xuyên, thần thái cuồng vọng tựa hồ đám người Côn Luân đã là gà chó dưới đồ đao của lão.

Kim Lăng Sương hừ một tiếng phất tay, môn hạ đồng loạt rút kiếm, chỉ nghe y trầm giọng nói:

- Tiết công công, thứ nhất ta kính người là tiền bối, không dám có điểm thất lễ. Thứ hai công công là nhân vật quan trọng trong triều, Kim mỗ lại càng không dám có chỗ đắc tội. Chỉ là công công vừa đến đã phá hư quy củ giang hồ, muốn một mẻ hốt gọn môn nhân bốn phái, hôm nay Côn Lôn Sơn không còn cách nào, chỉ có chiến một trận mà thôi.

Hãn nói mấy câu này không kiêu ngạo không siểm nịnh, tất cả địch ta đều thầm khen hay.

Đông xưởng Hồ Trung thấy Côn Luân Sơn đã động sát cơ, lúc này quát:

- Mau bắt đám nghịch tặc này cho ta!

Đám người Đông xưởng giương cao binh khí, song phương đã bào thế giương cung bạt kiếm.

Đôi mày nhỏ của Tiết Nô Nhi dần dần dựng thẳng, thần sắc lại lộ chút hưng phấn. Vừa rồi Lưu Lăng Xuyên nói chuyện cùng lão, chỉ hơi chút chủ quan mà đã bị phế ngay một cánh tay. Lúc này mọi người thấy bộ dáng biến hoá kỳ lạ của đối phương, càng không dám coi thường chút nào. Các đại cao thủ Côn Luân tay cầm chặt chuôi kiếm, chỉ đợi Tiết Nô Nhi động thủ thì sẽ quần công.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau

Hồi 1

Người dịch:Tiểu Uyên

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập:Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

- Lão huynh, người mau đi theo ta.

Tên bán mì nói nhỏ vào tai Ngũ Định Viễn, đồng thời giải huyệt cho hắn.

Ngũ Định Viễn a một tiếng, đang muốn đáp lời thì tên bán mì lại giơ một ngón tay ra hiệu im lặng:

- Trong ngõ đang có hai phe hỗn chiến, vừa vặn tạo cơ hội cho chúng ta trốn thoát.

Hóa ra vừa rồi tên bán mì dùng những mảnh vỡ của chén bát là muốn đám người Côn Luân Sơn luống cuống tay chân, để thừa cơ cứu Ngũ Định Viễn. Hắn thừa dịp đám người đang hỗn loạn liền lăn một vòng trên đất, tóm lấy Ngũ Định Viễn. sau đó dẫn người từ lỗ chó trốn vào bên kia tường, ẩn thân trong vườn hoa của một biệt viện.

Đám người Côn Luân tuy hung hăng càn quấy nhưng nơi đây chính là Ngõ Vương Phủ, chỉ dám tuần tra trong ngõ hẻm chứ sao có lá gan xông vào lòng bắt người ở nơi cư ngụ của các đại quan triều đình? Đương nhiên tìm rất lâu mà không thấy Ngũ Định Viễn.

Gã bán mì kéo Ngũ Định Viễn đi nhanh. Ngũ Định Viễn dù không biết lai lịch của đối phương nhưng lúc này tính mạng nguy cấp. Cho dù là một con

chó tới cứu thì hăn cũng chỉ còn nước đi theo, sao còn tâm tư nghĩ ngợi lung tung? Hăn theo sát gã bán mì, thấy đối phương rẽ trái rẽ phải một hồi, cúi người đi nhanh trong đường mòn vườn hoa, dường như rất quen thuộc địa hình nơi này.

Không bao lâu, hai người dọc theo vườn hoa vượt qua dãy phòng chính, đã cách khá xa con ngõ ban nãy. Hai người ngồi xổm dưới tường, tên bán mì nói:

- Qua tường là đường phố đông đúc rồi. Chúng ta nhảy ra thì những người kia dù hung ác, cũng không thể ngang nhiên giết người trên đường a!

Ngũ Định Viễn nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Đa tạ huynh đài trượng nghĩa, tiểu đệ thực là không biết hồi báo. . .

Ngũ Định Viễn đang muốn nói tiếp thì tên bán mì biến sắc, vội che miệng của hăn. Ngũ Định Viễn theo ánh mắt của hăn nhìn lại, chỉ thấy trên nóc nhà có người đi tới đi lui, không biết là thái giám Đông xưởng hay đám người Côn Luân Sơn.

Tên bán mì cau mày nói:

- Sao lại tới thêm rất nhiều người như vậy?

Hăn đang tính toán kế thoát thân, Ngũ Định Viễn là người từng trải, thuận tay nhặt một hòn đá nhỏ dưới mặt đất rồi vận kinh ném ra. Nghe thấy cạch một tiếng, hòn đá bay ra phía ngoài ngõ. Vài tên cảnh giới trên nóc nhà khẽ kêu một tiếng, liền nhao nhao lao tới nơi hòn đá vừa rơi xuống.

Tên bán mì kia mỉm cười Ngũ Định Viễn, ánh mắt có vẻ bội phục. Lúc này Ngũ Định Viễn đang ngưng thần, chợt thấy khóe miệng đối phương còn nở

nụ cười, bất giác hiếu kỳ: "Sinh tử ngay trước mắt. Sao người này còn cười được như vậy, xem ra tính tình có phần khác biệt."

Đúng lúc này thân hình tên bán mì bay lên, chân phải điểm một cái lên tường đã như chim đại bàng lướt lên đầu tường. Ngũ Định Viễn thầm khen hay, tiếp theo cũng giẫm mạnh lên tường, cầm lấy tay phải tên bán mì. Cả hai cùng nhảy ra khỏi tường cao.

Hai người thoát được ra đến đường lớn. Lúc này ánh đèn rực rỡ mới lên, trên đường rất người lui tới tạo một bức tranh thái bình phồn hoa, khác hẳn với không khí khắc nghiệt vắng vẻ trong Ngõ Vương phủ.

Tên bán mì kéo tay Ngũ Định Viễn, đang định xuyên qua con phố hoạt náo thì bỗng một nam tử ăn mặc như một gã tiểu thương vội vàng đi tới, mặt mũi đầy vẻ tươi cười nói:

- Hai vị đại gia, ta đây có đầy đủ mọi thứ hàng hóa đặc sản nam bắc, hai lão nhân gia tới xem đi!

Tên bán mì không thèm để ý, tính cùng Ngũ Định Viễn cấp tốc chạy đi thì tiểu thương nọ liền thò tay cản đường hai người, cười nói:

- Hai vị vội đi như vậy làm gì? Trước xem những thứ tốt mà tiểu nhân chuẩn bị cho các huynh đài một lát, nếu không thích thì đi cũng không muộn!

Tên bán mì đẩy vào vai tiểu thương nọ, nói:

- Tránh đường, chúng ta không rảnh xem đồ của người.

Tiểu thương kia bị hấn đẩy như vậy nhưng thân trên chỉ lay động một chút, hai chân vẫn vằng dặc dưới mặt đất. Trong lòng tên bán mì cùng Ngũ Định Viễn

rùng mình, liếc nhau đã biết gặp phải cao thủ.

Tên bán mì hạ mã bộ, hít sâu một hơi rồi tay phải đẩy ra phía trước. Hắn biết thời khắc này tình thế vô cùng hung hiểm. Phía sau sắp có truy binh đuổi tới uy hiếp tính mạng, liền muốn trong một chiêu đánh lui người nọ.

Chưởng lực sắp hiện nhưng tiểu thương kia lại hồ đồ không thèm để ý, không thèm đón đỡ như không biết lợi hại. Tên bán mì sững sờ, thầm nghĩ: "Người này sao lại sơ ý khinh địch như thế? Hắn thật là người bán hàng rong không biết võ nghệ?"

Nào biết mới trì hoãn như vậy, tiểu thương kia đột nhiên đánh ra một chưởng. Tên bán mì phòng ngự không kịp. Nhất thời trúng chưởng vào ngực, phun ra một ngụm máu tươi. Ngũ Định Viễn lấp bắp kinh hãi. Xem ra gã bán mì có nội lực hùng hậu, nào biết kinh nghiệm đối địch lại kém như vậy, chỉ một thoáng mà dễ dàng trúng bẫy của người.

Trong lòng kinh hãi, Ngũ Định Viễn liền phi chân đá tới tiểu thương. Tiểu thương thối lui một bước đồng thời mím môi làm rít gào. Chỉ một thoáng bốn phía vang lên những tiếng la ó. Một đám người ngựa đột nhiên hiện thân bao vây hai người.

Ngũ Định Viễn thấy bọn họ mặc trang phục Đông xướng. Xem ra đúng là nhân mã của thế lực này thì cả kinh, lại thấy sắc mặt tên bán mì tái nhợt như đã bị thương không nhẹ. Ngũ Định Viễn không muốn liên lụy tánh mạng của hắn, nghĩ thầm: "Dù sao Vương ninh đại nhân đã thất thế, thế gian không còn ai cứu được ta, hôm nay tránh không khỏi đại nạn, ta cần gì hại thêm một mạng người?"

Liền thấp giọng hướng sang nói với tên bán mì:

- Vị bằng hữu này, bọn họ muốn bắt chỉ một mình ta, người mau chạy đi!

Tên bán mì cười hắc hắc mấy tiếng, nói:

- Lão huynh nói như vậy là làm to, ta há là kẻ cầu sống bằng cách bỏ người mà chạy?

Ngũ Định Viễn không để ý tới hắn nữa, liền xông tới đám Đông xưởng nói:

- Các người muốn bắt chính là một mình Tây Lương Ngũ Định Viễn ta, chứ vị tha vị huynh đệ kia đi thì Ngũ mỗ sẽ theo các người. Thế nào?

Gã tiểu thương nọ liền cười nói:

- Đến lúc người còn mở miệng yêu sách với chúng ta sao? Cả hai người đều phải giữ lại tất!

Nói xong một trào về phía Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn thấy trào này của đối phương chiêu thức nghiêm cẩn, nội lực thâm hậu, liền vội nghiêng người tránh đi. Chân phải của gã tiểu thương nọ liền quét vào hạ bàn của Ngũ Định Viễn, năm ngón tay trái lại móc tới "Xa giáp huyết (1)" của hắn. Ngũ Định Viễn đỡ trái thì hở phải, trong lúc bối rối liền lấy "Phi Thiên Ngân Toa" ném tới mặt người nọ. Tiểu thương nọ không ngờ Ngũ Định Viễn còn có công phu ám khí. Trong lúc kinh hãi vội vàng nằm sấp xuống đất né tránh Ngân Thoa. Đám người Đông xưởng thấy đồng bạn chịu thiệt, đồng loạt rút binh khí chém tới người Ngũ Định Viễn. Những người này ra tay rất tàn độc, không giống Côn Luân Sơn muốn bắt người còn sống. Chỉ cần Ngũ Định Viễn sơ ý một chút liền bỏ mạng tại chỗ.

Ngũ Định Viễn múa may Ngân Thoa bảo vệ chỗ hiểm toàn thân. Đám người Đông xưởng liên tục ra chiêu đều bị hắn gạt ra. Một người trong đám này thấy tên bán mì đã yếu sức liền muốn chiếm tiện nghi có sẵn. Hắn giơ

cây Kim Qua Trùy trên tay ra sức đánh tới đầu tên bán mì. Ngũ Định Viễn thấy tên bán mì kia còn ngơ ngẩn, không biết né tránh thì vội kêu to:

- Coi chừng!

Tay phải vung lên xuất chiêu "Lưu Tinh Kinh Thiên", Ngân Thoa liền bắn tới gã nam tử cầm Kim Qua Trùy. Thế tới của Ngân Thoa mãnh liệt khiến người nọ nhất thời không kịp né tránh, chỉ kịp kêu "A" một tiếng. Không ngờ bị Ngân Thoa bắn trúng cổ họng, tiếng kêu từ đó ngừng hẳn.

Nhưng lúc này, phía sau lưng Ngũ Định Viễn mất đi Ngân Thoa hộ thân, không biết bị người nào chém trúng một đao. Đao này kéo lê một vết rách dài, dù không trúng chỗ hiểm nhưng khiến trước mắt hắn tối sầm, đau đến suýt chút nữa hôn mê.

Ngũ Định Viễn nhìn đau, một cước đá về phía sau. Đá trúng người đó một cước không nhẹ nhưng chợt thấy bàn chân đau đớn, lại bị kẻ nào đó hung hăng đánh cho một cái. Ngũ Định Viễn chống đỡ không nổi liền ngã sấp về phía trước. Đám người Đông xưởng không chút lưu tình, binh khí trên tay cùng chém tới chỗ hiểm nơi hậu tâm của hắn.

Mắt thấy Ngũ Định Viễn chết oan chết uổng, tên bán mì không biết từ chỗ nào sinh ra một luồng khí lực. Hắn rống to một tiếng, huy động song chưởng mãnh liệt đẩy về đám người. Đám người Đông xưởng thấy hắn hồi quang phản chiếu thì không để tâm, binh khí trong tay không ngừng nghỉ chút nào, vẫn chém tới Ngũ Định Viễn. Thủ đoạn vô cùng hung mãnh.

Có điều lúc này, đám người Đông xưởng chợt thấy hô hấp không thông, chính là bị chưởng phong lăng lệ ác liệt của tên bán mì kia quét qua. Đám người cảm thấy kinh hãi, mới biết lợi hại định né tránh nhưng lại không kịp. Chốc lát hai người đứng mũi chịu sào trước mắt liền bị chưởng lực của tên bán mì đánh bay thẳng lên trời.

Gã tiểu thương nọ giận dữ, mắng:

- Tiểu tử chết tiệt!

Lại xuất một chưởng đẩy tới tên bán mì. Tên bán mì cũng giơ chưởng hộ thân. Song chưởng hai người đụng vào nhau, thân thể cả hai đều thoáng rung động.

Tiểu thương nọ gia tăng kinh lực trên tay, thúc dục nội lực cuộn cuộn không dứt. Hắn đoán rằng khi trước tên bán mì đã trúng một chiêu trầm trọng của bản thân. Nếu so nội lực thì tên bán mì không thể không thua. Quả nhiên sắc mặt tên bán mì trở nên xanh mét, phun ra một ngụm máu tươi chứng tỏ chân lực không đủ. Người nọ đại hỉ thì tâm lực hơi trì trệ, chưởng lực thoáng chốc lỏng ra.

Đúng thời khắc này tên bán mì hét lớn một tiếng, hai mắt tỏa ra dị quang, liền phát ra một đạo chưởng lực bài sơn đảo hải. Người nọ không ngờ được tên bán mì còn có nội lực bậc này nên ngăn cản không kịp. Chỉ nghe "Rắc " một tiếng thì người nọ ngã nhào trên đất, xương sườn nơi ngực đã bị chấn gãy, nằm bất động ra đó.

Đám người Đông xưởng cảm thấy hoảng sợ, nghĩ thầm: "Tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch thế nào, sao đánh mãi mà không chết, không biết là nhân vật thuộc môn phái nào?"

Tên bán mì giơ chưởng vung loạn, lại đả thương mấy người. Đám người Đông xưởng thấy hắn loạn đả liều mạng như không muốn sống thì vội vàng thoái lui. Tên bán mì thò tay giữ chặt Ngũ Định Viên, hét lớn:

- Chúng ta đi mau!

Hai người dìu nhau lao ra giữa đường. Người đi đường thấy khắp người bọn họ đầy máu tươi thì lao nhao hô lên sợ hãi rồi tránh ra hai bên. Trên đường liền mở ra một lối đi lớn.

Lại nói về đám người Côn Luân Sơn cùng Đông xưởng đang định động thủ, bỗng nghe phía ngoài hẻm có tiếng hô to gọi nhỏ. Kim Lăng Sương rùng mình, biết rõ Ngũ Định Viễn chạy ra ngoài ngõ, lập tức nói:

- Chúng ta không cần nhiều tổn thời gian ở giữa, nhanh theo ta đi!

Nói xong chạy ra phía ngoài.

Tiết Nô Nhi cười lạnh nói:

- Chạy đi đâu!

Sau đó thanh quang lóe lên, Viên luân trong tay ném ra. Âm khí này tên gọi là "Thiên Ngoại Kim Luân " thuộc loại cực kỳ bá đạo, hung mãnh bắn về Kim Lăng Sương.

Kim Lăng Sương không ngờ Tiết Nô Nhi nói động thủ liền động thủ, trong lúc kinh hãi chỉ kịp lặn một vòng dưới đất. Tuy y may mắn né được nhưng hai gã đệ tử bên cạnh thì tránh không kịp. Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết liên tục, hai cái đầu người lặn lóc trên mặt đất. Không ngờ hai gã đệ tử kia đầu thân mỗi thứ mỗi nơi, chết oan chết uổng.

Kim Luân vừa giết người thì lật một cái ở giữa không trung, mang theo những giọt máu tươi đầm đìa bay trở về trong tay Tiết Nô Nhi.

Tiết Nô Nhi biết ngoài ngõ là nhân mã của lão. Chỉ cần có thể ngăn cản đám người Côn Luân Sơn ở đây. Như vậy thì đồ vật mà Giang Sung đang

rất cần sẽ rơi vào trong tay bản thân. Bất giác lúc này lão cảm thấy vui sướng, nhe răng cười nói:

- Các người an phận một chút cho ta, đừng hòng kẻ nào rời khỏi đây

Nói rồi Kim luân trên tay chuyển động, thần sắc đầy vẻ hưng phấn và tàn nhẫn.

Lúc trước là đám người Côn Luân Sơn ngăn cản cao thủ Đông xưởng, không cho đối phương đi vào trong ngõ. Hiện tại tình thế đã nghịch chuyển, ngược lại là đám người Đông xưởng không cho bọn hãn rời đi.

Kim Lăng Sương cùng Đồ Lăng Tâm liếc nhau. Hai người đều biết Tiết Nô Nhi võ công cực cao, không tự tin đối phó cho nổi. Huống chi còn không biết bao nhiêu hảo thủ đang nhìn chăm chăm ở bên cạnh. Cao thủ như Lưu Lăng Xuyên cùng Mạc Lăng Sơn đã trọng thương, nhiều đệ tử đã bị giết. Xem ra Côn Luân Sơn sẽ thất bại thảm hại.

Đồ Lăng Tâm tuy biết không địch lại nhưng trời sinh tính tình hung ác. Không khuất phục mà trầm giọng nói:

- Để ta ứng phó lão đầu này. Nhị sư huynh dẫn người chạy đi.

Sắc mặt Kim Lăng Sương do dự, lắc đầu nói:

- Không được, người này võ công quái dị, ta không thể để người rơi vào nguy hiểm.

Thấy đám người Côn Luân không dám lên ứng chiến, Tiết Nô Nhi cười nói:

- Rốt cuộc các người có dám đánh hay không? Đại danh của Côn Luân Sơn hóa ra chỉ là như thế, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt a!

Đám người Đông xướng nghe vậy đều cất tiếng cười to. Hai mắt Đồ Lăng Tâm như phún hỏa, muốn tiến lên chém giết một hồi nhưng Kim Lăng Sương lão luyện cẩn thận, không muốn hấn tùy tiện ra mặt động thủ. Mặc cho đám người Đông xướng cuồng vọng cười nhạo, Côn Luân Sơn lại không có người dám ra khiêu chiến.

Đám người Đông xướng đang đắc ý. Chợt nghe thấy ở đầu ngõ truyền đến một thanh âm nhàn nhã, ngâm nga rằng:

- Côn Luân Kiếm xuất máu chảy thành sông, ngàn dặm mệnh mang khác nào Hoàng hà.

Chú:

(1) Giáp Xa Huyết:

Hai bên má gọi là Giáp; Xương hàm dưới giống như bánh xe (xa). Huyết ở vị trí chỗ đó, nên gọi là Giáp Xa (Trung Y Cường Mục).

Tên Khác:

Cơ Quan, Khúc Nha, Quỷ Sàng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau

Hồi 2

Người dịch: Tiểu Uyên

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Đám người Đông xướng liền kinh ngạc. Không biết là kẻ nào giả thần giả quỷ, Hồ Trung cất giọng the thé nói:

- Là kẻ nào? Mau mau lăn ra đây!

Các cao thủ Côn Luân nghe thanh âm này thì trên mặt lộ vẻ vui mừng, đồng loạt khom người nói:

- Đệ tử cung nghênh chương môn nhân giá lâm.

Tiết Nô Nhi biến sắc mặt, đương nhiên đã nghe qua cái tên "Kiếm Thần" Trác Lăng Chiêu. Không ngờ người này cũng đến kinh thành, kêu lên mấy tiếng the thé:

- Trác lão nhi đã đến sao còn không hiện thân, ẩn nấp trong chỗ tối thả rắm chó loạn lên làm gì?

Liền nghe thấy tiếng cười ha hả. Một người tay cầm chiết phiến, thần sắc tiêu sái chậm rãi đi vào từ ngoài hẻm. Chính là "Kiếm Thần" Trác Lăng Chiêu.

Hơn phân nửa hảo thủ Đông xướng ở đây đã nghe qua thân phận người này. Lúc này thấy dung mạo của y chưa già, chỉ như một trung niên nho sinh thì đám người đều kinh nghi bất định.

Chợt thấy Trác Lăng Chiêu mỉm cười, nói:

- Tiết Phó tổng quản thật nóng vội, đã tổn thương nhiều người của chúng ta!

Tiết Nô Nhi lạnh lùng nói:

- Bị thương không nhiều. Mới giết ba tên, chém đầu chặt tay cũng không nhiều, tuyệt không nhiều.

Trác Lăng Chiêu lơ đãng, nghe thì khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Những đồ tử đồ tôn của ta học nghệ không tinh, chết cũng là đáng. Phó tổng quản giáo huấn hay lắm.

Đám người Kim Lăng Sương lấp bắp kinh hãi. Không biết tại sao chương môn lại nói như thế, trong lòng tuy bất mãn nhưng sợ uy của Trác Lăng Chiêu, không một người nào dám lên tiếng phản đối.

Tiết Nô Nhi nghe vậy đại hỉ, thầm nghĩ: "Trác Lăng Chiêu này căn bản chỉ là hồ giấy, vừa nghe đến tên của ta đã sợ tới mức xương cốt đều mềm ra."

Lập tức nghênh ngang mà nói:

- Trác lão nhi quả nhiên thức thời, người mau dẫn đám đồ tử đồ tôn cút đi! Vĩnh viễn đừng bước vào kinh thành một bước.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Được! Đương nhiên nghe theo công công phân phó. Các sư đệ, chúng ta đi thôi!

Nói xong liền muốn dẫn người rời đi.

Tiết Nô Nhi nhớ tới Ngũ Định Viễn đã ra ngoài hẻm, lúc này cười nói:

- Đừng vội, đừng vội. Trác lão nhi ở đây nghỉ ngơi một lát, chờ chúng ta làm xong việc rồi hãy nói.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Công công lúc thì muốn ta đi, giờ lại muốn ta ở lại. như vậy thật khiến ta hồ đồ a.

Vài tên hảo thủ Đông xưởng ở một bên nở nụ cười. Bọn hắn thấy Trác Lăng Chiêu khom lưng uốn gối như thế thì không coi ra gì. Một người thò tay vỗ vào trên vai y, nhe răng cười nói:

- Trác lão nhi, ta thấy ngươi rất sợ hãi, hay là . . .

Lời của người nọ mới được một nửa thì đột nhiên cầm bật, tiếp theo thân hình không nhúc nhích.

Hồ Trung thấy người kia đứng bất động, liền kêu lên:

- Người làm gì kia vậy! Mau lui về

Nói xong đẩy vào bả vai người nọ, nào ngờ thân thể đối phương nghiêng một cái rồi té ngã trên đất. Không ngờ đã chết rồi.

Đám người Đông xướng chấn động. Giờ mới biết Trác Lăng Chiêu âm trầm nham hiểm cố ý đối địch cùng bọn chúng.

Tiết Nô Nhi thì kinh hô một tiếng. Vừa rồi Trác Lăng Chiêu dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai, dùng nội lực đánh chết một gã hảo thủ dưới trướng của lão. Y ra tay cực nhanh mà ngay cả lão cũng không thấy rõ.

Tiết Nô Nhi biết rõ gặp phải cao thủ tuyệt thế, không thể xem thường. Lão cười lạnh lùng rồi phất tay một cái. Đám người Đông xướng đồng loạt rút binh khí như gặp đại địch.

Trác Lăng Chiêu vẫn ung dung cười nói:

- Các vị đang sống tốt, sao lại động đao động thương nữa? Chúng ta không nên làm tổn thương hòa khí a!

Lời lẽ này lại không toàn bộ đám người Đông xướng ra gì.

Tiết Nô Nhi tức giận trong lòng, cười lạnh nói:

- Trác lão nhi, người vọng xưng là tông chủ một phái, hôm nay đã sai mười phần.

"Ông" một tiếng vang, bỗng chốc thanh quang chớp động. Viên luân nọ cấp tốc bắn về phía Trác Lăng Chiêu. Chính là ám khí Thiên Ngoại Kim Luân vô cùng bá đạo của Tiết Nô Nhi. Ám khí này rất cao minh, ngay cả hảo thủ Đồ Lăng Tâm cũng khó cản được sự sắc bén của nó. Lúc này Trác Lăng Chiêu chỉ với hai tay không, vẻ mặt tiêu sái thanh thản, không biết ngăn cản làm sao.

Lại nghe một tiếng hét thảm, thì ra một người bị Kim Luân khủng khiếp kia roẹt roẹt tước vào thân thể. Máu tươi cùng tạng phủ tung toé khắp trên đất. Đám người Đông xướng đại hỉ nói:

- Trác lão nhi chết rồi!

Đám người Côn Luân Sơn đang mơ hồ chưa rõ, không biết chuyện gì xảy ra thì nghe một tiếng cười dài. Đám người chăm chú nhìn lại, chỉ thấy Trác Lăng Chiêu một tay xách theo một người, trên thân người nọ bị đục cái một cái lỗ rất lớn, mặc trang phục Đông xướng. Không biết sao lại bị ám khí bá đạo của Tiết Nô Nhi giết chết. Chính là thủ pháp của Trác Lăng Chiêu quá nhanh. Không ít cao thủ đứng ngoài quan sát nhưng không ai nhìn ra y đã hạ thủ thế nào.

Hai lần so chiêu, nháy mắt Đông xướng liền chết hai tên hảo thủ mà Tiết Nô Nhi còn chưa đụng vào góc áo Trác Lăng Chiêu, võ công hiển nhiên là kém xa đối phương. Hồ Trung vừa sợ vừa giận nói:

- Trác Lăng Chiêu, người biết rõ chúng ta đều là mệnh quan triều đình, người còn dám động thủ giết người! Người. . . Người. . . Điều này. . . Người. . .

Lời chưa nói xong thì lại thấy Trác Lăng Chiêu vung tay lên. Một gã đệ tử Côn Luân Sơn khom người đi đến, hai tay dâng lên một thanh trường kiếm.

Đám người thấy kia chuôi kiếm mỏng manh nhọn dài hợp với vỏ kiếm đen nhánh cổ xưa, đoán là phôi kiếm thường dùng của Trác Lăng Chiêu.

Sắc mặt Hồ Trung trở nên trắng bệch. Thấy Trác Lăng Chiêu muốn xuất kiếm thì trong lòng sợ hãi, liên tục thốt mấy chữ "Người... Người ", lại không xuất ra được một câu nên hồn.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Ám khí của Tiết Phó tổng quản thật bá đạo, bốn tọa đã được lĩnh giáo. Niệm một phen thịnh tình của quý phương, Trác mỗ làm sao có thể không “trả lễ”

Nói xong tay đề chuôi kiếm, nhìn Tiết Nô Nhi nói:

- Tiết Phó tổng quản, hôm nay Trác Lăng Chiêu cả gan, muốn mời người chỉ giáo một chút.

Đám người Côn Luân đi theo Trác Lăng Chiêu nhiều năm, gần đây rất ít thấy y dụng kiếm. Ngày ấy Trác Lăng Chiêu muốn bắt Linh Âm cũng chỉ tay không đối địch mà chưa từng rút kiếm. Đám người này thấy trường kiếm của chương môn rời khỏi vỏ thì tinh thần đại chấn, thoáng chốc cùng kêu lên:

- Đệ tử cung kính chiêm ngưỡng thần kỹ của chương môn!

Đám người Đông xưởng thấy bộ dáng lúc này Trác Lăng Chiêu, trong đầu nhớ tới hai câu nói trên giang hồ: " Côn Luân kiếm xuất máu chảy thành sông, ngàn dặm mệnh mang khác nào Hoàng Hà ". Trác Lăng Chiêu tự là "Kiếm Thần", kiếm pháp cao tuyệt, sợ rằng bản thân hôm nay lành ít dữ nhiều.

Song phương địch ta đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tiết Nô Nhi, muốn xem lão đối phó thế nào.

Tiết Nô Nhi đứng mũi chịu sào thì không khỏi biến sắc. Lão từng nghe đồn về võ công lợi hại của Trác Lăng Chiêu, ngày thường còn chưa tin nhưng lúc này thấy đối phương một kiếm nơi tay, vẻ mặt đặng đặng sát khí khiến lão kinh tâm táng đờm.

Tiết Nô Nhi cảm thấy khó xử, thầm nghĩ: "Người này mấy tháng trước từng đả bại Kim Cương Thiếu Lâm tự, xem ra thực sự có điểm tà môn, không thể xem thường. Tiết Nô Nhi ta thân phận tôn quý thế nào, cần gì cùng một tên thất phu hoang dã tranh phong? Hôm nay không nên mạo hiểm khai chiến."

Tâm niệm vừa định, liền giở giọng the thé nói:

- Côn Luân Sơn sát hại mệnh quan triều đình, tự tiện cản con đường trọng yếu nơi kinh sư, tội không thể tha. Đợi chúng ta báo cáo tổng quản rồi định đoạt!

Miệng nói cứng nhưng liền muốn rút lui.

Trác Lăng Chiêu thấy đối phương bị hù dọa thì nhất thời cười ha hả, nói:

- Tiết Phó tổng quản thức thời như thế, thực không hổ công lao chỉ bảo ngày thường của Lưu tổng quản a!

Tiết Nô Nhi nghe hăn mở miệng trào phúng thì trừng mắt tức giận nhưng không dám tiến lên. Hồ Trung ở một bên thấp giọng nói:

- Phó tổng quản, da dê kia còn ở trong tay họ Ngũ, chúng ta không thể buông tay như vậy!

Chỉ nghe tiếng bộp bộp vang lên. Tiết Nô Nhi liên tiếp tát mấy cái vào trên mặt Hồ Trung. Hồ Trung mặt đầy xấu hổ, đành vuốt đôi má sưng đỏ rồi vội vã lui ra. Đám người còn lại hô một tiếng rồi cũng rút lui.

Trác Lăng Chiêu thấy địch nhân rút đi thì phân phó:

- Kim sư đệ, người mang người bị thương rời đi trước. Đồ sư đệ, Tiền sư đệ, các người theo ta.

Đám người Côn Luân bị thương theo Kim Lăng Sương rời đi. Những kẻ lành lặn còn lại liền theo Trác Lăng Chiêu ra bên ngoài. Đám người thấy chương môn đích thân đến, kinh thành tuy lớn lại không người dám ngăn cản một kích của "Kiếm Thần". Tinh thần bỗng trở nên vô cùng phấn chấn, trên đường truy đuổi càng uy vũ sinh phong.

Trác Lăng Chiêu là nhân vật bậc nào, lần này tự thân xuất mã là do tình thế bắt buộc. Số đông nhân mã y bố trí trước sau mấy tháng vẫn không có chút thu hoạch nào. Nếu lần tới kinh sư này lại thất thủ thì thể diện còn đặt ở đâu? Đám người Côn Luân Sơn hoặc cười khoái mã hoặc thi triển khinh công. Lập tức vây Ngõ Vương phủ chặt như nêm cối, đoán rằng Ngũ Định Viễn có chạy đằng trời.

Lại nói tên bán mì cùng Ngũ Định Viễn thoát khỏi sự đeo bám của đám Đông xường. Hai người toàn thân đầm máu chạy đến một góc đường. Bách tính kinh thành thấy bộ dáng hai người cổ quái thì vội tản ra. Ngũ Định Viễn thấy tên bán mì ôm ngực nôn ra máu ngồi xõm dưới mặt đất, bước lên phía trước nói:

- Bằng hữu, đa tạ người ra tay cứu giúp! về sau bản thân ta ứng phó được, người tự lo cho mình thì tốt hơn.

Tên bán mì quay đầu nhìn lại. Mắt thấy trên lưng Ngũ Định Viễn đầm đìa máu tươi, hiển nhiên không chống đỡ được bao lâu, lắc đầu cười nói:

- Như vậy sao được. Cứu người thì cứu cho trọn, tiền Phật thì tiền tới Tây Thiên. Vị huynh đài này, trên người người mang thương thế rất nặng, ta không thể để người chạy một mình.

Nói xong liền muốn đứng dậy.

Ngũ Định Viễn thấy ánh mắt của hắn mang theo nỗi buồn man mác, cử chỉ hành động có điểm coi thường sinh tử. Bất giác lắc đầu thầm nghĩ: "Người này thực sự kỳ quái, sao không thêm để ý tánh mạng của mình? Chẳng lẽ hắn không sợ chết sao?"

Hắn thấy thân thể tên bán mì không ổn định thì vội vươn tay đỡ. Có điều bản thân máu chảy quá nhiều nên nhất thời đầu vầng mắt hoa, lại cùng tên bán mì ngã lăn xuống đất.

Tên bán mì thở dốc nói:

- Cần thận chút, để ta đỡ người dậy.

Nói xong thò tay đi qua nâng Ngũ Định Viễn dậy. Ngũ Định Viễn nhờ có hắn mà miễn cưỡng đứng lên, nào biết dưới chân lại mềm nhũn rồi trượt ngã xuống. Hai người nhất thời lăn thành một đồng, bộ dáng chật vật không chịu nổi.

Hai người nhìn nhau, dù đang vô cùng khốn đốn nhưng bất giác cười ha hả. Bách tính ở xa xa thấy có hai nam tử người đầy máu ôm lẫn nhau lăn dưới mặt đất, bộ dáng cổ quái mà cười toe toét thì kinh hãi không thôi. Không biết hai con quái vật này chui từ đâu ra.

Ngũ Định Viễn từ khi chạy trốn đến nay chưa từng được cười sảng khoái như vậy. Rõ ràng thân trong hiểm địa mà còn có thể cười hì hì không dứt. Thoáng chốc không thấy cử chỉ hoang đường mà huyết khí phương cương giống như tiểu nhi. Càng nghĩ thì càng cảm thấy buồn cười, nhất thời cất tiếng cười to ha ha.

Hai người cười một hồi. Chợt nghe xa xa có người hô hoán, xem ra truy binh đã đến. Tên bán mì thấy Ngũ Định Viễn biến sắc, thở gấp nói:

- Lão huynh không cần lo lắng, ta bán mì ở đây đã lâu nên rất quen thuộc địa thế, không sợ trốn không thoát.

Nói xong miễn cưỡng đứng dậy rồi kéo Ngũ Định Viễn, hai người chật vật đi đến một ngõ hẻm chật chội.

Vừa vào ngõ, Ngũ Định Viễn liền ngửi thấy một mùi hôi thối tanh tưởi kinh tâm động phách. Mùi này như mùi cá thối cùng phân uế khiến người muốn ói. Trong lòng hẩn sinh nghi, không biết vì sao tên bán mì mang hẩn tới đây.

Hai người chăm chú đi từng bước vào trong ngõ. Chốc lát sau đột nhiên tên bán mì nói:

- Tốt rồi, chúng ta xuống dưới, một đường từ nơi này có thể thông đến Hương Sơn Tự.

Ngũ Định Viễn giương mắt nhìn lại. Chỉ thấy tên bán mì chỉ vào một cái hố, phía một đám chất nhầy nhụa tanh tưởi đến cực điểm, lại không biết là chỗ kỳ quái gì.

Ngũ Định Viễn cúi đầu nhìn một hồi, cả kinh nói:

- Thứ này. . . Đây là chỗ nào?

Tên bán mì nói:

- Đây là mương thoát nước Ngõ Vương phủ, là địa phương đổ phân người chất thải, mương này liên thông với Vĩnh Định Hà. Ngoài trừ mấy cái hố này thì đều chảy luồn dưới đất. Chúng ta đào thoát từ nơi này, ắt sẽ không bị người phát hiện.

Ngũ Định Viễn nhìn qua cái hố kia, thấy bên trong đầy phân và nước tiểu, lại không biết xuống sâu thì dơ bẩn thế nào nữa. Mới nghĩ muốn buồn nôn rồi, huống chi còn nhảy xuống dưới?

Da đầu hắn tê dại, run giọng nói:

- Lão thiên a! Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ không còn đường khác có thể chạy trốn sao?

Tên bán mì đang định trả lời, chợt nghe tiếng bước chân nhẹ vang lên trong ngõ hẻm, hiển nhiên có cao thủ lén vào trong ngõ. Ngũ Định Viễn tính toán lợi hại thì than nhẹ một tiếng. Hắn cắn răng ngậm mồm, nhắm chặt hai mắt nhảy xuống hố phân. Chỉ nghe bịch một tiếng, phân người hòa với nước bắn xộc vào mũi hôi thối khó tả.

Ngũ Định Viễn liều chết nhắm nạy, lại nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, vội nhỏ giọng nói:

- Mau xuống đây! Có người đuổi tới!

Lần này lại đến lượt tên bán mì tỏ ra khổ não. Ngũ Định Viễn không ngớt thúc giục. Tên bán mì bịt mũi, thoáng chốc cũng nhảy xuống, Ngũ Định Viễn đang há miệng thì tên bán mì rơi xuống làm nước phân nhất thời tung tóe vào miệng. Hắn kêu rên một tiếng sầm thảm, nói:

"Lão huynh, người nhảy xuống sao không lên tiếng báo trước?"

Tên bán mì cười khổ một tiếng. Ngũ Định Viễn hắt xì vài cái, hai người liền hướng chỗ sâu trong mương bơi đi.

Lại nói Côn Luân Sơn tìm khắp bốn phương không thấy Ngũ Định Viễn. Trác Lăng Chiêu tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Chúng môn đồ cũng kinh ngạc sợ hãi, đoàn người lật khắp các con đường lớn nhỏ mà không thấy tung tích hai người.

Sắc mặt Trác Lăng Chiêu ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Ngũ Định Viễn kia rốt cuộc chạy đi đâu? Các người ai có chủ ý gì? Mau mau bẩm báo!

Chúng môn đồ nhìn lẫn nhau nhưng đều không nói gì.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, nói:

- Tìm không thấy Ngũ Định Viễn, chúng ta cũng không cần trở lại Côn Luân Sơn nữa.

Chúng môn nhân thấy chương môn đại đệ tử đều cúi đầu lo lắng.

Tiền Lăng Dị chợt nói để theo:

- Đúng vậy a! Chúng ta đã được Giang đại nhân phó thác, há có thể tay không mà quay về? Các người nhanh nghĩ biện pháp! Đừng làm cho chướng môn bận lòng!

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, nói:

- Tiền sư đệ, nếu không ai lên tiếng, vậy chính người có chủ ý gì?

Tiền Lăng Dị xấu hổ cười cười, ấp úng:

- Ta. . . Dường như vừa rồi ta thấy hai người chạy vào con ngõ kia. . .

Nói xong thì chỉ bừa hướng tay vào một hẻm nhỏ.

Đồ Lăng Tâm không đợi đám người lên tiếng liền đi vào ngõ nhỏ kia. Không ngờ lại xảo hợp như vậy. Tiền Lăng Dị chỉ bịa chuyện chỉ loạn mà lại đúng nơi Ngũ Định Viễn đào thoát. Quả nhiên Đồ Lăng Tâm lớn tiếng kêu lên:

- Nơi này là đầu mương, bọn hắc hắc trốn thoát từ chỗ này!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Đám người Côn Luân Sơn vội chạy vào trong ngõ hẻm. Cả đám người thấy mùi hôi thối ngập trời thì đều che miệng bịt mũi. Thấy hố phân thì lộ vẻ hoảng sợ, ngay cả vẻ mặt "Kiếm Thần" cũng tái đi.

Đám người nhìn chăm chăm vào hố phân một lúc lâu, không biết nông sâu thế nào. Trác Lăng Chiêu cau mày nói:

- Tiền sư đệ quả nhiên rất cao minh, nhiều người như vậy mà tìm không được chỗ này. Chỉ có riêng ngươi là rất cẩn thận, nếu không chúng ta đã bỏ qua manh mối.

Vẻ mặt Tiền Lăng Dị đắc ý, lại nói:

- Đây không phải công lao của mình ta, không phải mọi người đều xuất lực sao?

Hắn còn định lảm nhảm tiếp, thì Đồ Lãng Tâm đang nhả mặt cúi đầu nhìn hố phân cắt lời:

- Tiền sư đệ, lần này bắt được Ngũ Định Viễn toàn bộ là công lao của người, không ai dám tranh với người. Người mau xuống đi!

Nói xong chỉ xuống dưới.

Tiền Lăng Dị thấy bên trong hố phân tràn đầy những uế vật trắng trắng vàng vàng thì biến sắc, kinh hãi lắp bắp nói:

- Chỗ này. . . chỗ này chỉ nghĩ đã thấy cực kỳ khủng khiếp!. . . Làm sao có thể xuống dưới đó được!

Sắc mặt Trác Lăng Chiêu trầm trọng, nói :

- Tiền sư đệ chịu khó giúp cho, bốn phái lần này tới phía Đông có thể đại công cáo thành hay không, tất cả phải nhờ hành động của người lần này.

Đám người đồng loạt nhìn về phía Tiền Lăng Dị, trên mặt đều lộ vẻ kính nể.

Mồ hôi lạnh chảy ròng trên mặt Tiền Lăng Dị, nói:

- Con mẹ nó, ta. . . Người. . . Ta. . .

Tiền Lăng Dị đang sợ hãi thì bỗng nhiên bị đá một cước vào hông. Cả người lão đảo rồi tự té xuống hố phân. Đám người Côn Luân Sơn cùng kinh hô, lao nhao né tránh nước phân đang văng tung tóe lên.

Tiền Lăng Dị ngã xuống, từ đầu đến chân đều ngập trong hố phân, mặt mũi tràn đầy uế vật. Hắn giận dữ muốn điên lên, vội xoay người đứng lên quát:

- Ta chửi con bà nó là con gấu! Là kẻ nào vừa đá lão tử đấy!

Giữa lúc tức giận lại thấy chúng môn nhân che miệng cười trộm. Một người chậm rãi đi tới, bịt mũi nói:

- Tứ sư đệ, người làm rất tốt, về sau bốn tọa sẽ khen thưởng cho người thật trọng hậu.

Tiền Lăng Dị thấy người này thần sắc nghiêm nhiên, chính là chương môn Trác Lăng Chiêu. Xem ra một cước vừa rồi chắc hẳn là y đá ra.

Bộ dáng Tiền Lăng Dị thảm đạm, đang không biết phải đùn đẩy sao thì lại nghe Đồ Lăng Tâm cười nói:

- Lão Tứ, người mau mau bơi đi, nếu không họ Ngũ sẽ chạy xa đó!

Tiền Lăng Dị thấy đối phương hả hê thì vô cùng tức giận, có điều thấy chương môn đứng ở bên cạnh nên không dám nhiều lời. Chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Đồ Lăng Tâm rồi cắn răng bơi vào chỗ sâu bên trong.

Lại nói đến hai người Ngũ Định Viễn và tên bán mì đang bơi gấp trong mương ngầm tối tăm. May mắn là tiết trời đã vào thu nên lạnh dần, mùi thối cũng giảm đi nhiều. Hai người muốn ới, mặc cho thương tích trên người cố gắng bơi ra gần dặm đường. Đang bơi thì chợt nghe phía sau có người hô to gọi nhỏ:

- Con mẹ nó, cả một đám đáng chết! Không kẻ nào xuống lại muốn ta làm chuyện khổ sai này, lão tử chửi tổ tông nhà nó!

Ngũ Định Viễn nhận ra là thanh âm của Tiền Lăng Dị, vội nói:

- Người của Côn Luân Sơn đuổi tới, chúng ta đi mau!

Hai người lại bơi ra gần một dặm. Phía trước chợt lóe lên ánh sáng le lói, tên bán mì lên tiếng hoan hô:

- Lối ra ở chỗ này!

Liên cùng với Ngũ Định Viễn, hai người giúp nhau leo ra khỏi con mương ngầm đó.

Thoát khỏi cái mương bẩn thỉu. Bên ngoài trời đêm đầy những vì tinh tú, đúng là đã tới Hương Sơn Tự bên ngoài thành. Tên bán mì nói:

- Hôm nay là ngày mười lăm, hương khách tụ tập trong Hương Sơn Tự, chúng ta trốn tới nơi đó đi.

Hai người chạy vội tới Hương Sơn Tự. Tự biết khắp người đầy phân sẽ làm cho người ta sợ hãi, cả hai liền lặng lẽ nhập miếu từ đường mòn nhỏ. Ai ngờ tối nay nơi Hương Sơn Tự lại vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều là thiện nam tín nữ. Chúng hương khách trong lúc thăm lễ chợt ngửi thấy một mùi hôi thối khó tả, kinh ngạc không biết mùi lạ làm cho người ta sợ hãi này ở đâu bay ra.

Đám người đang kinh nghi bất định, liền thấy hai tên ăn mày dơ bẩn đang men theo góc tường chạy vào trước điện. Một gã hương khách cả kinh nói:

- Đằng kia là vật gì! Là quỷ quái hay sao?

Chúng hương khách chấn động, nhốn nháo tránh ra. Liền chừa lại Ngũ Định Viễn cùng tên bán mì đứng ngơ ngác tại cửa đại điện với bộ dáng xấu hổ.

Trong chùa chạy ra mấy gã hòa thượng, một gã lớn tiếng nói:

- Hai người các người, lén lén lút lút ở chỗ này làm gì?

Ngũ Định Viễn cùng tên bán mì thăm kêu khổ. Trên thân hai người mang thương tích, sau một hồi bôn ba chạy trốn đã kiệt lực nên bị đám người ngăn lại. Một gã hòa thượng thấy khắp thân hai người ô uế nên không dám đụng vào, chỉ đứng xa xa quát lớn:

- Hai tên khất cái các người, mau mau rút khỏi tự cho ta!

Lúc này hai người tâm lực đều mệt nên nào có khí lực đáp lời, chỉ ngồi chồm hổm trên mặt đất mà thở dốc. Một gã hòa thượng dùng cây chổi quét tới trên lưng bọn hắn, quát:

- Đi mau! Đi mau! Đừng ngồi ở đây dọa người khác nữa!

Ngũ Định Viễn từng là bộ đầu uy chấn Tây Lương, đã khi nào chịu qua ủy khuất thế này. Có điều lúc này vết thương trên lưng đau đớn giống như lửa đốt, toàn thân không thể tự được một tia khí lực nên đành ngồi xồm dưới mặt đất, mặc cho người ta khinh bỉ. Lão bá tánh vây quanh ngày càng nhiều. Mỗi người đều bịt mũi mà đứng cười xem.

Đang khi hai người bị đánh, bỗng có một người chen vào đám đông, đến bên người đám hòa thượng nói:

- Các người làm cái gì vậy, sao lại đánh hai tên khất cái này?

Một gã hòa thượng nói:

- Không phải chúng ta muốn ăn hiếp hai người này, chỉ là trên người bọn họ hôi thối không chịu được, không đuổi ra không được!

Người nọ mặc trang phục gia đình, nhìn qua Ngũ Định Viễn cùng tên bán mì thì cũng che mũi, cau mày nói:

- Đại sư phụ nói cũng đúng, đúng là vừa bẩn vừa thối.

Hắn lắc đầu, lại hướng sang các hòa thượng nói:

- Phu nhân nhà ta rất có thiện tâm, không muốn thấy mấy người đáng thương chịu đánh chịu đau như vậy. Ở nơi này ta có mười lượng tiền nhang đèn, các đại sư phụ mau dẫn bọn hắn đi tắm rửa thay y phục.

Đám hòa thượng ngừng đánh đuổi mà chấp tay trước ngực. Gia đình kia liền quay đầu rời đi. Một gã bách tính hiếu kỳ hỏi:

- Rốt cuộc là phu nhân nhà ai mà hảo tâm như vậy?

Một người khác nói:

- Ài! Ngay cả điều này người cũng không biết sao! Đó chính là phu nhân của đường kim Binh bộ thượng thư, mới từ Dương Châu lên kinh không bao lâu!

Nói xong chỉ về một chỗ xa xa. Ngũ Định Viễn ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy gia đình vây quanh một phu nhân trung niên vận trang phục đẹp dễ quý giá. Vị phu nhân này có khuôn mặt tròn trịa khí chất cao nhã, vừa nhìn liền biết xuất thân danh môn.

Tên bán mì vốn đang cúi đầu dưới đất chột chân động toàn thân, nhìn lại trung niên kia phu nhân thì dường như ngây dại. Các hòa thượng cười nói:

- Được rồi! Hai người các người thật sự may mắn, gặp được Bồ Tát sống a!

Nói xong nâng Ngũ Định Viễn cùng tên bán mì lên, mang nước đến xả rồi thay y phục. Tên bán mì vẫn ngây người, mặc dù cho người ta kéo đi mà ánh mắt vẫn không rời phụ nhân trung niên kia.

Chỉ một lúc sau, hai người thay đổi quần áo bằng vải thô. Trống giống như mấy kẻ sai vặt trong chùa. Ngũ Định Viễn nói:

- Huynh đài, ta nghĩ chúng ta tạm thời trốn ở chỗ này nghỉ ngơi, người thấy sao?

Tên bán mì kia không biết đang suy nghĩ cái gì mà như mất hồn mất vía. Ngũ Định Viễn nhắc mấy lần hẵn mới ừm một tiếng, nói:

- . . Cũng được.

Đối phương không tập trung nhưng Ngũ Định Viễn cũng không lấy làm lạ. Nghĩ rằng vừa rồi mới chém giết quá mức kịch liệt, mới khiến tâm thần của hẵn không tập trung như vậy.

Lập tức hai người liền lẫn trong đám hương khách để che dấu tai mắt. Chỉ cần không chính diện đối mặt truy binh thì không sợ bị nhận ra.

Có điều chỉ một lúc sau, lại nghe chúng hương khách lớn tiếng kêu sợ hãi rồi nhao nhao chạy tứ tán. Ngũ Định Viễn lắp bắp kinh hãi, không biết xảy ra chuyện gì thì vội quay đầu nhìn lại. Thì thấy ở cửa miếu lại có một kẻ người đầy phân thối, toàn thân hôi thối nghênh ngang đi vào trong miếu, trong miệng hẵn còn không ngừng quát hỏi:

- Này! Đám người các người, có thấy hai kẻ toàn thân đầy phân chạy vào miếu hay không! Nói mau! Có hay không!

Thần thái hung ác không coi ai ra gì, trông không khác gì một tên ác bá.

Chúng hương khách nghe hăn hỏi thô lỗ đều che miệng cười trộm, người nọ cả giận nói:

- Cười cái gì? Mau mau trả lời lão gia... Có nhìn thấy hai kẻ toàn thân đầy phân hay không? Nói nhanh một chút!

Một gã bách tính hì hì cười nói:

- Có a!

Người nọ đại hỉ:

- Nói mau! Ở chỗ nào?

Gã bách tính nọ cười nói:

- Hai tên thì không thấy, một tên thì ngay tại trước mắt, lão huynh người đi kiếm một cái gương soi vào, như vậy liền thấy hai kẻ a!

Người nọ cả giận nói:

- Con mẹ nó, rõ ràng là muốn chơi lão tử !

Hòa thượng trong miếu thấy thêm một tên ăn mày vô cùng dơ bẩn, nhao nhao giận dữ cầm gậy xông ra ngoài, loạn đả người nọ một hồi. Người nọ cuồng nộ không thôi, nhất thời ẩu đả cùng đám hòa thượng trong miếu.

Ngũ Định Viễn nhận ra người kia chính là cao thủ Côn Luân Sơn Tiền Lăng Dị thì vội nhin cười. Biết rõ hảo thủ Côn Luân Sơn sắp đuổi tới, thừa dịp hòa thượng trong miếu đang giữ chân Tiền Lăng Dị, phải tranh thủ thời gian đào tẩu.

Ngũ Định Viễn nhìn lại thì chẳng biết tên bán mì đã đi đâu. Hắn vội tìm quanh trong miếu thì thấy một người ngơ ngác đứng đó với vẻ mặt sầu thảm, đúng là tên bán mì kia.

Ngũ Định Viễn thò tay kéo hắn, thấp giọng nói:

- Có người đuổi theo! mau đi nhanh!

Tên bán mì vẫn ngây ngốc như chưa phát giác ra. Ngũ Định Viễn đành phải kéo hắn đi, hai người trốn gấp về phía sau núi.

Trong đại điện một đám hòa thượng kêu la không ngớt, Tiền Lăng Dị không dám tùy tiện giết người ở kinh thành, đành bị đám người loạn đả ngăn chặn một cách hồ đồ.

Hai người Ngũ Lữ ra đường mòn sau núi, trên người mang thương thế nên di chuyển khó khăn. Qua mấy dặm đường thì Ngũ Định Viễn chỉ vào một con miếu đổ nát, nói:

- Chúng ta vào trong nghỉ ngơi một chút.

Hai người vừa vào miếu thì đột nhiên một cơn mưa to trút xuống. Cả hai liền tìm nơi khô ráo ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ngũ Định Viễn vừa băng bó vết thương, vừa thở ra nói:

- Quả thực vô cùng nguy hiểm, thiếu chút đã bị bọn chúng bắt được. Tối nay toàn bộ đều nhờ huynh đài cứu mạng, tại hạ cảm kích vạn phần.

Tên bán mì khẽ gật đầu nhưng không nói gì.

Ngũ Định Viễn thấy hãn mang tâm sự nặng nề, áy náy nói:

- Đều là tại hạ đã liên lụy huynh đài, hại người theo ta chạy trốn tứ phía, thật sự có điều băn khoăn.

Nói xong đứng dậy vái chào thật sâu.

Tên bán mì kia vội xua tay:

- Chút việc nhỏ, không đáng kể.

Ngũ Định Viễn nói:

- Cứu người một mạng hơn xây bảy tòa bảo tháp, há có thể cho là tiểu sự? Tại hạ thiếu nợ ân tình của người, ngày sau ắt tận lực báo đáp.

Tên bán mì chỉ lắc đầu, nhìn màn mưa trong đêm thì trầm mặc không nói.

Ngũ Định Viễn thấy hãn mặt ủ mây chau, liền lên tiếng nói chuyện:

- Ta cùng huynh đài đào thoát một hồi mà chưa biết danh tính của nhau, đúng là ngại quá.

Hãn cười ha hả rồi tự xưng tính danh:

- Tại hạ họ Ngũ tên Định Viễn, không biết huynh đài xưng hô ra sao?

Tên bán mì thở dài nói:

- Tiểu đệ tên là Lư Vân.

Thì ra tên bán mì này chính là tú tài thi rớt Lư Vân. Sau khi hãn rời Dương Châu thì một đường phiêu đảng trên giang hồ. Mỗi ngày bán mì sống tạm, lấy bốn biển là nhà. Lúc nhàn hạ thì tập luyện võ nghệ. Thời gian dư dả không nhiều nhưng so với khi còn bị người ta coi thường, hiện tại hãn đã mạnh hơn rất nhiều. Chỉ là hãn vẫn không dứt được mối tơ ngọc trong lòng. Biết rõ hãn và tiểu thư Cố gia không có kết quả gì mà vẫn không thể nào nguôi ngoai.

Mấy tháng trước hãn đã đến kinh sư, cứ như vậy bán mì mà sống, nào biết vừa khéo gặp khi Ngũ Định Viễn sắp nguy nan. Chỉ vì tính cách bộc trực, hãn nhất thời xúc động xuất đầu, liền vô tình cuốn vào trong trường đua giết này.

Ngũ Định Viễn thấy Lư Vân mặt mày u sầu, tưởng là hãn lo lắng về chuyện của bản thân mình, liền nói:

- Lư huynh cứ yên tâm đi, ngày mai ta sẽ rời kinh thành, đến lúc đó sẽ không còn liên lụy ngươi, đừng phiền não nữa.

Lư Vân khẽ giật mình, vội nói:

- Ngũ huynh đã hiểu lầm, tiểu đệ phiền não bởi chuyện khác, không phải lo lắng tình cảnh ngày sau.

Ngũ Định Viễn lấy làm lạ, thầm nghĩ :

"Người này thật đúng là kỳ quái, còn có chuyện gì quan trọng hơn tính mạng đây? Không ngờ lúc này mà còn tâm tư suy nghĩ sự tình khác.

Hãn cẩn thận dò xét Lư Vân. Thấy niên kỷ của đối phương chưa đến ba mươi, tuy y phục bần hàn nhưng khí khái người đọc sách vẫn hiển lộ ra.

Ngũ Định Viễn hỏi:

- Lư huynh đệ, ta nhìn người còn trẻ lại tuần tú tao nhã, sao phải luân lạc tới mức đi bán mì?

Lư Vân cười khố, nói:

- Loạn thế văn chương không đáng tiền, có thể bảo trụ tánh mạng qua ngày đã là đại hạnh trong bất hạnh rồi.

Nói xong lắc đầu, trong vẻ bất đắc dĩ lại có ba phần tự giễu cợt.

Ngũ Định Viễn nghe hần tự giễu, bất giác cười ha hả nói:

- Hay cho một câu loạn thế văn chương không đáng tiền, huynh đệ quả nhiên là người đọc sách!

Hần cười một hồi rồi hỏi:

- Ngày sau Lư huynh đệ có tính toán gì chẳng? Chẳng lẽ cả đời bán mì như vậy sao?

Lư Vân lắc đầu nói:

- Đi một bước tính một bước. Ngược lại về sau Ngũ huynh sao để sống qua ngày? Những người kia còn tiếp tục đuổi giết chẳng?

Lúc này đến phiên Ngũ Định Viễn trầm mặc không nói. Vương Ninh đại nhân đã bị cách chức, dưới gầm trời này đã không còn người có thể cứu được bản thân hắn, huyết án trầm oan kia biết khi nào mới báo được đây. Bình thường hắn hành sự dứt khoát mau lẹ mà lúc này cũng không khỏi ngơ ngẩn.

Trong bóng tối, hai người lòng mang tâm sự riêng, không hẹn mà cùng thở dài một hơi. Đưa mắt nhìn nhau thì lại không hẹn mà cùng cười lên ha hả.

Ngũ Định Viễn cười to một hồi, cất cao giọng nói:

- Thiên hạ không có việc gì không thể hoàn thành, ta không tin một đời ta liền gặp vận xui như vậy! Tin tưởng sẽ có một ngày Tây Lương Ngũ Định Viễn đường hoàng xuất đầu!

Lư Vân thấy trên mặt hãn tràn đầy ánh sáng tự tin, liền gật đầu nói:

- Ngũ huynh tướng mạo đường đường, tuyệt không phải phàm nhân, tự nhiên sẽ có một ngày nổi bật.

Ngũ Định Viễn nghe hãn nói như vậy cũng mỉm cười:

- Không dấu Lư huynh đệ, trước kia ta ở tại Tây Lương đã đắc tội với một đám người xấu. Lúc này mới bị người một đường đuổi giết, liều mạng chạy đến kinh thành.

Hãn biết mình đào phạm, liền không muốn nói rõ thân phận để tránh Lư Vân sợ hãi.

Hãn dừng một chút, rồi lại nói tiếp:

- Nhưng trên người ta còn mang một thứ bảo bối. Nhờ vào nó, chưa hãn không thể xử lại án sai ngày trước. Các người cứ chờ xem a!

Lư Vân sững sờ, ngạc nhiên nói:

- Bảo bối? Bảo bối gì vậy?

Ngũ Định Viễn tự biết sự tình về tấm da dê trọng đại. Càng ít người biết thì càng tốt, lập tức hàm hồ mà nói:

- Trên tay ta có chứng cứ phạm tội của đám ác nhân đó. Ngày sau gặp được thanh quan, ắt có thể dùng nó sửa lại án xử sai.

Lư Vân ừm một tiếng, gật đầu nói:

- Thì ra là thế. Ngũ huynh mang theo đồ vật quan trọng, khó trách bị người đuổi giết như vậy.

Hai người nói chuyện một hồi, liền khiêng bệ thờ sang một bên, lấy tấm bồ đoàn cũ kỹ dưới mặt đất làm giường ngủ. Hai người mặt đối mặt mà nằm, trải qua một đêm đồng cam cộng khổ liền có cảm giác tri kỷ tri tâm. Ngũ Định Viễn trước kia chỉ có thuộc cấp bên cạnh, khó được có hảo hữu chân thành. Hắn thở ra một tiếng, nói:

- Lư huynh đệ, không ngờ khi ta hoạn nạn thất thế nhất, còn có thể kết giao được một hảo hữu như ngươi, thật sự là thiên ý a!

Lư Vân gật đầu, quay đầu nhìn những hạt mưa bụi còn lất phất ngoài cửa thì nhẹ nhàng mà nói:

- Cùng một lứa bên trời lận đận. Gặp gỡ nhau lọ sẵn quen nhau (1)

Ngũ Định Viễn yên lặng nhớ kỹ hai câu này. Nhất thời tâm trạng xúc động, khóe mắt bất giác đỏ lên.

Chú: (1) (Hán việt: Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân. Tương phùng hà tất
tằng tương thức) Trích trong bài Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị. Bản dịch của
Phan Huy Vinh:

Tỳ Bà Hành

Bến Tầm Dương canh khuya đưa khách

Quạnh hơi thu, lau lách đều hiu

Người xuống ngựa, khách dừng chèo

Chén quỳnh mong cạn, nhớ chiều trúc tì

Say những luống ngại khi chia rẽ

Nước mênh mông đượm vẻ gương trong

Đàn ai nghe vắng bên sông

Chủ khuây khóa lại, khách dùng dằng xuôi

Tìm tiếng sẽ hỏi ai đàn tá ?

Dừng dây tơ nắn nà làm thỉnh

Đời thuyền ghé lại thăm tình

Chong đèn, thêm rượu, còn dành tiệc vui

Mời mọc mãi, thấy người bỏ ngõ

Tay ôm đàn che nửa mặt hoa
Vận đàn mấy tiếng dạo qua
Dấu chưa nên khúc tình đà thoảng hay
Nghe nào ruột mấy dây buồn bực
Dường than niềm tẩm tức bấy lâu
Mây chau tay gãy khúc sầu
Giải bày hết nỗi trước sau muôn vàn
Ngón buông, bắt khoan khoan dìu dặt
Trước Nghê Thường, sau thoát Lục Yêu
Dây to nhường đổ mưa rào
Ni non dây nhỏ khác nào chuyện riêng
Tiếng cao thấp lựa chen lẫn gảy
Mâm ngọc đâu bỗng nảy hạt châu
Trong hoa oanh riu rít nhau
Nước tuôn róc rách chảy mau xuống ghềnh
Nước suối lạnh, dây mảnh ngừng đứt

Ngừng dứt nên phút bật tiếng tơ
Ôm sầu, mang giận ngân ngơ
Tiếng tơ lặng ngắt bây giờ càng hay
Bình bạc vỡ tuôn đầy dòng nước
Ngựa sắt giong, xô xát tiếng đao
Cung đàn trọn khúc thanh tao
Tiếng buông xé lụa, lụa vào bốn dây
Thuyền mấy lá đông tây lặng ngắt
Một vầng trăng trong vắt lòng sông
Ngâm ngùi đàn bát xếp xong
Áo xiêm khép nép hầu mong giải lời
Rằng "xưa vốn là người kẻ chợ
Cồn Hà Mô trú ở lân la
Học đàn từ thuở mười ba
Giáo phường đệ nhất số đà chép tên
Gã Thiện tài sợ phen dừng khúc

Ả Thu nường ghen lúc điểm tô
Ngũ Lãng chàng trẻ ganh đua
Biết bao the thắm chuốc mua tiếng đàn
Vành lược bạc gãy tan nhịp gõ
Bức quần hồng hoen ố rượu oi
Năm năm lần lửa vui cười
Mãi trắng hoa chẳng đoái hoài xuân thu
Buồn em trả lại lo dãi thác
Sầu hôm mai đổi khác hình dung
Cửa ngoài xe ngựa vắng không
Thân già mới kết duyên cùng khách thương
Khách trọng lợi, khinh đường ly cách
Mãi buồn chề sớm tịch nguồn khơi
Thuyền không, đậu bến mặc ai
Quanh thuyền trắng dãi, nước trôi lạnh lùng
Đêm khuya, sức nhớ vòng tuổi trẻ

Chợt mơ màng dòng lệ đỏ hoen

Nghe đàn ta đã chạnh buồn

Lại rầu nghe nổi nỉ non mấy lời

Cùng một lứa bên trời lận đận

Gặp gỡ nhau lọ sẵn quen nhau

Từ xa Kinh nguyệt bấy lâu

Tâm dương đất trịch gối sầu hôm mai

Chốn cùng tịch lấy ai vui thích

Tai chẳng nghe đàn địch cả năm

Sông Bồn gần chốn cát lằm

Lau vàng, trúc võ, âm thầm quanh hiên

Tiếng chi đó nghe liền sớm tối

Cuốc kêu sầu, vượn hót véo von

Hoa xuân nở, nguyệt thu tròn

Lần lần tay chuốc chén son ngập ngừng

Há chẳng có ca rường, địch nội ?

Giọng líu lo, buồn nổi khó nghe

Tỳ bà nghe dạo canh khuya

Dường như tiên nhạc gần kề bên tai

Hãy ngồi lại gảy chơi khúc nữa

Sẽ vì nàng soạn sửa bài ca "

Đứng lâu dường cảm lời ta

Lại ngồi lựa phím đàn đà kíp dây

Nghe nào ruột khác tay đàn trước

Khấp tiệp hoa sứt mướt lệ rơi

Lệ ai chan chứa hơn người ?

Giang Châu tư mã đượm mùi áo xanh

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau

Hồi 4

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Hai người mệt mỏi chạy trốn một đêm, trong tiếng mưa thu rả rích liền an giấc ở trong miếu.

Hôm sau cả hai đã dậy từ sớm. Không ngờ mưa rơi bên ngoài càng lớn hơn. Nhìn ra chỉ thấy một vùng trời đất mịt mờ trắng xóa. Ngũ Định Viễn sợ rằng Côn Luân cao thủ đuổi tới, tự biết rời sớm kinh thành lúc nào thì càng ổn lúc đó.

Hắn trầm tư một lát, thầm nghĩ:

- Nghe nói ở vùng Đông Bắc ít người lui tới, là một nơi tránh họa rất tốt. Xem tình thế trước mắt, ta đành chạy tới quan ngoại trốn tạm vài năm.

Hắn nghĩ như vậy liền hỏi:

- Lữ huynh đệ, ta bây giờ đã không còn nơi để đi, chỉ còn đường trốn tới quan ngoại để lánh họa. Về phần người thì định liệu thế nào? Có về kinh thành nữa chăng?

Lữ Vân nghe lời này thì cúi đầu. Từng chuyện cũ trước kia thoáng chốc hiện ra trong tâm tưởng. Bỗng nhiên có một cảm giác cô đơn trào lên trong lòng, cảm thấy cuộc đời thật chán chường. Cô đơn tràn ngập trong tim, không khỏi thở dài.

Tròng lòng tràn đầy sự bất đắc dĩ. Lữ Vân cười khổ một tiếng, ngẩng đầu thì thấy Ngũ Định Viễn nhìn mình không dời mắt. Trong ánh mắt lại ẩn ý có điểm chờ mong. Tâm tư Lữ Vân vừa tỉnh, thầm nghĩ:

- Ngũ huynh ngoài miệng không nói, kỳ thật trong lòng lại muốn ta theo hẳn một chuyến.

Nghĩ đến trên thế gian còn có người chờ mong mình như thế. Lữ Vân đột nhiên vui vẻ, khoe miệng nở nụ cười, nói:

- Ta đi bán mì mà lại ra tay cướp người, e rằng cũng có chút danh khí rồi. Muốn trở lại kinh thành bán mì, xem ra được hai ba ngày lại gây loạn nữa.

Hắn nhìn qua Ngũ Định Viễn thì tiếp tục nói:

- Xem ra dưới chân thiên tử, ta cũng không thể ở lại.

Ngũ Định Viễn nghe lời này thì trong lòng vừa mừng vừa sợ, vội hỏi:

- Nghe ý tứ của huynh đệ, như là muốn đồng hành cùng ta?

Lữ Vân cười nói:

- Lữ mỗ thân không của nả, ngay cả thể diện trọng trách cũng không có, thiên hạ còn có chỗ nào mà không thể đi chứ?

Ngũ Định Viễn đại hỉ. Trên đường nếu có người làm bạn, không lo không có người chiếu ứng lẫn nhau. Hắn đang muốn cười ha hả thì chợt nhớ tới những nguy hiểm trên đường.

Không muốn tình cảnh Lữ Vân lại giống như đám người Linh Âm, Lí Thiết Sam. Hắn lắc đầu thở dài:

- Lữ huynh đệ, người đối đãi với ta tận tình như thế. Ngũ mỗ càng không thể hại người. Chạy trốn lần này không hề đơn giản, có thể nói là nguy hiểm trùng trùng. Ai. . . Hai ta vẫn nên mỗi người một ngả thì hơn.

Nói xong nói cúi đầu, vờ mặt đầy uể oải.

Lữ Vân lắc đầu, cười nói:

- Ngũ huynh chớ khách khí như vậy. Lữ Vân chỉ có một thân đơn độc, dù chết ở ven đường cũng không cần ai đến lượm thi thể. Sinh là sinh mà tử là tử, lại có cái gì phải sợ?

Khi nói thì hắn liền đi ra cửa miếu, tiếp theo quay đầu chờ Ngũ Định Viễn đồng hành.

Ngũ Định Viễn thấy hắn hào sảng như thế thì vô cùng cảm động. Trong lúc kích động thầm nghĩ rằng. Ngày sau nếu đào thoát được, bất cứ giá nào cũng tận lực báo ân Lữ Vân một phen.

Lúc này tánh mạng nguy cấp, hai người bất chấp mưa to như trút nước liền chạy đi.

Đi được vài dặm thì thấy có rất nhiều quan sai trông giữ các con đường trọng yếu, kiểm tra người qua người lại. Ngũ Định Viễn xuất thân là bộ khoái, minh bạch đạo lý quan trường. Hẳn biết Giang Sung và Đông xướng đã điều binh khiển tướng, không chỉ phái cao thủ giang hồ đuổi giết mà còn sai sử cả quan phủ toàn lực truy nã bản thân. Hai người không dám đi đường lớn, chỉ vòng qua đường mòn trên núi.

Thêm mấy ngày đường thì không còn bóng quan sai. Ngũ Định Viễn tính toán một hồi thì biết đã tạm thoát hiểm cảnh. Ngày hôm đó tới một khu chợ nhỏ, nghĩ rằng bọn người Đông xướng Côn Luân Sơn sẽ không đuổi đến địa phương hẻo lánh này. Hơn nữa mấy hôm nay hai người trên đường chỉ hái quả dại mà ăn, mồm miệng sớm đã nhạt thối. Lúc này kìm không được liền đi vào chợ nọ.

Vào chợ nhỏ, hai người nhanh chóng tìm khách sạn ăn uống. Qua mấy ngày chạy trốn, trang phục của hai người đã khá rách rưới, có điều ngoài còn chút thương tổn thì võ công đã phục hồi như xưa. Ngũ Định Viễn vừa ăn uống vừa dò xét người qua lại trên con đường thị trấn, xem có ai khả nghi hay không. Về phần Lư Vân thì yên tâm ăn uống, một bộ lơ đãng không thèm để ý.

Đang ăn uống, chợt thấy hai lão nhân một mập một gầy đứng trước cửa tiệm. Là một người rất to béo, thân hình tròn vo như một quả quýt cực lớn, trên tay cầm một đòn cân dài không biết có tác dụng gì. Người còn lại gầy như một cây gậy trúc, lại có bộ mặt dài như ngựa, trên tay đang lắc lắc một cái bàn tính lớn giống như chũm quỳ của khách tiệm. Ngũ Định Viễn là người từng trải, thấy bộ dạng hai người này quý dị thì liền lưu tâm.

Lão nhân gầy gò nọ đứng ở cửa tiệm, kêu lớn:

- Sư ca, nơi này có bán đồ ăn, ta đói bụng quá! Chúng ta ăn một ít đồ được không?

Lão nhân mập mạp cũng dừng chân nhưng trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn. Nghe thấy lão cau mày nói:

- Sư đệ a! Người lại đói bụng nữa sao! Người đoán đi, vì sao phải chúng ta phải chọn đường nhỏ hoang vắng mà đi?

Hai mắt lão nhân gầy gò nhìn vào trong tiệt. Khóe miệng nhếch lên một cái, tức giận nói:

- Là người nói đi đường nhỏ, ta làm sao biết người muốn làm gì? Thấy nhàm chán lại muốn đi kỹ viện chẳng?

Lão nhân mập mạp giận dữ nói :

- Nói láo! Chúng ta đi đường nhỏ không vì điều gì khác, chính là muốn sớm tới kinh thành một chút! Người lúc thì kêu bụng đói, lúc thì đòi đi cầu. Cứ vậy có đi đến sang năm cũng không tới nơi.

Lão nhân gầy gò cười hì hì, lắc đầu nói:

- Sư ca à, người vừa nhắc đến vấn đề đói bụng. Đây chính là một điều vô cùng quan trọng cùng khủng khiếp đó! Nếu người không cho ta ăn một chút. Đợi lát nữa ta đói bụng, chỉ sợ sẽ cắn đi mấy miếng trên hông dít mập mạp của người!

Lão nhân mập mạp mắng:

- Tiểu tử chết dẫm, già đầu rồi còn ngây thơ buồn cười như vậy, được rồi! Chúng ta đi vào ăn đã!

Lão nhân gầy gò nghe thì đại hỉ, nhanh như chớp chạy vào điểm. Xem thì thân pháp nhanh nhẹn hiểm thấy, nào biết cử chỉ lại giống như đứa tiểu nhi ba tuổi. Ngũ Định Viễn cùng Lư Vân nhìn nhau. Mắt thấy hai lão nhân nọ thân mang võ nghệ mà không biết lai lịch thế nào. Hai người bất động thanh sắc, cúi đầu tiếp tục ăn uống.

Hai lão nhân vừa mới ngồi chưa nóng chỗ, lão nhân gầy gò liền dùng sức đập xuống bàn, rống lớn:

- Chủ điểm mau tới đây, chúng ta đói đến sắp bất tỉnh đây! Sư ca heo mập của ta đói sắp thành lợn rừng rồi đây!

Lão nhân mập mập nghe sư đệ mai mỉa bản thân thì xì một tiếng khinh miệt, oán hận mà nói:

- Con mẹ nó, người dám nói chuyện với sư ca như vậy sao?

Chỉ lát sau hai người liền kêu hai bát mì. Điểm tiểu nhị vừa mới bưng qua, cả hai liền bắt đầu sùm sụp ăn uống vô cùng ngon lành. Lão nhân mập mập nọ ăn cũng rất nhanh. Xem ra tuy miệng lão bất mãn với sư đệ nhưng cũng đói đến sôi bụng. Vừa nhai vừa húp nhanh như gió cuốn.

Ngũ Định Viễn thấy thì động tâm, thầm nghĩ:

- Xem ra mì ở đây khẩu vị không kém, lát nữa cũng phải kêu một tô mới được.

Hắn quay đầu sang muốn nói chuyện cùng Lư Vân. Chợt thấy thần sắc Lư Vân chuyên chú đến toàn thân dường như cứng đờ. Ngũ Định Viễn lấy làm kỳ, muốn đặt câu hỏi nhưng vẫn thấy Lư Vân không chớp mắt, xem trộm chén mì của người ta.

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ:

- Chỉ là bát mì mà thôi, Lữ huynh đệ sao có bộ dáng như vậy? Chẳng lẽ trong tô mì cất giấu võ lâm bí kíp gì hay sao?

Ngũ Định Viễn nào biết rằng, Lữ Vân trời sinh tính tình cứng rắn khó mà lay chuyển. Mỗi ngày hăn đi bán mì đã thành si mê. Lúc này gặp tiệm ăn nấu mì tay nghề cao minh. Thấy mì ngon như vậy liền thừa cơ nghiên cứu, ngày sau ước lượng sự ảo diệu trong đó.

Lão nhân mập mạp ăn vài gắp mì, đột nhiên chỉ ra ngoài cửa lớn tiếng nói:

- Sư đệ, người xem! Có phải người của Tử Vân Hiên tới hay không?

Ngũ Định Viễn đang lưu ý tới Lữ Vân, nghe lão nhân mập mạp lên tiếng thì định thần lại, nhìn qua hai lão.

Lão nhân gầy gò nọ thấy sư huynh ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, bất giác ngạc nhiên nói:

- Người của Tử Vân Hiên thật sao? Sao ta không thấy?

Lão nhân mập mạp mở to hai mắt, lớn tiếng nói:

- Đương nhiên thật, người mau theo đừng để người chạy đi.

Lão nhân gầy gò hô vội một tiếng đồng ý rồi liền đuổi theo.

Lão nhân gầy gò vừa mới rời đi, đã thấy lão nhân mập mạp ghé đầu sang, há to miệng ăn vụng bát mì của sư đệ. Lão lập tức ăn sạch uống cạn, xem ra vừa rồi mở miệng là muốn lừa gạt để ăn trộm bát mì. Ngũ Lữ hai người

thấy hành vi của lão như thế, bất giác nhìn nhau cười cười. Đều biết hai lão này già mà không nghiêm, hành vi ngây thơ mà tinh quái kiểu con trẻ.

Một lát sau lão nhân gầy gò trở về, vẻ mặt đau khổ nói:

- Làm gì có người Tử Vân Hiên, sư ca người gạt ta.

Lão ngồi xuống muốn ăn, lại phát hiện mì trong tô đã bị người ăn vụng sạch sẽ.

Lão nhân gầy gò giận dữ nói:

- Sư ca, sao người ấu trĩ như thế? Người muốn ăn thêm mì thì gọi một tô nữa là được, làm gì phải ăn vụng của ta!

Lão nhân mập mạp hừ một tiếng, lắc đầu nói:

- Người đừng vu oan cho người tốt, không phải ta ăn vụng mì. Vừa rồi khi người ra ngoài, ta thấy người của Tử Vân Hiên chạy đến đây ăn hết mì của người.

Xem ra lão mập này tâm tư nhạy bén. Xoay chuyển câu chuyện thật mau lẹ, nói dối ăn khớp không có sơ hở.

Lão nhân gầy gò ngây người nửa ngày. Tiếp theo hai hàng lông mày nhướng lên, giận dữ nói:

- Sư ca, chúng ta có tình nghĩa đồng môn. Có người ăn vụng mì của ta, sao người không ngăn cản hẳn?

Lão nhân mập mạp giơ ngón trỏ lắc lắc trước mặt sư đệ, nói:

- Người lại nghĩ oan uổng cho ta rồi. Người thân ở bên ngoài, ta sao biết người có muốn bố thí bát mì nọ cho người ăn hay không? Nếu ta tùy tiện ngăn trở, chẳng phải để người khác nói người keo kiệt sao?

Lão nhân gầy gò nghe lời này thì liên tục gật đầu, nói:

- Đúng vậy a! Vẫn là sư huynh cẩn thận, ta hận nhất là người bên ngoài nói ta keo kiệt.

Lão nhân mập mạp lắc đầu nói:

- Không phải, chỉ nói người keo kiệt đã tính là cái gì? Nếu kẻ khác nói là người ấu trĩ vô tri, chỉ sợ sẽ khiến người tức điên a.

Lão nhân gầy gò lấy tay che mặt, tiếp theo thở dài một tiếng nói:

- Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, thế nhân vô tri, thế nhân vô tri.

Xem ra bốn chữ "Ấu trĩ vô tri" đã ám ảnh lão nhân gầy gò này không rời. Lão vừa nghe xong là ba phần bi thương, bảy phần bất đắc dĩ, mười phần tức giận.

Ngũ Lữ hai người nghe sư huynh đệ bọn họ đối đáp đều cười trộm liên tục.

Trong lúc nói chuyện, lão nhân mập mạp gầy lại kêu thêm mấy bát mì. Hai người đang tiếp tục ăn uống, chợt thấy lão nhân gầy gò ngẩng mặt ra ngoài cửa, kêu lên:

- Sư huynh! Thật sự có người Tử Vân Hiên đến đó! Rõ ràng người không gạt ta!

Lão nhân mập mạp cười hắc hắc. Đoán là sư đệ cũng muốn học theo để trả đũa lão một phen. Lập tức không thèm để ý mà chỉ cúi đầu ăn mì.

Lão nhân gầy gò thò tay qua lắc cánh tay của sư huynh, thấp giọng nói:

- Sư huynh, thật sự có người đến!

Lão nhân mập mạp phì một tiếng, đang muốn mở miệng chê cười thì chợt nghe nơi cửa ra vào truyền đến thanh âm của một nam tử:

- Chủ tiệm, cho mấy món điểm tâm thanh đạm một chút.

Lão nhân mập mạp ngẩn ngơ, không ngờ thực sự có người vào cửa. Nhìn lại thì thấy mười mấy gã nam tử hộ tống một nữ nhân chậm rãi vào điểm. Bộ dáng của thiếu nữ nọ non nớt nhưng lại xinh đẹp khả ái. Đám nam thanh niên kia mặc trường bào với thần thái kính cẩn, liền mời thiếu nữ ngồi xuống trước. Xem ra thân phận của nàng đích thị bất phàm.

Lão nhân gầy gò cười nói:

- Sư huynh người nhìn một lần xem! Đây không phải người của Tử Vân Hiên sao? Điều này có thể giảm cho chúng ta không ít khí lực rồi!

Lão nhân mập mạp lắc đầu nói:

- Nói hươu nói vượn! Mấy tên tiểu tử lỗ mãng bốc đồng này sao có thể là người trong Tử Vân Hiên!

Lão nhân gầy gò nghe sư huynh mở miệng phản bác liền hừ một tiếng, ngang bướng lớn tiếng cãi:

- Sư huynh! Sao người biết người trong Tử Vân Hiên không có bộ dáng thế này? Nói không chừng đám người đó trời sinh ngu ngốc như con lừa. Ta lại khẳng định, kẻ nào càng ngu ngốc như lừa thì càng đúng là người của Tử Vân Hiên!

Lão nhân mập mạp thấy sư đệ ngang ngược liền cười hì hì, chỉ vào hai người Lữ Vân cùng Ngũ Định Viễn, nói:

- Xem hai tên tiểu tử kia dáng vẻ ngu ngốc. Dựa theo lời người nói, chắc cũng là người Tử Vân Hiên?

Lão nhân gầy gò ngẩn ra, mờ mịt nói:

- Cái này. . . Ta không chắc, nói không chừng cũng là như thế.

Nói rồi liếc nhìn điểm tiểu nhị, càn càn nói:

- Nguy rồi! Tiểu nhị kia xem ra càng ngu ngốc hơn, không phải cũng là nhân vật bên trong Tử Vân Hiên đấy chứ!

Chợt nghe một tiếng cười duyên, thanh âm thanh thúy của một thiếu nữ ngân lên:

- Xin hỏi cao tính đại danh của hai vị đại thúc? Trước một câu Tử Vân Hiên, sau cũng một câu Tử Vân Hiên, ắt hẳn là có biết chúng ta?

Đám người nghe giọng nói thánh thót dịu dàng thì đều khẽ động trong tâm, không khỏi đưa mắt nhìn lại thiếu nữ kia. Thì thấy nàng mắt ngọc mày ngài, khả ái tươi đẹp như đào lý. Hai má có hai lúm đồng tiền thật sâu, niên kỷ tuy còn nhỏ nhưng đã là mỹ nhân vẹn mười phần. Liệu ngày sau thân hình thành thực, sẽ càng trở mã động lòng người.

Lão nhân mập mạp nghe thiếu nữ nói thì lấy làm lạ, hỏi:

- Người thật sự là người trong Tử Vân Tiên?

Thiếu nữ kia không đáp, một nam tử ở bên cạnh tiếp lời:

- Xin hỏi tiền bối là cao nhân phương nào, lại quan tâm đến sự tình tệ môn?

Lão nhân gầy gò nọ cười ha hả, nói:

- Chúng ta là Hoa Sơn Song Tiên đỉnh đỉnh đại danh, những hậu sinh vân bối các người ắt hẳn đã từng nghe qua!

Nam tử kia ồ một tiếng, tiếp theo nhú mào ngậy ngốc nói:

- Thì ra là. . . Là Hoa Sơn Song ...Quái. . .Song Tiên a. Kính ngưỡng đã lâu, kính ngưỡng đã lâu.

Lữ Vân ngẩn ra. Xem bề ngoài nam tử kia khá nhanh nhẹn mà nghe danh hai lão béo gầy này thì lời nói trở nên lắp bắp. Hắn liền nhìn sang Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn lịch duyệt phong phú trên giang hồ, tự biết danh tự "Hoa Sơn Song Tiên" là thế nào. Thấp giọng nói:

- Hai người này có ngoại hiệu là 'Hoa Sơn Song Quái '. Chỉ có bọn lão tự xưng là Tiên.

Lữ Vân a một tiếng. Hai lão nhân kia hình dáng cổ quái, cử chỉ khác thường, khó trách có ngoại hiệu khó nghe như thế, liền gật đầu không nói.

Lão nhân gầy gò nọ có vẻ cao hứng, cười nói:

- Hóa ra người sớm đã nghe qua đại danh của hai ta. Rất tốt, rất tốt, không quá mức vô tri.

Lão cười to một hồi, lại nói:

- Được rồi! Hỏi khó người một chút. Người xem lão phu trời sinh anh tuấn, là vị thần tiên nào trong song tiên?

Sắc mặt nam tử kia thâm đạm, ho một tiếng nói:

- Các hạ dáng người cao gầy, trên tay lại cầm một bàn tính lớn, đích thị là Toán Bàn. . . Toán Bàn Quái Tiên rồi.

Hóa ra lão nhân gầy gò nọ có ngoại hiệu là "Toán Bàn Quái". Không hiểu sao nam tử kia sợ đến líu lưỡi, bỗng nhiên ấp úng.

Lão nhân gầy gò cả giận nói:

- Toán Bàn Tiên là Toán Bàn Tiên, cái gì gọi là Toán Bàn Quái Tiên hả? Người nói chuyện hàm hồ không rõ, đúng là vô tri!

Nam tử kia bị lão quở trách một hồi, không dám nói nữa mà cúi đầu uống rượu.

Lão nhân gầy gò lại hừ một tiếng, chuyển qua hỏi thiếu nữ kia:

- Quỳnh Vũ Xuyên là gì của người?

Thiếu nữ kia nghe câu hỏi vô lễ của lão thì mỉm cười, không đáp mà hỏi ngược:

- Các hạ quan hệ thế nào với Quỳnh Lâu Chủ? Sao lại hỏi ta như vậy?

Lão nhân gầy gò nọ phì một tiếng, nói:

- Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, lão tử phải ở họ Quỳnh mới có thể mở miệng hỏi sao?

Môn nhân Tử Vân Hiên nghe lời vô lễ thì đều giận dữ. Thiếu nữ kia lại khẽ phất tay, ý bảo đám người không nên vọng động. Đôi mắt to tròn của nàng khẽ lưu chuyển, đột nhiên cười tươi, giọng điệu trở nên mềm mại hòa nhã:

- Lão trượng đang nói gì vậy? Ngài có võ công cao cường, bộ dáng càn tiên phong đạo cốt giống như thần tiên, muốn hỏi điều gì trên thế gian mà chẳng được.

Hai lão nghe thấy giọng điệu của nàng như thế thì đại hỉ, cười nói:

- Có đúng là như thế không? Người thật sự nghĩ như vậy?

Thiếu nữ kia cười nói:

- Đương nhiên là thật sự! Hoa Sơn Song Tiên uy chấn thiên hạ, có ai không biết có ai không hiểu? Ta dám cá là khi người ta nói đến hai vị, đó là vô cùng ngưỡng mộ, kiếp này nếu có thể bái kiến hai vị tiên bối thì chết cũng không đáng tiếc.

Hai lão nhân vui mừng đến nghẹn lời. Hai người ôm nhau mà khóc, một lão nói:

- Sư huynh! Có người ngưỡng mộ chúng ta như vậy, hai ta sinh ra thật không uổng kiếp này.

Một lão nói:

- Sư đệ à! Rốt cục chúng ta đã rửa sạch tiếng xấu cho Hoa Sơn rồi, như vậy sư phụ cũng có thể nhắm mắt a!

Đám người thấy bộ dáng của hai lão đều thâm buồn cười.

Lão nhân mập mạp lau nước mắt trên khóe mi, cười nói:

- Tiểu cô nương, bất luận ngươi là ai. Ngày sau chỉ cần có người khi dễ ngươi, chắc chắn sư huynh đệ chúng ta sẽ thay ngươi xuất đầu!

Thiếu nữ kia cười nói:

- Ta là người không tranh giành quyền thế, có ai lại đến khi phụ ta? Bất quá hảo ý của hai vị lần này, bản cô nương xin tâm lĩnh.

Lão nhân gầy gò cả giận nói:

- Không được! Nếu không có người đến ăn hiếp ngươi, Hoa Sơn Song Tiên chúng ta sao có thể hiển lộ võ công tuyệt thế?

Lão quát to một tiếng, chột vọt tới trước mặt Ngũ Lữ hai người, quát với Lữ Vân:

- Ngươi lập tức đi qua khi dễ nàng, sau đó để lão tử giáo huấn ngươi! Mau lên! Nhanh đi!

Tiếp theo đuổi bàn tay to như cái quạt, chộp mạnh vào đầu vai Lữ Vân. Lữ Vân thấy hành vi của lão quá mức hoang đường, lập tức hừ một tiếng rồi lách mình tránh đi.

Ngũ Định Viễn vội nói:

- Các hạ có chuyện gì thì từ từ mà nói, làm gì động thủ động cước như vậy.

Lão nhân gầy gò quát:

- Con bà nó! Các người không qua khi dễ tiểu cô nương này, đừng trách ta khi phụ các người!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 2: Gặp nhau nào phải đã cùng quen nhau

Hồi 5

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Biên tập: Pearl

Hiệu đính: nomore8x

Ngũ Định Viễn biết rõ hai người này hành sự không theo lẽ thường, cau mày đang nghĩ lối thoát thân thì chợt nghe thiếu nữ kia nói:

- Ai! Toán Bàn Tiên a Toán Bàn Tiên, người biết vì sao bọn họ không nghe lời người chăng?

Lão nhân gầy gò nghe vậy giận dữ kêu lên:

- Con mẹ nó! Người nói cái gì?

Thiếu nữ kia lắc đầu nói:

- Vì sao hai người này không nghe lời của người? Không phải do võ công của người không đủ cao cường, lại càng không phải vì bộ dáng của người không đủ uy phong. Chỉ bởi vì ngoại hiệu của các người không tốt, lúc này mới để người trong giang hồ coi thường chế nhạo.

Lão nhân gầy gò giận dữ nói:

- Nói láo! Tiểu nha đầu nhà người dám nói ngoại hiệu của chúng ta nghe không hay? Người không muốn sống nữa chăng?

Nói xong muốn xông tới giáo huấn một phen. Mấy tên nam tử ngồi cùng bàn với thiếu nữ kinh hãi, hốt hoảng đứng dậy.

Thiếu nữ nọ lại không hề hoảng sợ, chỉ than một tiếng, nói:

- Ta chỉ là hảo tâm một phen, sao người lại hung ác như vậy. Hai vị lão trượng võ công cao cường, rõ ràng chỉ cần sửa lại danh tự thì sẽ trọng chấn

thanh danh. Đáng tiếc các người cứng đầu không tin, dù ta hao tâm tổn ý gấp mười lần cũng chỉ là nuốt lệ vào bụng.

Nói xong mi mắt đỏ lên, đúng là muốn khóc.

Lão nhân mập mạp thấy nàng liễu yếu đào tơ, trong tâm có cảm giác ưa thích, vội kéo sư đệ lại quát:

- Người đừng nóng nảy, từ từ nghe người ta nói chuyện!

Lão nhân gầy gò dừng bước nhưng vẫn chỉ trỏ hét lớn:

- Nha đầu chết tiệt kia, người có chuyện thì mau nói, có rắm mau thả!

Thiếu nữ kia nước mắt lưng tròng, sâu kín nói:

- Từ xưa đến nay, anh hùng phải có uy danh tương xứng mới thể hiện được khí phách của bản thân. Hai vị lão trượng, dụng tâm này của ta các người đã rõ ràng chưa? Hai người các người là bậc chí tôn nhưng chỉ vì danh tự chưa đủ vang dội, liền để nhân vật giang hồ cười nhạo. Trong tâm ta thật sự là đau lòng vạn phần a . .

Nói xong lại thấp giọng khóc lên.

Lão nhân mập mạp thấy bộ dáng của nàng bi thiết, nghĩ rằng nàng thật lòng quan tâm, vội nói:

- Cô nương nói không sai. Những kẻ cuồng vọng vô tri kia luôn chế nhạo sư đệ, là ta một mực bênh vực kẻ yếu như hần!

Lão nhân gầy gò nhảy dựng lên, quát:

- Sư huynh người phóng rắm cái gì! Nếu không phải người già mà không nghiêm, thường ngày hành sự hồ đồ, ta sao phải mang bốn chữ 'mối nhục Hoa Sơn' kia!

Thiếu nữ kia mặt đầy nước mắt, nói khẽ:

- Hai vị tiên nhân đừng cãi nữa, hôm nay nhị vị đại hiền chỉ cần sửa danh tự, đảm bảo về sau hai người các người uy phong lẫm lẫm, khoái hoạt giống như thần tiên.

Lão nhân gầy gò lớn tiếng nói:

- Chúng ta vốn đã là tiên!

Lão nhân mập mạp mắng:

- Người đừng cãi, nghe cô nương nói đã.

Thiếu nữ kia thở dài, lắc đầu nói:

- Thực ra tên của các người vốn không kém, kém chỉ tại ở một chữ Tiên.

Lão nhân mập mạp ngạc nhiên nói:

- Điều này sao có thể? Hoa Sơn Song Tiên chúng ta uy chấn tứ hải, danh tự rất êm tai a! So với Hoa Sơn Song. . . Song Quái kia thì mạnh mẽ hơn nhiều!

Thiếu nữ kia lắc đầu nói:

- Danh tự Hoa Sơn Song Tiên vốn là tốt, xấu là ở chỗ có nhiều người dùng. Hai vị không thấy trên giang hồ có Điểm Thương Song Tiên, Trường Bạch

Kiểm Tiên, Bách Hoa tiên tử? Người là tiên ta là tiên, tất cả chúng ta đều là tiên. Hai vị vốn là nhân vật bất phàm, lại dùng danh tự giống như hạng tầm thường, đây chẳng phải tổn hại thanh danh của hai vị sao?

Nói xong thần sắc bi thương, bộ dáng cực kỳ bất bình.

Lão nhân mập mạp khẽ gật đầu, nói:

- Lời này có lý. Trong chốn võ lâm, kẻ tự xưng là Tiên xác thực nhiều lắm.

Lão nhân gầy gò cả giận nói:

- Những người này lừa đời lấy tiếng, làm hại chúng ta không hiển lộ được uy phong, xem ra đều đáng chết!

Thiếu nữ kia thở dài:

- Người nông cuồng trên thế gian sao mà nhiều vậy, cho dù giết mãi cũng không hết. Theo cô nương, biện pháp hay nhất là sửa lại danh tự.

Lão nhân mập mạp đại hỉ, nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, phải nên như thế. Không biết cô nương có cao kiến gì?

Thiếu nữ kia nói:

- Hai vị không cần thiết dùng chữ Tiên nữa, tốt nhất sửa thành danh tự độc nhất vô nhị không có người dùng qua, đó mới là khinh thường chiêu bài rởm của đám võ lâm!

Lão nhân gầy gò đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Đúng vậy! Về sau chúng ta liền đổi thành 'Hoa Sơn Song Hồ! Hồ là vạn thú chi vương, rất hợp cùng võ công cường mãnh của hai người chúng ta.

Thiếu nữ kia thở dài:

- Hai vị không thấy Hà Đông Song Hồ, Lĩnh Nam Song Hồ sao? Bọn hân cũng đều là Hồ cả đó!

Thiếu nữ này niên kỷ còn trẻ nhưng lại nhận biết không ít người trên giang hồ, không ngờ lại thuộc như lòng bàn tay.

Lão nhân mập mạp cau mày nói:

- Điều này thật không ổn, chữ Hồ cũng dây dưa như vậy, vậy đổi thành Long đi. 'Hoa Sơn Song Long " nghe không kém a!

Thiếu nữ kia cau mày nói:

- Long với chữ Hồ, mỗi ngày đều nghe gọi đến cả trăm lần, cái gì mà Nga Mi Tam Phi Long, Đông Hải Tứ Thần Long cũng là vô số.

Lão nhân mập mạp dậm chân nói:

- Những danh tự tốt đều bị người dùng cả, vậy phải làm sao bây giờ?

Thiếu nữ kia nói:

- Ai nói danh tự tốt phải là Long là Hồ, nghe chỉ thấy thêm tục khí! Hai vị sao không nghĩ tới mười hai con Giáp?

Lão nhân mập mạp vô cùng cuồng hỉ, lớn tiếng nói:

- Hay cho mười hai con Giáp, phải nên như thế! Ủm, Thử Ngưu Dần Thổ (1). . .'Hoa Sơn Song Thử' nghe thế nào?

Thiếu nữ kia mặt lộ vẻ sợ hãi cùng thán phục, hai tay vỗ khen:

- Hay! Chính là cái tên này! Hoa Sơn Song Thử, quả nhiên là thiên hạ thất truyền!

Đám người nhin cười, mấy kẻ uống rượu tại bàn đều ho khan không ngớt.

Lại nghe lão nhân gầy gò nọ kêu lên:

- Không ổn!

Lão nhân mập mạp khẽ giật mình, hỏi:

- Vì sao không ổn?

Lão nhân gầy gò nói:

- Ta không nói rõ được, dù sao vẫn có chút cổ quái.

Lão nhân mập mạp cau mày nói:

- Danh tự độc nhất vô nhị này thì có sao, sao lại không tốt? Hoa Sơn Song Thử võ công cao cường, người nghe tám chữ này thật vừa miệng a!

Lão nhân gầy gò hừ một tiếng, nói:

- Nếu dùng mười hai con Giáp, ta không muốn dùng danh tự con chuột.

Lão nhân mập mạp ngạc nhiên nói:

- Vậy người muốn dùng cái gì?

Lão nhân gầy gò nói:

- Ta ưng con chó, chúng ta kêu là 'Hoa Sơn Song Khuyển' mới hay.

Lão nhân mập mạp nói:

- Thế nhưng ta lại không thích chó, sao có thể gọi ta là chó được?

Lão nhân gầy gò cả giận nói:

- Vậy cuối cùng sư huynh người muốn sao?

Lão nhân mập mạp cúi đầu trầm tư chốc lát, nói:

- Ta cảm tình con gà, ta xem sửa thành 'Hoa Sơn Song Kê' là được!

Lão nhân gầy gò cả giận nói:

- Sư huynh người ...Nói một hồi lại ra thế này, người chỉ lo mỗi bản thân mình rồi!

Mắt thấy hai người tranh luận không dứt, tất cả mọi người đều cười sặc sụa. Thiếu nữ kia lại thở dài:

- Hai vị đã chần chờ không quyết, vậy thì sửa gọi là 'Hoa Sơn Song Kê Khuyển' là được, có gà có chó như vậy, danh tự hai vị ưa thích đều có đủ cả, không cần tranh chấp nữa.

Nhị lão liếc nhau, cùng kêu lên:

- Đúng là như thế, hay cho cái tên 'Hoa Sơn Song Kê Khuyển ". Chúng ta thật sự là sơ hở, sống hồ đồ đến mấy chục năm, sao không nghĩ ra ngoại hiệu này?

Nói xong hoa chân múa tay vui sướng, thật vô cùng đắc ý.

Hai người đang náo loạn không ngớt, chợt nghe một có người nói:

- Sư thúc tổ, tổ sư bá, ta đã tra xét rõ ràng, Tử Vân Hiên cách đây không còn xa, chúng ta nên khởi hành thôi.

Đám người quay đầu nhìn. Chỉ thấy một thiếu niên chừng mười sáu mười bảy đi vào trong điểm, niên kỷ dù trẻ còn những lời ăn tiếng nói có điểm thành thực. Xem ra là đồ tôn của Hoa Sơn Song Quái.

Lão nhân gầy gò cười nói:

- Chờ một chút, chúng ta đã sửa lại ngoại hiệu, người muốn nghe một lần hay không?

Thiếu niên kia cau mày nói:

- Nhị vị sư thúc tổ không phải là 'Hoa Sơn Song Tiên' sao? Đã dùng mấy chục năm rồi, có thể nào bỗng lại cải biến?

Lão nhân gầy gò nói:

- Niên kỷ của người còn nhỏ, không hiểu được đạo lý trong này. Ngoại hiệu Hoa Sơn Song Tiên quá mức tầm thường, căn bản không xuất lộ uy phong

của sư thúc tổ! Người hãy nghe cho kỹ. Hiện chúng ta sửa thành 'Hoa Sơn Song Kê Khuyển ', người đã nhớ kỹ chưa?

Nói xong mặt mày đắc ý, hớn hờ nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên kia thấy đám người trong khách điểm cười cười, biết rõ hai vị trưởng bối đang tự đánh mất thể diện. Nhất thời mặt đỏ tới mang tai, hăn ho một tiếng nói:

- Sự tình sửa danh không cần làm vội, chúng ta nên đi trước mới quan trọng hơn!

Lão nhân mập mạp cười nói:

- Hắc hắc, sửa rồi thì vận khí của chúng ta rất tốt, lộ trình mấy chục dặm còn lại không cần đi nữa. Không ngờ người của Tử Vân Hiên đã tự tìm tới cửa, người nhìn đám người kia đi!

Thiếu niên kia theo lời nhìn lại. Chỉ thấy đám người Tử Vân Hiên đang nhìn về bản thân hăn, lòng run sợ khẽ cúi chào:

- Tại hạ Hoa Sơn Tô Dĩnh Siêu, xin hỏi cao tính đại danh của chư vị?

Một gã nam tử vội đứng dậy, nâng thiếu niên kia nói:

- Chúng ta là môn nhân Tử Vân Hiên, tiểu đệ họ Hứa, vị này họ Hình.

Nói xong chỉ về thiếu nữ kia, nói:

- Vị này chính là nhà tiểu thư chúng ta, là tôn nữ của Quỳnh các chủ."

Tử Vân Hiên không phải là môn phái bang hội giang hồ tầm thường, chính là thư viện do Quỳnh Vũ Xuyên, người có quan hệ thông gia với hoàng thất một tay dựng nên. Tử Vân Hiên chiêu nạp danh sĩ thiên hạ về truyền đạo thụ nghiệp, nổi danh cùng với Bạch Lộc thư viện, Thạch Đại cổ viện, Đông Lâm thư viện. Môn sinh không chỉ học văn mà còn luyện võ, đào tạo trụ cột của quốc gia. Ba mươi năm nay, không ít cử nhân tiến sĩ đều là môn sinh xuất thân từ đó.

Thiếu nữ này tên gọi Quỳnh Phương, niên kỷ vừa tròn mười bốn. Chính là tôn nữ của Quỳnh Vũ Xuyên. Sau khi ái tử của Quỳnh Vũ Xuyên qua đời, y càng sủng ái gấp bội người cháu gái này. Thấy nàng thông minh lanh lợi, tuy là phận nữ nhi nhưng lại có phong độ của một đại tướng. Tương lai sẽ tìm cho một đức lang quân, có thể thừa kế cơ nghiệp Tử Vân Hiên.

Thiếu niên kia cúi người liên hồi, đám người thấy hăn khách khí đều vội hoàn lễ. Quỳnh Phương thấy hăn gặp người là liền bái chào, bất giác cười nói:

- Không cần đa lễ, nếu người cứ bái như vậy. Chúng ta có rất nhiều người, chỉ sợ đến trời tối cũng bái không hết.

Tô Dĩnh Siêu xấu hổ cười cười, niên kỷ của hăn còn ít cùng bối phận lại thấp. Mỗi lần đi lại giang hồ thì lưng cong nhiều hơn thẳng, sớm đã thành thói quen như thế. Lúc này nghe nàng chê cười thì vội thẳng người dậy. Hăn vừa thấy khuôn mặt tú lệ của Quỳnh Phương thì đỏ bừng cả khuôn mặt.

Quỳnh Phương cười nói:

- Các người ngàn dặm xa xôi bôn ba đến Bắc Kinh, là có đại sự gì sao?

Tô Dĩnh Siêu nghiêm mặt nói:

- Tại hạ có một thiệp mời muốn trình lên Quỳnh các chủ.

Nói xong lấy ra danh thiệp chuyển tới phía trước.

Thấy một nam đệ tử tiếp nhận, Tô Dĩnh Siêu nói:

- Gia sư chán chường cho nơi giang hồ gió tanh mưa máu, thế nhân tranh cường đoạt lợi nên đã có tâm ý quy ẩn. Người định vào đầu tháng hai sang năm sẽ thực hiện đại lễ phong kiếm quy sơn. Mong rằng chư vị đồng đạo võ lâm vui lòng dời gót ngọc, giá lâm tề sơn chứng kiến quan lễ.

Đám người nghe vậy đều kêu to một tiếng. Có mấy người còn đứng cả lên, thần thái vô cùng khẩn trương.

Lữ Vân thấy đám người kinh ngạc như thế, thầm nghĩ:

"Những người này sao lại kinh ngạc như vậy?"

Ngũ Định Viễn nghe đám người nói chuyện thì cũng giật mình. Hắn lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói:

- Chưởng môn Hoa Sơn Ngọc Thanh Quan gọi là Ninh Bất Phàm, người này võ công có một không hai đương thời, được xưng là đệ nhất thiên hạ.

Lữ Vân ồ một tiếng, nói:

- Thì ra là thế.

Ngũ Định Viễn thấp giọng nói:

- Người này nếu muốn thoái ẩn, tất sẽ có người đến khiêu chiến, tuyệt không để cho hắn mang theo danh hiệu đệ nhất thiên hạ mà phong kiếm. Ta

xem Hoa Sơn nhất định nhiều chuyện rồi.

Đám người đang nói chuyện chợt nghe một có người xen vào:

- Ninh Bất Phàm muốn thoái ẩn? Là thật sao?

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu, đã thấy một người thân mặc áo bào trắng chậm rãi đi đến. Chính là "Kiếm Thần" Trác Lăng Chiêu, bên người y còn mang theo tám mươi tên đệ tử. Đồ Lăng Tâm, Tiền Lăng Dị đều ở trong này.

Ngũ Định Viễn vội kéo tay áo Lư Vân, có ý bảo hẩn cúi đầu. Lư Vân thấy nhiều truy binh đuổi tới cũng cả kinh, vội thấp giọng nói:

- Chúng ta hãy trốn ra cửa sau!

Ngũ Định Viễn gật đầu, hai người chậm rãi đứng dậy đi vào phòng bếp.

Trác Lăng Chiêu không để ý, liền hướng sang Tô Dĩnh Siêu hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ này, người vừa mới nói rằng Ninh Bất Phàm Ninh chương môn muốn thoái ẩn, lời này là thật hay giả?

Tô Dĩnh Siêu thấy y tiên phong đạo cốt, chắc là anh hùng thành danh trong chốn võ lâm, lập tức vái chào thật sâu, nói:

- Hoa Sơn Tô Dĩnh Siêu tham kiến tiền bối.

Vội vàng xuất ra danh thiếp, tiếp theo đưa đến trước mặt Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu thấy câu chữ trên thiếp, thoáng chốc chấn động trong tâm, bất giác thở dài:

- Ninh chưởng môn a Ninh chưởng môn, người cần gì nóng vội như vậy? Nếu người thoái ẩn rồi, giang hồ rộng lớn như vậy chỉ còn lại một mình ta. Ngày sau không có người cùng luận võ, ai. . . Bảo ta giải sầu cùng tuế nguyệt thế nào đây?

Đám người nghe lời này có vẻ kiêu căng, dường như có ý phân cao thấp cùng Ninh Bất Phàm thì rất kinh ngạc. Chỉ có Ngũ Định Viễn biết được lai lịch của y nhưng lúc này sao dám phát lời, chỉ lặng lẽ mà đi.

Lão nhân gầy gò nọ tính tình nóng nảy, nghe lời của Trác Lăng Chiêu thì giận dữ quát:

- Tiểu tử này là người nào, rõ ràng dám đánh đồng cùng sư diệt ta, không sợ người khác cười đến rụng răng sao?

Tiền Lăng Dị hừ một tiếng, lạnh lùng thốt:

- Sư diệt của người là Ninh Bất Phàm thì sao, có gì mà ghê gớm? Nói cho người biết, chưởng môn chúng ta là Trác Lăng Chiêu Trác đại hiệp, được người người tôn xưng là 'Kiếm Thần'.

Đám người nghe vậy đều ồ một tiếng. Sau khi Trác Lăng Chiêu đánh bại Linh Âm thì uy danh truyền khắp Ngũ hồ Tứ hải (2). Người trong tiệm thấy kẻ trước mắt bình thường giống như một học sĩ nơi hương thôn, không thể tưởng được chính là "Côn Luân Kiếm Thần", danh chấn thiên hạ. Làm cho cả đám đều vô cùng kinh ngạc.

Trác Lăng Chiêu thấy đám người kinh hoảng, chỉ cười nhạt một tiếng nói:

- Tiểu huynh đệ, nhờ người trở về chuyển cáo với tôn sư, rằng Côn Luân Sơn Trác Lăng Chiêu đã nhiều phen muốn tới bái phỏng. Đại lễ phong kiếm đầu tháng hai, ta chắc chắn sẽ đến chứng kiến.

Mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán Tô Dĩnh Siêu, khúm núm đáp:

- Vâng, kẻ hèn sẽ chú tâm.

Tiền Lăng Dị thấy đám người lộ vẻ hãi dị thì trong tâm thật đặc ý. Hắn nhìn quanh tiệm thì thấy có hai người đang lén lút đi vào phòng bếp. Chính là Lư Vân cùng Ngũ Định Viễn.

Tiền Lăng Dị thấy hai người này mắt diếc tai ngơ, không hề có ý tán thưởng bốn chữ "Côn Luân Kiếm Thần" thì tâm tình không vui, liền xông lên phía trước gọi hai người:

- Hai người các người đang làm gì? Không biết 'Kiếm Thần' đã đến rồi sao?

Ngũ Định Viễn nghe Tiền Lăng Dị gọi đành phải dừng bước, cúi người nói:
- Chúng ta là. . . Là người qua đường, muốn đi tìm. . . Tìm nhà xí. . .

Tiền Lăng Dị mắng:

- Tìm nhà xí? Hai người đồng loạt đi là sao?

Nói xong dò xét trên người Ngũ Định Viễn, cười lạnh nói:

- Hai người các người không phải là. . . Hắc hắc. . . Đây là muốn đi “tự cắt tay áo” đấy chứ!

Côn Luân môn nhân thấy hắn nói bốn chữ "Đoạn tụ chi tích (3)", nhất thời đều cười ha hả.

Ngũ Định Viễn thấy tình thế cấp bách thì nảy sinh sáng ý. Hắn chỉ vào Lư Vân, khàn giọng mà nói:

- Điều này. . . Đây chính là xá độ, đôi mắt của hắc vốn rất kém, muốn ta cùng đi nhà xí để đỡ bị té.

Lư Vân vội tiếp lời :

- Đúng vậy! Mỗi khi ta đi tiểu đều dựa vào ca ca đổ nước tiểu, bằng không thì chắc chắn bị ngã xuống hầm cầu.

Tiền Lăng Dị a một tiếng, gật đầu nói:

- Thì ra là một tên mù.

Nói xong xoay người lại, không hề để ý tới nữa.

Ngũ Lư hai người vội lên vào phòng bếp, cấp tốc trốn ra từ cửa sau.

Lại nghe lão nhân gầy gò nọ nói:

- Người nọ là tên mù đấy sao? Hắc vừa mới tránh thoát một trảo của ta, thân thủ rất lợi hại! Sao lại mù đi nhanh như thế?

Lão nhân mập mạp bình sinh thích nhất chuyện phiếm, liền nói:

- Người thì biết cái gì? Hiện nay kẻ mù đều luyện thần kỹ “Thính Phong Biện Vị”, nghe gió mà đoán phương vị. Tiểu tử kia né tránh một trảo của ngươi, chỉ dùng ba thành công lực mà thôi.

Lão nhân gầy gò lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Thì ra là thế, lần sau gặp lại người này, ta nhất định phải lãnh giáo một phen.

Lão lại nhú mào mày khổ tư, đột nhiên nói:

- Chỉ là vừa rời ánh mắt hắt sáng ngời, một đôi mắt rất có thần! Như vậy đã xảy ra chuyện gì?

Lão nhân mập mạp ngẩn ngơ, trầm ngâm nói:

- Cái này. . . Người này tám phần là Bắc Hải Hạp Vương, “Vua chốt Bắc hải” có khi thì mù, có khi thì không mù.

Tai nghe hai người nói hươu nói vượn, không ngờ Tiền Lăng Dị phát giác ra điểm khác thường. Hắn cẩn thận nhớ lại bóng dáng hai người, càng nghĩ càng thấy rất giống Ngũ Định Viễn, lập tức lên tiếng quát:

- Hai người này có vấn đề, chúng ta mau đuổi theo!

Không kịp xin lệnh của Trác Lăng Chiêu liền rút kiếm, dẫn theo người truy sát.

Ngũ Định Viễn cùng Lữ Vân chạy một hồi. Chợt nghe phía sau có người la lối, là Tiền Lăng Dị dẫn người đuổi theo. Ngũ Định Viễn kinh hãi, run giọng nói:

- Không phải đã qua mặt được chúng rồi sao? Sao lại bị phát giác?

Lữ Vân liền chỉ tay về hướng chuồng ngựa, thấp giọng nói:

- Chỗ ấy có mấy thớt ngựa, chúng ta cưỡi ngựa đào tẩu.

Hai người chạy tới chuồng ngựa, tùy tiện tìm hai con rồi nhảy lên lưng chúng, liên tục giục ngựa chạy như điên về phía trước.

Đám người Tiền Lăng Dị đuổi theo, thấy hai người nhảy lên lưng ngựa lập tức cũng xông vào chuồng, liền muốn cướp ngựa đuổi theo. Đám đệ tử Tử Vân Hiên quát:

- Các người đừng làm càn, ngựa là của chúng ta!

Đám người cấp tốc xông ra ngăn cản bọn người Tiền Lăng Dị.

Tiền Lăng Dị quát:

- Cút mau cho ta!

Xoạt một tiếng, "Kiếm Ảnh" trong tay tức khắc rời khỏi vỏ. Hứa Lăng Phi ở một bên ngăn cản, thấp giọng nói:

- Nơi này chính là địa phương trọng yếu gần kinh đô, chúng ta đừng tùy tiện đả thương người, dẫn đến sự tình bất trắc.

Tiền Lăng Dị hừ một tiếng rồi thu kiếm. Có điều đám đệ tử Tử Vân Hiên trách móc càng dữ tợn, ngăn cản chúng đệ tử Côn Luân.

Trác Lăng Chiêu thấy Ngũ Định Viễn tẩu thoát. Giờ phút này da dê còn trên người đối phương thì sao có thể buông tha. Y lập tức nháy mắt cho Đồ Lăng Tâm. Hai người sử xuất khinh công chạy ra ngoài điểm, muốn đi trước một bước chặn đường Ngũ Lư hai người.

Bên kia Tiền Lăng Dị thấy Ngũ Định Viễn chạy ra xa, liền mềm giọng cầu khẩn:

- Các người mau lui đi! Lão tử chỉ mượn ngựa của các người dùng một lát, lát nữa liền trả lại cho các người.

Một gã đệ tử kêu lên:

- Ai rảnh rồi cho các người mượn, mau mau rút đi!

Tiền Lăng Dị giận dữ, mắng:

- Con bà nó chứ, người cho là ta dễ bị ăn hiếp sao?

Nói xong lại rút kiếm ra khỏi vỏ. Hứa Lăng Phi lại khuyên nhủ:

- Tứ sư huynh bình tâm, chớ vội đả thương người tại đây.

Tiền Lăng Dị đỏ mặt lên, kêu một tiếng rồi lại tra kiếm vào vỏ.

Đệ tử kia cười nói:

- Người thật kỳ quái, cây kiếm trong chốc lát rút ra rồi trong chốc lát lại tra vào, rốt cuộc người đang làm gì?

Tiền Lăng Dị cuồn cuộn trong tâm, chẳng qua điềm nhiên nói:

- Làm gì? Tiêu diệt cái mạng nhỏ của người.

Trường kiếm run lên, không ngờ đâm đệ tử kia bị thương ở đầu vai.

Mắt thấy Tiền Lăng Dị ra tay đả thương người. Kiếm pháp cao minh như vậy sợ rằng môn nhân khó mà đối kháng. Quỳnh Phương lại không mấy kinh hoảng, chỉ nhìn sang Hoa Sơn Song Quái sâu kín mà nói:

- Những người này rất ngang ngược, không biết các vị đại hiệp trên thế gian này đi đâu cả rồi, làm sao còn chưa tới giải vây cho chúng ta?

Hoa Sơn Song Quái sớm đã chờ đợi một bên, nghe Quỳnh Phương cầu khẩn thì đại hỉ, kêu lên:

- Nếu muốn bắt yêu phục ma, tất cả hãy nhìn chúng ta đây!

Tô Dĩnh Siêu thấy hai vị trưởng bối muốn sinh sự, vội kêu lên:

- Sư thúc tổ, tổ sư bá, các người đừng làm sự tình phức tạp thêm nữa!

Hoa Sơn Song Quái nào để ý đến hẳn. Hai người cố ý muốn hiển lộ uy phong, lập tức phi thân rời điểm, hai tay xuất trảo nhắm về Tiền Lăng Dị, công lực thật là hùng hậu.

Tiền Lăng Dị thấy hai người này hình dáng tướng mạo quái dị, nhận thấy hai người đến thì quát một tiếng:

- Hoa Sơn Song Quái, tại đây không có chuyện của các người, nhanh trốn đi chỗ khác!

Lão nhân gầy gò cả giận nói:

- Con mẹ nó, đường đường là 'Hoa Sơn Song Kê Khuyển' thì người không gọi, dám chửi chúng ta là 'Hoa Sơn Song Quái' ! Ta liền chửi tổ tông nhà người!

Liền nhắc cái bàn tính đập tới trên người Tiền Lăng Dị.

Lại nói Ngũ Định Viễn cùng Lư Vân thúc ngựa chạy như bay. Hai người thấy Tiền Lăng Dị đã bị người cầm chân thì thầm vui mừng, chợt nghe bên tai một có người nói:

- Ngũ bộ đầu chạy đâu cho thoát, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!

Ngũ Định Viễn chấn động. Quay đầu nhìn lại thì thấy một người thân pháp nhanh còn hơn cả tuần mã, không ngờ đã truy đến sau lưng. Chính là Trác Lăng Chiêu.

Ngũ Định Viễn liền dùng Phi Thiên Ngân Thoa đâm vào trên mông con ngựa. Con ngựa bị đau liền phi nước đại về phía trước, lập tức rời rộng khoảng cách với Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu cười lạnh nói: "Vô ích!"

Y đề khí một cái, thoáng chốc bay qua đỉnh đầu Ngũ Lư hai người, không ngờ cản đường phía trước hai con ngựa. Tiếp theo thò tay kéo con ngựa Ngũ Định Viễn đang cười, dụng thần lực bao trùm khắp thân khiến con ngựa bị cường bạo dừng vó.

Trong tâm Lư Vân kinh hãi, kêu lên:

- Ngũ huynh! Nhảy qua đây!

Ngũ Định Viễn ra sức tung người, nhảy sang con ngựa của Lư Vân. Hai người cùng cười một thót ngựa cấp tốc xông về trước đi. Trác Lăng Chiêu biến sắc, buông con ngựa kia rồi đuổi theo phía sau.

Lư Vân thấy Trác Lăng Chiêu không hề buông lỏng, cảm thấy càng thêm lo lắng. Người này võ công vô cùng cao cường, nếu động thủ thì sợ ngăn cản không nổi một chiêu. Hai người một ngựa chạy như điên khiến con ngựa đã cố hết sức, đảo mắt lại để cho Trác Lăng Chiêu vượt qua. Lư Vân thất sắc vội quay đầu ngựa, chuyển hướng bỏ chạy sang bên phải.

Chạy chưa đầy mấy trượng, chợt thấy đằng trước có một người tướng mạo hung ác dị thường. Chính là "Kiếm Cổ" Đồ Lăng Tâm, chỉ nghe hản nói:

- Tiểu tử chớ nghĩ đường trốn, lưu cái mạng lại đây!

Kiếm quang lập lòe hiện ra, không ngờ trường kiếm đã rời vỏ bổ tới đùi ngựa. Con ngựa nhất thời rú thảm một tiếng, chân trước đã bị chém đứt lìa. Lư Vân vội bám vào trên người Ngũ Định Viễn. Hai người liền lăn xuống yên, chạy vội ra mép đường.

Đồ Lăng Tâm cười nói:

- Đằng trước là vách núi, các người muốn tự vận sao?

Hản cười ha hả đồng thời chậm rãi về phía trước, dáng vẻ khoan thai vô cùng.

Ngũ Lư hai người chạy thực mạng, chạy một lát thì quả nhiên đằng trước không còn đường, chính là một vách núi. Liền vào lúc này Trác Lăng Chiêu cũng đuổi tới. Hai đại cao thủ nhìn chăm chăm vào Ngũ Định Viễn.

Tình thế đã không cách nào xoay chuyển. Ngũ Định Viễn cười thảm, nói:

- Lư huynh đệ người mau đi đi, bọn hản muốn chỉ thu thập mình ta, lúc này người trốn thì còn cơ hội sống.

Lư Vân cúi đầu dò xét sơn cốc. Chỉ thấy bên vách núi mọc ra không ít dây leo, tâm niệm vừa động thì thấp giọng nói:

- Ngũ huynh chớ hoảng sợ, chúng ta cùng nhảy xuống.

Ngũ Định Viễn nhìn lại. Chỉ thấy vách núi cao ngất cheo leo, phía dưới là vực sâu vạn trượng. Đã nhảy xuống dưới thì còn mạng sao? Hắn lắc đầu nói:

- Người chạy nhanh đi, không cần bỏ mạng theo ta.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Ngũ bộ đầu, rốt cuộc các người muốn chết hay là muốn sống? Thì thăm tính toán như vậy làm cái gì?

Ngũ Định Viễn lớn tiếng nói:

- Người muốn thì cứ giết một mình ta, thả huynh đệ của ta đi là được!

Trác Lăng Chiêu lắc đầu nói:

- Ta không muốn giết ai cả. Chỉ cần người đem da dê giao ra, ta quyết không làm khó các người.

Ngũ Định Viễn mắng:

- Vật này đã đánh đổi bằng tánh mạng cả nhà người ta, người muốn lấy thì đến mà nhặt trên xác ta.

Đồ Lăng Tâm cười hắc hắc, nói:

- Đến nước này còn mở miệng nói nhảm, chết đi!

Một kiếm chém tới, kiếm pháp vô cùng lăng lệ ác liệt.

Ngũ Định Viễn biết rõ kiếm pháp của đối phương rất lợi hại nhưng lúc này chỉ còn đường liều mạo ngấn cấn. Hắn vận khởi công phu, "Phi Thiên Ngân Thoa" bay múa tạo thành một màn sáng trước người, chỉ mong có thể ngăn tuyệt chiêu của Đồ Lăng Tâm.

Chỉ thấy kiếm quang lóe lên, trường kiếm của Đồ Lăng Tâm với thế tới nhanh tuyệt, đảo mắt một cái liền xuyên thấu qua lưới ánh sáng của Ngân Thoa. Chỉ nghe a một tiếng, ngực Ngũ Định Viễn đã trúng một kiếm. Đồ Lăng Tâm nhe răng cười, liên tục thúc dục âm kinh, liền muốn một chiêu hạ sát Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn chỉ cảm thấy âm kinh của "Kiếm Cốt" phá thể mà vào, nhất thời ngũ tạng như bị thiêu đốt, đau đớn khó nhịn. Hắn muốn há miệng kêu to nhưng không còn khí lực, Lữ Vân chấn kinh, vội kéo Ngũ Định Viễn rồi kêu lên:

- Chúng ta cùng nhảy!

Hắn dùng lực ném một cái, quăng Ngũ Định Viễn xuống vách núi.

Trác Lăng Chiêu thấy hai người định nhảy xuống vực tự tận, thân hình cấp tốc hiện ra, liền chộp tới trên người Lữ Vân. Lữ Vân đề tụ chân khí đánh ra một chưởng. Trác Lăng Chiêu mắt thấy chưởng lực hùng hậu nên không dám xem thường, lập tức cũng đánh ra một chưởng. Song chưởng đụng vào nhau, một luồng đại lực truyền đến đánh bay Lữ Vân ra ngoài, thân thể hắn liền cùng Ngũ Định Viễn lao thẳng xuống cốc sâu.

Đồ Lăng Tâm thấy hai người rơi xuống vách núi, cau mày nói:

- Làm sao bây giờ, hai người ngã chết trong cốc tất nhiên nát thành một đám thịt vụn, chúng ta có cần xuống dưới xem xét?

Trác Lăng Chiêu điềm nhiên nói:

- Đương nhiên, tằm da dê quan hệ đến số mệnh thiên hạ, không phải chuyện đùa. Há có thể không thu lại?

Lập tức quan sát xung quanh, tìm chỗ để đặt chân để xuống đáy vực.

Chú: (1) Trong mười hai con giáp của Trung Quốc, có một con khác với Việt Nam. Đó là con thỏ (thỏ) của họ được dân ta thay bằng con mèo (mão).

(2) Theo sách "Tiêu học kiểm châu" thì Ngũ Hồ gồm: Thái Hồ ở Hồ Châu, Xạ Dương hồ ở Sở Châu, Thanh Thảo hồ ở Nhạc Châu, Đan Dương hồ ở Nhuận Châu và Cung Đình hồ ở Hồng Châu.

(3): Chỗ này ví von trên chốc hai người Ngũ Lữ là “đồng tính nam”.

“Đoạn tụ chi tích” được bắt nguồn từ mối tình đồng tính nam giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền.

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” nổi tiếng của Hán Ai Đế. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyện ái ở đời sau.

Đồng Hiền tự là Thánh Khanh người vùng Vân Dương. Cha là Đồng Cung từng làm đến chức ngự sử. Vào thời đó, Đồng Hiền còn là một người hầu bên cạnh thái tử. Ban đầu, Đồng Hiền không được chú ý nhiều. Cho đến một hôm, Đồng Hiền đang làm việc trong cung, đúng lúc dừng lại ở trước

điện thì Ai Đế, khi đó đã là hoàng đế nhìn thấy. Chỉ nhìn một cái Ai Đế đã phát hiện, dường như mấy năm không gặp thì Đồng Hiền đã trưởng thành và tuấn tú hẳn lên. Đem so với những cung nữ phần sấp trong lục viện thì anh ta còn kiều diễm hơn. Ai Đế không cầm được sự vui mừng lệnh cho Đồng Hiền theo sau mình hầu hạ. Từ đó Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền. Ngồi cùng xe, ngủ cùng giường, làm gì cũng không rời xa Đồng Hiền. Ông ta còn phong cho Đồng Hiền làm Hoàng Môn Lang, bắt Đồng Hiền lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình. Cha của Đồng Hiền là Đồng Cung cũng được thăng lên Bá Lăng Lệnh rồi Quang Lộc đại phu.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyến rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mỗi tình đồng tính nam là “mối tình cắt tay áo”, do có nguồn gốc từ điển cố này.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 3: Huyết chiến nơi Tử Cấm thành

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 3: Huyết chiến nơi Tử Cấm thành

Hồi 1

Người dịch: Goncopius

Biên dịch: Yến Linh Điều

Hiệu đính: nomore8x

Lại nói khi hai người rơi xuống vực. Lữ Vân đã sớm quan sát địa hình nên nguy mà không loạn. Hắn thấy một đoạn dây leo ló ra liền thò tay với được, có điều hai người rơi xuống quá mạnh, trong sát na dây leo liền bị đứt đi khiến thân thể hai người lại rơi xuống.

Hai người rơi xuống không ngừng. Ngũ Định Viễn thấy trên vách núi có một chỗ lồi ra có thể bám trụ được.

Máu đang chảy nơi ngực nhưng khí lực còn chưa tiêu tán, hắn liền ném Phi Thiên Ngân Thoa tới chỗ lồi kia. Thoáng chốc ngân thoa quần quanh, nhờ vào đó thân hình hai người dừng lại.

Lúc này cơn đau thấu ngực truyền tới khiến Ngũ Định Viễn chống đỡ không nổi, ngón tay buông lỏng. Lữ Vân thấy vậy liền thò tay ra, dùng sức nắm chặt sợi dây của ngân thoa. Hai người quát to một tiếng, đồng thời giữ chặt sợi dây mới có thể bảo toàn tánh mạng.

Hai người thở dốc một hồi, bám vào vách núi tranh thủ nghỉ ngơi.

Lư Vân nhìn quanh khắp vách cốc, thấy phía dưới có một sơn động, liền nói:

- Chúng ta mau leo xuống chỗ ấy, có thể trốn được một lát.

Hai người chậm rãi bò xuống sơn động, tuy nhỏ nhưng bên trong đủ chỗ cho hai người nường nấu.

Lư Vân đang muốn lên tiếng, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng động. Ngũ Định Viễn cả kinh liền ra hiệu cho Lư Vân rồi chậm rãi ra ngoài thăm dò, thấy Trác Lăng Chiêu đang như một con nhện đang bò trên các tuyệt vách dò xét. Ngũ Định Viễn vội nắm chặt ngân thoa, nấp nơi cửa động. Chỉ cần Trác Lăng Chiêu bò tới liền ra tay ám toán.

Cũng may sơn cốc này rất dài rộng, Trác Lăng Chiêu tìm kiếm một hồi không thấy Ngũ Lư hai người thì đành trèo lên. Lư Vân thấy võ công của Trác Lăng Chiêu cao cường, nhớ tới hai người từng đối chưởng thì trong lòng phát lạnh.

Mắt thấy Trác Lăng Chiêu đã đi xa, hai người mới tạm yên lòng. Thương thế của Ngũ Định Viễn không nhẹ. Lư Vân liền điểm huyết giúp hắn cầm máu nhưng vết thương quá sâu nên máu vẫn chảy ra. Hắn liền xé vạt áo băng bó vết thương cho Ngũ Định Viễn.

Qua một hồi máu đã được cầm. Ngũ Định Viễn thở gấp nói:

- Đa tạ.

Hắn thấy sắc mặt của Lư Vân cũng trắng bệch, nói:

- Vừa rồi người đối chưởng cùng họ Trác đã bị nội thương?

Lư Vân lắc đầu nói:

- Không sao.

Thực ra thương thế của hắn khi so đấu nội lực cùng gã tiểu thương cao thủ Đông xưởng chưa khỏi hẳn. Vừa rồi lại đối chưởng cùng Trác Lăng Chiêu, chưởng lực đối phương vô cùng mạnh mẽ khiến Lư Vân thêm nội thương. Có điều với căn cơ nội công vững chắc, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là có thể hồi phục.

Hai người thở dốc một hồi, đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Ngũ Định Viễn lấy lương khô trong bao chia cho Lư Vân cùng ăn.

Lư Vân thấp giọng nói:

- Chúng ta làm sao bây giờ? Ở lại chỗ này hay tranh thủ rời đi?

Ngũ Định Viễn thấy nơi ngực bị trúng kiếm rất đau đớn, hô hấp khó khăn. Tự biết thương thế trầm trọng nên lắc đầu:

- Chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm, đợi đám người Côn Luân Sơn đi xa rồi chạy sau.

Hai người đều nằm xuống mà nghỉ. Không lâu sau thì Lư Vân thiếp đi. Ngũ Định Viễn trúng tuyệt chiêu “Kiếm Cốt” nên mỗi lần hít thở thật thống khổ, không cách nào nhắm mắt được.

Sáng hôm sau khi Lư Vân tỉnh dậy, nhìn ra bên ngoài chỉ thấy mưa to ào ào. Hắn thấy Ngũ Định Viễn còn đang thiếp đim thì gọi:

- Ngũ huynh, dậy đi thôi.

Kêu mấy tiếng nhưng không thấy hản động đây.

Lữ Vân kinh hãi nâng Ngũ Định Viễn thì thấy toàn thân rất nóng, cởi áo ngoài để xem thì vết thương nơi ngực đã sinh mủ, xem ra một kiếm của Đồ Lăng Tâm không nhẹ. Hóa ra âm kinh của “ Kiếm Cổ “ vô cùng lợi hại, sớm thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của Ngũ Định Viễn, e rằng nguy hiểm đến tính mạng.

Lữ Vân cả kinh, không biết nên làm thế nào cho phải. Qua một lúc Ngũ Định Viễn mới tỉnh lại, mở mắt thấy sắc mặt lo lắng của Lữ Vân thì hản mỉm cười, khàn giọng nói:

- Lữ huynh đệ, sao lại lo lắng như vậy?

Khi nói thì hản lại thở hỗn hển như người bệnh nặng vậy.

Lữ Vân liền nói:

- Hiện giờ thương thế của người trầm trọng, không nên cử động, để ta nghĩ biện pháp kiếm thuốc cho người.

Ngũ Định Viễn thở gấp nói:

- Thương tổn này thì tính là gì. Nhớ trước đây tại Tây Lương. Hừ! chính là ta xông pha dưới lưỡi đao mà sống qua ngày a.

Hản lại cười khỗ một tiếng:

- Dưỡng thương thêm vài hôm nữa. Chờ thân thể ta tốt hơn một chút liền sẽ rời đi.

Lữ Vân gật đầu đồng ý.

Cùng ngày Lư Vân ra ngoài động, quan sát thì thấy một đội nhân mã đã đến tìm kiếm, lại phong bế các con đường dưới cốc. Không ngờ quan binh cũng được xuất động, chỉ không biết thuộc Cẩm Y Vệ hay Đông xưởng.

Lư Vân trầm nghĩ:

- Ngũ huynh này rốt cuộc là ai, sao lại khiến các cao thủ truy đuổi ráo riết như vậy?

Hắn không dám ở lâu, vội quay trở lại hang thương lượng cùng Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn nghe xong thì bộ dáng càng trở nên u sầu. Hiện giờ xông ra chỉ còn con đường chết, hai người đành phải thêm một ngày.

Qua ngày thứ hai, ngoài trời vẫn mưa to không ngớt, nước mưa phả vào bên trong động. Phần lớn thời gian Ngũ Định Viễn đều nằm yên bất động, khi mở mắt chỉ nói một hai câu rồi lại mất đi khí lực.

Lư Vân thấy thương thế của Ngũ Định Viễn ngày càng trầm trọng, toàn thân sốt cao, vết thương trước ngực đã có mùi hôi. Không có thuốc và kim châm nên hắn không làm gì được. Lư Vân liền cởi áo ngoài đắp thêm cho Ngũ Định Viễn, hứng nước mưa cho hắn uống đều bị ói ra.

Lư Vân kinh sợ trầm nghĩ:

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngồi đây chờ chết sao?

Đến ngày thứ ba, ngoài trời mưa vẫn chưa ngớt. Lư Vân ra ngoài dò xét mấy lần, thấy khắp nơi đều có người canh gác, thật sự không thể thoát thân.

Đêm đến hăn không dám chợp mắt, thủ hộ bên cạnh Ngũ Định Viễn sợ thương thể của hăn có biến.

Tối sớm ngày thứ tư, Lư Vân đang ngủ gật thì, nghe một tiếng động thì bừng tỉnh. Chỉ thấy Ngũ Định Viễn đang gằng gượng cửa thân như muốn ngồi dậy. Lư Vân liền đến đỡ hăn.

Ngũ Định Viễn trợn hai mắt, tay áp vết thương trên ngực, thở hổn hển nói:

- Lư huynh đệ, ta...Ta đau quá.

Lư Vân kinh hãi, vội nắm chặt hai bàn tay của Ngũ Định Viễn, kêu lên:

- Chúng ta ra khỏi động đi, ta nhất định sẽ có biện pháp cứu người.

Ngũ Định Viễn lắc đầu, thở dốc nói:

- Ta...ta thật sự không được nữa rồi. Người hãy tự cho mình, hãy bảo trọng cho tốt.

Mấy ngày sớm chiều ở chung, trong tâm Lư Vân đều đã coi Ngũ Định Viễn như người thân. Nghe lời này thì trong lòng đau xót lắc đầu.

Ngũ Định Viễn nhìn lên đỉnh động, buồn bã nói:

- Ta là một bộ khoái ở Tây Lương, chỉ vì một vụ huyết án mà lưu vong ngàn dặm. Trên đường không biết bao nhiêu nguy nan. Ai.. ai ngờ vận mệnh trở trêu, xem ra hôm nay ta khó thoát khỏi độc thủ..

Nói tới đây, nghĩ đến phụ tử Tề Nhận Tường cùng Tề Bá Xuyên thì trong tâm đau buồn muốn khóc rống lên.

Lư Vân khuyên nhủ:

- Ngũ huynh đừng mất hy vọng. Đợi khi thương thế của người bình phục, chúng ta sẽ liền rời đi.

Ngũ Định Viễn tự biết tính mệnh của mình chỉ còn trong sớm tối, hai mắt ửng đỏ chậm rãi lắc đầu. Từ trong lòng ngực hắn móc ra một tấm da dê giao vào trong tay Lư Vân, thấp giọng dặn dò:

- Lư huynh đệ, tấm da dê này có liên quan đến hơn tám mươi nhân mạng, là khổ chủ ký thác lại cho ta. Hiện tánh mạng của ca ca khó giữ. Nhờ người giữ nó cho tốt, chỉ mong ngày sau giúp chúng ta giải oán báo thù.

Hắn nói một tràng dài rồi thở hỗn hển, lại lớn tiếng ho khan.

Lư Vân bối rối, vội vỗ vỗ vào lưng Ngũ Định Viễn, chỉ sợ đột nhiên hắn sẽ ngất đi mà không dậy được nữa.

Ngũ Định Viễn lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói:

- Tấm da dê này liên quan đến số mệnh thiên hạ, chính là tang chứng bán nước của gian thần Giang Sung. Chỉ cần... chỉ cần giao nó cho một đại thần có lương tâm, không sợ không đánh đổ được tên gian thần này. Lư huynh đệ, vụ huyết án này đều phải trông cậy cả vào người...

Cảm thương lại tình cảnh đêm hôm đó, Tề Bá Xuyên trước khi chết đã phó thác trọng trách lại cho hắn. Hôm nay bản thân lại không thể gắng gượng nổi, đành đem trọng trách nặng nề giao lại cho một hảo hữu mới quen. Ngũ Định Viễn nghĩ tới thì lệ nóng đầy mắt.

Lư Vân thấy hắn bi thương thì cũng rơi nước mắt, cầm chặt bàn tay của Ngũ Định Viễn khóc ròng nói:

- Ngũ huynh đừng nói những lời như vậy, chúng ta hãy mau trốn khỏi nơi đây.

Lữ Vân đang muốn nói thì thấy Ngũ Định Viễn điên cuồng rống lên, hai tay vung loạn xạ lên quát:

- Trốn đi! Trốn đi! Người mau chạy đi.

Quát xong hai tay muốn ném tấm da dê ra ngoài động nhưng đã không còn khí lực. Hai mắt trợn tròn, thân thể co giật một hồi rồi bất động như người chết.

Lữ Vân chấn động, dò xét mạch đập của hắn thì thấy vô cùng yếu ớt. Nếu còn ở chỗ này thì Ngũ Định Viễn chỉ còn đường chết. Lữ Vân cắn răng đem tấm da dê bỏ vào trong ngực, cời đai lưng ra cột Ngũ Định Viễn vào trên lưng, thầm nghĩ:

- Trong lúc này, chỉ có thể quay lại kinh thành.

Bất chấp mưa to tầm tã bên ngoài, hắn liền lao ra khỏi sơn động.

Lữ Vân mang theo Ngũ Định Viễn, leo đến sườn núi thì chợt nghe có tiếng người đang hò hét. Nhìn xuống dưới đáy cốc thì thấy đám quân lính đang hô hào báo động. Bị phát giác thì Lữ Vân hoảng hốt, thấy vách núi phía tây dựng đứng, nghĩ là không có người canh gác nên liền trèo lên.

Từng giọt nước mưa lạnh như băng thấm vào trên người. Lữ Vân sợ Ngũ Định Viễn không chịu nổi rét lạnh, liền nắm lấy tay Ngũ Định Viễn truyền nội lực vào. May là mạch của Ngũ Định Viễn còn đập, xem ra còn chống đỡ được.

Không bao lâu sau Lư Vân đã trèo lên đỉnh núi, nhìn quanh một hồi chỉ thấy bốn bề vắng lặng. Thì ra đám quan quân nghĩ rằng hai người đã rút xuống cốc, mới phong tỏa các con đường dưới kia, ngược lại không cắt cử người canh gác trên này. Lư Vân đại hỉ, vội nhận định phương hướng của kinh hành rồi ôm lấy Ngũ Định Viễn chạy đi.

Chạy được một hồi thì trước mắt có mấy lối rẽ. Ở giữa là một con đường bằng phẳng, hai bên là sơn đạo uốn lượn. Lư Vân do dự, đang không biết chọn đường nào thì nghe phía sau có tiếng người kêu:

- Người ở chỗ này rồi, mau đuổi theo hẩn.

Lư Vân kinh hãi quay đầu, thấy có chừng trăm tên kỵ binh đang cưỡi ngựa đuổi theo. Tâm niệm như điện, hẩn liền chạy vào đường nhỏ gấp gheñh. Lối này có vô số loạn thạch, ngựa vào trong tất nhiên rất khó đi.

Lư Vân lưng mang Ngũ Định Viễn một đường chạy như điên. Chỉ một lúc sau, đám kỵ binh đã chạy tới. Lại có tiếng hô to gọi nhỏ, không ít người đã ngã từ trên ngựa xuống. Bọn kỵ binh thấy địa hình gấp gheñh, liền xuống ngựa truy theo nhưng so với khi cưỡi ngựa thì đã chậm đi nhiều.

Lư Vân nóng lòng muốn bỏ qua truy binh liền phát động nội lực, uy lực của “ Vô Tuyệt Tâm Pháp” nhất thời được hiển hiện. Thân hình hẩn lao về phía trước còn nhanh hơn tuần mã gấp bội. Đám truy binh phía sau hô quát liên tục nhưng lại không thể nào đuổi kịp.

Lư Vân chạy như điên, chừng một canh giờ đã chạy được hơn hai mươi dặm, quay đầu ra sau thì không còn bóng dáng truy binh. Gánh nặng trong lòng hẩn được giải khai, cước bộ cũng chậm lại. Chạy thêm vài dặm thì tường thành cao cao đã thấp thoáng trước mắt. Chỉ cần vào thành tìm được dược liệu, thêm hiểu biết về y thuật của bản thân thì Ngũ Định Viễn sẽ được cứu.

Đi không lâu chợt thấy đằng trước có tiếng người tụ tập huyên náo. Lư Vân ngừng mắt nhìn thì cả kinh, phía trước đã dựng lên những hàng rào san sát, là triều đình lại bố trí một trạm kiểm soát ở đây. Nhìn đám binh mã đang lục soát thương khách ra vào, Lư Vân tính đổi hướng vòng đi đường nhỏ nhưng không kịp.

Trên lưng mang theo một người, hẳn biết nhất định sẽ bại lộ hành tung. Đang lúc lo lắng thì thấy một chiếc xe trâu đi tới, trên xe chất đầy cỏ khô. Mắt thấy chủ xe đang quay người nói chuyện với kẻ khác, Lư Vân thừa dịp đem Ngũ Định Viễn ném vào đám cỏ trên xe. Sau đó giả như một thường dân, thành thành thật thật sát bên chiếc xe đi về phía trước.

Quân sĩ thủ thành đang lục soát mấy người ở trước, thấy trên xe chở đồ thì một gã quân sĩ nói:

- Trên xe của người chở đồ gì đó? Là thứ trái phép chăng?

Tên chủ xe vội vàng nói:

- Hồi bẩm quan gia, trên xe tiểu nhân chỉ chở một ít cỏ khô, muốn vào thành bán để kiếm chút ít, tuyệt không dám làm chuyện xấu.

Tên quân sĩ cầm cây gậy trên tay chọc chọc vào đám cỏ trên xe. Lư Vân thấy vậy thì lòng bàn tay ứa đẫm mồ hôi. Ngũ Định Viễn đang ở trong ấy, không biết có bị phát hiện ra chăng?

Tên quân sĩ kia đã tra hỏi mấy chục người nên mệt mỏi, thấy không có gì khác lạ thì khua tay:

- Không có gì, mau mau qua đi.

Lữ Vân đại hỉ, đang muốn cất bước thì bị một gã quân sĩ ngăn lại:

- Người, tên tiểu tử này gấp cái gì? Người vào thành làm gì?

Lữ Vân cúi đầu nói:

- Tiểu nhân là một kẻ sai vật trong thành, giờ trở về bắt đầu làm việc.

Tên quân sĩ ngáp một cái rồi thò tay vào người hắn lục soát. Chỉ một lát đã sờ trúng tấm da dê kia, liền lôi nó ra. Lữ Vân thầm kêu khổ.

Tên quân sĩ ngắm nghía tấm da dê. Chỉ thấy trên này xanh xanh đỏ đỏ, đầy những văn tự khó hiểu thì quát:

- Đây là thứ gì mà kỳ quái vậy?

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Huyết chiến nơi Tử Cấm thành

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 3: Huyết chiến nơi Tử Cấm thành

Hồi 2

Người dịch: Goncopius

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Hiệu đính: nomore8x

Lư Vân nghe thì trong lòng thả lỏng. Biết tên quân sĩ này địa vị thấp kém nên không rõ lai lịch của tấm da dê. Hắn lấy lại bình tĩnh, thông dong nói:

- Đây là một tấm bùa chú dùng để trừ tà, tiểu nhân đã cầu được nó ở Ngọc Lâm Quan cách đây không lâu.

Hắn thuận miệng hồ ngôn loạn ngữ một hồi. Tên quân sĩ kia gãi đầu, bộ dạng thiếu kiên nhẫn nói:

- Thì ra là thế, được rồi! Mau nhanh qua đi, người kế tiếp đi lên.

Lư Vân bất động thanh sắc, đang muốn đi thẳng về phía trước chợt thấy có hai người lưng đeo trường kiếm mặc áo bào trắng, đứng giữa ở đám quân sĩ. Nhìn bộ dáng của hai người thì Lư Vân thấy ngờ ngợ, hình như đã gặp qua tại Ngõ Vương phủ.

Hai tên kia lộ vẻ mệt mỏi, lơ là mặc cho đám quân sĩ tự kiểm tra. Lư Vân thấy nguy cơ tứ phía, bước nhanh tính đuổi theo chiếc xe trâu nọ.

Đúng lúc này lại nghe thấy tên quân sĩ kia lải nhải:

- Ngọc Lâm Quan nọ thực kỳ quái, không ngờ lại vẽ bùa chú trên da dê, lần sau ta phải tới đó cầu mới được.

Một gã bạch y khách nghe lời này thì kinh hãi, run giọng hỏi:

- Người ... người nói cái gì?

Lư Vân nghe hai người đối đáp thì biết thân phận đã bại lộ, quay đầu đã thấy tên quân sĩ kia chỉ trỏ vào hắn, ắt là đang kể lại về tấm da dê.

Tâm niệm Lư Vân vừa động, thấy chiếc xe trâu đi xa thì thầm nghĩ:

“Không ổn, trước hết nên dùng kế diệu hổ ly sơn, nếu giờ ta đào tẩu thì nhất định chúng sẽ đuổi theo. Như vậy Ngũ huynh sẽ có cơ hội sống sót”

Nghĩ đến đây hắn liền chạy như điên vào trong thành.

Đám quân sĩ lập tức hét lớn:

- Tặc tử ở phía trước, mau đuổi theo.

Hơn trăm tên quân sĩ đều đồng loạt xông lên, hai hảo thủ Côn Luân Sơn lại bị đám người chen chúc nên không thể dụng khinh công truy theo, chỉ một lát Lư Vân đã chạy ra xa.

Đúng lúc này nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập trên đường, mấy chục khoái mã hiện ra. Chính là đội nhân mã đã đuổi theo Lư Vân từ ban nãy. Gã đầu lĩnh thấy Lư Vân thì quát to:

- Chạy đi đâu?

Nói xong hần liền giương cung cài tên. Vù vù mấy tiếng, hai mũi tên đã bắn tới Lư Vân. Lư Vân nghe tiếng “ ông ông ” của hai mũi tên, biết rằng kẻ bắn tên công lực không tầm thường, liền nhún người như một con đại bàng bay về phía trước. Song phương cách nhau khá xa, mũi tên khó lòng bắn tới đủ thương Lư Vân.

Lư Vân vừa thở phào thì phía sau nổi lên một trận kinh phong, một gã bạch y khách đã kịp truy theo.

Lư Vân cả kinh nghĩ thầm:

- Võ công người này thật là lợi hại, có thể là ai?

Vừa nghĩ thì người nọ đã giơ kiếm đâm tới. Lư Vân thấy kiếm pháp mạnh mẽ, không giao phong chính diện mà nhảy qua một bên. Có điều kiếm chiêu của người nọ liên biến đổi, vô cùng hiểm độc đâm vào cổ hần. Lư Vân thấy không thể tránh né, liền duỗi ngón tay vừa vặn điểm trúng mũi kiếm người nọ, chỉ lệch một chút thì ngón tay đã bị gọt đi.

Người nọ điềm nhiên nói:

- Muốn đấu nội lực sao?

Kiểm chỉ giao nhau, trên kiếm người nọ truyền đến một luồng nội lực âm hàn. Lư Vân bất giác rùng mình lui ra sau một bước. Người nọ liền hét một tiếng, trường kiếm hóa thành những điểm hàn tinh công tới. Lư Vân thấy võ công của người này hơn xa bản thân, không dám đối chiến mà điểm chân bay lui về sau.

Người nọ cất bước đuổi theo, liên tục xuất hơn mười kiếm. Lư Vân không dám quay đầu mà chạy như điên. Mũi kiếm chớp động, liên hồi cách sau lưng hần chỉ vài tấc. Lúc này thêm một kẻ chạy tới, kêu lên:

- Nhị sư huynh! Đây chính là tiểu tử bán mì nọ, ban nãy trên lưng hắn còn mang theo Ngũ Định Viễn. Sao giờ lại không thấy người đâu?

Âm thanh của người nọ như chuông vỡ, chính là Kiếm Cổ Đồ Lăng Tâm vừa bắn ra hai mũi tên. Xem ra để vây bắt Ngũ Định Viễn, lần này Côn Luân Sơn đã xuất động hết tinh anh.

Người vừa rút kiếm đuổi giết Lư Vân, không phải là ai khác chính là “Kiếm Hàn” Kim Lăng Sương. Hắn nghe sư đệ nói thì tỉnh ngộ:

“Tiểu tử giỏi lắm! Ra là điệu hổ ly sơn”

Hắn lập tức dừng bước, không đuổi theo Lư Vân nữa mà ngưng thần, đảo mắt quanh thì thấy một chiếc xe trâu đang chạy, tâm niệm chợt động gật đầu:

- Ở chỗ này!

Hắn liền phi thân nhảy đến chiếc xe trâu kia, một kiếm đâm vào phía sau xe. Chủ xe bị dọa đến cắt mặt không còn một giọt máu, té ngã xuống nằm ở một bên đường.

Lư Vân đang chạy đành phải quay trở lại. Kim Lăng Sương thấy thế thì biết bản thân đã đoán đúng. Hắn cười lạnh thu kiếm, thò tay vào bên trong. Quả nhiên đã tóm được Ngũ Định Viễn rồi lôi ra.

Lúc này sắc mặt của Ngũ Định Viễn trắng bệch, cả người mềm nhũn nằm dựa vào đồng cũi trên xe, không rõ sống chết.

Kim Lăng Sương thò tay lục soát trên người Ngũ Định Viễn, sờ cả buổi chỉ thấy mấy đỉnh nguyên bảo cùng với ngân thoa, không thấy vật quan trọng

nọ thì hừ một tiếng, trong mắt bắn ra tinh quang. Hắn nhìn về Lư Vân thì thầm hỏi, phải chăng nó đang trên người đối phương?

Mắt thấy Ngũ Định Viễn đã rơi vào tay Côn Luân Sơn. Nếu bản thân đào tẩu thì Ngũ Định Viễn nhất định phải chết. Lư Vân thầm nghĩ:

“Những kẻ này trăm phương ngàn kế bắt Ngũ huynh, xem ra là vì tấm da dê kia. Ta phải kéo dài thời gian, tìm một con đường chạy trốn”

Hắn móc tấm da dê trong ngực ra, giơ cao nói:

- Các người nghe cho kỹ đây, vật hiện đang ở trên tay ta. Các người đưa bằng hữu của ta qua đây, ta liền đem tấm da dê này giao cho các người, thế nào?

Kim Lăng Sương đại hỉ, đang muốn đáp ứng thì thấy Đồ Lăng Tâm dùng mắt ra hiệu muốn ám toán. Kim Lăng Sương hiểu ý thì khẽ gật đầu, nhắc Ngũ Định Viễn lên rồi lớn tiếng nói:

- Như thế rất hay. Người mau đem vật giao cho ta! Chúng ta một tay giao người, một tay giao đồ.

Hắn lớn tiếng nói nhưng ánh mắt lại dõi theo động tĩnh của Đồ Lăng Tâm. Chỉ thấy Đồ Lăng Tâm lặng lẽ tiếp cận từ phía sau Lư Vân.

Lư Vân không phát giác được gian kế nhưng thấy sắc mặt bất thiện của Kim Lăng Sương thì rùng mình. Có điều Ngũ Định Viễn đang trong tay đối phương. Không còn biện pháp khác, đành phải cầm tấm da dê chậm rãi đi về phía trước.

Lư Vân mới tiến lên hai bước, đột nhiên sau lưng nổi lên một đạo kinh phong. Thì ra Đồ Lăng Tâm đã sử kiếm đánh lén.

Lư Vân chửi ầm lên:

- Giỏi cho quân vô tín vô nghĩa không bằng đồ heo chó.

Trong lúc nguy cấp liền sắp người xuống tránh né. Đồ Lăng Tâm đánh lén không thành liền quát:

- Mau giao đồ ra đây, không thì đừng trách đao kiếm vô tình.

Lư Vân nghe hấn chửi mắng, lại thấy vẻ mặt tham lam của đám quân sĩ bên cạnh. Tất cả đều như hổ đói muốn cướp đoạt tấm da dê. Tâm niệm vừa động, hấn thầm nghĩ:

- Xem ra thứ này rất quan trọng, ta phải dùng nó cho tốt.

Trong đầu lóe lên kế sách thoát thân, Lư Vân cao giọng thốt:

- Các người muốn tấm da dê này đúng không? Cần gì phải động thủ, ta đưa cho các người là được.

Nói xong liền ném tấm da dê ra xa.

Đám quân sĩ biết vật này rất quan trọng, thấy nó bay tới thì nhao nhao kêu la:

- Là ta tìm được! Công lao của ta.

Quả không ngoài dự liệu của Lư Vân, đám người chạy tới tranh đoạt loạn thành một đồng.

Đồ Lãng Tâm sợ người cướp đoạt làm hỏng tấm da dê, liền phi thân tới quát:

- Toàn bộ cắt ngay cho ta!

Ở đây đều cấm quân có lai lịch không nhỏ, tuy biết Đồ Lãng Tâm là do Giang Sung phái đến nhưng đại công đã ở trước mắt, sao còn rảnh rỗi mà để ý lời hăn. Đồ Lãng Tâm thấy đám người vẫn điên cuồng tranh đoạt thì giận dữ nói:

- Các người muốn chết sao?

Nói xong trường kiếm liền quét ra, một tên cấm quân đầu lìa khỏi cổ. Đồ Lãng Tâm cười lạnh một tiếng đoạt lấy tấm da dê.

Kim Lăng Sương thấy sư đệ ra tay tàn bạo như vậy thì kinh hãi:

- Sư đệ dừng tay, ngàn vạn lần không nên giết người.

Chúng quân sĩ cũng kinh hãi không kém, vội vàng tán loạn ra. Một gã phó quan thấy thuộc hạ của mình bị giết thì tức giận không thôi. Hăn vốn phụng mệnh Giang đại nhân theo đám người Côn Luân Sơn tra án. Mắt thấy đối phương ngang ngược vô lễ thì trong lòng sớm đã bất mãn, chỉ là nhớ lời dặn dò nên mới miễn cưỡng nhẫn nại. Giờ phút này thuộc hạ đã bị giết, sao có thể nhẫn nhịn thêm được? Hăn cả giận nói:

- Yêu nhân to gan làm loạn, tất cả bắt hăn lại cho ta!

Chúng quân sĩ giương cung lắp tên, giờ trường thương đại kích vây kín Đồ Lãng Tâm. Đồ Lãng Tâm không hề sợ hãi mà ngạo nghễ nhìn đám người.

Kim Lăng Sơn thấy vậy liền nói:

- Vị quan gia này, chúng ta đều phụng ý chỉ của Giang đại nhân mà hành sự, người đừng gây khó khăn cho chúng ta.

Sắc mặt của phó quan nọ trầm xuống:

- Giang đại nhân bảo các người tới đây để hành sự, không nói các người có thể tùy ý giết người của chúng ta.

Đồ Lãng Tâm hú lên một tiếng quái dị, quát lớn:

- Người là hạng gì mà hung hăng như thế? Tìm chết!

Nói xong liền giơ kiếm bổ tới, quan quân nọ không kịp né tránh đã bị chém thành hai khúc.

Một quan quân bên cạnh kinh hãi quát lên:

- Tạo phản rồi! Bắn tên! Mau bắn tên!

Chúng quân sĩ nghe hiệu lệnh thì lập tức bắn tên, chỉ thấy tên bay như mưa về phía Đồ Lãng Tâm. Đồ Lãng Tâm hét lên một tiếng, điên cuồng múa may trường kiếm khiến các mũi tên đều bị đánh bật ra. Có điều tên bắn càng lúc càng nhiều, mắt thấy Đồ Lãng Tâm khó mà chống đỡ nổi. Kim Lăng Sương thở dài một tiếng, đành phải rút kiếm đi ứng cứu.

Đương lúc xuất kiếm thì đột nhiên Vân thừa cơ đánh lén phía sau. Lúc này Kim Lăng Sơn có điểm phân tâm, không kịp đón đỡ mà chỉ né qua một bên.

Lư Vân thấy đối phương không kịp hoàn thủ thì thừa công công mạnh, liên tiếp xuất sử “ Vô Song Liên Quyền”. Kim Lăng Sương vừa phải cản tên cho sư đệ, vừa phải né tránh quyền cước của Lư Vân, tay trái còn ôm lấy

Ngũ Định Viễn. Tuy võ công cao cường nhưng nhất thời cũng luống cuống tay chân.

Lư Vân thấy đối phương đỡ trái hở phải, song chưởng hợp lại hung mãnh đẩy thẳng về phía trước. Kim Lăng Sương thấy chưởng lực không hề tầm thường, tả chưởng đành phải buông rơi Ngũ Định Viễn, đề tụ nội lực ứng phó.

Tam chưởng sắp chạm nhau thì Lư Vân đột nhiên bổ nhào về phía trước, lăn về phía Ngũ Định Viễn. Kim Lăng Sương kinh hãi, biết rõ mắc mưu. Muốn giơ kiếm chém ra nhưng đã thấy Lư Vân vươn tay ôm Ngũ Định Viễn vào trong ngực, tiếp theo thuận thế chạy đi.

Kim Lăng Sương hừ một tiếng, quay đầu nhìn tấm da dê trong tay Đồ Lăng Tâm. Ngũ Định Viễn mang ngọc nên có tội, da dê đã thu về thì người không còn quan trọng nữa. Hắn không đuổi theo Lư Vân mà tập trung hộ vệ cho sư đệ.

Đồ Lăng Tâm đại khai sát giới, giết một mạch tới mười gã quân sĩ. Tên phó quan cuồng nộ không thôi, chẳng qua kiêng kỵ võ công của đối phương nên không dám cận chiến, lại sai người không ngừng bắn tên. Võ công Đồ Lăng Tâm dù cao nhưng làm bia cho người ngắm bắn như vậy, trên người đã trúng không ít mũi tên.

Tên bắn tới như mưa, hai người không ngừng gạt đỡ. Kim Lăng Sương liền quan sát đường đào thoát, thầm nghĩ:

- Xem ra đám thủ hạ của Giang đại nhân đã hiểu lầm sâu nặng, không thể giải thích lúc này, chỉ đành tránh đi rồi nói sau.

Liền muốn kéo Đồ Lăng Tâm chạy vào một con đường nhỏ.

Hai người đang muốn chạy, bỗng trong thành chạy ra hơn mười kỵ binh. Một người thấy hai bên đang động thủ thì giậm dõ quát:

- Các người đang làm cái gì! Đồ vật đâu?

Chúng quân sĩ nghe tiếng dừng tay, nhao nhao buông cung. Kim Lăng Sương nhìn lại. Thấy người tới mặc cẩm bào, mặt đỏ như táo chín, chính là ái tướng thủ hạ của Giang Sung đại nhân, thống lĩnh Cẩm Y Vệ tên là An Đạo Kinh.

Kim Lăng Sương thấy sắc mặt của An Đạo Kinh bất thiện, nghĩ đến môn nhân bốn phái còn ở trong kinh, không thể đắc tội mệnh quan triều đình, liền dừng bước chấp tay nói:

- An đại nhân tới đúng lúc lắm. Vừa rồi hai gã đào phạm chạy mất, người của chúng ta lại có hiếu lầm nên mới động thủ. . .

Hắn đang định giải thích thì An Đạo Kinh đã không kiên nhẫn:

- Không cần nhiều lời, vật kia đã tới tay?

Kim Lăng Sương hắng giọng một tiếng, nói:

- Không dám để đại nhân lo lắng, đã đoạt vật kia lại rồi.

An Đạo Kinh lạnh lùng thốt:

- Đã tới tay sao còn không lấy ra?

Kim Lăng Sương quay đầu phân phó, Đồ Lăng Tâm liền từ trong lòng lấy ra tấm da dê, đang muốn giao cho sư huynh thì An Đạo Kinh đã nhảy xuống ngựa giật mạnh lấy, bộ dáng rất vô lễ. Đồ Lăng Tâm thấy người này

ngạo mạn như thế thì giận dữ, không quản đối phương có thân phận địa vị
khỉ gió gì, liền quát:

- Thứ quái quỷ ở đâu, cũng dám cuồng vọng vô lễ như vậy!

Tay liền đề chuôi kiếm, chúng quân sĩ thấy hấn lại muốn sanh sự thì vội
giương binh khí. Mấy chục người vây quanh Đồ Lăng Tâm.

Kim Lăng Sương kéo sư đệ lại, thấp giọng nói:

- Không nên động thủ cùng bọn hấn, chúng ta trở về gặp chương môn rồi
nói sau.

Đồ Lăng Tâm cả giận mắng:

- Con mẹ nó! Đám rùa đen kia tự cho mình là ai, ta không giáo huấn bọn
chúng một phen thì sao nhịn nổi?

Kim Lăng Sương thở dài một tiếng, lại thấp giọng khuyên bảo. Kỳ thật
trong tâm hấn há không tức giận? Từ khi vào kinh thành đến nay đều bị
người vũ nhục chế nhạo. Tùy tiện một tiểu thái giám Đông xưởng còn uy
phong hơn hảo thủ giang hồ bọn hấn. Chỉ là Kim Lăng Sương thân mang
trọng trách do chương môn giao phó, chỉ còn nước nhẫn nại hơn nữa.

Mắt thấy An Đạo Kinh đã thu da dê về tay. Kim Lăng Sương liền dẫn theo
sư đệ, lớn tiếng nói:

- An đại nhân, vật đã đến tay người. Chúng ta xin cáo từ.

Nào biết An Đạo Kinh mắng: - Giá áo túi cơm! Tất cả đều là hạng giá áo túi
cơm!

Đồ Lãng Tâm nghe hản vũ nhục thì cuồng nộ, liền muốn chém trước nói sau. Kim Lăng Sương ngăn cản sư đệ, áp chế cơn giận hỏi:

- Không biết tại hạ có gì sai lầm mà khiến đại nhân tức giận như vậy?

An Đạo Kinh hừ một tiếng, tiện tay xé tấm da dê nọ thành mấy mảnh rồi ném xuống dưới đất.

Kim Lăng Sương kinh hãi kêu lên:

- Đại nhân sao làm vậy? Da dê nọ là vật rất quan trọng!

An Đạo Kinh leo lên ngựa, tiếp theo dùng trường tiên quất xuống đầu Kim Lăng Sương, cả giận nói:

- Đồ đần! Còn dám mạnh miệng!

Kim Lăng Sương liền tránh sang bên cạnh. Trường tiên vút một tiếng vụt xuống mặt đất. Lúc này dù công phu hàm dưỡng cao đến đâu cũng không thể không giận, sắc mặt hản tím lại thầm nghĩ:

- Kinh thành là địa bàn của các người. Ta nhường ba phần vậy, ngày sau tương kiến nơi giang hồ, sẽ cho người nếm mùi đau khổ.

Hản đề áp khí giận, trầm giọng nói:

- An đại nhân. Rốt cuộc là thế nào, thỉnh ngài chỉ rõ.

An Đạo Kinh liền quét trường tiên, xoáy một mảnh da dê trên mặt đất lên, quát:

- Người xem đi, đã bị người đùa giỡn còn không biết!

Kim Lăng Sương xem mảnh da dê nọ, ở trên có viết tứ thư ngũ kinh gì đó. Da dê này đúng là da nhưng không phải giá trị liên thành gì, xem ra là bì của một quyển sách không đáng tiền.

Thoáng chớp sắc mặt Kim Lăng Sương trắng bệch, thế mới biết đã để người cười cợt đùa giỡn một hồi.

Hóa ra tâm niệm Lữ Vân vừa động, nhớ tới có mang một bản tứ thư tùy thân, bì sách màu trắng lại tương tự như tấm da dê, khi đó liền xé bì ném ra. Trong lúc vàng thau lẫn lộn, đám quan binh chỉ biết phụng mệnh truy tìm một bản da dê có màu trắng, chứ nào ai đã từng tận mắt thấy qua? Quả nhiên các hảo thủ đều bị lừa gạt.

Kim Lăng Sương cúi đầu nhìn mảnh vụn đầy đất thì sắc mặt khốn quẫn. An Đạo Kinh hừ lạnh một tiếng khinh thường. Lại không hề để ý sư huynh đệ bọn hắn mà tiếp tục điều động binh mã đi bắt người.

Lại nói Lữ Vân ôm Ngũ Định Viễn chạy như điên, vào kinh thành thì trong lòng không ngừng tính toán, thầm nghĩ:

"Lúc này ta phải trốn đi đâu? Số đông nhân mã đuổi bắt phía sau, thương thế của Ngũ huynh lại rất nguy cấp, thật sự không thể chậm trễ. Ta phải làm sao đây"

Đột nhiên nghĩ đến Cố Tự Nguyên:

"Xem ra Cố bá bá đã đến kinh nhậm chức, hay là ta. . . Ta mang theo Ngũ huynh đến cầu kiến. . "

Hắn lại lắc đầu, biết con đường này nhất quyết không thể được:

"Cố bá bá đối đãi với ta tình thâm nghĩa trọng. Người mới nhậm chức không lâu, ta há có thể liên lụy? Huống chi. . . Huống chi người là đại quan, có thể vì kẻ phạm nhân thấp hèn như ta mà mạo hiểm sao?"

Nhất thời lại nhớ tới tiểu thư Cố gia, trong tâm càng thảm thiết. liền chạy đông chạy tây không nghĩ ngợi. Dân chúng trong thành thấy hăn ôm một người chạy trốn đều ghé mắt nhường đường. Qua một hồi Lư Vân dừng bước quan sát bốn phía, không ngờ đã chạy trở lại Ngõ Vương phủ.

Lư Vân thầm kêu khổ. Tại đây tề tụ quan viên, có rất nhiều vệ sĩ. Vài ngày trước, trải qua thiên tân vạn khổ mới thoát khỏi nơi này, nào biết lại ngẫu nhiên trở về. Hăn ôm Ngũ Định Viễn trốn ở góc đường tạm nghỉ, trong tâm hồ đồ không nghĩ ra chủ ý gì nữa. Qua một lúc đã thấy bóng người hành tẩu trên các nóc nhà hai bên đường. Tiếp theo là tiếng vó ngựa đạp loạn, hiển nhiên truy binh đã đuổi tới.

Lư Vân cảm thấy tâm lực cạn sạch, liền cột Ngũ Định Viễn vào trên lưng rồi giơ chưởng bảo vệ toàn thân. Tình thế trước mắt chỉ còn một đường tử chiến.

Hơn trăm tên cấm quân vây quanh khắp ngõ, không biết bao nhiêu hảo thủ tụ tập.

Một gã quân sĩ trông thấy Lư Vân liền hét lớn:

- Tìm được rồi, bọn hăn ở chỗ này!

Tiếp theo rút đao vọt tới. Lư Vân một cước đá hăn ngã lăn ra đất, nhặt lấy bội đao của đối phương rồi chém loạn một hồi, vừa đánh vừa chạy. Chỉ là rất nhiều cao thủ đang rình chăm chăm, thật sự không biết phải chạy hướng nào.

Lúc này An Đạo Kinh đã đuổi tới, hấn xuống ngựa rồi tung người mấy cái đã đứng trước mặt Lư Vân. Lư Vân thấy võ công của hấn không kém cao thủ Côn Luân Sơn thì cả kinh, liền muốn quay người chạy trốn. An Đạo Kinh lại không để cho hấn thở ra, lập tức rút đao khỏi vỏ. Ánh đao lóe lên bổ tới đầu Lư Vân, chiêu số vô cùng bá đạo. Lư Vân không biết lai lịch người này, lại càng không biết đao pháp ảo diệu thế nào, liền dụng lực sử đao đón đỡ. Hai cây đao sắp chạm nhau thì An Đạo Kinh hú lên một tiếng quái dị, chiêu số biến đổi. Lúc thì hoành đao chém vào bên hông Lư Vân, lúc thì chém thẳng từ trên xuống, biến chiêu cực nhanh. Lư Vân trong tình thế cấp bách liền dùng sức nhảy về sau, tiếp theo chạy vào một hẻm nhỏ.

Hấn mới vào cửa ngõ, đột nhiên một luồng chưởng phong đánh tới trước mặt, chưởng lực chưa đến mà đã làm Lư Vân hô hấp không thông. Hấn ngưng thần đánh trả một chưởng.

Bành một tiếng, Lư Vân chỉ cảm thấy một luồng nội lực bài sơn đảo hải kích lên người, nơi cổ họng ngòn ngọt rồi phun ra một búng máu tươi, dưới chân lão đảo thối lui bốn năm bước. Trong ngõ hẻm liền đi ra một người nho nhã thư sinh, chính là Côn Luân chưởng môn Trác Lăng Chiêu.

An Đạo Kinh cũng đã đuổi tới, lạnh lùng nói:

- Trác chưởng môn, chúng ta đều hành sự dưới trướng Giang đại nhân, mọi người không cần tranh công mà tổn thương hòa khí!

Trác Lăng Chiêu nói: - Nói hay lắm, đao pháp của An đại nhân cũng hay như người!

Trong ngõ hẻm liền đi ra khá nhiều người, đều là hảo thủ Côn Luân Sơn. Hai phái liền vây kín Ngũ Lư hai người. Cả đám im lặng không nói mà thăm giám thị lẫn nhau, muốn bắt Ngũ Lư hai người nhưng lại sợ đối phương đoạt động thủ trước.

Lư Vân thân mang nội thương. Phóng tầm mắt bốn phía. Trước có sói sau là hổ, trong lòng tự đã biết không còn đường chạy. Hắn cười哑 hạ Ngũ Định Viễn xuống. Thấy Ngũ Định Viễn vẫn đang hôn mê thì Lư Vân đau xót trong tâm, lớn tiếng kêu:

- Ngũ huynh, Lư Vân hôm nay đồng sinh cộng tử cùng người!

Chợt nghe phía trước có tiếng chiêng trống vang rền. Lại thêm một đội nhân mã đi về phía này, không biết là thần thánh phương nào. Lư Vân đang bị thương trong lòng, đoán rằng không phải tay sai Đông xưởng thì cũng là thủ hạ Giang Sung, còn có thể là người tốt nào nữa đây?

Hắn ghé mắt nhìn lại. Trong tiếng chiêng trống có mấy chục người ngồi trên lưng ngựa, vây quanh một gã tướng quân. Tướng quân kia đã chừng sáu mươi, để râu dài ba tấc. Hình dáng tướng mạo thật uy vũ. Quan sai đi theo giương hai chiêu bài rất lớn. Bên trái là "Bảo quốc an dân Trấn Bắc Đại đốc sư", bên phải là "Lời trung can gián quên thân Thiện Mục Hầu", xem khí thế liền biết đám này quan cao tước trọng.

Lư Vân rung mình, nhớ tới năm đó theo Cổ Tự Nguyên đến Giang Hạ, từng gặp qua một vị Tả tổng binh là thủ hạ của Trấn Bắc Đại đốc sư này. Nghe nói thế lực của người này trong triều không lồ. Có thể cùng Giang Sung Đông xưởng chia thành thế chân vạc.

An Đạo Kinh nhướng mày, thấp giọng nói:

- Trác chương môn, việc này không nên chậm trễ, mau ra tay!

Lư Vân nghe lời ấy, liền đoán Thiện Mục Hầu Liễu Ngang Thiên cùng đám người ở đây có hiềm khích. Tuy không rõ cụ thể nhưng đến nước này thì

không cần nghĩ nhiều. Chỉ cần Ngũ Định Viễn không lọt vào tay đám người Giang Sung, sẽ có hi vọng sống sót.

Lư Vân liền ôm chặt Ngũ Định Viễn chạy ra giữa đường. An Đạo Kinh thấy hấn động thân thì nhảy tới. Phất sau mà tới trước ngăn trước người Lư Vân, cười lạnh:

- Chạy đi đâu?

Một đao liền chém tới. Lư Vân cắn răng một cái, liều mạng lao vào trong ngực An Đạo Kinh. An Đạo Kinh không ngờ hấn có quái chiêu như vậy, lưỡi đao chém vào phía sau Lư Vân, chỗ hiểm nơi ngực bụng đều lộ ra thì vội nhảy sang lui tránh né.

Lư Vân thừa cơ chạy ra giữa đường, lúc này trên vai đã trúng trọng thủ của một người nào đó. Chưởng lực hùng hậu khiến thương thể của hấn càng thêm trầm trọng. Đầu váng mắt hoa nhưng hấn vẫn gắng gượng, ôm lấy Ngũ Định Viễn ra sức chạy tới chỗ Thiện Mục Hầu.

An Đạo Kinh lui nhưng chưa từ bỏ, tiện tay một trao bầu về cánh tay Lư Vân. Chỉ lực bao trùm khiến cánh đầm đìa máu tươi, có điều Lư Vân vẫn phi thân về phía trước. Trác Lăng Chiêu thấy đám người không cản được hấn thì cười lạnh một tiếng:

- Các người đều lui ra, xem bốn tọa ra tay.

Thân ảnh nhoáng một cái liền vọt tới Lư Vân, thế tới nhanh tuyệt. Lư Vân biết võ công của y cao minh dị thường, liều mạng xông về phía trước hét lớn:

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Đám hộ vệ của Thiện Mục Hầu thấy có người ẩu đả trên đường, liền rút đao ra khỏi vỏ đồng thời ghìm ngựa.

Lư Vân chỉ cảm thấy khí tức nơi ngực chạy loạn, dưới chân đã bủn rủn vô lực, bất quá vẫn dựa vào một luồng nghị lực chèo chống chạy tới đám người Thiện Mục Hầu.

Trác Lăng Chiêu kêu lên:

- Đứng lại!

Chưởng lực tới mãnh liệt tập kích phía sau. Lư Vân không thể tránh né, trong tâm đau xót biết bản thân không thể thoát một kiếp. Lập tức đem da dê nhét vào trong ngực Ngũ Định Viễn, tiếp theo vận nội lực bảo vệ sau lưng. Hét lớn :

- Ngũ huynh, kiếp sau gặp lại!

Chỉ nghe bùng một tiếng, một luồng mạnh mẽ nội lực chấn đến, nơi hậu tâm Lư Vân đã trúng một chưởng của Trác Lăng Chiêu. Hắn mượn lực chưởng này, hai tay dùng sức ném Ngũ Định Viễn ra xa. Chỉ là chưởng hùng hồn khiến Lư Vân thêm nội thương. Lúc này miệng phun máu tươi, thoát lực ngã xuống đất.

Ngũ Định Viễn như điều đứt dây bay ra ngoài, mắt thấy sẽ rơi xuống trước người Liễu Ngang Thiên. Lư Vân nằm trên đất gượng nhìn lại, biết rõ lần vất vả này cuối cùng đã có kết quả. Trên người trọng thương mà khoe miệng vẫn lộ nụ cười.

Ai ngờ An Đạo Kinh hét lớn một tiếng, kêu lên: - Chạy đi đâu!

Lại phi thân đến đoạt người. Thân pháp của hắn nhanh tuyệt, như một con đại bàng lao tới Ngũ Định Viễn.

Lư Vân cả kinh kêu lên: - Không được!

Hắn muốn ngăn trở nhưng hữu tâm vô lực. Nhớ tới những ngày hoạn nạn gian nan. Hôm nay quên cả bản thân mà Ngũ Định Viễn vẫn không thoát được độc thủ. Trong tâm vô cùng bi thống, miệng phun máu tươi rồi hôn mê bất tỉnh.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Tư lang trung phong lưu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 4: Tư lang trung phong lưu

Hồi 1

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Nắng chiều cuối thu chiếu xuống, trên đường đá kinh thành truyền ra tiếng vó ngựa xen lẫn trong tiếng chiêng trống. Đám quan sai lớn tiếng hô:

- Kẻ nhàn rồi tránh ra, yên lặng nhường đường.

Một gã hán tử mặc áo xám ngồi trên ngựa, theo sau là một đám quan sai, tai nghe chúng nhân lớn tiếng tung hô thì lười biếng ngáp một cái.

Gã áo xám này có thân hình hơi mập, gương mặt tròn trịa lộ vẻ dày dặn kinh nghiệm. Bộ dáng như không để ý trên đường, nhưng nếu cẩn thận nhìn ánh mắt của hắn thì sẽ giật mình. Đôi mắt nhỏ như chim ưng không ngừng đảo khắp chung quanh, có thể nói rất lợi hại.

Chợt nghe phía sau có người ho nhẹ một tiếng. Gã áo xám kia hai mắt sáng ngời vội quay đầu nhìn, là một một lão nhân thân mặc trang phục quân binh, vẻ mặt tràn đầy chính khí đang cúi đầu ho khan. Gã áo xám kia vội hỏi:

- Hầu gia sao lại ho thế? Đêm qua bị nhiễm phong hàn sao?

Lão nhân kia ngẩng đầu khoát khoát tay, ý bảo hắn không cần lo lắng. Tiếng vó ngựa lại lộc cộc vang lên, một thớt ngựa trong hàng chợt quay lại. Ngồi trên không phải binh lính mà là một công tử tuổi trẻ. Chỉ thấy chàng giục ngựa tới, hỏi:

- Làm sao vậy, Hầu gia có chuyện gì sao?

Dưới ánh dương, vị công tử tuổi trẻ này ngồi trên tuần mã, lưng đeo trường kiếm, khuôn mặt trái xoan trắng như ngọc, vô cùng tuấn mỹ, quả thực không khác gì Phan An (1) tái thế. Gã áo xám khoát tay cười nói:

- Chỉ là viêm họng, không có việc gì.

Công tử trẻ tuổi khẽ gật đầu, không nói thêm mà giật dây cương thúc ngựa chạy lên phía trước.

Gã áo xám nhìn bóng lưng hắn, thầm nghĩ:

- Dương lang trung vẫn là như thế, mọi việc luôn luôn cẩn thận, ngay cả ho một tiếng cũng không được. Hắc hắc, có hắc trông coi chỗ này, ta sẽ nhàn nhã hơn rất nhiều!

Nghĩ đến đây khóe miệng liền mỉm cười. Hắn biết vị công tử này đến nay đã có bảy tám năm. Ngày thường công tử này thanh tao nho nhã hết một người đọc sách. Kỳ thật một khi phát uy là lúc hai hàng lông mày cao cao vểnh lên. Hắc hắc, khi đó đối phương quả thật không phải thiện nam tín nữ gì.

Đang nghĩ thì một gã quan quân thấp giọng nói:

- Vi hộ vệ, tiểu cô nương kia đang làm gì đó? Sao cản đường chúng ta, chẳng lẽ muốn cáo trạng ai sao?

Hán tử áo xám chăm chú nhìn lại, thấy một thiếu nữ chạy ra đường, khuôn mặt đỏ bừng không biết muốn làm gì. Quan quân kia hừ một tiếng, đang muốn tiến lên thì gã áo xám liền vung tay, cười nói:

- Không có gì đáng ngại, người đừng đi qua.

Quan quân kia bị cản thì ngẩn ngơ tại chỗ, cau mày nói:

- Hừ, thật sự không có gì sao?

Gã áo xám cười hì hì, khoát khoát tay bảo hần lẳng lẳng đứng quan sát.

Chúng quan sai không biết tiểu cô nương kia muốn làm gì nên đều dừng ngựa. Thiếu nữ kia đỏ bừng khuôn mặt, nhẹ nhàng bước phía công tử trẻ tuổi.

Thấy nàng lấy từ trong lòng ra một phong thư đưa tới, quan quân nọ ồ lên một tiếng, quay sang hỏi hán tử áo xám kia:

- Một phong thư? Có việc gì vậy? Muốn vạch trần tội ác của ai sao?

Gã áo xám chưa trả lời, vị công tử trẻ tuổi đã cúi người tiếp lấy phong thư, nhìn nàng thì khẽ cười một tiếng. Thiếu nữ thấy khuôn mặt tuần tú của chàng thì gương mặt thoáng chốc lại đỏ bừng, nhanh chóng quay người chạy vội đi.

Gã quan quân kia liền ngậy đại ra. Xem thần sắc cử chỉ của thiếu nữ nọ đã đoán được bảy tám phần, gất mắng một tiếng:

- Thì ra là việc này, ta còn tưởng có người cản đường cáo trạng!

Gã áo xám giờ roi cười to, hướng sang công tử kia nói:

- Dương lang trung a, người mau mau thành thân là được rồi, đừng để các cô nương trong kinh phải mất hồn mất vía phát sầu vì người nữa!

Công tử kia quay đầu lại, mỉm cười nói:

- Làm gì có chuyện này. Vì hộ vệ nói giỡn rồi.

Vừa nói hai chân thúc một cái, tuần mã liền phi về phía trước.

Vẫn thấy các thiếu nữ khác quỳ trên mặt đất, khước mắt vẫn hướng về phía bóng dáng vị công tử kia, xem hắn là đối tượng trong lòng ngưỡng mộ. Gã áo xám cười ha hả, nghĩ thầm:

“Hay cho một Tư lang trung phong lưu, chỉ là trên phố mà đã làm tan nát vô số tâm hồn thiếu nữ. Thật sự là có lỗi a!”

Rốt cuộc vị công tử này là ai đây? Chàng chính là Dương Túc Quan, đang là Tư lang trung thuộc bộ Binh, con trai của một Ngũ phẩm đại học sĩ.

Cũng do hình dáng quá mức tuấn nhã, mỗi lần chàng ra ngoài đều gặp chuyện nữ nhân theo đuổi cầu hoan thế này. Những kẻ cuồng vọng trên giang hồ thấy dung mạo tuấn mỹ, liền cho chàng là thư sinh văn nhược trời gà không chặt. Kỳ thật nếu là người thông hiểu chuyện giang hồ, chỉ cần nhìn kỹ trường kiếm trên lưng chàng. Thấy mấy chữ khắc trên chuôi kiếm chắc chắn sẽ đưa ngón cái lên khen to một tiếng:

- Vậy mới tốt chứ!

Chỉ là sáu chữ “Thiếu Lâm Thiên Tuyệt thân truyền” mà thôi. Đơn giản nhưng hàm ý không thể trêu chọc nổi.

Đại đội nhân mã đang đi về phía trước, chợt nghe bên góc đường truyền đến tiếng ầm ầm. Một thanh niên miệng đầy máu tươi, toàn thân dơ bẩn đang la to.

Không biết đã xảy ra chuyện gì. Đám người ngạc nhiên dừng bước. Thấy thanh niên nọ ôm chặt một đại hán chạy tới đoàn nhân mã. Công tử trẻ tuổi khẽ nhíu mày, liếc mắt ra hiệu một cái. Thuộc hạ bên cạnh hiểu ý, đang muốn tiến lên quát hỏi thì đã thấy thanh niên kia ra sức ném đại hán trên tay bay ra.

Công tử nọ lấy làm kỳ, không biết hành động của đối phương có dụng ý gì.

Liền vào lúc này, trong đám người nơi góc đường bay ra một gã võ quan, thân hình chớp động nhảy lên không trung, vận khởi Ứng Trảo thủ Chop tới đại hán kia.

Hai hàng chân mày của vị công tử trẻ tuổi nhíu lại, nhẹ nhàng nói:

- Thì ra là người của Cẩm Y Vệ, sao lại chạy tới Ngõ Vương phủ gây náo loạn?

Võ quan kia nào phải là hạng lâu la tầm thường, chính là thống lĩnh An Đạo Kinh. Lúc này hắn bay người lên là muốn bắt giữ Ngũ Định Viễn, liền thấy tánh mạng của danh bộ Tây Lương sắp lâm nguy. Đám người Trác Lăng Chiêu ở một bên, thấy hắn muốn chiếm công đầu nhưng không kịp ngăn cản.

Mắt thấy An Đạo Kinh sắp đắc thủ, bỗng nhiên một thanh trường kiếm nghiêng nghiêng đâm tới. Chiêu số thuần chính, khí thế ngất trời. An Đạo Kinh thân đang ở giữa không trung, bất ngờ bị chiêu kiếm này công tới thì không cách nào né tránh, đành rút đao tung ra một chiêu "Hồi Thiên Tước Địa" cản một kiếm đang tới kia.

An Đạo Kinh rơi xuống đất, nhanh chóng nhìn xem ai dám ra tay ngăn cản, thấy là một vị công tử trẻ tuổi. Trong nháy mắt chàng đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Ngũ Định Viễn, hạ xuống rồi giao cho người bên cạnh.

An Đạo Kinh giận dữ mắng một tiếng, chỉ tay hét lớn:

- Các người mau giao khâm phạm quan trọng ra đây, nếu không sẽ xử tội đồng lõa!

Vừa nói vừa hoành đao chặn ngang đường đi.

Từ trong đám người lại vang lên giọng nói bình thản nhưng đầy nghiêm nghị của công tử trẻ tuổi nọ:

- An thống lĩnh, Liễu đại nhân chúng ta chính là đương kim Chinh Bắc Đại Đô Đốc, tước ban Thiện Mục Hầu, là Thái tử Thái bảo. Liễu đại nhân quan cao chức trọng, được ngồi xe ngọc của bệ hạ, há có thể bị kinh động? Chúng ta có trách nhiệm hộ giá, không biết An đại nhân sao lại trách cứ như thế?

An Đạo Kinh thấy người này bộ dáng anh tuấn, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vài phần quan vị, liền nhận ra đây chính là nhi tử của Ngũ phẩm Đại học sĩ đương triều, là bộ Binh Tư lang trung Dương Túc Quan. Nghe nói người này từ nhỏ đã ở Thiếu Lâm Tự, võ công rất cao. Còn trẻ mà đã đăng khoa, chưa tới ba mươi đã đậu Tiến sĩ, chính là kỳ tài văn võ song toàn. Nhân vật như thế An Đạo Kinh không thể không nể mặt, liền khom người chấp tay nói:

- Dương đại nhân, kẻ người vừa bắt được không phải hạng tốt lành gì, chính là đào phạm cùng hung cực ác hết sức quan trọng. Xin giao người để bốn quan gấp rút áp giải đi.

Dương Túc Quan lắc đầu mấy cái, nói:

- An thống lĩnh. Nơi này là Ngõ Vương phủ, chuyện tra hỏi đuổi bắt trước nay đều do nha môn Trực Lệ cùng Kỳ Thủ Vệ trực tiếp lãnh trách nhiệm, sao dám làm phiền đến thống lĩnh Cẩm Y vệ đại giá? Đợi chúng ta tra hỏi nhân phạm rồi thương nghị cũng không muộn.

An Đạo Kinh nghe chàng lên tiếng cự tuyệt thì hừ một tiếng nặng nề, trong bụng phần nộ nhưng đành thúc thủ vô sách, trầm ngâm suy nghĩ:

- Tiểu tử Dương Túc Quan này nói thế nào cũng là nhân vật số một trong triều, lão tử nhà hần lại là Đại học sĩ. Ngay cả Giang Sung Giang đại nhân cũng phải nể mặt mũi, xem ra không thể dùng sức mạnh.

An Đạo Kinh thấy tình thế bất lợi, đừng nói là không đắc tội nổi Chinh Bắc Đại Đô Đốc. Chỉ riêng Dương Túc Quan trước mặt này cũng phải cẩn thận ứng phó. Trong lòng suy tính thiệt hơn, hần chần chờ chốc lát rồi cho đao vào vỏ, quay đầu nhìn lại Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười, trong lòng rõ ràng Thiện Mục Hầu Liễu Ngang Thiên tuyệt đối không tầm thường. An Đạo Kinh là thống lĩnh Cẩm Y Vệ nên không thể trở mặt động thủ cùng triều thần, đành phải dựa vào võ công cao cường của y, lại không bị chức quan ràng buộc nên có thể dụng lực bắt người. Chỉ là mắt thấy An Đạo Kinh kiểu cách nhà quan hung hăng càn quấy đã nhiều, giờ gặp đại phiền toái lại muốn một dân đen như y giúp thì thực là vô sĩ.

Có điều trước mắt không nên so đo cùng loại tiểu nhân này. Lấy đại cục làm trọng, Trác Lăng Chiêu chậm rãi đi đến. Y còn chưa mở miệng đã kinh động đến Liễu Ngang Thiên. Trong bọn thị vệ có người hiểu chuyện giang hồ, đã nhận ra y là chương môn nhân của Côn Luân Sơn, vội đi tới thấp giọng thì thầm bên tai Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan nghe lai lịch người này thì thầm kinh ngạc, lại thấy thân ảnh đối phương tùy ý lướt qua, hai chân không khếp không hờ, khí thế phi phàm xác thực có chỗ hơn người, liền ngưng thần lưu ý.

Trác Lăng Chiêu tươi cười chân thành, chấp tay nói:

- Dương lang trung đại nhân, nam tử vừa rồi ngài bắt được chỉ là một đệ tử của tiểu nhân, tâm địa vô cùng xấu xa, nhiều lần xông vào quấy rối trong kinh thành. Không dám quấy nhiễu đến Liễu đại nhân, xin hãy giao hắn lại để tiểu nhân mang về trách phạt, coi như giúp các vị đại nhân hả tức giận.

Mọi người thấy người này nói chuyện khiêm tốn như một học trò nơi hương thôn, ai ngờ lại là Côn Luân chương môn chân nhân danh chấn thiên hạ. Có điều người này đang an ổn ở Côn Luân Tây Cương, sao lại đến Ngõ Vương phủ chém chém giết giết làm gì? liệu trong chuyện này còn có ẩn tình gì chăng?

Dương Túc Quan nghe thì bất động thanh sắc, thản nhiên nói:

- Hóa ra vị này là đệ tử của tiên sinh, nhưng sao vừa rồi An Thống lĩnh lại nói là đào phạm, rốt cuộc là thế nào? Đợi ta tra rõ rồi nói sau.

Trác Lăng Chiêu nghe đối phương không muốn giao người liền cười ha hả, nói:

- Vừa rồi xem Dương đại nhân xuất kiếm tinh diệu, công lực phi phàm, không hổ là được chân truyền của Thiên Tuyệt lão tăng ở Thiếu Lâm. Nếu không có gì cố kỵ, tiểu nhân muốn mời Dương lang trung chỉ điểm một chút.

Trác Lăng Chiêu hành tẩu giang hồ nhiều năm, nhìn kiếm đã biết lai lịch của Dương Túc Quan, lập tức có ý gây chiến dùng vũ lực cướp đoạt.

Dương Túc Quan ồ một tiếng, nghe lời Trác Lăng Chiêu là có ý muốn cường ngạnh đối người, liền thương nghị cùng mấy người bên cạnh:

- Rốt cuộc người chúng ta bắt được có lai lịch ra sao? Sao lại đi trêu chọc mấy hung thần ác sát này?

Hán tử áo xám tiến lên nói:

- Trác Lăng Chiêu xưa nay không đến Trung Nguyên, giờ lại xuất hiện tất có đại sự. Chúng ta đừng vội giao người, tìm hiểu tình hình trước rồi tính sau.

Nam tử áo xám họ Vi này là một tráng hán xuất thân giang hồ, kiến văn quảng bác. Trước giờ được Liễu Ngang Thiên coi trọng, lại thêm võ nghệ cao minh. Đám người Dương Túc Quan rất kính trọng. Nghe gã nói thì tất cả đều gật đầu.

Dương Túc Quan nói:

- Vi tiên sinh nói rất đúng, đám người Cầm Y Vệ trước nay chỉ lo hãm hại trung lương, chưa từng làm được việc gì công bằng. Người trong tay chúng ta chắc chắn là bị bọn hăn mưu hại, mới gặp tai họa thế này.

Một gã quan quân thấy sắc mặt đám người Trác Lăng Chiêu âm trầm, như đang đợi lệnh tiến lên bắt người, liền cau mày nói:

- Nói thì nói như thế, các người xem bọn chúng ai nấy như lâm đại địch, sợ là muốn chặn đường cướp người, chúng ta phải làm thế nào?

Vi Tử Tráng cười lạnh nói:

- Cho dù Cầm Y Vệ có bá đạo hơn gấp mười lần cũng không làm gì được chúng ta. Nếu thật muốn tới đây cường đoạt, bằng vào trăm người chúng ta ở đây, người đông thế mạnh lại biết võ công, xem bọn hăn có thể làm gì? Ta chỉ sợ tranh phong...sẽ kinh động đến Liễu Hầu gia.

Trác Lăng Chiêu thấy mấy người kia người một lời ta một câu không dứt, liền cười nói:

- Dương đại nhân, ngài là quan viên quan trọng của triều đình, thân thể ngàn vàng đương nhiên không cần so đo cùng tiểu nhân. Nếu người không muốn động thủ, chỉ cần phân phó một tiếng. Dem trả lại tên đệ tử của tể phái để ta mang về trách phạt, ngày sau Trác mỗ nhất định sẽ đích thân lên đình Thiếu Thất tỏ lòng cảm tạ, như thế được chăng?

Ngụ ý của Trác Lăng Chiêu rất rõ ràng. Chỉ cần Dương Túc Quan chiếu theo quy củ giang hồ, nể thể diện của y mà giao Ngũ Định Viễn ra, sẽ không để cho song phương phải khó xử.

Dương Túc Quan đang muốn đáp lời, Vi Tử Tráng đã tiến lên cười lạnh:

- Trác chương môn, Dương đại nhân chúng ta xuất thân khoa cử, lại là đại thần đương triều, dù có tập qua vài năm võ nghệ nhưng không phải người trong giang hồ. Người không cần dùng những lời này khích hấn. Nếu người không lui thì chớ trách đao thương của quan quân chúng ta không có mắt, đến lúc đả thương đệ tử Côn Luân thì hối hận cũng không kịp!

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Vi đại hiệp của Võ Đang Sơn. Đã lâu không gặp, Vi đại hiệp không còn là “Ngô Hạ A Mông” (2) của ngày xưa nữa. Mở miệng ra là qui củ nhà quan, ngay cả giọng Hồ Bắc cũng sửa lại. Chắc chắn, quả là khâm phục.

Tiền Lăng Dị ở một bên thấy ngữ khí của chương môn lộ vẻ chê cười, vội vàng tiếp lời:

- Chưởng môn, người còn gọi người ta là Vi đại hiệp, người ta có thể không vui đó. Người nhìn xem đã người ta béo ục ịch thế kia, đã ra dáng lắm rồi. Nên xưng hô một tiếng Vi đại nhân, nếu không xưng là Vi hộ vệ cũng không kém hơn là bao!

Hai người nói chuyện đều mĩa mai hán tử áo xám không tuân theo quy củ giang hồ. Lời lẽ chanh chua như vậy sao Vi Tử Tráng không nghe ra chứ? Hắn chỉ biết trừng mắt tức giận, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ.

Hóa ra người trong võ lâm sau khi tập được một thân võ nghệ, đa số đều đầu nhập vào triều đình. Hầu hết các võ quan đều xuất thân từ các môn phái giang hồ. Chỉ là khi gặp lại người trong giang hồ vẫn dùng luật lệ giang hồ đối đãi với nhau, có ý rằng bản thân không quên nguồn gốc. Vi Tử Tráng xuất thân danh môn đại phái, được chân truyền của Huyền Vũ Kiếm Võ Đang Sơn từ thuở nhỏ, có tuyệt kỹ Bát Quái Du Thân Chương cực kỳ lợi hại. Hắn đã làm hộ vệ bên cạnh Thiện Mục Hầu như hình với bóng hơn mười năm, được chủ nể trọng mà lấy làm tự hào. Ai ngờ lúc này nói vài câu giọng quan đã bị môn nhân Côn Luân chê cười, khiến hắn thành người vô sĩ quên nguồn gốc, bảo sao hắn không hắn tức giận cho được?

Vi Tử Tráng hừ một tiếng khinh miệt, quay đầu lại nói với chúng hộ vệ:

- Chúng ta đi, không cần để ý đám người nông cuồng này.

Mọi người đáp ứng một tiếng rồi nhao nhao lên ngựa, đang định giật cương nhưng Trác Lăng Chiêu vẫn không nhúc nhích, ung dung hoành đao đứng chắn trên đường.

Vi Tử Tráng thấy bộ dáng ý thì lập tức quát:

- Chúng tướng cài tên! Kẻ nào cản đường, giết không tha!

Chúng quân liền cao giọng đáp ứng, riêng phần hãn cũng giương cung cài tên sẵn sàng ứng chiến.

Chú thích:

(1) Sử sách Trung Hoa đời nào cũng ghi danh rất nhiều mỹ nữ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Dù số lượng khiêm tốn hơn nhưng những mỹ nam nổi tiếng về dung mạo cũng được khắc họa đậm nét và trở thành biểu tượng sinh động được nhiều người đời sau nhắc đến.

Điểm chung của những mỹ nam này là không chỉ đẹp mà còn có tài năng, khí chất hơn người, nên mới được nhắc đến và trở thành biểu tượng cho cái đẹp của giới mày râu. Tuy nhiên, dù có vinh hiển chốn quan trường hay oai hùng nơi trận mạc, cuối cùng hầu hết các mỹ nam đều có kết cục bi thảm: bị giết bằng những phương thức tàn độc như ép uống độc dược, xử trảm hoặc tru di tam tộc... Thậm chí có người phải chịu những cái chết tức cười hoặc chết già nơi xó nhà không ai biết đến. Thế mới biết câu người xưa thường nói "hồng nhan bạc phận" không chỉ ứng vào số kiếp những mỹ nữ mà cả những người đàn ông quá đẹp cũng không tránh khỏi.

Đứng đầu danh sách những mỹ nam của Trung Hoa cổ đại phải kể đến cặp đôi Phan An – Tống Ngọc, nói như nhiều người đời sau, nếu thời của Phan An – Tống Ngọc có thi Hoa vương thì chắc chắn hai vị này đoạt giải. Trong các tiểu thuyết kiếm hiệp, các tác giả cũng thường so sánh nhân vật của mình “mạo tử Phan An”, “ngọc diện Phan An” hay “Tống Ngọc tái thế”... nhằm cho độc giả hình dung ra vẻ đẹp dị thường của nhân vật.

Phan An - 'Hoa vương cổ đại' mê hoặc từ thiếu nữ đến 'nạ dòng'

Phan An (tên khác là Phan Nhạc), là người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại. Phan An dung mạo rất đẹp, tinh thần và bản lĩnh cũng được ca ngợi, trong dân gian có câu: “mặt tựa Phan An” để miêu tả những người đàn ông đẹp.

Phan Anh qua nét vẽ của hậu thế.

Có rất nhiều giai thoại xung quanh vẻ đẹp của người đàn ông này. Phan An ở thành Lạc Dương, mỗi lần cưỡi xe ra ngoài chơi đều bị phụ nữ từ trẻ đến già chạy theo xem mặt, nhiều đến nỗi chàng không dám bước ra khỏi xe. Nhiều thiếu nữ quá si mê đã ném đầy hoa quả vào xe của chàng nên cứ mỗi lần trở về thì xe đầy những quả chín. Từ đó mà trong dân gian có câu nói “ném quả đầy xe”, được áp dụng cả trong văn chương để chỉ sự hâm mộ cái đẹp.

Dân gian còn thêm dệt nên một giai thoại về Phan An (cũng tương tự như giai thoại về nàng Tây Thi bị Đông Thi bắt chước): Vì vẻ đẹp của Phan An quá nổi tiếng, có một người dung mạo cực kỳ xấu xí tên là Trương Mạnh Dương cũng bắt chước dáng điệu Phan An và đi ra ngoài thành chơi, nhưng mỗi lần ra khỏi cửa thì các chị em đều nhổ nước bọt, ném đá vào xe của anh ta. Thế là, xe của anh ta chất đầy đá mà trở về.

Phan An mặc dù đẹp không đối thủ nhưng lại là một người đàn ông chung tình rất mực. Đính hôn từ năm hơn mười tuổi, đối với người vợ kết tóc xe tơ họ Dương, chàng hết sức thủy chung. Dương thị mất năm Nguyên Khang thứ 8 (298) khiến Phan An đau buồn triền miên, viết nên những bài từ điệu vong chứa đầy tình cảm son sắt keo sơn, và đây cũng chính là những bài hay nổi tiếng trong mảng đề tài này.

Vẻ đẹp của Phan An càng nổi tiếng vì chàng còn là một người tài hoa, văn chương thiên phú. Nhưng cuộc đời Phan An không tươi sáng như gương mặt được mọi người ái mộ. Càng trưởng thành, tài năng của Phan An càng xuất chúng, chàng bước vào quan lộ và cũng gặp nhiều thăng trầm. Cuối đời, Phan An rơi vào vòng xoáy của những âm mưu lớn trong triều đình, bị đổ tội tạo phản dẫn đến cơn loạn Bát vương và bị tru di tam tộc.

Tống Ngọc - chàng mặt đẹp xảo ngôn

Được xếp ngang hàng với Phan An về "nhan sắc", Tống Ngọc là một trong hai đại mỹ nam nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc. Mặc dù luôn được hậu thế ca tụng về vẻ đẹp khác người nhưng rất khó tìm thấy trong sử sách những miêu tả cụ thể về vẻ đẹp của mỹ nam này. Tống Ngọc nghiêm nhiên được người đời trao vương miện và trở thành hình tượng lớn mỗi khi nhắc đến vẻ đẹp của phái mày râu.

Tống Ngọc qua nét vẽ của hậu thế có phần yếu điệu, phù hợp với miêu tả về tài ăn nói khéo léo đến mức xảo ngôn.

Hai từ “mỹ nam” miêu tả Tống Ngọc duy nhất xuất hiện trong bài phú “Đăng Đồ Tử hảo sắc”: Đăng Đồ Tử bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, rất biết ăn nói, nhưng bản tính hảo sắc, nên đừng bao giờ để hấn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đăng Đồ Tử ai hảo sắc hơn.

Tống Ngọc nói: "Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở. Mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần. Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần Đông Lâm. Cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng. Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt ba năm mà

thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đặng Đồ Tử có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lởm chởm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đặng Đồ Tử thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đặng Đồ Tử thích ngay, vì thế hẳn ta háo sắc hơn thần”.

Miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phàm như vậy đã làm cho Sở Vương đúng sai lẫn lộn, phán Đặng Đồ Tử là kẻ háo sắc. Từ đó, Đặng Đồ Tử phải mang tiếng xấu muôn đời, đời sau thường nhắc đến ba chữ “Đặng Đồ Tử” để chỉ những phường háo sắc.

Cũng như Phan An, Tống Ngọc rất giỏi thơ phú, tương truyền là đệ tử của Khuất Nguyên và tác phẩm tiêu biểu “Cửu biện” của Tống Ngọc được đánh giá là “ngang cơ” với “Ly Tao” của Khuất Nguyên trong lịch sử văn học Trung Quốc. Nhưng Tống Ngọc không có duyên với quan trường, đến cuối đời cũng chưa từng được làm chức quan gì dù là nhỏ nhất, phải về quê sống nương vào ruộng vườn đến lúc chết già không được ai biết tới.

(2) Ngô hạ a môn (吴下阿蒙): "Ngô hạ" chỉ Đông Ngô, hiện chính là Giang Tô ở phía nam sông Trường Giang. "A môn" chỉ Lã/Lữ Môn đại tướng của Đông Ngô thời Tam Quốc, kẻ đã dùng kế đánh bại và bắt được Quan Công.

Lữ Môn (178 - 219.AD), tự Tử Minh. Lữ Môn là một trong những trụ cột phò tá Đông Ngô từ rất sớm, lập được nhiều chiến công rất được Tôn Quyền tin tưởng trọng dụng. Trong chiến dịch Xích Bích, Lữ Môn là người cực lực phản đối chủ trương hàng Tào, kiên quyết tử chiến.

Do xuất thân nghèo khổ, Lữ Môn ko có điều kiện học hành nhiều, chủ yếu tiến thân bằng võ nghiệp, đánh trận chém giết. Tôn Quyền khuyên Lữ Môn dù việc quân có bận rộn đến đâu thì cũng nên giành ít thời gian đọc

sách để có kiến thức, biết chữ nghĩa. Lữ Mông ngẫm thấy có lý nên nghe theo, điều không ngờ là Lữ Mông không những học để biết chữ mà còn trở thành một bậc quân sư đa mưu túc kế. Chính điều này khiến cho Lỗ Túc, người trước đây rất coi thường Lữ Mông đã phải thay đổi cách nhìn, nên mới khen: "Ngài không còn là A Mông bên bờ Giang Đông nữa. Lữ Mông cười đáp "Kẻ sỹ ba ngày không gặp nhau thì nên rửa mắt mà nhìn (Quát mục tương khán)". Từ đó các câu "Ngô hạ a mông" và "Quát mục tương khán" được lưu truyền hậu thế.

Câu "Ngô Hạ A mông" nếu dùng để chỉ người khác, thì có ý nói người đó có sự biến hóa rất lớn, tiến bộ rõ ràng. Ngoài ra cũng có thể dùng cho chính bản thân người nói, ý chỉ mình không có tiến triển gì, nhưng phải đổi ngược lại thành câu "A Mông Ngô Hạ".

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Tư lang trung phong lưu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 4: Tư lang trung phong lưu

Hồi 2

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Lúc này, đám người phái Côn Luân thấy cuộc đối thoại tan vỡ, hai bên trở thành thế đối đầu. Sợ chường môn chịu thiệt nên định chạy vào trong tràng đấu. Trác Lăng Chiêu lại mỉm cười, ý bảo bọn hắn lui ra. Cục diện trước mắt hung hiểm dị thường nhưng y vẫn một bộ không để tâm. Vì Tử Tráng ngồi trên ngựa, cao giọng nói:

- Trác chường môn, người mau chóng nhường đường, không ai được ngăn trở xa giá của Liễu đại nhân. Nếu như chấp mê bất ngộ, đừng trách ta không nói đạo nghĩa giang hồ!

Mấy câu này đã tỏ rõ uy thế nghiêm khắc, không chút lưu tình.

Bỗng một thanh âm già nua vang lên:

- Xảy ra chuyện gì? Sao lại nhiều loạn thế này?

Mọi người đưa mắt nhìn lại, thấy một lão nhân tóc bạc ngồi trên lưng ngựa chậm rãi đi đến. Chính là Thiện Mục Hầu Liễu Ngang Thiên.

Trác Lăng Chiêu thấy thời cơ tới, lợi dụng chốc lát khi Liễu Ngang Thiên đang nói chuyện thì phi thân về hướng lão, thân pháp cực nhanh khiến mọi người đều kinh hãi. Chúng hộ vệ nhao nhao giương cung nhắm Trác Lăng Chiêu mà bắn. Trong tiếng dây cung vun vút, vạn tên như mưa bắn tới Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu trên không trung nhưng không hề sợ hãi, thân hình cấp tốc xoay tròn như con vù. Hai tay áo phồng lên tạo ra một trận kinh phong mạnh mẽ, đẩy hàng trăm hàng ngàn mũi tên kia bắn ngược về chúng quân sĩ. Mọi người không ngờ được biến cố bức này, thoáng chốc trúng tên bị thương la liệt. Mấy gã hộ vệ liều chết ngăn trước Liễu Ngang Thiên càng trúng không ít, máu tươi chảy ra không dứt.

Vi Tử Tráng không ngờ Trác Lăng Chiêu sử ra chiêu thức này, vừa sợ vừa giận bay lên khỏi yên ngựa, hai tay vận mười thành chưởng lực muốn đánh gục Trác Lăng Chiêu tại chỗ. Vi Tử Tráng xưa nay ra tay rất có chừng mực, rất ít khi hạ sát thủ. Có điều giờ phút này an nguy của chủ nhân như chỉ mảnh treo chuông, không thể hạ thủ lưu tình.

Trác Lăng Chiêu thân còn đang trên không trung, đã nghe sau ót có tiếng hít thở thắm trọng, biết Vi Tử Tráng dụng một thân công lực kích đến. Y không có ý so đấu chưởng lực liền khí trầm đan điền, hóa thành một ánh cầu vồng gấp gáp hạ xuống đất. Lúc này Vi Tử Tráng đã xuất chưởng, thân hình khó có thể chuyển hoá, chưởng này liền đánh vào hư không.

Trác Lăng Chiêu chân giẫm mạnh trên mặt đất, liền như cá chạch len lỏi xuyên vào giữa đám quân sĩ. Chúng quân sĩ hô to gọi nhỏ la hét nhưng không thể nào đả thương được y. Trác Lăng Chiêu lách vào trong này, đám người sợ ngộ thương đồng bạn nên binh khí trên tay không dám xuất lực. Trác Lăng Chiêu tận dụng tình thế tả xung hữu đột, chỉ trong nháy mắt đã mạnh mẽ tiến đến bên Liễu Ngang Thiên. Chúng hộ vệ giật mình, cuống quýt vây chung quanh bảo hộ cho chủ, đều sợ thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai của Trác Lăng Chiêu.

Liễu Ngang Thiên liếc thấy cảnh này, tuy là lão tướng chinh chiến vạn dặm mà cũng giật mình, lập tức cao giọng nói:

- Vị tướng sĩ này thân thủ thật cao minh, sao lại cản trở tọa giá của bốn tướng quân?

Trác Lãng Chiêu cười nói:

- Đã làm Tướng quân sợ hãi. Tiểu dân không có ý khác, chỉ muốn mượn Tướng quân nói chuyện một chút.

Ngụ ý chính là muốn bắt cóc Liễu Ngang Thiên. Liễu Ngang Thiên nghe y nói cuồng vọng như thế chỉ hừ một tiếng.

Chợt nghe một tiếng hét lớn rồi kiếm quang chớp động, hàn tinh lấp lóe giống như Thiên Nữ Tán Hoa công tới Trác Lãng Chiêu. Trác Lãng Chiêu ngẩng đầu nhìn lại, ra là Dương Túc Quan đã ra chiêu. Chiêu này bao phủ khắp bảy đại huyệt trên người Trác Lãng Chiêu, gọi là "Bồ Đề Tam Thập Tam Thiên Kiếm". Một chiêu bảy thức, mỗi thức ẩn tàng bảy kiếm, mỗi kiếm hạ lạc bảy phương vị. Toàn bộ có ba trăm bốn mươi ba kiểu biến hóa, quả thực hiểm ác vô cùng.

Trác Lãng Chiêu biết lợi hại của chiêu này, không dám chính diện đón đỡ mà né sang bên cạnh, tránh đi kiếm khí lợi hại tuyệt luân của Dương Túc Quan. Trác Lãng Chiêu trời sinh tính tình cao ngạo, lúc này phải tránh né đủ thấy Thiếu Lâm kiếm pháp chính tông uy lực tới dường nào. Dương Túc Quan thấy Trác Lãng Chiêu né tránh thì lập tức gia thế công. Một kiếm không trúng, cổ tay chàng lập tức rung lên. Mũi kiếm hóa thành bảy đóa kiếm hoa phong tỏa chặt chẽ Trác Lãng Chiêu trong vòng ba thước, trong kiếm quang soàn soạt chỉ thấy bảy đóa kiếm hoa lớn nhỏ cấp tốc đánh tới Trác Lãng Chiêu.

Trác Lãng Chiêu ngưng mắt nhìn kỹ, mắt thấy mũi kiếm công tới bảy chỗ hiểm yếu trên thân nhưng y không có binh khí, thật sự không cách nào ngăn cản. Mắt thấy tránh không được, Trác Lãng Chiêu đột nhiên quay như

chong chóng, thân hình liền bay lên cao vài thước, né tránh thế công dày đặc của Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan thấy trong khi né tránh thì thân pháp của y tinh xảo, vô cùng tuyệt diệu liền khen một tiếng:

- Hay cho một chương môn Côn Luân, được lắm!

Dương Túc Quan lần thứ hai ra tay không trúng đích, lúc này ngấm chuẩn nơi Trác Lăng Chiêu nhảy lên rồi vận khởi kiếm quyết. Thoáng chốc mũi kiếm huyển ra bốn mươi chín ánh sao sắc nhọn, xoạt xoạt nhẹ vang đâm tới chân Trác Lăng Chiêu. Đây là tuyệt chiêu chí cao vô thượng trong Bồ Đề Tam Thập Tam Thiên Kiếm. Một kiếm không trúng thì chuyển tới công bảy phương vị, bảy phương vị không trúng lại công tới bảy bảy bốn mươi chín điểm yếu trên người đối thủ, liên tục không dứt như núi non lởm chởm thay nhau mọc lên nơi Thất Thiếu Sơn, không có điểm dừng.

Trác Lăng Chiêu người giữa không trung không thể mượn lực, thấy Dương Túc Quan tái khởi sát chiêu nhưng thân hình đang rơi xuống nên không chỗ trốn. Chỉ thấy kiếm quang soàn soạt dưới chân, kiếm khí sắc nhọn như dao đan thành lưới, trong chốc lát nữa là sẽ xoắn người y thành thịt nát. Đám người Côn Luân thấy chương môn ngộ nạn đều lớn tiếng kinh hô, bất quá cả đám lại không dám xuất thủ tương trợ. Một là sợ chương môn không thích, hai là đã trễ rồi. Đám người liếc mắt nhìn nhau, không biết phải làm sao cho phải.

Trác Lăng Chiêu thấy tình huống nguy cấp, trong lúc cấp bách vội cởi dây lưng bên hông, dùng sức quất tới Dương Túc Quan. Dương Túc Quan chỉ thấy tiếng gió rít gào trước mắt. Không thể ngờ dây lưng nhẹ hều thế kia, khi Trác Lăng Chiêu vung lên thì ẩn hàm cự lực ngàn cân, giống như một sợi xích sắt quất tới trước mặt chàng.

Dương Túc Quan liền trầm vai hạ khuỷu tay, hồi kiếm trở lại tự cứu, tránh được một kích chính diện nhưng chiêu thức hai người tương giao. Trường kiếm trên tay Dương Túc Quan chỉ bị dây lưng khẽ quét qua mà bị chấn đến cong đi một chút, hổ khẩu cũng mơ hồ tê dại.

Đến khi Trác Lăng Chiêu rơi xuống đất, trên dây lưng đã có cả ngàn lỗ thủng. Là bị Dương Túc Quan dùng "Bồ Đề Tam Thập Tam Thiên kiếm", tính riêng từng thức đã đâm thủng mấy chục cái lỗ nhỏ. Kiếm pháp Thiếu Lâm quả thật đáng sợ.

Trác Lăng Chiêu quát to một tiếng khoan khoái, khen:

- Dương đại nhân võ công phi phàm, không hổ là quan môn đệ tử của Thiên Tuyệt Tăng.

Dương Túc Quan nói:

- Trác chưởng môn nếu nề mặt gia sư, chúng ta ngừng đấu được chăng?

Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Tại hạ không dám đấu cùng Dương đại nhân, chỉ cần Dương đại nhân thả tiểu đồ ra. Ngày sau bốn tọa sẽ đăng sơn xin lỗi, tuyệt không dám đắc tội.

Dương Túc Quan lắc đầu nói:

- Trác chưởng môn, người vừa tiếp ta ba kiếm, đủ biết võ công của ta không chỉ như thế. Nếu người vẫn cậy mạnh bức người, khiến ta phải xuất sử tuyệt học bốn môn. Đến lúc đó đao kiếm không có mắt, sẽ làm tổn thương hòa khí của hai phái chúng ta.

Trác Lăng Chiêu cười ha hả nhưng trong lòng vô cùng tức giận. Từ khi y xuất đạo đến nay, còn chưa có người nào dám công khai uy hiếp như thế. Dù là đấu cùng cao thủ như Linh Âm Thiếu Lâm, cũng chỉ có bản thân y đùa giỡn người khác. Chỉ là một tên nhãi ranh mà cũng dám đồng dạng khoát lác trước mặt y sao?

Đối phương là mệnh quan triều đình nên không thể sát hại, nhưng nếu hôm nay không thể dạy cho hắn xấu mặt một phen, truyền ra ngoài thì ngày sau y còn mặt mũi nào gặp người trong giang hồ đây?

Trác Lăng Chiêu buộc lại dây lưng, mỉm cười nói:

- Dương đại nhân nói không đành lòng tổn thương tình nghĩa hai phái, ta xem là quá lo lắng. Đến nay gót ngọc của Linh Âm đại sư quý phái vẫn còn đang nấn ná nghỉ chân ở phái ta. Đã có đại sư bảo giá quang lâm, tình nghĩa hai phái Thiếu Lâm Côn Luân tất nhiên ngày càng thêm sâu đậm, sao lại có chuyện tổn thương hòa khí ở đây? Theo như ta thấy, Dương đại nhân đã muốn luận bàn kiếm pháp cùng bốn tọa, không ngại thì ra chiêu chỉ giáo.

Sự tình Linh Âm đại sư thất tung tại Tây Lương vốn đã chấn động võ lâm, Dương Túc Quan tất nhiên biết rõ. Giang hồ truyền rằng Linh Âm đã bị môn nhân phái Côn Luân bắt giữ, không ngờ Trác Lăng Chiêu lại thẳng thừng thừa nhận chuyện này ở đây. Xem ra Trác Lăng Chiêu đa mưu túc trí, đây một là muốn chọc giận chàng, thứ hai là muốn lợi dụng thời cơ tuyên dương uy vọng Côn Luân Sơn, chèn ép thanh danh của Thiếu Lâm Tự, dụng tâm quả thực là âm độc.

Dương Túc Quan không muốn tổn nhiều miệng lưỡi đôi co, chàng điềm nhiên nói:

- Trác chưởng môn thật khéo nói, sự tình về Linh Âm sư huynh sẽ có phương trượng bốn phái ra mặt, không tới phiên Dương mỗ lên tiếng. Chỉ là

với thân phận của Trác chương môn, nếu đã có ý chỉ điểm kiếm pháp, vậy tại hạ cung kính không bần tuân mệnh.

Lập tức hít sâu một hơi, vẽ nên một đóa kiếm hoa rồi cất cao giọng nói:

- Trác chương môn, kiếm tiếp theo ta sử là thức cuối cùng trong Lạt Ma kiếm pháp, tên gọi là “Niết Bàn Vãng Sinh (1)”. Chiêu này tổng cộng có ba trăm bốn mươi ba kiếm. Gia sư từng nói nó hung ác tàn lệ, đương thời không có người nào ngăn cản nổi. Lệnh cho ta trước khi ra chiêu cần phải phụng cáo cho đối thủ, làm cho hãn biết lạc đường mà quay đầu.

Chúng môn nhân Côn Luân nghe Dương Túc Quan nói cuồng vọng như vậy thì nhao nhao tức giận mắng:

- Con mẹ nó, tiểu tử phóng rắm thúi quá!

- Về bảo sư phụ người là miệng chó của hãn sao mọc được ngà voi!

- Đương thời sư tôn ta là vô địch, sư đồ tiểu tử người mới là hạng ếch ngồi đáy giếng!

Trong khi mọi người tức giận ở một bên mắng chửi, Trác Lăng Chiêu hì hì cười nói:

- Bốn tọa đã từng này tuổi đầu, nếu ta lạc lối thì sẽ về nơi nào? Đại nhân, xin xuất chiêu đi!

Thần sắc Dương Túc Quan ngưng trọng, khẽ khom người bái về hướng nam. Vi Tử Tráng, Kim Lăng Sương, An Đạo Kinh cùng các võ lâm cao thủ đứng ở một bên đồng loạt xông vào. Đều biết môn nhân Thiếu Lâm trước khi giết người phải hướng về Thiếu Thất Sơn cầu xin tha thứ. Xem ra lần này Dương Túc Quan đã động sát cơ.

Trác Lăng Chiêu thân là chương môn một phái, đương nhiên kiến văn quảng bác, sao lại không biết đến danh tiếng của "Niết Bàn Vãng Sinh". Các cổ lão võ lâm tương truyền rằng, khi xưa có một lần Thiên Tuyệt Tăng ra chiêu "Niết Bàn Vãng Sinh" này đã phụng cáo đối thủ, để đối phương biết khó mà lui, buông kiếm nhận thua để tránh lão sát sinh quá mức. Về sau, chỉ cần Thiên Tuyệt Tăng nói ra bốn chữ “Niết Bàn Vãng Sinh”, không người nào trên giang hồ có can đảm tái chiến. Có thể nói gần ba mươi năm nay, Thiếu Lâm tự nổi danh nhất là chiêu này. Nó là tuyệt học bí truyền của Thiên Tuyệt Tăng đại sư, ngoài lão thì không người nào luyện được. Không ngờ lại truyền cho Dương Túc Quan.

Dù là như thế, nhưng uy danh Trác Lăng Chiêu cũng đâu có nhỏ chút nào, dù có là Thiên Tuyệt Tăng đích thân đến há có thể dừng tay? Huống chi trước mắt chỉ là một tiểu tử không quá hai mươi. Đường đường là chương môn một phái lại yếu thế e ngại hay sao?

Trác Lăng Chiêu cười ha hả, nói:

- Lão hủ đã nghe qua “Niết Bàn Vãng Sinh” gì đó, vẫn muốn chứng kiến một lần. Dương đại nhân tranh thủ thời gian ra chiêu đi, có thể tuyệt đối đừng tôn hiền kính lão mà nhường bước.

Dương Túc Quan lắc đầu thở dài:

- Kẻ càn rỡ trên thế gian còn muốn sống, các hạ cần gì phải chấp nhất mê muội tìm chết vậy?

Đang khi nói chuyện, hai chân Dương Túc Quan bất động, thân không dao động nhưng trường kiếm trong tay từ một hóa thành hai. Hai thành ba rồi huyền hóa thành bảy cây kiếm. Mọi người quan sát thì phảng phất như Thiên Thủ Quan Âm giáng thế, ai ai cũng lấy làm kỳ lạ. Trong nháy mắt,

mỗi kiếm trong tay Dương Túc Quan lại biến hóa ra bảy đóa kiếm hoa, tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín đóa. Mỗi chục đóa kiếm hoa bằng hàn như tuyết, biến hóa khó dò đong đưa trước người Dương Túc Quan.

Trác Lăng Chiêu thấy thế cả kinh, nghĩ thầm:

- Phải trách ta thật sơ xuất, không để tiểu tử này vào mắt. Xem ra công phu của hắn không dưới Linh Âm. Lúc này trên người ta không có binh khí, tình cảnh vô cùng bất lợi.

Đang còn nghĩ thì những bông kiếm hoa trên tay Dương Túc Quan đều hóa thành bảy điểm hàn tinh. Tổng cộng ba trăm bốn mươi ba điểm hàn tinh màu lam trong vắt, không ngừng bay lượn tạo thành một màn hào quang bên người chàng.

Chú:

(1) Niết Bàn Vãng Sinh theo quan điểm của Phật giáo:

Xưa nay nói đến vãng sinh là nói đến cái chết và về thế giới Cực Lạc. Vãng sinh là vượt qua phiền não. Khi vượt thoát hoàn toàn phiền não tức là vãng sinh hoàn toàn, là Niết bàn, là Tịnh độ. Và do đó, cầu vãng sinh là cầu giải thoát, Niết bàn chứ không phải chỉ là cầu về Tây phương sau khi chết.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Tư lang trung phong lưu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 4: Tư lang trung phong lưu

Hồi 3

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Trác Lăng Chiêu thầm hít một hơi lạnh, biết rằng Dương Túc Quan chỉ cần để vận kinh công tới, ba trăm bốn mươi ba điểm hàn tinh sẽ nhắm bản thân y mà bay tới. Đến lúc đó dù có ba đầu sáu tay sợ cũng khó thoát khỏi cái chết. Tình thế trước mắt quả thật hung hiểm!

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Dương đại nhân bày ra những điểm hàn tinh này trông rất đẹp mắt, chỉ là không biết có dùng được chăng?

Y ngửa mặt lên trời cười to rồi nhẹ nhàng tung người, không xem sát chiêu kia ra gì mà nhắm hướng Dương Túc Quan phóng tới. Dương Túc Quan

khẽ giật mình, tuyệt không tin trên thế gian lại có cuồng đồ bực này. Trác Lăng Chiêu vội xông đến là muốn tự sát? Hay là có hậu chiêu lợi hại gì?

Dương Túc Quan nhất thời chấn kinh, liền lui về sau một bước. Lúc này bỗng một tên lính khỏe mạnh bên người Liễu Ngang Thiên đằng không bay lên, lao thẳng vào màn hào quang do mũi kiếm huyền hóa ra. Thì ra người này đã bị Trác Lăng Chiêu dùng khí kinh nơi tay áo mạnh mẽ xoáy lên rồi ném tới màn kiếm vòng. Dương Túc Quan biến chiêu không kịp, không muốn liên lụy người vô tội nên nhanh chóng thoái lui. Nói thì chậm nhưng khi đó thì nhanh, thân hình Trác Lăng Chiêu chớp động, không ngờ như điện chớp bay vượt lên chiếm vị trí đằng sau. Dương Túc Quan lui lại, không chỉ lộ ra chỗ hiểm nơi hậu tâm mà còn lúi thẳng vào Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu ngửa mặt lên trời cười dài, bàn tay nhẹ nhàng vung lên chế trụ yếu huyệt ở lưng Dương Túc Quan. Chỉ một thoáng là thắng bại đã phân.

Sắc mặt Dương Túc Quan tái nhợt. Đừng nói ba trăm bốn mươi ba kiểu biến hóa mà một thức chàng cũng chưa kịp thi triển ra. Tuyệt kỹ thành danh đã bị người phá giải trong chốc lát. Trác Lăng Chiêu bằng thân pháp như mây như gió, ngũ chỉ linh diệu tuyệt luân, dễ dàng chế trụ Dương Túc Quan.

Chúng nhân Côn Luân nhao nhao hoan hô trầm trồ khen ngợi. An Đạo Kinh lại cười lạnh nói:

- Trác chương môn khá lắm, dùng diệu kế giường đông kích tây, vây Ngụy cứu Triệu. Rốt cuộc là võ công hay là tâm cơ cao đây?

Mặc dù hẳn đang phải nhờ cậy Trác Lăng Chiêu nhưng vẫn không quên tranh đoạt với đối phương. Giờ phút này thấy Trác Lăng Chiêu thắng khó

coi vậy, liền mở miệng chê cười.

Kỳ thật, Trác Lăng Chiêu thắng trận này không phải nhờ võ công cao mà dựa vào kinh nghiệm hung hiểm. Y biết “Niết Bàn Vãng Sinh” là chiêu thức mạnh mẽ, khí thế hùng hồn, có điều Dương Túc Quan vốn non kinh nghiệm cùng công lực chưa đủ, không thể phản ứng lanh lẹ. Chỉ cần dụng mưu kế là có cơ hội phá giải. Quả nhiên khi y ném tên lính vào lưới kiếm, công lực Dương Túc Quan chưa đủ. Nếu không né tránh thì “Niết Bàn Vãng Sinh” sẽ hại chết người vô tội, đến khi Dương Túc Quan lui về sau tránh né thì chiêu thức đã hết lực, đại thế đã mất. Trác Lăng Chiêu lại đoán được phương vị đối phương lùi ra, vượt lên đón trước chiếm vị trí, một chiêu đã đắc thủ.

Cao thủ đứng ngoài quan sát sao không nhìn ra diệu kế của Trác Lăng Chiêu? Tuy cảm thấy y thắng không quang minh nhưng nếu bản thân mình đối mặt kỳ chiêu “Niết Bàn Vãng Sinh” cũng không cách nào đối phó. Huống chi trong chớp mắt Trác Lăng Chiêu có thể nhìn ra đường lui của Dương Túc Quan, dùng khinh công đón đầu chế trụ địch nhân, võ công đã là hiểm thấy trên giang hồ. Nếu nói y lừa gạt thì không đúng. Chỉ trách kinh nghiệm lâm trận của Dương Túc Quan còn chưa đủ nên mới dính kế.

Liền ngay sau Vi Tử Tráng lập tức vọt lên. Cánh tay khua tròn, bình khí ngưng thần khởi vận “Bát Quái Du Thân Chưởng” chân truyền của phái Võ Đang, mạnh mẽ đánh tới sau lưng Trác Lăng Chiêu. Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Hai địch một sao?

Vi Tử Tráng mắng:

- Tiểu nhân vô sỉ, thắng không nhờ võ, còn mặt mũi mặt lên tiếng sao? Mau buông Dương đại nhân ra!

Chưởng pháp của Vi Tử Tráng tao nhã, nội lực hùng hậu. Đúng là phong thái của danh sĩ đạo gia bảy mươi hai động thiên. Trác Lăng Chiêu cười ha hả, tả thủ cầm Dương Túc Quan, hữu thủ vận lực chặn chưởng của Vi Tử Tráng. Chưởng lực song phương đụng vào nhau vô thanh vô tức. Thân thể Trác Lăng Chiêu khẽ nhoáng lên còn Vi Tử Tráng thì khí huyết cuồn cuộn, lui về sau ba bước mới tiêu trừ được kinh lực.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Vi hộ vệ thô lỗ như vậy, chẳng phải làm mất thanh danh lấy nhu thắng cương của Võ Đang sao?

Vi Tử Tráng sợ Trác Lăng Chiêu ra tay độc ác, sẽ lấy tính mạng của Dương Túc Quan, lúc này quát lên:

- Người ít nói nhảm đi! Trước tiên thả người!

Một chưởng mãnh liệt đánh tới ngực Trác Lăng Chiêu. Trác Lăng Chiêu nhẹ nhàng xoay người vận lực đối chưởng. Hai người lấy nhanh đối nhanh liền qua mười chiêu. Tuy mang theo Dương Túc Quan nhưng thân pháp Trác Lăng Chiêu vô cùng tinh diệu, không hề rơi vào thế hạ phong.

Hai người đang kịch chiến, chợt nghe Dương Túc Quan kêu nhỏ một tiếng, mạnh mẽ hồi kiếm đâm ngược trở vào bụng. Nhìn thấy trường kiếm muốn đâm xuyên thân thể chàng, mọi người sợ hãi nhao nhao la lên:

- Vạn lần không nên!

Trác Lăng Chiêu cũng sửng sốt. Không thể ngờ Dương Túc Quan lại can trường như thế. Người này rơi vào tay y lại không thể chịu nhục, tuổi còn trẻ mà muốn đồng quy vu tận sao? Thoáng chốc kinh ngạc khựng lại.

Chính vào lúc này y nghe mát lạnh bên hông, không ngờ kiếm kia đã đâm rách y phục, chạm tới da thịt. Trác Lăng Chiêu chấn động. Mắt thấy trên người Dương Túc Quan không chảy một giọt máu mới biết thân kiếm có quý. Y lập tức lùi lại ba thước, mới tránh được một kiếm tàn độc của Dương Túc Quan.

Thì ra kiếm chiêu nọ tên là “Cát nhục uy ửng (1)”, bề ngoài coi như tự sát để cùng giết địch. Kỳ thật sự huyền diệu của nó nằm ở chữ trá. Chiêu kiếm này một khi đã xuất ra, sẽ khiến địch thủ vạn phần kinh ngạc. Liền lúc đối phương phân tâm, kiếm kia xoẹt qua thì người xuất chiêu sẽ hóp bụng lại, vừa vặn để cho nó xuyên vào bụng địch nhân. Địch nhân nếu không đề phòng liền chết trong kinh ngạc. Chiêu này nhanh như thiểm điện, xuất kỳ bất ý. Chính là “Phong điện kiếm pháp” chân truyền của Thiên Tuyệt Tăng. Chiêu “Cát nhục uy ửng” chuyên dùng trong cận chiến. Dương Túc Quan lần đầu sử ra đã có uy lực rất lớn, liền tạo cho chàng cơ hội thoát ra.

Tuy Trác Lăng Chiêu kiến văn quảng bác nhưng là lần đầu thấy quái chiêu cỡ này. Nếu không phải võ công cao minh, cơ trí nhạy bén thì đã chết thảm. Thấy Dương Túc Quan chạy xa khỏi tay mình thì hậm hực, thầm nghĩ:

- Giỏi cho một tên Thiên Tuyệt Tăng, dạy được đồ đệ xảo trá như vậy. Nếu ta không né nhanh, chẳng phải đã nằm tại chỗ?

Trong cơn giận dữ, y liền lao tới cách hậu tâm Dương Túc Quan chỉ ba thước.

Lúc này Dương Túc Quan vừa thoát khỏi địch thủ, sau lưng còn đang hung hiểm. Vì Tử Tráng thấy nguy cấp, lập tức hét lớn một tiếng rồi bổ nhào tới, công mạnh về phía Trác Lăng Chiêu. Thoáng chốc đã công ra bảy tám chưởng, chiêu thức dốc sức liều mạng, tất cả đều đấu pháp không muốn

sống. Trác Lăng Chiêu bị quần lấy, không rảnh mà liền kích đấu cùng Vi Tử Tráng.

Dương Túc Quan lợi dụng lúc này ra khỏi vòng chiến, thuộc hạ vội vàng lên tiếp ứng. Chàng thở dốc một lát, thầm nghĩ:

- Hồ thẹn! Nếu không phải sư tôn truyền thụ hiểm chiêu cứu mạng, hôm nay ta đã nguy mất.

Chàng lấy lại bình tĩnh, quay đầu quan sát tình thế trong trường đấu. Trác Lăng Chiêu từng bước tiến sát, trong mấy chiêu đã chiếm được thế thượng phong, xem ra Vi Tử Tráng khó mà duy trì.

Dương Túc Quan điều động hộ vệ tầng tầng vây quanh bảo vệ nghiêm ngặt Liễu Ngang Thiên, lại rút trường kiếm gia nhập chiến cuộc sóng vai cùng Vi Tử Tráng. Tình thế liền trở thành hai địch một. Hai người đều biết Trác Lăng Chiêu võ công quý dị khó lường, đều sợ y thương tổn tới Liễu đại tướng quân nên toàn lực ngăn cản, đem đối phương cách Liễu Ngang Thiên càng xa càng tốt.

Trác Lăng Chiêu cao giọng nói:

- Môn hạ Côn Luân, còn không mau động thủ đoạt người!

Chúng môn đồ Côn Luân vang dạ một tiếng. Từ bên trái có hai cao thủ lao ra phía trước, chính là “Kiếm Hàn” Kim Lăng Sương cùng “Kiếm Ảnh” Tiền Lăng Dị, mãnh liệt đánh tới đám hộ vệ bên cạnh Liễu Ngang Thiên. Bên kia thì bọn người “Kiếm Cổ” Đồ Lăng Tâm, “Kiếm Tiêu” Hứa Lăng Phi ra tay hiểm độc, hung hăng nhắm vào Ngũ Định Viễn. Muốn đoạt lấy hãn tử trong loạn quân.

Dương Túc Quan thấy thì bừa bộn đại ngộ. Bề ngoài Trác Lăng Chiêu muốn tổn thương Liễu Ngang Thiên, kỳ thật là muốn âm thầm đoạt Ngũ Định Viễn trở về. Dương Túc Quan tuy biết âm mưu nọ nhưng hai người đang bị Trác Lăng Chiêu cuốn lấy. Trong chốc lát khó có thể thoát ra, thật sự không thể phân tâm bảo vệ người.

Lúc này An Đạo Kinh chăm chăm như hổ đói, hẳn thấy đám người hỗn chiến thì trong lòng mừng rỡ, liền dẫn đám Cẩm Y Vệ sát nhập loạn cục. Tính thừa dịp cháy nhà hôi của, tốt nhất là hai bên Côn Luân Sơn cùng Liễu Ngang Thiên đều đồng quy vu tận. Như vậy hẳn có thể mang Ngũ Định Viễn về giao nộp cho Giang đại nhân lãnh công.

Thoáng chốc hơn trăm người chém giết, biến Ngõ Vương phủ an tĩnh trở thành một trường tàn sát lẫn nhau.

Dương Túc Quan thấy tình thế xấu đi, mạnh mẽ dùng lực tạo một khe hở rồi nhảy khỏi vòng chiến. Chàng lấy ra một quả hỏa tiễn ném lên bầu trời. Hỏa tiễn nổ mạnh một tiếng, vẽ nên một cái đuôi lửa màu xanh thật dài.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Đại nhân muốn gọi viện binh sao? Sợ là đã muộn!

Nói xong chưởng pháp biến đổi, chiêu thức đơn giản nhưng kinh lực cường bạo. Vì Tử Tráng biết y nóng lòng phân thắng bại nên cũng thúc dục nội lực, tăng thêm lực đạo trên tay không để cho đối phương chiếm thượng phong. Niên kỷ của hẳn tương đương với Trác Lăng Chiêu. Hai người hợp lực công địch, hơn phân nửa chưởng lực Trác Lăng Chiêu phát ra đều do hẳn hứng chịu. Dương Túc Quan ở một bên chỉ công không thủ, dựa vào uy lực "Bồ Đề Tam Thập Tam Thiên kiếm" sư truyền, không ngừng công kích Trác Lăng Chiêu. Mấy lần chàng muốn xuất ra tuyệt chiêu "Niết Bàn Vãng

Sinh" nhưng lại sợ bản thân khó khống chế mà đả thương tới cả Vi Tử Tráng, đành phải trơ mắt nhìn Trác Lăng Chiêu tác oai tác quái.

Chợt nghe một tiếng hét thảm, Dương Túc Quan quay đầu thì thấy đám người Kim Lăng Sương, Đồ Lăng Tâm đang đại chiếm thượng phong. Mấy tên thị vệ liều chết giữ lấy Ngũ Định Viễn. Một người đã trúng kiếm trên vai khiến máu chảy không ngớt, thêm ba bốn người ngã xuống đất. Dương Túc Quan biết rõ chỉ bằng vào mấy thị vệ này, thật sự không thể ngăn cản nổi cao thủ nhất lưu của Côn Luân. Kim Lăng Sương thi triển thần kỹ "Kiếm Hàn" như hồ vào bầy dê, không người nào có thể ngăn được nhất chiêu nửa thức của hắn.

Dương Túc Quan khẩn trương, đoán rằng trên thân Ngũ Định Viễn mang sự tình trọng đại. Không thể để cho môn nhân Côn Luân đem hắn đi. Lập tức hú dài một tiếng, chuyển hướng bay qua Ngũ Định Viễn.

Nói thì chậm nhưng khi đó thì nhanh, Dương Túc Quan mới vừa thoát đi thì Vi Tử Tráng đã đỡ trái hờ phải, liên tiếp ngộ hiểm. Dương Túc Quan cắn răng một cái, cao giọng nói:

- Vi tiên sinh tha lỗi, ta sẽ trở lại ngay!

Chỉ cần Vi Tử Tráng có thể chống đỡ thêm một lát, đợi viện binh đến sẽ có hy vọng thủ thắng. Điều quan trọng trước mắt vẫn là bảo trụ Ngũ Định Viễn. Dương Túc Quan hô to một tiếng, rút kiếm nhảy vào đám người, nhất thời kích đấu cùng Đồ Lăng Tâm.

Trác Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, nói:

- Vi Tử Tráng, ta coi ngươi có thể chèo chống được bao lâu?

Nói xong hữu thủ chậm rãi đẩy ra, Vi Tử Tráng thấy chưởng lực hùng mạnh thì không dám ngạnh kháng, gấp gáp tránh sang một bên. Trác Lăng Chiêu cười ha hả, ổng tay áo trái sử chiêu Thiên Nữ Tán Hoa quét tới cạnh thân Vi Tử Tráng, khiến hắn không chỗ thối lui, đành phải tiếp một chưởng này.

Vi Tử Tráng tự biết võ công kém hơn Trác Lăng Chiêu nhưng trước mắt chỉ còn đường liều chết đón đỡ. Hắn hạ mã bộ, vận khởi tâm pháp truyền thừa từ sư môn. Múa chưởng thành vòng tròn, muốn dùng khỏe ứng mệt, dùng nhu khắc cương.

Chưởng hai người chưa chạm nhau, Vi Tử Tráng đã cảm giác hô hấp không thông. Nơi ngực bị nén ép dị thường. Hắn rung mình thầm nghĩ:

- Trước giờ nghe nói Trác lão nhi kiếm pháp cao minh, không ngờ nội lực cũng cao như vậy.

Vi Tử Tráng muốn né tránh thì hai đường lui đã bị phong kín, thực không còn chỗ trốn. Hắn thầm kêu khổ, biết rằng hôm nay lành ít dữ nhiều.

Thủ chưởng hai người đang ác liệt va chạm, bỗng một cánh tay trắng kiện như trên trời rơi xuống, không chút dấu hiệu ra trước ngực Vi Tử Tráng. Hắn chấn động, không biết là cao nhân phương nào giá lâm, đang nghi hoặc thì thấy sau lưng có một luồng kinh phong mạnh mẽ đánh về hướng Trác Lăng Chiêu. Chưởng lực này vô cùng cương mãnh, công lực thâm hậu vài chục năm, nhất thời hóa giải kinh lực Trác Lăng Chiêu đẩy tới. Chưởng lực kia không những đủ mà còn thừa, đánh tan kinh lực rồi quét phía trước, quả nhiên hung mãnh cường ngạnh.

Trác Lăng Chiêu vung tay hóa giải chưởng lực đánh vừa lại, liền bay ra sau ba trượng, mỉm cười nói:

- Xem ra bốn tọa đúng là cô văn quả lậu, không biết Thiếu Lâm Võ Đang đã thành một nhà, kính xin đại sư chỉ giáo.

Chú: (1) Lấy ý trong tích "Phật cắt thịt nuôi Ưng".

Trời quang muôn dặm, ánh dương chiếu khắp, cảnh sắc tươi vui. Đức Phật đi đến ven rừng, bỗng thấy một con chim ưng đang đuổi theo chim bồ câu trắng. Đứng trước nguy cơ bị mất mạng, bồ câu trắng thấy Phật liền sà vào lòng ngài để lánh nạn. Đức Phật liền bảo vệ, che chở cho nó.

Chim ưng bèn xếp cánh, đáp xuống một cành cây và nói: "Ngài muốn cứu bồ câu thoát chết, lẽ nào lại để cho tôi chết đói!"

Đức Phật ung dung hỏi: "Người cần những gì để no lòng, ta sẵn sàng cung cấp cho người".

Chim ưng liền đáp: "Tôi muốn ăn thịt".

Đức Phật liền rút ra một con dao nhỏ, thản nhiên cắt thịt cánh tay trao cho chim ưng. Nhưng chim ưng chê ít, không bằng thịt bồ câu, do đó. Phật lại cắt thêm thịt; nhưng càng cắt thịt lại bồ câu cho được. Chẳng mấy chốc thịt cánh tay cắt gần hết mà vẫn không làm sao đủ nặng bằng thịt bồ câu.

Chim ưng hỏi Phật có hối hận hay không, Phật đáp: "Ta hoàn toàn không hối hận một mảy may nào hết. Vì muốn cứu vớt mọi sinh linh thì thịt cánh tay ta có gì là đáng tiếc. Nếu lời nói này của ta xuất phát từ lòng chí thành thì mong thịt cánh tay ta sẽ liền lại như trước.

Đức Phật thề nguyện vừa xong, quả nhiên thịt cánh tay ngài trở lại như trước. Chim ưng liền hiện nguyên hình Đế Thích, vút lên không trung

hướng về Đức Phật thi lễ, miệng không ngớt tán thán, rồi bay đi.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Tư lang trung phong lưu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 4: Tư lang trung phong lưu

Hồi 4

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Vì Tử Tráng nghiêng đầu nhìn lại. Chỉ thấy một tăng nhân mặt mũi hồng hào thân hình béo tròn. Hai tay đang chống bên hông, trợn mắt nhìn Trác Lăng Chiêu.

Tăng nhân kia lớn tiếng quát:

- Họ Trác kia, người chớ đông dài, hôm nay hòa thượng ta không bắt người làm mấy mảnh thì sẽ mang họ của người!

Nói xong ngũ chỉ co thành trảo, rống lên một tiếng như hổ gầm, mãnh liệt công tới Trác Lăng Chiêu.

Vì Tử Tráng kinh nghi bất định, nhìn lại đã thấy Dương Túc Quan ung dung đứng ở bên cạnh, bộ dáng vô sự an ổn. Hai người “Kiếm Cổ” Đồ Lăng Tâm, “Kiếm Hàn” Kim Lăng Sương đầu đầy mồ hôi, đang liên thủ vây công một lão tăng râu trắng. Lão tăng kia bộ dáng hiền hòa, cước bộ phiêu hốt, dùng đôi tay trần tiếp đón thế công của hai đại cao thủ.

Vì Tử Tráng nhìn vẻ mặt lão tăng bình thản, trên mặt còn nở nụ cười. Trước kiếm chiêu giáp công vẫn thừa lực ứng phó, trong lòng không khỏi sợ hãi:

“Trong chốn võ lâm có thân thủ như vậy, chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Rốt cuộc hai người này là ai?”

Đang nghi hoặc thì tăng nhân mặt hồng hào béo tròn đã bay tới đối diện Trác Lăng Chiêu mà ra sát thủ. Tăng nhân này ra tay cương mãnh, thế công mạnh mẽ, tất cả chiêu thức đều là ngoại môn ngành công. Vì Tử Tráng ồ lên một tiếng, nhớ đến danh tự của hai người thì đại hỉ, quay đầu cười nói với Dương Túc Quan:

- Dương lang trung, hai vị sư huynh đã thượng kinh, sao không thông tri một tiếng? Để ta làm tốt bốn phận gia chủ!

Dương Túc Quan mỉm cười, nói:

- Hai vị sư huynh được Tử Vân Hiên mời đến thuyết giảng Phật học, sáng nay ta mới biết việc này.

Vì Tử Tráng mừng rỡ trong lòng. Mắt thấy công phu của tăng nhân béo tròn kia cao minh dị thường, chính là “Thiếu Lâm Hồ Trảo Thủ”. Xem ra người này chính là hòa thượng Linh Chân, được xưng là Hồ Trảo Kim Cương trong “Tứ Đại Kim Cương”. Lão hòa thượng còn lại râu trắng bông bông, võ công bác đại mà không hỗn loạn, tinh thuần mà không đình trệ, đã đến mức tuyệt hảo. Khăng định là thủ tọa La Hán Đường, thánh tăng Linh Định phát phát uyên thâm. Trận này có hai đại cao thủ tương trợ thì không còn lo bại. Hắn thấy hai cao tăng đang động thủ, nhất thời không thể tới bái kiến thì khoanh tay trước ngực mỉm cười.

Tuy đáng người Linh Chân to béo nhưng cước bộ lại rất nhanh nhẹn. Trác Lăng Chiêu lui một bước thì lão cũng tiến một bước, khiến chương môn Côn Luân chỉ biết lui về sau, nhất thời bộ dạng khó coi.

Linh Chân cười lạnh nói:

- Cầu tặc! Không biết người dùng thủ pháp hèn hạ gì mà thắng được sư huynh Linh Âm của ta. Hôm nay ta muốn thay sư huynh rửa hận, để cho người trong thiên hạ thấy Côn Luân Sơn hèn yếu thế nào!

Nói xong hóa trảo thành chỉ, dụng song chỉ đâm tới ngực Trác Lăng Chiêu.

Linh Chân nhiều năm tu tập mười hai môn ngành công của Thiếu Lâm, trong đó thiện nhất về chỉ công cương mãnh, dụng lực một ngón tay cũng đủ in dấu trên sắt thép, làm thùng đá tan gỗ. Dùng tay không mà giống như đao kiếm, thêm chiêu thức hung mãnh thì có ưu thế rất lớn. Trác Lăng Chiêu võ công tuy cao nhưng thấy chỉ công bá đạo cỡ này, không có binh khí hộ thân thì chỉ còn cách chống đỡ.

Hai người ác đấu hơn mười chiêu, bỗng một bóng người nhoáng lên. Một lão tăng đứng giữa sân tách hai người ra, chính là Thủ Tọa La Hán Đường Linh Định đại sư. Linh Chân thấy sư huynh hạ trường liền thu tay. Trác

Lăng Chiêu không rõ dụng ý của lão tăng này, chẳng qua với thân phận tông sư cũng dừng tay bất động. Hai tay thu vào tay áo, ngạo nghễ đứng nhìn sư huynh đệ hai người.

Linh Định miệng tuyên Phật hiệu, nói:

- Từ hôm ở tại Thiết Kiếm Sơn Trang, Linh Âm sư đệ cùng môn hạ đệ tử bốn tự đến nay chưa có tin tức. Trên giang hồ đều nói Trác chương môn liên quan đến việc này, không biết lời này là thật hay giả?

Trác Lăng Chiêu quay đầu nhìn lại, thấy đám sư đệ đều lui ở một bên với bộ dáng hoảng sợ, nghĩ đến bọn hăn vừa động thủ đã bị lão tăng này đả bại. Thủ tọa La Hán Đường quả nhiên cao cường như lời đồn, võ công tiến nhập hóa cảnh hiểm có trên thế gian.

Trác Lăng Chiêu đánh giá tình thế, trong tâm so đo thì tránh nặng tìm nhẹ, thản nhiên nói:

- Đại sư chớ nghe lời đồn mê hoặc. Linh Âm đại sư của quý phái trên đường đến Tây Lương, đã tự nguyện tới tệ sơn luyện đan. Môn hạ Côn Luân kính trọng Linh Âm đại sư nên hết lòng chiêu đãi, không dám mạo phạm. Tuyệt không như giang hồ đồn bậy, đại sư đừng nên tin tưởng.

Mọi người nghe y dám nói ngoa trước mặt đều tức giận không thôi. Linh Chân giận dữ nói:

- Con mẹ nó. Cậu tặc họ Trác kia, người có gan phóng hỏa giết người, sát hại toàn gia Yến Lăng tiêu cực. Lúc này còn không nhận tội trước mặt sư huynh đệ chúng ta, người còn là hảo hán giang hồ sao? Mau mau đem sư huynh của ta giao ra, hòa thượng ta có thể để người được toàn vẹn thi thể.

Linh Chân tuy là người xuất gia nhưng tính tình nóng nảy, xưa nay nói chuyện càng không kiêng kị chút nào. Những thị vệ thấy lão nói tục như vậy đều thầm kinh ngạc.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Vị đại sư này, Linh Âm sư huynh của người tự nguyện lên Côn Luân Sơn luyện đan, sao người cuồng ngôn chỉ trích? Chiếu theo lời người nói thì bốn tọa đã đánh bại Linh Âm, mới đem hãn nhất lại? Người đừng ăn nói bừa bãi, hủy đi danh tiếng mấy chục năm của Linh Âm đại sư a!

Ý tứ trong lời này của Trác Lăng Chiêu thật là lợi hại. Nếu chúng hòa thượng thừa nhận Linh Âm bị người đả bại, thậm chí thất thủ bị bắt, nhất định sẽ hủy hoại thanh danh ngàn năm của Thiếu Lâm. Nhưng nếu không thừa đệ tử Thiếu Lâm tài nghệ không bằng người, thì sao có thể cưỡng bách Trác Lăng Chiêu giao người? Quả nhiên bộ dạng Linh Định mày râu mắt chau, Linh Chân thì nhìn trần trời nhất thời ghen lời.

Trác Lăng Chiêu thấy chỉ mấy câu đã làm hai người á khẩu nói không ra lời, liền mỉm cười nói:

- Hai vị đại sư, tại hạ xưa nay kính trọng đệ tử Thiếu Lâm. Nếu có người châm ngòi thị phi sinh sự nói bậy, hai phái chúng ta nhất định phải bắt được hạng bại hoại đó, không để tổn thương hòa khí.

Linh Định võ công tuy cao nhưng cơ trí ứng đối chỉ thuộc hạng thường thường, không biết đáp lời thế nào. Linh Chân thì nhảy dựng lên, đang muốn chửi bới thì đã bị Linh Định lại kéo, ý bảo lão không nên vọng động.

Linh Định không muốn đàm luận giang hồ ân oán trước mặt Liễu Ngang Thiên, chỉ chấp tay trước ngực nói:

- Trác chương môn, sự tình thị phi trên giang hồ đều có công đạo, Phật pháp coi trọng nhân quả báo ứng. Trước thì người sai người sát hại toàn gia Yến Lăng tiêu cực, sau lại bắt giữ môn nhân Thiếu Lâm. Cho dù lúc này đào thoát khỏi sự trừng phạt của công lý, ngày sau cũng khó thoát lương tâm day dứt, luân hồi báo ứng.

Trác Lăng Chiêu nghe lời này thì chỉ cười hắc hắc, từ chối cho ý kiến.

Dương Túc Quan thấy hai phe ngừng động thủ thì quan sát tình thế. Nếu song phương quyết sống mái một phen. Côn Lôn Sơn người đông thế mạnh, bên này chưa hẳn tất thắng. Điều thứ hai là Liễu Ngang Thiên còn ở bên cạnh, ra tay không khỏi cố kỵ an nguy của lão, liền có ý tạm dừng can qua.

Chàng chấp tay nói:

- An Thống lĩnh, Trác chương môn. Hôm nay xảo ngộ trên đường, được hai người các người chỉ giáo, Dương Túc Quan thu ích lợi không nhỏ. Tương lai có cơ hội, tất nhiên sẽ báo đáp đại đức của hai vị đầy đủ.

Dương Túc Quan nói mấy câu này không phải để ứng phó cho qua. Nếu dùng võ công mà nói, muốn đối phó Kiếm Thần Trác Lăng Chiêu lợi hại thì chàng không làm được. Nhưng bằng gia thế chức quan, muốn dạy cho An Đạo Kinh một bài học cũng không khó khăn gì.

Quả nhiên An Đạo Kinh biến sắc mặt. Hắn dám chặn đường triều thần, động đao thương trong Ngõ Vương phủ là đã phạm trọng tội. Chỉ cần có người dâng tấu lên thì sợ rằng đại họa lâm đầu. Sắc mặt hắn xám ngoét. Lúc này trở mặt cũng không được, cầu tình cũng không xong, đành phải vội vã triệu hồi thuộc cấp rời đi.

Đám người thấy thần sắc Trác Lăng Chiêu nghiêm nhiên, vẫn đứng tại chỗ mà chưa rời đi. Một đôi mắt ưng nhìn thẳng Ngũ Định Viễn không rời,

không biết còn âm mưu gì. Linh Định miệng tuyên phạt hiệu, nói:

- Trác chương môn, ân oán giang hồ nên giải không nên kết. Mong rằng người có thể suy nghĩ sâu xa, sớm để Linh Âm sư đệ ta hồi sơn, lại giao ra đám hung đồ sát hại Yến Lăng tiêu cực, đó mới là chính đạo.

Linh Chân tính tình nóng nảy, lập tức phì một tiếng, lớn tiếng nói:

- Họ Trác, nếu hai phái đã quyết thắng thua. Hòa thượng ta sẽ phụng bồi tại chỗ này, chỉ sợ người không dám hạ trường!

Dương Túc Quan nghe lão mở miệng khiêu chiến bất giác biến sắc, đang muốn mở miệng ngăn cản thì ống tay Trác Lăng Chiêu đã phất một cái. Kinh phong cuốn tới, một tên vệ sĩ đột nhiên ngã sấp xuống. Trường kiếm trên tay như có mắt, thẳng tắp bay về Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu thò tay tiếp lấy, ngửa mặt lên trời cười nói:

- Đại sư xem thường Trác mỗ như vậy. Nếu ta không bêu xấu, chẳng lẽ để cho người trong thiên hạ chê cười!

Đám cao thủ tại đây thấy y cầm trường kiếm trong tay đều rung mình. Những năm gần đây Trác Lăng Chiêu không dùng binh khí, dù cho đối mặt tuyệt chiêu "Niết Bàn Vãng sinh" cũng dùng tay không đối địch. Y mang danh "Kiếm Thần", kiếm pháp rốt cuộc cao đến cảnh giới nào thì trong chốn võ lâm không rõ ràng, chỉ là lời đồn đãi "Côn Lôn kiếm chảy máu thành sông, ngàn dặm mệnh mang như thể Hoàng hà " đã bộ lộ khí thế của y. Lúc này Trác Lăng Chiêu tay cầm chuôi kiếm, tuy đứng khá xa nhưng mỗi người vẫn cảnh giác sợ hãi.

Linh Chân hừ một tiếng, đang muốn mở miệng mỉa mai thì sắc mặt Trác Lăng Chiêu trở nên âm trầm. Kiếm quang lóe lên, trường kiếm rời tay thẳng

một đường bay tới Linh Chân.

Các cao thủ chấn động. Mọi người thấy Trác Lăng Chiêu đứng cách hơn ba trượng, không ngờ xuất thủ công kích kiểu này. Chỉ thấy thế kiếm xẹt đi như sao băng, nội lực tụ trên thân kiếm cực kỳ kinh người. Linh Chân quát lên một tiếng lớn, vận khởi "Đại Lực Kim Cương Chỉ", ngoại môn công phu của lão sớm luyện đến đỉnh phong, binh khí tầm thường muốn đã không thể tổn thương, tay không liền chộp tới thân kiếm.

Linh Chân đã dự tính trước, co tay thành trảo ngăn kiếm. Chỉ là khi ngón tay mới sờ tới kiếm thì một luồng âm kinh mạnh mẽ tập kích sang. Âm lực nọ vừa hàn lãnh mà lại tà dị, lại cường bạo chấn bay tay của lão ra. Linh Chân lắp bắp kinh hãi. Đã thấy trường kiếm quay đầu, ngoặt một vòng bay về Ngũ Định Viễn.

Mọi người lắp bắp kinh hãi, thế mới biết Trác Lăng Chiêu đang giương đông kích tây. Vi Tử Tráng đứng gần đó, vội đoạt lấy một thanh thiết đao ném tới trường kiếm. Tâm tư Dương Túc Quan cũng rất nhạy bén, vừa thấy thần sắc Trác Lăng Chiêu âm trầm liền biết trong này có trá ngụy, vội kêu lên:

- Vi hộ vệ mau dẫn người tránh ra! Ngàn vạn lần đừng đón đỡ!

Lời này đã muộn một bước. Thanh âm còn chưa tắt thì Vi Tử Tráng đã ra chiêu, thiết đao chạm đến thân kiếm.

Chỉ nghe "Đương" một tiếng vang nhỏ. Không ngờ trường kiếm kia chột gãy vụn, lại vỡ thành trăm ngàn miếng nhỏ, thoáng chốc hóa thành vô số ám khí, hung bạo bắn về mọi người trong trường diện. Vi Tử Tráng đứng mũi chịu sào, kinh hãi vội phi thân né tránh. Đám thị vệ một bên nhao nhao lăn ra đất né tránh, mỗi người bất an loạn thành một đồng.

Đang lúc mọi người bối rối, chỉ thấy Trác Lăng Chiêu nhanh tuyệt luân xông qua đám người, hướng về Ngũ Định Viễn. Mọi người tuyệt không ngờ Trác Lăng Chiêu có hậu chiêu này thì la hoảng, đang loạn thành một đồng nên không kịp cứu viện. Ngay cả đám người Linh Định, Linh Chân thấy đối phương xuất kỳ bất ý, nhất thời đều thúc thủ vô sách.

Mắt thấy sắp đắc thủ thì một hư ảnh màu vàng lóe lên, không ngờ ngăn trở đường đi của Trác Lăng Chiêu. Mọi người chỉ nghe "Hắc" "Hừ" hai tiếng nhẹ vang lên. Hư ảnh màu vàng nhoáng một cái giữa không trung rồi rơi xuống mặt đất. Chẳng qua nhờ một thoáng như vậy, Ngũ Định Viễn đã được người khác ôm ra, không để Trác Lăng Chiêu thực hiện được ý đồ.

Trác Lăng Chiêu tung mình ra sau, cười lạnh nói:

- Hay cho một Binh bộ Dương lang trung! Rất cao minh!

Lời còn dứt thì thân ảnh của y đã như loài quỷ mị bay về hư vô phía xa. Mọi người giật mình, nhìn theo hướng đó rồi lại nhìn về mặt đất. Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi đưa tay ôm đầu vai, máu tươi đang không ngừng chảy ra. Chính là Binh bộ lang trung Dương Túc Quan. Linh Định thấy vai chàng đổ máu, liền xông tới điểm huyết cầm máu. Tiếp theo vài tên thị vệ chạy tới băng bó vết thương cho Dương Túc Quan.

Sắc mặt Dương Túc Quan ngưng trọng, nhìn ra nơi giữa đường trống rỗng, nói:

- Trác Lăng Chiêu này thật đáng sợ. Võ công cao minh, tâm kế tinh tế tỉ mỉ, lần này chúng ta ăn một vỏ không nhẹ.

Hóa ra thời điểm Trác Lăng Chiêu ném kiếm, đã tính rằng Linh Chân sẽ dùng "Đại Lực Kim Cương Chỉ" ngăn trở, liền ám lưu âm kinh trên thân kiếm thiết lập cạm bẫy. Trước lợi dụng kế giương đông kích tây, mượn chỉ

lực của Linh Chân chuyển hướng thanh kiếm, sau lại mượn đao của Vi Tử Tráng khiến thân kiếm vỡ vụn. Đợi khi thân kiếm hóa thành ám khí, mọi người đang đại loạn thì y thừa cơ xông vào cướp lấy Ngũ Định Viễn. Trác Lăng Chiêu tâm cơ sâu thẳm vời vợi. Một bên tuy có Thiếu Lâm thánh tăng, Võ Đang cao thủ bảo hộ nhưng không ai khám phá được dụng tâm của y. Nếu không có Dương Túc Quan liệu được tiên cơ mà ngăn trở, chỉ sợ Ngũ Định Viễn đã bị đối phương nhẹ nhàng đoạt đi.

Mắt thấy Dương Túc Quan phá giải quỷ kế của Trác Lăng Chiêu. Đám người Vi Tử Tráng Linh Chân nhìn nhau thì cảm thấy hổ thẹn, thầm nghĩ:

- Dương lang trung tuổi còn trẻ mà thận trọng hơn chúng ta nhiều lắm. Nếu không có hãn ra tay chặn đường, trận chiến này thực vô cùng mất mặt.

Lúc trước Dương Túc Quan bị Trác Lăng Chiêu một chiêu chế trụ, trên mặt u ám nhưng lần này nhìn thấu mưu kế của đối phương, coi như cũng thở ra một ngụm oán khí. Linh Chân bị Trác Lăng Chiêu đùa nghịch một hồi thì vô cùng phẫn nộ. Chỉ là đám người Côn Lôn phái đã theo Trác Lăng Chiêu đi xa, không có chỗ phát tiết thì lão đành cúi đầu chửi bới không ngớt.

Qua trận này ác đấu này, hai phe thắng bại thế nào thật rất khó nói. Có điều nổi cảm tức oán hận lại chất thêm một tầng.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Tư lang trung phong lưu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 4: Tư lang trung phong lưu

Hồi 5

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Mắt thấy cường địch đã thối lui, Dương Túc Quan không quản thương tích ôm lấy Ngũ Định Viễn, tay ấn lên người hắn rồi truyền nội lực sang. Tưởng rằng Ngũ Định Viễn sẽ tỉnh lại, nào ngờ lại không hề có phản ứng.

Linh Định thấy thế liền nói:

- Người này thương thế trầm trọng, chi bằng tranh thủ thời gian mang về cứu chữa.

Dương Túc Quan khẽ gật đầu. Khi ôm lấy Ngũ Định Viễn thì trong ngực hắn rơi ra một vật xuống mặt đất. Vi Tử Tráng ở một bên nhanh tay lẹ mắt, nhất thời quơ lấy vật kia.

Mọi người đồng loạt cúi đầu xem, thấy vật kia là một tấm da dê màu trắng chừng dài nửa thước được gọt cực mỏng. Vi Tử Tráng mờ mịt nói:

- Đây là vật gì?

Dương Túc Quan cũng không hiểu chút nào, hai người nhìn nhau kỳ quái.

Liền vào lúc này, chợt nghe một người hít một hơi thật dài rồi đi tới. Vi Tử Tráng quay đầu nhìn lại, thì ra người nọ chính là thượng cấp của bọn hắn, Thiện Mục Hầu Liễu Ngang Thiên đình đình đại danh.

Vi Tử Tráng thấy bộ dáng của lão khác thường, vội hỏi:

- Hầu gia làm sao vậy? Trên tấm da dê này có điều gì cổ quái?

Liễu Ngang Thiên không đáp. Thò tay tiếp nhận tấm da dê, thoáng chốc về mặt bì thống. Nước mắt cuộn cuộn mà xuống, run giọng nói:

- Triều đình được cứu rồi. . . Triều đình được cứu rồi. . .

Mọi người thấy lão đại biến sắc mặt thì đều giật mình kinh ngạc. Dương Túc Quan chưa biết lai lịch thứ này nhưng thấy nó có thể kinh động đến đại quan triều đình cùng võ lâm cao thủ, tất nhiên trọng đại dị thường. Nghĩ đến đây cánh tay đang ôm Ngũ Định Viễn không ngừng run rẩy, một lúc lâu mà vẫn không ngừng.

Mọi người đang muốn mang Ngũ Định Viễn đi, chợt nghe một gã thị vệ kêu lên:

- Nơi này còn có người, chúng ta xử trí như thế nào?

Vi Tử Tráng nhìn lại, thấy một nam tử miệng phun máu tươi, té xỉu trên đất. Vi Tử Tráng nhìn một hồi, đoán không ra thân thế người này thì trầm ngâm nói:

- Cứ mang trở về rồi hãy nói.

Chỉ một lúc sau, đám người liền đem hai người Ngũ Định Viễn Lư Vân về Liễu phủ. Khi trước Lư Vân trúng một chưởng của Trác Lăng Chiêu, thân thể mềm oặt nằm dưới đất. Chỉ là hãn xuất thân hèn mọn, trên người không mang vật quan trọng nên môn nhân Côn Luân mới mặc kệ, để hãn nằm lại giữa đường. Nếu không thì thị vệ của Liễu Ngang Thiên đã không thể đưa hãn đi.

Liễu Ngang Thiên thấy lai lịch của Ngũ Định Viễn bất phàm, liền cho mời đại phu đến thăm bệnh. Đại phu xem bệnh tình, hồi lâu mới nói ngược Ngũ Định Viễn bị trúng kiếm, tổn hại đến phế phổi nhưng chỉ cần điều dưỡng cho tốt sẽ không việc gì, không cần lo lắng. Ngược lại trên lưng Lư Vân đã trúng một chiêu của cao thủ, chỉ sợ rất lâu mới lành.

Liễu Ngang Thiên nghe nói Ngũ Định Viễn không nguy hiểm đến tính mạng thì yên lòng, liền sai người chiếu cố an dưỡng cho hãn.

Ba ngày sau thì Ngũ Định Viễn tỉnh lại, thấy mình nằm trên một giường lớn mềm mại. Trong phòng lại có một số người lạ đang ngó chừng hãn. Ngũ Định Viễn tỉnh táo lại, cả kinh nói:

- Ta. . . Ta đang nơi nào?

Một người mỉm cười, tiến đến cầm tay Ngũ Định Viễn hòa nhã nói:

- Vị huynh đài này không cần kinh hoảng, người hiện đã bình an, sẽ không ai còn có thể động đến người.

Ngũ Định Viễn khó hiểu, ngạc nhiên nói:

- Người. . . Người là ai?

Người kia nói:

- Tại hạ họ Dương tên là Túc Quan. Các hạ là Ngũ bộ đầu ở Tây Lương!

Ngũ Định Viễn thấy đối phương biết mình thì ngạc nhiên, vội hỏi:

- Chính là tại hạ. Là huynh đài ra tay cứu ta sao?

Dương Túc Quan không muốn kể công, chỉ mỉm cười nói:

- Những sự tình này nói sau. Người cứ an tâm dưỡng thương, nơi này là phủ đệ của đương kim Chinh Bắc Đại Đô Đốc, Thiện Mục Hầu Liễu Ngang Thiên, đám người truy sát người tuy hung ác nhưng cũng không dám tới đây làm càn.

Ngũ Định Viễn nghe mình đã thoát hiểm cảnh thì tâm tình chợt thả lỏng, có điều lập tức nhớ ra. Ngày ấy hãn hân mê trong sơn động mất đi tri giác, không biết hiện tại Lữ Vân thế nào? Trong lòng lo lắng, liền vội vàng hỏi:

- Ta. . . Lữ Vân huynh đệ của ta đâu?

Ngũ khí hãn có vẻ hoảng sợ, sợ là Lữ Vân đã bị người sát hại chết không mình bạch.

Dương Túc Quan trầm ngâm nói:

- Lữ Vân là người chạy trốn cùng người?

Ngũ Định Viễn vội la lên:

- Đúng vậy, không biết Lữ huynh đệ hiện đang ở nơi nào?

Dương Túc Quan hỏi một hạ nhân bên cạnh, liền cười nói với Ngũ Định Viễn:

- Ngũ bộ đầu, huynh đệ kia hiện vẫn bình an vô sự, đang dưỡng thương ở biệt viện sau của Liễu Hầu gia, Ngũ huynh cứ tĩnh dưỡng vài ngày, sau này chúng ta sẽ qua thăm hă.

Ngũ Định Viễn gắng gượng đứng dậy, kêu lên:

- Không được, ta nhất định phải đi xem hă thế nào!

Gia đình ở một bên vội ngăn lại. Ngũ Định Viễn vẫn kiên quyết không nghe, nếu không tận mắt thấy Lư Vân mạnh khỏe thì hă không thể an tâm. Mọi người đành phải dìu hă tiến đến xem Lư Vân.

Đám người đưa Ngũ Định Viễn vào một căn phòng, Ngũ Định Viễn nhìn thấy Lư Vân nằm bất động trên giường, cơ mặt co rút. Trong lòng hă kích động, nhớ tới hai người cùng mạo hiểm trải qua đại kiếp nạn sinh tử, nhin không được rơi lệ đầy mặt.

Dương Túc Quan nói:

- Vị huynh đệ kia bị thương nặng nhưng không ảnh hưởng tới tính mạng, Ngũ huynh không cần quá lo lắng.

Ngũ Định Viễn chỉ biết quỳ gối xuống, vừa bái Dương Túc Quan vừa khóc ròng nói:

- Lư huynh đệ chính là sinh tử tri giao của ta. Dương công tử nhất định phải cứu hă!

Dương Túc Quan vội nâng dậy dậy, thở dài:

- Ngũ huynh nói nói gì vậy! Thấy người nghĩa khí sâu nặng như vậy, lòng ta thật sự cảm phục! Đừng nói người đã phân phó, cho dù không thì ta vẫn cho người chăm sóc vị huynh đệ kia thật chu đáo.

Ngũ Định Viễn lau nước mắt rồi đứng lên, hồi tưởng chuyện trước kia thực sự như một cơn ác mộng.

Hai người đi ra bên ngoài, đang nói chuyện thì chợt nghe một người cười ha hả:

- Tốt! Tốt! Ngũ Định Viễn người thân thể cứng rắn, không ngờ đã có thể xuống giường đi lại!

Ngũ Định Viễn nhanh chóng nhìn lạ. Thấy một lão nhân thân cao bảy thước, vẻ mặt đầy hạo nhiên chính khí, cử chỉ uy nghi đang đi về phía này.

Mọi người vội khom người hạ bái:

- Thuộc hạ tham kiến Liễu Hầu gia.

Ngũ Định Viễn đoán người này thân phận rất cao, không biết nên hành lễ thế nào, cuống quýt liền muốn quỳ xuống. Liễu Hầu gia thấy vậy tiến lên đỡ lấy, cười nói:

- Người không cần phải quỳ! Nếu miệng vết thương lại phá ra, không phải thái y sẽ mạng chết lão phu sao!

Nói xong liền nhẹ nhàng đỡ Ngũ Định Viễn lên, xem ra dù lão đã lớn tuổi nhưng lực tay vẫn còn không yếu.

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Ngũ huynh, ta giới thiệu với huynh một người, vị này không phải ai khác, chính là Thiện Mục Hầu Liễu Ngang Thiên Liễu Đại đô đốc.

Ngũ Định Viễn chấn động. Hóa ra lão nhân này quyền cao chức trọng, chính là Chinh Bắc Đại Đô Đốc Liễu Ngang Thiên có thể cùng Giang Sung, Lưu Kính tạo thành thế chân vạc trong triều. Hắn quỳ cũng không được, đứng cũng không vững, chỉ biết há to miệng.

Liễu Ngang Thiên cười nói:

- Không cần giới thiệu nhàm chán nữa, đại phu nói thế nào? Ngũ bộ đầu đã có thể uống rượu hay chưa?

Dương Túc Quan vẫn chưa trả lời, Liễu Ngang Thiên đã lay lay thân hình của Ngũ Định Viễn, cười nói:

- Nhìn người thể cốt cường tráng, chỉ uống mấy chén thì không chết được. Đi, đi, chúng ta uống mấy chén để người nóng người lên!

Nói xong cười to liên tục, xem ra là người mười phần hào sảng.

Ngũ Định Viễn thấy Liễu Ngang Thiên thân thiện với hắn thì trong lòng cảm kích. Nhớ tới mối huyết hải thâm cừu của Yến Lăng tiêu cục thì lệ nóng trào ra, vội quỳ rạp xuống đất khóc ròng:

- Hầu gia, xin ngài thay tiểu nhân chủ trì công đạo, giải khai oan khuất!

Liễu Ngang Thiên vốn đang cười to, thấy thần thái bi phần của hắn thì kinh ngạc, hỏi:

- Chuyện đó ra sao?

Ngũ Định Viễn phủ phục trên mặt đất, đem chuyện toàn gia Yến Lăng tiêu cực bị giết như thế nào. Tề Bá Xuyên bị ám hại chết trong miếu ra sao, rồi sự tình Tri phủ vu oan hãm hại hắn, từng chuyện toàn bộ đều nói ra.

Mọi người nghe xong thì cau mày, thần sắc ngưng trọng. Dương Túc Quan nâng Ngũ Định Viễn đứng dậy, thấp giọng nói:

- Đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đến thư phòng của đại nhân.

Ngũ Định Viễn thấy mọi người quan tâm đến chuyện của hắn, trong lòng cảm động không thôi, lau nước mắt theo vào thư phòng.

Trong thư phòng bày biện đơn giản. Có mấy cái bàn lớn ghế dựa cùng hai cái giá sách, ngoài ra chỉ còn một chiếc cung lớn treo trên tường, lộ rõ bản sắc phóng khoáng của quân nhân. Ba người đi vào trong phòng, Liễu Ngang Thiên liền phân phó với Vi Tử Tráng, lệnh cho hắn dẫn người canh gác bốn phía. Dương Túc Quan ở một bên lập tức đóng cửa, bộ dáng vô cùng ngưng trọng.

Ngũ Định Viễn chưa bao giờ đối diện với đại quan nhất phẩm, tâm thần không khỏi bất định.

Liễu Ngang Thiên thấy tinh thần của hắn bất an, lập tức vỗ vỗ vai hòa nhã nói:

- Người đừng lo lắng, ngồi xuống rồi nói sau.

Nói xong kéo cho Ngũ Định Viễn một chiếc ghế. Ngũ Định Viễn lại càng thêm hoảng sợ, vội vàng khom mình hành lễ rồi mới ngồi xuống.

Sau khi ba người ngồi vào chỗ, Dương Túc Quan liền thấp giọng nói:

- Ngũ bộ đầu, kỳ thật Liễu đại nhân sớm đã rõ ràng lai lịch của người.

Ngũ Định Viễn a một tiếng cả kinh:

- Hóa ra. . . Hóa ra đại nhân đã biết lai lịch của ta!

Dương Túc Quan nhẹ gật đầu nói:

- Ngày ấy chúng ta cứu người trở về. Án Sát Sứ Giang Sung liền phái người đến phủ đòi người, nói người là khâm phạm của triều đình, ăn hối lộ trái vương pháp luật, muốn Liễu Hầu gia lập tức giao người ra. Hầu gia xưa nay giữ gìn chính nghĩa, tất nhiên là không chịu thả người. Giang Sung giận dữ, nói muốn thượng tấu Hoàng Thượng kể tội Hầu gia.

Ngũ Định Viễn cả kinh nói:

- Có sự tình thế này. Vậy. . . vậy nên làm sao cho tốt?

Liễu Ngang Thiên vuốt râu mỉm cười, nói:

- Giang Sung miệng hùm gan sứa, ngoài miệng nói cứng nhưng kỳ thật trong lòng sợ muốn chết. Ngũ bộ đầu không cần lo lắng tiểu tiết này.

Nói xong vỗ nhẹ vai Ngũ Định Viễn trấn an hẳn.

Dương Túc Quan thấy Ngũ Định Viễn vẫn sầu lo, liền nói:

- Đúng là như thế. Giang Sung tuy hung hăng càn quấy nhưng lúc này không dám đụng đến một sợi lông của chúng ta. Ngũ bộ đầu xuất thân bộ khoái, việc này tất nhiên không thoát khỏi mắt người.

Ngũ Định Viễn trầm ngâm một lát, nói:

- Giang Sung không dám ra tay với chúng ta? Cái này....Chẳng lẽ là do tấm da dê kia...?

Liễu Ngang Thiên cười ha hả nói:

- Đúng vậy, chính là tấm da dê kia! Giang Sung hại dân bán nước, không từ bất cứ việc xấu nào. Chỉ là điểm yếu chí mạng của tiểu tử này hiện đã rơi vào tay lão phu. Ngày sau sẽ từ từ chế phục hẳn, không thể động đậy!

Nói xong liền cười dài đắc ý. Dương Túc Quan gật đầu nói:

- Đúng vậy. Lần này Ngũ huynh ngàn dặm xa xôi, đem da dê đưa đến tay Hầu gia, chính là đã chế trụ được gân mạch của gian tặc Giang Sung, từ nay về sau giờ không sợ hắn còn làm ác nữa.

Ngũ Định Viễn vui mừng, hẳn bên ba một hồi chính là muốn mang vật chứng đến nhờ Vương Ninh đại nhân thẩm tra. Nào ngờ nghe nói Vương Ninh đã bị người ám hại. Đang trong lúc tuyệt vọng thì lại gặp được một vị quyền thần khác, Liễu Ngang Thiên. Người này là thủ lĩnh quân nhân trong triều, quyền thế còn hiển hách hơn cả Vương Ninh.

Ngũ Định Viễn mừng rỡ, đang muốn lên tiếng thì thấy thần sắc Liễu Ngang Thiên có điểm khinh mạn, trong lòng lại nhớ tới chuyện Tri Phủ Lương Tri Nghĩa bị người ám sát. Lúc này thấy Liễu Ngang Thiên sơ sẩy như thế, có thể bất hạnh rơi vào đường cũ, lập tức đứng lên nói:

- Hầu gia có chỗ chưa biết, thủ hạ của Giang Sung cao thủ nhiều như mây. Đám cao thủ Côn Luân Sơn đều nghe theo lời hắn. trong chốn võ lâm khó gặp địch thủ. Những người này bản tính tà ác, có chuyện gì mà không làm

được? Hầu gia cần phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng sơ hở để người lợi dụng ra tay!

Liễu Ngang Thiên cười nói:

- Ta xuất thân là người học võ, khác với những quan văn thông qua khảo thi. Nếu không phải trên dùng thiết kích đại đao thì dưới cũng là mãnh tướng như mây, dũng sĩ như mưa. Giang Sung kia tuy nhiều cao thủ nhưng có thể làm gì được ta, Ngũ bộ đầu lo xa quá rồi.

Ngũ Định Viễn còn định lên tiếng thì Dương Túc Quan xen vào:

- Thủ hạ của Giang Sung cao thủ vô số, ám sát mưu hại khắp nơi, đâu đâu cũng nghe thấy điều ác. Ta cũng biết điều này, có điều chẳng lẽ bên Hầu gia không có nhân vật võ lâm sao? Bên cạnh người có một Vi Tử Tráng Vi hộ vệ xuất thân Võ Đang, võ nghệ tinh thông. Hầu gia có hấn bên người thì không lo lắng, không sơ hở chút nào.

Liễu Ngang Thiên cười ha hả, nói:

- Không cần nói đến người khác! Chỉ cần có hiền điệt là tốt rồi. Người xuất thân tiến sĩ, giữ chức binh bộ tư lang trung, lại còn báai cao tăng Thiếu Lâm làm thầy, học được một thân võ nghệ. Văn võ toàn tài, đương triều không có người thứ hai. Có người ở bên lão phu, dù cường đạo siêu quần đến mấy cũng không sợ.

Ngũ Định Viễn không ngờ Dương Túc Quan xuất thân tiến sĩ, chính là đại quan triều đình, liền quỳ gối nói:

- Thảo dân Ngũ Định Viễn báai kiến Dương đại nhân, vừa rồi lời lẽ có điều đắc tội, kính xin Dương đại nhân trách phạt!

Dương Túc Quan nói:

- Ngũ huynh sao lại nói vậy. Ngày sau mọi người cùng là quan trong triều, chẳng phải là ngang hàng sao?

Ngũ Định Viễn kỳ lạ trong lòng, hỏi:

- Cùng làm quan? Định Viễn không hiểu ý của đại nhân?

Dương Túc Quan cười nói:

- Ngũ huynh, Liễu đại nhân đã gửi công văn đến Binh bộ, giới thiệu người xuất thân võ giả, đảm nhận chức Trục Lệ (1) Chinh bắc kiểm giáo Chế sứ.

Ngũ Định Viễn chấn động toàn thân, cả kinh nói:

- Trục Lệ Chế sứ . . . Đây chính là quan cửu phẩm a!

Ngũ Định Viễn trước là Bộ đầu địa phương, biên chế tại triều đình là "Bất nhập lưu". Chỉ có lương bổng mà không theo phẩm cấp, bây giờ trở thành chế sứ thì đã thăng liền mười bảy mươi tám cấp, có thể so sánh với Tri huyện.

Dương Túc Quan cười nói:

- Tương lai chúng ta muốn lật đổ Giang Sung trọng chấn triều cương, tất cả manh mối đều ở trên tấm da dê kia. Ngũ huynh lần này lập đại công, Hầu gia đương nhiên không bạc đãi người.

Ngũ Định Viễn ngây người nửa ngày, nhớ tới bản thân đang bị truy nã thì than một tiếng, lắc đầu nói:

- Lương Châu Tri phủ Lục Thanh chính đã phát ra công văn truy nã, xem ta là đạo tặc. Tiểu nhân là người mang tội, đại nhân sao lại tiến cử ta làm quan?

Liễu Ngang Thiên cười hắc hắc, nói:

- Nói đến chỗ này, chính là chuyện trong cửa quan a! Người ngầm nghĩ đi, trong tay lão phu nắm giữ điểm yếu của Giang Sung. Nếu ta gửi nó đến Hình bộ, Giang Sung còn sức xen vào chuyện này sao?

Nhìn thấy một hồi vất vả bôn ba, cuối cùng đã thành như nguyện. Trong lòng Ngũ Định Viễn kích động, nước mắt chỉ chực trào ra.

Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Giang Sung vì che dấu tội chứng bán nước, không tiếc tàn sát bách tính, hãm hại đại thần, có thể nói nhân thần cộng phẫn. Có điều người này rất狡 hoạt, mặc dù chúng ta đã có tấm da dê nhưng vẫn phải cẩn thận điều tra, ngày sau mới có thể định tội hắn. Việc này còn phải chuẩn bị tốt một phen.

Dương Túc Quan nghe xong, liền gật đầu đồng ý.

Ngũ Định Viễn rơi lệ nói:

- Hầu gia, thảo dân thật hổ thẹn, là bộ đầu Tây Lương mà lại vô năng không thể giúp bá tánh thoát khỏi thống khổ. Mặc cho Giang Sung sát hại toàn gia Yến Lăng tiêu cực, việc này quả thật là mối hận nhất trong đời tiểu nhân. Đến nay nửa đêm đi ngủ vẫn còn hồi tưởng, không thể an tâm nhắm mắt. Tiểu nhân xin ngài chủ trì công đạo, đem đám hung đồ ra công lý. Nếu có gì sai bảo, dù bôn ba ngàn dặm thì Hầu gia chỉ cần phân phó một câu.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Định Viễn hiền điệt chớ ưu phiền. Người cứ ở kinh thành dưỡng thương cho tốt. Đợi mấy tháng nữa khi Giang Sung lời lỏng phòng bị, lúc đó chúng ta sẽ hành động.

Ngũ Định Viễn gật đầu, đột nhiên nhớ tới Dương Túc Quan xuất thân Thiếu Lâm, vội hỏi:

- Dương đại nhân, vừa rồi Liễu Hầu gia nói ngài là môn nhân Thiếu Lâm. Ta có việc này muốn báo, kính xin chuyển lời tới phương trượng Thiếu Lâm.

Dương Túc Quan nhìn sắc mặt mà đoán ý nghĩ, dĩ nhiên hiểu lời Ngũ Định Viễn, lập tức thở dài một hơi:

- Ngũ huynh nói là sự tình Linh Âm sư huynh đã bị bắt chăng?

Ngũ Định Viễn nắm tay thành quyền, cắn răng nói:

- Ngày ấy vì cứu ta, Linh Âm đại sư không tiếc thân quyết chiến cùng Trác Lăng Chiêu, đến nỗi bị thương bị bắt. Ta....ta rất lo lắng cho an nguy của người, không biết Thiếu Lâm tự đã cứu được người ra chưa?

Dương Túc Quan thở dài, nói:

- Hiện nay trên dưới trong tự đang tranh luận không ngừng, tất cả đều phiền não vì thế sự. Có người chủ chiến, trực tiếp đánh giết đến tận Côn Luân Sơn, có người lại hi vọng theo công đạo giang hồ. Chỉ cần Trác chương môn giao ra hung thủ sát hại toàn gia Yến Lăng tiêu cực, song phương sẽ bỏ qua. Đến nay chúng còn đang phân vân chưa quyết. Phương trượng đã mấy

lần đưa tin cho Trác chương môn, thỉnh hẩn thả Linh Âm sư huynh nhưng đối phương vẫn bỏ mặc, thái độ còn rất ngang ngược.

Ngũ Định Viễn cả kinh nói:

- Những tặc tử này thật cuồng vọng, chẳng phải Linh Âm đại sư sẽ gặp nguy hay sao?

Dương Túc Quan mỉm cười, nói:

- Không cần lo ngại điều này. Trác chương môn tuy ngang ngược nhưng thanh danh Thiếu Lâm đã có ngàn năm. Hẩn sẽ không dám tùy ý gia hại môn nhân bốn phái. Tin tưởng trong thời gian ngắn, Linh Âm sư huynh sẽ không nguy hại đến tánh mạng.

Hẩn sợ Ngũ Định Viễn lo lắng, liền không nói chuyện đã giao thủ cùng Trác Lăng Chiêu, lúc này chỉ thông báo qua một tiếng.

Ngũ Định Viễn gật đầu nói:

- Linh Âm đại sư vì ta mà bị bắt, ngày sau nếu cần tại hạ làm việc gì, kính xin Dương đại nhân phân phó một tiếng, ta nhất định sẽ tận lực.

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Trừ bạo giúp yếu chính là việc nghĩa nên làm, đã là đệ tử Thiếu Lâm thì càng phải như thế. Ngũ huynh không cần khách khí.

Ngũ Định Viễn nhắm hai mắt nói khẽ:

- Chỉ mong Linh Âm đại sư sớm ngày trở về, ngộ nhờ có chuyện gì thì ta đã hại người.

Nói xong lắc đầu liên tục, thở dài không thôi.

Từ đó về sau, Ngũ Định Viễn liền ở tại phủ trạch của Liễu Ngang Thiên. Khi có công văn triều đình đưa xuống, hắn liền đi nhậm chức, tiếp nhận trách nhiệm Trực Lệ Chế sứ. Còn tấm da dê kia giao cho Liễu Ngang Thiên, với năng lực của Chinh Bắc Đại đô đốc, dù muốn cũng không có người dám tới cướp đoạt.

Chú:

(1) Trực Lệ: là một khu vực hành chính ở Trung Quốc, tồn tại từ thời nhà Minh đến khi bị giải thể vào năm 1928.

Trực Lệ nghĩa là "trực thuộc thẳng" và biểu thị cho vùng đất nằm dưới quyền kiểm soát trực tiếp của triều đình trung ương Trung Hoa. Trực Lệ được thành lập từ thời nhà Minh, vào thời điểm kinh đô còn nằm ở Nam Kinh dọc Trường Giang. Năm 1403, Minh Thành Tổ dời đô về Bắc Bình (sau đó đổi tên thành Bắc Kinh).[1] Khu vực Bắc Trực Lệ, giản xưng là "Bắc Trực" bao gồm lãnh thổ đại bộ phận tỉnh Hà Bắc và một phần nhỏ các tỉnh Hà Nam (Trung Quốc), Sơn Đông, cùng Bắc Kinh và Thiên Tân ngày nay. Ngược lại, khu vực quanh Nam Kinh được gọi là Nam trực Lệ, giản xưng là "Nam Trực" bao gồm Thượng Hải, Giang Tô và An Huy hiện nay.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 5: Quý phủ thượng thư

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 5: Quý phủ thượng thư

Hồi 1

Người dịch: Trầm Phong

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Lại nói Lữ Vân ngất xỉu trên mặt đất, không biết bao lâu thì mơ màng có người di chuyển thân thể hẳn. Dường như có ai đó đang nói cười trách móc nhưng không nghe rõ. Nghĩ rằng bản thân chết rồi coi như chấm dứt cuộc đời bi thảm, Lữ Vân đột nhiên lại có cảm giác an tường.

Mê man không biết bao lâu, một hôm nọ Lữ Vân tỉnh lại. Hắn cố gắng ngẩng đầu, thấy mình đang nằm trên một chiếc giường. Mọi thứ mơ hồ tựa quay về nơi Cổ gia Dương Châu, lại tựa như về quê cũ Duy Huyện Sơn Đông, một mối chẳng phân biệt được phương hướng rồi lại mơ màng thiếp đi.

Thêm vài ngày trôi qua, Lữ Vân cảm thấy vừa đói vừa khát. Mở mắt ra đã thấy ánh dương chói lòa xuyên qua khe cửa làm căn phòng sáng rực. Hắn

thầm nghĩ “Rốt cục ta đang ở đâu? Ngũ huynh ở nơi nào? Người khác đi đâu rồi?”

Đầu óc mê muội thực khó suy nghĩ, bụng đói lại kêu gào thúc giục hẳn ngồi dậy đi tìm đồ ăn. Mặc kệ bản thân đang ở đâu, hẳn xoa xoa ngực rồi lững thững bước ra cửa.

Chậm rãi đẩy cửa phòng, lọt vào tầm mắt là khung cảnh trong một biệt viện rất lớn. Tuyết phủ trắng xóa cây cối cảnh vật, ánh dương phản trên tầng băng làm cảnh sắc trong viện càng thêm óng ánh trắng bạc. Lữ Vân thầm cả kinh, lúc hẳn trọng thương qua mới tết Trung thu chưa lâu, sao giờ đã rét như cắt thế này? Hẳn không biết mê man đã bao lâu, càng không rõ tung tích Ngũ Định Viễn, liền muốn tìm người hỏi thăm.

Lữ Vân ngẩng đầu nhìn lại. Phía trước có một dãy hành lang rất dài thông tới một sảnh đường. Phủ đệ to lớn này chắc chắn là chốn cao sang. Chẳng rõ của quan lại quyền quý nơi nào. Vừa nghĩ đến đây thì một ý niệm hiện lên:

“Hay là...Chẳng lẽ là Cố bá bá cứu ta, ta cùng Ngũ huynh đều ở Cố gia sao?”

Nghĩ vậy thoáng lại nhớ tới Cố tiểu thư, cảm xúc trong lòng hẳn xốn xang, bất giác mi mắt đỏ lên. Hai chân run run nhưng gắng gượng đi về phía trước.

Đi được mấy bước thì nghe tiếng trò chuyện huyền ảo truyền tới. Lữ Vân nghĩ tới thân ảnh Cố Thiên Hề sắp hiện ra trước mắt thì vừa nóng lòng vừa vui sướng. Cố sức bước qua hành lang quanh co đi vào sảnh đường.

Bước vào thì thấy mấy nam tử đang ngồi túm tụm nói chuyện, nhìn lạ mặt không rõ ai là ai. Mấy người cùng ngẩng đầu nhìn hẳn với vẻ kinh ngạc. Lữ

Vân vô cùng thất vọng khi biết đã đoán lầm. Chợt cảm thấy khó chịu, nơi ngực lại đau nhức khiến khí lực mất đi, liền ngã lăn ra đất.

Khi tỉnh lại đã thấy Ngũ Định Viễn ngồi bên cạnh với vẻ mặt tràn ngập sự cảm kích, mỉm cười cầm tay hắn:

- Lữ huynh đệ, người tỉnh rồi!

Lữ Vân thấy sắc mặt Ngũ Định Viễn hồng hào không còn trọng thương thì mừng rỡ, gắng gượng nói:

- Ngũ huynh... Huynh...huynh đã khỏe lại rồi!

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Thiên lão có mắt, cuối cùng hai ta đã thoát được.

Giọng nói mang theo tiếng nấc:

- Lữ huynh đệ...người vì tại hạ mà không quan màng sinh tử bản thân, Ngũ Định Viễn ta làm sao báo đáp...

Lữ Vân vội gượng dậy nói:

- Cứu người lúc hoạn nạn chính là trách nhiệm của người đọc sách, cần gì báo đáp hay không? Ngũ huynh quá khách khí rồi.

Ngũ Định Viễn ho khan một tiếng, đỡ lấy vai Lữ Vân để hắn nằm xuống, nói:

- Ngũ mỗ tung hoành khắp Tây Lương, xưa nay nào có thiếu nợ nhân tình của ai bao giờ? Ngày ấy nhờ Lữ huynh đệ dùng tính mạng giúp ta gặp được

Liễu đại nhân, nếu không ta sớm đã mất mạng. Lữ huynh đệ, phần nhân tình này quả thực ca ca không biết lấy gì báo đáp.

Lữ Vân nghe ba chữ Liễu đại nhân, nhớ tới đám quan binh trước lúc hôn mê ngày ấy, liền ngắt lời hỏi:

- Ngũ huynh, người vừa nói đến Liễu đại nhân? Có phải là Liễu Ngang Thiên chăng?

Ngũ Định Viễn vội cúi người, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói:

- Lỗ huynh đệ nói chuyện cẩn thận một chút, không thể gọi tục danh của đại nhân được.

Lỗ Vân gật đầu hiểu ý, nói:

- Chỗ này là phủ trạch của lão?

Ngũ Định Viễn nói:

- Huynh đệ đoán không sai, đây là dinh thự của Liễu đại nhân.

Lữ Vân ậm ừ một tiếng, biết nơi này không phải là phủ trạch Cố gia thì trong lòng chợt thấy thất vọng. Hắn thầm than nhẹ một tiếng, cảm thấy cơn đói cồn cào thì nói:

- Ngũ huynh, ta đói bụng quá, có cái gì ăn được không?

- Ngũ Định Viễn cười ha hả, nói:

- Đương nhiên là có, chỉ có điều không bằng mì do huynh đệ nấu thôi.

Hai người nhìn nhau cười to. Ngày ấy Ngũ Định Viễn tới ăn tô mì mà nhặt lại được một mạng, phải nói thực rất may mắn. Hai người nhìn nhau, cùng có cảm giác như đã qua một kiếp người.

Từ đó thương thế của Lư Vân biến chuyển ngày một tốt đẹp, không đến nửa tháng đã có thể rời giường đi lại được. Căn cơ nội công của hắn rất tốt, nếu là thường nhân, trúng một chưởng long trời lở đất của Trác Lăng Chiêu thì sớm đã tận số.

Ngũ Định Viễn cảm kích ân cứu mạng, cứ cách mấy ngày lại tới thăm hắn một lần, mỗi khi đem dược liệu quý tẩm bổ cho hắn.

Lư Vân thấy Ngũ Định Viễn ý chí hăng hái, đoán rằng hắn được Liễu Ngang Thiên trọng dụng, trong tâm cũng cao hứng dùm người huynh đệ tri giao này.

Một ngày ánh dương rực rỡ, tiết trời rất tốt. Ngũ Định Viễn vui vẻ chạy đến nói:

- Huynh đệ, hôm nay ta mang người đi gặp một người quan trọng.

Lư Vân xem mặt mà hiểu ý, cười nói:

- Ngũ huynh cao hứng như vậy, có phải là đi gặp Liễu đại nhân?

Ngũ Định Viễn cười ha hả, vỗ nhẹ cánh tay Lư Vân mà cười nói:

- Huynh đệ quả nhiên thông minh, trước nay Liễu đại nhân không so đo xuất thân, huynh đệ muốn ở kinh thành làm quan cũng không phải chuyện khó.

Lư Vân nghĩ mình vẫn là đào phạm, sao có được công danh gì? Có điều lúc này không tiện nói rõ, đành chối từ:

- Ngũ huynh, tính tình của tiểu đệ thô sơ, há có thể ứng phó được trường diện lớn như vậy? Thôi không nên gặp Liễu đại nhân là hơn.

Ngũ Định Viễn một mực lắc đầu nói:

- Lư huynh đệ, người vốn là người đọc sách, nên góp sức cho triều đình. Đệ nghe đại ca đi gặp Liễu đại nhân một lần, chỉ có lợi mà vô hại.

Ngũ Định Viễn nửa cường bách nửa dỗ ngọt. Lư Vân không từ chối được ý tốt của hắn. Bệnh nặng mới khỏi, Lư Vân liền thay một bộ trang phục mới, rửa mặt chỉnh trang một chút liền lộ ra khí chất hào hùng. Ngũ Định Viễn thấy thế lớn tiếng khen:

- Phong thái của huynh đệ như ngọc, người chinh tề như vậy tất được Liễu đại nhân yêu thích!

Nói xong hắn giúp Lư Vân đeo đai lưng, đối đãi giống như thân huynh đệ.

Lúc này Lư Vân đang dưỡng bệnh trong Liễu phủ, Ngũ Định Viễn liền dẫn hắn tới đại sảnh. Tới cửa phòng, Lư Vân nhìn qua thì thấy có mấy chục mười người đã ngồi giữa sảnh. Người thì mang giày da trang phục quân binh, kẻ thì mang áo bào rộng được thắt đai, đều là thủ hạ của Liễu Ngang Thiên. Đám người trò chuyện vui vẻ, hắn là đang rất cao hứng.

Lư Vân đang quan sát thì Ngũ Định Viễn đã kéo hắn lại, thấp giọng nói:

- Chúng ta chớ kinh động những lão quân gia này, từ bên cạnh mà vào thôi.

Không đợi Lư Vân đáp ứng, liền thò tay kéo hắn lách từ cửa hông đi vào.

Vừa vào phòng liền nghe một người cười ha hả, lớn tiếng kêu:

- Ngũ chế sứ, hôm nay khí sắc rất tốt!

Mọi người nghe thì đồng loạt quay lại nhìn về hai người. Ngũ Định Viễn cười ha hả, ôm quyền vái chào thập phương, nói:

- Không dám kinh động các vị đại nhân, Định Viễn ở đây xin thỉnh an chư vị.

Lư Vân nghe người nọ gọi Ngũ Định Viễn là Chế sứ, không khỏi cả kinh nhìn hẩn nói:

- Ngũ huynh, người đã...

Ngũ Định Viễn mỉm cười, thấp giọng nói:

- Nhờ có Liễu đại nhân ban ân, đã trả lại sự trong sạch cho ta, lại tiến cử trên triều đình, đề bạt ta làm Trực Lệ Chỉnh bắc Kiểm giáo Chế sứ.

Lư Vân lắp bắp kinh hãi, liền chấp tay vái:

- Chúc mừng ngũ huynh. cuối cùng đã qua cơn bã cực tới hồi thái lai.

Ngũ Định Viễn cười ha hả, ghé tai Lư Vân nói:

- Lư huynh đệ hôm nay biểu hiện tốt một chút, Liễu đại nhân tuyệt đối sẽ không bạc đãi đệ.

Lư Vân nhớ tới oan ức của mình, chỉ khẽ cười khổ mà không có ý kiến gì.

Lúc này nghe gia đình cất cao giọng:

- Chỉnh Bắc Đạ Đô Đốc Liễu Hầu gia đến!

Mọi người vội đứng dậy. Chỉ thấy một người dung mạo như ngọc, tướng mạo tuấn mỹ, thần sắc uy nghiêm đi vào. Lư Vân sững sờ, không hiểu sao Liễu Ngang Thiên lại trẻ tuổi tuấn mỹ như vậy. Ngũ Định Viễn thấp giọng nói:

- Vị này là đệ nhất ái tướng của Liễu đại nhân, là Dương Túc Quan Dương đại nhân văn võ toàn tài, là nhân vật nhất đẳng ở kinh sư.

Lư Vân nghe nhân phẩm Dương đại nhân này như thế, trong tâm không dám có điều trề nải. Hai người đang nói chuyện thì một lão nhân mặt đầy chính khí đi ra, chính là Thiện Mục Hầu Liễu Ngang Thiên.

Mọi người cùng hành lễ nói:

- Bái kiến Liễu đại nhân!

Liễu Ngang Thiên khoát khoát tay, mọi người lục tục ngồi xuống theo ngôi thứ. Ngũ Định Viễn thân là Chế sứ cũng có chỗ ngồi. Lư Vân thấy mọi người trong sảnh dựa vào tôn ti ngồi hết chỗ. Hắn lơ đãng đứng sau Ngũ Định Viễn, lắng lắng nghe.

Liễu Ngang Thiên thấy mọi người ngồi ngay ngắn ổn định, liền ho một tiếng nói:

- Hôm nay lão phu mời chư vị đến đây, chính là để thương nghị tình thế chỉnh Bắc, chư vị có cao kiến gì cứ thương nghị, không phải khách khí.

Ngũ Định Viễn xoay đầu lại, nói khẽ với Lư Vân:

- Lúc này bộ tộc Ngõa Lạt đang lớn mạnh, triều đình liên tục điều động binh mã trong mấy năm, chỉ sợ năm nay còn phải tiếp viện. Vì thế Liễu đại nhân mời các tướng lãnh họp mặt thương nghị.

Lư Vân gật đầu im lặng.

Chúng nhân người trước kẻ sau tranh luận tình thế trước mắt. Có phái chủ trương tiếp viện, phái chủ trương nghị hòa để không tốn nhiều tiền bạc nhân mạng. Lư Vân không rõ quân tình nên không ý kiến gì. Dương Túc Quan cùng Liễu Ngang Thiên liên tục châu đầu ghé tai, đủ thấy địa vị phi phàm và có phần được sủng ái của vị công tử này.

Chợt nghe có người nói:

- Chư vị nghe ta nói một lời. Hiện biên cảnh phía Bắc là do tiên phong của Tổng binh Tả Tòng Nghĩa là Trần Trọng Hải trấn thủ. Về tình thế hiện tại thế nào, chỉ sợ đa số mọi người chưa ra chiến trường nên chưa rõ tường tận. Nơi này có một bức địa đồ Bắc cảnh, chư vị tham tường rồi mới định luận.

Nói xong liền lấy một tấm địa đồ treo lên tường.

Người nọ chỉ vào một chỗ gò núi, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Nơi này là là Ứng Dương Sơn, trên núi cao có thể nhìn xuống bốn mặt, dựa vào địa thế hiểm yếu có thể thủ, sau núi lại có khe suối nhỏ có thể lấy nước, lại ở gần nên dễ dàng cho việc phòng vệ. Băng vào ngọn núi hiểm trở này, lại bày ra công sự, có thể nói trong mấy tháng nữa đám Thát Tử không dám động vọng. Chỉ là binh lính chưa đủ, nếu quân địch tấn công sợ là sẽ gây khó khăn. Nếu như triều đình tiếp viện ba vạn quân bộ. Có thể này như tường đồng vách sắt, là bức bình phong che chắn cho kinh sư dài lâu.

Chúng tướng thấy bố trí ảo diệu như thế đều gật đầu thầm khen.

Riêng bản thân Lư Vân thì cảm thấy nhàm chán, quan sát địa đồ kia thì thấy rất hoạt kê, nhìn không được cười khúc khích. Lúc này mọi người trên thính đường đang im lặng chờ giải thích, nghe tiếng cười liền quay đầu lại. Ngũ Định Viễn đang ngồi yên ổn, thấy Lư Vân cười như thế liền sợ đến tái tim can. Hắn thấy ánh mắt mọi người có điểm trách cứ, liền xấu hổ áy náy nói:

- Vị huynh đệ của ta đang cảm mạo nên vô ý hắt hơi một cái, đã đắc tội chư vị, đắc tội!

Người đưa ra địa đồ kia tên là Thạch Bằng, chức quan Trung Lang tướng. Bất ngờ bị một tên vô danh tiểu tốt cười mỉa thì sao nuốt xuống được cơn tức, lúc này cả giận nói:

- Cảm mạo hắt hơi cái gì, rõ ràng là cười giễu cợt! Rốt cuộc là cười cái gì đây!

Sắc mặt Ngũ Định Viễn biến sắc, vội hỏi:

- Thạch đại nhân trách tội, huynh đệ hãy xin lỗi.

Nói rồi khẽ đẩy Lư Vân, ý bảo hắn xin lỗi cho xong. Lư Vân mỉm cười nói:

- Thạch đại nhân, tại hạ vô cùng ngu dốt, tự tiện bật cười kính mong đại nhân thứ tội.

Thạch Bằng thấy hắn không hề có thành ý thì giận lắm. Có điều không biết lai lịch của người này, xem bộ dáng cũng không tầm thường. Nếu là đệ tử của gia tộc quyền quý thì không nên đắc tội. Lập tức hừ một tiếng, nói với Ngũ Định Viễn:

- Ngũ Chế sứ, người nhậm chức tại Trục Lệ cũng đã hơn tháng. Chúng ta thảo luận quân cơ đại sự, trước giờ đều không cho phép người ngoài tham gia. Thứ cho ta mắt kém, không biết vị công tử này có lai lịch như thế nào!

Ngũ Định Viễn vội hỏi:

- Hồi bẩm Thạch đại nhân, vị bằng hữu này của ta tên là Lư Vân, là sinh tử tri giao cùng tại hạ.

Thạch Bằng nói:

-Ồ! Thì ra là sinh tử tri giao, ta tưởng là dựa vào ai chứ. Lư công tử, người hiện ở chỗ nào, đang giữ quan tước gì?

Lư Vân nghe đối phương nói giọng khinh miệt, không tức giận mà thản nhiên nói:

- Tại hạ chỉ là kẻ bán mì rong ruổi. Thạch đại nhân có gì trách cứ xin nói thẳng.

Thạch Bằng nghe xong càng nổi giận nói:

-Ồ, một tên tiểu nhị bán mì còn ở chỗ này ba hoa, người có tư cách sao. Ngũ Định Viễn, người nói ta nghe xem.

Ngũ Định Viễn đại kinh thất sắc, muốn chuyện tốt mà không ngờ lại thành một hồi như vậy, lập tức liên tục bồi tội.

Mọi người đang im lặng, nghe những lời nói nặng của Thạch Bằng đều nhúu mày. Chỉ có một người nói xen vào:

- Thạch đại nhân, Ngũ Chế sứ mới nhận chức, còn chưa rõ hết đạo lý quan trường. Cho dù thuộc hạ của hãn có điểm đắc tội, ngài cũng nên bao dung một chút!

Mọi người nghe người này kiến giải rất chí lý, lời nói lại đầy uy nghi. Quay đầu nhìn thì thấy người nọ bộ dáng như cây ngọc trước gió, thì ra là thủ hạ của Hầu gia, Dương Túc Quan Dương lang trung.

Thạch Bằng thấy Dương Túc Quan ra mặt thì không tiện gây khó dễ cho Ngũ Định Viễn, chỉ vào Lữ Vân mắng:

- Tên bán mì! Bức địa đồ ta có gì sai! Người thành thật nói ra, nếu không ra đao của ta sẽ nhuộm máu người đó!

Lữ Vân thấy Thạch Bằng nói chuyện ngang ngược thì ngạo khí bùng lên, thầm nghĩ:

“Lữ Vân ta không phải cầu làm quan mà đến, người há có thể làm nhục ta!”

Cho dù vì Ngũ Định Viễn vào sinh ra tử nhưng hãn cũng không muốn nhận nhân tình này, lập tức cao giọng:

- Thạch đại nhân, nếu thật độ lượng nghe ta một lời, ta cũng không khách sáo. Theo như trận thế người nói. Nếu trong ba tháng không bị người ta công phá, cái đầu của Lữ Vân ta xin gửi lại cho người.

Mọi người nghe Lữ Vân nói vậy tất cả đều giật mình, ghé tai nhau to nhỏ tìm hiểu lai lịch của hãn. Hai hàng chân mày của Liễu Ngang Thiên chau lại, nói:

- Người trẻ tuổi nông cuồng kia, người hãy nói đạo lý xem.

Lư Vân đi đến cạnh địa đồ, chỉ vào trận hình của Tả Tông Nghĩa nói:

- Tại hạ dù chưa thân chinh chiến trường, nhưng lập trại trên núi, tuy chỗ cao hiểm yếu dễ thủ khó công, kỳ thật quân lính di chuyển khó khăn, làm tăng thêm gian khổ mà thôi. Nếu thật xảy ra chiến sự, địa hình trên núi xuất nhập không tiện, làm sao có thể cơ động quân mã?

Hắn thấy mọi người nhao nhao gật đầu, lại nói:

- Lập trại trong núi, nhìn qua thì tưởng bên địch khó công, kỳ thực là bên mình khó thủ. Nếu ta đến công, chỉ cần dùng hỏa công mà đốt. Lửa lớn lan lên núi, ta lại chặn đường xuống núi, không đến mười ngày toàn quân của Tả đại nhân sẽ bị diệt.

Thạch Bằng cả giận nói:

- Nói hươu nói vượn. Hỏa công? Tả đại nhân đã sớm phòng bị, người không thấy hắn lập trại bên dòng suối sao?

Lư Vân cười to nói:

- Dựa vào khe nước lập trại, nhìn thì lấy nước dễ dàng nhưng kỳ thật là sai lầm lớn. Nếu ta giữ nước nhiều ngày. Đợi khi xuân đến tuyết tan, một lần đem lũ xả xuống, bên kia lại dùng hỏa công, Tướng quân thấy thế nào? Nếu không, ta lại cắt đứt thượng nguồn, làm cho quân mã trên núi khát nước mệt mỏi, rồi lại giữ nghiêm con đường xuống núi. Tướng quân lại thấy thế nào?

Thạch Bằng giận dữ nói:

- Nói láo! Nói láo!

Nhất thời không lựa được từ nào để tranh biện. Chúng tướng quan sát đều im lặng. Liễu Ngang Thiên khẽ than một tiếng. Hai hàng chân mày nhíu lại, thật lâu không nói lời nào. Nhất thời đại sảnh tĩnh lặng khiến người hoảng sợ.

Thật lâu sau, Liễu Ngang Thiên khoát tay nói:

- Được rồi, lúc này không còn sớm! Thịnh chư vị đến trong phủ dùng cơm.

Chư tướng nhất tề hưởng ứng. Liễu Ngang Thiên nhìn về phía Ngũ Định Viễn, cao giọng nói:

- Định Viễn người tới đây một chút, ta có mấy câu muốn nói với người.

Ngũ Định Viễn hoảng sợ đáp ứng, nháy mắt về phía Lư Vân rồi cùng Liễu Ngang Thiên tiến vào thư phòng.

Chúng tướng đi vào nội sảnh, đại sảnh trống rỗng chỉ còn một mình Lư Vân. Đây là thời điểm giao mùa đầu đông, trong ánh đèn sáng rực càng cảm thấy tịch mịch.

Lư Vân lặng lẽ đứng một hồi, Liễu phủ lại không cho một người đến mời. Lư Vân trải qua vô số hoạn nạn, tự biết là lòng người như thế nào. Lập tức cười khổ một tiếng, thầm nghĩ:

- Lư Vân a Lư Vân, sao người lại há mồm nói nhiều, đây không phải là đặc tội với người ta sao?

Nghĩ đến cá tính bốc đồng, đã nói mấy câu đặc tội với rất nhiều võ quan. Chỉ sợ làm cho Ngũ Định Viễn khó xử, sẽ bị người tẩy chay trên quan lộ.

Lư Vân một mình đứng trong đại sảnh, nghe tiếng mọi người uống rượu đàm tiếu xa xa, oanh ầm không ngừng truyền đến khiến tâm tình trở nên lạnh lẽo. Hắn đi ra nội viện, ngẩng đầu nhìn sao trời. Không hiểu sao trong đầu chợt thấy trống trải, không ngờ nước mắt chảy ra.

Lư Vân thở dài trầm nghĩ:

- Ta đang bị sao thế này? Có thể còn sống sót, vậy không phải tốt rồi sao?

Hắn lau nước mắt, phát giác bụng đã đói thì đưa tay sờ lên đai lưng. May là trong túi tiền có chút bạc vụn. Xem ra Ngũ Đình Viễn rất chăm lo, đã sớm chu toàn tiền bạc để hắn sử dụng. Lư Vân mỉm cười, đang muốn quay người rời đi thì lại nghĩ tới Ngũ Đình Viễn. Hai người cùng chung hoạn nạn sinh tử, không phải chuyện đùa, liền trở lại sảnh đợi hắn ra rồi tính.

Qua gần nửa canh giờ, Ngũ Đình Viễn mới đi ra. thấy Lư Vân đứng đơn độc ở sảnh thì ngạc nhiên nói:

- Sao vậy? Không có người mời đến Lư huynh đệ dùng bữa?

Lư Vân mỉm cười, nói:

- Ngũ huynh, đừng nói những lời này, ta nên đi thôi.

Ngũ Đình Viễn gật đầu nói:

- Hóa ra Lư huynh đệ là đói bụng. Cũng tốt, làm đại ca mời khách, chúng ta ra phố uống rượu.

Lư Vân lắc đầu, nói:

- Ngũ huynh, hai ta hữu duyên trải qua một hồi hoạn nạn. Hiện nay huynh đã bình an chu toàn. Lô mỗ cũng đã xong tâm sự, liền xin cáo từ.

Nói xong chấp tay muốn đi ra ngoài cửa.

Ngũ Định Viễn chấn động. Không ngờ hần nói như vậy, nhất thời khẩn trương kéo mạnh cánh tay Lữ Vân vào trong nội viện, nói nhỏ:

- Lữ huynh đệ, sao đệ lại nói như vậy! Hần là trách ca ca đối đãi không tốt?

Lữ Vân cười nói:

- Ngũ huynh tri giao cùng ta, chung qua hoạn nạn, ta há có thể chê huynh?

Vẻ mặt Ngũ Định Viễn khổ sở, không biết mở miệng thế nào. Qua thật lâu mới nói:

- Huynh đệ ta đã là người một nhà, hôm nay ca ca có mấy lời muốn nói rõ với đệ.

Lữ Vân gật đầu, thản nhiên nói:

- Ngũ huynh, có chuyện gì cứ nói.

Ngũ Định Viễn thở dài một hơi, nói:

- Lữ huynh đệ, hôm nay người đã khiến Thạch đại nhân tiến thoái lưỡng nan. Liễu Hầu gia rất không cao hứng. Người nói người tài cao ngạo thế, trừ phi thay đổi đối nhân xử thế, tự giải quyết cho tốt, nếu không sẽ không dùng người. Lữ huynh đệ, đạo làm quan quý ở hòa khí. Không phải ca ca trách người, nhưng người. . . Người cần gì phải làm nhiều người khó xử như vậy?

Lư Vân ngửa mặt lên nhìn trời khẽ cười, nói:

- Ngũ huynh dạy rất phải, Lư Vân sẽ tự kiểm điểm. Nhưng Lư Vân nay đã gần ba mươi mà không thể không tử, một đời cô độc. Nếu được nghe những lời này của Ngũ huynh từ chục năm trước thì đã tốt, giờ thấy đã muộn.

Ngũ Định Viễn thấy vẻ chán nản của hân thì buồn rầu lắc đầu nói:

- Bất kể thế nào, ta nói thì nhất định sẽ làm được. Đệ có ân cứu mạng ta, ta sao có thể đệ đi bán mì được. Đi! Ta mời đệ uống một trận!

Nói xong liền mạnh mẽ kéo Lư Vân đi uống rượu.

Hai người đến một tửu điểm nhỏ. Ngũ Định Viễn gọi một cân Bạch Can, vài đĩa đồ nhắm rồi ra sức rót rượu. Lư Vân không nỡ để Ngũ Định Viễn mất hứng nên kìm lòng, nói vài câu chuyện phiếm. Lúc này Lư Vân hỏi:

- Ngũ huynh, ngày ấy chúng ta bị đám người giang hồ đuổi giết, ta nhớ trên lưng bị thương nặng đến ngất đi, không biết rốt cục là ai đã cứu chúng ta?

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Đây là do thiên lão an bài, tọa hóa thần kì. Vốn dĩ chúng ta khó lòng thoát chết, may là lúc ấy có Dương lang trung ở bên cạnh Liễu đại nhân. Dương lang trung nhận ra gã thống lĩnh Cẩm Y Vệ, thấy bọn họ hành hung trên đường liền ra tay cứu giúp.

Lư Vân ngạc nhiên nói:

- Dương lang trung kia bộ dáng văn nhã, xuất thân khoa cử thì làm sao có võ công chứ?

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Dương đại nhân văn võ song toàn, danh chấn công khanh, người thường như chúng ta sao có thể so sánh. Thực ra bên cạnh Liễu Hầu gia cao thủ như mây, ngoài Dương đại nhân còn có Vi Tử Tráng đại nhân, người này võ công xuất thần nhập hóa. Trước mặt hai người ấy, An Đạo Kinh sao dám lỗ măng!

Lư Vân khẽ đáp một tiếng nói:

- Bọn chúng người đông thế mạnh, lại không tiếp tục truy lùng huynh sao?

Ngũ Định Viễn trầm ngâm một lát nói:

- Lúc ấy ta bị người đuổi giết không phải do thù hận gì, chủ yếu là vật trong tay ta quan hệ trọng đại, mới bị đuổi giết cả ngàn dặm.

Hắn nâng chén rượu lên, cạn một hơi rồi nói tiếp:

- Giờ ta đã giao thứ đó cho Liễu đại nhân, những kẻ kia sẽ không tìm đến làm khó nữa.

Lư Vân gật đầu:

- Cái này gọi là thất phu vô tội, mang ngọc có tội, thực là khổ cho đại ca.

Ngũ Định Viễn khẽ than:

- Trước kia ta chỉ là một bộ khoái nho nhỏ ở Tây Lương, bình thường đều cảm thấy vui vẻ. Vô tình mà bị cuốn vào đại án này. Giờ vinh hoa phú quý tới tay, chẳng hiểu sao ta lại cảm thấy bất an. Đại quan Chỉnh bắc Chế sứ

này ngày xưa mơ cũng không dám mơ, không ngờ hiện lại để cho ta làm, thật đúng khó mà tưởng tượng được, ai!

Hắn lại châm tẩu cho Lư Vân, lại nói tiếp:

- Lư huynh đệ, trong kinh thành rộng lớn này, ta chỉ có bằng hữu thân thiết nói chuyện hợp ý như đệ. Coi như là ca ca cầu đệ lưu lại cùng ta! Đừng trở về bán mì sống qua ngày nữa!

Lư Vân nghe hắn nói chân thành như vậy thì khẽ thở dài, tạm thời bỏ đi ý niệm từ biệt.

Ngũ Định Viễn có men rượu trong người, nói chuyện liền không kiêng nể. Lư Vân do nội lực thâm hậu nên uống mãi vẫn không say. Hắn nghe Ngũ Định Viễn hát vài tiểu khúc Tây Lương, lại nói những lúc phong quang khi phá án năm nào, không bao lâu thì Ngũ Định Viễn say mềm. Lư Vân đỡ dậy hắn chậm rãi trở về, chợt nhớ tới mấy tháng trước hai người cùng chung hoạn nạn. Lúc đó không phải bản thân mình cũng đỡ đối phương sao?

Trong lòng Lư Vân ngổn ngang trăm mối. Trong tuyết rơi đầy trời đêm đông, hai người trở lại Liễu gia.

Qua vài ngày, Ngũ Định Viễn tìm được một trụ sở ở kinh thành, được sung làm phủ Chế sứ. Quy mô dù không sánh được với đại quan trong triều nhưng cũng rộng rãi thoáng mắt, cây cối xum xuê xanh tốt cũng có chút khí phái. Hằng ngày Ngũ Định Viễn bận bịu công sự, liền xin điều mấy gã quản sự cùng sư gia giúp đỡ. Lư Vân được sung làm Mã cung thủ theo bên cạnh Ngũ Định Viễn, thỉnh thoảng cũng đưa ra vài chủ kiến. Chỉ khi họp mặt tại Liễu phủ, hắn biết mình quan hệ không tốt với các tướng nên không đi. Ngũ Định Viễn cũng không miễn cưỡng.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 5: Quý phủ thượng thư

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 5: Quý phủ thượng thư

Hồi 2

Người dịch: Trầm Phong

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Một ngày nọ, Ngũ Định Viễn cùng Lữ Vân đang thao luyện binh sĩ thì lính canh vào bẩm báo:

- Ngũ đại nhân, có Dương lang trung giá lâm.

Ngũ Định Viễn cả kinh, nói với Lữ Vân:

- Dương đại nhân đã tới, ta phải đích thân đi đón! Đệ ở đây thay ta trông coi vậy.

Nói xong liền vội chạy đi, chợt nghe một giọng nói thanh lãnh vang lên:

- Ngũ đại nhân dừng bước. Đúng lúc ta ngang qua đây, thuận đường tới thăm người một chút.

Ngũ Định Viễn cùng Lư Vân đồng loạt nhìn lại. Chỉ thấy người này anh tuấn, thân hình thon dài như cây ngọc trước gió, chính là Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan mỉm cười nói với Ngũ Định Viễn:

- Ngũ đại nhân, việc quân gần đây có thuận lợi chăng?

Ngũ Định Viễn vội đáp:

- Đa tạ đại nhân đã quan tâm, gần đây quân sĩ trong doanh chăm chỉ tập luyện, mặt tướng không dám bỏ bê cương vị.

Dương Túc Quan làm tới chức Tư lang trung, hơn Ngũ chế sứ tới mấy phẩm. Ngũ Định Viễn nào dám coi thường. Dương Túc Quan gật đầu, thấy Lư Vân đứng bên cạnh liền hỏi:

- Vị bằng hữu này nhìn quen thuộc, là...

Ngũ Định Viễn vội nói:

- Người này là huynh đệ tốt của hạ quan, tên là Lư Vân. Đại nhân còn nhớ chăng? Trước kia đã gặp hãn ở phủ của Liễu Hầu gia.

Dương Túc Quan à một tiếng, gật đầu cười nói:

- Thì ra là vị huynh đài này, thật hiếm thấy, hiếm thấy!

Dương Túc Quan bề ngoài anh tuấn, xem ra còn trẻ hơn Ngũ Định Viễn vài tuổi nhưng nói chuyện thành thực, bộ dáng lại rất lão luyện. Giờ nghe miệng hắn nói hiểm thấy, cũng không biết là nói Lư Vân hiểm thấy ở chỗ nào.

Dương Túc Quan không để ý tới Lư Vân, quay sang nói:

- Ngũ đại nhân, người tới kinh thành đã một thời gian nhưng còn chưa kết giao với nhân vật nổi danh. Vài ngày nữa là đại lễ mừng thọ của một đại quan nhất phẩm trong triều, người phải chuẩn bị cho tốt, đừng bỏ lỡ cơ hội.

Ngũ Định Viễn vội nói:

- Điều này là đương nhiên, đa tạ Dương đại nhân chỉ điểm.

Ngũ Định Viễn ở lâu năm trong quan trường nên biết lẽ tiến thoái, biết rằng một khi đại quan trong triều có lễ, dù là hỉ sự hay tang hôn thì quan viên cấp thấp đều phải tự động đến quan hệ. Hắn mới tới kinh thành không lâu, những mối quan hệ giao tiếp thế này rất quan trọng. Nếu không đến thì lại kẻ lời ong tiếng ve, chỉ trích rằng hắn không biết điều. Như vậy chẳng phải ngày sau sẽ không có người chiếu cố?

Về mặt Ngũ Định Viễn hưng phấn, Lư Vân đứng yên bên cạnh thì không nói gì.

Chạng vạng buổi tối ngày thọ yến, Ngũ Định Viễn đã chuẩn bị lễ vật chu đáo. Là một chiếc quạt xếp bằng trúc Đông Doanh, họa tiết trang trí trên quạt tinh mỹ, nét vẽ ưu nhã. Thứ này thời đó rất được kẻ sĩ ưa thích. Ngũ Định Viễn hao phí vô số tâm lực, gom cả nửa tháng quân lương mới kiếm được.

Ngũ Định Viễn thấy thời gian đã đến, liền gọi người hầu đến phân đó:

- Các người mời Lư công tử thấy trần chuẩn bị, đến lúc phải đi rồi.

Người hầu vâng dạ rồi đi gọi Lư Vân.

Một lúc lâu sau, Ngũ Định Viễn chờ dài cổ vẫn không thấy Lư Vân đi ra. Nhìn thời gian đã bắt đầu trễ. Hăn nhịn không được tính tình nóng nảy của bộ đầu khi xưa, liền chạy tới phòng Lư Vân lớn tiếng gọi:

- Lư huynh đệ, sao chậm chạp như hạng đàn bà thế, nhanh lên một chút.

Ngũ Định Viễn gọi một hồi Lư Vân mới mở cửa, đầu tóc còn rối mặt mũi chưa lau. Ngũ Định Viễn vừa bực vừa vội nhưng vẫn chậm rãi nói:

- Lư huynh đệ, hôm nay chúng ta đi dự đại lễ của đại quan trong kinh, tại sao đệ lại lề mề như thế?

Lư Vân lắc đầu nói:

- Ngũ huynh, huynh đi một mình đi, ta vốn không hiểu chuyện nhà quan, chỉ sợ lại làm huynh xấu mặt.

Ngũ Định Viễn gãi đầu la lên:

- Lư huynh đệ! Người sao vậy không biết phân biệt như thế? Nếu còn như vậy, chỉ sợ đời này đệ khó mà thăng tiến. Ta không thể để đệ làm rồi như vậy. Nhanh một chút đi, mau đi cùng ca ca!

Nói xong liền bắt Lư Vân rửa mặt thay trang phục đi cùng hăn.

Lư Vân vốn tính trốn trong phòng sách, thấy Ngũ Định Viễn hết lòng như vậy, cảm nhận được ý tốt của người huynh đệ thì sao còn gây khó dễ nữa? Hai người liền nhanh chóng chuẩn bị, thấy sắc trời đã tối liền nhanh chân tới dự tiệc. Tới dinh thự viên quan kia, gia đình đang chuẩn bị đóng cửa, Ngũ Định Viễn kêu lên rồi chạy tới, may mắn là vừa kịp lúc.

Vừa bước vào đại sảnh đã thấy người đông nghịt, phía trên thính đường treo đầy câu đối chúc thọ, giăng đèn kết hoa cực kì náo nhiệt. Lư Vân liếc mắt nhìn thì thấy có mười mấy lão nhân ngồi trong sảnh, xem ra đều là quan viên quan trọng. Người ngồi giữa mặt mũi hồng hào, tinh thần sung mãn cao giọng nói chuyện, chính là Liễu Ngang Thiên. Một nam tử trẻ tuổi đứng sau, dung mạo có phần tương tự lão, có lẽ là tôn tử trong nhà.

Bên cạnh Liễu Ngang Thiên là một lão nhân sắc mặt hơi ồm yếu. Lư Vân vừa thấy thì thân thể run rẩy lui về sau. Người này là đương kim Binh bộ thượng thư, khâm điển trạng nguyên Cố Tự Nguyên.

Lư Vân không ngờ gặp Cố Tự Nguyên ở đây, nhất thời đầu óc trống rỗng. Những chuyện cũ ở Dương Châu đột nhiên hiện ra, trong lòng lại dâng lên một hồi thương cảm. Nghĩ tới nhị di nương cậy thế vô tình thì thầm thở dài. Hắn muốn quay người rời đi thì bị Ngũ Định Viễn giữ lại dặn dò:

- Đợi lát nữa khai yến, đệ đừng đi lung tung, đây là phủ của Binh bộ thượng thư a!

Lư Vân run run nói:

- Hôm nay là... chúc thọ Cố đại nhân sao?

Ngũ Định Viễn gật đầu:

- Không phải người thì còn là ai? Cố đại nhân mới nhậm chức Binh bộ thượng thư, ai ai trong triều cũng phải nể mặt. Ngay cả Liễu hầu gia của chúng ta cũng tới chúc thọ, khỏi phải nói thêm rồi.

Lư Vân bấn loạn. Thấy khách tới lui đều trang phục chỉnh tề, cử chỉ bộ dáng đầy lễ nghĩa liền cảm thấy mặc cảm. Ngũ Định Viễn không nói nửa lời, chỉ cúi người ứng phó qua loa. Một lúc lâu sau, khách đến đông đủ liền dựa vào tuổi tác vai vế mà ngồi vào các bàn tiệc. Lư Vân quan sát đám đông thì xuất thần. Các đại quan đều tươi cười. Cố Tự Nguyên đã già hơn trước khá nhiều, lưng cũng hơi thấp xuống. Vẻ mặt đầy tươi cười nhưng đã đầy nếp nhăn, hiện rõ dấu ấn của thời gian.

Đột nhiên một gã gia đình đi tới, nói với Lư Vân:

- Xin hỏi quý tính đại danh công tử, mời ngài vào chỗ!

Lư Vân giật mình, lúc này lại chẳng biết Ngũ Định Viễn đã chạy đi đâu. Lư Vân sợ gia đình Cố gia nhận ra hăn thì vội ngoảnh mặt đi, không nói gì mà tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Trước kia hăn mang danh đạo tặc bị đuổi khỏi Cố phủ, thực cảm thấy có lỗi với sự ưu ái của Cố Tự Nguyên, quả thực không muốn gặp lại lão.

Giờ đây hăn đứng ngồi không yên nhưng lại không nở rời đi. Vì cái gì chứ? Lòng Lư Vân chua xót, ra sức lắc đầu. Hăn không muốn nghĩ nhiều mà cũng chẳng dám nghĩ.

Trên bàn bày ra vô số sơn hào hải vị, khách nhân thoải mái ăn uống đàm tiếu. Bàn của Lư Vân ngồi phần lớn là đám tùy tùng. Bọn họ liên tục mời rượu phiếm chuyện, xem ra quen biết đã lâu. Lư Vân không có tâm tư nói chuyện, chỉ cúi đầu trầm mặc.

Một người thấy hần không vui liền hỏi:

- Vị bằng hữu này nhìn không quen mặt, không biết cao tính đại danh là gì? Nhậm chức ở nơi nào?

Lư Vân lắc đầu nói:

- Tại hạ không tên không họ, chỉ là thủ hạ huấn luyện sĩ tốt của Ngũ chế sứ.

Người này thấy Lư Vân không muốn nhiều lời thì không tỏ vẻ gì, chỉ nói:

- Thì ra là quan tướng trong quân, thất kính! Thất kính!

Nói xong liền mời rượu Lư Vân, hần không tiện từ chối liền nhận lấy.

Người nọ cười:

- Xem ra lão huynh là người mới tới kinh thành, trước lạ sau quen, ta thay người dẫn kiến một phen.

Từng khách ngồi cùng bàn đều mời rượu Lư Vân. Mọi người thấy hần mi sầu mặt khổ, bộ dáng đầy vẻ lãnh đạm thì thầm tức giận.

Đang lúc uống rượu thì một khách mời đột nhiên đứng lên, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Ai da! Mọi người nhìn xem! Là Dương châu đệ nhất mỹ nữ ra kìa!

Trên mặt mọi người lộ vẻ háo hức, vội tranh nhau nhìn lên thính đường, Lư Vân không quan tâm mà chỉ ngồi uống rượu tại chỗ.

Chỉ thấy mọi người xì xào bình phẩm một phen:

- Dương Châu đệ nhất mỹ nữ quả nhiên danh bất hư truyền, các cô nương trong kinh thành chúng ta đều kém xa!

Một người lại nói:

- Từ xưa Dương Châu là nơi địa linh nhân kiệt, mỹ nữ đều thông minh hơn người, tài mạo song tuyệt. Thật khiến người mở rộng tầm mắt!

Một kẻ khác chen vào:

- Lai lịch mỹ nữ này ra sao? Hẳn là tiểu thiếp mừng thọ Cố đại nhân? Phúc dày như vậy, Cố đại nhân có chịu nổi không?

Một vị khách khác vỗ đầu kẻ này nói:

- Người đừng nói hươu nói vượn nữa, vị cô nương này là ái nữ của Cố đại nhân, đương đương là thiên kim tiểu thư. Người nói loạn cái gì, coi chừng rước họa vào thân!

Người kia vội cười bồi:

- Đáng chết! Đáng chết! Suýt nữa thì họa từ miệng chó của ta mà ra!

Mọi người cười đùa cợt nhả tranh trước sợ sau, đủ loại thần thái khó lòng mà tả hết được.

Lư Vân nghe đến đây, chén rượu trong tay liền rơi xuống vỡ thành từng mảnh. Hắn vội đứng dậy, từ xa xa nhìn về phía đại sảnh. Chỉ thấy một mỹ nữ xinh đẹp động lòng người, nàng đang uyển chuyển bước tới hạ bái Cố Tự Nguyên.

Hiển nhiên Lữ Vân nhận ra thiếu nữ này, chính là người mà hắn ngày nhớ đêm mong chưa từng quên được. Cố Thiên Hề! Qua những ngày tháng cách biệt, nàng càng trở nên xinh đẹp động lòng người.

Tâm thần Lữ Vân hoảng loạn, thân thể run rẩy. Đám khách nhân khẽ bàn luận:

- Vị thiên kim tiểu thư xinh đẹp như vậy, đã có phu quân hay chưa?

Một kẻ cười nói:

- Còn sợ trong kinh thành chúng ta thiếu công tử phong lưu sao? Có ai mà không dốc hết sức lực để cầu được hôn sự này?

- Đúng thế! Đám quan lại quyền quý kia, có kẻ nào mà không chạy tới chạy lui lo thu xếp hỉ sự này?

Mọi người kẻ nói người cười, vui đùa ầm ĩ không ngớt.

Lữ Vân nhìn về đại sảnh, quả nhiên có vài công tử trẻ tuổi đang nhao nhao xúm lại nói chuyện cùng Cố Thiên Hề. Chỉ thấy vẻ mặt nàng rạng rỡ cùng thần thái hào sảng, quả nhiên là khí khái của đại tiểu thư nhà quan. Vài gã công tử đứng bên cạnh nàng, ai ai cũng khen trai tài gái sắc, rất là xứng đôi.

Lữ Vân quay đầu đi nơi khác, thầm nghĩ:

“Vì sao ta lại không an phận như vậy, không phải là cuồng si đến ngây ngốc rồi chứ? Cố đại tiểu thư là ai, thân phận nàng cao vời như vậy, ta của xuất thân thì thế nào? Lữ Vân à Lữ Vân! Người còn chưa tỉnh ra sao?”

Hắn ngồi xuống ghế không nói gì, một hơi nốc cạn bầu rượu. Uống rượu khi khổ tâm, hỏi còn lúc nào dễ say lòng người hơn bây giờ?

Dù hẳn có nội lực tinh thuần cũng không thắng được tử lực. Vài khách nhân cùng bàn cố ý trêu đùa, liên tục mời rượu. Lư Vân không hề từ chối, ai mời cũng cạn chén. Thoáng chốc uống chừng trăm chén, tiếng náo nhiệt từ xa truyền tới khiến lòng Lư Vân đau nhói. Chỉ muốn mượn rượu giải sầu, nghĩ tới bản thân chỉ là tên bán mì nho nhỏ. Hôm nay có thể uống rượu ở chỗ này, vẫn là người khác đề bạt nâng đỡ. Trong lòng lại như có tiếng cười nhạo quần quanh không dứt. Tiếng cười nhạo bóng hắt không biết lượng sức, si tâm vọng tưởng.

Cuối cùng Lư Vân không gượng được nữa mắt nhắm, gục xuống bất động trên bàn.

Đám khách mời hô lên:

- Này! Mau dậy đi! Chúng ta uống tiếp!

Lư Vân lẩm bẩm mơ hồ nói:

- Uống nào! Tối đây uống..tiếp!

Miệng lảm nhảm nhưng thân thể đã không gượng nổi nữa.

Lư Vân say ngất gục trên ghế cũng chẳng ai quan tâm. Không biết bao lâu sau thì nghe một giọng nam tử vang lên:

- Ái chà! Sao có người say ở chỗ này?

Khẩu âm của người này đậm đặc vị phương nam, dường như là gia đình của Cổ phủ, Lư Vân say bất tỉnh nhân sự nên nào biết gì. Người nọ liền đỡ hắt dậy:

- Vị công tử này, người mau tỉnh dậy về nhà đi!

Lư Vân gắng mở mắt ra đã thấy không còn ai, khách mời đều đã ra về. Chỉ còn một gã gia đình đờ hăn. Lư Vân liếc nhìn qua, không ngờ là bằng hữu A Phúc năm đó.

Lư Vân lắp bắp kinh hãi, cơn say cũng giảm đi phân nửa. May mà A Phúc bên cạnh chứ không ở chính diện. Lư Vân sợ hăn nhận ra nên vội đứng dậy, lấy tay áo che mặt gắng gượng đi ra ngoài. Hăn uống quá nhiều nên đầu óc choáng váng, hai chân mềm nhũn rồi ngã lăn ra đất.

A Phúc nhú mày:

- Vị công tử này, người còn chịu nổi không? Có cần sai người đưa người trở về?

Lư Vân lắc đầu nói:

- Không sao... Ta nghỉ một lát là được...

A Phúc thấp giọng mắng:

- Ở đâu ra tên túy quỷ này chứ, thật đáng ghét.

Bước tới muốn kéo hăn dậy thì Lư Vân khục khục mấy tiếng rồi nôn mửa ra, mùi tanh hôi cùng đồ dơ bẩn đầy mặt đất.

A Phúc chán nản nói:

- Vị công tử này người đi nhanh đi! Đừng làm chúng ta khổ cực nữa!

Vài tên gia đình khác thấy có người ngã lăn ra đất, cũng xúm vào bàn tán. Đám người đang ồn ã thì nghe thanh âm mềm mại của nữ tử vang lên:

- Các người đi rót chén trà mang tới, để vị công tử này nghỉ một lát.

Thanh âm này dịu dàng thân thiết khiến lòng người chấn động. Lữ Vân nằm trên mặt đất, trộm nhìn liền thấy một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp bước tới. Hắn giật nảy mình. Thiếu nữ thanh lệ thoát tục, cao nhã động lòng người. Nàng chẳng phải là Cố Thiên Hề sao?

Lữ Vân không muốn gặp lại nàng, huống chi lúc này bộ dáng hăn dơ bẩn như thế, chẳng phải làm trò hề sao? Hắn vội dùng tay áo che mặt, khàn khàn nói:

- Đa tạ ý tốt của tiểu thư, tại hạ khá hơn nhiều rồi, xin cáo từ!

Nói xong liền đứng dậy, quay lưng về phía mọi người rồi vội vã chạy đi.

Cố Thiên Hề thấy cử chỉ hăn rất vô lễ, nghĩ là do say rượu nên không chấp nhất, tùy tiện nói:

- Công tử chưa tỉnh rượu, đi đường nên cẩn thận.

Lữ Vân nghe nàng nói vậy thì khựng lại. Nhớ tới cảnh ly biệt của hai người tại Dương Châu trước kia. Trong lòng lại đầy bi thương, nước mắt lại rơi như mưa. Chỉ biết cúi đầu bỏ chạy.

Một gã gia đình nói:

- Người này rất cổ quái, say quá quên cả lễ tiết, đúng là khó hiểu.

Cố Thiên Hề nhìn theo bóng dáng Lữ Vân cũng khẽ lắc đầu.

Lư Vân đi đường mà ngã tới ngã lui, khó khăn lắm mới ra khỏi cửa lớn Cổ gia. Một mình hăn đứng trong đêm tịch mịch, không phân biệt được phương hướng mà cũng không thấy bóng dáng Ngũ Định Viễn. Hăn thở dài một tiếng rồi tìm một góc ven đường nằm ngửa ra. Lúc này lòng đầy sầu não nhìn về phía cánh cửa Cổ gia xa xa, biết rõ ý trung nhân gần ngay trước mặt nhưng lại cách xa vời vợi như tận nơi chân trời. Xa cách nhiều ngày, Cổ Thiên Hề sớm đã được vô số danh sĩ có lòng truy cầu tài nữ ngưỡng mộ. Trong khi hăn chỉ là kẻ đào phạm nghèo rớt mùng tơi.

Nghĩ tới đây ngực Lư Vân lại đau nhói, chỉ muốn chết cho xong.

Đột nhiên một người chạy tới, vui vẻ nói:

- Tốt quá rồi, rốt cục đã tìm được người.

Lư Vân gắng mở mắt nhìn, thì ra là quản gia của Ngũ Định Viễn. Người này nói:

- Lão gia bảo ta đi đón công tử. Đêm nay lão gia có chuyện xã giao, sợ rằng sẽ không về phủ.

Lư Vân gật đầu thăm nghĩ:

-“Khó trách lúc dự yến lại không thấy Ngũ huynh, thì ra hăn đang bận việc. Ai! Ta gây họa mang phiền cho hăn không ít. Hăn vẫn đối đãi với ta như vậy, thực đã làm khó cho hăn...”

Lư Vân liền mặc cho quản gia đỡ dậy rồi cùng về phủ.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Từ sau thọ yến Cổ gia, dường như Lư Vân đã thay đổi hẳn. Cả ngày đều la cà trong tửu quán thị phường. Giáo trường thì không tới, ngay cả tiền lương tháng đều hóa thành rượu vào trong bụng. Ngũ Định Viễn thấy thế tất nhiên là phần giận. Chỉ là hắn bị công vụ quán thân khó có thể sát sao trông nom. Có khi nhịn không được trách cứ vài câu, thấy Lư Vân không thay đổi thì không biết phải khuyên bảo thế nào.

Một hôm, như thường lệ Lư Vân uống đến say khướt, đẩy người mùi rượu trở lại Phủ Chế sứ. Lúc này sắc trời đã tối, Lư Vân không muốn nghỉ ngơi, một mình cầm theo bình rượu ngồi trong viện, suy nghĩ đến xuất thần.

Đang khi tỉnh tỉnh mê mê, chợt nghe trong thư phòng có người nói chuyện. Là âm thanh quản gia, chỉ nghe hắn nói:

- Vị Lư công tử nọ hành sự thật lỗ mãng. Mỗi ngày không đi làm việc thì thôi, nhận được tiền lương Mã cung thủ thì cả ngày uống rượu vui đùa. Nhìn bộ dáng của hã như người đọc sách, thật không biết là đọc sách ở nơi nào.

Trong thư phòng còn một người khác. Âm thanh như của gã quản sự, nghe nói:

- Dường như Lư công tử là ân nhân cứu mạng của lão gia chúng ta, lão gia dung túng cho hã như vậy cũng là muốn báo đáp ân tình.

Lư Vân nghe bọn họ nói đến bản thân mình. Vô tình từng câu đối đáp đều lọt vào trong tai.

Quản gia hừ một tiếng, nói:

- Đầu năm nay làm người tốt thật khó khăn! Nghe nói lão gia hao phí tâm lực thật lớn, muốn đưa tiểu tử này vào trong phủ Liễu tướng quân làm quan. Nào biết tiểu tử này dốt đặc cán mai, không ngờ lại dám dùng lời ngông cuồng sai trái trong phủ tướng quân. Hại lão gia bị người trách cứ một trận, người nói có nên giận hay không?

Quản sự lấy làm kinh hãi, nói:

- Ta có nói chuyện vài lần cùng Lư công tử. Người này quả thật có chút kiến thức, sao chẳng hiểu thế sự mà dẫn đến tai vạ như thế!

Quản gia hừ một tiếng, cười lạnh nói:

- Hã có kiến thức? Ta cho người biết, tiểu tử này vốn là kẻ bán mì tại Ngõ Vương phủ! con mắt người để đi đâu rồi!

Hắn ngừng một chút, lại nói:

- Người cũng biết, ngày đó tại quý phủ Liễu Hầu gia, chính là Ngũ đại nhân chúng ta quỳ xuống dập đầu cầu tình với quân lão gia nọ a! Nếu không với những lời lẽ của tiểu tử họ Lư kia, quân lão gia nọ còn để hắn sống tự tại đến lúc này sao?

Lư Vân nghe đến đây, toàn thân như bị dội một chậu nước lạnh. Cơn say tỉnh tới bảy tám phần, thầm nghĩ:

"Thì ra ngày đó còn có chuyện này! Không ngờ Ngũ huynh vì bảo hộ cho ta mà đã dập đầu quỳ xuống xin những lão quan quân kia, ta thật sự xin lỗi hắn."

Hắn lại nghĩ:

"Ngày sau ta sao có thể lưu lại thêm ở chỗ này? Ngũ huynh tận tình tận nghĩa đối đãi ta, ta cần gì phải gây thêm phiền toái cho hắn, để hắn phiền lòng bởi những việc nhỏ như kiến thế này?"

Lư Vân đứng ở trong viện xốc lại y phục,. Trong tâm sinh ra một cổ ngạo khí, thầm nghĩ:

"Không ở lại nơi này nhưng thiếu gì chỗ sống, dù không thể ở kinh thành thì có sao? Ta liền trở về bán mì thì thế nào?"

Hắn tiện tay quăng bình rượu rồi sai bước ra cửa lớn. Lúc này Lư Vân có cảm giác ngội lạnh với thế sự, nhân sinh thẳng thẳng trầm trầm. Hơn mười năm nuôi chí lớn với hắn đã thành mây khói, liền chậm rãi rời phủ Chế sứ.

Ngũ Định Viễn còn chưa trở về. Lư Vân tự biết lần này sẽ đi thẳng nên không lưu lại thư từ gì. Chỉ là bình thủy tương phùng mà gặp chuyện bất bình. Bằng hữu tri giao như vậy cũng đáng giá, cần gì phải phiền nhiễu thêm cho người ta? Cứ như vậy mà đi thôi!

Lư Vân mang tâm sự một mình lang bạt trên đường, bất tri bất giác lại đi qua trước cửa Cổ gia. Trong lòng hẫc cả kinh, thầm nghĩ:

"Ta đã ra thế này mà còn không quên được Cổ tiểu thư sao? Hẫc là ta nhớ nàng, sợ sẽ không còn được gặp lại nàng? Ta... Ta rốt cuộc làm sao vậy?"

Lư Vân nhìn cửa lớn Cổ gia, Cổ Thiển Hề đang ở bên trong cánh cửa đó. Trong lòng hẫc có vạ âm thanh gào thét thúc dục bản thân mau đi gặp nàng, cho dù chỉ một lần cũng được. Với võ công của hẫc lúc này, nếu leo tường mà vào thì thật dễ như trở bàn tay. Chỉ là muốn động cước bộ nhưng hai chân lại như đang cắm sâu vào trong đất, không thể cất bước nổi.

"Nàng... Nàng còn nhớ đến ta chẳng? Năm đó ta chỉ là một tiểu tử thấp kém, cũng không phải thân nhân của nàng... Trong kinh này, bất kỳ quý công tử nào mà không hơn ta gấp trăm lần, ta cần gì phải tự tìm phiền nhiễu? Coi như nàng còn nhớ ta, hiện nay ta có thể sao? Một đào phạm khốn cùng, chỉ khiến nàng thêm thương tâm mà thôi."

Trong lòng Lư Vân đau xót, thở dài rồi chậm rãi tránh đi. Hẫc thấy phố bên cạnh có một quán rượu nhỏ, bên trong lạnh tanh trống trải hợp với tâm trạng lúc này. Lư Vân ngồi xuống gọi một bầu rượu, độc ẩm khi cỗi lòng đầy tâm sự.

Hẫc lấy tay vuốt trán nhìn ra phố, chỉ thấy những tòa nhà của Cổ gia lơ mờ trong bóng đêm xa xa. Rượu đắng rót vào yết hầu, nhất thời thương hại thân thể thì thở dài thật sâu.

Bỗng cách một tiếng, một thanh đao nặng nề đặt xuống bàn, Lữ Vân cả kinh ngẩng đầu. Chỉ thấy một đại hán đang vòng hai tay trước ngực, ánh mắt như điện đang nhìn hắn.

Lữ Vân ngẩn ra, đang muốn lên tiếng thì đại hán kia cười nói:

- Lão huynh không bệnh không tật, vì sao thở dài than ngắn ở đây?

Lữ Vân chưa trả lời thì đại hán kia tự ngồi xuống, nói:

- Đêm còn dài, chúng ta uống vài chén chứ?

Lữ Vân nhìn kỹ người nọ. Chỉ thấy y chừng ba mươi tuổi, mũi cao mắt ửng thân thể thô cuồng, bộ dáng thật là uy vũ, cũng không biết lai lịch ra sao. Người nọ lấy ra một thỏi bạc ném cho chủ quán, nói:

- Đêm nay ta cùng vị bằng hữu này uống mấy chén, người hầu hạ cho khéo.

Chủ điểm kia vui mừng khôn xiết liên tục cúi người, vội bưng ra mấy món xào còn nóng.

Lữ Vân khề chấp tay, hỏi:

- Các hạ đại danh thế nào, là người ở đâu?

Ánh mắt đại hán kia đảo qua, trên mặt lộ vẻ tinh minh dừng mãi, nói:

- Tại hạ họ Tần, tên hai chữ là Trọng Hải.

Lữ Vân ồ một tiếng. Cảm thấy cái tên này khá quen thuộc, dường như đã nghe qua ở nơi nào.

Tần Trọng Hải nói:

- Ta hiện ở dưới trướng tổng binh Tả Tòng Nghĩa, mới từ Bắc Cương trở về.

Trong đầu Lư Vân chột lóe linh quang. Nhớ tới ngày ấy đàm luận việc quân cơ trong Liễu phủ, trung lang tướng Thạch Bằng từng đề cập qua một phó tướng trẻ tuổi, đang phụ tá Tả Tòng Nghĩa nơi biên quan gọi là Tần Trọng Hải. Chẳng lẽ chính là người trước mắt này? Lư Vân không biết tại sao đối phương lại tìm tới mình, phải chăng muốn rửa hận ngày đó hẳn có lời vô lễ? Lập tức có điểm đề phòng.

Tần Trọng Hải nói:

- Ta mới từ biên quan trở về, vào kinh sư được mấy hôm. Nghe người ta nói có một công tử sinh sự tại Liễu phủ. Người này có lời lẽ cuồng vọng tại quý phủ Liễu Tướng quân, chê cười Thạch Bằng đại nhân, có việc này chẳng?

Lư Vân rung mình. Biết đối phương nói đến chuyện chính, thăm nghĩ:

- Xem ra là một người tìm ta làm khó Dù sao ta cũng không muốn ở lại kinh thành, dù là đương kim thánh thượng làm khó thì ta có gì phải sợ?

Lập tức không sợ hãi mà thản nhiên cười nói:

- Tại hạ thấy lời lẽ của Thạch đại nhân nọ buồn cười, vô tri đến cực điểm, nhất thời cuồng tính phát tác, liền có vài lời thừa. Xưa nay tính tình ta đều đúng sai rõ ràng, hàm hồ là không được.

Tần Trọng Hải bất động thanh sắc, nói:

- Nghe công tử nói như vậy, Tả tổng binh bày trận là sai mười phần, không đúng chút nào? Ta còn nghe người ta nói, công tử từng nói trong vòng ba tháng trận này tất bị địch công phá, không biết có việc này?

Lữ Vân vừa động trong lòng. Nhớ tới ngày ấy hắn từng khoe khoang, nói trong vòng ba tháng, nếu sơn trại của Tả tổng binh chưa bị đánh hạ thì liền bỏ đi cái đầu. Chẳng lẽ người này tới là để lấy thủ cấp của hắn? Nhưng lúc này Lữ Vân sớm đã xem là việc ngoài thân. Nghe Tần Trọng Hải nhắc tới, chỉ thoáng kinh hãi rồi liền trấn tĩnh như thường, cười nói:

- Tần tướng quân, nếu muốn trút giận cho Thạch đại nhân cứ giáo huấn một phen. Lữ Vân không né tránh, tự nhiên phụng bồi.

Tần Trọng Hải cười ha hả, vươn tay rót cho Lữ Vân một chén rượu. Lữ Vân nhắc tay tiếp nhận, đang muốn uống thì một trận cuồng phong ủa tới. Thì ra Tần Trọng Hải xuất chiêu công tới. Lữ Vân thấy chiêu pháp của y tinh diệu, tà tà bổ tới ngực mình, không thể không phòng thủ.

Lữ Vân la một tiếng nhỏ, dụng ba thành chân lực thò tay chụp tới cổ tay đối phương.

Tần Trọng Hải cười nói: - Tới hay lắm.

Chiêu thức biến đổi, ba ngón tay chụm lại như cái mỏ chim hạc, mổ tới huyết đạo trên cổ tay Lữ Vân, thủ pháp mau lẹ đến khó tin.

Lữ Vân nhìn kỹ chiêu thức của Tần Trọng Hải, bất luận bản thân ra chiêu công thủ thế nào thì chín chỗ huyết đạo trên cổ tay đều bị điểm trúng. Trong lúc vội vàng không kịp suy nghĩ, thoáng chốc nắm chặt ngũ chỉ. Hóa thủ đao thành quyền, thẳng tắp đánh tới mặt Tần Trọng Hải. Nếu quyền này trúng đích, với công lực hiện tại của Lữ Vân, dù là một con trâu cũng bị đánh đứt gân gãy xương chứ đừng nói một người sống!

Chiêu này vừa ra, Tần Trọng Hải cũng sửng sốt. Nguyên là Lư Vân dùng thủ đao công tới, vô luận công thủ thế nào thì huyết đao sẽ bị quản chế. Tần Trọng Hải cho rằng thắng bại đã phân. Không ngờ Lư Vân còn sử ra quái chiêu này.

Tần Trọng Hải hét lớn một tiếng. Vừa lật cổ tay, mỏ hạc hóa thành hổ trảo. Trong nháy mắt cánh tay vươn dài ra, cũng trảo tới mặt Lư Vân. Chiêu này phát sau mà tới trước, nắm quyền của Lư Vân còn chưa đánh tới thì chiêu thức của y đã đã thương hấn trước, quả thực vô cùng lợi hại.

Hai người mới giao thủ mấy chiêu, trong lòng Lư Vân vô cùng kinh hãi. Bình sinh những người mà hấn đã động thủ qua, tất nhiên chưởng môn Côn Luân Trác Lăng Chiêu võ công cao nhất, bản thân suýt dâng mạng vào tay đối phương. Tần Trọng Hải này chỉ lớn hơn hấn vài tuổi nhưng biến chiêu cực nhanh, không hề thua kém Trác Lăng Chiêu. Thực lực thật đáng sợ.

Lúc này Lư Vân lòng đầy nghi vấn, trên tay liên tục ngộ hiểm, đầu óc đột nhiên rõ ràng, biết rằng nếu như mình cứ so đấu chiêu thức thì không chiếm được chỗ tốt, không bằng dùng chân lực phân cao thấp một phen. Hấn hít một hơi thật sâu, hồi chưởng trở vào phía trong, vận khởi mười thành chân lực. Vù một chưởng trầm trọng đẩy về Tần Trọng Hải. Cho dù nơi mặt bị trảo đã thương cũng tuyệt không để Tần Trọng Hải chiếm được thượng phong, khiến cho song phương lưỡng bại câu thương, ngọc đá cùng nát.

Tần Trọng Hải thấy hấn liều mạng như vậy, không dám chậm trễ liền hoành chưởng ngang ngực. Dùng khỏe đối mệt, cường ngạnh tiếp được nội lực hùng hồn vỡ bia nát đá của Lư Vân. Phút chốc chưởng lực hai người tương giao phát ra một tiếng nổ lớn.

Lư Vân chỉ cảm thấy nội lực của Tần Trọng Hải cương mãnh, liên miên như sóng dữ chongchát vào lòng bàn tay. Lúc này Lư Vân tập luyện nội lực

đã hai năm hơn, ý vào đại uy lực của "Vô Tuyệt Tâm Pháp", nội lực đã không kém hảo thủ nhất lưu giang hồ. Mặc dù không mạnh mẽ đè ép được Tần Trọng Hải nhưng thừa lực ứng phó.

Qua thời gian chừng một tuần nhang, Tần Trọng Hải ngửa mặt lên trời cười to, vừa thu chiêu lực vừa nói:

- Hay! Không ngờ nội lực của công tử thâm hậu như thế. Bội phục! Bội phục!

Lữ Vân thấy Tần Trọng Hải nói thế thì kinh ngạc. Đang định đáp lời thì thấy Tần Trọng Hải đột nhiên rời khỏi bàn, khom người chấp tay nói:

- Tại hạ hành sự lỗ mãng đã kinh động công tử, còn mong tha thứ.

Lữ Vân thấy y trước ngạo mạn sau cung kính, không biết thực lòng muốn sao. Đang cảm giác kỳ quái thì Tần Trọng Hải đã ngồi xuống, nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch rồi cười nói:

- Vốn tưởng rằng công tử chỉ là người đọc sách, không ngờ võ công cao như thế. Bội phục! Bội phục!

Lữ Vân trong lúc nghi hoặc, chỉ cười hắc hắc hai tiếng.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Ta mới trở lại Bắc Kinh, một đám ngu ngốc trong phủ tướng quân kia liên vây tới, ở trước mặt ta mắng người là hạng hồ đồ. Những người này nói người cuồng vọng vô tri, ngoài miệng xác thực nói lời rất khó nghe!

Lữ Vân nghe hẳn miêu tả thuộc cấp của Liễu Ngang Thiên là hạng ngu ngốc, hình như có ý phân biệt với mình thì sùng sốt, vội nói:

- Lời này của Tần tướng quân là thế nào?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Con mẹ nó, lời này là thế nào? Lão tử vừa nghe đám ngu ngốc ở phủ tướng quân như lấy máu chó xối đầu mắng người, đem chuyện của người thuật lại một lần. Ta vốn không quan tâm, ai ngờ càng nghe càng kinh, toàn thân lạnh toát. Không ngờ thế gian còn có giải thích sâu sắc như thế! Cái này gọi Lữ Vân tiểu tử chưa tới chiến địa, chỉ bằng một tấm xú đồ liền có thể hiểu rõ việc quân cơ tường tận, thật là kỳ tài có một không hai! Mẹ nó, chúng ta lại uống một chén!

Nói theo giơ ngón tay cái lên, lại thay Lữ Vân châm rượu.

Lữ Vân nghe y khen bản thân thì ngậy người một hồi, theo sau thở dài ảm đạm nói:

- Lữ mỗ trước giờ khoái ngữ khoái khẩu, đắc tội với người thì nhiều mà được lòng thì ít. Tần tướng quân cần gì giải vây cho ta?

Tần Trọng Hải phì một tiếng, nói:

- Lữ công tử không nên quá khiêm tốn, như vậy lại có vẻ dối trá! Xưa nay danh sĩ hào kiệt há có thể ở chung cùng đám phàm phu tục tử? Đúng là đúng sai là sai, cần gì phải cầu nhân tình của ai?

Y giơ lên chén rượu, nói:

- Vốn tưởng rằng thiên hạ thái bình nhiều năm, đã không người nào hiểu được binh pháp, ai ngờ bên trong ngõ hẹp lại có rồng nằm! Đến đi, Tần Trọng Hải mời người một chén!

Nói rồi giơ chén lên uống cạn.

Lư Vân nghe y so sánh bản thân với "Ngọa Long", trong lòng bất giác chấn động. Ngọa Long! Chính là cảnh giới cao nhất trong lòng bao nhiêu người đọc sách! Trợ Sở thì Sở thẳng, trợ Hán thì Sở vong, thiên hạ có khoái ý hơn chuyện này sao? Nhất thời suy nghĩ xuất thần.

Tần Trọng Hải gắp một miếng thịt bò lớn cho vào miệng, nhai nuốt ngồm ngoàm ngon lành mà nói:

- Ta nghe đám rùa đen kia mắng người một trận, nhất thời mừng rỡ trong lòng. Nghĩ thầm không thể không gặp kỳ tài này. Liền suốt đêm hỏi thăm tới phủ của Ngũ Định Viễn, ai ngờ quản gia nói tìm người không được, sợ là đã rời kinh. Ta nghĩ không thể bỏ lỡ thời cơ, liền hỏi tướng mạo cùng trang phục của người, vội vã tìm kiếm khắp kinh thành, may là gặp ở chỗ này! Xem ra vận khí của lão tử không xấu, nửa điểm không xấu!

Tiếp theo cười ha hả, lại uống một chén rượu, bộ dáng thật là tùy hứng.

Lư Vân nghe y nói chân thành, lại có ý tôn sùng bản thân như thế, dù song phương chưa quen biết nhưng trong lòng thật cảm động.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Tướng quân phủ là đám giá áo túi cơm, ngoài xua trâu đuổi ngựa còn biết làm cái gì đây? Tất cả đều là mắt chó bị mù! Lư công tử văn võ song toàn, là kỳ tài có một không hai, chính là người phi phạm. Đến đây, ta lại mời người một chén.

Lư Vân chấp tay khiêm tốn, cuống quýt nói:

- Tần tướng quân quá xem trọng ta rồi.

Lúc này cùng nâng chén, hai người một hơi cạn sạch.

Tần Trọng Hải uống xong chén này thì lại mi sầu mặt khổ. Chỉ nghe y thở vắn than dài, nói:

- Ai! Ngũ Định Viễn nọ thật sự có phúc khí, có được tùy tướng là hào kiệt bậc này. Nghĩ tới Tần mỗi chinh chiến nhiều năm, đến nay ngay cả người giúp đỡ cũng không có. Lữ công tử, không biết hiện nay người đang đảm nhận chức vụ gì? Chính là tòng quân cho Cấm quân Hồ Kiệu doanh? Hay là Binh bộ Xa giá?"

Lữ Vân nghe y nói đều là phẩm cấp quan tước. Chức vụ của bản thân mình chỉ nhỏ như hạt đậu, ngay cả từ "Quan" gọi còn ngượng ngùng, bất giác cười khổ nói:

- Nhờ Ngũ Chế Sứ đề bạt, ta hiện đang đảm nhiệm vị trí Mã cung thủ bên cạnh hãn.

Mã cung thủ chỉ là tiểu tốt trong Mã quân, là tiểu binh không được biên chế. Tần Trọng Hải sững sốt một hồi. Ánh mắt dần dần tụ lửa nóng, đột nhiên đưa tay vỗ mạnh xuống bàn một cái. Chấn đến bàn gỗ vỡ thành mấy mảnh, bát đĩa rơi xuống đầy đất.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điều

Tiểu nhị nọ lúc trước thấy bọn họ so chiêu đã lo lắng. Lúc này lại thấy bộ dáng bức bối của Tần Trọng Hải thì sợ hãi lui vào một bên. Lư Vân thấy y tức giận vô cớ, không biết bản thân đã nói sai gì thì thất kinh thối lui, sợ đối phương lại tức giận động thủ.

Tần Trọng Hải cả giận nói:

- Con mẹ nó! Ngũ Định Viễn bảo người đi làm Mã cung thủ? Thế có khác gì là để Gia Cát Võ Hầu đi quét đường? Không phải là bắt Trương Tử Phòng đi dọn phân ngựa sao?

Nhất thời phần nộ quả trách liên tục, giống như mãnh hổ điên cuồng gào thét.

Võ hầu chính là Gia Cát Khổng Minh thời Tam quốc, Trương Tử Phòng còn lại là Trương Lương, một trong Hán Sơ Tam Kiệt phụ tá Hán Cao Tổ. Lư Vân nghe lời nói của y có ý cất nhắc, thay người bệnh vực kẻ yếu. Chỉ là

người này hành sự không lộ tâm ý ra ngoài, thật không biết phải ứng phó ra sao. Lư Vân há to miệng, không biết khuyên bảo thế nào.

Chợt thấy Tần Trọng Hải trầm vai khom người. Xoạt một tiếng rút đao ra khỏi vỏ, trên đao lại bùng cháy hồng quang hết sức chói mắt trong đêm tối.

Tần Trọng Hải nói:

- Có Hòa Tham Nhất Đao ta ở đây, không thể để sự tình hồ lạc bình dương trước mắt! Lư huynh đệ, người ngày sau ra đường, cứ đứng bên cạnh Tần mỗ là xong.

Lư Vân ngây người một hồi, nói:

- Tần tướng quân không cần như thế, dù sao ta phải rời khỏi Bắc Kinh, người ngàn vạn lần đừng vì tiểu nhân mà hao tâm tổn sức.

Tần Trọng Hải hoàn đao vào vỏ, ngạc nhiên nói:

- Người phải rời khỏi kinh thành? Tại sao?

Lư Vân thở dài, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ. Hẩn nhạt các mảnh gỗ vụn cùng thu thập bát đũa dưới đất. Chủ điểm vội xông về phía trước dọn dẹp thay hai người.

Tần Trọng Hải thấy Lư Vân bụng đầy tâm sự, nhất thời hỏi không ra liền nói:

- Lư công tử, cho dù người phải đi cũng không nên nóng lòng nhất thời. Người đi theo ta, ta cho người kiến thức một chút mới lạ, đến lúc đó muốn đi cũng không muộn.

Nói rồi xoay người ra cửa, ý bảo Lư Vân đi theo.

Hắn thấy Lư Vân vẫn ngồi đó, bộ dáng chần chờ chậm chạp không cất bước, liền cất cao giọng nói:

- Lư công tử trí dũng song toàn, cần gì sợ hãi? Chẳng lẽ sợ Tần mỗ gia hại người sao?

Lư Vân thấy người này hành sự quái dị, có điều như không có ý bất lợi với bản thân mình. Hắn trầm ngâm chốc lát, thầm nghĩ:

“Xem bộ dáng người này là nhân vật quả cảm, khác với đám ỷ thế khinh người trong phủ tướng quân, kết giao với người như vậy cũng không uổng phí”

Nhớ tới lịch lãm mấy năm qua, thủy chung không có một hảo hữu tri giao thực sự. Mặc dù từng hoạn nạn cùng Ngũ Định Viễn nhưng ngày nay hai người chênh lệch quá lớn, đã không còn cảm giác tương đồng. Xem Tần Trọng Hải trước mắt anh phong hào sảng, tuyệt không phải hạng hẹp hòi vô sỉ. Người ta thân phận thế nào mà phải đi tìm hắn suốt hôm qua, lúc này cần gì phải cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm?

Hắn đứng lên nói: - Được tướng quân xem trọng, tại hạ sao dám khước từ!

Lập tức Lư Vân cùng Tần Trọng Hải ra khỏi cửa. Hai người một trước một sau, chậm rãi mà đi trên đường cái.

Đi chỉ chốc lát có một người thân mặc quân phục chạy tới, khom mình hành lễ với Tần Trọng Hải, sau đó lại dắt qua hai con tuấn mã.

Tần Trọng Hải nói:

- Lư công tử, xin lên ngựa!

Lư Vân không nghi ngờ gì, nhẹ nhàng nhảy lên ngựa mà cười. Tần Trọng Hải giật dây cương cho ngựa phóng như bay phía trước, Lư Vân theo sát phía sau.

Hai thốt ngựa chạy tới cửa thành. Quan quân thủ thành vừa thấy Tần Trọng Hải, lập tức chạy vội lên vui vẻ nói:

- Tần tướng quân tới rồi! Hẳn là muốn tìm tiểu nhân uống rượu?

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Mấy ngày nữa ta sẽ tìm người cùng vui, trước tiên người mở cửa thành!

Hắn lấy ra lệnh bài để quan quân kiểm tra, sau đó hai người phi ngựa ra khỏi thành.

Tần Trọng Hải nhắm hướng ra ngoại thành mà đi. Ánh trăng đêm khuya chiếu trên đường tạo nên cảm giác thê lương. Lư Vân quay đầu nhìn thành Bắc Kinh. Chốc lát nhớ tới Cố tiểu thư, chốc lát lại nghĩ đến Ngũ Định Viễn, trong lòng hỗn tạp ngũ vị trần ai.

Không bao lâu Tần Trọng Hải phi ngựa tới một gò núi hoang. Dưới ánh trăng sáng bàng bạc, thấy đường lên núi dày đặc mây mù, dưới đất vẫn còn tuyết đọng. Trong lòng Lư Vân nghi ngờ, không hiểu Tần Trọng Hải mang hắn tới nơi ít người này làm gì, chẳng lẽ là bất lợi với bản thân?

Nhưng hắn nghĩ lại:

“Người này xem ra khí độ rộng rãi, không câu nệ tiểu tiết. Tuyệt không phải tiểu nhân hèn hạ vô sỉ. Nếu thật muốn bất lợi với ta thì không cần nể mặt

trong tửu điểm, cần gì phải mất công dẫn ta tới tới hoang sơn mới động thủ?”

Nghĩ tới điều này thì trong lòng kiên định rất nhiều.

Lên tới đỉnh núi, Tần Trọng Hải xoay người xuống ngựa. Lữ Vân ghì cương rồi cũng nhảy xuống. Nơi này thật hoang vu yên tĩnh, thật sự nhìn không ra chỗ đặc biệt.

Tần Trọng Hải tựa hồ biết tâm tư của Lữ Vân, nói:

- Ta thấy nơi này trống trải sự yên lặng, là một chỗ đàm luận không tồi, không có gì dụng ý gì khác. Lữ huynh đệ tùy ý ngồi đi!

Nói rồi ngựa mặt lên nhìn trời.

Lữ Vân không đáp, tháo yên cho ngựa rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Tần Trọng Hải nói:

- Tối nay ánh trăng sáng ngời, nhìn thành thật Bắc Kinh rõ ràng dưới chân!

Lữ Vân từ trên nhìn xuống. Chỉ thấy ánh trăng vằng vặc chiếu rọi khắp thành Bắc Kinh. Thành quách lâu đài, tường sơn ngói lộng rõ ràng trước mắt. Lữ Vân nhìn thấy đại trạch Cố gia, nhất thời lại kìm nén không nổi.

Tần Trọng Hải nào biết trong lòng Lữ Vân có tâm sự, tưởng rằng hẳn muốn tìm nơi ở của hoàng đế lão nhi, cười nói:

- Lữ công tử muốn nhìn Tử Cấm thành sao? Người xem, liền ở đằng kia!

Nói xong chỉ về một chỗ. Lữ Vân ngẩn cổ nhìn ra xa, chỉ thấy cung điện lớn nhỏ trùng điệp hùng vĩ, kiến trúc dày đặc quy mô lớn lao. Bất luận là địa phương nào trong thiên hạ cũng không thể so sánh.

Tần Trọng Hải ngửa mặt lên trời cười dài, nói:

- Lữ công tử, mặc cho hoàng đế lão tử lớn đến cỡ nào, lúc này vẫn phải ngủ ở dưới chân hai người chúng ta! Ha ha! Ha ha! Ta chửi con bà nó là con gấu!

Lữ Vân cả kinh ngây người, dù hấn cá tính cương cường, lại nhiều gặp nghịch cảnh nhưng chưa từng cuồng ngôn đại nghịch như thế, nhất thời ngơ ngác nhìn Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải ngửa mặt lên trời, ngâm nga:

- “Tự ấu tăng công kinh sử, Trưởng thành diệc hữu quyền mưu. Kháp tự mãnh hổ ngọa hoang khâu, Tiềm phục thảo nhạ nhẩn thụ”

Lữ Vân biết mấy câu từ xuất từ "Tâm Dương Lô Ký " từng một thời cực thịnh. Chỉ là ba mươi năm trước đã bị triều đình cấm cổ, rất ít người còn dám đề cập. Mấy câu từ có ý rằng: "Ta thuở nhỏ dùi mài kinh sử. Lớn lên kiêm cả quyền mưu. Giờ phải cạp dữ ẩn mình nơi gò hoang. Im hơi lặng tiếng mà mài móng vuốt, chờ đợi một ngày bạo phát”

Tần Trọng Hải lại ngâm nga:

- " Bất hạnh thích văn song giáp. Na kham phối tại Giang Châu. Tha niên nhược đắc báo oan cừ. Huyết nhiễm Tâm Dương giang khâu!"

Ý tứ mấy câu này cũng không khó hiểu, chính là: “Nào biết ta bị biến thành tội nhân, lưu vong đến Giang châu làm tù phạm, trên mặt còn bị khắc chữ.

Nếu có một ngày ta rửa sạch oan khuất, nhất định ta phải dùng máu của cừu nhân mà nhuộm đỏ cửa sông Tầm Dương (1)!”

Lư Vân nghe mấy câu này, bản thân mấy năm nay chịu đủ thế nhân cười nhạo xa lánh, một thân văn võ lại phải lang thang giang hồ bán mì duy sinh, bất giác cười dài một tiếng.

Tần Trọng Hải nói:

- Đại trượng phu không quản máu loang ba thước. Huyết chiến nam bắc, tung hoành đương thế, vậy mới không uổng cuộc đời này! Lư công tử, người nói có đúng không?

Lư Vân nghĩ đến mình bị người hãm hại trở thành đào phạm, cả đời không dám xuất đầu thì thở dài.

Tần Trọng Hải đưa tay cầm hai tay Lư Vân, cất cao giọng nói:

- Lư công tử, hai ta chưa từng quen biết. Người có biết vì sao Tần mới lại tìm tới?

Lư Vân chưa trả lời, Tần Trọng Hải lại như tự hỏi tự đáp:

- Thứ nhất chỉ vì Tần mới không quen nhìn thế gian lạnh nhạt, hận nhất là bậc anh hùng không thành công. Nghe tình cảnh huynh đệ thì có cảm giác tương thông. Thứ hai là ta chinh chiến nhiều năm, thủ hạ tuy có mãnh tướng nhưng không một mưu sĩ bày kế. Hôm qua nghe người đề cập huynh đệ liền suốt đêm tới tìm. Lư huynh đệ, ta ăn ngay nói thật, người có bằng lòng dốc sức dưới trướng của ta hay không!

Dưới ánh trăng chỉ thấy Tần Trọng Hải lời lẽ chân thành, khiến cho Lư Vân cảm động. Tần Trọng Hải quả thực trọng nhân tài. Trong quá khứ cũng từng

có người biết tài của bản thân hẳn. Lữ Vân lại nghĩ đến Binh bộ Thượng thư Cổ đại nhân, không phải cũng tha thiết như thế sao? Trong lòng cảm kích một trận, hẳn nhìn trời xa xa suy nghĩ:

"Ta một thân cầu công danh, thần xui quỷ khiến lại thành tội nhân. Đến nỗi có nước mà không dám quay đầu, có nhà mà không dám trở về, đã phá hư một thân khát vọng của ta, ta... Ta có thật muốn một đời bán mì sống qua ngày? Nhưng đối với người này... Ta một thân đào phạm thì làm sao để đáp ứng hẳn?"

Lữ Vân cắn răng một lúc lâu không nói. Tần Trọng Hải thấy hẳn lặng yên thì nhin không được nói:

- Lữ huynh đệ vì sao không đáp ứng? Chẳng lẽ xem thường Tần mỗ?

Lữ Vân than nhẹ một tiếng, nói:

- Xin lỗi tốt ý của Tần tướng quân, ta không thể đáp ứng.

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, lớn tiếng nói:

- Người ý định sống qua một đời như vậy sao? Chỉ đi làm mấy cái việc con con đó?

Thân thể Lữ Vân run lên. Đột nhiên bên tai vang lên mấy câu đã từng nói qua tại một khắc lâm nguy trong đại lao Sơn Đông: "Ta muốn vì thiên địa lập tâm, vì bách tính mà quên mình!"

Hắn có thể sống cực khổ, có thể nhẫn nại những điều người khác không thể nhẫn nại, chỉ vì hắn mưu cầu chính là một tấm lòng thánh hiền.

Lư Vân xuất thân nghèo hèn, phụ mẫu đều bệnh mà chết. Là con của một tá điền làm công trong miếu, mười mấy năm gian khổ học tập chỉ cầu được ra giúp nước giúp dân. Một người như vậy hôm nay lại là một đào phạm không hề có tương lai.

Hai mắt Lư Vân nhắm lệ mông lung, cúi đầu thở dài nói:

- Tần tướng quân, không dối gạt người, ba năm trước đây Lư Vân không trúng khoa cử, phiêu bạt giang hồ thì ngày nay có án trong người, đã là người có tội.

Hắn lau nước mắt, nhìn kinh thành dưới chân rồi nói tiếp:

- Cũng không phải Lư Vân không thức thời, không biết ý tốt của tướng quân, chỉ là Lư Vân ta một thân tội nghiệt, người sao có thể thu nhận ta?

Liền đem sự tình năm đó bị người vu hãm, bị ép vượt ngục thế nào, bôn ba nam bắc ra sao nhất nhất nói ra. Chỉ bỏ qua một đoạn Cố gia Dương Châu, tránh liên lụy đến Cố Tự Nguyên.

Những ngày nay trong lòng Lư Vân buồn bực. Từ khi ở Dương Châu tới nay, bất luận thân thiết như Cố Tự Nguyên, cùng chung hoạn nạn như Ngũ Định Viễn, hẳn đều kiên nhẫn không nói thân thế. Ai ngờ lúc này lại kể với một mệnh quan triều đình mới gặp mặt. Sự tình này ngay cả chính hắn cũng kỳ quái không hiểu.

Tần Trọng Hải nghe xong, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to. Lư Vân chưa bao giờ thổ lộ thân thế cùng người. Lúc này bị người cười nhạo thì không khỏi giận dữ, quát:

- Tần tướng quân! Ta đem ẩn tình bản thân nói riêng cùng người, người lại cười như vậy, ý tứ ra sao?

Tần Trọng Hải thu hồi nụ cười, nghiêm sắc mặt nói:

- Lư huynh đệ bớt giận, ta chỉ là cười da mặt của người quá mỏng. Trong quân ta mười người thì tám kẻ đều là tù đồ, phạm đại tội giết người phóng hỏa Tần mỗ còn thu dụng được, há còn sợ chuyện nhỏ của người!

Lư Vân nghe vậy sững sốt, ngạc nhiên nói:

- Lại có sự tình bức này? Tần tướng quân thống lĩnh chính là thiên binh cấm quân a!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Danh là thiên binh, tự là cấm quân nhưng không phải đều là hạng khổ sai khiêng đao bán mạng sao? Có câu hảo nam tử không gia nhập quân binh. Người nghĩ đi, ai đang có kế sinh nhai tốt lại muốn sung quân ngày đi đêm nghỉ, tánh mạng chỉ còn nửa, phú quý cũng không có mạng mà hưởng? Nếu không phải là phạm giáo điều cũng là gia cảnh khó khăn, nếu không ai lại muốn mạo hiểm sinh tử! Thật sự nói một câu: “Khất thực bên đường còn hơn xa xứ nơi biên cương.”

Lư Vân lắc đầu nói:

- Vất vả nơi biên cương, chết trận nơi sa trường, ta đều không sợ. Chỉ là trên người ta có tội, dù vào quân cũng không thể xuất đầu, đến chết cũng là hạng người vô danh, lại phải cam chịu biết bao cơn giận không đâu. Chi bằng phiêu bạt giang hồ qua ngày, đổi lấy tự do tự tại.

Tần Trọng Hải vươn bàn tay to như cái quạt hương bồ, vỗ mạnh một cái vào vai Lư Vân, lớn tiếng nói:

- Lữ huynh đệ cần gì nhứt chí như vậy? Ngày sau chúng ta làm nên đại nghiệp. Bắc diệt Hung nô, Tây phá rợ Khương Nhung. Đến lúc đó chỉ là một cái tội danh nho nhỏ. Cho dù người thật sự giết người vượt ngục, còn sợ hoàng đế lão nhi không tha cho người sao? Đến lúc đó chẳng những trả lại một thân trong sạch cho người, nói không chừng phong hầu tấn tước, khiến người cả đời vinh hoa phú quý!

Lữ Vân vốn tâm tàn ý lạnh, lúc này nghe được Tần Trọng Hải thức tỉnh thì trong lòng chấn động, thầm nghĩ:

“Đúng vậy! Sao ta không nghĩ tới điều này? Nếu như ta lập được đại công cho triều đình, được xá tội rửa sạch hàm oan, bản thân lo gì không thể lại phó khảo?”

Lữ Vân ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong mắt Tần Trọng Hải lộ vẻ khích lệ. Hắn cảm kích run giọng nói:

- Quan lộc tước vị ta không màng. Chỉ cần có thể lại thấy thái dương, để cho tại hạ tắm mình trong ánh sáng trong sạch. Quyết không quên ân của người hôm nay.

Hắn kích động đến nước mắt chảy xuống.

Tần Trọng Hải thấy bộ dáng của hắn như thế thì rất vui, cầm chặt hai tay Lữ Vân cười to nói:

- Chỉ cần Lữ huynh đệ nguyện ý rút đao tương trợ, bằng một thân mưu lược võ công thế này, còn sợ không thành công khanh sao?

Lữ Vân rơi lệ đầy đất nhưng lại ngửa mặt lên trời huýt dài, giống như muốn đem đầy bụng oan khuất kia ném thẳng lên ba nghìn trượng trời xanh. Tần Trọng Hải mừng rỡ, cũng cuồng tiếu không thôi. Hai người nội lực thâm

hậu, lúc này phát ra tiếng huýt gió rung trời. Đám điều thú sinh sống trên núi đều bị tiếng huýt của hai người đánh thức, bỏ chạy náo loạn một vùng.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Lại nói ngày hôm đó, khi Ngũ Định Viễn mới vừa về phủ thì quản gia gấp rút báo lại:

- Lão gia, không biết làm sao, tối hôm qua trang khách họ Lư đã tự rời đi.

Ngũ Định Viễn lấy làm kinh hãi, vội hỏi:

- Sao... Thế là thế nào? Mấy ngày nay ta không gặp hần, lại xảy ra sự tình này?

Quản gia khuyên nhủ:

- Lão gia, họ Lư có chút ân tình nhỏ cùng người, lại ăn không ngồi rồi trong phủ đã lâu mà không được việc gì. Kẻ như thế muốn đi, người cần gì lo lắng?

Ngũ Định Viễn nghe vậy giận dữ quát:

- Nói bậy! Hần là huynh đệ sinh tử của ta, cùng qua cam khổ cùng trải hoạn nạn. Tất cả những thứ ta đang có, đều do hần dùng mạng sống đổi lấy! Hôm nay hần không từ mà biệt, đích thị cảm thấy ta bạc đãi hần, bảo ta sao không lo lắng?

Quản gia thấy Ngũ Định Viễn nổi giận, liền vâng vâng dạ dạ mà đi.

Ngũ Định Viễn bối rối, chạy vội ra cửa đi tìm Lư Vân. Tìm tới mấy chỗ tửu điểm ngày thường Lư Vân hay lui tới nhưng không thấy. Mất hết một ngày vẫn có không tin tức gì. Hần than một tiếng rồi đi vào một khách điểm, gọi một vò rượu lâu năm độc ẩm.

Ngũ Định Viễn uống vài chén, thầm than:

"Cũng do mấy ngày nay ta phiền não công vụ, lại sơ sót với Lư huynh đệ. Ta cùng han giao tình như giao mạng. Không ngờ hần không từ mà biệt. Ai, thật sự là..."

Hần uống một hớp rượu, lại nghĩ:

"Từ khi Hoàng lão ngô tác bị người ta giết, trên đời này ta đã không còn thân nhân nào. Khó khăn mới có một sinh tử chi giao như vậy, thế nhưng hắn lại rời ta mà đi. Từ nay ta lại thành kẻ độc thân độc thích. Năm tháng dài đằng đẳng tại kinh thành rộng lớn này, vô thân vô cố thì phải giải sầu thế nào?"

Trong lúc bất đắc dĩ, nghĩ tới chỉ còn một mình nơi kinh sư trống trải, ực một hớp rượu thì khóe mắt đã cay cay.

Tới năm hắn hai mươi lăm tuổi thì người nọ lâm bạo bệnh, chết ở Tây Lương. Trước khi chết người đó đã trời trần cùng Ngũ Định Viễn, muốn hắn làm một bộ khoái chính trực, duy trì chính nghĩa cho thế gian. Ngũ Định Viễn trong dạ đau thương vô vàn, lại nặng lòng trước ân tình của sư tôn. Hắn đã lập lời thề, quyết trở thành một con người phụng sự công lý.

Năm hai mươi tám tuổi Ngũ Định Viễn đảm nhận chức bộ đầu Tây Lương phủ, ba mươi bốn tuổi liền uy chấn hắc bạch lưỡng đạo, phá được vô số đại án. Chỉ là hắn làm quan chính trực, dù không phải hạng người không hiểu biết nhưng rất nghiêm minh với đám tham quan, kể từ đó không có nhiều bằng hữu chứ đừng nói một kẻ tri tâm. Thuộc hạ phần lớn đều là hạng vô mônng ngựa. Ngày ấy tại Mã Vương Miếu Tây Lương hắn đã thấy thế gian ảm lạnh vô thường. Khi Lư Vân gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ thì thấy đối phương đáng quý đến nhường nào.

Hắn uống một ngụm rượu, nhớ tới những đức tính của Lư Vân thì chợt nghĩ lại:

"Ta thấy ngày thường Lư huynh đệ không nói không cười, cả ngày mi sầu mặt khổ như không quan tâm điều gì. Ất hắn quá khứ của hắn có chuyện thương tâm. Ai... tính tình Lư huynh đệ quá mạnh mẽ không muốn thổ lộ lai lịch. Mỗi lần ta hỏi hắn chỉ ấp úng, phải chăng có ẩn tình khó nói? Sao hắn không nói rõ ràng cho người làm ca ca như ta?"

Hắn uống thêm một chén rượu, lắc đầu liên tục:

"Lúc chúng ta mới quen hắn vẫn còn cốt khí, sao về sau lại biến thành một tửu quỷ như vậy? Lúc này nghĩ lại, dường như sau khi đến lễ thọ Cố gia thì hắn mới trở thành bộ dáng thế này. Rốt cuộc ngày đó phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ người trong phủ Thượng thư ăn hiếp hắn? Hay là làm sao?" Hắn xuất thân bộ đầu, bên ngoài mặc dù hào phóng nhưng bên trong rất tinh tế, lúc này liền cẩn thận suy tư.

Chợt một bên có người lên tiếng: - Chủ tiệm! Mau dọn chỗ!

Ngũ Định Viễn ngẩn ra, nghiêng mắt nhìn lại thì thấy mười người vận trang phục Cẩm Y Vệ đi đến, hắn cả kinh thầm nghĩ:

"Đám ngu ru quỷ xà thần lại tới! Có điều hiện ta đã là mệnh quan triều đình, ắt hẳn bọn chúng không dám động đến ta!"

Tuy vậy nhưng không muốn dây dưa cùng đám người này, lúc này hắn liền xoay người cúi đầu.

Chỉ nghe bên Cẩm Y Vệ có người lên tiếng:

- An Thống lĩnh, lần này mấy đại sự Giang đại nhân giao cho còn chưa hoàn thành việc nào, người có đối sách gì chăng?

Lại thấy một người mặt mũi đỏ như táo chín, lưng đeo bảo đao, chính là An Đạo Kinh. Hắn thở dài một hơi trầm trọng, tiếp theo gọi mấy vò rượu lâu năm.

Một người nói:

- Lão Vân a! Người bớt lời đi, tránh cho mọi người khỏi phiền lòng.

Ngũ Định Viễn nghiêng mắt nhìn trộm. Vào điểm có hơn mười gã hiệu úy nhưng ngồi cùng bàn An Đạo Kinh chỉ có ba người, đây đều là hảo thủ trong Cẩm Y Vệ. Một người ngày thường chuyên tác oai tác quái, bộ mặt rất là dọa người tên là "Thiên Lô Oanh" Đôn Quốc Dịch. Một người da phấn nhưng trên mặt có mấy nốt rỗ, gọi là "Cửu Vĩ Giao Long" Vân Tam Lang. Ngũ Định Viễn mấy tháng nay lẫn lộn cùng đám nhân vật kinh thành nên đã thạo mặt người, liền nhận ra hai người này.

Hắn chuyển mắt nhìn lại. Thấy người còn lại cử chỉ tao nhã, khí thế bất phàm. Ngũ Định Viễn vừa thấy bất giác ồ một tiếng, thầm nghĩ:

"Sao người này cũng vào Cẩm Y Vệ?"

Người trước mắt có chút lai lịch, đã gặp qua Ngũ Định Viễn mấy lần. Chính là giáo tập dạy thương bồng ngày xưa do Hình bộ bỏ tiền thuê tới, gọi là "Xà Hạc Song Hành" Hác Chấn Tương. Người này chuyên đi dạy võ trong các tỉnh thiên hạ, từng tới Cam Túc chỉ điểm qua võ công cho Ngũ Định Viễn. Cá tính của người này chính trực, chẳng biết sao lại ở cùng một chỗ với đám Cẩm Y Vệ?

Ngũ Định Viễn cảm thấy kỳ quái nhưng thấy An Đạo Kinh đang ngồi trước mắt, sao dám đứng dậy nhận quen biết?

Ngũ Định Viễn lập tức tĩnh tọa bất động giả bộ uống rượu. Lại nghe Vân Tam Lang kia nói:

- Cứ nghĩ đến là lại tức chết, nguyên là tên khốn Ngũ Định Viễn kia sắp bị chúng ta bắt được, ai biết nửa đường lại để tên họ Dương cướp đi. Con mẹ nó, thực là không ra gì!

Ngũ Định Viễn nghe bọn hăn nhắc tới bản thân thì trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ:

“Thời gian trôi qua đã lâu mà đám người này vẫn không quên tấ da dê kia, xem ra thường ngày ta cần lưu ý hơn nữa, tránh gặp phải độc thủ của bọn hăn.”

"Thiên Lô Oanh" Đơn Quốc Dịch kia tiếp lời:

- Đúng vậy! Không ngờ Dương lang trung lại dám ra tay trước mặt chúng ta, nhìn hăn thư sinh còn trẻ mà lá gan cũng không nhỏ.

Vân Tam Lang cười nói:

- Con mẹ nó, chỉ là một tên Dương Túc Quan, nếu không phải nể mặt lão tử Dương Viễn nhà hăn thì có mười tên cũng giết sạch. Thống lĩnh đại nhân, ngài nói có phải không!

An Đạo Kinh nghe thì có vẻ khó chịu, chỉ cúi đầu uống rượu không đáp.

"Xà Hạc Song Hành" Hác Chấn Tương vẫn cúi đầu không nói, lúc này bỗng lên tiếng:

- Hai vị nói vậy thực là lắm to.

Vân Tam Lang lộ vẻ bức mình, hừ một tiếng nói:

- Hác giáo đầu nói thế là sao?

Hác Chấn Tương niên kỷ tầm bốn mươi, đầu nhập dưới trướng An Đạo Kinh chưa lâu nhưng võ công của hăn cao cường, hành sự chu đáo. Mấy tháng nay lập công thăng bậc nhanh hơn những người khác. Nguyên chỉ là

giáo úy tinh ngoài mà giờ đã thành trợ thủ đắc lực bên người An Đạo Kinh. Đám người Vân Tam Lang tất nhiên vừa đổ kỵ vừa hận, sớm tâm sinh bất mãn. Lúc này nghe hắn nói vô lễ với tiền bối thì liền muốn phát tác.

Hác Chấn Tương nói:

- Dương lang trung thân mang tuyệt nghệ, tuyệt không thể xem thường. Nếu như hai vị còn tâm khinh thị, sợ rằng ngày sau sẽ ăn đau khổ.

Vân Tam Lang cười lạnh nói:

- Nghe thì người đem hắn thối lên tận trời cao rồi! Dương Túc Quan có bản lĩnh gì, người nói ta nghe một chút.

Hác Chấn Tương nói:

- Sư phụ của Dương lang trung không phải người khác, chính là Thiên Tuyệt Tăng Thủ tọa Đạt Ma viện Thiếu Lâm Tự, ắt hẳn các vị đã nghe qua đại danh người này. Là người được giang hồ công nhận là Thiếu Lâm đệ nhất cao thủ. Dương lang trung là quan môn đệ tử của lão, võ nghệ cao thế nào thì có thể đoán được.

Vân Tam Lang hắc hắc cười nói:

- Cái gì Thiên Tuyệt Tăng với Địa Tuyệt Tăng, lão hòa thượng này đã lâu không hành tẩu trên giang hồ, chỉ là một kẻ phế nhân. Thiếu Lâm Tự ngoại trừ lão, đại khái không có xuất ra hảo thủ gì đủ hù dọa người!

Hác Chấn Tương lắc đầu nói:

- Trong Đạt Ma viện có tam bảo thánh, trước La Hán đường Tứ kim cương, hai câu này người nghe qua không ít! Tứ Đại Kim Cương Thiếu Lâm Tự

mỗi người võ nghệ cao tuyệt, đủ để khai sơn lập phái dương danh giang hồ. Huống chi trong chùa còn có đệ nhất cao thủ Thiên Tuyệt Tăng? Vân Đô thống nói chuyện phải cẩn thận chút.

Vân Tam Lang cảm thấy cuồng nộ, đang muốn phát tác thì nghe Đôn Quốc Dịch cười nói:

- Này! Người nói một chút, nếu lấy võ công của ta đấu cùng Tứ Đại Kim Cương, thắng bại ra sao?

Hác Chấn Tương mặt không đổi sắc, nói:

- Nếu dùng chân tài thực học mà đấu, chừng môn môn phái tầm thường còn chênh lệch khá xa với Tứ Đại Kim Cương, chớ nói chi là Đôn huynh. Thật sự nói một câu, liền mấy người các người hợp lực cũng không được chiếm được tiện nghi.

Ngũ Định Viễn nghe thương vị bồng giáo đầu này chậm rãi mà nói, lời lẽ lại đầy khí độ, không lấy tán dương địch nhân mà hồ thẹn, có thể nói là rất lợi hại. Hắc thầm nghĩ:

“Nghe nói những năm gần đây Cẩm Y Vệ như nước sông mỗi ngày mỗi cạn, đều thu dụng hạng nhân vật tam lưu trên giang hồ như Vân Tam Lang. Không biết sao An Đạo Kinh lại có thể thông suốt, trọng dụng được cao thủ cỡ như Hác Chấn Tương, thật sự là kỳ quái. Chỉ là Hắc giáo đầu tính tình cương trực nên dễ đắc tội với người, ắt hẳn lần này đã đắc tội với mấy người kia.”

Quả nhiên Vân Tam Lang đảo mắt một phen, cả giận nói:

- Khá lắm! Người nói mấy người chúng ta hợp lực cũng đấu không lại hòa thượng Thiếu Lâm? Như vậy còn người thì sao? Bắn vào thủ đoạn của

Hác giáo đầu, chính là đối thủ của Tứ Đại Kim Cương chẳng?

Hác Chấn Tương mặt không đổi sắc, nói:

- Bằng vào Xà Hạc Song Hành của ta, đủ liều mạng cùng Đại Lực Kim Cương Chỉ của Linh Chân Thiếu Lâm.

Vân Tam Lang giận dữ, liếc mắt nhìn Đơn Quốc Dịch một cái. Hai người cùng đứng dậy nói:

- Nếu Hác giáo đầu dũng mãnh như thế, hai người chúng ta quyết định liên thủ mời người chỉ giáo mấy chiêu.

Ánh mắt Hác Chấn Tương chuyển vào An Đạo Kinh, chờ đợi ý kiến của vị thống lĩnh này. Vân Tam Lang nhìn ra dụng tâm của hắn thì cười lạnh, nói:

- Họ Hác kia, người hãy nghe cho rõ. Mở miệng được mà không dám đối mặt là sao? Cần gì phải tìm chỗ dựa? Người có dám đấu chẳng? Sinh tử do mệnh, đánh cuộc nguyện chịu thua. Kẻ nào bị đánh chết thì xem như tổ tiên hắn không tích đức. Thế nào?

Thần sắc Hác Chấn Tương điềm nhiên, chỉ ra cửa ngoài nói:

- Đã như vậy, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện.

Nói xong liền đứng dậy.

Ngũ Định Viễn cảm thấy cười thầm: "Trong Cẩm Y Vệ đều là hạng giá áo túi cơm, sao dung được người như Hác Chấn Tương? Để xem An Đạo Kinh làm sao giải thí phi, ngừng can qua đây?"

Mắt thấy đám người Cẩm Y Vệ tự xưng tàn. An Đạo Kinh liền kéo tay Hắc Chấn Tương, hòa nhã nói:

- Hắc giáo đầu, mời ngồi.

Tiếp theo quát đám Vân Tam Lang: - Hai người các người ngồi xuống cho ta, Hắc giáo đầu công phu cao cường thế nào, những ngày tới các người sẽ thấy, gặp cái gì?

Vân Tam Lang cảm thấy không phục, lớn tiếng nói:

- Thống lĩnh! Người bao che cho tiểu tử này như vậy, sao có thể khiến các huynh đệ thực lòng tin phục? Hắn vào sau mà thắng chức mau như vậy, ngày thường tự đại ăn nói cuồng vọng. Nếu không giáo huấn một phen, chỉ sợ họ Hắc không rõ bản thân mình là ai!

Vân Tam Lang xưa nay coi trọng nhất thể diện, thấy Hắc Chấn Tương nói chuyện chưa từng nể nang thì trong lòng giận dữ. Rõ ràng đang ở khách điểm kinh thành, lại dám bạo lộ khinh thường người trong môn hộ.

An Đạo Kinh thấy thần sắc bất mãn của đám người, cười nói:

- Sao các huynh đệ hẹp hòi như vậy? Hắc giáo đầu là do ta một tay đề bạt, các người có gì bất mãn?

Vân Tam Lang hừ một tiếng, nói:

- Thống lĩnh ngàn vạn điều đều đúng, chỉ là đã nhìn sai tên hỗn đản này. Cờ như hắn cũng xứng làm giáo đầu? Muốn hắn so chiêu, hắn lại chỉ như giống rùa đen rút đầu.

Hác Chấn Tương nghe lời ấy thì song mục đảo một cái, tinh quang bạo xạ ra. "Thiên Lô Oanh" Đơn Quốc Dịch ở một bên thấy bộ dáng này thì mồ hôi lạnh chảy toàn thân, Vân Tam Lang kia lại vẫn không hề hay biết, vẫn lớn tiếng trách móc.

Mấy ngày nay An Đạo Kinh vô cùng phiền lòng, vì hoàn thành đại sự cho Giang Sung mà đã sút đầu mẻ trán, rất sợ có thêm sơ xuất. Lúc này mới tìm đến kẻ cứng tay như Hác Chấn Tương. Hy vọng có thể từ thất bại hóa thành công, làm thỏa đáng mấy đại sự kia. Nghĩ lại chuyện Dương Túc Quan tâu lên tấu chương, ở trước mặt hoàng đế quở trách hăn, nói hăn làm xằng làm bậy tại Ngõ Vương phủ, làm phiền tới vương công đại thần, càng khiến trong lòng hăn lo lắng phiền muộn. Nghĩ đến những ngày gian nan gần đây, thuộc hạ còn gây gổ thành bức này. Trong lòng tức giận bất giác hét lớn một tiếng:

- Con bà nó là con gấu!

Đám người nghe hăn gầm lên đều cả kinh, vội im thin thít.

An Đạo Kinh nốc một chén rượu mạnh, lớn tiếng nói:

- Hác giáo đầu thân thủ thế nào, hai người các ngươi có gì tư cách mà đòi lĩnh giáo? Ngày ấy vì chuyện Ngũ Định Viên chạy thoát, Côn Luân Sơn ngang ngược đổ lỗi cho chúng ta, trước mặt Giang đại nhân đã đại chiến một trận cùng chúng ta. Kết quả người ta chỉ cho hai người đi ra, liền đánh hạ mười tám giáo đầu của chúng ta. Giang đại nhân thấy vậy lắc đầu liên tục! Khi đó hai tên súc sinh các ngươi ở nơi nào?

Vân Tam Lang khụ một tiếng, muốn nói thì An Đạo Kinh vung tay ngăn lời, lại đứng dậy chỉ vào Vân Tam Lang tức giận mắng:

- Tiểu tử chết tiệt ngươi rõ ràng cho ta chút, ngày ấy nếu không phải Hác giáo đầu xảo hợp ở tại trường đấu ra tay chống đỡ, trong các người có ai ngăn cản được Kiếm Cổ Đồ Lăng Tâm? Thực lực của Hác giáo đầu thế nào, chẳng lẽ không nên thắng là thương bổng Tổng giáo đầu sao! Hai người các người vừa hỗn đản lại hồ đồ, mau mau tỉnh lại cho ta!

Ngũ Định Viễn cũng có nghe thấy việc này. Nghe nói Côn Luân Sơn thách đấu Cẩm Y Vệ, ở trước mặt Giang Sung đánh trọng thương mười mấy hảo thủ. Cẩm Y Vệ bị đánh cho cái đầy bụi đất, bị người trong kinh thành cười to một trận. Nguyên bốn Cẩm Y Vệ đã thảm bại toàn quân, Nếu không phải dưới đài bổng nhảy ra một hiệu úy, kịch chiến mấy trăm hiệp cùng "Kiếm cổ" Đồ Lăng Tâm thì An Đạo Kinh sớm đã bị cách chức điều tra, sao có thể ngồi ở chỗ này ra lệnh? Chỉ là Ngũ Định Viễn thật không ngờ, hiệu úy nọ lại là thương bổng giáo tập Hình bộ ngày xưa, Hác Chấn Tương được xưng là "Xà Hạc Song Hành".

Vân Tam Lang nói:

- Khi đó ta không ở kinh thành, nếu ta có ở đó! Hừ hừ, ngay cả Trác Lăng Chiêu cũng phải thảm bại!

An Đạo Kinh giận dữ, vỗ mạnh trên bàn một cái, mắng:

- Thúi lắm! Thúi lắm! Quân mặt dày hỗn đản!

Vân Tam Lang lấy làm kinh hãi, cúi đầu không nói.

Hác Chấn Tương thấp giọng nói:

- Thống lĩnh bớt giận, nơi này tai mắt đông đảo, không nên đàm luận việc công.

An Đạo Kinh thở dài một tiếng, lại uống một chén lớn. Đám người Vân Tam Lang bị quở trách một trận, vẻ mặt u ám nhưng trong lòng vẫn không phục, vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt nhìn thẳng Hác Chấn Tương thống hận nói không nên lời.

An Đạo Kinh tâm phiền ý loạn. Mắt thấy thuộc hạ bất hòa, tiền đồ lại mịt mù chưa rõ. Chỉ biết mượn rượu giải sầu, lập tức uống cạn mười bát lớn vẫn không đủ.

Đám người sau khi ăn uống liên muốn rời đi. Vân Tam Lang kêu chương quỹ lại quát:

- Bữa cơm này toàn bộ tính thẳng là hầu hạ Trực Lệ nha môn, không biết đã bao lâu các người mới được vinh hạnh này, vậy là các gia gia đã cho người tiện nghi đó!

Chương quỹ bồi cười nói:

- Dạ! Dạ! Các đại nhân quang lâm tiểu điểm. Tiểu nhân tam sinh hữu hạnh, làm sao dám để các đại nhân mất vui?

Hác Chấn Tương thờ ơ lạnh nhạt, bất giác hừ một tiếng, nói:

- Hạng người trộm gà bắt chó mới có hành động này!

Vân Tam Lang trợn mắt chột quát:

- Thế nào? Không quen nhìn sao? Ta kháo!

Hác Chấn Tương cười lạnh nói:

- Nếu chúng ta thiếu tiền chi tiêu thì đến mà lấy của đám đại hộ phú gia nhiều của nả, sao phá hủy việc kiếm cơm của những bách tính khổ nạn? An Thống lĩnh chính là lục phẩm đại quan đương triều, năm xưa thí vô đồ Bảng nhãn. Sao có thể nào ăn chùa khắp nơi, làm chuyện hẹp hòi bức này? Danh tiếng Cẩm Y Vệ chúng ta, tất cả đều do người như các người phá hư!

Vân Tam Lang muốn động thủ nhưng sợ An Đạo Kinh nên không dám, chỉ tức giận đến râu tóc trợn ngược. Hác Chấn Tương móc túi tiền ra, kêu chương quỹ tới rồi giả tiền cho hắn. Có điều chương quỹ kia sao dám thu? Chỉ đứng đó mà phát run.

An Đạo Kinh đi tới, xuất ra một viên Kim Nguyên Bảo, vỗ xuống trên bàn một tiếng nặng nề, lại lớn tiếng quát:

- Hác giáo đầu nói rất đúng! Nếu chúng ta cần tiền nên quyền của đám phú hộ huyện quan, có thể nào ăn không của lão bá tánh? Sau này mấy người các người sửa lại thói quen xấu cho ta.

Ngũ Định Viễn ngưng mắt nhìn lại. An Đạo Kinh tùy tiện chụp một chương mà viên Kim Nguyên Bảo dính dính vào bàn gỗ, thủ kinh quả thật kinh người, không hổ là thống lĩnh Cẩm Y Vệ. Chương quỹ ở một bên vừa mừng vừa sợ, thân thể phát run nhưng hai mắt lại dò xét viên Kim Nguyên Bảo trên bàn, nước miếng chảy xuống.

Ngũ Định Viễn đợi đám người Cẩm Y Vệ đi xa mới rời tửu điểm. Có điều hắn vừa ra khỏi cửa, lại nghe một người kêu lớn phía sau:

- Ngũ bộ đầu! Xin dừng bước!

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao

Hồi 4

Người dịch: Yến Linh Điều

Từ khi Ngũ Định Viễn đến kinh thành, mọi người đều gọi hắn là Ngũ Chế sứ hoặc Ngũ đại gia, đã không còn ai gọi hắn Ngũ bộ đầu. Lúc này nghe một tiếng gọi thân thiết như tha hương gặp bạn cố tri, Ngũ Định Viễn quay đầu nhìn lại. Thấy một hán tử đang khoanh hai tay ngang ngực đứng ở trước cửa.

Ngũ Định Viễn ngưng mắt nhìn lại, chính là "Xà Hạc Song Hành" Hác Chấn Tương. Hắn thất kinh, trong lòng đề phòng nhưng ngoài mặt làm bộ như không, cười nói:

- Thì ra là Hác giáo đầu, đúng là trùng hợp, chúng ta đã nhiều năm không gặp!

Hác Chấn Tương cười hắc hắc, nói:

- Ngũ bộ đầu nói trùng hợp cái gì, vừa mới rồi không phải chúng ta đã thấy qua trong điểm sao? Người học được công phu đối trá cỡ này từ khi nào?

Ngũ Định Viễn xấu hổ cười cười. Xem ra ánh mắt Hác Chấn Tương lợi hại, đã nhìn thấy hắn từ nãy. Dù trong lòng phát lạnh nhưng vẻ mặt không chút sợ hãi, lúc này mỉm cười nói:

- Nếu đã hữu duyên, chi bằng đến hàn xá ngồi một lát, hàn huyên vài câu?

Hác Chấn Tương thản nhiên nói:

- Khó được Ngũ bộ đầu nhớ tới cố nhân, ta sẽ không khách khí

Ngũ Định Viễn thấy hắn thẳng thắn đáp ứng thì càng thêm kiên ky. Ngày xưa hai người giao tình không sâu, hôm nay Hác Chấn Tương bỗng tìm tới cửa không biết là tốt hay xấu. Có điều với bản tính trầm ổn, hắn bất động thanh sắc dẫn đối phương về phủ.

Hai người vào phòng, Hác Chấn Tương không khách khí ngồi xuống. Ngũ Định Viễn sai người dâng trà, ngồi bên cạnh bồi tiếp lại âm thầm cảnh giác.

Một lúc sau, Hác Chấn Tương vẫn không mở lời mà chỉ ngồi ngay ngắn một bên. Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

"Nhìn bộ dáng của hắn, không chừng thật sự tới đây ôn chuyện cũ. Ta đừng quá nghi kỵ nhỏ nhen"

Hắn hắng giọng một tiếng, nói:

- Không biết Hác giáo đầu gia nhập Cẩm Y Vệ khi nào? Không phải giáo đầu đang nhậm chức tại Sơn Đông sao?

Hác Chấn Tương nhấp một ngụm trà, đột nhiên thở dài nói:

- Tất cả là tọa hóa trên người, ta cũng không tự làm chủ được.

Ngũ Định Viễn nghe hẳn có ý ôn chuyện cũ. Trong lòng yên tâm một chút, liền hỏi:

- Sao lại nói thế? Chẳng lẽ Hác giáo đầu đã đắc tội với người ta?

Nghe lời của Hác Chấn Tương như là đến bước đường cùng mới ủy khuất hành sự dưới trướng Cẩm Y Vệ. Nhưng người này hành sự trầm ổn, theo lý không thể phát sinh chuyện như thế, Ngũ Định Viễn thầm lấy làm kỳ.

Lại nghe Hác Chấn Tương thở dài một tiếng, nói:

- Không dối gạt Ngũ bộ đầu, trước hai năm ta gặp chuyện bất bình tại Sơn Đông, thấy một gã phú gia công tử trêu chọc một nữ nhân thì tiện tay ngăn trở, giáo huấn cho tiểu tử nọ một hồi.

Ngũ Định Viễn biết bản lĩnh của Hác Chấn Tương rất cao, lập tức mỉm cười nói:

- Tên vô lại này gặp phải Hác giáo đầu, thực là xui xẻo cho hẳn.

Hác Chấn Tương cười khố nói:

- Ai xui xẻo còn không biết! Ta đã ra tay đánh một kẻ không nên đụng vào, chính là hài tử của Đề đốc Sơn Đông.

Ngũ Định Viễn ở tại công môn đã lâu. Nghe thì biết lần này Hác Chấn Tương gặp phải đại phiền toái. Hẳn cười thảm lắc đầu:

- Vậy thật không ổn, ắt hẳn giáo đầu đã gặp không ít tai ương.

Hác Chấn Tương cười khỗ nói:

- Đề đốc kia rất ...con mẹ nó... rất hung ác. Không chỉ muốn ta thường mạng, còn muốn toàn gia của ta phải sung quân. Một nhà già trẻ chúng ta bị nha môn bức bách không còn đường, đành phải suốt đêm trốn chết chạy tới Hà Nam, muốn nương nhờ thân thích ai ngờ lòng người thay đổi. Đám thân thích nọ lại không chứa chấp chúng ta, khiến toàn gia chúng ta phải phiêu bạt khắp thực trên đường

Ngũ Định Viễn cảm thấy rầu rĩ, lắc đầu nói:

- Thế gian ấm lạnh vô thường, khi hoạn nạn mới rõ chân tình. Ở lâu mới biết nhân tâm, chính là ý tứ này.

Nói lại nhớ tới Lư Vân, liền thở dài một tiếng.

Hác Chấn Tương nói tiếp:

- Mắt thấy cả nhà ăn đói mặc rách, nghĩ tới Hác Chấn Tương ta một thân võ công, không thể trơ mắt nhìn cả nhà chết đói! Ta đành không giữ thể diện, mãi nghề mua vui trên đường để mưu sinh.

Ngũ Định Viễn thở dài nói: - Thực khổ cho giáo đầu.

Hác Chấn Tương thở dài chốc lát, lại nói:

- Cũng thật sự là vận mệnh trớ trêu, một nhà chúng ta phiêu bạt đã đến bước này. Ngày ấy không may còn bị hơn mười tên vô lại tìm tới, vu khống cho ta nợ tiền của chúng, tính bắt khuê nữ của ta đi để bồi thường. Ta tức giận

quá, liền ra tay đánh chết hai người ngay tại trận, ngay trong đêm liền bị bắt vào trong đại lao. Cả nhà khóc đến tận trời, lại không có biện pháp cứu ta.

Ngũ Định Viễn mắng:

- Đáng giận cho đám vô lại táng tận lương tâm. Nếu ta còn làm bộ khoái, không một mẻ bắt hết bọn chúng thì không chịu được!

Hác Chấn Tương cười khỗ nói:

- Nghĩ đến khi xưa là ta giáo tập của các bộ đầu, giờ hồ lạc bình dương bị chó khinh, năm chịu đòn hiểm trong lao Hà Nam. Đám quan sai hành hạ ta rất lợi hại, cơm không được ăn, qua năm ngày thì huyện quan liền áp giải ta ra ngoài đòi chém.

Ngũ Định Viễn nghe tới chỗ này thở dài một tiếng, im lặng không nói.

Hác Chấn Tương lại nói:

- Ngày ấy lúc ra pháp trường, ta biết mình phải chết thì trở nên dứt khoát sảng khoái, trên đường ta còn cười dài ca hát. Nhìn thấy cả nhà già trẻ đứng bên cạnh khóc lóc, tâm tình ta dù khổ sở nhưng dù sao cũng phải chết, không muốn níu kéo gì. Đến pháp trường, thấy có hai người giám trảm. Một người là huyện quan, kẻ còn lại mặc trang phục Cẩm Y Vệ.

Ngũ Định Viễn rùng mình, liền nói: - Người nọ là An Đạo Kinh!

Hác Chấn Tương gật đầu nói:

- Chính là An Thống lĩnh. Dù sao ngày ấy ta muốn chết cho nhanh, không quản ai là ai liền ghé đầu xuống dưới đất, liền mồm thúc giục đao phủ, muốn hấn xuống tay gọn gàng một chút. Đao phủ kia thấy ta yêu cầu thì

liền khoe mẽ, khoa trương rằng đao pháp của hãn hoa mỹ ra sao, võ công cao cường thế nào. Ta nghe thì tức giận mắng: “Tiểu tử vô tri thì biết gì? Ta mới là tổ tông dùng đao! Chém đầu thì ngươi còn phải học nhiều, trước khi chém phải sờ cho chuẩn nơi xương cổ, nhớ kỹ xuống tay phải thật nhanh, sau khi vào thịt phải dụng kình, nếu không đầu chém không đứt!” Đám người xem nghe ta nói như thế đều cười to không dứt. An Thống lĩnh vỗ tay cười nói: “Người này thực thú vị! Tới đây! Tới uống hai chén rồi hãy chết!”. Tiếp theo châm rượu sai người bưng đến cho ta uống. Khi đó ta cúi đầu sát mặt đất, người bưng rượu đành phải gập lưng khiến rượu đổ ra. Ta cười ha hả nói: “Đừng đánh đổ hảo tửu!” Tiếp theo vận khởi nội lực, hút một cái vút lên trời cao, rượu kia dù cách vài thước lại bị ta hút vào trong miệng. Ta liếm môi, liên tục cười to: “Hảo tửu! Hảo tửu!”

Ngũ Định Viễn cũng cười to không dứt, nói:

- Thiên hạ rộng lớn, đại khái chỉ có một Hác giáo đầu có đảm lược như thế!

Hác Chấn Tương cười khan hai tiếng, nói:

- Ngũ bộ đầu đã chê cười. An đại nhân đang bất động, thấy ta sử xuất công phu lập tức đứng lên, vọt tới bên trong pháp trường hét lớn: “Là một hảo hán tử! Võ công cao cường! Đao hạ lưu nhân! Đao hạ lưu nhân!”

Ngũ Định Viễn nghe một hồi, lúc này mới hiểu tại sao Hác Chấn Tương đầu nhập Cấm Y Vệ. Liền cười hai tiếng nói:

- Ất hãn An Thống lĩnh kính nể võ nghệ của ngươi, đã có tâm ưa thích. Nói vậy Hác giáo đầu thật sự là mạng lớn a!

Hác Chấn Tương lắc đầu cười khố, nói:

- Cũng không còn đường nào! Từ ngày ấy ta liền đi theo An đại nhân, người cũng biết trước kia ta nghĩ thế nào về Cẩm Y Vệ... Ai! Ai ngờ hiện nay ta cũng một kẻ trong đó...

Hắn tự biết đã nói nhiều, giờ chung trà uống một hơi cạn sạch.

Lúc này Ngũ Định Viễn đã rõ An Đạo Kinh có ân cứu mạng Hác Chấn Tương. Nếu không với tính tình cứng rắn của Hác Chấn Tương, sao có thể cấu kết cùng bọn xấu? Chỉ là hai phe địch ta rõ ràng. Dù hắn có chút giao tình với Hác Chấn Tương nhưng không thể không phòng người.

Ngũ Định Viễn than nhẹ một tiếng, rót trà cho Hác Chấn Tương rồi thản nhiên nói:

- Hác giáo đầu, nghe người nói như vậy, hôm nay tới tìm ta là bởi An Đạo Kinh sai sử?

Hác Chấn Tương khẽ gật đầu, nói:

- Ngũ bộ đầu nói không sai. Hôm nay ta tìm người không phải để ôn mấy chuyện cũ, đến để truyền lời của An đại nhân.

Ngũ Định Viễn biết hắn nói tới chính đề, lập tức hừ một tiếng nói:

- Giáo đầu có chuyện thì cứ nói thẳng, không nên giấu diếm.

Hác Chấn Tương nhú mày như đang suy tư nên mở miệng sao cho phải. Ngũ Định Viễn không thúc giục, chỉ nhú mày chờ đối phương mở miệng. Qua một lúc lâu Hác Chấn Tương mới nói:

- Nghe nói Ngũ bộ đầu sau khi vào kinh, đã đem vật kia giao cho đại quan trong triều, có phải thế chăng?

Ngũ Định Viễn cười lạnh hỏi ngược:

- Phải thì sao? Không phải thì sao?

Hác Chấn Tương bất động thanh sắc nói:

- Ngũ bộ đầu, người biết hiện có bao nhiêu người bị bắt đến Côn Luân sơn?

Ngũ Định Viễn nhớ tới đám người Linh Âm đại sư Thiếu Lâm tự, Lý Thiết Sam. Tất cả đều liều mạng cứu hãn thì trong lòng đau xót, chậm rãi nói:

- Cũng là tại hạ phước lớn, nhiều hào kiệt thành danh vì Ngũ mỗ không tiếc đánh một trận cùng Trác Lăng Chiêu. Ngũ mỗ đến nay chịu thịnh tình sâu sắc.

Hác Chấn Tương gật đầu nói:

- Như vậy chẳng lẽ Ngũ bộ đầu không quan tâm đến an nguy của những người này?

Ngũ Định Viễn cả kinh trong lòng, thầm nghĩ:

“Nghe ngữ khí của Hác Chấn Tương, chẳng lẽ nếu ta không giao đồ thì Côn Luân sơn liền giết người tiết hận, đây là tin tức hãn muốn truyền tới?”

Tâm niệm hãn vừa động, nói:

- Hác giáo đầu nếu tới truyền tin thì đã tìm sai người. Lúc này đồ nọ không còn trên tay của ta, đã chuyển vào tay Liễu Hầu gia. Hác giáo đầu muốn chuyển lời thì nên đi tìm Hầu gia mới phải.

Hác Chấn Tương lắc đầu nói:

- Ta chỉ phụng mệnh đến chuyển mấy câu này tới Định Viễn huynh. Định Viễn huynh muốn xử lý sao thì tùy.

Ngũ Định Viễn cười lạnh nói:

- Được rồi! Niệm chúng ta có vài phần giao tình. Ta sẽ nói hết cho các hạ, thuận tiện để người về bẩm báo.

Hắn kéo dài hai chữ “bẩm báo”, có ý châm chọc Hác Chấn Tương.

Thần sắc Hác Chấn Tương hơi đổi, lập tức trấn định nói:

- Giang đại nhân có lệnh. Nếu người còn mê muội có chấp. Lúc này tình thế khẩn trương thì không làm gì được người. Nhưng nếu cục diện biến chuyển, ngày sau bất kể người làm quan to thế nào, phát tài tới bao nhiêu. Hắn nhất định dùng sát thủ, không giết được già trẻ cả nhà người thì sẽ không làm người.

Mấy câu nói này hết sức đe dọa, Ngũ Định Viễn nhất thời đổ mồ hôi lạnh. Lúc này nếu Giang Sung muốn giết hắn, Liễu Ngang Thiên tay cầm vật chứng tất có biện pháp trả thù. Nhưng nếu Liễu Ngang Thiên chết đi hoặc thất thế tại triều đình, ắt hẳn sẽ đại họa lâm đầu. Sau này thành gia lập nghiệp mỗi ngày đều phải lo lắng đề phòng.

Trên mặt biển sắc, Ngũ Định Viễn hít một hơi thật sâu nói:

- Chỉ có mấy câu nói đó, không còn gì nữa sao?

Hác Chấn Tương gật đầu nói: - Chỉ là như thế

Ngũ Định Viễn cúi đầu không nói rồi bỗng thở dài.

Hác Chấn Tương nói:

- Ngũ bộ đầu nếu lo lắng thì sao không đưa đồ vật ra, như vậy sẽ được bình an!

Ngũ Định Viễn chợt cười to, nói:

- Hác giáo đầu a Hác giáo đầu! Ngày ấy nếu ta tham luyện vinh hoa phú quý, liền khuất phục từ khi ở Tây Lương, cần gì kéo dài cái mạng này đến bây giờ? Người trở về chuyển cáo cho chủ tử của người, nói rằng Ngũ Định Viễn ta đã sớm ngẩng đầu chờ hãn, tùy thời tới bắt đi!

Hác Chấn Tương nghe lời hãn dần dần vô lễ thì sắc mặt cứng lại, lạnh lùng thốt:

- Ta niệm tình cố nhân, những gì nên nói cũng đã nói xong. Ngũ bộ đầu tự bảo trọng.

Nói rồi đứng dậy đi ra cửa.

Ngũ Định Viễn nhìn bóng dáng của hãn, biết người này không hòa thuận cùng đám Cẩm Y Vệ, nhin không được nói:

- Hác giáo đầu, mấy ngày nay thật ủy khuất cho người!

Hác Chấn Tương chấn động toàn thân nhưng không quay đầu lại:

- Lời này của Ngũ bộ đầu ý tứ ra sao?

Ngũ Định Viễn nói:

- Nghe nói người là một hán tử, hiện lại ở lẫn cùng đám heo chó, khó tránh khỏi một thân ô uế. Ta nói người ủy khuất, xem ra đã đánh giá cao người.

Hác Chấn Tương xoay người lại, giận dữ nói:

- Họ Ngũ! Ta chỉ là muốn kiếm phần cơm ăn, người cần gì phải vũ nhục ta?

Ngũ Định Viễn một bộ không quan tâm, nói:

- Hác giáo đầu cần gì tức giận? Nếu trong lòng không then, cứ xem ta là một kẻ nông cuồng là được.

Lại cười nhạt một cái nói: - Nếu then trong lòng, dù người giết ta cũng vẫn then trong lòng.

Hác Chấn Tương nghe thì hai tay nắm chặt, xương cốt toàn thân kêu răng rắc, trong mắt hiện đầy tơ máu. Chỉ nghe hắc hắc nói:

- Ta thật hổ then! Đáng lẽ ngày ấy ta nên chết tại pháp trường, để cho cả nhà ta phiêu bạt làm hành khất, để cho lão bà nữ nhi của ta làm kỹ nữ dơ bẩn để nuôi thân. Ngũ bộ đầu, người từng trải qua tình cảnh như thế chưa?

Ngũ Định Viễn thấy bộ dáng hắc hắc thế này. Nghĩ đến một hán tử cứng rắn như thép lại phải luồn cúi để sống qua ngày, trong lòng cảm khái.

Hác Chấn Tương càng nói càng vang, lớn tiếng nói:

- Hành đạo trên thế gian này khó khăn biết bao! Người gặp bất bình dám xuất đầu, tùy thời sẽ chết không được tử tế. Ai gặp vận xui? Ai đáng thương cho ai? Tất cả đều chỉ có người thân! Ngũ bộ đầu, đoạn đường từ Sơn Đông

tới Hà Nam, trong thiên lao ta đã nghĩ thông suốt. Ngày sau ta chỉ kiếm cơm qua này, một thân trung quân nợ nước gì đó thì quên đi!

Ngũ Định Viễn lắc đầu nói:

- Đừng nói nữa, hiện nay người giúp đỡ thêm vuốt, chết để xú danh muôn đời, cuối cùng nhắm mắt không được thành thoi!

Thấy Hác Chấn Tương trợn mắt nhìn phía mình, Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

"Bằng vào võ công của Hác Chấn Tương, lúc này muốn đả thương ta chỉ sợ dễ như trở bàn tay. Có điều đã từng quen biết một thời gian, ắt hăn hăn sẽ không nhỏ mọn như vậy."

Chợt nghe Hác Chấn Tương cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngũ bộ đầu, trong miệng người luôn nói lời hoa mỹ, mắng ta vô sỉ hèn hạ, người có biết bên ngoài đang nói bao điều khó nghe về người chăng!

Ngũ Định Viễn nghe thì rùng mình, trên mặt vẫn giả bộ không quan tâm cười nói:

- Lại có việc này? Chỉ cần không phải giáo đầu tức giận đả kích lại ta, cứ nói đừng ngại.

Hác Chấn Tương lắc đầu nói:

- Vốn là Định Viễn huynh bôn tẩu, vì huyết án Yến lăng tiêu cục mà mất quan tước, khiến cho giang hồ hảo hán bốn phương đều kính phục. Ngay cả ta tại nơi Sơn Đông xa xôi cũng kính nể sát đất. Khi hảo hán mấy lộ đều bị Côn Luân Sơn bắt giữ, chỉ có người một người chạy thoát. Anh hùng thiên

hạ đều cho là người may mắn, nói lão thiên có mắt bảo trợ tánh mạng người tốt. Ai ngờ mấy tháng qua, trên giang hồ liền truyền ra lời đồn khó nghe.

Ngũ Định Viễn cười lạnh một tiếng, nói: - Lời đồn gì! Người cứ nói rõ!

Hác Chấn Tương nói:

- Vốn tưởng Ngũ bộ đầu là người hành hiệp trượng nghĩa, một mình đào tẩu thì về sau tất quay lại cứu huynh đệ. Ai ngờ Ngũ bộ đầu tới kinh thành biến hóa nhanh chóng, trở thành Ngũ Chế sứ đỉnh đỉnh đại danh, không thấy khổ não lo lắng vì đám bằng hữu vào sinh ra tử ngày đó. Hiện chỉ biết lo cho bản thân sống tốt qua ngày, làm công việc béo bở mua lầu tấn chức, rất có uy phong! Đúng là: “Vẫn con én nhỏ đây mà, bay lên cây quý hóa ra Phượng hoàng” (1)!

Ngũ Định Viễn nghe lời hắt thì tức giận đến sắc mặt xanh mét, không nói nên lời.

Hác Chấn Tương nói tiếp:

- Nguyên bản công văn vây bắt người khắp nơi, không hiểu thế nào toàn bộ bị nha môn thu hồi, triều đình còn gia quan tấn tước rất khoái hoạt. Trong này nếu không phải trá ngụy thì là thế nào? Trên giang hồ đều nói người là kẻ bội phản, lâm trận sợ chết đã giao ra đồ vật, đổi lại được chức quan nhỏ như hạt mè, thông đồng làm bậy hèn hạ vô sỉ khiến hảo hán cười chê! Đáng thương cho thầy trò Linh Âm Thiếu Lâm Tự, một nhà trang chủ Lý Thiết Sam, toàn bộ để cho người ta làm đá kê chân mua phú quý công danh!

Sắc mặt Ngũ Định Viễn trở nên trắng bệch, tuyệt không lường trước danh tiếng bản thân lại trở nên xấu xa như vậy. Lòng hắt đau như đao cắt, thất vọng ngã ngồi xuống ghế.

Hác Chấn Tương lạnh lùng nhìn hăn, nói:

- Người nói không sai, ta là tay sai bán mạng cho triều đình, là tiểu nhân là súc sinh, nhưng Ngũ bộ đầu người thì sao? Người là cây ngay không sợ chết đứng sao?

Ngũ Định Viễn chán nản nói:

- Ngày ấy mạng ta sắp mất, vất vả trốn chết thì may được một hảo hán tương trợ. Thời điểm ngàn quân nguy kịch mới được đại tướng quân đương triều là Liễu đại nhân cứu vớt. Mắt thấy Ngự Sử đại nhân Vương Ninh đã bị niêm phong phủ đệ, ngoài nhờ Liễu đại nhân che chở, thiên hạ đã không còn ai có thể cứu được ta. Ta đây làm như vậy chẳng lẽ sai hay sao?

Hác Chấn Tương lắc đầu nói:

- Ngũ bộ đầu. Lời đồn đãi như thế, người nói với ta thế nào cũng vô ích. Vô luận sao thì lời ta đã cạn, người tự thu xếp đi.

Ngũ Định Viễn đang định nói nữa, chợt nghe quản gia gõ cửa nói:

- Lão gia, quý phủ Liễu Hầu gia cho người truyền lời, nói có đại sự cần thương lượng, muốn người lập tức đi qua.

Hác Chấn Tương mặt không chút biểu cảm, chấp tay nói:

- Ngũ bộ đầu bận rộn công vụ, ta đây xin cáo từ.

Nói rồi xoay người đi ra ngoài, Ngũ Định Viễn nhìn bóng dáng của hăn, trong lòng vừa động lại nói:

- Hác giáo đầu, nghe ta một lời nữa rồi đi không muộn!

Hác Chấn Tương dừng bước, quay đầu nói:

- Ngũ bộ đầu còn gì chỉ bảo?

Ngũ Định Viễn nói:

- Các hạ là một hảo hán toàn tài, cần gì ở lẫn cùng đám Giang Sung An Đạo Kinh? Để ta thay người dẫn tiến, ngày sau sẵn sàng góp sức cho Liễu Hầu gia?

Thân thể Hác Chấn Tương khẽ chấn động, trong mắt hiện tia sâu nảo nhưng nhanh chóng tan đi.

Hắn lắc đầu nói:

- Quan trường Bắc Kinh rộng lớn như vậy nhưng há có thể dung nạp được hạng tiểu nhân phản phúc? Xin tâm lĩnh ý tốt của Ngũ bộ đầu.

Hắn đi ra cửa lớn, đột nhiên nói:

- Ngày sau chúng ta gặp lại, hy vọng không phải kết cục người chết ta sống.

Ngũ Định Viễn nghe hắn nói vậy lại nhớ đến hai câu: "Thà làm con chó thời thái bình, chớ nên làm người trong thời loạn" Thế thái như vậy, hỏi nhân tình làm sao kham nổi đây?

Chú:

(1) Nguyên văn: Bay một cái lên đầu càn thành Phượng Hoàng (Siếp thì phi thượng chi đầu tổ phượng hoàng liêu). Lấy ý trong bài Viên viên khúc của Ngô Vĩ Nghiệp.

Viên viên khúc

Đỉnh hồ đương nhật khí nhân gian

Phá địch thu kinh há Ngọc Quan

Đồng khốc lục quân câu cáo tổ

Xung quan nhất nộ vị hồng nhan.

Hồng nhan lưu lạc phi ngô luyện

Nghịch tặc thiên vong tự hoang yển

Điện tảo Hoàng Cân định Hắc Sơn

Khốc bãi quân thân tái tương kiến.

Tương kiến sơ kinh Điền Đậu gia

Hầu môn ca vũ xuất như hoa

Hứa tương thích lý không hầu kỹ

Đằng thủ tướng quân du bích xa.

Gia bản Cô Tô Cán Hoa Lý

Viên Viên tiểu tự kiều la ý

Mộng hướng Phù Sai uyển lý du

Cung nga ủng nhập quân vương khởi

Tiền thân hợp thị thái liên nhân

Môn tiền nhất phiến Hoành Đường thủy.

Hoành Đường song tương khứ như phi

Hà xứ hào gia cường tải quy

Thử tế khởi tri phi bạc mệnh

Thử thì chỉ hữu lệ triêm y.

Huân thiên ý khí liên cung dịch

Minh mâu hạo xỉ vô nhân tích

Đoạt quy vĩnh hạng bế lương gia

Giáo tựu tân thanh khuynh tọa khách.

Tọa khách phi trường hồng nhật mộ

Nhất khúc ai huyền hướng thùy tổ

Bạch tích thông hầu tối thiếu niên

Giản thủ hoa chi lữ hồi cố

Tảo huề kiều điều xuất phàn lung

Đãi đặc Ngân Hà kỷ thì độ

Hận sát quân thư để tử thôi

Khổ lưu hậu ước tương nhân ngộ.

Tương ước ân thâm tương kiến nan

Nhất triều nghĩ tặc mãn Trường An

Khả liên tư phụ lâu đầu liễu

Nhận tác thiên biên phẫn như khan.

Biến sách Lục Châu vi nội đệ

Cưỡng hô Giáng Thụ xuất điều lan

Nhược phi tráng sĩ toàn sư thắng

Tranh đặc nga my thất mã hoàn.

Nga my mã thượng truyền hô tiến

Vân hoàn bất chỉnh kinh hồn định

Lập cự nghênh lai tại chiến trường

Đề trang mãn diện tàn hồng ấn

Chuyên chinh tiêu cổ hướng Tần Xuyên

Kim Ngưu đạo thượng xa thiên thặng

Tà Cốc vân thâm khởi họa lâu

Tản Quan nguyệt lạc khai trang kính.

Truyền lai tiêu tức mãn giang hương

Ô cữu hồng kinh thập độ sương

Giáo khúc kỹ sư liên thượng tại

Cán sa nữ bạn ước đồng hành

Cựu sào cộng thị hàm nê yển

Phi thượng chi đầu biến phượng hoàng

Trường hương tôn tiền bi lão đại

Hữu nhân phu tể thiện hầu vương.

Đương thì chỉ thụ thanh danh lụy

Quý thích danh hào cạnh diên trí

Nhất học châu liên vạn học sâu

Quan sơn phiêu bạc yêu chi tế

Thác oán cuồng phong dương lạc hoa

Vô biên xuân sắc lai thiên địa.

Thường văn khuynh quốc dữ khuynh thành

Phiên sử Chu lang thụ trọng danh

Thê tử khởi ừng quan đại kế

Anh hùng vô nại thị đa tình

Toàn gia bạch cốt thành khôi thổ

Nhất đại hồng trang chiếu hân thanh.

Quân bất kiến:

Quán Oa sơ khởi uyên ương túc

Việt nữ như hoa khan bất túc

Hương kính trần sinh điều tự đề

Tiếp lang nhân khứ đài không lục.

Hoán vũ di cung vạn lý sầu

Châu ca thúy vũ cổ Lương Châu

Vị quân biệt xứ Ngõ cung khúc

Hán Thủy đông nam nhật dạ lưu.

Cao Tự Thanh dịch thơ:

Đình Hồ ngày ấy bỏ nhân gian

Phá giặc về kinh xuống Ngọc Quan

Khóc lớn sáu quân đều áo trắng

Một phen nổi giận bởi hồng nhan.

Hồng nhan lưu lạc ta không muốn

Nghịch tặc trời làm cho tự mất

Quét giặc Hoàng Cân phá Hắc Sơn

Hết khóc vua cha lại gặp mặt.

Gặp mặt vừa qua phủ đại thần

Cửa hầu ca múa tựa hoa xuân.

hẹn đem tài khéo cầm ca ấy

Chờ lập công lao bậc tướng quân.

Nhà ở Cô Tô làng giặt vải

Tên tự Viên Viên đẹp lộng lẫy

Thường mơ tới chơi vườn Phù Sai.

Cung nữ đưa vào vua đứng dậy.

Tiền thân là gái hái hoa sen

Trước cửa một vùng sông nước chảy.

Nước chảy mái chèo khua như bay

Người ác nơi đâu ép chờ đi?

Lúc ấy đã hay mình bạc mệnh.

Đương thời chỉ biết khóc chia ly.

Ngất trời ý khí liền cung dịch

mắt ngời răng trắng không ai tiếc.

Cướp về hém vắng nhốt trong nhà

Dạy hát dạy đàn mời rượu khách.

Chén khách vòng quanh mặt trời xế

Một khúc đàn sầu hướng ai gảy?

Tuần tú công hầu có thiếu niên

Tay nhật cảnh hoa mấy lần ngó.

Sớm đưa chim đẹp thoát ra lồng.

bao giờ mới vượt sông Ngân đó?

Hồn chết thư chàng giục già lòng

Tủi mình mỗi mắt chờ tương ngộ.

Lời hẹn ƠN SÂU gặp khó khăn.

Sáng ra ông kiến ngập Trường An

Chương Đài cảnh liễu còn nhung nhớ

Tơ bụi trời xa luống thở than.

Đòi mãi LỤC CHÂU vào phủ đệ,

Ép hô GIÁNG THỤ ra lan can.

Nếu như tráng sĩ không toàn thắng

Sao được MÀY NGÀI cưỡi ngựa sang?

mày ngài trên ngựa truyền hô tiến

Tóc mây nghiêng lệch hồn vừa định

Nến lớn ra mừng giữa chiến trường

Điểm trang trên mặt phai son phấn

Theo quân đàn sáo tới Tần Xuyên

Bò vàng trên lộ xe ngàn chiếc

Tà cốc mây sâu gác vẽ đùn

Tản Quan năng xế đài gương ánh

Tin đồn truyền khắp chốn quê hương

Quạ rộn hồng bay trái chực sương

Người trước dạy đàn thương vẫn sống

Bạn xưa giặt vải nhớ cùng hàng.

Ngậm bùn én thả về nhà cũ

trên nhánh bay ngang ấy phượng hoàng

Trước chén ngậm ngùi thương tuổi tác

Có người làm vợ bậc hầu vương.

Đương thời chỉ bởi vì danh khố

Vương tôn công tử tranh mời gọi

Một học minh châu vạn học sâu

Quan sơn phiêu dạt thân mòn mỏi

Lầm sợ cuồng phong hoa rụng bay

Vô biên xuân sắc về trời đất.

Thường nghe nghiêng nước với nghiêng thành

lại khiến Chu lang được nổi danh.

há bởi vợ con lắm kể lớn

Không may hào kiệt vốn đa tình.

Cả nhà xương trắng thành tro bụi

Một kiếp hồng nhan rọi sử xanh.

Anh chẳng thấy, Quán Oa vừa dựng uyên ương ngủ

Gái Việt như hoa nhìn chẳng đủ

Lối cũ bụi mờ chim rộn kêu

hành lang người vắng rêu xanh mọc

Đôi quạt dờn cung vạn dặm sầu.

Vàng ca ngọc múa cổ Lương Châu

Vì anh riêng hát Ngô cung khúc

Sông Hán về đông nước biếc sâu.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 6: Hỏa Tham Nhất Dao

Hồi 5

Người dịch: Yến Linh Điêu

Ngũ Định Viễn tâm phiền ý loạn, lại nghe quản gia một bên liên tục thúc giục, nói Hầu gia đình quý phủ thúc giục cấp bách. Ngũ Định Viễn sợ trễ việc quân cơ, vội vàng tới tướng quân phủ.

Hắn vừa tiến vào cửa lớn Liễu phủ, ở một bên đã có người cấp bách kéo ống tay áo. Ngũ Định Viễn tập trung nhìn lại, là một quan quân họ Triệu phẩm quan cũng là Chế sứ, ngày thường hay uống rượu cùng Ngũ Định Viễn nên có chút giao tình.

Triệu Chế Sứ kia nói nhỏ:

- Ngũ huynh a! Xem ra đại sự không hay. Hôm nay khi lâm triều, Giang Sung đại nhân gièm pha với Hoàng thượng, dâng mấy quyển tấu chương nói trong phủ Liễu Hầu gia chúng ta không sạch sẽ, thu lưu nhiều đào phạm cùng hung đồ, chỉ sợ có ý đồ bất chính!

Trong lòng Ngũ Định Viễn dâng lên cảm giác không ổn, Hắc Chấn Tương mới vừa rời đi, lời buộc tội liền đến phía sau. Hắc run giọng nói:

- Thu lưu đào phạm cái gì? Nói thế là sao?

Triệu Chế Sứ lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ cụ thể, chỉ biết Giang Sung chỉ danh đạo tặc nhằm vào lão huynh. Nói người giết hại lương dân tại Tây Lương, không từ bất cứ việc xấu nào. Sau đó bỏ quan trốn chết đến kinh thành. Không biết dùng bao nhiêu ngân lượng, cầu nơi Liễu Hầu gia được cái chức Chế sứ, lại ở kinh thành ngênh ngang vô pháp vô thiên.

Ngũ Định Viễn không biết là giận hay là sợ mà run rẩy toàn thân, cắn răng nói:

- Lẽ nào lại như vậy? Ta bôn ba thiên tân vạn khổ là vì huyết án oan ức nọ. Giang Sung thật ác độc, đến thời khắc này còn không buông tha cho ta!

Triệu Chế Sứ thở dài nói:

- Cũng là lão huynh gặp vận xui, không biết người có khúc mắc gì cùng bên đó mà lời lẽ trên tấu chương của Giang đại nhân vô cùng khiêu khích, đã

khiến Hoàng thượng nổi giận. Hiện phái Ngự Sử đến trong phủ dò xét, người nên cẩn thận ứng đối.

Ngũ Định Viễn nghe đến đây thì lỗ chân lông khắp toàn thân đều dựng lên, trong lòng kêu khổ thấu trời, thầm nghĩ:

"Ngày ấy Dương đại nhân cứu ta, đã nói dù Liễu Hầu gia có bỏ đi cái mũ vương hầu trên đầu cũng quyết bảo trụ một mạng cho ta, muốn ta trước tiên an định ở kinh sư. Quả nhiên những ngày nay không ai dám đến phiền nhiễu ta. Tưởng rằng thế lực Liễu Hầu gia mạnh mẽ. Côn Luân Sơn cũng tốt, Đông xưởng cũng được, không ai còn dám đến hại ta. Nào ngờ hôm nay trước thì Hác Chấn Tương tìm tới cửa, giờ còn sinh ra sự tình này. Vận mệnh của ta làm sao lắm khúc khuỷu như thế!"

Nếu hãn bị Giang Sung phái người giết chết thì không nói, trước mắt nếu bị Ngự Sử đại nhân thẩm vấn định tội, không khỏi vậy bẩn danh thanh, sau khi chết còn bị người đời lạnh nhạt chê cười. Nhớ tới danh tiếng bản thân trên giang hồ đã khó nghe, càng thêm cảm giác đau đớn lo sợ.

Đúng lúc này có một người thân dài như cây ngọc chậm rãi đi tới, chính là Dương Túc Quan.

Ngũ Định Viễn vội chạy tới, kêu lên:

- Dương đại nhân, Giang Sung thượng tấu gièm pha, người nhất định phải cứu ta!

Lần này Giang Sung thượng tấu hãm hại, Ngự Sử đại nhân đặc biệt đến phủ tra án. Chỉ cần một lời ứng đối không ổn. Không chỉ chức quan Chế Sử khó giữ, sợ rằng còn bị bỏ tù lưu đầy biên cương. Tâm niệm của Ngũ Định Viễn như thế thì càng hoảng loạn, không ngừng kéo tay Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan khẽ cau mày, khẽ bóp tay Ngũ Định Viễn rồi thấp giọng nói:

- Ngũ đại nhân không nên kinh hoảng, ngược lại để người coi thường chúng ta. Chỉ cần người trong sạch, tất nhiên không sợ tiểu nhân gian nịnh hồ ngôn loạn ngữ.

Ngũ Định Viễn nghe chàng nói thì định tâm lại ít nhiều, vội nói:

- Đại nhân nói phải, Ngũ Định Viễn ta luôn luôn chính trực, không sợ bọn họ vu hãm, Hoàng thượng anh minh, chắc chắn trả lại sự trong sạch cho ta.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã vào đại sảnh. Thấy một lão nhân ngồi ở ghế trên, xem ra đó là Ngự Sử đại nhân, Liễu Ngang Thiên thì ngồi ở ghế dưới bồi tiếp. Tâm trạng Ngũ Định Viễn không yên, không biết hôm nay lành dữ ra sao.

Dương Túc Quan đi vào đại sảnh, liền khom người hạ bái:

- Hạ quan là Binh bộ lang trung Dương Túc Quan, bái kiến Hà đại nhân.

Ngũ Định Viễn vội quỳ theo xuống, nấp rạp người cúi đầu không dám động dậy.

Ngự Sử Hà đại nhân kia nói:

- Dương hiền điệt vất vả rồi, mau mau đứng lên. Người quỳ ở bên chính là Ngũ Định Viễn?

Ngũ Định Viễn quỳ sấp trên đất, run giọng nói:

- Chỉ e tiện danh làm bẩn tai của đại nhân, hạ quan chính là Ngũ Định Viễn.

Hà đại nhân nói:

- Được rồi! Ngẩng đầu lên mà nói.

Ngũ Định Viễn vội ngẩng đầu lên. Chỉ thấy Hà đại nhân niên kỷ chừng chừng năm mươi, đôi mắt lão đang chăm chú nhìn hắn như muốn đào bới ra bí mật gì. Ngũ Định Viễn thấy thì toàn thân khó chịu, ánh mắt vội sụp xuống.

Hà đại nhân nói:

- Ngũ Định Viễn, khi người làm quan ở Tây Lương, có từng sát hại già trẻ cả nhà Yến lăng tiêu cực, tham ô trộm đi mười vạn lượng quan ngân? Mau mau khai thật ra!

Ngũ Định Viễn kinh hãi hô oan uổng, đang định giải thích thì đã nghe Dương Túc Quan nói:

- Khởi bẩm Hà đại nhân, Ngũ Định Viễn chỉ là người bị mưu hại, trong chuyện này có ẩn tình khác. Nếu đại nhân muốn tra xét chân tướng vụ án thì không ngại đi Tây Lương một chuyến, xem xét tài liệu công văn tường tra. Đến lúc đó đúng sai thế nào, tất có phán xét.

Ngũ Định Viễn nghe Dương Túc Quan biện bác cho mình mà trong lòng phập phồng không yên, chỉ sợ Hà đại nhân nọ không tin. Đang lo lắng đã thấy Dương Túc Quan liếc mắt nhìn qua, tựa hồ bảo hắn cứ yên lòng.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Xem bộ dáng Dương lang trung thế này, giống như đã tính trước. Chẳng lẽ hắn có biện pháp ứng phó Hà đại nhân sao?

Hà đại nhân nọ nghe Dương Túc Quan nói xong thì chỉ hắng giọng một tiếng, lại nghiêng mắt nhìn về phía Ngũ Định Viễn, nhất thời không rõ hi nộ.

Ngũ Định Viễn thấy thần sắc của đối phương trong lòng vẫn bất an, chợt nghe Liễu Ngang Thiên nói:

- Ta nói Hà đại nhân nghe điều này! Ngũ Chế sứ thủ hạ của ta là người trung thực. Nếu có ai nói hấn giết hại lương dân trộm ngân khố, lão phu nhất quyết không tin.

Ngũ Định Viễn nghe Liễu Ngang Thiên cũng lên tiếng vì mình thì an tâm trở lại, thầm nghĩ: "Lời của Liễu Hầu gia phân lượng như thế, ngay cả người cũng ra mặt đảm bảo, không chừng lần này ta có thể gặp dữ hóa lành."

Hà đại nhân ồ một tiếng, bước xuống đài cẩn thận đánh giá Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn thấy vậy toàn thân khổ sở. Ánh mắt hai người giao nhau, Ngũ Định Viễn quỳ trên mặt đất cười khổ vài tiếng, thực không biết sao cho phải.

Qua một lúc, Hà đại nhân đột nhiên phát ra một tràng cười rộ, theo sau xoay người trở về chỗ ngồi. Ngũ Định Viễn không biết tánh mạng bản thân sẽ ra sao. Nghe đối phương bật cười thì không rõ lành dữ, lo lắng không thôi.

Lại nghe Hà đại nhân cười nói:

- Được rồi! Nếu Liễu Hầu gia ra mặt cầu tình, còn có cái gì là giả? Ta xem Ngũ Định Viễn này tướng mạo chính trực, không giống hạng người cùng hung cực ác. Sự tình Giang đại nhân dâng tấu lần này, sợ rằng có điểm nói quá sự thật.

Ngũ Định Viễn vừa nghe lão nói như vậy thì vô cùng mừng rỡ, gấp rút đập đầu liên tục. Hà đại nhân nâng chung trà cười nói:

- Được rồi! Nhìn người sợ hãi như thế, mau đứng lên mà nói!

Ngũ Định Viễn lại chỉ bái phục trên mặt đất, không dám động dậy.

Liễu Ngang Thiên xuống trong sảnh, đích thân nâng Ngũ Định Viễn dậy, nói:

- Ngũ hiền diệt, người chớ kinh hoảng. Lão phu biết người là người trung can nghĩa đảm, chắc chắn lo lắng cho người đến cùng. Gian đảng trong triều tuy nhiều nhưng sẽ không để kẻ nào may mắn động đến người.

Hà đại nhân gật đầu nói:

- Hầu gia nói đúng. Giao tình giữa Hầu gia cùng ta thế nào, Giang đại nhân hẳn không phải là không biết. Hoàng thượng đem án này giao cho ta, dụng ý chính là tám chữ đó là: “Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không”. Như vậy Giang đại nhân cũng nên thức thời, đừng gây chuyện thị phi nữa!

Ngũ Định Viễn ồ một tiếng, thế mới biết Liễu Ngang Thiên sớm có an bài. Lập tức quỳ rạp xuống đất nức nở nói:

- Đa tạ hai vị đại nhân bảo hộ cho, tiểu nhân máu chảy đầu rơi cũng không đủ để báo đáp ân sâu.

Liễu Ngang Thiên vuốt râu mỉm cười, nói:

- Ta xem người kinh hãi quá rồi! Trước tiên lui xuống một chút, buổi chiều lưu lại dùng bữa, ta có vài sự tình cần căn dặn.

Ngũ Định Viễn vội vã dập đầu rồi lui ra.

Ngũ Định Viễn trở ra đại sảnh, mồ hôi lạnh đã ướt một thân. Hắn được gia đình dẫn vào sảnh đường dùng trà. Lúc này ý nghĩ trong đầu hỗn loạn một đồng, tuy tránh được nguy cơ trước mắt nhưng còn nỗi bất an ngày sau. Nhớ tới chuyện Hác Chấn Tương đến tìm thì càng thêm ưu phiền.

Đúng lúc này một người mặc y phục quan quân đi về phía này, Ngũ Định Viễn tâm loạn như ma nên không hề để ý. Ai ngờ người nọ dừng bước, đứng thẳng tắp trước mặt hắn.

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu nhìn lại, thấy người nọ mũi cao miệng rộng lưng đeo loan đao, không rõ lai lịch. Ngũ Định Viễn đứng dậy chấp tay:

- Tại hạ là Ngũ Định Viễn, xin hỏi các hạ có gì chỉ bảo?

Người nọ không đáp, chỉ dùng ánh mắt xem xét Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn đang nghi hoặc không rõ, chợt thấy Dương Túc Quan đi tới hướng sang người kia nói:

- Tần tướng quân tới thật sớm, Liễu Hầu gia còn bận một chút, thỉnh người trước tiên nghỉ ngơi một lát.

Đại hán kia vẫn không đáp lời, chỉ đánh giá Ngũ Định Viễn khắp trên dưới. Ngũ Định Viễn tuy khó chịu nhưng cũng không tiện phát tác, liền đánh mắt sang Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan hiểu ý liền nói:

- Ngũ huynh, để ta dẫn kiến cho người một vị anh hùng.

Tiếp theo chỉ vào đại hán kia:

- Vị này là mãnh tướng hàng đầu dưới trướng Tổng binh Tả Tòng Nghĩa, chính là Tần Trọng Hải Tần tướng quân.

Ngũ Định Viễn dù đến kinh không lâu nhưng đã nghe qua danh tiếng của Tần Trọng Hải, vội chấp tay nói:

- Ngũ Định Viễn hạnh ngộ được gặp Tần tướng quân!

Tần Trọng Hải cũng đáp lễ:

- Không dám.

Ba người ngồi xuống, Tần Trọng Hải nói:

- Ngũ Chế sứ, ta muốn mượn của người một thứ.

Ngũ Định Viễn sửng sốt, lập tức cười nói:

- Tướng quân xin cứ căn dặn, hạ quan không dám không theo. Chỉ sợ hạ quan bần hàn đơn sơ, lại khiến người chê cười.

Tần Trọng Hải nói:

- Ngũ Chế sứ không cần nghi ngờ, ta không mượn tiền của người, cũng không tìm người gây xui xẻo, hôm nay ta muốn mượn một thủ hạ của người.

Trong lòng Ngũ Định Viễn lấy làm kỳ, nói:

- Tướng sĩ trong doanh của ta có mấy trăm người. Nếu Tần tướng quân muốn điều khiển thì tự nhiên tuân mệnh, chỉ không biết là tướng quân muốn mượn người thế nào?

Tần Trọng Hải nói:

- Ta muốn mượn người trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, văn võ toàn tài. Không biết Ngũ Chế sứ có cho mượn hay không?

Ngũ Định Viễn không biết dụng ý của Tần Trọng Hải, chỉ bồi cười nói:

- Tần tướng quân nói đùa, trong quân ta há có anh tài cỡ này?

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Huynh đệ, điều này thì huynh đệ sai rồi ! Bên cạnh người có nhân tài bậc này mà người không biết. Đây chẳng phải là lãng phí hảo hán, khiến người cười chê sao?

Ngũ Định Viễn nghe hăn nói nghiêm khắc, không biết sao cho phải nên thật lâu không đáp lời.

Dương Túc Quan nói:

- Ngũ Chế Sứ mới tới kinh thành, mọi việc bận rộn, nếu có gì sơ sót cũng không phải cố ý, thiết nghĩ Tần tướng quân đừng vội khiển trách.

Tần Trọng Hải nói:

- Hai vị đại nhân, Tần mỗ tới đây tìm các người không phải để gây sự. Nói thẳng là, ta mắt thấy anh hùng thất thế, có chí khí mà khó vẫy vùng, lúc này mới nhiều lời vài câu.

Ngũ Định Viễn gấp rút đáp:

- Mong Tần tướng quân vui lòng dạy bảo, Ngũ Định Viễn chắc chắn sẽ tỉnh ngộ ra, chỉ không biết đại nhân rốt cuộc muốn nói tới ai, xin hãy bảo cho biết.

Hắn không muốn tranh luận nhiều lại khiến tranh chấp, liền nhận thua kém luôn cho rồi.

Tần Trọng Hải nói:

- Bên cạnh Ngũ đại nhân có một người họ Lư tên Vân, không biết đại nhân có biết chăng?

Ngũ Định Viễn sửng sốt, lập tức thở dài nói:

- Lư huynh đệ mấy ngày trước không từ mà biệt, đến nay còn không có tung tích.

Tần Trọng Hải lạnh lùng thốt:

- Điều này thì không dám phiền lòng Ngũ đại nhân.

Nói rồi hướng ra cửa kêu lên:

- Lư huynh đệ mau vào đây! Các người tự ôn chuyện đi!

Ngũ Định Viễn nhìn ra thì thấy một người chậm rãi đi vào, chính là Lư Vân. Ngũ Định Viễn há to miệng, vội lao tới phía trước ôm cổ Lư Vân, lớn tiếng nói:

- Huynh đệ! Làm sao đệ lại không từ mà biệt? Khiến ca ca thật lo lắng a!

Lư Vân ở bên ngoài nên không biết nội dung đám người đàm luận trong này, lúc này áy náy cười nói:

- Ngày trước tiểu đệ say rượu hỏng việc, khiến Ngũ huynh chịu thêm nhiều phiền toái. thậm chí cứ ở như mãi thế cũng không được, liền tự ý rời đi. Ngũ huynh thứ cho đệ tội lỗi mông.

Ngũ Định Viễn cúi đầu thờ dài nói:

- Đều do ta chậm trễ tiền đồ của huynh đệ, bằng không người sẽ lên như điều gặp gió, tất cả đều là lỗi của ca ca...

Thấy hân ái náy như vậy. Lư Vân vội nói:

- Ngũ huynh ngàn vạn lần đừng tự trách, chỉ do bản thân tiểu đệ không cố gắng. Những ngày qua nếu không có huynh chiếu cố, ta còn có thể đi đâu?

Tần Trọng Hải vốn rất bất mãn với Ngũ Định Viễn, lúc này thấy hân lộ chân tình thì lửa giận cũng giảm nhiều, ngắt lời:

- Được rồi! Ngày sau Lư công tử bày mưu nghĩ kế cho triều đình, tất có một ngày trở nên nổi bật, Ngũ huynh cũng không cần lo lắng!

Ngũ Định Viễn ngạc nhiên nói:

- Bày mưu nghĩ kế? Thế là sao?

Đám người đang định nói thêm, lại nghe một gã gia đình nói:

- Lão gia cho mời chư vị quan nhân vào nội sảnh dùng cơm.

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Chuyện kia chúng ta nói sau cũng không muộn, dùng bữa quan trọng hơn!

Nói rồi nắm tay Lư Vân, kéo hẳn vào trong sảnh. Gia đình một bên vội cản Lư Vân, hỏi:

- Vị công tử này là...

Tần Trọng Hải biết Lư Vân có khúc mắc cùng người Liễu phủ, sợ rằng với tính tình của Lư Vân thì sẽ lập tức bỏ đi. Y liền đẩy tên gia đình kia, không đợi Lư Vân lên tiếng thì hai người đã sóng vai đi vào. Gia đình kia biết Tần Trọng Hải là tướng quân quan ải, thủ hạ của đại tướng Liễu Ngang Thiên nên nào dám cản lại, chỉ trơ mắt nhìn bọn họ đi vào nội sảnh.

Liễu Ngang Thiên đã sắp xếp một bàn tiệc rượu chiêu đãi Ngự Sử Hà đại nhân, lại mời môn hạ chúng tướng thân tín bồi tiếp. Khi đám người Tần Trọng Hải đi vào, đã thấy Hà đại nhân cùng Liễu Ngang Thiên đang an tọa nói chuyện.

Hai mắt Hà đại nhân vừa chuyển, trên dưới đánh giá đám người Tần Trọng Hải, lại quay đầu sang cười nói với Liễu Ngang Thiên:

- Liễu đại nhân, ta xem môn hạ của người thực là nhân tài đông đúc! Đây vẻ văn thần võ tướng anh hùng hào kiệt, ánh mắt của người thật sự là hơn người!

Liễu Ngang Thiên cười to, bỗng thấy Lư Vân đứng bên cạnh bàn thì sửng sốt, bực mình thầm nghĩ:

“Ngũ Định Viễn cũng thật là.. tại sao lại mang người này đến?”

Có điều lão không muốn trách mắng bộ thuộc trước mặt Hà đại nhân, lập tức bất động thanh sắc, cho đám hạ nhân mời bọn họ vào ghế.

Lữ Vân không muốn trở lại Liễu phủ nhưng Tần Trọng Hải cật lực mời mọc, chỉ còn đường theo y. Ai ngờ không chỉ đi vào Liễu phủ, lúc này lại ngồi cùng bàn ăn uống với Liễu Ngang Thiên. Trong lòng hẳn vốn không yên, khi thấy sắc mặt Liễu Ngang Thiên bình thản tựa như không để tâm thì mới định thần một chút, liền cũng ngồi xuống.

Hà đại nhân cười với Ngũ Định Viễn, nâng chén nói:

- Ngũ Chế sứ, vừa mới bên ngoài nói chuyện đặc tội, toàn bộ là vì công vụ, người cũng đừng trách ta!

Ngũ Định Viễn vội vàng nói:

- Đại nhân nhìn rõ ngàn dặm, thay tiểu nhân rửa sạch oan tình, hạ quan mang ân còn không hết, sao dám oán trách đại nhân?

Liễu Ngang Thiên cười nói:

- Định Viễn uống chén này, chính là rượu an ủi, Hà đại nhân uống chén này, chính là rượu oan uổng. Đại nhân thay người xuất đầu, coi như uống một chén rượu phạt.

Hà đại nhân cười nói:

- Liễu Hầu gia nói rất đúng, đang ngồi nơi đây đều là anh tài trung kiên triều đình trong tương lai, ta há có thể không kính mấy chén?

Đám người trong tiếng cười lớn, đồng loạt nâng chén uống cạn.

Hà đại nhân thấy Tần Trọng Hải một thân quân trang, tâm niệm vừa động liền hỏi:

- Vị tướng quân này ở họ Tần?

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Vâng, mặt tướng họ Tần, tên hai chữ là Trọng Hải.

Hà đại nhân vui vẻ nói:

- Có câu Liễu môn nhị tướng, văn Dương võ Tần. Dương hiền diệt thì ta đã biết. Dương đại nhân phụ thân hãn cùng ta lại là thế giao. Chỉ tiếc lão phu vô duyên chưa biết Tần tướng quân. Đến đây, hôm nay hữu duyên, chúng ta uống cạn một chén.

Tần Trọng Hải thấy không có người để ý tới Lư Vân, sợ người lạnh nhạt hãn, lập tức mỉm cười nói:

- Đại nhân không vội uống rượu, ta dẫn tiến cho người một anh tài được chăng?

Tiếp theo vỗ vỗ bả vai Lư Vân, nói:

- Đây là Lư Vân huynh đệ của ta, chính là danh gia binh pháp đương triều, đại nhân có nghe nói chăng?

Hà đại nhân thấy Lư Vân cốt cách như ngọc, mày kiếm mắt sao. Vốn tưởng rằng công tử trẻ tuổi này là tôn tử của Liễu Ngang Thiên. Giờ thấy Tần Trọng Hải giới thiệu như thế thì càng mừng rỡ, quay sang Liễu Ngang Thiên nói:

- Giỏi cho một Liễu Hầu gia! Kẻ thủ hạ toàn là kỳ nhân dị sĩ, văn thần mãnh tướng. Ta xem cái ghế Đại đô đốc sẽ ngồi như đình đóng cột rồi!

Liễu Ngang Thiên vốn không thích Lữ Vân. Nghe Tần Trọng Hải giới thiệu như vậy, Hà đại nhân lại có vẻ yêu thích. Nộ khí cũng tan dần, liên tục cười nói:

- Nói hay lắm, Nói hay lắm!

Đám người đang uống vui vẻ, Hà đại nhân đột nhiên nói:

- Các vị, lão phu xem thế giặc Tây Cương ngày càng lớn mạnh. Lãnh địa của Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc trải tới ngàn dặm, có tới mấy chục nước nhỏ. Nhờ vào khí thế của Thiết Mộc Chân năm xưa, nếu để chúng xâm lăng Trung Nguyên thì sẽ thành đại họa a!

Liễu Ngang Thiên nghe Hà đại nhân nói đến chính đề, liền gật đầu phụ họa:

- Đúng vậy! Gần đây Bắc cương chinh chiến không ngớt, thế lực của triều đình chúng ta ngang ngửa cùng bộ tộc Ngõa Lạt. Nếu Tây cương cũng có loạn. Hai mặt Hoa Hạ thụ địch, đại quân di chuyển khó khăn, thật sự là đại họa cho triều đình!

Hà đại nhân nhìn những thanh niên đang ngồi đây, nói:

- Năm xưa Tây Hạ xâm phạm Trung thổ, Đại Tống dựa vào hai người Hàn Kỳ Phạm Trọng Yên trấn thủ, Tây tặc nghe thấy tên thì sợ mất mật. Vật đổi sao dời, mấy trăm năm trôi qua, triều đại lại xuất ra rất nhiều anh hùng thiếu niên như các người, chúng ta còn sợ cái gì?

Lại lấy ra một đạo công văn, nói:

- Thực không dám đấu diễm. Đường kim thánh thượng có lệnh, không đầy mấy tháng nữa ta sẽ đi sứ Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc.

Đám người ồ một tiếng bất ngờ.

Sắc mặt Hà đại nhân lộ vẻ ngưng trọng:

- Lần này Hoàng thượng hy vọng lão phu có thể khẩn trương đi trước bộ tộc Ngõa Lạt một bước, kết giao với Tây Cương, để tránh đám man di liên thủ bao vây trung thổ. Hôm nay lão phu tới đây. Ngoài chuyện của Định Viễn hiền đệ, chính là muốn xin các vị tương trợ việc này.

Liễu Ngang Thiên gật đầu nói:

- Đại nhân, đây cũng là chuyện của Liễu Ngang Thiên ta, có gì xin cứ căn dặn.

Hà đại nhân thấy Liễu Ngang Thiên đã hứa hẹn thì an tâm rất nhiều. Dương Túc Quan hỏi:

- Triều đình cử đại nhân đi sứ Hãn Quốc, đã định ra thượng sách gì để hai nước giao hảo?

Trên mặt Hà đại nhân lộ vẻ bất đắc dĩ, nói:

- Nói ra thật xấu hổ, lần này chúng ta phải nghị hòa.

Đám người nghe hai chữ nghị hòa, bất giác đồng loạt đứng lên. Nghị hòa chính là nỗi nhục từ xưa của Thiên triều, đem các công chúa đưa tới Man di, ước hẹn hôn nhân để hai nước thân thiện hữu hảo. Nếu công chúa có thể

tại vị, ngày sau trên người Khả Hãn của đám Man di sẽ mang huyết thống Hoa Hạ, như vậy sẽ tôn trọng Trung Nguyên, trừ được mối họa biên cương.

Liễu Ngang Thiên không muốn thủ hạ đại tướng xuất lời vô lễ, vội nói:

- Nếu đại nhân tháng sau phải đi sứ Tây Cương, ta xem việc này không nên chậm trễ. Ngày mai lâm triều, ta liền dâng tấu chương xin Hoàng thượng phái binh hộ giá. Đến lúc đó nếu đại nhân không chê, ta sẽ tăng thêm thủ hạ giới giang, hộ vệ ngài xuất quan.

Hà đại nhân gật đầu nói:

- Điều ta lo lắng lúc trước là đám man di hung ác tàn bạo, lộ trình sẽ không yên ổn. Giờ được chính mệnh vàng của Hầu gia đồng ý, như vậy vạn sự không có sơ hở!

Liễu Ngang Thiên hỏi:

- Lần này đi nghị hòa, là vị công chúa nào xuất giá?

Hà đại nhân ho nhẹ một tiếng, nói:

- Trọng trách lần này rất lớn, toàn bộ đặt trên người Ngân Xuyên công chúa của chúng ta.

Liễu Ngang Thiên than một tiếng, thở dài nói:

- Đáng tiếc, Ngân Xuyên công chúa cao quý mỹ lệ tuyệt trần, chính là bảo bối của hoàng gia. Không ngờ lại phải thất lạc tha hương.

Hà đại nhân nói:

- Ở trong cung, trước nay chỉ có Ngân Xuyên công chúa hiểu rõ thời thế. Nếu không phải nàng, rốt cuộc là ai sẽ gánh trọng trách quốc gia này?

Đám người thở dài không thôi, uống tới tận đêm khuya mới tan cuộc.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 7: Huyền cơ trong da dê

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 7: Huyền cơ trong da dê

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Mắt thấy Liễu Ngang Thiên tiến Hà đại nhân ra cửa, Dương Túc Quan kéo Ngũ Định Viễn lại nhỏ giọng nói chuyện, giống như đang thương lượng đại sự gì đó. Tần Trọng Hải thấy không còn việc nên đứng dậy định cáo từ, chợt một gã gia đình vội chạy tới nói:

- Tần tướng quân, Liễu đại nhân mời ngài đến thư phòng nói chuyện.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, cười nói với Lư Vân:

- Xem ra Liễu đại nhân muốn gặp hai ta, chúng ta cùng đi.

Liền kéo Lư Vân cùng theo.

Gia đình kia vội xua tay:

- Lão gia căn dặn chỉ mời riêng đại nhân.

Lư Vân ngần ra, đang định lên tiếng thì Tần Trọng Hải đã trợn hai mắt, lạnh lùng nói với gã gia đình đối diện:

- Nếu là như thế, người trở về chuyển cáo với Hầu gia, nói là Tần Trọng Hải này còn việc cấp bách, không thể tới hầu.

Dứt lời xoay người muốn đi. Gia đình nọ sợ Tần Trọng Hải nói đi là đi, đến lúc bị trách cứ thì chịu không nổi trách nhiệm. Hắn vội đưa tay ngăn cản, bồi cười nói:

- Tướng quân không nên tức giận. Xem ngài cao hứng như vậy, ngài muốn dẫn vị huynh đài này đi vào cũng được! Chỉ là trước mặt lão gia thì nói hộ vài câu cho, đừng để tiểu nhân mang tội không hết trách nhiệm.

Tần Trọng Hải lấy ra một thỏi bạc nhỏ nhét vào trong tay gia đình nọ, cười nói:

- Con mẹ nó, cần nhiều lời như vậy làm gì.

Liền kéo tay Lư Vân đi vào trong phòng.

Hai người vừa vào nội đường, liền thấy một mỹ phụ đứng ở trong này với vẻ mặt sâu thẳm, bộ dáng như đang trầm tư. Tần Trọng Hải thấy phụ nhân nọ thì sắc mặt khẽ biến đổi đồng thời dừng chân. Lư Vân đoán rằng phụ nhân này tất là thân quyến Liễu gia. Nếu không phải con cháu cũng là văn bối của của Liễu Ngang Thiên. Đêm khuya thế này chạm mặt thì không hay, liền cũng dừng bước.

Nữ nhân nọ nghe tiếng bước chân thì chậm rãi quay đầu, vừa thấy Tần Trọng Hải thì thân thể mềm mại nhất thời run lên.

Tần Trọng Hải khom lưng chấp tay, trầm giọng nói:

- Tần Trọng Hải xin ra mắt Thắt phu nhân. Chỉ vì Hầu gia triệu kiến đêm khuya nên đã mạo muội đi vào trong này, có đắc tội thì xin bỏ quá cho.

Mỹ phụ kia nhẹ nhàng tiến về trước vài bước. Lư Vân thấy nàng mắt ngọc mây ngài, làn da trắng như tuyết. Dù tuế nguyệt đã in chút ấn trên người nhưng càng thêm phong tình vạn chủng, là một tuyệt đại giai nhân.

Mỹ phụ đang định lên tiếng thì Liễu Ngang Thiên đã ra khỏi thư phòng, nói:

- Trọng Hải còn không mau tiến vào, ở đây làm gì?

Phụ nhân kia thấy Liễu Ngang Thiên thì quay đầu đi, cúi người ngấm hoa cỏ.

Liễu Ngang Thiên thấy Lư Vân ở một bên thì nhướng mày. Tần Trọng Hải nhìn mặt mà đoán tâm tư, cười nói:

- Mặt tướng biết Hầu gia cầu hiền tài như khát nước, muốn chiêu mộ danh sĩ trong thiên hạ nên đã mạo muội mang Lư huynh đệ cùng đến. Ta chỉ là

một lòng tiến cử nhân tài, tuyệt không có ý khác. Hầu gia là bậc đại tài kiêm văn kiêm võ, đại nhân ắt có đại lượng (1). Ất hẳn lỗi nhỏ này của ta, Hầu gia sẽ không để ở trong lòng.

Hắn nói lời này, nhất thời làm cho Liễu Ngang Thiên khó có thể phát tác. Quả nhiên lão chỉ hừ một tiếng, vươn tay chỉ vào trán Tần Trọng Hải nói:

- Trọng Hải a Trọng Hải! Người chính là hạng to gan trời không sợ đất không sợ, cả trăm đại thần trong triều, thực chỉ có lão phu là dung hạ nổi người!

Tần Trọng Hải cười ha hả rồi lộ vẻ lơ đãng. Lữ Vân xem cử chỉ của hai người thân thiết thì đoán rằng giữa họ có giao tình không nhỏ. Liễu Ngang Thiên không nói thêm gì mà đi vào thư phòng.

Tần Trọng Hải thấy bộ dạng của Lữ Vân bồn chồn không yên, liền cười nói:

- Lữ huynh đệ đừng ngăn người ở đây nữa, mau mau cùng vào.

Y thấy Lữ Vân đang nghĩ miên man liền kéo vào trong.

Vào thư phòng, Liễu Ngang Thiên ra hiệu bảo hai người ngồi xuống. Lữ Vân đang chần chờ thì lão trầm giọng nói:

- Đã nghi ngờ thì không dùng người, đã dùng người thì không nghi ngờ. Tính tình lão phu xưa nay như vậy. Trọng Hải nhiều lần tiến cử người, ta sẽ xem người là người một nhà! Ta muốn người ngồi thì cứ thoải mái mà ngồi, không nên bày vẻ khách sáo!

Lữ Vân ngẩn ra, đa tạ rồi ngồi xuống.

Tần Trọng Hải nghe Liễu Ngang Thiên nói thế thì rất vui, cười nói:

- Đa tạ Hầu gia bán cho ta thể diện lần này, ngày sau Trọng Hải nhất định báo đáp.

Liễu Ngang Thiên cười hắc hắc, nói:

- Bằng vào tiểu quý người cũng muốn mua bán thể diện cùng ta sao! Xem lại trước kia người cần dùng người nào, lão phu đã khi nào can thiệp qua?

Lão khoát khoát tay như bỏ qua sự tình Lữ Vân.

Tần Trọng Hải theo Liễu Ngang Thiên đã lâu, biết lão không hề so đo thì cảm thấy rất vui.

Lữ Vân vốn sợ Liễu Ngang Thiên không chiêu nạp bản thân, mắt thấy Tần Trọng Hải nhiều phen tiến cử thì không khỏi cảm kích.

Qua một lát, Liễu Ngang Thiên nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Tối nay ta tìm người đến đây, chính là có một đại sự.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, nói:

- Là chuyện Hà đại nhân đi sứ nghị hòa sao?

Liễu Ngang Thiên lắc đầu nói:

- Đó là công vụ triều đình, chúng ta chỉ là vâng mệnh hộ vệ, không tính là đại sự gì. Đại sự của ta tất nhiên liên quan đến thiên hạ số mệnh ngày sau. Sự tình trọng đại, phải tuyệt đối cẩn thận mới được.

Tần Trọng Hải nghe lão nói nghiêm trọng như vậy thì ngẩn ra. Lữ Vân cũng thầm lưu tâm.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Mấy tháng trước, lão phu đang tọa giá hồi phủ thì bỗng thấy số đông nhân mã vây quanh Ngõ Vương phủ, thấy đám Cẩm Y Vệ An Đạo Kinh đang đuổi bắt khâm phạm nên không muốn can thiệp. Chẳng biết tại sao, khâm phạm nọ lại vọt tới chỗ ta, Dương hiền diệt phụng mệnh hộ vệ, sợ người nọ quấy rầy lão phu nên liền bắt giữ kẻ đó.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Ta có nghe nói qua việc này, đào phạm kia chính là Ngũ Định Viễn Ngũ chế sứ!

Liễu Ngang Thiên nói:

- Trọng Hải nói không sai, đào phạm chính là Ngũ Định Viễn. Do Túc Quan hiền diệt giữ Ngũ Định Viễn lại nên các bên nổi lên tranh chấp. Sau này cao tăng Thiếu Lâm tự tới hỗ trợ thì mới dừng can qua.

Lữ Vân nghe hai người nhắc lại tình huống nọ, hồi tưởng những mạo hiểm khi đó thì không rét mà run.

Liễu Ngang Thiên ngừng lại một chút, lại nói:

- Đến khi đám người Cẩm Y Vệ thối lui, Túc Quan hiền diệt trình lên cho ta một thứ, nói là Ngũ Định Viễn muốn chuyển cho ta. Ta tiếp nhận thì thấy là một tấm da dê, phía trên viết chi chít những hàng văn tự ngoại quốc. Ta vừa thấy thì liền giật mình, biết rằng qua bao nhiêu cơ khổ, cuối cùng vật này

cũng được người tìm lại. Đám người Giang Sung hoành hành không ai ngăn trở, cuối cùng sẽ có một khắc diệt vong!

Âm thanh Liễu Ngang Thiên run nhè nhẹ, có thể thấy được khi đó lão kích động đến thế nào. Tần Trọng Hải theo Liễu Ngang Thiên đã lâu, rất ít khi thấy lão như vậy thì rõ ràng chuyện này không nhỏ. Hai hàng chân mày của y nhíu chặt hỏi:

- Lời này của Hầu gia có phóng đại chẳng, chỉ là một tấm da dê mà thôi, làm sao có thể trừ được đám người Giang Sung? Điều này thật khiến người ta không thể tin nổi.

Liễu Ngang Thiên cười hắc hắc, nói:

- Chuyện cổ quái trong triều đình còn ít sao? Nếu tấm da dê này bình thường, Giang Sung cần gì phái người ngàn dặm xa xôi thu về, lại một đường truy đuổi Định Viễn từ Tây Lương tới kinh sư?

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Thuộc hạ đang muốn thỉnh giáo việc này.

Liễu Ngang Thiên đột nhiên thở dài, lắc đầu nói:

- Ai... Nói thì rất dài dòng... Muốn nói lai lịch tấm da dê này thì phải từ bốn mươi năm trước.

Tần Trọng Hải sửng sốt:

- Bốn mươi năm trước?

Liễu Ngang Thiên không tiếp lời. Ánh nến thấp thoáng chiếu vào khuôn mặt già nua. Chỉ thấy lão cúi đầu, hình như có đoạn hồi ức gì kể mãi không tận.

Qua một lúc lâu, Liễu Ngang Thiên run run mà nói:

- Bốn mươi năm trước. Khi đó ta chỉ mới hai mươi, chính là anh hùng thiếu niên còn trẻ hơn các người vài tuổi, có điều lão phu được Tiên đế sủng ái, sớm đã là Xa kỵ tướng quân triều đình, lại là Đô chỉ huy sứ quan ải, trấn giữ Bắc cương.

Liễu Ngang Thiên nói tới đây thì trên mặt lộ nụ cười. Như nhớ đang lại đường làm quan rộng mở năm đó. Tần Trọng Hải thấy thì biết lão đang hồi tưởng lại sự tích phong lưu thời thiếu niên. Y chỉ mỉm cười không quấy rầy, mặc cho lão xuất thần đến ngẩn ngơ.

Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Nói đến chuyện cũ năm xưa, cục diện lúc ấy rất khác so với hiện nay. Khi đó Bắc cương thái bình, không chinh chiến như những năm gần đây. Sự lo lắng của triều đình lại nằm ở vùng Tây Vực.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng. Mấy năm nay hãn phòng thủ tại Bắc cương, đánh đến máu chảy thành sông, thầy chết thành núi. Không ngờ khi trước triều đình cùng bộ tộc Ngôã Lạt lại tưởng an vô sự, thật ra ngoài ý liệu.

Liễu Ngang Thiên nói tiếp:

- Trong đó làm cho triều đình phiền não nhất chính là một Khả hãn kiêu hùng mới xuất thế, gọi là Dã Tiên. Người này dã tâm bừng bừng, nhiều lần cho thủ hạ xâm phạm biên cương tàn sát vô số quân dân, khiến cho toàn bộ trong vòng trăm dặm Tây Cương không có người ở. Triều đình bị người này

quấy rầy nhiều năm nên rất ưu phiền. Trước sau phái người tới trấn an nhưng sứ thần đều bị cắt hai lỗ tai, khóc ròng mà trở về.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, nói:

- Lại có kẻ cuồng vọng như thế? Thật đáng chết!

Liễu Ngang Thiên gật đầu, lại nói:

- Tiên đế thấy Dã Tiên ngông cuồng ngạo mạn, tất nhiên vô cùng tức giận, liên tiếp điều binh khiển tướng xuất chinh, mạnh mẽ đánh mấy trận đại chiến. Chỉ là Dã Tiên hùng tài đại lược, mấy đại tướng xuất chinh hoặc hàng hoặc chết, không một ai trở về. Tiên đế thấy Dã Tiên lợi hại như thế, tiếp tục ác đấu thì tình thế càng thêm bất lợi, nhưng nếu giảng hòa thì Tiên đế chúng ta chính là một người cao ngạo, thật sự nhẫn nại không được ngum khí giận này. Về sau, cuối cùng người ban thánh chỉ, lệnh cho đệ nhất dũng sĩ đương triều là Hầu Doãn Văn Đại đô đốc xuất chinh. Hầu Đại đô đốc suất lĩnh hai mươi mấy vạn quân, cùng Dã Tiên Khả Hãn kịch chiến hơn trăm trận. Trường đại chiến này đánh cho thiên địa phải biến sắc, sử sách gọi là “Chiến dịch Ngọc Môn Quan”

Tần Trọng Hải ngạc nhiên nói:

- Chiến dịch Ngọc Môn Quan? Sao ta chưa từng nghe nói qua?

Liễu Ngang Thiên khẽ thở dài một tiếng, rồi nói tiếp:

- Hầu đại đô đốc suất binh huyết chiến. Song phương đánh tới nửa năm, cuối cùng triển khai một hồi sinh tử tại ngoài Ngọc Môn Quan. Trận đã chiến đánh tới bảy ngày bảy đêm khiến cho thiên địa phải mờ tỏ. Không ngờ Dã Tiên Khả Hãn lấy ít địch nhiều, đã đánh tan trận thế của Hầu đại đô

đốc. Hầu đại đô đốc địch không lại, binh bại mà tự sát. Hai mươi vạn đại quân chúng ta bị tàn sát hầu như không còn.

Tần Trọng Hải nghe thì buồn cười, mắng thầm:

- Khó trách ta chưa từng nghe qua trận đại chiến này. Thì ra thảm bại như thế, chẳng trách triều đình phải dấu dấu diếm diếm. Hắc hắc, hiện nay trong triều có rất nhiều phế vật, là từ đâu mà đến? Thì ra từ lúc ba mươi năm trước, dưới quyền tiên hoàng đều đã là một đám phế nhân vô dụng, cũng thật khó cho hẳn.

Lư Vân quay đầu thấy Tần Trọng Hải có ý cười, có điều đoán không ra y đang cười về cái gì.

Liễu Ngang Thiên không chú ý thần sắc hai người, kể tiếp:

- Hầu đại đô đốc chết rồi, Tiên đế thấy tình thế nguy nan, không dám khai quan xuất chiến nữa, liền chuyển từ thế công sang thế thủ. Hàng năm tăng viện cho Tây Cương kiến tạo công sự phòng ngự. Chỉ là Dã Tiên dụng binh như thần, tuy có đại quân trấn thủ nhưng đám man di vẫn liên tục xâm phạm. Qua mấy năm không ngừng công phá các trạm kiểm soát, chém đầu giết người. Hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ đáng thương đã chết tha hương bởi tay Man tộc. Về sau, đại tướng trong triều dù dũng mãnh vô địch tới đâu, anh hùng cái thế thế nào, vừa nghe bị điều tới tiền tuyến Tây Cương thì vô cùng hoảng sợ, khi đó Ngọc Môn Quan còn đáng sợ cả Quý môn quan nữa!

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, nói:

- Đáng tiếc ta sinh nhầm thời. Nếu sinh ra khi đó, việc đầu tiên là xin đi Tây Cương.

Liễu Ngang Thiên phì một tiếng, mắng:

- Thăng nhóc vô tri, lời lẽ ngông cuồng!

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Anh hùng hào kiệt, được chết trận nơi biên cương là chuyện thống khoái, ta há lại là hạng ham sống sợ chết?

Liễu Ngang Thiên không để ý đến hắn, tiếp tục kể:

- Mắt thấy quân đội Dã Tiên phát triển ngày càng lớn mạnh, bao phen xâm lược nhưng quân thần chúng ta chỉ có trơ mắt nhìn cường địch tàn phá bờ cõi. Tiên đế khổ sở trong lòng, tự đi xin lỗi liệt tổ liệt tông. Mỗi ngày người không ngừng tự trách, tâm tư vốn tinh minh phóng khoáng mà trở nên ưu phiền không vui, lúc nào cũng than ngán thở dài. Một lần quốc gia lân cận Tây Vực sai sứ đến, nhắc tới hai chữ Dã Tiên thì chén rượu trên tay Tiên đế liền rơi xuống vỡ nát, văn võ cả triều đều bị chấn động. Chúng thần thấy hoàng đế lo sợ mà không thể nào phân ưu, đau lòng nhức óc không gì có thể so sánh. Về sau trên dưới triều đình đều lấy nhiệm vụ bình Tây đặt lên hàng đầu.

Nói tới đây, trên mặt Liễu Ngang Thiên hiện tia sáng chói lọi, mỉm cười nói:

- Ngay khi quần thần thúc thủ vô sách, trong kinh thành liền xuất hiện một người trẻ tuổi. Nghe đồn trước kia hắn là một đạo sĩ có võ nghệ pháp thuật, không biết vì chuyện gì mà quyết định hoàn tục. Người này bỏ lại những năm tháng nhàn vân dã hạc. Một mình xông xáo đến kinh thành, lập chí oanh oanh liệt liệt theo sự nghiệp bình biên bang.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, nói:

- Nghe hồi lâu bực mình, cuối cùng cũng tới đoạn kha khá một chút.

Liễu Ngang Thiên nói tiếp:

- Người này ngàn dặm xa xôi vào kinh thành ứng thí, cũng bởi được nhân duyên mà anh hùng nổi lên. Năm đó nọ người là trạng nguyên khắp thiên hạ, đứng đầu cả đệ nhất giáp tiến sĩ cập đệ (2) trong khoa cử này. Năm ấy khi yết bảng vàng, văn võ cả triều đều khiếp sợ, cho là hoang đường do Trạng nguyên lại xuất thân từ một đạo sĩ vô danh. Càng kỳ lạ hơn chính là, lúc người nọ tại gặp mặt thánh thượng Kim Loan Điện. Tiên đế thấy hãn cốt cách thanh kỳ lại có luyện qua võ nghệ, liền bảo hãn hiển lộ thân thủ. Nguyên chỉ là nói chơi, ai ngờ người nọ nói nói cười cười, tay giơ lên thì con sư tử đá trước điện tung tăng chạy nhảy như sống lại.

- Điều này kinh động tới toàn bộ bách quan, văn thần đều xem hãn như quái vật, thấy thì chỉ e chạy không kịp. Đám võ tướng thấy hãn khoa khảo trúng cử, không muốn quá mức thân cận nên về sau mới đến. Ngay cả quan chủ khảo chấm bài thi năm đó cũng không tình nguyện giới thiệu người này. Trong triều không người chống lưng thì đừng mong làm đại quan. Mắt thấy văn võ cả triều bạc bẽo, người nọ vô thân vô thích trong triều, cứ như vậy bị điều đi biên tu sách sử tại Hàn Lâm Viện. Đáng thương cho một thân võ nghệ liền bị mai một dần đi.

Tần Trọng Hải thấy tình đời như thế, đành phải thở dài một tiếng.

- Cũng là lão thiên có mắt. Một ngày cơ duyên xảo hợp, Tiên đế giá lâm đến Hàn Lâm Viện nghe giảng, vô tình đàm luận cùng người này. Từ sau khi Hầu đại đô đốc thảm bại, mỗi ngày Tiên đế đều xem binh thư, bất kể “Thái Công thao lược” hay là “Binh pháp Tôn Tử” đều thuộc lòng trôi chảy. Ngày ấy Tiên đế cùng người này trò chuyện đến chỗ hưng phấn, liền tham khảo hãn mấy nan đề binh pháp. Người nọ như đã biết trước, chậm rãi diễn

giải khiến khiến Tiên đế thán phục không thôi, trở nên tôn sùng hẳn. Không tới một năm, người này liền được điều đến bộ Binh nhậm chức Tả Thị Lang. Cùng năm đó Tây Vực lại đại loạn, tiên hoàng liền chiêu binh mộ tướng trong Kim Loan Điện. Văn võ cả triều cảm như hến không một người dám ngẩng đầu. Đang lúc Hoàng thượng thất vọng thì có hai người cùng nhảy ra hô to “Thần xin đi” ! Một người là đạo sĩ nọ, người còn lại...

Lư Vân đoán được tâm ý của Liễu Ngang Thiên, mỉm cười nói:

- Một anh hùng khác ắt hẳn là lão gia tử ngài rồi.

Liễu Ngang Thiên cười ha hả, nói:

- Không dám, chính là lão phu!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Hầu gia anh hùng cái thế, đương triều ngoài lão gia thì còn ai dám liều mạng như vậy chứ, muốn được vinh hoa phú quý đâu phải giỡn chơi?

Liễu Ngang Thiên cười hắc hắc, nói:

- Người nói ta là hung đồ liều mạng sao?

Tần Trọng Hải hỏi:

- Nghe Hầu gia nói này giờ ta vẫn không rõ, rốt cuộc người nọ tên họ là gì. Sao trong triều chưa bao giờ nghe thấy người này?

Trên mặt Liễu Ngang Thiên chợt hiện vẻ âm u, cười khổ nói:

- Điều này nói thì rất dài dòng ... Ai... Có một số việc không nên nói thì tốt hơn. Người này được phong là Võ Đức Hầu, chúng ta cứ gọi hần như vậy đi...

Liễu Ngang Thiên nói tới đây thì chăm chú nhìn Tần Trọng Hải, trên mặt thoáng hiện dị sắc rồi nháy mắt trấn định như thường.

Chỉ nghe lão nói tiếp:

- Khi đó tiên hoàng thấy hai người chúng ta dũng mãnh không sợ chết, liền đồng ý cho chinh Tây. Người cao hừng phong Võ Đức Hầu là Chỉ huy sứ chinh Tây, ta là Đại tướng tổng binh. Mỗi người dẫn năm vạn đại quân tới thẳng Tây Cương.

Tần Trọng Hải xoa tay, nói:

- Hầu gia thân chinh Tây Cương, hần sẽ có cái hay đặc sắc tuyệt luân mà nghe đây!

Liễu Ngang Thiên mỉm cười, nói:

- Do cùng một mục đích, sau khi đến Tây Vực ta cùng Võ Đức Hầu kề vai sát cánh, giao chiến hơn năm mươi trận với đám thuộc cấp của Dã Tiên. Hai chúng ta đều toàn thắng, đoạt lại không ít đất đai đã mất. Uy danh của quân ta lại thịnh ngang với thời Hán Đường. Tiên đế vui mừng khôn xiết, phong thưởng lớn cho hai người chúng ta. Sắc phong Võ Đức Hầu là Chinh Tây Đại đô đốc, ta là Chinh Bắc Đại đô đốc. Từ đó hai người một thủ Tây cương một phòng Bắc cương. Khi đó bằng hữu trong triều nhắc đến đều nói: “Tây Bá Tiên, Bắc Ngang Thiên!” Hai người chúng ta cứ như vậy qua năm năm thời gian thuận lợi.

Tần Lư hai người nghe sự tích anh hùng năm đó của Liễu Ngang Thiên đều cảm khái không thôi. Chỉ hận sinh không gặp thời, không thể vượt thời gian trở lại thời đại oanh liệt ngày đó. Liễu Ngang Thiên thấy vẻ ao ước trên mặt hai người, liền biết trần trở trong lòng bọn họ. Lão gật đầu mỉm cười nói:

- " Hữu vi giả diệc nhược thị" (3). Các người tuổi trẻ biết bao hăng hái, tương lai cũng có một ngày oai phong như vậy.

Chú:

(1) Nguyên văn: “Đỗ lí năng xanh thuyền” trích trong câu Tể tướng đỗ lí năng xanh thuyền (bụng tể tướng có thể chống được thuyền). Ý rằng, phàm là người quan cao tài lớn thì càng phải rộng lượng bao dung.

Tương truyền, Tể tướng Vương An Thạch đời Tống mất vợ tuổi trung niên nên mới cưới một tài nữ làm thiếp. Sau đó, vì bận việc nước nên thường không về nhà. Nàng tiểu thiếp vì không chịu nổi tịch mịch nên đi lại lén lút với một người hầu.

Chuyện này nhanh chóng truyền đến tai Vương An Thạch. Một ngày, ông giả bộ ra ngoài làm việc nhưng lại bảo kiệu phu gánh kiệu không đi còn mình trốn trong nhà. Nửa đêm, ông rón rén lại gần cửa sổ. Nghe thấy hai người đang ve vãn nhau, dù rất tức giận song ông không đánh động người trong phòng mà lấy một cây sào trúc chọc tổ quạ trên cây. Quạ hoảng sợ kêu ầm lên, người hầu trong phòng thấy động vội vàng chuồn mất.

Thoáng chốc đã đến trung thu, Vương An Thạch muốn nhân lúc thưởng rượu ngắm trăng mà nhẹ nhàng khuyên nhủ nên mới ngâm rằng:

"Nhật xuất đông lai hoàn chuyển đông

Ô nha bất khiêu trúc can thống

Tiên hoa lâu trú miên tâm thuy

Phiết hạ kiên khương môn ngoại thánh"

(Ác mọc ở Đông lại về Đông

Gậy trúc không chọc quạ sao động

Hoa thơm ôm nhộng còn say giấc

Chẳng quản gừng già ngoài cửa trông)

Tiểu thiếp nghe vậy biết là mình đã sai, không còn đường đi nên liền quỳ sụp xuống đáp:

"Nhật xuất đông lai chuyển chánh nam

Nhĩ thuyết giá thoại chinh nhất niên

Đại nhân mạc kiến tiểu nhân quái

Tể tướng đồ lí năng xanh thuyền"

(Đợi Ác nơi Đông xuôi về Nam

Năm trường tưởng người quên chuyện ấy

Đại nhân chẳng trách tiểu nhân lỗi

Bụng ông tể tướng chống được thuyền)

Vương An Thạch thấy nàng thành tâm nhận lỗi nên cũng mềm lòng, lại nghĩ mình đã sáu mươi mà nàng vẫn còn trẻ trung, không thể trách được thì chỉ bằng thành toàn cho bọn họ. Sau tiết trung thu, Vương An Thạch tặng bạc và cho họ thành thân. Sau chuyện đó, mọi người không ngớt lời khen ngợi sự khoan hồng độ lượng của Vương An Thạch, "tể tướng đỡ lí năng xanh thuyền" trở thành câu chuyện được ca tụng ngàn đời.

(2) Trích Minh sử, quyển 70, chí 46. Khoa bảng:

* Thi Hương(Giải nguyên): Hương cống, Sinh đồ

* Thi Hội (Hội nguyên): Thái học sinh, Phó bảng

* Thi Đình (Đình nguyên) chia làm ba giáp:

- Đệ nhất giáp tiến sĩ cập đệ. Đứng đầu bảng là Tam khôi: Trạng nguyên, Bảng nhãn, Thám hoa

- Đệ nhị giáp tiến sĩ xuất thân (còn gọi là Hoàng giáp).

- Đệ tam giáp tiến sĩ xuất thân, đứng cuối cùng trong bảng danh dự các loại học vị tiến sĩ.

(3) Trích lời của Nhan Hồi, trích trong Mạnh Tử, Đằng Văn Công Chương Cú:

“Thuấn hà nhân dã? Dư hà nhân dã? Hữu vi giả diệc nhược thị.”

Câu này xin hiểu như sau : Vua Thuấn là người thế nào? Ta là người thế nào? Nếu như ta lập chí cố gắng mà làm thì ta cũng giống như thế, cũng

được người trong thiên hạ ái mộ như thế.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 7: Huyền cơ trong da dê

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 7: Huyền cơ trong da dê

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, nói:

- Như vậy phải xem đối thủ mạnh mẽ thế nào! Bộ tộc Ngôã Lạt dù hung ác nhưng vẫn còn kém xa đám Dã Tiên.

Nói rồi thở vắn than dài, dường như tiếc hận không thôi.

Liễu Ngang Thiên nói tiếp:

- Từ khi ta cùng Võ Đức Hầu chủ sự. Khả Hãn Dã Tiên kiêu ngạo kia đã đại giảm hung tàn, lãnh địa của bọn chúng thu nhỏ lại không ít. Vào một năm quan ngoại nhiều tuyết rơi, khí hậu rét căm dị thường. Quân dân Dã Tiên chết rét thảm trọng, gia súc lưu tán khắp nơi. Mẫn Vương gia thấy cơ hội trời ban, liền cực lực khuyên nhủ Tiên đế ngự giá thân chinh, hơn nữa đám văn thần còn phụ họa theo không ít.

Tần Trọng Hải cả kinh nói:

- Ngự giá thân chinh! Đây không phải việc nhỏ a!

Liễu Ngang Thiên phát phát tay ý bảo y đừng xen ngang, lại nói:

- Tiên đế một tâm rửa nhục báo thù, nghe lời đệ đệ thì hưng phấn dị thường. Nhưng ngự giá thân chinh nào phải chuyện nhỏ, sẽ hao phí tài lực rất lớn. Ta cùng với Võ Đức Hầu tất nhiên phản đối, đều khuyên Tiên đế bỏ đi ý định này. Ai ngờ lại có người cáo trạng lên, nói ta cùng Võ Đức Hầu muốn độc chiếm công lao, sợ Tiên đế đoạt đi uy phong của hai ta. Sau đạo tấu chương này, Tiên đế dù không trách cứ nhưng đã bắt đầu nghi kỵ chúng ta.

Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Ta cùng với Võ Đức Hầu biết rõ miệng đời đáng sợ, đành im lặng không dám can gián nữa. Vào mùa xuân năm sau, cuối cùng Tiên đế quyết định ngự giá thân chinh. Người dẫn theo sáu mươi vạn đại quân cùng hơn trăm viên mãnh tướng trong triều, lập đài ban thưởng ngự tửu, lời thề san bằng Tây Cương bắt giữ Khả Hãn bên địch.

- Võ Đức Hầu thấy Tiên đế cố ý thân chinh, liền xin đi tiên phong mở đường cho sáu mươi vạn đại quân. Chỉ là đám tiểu nhân trong triều kiêng kỵ, sợ hấn đánh tan chủ lực quân giặc độc chiếm công lao nên không muốn hấn đi cùng đại quân. Võ Đức Hầu sợ hoàng đế xảy ra chuyện nên nhất

quyết xin đi. Chúng thần vì thế tranh chấp không ngớt, không biết thế nào cho hài lòng. Cuối cùng Tiên đế lệnh cho Võ Đức Hầu dẫn quân cùng đi nhưng không được đảm nhiệm tiên phong, sửa thành phòng thủ hậu phương. Để hấn ở lại trấn thủ nơi Ngọc môn quan, chưa được thánh chỉ thì không thể tự tiện xuất quan tiếp chiến. Chúng thần còn sợ chưa đủ, cho rằng Võ Đức Hầu còn có kỳ binh, liền phái một người tên là Giang Sung làm giám quân, đề phòng Võ Đức Hầu tự ý rời quan ải.

Tần Lư hai người nghe đến tên Giang Sung đều kêu "A" một tiếng.

Sắc mặt Liễu Ngang Thiên ngưng trọng, nói:

- Đạo cáo mệnh kia rất là quý dị. Giang Sung kia chỉ là một tiểu quan, sao có thể đi giám sát đại thần triều đình? Ta có lời tấu hỏi Hoàng thượng nhưng người lại nói là đây ý tứ của Mẫn Vương gia, muốn ta nhường nhịn một lần.

Tần Trọng Hải cau mày nói:

- Mẫn Vương gia? Rốt cuộc là ai?

Liễu Ngang Thiên chấp tay nói:

- Mẫn Vương gia là thân huynh đệ của Tiên đế, chính là đương kim Thánh thượng.

Tần Lư hai người ồ một tiếng, đều giật mình không thôi.

Tần Trọng Hải hỏi:

- Lần này ngự giá thân chinh, Hầu gia không cùng đi sao?

Liễu Ngang Thiên lắc đầu nói:

- Khi đó có người tâu với Tiên đế, nói rằng sợ bộ tộc Ngõa Lạt phương Bắc sẽ nhân cơ hội đánh lén. Tiên đế liền lệnh cho ta trấn giữ phương bắc, đề phòng nghiêm ngặt. Ta muốn kháng mệnh nhưng đã có tiền lệ của Võ Đức Hầu, Tiên đế sao có thể dung ta làm càn? Tức thời phải ta xuất mã đi Mục Dương.

Tần Trọng Hải thở dài nói:

- Những người này lòng dạ hẹp, không thể thành đại sự.

Liễu Ngang Thiên cười khổ nói:

- Điều này cũng không thể trách bọn họ hoàn toàn. Khi ta còn trẻ khí thịnh, ngày thường không được lòng người ta. Những hạng đồ kị thấy thế, nếu không cấp tốc cho ta sung quân thì bọn họ nhịn làm sao đây?

Lão nói tới đây thì quay đầu nhìn sang Vân, nói:

- Lư hiền diệt tính tình cương cường không khác gì lão phu thời trẻ, ngày sau nếu còn không biết nhẫn nại, chỉ sợ tương lai sẽ nếm nhiều đau khổ.

Trong tâm Lư Vân rùng mình, nói:

- Có được bài học ngày hôm đó, Lư Vân đã tỉnh ngộ ra nhiều, kính xin Hầu gia hãy yên tâm.

Tần Trọng Hải cười ha hả nói:

- Hầu gia tính tình cương cường, không phải cũng làm được đại quan sao? Sao khi chức vị lên cao, làm gì cũng phải ngó trước ngó sau như vậy?

Liễu Ngang Thiên thấy hơi bức mình, nói:

- Ta giáo huấn người tuổi trẻ, người xen miệng vào làm cái gì? Tiểu tử người không học điều tốt! Ngày thường miệng đầy lời thô tục, trang phục không chỉnh chu, toàn bộ đều thô lỗ! Người không mau tỉnh lại cho ta, còn dám tranh luận nói bậy ở đây! Thật không ra thể thống gì nữa!

Tần Trọng Hải hắc hắc cười to, theo quay sang Lư Vân rồi làm mặt quỷ như đứa trẻ. Y theo Liễu Ngang Thiên đã lâu, tình cảm thâm trọng. Khi nói chuyện rất ít giữ lời, dù mở miệng chống đối nhưng không tổn thương đến cảm tình giữa hai người.

Liễu Ngang Thiên nhấp một ngụm trà hạ hỏa khí, lại nói:

- Lần này ngự giá thân chinh, binh cường tướng dũng cùng sáu mươi vạn đại quân, chỉ là xe vận tải lương thực đã kéo dài tới cả trăm dặm. Mắt thấy hoàng đế đích thân tới tiền tuyến, ba quân tướng sĩ chấn hưng tinh thần. Ai ai cũng hy vọng có thể diễu võ dương oai trước mặt hoàng đế, ngày sau danh chấn thiên hạ, tuyệt không còn bộ dáng mày mặt nhố nhăng như trước. Tin này truyền ra khiến Dã Tiên thất kinh, biết đại họa mất nước diệt tộc liền ở trước mắt. Dã Tiên vô cùng lo lắng, ngay đêm tối phái người cầu hòa đến xin Tiên đế khoan dung. Tiên đế đang hùng hực khí thế, sao có thể bỏ qua cho kẻ nhiều năm nay quấy nhiễu biên cương như vậy? Ngay tại trận đã dùng phương pháp của địch để trị người địch. Sai người cắt lấy hai tai của sứ thần, dùng gậy đánh cho một trận rồi đuổi rồi ngoài, sáng khoái thở ra khí giận trong lòng.

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Thống khoái! Thống khoái!

Liễu Ngang Thiên nói:

- Tiên đế có ý một lần diệt quốc dẹp yên Dã Tiên. Chúng tướng cân nhắc thế cục, đều đoán lần này thân chinh tất thắng. Dù không thể tiêu diệt hoàn toàn loạn Dã Tiên thì cũng khiến chúng đại thương nguyên khí, những năm tới không thể gây sóng gió. Khi đó tình hai nước cao thấp ra sao, đến ngay cả tiểu nhi lên ba cũng biết. Dã Tiên biết đại thế đã mất, liền tổng lực động binh cả nước được hai mươi vạn đại quân, chuẩn bị oanh oanh liệt liệt quyết chiến một hồi.

- Hai quân giao chiến. Quân ta thế như chẻ tre, liên tiếp đánh thắng vài trận lớn. Đại quân một đường đánh thẳng đến cách đô thành của Dã Tiên ngoài mười dặm. Dã Tiên mắt thấy sắp mất nước, chỉ đành mạo hiểm rời thành dã chiến, muốn liều mạng cùng Tiên đế. Có điều song phương mạnh yếu thật sự cách xa. Dã Tiên dù dũng mãnh thiện chiến nhưng người ít lực mỏng, sao ngăn cản thế công của sáu mươi vạn đại quân? Kịch chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng Dã Tiên không địch lại, đội thân vệ lại bị đại quân chúng ta đánh cho tan tác. Mắt thấy tánh mạng nguy cấp, Khả Hãn Dã Tiên bỏ thành, mang theo hai vạn tàn quân chạy trốn.

Tần Lư hai người vỗ tay khen hay, bộ dạng vô cùng thống khoái.

Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Khi đó đại tướng tiên phong thấy Khả Hãn Dã Tiên rút chạy thì mừng rỡ, lập tức mang binh tốt đuổi giết, chỉ cần bắt được Khả Hãn Dã Tiên thì chính là đại công ghi vào sử son. Ai ngờ liền vào lúc khẩn yếu quan đầu này thì lại mọc ra một tên tiểu nhân hỗn trưởng ngang ngược, gây ra sóng gió ở trong quân ta.

Tần Trọng Hải cười khẩy nói:

- Gây sóng gây gió? Hầu gia nói chính là Giang Sung sao?

Liễu Ngang Thiên lắc đầu:

- Không phải, Giang Sung khi đó chỉ là giám quân không quyền không thế ở Ngọc môn quan, là một khách khanh của Mẫn Vương, muốn chơi cái trò trẻ con này thì còn quá kém.

Tần Trọng Hải ngạc nhiên nói:

- Không phải Giang Sung thì là người nào? Chẳng lẽ là Lưu Kính sao?

Liễu Ngang Thiên lắc đầu, nói:

- Nói đến thân phận của người nọ thì cao hơn mấy kẻ kia rất nhiều. Hắn là hoạn quan mà Tiên đế xưa nay nhất mực tin dùng, tên là Vương Anh.

Tần Lư hai người lắc đầu, chưa từng nghe qua người này.

Liễu Ngang Thiên rồi nói tiếp:

- Vương Anh nọ ỷ vào sự sủng ái của Tiên đế, trong lúc quan trọng nhất lại giả truyền thánh chỉ, lệnh cho đại tướng tiên phong lập tức trở về quân doanh, chính là sợ bị người đoạt mất công đầu. Tiên phong đại tướng kia sao không biết tâm tư của Vương Anh? Hắn lại là một người cương liệt. Vương Anh càng sợ hắn đoạt công lao, hắn càng ráo riết truy đuổi theo Dã Tiên. Vương Anh mắt thấy tình thế không ổn, vội phái một tên nghĩa tử của hắn dẫn quân đuổi theo, muốn đi trước một bước bắt được Khả Hãn.

Tần Trọng Hải ở trong quân đã lâu, đương nhiên rõ ràng những chuyện tranh công như vậy. Trên mặt liền hiện vẻ khinh thường.

Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Hai đạo nhân mã này trên đường người đẩy ta lẫn không ai nhường ai, đều sợ đối phương đoạt được công lao. Có điều nghĩa tử của Vương Anh chỉ là hạng tôm tép thấp kém, há có thể tranh tiên cơ cùng lão tướng thiện chiến? Song phương đuổi vài dặm thì nghĩa tử liền Vương Anh liền tụt lại phía sau. Đại tướng kia mắt thấy sắp đuổi kịp đám Dã Tiên. Liền thúc ngựa lên trước trầm vai khom lưng, định bắt giữ Khả Hãn đang trên ngựa lập hạ công lao hạng mã.

- Ngay tại lúc này, nghĩa tử của Vương Anh ở phía sau lại không cam lòng, không ngờ sai người bắn tên về đại tướng tiên phong kia. Kẻ này lòng lang dạ xuống tay không hề dung tình, nhất thời loạn tiễn bắn cho cả người lẫn ngựa của đại tướng kia thành như con nhím. Khả Hãn tận dụng thời cơ thì vội chạy vào đường nhỏ, trốn mất tăm mất tích.

Tần Trọng Hải cùng Lư Vân đồng thời phì một tiếng, chỉ cảm thấy nghĩa tử Vương Anh ác độc hèn hạ đến hết chỗ nói.

Liễu Ngang Thiên thở dài, nói:

- Sóng trước chưa tan sóng sau đã tới. Đại tướng tiên phong nọ oan ức chết thảm, tướng sĩ thủ hạ của hắn tất nhiên là căm hận phần nộ, lập tức trở giáo quay lại đối phó với nghĩa tử Vương Anh. Hai đạo nhân mã liều mạng nội chiến trước trận địa địch, đánh đến hôn thiên ám địa, máu chảy thành sông. Khả Hãn Dã Tiên vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, lúc này thấy hành động hoang đường cực độ của quân ta thì mừng rỡ, lập tức đốc toàn bộ quân binh đánh ngược trở lại. Hai phe nhân mã đang tự tàn sát lẫn nhau, sao có thể ứng phó thế công của Khả Hãn? Nhất thời bị giết đến thây chất cao như núi, đại bại mà chạy.

Tần Lữ hai người lắc đầu liên tục, Tần Trọng Hải giận dữ không thôi, mắng:

- Con bà nó! Hoạn quan hại quốc ương dân, thật không xem ai ra gì!

Liễu Ngang Thiên than nhẹ một tiếng, nói:

- Nghĩa tử của Vương Anh võ nghệ tuy thấp nhưng công phu chạy trốn chết lại hết sức cao cường. Mặc cho toàn quân bị đánh tới bờ, hắn liền một mình chạy thoát trở về, đặt thêm mắm thêm muối, đổi trắng thay đen nói bậy trước mặt Tiên đế một phen. Tiên đế không rõ quân tình, nghe vậy thì giận dữ vô cùng. Khi đám thủ hạ tàn quân của tiên phong đại tướng kia trở về thì liền xử tử toàn bộ bọn họ. Đến lúc này nội bộ quân ta bắt đầu lục đục. Chúng tướng cười chê, tinh thần quân sĩ càng sa sút. Khả Hãn Dã Tiên dò xét tình báo, biết tướng soái chúng ta bất hòa liền nhân cơ hội. Hắn điều tra thì biết có mấy đại tướng thề không đội trời chung với Vương Anh liền chia quân ra bao vây, sau đó lại toàn lực tiến công. Vương Anh thấy địch nhân gần trong gang tấc nhưng kẻ này tâm cơ thâm trầm, có ý mượn đao giết người nên xem như không biết. Các đại tướng báo nguy cho hoàng đế đều bị Vương Anh nọ giấu diếm quân tình, đem đốt sạch công văn báo nguy. Nhất thời quân giặc liên tiếp đắc thắng, mấy đại tướng trước sau bị vây oan ức mà chết trận sa trường.

Tần Trọng Hải nghe thì cúi đầu lẩm bẩm chửi mắng, hai mắt lại như phun lửa.

Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Binh mã chúng ta tuy sáu mươi vạn nhưng các tướng đều đơn độc ứng chiến. Mỗi đạo chỉ khoảng ba năm vạn, lại thành ra lấy ít địch nhiều. Vương Anh mượn đao giết người, mượn tay Dã Tiên Khả Hãn trừ đi mấy mối hậu họa, bản thân hắn ở một bên báo cáo quân tình hồ đồ khiến Tiên đế

chẳng hay biết gì. Về sau, đại quân chúng ta ba phần đã hao tổn mất hai. Sáu mươi vạn đại quân chết còn lại không tới hai mươi vạn, đã không còn ưu thế gì. Vương Anh tiểu nhân vô sỉ lúc này mới biết môi hở răng lạnh. Hãn thấy tình thế không ổn, liền muốn cùng chúng tướng còn sót lại thân thiện hữu hảo. Chỉ là đến nước nơi này, chúng tướng sớm đã ghét cay ghét đắng tên hoạn quan này, không người nào nguyện nghe sai khiến. Vương Anh giận đến hoa chân múa tay nhưng đành vô kế khả thi.

- Dã Tiên thấy thì lợi dụng thời cơ, thừa dịp tướng sĩ chúng ta đang cừ hận lẫn nhau thì tập trung đại quân chủ lực công tới Vương Anh. Chúng tướng ở một bên có ý khoanh tay đứng nhìn, không một người nào phát binh đi cứu. Mắt nhìn Vương Anh bị khổ vây thì đám người thâm thông khoái, đều hận không thể khiến Vương Anh chết sớm hơn nữa. Vương Anh nọ kiêu ngạo một đời, không ngờ rằng có kết cục thảm thiết như vậy. Có thể nói là báo ứng tuần hoàn.

- Phải đến khi Dã Tiên đắc thắng xử tử Vương Anh, lúc này bên người Tiên đế mới không còn người nào dấu diếm quân tình. Chúng tướng trong đêm vội đến soái doanh, quỳ xuống đất đầu đốn kể tội Vương Anh, lúc này tiên hoàng mới biết chân tướng. Mắt thấy tình thế đã chuyển biến xấu đi, không ngờ thế cục tất thắng lại đến bên bờ sinh tử tồn vong. Người hối hận rất nhiều, quân thần cùng nhau ôm đầu khóc rống.

Tần Lư hai người thở dài một tiếng, đều là tiếc hận không thôi.

- Mắt thấy tình thế nguy cấp, Dã Tiên Khả Hãn lại cho quân không ngừng khiêu khích, Tiên đế lúc này tỉnh ngộ ra, người đích lên ngựa đốc quân sĩ, nhất quyết tử chiến một trận với địch. Bên ngoài Hồ Lô Cốc diễn ra một hồi đại chiến. Quân chủ hai nước đều dẫn hai mươi vạn đại quân quyết tử với nhau. Chỉ là đến lúc này, Tiên đế dù nhận ra sai lầm nhưng tâm tư quân sĩ đã loạn, thế thất bại đã thành, thật sự vô lực xoay chuyển càn khôn. Không tới mấy ngày, liền truyền ra tin tức đại quân ta thảm bại.

Tần Trọng Hải run giọng nói:

- Thực sự là thua sao?

Liễu Ngang Thiên than thở một tiếng, nói:

- Năm Võ Anh thứ mười lăm, truyền ra lời đồn rằng Tiên đế ngự giá thân chinh thảm bại, Ngọc môn quan đứng mũi chịu sào, nhất thời lòng người bàng hoàng không biết làm sao cho phải. Lúc ấy đại tướng trấn giữ Ngọc môn quan chính là Võ Đức Hầu, quân sĩ chỉ hơn ba vạn người nhưng Võ Đức Hầu ỷ vào binh pháp cao minh, võ nghệ uyên thâm nên không chút sợ hãi. Hắn nghe tin tức liền muốn mở quan xuất chinh, nghĩ cách tiến ra quan ngoại cứu giá Tiên đế. Ai ngờ lúc này Giang Sung lại phản đối, kẻ này lấy thánh chỉ của Tiên đế không cho xuất binh. Võ Đức Hầu giận dữ không thôi nhưng Tiên đế đã có lệnh, nếu hắn ra mặt phản kháng chính là đại tội phản quốc. Mắt thấy Giang Sung cố hủ như thế, Võ Đức Hầu đành không có biện pháp. mấy tên tướng lĩnh khác cũng là hạng ham sống sợ chết. Thấy địch mạnh ta yếu thì chỉ mong trốn ở quan nội, không cần ra mạo hiểm.

Tần Trọng Hải cả giận nói:

- Hay cho đám cầu tặc chúng chỉ biết soán quyền lộng thế, hoàn toàn không có bản lĩnh. Nếu ta ở chỗ đó, liền một đao chém đầu toàn bộ!

Sắc mặt Liễu Ngang Thiên đại biến, quát:

- Chỉ là cái dừng của kẻ thất phu! Việc này chớ có nhắc lại!

Lão thờ dốc một lát, quay đầu sang hòa nhã hỏi Lữ Vân:

- Nếu như người là Võ Đức Hầu, Giang Sung liều mạng không cho mở cửa quan ải, người sẽ ứng phó ra sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 7: Huyền cơ trong da dê

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 7: Huyền cơ trong da dê

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Lư Vân trầm ngâm chốc lát, nói:

- Nếu tiểu nhân là Võ Đức Hầu, tất sẽ giả truyền tin tức, khiến chúng tưởng tin rằng Tiên đế vẫn bình yên vô sự. Chỉ là ngài trốn ở một nơi bình an chờ đám thần tử đến cứu giá. Những người này nghe vậy thì có thể cầm lòng sao, có ai mà không nghĩ tới đại công cứu giá? Chắc chắn đáp ứng xuất binh cùng Võ Đức Hầu đi cứu người. Như vậy Giang Sung dù kêu ngạo cố chấp nhưng chỗ tốt của mấy vạn quân đang ở phía trước, cỡ như hắn lúc đó sao dám chọc giận nhiều người?

Liễu Ngang Thiên cười ha hả, nói:

- Tiểu tử giỏi lắm, chẳng trách Trọng Hải không tiếc lời khen người, năm đó Võ Đức Hầu dùng chính là kế này!

Lão ngừng một chút rồi nói:

- Khi đó Võ Đức Hầu giả tạo tin tức, nói rằng thực ra Dã Tiên Khả Hãn đang kịch chiến với đại quân ta, hai bên đánh đến bất phân thắng bại. Chỉ có Thánh thượng trốn ở một khách sạn nhỏ bên cạnh Hồ Lô Cốc mà không biết làm sao trở về quan ải. Chúng tướng nghe vậy mừng rỡ, thấy công lao to lớn như trời ngay tại trước mắt thì không ngại hiểm nguy, muốn nghênh đón Tiên đế trở về thì lập tức mở quan xuất binh. Ba vạn binh mã chạy vội vàng đi, chỉ sợ có điều chậm trễ.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Đúng là một đám hỗn trưởng vô dụng, thật sự là nỗi sỉ nhục của bốn triều.

Y thấy Lư Vân vừa mới thể hiện tài năng mà Liễu Ngang Thiên đã tán thưởng, trong lòng đặc ý đến quên cả chuyện Liễu Ngang Thiên vừa mới trách cứ.

Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Chúng tướng tự cho là chiếm được công lao, kỳ thật là trúng kế của Võ Đức Hầu. Chỉ là ba vạn binh mã đơn độc thì khác nào con thiêu thân lao vào lửa, muốn cứu tiên đế bình an trở ra thì càng khó khăn gấp bội. Khi đó Dã Tiên Khả Hãn đang bao vây đại quân của Tiên đế. Nghe tin địch nhân nhiều năm sắp tới thì mừng như điên. Khả Hãn ý trong tay có hai mươi vạn đại quân, thêm thiên thời địa lợi nhân hòa nên không chút giới bị, lúc ấy

liền nói với đám hạ thần: “Nếu không bắt giữ được Võ Đức Hầu, khiến hãn quy thuận thì xem như đã thất bại”. Võ Đức Hầu sao không biết tình thế hung hiểm? Có điều hãn là kiêu hùng một phương, tuyệt không có ý trở về mà lập tức bày bố kỳ trận, nhất quyết sinh tử cùng Dã Tiên Khả Hãn mưu đồ cứu giá.

Tần Trọng Hải nghe thì cao hứng, vội hỏi :

- Vậy cuối cùng thế nào? Là ai thua ai thắng?

Trong ánh nến yếu ớt, lại thấy khuôn mặt Liễu Ngang Thiên lộ vẻ bi thương. Lão ngồi một lúc lâu không nói một lời nào. Tần Lư hai người nhìn nhau đều cảm thấy kỳ quái.

Tần Trọng Hải hỏi:

- Sau đó rốt cuộc làm sao? Tiên đế có bình an trở về?

Liễu Ngang Thiên lắc đầu buồn bã nói:

- Không có, người không có trở về.

Tần Lư hai người đều thất kinh, cùng kêu lên:

- Không trở về? Tiên đế đã chết trong đại chiến rồi sao?

Chỉ thấy Liễu Ngang Thiên gật đầu hết sức khẽ khàng.

Lư Vân cả kinh nói:

- Tiên đế sao mà băng hà? Chính là chết trong tay Dã Tiên?

Liễu Ngang Thiên lại buồn bã lắc đầu. Tần Trọng Hải trầm ngâm chốc lát rồi hỏi:

- Ngài chịu không nổi khuất nhục, vì quốc gia mà tự sát?

Liễu Ngang Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Ngài đã bị người cùng một nước giết chết.

Tần Lư hai người há hốc mồm không dám tin, hoảng sợ nói:

- Là ai lớn mật cuồng vọng như vậy, dám can đảm xuống tay hành thích quân vương?

Liễu Ngang Thiên thở dài nói:

- Là Võ Đức Hầu, là hãn một đao giết chết Hoàng thượng.

Tần Trọng Hải lẩm bẩm:

- Điều này sao có thể... Y vốn là đại thần trung kiên! Chẳng lẽ y phát điên rồi...

Liễu Ngang Thiên thở dài, nói:

- Tháng chạp năm Võ Anh thứ mười lăm, trong kinh thành truyền ra một tin tức chấn động lòng người, nói lần này ngự giá thân chinh đã thảm bại. Không biết Võ Đức Hầu vì nguyên do nào mà đã một đao sát hại Tiên đế. Tin tức Tiên đế băng hà truyền ra khiến đại thần cả triều ai ai cũng khiếp sợ. Nhất thời tiếng khóc than rung trời, lòng người trong kinh bàng hoàng loạn thành một đồng.

Tần Trọng Hải cùng Lư Vân nhìn nhau, ánh mắt hai người đều lộ vẻ sợ hãi.

Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Tin tức truyền ra không lâu, lại có lời đồn nói ít ngày nữa Khả Hân Dã Tiên sẽ đánh tới vùng lân cận kinh đô. Chúng đại thần vô cùng kinh hãi. Tiên đế đã băng hà, mắt thấy quốc gia lâm nguy như trứng xếp chồng, thật không thể một ngày không vua. Bởi Tiên đế chưa có nhi tử nối ngôi, liền nghị định ngự đệ Mẫn Vương tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, chính là Hoàng thượng hiện tại.

Tần Trọng Hải cả kinh nói:

- Không ngờ có đoạn sử sách này, sao ta chưa bao giờ nghe nói?

Liễu Ngang Thiên thở dài nói:

- Chuyện xấu cỡ này, có ai lại muốn công khai ra thiên hạ?

Tần Trọng Hải gật đầu như đã hiểu ý. Lần ngự giá thân chinh này dù liên quan không nhỏ đến lịch sử nhưng văn võ bá quan không muốn lộ ra. Những năm qua vẫn cực lực che lấp. Tần Lư hai người lần đầu nghe thấy việc này, mãi đến lúc này mới có hình dung về toàn cảnh.

Tần Trọng Hải lại hỏi:

- Cuối cùng tra ra Tiên đế vì sao mà thác? Thật sự là Võ Đức Hầu giết?

Liễu Ngang Thiên ngửa mặt lên trời thở dài, khóe mắt hơi ươn lắc đầu nói:

- Không biết... Mà ta cũng không muốn biết...

Tần Trọng Hải ngạc nhiên nói:

- Lời này của Hầu gia thật kỳ quái! Võ Đức Hầu đã là nghi hung sát hại hoàng đế, sao ngài không tra cho rõ ràng?

Liễu Ngang Thiên thở dài nói:

- Còn tra cái gì nữa? Tin tức mới truyền ra, đến ngày hôm sau thì toàn bộ bốn mươi hai người cả nhà Võ Đức Hầu đã bị giết. Tam tộc bên nội bị lăng trì xử tử, tam thân bên ngoại thì đem bêu đầu thị chúng. Ngay cả hài tử nhỏ nhất của Võ Đức Hầu cũng không thoát.

Tần Lữ hai người a một tiếng, đều có cảm giác thê lương.

Tần Trọng Hải thở dài nói:

- Nghĩ đến một Đại đô đốc oanh liệt, trung trinh ái quốc, có thể nào lại trở thành phản tặc? Sợ rằng lời đồn này chỉ là giả dối, rốt cuộc lời này là do ai nói?

Liễu Ngang Thiên bùi ngùi một tiếng, thấp giọng hô ra hai chữ: - Giang Sung.

Tần Trọng Hải cười lạnh nói:

- Lại là con rùa đen này! Chẳng lẽ nhiều người như vậy mặc cho miệng lưỡi của hắn làm loạn, không ai đứng ra đối chất cùng hắn sao?

Liễu Ngang Thiên lắc đầu, nói:

- Năm đó ngự giá thân chinh vô cùng bi tráng, trước sau điều động hơn trăm tướng lĩnh nhưng đều đã tuần quốc, trong quân trừ Giang Sung thì

không còn một ai thoát thân.

Tần Trọng Hải cả kinh nói:

- Sao? Năm đó chỉ có mình Giang Sung chạy thoát?

Sắc mặt Liễu Ngang Thiên ngưng trọng, gật đầu nói:

- Đúng như thế. Hơn trăm viên mãnh tướng đều chết trận, chỉ có mỗi Giang Sung chạy thoát.

Tần Trọng Hải trầm ngâm nói:

- Như vậy không đúng, Giang Sung nói Võ Đức Hầu vì cầu an nguy bản thân nên đã phản loạn hành thích quân vương. Chiếu theo như vậy thì Võ Đức Hầu không thể chết trận. Lời của Giang Sung tất nhiên có dối trá.

Liễu Ngang Thiên hắc hắc cười khố, nói:

- Người nói không sai, Võ Đức Hầu không chết ở Tây Cương. Chỉ là dù vẫn còn sống nhưng còn khổ ải hơn so với chết trận sa trường trăm lần.

Tần Trọng Hải khẽ nhú đôi mày, ngạc nhiên hỏi:

- Đây là ý gì?

Liễu Ngang Thiên lắc đầu nói:

- Tất cả văn hiến ghi lại sự tình về Võ Đức Hầu, triều đình đã niêm phong toàn bộ. Dù thế nào đi nữa thì hiện nay hắc không còn ở nhân gian, người xem như hắc đã chết trận tại Tây Vực đi! Có lẽ như vậy, hắc còn cao hứng hơn một chút.

Đôi mày của Tần Trọng Hải nhíu lại càng chặt, nhất thời không rõ ngụ ý của lão.

Liễu Ngang Thiên nhìn cây nến giống như đang đắm chìm trong chuyện xưa, chỉ nghe lão nức nở nói:

- Ai... Đáng thương trời cao đổ kị anh tài. Võ Đức Hầu năm hai mươi tám tuổi vào triều làm quan, trước sau chỉ mười ba năm liền gặp phải sự tình này... Nếu như hãn còn trên thế gian, đến nay cũng chừng hơn sáu mươi ...

Nói rồi buồn bã lắc đầu thở dài, xem ra giao tình giữa song phương không cạn.

Tần Lư hai người thấy bộ dáng của lão như thế thì không dám hỏi thêm, nhất thời lặng im không nói.

Qua một lúc lâu, Liễu Ngang Thiên thở dài nói:

- Xưa nay hỏi có ai mà không chết? Hãy để lòng son chiếu sử xanh (2), lòng son đó sẽ lưu lại muôn đời. Đến nay Võ Đức Hầu là gian hay là trung, không người nào có thể biết được. Chỉ là người tốt thường không thọ, gian thần lại có thể trường mệnh trăm tuổi, Phúc Lộc Thọ toàn bộ đầy đủ không thiếu. Giang Sung kia từ khi trở về, về sau thì lên như điều gặp gió. Hãn vốn là ái thần của Mẫn Vương, đến khi Mẫn Vương kế vị thì càng được sủng ái, trong vài năm tay đã cầm binh quyền rất lớn. Không người nào trong triều có thể ngăn cản.

Tần Trọng Hải mắng:

- Tên rùa đen này, một ngày nào đó ta phải băm thây hãn làm vụn đoạn.

Liễu Ngang Thiên thở dài nói:

- Tiên đế băng hà, trong chớp mắt mấy chục năm liền trôi qua. Trong triều không ai dám nhắc lại việc này. Đường kim hoàng thượng không thích quân nhân chúng ta, liền nghe theo kế sách của Giang Sung, nhất nhất điều động chúng ta đến biên cương, bên tai thanh tĩnh đỡ phải nghe những lời phiến nhiễu.

Tần Trọng Hải than nhẹ một tiếng, nói:

- Nếu không phải Hầu gia mấy năm nay đã bại bộ tộc Ngõa Lạt, lập hạ nhiều công lao hạng mã, chỉ sợ hiện còn đang ở Mục Dương phương bắc đi chặn ngựa a!

Liễu Ngang Thiên cười khổ rồi nói tiếp:

- Về sau bên Dã Tiên lại nội loạn, đám nhi tử của hãn đánh loạn thành một đồng. Bốn triều không mất một binh một tốt nào mà chúng tự diệt vong. Đến lúc này, thảm họa ngự giá thân chinh năm xưa càng bị quên lãng như từng phát sinh qua. Tuy vậy, văn võ cả triều dù lòng dạ bạc bẽo nhưng trong thiên địa vẫn có chính khí, cuối cùng xuất hiện một danh thần tài cao gan lớn, ngấm ngầm chống lại Giang Sung. Người này họ Vương tên là Ninh, nhậm chức Tả Ngự Sử đại phu, phong cốt lẫm liệt, ngạo tuyệt đương thời.

Liễu Ngang Thiên thấy khoe miệng Lữ Vân khê nhúc nhích, hỏi:

- Sao? Người biết Vương đại nhân?

Lữ Vân lắc đầu nói:

- Tiểu nhân từng nghe Định Viễn huynh đề cập qua tên người này. Khi đó Định Viễn huynh ly hương chạy trốn, vào kinh thành là để tìm kiếm Vương

đại nhân.

Liễu Ngang Thiên gật đầu, nói:

- Lư hiền điệt nói không sai, Định Viễn đến kinh thành chính là muốn bái kiến người này.

Lão nghỉ một chút rồi nói:

- Vương đại nhân tính tình cương trực. Về sự tình ngự giá thân chinh năm đó, hẳn thấy vô số mãnh tướng ra đi thì chỉ có mình Giang Sung trở về, hoài nghi trong này có gian trá thì liền theo dõi Giang Sung. Ngoài mặt không để ý thì thật ngấm ngầm điều tra, toàn tâm toàn ý tìm hiểu tiền căn hậu quả sự năm đó.

Tần Trọng Hải khen:

- Vương đại nhân là cô thần mà mang lòng son, thật khiến người phải kính nể biết bao.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Mười mấy năm trở lại đây, Vương đại nhân không ngừng phái người đến Tây Cương điều tra nghe ngóng, có thể nói hao tổn rất nhiều tâm huyết. Chỉ là thảm họa năm đó đã quá lâu nên rất khó tra ra manh mối. Sau này Vương đại nhân đành nhờ đến một vị bằng hữu là Lương Tri Nghĩa, tiến cử hẳn đến Tây Lương làm tri phủ, đích thân điều tra nghe ngóng. Lương đại nhân cũng là người vô cùng tinh minh, liền bỏ qua nơi phồn hoa đông đúc mà tìm đến biên cương xa xôi. Chiêu này quả nhiên cực kỳ cao minh, chỉ một thời gian sau Vương đại nhân có thu hoạch, đã tra ra chỗ khả nghi, là nội tình liên quan ngự giá thân chinh năm đó.

Tần Lư hai người cùng nói: - Nguyện nghe cho rõ ràng.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Theo Vương đại nhân điều tra nghe ngóng, năm đó Võ Đức Hầu rời quan thì trực tiếp dẫn quân đi vào Thiên Sơn, Giang Sung kia cũng đi theo đoàn quân.

Tần Trọng Hải ngạc nhiên nói:

- Thiên Sơn? Thiên Sơn cách Ngọc môn quan tới mấy trăm dặm, Võ Đức Hầu tới đó làm gì? Đi hái Thiên Sơn Tuyết Liên gì gì đó sao?

Liễu Ngang Thiên lắc đầu nói:

- Đây chính là chỗ kỳ quái, nghĩ đến Giang Sung kia tìm mọi cách hãm hại Võ Đức Hầu, sao lại theo cùng vào Thiên Sơn? Chẳng lẽ trong này có ẩn tình? Vương đại nhân dự liệu đây là chỗ mấu chốt nên toàn lực tìm kiếm, chỉ là khổ cực nhiều năm nhưng không có kết quả. Trong thiên hạ ngày nay, hẳn chỉ có bản thân Giang Sung rõ ràng điều này.

Lư Vân nói: - Chẳng lẽ bọn họ đi Thiên Sơn là liên quan đến hoàng thượng?

Liễu Ngang Thiên nói:

- Cũng không phải. Khi đó Tiên đế quyết chiến với địch tại Hồ Lô Cốc, nơi này cách Thiên Sơn tới mấy trăm dặm, nếu bọn họ cứu giá thì đã sai phương hướng.

Lão thấy hai người không có phán đoán gì, lại nói:

- Đây mới chỉ là kỳ sự thứ nhất mà Vương đại tra ra, chuyện thứ hai càng quái dị hơn. Tục truyền năm đó Giang Sung chạy về Tây Cương, không phải trực tiếp từ chiến trường mà do Khả Hãn Dã Tiên cho người hộ tống trở về.

Hai người thất kinh hỏi:

- Sao lại như thế?

Liễu Ngang Thiên nói:

- Đây là một nghi vấn rất lớn. Ban đầu còn tưởng đám người Vương đại nhân thống hận Giang Sung nên xuất ngôn không thật. Đến sau ta điều tra mới biết, tin tức này là do thị vệ bên người Khả Hãn Dã Tiên để lộ ra. Lúc đó mới biết Vương đại nhân nói không sai. Khẳng định rằng Giang Sung từng ở cùng Dã Tiên Khả Hãn khoảng ba ngày.

Tần Trọng Hải vỗ mạnh vào đùi, nói:

- Giới cho một tên gian thần, quả nhiên là hạng bán nước! Tiểu tử này sớm đã cấu kết cùng Dã Tiên Khả Hãn, đích thị là hãn hạ thủ hại chết Tiên đế!

Liễu Ngang Thiên lắc đầu nói:

- Cũng không hẳn như vậy. Theo Vương đại nhân tra sử liệu, khi đó không biết làm sao Giang Sung lại tách khỏi Võ Đức Hầu, lẻ loi một mình chạy trong chiến trường Tây Vực. bên người hoàn toàn không có quân mã bảo hộ gì. Một lần không may gặp phải thuộc cấp Dã Tiên liền bị bắt lại. Khả Hãn Dã Tiên định một đao trảm chết hãn như Vương Anh năm đó. Khi sắp bị chém, dựa theo tập tục Khả Hãn thì Giang Sung được nói tâm nguyện cuối cùng của bản thân. Bất kể hãn muốn uống rượu cũng tốt, ăn thịt cũng được, nhất nhất sẽ được đáp ứng. Ai ngờ Giang Sung lại không cần ăn uống, hãn

chỉ cầu Đại Hãn ân chuẩn nói chuyện cùng hãn một lần, hãn chết cũng không tiếc. Dã Tiên Khả Hãn là người trọng lời hứa, đương nhiên là đáp ứng.

Tần Trọng Hải cười lạnh nói:

- Tên gian thần gan bé này, trước khi chết còn rất nhiều âm mưu quỷ kế.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Sau khi hai người tiến vào trường nói chuyện, chúng đại thần ở bên ngoài tưởng rằng chỉ nhất thời nửa khắc liền đi ra. Ngay cả vệ sĩ đều chuẩn bị đầy đủ, ai ngờ lần bàn luận này lại kéo dài tới sáng sớm ngày hôm sau. Hai người mật đàm bên trong, có đại thần muốn vào thăm hỏi thì lại bị Khả Hãn đuổi ra.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Con rùa đen Giang Sung này miệng lưỡi thật lợi hại, công phu võ môn ngựa quả thật hoàn hảo. Ất hãn tên Khả Hãn kia nghe thì biết bao khoan khoái, như vậy mới lệnh cho người bên ngoài không được quấy rầy.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Theo kẻ thị vệ kia nói, cái đêm Giang Sung nói chuyện cùng Khả Hãn thì hãn cũng ở đó. Đêm đó khi hai người mật đàm, Giang Sung dâng ra một tấm da dê. Ban đầu Khả Hãn Dã Tiên nhìn thì khinh thường, có điều khi Giang Sung ghé vào lỗ tai hãn thì thầm về một chuyện gì đó. Khả Hãn nghe xong thì biến sắc mặt, không ngờ nhảy dựng lên ngay tại trận, liền cùng Giang Sung cẩn thận bàn luận. Về sau không chỉ miễn tội chết cho Giang Sung mà còn lấy lễ đãi hãn, hết thấy là vì tấm da dê nọ.

Tần Trọng Hải ngạc nhiên nói:

- Thật sự là kỳ quái. Không ngờ một tấm da dê nho nhỏ lại có công dụng bậc này, có thể xem như một tấm bùa cứu mạng. Con mẹ nó, đây rốt cuộc là bảo vật gì?

Lư Vân ở một lặng yên trầm tư hồi tưởng lại. Ngày ấy Ngũ Định Viễn từng đem da dê kia phó thác cho hắn. Khi đó chỉ tiện tay cất trên người nên không chú ý thấy chỗ đặc dị.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Ngày sau thế lực của Giang Sung càng lớn, chúng đại thần biết được nội tình. Các phe phái đều toàn lực tìm kiếm tấm da dê. Theo lời Vương đại nhân, da dê chính là tang chứng bán nước của Giang Sung. Dựa vào suy đoán của hắn, da dê phải là một tấm địa đồ vẽ biên giới chúng ta cùng Dã Tiên. Năm đó Giang Sung vì bảo trụ tánh mạng bản thân mà giao cho Dã Tiên, lại đáp ứng khi hồi kinh sẽ hồi lộ quan lại bảo quản địa đồ, một lần nữa chỉnh sửa lại, bóp méo địa đồ binh bộ của nước ta, cuối cùng đem mấy trăm dặm biên giới từ nay ngấm cắt cho địch. Do biết hắn được Mẫn Vương ưu thích, ngày sau tất được trọng dụng. Khã Hãn liền đồng ý thả cho hắn trở về.

Tần Trọng Hải nói:

- Nói như vậy, da dê nọ là kế ước của Giang Sung lập cùng Dã Tiên Khã Hãn khi xưa?

Liễu Ngang Thiên gật đầu nói:

- Tất cả chúng ta đều đoán như vậy.

Tần Trọng Hải lòng đầy nghi hoặc, nói:

- Nói thật ra, phần lãnh thổ của nước ta bị cắt cho Dã Tiên cũng không phải đất lành ruộng tốt gì, chỉ là ngàn dặm hoang vu không côn trùng thú vật, không biết Dã Tiên Khả Hãn cần vùng đất hoang này làm gì? Như vậy thực sự kỳ quái. Lại nói địa giới hai nước chỉ là một số tấm bia đá. Thừa dịp theo đêm đen gió mạnh, coi như di chuyển đi mấy trăm dặm cũng không ai biết. Dã Tiên nếu muốn chiếm đoạt, tùy tiện tìm mấy tên tiểu tử chuyển bia đi là tốt rồi, cần gì mất công thêm như thế?

Liễu Ngang Thiên nói:

- Trọng Hải nói cũng có lý, nhưng di chuyển bia đá như thế thực hạ lưu vô sỉ. Người có thể làm thì đối phương cũng có thể làm ngược lại. So với việc Giang Sung hối lộ đám người quản địa đồ, Khả Hãn Dã Tiên không mất người nào liền có thể được đất ngàn dặm. Chỉ cần biên giới nước ta bị sửa lại, ngày sau hai nước cũng không còn tranh chấp. Tiện nghi như vậy sao hần không làm?

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, từ chối thêm ý kiến mà gãi đầu gãi tai.

Liễu Ngang Thiên nói tiếp:

- Nguyên nhân chính là như thế, các đại thần trong triều nhận định rằng tấm da dê nọ chính là vật chứng bán nước của Giang Sung. Trong đó hai người Ngự Sử Vương Ninh, Tri phủ Lương Tri Nghĩa là tin tưởng nhất. Dã Tiên diệt vong thì da dê nọ liền thất lạc không rõ tung tích, nhưng Lương đại nhân không hề mất hy vọng. Hần hao phí không biết bao tâm huyết cùng vô số tài vật vàng bạc, cuối cùng tìm lại được da dê nọ. Hoàng thiên không phụ khổ tâm nhân. Giang Sung kiêu ngạo một đời, cuối cùng sẽ có họa diệt vong một ngày không xa.

Hai người Tần Lư nhao nhao gật đầu, trong lòng đều cảm thấy khoan khoái.

Liễu Ngang Thiên thở dài nói:

- Ai ngờ Lương đại nhân mới tìm được da dê thì lập tức chịu tai họa bất ngờ, chết bất đắc kỳ tử. Công tử của Lương đại nhân kế thừa tâm huyết của phụ thân, nhận định phụ thân bị Giang Sung làm hại thì trốn được ra ngoại quốc. Hắn một tâm báo thù cho phụ thân, khi đó bí mật trở về nhờ Yến Lăng tiêu cục hộ tống da dê đến kinh, giao cho Vương đại nhân. Không ngờ vật còn chưa ra khỏi Tây Lương thì đã hại chết già trẻ cả nhà tiêu cục nọ, càng liên lụy đến Định Viễn hiền đệ phải mất quan. Cuối cùng một mình Định Viễn mang theo da dê chạy trốn, may mắn tới được kinh thành. Vật chứng nọ trước sau khó nhọc mười mấy năm, cuối cùng rơi vào trong tay lão phu.

Ba người bàn luận tới đây, đều giác da dê nọ mang đến hiểm họa khôn lường, xem ra chỉ cần liên quan tới nó tất sẽ có tai họa bất ngờ. Không chỉ Tây Cương nổi bão táp, Dã Tiên mất nước, thậm chí Tri phủ đại thần, giang hồ hào sĩ chết vì nó không biết bao nhiêu mà kể.

Tần Trọng Hải cười to mấy tiếng, nói:

- Rốt cuộc tấm da dê này có cái gì hiểm lạ? Ngài không ngại thì lấy ra xem một chút, để cho chúng ta thưởng thức một phen.

Liễu Ngang Thiên cười hắc hắc, nói: - Trọng Hải muốn xem thì có khó?

Nói rồi xoay tròn một nút cơ quan trên giá sách mấy vòng. Chỉ nghe tiếng lách cách nhẹ vang lên, một ô cửa ngăm mở ra. Liễu Ngang Thiên cẩn thận lấy vật nọ ra, để trước mặt Tần Lư hai người.

Trong lòng Lữ Vân chấn động, thầm nghĩ: "Liễu đại nhân thật là hào kiệt, người nói dùng ta thì không hề như người ngoài. Ngay cả chuyện cơ mật trọng đại cũng cho ta biết. Người này rất có khí độ, đáng để ta dốc sức"

Tần Trọng Hải lại thầm nghĩ: "Hầu gia cũng thật sơ xuất, bảo bồi cơ mật như thế sao có thể đặt ở chỗ này. Nếu gặp kẻ võ công cao cường phá đá hủy tường như cơm bữa, chỉ là một cơ quan nho nhỏ này sao phòng ngừa được bọn họ?"

Hai người nghi ngờ trong tâm, đồng loạt tiến lên quan sát.

Sắc mặt Liễu Ngang Thiên ngưng trọng, đem tấm da dê trải ra trên bàn. Chỉ thấy trên đó vẽ theo một bức địa đồ Tây Cương xanh xanh đỏ đỏ, còn viết chi chít rất nhiều văn tự ngoại quốc.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Nói này giờ, ta còn tưởng rằng là cái gì thần kỳ. Thì ra là một tấm thiên thư, những văn tự này lệch ngang lệch ngửa, có ai nhận ra chăng?

Liễu Ngang Thiên lắc đầu nói: - Còn chưa, các người quan sát hồng tuyến kia.

Nói rồi chỉ về đường màu hồng trên địa đồ. Chỉ thấy nó từ bắt đầu Thiên Sơn, quanh co uốn lượn kéo dài đến Ngọc môn quan mới thôi.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Hồng tuyến này là biên giới mà Giang Sung thiết lập cùng Dã Tiên, có sự chênh lệch so với khi xưa chừng mấy trăm dặm. Nếu không phải Dã Tiên đã bị diệt vong, sợ rằng chúng ta đã mất mấy ngàn dặm đất đai một cách không hiểu, mấy chỗ quan ải hiểm yếu càng rơi vào tay địch.

Tần Lư hai người gật đầu.

Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Tuy Dã Tiên đã diệt vong, biên giới hai nước cũng đã phế bỏ nhưng nếu chúng ta có thể dịch được văn tự trên, lại chỉ ra tội chứng Giang Sung sửa đường biên giới. Hoàng thượng chắc chắn sẽ định tội hắn.

Lư Vân biết triều đình có chức quan chuyên về thông dịch, lúc này hỏi:

- Hầu gia đã tìm người thông dịch chưa?

Sắc mặt Liễu Ngang Thiên ngưng trọng, nói:

- Đây là quốc thư văn tự của Dã Tiên. Dã Tiên hiện đã diệt vong, nếu không phải người thời đó thì khó mà nhận biết.

Lư Vân thở dài nói:

- Nếu vậy chẳng phải da dê này đã vô ích?

Liễu Ngang Thiên mỉm cười nói:

- Việc này không nên quá lo lắng. Dã Tiên diệt vong đến nay mặc dù đã mười năm nhưng con dân khi xưa vẫn còn một đám tụ họp tại Tây Lương. Chỉ cần tìm được bọn họ, tất có thể dịch ra văn tự này.

Tần Trọng Hải chỉ tay vào cây nến, cười nói:

- Không cần phiền phức như thế. Da dê này có điểm kỳ dị, phải chăng dùng lửa đốt thì rõ bí mật ở trong.

Liễu Ngang Thiên mắng:

- Thứ này trải qua vô vàn khó khăn mới tìm được, tương lai muốn trừ gian thần chấn trọng triều cương, toàn bộ phải dựa vào nó. Trọng Hải sao mở lời đùa giỡn như vậy?

Tần Trọng Hải mỉm cười, nói:

- Diệt gian trừ ác chủ yếu cần thực lực, nói chuyện phải trái chính là dùng nắm đấm. Chưa từng nghe nói một tấm da dê liền có thể đập đổ một gian thần đang vững vàng như đại thụ. Hầu gia, ta xem chúng ta đừng uổng phí tâm tư nữa, nên bàn luận về quân vụ thì hơn!

Liễu Ngang Thiên hừ một tiếng, nói:

- Ta tìm các người đến vốn là vì quân vụ. Ta đã phân phó hai người Túc Quan cùng Định Viễn, một ngày gần đây mang theo da dê hỏa tốc trở lại Tây Lương điều tra tình hình. Định Viễn là người Tây Lương nên hành sự sẽ thuận lợi hơn. Riêng Trọng Hải người, lão phu cũng có trách nhiệm cho người.

Tần Trọng Hải liền đứng lên, khom người chấp tay nói: - Mạt tướng nghe lệnh!

Liễu Ngang Thiên nói:

- Mười ngày sau người lĩnh năm nghìn binh mã, hộ vệ Hà đại nhân đi sứ Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc. Công chúa là thiên kim chi thể. Nếu người có một chút tổn thương, ta sẽ hỏi tội người.

Tần Trọng Hải quỳ gối xuống, lớn tiếng nói:

- Trọng Hải dù vào sinh ra tử, thề bảo vệ công chúa chu toàn thượng lộ bình an, để cho Hà đại nhân hoàn thành công trạng, quyết không phụ đại nhân đã ủy thác!

Liễu Ngang Thiên mỉm cười vuốt râu, nói:

- Người lần này tới miền Tây, không ngại thì mang theo Lư công tử để hăn lịch lãm một phen.

Tần Trọng Hải mừng rỡ, đồng loạt cùng Lư Vân khấu tạ. Lư Vân thấy Liễu Ngang Thiên rất trọng tình nghĩa, đã sẵn khoái bỏ qua sự không hài lòng với hăn khi trước. Trong tâm càng cảm kích Tần Trọng Hải không thôi.

Tần Trọng Hải đang muốn cáo từ, Liễu Ngang Thiên lại kéo y lại thấp giọng dặn dò:

- Lần này Túc Quan cùng người chia ra hành sự, chỉ bằng nghĩ cách liên lạc chiếu ứng lẫn nhau. Chỉ cần phía hăn có sự, người để ý dẫn quân nhập quan, sau đó tùy cơ ứng biến.

Tần Trọng Hải gật đầu, giờ mới hiểu được dụng ý của Liễu Ngang Thiên sai y đi sứ Tây Vực. Thì ra lão vẫn chưa yên lòng đối với nhóm người Dương Túc Quan, lúc này mới phái y dẫn quân ở gần ứng cứu.

Hăn cười ha hả, nói: - Hầu gia yên tâm đi! Ta chắc chắn dốc toàn lực ứng phó.

Liễu Ngang Thiên vỗ vai khích lệ y.

Hai ngày sau, Liễu Ngang Thiên lại bày đại tiệc rượu tiễn đưa chúng tướng. Lão ngồi xuống nhìn quanh. Dương Túc Quan, Tần Trọng Hải ngồi ở trái

phải, Ngũ Định Viễn, Lữ Vân ngồi ở hàng dưới. Vi Tử Tráng đứng thẳng phía sau hộ vệ, tình cảnh không khác gì bữa tiệc chư đại tướng phòng thủ biên quan. Có thể nói Liễu môn anh tài đông đúc, đủ văn đủ võ. Liễu Ngang Thiên rất là cao hứng, không ngớt mời rượu.

Sau tiệc rượu Liễu Ngang Thiên cẩn thận phân phó Dương Túc Quan, đem da dê giao cho chàng rồi nói:

- Thứ này liên quan trọng đại, người phải cẩn thận để ý. Tới Tây Lương thì cùng Định Viễn, hai người các người âm thầm điều tra nghe ngóng, tìm người phiên dịch văn tự trên da dê, xem có thật sự Giang Sung tự ý sửa đường biên giới, làm chuyện đại nghịch bất đạo hay không. Riêng còn Lương Châu Tri phủ Lục Thanh Chính, người này là nghịệt đảng của Giang Sung, người thuận đường thu thập chứng cứ phạm tội của hắn, nếu có thì ngày sau lão phu sẽ xử lý.

Dương Túc Quan gật đầu đáp ứng, lại nói:

- Hạ quan đi Tây Lương điều tra, Giang Sung tất sẽ phái nhiều cao thủ cản đường. Chỉ sợ khó tránh khỏi động thủ giết người. Hạ quan nghĩ rằng, trước tiên cần lên Tung Sơn một chuyến, xin phương trượng Thiếu Lâm Tự giúp đỡ. Không biết ý của đại nhân ra sao?

Liễu Ngang Thiên từng gặp qua hai thần tăng Linh Định, Linh Chân. Biết bản lĩnh của đám cao tăng Thiếu Lâm thì vui vẻ nói:

- Như thế rất tốt. Tránh để có sự trên đường, ta sẽ phái Vi hộ vệ theo người một chuyến.

Ngày đó Dương Túc Quan mang Ngũ Định Viễn cùng Vi Tử Tráng liền tức tốc rời kinh.

Thêm một số ngày sau, Tần Trọng Hải dẫn Lư Vân điểm năm nghìn binh mã, hộ tống Ngân Xuyên công chúa tới phía Tây cổng phẩm nghị hòa. Đại quân đem theo mấy chục xe vàng bạc bảo bối, đều là lễ vật dâng cho Đại Hân Thiếp Mộc Nhi. Đoàn người trùng trùng điệp điệp rời kinh. Hai đạo nhân mã ước định, chờ khi đại sự đi sứ hoàn thành, vào mười lăm tháng giêng sẽ tề hội tại Tây Lương thành, lúc đó mới cùng trở về kinh sư.

Chú:

(1) Trích trong bài Qua biển Lênh Đênh của Văn Thiên Tường, thừa tướng nhà Nam Tống, một thi sĩ nổi tiếng và là anh hùng dân tộc Trung Hoa.

Cay đắng do từ một sách kinh

Bốn năm quạnh quẽ cảnh đao binh

Bông tung gió: vỡ tan sông núi

Gió đập bèo: chìm nổi kiếp mình

Ghềnh Sợ Hãi kể niềm sợ hãi

Biển Lênh Đênh than nỗi lênh đênh

Xưa nay hỏi có ai không chết

Hãy để lòng son chiếu sử xanh

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 8: Sắc mùi chiến tranh

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển III: Hội nơi kinh thành

Chương 8: Sắc mùi chiến tranh

Người dịch: Pearl

Người biên: Yến Linh Điều

Tây Nhạc Hoa Sơn (1) đường núi gấp ghe. Tương truyền rằng khi xưa Tống thái tổ đánh cờ vây cùng Hi Di tiên sinh trên tảng Đồng Tâm thạch, lại đem Hoa Sơn là vật đánh cuộc. Sau khi Hi Di tiên sinh thắng thì liền ở lâu dài trên núi này. Từ đó về sau Hoa Sơn chính là một trong bảy mươi hai Động Thiên tu luyện của Đạo gia.

Lúc này tiết trời đã vào đông, cả một vùng Hoa Sơn xác xơ tiêu điều. Tuyết bay lất phất như những chiếc lông ngỗng, được gió cuốn lên cao rồi lại từ từ rơi xuống. Tuyết rơi đầy trời, mặt đất như được rải một tấm nệm tuyết dài vô tận, đồi núi khắp nơi đều một màu trắng xóa. Đột nhiên một trận gió lớn từ trên núi thổi xuống, mang theo một đám tuyết trắng rít gào mãnh liệt thổi tới ba gã khách qua đường nơi đây. Hai người ở trước liền co người đứng

lại kéo nhanh cổ áo, tránh để gió lạnh lùa những bông tuyết vào trong người. Riêng người phía sau dường như vô cảm với cái lạnh. Y chỉ mặc một chiếc đạo bào màu xanh, sắc mặt bình tĩnh.

Ba người cứ thế tiến bước, gió thổi tuyết rơi càng ngày càng nhiều. Con đường phía trước ngập tuyết tới quá nửa gối, mỗi bước đi trở nên khó khăn hơn. Hai người phía trước thở hồng hộc như đã cạn sức lực, cổ hết sức lộ qua đám tuyết này. Riêng thanh bào khách phía sau lại một bộ thông dong, bước chân nhẹ nhàng thanh thoát dường như không chạm đất. Đôi chân chỉ đạp lướt trên mặt tuyết mà đi, dường như là không hao tổn một chút khí lực nào.

Đi thêm gần một dặm thì thanh bào khách chợt dừng bước, ngẩng đầu kêu lên:

- Làm phiền Ninh chương môn đích thân nghênh đón, ta thực cảm kích gấp bội.

Thanh âm sắc bén lan truyền ra xa.

Hai người đằng trước đang đi thì bỗng sờ dừng lại, lăm bẫm:

- Ninh chương môn?

Hai người đồng thời ngẩng đầu. Liền thấy một nam tử đứng trên một cành cây tùng cách đó không xa, người này đang cúi đầu nhìn bọn họ. Lại một trận gió lạnh thổi tới, cành cây tùng không ngừng lắc lư dường như muốn tham gia vào bữa tiệc của gió. Không ngờ thân ảnh của nam tử kia trước sau như một vẫn đeo dính vào cành cây. Chứng tỏ võ công của người này bất phàm.

Nam tử trên cây kia chấp tay nói:

- Lưu tổng quản quang lâm Hoa Sơn. Ta một thân chấp chương môn hộ Hoa Sơn, há lại không tự mình nghênh đón.

Thanh bào khách kia mỉm cười nói:

- Mấy hôm nữa đã là ngày Ninh chương môn thoái ẩn, ta còn mạo muội tới thì thực ngại ngùng.

Hai người đứng cách xa mấy trượng trong gió nhưng thanh âm phát ra đều rõ ràng dễ nghe. Đủ để thấy nội lực thâm hậu thế nào.

Lại thấy nam tử được gọi là Ninh chương môn nói:

- Các hạ không cần khách khí như vậy. Các hạ bày kế sắp đặt cho Quỳnh Quý Phi, ta đương nhiên không thể từ chối.

Nói rồi thân thể y khẽ run, nhanh như chớp bắn thẳng xuống mặt đất dưới tàng cây. Thân pháp nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Thanh bào khách nọ gật gù nói:

- Khinh công của chương môn thật cao minh, không hổ với danh xưng đệ nhất thiên hạ. Chỉ là một thân sở học như vậy lại muốn thoái ẩn, làm bạn với núi rừng. Không cảm thấy tiếc cho thanh danh một đời anh hùng sao?

Nam tử kia khẽ lắc đầu nói:

- Các hạ không cần nói những điều này. Trước tiên cứ nói mục đích đến đây. Đây sẽ là việc cuối cùng ta chấp thuận các hạ.

Lưu tổng quản nọ gật đầu một cái rồi nói:

- Việc này rất dễ dàng. Các hạ chỉ cần đem người trên Thiên Sơn giao cho chúng ta, mọi việc còn lại chúng ta tự xử lý là được.

Hai tên tùy tùng nghe hai chữ Thiên Sơn thì sắc mặt đại biến như gặp loài rắn độc. Vội chạy ra xa như sợ phải nghe thêm bất kỳ một chữ nào.

Nam tử kia thấy hai gã tùy tùng đi khá xa, hạ giọng nói:

- Thời gian đã qua lâu như vậy, người nói người trên Thiên Sơn đó còn sống sao?

Thanh bào khách thở dài một tiếng, đôi mắt lộ vẻ u buồn nhưng sau đó thản nhiên nói:

- Đã qua ba mươi năm, tưởng rằng tâm tư của ta đã phai nhạt. Ai ngờ tuổi càng cao thì càng khó quên người này. Cuộc đời này của ta, nếu không tìm ra hãn thì chết không nhắm mắt.

Tên nam tử kia lại lắc đầu nói:

- Nếu như người này chết trong núi rồi thì người tính sao?

Thân thể thanh bào khách khẽ run lên, nói:

- Dù thế nào ta cũng phải tìm ra hãn. Có chết cũng không để hãn phơi thây nơi hoang dã, nhất định phải mang về kinh sư hậu táng.

Ninh chương môn nhìn lữ khách họ Lưu kia, nhẹ nhàng nói:

- Nếu người đã chết rồi, người cần gì phải làm to chuyện, lại thêm một tràng phong ba không đáng có nữa? Thứ kia cũng nên để hãn mang theo đi.

Trên mặt thanh bào khách chợt lóe sát khí, điềm nhiên nói:

- Thôi! Ta chỉ cần biết việc của ta. Trường phong ba tranh chấp nào đó không can hệ đến ta.

Nam tử kia gật đầu như hiểu ý, lát sau lại nói:

- Bí mật trong này, thiên hạ còn những ai hiểu?

Thanh bào khách cười lạnh nói:

- Còn ai vào đây?

Nam tử kia nghe thì ồ một tiếng, nói:

- Lại là Giang Sung ?

Thanh bào khách không đáp mà chỉ nhìn về phía đông xa xa kinh thành, khóe miệng lộ nụ cười lạnh điềm nhiên nói:

- Giang Sung a Giang Sung. Trận đại chiến lần này, chúng ta thật khó tránh khỏi rồi.

Vào lúc này, trên Tử Cấm Thành cũng có một người đang nhìn về phía Tây. Người này thân mặc蟒 phục (2), xem ra là một nhân vật quan trọng trong triều. Bóng chiều đã ngả về tây khiến thân ảnh hắt dài thêm. Một lát sau người này đi vào Văn Hoa Điện. Ánh chiều tà chiếu vào lộ ra khuôn mặt âm trầm thêm phần khắc khổ. Thỉnh thoảng đôi mày nhíu lại như đang suy tư điều gì đó.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, một gã phó quan chạy tới nói:

- Khởi bẩm Giang đại nhân. Trác chương môn Côn Luân Sơn tối qua đã theo sự căn dặn của đại nhân, bí mật tiến về Lương Châu hành sự.

Giang đại nhân kia nghe vậy cười cười nói:

- Trác Lăng Chiêu đã đi rồi sao. Có người này giúp thì sự tình sẽ thuận lợi hơn một phần.

Hắn vẫy tay một cái, âm trầm nói:

- An Đạo Kinh!

Một người vội đi lên, quỳ xuống lớn tiếng nói:

- Có tiểu nhân!

Người này mặc áo bào màu hồng mặt đỏ như táo chín, chính là thống lĩnh Cẩm Y vệ An Đạo Kinh.

Mãng bào khách họ Giang khẽ khom lưng, nhẹ nhàng vỗ vai An Đạo Kinh:

- An thống lĩnh, lần này ta phái người bí mật tới Tây Lương. Đây không phải chuyện đùa, người đã nhớ kỹ chưa?

An Đạo Kinh dập đầu, nói:

- Ty chức sẽ tận lực ứng phó. Quyết không phụ sự phó thác của đại nhân!

Người nọ mỉm cười, thản nhiên nói:

- Người phải hoàn thành việc này, đem tất cả vật chứng liên quan thu lại. Ngàn vạn lần phải cẩn thận mọi lúc mọi nơi. Đừng để bất kỳ ai phát giác ra bí mật bên trong Thiên Sơn.

An Đạo Kinh dùng sức gật đầu, lớn tiếng nói:

- Đại nhân yên tâm, thuộc hạ xông pha khói lửa cũng không tiếc thân.

Trong ánh chiều rắng hồng, chỉ thấy An Đạo Kinh quỳ dưới đất dập đầu liên tục. Nam tử nọ tựa hồ đã quá quen những lễ nghi thế này, không thêm để ý hấn mà nhìn về phía chân trời xa xa.

Bỗng nhiên khoe miệng người nọ khẽ nhếch lên lãnh đạm, cười lạnh nói:

- Bất kể kẻ ở Thiên Sơn sống hay chết, lần này sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của ta. Đến lúc đó ta mới chính thức an tâm.

Nhìn về phía xa một chút, người nọ lại ngửa mặt lên trời cười dài thật lâu, cất cao giọng nói:

- Liễu Ngang Thiên a Liễu Ngang Thiên, người cho rằng nắm được thì da dê thì Giang mỗ sẽ ngồi yên sao? Xú lão đầu người có biết, người làm thế ngược lại đang góp công không nhỏ cho ta!

Tiếng cười như của loài cú vọ, dọa cho đàn quạ đang đậu ở xa xa loạn lên, thoáng chốc bay tản ra tứ phía.

Chú thích:

(1) Hoa Sơn là một ngọn núi thuộc đoạn đông dãy Tần Lĩnh ở phía nam tỉnh Thiểm Tây, cách thành phố Tây An khoảng 100 km về phía đông. Hoa Sơn có năm đỉnh núi chính, trong đó đỉnh cao nhất Nam Phong (ở phía nam) có tên Lạc Nhạn ("落雁") cao 2.154,9 m. Ngọn núi bao bọc bởi toàn đá hoa cương, từ xa vọng về, hình núi dựng đứng như một bông hoa và vì vậy mà có tên là Hoa Sơn, đỉnh chính cao 2.083m, gọi là Thái Hoa Sơn hoặc Tây Nhạc. Hoa Sơn nổi danh là nơi hiểm nguy, thử thách tài nghệ của những dũng sĩ leo núi.

(2) Mãng phục là một thứ phẩm phục của đại quan, thù hình như con rồng mà có bốn chân, kém rồng một cái vuốt.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Môn nhân Cửu Hoa Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 1: Môn nhân Cửu Hoa Sơn

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Lại nói Dương Túc Quan phụng mệnh Liễu Ngang Thiên, dẫn hai người Vi Tử Tráng Ngũ Định Viễn đi điều tra bí mật trên tấm da dê nọ. Để tránh cao thủ Côn Luân Sơn cùng Cẩm Y Vệ cản trở gây khó khăn, trước tiên Dương Túc Quan liền dẫn hai người đi Thiếu Lâm Tự ở Tung Sơn Hà Nam, cầu người giúp đỡ rồi mới đi Tây Cương.

Ba người ngày đi đêm nghỉ, thân mang vật quan trọng nên không muốn sinh sự, trên đường thấy nhân vật giang hồ thì đều tránh xa mà đi.

Ngày hôm đó khí hậu chuyển sang lạnh giá. Đột nhiên mưa to băng lãnh ào ào quất xuống. Mưa lạnh rét căm đến tận xương tủy. Tuy nội công của ba người không kém, tự có thể chống đỡ nhưng nếu để trang phục ẩm ướt dán vào da thịt, cảm giác thật không dễ chịu gì.

Ba người tránh ở dưới một cây đại thụ, thương lượng về lộ trình. Dương Túc Quan ngẩng đầu nhìn trời, cau mày nói:

- Xem ra mưa còn dài, chỉ sợ một thời ba khắc còn chưa tạnh. Chi bằng chúng ta tìm nơi nghỉ tạm trước, đợi cơn mưa to này dứt rồi mới đi sau.

Vi Tử Tráng trầm ngâm nói:

- Trước mặt là Trịnh Châu, nơi này xưa nay đông đảo nhân vật võ lâm. Chúng ta phải cẩn thận, tránh gây thêm sự tình phiền não.

Dương Túc Quan nói :

- Chi bằng để ta dịch dung cải trang vào trong thành xem kỹ một phen, như vậy có được chăng?

Vì Tử Tráng tự biết kẻ nhận ra bản thân hẳn rất nhiều. Nếu hẳn vào trong thành, chỉ sợ chưa lên tiếng đã bị người nhận ra. Dương Túc Quan võ nghệ cao cường, hành sự cơ cần không chút sai lầm. Để chàng đi vào thì chắc hẳn thỏa đáng. Lập tức nói :

- Như thế đã vất vả cho Dương đại nhân.

Liền để Dương Túc Quan đi trước tra xét, bản thân mình thì cùng Ngũ Định Viễn ở tại chỗ chờ tin tức.

Dương Túc Quan thay hành trang, giả thành một tiên sinh kể chuyện rồi tiến vào trong thành. Trịnh Châu đất đai phì nhiêu, là nơi tập hợp sản xuất và trung chuyển bông vải, xưa nay có nhiều cao nhân cư trú ở nơi này. Dương Túc Quan từng tới đây không dưới mấy chục lần nhưng đều vì công vụ, đến Trịnh Châu tìm nơi nghỉ tạm như thế này là lần đầu. Chỉ thấy chàng mỉm cười, tay cầm quạt xếp một bộ thông dong đi dạo trên đường, nhìn thì tản mạn vô sự nhưng kỳ thật không ngừng đánh giá kỹ chung quanh. Không sợ Giang Sung phái người mai phục, chỉ sợ sơ ý khinh thường không phát giác ra.

Đang đi thì thấy trước mặt có vài tên kiệu phu khiêng một cái kiệu lên cao quá đầu, ở bên cạnh còn có đông đảo bộc đồng đang khiêng hành lý đi giữa đường. Xem ra trong kiệu là một viên quan lại nào đó. Dương Túc Quan thầm nghĩ:

"Gần đây trên đường không an toàn, đạo tặc có thể hiện thân bất cứ lúc nào. Đại hộ như thế này không thể hành tẩu một mình, tất có bảo tiêu đi theo chung quanh"

Chàng ngừng mắt nhìn lại, quả nhiên phía sau kiệu xa xa thấp thoáng có ba người. Một người niên kỷ trung niên có dáng người mập mập. Hai người còn lại đều là thiếu nữ thanh xuân dung mạo như hoa. Ba người lưng đeo

trường kiếm, cước bộ nhẹ nhàng, hiển nhiên thân mang võ nghệ. Dương Túc Quan quan sát phối kiếm của bọn họ, thấy bên trên đều khắc sáu chữ triện “Cửu Hoa Sơn Long Ngâm Các”. Trong lòng chàng khẽ động, biết gặp đồng đạo trong chốn võ lâm, lập tức đi sau theo dõi hành tung của bọn họ.

Chỉ nghe trung niên mập mạp kia kêu lên:

- Được rồi, trước mặt có khách điểm, mọi người tới đó nghỉ đi!

Đám phu khiêng kiệu liền hoan hô như sấm động. Xem ra đám người kia một đường gánh kiệu quả thật mệt mỏi. Trung niên mập mạp lại nói:

- Tối nay nghỉ trọ, ngày mai rời Trịnh Châu, phải gia tăng cước bộ vượt bằng qua Hoàng Thổ Cương cho ta!

Mọi người nghe lời ấy đều kêu la oai oái, gã mập kia trợn mắt lên quát:

- Còn tiếp tục náo loạn! Muốn ăn roi sao?

Thần thái vô cùng hung ác. Đám phu khuân vác phát run, vội vọt vào trong điểm.

Đám người vào khách điểm đều đi lo an bài nghỉ ngơi. Gã mập kia lại gọi mấy món điểm tâm, ngồi xuống một góc uống rượu. Dương Túc Quan cũng theo vào điểm, tìm một bàn trống ngồi xuống. Chàng gọi rượu và đồ nhắm, khóe mắt lại dõi theo động tĩnh của gã mập kia.

Trung niên mập mạp nọ đang ăn uống thì hai thiếu nữ kia đi tới ngồi xuống bên người hắn. Một cô chừng trên dưới hai mươi, khuôn mặt trái xoan thanh tú động lòng người. Một cô thì ít hơn vài tuổi, chừng mười bảy mười tám, khuôn mặt hình trứng ngỗng còn lộ vẻ bướng bỉnh, đôi mắt thật to rất linh động.

Gã mập kia liếc nhìn hai thiếu nữ một cái, nói :

- Mệt mỏi đã một ngày! Tại sao còn không đi nghỉ?

Thiếu nữ tuổi nhỏ hơn nói :

- Thái dương còn chưa xuống núi! Sao đã ngủ cho được?

Gã mập kia hừ một tiếng, mắng:

- Người không chịu học theo sư tử của người, kẻ trên đường kêu mệt than đau không đều phải là người sao. Sao lúc này tinh thần lại phấn chấn như vậy, còn muốn tìm chỗ vui đùa?

Xem ra hai thiếu nữ này sư tử muội đồng môn. Vị sư muội nọ nguýt một cái nói :

- Đều tại người để A Ngọc lại trên núi. Nếu có hăn, chắc chắn giúp ta gánh những đồ nặng. Ta sẽ không mệt mỏi như vậy!

Gã mập kia đảo mắt một phen, lại mắng:

- Người đó! Lần này chúng ta xuống núi để làm gì, người thuật lại rõ ràng cho ta!

Vị sư muội nọ cong cái miệng nhỏ nhắn, cúi đầu nói:

- Chúng ta hộ tống Cao đại nhân hồi hương. Hơn nữa đến mừng một tháng hai, chúng ta còn phải đến thăng viếng Ngọc Thanh Quan.

Sư thúc mập kia nghe vậy thì chán nản, lớn tiếng nói:

- Không phải thăm viếng mà chúng ta tới dự đại lễ! Tiểu liễu đầu, chúng ta tới đó không phải để chơi! Ninh Bất Phàm nọ là nhân vật cỡ nào. Hắn muốn phong kiếm quy sơn, đây không phải là việc nhỏ. Đứa nhỏ như người có thể tận mắt xem lễ, chính là tam sinh hữu hạnh!

Dương Túc Quan nghe ba chữ Ninh Bất Phàm, bất giác đôi mày khẽ động.

Danh dự "Ninh Bất Phàm" cao quý chói sáng như rồng. Nghe đồn võ công người này đứng đầu khắp bốn bể. Trên đỉnh Hoa Sơn hiện còn cắm hai lá cờ thưởng, một là "Thắng liền tám trăm trận", một là "Võ nghệ trùm thiên hạ", đủ để ngạo thị giang hồ, khí thế chấn nhiếp quần hùng. Mười mấy năm qua, người đến Ngọc Thanh Quán xin lãnh giáo đông đảo như cá diếc qua sông, nhiều không đếm xuể nhưng chưa từng nghe ai có thể thắng được vị chưởng môn này.

Nào biết Ninh Bất Phàm đang tuổi trung niên, đột nhiên lại muốn thoái ẩn hồi sơn khi là đương kim đệ nhất võ lâm. Dương Túc Quan tuy là mệnh quan triều đình nhưng xuất thân Thiếu Lâm, nghe nói về sự tình thiên hạ đệ nhất cao thủ thoái ẩn thì chàng khá là quan tâm.

Sư tử nọ ở một bên, nghe sư thúc trách cứ sư muội thì khuyên giải:

- Sư muội là tiểu hài tử ham chơi, sư thúc không nên tức giận làm gì. Có điều, trên Hoàng Thổ Cương có gì quan trọng khiến Hà sư thúc nhất định phải đi qua trong ngày mai?

Sư thúc mập nọ nhú mày nói :

- Hoàng Thổ Cương không an toàn như nơi khác, địa phương này có sơn tặc ẩn nấp. Ngay cả quan phủ cũng không cách nào truy bắt. Nếu chàng vạng ngày mai không qua được nơi đó, chỉ sợ sơn tặc lại ra cướp bóc. Đến lúc đó động đao động thương, chắc chắn sát thương không ít.

Sư muội nọ bị mắng một trận nhưng mặt vẫn cười hì hì, không chút phật lòng. Lại thấy nàng giơ ngón tay giống như ngọc vung vẩy một cái, cười nói:

- Khi đó sư thúc chúng ta hô to một tiếng. “Ta là Khoái Kiếm Trương Chi Việt tới đây!” Một chiêu Phi Liêm kiếm pháp đánh tới, bọn tặc tử kêu to “Má ơi!” rồi rã rời đầy đất, sư thúc thật rất là oai phong!

Sư thúc cùng sư tỷ thấy nàng trêu chọc như vậy, bất giác đều nở nụ cười.

Sư thúc mập cố gắng nén nụ cười trên mặt, giả bộ đứng đắn bộ dáng nói :

- Lần này chúng ta hộ tống Cao đại nhân hồi hương, hành sự phải cẩn thận. Người ngoan ngoãn cho ta, đừng làm hỏng việc. Đến lúc chường môn trách cứ, sư thúc người sẽ bị mắng lây!

Dương Túc Quan nghe thì thầm nghĩ:

“Thì ra mấy người này hộ tống đại thần về quê. Trong các đại thần họ Cao, gần đây chỉ có Thái Thường Tự Khanh (1) Cao Định cáo lão hồi hương.

Chờ ta hoàn thành sự tình ở đây, có thể đến bái phỏng lão nhân gia một phen”

Dương Túc Quan xuất thân danh môn, gia thế phi phàm. Vương công đại thần trong triều đều xem trọng chàng. Chàng cùng đại thần danh môn Cao Định có giao tình khá thâm hậu.

Bên kia, sư muội nọ lại bày ra vẻ mặt như ông cụ non nói:

- Sư thúc a! Lại nói Cửu Hoa Sơn chúng ta là hảo hán giang hồ. Xưa nay “độc lai độc vãng”, “độc bộ vô lâm”. Cao đại nhân chỉ là đại thần triều đình, chúng ta cần gì vì lão mà vào sinh ra tử như vậy.

Nghe vị sư muội nọ miệng lưỡi đầy ngôn ngữ hảo hán giang hồ, thật không tương xứng với vẻ ngoài ngọc tuyết đáng yêu của nàng, Dương Túc Quan bất giác lắc đầu, thầm nghĩ: "Tiếc cho một tiểu cô nương đáng yêu, lại chỉ như một bụi cỏ mọc ven đường."

Sư thúc mập nhắp một ngụm rượu, nói:

- Nói ra thì dài dòng lắm. Người có biết chương môn của chúng ta trước khi vào núi học nghệ đã từng làm cái gì?

Sư muội nọ vỗ tay cười nói:

- Sư phụ hẳn là làm quan sai, người xem ngày thường của bộ dáng của sư phụ rất hung ác, không giống một bộ đầu thì là gì? Nhớ lại mỗi lần con làm sai chuyện, cảm giác như sư phụ khiêng ra một cụ hình Hồ đầu trảm, thoáng một đao liền cho con đi ngay!

Sư thúc mập cười to nói:

- Nói hươu nói vượn! Nói hươu nói vượn! Đối phó với một tiểu linh tinh nho nhỏ như người, khiêng ra một cái Cầu đầu trăm, xoay một cái cũng đủ rồi.

Sư tử nọ khi im lặng thì đầy vẻ ôn nhu, khi lên tiếng thì đầy vẻ nhã nhặn. Nàng vỗ nhẹ vào đầu sư muội một cái, cười nói:

- Ngốc cô nương! Trước kia sư phụ là tiên sinh dạy học, nghe nói đã đậu tú tài!

Sư thúc mập lắc đầu nói:

- Há lại chỉ như thế! Há lại chỉ có thế! Hắn còn đỗ cả Đình nguyên, đã được bái kiến Hoàng đế, từng làm quan trong triều!

Hai thiếu nữ nghe thì mở to đôi mắt tròn, bất giác kinh ngạc vạn phần.

Sư thúc mập nói tiếp:

- Sư phụ Thanh Y Tú Sĩ các người là nhân vật bậc nào? Thế nào chỉ là một tú tài nho nhỏ? Hắn dùng văn chương chữ nghĩa múa may thành công phu như vậy, tiểu oa nhi các người cần phải học hỏi rất nhiều!

Vị sư muội nọ thề lười, rụt đầu nói:

- Chúng ta là nữ nhân, có thể nào học văn chương mà vào kinh thành ứng thí? Sư thúc bảo đi chúng ta làm thái giám còn hơn.

Sư thúc mập nghe lời này thì phun ra một ngụm rượu. Dương Túc Quan tuy cúi đầu không nói nhưng cũng nhin không nổi mà mỉm cười.

Sư tử nọ gật đầu nói:

- Thì ra sư phụ có lai lịch cao vời như thế, vậy sao người lại lên Cửu Hoa Sơn học nghệ?

Sư thúc mập lắc đầu nói:

- Hai mươi năm trước, trong triều đã xảy ra một đại sự kinh thiên động địa. Sư phụ người dường như bị liên lụy nên mới từ quan rời đi...

Hắn sợ run một hồi mới giơ lên chén rượu khế nhấp, lại nói:

- Còn nhớ rõ năm đó ta là kẻ trông coi sơn môn, khi đó thấy sư phụ người một người cười la lên núi. Ta vừa thấy hắn, hắc hắc, đã cảm thấy có điểm không đúng. Hình như trên người hắn có khí vị đặc biệt, khiến người ta vừa nhìn liền biết không phải người thường.

Vị sư muội nọ thè lưỡi, nói :

- Hóa ra là sư phụ lưỡi tắm rửa, trên người bốc mùi hôi.

Sư thúc mập mắng:

- Tiểu liễu đầu! Ta nói khí vị là khí phách, sao có thể là mùi hôi!

Vị sư muội nọ cười nói:

- Thì ra là thế! Bằng không người bên ngoài ngửi được một chút khí vị trên người sư thúc, liền hiểu được sư thúc là đại nhân vật phi phàm.

Sư thúc mập cười nói:

- Người thật to gan, lại dám cười trên người sư thúc người có mùi thối tha sao!

Hai thiếu nữ nhìn nhau cười, nghĩ đến trên người sư thúc mập quả thật có mùi dơ bẩn.

Sư thúc mập lại trở nên lơ đãng, chỉ nói:

- Khi đó ta thấy sư phụ các người thì tiến ra, hỏi hã có chuyện gì. Sư phụ người cười cười nói với ta: “Tiểu huynh đệ, ta muốn bá kiến đạo trưởng Cửu Hoa Sơn” Ta nghe hã nói như vậy liền vào tiến cử. Về sau sư phụ các người ở lại Cửu Hoa Sơn học võ. Hã vốn chỉ là thư sinh văn nhược, ban đầu đến khiêng cây búa cũng khó khăn. Ai ngờ về sau, võ công càng luyện lại càng cao, cao đến thâm sâu khôn lường. Cuối cùng được tiếp nhận chức vị chương môn, tự xưng là Thanh Y Tú Sĩ. Ta kính niên kỷ của hã lớn hơn ta, thứ hai là kính nể hã thông minh tuyệt đỉnh, liền chiếu theo đó mà nhận mình là sư đệ.

Sư tỷ nọ là nhẹ giọng hỏi:

- Rốt cuộc tên thật của sư phụ là gì? Tại sao con chưa từng nghe người ta đề cập qua?

Sắc mặt sư thúc mập khẽ biến đổi, hừ một tiếng nói :

- Ta cũng không biết. Sư phụ người không những không muốn người ta biết lai lịch của hã. Ngay cả mặt mũi cũng không để cho ai thấy. Mỗi lần xuống núi, hã đều đeo một cái mặt nạ, giống như không muốn gặp cổ nhân ngày xưa. Tóm lại là vô cùng cổ quái.

Sư muội nọ hì hì cười nói :

- Là như vậy! Con thấy sứ phụ bộ dạng tuần tú như thế, chẳng biết tại sao cần che mặt. Con cho rằng sứ phụ đã thiếu nợ tình cô nương nhà người ta, sợ bị người chộp lại bức hôn!

Sứ thúc mập cười mắng:

- Tiểu liễu đầu lại nói hươu nói vượn, sứ phụ người võ công cao như vậy, ai có khả năng bắt giữ hần?

Sứ tử nọ lại lên tiếng:

- Chiếu theo lời sứ thúc, bởi sứ phụ từng làm quan nên quen biết Cao đại nhân, lúc này muốn chúng ta hộ tống đại nhân về quê sao?

Sứ thúc mập nói:

- Không hần như vậy, sứ phụ người ngày thường lưu ý triều chính. Hần nói Cao đại nhân là một quan thanh liêm khó tìm. Biết lão muốn cáo lão hồi hương, liền sai chúng ta đi hộ tống bình an một đoạn đường.

Dương Túc Quan lưu tâm nghe bọn họ nói chuyện, thầm nghĩ:

- Thì ra chương môn Cửu Hoa Sơn có một đoạn vắng sự kỳ lạ như vậy. Nếu người này có liên quan sâu xa đến triều đình, muốn điều tra lai lịch của y cũng không mấy khó khăn. Đợi khi ta trở về kinh, không ngại nhờ mấy bằng hữu ở bộ Lại điều tra nghe ngóng một phen.

Chàng còn đang nghĩ ngợi thì sứ thúc mập ho khan một tiếng nặng nề, tiếp theo gọi với sang:

- Vị lão huynh kia!

Dương Túc Quan cúi đầu trầm tư nên không lưu ý trung niên mập kêu chàng. Đến khi tiếng bước chân nhỏ vang lên, Dương Túc Quan quay đầu thì thấy sứ muội nọ đang nhanh nhẩu đến trước người, nói:

- Vị tiên sinh kể chuyện này, sứ thúc ta mời ngài qua kể một câu chuyện xưa được chăng?

Chú:

(1) Nếu cần, xin tham khảo thêm Quan chế triều Gia Long và Minh Mạng ở dưới để có cái nhìn sơ bộ về quan chế thời xưa:

Năm 1804, vua Gia Long ban chiếu định quan chế về Văn giai [1]. Trên chánh nhất phẩm có:

- Tôn nhân phủ Tôn nhân lệnh.
- Tam thái[2]: Thái sư, Thái phó, Thái bảo
- Chánh nhất phẩm: Tôn nhân phú Tả Hữu tôn chính; Thiếu sư; Thiếu phó; Thiếu bảo
- o Tòng nhất phẩm: Tham chính; Tham nghị; Thị trung đại học sĩ.
- Chánh nhị phẩm: Thượng thư (6 bộ gồm Lại, Lễ, Hộ, Binh, Hình, Công, và Học) và Tả Hữu Đô ngự sử viện Đô sát

o Tòng nhị phẩm: Tham tri (6 bộ); Tuần phủ; Tả Hữu Phó đô ngự sử;

Tán lý viện Đô sát (không định ngạch);

- Chánh tam phẩm: Chánh Thiêm sự; Thị trung trực học sĩ; Thị trung học sĩ; Trực học sĩ các điện; Hiệp trấn các trấn; Cai bạ và Ký lục công đường các dinh.

- o Tòng tam phẩm: Thiếu Thiêm sự; Chánh dinh Cai bạ; Tham tán các quân (có việc mới đặt); Thượng bảo khanh; Thần sách quân tham quân

- Chánh tứ phẩm: Quốc Tử Giám Đốc học; Thiêm sự (6 bộ); Thượng bảo thiếu khanh; Đông các học sĩ; Tham quân tham mưu các quân dinh (không định ngạch); Cai bạ cung Trường Thọ và Hiệp trấn các trấn.

- o Tòng tứ phẩm: Quốc Tử Giám Phó đốc học; Tuyên phủ sứ; Thị trung tham luận; Diển quân các quân dinh; Cai bạ Diển quân (không định ngạch)

- Chánh ngũ phẩm: Thị nội tham luận; Thần sách quân tham luận (không định ngạch); Hàn lâm viện Thừa chỉ; Thị giảng; Thị độc; Chế cáo; Thị thư; Tu soạn; Đốc học các trấn dinh.

- o Tán giai[3] Chánh ngũ phẩm có: Khâm thiên giám giám chính; Thái y viện Ngự y; Chánh cai bạ tầu.

- Tòng ngũ phẩm: Phó đốc học các dinh trấn; Tham luận các quân dinh; Cai bạ các biệt đạo; Diển quan tham luận (không định ngạch)

- o Tán giai Tòng ngũ phẩm: Chánh dinh tri bạ; Thị trung cai án tri bạ; Thị nội cai án tri bạ; Thần sách quân thư ký cai án tri bạ; Tri bạ tầu; Trưởng đồ tham luận; Tu thiện cai án; Lệnh sử Ty Câu kê thuộc 6 bộ; Đồ gia cai án tri bạ; Đồ gia Lệnh sử ty Câu kê; Lệnh sử tầu ty Câu kê; Thư ký các trấn dinh cai án tri bạ; Cai án tri bạ các biệt đạo; Khâm thiên giám Giám phó; Thái y viện Ngự y phó; Khâm thiên giám chiêm hẩu

- Chánh lục phẩm: Tri phủ

- o Tòng lục phẩm: Thị thư viện; Cống sĩ viện.

- o Tán giai tòng lục phẩm có: Cai hợp ty; Lệnh sử ty 6 bộ; Thị trung cai hợp; Thị nội cai hợp; Thần sách quân cai hợp; Trường Thọ cung cai hợp; Khôn Đức cung khai hợp; Chư quân dinh cai hợp; Thái y viện Y chính; Đồ gia Lệnh sử ty cai hợp; Lệnh sử tầu ty cai hợp; Câu kê 2 ty các trấn dinh.

- Chánh thất phẩm: Tri huyện; Tri châu.

- o Tòng thất phẩm: Tán giai Tòng thất phẩm có: Thủ hợp ty Lệnh sử (6 bộ); Thị trung thủ hợp; Thị nội thủ hợp; Thần sách thủ hợp; Thủ hợp các dinh quân; Thái y viện Y phó; Đồ gia Lệnh sử ty thủ hợp; Lệnh sử tầu ty phụng hợp; Cai hợp 2 ty chư trấn dinh; Cai hợp ty Chiêm hậu; Cai án tri bạ các trấn dinh; Bình luận các đầu nguồn, cửa biển; Cai hợp các biệt đạo; Tri án cai hợp các thủ sở.

- Chánh bát phẩm: Trợ giáo Nho học huấn đạo; Huấn đạo.

- o Tán giai Tòng bát phẩm: Tư lệnh sử bản ty 6 bộ; Trường Thọ cung Lệnh sử ty bản ty; Khôn Đức cung lệnh sử ty bản ty, Y viện đồ gia Lệnh sử ty bản ty; Lệnh sử tầu ty bản ty; Chiêm hậu lại ty bản ty; Thủ hợp 2 ty các trấn dinh; Thủ hợp ty Chiêm hậu; Thủ hợp các trấn dinh biệt đạo; Chu thủ hợp các thủ sở.

- Chánh cửu phẩm: Lễ sinh Quốc Tử Giám; Lễ sinh các phủ.

- o Tán giai Tòng cửu phẩm: Bản ty 2 ty các trấn dinh; Chiêm hậu các trấn dinh; Lệnh sử các biệt đạo; Lệnh sử các thủ sở; Ký lục; Vị nhập ký lục các phủ; Đề lại thuộc phủ thuộc huyện; Cai phủ tào; Ký lục tào; Lương y ngoại

khoa; Lương y pháp lục; Tướng thần; Xã trưởng; Thôn trưởng; Trang trưởng; Cai trại; Tự thừa; Cai hợp; Thủ hợp tại gia.

Quan chế triều Minh Mạng

Năm Minh Mạng thứ 8 (1827), vua Minh Mạng đem quan chế Gia Long tham khảo chức danh các đời và định chức hàm như sau:

Ban văn

- Chánh nhất phẩm: 4 Đại học sĩ gồm có: Cần chính điện Đại học sĩ; Văn minh điện Đại học sĩ; Võ hiền điện Đại học sĩ; Đông các Đại học sĩ. Cáo thụ[4] đặc tiến Vinh lộc đại phu

o Tòng nhất phẩm: Hiệp biện Đại học sĩ; Cáo thụ Vinh lộc đại phu

- Chánh nhị phẩm: Thượng thư (6 bộ); Đô sát viện Tả Hữu đô ngự sử. Cáo thụ Tư thiện đại phu; Tổng đốc

o Tòng nhị phẩm: Tả Hữu Tham tri (6 bộ); Tả Hữu Đô sát viện phó đô ngự sử. Cáo thụ Trung phụng đại phu.

- Chánh tam phẩm: Tả Hữu thị lang (6 bộ); Hàn lâm viện chương viện học sĩ; Hàn lâm viện Trực học sĩ; Thông chính sứ ty Thông chính sứ; Bố chính sứ; Đại lý tự khanh; Thái thường tự khanh; Thị lang phủ Nội vụ; Thị lang Vũ khố; Thiêm sự phủ Thiêm sự; Phủ doãn phủ Thừa Thiên; Hiệp trấn các trấn. Cáo thụ Gia Nghị đại phu.

o Tòng tam phẩm: Thông chính phó sứ, Quang Lộc tự khanh, Thái Bộc tự khanh

- Chánh tứ phẩm: Hồng lô tự Khanh; Đại lý tự thiếu Khanh; Thái thường tự thiếu Khanh; Quốc Tử Giám Tế tửu; Lang trung (6 bộ); Hàn lâm viện thị độc học sĩ; Lang trung phủ Nội Vụ; Lang trung Vũ Khố; Thiếu Thiêm sự phủ thiêm sự; Tào chính sử ty Tào chính sử; Thương bạc ty Thương bạc sử; Phủ thừa phủ Tôn nhân; Phủ thừa phủ Thừa Thiên; Tham biện các trấn; Hoàng tử phủ Trưởng sử; Thân công phủ Trưởng sử. Cáo thụ Trung thuận đại phu.

o Tòng tứ phẩm: Thượng bảo thiếu Khanh; Quang lộc tự thiếu Khanh; Thái bộc tự thiếu Khanh; Quốc Tử Giám Tư nghiệp; Hàn lâm viện thị giảng học sĩ; Từ tế ty Từ tế sử; Hoàng tử phủ Phó trưởng sử; Thân công phủ Phó trưởng sử. Cáo thụ Triều liệt đại phu.

- Chánh ngũ phẩm: Hồng lô tự thiếu Khanh; Viên ngoại lang ty Thanh lại; Hàn lâm viện Thị độc; Lục Khoa cấp sự trung; Giám sát ngự sử các đạo; Đốc học các trấn, Đại lý tự, Thái thường tự, Quang lộc tự, Thái bộc tự; Viên ngoại lang ty Thanh thận phủ Nội vụ và ty Thanh thận Vũ Khố; Viên ngoại lang Từ tế phó sử ty Từ tế, Viện Thái y Ngự y, Khâm thiên giám Giám chính; Tào chính phó sử ty Tào chính; Thương bạc phó sử ty Thương bạc. Cáo thụ Phụng nghị đại phu.

o Tòng ngũ phẩm: Hàn lâm viện Thừa chỉ; Thị giảng; Miếu lang; Tri phủ; Thái y viện Phó ngự y; Khâm thiên giám Giám phó; Tri bạ Cẩm y thị trung. Cáo thụ Phụng thành đại phu.

- Chánh lục phẩm: Ty Thanh lại 6 bộ, Đại lý tự, Thái thường tự, Quang lộc tự, Thái bộc tự, Hồng lô tự, Nội vụ phủ, Thanh Thận ty, Vũ khố Thanh Thận ty, Tào chính Thanh cần ty, Thương bạc ty; Hộ thành binh mã ty; Chủ sự các phủ; Đồng Tri phủ; Tri huyện trong kinh; Khâm thiên giám ngũ quan chính; Thị nội kiều kỵ, phi kỵ và thần sách tri bạ. Sắc thụ[5]Thừa vụ lang.

o Tòng lục phẩm: Hàn lâm viện tu soạn; Tri huyện các huyện; Huyện thừa Kinh huyện; Học chính Quốc Tử Giám; Giám thành vòng thành chư quân; Vệ cơ tri bạ ở các thành, trấn và đạo; Thổ Tri phủ. Sắc thụ Văn lâm lang.

• Chánh thất phẩm: Hàn lâm viện Biên tu; Tư vụ ty Thanh lại (6 bộ); Lục sự viện Đô sát, Đại lý tự, Thái thường tự, Quang lộc tự, Thái bộc tự, Hồng lô tự, ty Thanh thận phủ nội vụ, ty Thanh Thận vũ khố, ty Thanh cần tào chính, ty Thương bạc, ty binh mã hộ thành, ty Văn hàn phủ Hoàng tử, Thừa biện ty Tư vụ phủ Tôn nhân; Quốc Tử Giám Giám thừa; Huyện thừa các huyện; Linh đài lang Khâm thiên giám; Cáo thụ các phủ; Tả Hữu kinh lịch phủ Thừa Thiên; Tả Hữu kinh lịch các thành, trấn, đạo. Sắc thụ Trung sĩ lang.

o Tòng thất phẩm: Hàn lâm viện Kiểm thảo; Miếu thừa; Thái y viện Y chính; Linh đài lang ty Chiêm hậu các thành, trấn, đạo; Hiệp thủ các cửa ải, đồn biên; Thổ tri châu; Thổ tri huyện. Sắc thụ Trung sĩ tá lang

• Chánh bát phẩm: Huấn đạo các huyện, Ty Thanh lại 6 bộ, Đại lý tự, Thái thường tự, Quang lộc tự, Thái bộc tự, Hồng lô tự, Ty Thanh thận Vũ khố, ty Thanh cần Tào chính, ty Thương bạc, Khâm Thiên giám, ty Từ Tế, ty Văn hàn phủ Hoàng tử, ty Thừa biện Tôn nhân phủ; Chánh bát phẩm thư lại các thành, trấn, đạo và phủ Thừa Thiên; Ngoại khoa nhân chính Thái y viện; Tri sự các phủ; Chánh bát phẩm hành nhân ty Hành nhân. Sắc thụ Tu chức lang.

o Tòng bát phẩm: Hàn lâm viện Điển bạ; Thái y viện Y phó; Cấm y thị trung; Hộ thành binh mã ty; Hoàng tử phủ Văn hàn ty; Tòng bát phẩm thư lại; Thân công phủ Chủ bạ; Tri sử các huyện; Thổ huyện thừa. Sắc thụ tu chức tá lang.

• Chánh cửu phẩm: Ty Thanh lại 6 bộ; Thái thường tự; Quang lộc tự; Thái bộc tự; Hồng lô tự; Ty Thanh thận phủ Nội vụ; Ty Thanh Thân vũ khố; Ty

Thanh cần tào chính; Ty Thương bạc; Khâm thiên giám; Ty Từ tế; Thị nội Kiêu ky, phi ky; Thần sách; Hộ lã; Ty văn hàn phủ Hoàng tử; Ty thừa biện phủ Tôn nhân; Chánh cửu phẩm thư lại các thành, trấn, đạo và phủ Thừa Thiên; Ngoại khoa y phó; thừa y viện; Y sinh Thái y viện; Tự thừa Văn miếu các thành, trấn, đạo; lại mục ở phủ; Tương y ty Tượng y phó; Chánh cửu phẩm Hành nhân ty Hành nhân. Sắc thụ Đăng sĩ lang.

o Tòng cửu phẩm: Hàn lâm viện Đãi chiếu; Điển tịch; Quốc Tử Giám; Thái y viện ngoại khoa Y sinh; Ty Hộ thành binh mã; Hoàng tử phủ Văn hàn ty; Thân công phủ Văn hàn ty; Ngũ hộ Lục kiên ở các quân; Giám thành vọng thành; Lý thiện; Tuần bạc Tuần thành các vệ, cơ, đội ở các thành, trấn, đạo; Tòng cửu phẩm thư lại ở Nam, Bắc tào; Y sinh ty lương y các thành, trấn, phủ, đạo; Lại mục ở huyện; Cai tổng; Tương y sinh ty Tượng y; Thổ lại mục. Sắc thụ Đăng sĩ tá lang.

- Vị nhập lưu: Vị nhập lưu thư lại[6] ở các bộ, viện, phủ, ty, giám, tự, ty văn hàn hàm phủ Hoàng tử, phủ Thân công; các đội, vệ, cơ ở các thành, trấn, đạo, Lễ sinh ở Văn Miếu...

Ban võ

Chức hàm võ giai được vua Minh Mạng định năm 1826, không thay đổi, như sau:

- Chánh nhất phẩm: Đặc tiến Tráng võ tướng quân Thượng trụ quốc; Tả Hữu trụ quốc; Ngũ quan đô đốc thông phủ Đô thống chương phủ sự

o Tòng nhất phẩm: Tráng võ tướng quân Thượng trụ quốc; Xưng họ mỗ mỗ công; Chư quân dinh đô thống, Thủy sư đô thống chế

- Chánh nhị phẩm: Nghiêm uy tướng quân. Thượng hộ quân; Thống chế, đề đốc

o Tòng nhị phẩm: Hùng uy tướng quân. Hộ quân; Chương vệ, Đô chỉ huy sứ, Tập ấm khinh xa đô úy

• Chánh tam phẩm: Anh dũng tướng quân. Khinh xa đô úy; Nhất đẳng thị vệ, Chỉ huy sứ, Vệ úy...

o Tòng tam phẩm;: Phấn dũng tướng quân. Khinh xa úy.

• Chánh tứ phẩm: Minh nghĩa đô úy. Thân quân hiệu.

o Tòng tứ phẩm: Tín nghĩa đô úy, Phó thân quân hiệu, xưng họ mỗ mỗ hầu.

• Chánh ngũ phẩm: Võ công đô úy, Hộ quan hiệu.

o Tòng ngũ phẩm: Kiến công đô úy, Phó hộ quan hiệu.

• Chánh lục phẩm: Tráng tiết tá kỵ úy, Hộ quan hiệu.

o Tòng lục phẩm: Kinh tiết tá kỵ úy, Phó hộ quan hiệu.

• Chánh thất phẩm: Hiệu trung kỵ úy

o Tòng thất phẩm: Hiệu trung tá kỵ úy

• Chánh bát phẩm: Trung tín hiệu úy

o Tòng bát phẩm: Trung tín tá hiệu úy

• Chánh cửu phẩm: Hiệu lực hiệu úy

o Tòng cửu phẩm: Hiệu lực tá hiệu úy

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 1: Môn nhân Cửu Hoa Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 1: Môn nhân Cửu Hoa Sơn

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Thì ra trung niên mập kia khi trước đã thấy Dương Túc Quan bám theo. Giờ lại sắc mặt chàng có điểm cổ quái, muốn thử xem là địch hay bạn. Dương Túc Quan đóng giả tiên sinh kể chuyện, liền muốn chàng qua kể một tích chuyện xưa.

Dương Túc Quan nghe thì tỉnh bơ, chỉ ho nhẹ một tiếng:

- Hôm nay cổ họng của ta hơi đau, không thể kể chuyện, xin cô nương lượng thứ.

Vị sư muội nọ nháy mắt mấy cái với chàng, trên khuôn mặt thanh thuần lộ vẻ tươi cười tinh nghịch. Nàng thấp giọng nói:

- Ai da! Như thế nguy rồi, sư thúc ta vừa nói nhất định ngài là đồ giả, là đạo tặc trên Hoàng Thổ Cương đến tìm hiểu tin tức, nói là muốn đổi phỏ ngài. Ta xem ngài nên qua kể vài câu chuyện chứng minh bản thân thì hơn.

Dương Túc Quan biết hành tung đã bại lộ nhưng tài cao thì gan cũng lớn. Lúc này không hề kinh sợ mà tiêu sái đứng thẳng thân mình, cười nói:

- Được lệnh sư thúc nhìn thuận mắt như thế, tại hạ xin tòng mệnh!

Vị sư muội nọ nhẹ nhàng cúi chào, ý bảo chàng mau đi qua.

Dương Túc Quan tay cầm quạt xếp, chậm rãi đi về phía sư thúc mập kia, vuốt cằm cười nói:

- Vị huynh đài này muốn nghe tích chuyện xưa, vậy ngài ưa thích chuyện nào?

Sư thúc mập cười lạnh nói:

- Ta muốn người kể cho ta khúc “Sinh Thần Cương” là được!

Sinh Thần Cương là tiểu đoạn trong Thủy Hử truyện, nói đến "Thanh Diện Thú" Dương Chí vận chuyển cống phẩm mừng thọ, trên đường bị đám người Tiều Cái hạ mê dược cướp đi, khiến hãn đành lên sơn trại làm giặc. Những câu này rõ ràng châm chọc Dương Túc Quan, ngoài sáng trong tối đều chỉ chàng là kẻ xấu.

Dương Túc Quan cười ha hả nói:

- Khúc này không hay, khúc “ Túc Thái úy ban chiếu ân hàng” thì thế nào?

Tiểu đoạn này nói về Thái úy triều đình Túc Nguyên Cảnh xin Hoàng đế đi chiêu an, để cho đám hảo hán giang hồ Lương Sơn ra sức vì triều đình. Lời này chỉ rằng bản thân chàng là một vị quan.

Sư thúc mập sừng sốt nói:

- Tiểu tử này khẩu khí không nhỏ, xem ra có điểm thú vị.

Mọi người đang nói thì một lão nhân đi ra. Sư thúc mập vừa thấy lão nhân này thì vội đứng lên, hai thiếu nữ ở một bên cũng gấp gáp đứng dậy. Riêng Dương Túc Quan thì lạnh nhạt quan sát. Lão nhân kia đã tầm bảy mươi nhưng diện mạo vẫn còn thanh tú, quả nhiên là Thái Thường Tự Khanh Cao Định.

Môn nhân Cửu Hoa Sơn bộ dáng cung kính nhưng Dương Túc Quan chỉ mỉm cười, tay cầm quạt xếp, vẻ mặt tiêu sái an nhàn đứng bất động.

Lão nhân kia đi đến trước mặt sư thúc mập nọ, thở dài nói:

- Trương tiên sinh! Đám gia đình vừa tới tìm ta, nói ngài quản chúng rất khắt khe hung bạo, vừa đánh vừa mắng khiến bọn họ rất sợ hãi. Thật có chuyện này chăng?

Sư thúc mập nghe Cao Định nói thế thì đỏ mặt, phân bua rằng:

- Trách mắng là có... Có điều để bọn hăn nhàn hạ chậm trễ lộ trình thì không ổn. Nên biết trên đường không an toàn như trong nhà. Đạo tặc có thể xuất hiện mọi lúc, nếu ta không nghiêm khắc, chỉ sợ sớm có tai họa.

Vị sư muội nọ chen lời vào:

- Đúng vậy! Cao đại nhân nên nhìn rõ mọi việc. Những gia đình kia vừa lười lại vừa nhác. Cả ngày trên đường chỉ biết lầm bầm những câu vô nghĩa “Ai da! Khát nước! A nha! Đói bụng!”. Ngài nói có nên đánh hay không?

Lão nhân Cao Định nghe lời này thì khẽ mỉm cười, nhưng chỉ trong chốc lát thì sắc mặt trở nên ngưng trọng, lắc đầu thở dài:

- Trương tiên sinh a! Được Thanh Y Tú Sĩ quý sơn chương môn một đường chiêu cố bảo vệ chu đáo cho ta, lão hủ quả thật cảm kích tấm thịnh tình này. Chỉ là nếu ngài tiếp tục đánh mắng như vậy, đám gia đình lão bộc của ta sẽ kiệt sức mà ngã quy. Hảo ý của quý sơn lần này, lão hủ thật vô phúc bái lĩnh.

Ngụ ý rằng nếu gã mập không theo ý tứ của lão, Cao Định sẽ liên tục khách.

Sư thúc mập cười hắc hắc một tiếng, đang muốn phát tác thì sư tỷ ở bên kia đưa mắt ra hiệu. Hắn nhớ đến lời dặn của chương môn, đành phải nhịn xuống.

Sư thúc mập cố nén lửa giận, nói:

- Cao đại nhân nói đúng, ta sẽ kiểm điểm lại một phần.

Cao Định ừm một tiếng, đang muốn lên tiếng thì chợt nghe một người nói:

- Trung gian chẳng phân biệt, con đường của tiểu nhân sao mà quanh co như vậy. Khó a! Khó a!

Cao Định nghe ngữ khí quen thuộc liền quay đầu ngưng mắt nhìn lại, thì ra là một tiên sinh kể chuyện.

Cao Định có điểm không vui, một tiên sinh kể chuyện nho nhỏ sao có thể tùy tiện chỉ bảo gia chủ thế này thế nọ? Lập tức không để ý đến mà nói:

- Nếu Trương tiên sinh đồng ý đối xử tử tế với đám lão bộc của ta, lão hủ thật là an tâm.

Đang muốn xoay người đi vào thì lại nghe Dương Túc Quan nói:

- Gian nịnh ba hoa, diễn trò che mắt Thánh chủ, đại hung a đại hung!

Cao Định nghe lời có thâm ý thì quay đầu, đã thấy tiên sinh kể chuyện kia nhìn lão không chớp mắt.

Cao Định đang muốn nổi giận, lại thấy bộ dạng của tiên sinh kể chuyện có điểm quen thuộc. Cẩn thận nhìn lại thì lão chấn động, vui vẻ nói:

- Ai! Quả nhiên hữu duyên thì ngàn dặm cũng gặp! Đây không phải là Túc Quan hiền điệt sao? Sao lại giả làm tiên sinh kể chuyện như vậy?

Ba người Cửu Hoa Sơn lấp bắp kinh hãi, đều không ngờ Cao Định nhận biết vị tiên sinh kể chuyện này. Mọi người đang ngờ vực thì Cao Định đã nắm chặt tay Dương Túc Quan, cười to nói:

- Không ngờ hiền điệt lại có công vụ đến Hà Nam, là Liễu Hầu gia sai sử hay là ý chỉ của Hoàng thượng!

Dương Túc Quan cố ý để lão nhận ra mình. Lúc này chỉ cười ha hả mà không đáp lời.

Sư muội nọ há to miệng, thấy khó hiểu liền hỏi:

- Cao đại nhân từng nghe qua người này kể chuyện sao? Sao ngài cũng nhận biết y?

Cao Định vỗ nhẹ vào vai Dương Túc Quan, cười nói với mấy người Cửu Hoa Sơn:

- Vị này sao có thể là tiên sinh kể chuyện? Hẳn đường đường Binh bộ Ngũ phẩm lang trung, Dương Túc Quan Dương đại nhân!

Ba người Cửu Hoa Sơn một bên tròn mắt kinh hô. Vị sư muội nọ cười nói:

- Ta là đại quan trong triều, người cũng là đại quan trong triều. Tất cả mọi người đều là đại quan trong triều!

Sư tỷ thấp giọng nói:

- Sư muội không được vô lễ. Đừng quấy nhiễu hai vị đại nhân nói chuyện.

Sư muội nọ làm bộ một cái mặt quỷ, cười nói:

- Chúng ta là hảo hán Cửu Hoa Sơn, sao sợ phải đám người triều đình?

Cao Định muốn ôn chuyện cùng Dương Túc Quan, Dương Túc Quan liền thưa rằng:

- Cao thế bá xin đừng vội lúc này. Trước mắt tiểu điệt còn sự tình cần làm, muốn nói cùng mấy vị bằng hữu kia một lát.

Nói xong nhìn lại ba người Cửu Hoa Sơn. Cao Định thoáng ngạc nhiên, nhớ tới Dương Túc Quan cũng có võ nghệ trong người thì hỏi:

- Vị này là Trương Chi Việt Trương đại hiệp, cũng là hảo hữu của hiền điệt sao?

Dương Túc Quan cười nói:

- Đúng vậy.

Lời này xem như chàng là chỗ dựa cho Trương Chi Việt. Tại triều đình, thế lực của Dương Túc Quan không nhỏ. Dù là thống lĩnh Cẩm Y Vệ cũng phải sợ chàng ba phần. Lúc này tự xưng là bạn tốt của Trương Chi Việt. Cao Định đương nhiên sẽ khách khí thêm vài phần.

Quả nhiên Cao Định nghe xong thì trên mặt hết xanh rồi lại hồng. Lão vừa mới quở trách Trương Chi Việt, Dương Túc Quan cũng đứng đó nghe rõ. Lúc này nghe chàng thừa nhận có quen Trương Chi Việt, không biết là chàng muốn xuất đầu vì họ Trương hay không?

Lão đang lo lắng thì Dương Túc Quan nói:

- Cao thế bá! Trương đại hiệp thiên tâm vạn khổ hộ tống người, không ham vàng bạc châu báu hay danh lợi quan trường mà chỉ vì kính trọng đức thanh liêm của người, trên đường mới một lòng hộ vệ. Nếu người tin lời của mấy gia đình lười biếng kia, phải chăng sẽ làm hảo hán đau lòng?

Mấy câu này khiến Cao Định mặt đỏ tai hồng, liền ậm ừ đáp:

- Ừm, hiền điệt nói có lý, có lý.

Cao Định cáo lão hồi hương thoái ẩn không màng quyền thế, có điều Dương Túc Quan là tòng ngũ phẩm quan triều, giữ chức Binh bộ tư lang trung, lại thêm có phụ thân là Ngũ phụ Đại học sĩ Trung Cực Điện, lúc này thế như mặt trời giữa chính ngọ. Cao Định tuy là cựu thần hai triều nhưng không thể so sánh, nhất thời bộ dáng xấu hổ. Lão nói vài câu xã giao rồi vào trong phòng nghỉ không trở ra nữa.

Trương Chi Việt thấy Dương Túc Quan xuất đầu vì mình thì khá vui vẻ. Nhìn đối phương từ trên xuống dưới, tấm tắc khen:

- Thực nhìn không ra tiểu tử ngươi là kỳ nhân, không ngờ còn làm quan nữa!

Dương Túc Quan mỉm cười, chấp tay nói:

- Văn bối Tung Sơn Thiếu Lâm Dương Túc Quan, xin nhờ chư vị gửi lời vấn an đến chưong môn quý phái, nói là Dương Túc Quan thật ngưỡng mộ lão nhân gia.

Chàng thấy Cao Định rời đi thì thu lại kiểu cách nhà quan, chỉ dùng đạo nghĩa giang hồ ứng đối.

Trương Chi Việt thấy cử chỉ của chàng ổn trọng, tuy thân có chức vị quan trọng nhưng không kiêu ngạo tự mãn thì trong tâm ưa thích, lại nghe sư muội nọ cười nói:

- Thì ra ngươi cũng là người trong giang hồ, là thế nào trong Thiếu Lâm Tự.

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Không dám. Tại hạ chỉ là đệ tử Thiếu Lâm.

Vị sư muội nọ cười hì hì, đi đến nhìn đầu Dương Túc Quan, ngạc nhiên hỏi:

-Ồ! Làm sao người lại để tóc, không phải đám hòa thượng của Thiếu Lâm Tự đều trọc lóc cả sao? Phải chăng người là đầu đà mang tóc tu hành?

Dương Túc Quan cười ha hả, nói :

- Tiểu cô nương đã chê cười, ta là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm, từ bé đã thay gia phụ xuất gia ở Thiếu Lâm. Mười tám tuổi thì hoàn tục trở về kinh phó khảo, cho nên giờ mới có đầu tóc thế này.

Vị sư muội nọ cười nói:

- Nói như vậy, người có thể cưới cô nương nhà người làm lão bà sao?

Dương Túc Quan nghe nàng hỏi lỗ mãng thì chỉ mỉm cười không đáp. Sư muội nọ cau mày:

- Tại sao người không đáp lời? Phải chăng người đã có tam thê tứ thiếp? Như vậy còn muốn lục căn thanh tịnh sao?

Sư tỷ nghe sư muội nói chuyện hàm hồ, vội tiến tới nhẹ nhàng chào Dương Túc Quan, áy náy nói:

- Dương đại nhân, sư muội ta xưa nay nói chuyện lỗ mãng, xin ngài đừng trách.

Dương Túc Quan thấy làn da trên khuôn mặt trái xoan của nàng trắng như tuyết, thân hình thon thả lả lướt. Bất giác thầm khen: "Khéo cho một mỹ nữ thanh tú".

Đang muốn đáp lời thì lại nghe Trương Chi Việt hỏi:

- Lần này Dương đại nhân đến Trịnh Châu. Rốt cuộc là có công vụ gì?

Dương Túc Quan mỉm cười với sư tử nọ rồi đáp lời:

- Việc này đang muốn thừa bẩm cùng các vị. Có điều tại hạ còn mấy bằng hữu đợi ở ngoài thành. Đợi chúng ta tụ hợp rồi nói cũng không muộn.

Trương Chi Việt nói :

- Như thế cũng được. Mọi người ở gần, có thể chiếu ứng lẫn nhau cũng tốt.

Dương Túc Quan khẽ gật đầu, đứng dậy chấp tay chào ba người rồi chậm rãi đi ra cửa. Trương Chi Việt cùng sư muội nọ lại uống rượu. Sư tử kia lại cúi đầu thẹn thùng, khóe mắt trông theo bóng dáng Dương Túc Quan.

Ra ngoài thành thì một đường lất phất mưa bay. Đến lúc gặp Vi Tử Tráng, Ngũ Định Viễn thì hai người đã ướt đầm toàn thân.

Vi Tử Tráng khẽ cau mày hỏi:

- Tại sao đi lâu như vậy? Đã gặp phiền toái gì chăng?

Dương Túc Quan xua tay:

- Không có. Trên đường gặp mấy nhân vật chính phái, đều là bằng hữu đến từ Cửu Hoa Sơn.

Ngũ Định Viễn nghe mấy từ "Cửu Hoa Sơn" bất giác ồ lên một tiếng, kêu lên:

- Cửu Hoa Sơn! Ta vừa khéo quen biết mấy người, phải chăng có một người là Trương Chi Việt?

Dương Túc Quan vuốt cằm nói :

- Chính là người này, quả nhiên Ngũ huynh giao du rộng lớn, quen biết khắp thiên hạ.

Ngũ Định Viễn nhớ lại tình cảnh gặp gỡ Trương Chi Việt ngày ấy, lại nghĩ tới cô nương Diễm Đình kia, cũng muốn gặp bọn họ ôn chuyện một phen.

Ba người vào trong thành, liền tới khách điểm mà đám Trương Chi Việt đang nghỉ chân. Ai ngờ thấy điểm tiểu nhị mặt đầy đau khổ, nói rằng khách điểm đã đầy phòng. Dương Túc Quan nghe vậy lấy làm kỳ. Mới rồi chàng tới thì khách điểm vắng tanh, sao đột nhiên hết phòng như vậy?

Chàng gọi chương quỳ tới hỏi:

- Mới vừa rồi khi ta tới, trong điểm còn nhiều phòng trống, sao mới một lát đã có người chiếm hết?

Chương quỳ kia uốn lười, thấp giọng nói:

- Vừa rồi có một đám phiên tăng (1) đến đây, hung bạo ngông cuồng đuổi hết khách nhân đi, không cho người khác ở lại. Ngài nhìn đi, không phải bọn chúng đang tác oai tác quái sao?

Dương Túc Quan ngẩng đầu nhìn lại, thấy có vài phiên tăng khôi ngô cao lớn từ ngoài cửa đi vào. Đám này lớn tiếng mắng chửi khách nhân trong điểm. Khách nhân ở đây thấy bọn họ từng người to cao lực lưỡng, nào dám đôi co mà vội chạy trốn chết ra ngoài.

Vi Tử Tráng cười lạnh nói:

- Không biết đám phiên tăng này xuất hiện ở đây làm cái gì, lại dám náo loạn ở Trung Nguyên như vậy, chán sống rồi sao?

Dương Túc Quan không muốn sinh sự, liền nói:

- Chúng ta tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến, không nên trêu chọc nhân vật giang hồ, tránh rắc rối thị phi không đáng.

Vi Tử Tráng gật đầu, liền nói với chương quỹ:

- Chúng ta không ở trọ nữa. Người chuẩn bị đồ ăn, chúng ta ăn một bữa rồi nói sau.

Chủ điểm kia vội đi thu xếp, mọi người liền từ ngồi xuống.

Vài tên phiên tăng quát tháo khắp nơi, đã đuổi thêm một số khách nhân trong phòng ra ngoài. Dương Túc Quan thầm nghĩ: " Cao đại nhân cũng ngụ ở chỗ này, xem Trương Chi Việt ứng phó ra sao"

Lúc này mấy tên thiên tăng liên tục đập cửa một phòng nghỉ kêu to, nói Hán ngữ không rõ được nửa câu. Sau một lát thì một gã phiên tăng liền đá vào trên cửa, quát:

- Cút ra mau! Cút ra mau!

Lại nghe trong phòng truyền ra thanh âm của một thiếu nữ, hì hì cười nói:

- Cút ra mau? Cút ra mau? Người lăn ra vậy!

Tiếp theo cửa phòng mở ra, một cái ghế dài thò ra đánh vào trên chân phiên tăng. Dương Túc Quan mỉm cười, biết khách trong phòng đích thị là đám người Cửu Hoa Sơn.

Phiên tăng nọ giận dữ muốn điên lên, mắng:

- Ngươi, tiểu cô nương, cút ra! Ghế, không phải.

Phiên tăng này không thông thạo Hán ngữ. Ý là "Tiểu cô nương ngươi mau mau lăn ra đây, không phải ghế lăn ra đây."

Thiếu nữ kia lại cười nói:

- Tiểu cô nương ta, ném ghế ra đúng không? Đúng vậy.

Nàng nghe phiên tăng nói chuyện không lọt tai lấy một chữ, liền ngắt lại dấu phẩy. Ý tứ trong câu liền thay đổi thành "Có phải tiểu cô nương ta vừa vụt ghế ra? Đương nhiên là vậy"

Nàng còn thuận thế tiếp tục vụt chiếc ghế. Chỉ nghe bình một tiếng, đánh cho phiên tăng nọ đầu váng não trống.

Phiên tăng nọ giận dữ quát:

- Ngươi, chết! Ta, giết!

Tiếp theo nhảy vọt vào trong phòng, lại nghe bịch một tiếng thì hắn đã lăn ra. Thiếu nữ kia ở trong phòng cười nói:

- Ngươi, lăn! Ta, đá!

Mấy tên phiên tăng còn lại thấy người mình bị hại, quơ giới đao nhảy vào trong phòng. Chỉ nghe một gã phiên tăng kêu to:

- Người, một tên, đi ra.

Thiếu nữ kia cũng nói :

- Người, năm tên, đi vào.

Phiên tăng nghe sững sốt, không rõ "Đi ra" là có ý gì. Lại quay sang nói cùng mấy tên còn lại. Thanh âm của mấy người này đều là cô lỗ lỗ vào, cô lỗ lỗ ra. Thiếu nữ kia học thanh âm của bọn hăn, cười nói:

- Ừc ực (2), sư tỷ ta đã đói bụng.

Lại nghe tiếng cười như chuông bạc của sư tỷ kia truyền ra, trong trẻo dễ nghe nói không nên lời. Nàng cười nói:

- Những người này nói chuyện thật khó nghe, không biết tới từ nơi nào?

Thiếu nữ sư muội kia hì hì cười nói:

- Dường như là đám này thuộc Cô Lỗ Lỗ Điều Quốc, khi nói chuyện đều cô lỗ lỗ véo von rất giống chim hót. chúng ta bắt một tên về cho sư phụ xem qua một lần, nhất định người sẽ nhận ra!

Ngũ Định Viễn nghe được thanh âm của sư tỷ thì sắc mặt trở nên vui vẻ, muốn tới giải vây cho các nàng nhưng Dương Túc Quan vội xua tay, thấp giọng nói:

- Nơi này có Trương Chi Việt chủ trì, chúng ta không nên nhiều chuyện.

Ngũ Định Viễn đành âm ừ một tiếng rồi ngồi xuống.

Chú:

(1) Phiên tăng: Tăng lữ ngoại quốc.

(2) Hán việt: Cô lỗ lỗ. Nghĩa là thanh âm róc rách, ừng ực.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 1: Môn nhân Cửu Hoa Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 1: Môn nhân Cửu Hoa Sơn

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Lúc này một gã phiên tăng nói:

- Hai vị cô nương. Chúng ta chỉ mượn tiểu điểm dùng một đêm, xin hai vị cô nương nhường đường một lần, đã quấy quả xin thứ lỗi cho.

Mọi người nghe lời lẽ tao nhã thì kinh ngạc. Không ngờ trong đám phiên tăng lại có người nói được tiếng Hán rành rọt như thế. Chỉ thấy người nọ mắt cao mũi ưng, trên người khoác một bộ hồng quái (1), xem ra không phải người Hán.

Lúc này trong phòng truyền ra thanh âm của một nam tử, nói :

- Chúng ta tới trước thuê phòng trong điểm, các người lấy lý gì đuổi chúng ta đi? Các hạ có việc thì tự tìm chỗ khác. Trong Trịnh Châu thành có mấy trăm khách điểm, cần gì phải ở đây chen lấn cùng chúng ta.

Người lên tiếng chính là Trương Chi Việt. Chuyển đi này Thái Thường Tự Khanh Cao Định mang theo vô số gia đình cùng tài sản, làm sao có thể tùy ý di chuyển? Nếu để đạo tặc thấy tiền bạc chẳng phải rước họa vào thân sao? Trương Chi Việt tính tình không kém, rất chán ghét những kẻ bá đạo bên ngoài. Ngày ấy thấy Côn Luân Sơn "Kiếm Ảnh" Tiền Lăng Dị thì đã ngứa mắt, huống chi chỉ là vài tên yêu tăng này?

Chợt một phiên tăng già nua đi tới, lấy ra một viên Kim Nguyên Bảo, nói mấy câu cô lỗ lỗ đối với Phiên tăng tinh thông Hán ngữ nọ. Phiên tăng kia kêu với người trong phòng:

- Mấy vị bằng hữu nghe kỹ. Sự thúc ta căn dặn. Chỉ cần các hạ nhanh chóng rời đi, chúng ta sẽ dâng rượu mời.

Ai ngờ Trương Chi Việt cười ha hả, tiếp theo trong phòng bay ra hai Kim Nguyên Bảo, mắng:

- Nếu muốn so tiền tài thì trong nhà lão Trương các người không thiếu. Mau mau cắt đi!

Ngũ Định Viễn cùng Vi Tử Tráng nhìn nhau mỉm cười. Chỉ có Dương Túc Quan cúi đầu không nói, tựa hồ không quan tâm.

Thì ra chương môn Cửu Hoa Sơn Thanh Y Tú Sĩ thông minh tuyệt đỉnh, chính là kỳ nhân không xuất thế. Từ sau khi lên núi học đạo, liền cẩn thận gieo trồng một số kỳ trân dị quả trên Cửu Hoa Sơn, còn tự chưng cất lấy dược tửu. Trên núi có bàn đào sâm quả có một không hai, lại thêm linh chi dược tửu kéo dài tuổi thọ. Có thể nói là lừng danh tứ phương. Các vương công kinh thành nghe tiếng thì bỏ ra những số tiền lớn tranh mua. Do đó Cửu Hoa Sơn không giống với môn phái võ lâm khác, lại là phú thương một phương. Vì thế mà Trương Chi Việt ra tay không hề bủn xỉn, càng không để mấy lượng vàng bạc vào mắt.

Nghe phiên tăng kia dịch lại lời Trương Chi Việt, trên mặt lão tăng xuất hiện một luồng thanh khí, lại cô lỗ lỗ nói một hơi dài. Phiên tăng kia truyền dịch nói:

- Sư thúc ta nói, ngài phụng mệnh Khả Hãn Thiếp Mộc nhi Hãn Quốc đến Thiên triều diện kiến thiên tử, để hai nước láng giềng tăng thêm hòa khí, hoà thuận sống chung. Ai ngờ gặp phải loại người bá đạo lưu manh như người. Ngài nhất định phải phụng cáo quan phủ, đem người ra công lý.

Trương Chi Việt nghe vậy cười to, cũng cô lỗ lỗ nói hươu nói vượn một trận, sau đó nói:

- Quyên Nhi, người thông dịch cho ta một lần.

Kia Quyên Nhi biết sư thúc cố ý trêu chọc đám phiên tăng, liền cười nói:

- Sư thúc ta nói, ngài phụng mệnh Ngọc Hoàng Đại Đế xuống nhân gian thăm hỏi lão bá tánh, để nhân yêu hai đường không cần tranh chấp nữa, hòa thuận ở chung. Ai ngờ gặp phải loại yêu tăng bá đạo như ngươi. Ngài nhất định phải phụng cáo Thích Ca Mâu Ni, đem ngươi xử tử tại chỗ.

Phiên tăng kia biết bị trêu chọc, chậm chạp không dám phiên dịch. Lão tăng kia không ngừng thúc giục, bộ dáng rất tức giận.

Dương Túc Quan nghe bọn hăn nói chuyện thì cả kinh, thầm nghĩ:

"Thì ra những người này đều là sứ giả của Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc, không nên đắc tội với họ, để ta đi hòa giải một phen"

Trước mắt, Hoàng đế đang có tâm ý lôi kéo Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc, há có thể đắc tội với sứ thần đối phương? Dương Túc Quan đang muốn đứng dậy thì đã thấy một gã tăng nhân bước ra phía trước, ngạo nghễ đứng ở cửa phòng lạnh lùng thốt:

- Các ngươi, tránh ra!

Sư muội nọ hì hì cười nói:

- Lại tới một tên nữa!

Tiếp theo ném chiếc ghế vào mặt phiên tăng, phiên tăng nọ lắc đầu nói:

- Vô dụng.

Hăn giơ một ngón tay điểm tới cái ghế. Không ngờ nó bỗng nát vụn thành một đám bột, lả tả rơi xuống dưới đất.

Dương Túc Quan cả kinh trong lòng, thầm nghĩ:

- Đây là công phu gì mà tà môn như vậy?

Vi Tử Tráng cùng Ngũ Định Viễn thấy tăng nhân kia võ công khác thường liền đứng lên. Vi Tử Tráng thấp giọng nói:

- Võ công người này thuộc lộ số âm kinh, đem nội kinh truyền vào thân ghế rồi phá nát từ bên trong mà ra, mới có thể phá hủy chiếc ghế thành thế này.

Ngũ Định Viễn từng thấy tuyệt chiêu của "Kiếm cổ" Đồ Lăng Tâm đánh vỡ tim người, cũng là đem nội kinh chui vào trong cơ thể địch sau đó sát thương, võ công có điểm tương tự như của phiên tăng này.

Mọi người đang kinh nghi, không ngờ phiên tăng kia đã lao vào trong phòng. Trương Chi Việt quát:

- Yêu tăng lớn mật! Cút ra ngoài cho ta!

Liền nghe kinh phong do binh khí chém tới tạo nên, theo sau là một thanh âm giương giọng bật hơi, hiển nhiên song phương đã động thủ. Chỉ là bọn họ kích đấu trong phòng, bên ngoài không thấy được tình hình so chiêu. Đám người Ngũ Định Viễn thầm lo lắng nhưng không biết làm thế nào.

Bỗng hai thiếu nữ kinh hô một tiếng, có vẻ như Trương Chi Việt đã ngộ hiểm. Ngũ Định Viễn nóng lòng xông lên trước tiên. "Phi Thiên Ngân Thoa" trên tay bay ra. Bành một tiếng. Ngân thoa xuyên qua bức tường, tạo thành một cái lỗ như cái bát lớn.

Mọi người nhìn qua lỗ nọ, đã thấy trường kiếm trên tay Trương Chi Việt chỉ còn lại một nửa, một nửa gãy nằm trên mặt đất. Dương Túc Quan cả kinh trong lòng, thầm nghĩ:

"Đại Lực Kim Cương Chỉ" Thiếu Lâm Tự ta thiên hạ nhất tuyệt, đủ để nặn vàng thành ấn, hủy gỗ phá đá. Có điều còn không lợi hại bằng chỉ công của người trước mắt này!"

Tăng nhân nọ cười hắc hắc, nói:

- Nữ nhân, xinh đẹp, ngoan ngoãn, làm lão bà.

Nói xong đưa tay chộp tới sư tử. Sư tử nọ kinh hô một tiếng rồi né tránh. Ngũ Định Viễn thấy tình thế nguy cấp thì lao tới cửa phòng. Có điều ngoài cửa có người đứng chặn thì xông vào thế nào? Vài tên phiên tăng hô to gọi nhỏ, giơ giới đao chém tới. Ngũ Định Viễn hô quát liên tục, đấu cùng bọn chúng tại chỗ.

Dương Túc Quan đưa mắt nhìn sang. Vi Tử Tráng hiểu ý, lúc này vận khởi song chưởng sử xuất công phu "Bát Quái Du Thân chưởng", dùng sức đánh tới bức tường. Bức tường khá mỏng không rắn chắc, lập tức bị chưởng lực của hắn đánh tan, mảnh vỡ tán loạn bay ra bốn phía.

Phiên tăng kia với vẻ mặt dâm ô, đang chộp tới sư tử thì đột nhiên bức tường bị người ta đánh vỡ, không khỏi lắp bắp kinh hãi. Hắn quay đầu nhìn lại, đã thấy Vi Tử Tráng vừa nhấc chân qua bức tường đổ, quát:

- Yêu tăng lớn mật! Dám hành hung ở Trung Nguyên! Không sợ chết sao?

Nói xong một chưởng bổ vút tới. Phiên tăng kia cười lạnh một tiếng, song chỉ đâm ra. Hai người lấy mau đánh mau, thoáng chốc đã qua bảy tám chiêu.

Vi Tử Tráng kiêng dè chỉ lực quỷ dị của người nọ, không dám chạm vào chỉ của đối phương. Liên liên tục vận khởi Võ Đang "Bát Quái Du Thân Chưởng", thủ pháp mau tuyệt khiến cho phiên tăng kia hoa cả mắt, đành nỗ

lực bảo vệ chỗ yếu hại nơi ngực bụng, nhưng như vậy trên đùi lại liên tiếp trúng chiêu. Phiên tăng kia bị đau thì rống lên như hổ, vận khởi chỉ lực hung mãnh thọc tới.

Vi Tử Tráng không dám đón đỡ mà né tránh ra. Phiên tăng kia dùng sức quá mạnh nên không kịp thu chiêu. Ngón tay liền thọc sâu vào một cây cột gỗ trong phòng. Liền thấy mặt sau cột gỗ lạch cách hai tiếng rồi bị phá ra.

Vi Tử Tráng cả kinh trong lòng, thầm nghĩ: "Chỉ lực của thằng nhãi này thật lợi hại, có điều ngoài chỉ lực thì võ công khác chỉ thuộc hạng xoàng. Ta nên lợi dụng chiêu thức mau lẹ mà đánh hấn"

Thân hình Vi Tử Tráng khẽ rùn xuống, quét chân một cái đá vào bắp chân phiên tăng, phiên tăng kia nhảy tránh về sau. Vi Tử Tráng không để đối phương đào thoát, tay phải khẽ chống dưới đất thì thân mình béo tròn liền như mũi một tên bắn lên, đầu vai liền huých tới ngực phiên tăng kia.

Phiên tăng kia chưa từng thấy qua quái chiêu như thế. Trong lúc cuống quýt thì chống đỡ thế nào? Chỉ nghe rắc một tiếng thì xương sườn trước ngực hấn đã gãy, tiếp theo miệng phun máu tươi té ngã trên đất. Vi Tử Tráng đang muốn bồi thêm một cước, kết liễu tánh mạng của đối phương thì lại nghe Dương Túc Quan la lên:

- Đừng vội giết người!

Vi Tử Tráng liền thu chân, nhanh như thiểm điện điểm trên người phiên tăng, thoáng chốc điểm liền mười chỗ huyết đạo. Thủ đoạn quả nhiên đặc sắc tuyệt luân.

Dương Túc Quan bước qua bức tường đi vào, nói:

- Vì hộ vệ hạ thủ lưu tình. Những người này có chuyện mà đến đây, không được hại tánh mạng bọn họ.

Tiếp theo quay sang trấn an vị sư tử kia:

- Đã để cô nương sợ hãi một hồi.

Sư tử nọ ngẩng đầu nhìn Dương Túc Quan thì trên mặt thoáng hiện nét ửng hồng, khẽ cười nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của Dương đại nhân, tiểu nữ tử ở đây có lễ.

Nói xong lại khẽ cúi chào.

Dương Túc Quan cười ha hả, nói:

- Không có gì, chúng ta đều là người trong võ lâm Trung nguyên, không cần khách khí.

Vi Tử Tráng thấy Ngũ Định Viễn còn đang triển đấu liền lao tới phía trước. Vù vù vài tiếng đã liên tục xuất ra ba chưởng, nháy mắt liền đánh ngã ba gã Phiên tăng trên mặt đất, thật lâu còn không dậy nổi.

Ngũ Định Viễn lắc mình vào trong phòng, vội hỏi han:

- Cô nương vẫn ổn chứ! Có bị thương chẳng?

- Không có chuyện gì, Dương đại nhân, vị này . .

Sư tử quay sang thì thấy Ngũ Định Viễn đầy vẻ thân thiết đang nhìn mình, nhanh chóng nhận ra hân thì vui vẻ nói:

- Thì ra là Hồ Nguyên Hồ đại ca! Tại sao trùng hợp như thế?

Ngày ấy Ngũ Định Viễn dùng tên giả "Hồ Nguyên". Ngay cả chính hắn cũng đã quên từ lâu, lúc này nghe nàng nói thì mới nhớ lại.

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Xa cách đã nhiều ngày, không ngờ cô nương còn nhận ra tại hạ.

Sư tỷ nọ mỉm cười:

- Ngày ấy gặp gỡ Hồ đại ca ở Đại Đồng Phủ, chúng ta luôn luôn ghi nhớ ở trong lòng, sao có thể quên mau như vậy?

Ngũ Định Viễn lấy làm mừng, nói :

- Cô nương còn nhớ tình bạn cũ như vậy. Quả thật là hiếm thấy.

Dương Túc Quan thấy mấy người Cửu Hoa Sơn đã quen biết Ngũ Định Viễn thì không cần xã giao thêm nữa. Chàng liền đi đến chỗ đám phiên tăng kia.

Chúng phiên tăng đều bị thương ngã xuống đất, thấy đối phương võ công cao cường thì sớm đã hoảng sợ đến luống cuống tay chân. Thấy Dương Túc Quan đi tới thì cả đám kinh sợ phát run. Lại nghe Dương Túc Quan hòa nhã nói:

- Mấy vị bằng hữu của tại hạ đã đắc tội với các vị, xin chư vị hãy thứ lỗi.

Mấy câu này dùng tiếng dân tộc Hồi một cách lưu loát. Chúng phiên tăng vốn tưởng rằng Dương Túc Quan tới là để bất lợi với bản thân. Giờ tai nghe

chàng tinh thông Hồi ngữ, lời lẽ tao nhã hữu lễ thì như gặp được cứu tinh, đều lăm nhăm nói chuyện với chàng không ngừng.

Vị sư muội nọ nghe Dương Túc Quan nói thì kinh ngạc, hỏi:

- Sư tỷ! Không ngờ Dương đại nhân cũng cô lỗ lổ nói nhiều như đám con dân điều quốc. Người nghe hăn đang hô lỗ lổ cái gì thế!

Sư tỷ nọ cũng cảm thấy kinh ngạc, không đáp mà chỉ chăm chú nhìn Dương Túc Quan. Ngũ Định Viễn thấy tỷ muội hai nàng như vậy thì cười nói:

- Dương đại nhân không gì không làm được, nói vài tiếng chim hót thì có gì ngạc nhiên? Hăn xuất thân tiến sĩ, giữ chức Binh bộ tư lang trung là ngũ phẩm đại quan, tự nhiên thông hiểu thiên văn địa lý, không gì không biết.

Lời vào trong tai nhưng sư tỷ nọ vẫn chăm chú nhìn bóng dáng Dương Túc Quan, giống như không hề nghe thấy Ngũ Định Viễn nói gì.

Sau một lúc Dương Túc Quan chậm rãi trở lại, nói với Trương Chi Việt:

- Trương đại hiệp, vãn bối có một yêu cầu quá đáng, xin ngài lượng thứ.

Dương Túc Quan tuổi còn trẻ nhưng lời lẽ khí độ uy nghi, làm cho người ta không thể không theo. Trương Chi Việt ừm một tiếng, nói :

- Dương đại nhân có lời xin cứ nói.

Dương Túc Quan nói:

- Chúng ta hãy mời Cao đại nhân dời đi, để cho đám đại sư phụ trợ tại đây, không biết ý ngài như thế nào?

Trương Chi Việt hừ một tiếng, nói :

- Rõ ràng chúng ta đánh cho bọn họ thất bại thảm hại, cần gì phải nhường cho người?

Dương Túc Quan lắc đầu nói:

- Trương đại hiệp có điều chưa biết. Phiên tăng có một số tập tục kỳ quái, mỗi lần bọn hăn đều ngụ ở một chỗ, mỗi lần bày bố tụng niệm cầu pháp quả thực hao phí công phu. Những người này khi tới Trung Nguyên đều ngụ ở khách điểm này, bởi vậy không muốn đến địa phương khác ngủ trọ. Chúng ta làm lợi cho người cũng là làm lợi cho mình.

Thì ra đám phiên tăng này đúng là môn nhân của quốc sư Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc, vì việc hôn lễ của công chúa mà tới Trung Quốc diện kiến Thiên tử. Dương Túc Quan biết những người này lai lịch không nhỏ, không muốn đắc tội Hãn Quốc nên chịu nhường một bước, không để đối phương quá mức mất mặt.

Trương Chi Việt hừ một tiếng, mắng:

- Bọn hăn chỉ có mười mấy người, sao lại chiếm cả một khách điểm?

Dương Túc Quan nói :

- Bọn hăn sợ trên người chúng ta dơ dáy, sẽ phá hư pháp lực trên người bọn họ.

Trương Chi Việt rất là tức giận, mắng:

- Con bà nó, đám này là cái thá gì! Trên người lão tử có gì mà bẩn, cái móng của ta còn sạch hơn cái mặt bọn hăn!

Vị sư muội nọ le lưỡi, cười nói:

- Sư thúc còn nói lời thô tục vậy. Khi trở về nhất định con phải thưa lại cho sư phụ.

Trương Chi Việt mắng:

- Tiểu quỷ đầu!

Tiếp theo trầm ngâm một lát, rốt cuộc nói:

- Thôi được rồi! Thật sự ta không rõ người đang nghĩ gì nhưng coi như nể thể diện của người, lần này chúng ta sẽ rời đi!

Vừa mới rời Dương Túc Quan từng giải vây thay hãn trước mặt Cao Định. Trương Chi Việt cảm kích trong lòng, lúc này rời đi xem như hồi báo.

Dương Túc Quan mừng rỡ, nói :

- Đa tạ Trương huynh toàn thành cho, sau này có chỗ nào cần tại hạ, xin cứ căn dặn một tiếng.

Sư muội nọ ngẩng đầu nhìn Dương Túc Quan, cười nói:

- Sau này chúng ta có Binh bộ đại thần làm chỗ dựa vững chắc, hì hì!

Lại nói thêm trong đám phiến tăng nọ còn sư thần của Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc tới Trung Nguyên truyền đạo pháp. Lúc đó triều đình phong hàm cho các chân nhân đạo giáo gồm có " Chính nhất chân nhân ", "Chính nhất thiên sư " là đại quan Chánh nhị phẩm. Phật giáo thì có đẳng chức " Tăng Lục Ti Tả Hữu Xiển Giáo, Tả Hữu giảng kinh", lại còn một bộ phận danh tăng ở

các bảo tự Trung Nguyên được phong là Chánh lục phẩm, Tòng lục phẩm quan. Lần này triều đình còn lập một danh mục, chuẩn bị phong cấp cho quần tăng phương Tây sang phía Đông, tăng thêm mối giao hảo giữa hai nước.

Dương Túc Quan biết rõ những người này thân phận trọng đại. Vừa rồi bắt đắ dĩ đả thương bọn họ, chỉ sợ phá hủy đi tình giao hảo giữa hai nước. Chàng vốn là người hành sự chu đáo, sớm đã nép lại xương sườn phiên tăng kia, tiếp theo bồi tội một hồi, cuối cùng đồng ý rời khỏi khách điểm. Lão tăng kia thấy chàng chấp lễ cung kính, lại băng bó cho người bị thương thoả đáng, xem ra thật có thành ý. Nghe chàng nói tốt một hồi càng thêm hảo cảm. Lúc này mới đổi giận thành vui, không hề tính toán nữa.

Cao Định nghe nói cần chuyển khách điểm thì trong lòng không thích, lăm bầm một hồi, chậm chạp không dời cước bộ. Có điều lão không thể không nể thể diện của Dương Túc Quan, hơn nữa chàng còn đích thân hứa hẹn sẽ hộ tống lão bình an hồi hương tới Thiểm Tây mới thôi. Lúc này Cao đại nhân mới miễn cưỡng chịu thiệt, quá bộ rời đi.

Mọi người tìm một chỗ ở lại. Buổi chiều dùng cơm, Dương Túc Quan cùng Cao Định muốn ôn chuyện nên hai người ngồi riêng một bàn. Còn lại Ngũ Định Viễn Vi Tử Tráng cùng đám người Cửu Hoa Sơn ngồi chung một bàn.

Trong bữa ăn, sư muội nọ hỏi:

- Vị đại ca này, lần trước nghe nói người ở họ Hồ, lần này bọn họ lại nói người họ Ngũ, rốt cuộc người có mấy phụ thân? Sao nhiều họ như vậy?

Lời này nếu do người khác nói ra, Ngũ Định Viễn không trở mặt mới lạ. Có điều biết sư muội nọ ngây thơ không ác ý, hẳn liền cười nói:

- Cô nương nói giỡn, đương nhiên ta chỉ có một phụ thân. Kỳ thật tại hạ họ Ngũ, tên là Định Viễn. Ngày ấy giả sang họ Hồ chỉ là bất đắc dĩ, xin chớ vị chớ trách.

Sư muội nọ tên là Quyên Nhi, được cho là hồn nhiên nhất phái. Chỉ nghe nàng cười nói:

- Thì ra người bịa loạn một cái tên để gạt chúng ta, may là ngày ấy ta không cho người mượn bạc, nếu không ngày sau biết đòi người nào đây!

Mọi người nghe vậy cười to, Ngũ Định Viễn nói:

- Khi đó ta bị người đuổi giết ngàn dặm bên ba, cửu tử nhất sinh nên đành bịa ra cái tên như vậy, không phải cố ý lừa gạt các vị.

Trương Chi Việt rùng mình. Trong lòng rõ ràng biết càng ít ân oán trên giang hồ thì càng tốt, liền nâng chén cắt lời Ngũ Định Viễn:

- Bất kể như thế nào, hôm nay khó khăn mới lắm gặp lại. Tới đi, mọi người cùng cạn chén!

Đám người nâng chén, đang muốn một ngụm uống cạn thì thấy sư tỷ nọ ngơ ngác nhìn về một phía như có tâm sự.

Ngũ Định Viễn theo ánh mắt của nàng nhìn lại, thấy Dương Túc Quan đang thấp giọng nói chuyện cùng Cao Định như đang thương lượng điều gì đó.

Ngũ Định Viễn lấy làm kỳ, không biết vì sao nàng quan tâm tới Dương Túc Quan như vậy, đang muốn nói hỏi thì Trương Chi Việt nhướn mày nói :

- Diễm Đình, sao vô lễ như thế? Mau nâng chén lên!

Sư tỷ họ tên là Diễm Đình, ngày thường luôn luôn nhu thuận nhưng chẳng biết tại sao lúc này thất thố như vậy. Nàng vội nâng chén rượu, áy náy cười với mọi người.

Ngũ Định Viễn nhìn lại, thấy trên khuôn mặt thanh tú của nàng như có một thoáng u buồn, không còn bộ dáng sáng lạn như ngày gặp mặt ở Sơn Tây, vội hỏi:

- Cô nương đã bị phiên tăng đả thương sao? Phải chăng nên kêu đại phu tới thăm bệnh?

Diễm Đình vội nói:

- Tiểu nữ tử không sao, đa tạ Ngũ đại gia đã quan tâm.

Ngũ Định Viễn ừm một tiếng, liền hỏi nói:

- Không có việc gì thì tốt, Không có việc gì thì tốt.

Diễm Đình nghe lời nói của hắn có phần thân thiết thì liền mỉm cười. Nụ cười vừa hiện tựa như hoa hồng mới hé nở, diễm lệ không gì sánh được.

Ngũ Định Viễn thấy dung nhan khả ái của nàng, thoáng chốc thân hình chấn động, thầm nghĩ:

"Mấy ngày không gặp, cô nương này lại thành thực lên rất nhiều, đã trở mã xinh xắn động lòng người như vậy"

Trong bữa mọi người trò chuyện thật vui, đến tận đêm khuya mới tan đi.

Chú:

(1) Xin xem ảnh:

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Nữ nhân rắn rết

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 2: Nữ nhân rắn rết

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Sáng hôm sau, đám người Cửu Hoa Sơn liền muốn tiếp tục lộ trình. Cao Định vội kéo Dương Túc Quan lại nói:

- Dương hiền đệ, hiền đệ nên đi cùng ta, hôm qua chúng ta đã nói rồi!

Dương Túc Quan cười nói:

- Xin Cao thế bá cứ yên tâm, tiểu đệ nói lời sẽ giữ được lời.

Vi Tử Tráng đi lên vài bước, bùm miệng thấp giọng nói với chàng:

- Chúng ta thân mang sự tình trọng đại. Đi cùng những người này, chỉ sợ nhiều người nhiều chuyện làm hỏng đại sự.

Dương Túc Quan lắc đầu nói:

- Trên quan trường chú trọng chính là hai chữ nhân tình. Ta đã hứa với người thì không thể nuốt lời, xin Vi hộ vệ cảm thông cho, trên đường chúng ta sẽ cẩn thận đề phòng hơn nữa.

Vi Tử Tráng chỉ là hộ vệ của Liễu Ngang Thiên, sao có thể ra lệnh cho cùng quan chức triều đình. Hẳn khuyên Dương Túc Quan không được thì chỉ hăng giọng, thản nhiên nói:

- Dương đại nhân yên tâm. Ta sẽ chú ý thêm, chúng ta cùng đi vậy!

Mọi người gấp gáp mà đi, muốn băng qua Hoàng Thổ Cương trước buổi tối. Trương Chi Việt không ngừng thúc giục đám phu khuân vác:

- Các người nhanh lên! Đi qua Hoàng Thổ Cương sẽ được nghỉ!

Ngũ Định Viễn thấy bộ dáng của hãn đầy khẩn trương, liền hỏi:

- Rốt cuộc trên Hoàng Thổ Cương có gì cổ quái? Phải chăng nơi đó có đạo tặc chặn đường?

Trương Chi Việt gật đầu nói:

- Ngũ đại gia đoán không sai, trên Hoàng Thổ Cương tụ tập số lượng thổ phỉ đông tới mấy trăm, thường xuyên xuống núi đánh cướp. Người bình

thường đi đường đều phải cất dấu vàng bạc, kết bạn mà qua. Chúng ta mang theo nhiều gia sản, càng phải cẩn thận đề phòng.

Nói rồi lại quay sang quát đám gia đình:

- Nhanh lên! Nhanh lên. Trời càng tối thì nơi này càng nhiều tặc tử mai phục, cước bộ cần phải nhanh hơn!

Đám phu khuân vác một đường gánh gồng mệt mỏi, không lâu tới một con dốc cao thì như đã hết sức, bất giác cả đám liền dừng lại thở dốc. Trương Chi Việt cầm roi đi ra phía trước, dùng sức vụt rồi quát:

- Còn không mau đứng dậy!

Một gã khuân vác đau quá mắng:

- Con bà nó chứ! Lão tử mặc kệ nhà người!

Nói rồi nằm xoài người ra dưới đất. Trương Chi Việt giận dữ, liên tục quật roi trên thân người nọ. Người nọ lại không thèm quan tâm, coi như bản thân mình đã chết.

Diễm Đình thấy đám phu khuân vác rất đáng thương, bất giác chen lời:

- Sư thúc! Con dốc này cao chót vót như vậy, đồ vật hành lý lại nặng. Những người này rất đáng thương, người để bọn họ nghỉ ngơi một chút đi!

Trương Chi Việt cả giận nói:

- Tại sao người nói giúp người ngoài! Những người này không biết điều, nếu để đạo tặc thừa dịp làm bậy, chẳng phải chúng ta sẽ không xong?

Diễm Đình bị hấn quở trách một trận thì xấu hổ cúi mặt, thấp giọng nói:

- Con chỉ thấy đám người bọn họ đáng thương, không phải cố ý làm khó sự thúc.

Ngũ Định Viễn thấy nàng diễm đạm đáng yêu, chen lời:

- Ta thấy những người này thật sự mệt mỏi, dù đánh chết cũng không đi nổi nữa rồi. Hay là chúng ta cứ nghỉ một lát đi!

Trương Chi Việt lắc đầu nói:

- Nơi này tiếng gió rất quái dị, muốn nghỉ thì để qua con dốc này rồi nói sau.

Dương Túc Quan vốn trầm mặc không nói, lúc này bỗng lên tiếng:

- Như vậy đi! Ta cùng Vi hộ vệ đi trước tìm hiểu. Mọi người cứ ở nơi này nghỉ tạm, nếu phía trước có gì cổ quái thì chúng ta cũng có phòng bị, như thế được chăng?

Trương Chi Việt chưa chứng kiến Dương Túc Quan động thủ nhưng biết chàng là đệ tử Thiếu Lâm, võ công tất nhiên rất cao. Công phu của Vi Tử Tráng kia thì không cần phải nói. Hai người này dù gặp cường đạo cũng có thể an toàn trở về, lập tức vui vẻ nói:

- Như thế rất tốt, vậy làm phiền hai vị đại giá một phen.

Dương Túc Quan đang muốn đi thì nghe Diễm Đình lên tiếng:

- Ta cũng muốn đi!

Dương Túc Quan thoáng chần chờ nói:

- Chúng ta đi lần này tất có nguy hiểm, cô nương nên nghỉ tạm thì hơn!

Diễm Đình còn chưa đáp lời thì Quyên Nhi đã kêu lên:

- Ta cũng muốn đi! Nơi này cảnh vật đồi núi xấu xí, nhàm chán chết đi được!

Dương Túc Quan nhìn lại về hướng Trương Chi Việt, lắc lắc bàn tay như không biết thế nào cho phải. Trương Chi Việt hung mặt lên quát:

- Hai người đều không đi, ngoan ngoãn ở lại chỗ này cho ta!

Diễm Đình thấp giọng đáp:

- Vâng.

Quyên Nhi lại làm một cái mặt quỷ, sau đó tới dưới một tàng cây mà nghỉ.

Ngũ Định Viễn thấy Dương Vi hai người đi xa thì tìm một nơi ngồi xuống nghỉ tạm. Ở phía xa xa, Trương Chi Việt hãy còn hô to gọi nhỏ, sai sử mọi người đẩy xe, sắp xếp các gánh đồ gọn gàng. Ngũ Định Viễn thấy thì bật cười. Hẳn từng là bộ đầu Tây Lương, nguy cơ gì mà chưa thấy qua? Chỉ cảm thấy Trương Chi Việt đang đem chuyện bé xé ra to. Cũng do tối hôm qua ngủ muộn, Ngũ Định Viễn liền ngáp liên tục. Thời gian này vào mùa đông chưa lâu, thời tiết hôm nay đột nhiên ấm áp. Hẳn cảm thấy buồn ngủ thì hai mắt díp lại.

Chợt nghe xa xa truyền đến thanh âm của Quyên Nhi:

- Sư tỷ, người xem! Nơi này có một vùng hoa thơm rất đẹp! Còn có trái cây nữa!

Diễm Đình cười nói:

- Ủm! Nhưng dường như không phải của Trung thổ chúng ta! Ở tiết trời đông này còn có thể nở hoa!

Theo nghe chúng gia đình đều hô vang:

- Lại có sự tình này sao? Ở nơi nào? Mau dẫn ta đi xem với!

Tiếng bước chân của đám gia đình vang lên sôi nổi. Trương Chi Việt gầm lên liên tục:

- Đừng chạy đi lung tung! Mau mau trở lại cho ta!

Hắn gầm rú một trận rồi liền truy theo sau.

Ngũ Định Viễn biết vị sư muội nọ lại đang kiếm chuyện giỡn chơi, tuy hai mắt vẫn nhắm nhưng khóe miệng mỉm cười không thôi.

Sau một hồi, rốt cuộc nghe không tiếng động. Ngũ Định Viễn xuất thân bộ đầu có tâm tư cẩn trọng, liền kinh ngạc thầm nghĩ:

- Sao không còn một tiếng động nào? Chẳng lẽ là kẻ xấu mai phục, bọn họ đã trúng ám toán của người ta!

Ngũ Định Viễn sợ mọi người xảy ra sự tình bất trắc thì vội nhóm dậy, cầm "Phi Thiên Ngân Thoa đi theo hướng phát ra thanh âm khi trước. Hắn rất cẩn thận, cúi thấp thân mình di chuyển trong các bụi cây, quan sát kỹ tình hình.

Đi đến gần một cánh rừng thì nghe trong có tiếng người truyền ra. Hần kinh hãi vận khí hộ thân, thân thể khom xuống chậm rãi nhào lên phía trước.

Vào rừng, ngưng mắt nhìn lại là một vùng hoa cỏ rộng lớn. Tuy đã vào đông nhưng trăm hoa vẫn đang đua nở khoa sắc, chỉ thấy hồng tím lục vàng sáng láng đẹp không sao tả xiết. Đám gia đình có kẻ hái quả mà ăn, có kẻ cúi đầu ngắm hoa, trên tay còn cầm một đóa hoa tươi thình thoảng người ngửi. Về mặt mỗi người đều say mê, không một ai lớn tiếng nói chuyện.

Lại thấy khuôn mặt Trương Chi Việt xanh mét. Một cước đạp ở trong rừng, một cước dẫm ngoài bìa rừng, còn không ngừng quay đầu nhìn đám hành lý gia sản như sợ có người tiến đến đánh cắp, một bộ đầy vẻ đề phòng.

Ngũ Định Viễn đi tới phía trước cười nói:

- Thì ra các người đều chơi đùa ở đây, Cao đại nhân đâu?

Trương Chi Việt nói :

- Cao đại nhân nghỉ trong kiệu, lúc này dường như đang ngủ. Chờ Dương đại nhân trở về thì chúng ta nhanh chóng đi tiếp!

Ngũ Định Viễn thấy bộ dáng khẩn trương của hần, đánh giá địa thế chung quanh thì nói:

- Trương đại hiệp đừng quá lo lắng. Trước mặt là một triền núi, nếu tặc tử muốn ám toán chúng ta thì nhất định phải mai phục tại chỗ ấy. Ta tới canh giữ ở trên, nơi đây sẽ không còn sơ hở!

Trương Chi Việt ừm một tiếng, từ chối cho ý kiến mà tùy tiện nói:

- Như vậy đã làm phiền.

Ngũ Định Viễn thấy thần sắc của Trương Chi Việt vẫn đầy vẻ lo lắng, biết đối phương không tin lời mình, nhin không được nói:

- Trương đại hiệp a! Có nguy cơ lớn nào mà ta chưa thấy qua? Người đừng quá đề phòng như vậy, cẩn thận lại chính mình hù dọa mình!

Trương Chi Việt không biết hẩn xuất thân bộ đầu, nghe thì không thêm để ý, chỉ ậm từ một tiếng.

Liền vào lúc này, Quyên Nhi ngắt một bông hoa chạy về phía Trương Chi Việt, cười nói:

- Sư thúc, bông hoa này cho người!

Trương Chi Việt đưa tay tiếp nhận, mắng:

- Tiểu liễu đầu! Người còn muốn giỡn. Không nghĩ đến nhiệm vụ sao?

Nói rồi ném bông hoa xuống, liền muốn một cước giẫm nát thì thấy Quyên Nhi cúi đầu, trong mắt nàng ngấn lệ thấp giọng:

- Người ta chỉ là muốn hái hoa cài cho người. . .

Nói rồi khóc nức nở không thôi.

Trương Chi Việt mềm nhũn trong lòng, mắng một tiếng rồi nhặt hoa lên. Quyên Nhi nín khóc mím cười, lập tức giúp hẩn cài hoa lên đầu. Lúc này bộ dáng của Trương Chi Việt đầy xấu hổ, thân dài vai rộng lại như một thiếu nữ cài hoa.

Ngũ Định Viễn nín không được bật cười. Lại nghe Quyên Nhi nói:

- Ngũ đại gia, ta cũng giúp ngài cài một đóa!

Ngũ Định Viễn xua tay, vội hỏi:

- Không cần!

Hắn sợ bị đeo hoa thì không khỏi mất mặt, vội đi ra ngoài rừng.

Trở ra rừng cây, Ngũ Định Viễn thấy mọi người vẫn còn đùa giỡn. Trương Chi Việt thì đang bảo vệ hành lý, xem ra đối phương không cần sự hỗ trợ của hắn. Thật đúng là dùng khuôn mặt nóng bỏng của mình mà dán vào chiếc móng lạnh ngắt của người. Lập tức ngáp một cái rồi nghỉ dưới tàng cây. Lúc này hai mắt nhắm nghiền, rất nhanh liền ngủ say.

Trong khi ngủ thì mơ thấy bản thân trở về Tây Lương, cùng đám nha sai phong lưu khoái hoạt một hồi. Ai ngờ lại nghe tiếng bước chân vang lên, Tri Phủ Lục Thanh Chính tiến vào quát:

- Ngũ Định Viễn! Người thật to gan, không ngờ còn dám trở về!

Ngũ Định Viễn chấn động, giật mình tỉnh lại thì toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh. Hắn vuốt mặt thăm nghĩ:

- Ta rời Tây Lương cũng gần một năm, không biết đám thuộc hạ còn khỏe không?

Nghĩ đến ngày xưa bọn họ vô tình ở Mã Vương Miếu thì trong lòng lại ảm đạm.

Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng bước chân. Một người nói:

- Con mẹ nó, đã nhiều ngày làm ăn không tốt, đều là Thái Hồ Song Long Trại giở trò quỷ.

Trong đám gia đình khuân vác không có người có khẩu âm thế này. Ngũ Định Viễn nghe thanh âm lạ tai này thì kinh hãi, thần trí hoàn toàn thanh tỉnh trở lại. Hắn nhanh chóng đứng dậy, nhìn phía xa thì thấy có mấy chục người đang từ trên triền núi đi xuống, trên tay còn cầm đao kiếm sáng choang. Ngũ Định Viễn cả kinh trong lòng, vội lặn vào ẩn thân trong một bụi cỏ.

Hắn ẩn dấu thân hình, quan sát thì thấy vài tên lâu la vây quanh một gã đại vương, nghênh ngang đi tới chiếc kiệu của Cao Định.

Ngũ Định Viễn kinh hãi, thầm nghĩ:

- Trương Chi Việt đâu? Sao còn không qua đây bảo vệ Cao đại nhân?

Mắt thấy tình thế không ổn, hắn vội chạy vào rừng cây để gọi Trương Chi Việt. Có điều đi không mấy bước đã thấy một đám lâu la kết bè kết đội đi tới, trên tay còn mang theo đám người Trương Chi Việt, Quyên Nhi, Diễm Đình. Những người này hai mắt nhắm nghiền giống như đang ngủ say.

Ngũ Định Viễn cả kinh trong lòng:

- Xem bọn họ như đã trúng một loại Mê Hồn Hương nào đó. Có điều địa thế nơi này trống trải, tặc tử có thể nào một lần đánh mê nhiều người như vậy?

Đang sinh nghi bỗng nghe xa xa vang lên tiếng của đại vương nọ:

- Lời của Bách Hoa tiên tử quả nhiên không sai, hoa độc này chỉ cần người một chút, dù có là Đại La Kim Tiên hạ phàm chuyển thế cũng phải hôn mê một giờ nửa khắc. Sau này chúng ta còn phải dựa vào chúng để phát tài! Ha ha! Ha ha!

Chúng lâu la cũng cười ha hả phấn khởi.

Ngũ Định Viễn hoảng sợ thầm nghĩ:

- Thì ra trong đám hoa kia có độc, đáng thương cho Trương Chi Việt ngàn vạn đề phòng mà vẫn thua bởi thủ đoạn cổ quái! Lại không biết Bách Hoa tiên tử là người ra sao? Người này thủ đoạn quái dị như thế, sau này gặp thì phải cẩn thận đề phòng.

Lúc này Diễm Đình, Quyên Nhi bị ném xuống cạnh chiếc kiệu, vài tên hung đồ híp mắt nhìn ngó hai người đầy ý xấu. Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Phải mau chóng nghĩ biện pháp cứu bọn họ, quyết không thể để mấy thiếu nữ xinh như hoa này rơi vào trong tay tặc tử, nếu không hậu quả thật khó lường.

Hắn xưa nay hành sự lão luyện, tâm niệm vừa chuyển thì nảy ra một kế. Liền ở trong bụi cỏ lấy ra đá đánh lửa, theo sau châm lửa vào một cành củi rồi ném vào trong rừng cây. Lúc này tiết trời đang vào đông, đầy rẫy những cành lá khô nên lửa bén rất nhanh. Không bao lâu thì ngọn lửa lan tràn cùng khói đặc bốc lên. Xem ra đã lan tới đám độc hoa độc cỏ.

Ngũ Định Viễn biết đám cường đạo muốn phát tài, toàn bộ phải nhờ những độc hoa kia, nhất định sẽ tới cứu hỏa. Quả nhiên thấy lửa cháy to thì đám phi đồ kinh hãi kêu lên, tất cả đều vọt vào rừng cây, không một người lưu thủ ngoài bìa rừng.

Ngũ Định Viễn rời bụi cỏ, chạy vội về phía mọi người. Cao Định đã bị đánh bất tỉnh trên mặt đất, những người khác thì bị trói chặt tay chân. Hắn vỗ vỗ vào người Trương Chi Việt nhưng đối phương vẫn hôn mê bất tỉnh.

Đang cuống quýt lại nghe cường đạo kêu lên:

- Nhất định là có người phóng hỏa! Chúng ta mau trở về!

Ngũ Định Viễn thấy tình huống gấp gáp. Cường đạo đông đúc, hảo hán khó địch. Chỉ còn đường trốn một trận, thầm nghĩ:

- Hai thiếu nữ này yếu đuối, không để rơi vào trong tay phỉ nhân, cứu các nàng trước rồi nói sau.

Liền ôm lấy hai người, vận khởi khinh công chạy lên triền núi. Thân hình Ngũ Định Viễn mới động, phía sau liền người lớn tiếng kêu la:

- Các người chú ý! Có người chạy lên núi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Nữ nhân rắn rết

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quý

Chương 2: Nữ nhân rắn rết

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điều

Ngũ Định Viễn nghe phía sau rít lên kinh phong. Các loại ám khí như Tụ tiễn, Thiết Bồ Đề, Thanh Liên Tử không ngừng vèo vèo bắn tới. Hắn vận chân khí, ra sức ôm hai người nhảy lên sườn núi. Thoáng chốc phía dưới nổi lên những tiếng la ó, chừng mười gã lâu la bắt đầu leo lên. Ngũ Định Viễn dùng "Phi Thiên Ngân Thoa" ném trúng đầu một gã lâu la. Người nọ kêu to một tiếng rồi lăn xuống, không rõ sống chết.

Mấy kẻ còn lại kêu to:

- Tiểu tặc phóng ám khí! Huynh đệ cẩn thận!

Đám phỉ nhân này được huấn luyện khá nghiêm chỉnh, liền lấy ra những tấm khiên bảo vệ thân thể rồi tiếp tục leo lên. Ngũ Định Viễn liên tiếp sử xuất tuyệt kỹ "Phi Thiên Ngân Thoa" nhưng đều bị bọn chúng dùng khiên ngăn được. Hắn thấy một bên có những tảng đá lớn, từ trên rơi xuống thì vô cùng lợi hại. Lúc này vận lực lên cánh tay, nâng một tảng đá lớn to như cái bàn ném xuống.

Tảng đá lớn oanh một tiếng lăn xuống, đè bẹp vô số bụi cây nhỏ rồi lao xuống đám phỉ nhân. Cả đám quát to một tiếng: "Má ơi!" rồi vội nhảy ra tứ tán. Có điều có mấy kẻ không kịp chạy, lập tức bị đè chết thảm không nói nổi.

Mấy tên cường đạo còn lại kinh hãi tới vỡ mật, không dám cậy mạnh mà vội rút xuống.

Đại vương kia mắng:

- Xú tiểu tử! Không ngờ giáo hoạt như vậy!

Hắn xuất ra một thanh đại đao, đích thân leo lên sườn núi. Ngũ Định Viễn liên tiếp ném những tảng đá lớn về đại vương kia. Người này khinh công không kém, tránh trái né phải, nhảy cao cúi thấp tránh được hết.

Mắt thấy đại vương muốn xông lên, Ngũ Định Viễn dùng dao đánh đá lấy lửa, lấy củi khô đốt chường mười cây đuốc. Chờ Đại vương leo đến gần rồi ném ra toàn bộ. Đại vương nọ hoảng hốt. Đỡ trái thì hở phải, chòm râu bị cháy sém một một mảng. Tận dụng lúc này, Ngũ Định Viễn ném "Phi Thiên Ngân Thoa" trúng đầu vai hắn. Đáng tiếc ra tay hơi vội nên kém chính xác, nếu không liền tước đi tính mạng của đối phương.

Đại vương nọ trúng ám khí thì lăn một vòng xuống núi, mặt mũi bầm dập. Hắn gượng bò lên, lại đứng ở dưới mắng:

- Cầu tặc chủng! Có giỏi thì xuống đấu cùng gia gia của người một trận! Tổ tông nhà ngươi! Mau mau rút cho xuống ta!

Ngũ Định Viễn thấy cường đạo không xông lên được, có điều bản thân mình cũng không cách nào đi xuống, nghĩ ngợi:

“Trước mắt tạm thời ta được an toàn, có điều trên tay tặc tử còn giữ người của chúng ta, lát nữa chúng lấy ra uy hiếp thì ứng phó ra sao?”

Đang ưu sầu chợt nghe thanh âm mơ hồ của một thiếu nữ:

- Đây là nơi nào? Sao ta lại ở chỗ này?

Thì ra là Diễm Đình đã chậm chậm tỉnh lại.

Ngũ Định Viễn vui vẻ nói:

- Cô đã tỉnh rồi!

Diễm Đình dụi dụi mắt, thấy mình đang ở trên một sườn núi thì lấy làm lạ hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Ngũ Định Viễn đang muốn đáp lời, đại vương nọ lại chỉ huy đám lâu la chia làm hai đường trái phải leo lên. Ngũ Định Viễn chỉ có một người, tất nhiên chỉ trông được một hướng, hăn vội la lên:

- Hiện không có thời gian nói nhiều! Chúng ta giết địch quan trọng hơn!

Nói rồi bê một tảng đá lớn ném xuống đám phỉ đồ. Tảng đá lớn ầm ầm lăn xuống, một gã cường đạo đứng mũi chịu sào trúng phải thì tận số đương trường.

Tuy vậy lâu la bên kia lại trèo lên rất nhanh. Mắt thấy bọn chúng tới gần, Ngũ Định Viễn khẩn trương kêu:

- Mau! Bưng đá ném xuống!

Diễm Đình chạy vội tới một khối tảng đá lớn, vận kinh nâng lên nhưng công lực của nàng nông cạn, thể lực lại yếu, khó khăn mới bưng lên được thì một tên lâu la đã lên được dốc, kẻ này giơ đao nhe răng cười hì hì. Ngũ Định Viễn hét lớn:

- Mau buông tay!

Diễm Đình hoảng sợ, hai tay hạ tảng đá lớn xuống. Ngũ Định Viễn bước một bước dài, dùng chân hết sức đá vào, tảng đá lớn bay lên thẳng vào tên lâu la. Người nọ thấy tảng đá lớn bắn tới thì sắc mặt tái nhợt, nhảy ra tránh né. Tảng đá lớn lại rơi xuống núi, vô số lâu la đang trèo ở dưới cả kinh kêu lên:

- Má ơi!

Tảng đá lại đè chết mấy người.

Ngũ Định Viễn vừa hoàn hồn nhìn Diễm Đình, chợt nghe phía dưới truyền lên tiếng mắng chửi của Trương Chi Việt:

- Con mẹ nó, dám cầu tặc! Hạ độc hại người, không phải là hảo hán!

Xem ra Trương Chi Việt đã tỉnh lại. Diễm Đình nghe được thanh âm của sư thúc thì lộ vẻ quan tâm, vội chạy đến nhìn xuống dốc núi. Đã thấy sư thúc của nàng bị người trói chặt như bánh tét, ngồi dưới đất hầy còn đang chửi ầm lên.

Diễm Đình thấy sư thúc bị bắt thì hoảng sợ nói :

- Ngũ đại gia, ngài mau nghĩ biện pháp cứu sư thúc ta!

Ngũ Định Viễn đang muốn lên tiếng, chợt một mũi tên bắn lên về phía Diễm Đình. Diễm Đình sợ hãi, kêu a một tiếng rồi nhào vào trong lòng Ngũ Định Viễn, gắt gao ôm lấy hăn.

Ngũ Định Viễn khẽ vỗ vào lưng của nàng, hòa nhã nói:

- Chỉ là một mũi tên! Không có chuyện gì.

Ngũ Định Viễn thấy hoa dung nàng thất sắc thì lắc đầu. Nghĩ đến mấy đệ tử Cửu Hoa Sơn này lịch duyệt giang hồ quá kém. Gặp kẻ địch lại sợ tới tay yếu chân mềm, không biết Thanh Y Tú Sĩ phái các nàng xuống núi làm gì.

Lúc này Diễm Đình nhớ tới bản thân đang gắt gao kề sát vào một nam tử, xấu hổ liền giãy dụa thoát khỏi lòng Ngũ Định Viễn. Chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ hồng động lòng người.

Ngũ Định Viễn nói :

- Cô nương đừng sợ, tạm thời tặc tử không leo lên đây được.

Diễm Đình ừm một tiếng, dỗi mắt nhìn phương xa rồi hít sâu một hơi, điều chỉnh nhịp thở. Một lát sau nàng quay đầu hỏi:

- Rốt cuộc sao lại thế này? Nhiều người như vậy mà đồng thời bị hạ mê được?

Không ngờ ngữ khí của nàng đã tỏ ra trấn định, khôi phục bộ dạng cần có của nữ lưu giang hồ.

Ngũ Định Viễn thầm khen:

"Oai phong như vậy mới ra dáng đại sư tỷ."

Liền nói:

- Mới vừa rồi trên hoa có độc, các người ngửi vào liền ngất đi.

Diễm Đình kinh ngạc, hoảng sợ nói :

- Thì ra là thế. Thủ đoạn của tặc tử đầy rẫy, đúng là khó lòng phòng bị!

Ngũ Định Viễn thở dài:

- Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Kẻ xấu xuống tay biến hóa, đề phòng bọn hăn thật không dễ dàng.

Diễm Đình thở dài, đi ra lay lay sư muội tỉnh lại.

Quyên Nhi ngủ ngon một hồi, mắt còn khép hờ nói:

- Làm sao vậy! Trời đã sáng sao?

Diễm Đình cười khố:

- Đã xảy ra chuyện, đám người sư thúc đều bị bắt, chỉ có chúng ta thoát được.

Quyên Nhi giật mình, vội đến cạnh triền núi. Thấy sư thúc bị bắt thì la lên:

- Phía dưới có rất nhiều tặc tử, sư thúc lại bị bọn hăn bắt giữ, phải làm sao bây giờ?

Nói rồi nước mắt chảy xuống, vừa gấp lại vừa sợ.

Diễm Đình an ủi nàng nói :

- Quyên Nhi đừng sợ, ở đây có sư tỷ bảo hộ cho muội.

Quyên Nhi khóc ròn nói:

- Có sư tử thì có ích lợi gì? Tử đâu có đánh lại bọn chúng!

Diêm Đình lộ vẻ xấu hổ, quay sang nhìn Ngũ Định Viễn rồi nói :

- Mọii đừng lo lắng, coi như không có sư tử thì còn Ngũ đại gia, võ công của hãn cao cường, kiến văn lại quảng bác. Chắc chắn sẽ thay chúng ta nghĩ biện pháp.

Quyên Nhi lại không để ý tới, khóc nỉ non không dứt.

Ngũ Định Viễn thấy hai nàng mềm yếu thì rất thương cảm, thầm nghĩ:

"Bất kể như thế nào, cuối cùng ta phải bảo hộ cho hai tiểu cô nương này bình an rời khỏi đây. Ai! Dương đại nhân sao vẫn chưa trở lại?

Hãn thấy đám lâu la đang tụ tập dưới chân núi bàn mưu tính kế thì càng thêm phiền lòng.

Chỉ một lúc sau đám phi nhân lôi một gã gia đình ra, quát:

- Nam nữ tiểu tặc nghe đây! Lão tử trước chửi con bà các người là con gấu! Nếu còn không buông binh khí đầu hàng, lão tử lập tức làm thịt tiểu tử này!

Gia đình kia sợ tới mức mặt không còn chút máu, cầu xin:

- Chư vị hảo hán, ta trên còn phụ mẫu, dưới có thê tử. Các người ngàn vạn lần đừng giết ta!

Đại vương nọ cười ha hả, cất cao giọng nói:

- Bằng hữu ở trên, các người nghe cho kỹ. Ta đếm tới ba, nếu còn không xuống thì ta liền làm thịt hẳn!

Ngũ Định Viễn cùng Diễm Đình nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải. Nếu xuống là tự chui đầu vô lưới, nhưng chẳng lẽ lại ở trên trơ mắt nhìn gia đình kia bị giết sao?

Sắc mặt Ngũ Định Viễn xanh mét, chỉ nghe đại vương nọ đếm: - Một, hai . .

Mắt thấy gia đình kia sẽ bỏ mạng, bàn tay nhỏ bé của Diễm Đình gắt gao nắm lấy cánh tay Ngũ Định Viễn. Nàng không dám nhìn nữa mà úp mặt vào lòng hắn, thân thể mềm mại phát run. Quyên Nhi khóc ròng nói:

- Làm sao để cứu bọn họ?

Ngũ Định Viễn than một tiếng rồi quay đầu đi. Đại vương nọ quát:

- Ba!

Chỉ nghe gia đình kia kêu thảm một tiếng, không ngờ đã bị giết.

Đại vương nọ đi đến bên người Trương Chi Việt, cười lạnh nói:

- Các người còn không xuống, ta liền giết tiếp tên mập này vậy!

Hắn thấy trường kiếm Trương Chi Việt có sáu chữ "Cửu Hoa Sơn Long Âm Các", biết đây là nhân vật võ lâm, tất có thân phận trọng yếu. Những người trên kia không thể không xuống cứu.

Đại vương nọ lắc cương đao trên tay, nhe răng cười nói :

- Vẫn đếm như cũ! Một! Hai!

Trương Chi Việt bị trói chặt, một thân võ nghệ cao minh hoàn toàn không thể sử ra, phần nộ mắng to:

- Cầu tặc hèn hạ! Có giỏi liền thả ta, mọi người đại chiến một hồi cho sáng khoái! Không cần làm trò vô sỉ này!

Đại vương nọ không để ý đến hăn mà miệng khê nhúc nhích, liền muốn hô một chữ cuối cùng.

Diễm Đình ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn Ngũ Định Viễn, khóc rằng:

- Ngũ đại gia, van cầu ngài cứu mạng sư thúc ta. Ngày sau ta làm trâu làm ngựa, nhất định báo đáp đại ân đại đức của ngài!

Quyên Nhi sớm khóc sụt mướt, lại nước nở nói:

- Đều là A Ngốc không đi. Nếu A Ngốc ở đây, nhất định hăn sẽ có biện pháp!

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ:

- Nếu ta đi xuống, đại vương kia là phường đạo phi vô sỉ, làm gì có chuyện giữ lời thả người, chỉ là ta tự hại bản thân. Giờ nên làm sao cho phải?

Mắt thấy hai thiếu nữ hai mắt đầm lệ thì hăn tâm loạn như ma. Không nỡ nhìn Diễm Đình thương tâm như vậy, Ngũ Định Viễn thở dài trầm nghĩ:

“Đành vậy! Không thể để tiểu cô nương này hận ta một đời!”

Đại vương nọ cười ha hả nói:

- Ba!

Đao sắp chặt xuống, Diễm Đình kêu một tiếng liền muốn ngất đi.

Ngũ Định Viễn quát:

- Dừng tay!

Theo sau từ trên sườn núi nhảy xuống, hai tay chống nạnh phẫn nộ:

- Các người mau buông tha vị đại hiệp này, nếu không đừng có trách!

Trương Chi Việt thấy hăn mạo hiểm nhảy xuống, đó là đánh bạc với tánh mạng, vội kêu lên:

- Người chạy mau đi! Lát nữa Dương đại nhân sẽ giải vây cho chúng ta!

Đại vương nọ nghe răng cười nói :

- Cái gì mà Dương đại nhân với Dương tiểu nhân, toàn bộ đều phải ở lại!

Chúng lâu la hô một tiếng rồi công tới Ngũ Định Viễn.

Một gã lâu la mắng:

- Tặc tử này giết nhiều huynh đệ của chúng ta, xem gia gia của người đến báo thù!

Tiếp theo chớp tới người hăn. Ngũ Định Viễn sử xuất quyền pháp sư truyền, vù một quyền đánh vào giữa mặt trên lâu la nọ. Người nọ trúng quyền thì ngã văng ra té xỉu bất động. Vài tên lâu la đồng loạt kêu to, giơ đao xông về trước.

Ngũ Định Viễn quát:

- Tới hay lắm!

Hắn vung chân đá ra, cùi chỏ thúc về sau. Một trận quyền đấm cước đá đánh ngã năm sáu người. Nhất thời không ai dám xông lên.

Đại vương nọ thấy thì giơ đao đặt trên cổ Trương Chi Việt, cười lạnh nói:

- Người đứng im, cấm nhúc nhích!

Ngũ Định Viễn thở dài. Biết mạng người quan trọng nên ngoan ngoãn buông tay, lại nghĩ thầm:

“Hôm nay ta làm sao vậy, ngày xưa ở Tây Lương ta cẩn thận bậc nào, đối phó đạo tặc hung ác hơn đám tiểu lâu la này vạn lần cũng dễ như trở bàn tay. Sao hôm nay tự đưa thân nguy hiểm, không duyên cớ tặng tánh mạng cho người? Thật giống như đứa tiểu nhi vô tri!”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy đôi mắt đẹp của Diễm Đình chăm chú nhìn bản thân, trong mắt nàng chớp động ánh lệ như chứa đầy sự quan tâm. Ngũ Định Viễn cảm thấy an ủi, thầm nghĩ:

"Chỉ cần tiểu cô nương này bình an chu đáo, ta chết cũng không tiếc."

Tâm niệm vừa động thì toàn thân chấn động mạnh một cái, thoáng chốc đã hiểu tâm sự của mình:

“Thì ra là tiểu cô nương này! Ta bị mê hoặc bởi nàng! Nghĩ tới thủ đoạn khi xưa của Ngũ Định Viễn ta, hôm nay làm việc hoang đường như thế là vì nàng!”

Lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Diễm Đình nơi xa xa. Nhất thời há to miệng ngây người tại chỗ.

Ngũ Định Viễn năm nay đã ba mươi lăm. Cả đời lăn lộn trong công môn, rất ít gần nữ nhân. Từng có vài thượng cấp muốn thay hẳn an bài hôn sự nhưng kéo dài đến nay vẫn cô độc một mình. Chính vì như thế, bình thường vị Tây Lương danh bộ này không muốn làm rõ tâm sự của mình. Mãi đến thời khắc sinh tử trước mắt, mới biết mình có tình ý với tiểu cô nương kia.

Đại vương nọ tiến lên, giọng cương đao hô to một tiếng:

- Con bà nó chứ, đồ hỗn trướng! Người giết rất nhiều thủ hạ của ta, thật đáng chết! Xem ta báo thù cho bọn họ!

Ngũ Định Viễn không tránh không né, ngửa đầu nhìn Diễm Đình kêu:

- Các cô mau chạy đi! Đi tìm Dương đại nhân tới cứu chúng ta!

Không ngờ Diễm Đình không chạy trốn, ngược lại nhảy xuống chạy về phía Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn kinh hãi kêu lên:

- Cô không phải là đối thủ của bọn họ, mau chạy trốn đi! Tìm Dương đại nhân tới cứu chúng ta!

Diễm Đình lớn tiếng nói:

- Ta không muốn chạy trốn! Mọi người cùng liều mạng!

Chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp nàng ánh lên vẻ kiên nghị, đúng là quyết không lùi bước.

Đại vương nọ cười nói:

- Tiểu a đầu can đảm đấy!

Diễm Đình giận dữ, múa chưởng đánh tới đại vương nọ. Đối phương liền nhe răng cười nói:

- Tiểu liễu đầu mỹ miều này điên rồi chẳng, mau đến làm lão bà cho ta!

Miệng vừa buông lời dâm ô thì trên mặt đã trúng một bạt tai.

Trương Chi Việt thấy tên đại vương bị đòn thì cười to không dứt, cổ vũ:

- Diễm Đình đánh tốt lắm! Không hổ sư phụ ngày thường truyền công cho người!

Đại vương nọ cuồng nộ không thôi, vung quyền đánh liền. Nào ngờ thân pháp của Diễm Đình rất nhẹ nhàng. Thế lực của hắn tuy mạnh nhưng nhất thời không làm gì nổi.

Ngũ Định Viễn ngạc nhiên thầm nghĩ:

“Tiểu cô nương này chưa đến hai mươi, không ngờ khinh công cao minh như thế!”

Võ công " Cửu Hoa Sơn" vốn tinh thông hai lộ, một ở kiếm pháp một ở khinh công. Kiếm pháp của Diễm Đình tuy chưa đủ hỏa hầu nhưng khinh công đã là cao thủ nhất lưu. Đại vương nọ tuy biết chút võ công nhưng nàng thân nhẹ như chim Yến, sao có thể đánh trúng?

Ngũ Định Viễn đang còn ngạc nhiên, đại vương nọ lại giở trò vô si. Hắn quát to một tiếng, gươm đao kề vào cổ Trương Chi Việt quát:

- Tiểu cô nương ngoan ngoãn đừng chạy, nếu không ta một đao giết gã mập này!

Trương Chi Việt mắng:

- Người ta chỉ là tiểu cô nương. Người đấu võ không nổi, không ngờ làm trò vô sỉ thế này! Người còn là nam nhân sao?

Đại vương nọ xì một tiếng khinh miệt, cười dâm nói:

- Người đang ở trong tay ta! Lão tử muốn làm gì thì làm! Tiểu nha đầu này võ công không kém, tương lai vừa khéo làm áp trại phu nhân của ta!

Chúng lâu la xông lên phía trước muốn bắt Diễm Đình. Nhiều người chặn đường, nàng khó lòng thi triển thân pháp, kêu một tiếng rồi trốn phía sau Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn thấp giọng nói:

- Cô nương đừng sợ, chúng ta cùng mở một đường máu!

Diễm Đình gật đầu, cất cao giọng nói:

- Ngũ đại gia, hôm nay Diễm Đình đồng sinh cộng tử cùng ngài, cùng sống vai giết địch!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 2: Nữ nhân rắn rết

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quý

Chương 2: Nữ nhân rắn rết

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Ngũ Định Viễn nghe được lời này, tuy địch nhân còn trước mặt nhưng trong lòng vui sướng ngọt ngào, mỉm cười với nàng:

- Cô nương yên tâm, Ngũ Định Viễn ta dù kiệt sức cũng phải bảo vệ cô chu đáo.

Đại vương nọ thấy hai người hãy còn cười nói thì giận dữ mắng:

- Hai người các người, chết đến nơi rồi mà còn dám nói cười?

Lại quát:

- Các người còn không đầu hàng, ta liền một kiếm giết gã mập này!

Nói rồi bắt đầu đếm, chỉ chờ đến ba liền một kiếm giết chết Trương Chi Việt.

Tâm niệm Ngũ Định Viễn vừa động, liền lăn một vòng đánh vào dưới chân đại vương nọ, Đại vương cả giận quát:

- Người muốn chết sao?

Cương đao trên tay điên cuồng chém xuống, tình thế của hắn liền trở nên hung hiểm.

Mắt thấy Ngũ Định Viễn ngộ hiểm, Diễm Đình thét lên chói tai không dứt. Chợt nghe đám lâu la phía sau liên tục kêu thảm. Đại vương nọ cả kinh, liền thu cương đao nhảy về sau. Đã thấy một công tử bộ dáng tiêu sái tay cầm trường kiếm, không xem đám lâu la ra gì đi về phía trước. Vài tên thuộc cấp ngồi dưới đất với cổ tay đầy máu, xem ra đều là bị người này gây thương tích.

Ngũ Định Viễn thấy người này thì mừng rỡ trong lòng, vội vàng nhảy trở ra. Diễm Đình tim đập thành thịch, hận không thể xông lên phía trước ôm chặt công tử kia.

Đại vương nọ cả kinh nói:

- Lại có người đến, mau ngăn hắn lại!

Chúng lâu la sử đao chém tới người nọ, có điều đều bị kiếm thuật nhanh như tia chớp của đối phương sát thương. Công tử nọ giống như hổ vào bầy dê, không ai có thể đỡ nổi một chiêu nửa thức.

Đại vương nọ vừa kinh vừa sợ, bất chấp Ngũ Định Viễn mà lao về phía này, quát:

- Người là ai?

Công tử kia mỉm cười, nói:

- Tại hạ Thiếu Lâm Dương Túc Quan.

Một kiếm nhẹ nhàng vẩy ra, đâm thẳng vào yết hầu của đại vương. Đại vương nọ muốn nói chuyện nhưng không ra tiếng. Nháy mắt cổ họng phun máu tươi, thân mình ngã xuống đất, tay chân co rút thì liền xong nợ.

Là ai mà giỏi võ nghệ như vậy? Thì ra Dương Túc Quan đã trở về.

Mọi người bên này thấy đại vương nọ tận số thì vui mừng quá đỗi. Chúng lâu la thấy đầu mục bị người giết thì sợ tới tè ra quần. Cả đám quỳ đầy đất xin khoan dung, đều nói:

- Tráng sĩ tha mạng! Chúng ta chỉ là nông phu ở quanh đây, đều bị bắt lên núi, mới phải đi làm đạo tặc! Xin đại gia hãy tha mạng!

Một người theo sau đi ra, chính là Vi Tử Tráng. Chỉ nghe hản cao giọng quát:

- Ta đã đốt sào huyệt của các người, toàn bộ cắt xuống núi cho ta!

Chúng lâu la nghe vậy kinh hãi, liếc mắt nhìn lên đã thấy khói đen bốc xa xa, hiển nhiên lời này không giả. Cả đám kêu một tiếng, đồng loạt lao trời chết xuống núi.

Dương Túc Quan không muốn giết thêm người, đi tới hỏi:

- Mọi người không có sao chứ? Có ai bị thương chẳng?

Ngũ Định Viễn cười khố nói:

- Cũng còn tạm, có điều một gia đình của Cao đại nhân đã bị giết, đành nhờ Dương đại nhân đi an ủi một phen.

Dương Túc Quan gật đầu nói:

- May là chỉ có một người, nếu là Cao đại nhân bị thương thì sự tình hỏng bét.

Nói rồi đi đến chỗ của Cao Định.

Ngũ Định Viễn thở gấp một lát, quay sang Diễm Đình nói:

- Diễm Đình cô nương, cuối cùng chúng ta đã thoát hiểm.

Diễm Đình lại không nghe thấy hắn nói chuyện, đôi mắt đẹp nhìn theo bóng dáng Dương Túc Quan. Ánh mắt chớp động như chất chứa nhu tình vô hạn. Ngũ Định Viễn bất giác ngạc nhiên, gọi thêm mấy câu thì Diễm Đình chỉ ừm một tiếng, hai mắt còn đang chăm chú nhìn thân ảnh Dương Túc Quan, mắt diếc tai ngơ đối với lời của Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn cả kinh, trong đầu lóe lên linh quang thì tỉnh ngộ:

"Ra là tiểu cô nương này thập phần ái mộ Dương đại nhân!"

Dương Túc Quan lại hồn nhiên không biết điều này. Chàng đỡ lấy Cao Định, mặt mũi của lão bầm dập đã bị người đánh một chút. Dương Túc Quan nhẹ lời an ủi, đồng thời băng bó thương thế cho lão.

Bên kia, đôi mắt Diễm Đình vẫn không ngừng dõi theo Dương Túc Quan. Chàng đi về Đông thì Diễm Đình liền nhìn về Đông, đi về Tây liền liếc về phía Tây, bộ dạng tỏ ra thất thố. Chợt thấy Dương Túc Quan xoay đầu nhìn về phía nàng, Diễm Đình sợ ánh mắt hai người đụng nhau, đỏ mặt vội cúi đầu. Ai ngờ Dương Túc Quan đi thẳng qua, tới nói chuyện cùng Trương Chi Việt.

Diễm Đình thấy Dương Túc Quan bận rộn, không có thời gian để ý đến tiểu cô nương nhỏ như nàng, chưa từng liếc mắt nhìn bản thân một cái. Dương như nàng không tồn tại trước mặt người này. Nàng thở dài, trên mặt lộ vẻ buồn bã.

Ngũ Định Viễn một bên đem tình cảnh nọ thu vào trong mắt. Trong lòng chợt dâng lên cảm giác đau xót, tự biết tình ý của hắn nhất định phải cho trôi theo dòng nước. Dương Túc Quan bề ngoài anh tuấn, võ công rất cao cường. Bản thân hắn sao có thể so sánh cùng người? Hơn nữa niên kỷ của hắn đã lớn, hơn tiểu cô nương này chừng mười tuổi, sao có thể theo đuổi nàng? Nhất thời trong lòng phiền nhiễu, cũng thở dài một hồi.

Ngũ Định Viễn sầu bi thì nhớ lại Yến Lăng tiêu cục, nhớ đến năm đó Tề Bá Xuyên chết trong ngực của mình thì chấn động toàn thân, thầm nghĩ:

"Ngũ Định Viễn a Ngũ Định Viễn. Đại thù còn chưa báo, Côn Luân Sơn tặc tử vẫn nhơ nhớt ngoài vòng vương pháp, sao người có thể rảnh rỗi nghĩ ngợi lung tung? Người lưu luyện nữ sắc như vậy thì còn là hán tử Tây Lương sao? Người còn mặt mũi nào đối mặt già trẻ cả nhà Yến Lăng tiêu cục? Tiểu cô nương Diễm Đình này còn nhỏ tuổi, tựa như một muội muội, sao người muốn nhúng chàm với nàng? Người còn là con người sao?"

Nghĩ đến thì tự trách không thôi, trên mặt hiện vẻ khó chịu.

Quyên Nhi nhanh nhẩu đi đến, thấy vẻ mặt Ngũ Định Viễn thì hoảng sợ hỏi:

- Ngũ đại gia! Người nhăn nhó mặt mày như vậy là sao? Đau bụng sao?

Ngũ Định Viễn cả kinh xua tay:

- Không có gì! Ta không sao.

Quyên Nhi khó hiểu nói :

- Thật sự sao? Nếu người bụng đau thì cứ nói. Trong hành lý của ta có thuốc!

Ngũ Định Viễn cười khổ một tiếng, lắc đầu thầm nghĩ: "Nếu Diễm Đình yêu thích Dương đại nhân, ta sẽ tìm cách giúp đỡ nàng. Nghe nói Dương đại nhân chưa kết hôn, có lẽ hôn sự này thành cũng không chừng. . ."

Mắt thấy thân ảnh thon thả Diễm Đình ở trước mắt, hắn lại dùng sức lắc đầu, thầm nghĩ:

"Việc này tạm thời không nên nghĩ nữa! Đợi chúng ta lật đổ gian thần Giang Sung, xong xuôi đại sự rồi mới tính đến tư tình nhi nữ!"

Lúc này Vi Tử Tráng nhanh chóng cời trói cho mọi người. Trương Chi Việt vô cùng tức giận, hầy còn mắng chửi không dứt. Vi Tử Tráng cười nói:

- Chúng ta đã đốt sào huyệt của chúng, còn gì mà tức giận!

Quyên Nhi nói :

- Sự thúc ta giận vì các người về quá muộn! Ngài nói thực đi, vừa rồi các người đã trốn đi ngủ? Hay là bị đi tháo?

Vì Tử Tráng đang định đáp thì Dương Túc Quan đã tới tiếp lời:

- Cô nương thứ lỗi, vừa rồi chúng ta gặp phải người của Cẩm y vệ, hai bên động thủ mới nên chậm trễ một hồi.

Ngũ Định Viễn vốn phiền não về tư tình nhi nữ. Có điều hăn một thân lão luyện., lúc này đã trấn định trở lại, đi tới nghe Dương Túc Quan nhắc đến Cẩm Y Vệ thì ngạc nhiên hỏi:

- Cẩm Y Vệ? Bọn hăn đã truy đến đây sao?

Dương Túc Quan nói :

- Há lại chỉ đuổi theo mà thôi, đám giặc sơn trại này là do bọn hăn mua chuộc đến ám toán chúng ta!

Ngũ Định Viễn gật đầu nói:

- Mới vừa nghe đám cường đạo nói đến Bách Hoa tiên tử gì đó, chẳng lẽ người nọ muốn đổi phỏ chúng ta?

Dương Túc Quan hít một hơi lạnh, có vẻ sợ hãi nói:

- Bách Hoa tiên tử cũng tới? Như vậy có thể khó đổi phỏ!

Quyên Nhi ngạc nhiên:

- Bách Hoa tiên tử? Tên này nghe rất êm tai a, nghĩ đến là một nữ nhân mỹ miều, thế thì có gì phải sợ?

Dương Túc Quan thở dài, đang muốn giải thích thì một thanh âm ôn nhu vang lên:

- Tiểu cô nương sai rồi, nữ nhân càng mỹ miều càng đáng sợ, người phải nhớ kỹ điều này.

Mọi người chấn động quay đầu, thấy một nữ nhân vận y phục màu vàng cười dài đứng dưới tàng cây. Nữ nhân này niên kỷ chừng ba mươi, dung mạo ôn nhu nhã nhặn đúng là mỹ nữ. Chỉ không biết là nàng tới khi nào, nơi đây nhiều hảo thủ lại không ai phát hiện ra.

Dương Túc Quan thấy nữ nhân này trước mặt thì cả kinh, thấp giọng nói với đám người:

- Chúng ta phải cẩn trọng, Bách Hoa tiên tử đã đến.

Mọi người nghe bốn chữ "Bách Hoa tiên tử" thì trong tâm kinh ngạc, nhanh chóng giơ binh khí hộ thân.

Trong lòng Dương Túc Quan cấp tốc tính toán. Bách Hoa tiên tử nọ tên là Hồ Mị Nhi, chính là tông sư dùng độc thành danh trong chốn võ lâm, độc bộ Trung nguyên. Công phu dụng độc thật không thể tưởng tượng, không ai có thể giải. Nữ nhân này có giao hảo cùng Giang Sung, cam làm tay sai, đã thần không biết quỷ không hay hạ độc chết không ít đại thần triều đình, võ lâm cao thủ. So với Trác Lăng Chiêu thẳng mặt ra tay thì càng khiến người ta đau đầu hơn ba phần. Không ngờ vừa tới Hà Nam liền gặp gỡ nữ ma đầu này.

Quyên Nhi lại không biết sợ hãi, cười nói với mỹ nữ kia:

- Người chính là Bách Hoa tiên tử sao? Quả nhiên là một nữ nhân rất xinh đẹp.

Bách Hoa tiên tử cười cười nói:

- Người cũng rất đẹp!

Quyên Nhi thè lưỡi, nói:

- Có điều ta không lợi hại như người

Bách Hoa tiên tử nũng nịu cười to, eo lưng loạn chuyển, nói:

- Tiểu cô nương thật đáng yêu, miệng lưỡi người nhanh nhẩu như thế, chỉ bằng theo ta trở về núi đi! Chờ ta truyền cho người một thân bản lĩnh, người vừa mỹ miều vừa lợi hại, vậy không kém ta rồi!

Hai người đối thoại hết sức nhẹ nhàng, lại không đem đám người Trương Chi Việt để vào đâu.

Quả nhiên Trương Chi Việt bất mãn, cười lạnh nói:

- Người muốn mang tiểu liễu đầu này về núi? Vậy phải hỏi qua ta mới được!

Bách Hoa tiên tử cười nói:

- Người là ai? Bộ dạng vừa xấu vừa mập như vậy, cũng dám ở chỗ này nói hươu nói vượn?

Trương Chi Việt xì một tiếng khinh miệt nói :

- Ta là ai? Ta là sư thúc của tiểu a đầu này. Người có đẹp cỡ mấy thì quá nửa đời người vẫn còn là hoàng khuê nữ, có cái gì mà hay?

Bách Hoa tiên tử nghe lời này đột nhiên sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên rất tức giận. Chỉ thấy thị trầm mặt, lạnh lùng thốt:

- Các người, ai mang da dê trên người? Muốn sống thì nhanh chóng giao ra, khỏi để bốn tiên cô phải đại khai sát giới!

Dương Túc Quan rung mình. Bách Hoa tiên tử này cũng nghe lệnh Giang Sung đến cướp da dê. Xem ra đám gian đồ không đoạt lại được vật chứng thì tuyệt không từ bỏ ý đồ.

Mọi người nhớ tới độc công quỷ dị của Bách Hoa tiên tử thì thâm kiêng kị.

Trương Chi Việt lại không sợ chút nào, nghe Bách Hoa tiên tử đe dọa thì cười ha hả, nói:

- Người đòi da dê da trâu cái gì, cao da chó thì có mấy viên. Lão thái bà! Mập ta khuyên người một câu. Thừa dịp còn một hai phần nhan sắc, nhanh chóng tìm một gã nam nhân mà gả đi. Đừng có suốt ngày đánh đánh giết giết nữa, tương lai khỏi phải cô đơn làm ni cô a!

Bách Hoa tiên tử điềm nhiên nói:

- Người có giỏi thì nói thêm câu nữa.

Trương Chi Việt hì hì cười nói:

- Đồ giặc cái, tú bà chết dẫm, cái thứ rác rưởi không ai thèm ngó ngang. Chính là người muốn ta nói, còn muốn nghe thêm mấy câu chẳng? Mập ta tùy thời phụng bồi.

Trương Chi Việt xuất thân nơi chợ búa, mắng người vô cùng khó nghe. Bách Hoa tiên tử tranh cãi với hắn chính là tự làm mất mặt.

Bách Hoa tiên tử xưa nay luôn tự phụ mỹ miều, nghe Trương Chi Việt liên tiếp cay độc châm chọc, sao lại không giận tím mặt? Đột nhiên ngân quang chợt lóe, một chùm ngân châm bay ra. Trương Chi Việt đang nói đến cao hứng thì tránh sao nổi ám khí đột kích? Chỉ nghe hắt ái một tiếng, không ngờ đầu vai đã trúng châm. Do ám khí Bách Hoa tiên tử quá nhỏ, mắt thường khó phát hiện nên khó lòng phòng bị. Mọi người lại không ngờ thị động thủ bất ngờ nên trở tay không kịp.

Độc châm kia rất bá đạo, Trương Chi Việt trúng châm thì chỉ một lát sắc mặt liền đen lại, bám vào một cành cây mà thở.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 2: Nữ nhân rắn rết

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 2: Nữ nhân rắn rết

Hồi 4

Người dịch: Yến Linh Điêu

Bách Hoa tiên tử lạnh lùng thốt:

- Đây kết quả của kẻ dám nhục mạ ta.

Mọi người thấy sắc mặt Trương Chi Việt nhanh chóng đen lại, kéo dài không được lâu. Diễm Đình lo lắng cho sư thúc, lập tức rút trường kiếm công tới Bách Hoa tiên tử, miệng quát:

- Mau giao giải được!

Nàng sợ mọi người ra tay chậm trễ, liền giành trước ra chiêu.

Vi Tử Tráng cũng xông về phía trước, vận khởi "Bát Quái Du Thân Chưởng" bổ tới Bách Hoa tiên tử. Bách Hoa tiên tử hừ một tiếng, thân hình lóe lên liền lượn qua thế công giữa hai người. Vi Tử Tráng e dè kịch độc trên người thị nên không dám bức người quá mức, chỉ có thể quần quanh bên cạnh. Diễm Đình võ công có hạn, lại liên tục ngộ hiểm.

Ngũ Định Viễn thấy tình thế không ổn, hét lớn một tiếng rồi rút "Phi Thiên Ngân Thoa", đang muốn gia nhập chiến đoàn thì đã nghe Trương Chi Việt a một tiếng té ngã trên đất, sắc mặt đen như mực. Mọi người thấy độc tính phát tác nhanh như vậy thì hoảng sợ, vội vàng ngừng tay.

Dương Túc Quan thủy chung không nói một lời, mắt thấy bên mình khó có thể thủ thắng thì đi ra, hòa nhã nói:

- Thỉnh cô nương mau ban thưởng giải được! Da dê ở trên người ta, cô cần thì cứ tìm ta là được, cần gì hại người vô tội?

Bách Hoa tiên tử nhìn chàng một cái, chưa đáp lời đã nghe một người quát mắng:

- Đồ giặc cái! Thứ rác rưởi không ai thèm ngó! Người ra tay ám toán lão tử thật là đê tiện vô sỉ. Lát nữa phải chém người thành hai đoạn, xem người còn càn rỡ được chăng!

Thì ra là Trương Chi Việt mắng, hăn trúng kịch độc nhưng còn mắng không dứt miệng, thật sự là không sợ chết.

Bách Hoa tiên tử nghe lời này thì trên mặt lộ vẻ tức giận, có điều vẫn điềm nhiên nói:

- Tên mập này lời lẽ bẩn thỉu như thế, đó là tự tìm đường chết! Nói cho các người biết, tên mập này buông lời khi nhục ta. Hiện giờ dù các người lấy da dê đổi giải được, bốn cô nương cũng không tuyệt tha cho hăn!

Mọi người nghe lời của thị đều cả kinh, xem ra đối phương tính tình cổ quái, tự cho mình siêu phàm, thủ hạ khác của Giang Sung không thể so bì. Lần này Trương Chi Việt thật đúng là họa từ miệng mà ra.

Dương Túc Quan nhú mày. Lời lẽ của Trương Chi Việt tuy có quá đáng nhưng chỉ là vài câu nói, có thể nào phải trả giá bằng tính mạng? Tình thế nguy cấp, Dương Túc Quan vốn là người co được dãn được. Mắt nhìn đối phương tự cho mình cao sang, liền thuận lời mà nói:

- Bằng hữu của ta nói chuyện khó khe, đặc tội tiên cô nhưng quả thực không cố ý. Tiên cô đại nhân đại lượng, thỉnh ban cho giải được.

Nói theo liên tục thở dài, bộ dáng khiêm cung.

Dương Túc Quan thân phận tôn quý, trên triều là Binh bộ lang trung ngũ phẩm đại quan, trên giang hồ là thân truyền đệ tử của Thiên Tuyệt Tăng, vai

vế ngang hàng cùng tứ Đại Kim Cương, được cả võ lâm kính trọng. Lúc này nói thể đã cấp đủ thể diện cho Bách Hoa tiên tử.

Đôi mắt đẹp Bách Hoa tiên tử lưu chuyển, trên dưới đánh giá Dương Túc Quan vài lần. Thấy bộ dáng của chàng không khác gì Phan An tái thế, lại nghe ngữ khí khiêm cung thì rất có hảo cảm, liền hỏi:

- Người là ai?

Dương Túc Quan chấp tay nói:

- Tại hạ Thiếu Lâm Dương Túc Quan, thỉnh tiên cô rộng lòng giúp đỡ, buông tha cho bằng hữu của ta một mạng.

Bách Hoa tiên tử gật gật đầu, nói :

- Thì ra người chính là Tư lang trung phong lưu. Ủm, quả nhiên là tuần tú lịch sự, phong độ tao nhã.

Nói rồi đưa mắt nhìn về phía Trương Chi Việt, cười lạnh nói:

- Nếu mỗi người đều phong độ như người, chắc hẳn kẻ giang hồ sẽ chết ít hơn phân nửa.

Dương Túc Quan lo lắng Trương Chi Việt chết không minh bạch nơi này, liên tục thở dài khẩn cầu:

- Hôm nay nếu tiên cô ban cho tại hạ một phần nhân tình, ngày khác Túc Quan nhất định dâng sơn báai phóng, cảm tạ ân đức của tiên cô.

Thứ nhất Bách Hoa tiên tử không có ân oán cùng mọi người, thứ hai đối phương tự cho là thanh cao, dường như không cố ý cướp đoạt da dê cho

bằng được. Dương Túc Quan liền mượn lời giao tình, muốn làm cho nữ ma đầu này thay đổi thái độ.

Hai thiếu nữ tưởng rằng Dương Túc Quan xuất thân danh môn thì tâm cao khí ngạo, nào biết chàng lại có thể nhún nhường với người bên ngoài như vậy. Thấy chàng vì sự thúc cúi đầu xin người khác, vừa bội phục lại vừa cảm kích.

Bách Hoa tiên tử nghe chàng trước một câu tiên cô sau một câu tiên cô. Xem bản thân thị như thế ngoại cao nhân thì khí giận đã tiêu vài phần, ngóng qua khuôn mặt tuấn tú của Dương Túc Quan thì trong tâm ưa thích, liền khẽ cười nói:

- Cũng được, hết thấy đều nể thế diện của người, ta sẽ bỏ qua cho tên mập chết bầm này.

Dương Túc Quan mừng rỡ, đang muốn đa tạ thì đã thấy thị ngoái đầu nhìn lại cười với chàng. Đúng là muôn màu quyến rũ, sức hút vô tận. Nói:

- Lần này ta bỏ qua cho mấy lời tục tĩu khi trước của gã mập, có điều sẽ không buông tha Dương lang trung người. Người nhớ kỹ đó.

Mấy lời yêu kiều nhu mì nhưng khiến người ta nóng ruột lo lắng. Không biết thị nói như thế, rốt cuộc là muốn cướp đoạt da dê hay có ý định khác!

Bách Hoa tiên tử đi đến trước mặt Trương Chi Việt, cười lạnh nói:

- Gã mập, người xuất ngôn nhục mạ ta, giờ mau mở miệng xin tha. Bốn cô nương liền thả cho người một con đường sống.

Nói rồi hai tay chống nạnh đứng trước mặt Trương Chi Việt, chờ hấn năn nỉ.

Nào biết tính cách Trương Chi Việt ngoan cố cứng đầu. Hắn đã từng vì một chỗ ngồi mà động thủ cùng Côn Luân Sơn Tiền Lăng Dị, lần trước cũng vì chỗ trọ mà sống mái với một hồi cùng đám phiên tăng. Lúc này trước bao nhiêu ánh mắt, lại muốn hắn cúi đầu là sao? Dù bị đe dọa, Trương Chi Việt vẫn mắng:

- Đồ dê tiện! Người có thể giết ta, còn muốn bốn đại gia cúi đầu trước tiện nhân người. Hừ! Rõ nằm mộng!

Diễm Đình xông tới kêu lên:

- Sư thúc, người liền cúi đầu nhận sai đi! Tánh mạng quan trọng hơn!

Nói rồi liền muốn đỡ lấy hắn.

Bách Hoa tiên tử lạnh lùng thốt:

- Trên người hắn có độc, nếu chạm vào thì người đi chết cùng đi.

Dương Túc Quan cũng khuyên nhủ:

- Trương đại hiệp, từ xưa anh hùng có thể nhẫn nhục, người làm gì cần cố chấp mấy câu nói đây?

Mọi người ở một bên gật đầu rồi nhao nhao khuyên bảo. Nào biết Trương Chi Việt thật sự cố chấp, chỉ cười hắc hắc nói:

- Dương đại nhân không cần giáo huấn mập ta. Người sống trên đời, cầu chỉ là một lời thẳng thắn thoải mái, một thân cốt khí oai hùng. Ta thành thật nói cho ngài, lão Trương này không có bản lĩnh làm một con rùa đen!

Trong lúc nói thì hơi thở trở nên mỏng manh, sắc mặt lại đen kịt như giới mực nước lên khiến người sợ hãi.

Diễm Đình thấy Trương Chi Việt vẫn không cúi đầu, sợ hãi có mệnh hệ thì quỳ xuống cầu xin Bách Hoa tiên tử:

- Tiên cô! Cầu xin người rộng lòng tha thứ, bỏ qua cho sự thúc ta!

Bách Hoa tiên tử lại chỉ lãnh đạm:

- Người cầu xin cũng vô dụng, phải chính hãn cầu ta mới được.

Nói rồi hất cằm lên, bộ dáng thật là cao ngạo.

Quyên Nhi ngày thường nhay bén nhưng lúc này cũng sợ tới vô kể khả thi, vội chạy đến cầu khẩn:

- Tiên cô, ta van cầu người, sự thúc ta xưa nay đáng ghét nhất là tính tình bướng bỉnh, xin người bỏ qua cho hãn đi! Nếu người mất hứng, ta cùng người về núi là được.

Nhị nữ quỳ trên mặt đất phục lạy cầu xin không dứt. Bách Hoa tiên tử lại ngẩng đầu nhìn trời không thèm để ý, vẻ mặt ngạo mạn. Dương Túc Quan muốn khuyên can Trương Chi Việt nhưng thấy đối phương tính tình cứng rắn không sợ chết, lại không biết mở miệng sao cho phải.

Đột nhiên một đạo ám khí lóe lên, mãnh liệt bắn tới Bách Hoa tiên tử, là Ngũ Định Viễn dùng "Phi Thiên Ngân Thoa" ám toán.

Bách Hoa tiên tử mắng:

- Múa rìu qua mắt thợ! Không biết tự lượng sức mình!

Thị không thèm quan tâm, chỉ hơi nghiêng người tránh đi, theo sau trên tay chột lóe ngân quang. Hơn mười mũi độc châm liền bắn tới mặt Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn lăn vội xuống đất mới tránh được ám khí kịch độc.

Vì Tử Tráng thấy Ngũ Định Viễn ngộ hiểm, sợ hấn lại gặp ám toán thì lập tức bổ một chưởng tới Bách Hoa tiên tử. E lưng Bách Hoa tiên tử khê động, thân hình thoáng chốc bay lên một cành cây, cười lạnh nói:

- Các người có dũng khí thì cứ động thủ lần nữa, để xem còn ai có thể cứu gã mập này?

Xem ra chỉ cần có người trêu chọc lần nữa, thị sẽ thông dong rời đi. Khinh công của thị khá cao, liệu rằng không có ai ở đây truy kịp.

Dương Túc Quan thấy tính mạng Trương Chi Việt ngày càng nguy nan, vội bước tới cầu khẩn nói:

- Tiên cô, hôm nay xem như Dương mỗ người cầu người, mau giao giải được đi!

Bách Hoa tiên tử cười lạnh nói:

- Dương đại nhân, người yêu cầu ta thì chi bằng đi cầu tên mập chết tiệt kia. Lời của Hồ Mị Nhi ta đã nói ra, chưa từng thu hồi nửa câu.

Dương Túc Quan biết nhân vật võ lâm giữ thể diện như giữ vàng, Trương Chi Việt cố chấp như vậy cũng là hiếm thấy, nhất thời nghĩ không ra phương pháp tháo gỡ cục diện bế tắc.

Hai thiếu nữ thấy sư thúc quật cường thì khóc lóc trên đất. Vì Tử Tráng cũng tới khuyên nhủ:

- Trương huynh! Người đang làm gì vậy? Người muốn chết một cách hồ đồ như vậy, để hai tiểu nha đầu này cho ai chiếu cố?

Trương Chi Việt nhìn sử tử muội hai người thì nhớ tới sự phó thác của chương môn. Hắn cắn răng quay đầu nhìn Bách Hoa tiên tử, trong tâm xáo động không chừng.

Bách Hoa tiên tử cười lạnh nói:

- Muốn sống thì mau mở miệng cầu xin tha thứ, sừng sờ tại chỗ làm cái gì?

Trương Chi Việt nghe tiếng khóc của nhị nữ, cân lợi hại thì biết không thể cố chấp nữa, lập tức hít một hơi thật sâu, nhẫn nại nói:

- Ta. . . vừa mới nói chuyện không. . . Không. . . đúng mức, người. . . Người. . .tha. . . tha. . .

Hắn muốn nói lời xin tha nhưng không biết làm sao mở miệng, chỉ ấp úng một hồi.

Bách Hoa tiên tử nhảy xuống nhánh cây, mắng:

- Chỉ vài câu cũng nói không nổi, thật sự là một đầu heo chính cống! Mau nói rõ cho bốn cô nương, đừng muốn qua mặt ta!

Trương Chi Việt nghe thì cuống nộ, thầm nghĩ:

- Ta đã cúi đầu mà tiện nhân này vẫn còn sỉ nhục ta, ả thật ác độc!

Trong cơn giận dữ, hắn miễn cưỡng động thân đi tới Bách Hoa tiên tử. Chỉ là lúc này thân thể dần dần cứng ngắt, tay chân đã không còn linh hoạt,

gượng không nổi quỳ xuống thở hồng hộc. Xem ra táng mạng còn không bao lâu nữa.

Bách Hoa tiên tử lấy ra một viên thuốc màu vàng nhạt từ trong lòng, ngồi xổm bên người Trương Chi Việt cười lạnh nói:

- Tên mập chết dẫm. Hai ta không oán không cừ, bốn cô nương cũng không muốn giết người. Người thức thời thì lập tức mở miệng xin tha, ta liền đem giải dược cho người.

Nói rồi đem viên giải dược tung lên trước mặt Trương Chi Việt, nói:

- Người còn chần chờ cái gì? Nếu sợ chết thì mau mở miệng nói chuyện!

Bộ dáng của thị hết sức đùa cợt. Mọi người ở ngoài nhìn Trương Chi Việt chịu nhục, trong tâm đều tức giận nhưng Bách Hoa tiên tử đã hứa thả cho hẳn một con đường sống. Tránh để sự tình sinh phức tạp lại không dám bước ra can thiệp.

Hai thiếu nữ biết sự thúc tính tình cổ quái, vội khóc rống nói:

- Sư thúc, người mau mau mở miệng a!

Ngũ Định Viễn cũng xen lời:

- Trương huynh, con sâu cái kiến còn ham sống, người đừng cố chấp nữa!

Trương Chi Việt ngẩng đầu nhìn lại, thấy trên mặt Bách Hoa tiên tử lộ nụ cười khinh miệt, dường như khinh thị bản thân tới cực điểm. Trong lòng lại đại hận, há to miệng nhưng chậm chạp không ra thanh âm. Mọi người thấy thân thể Trương Chi Việt cứng ngắc, mí mắt khó cử động thì vô cùng lo

lắng. Chỉ thêm một lát nữa, dù có giải được có vào miệng cũng không thể cứu nổi.

Bách Hoa tiên tử cười lạnh nói:

- Mập mập, cô nương không có thời gian chơi cùng người, rốt cuộc muốn chết muốn sống, mau nói đi!

Nhị nữ khóc lớn:

- Sư thúc, đừng quật cường nữa! Mau cầu nàng đi!

Chỉ thấy khóe miệng Trương Chi Việt bỗng nhúc nhích như muốn nói điều gì, chỉ là thanh âm yếu ớt nghe không rõ. Bách Hoa tiên tử cười ha hả, thị biết khí lực của Trương Chi Việt không còn bao nhiêu, liền cúi xuống cười nói:

- Mau xin tha đi! Bốn cô nương ở chỗ này nghe.

Bách Hoa tiên tử xoay người, tai gần sát miệng môi Trương Chi Việt, muốn nghe hẩn nần nỉ, chợt một tiếng quát rống như sấm nổ vang lên:

- Con bà nó, tiện nhân nhà người! Cút tổ tông mười tám đời người đi!

Thanh âm này giống như sấm động mùa xuân, khiến Bách Hoa tiên tử la hoảng, che tai nhảy lên, cơ hồ bị chấn đến điếc tai.

Mọi người ai ai cũng kinh ngạc, không ngờ Trương Chi Việt xoay người nhảy lên, bạo rống:

- Người chết đi!

Vút một tiếng, bên hông trường kiếm nhanh mãnh khỏi vỏ, sử xuất "Phi Liêm kiếm pháp" đâm thẳng tới yết hầu Bách Hoa tiên tử.

Bách Hoa tiên tử sợ tới hoa dung thất sắc, ngàn vạn không ngờ được Trương Chi Việt đang trọng thương mà còn có thể ra chiêu đả thương người. Thị hoảng sợ nghiêng người né tránh nhưng kiếm thế thật sự quá nhanh, vẽ ra trên cổ một vết máu nhàn nhạt.

Mắt thấy bộ dáng Bách Hoa tiên tử đầy hoảng sợ, Trương Chi Việt nhất thời cười ha hả, mắng:

- Con mụ rác rưởi thấp hèn, lần này lão tử không giết được ngươi, coi như vận chó của ngươi còn tốt!

Bách Hoa tiên tử cuống quít lui về sau, cả giận nói:

- Họ Trương, đây là bản thân ngươi muốn chết! Chớ trách người bên ngoài!

Thoáng chốc thân ảnh lóe lên bay vào trong rừng cây, bộ dáng vô cùng chật vật.

Trương Chi Việt thấy cường địch bị mình đẩy lùi, đương trường ngửa mặt lên trời cười to. Hắn chống trường kiếm dưới đất, đang đắc ý thì bỗng thân mình run lên, ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống.

Mọi người chấn động, vội xúm lại thì thấy sắc mặt Trương Chi Việt tối đen, thân mình cứng ngắc. Xem ra mới vừa rồi hắn tùy tiện vận kinh, độc tính sớm công vào tâm mạch. Thương thế quá trầm trọng, đã không còn thuốc nào cứu nổi.

Thân nhân sắp chết, nhị nữ quý bên chân sư thúc thất thanh khóc rống. Tất cả mọi người đều lắc đầu không thôi.

Kiểm vừa rồi của Trương Chi Việt dù phá tan sự kiêu ngạo của địch nhân nhưng phải trả giá bằng tánh mạng của mình. Nói đến cùng chính là hành động tự sát.

Trương Chi Việt tuy sắp mất mạng nhưng vẫn mỉm cười. Hắn nhìn hai thiếu nữ gượng cười nói :

- Xin lỗi, sự thúc tính tình quá xấu, không có cách nào khác làm rùa đen, các người. . . Các người cũng đừng oán sự thúc. . .

Nơi ngực hắn đau đớn, trong miệng bắn ra máu tươi nhuộm đỏ phân nửa trang phục.

Nhị nữ thấy tình cảnh bi thảm thì đau đớn khóc lóc không thôi.

Trương Chi Việt biết rõ bản thân sắp chết, gắng mắt nhìn Vi Tử Tráng, nói:

- Vi đại nhân, hôm nay mạng ta sắp hỏng, đã mất năng lực bảo hộ Cao đại nhân hồi hương, xin ngài nhớ nghĩa khí đồng đạo võ lâm mà viện thủ cho ta.

Dù hắn không đề cập tới hai thiếu nữ nhưng mọi người hiểu đã có uỷ thác trong lời này.

Vi Tử Tráng nắm chặt hai tay thành quyền, xúc động nói :

- Trương đại hiệp yên tâm, đệ tử Võ Đang lấy nghĩa khí làm đầu, ngài không cần lo lắng.

Trương Chi Việt lộ vẻ vui mừng, ngưng mắt nhìn mọi người nói :

- Chư vị bằng hữu. Trương Chi Việt học nghệ không tinh, gặp độc thủ của kẻ gian nhưng trước khi chết vẫn là hán tử quang minh lỗi lạc, chưa từng làm nhục Cửu Hoa Sơn.

Mắt thấy hơi thở của hắn dần dần tắt đi, Quyên Nhi hét lên một tiếng, thoáng chốc đập tay liên hồi vào người hắn, khóc rống nói:

- Không thể chết! Sư thúc! Người không thể chết!

Mọi người kinh hãi liền đỡ nàng ra, sợ nàng cũng bị lây độc khí.

Trương Chi Việt nhìn Quyên Nhi thanh tú trước mặt thì đau xót, liền nghĩ tới ngày sau tiểu cô nương này trưởng thành, lại không được chứng kiến nàng xuất giá. Chỉ vì khoái ý ân cừu nhất thời mà hắn để mặc cho những nữ hài này lưu lạc giang hồ, bị người khi dễ.

Thoáng chốc Trương Chi Việt cảm thấy hối hận, bất giác hai hàng lệ chảy xuống. Trời sinh hắn tính tình cứng rắn, bình sinh chưa bao giờ rơi lệ. Lúc này bộ dáng bi thương, hai thiếu nữ nhìn thì lại lớn tiếng khóc.

Hai mắt đầm lệ mờ ảo, Trương Chi Việt thấp giọng nói:

- Hai tỷ muội con nghe ta, hai người các con từ rất nhỏ đã mồ côi không phụ mẫu. Ngày sau trên giang hồ gian khổ, hai con nhất định phải quan tâm lo lắng cho nhau, đồng thời tự bảo trọng, đã biết chưa. . .

Quyên Nhi niên kỷ còn nhỏ, ngày thường nghịch ngợm. Trong lúc sinh li tử biệt chỉ có thể tại chỗ khóc rống, một câu cũng không nói nên lời.

Diễm Đình rơi lệ đầy mặt, nước nở nói:

- Sự thúc yên tâm, đệ tử kiệt tâm kiệt sức, cho dù mất đi tánh mạng cũng sẽ bảo vệ sư muội bình an.

Đang lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều chiều rọi đẹp để lạ thường. Trương Chi Việt biết rõ sắp chết, liền tự lau nước mắt rồi run rẩy ngồi lên, mặt hướng về Cửu Hoa Sơn phía Tây, thần thái trang nghiêm. Mọi người biết hẳn sắp đột phát thân vong đều cảm thấy sầu não, nhị nữ lại bi thương khóc lớn.

Trương Chi Việt nhìn về đường chân trời xa xăm, nhẹ giọng nói:

- Nhân sinh trên đời, khổ thì nhiều mà vui sướng thì ít. Nếu có khác loài cầm thú, phải chăng chỉ ở. . . Khí tiết mà thôi.

Dứt lời quay đầu mỉm cười mà đi, thân mình vẫn thẳng không đổ. Vị hảo thủ này lấy khoái kiếm nổi danh, lại vì hai chữ "Khí tiết" quật cường mà chết.

Trong ánh tịch dương, bóng dáng Trương Chi Việt vẽ thành một đường dưới đất nhưng chủ nhân của nó đã rời xa thế gian. Nhị nữ thấy sư thúc qua đời, đương trường khóc rống. Mọi người ai ai cũng thấy mắt mũi cay cay.

Trong tiếng khóc dài, chỉ nghe Dương Túc Quan khẽ thở dài thẫm thì:

- Có cái chết nặng tựa Thái sơn, cũng có cái chết nhẹ như lông hồng. Trương đại hiệp, ngài thật sự rất ngốc. .

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Tung Sơn Thiếu Lâm Tự

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 3: Tung Sơn Thiếu Lâm Tự

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Mọi người lo liệu chôn cất Trương Chi Việt. Chỉ trong một ngày, Cao Định thấy giang hồ chém giết không ngừng thì sợ tới phát run, không biết nên nói cái gì cho phải. Mọi người bận rộn đến đêm, liền ăn ngủ nghỉ tạm ở khe núi. Chỉ là tâm tình ai ai cũng lo lắng, lại nghe hai thiếu nữ khóc nỉ non thì không thể an giấc.

Sáng hôm sau, Ngũ Định Viễn liền thương nghị cùng mọi người, nói:

- Hai tiểu cô nương nọ rất đáng thương, trên đường không còn ai chiếu cố. Chi bằng chúng ta dẫn theo các nàng cùng đi Tây Lương, khi về sẽ dẫn họ về Cửu Hoa Sơn, như thế được chăng?

Vì Tử Tráng cũng có ý này, nói:

- Ngũ huynh nói rất đúng. Chúng ta đều là người trong võ lâm, há có thể không chiếu cố lẫn nhau?

Dương Túc Quan tính toán một trận. Lúc này gian đồ đã hiện thân, hành trình sẽ nguy hiểm hơn rất nhiều, lập tức lắc đầu nói:

- Không được. Trước mắt không biết Giang Sung còn mai phục bao nhiêu lộ nhân mã, chúng ta tự lo còn chưa xong, sao có thể đảm bảo cho mấy tiểu cô nương nọ bình an?

Vì Tử Tráng nhượng mảy. Lúc trước Dương Túc Quan vì giao tình trên quan trường liền nhận lời hộ tống Cao Định về quê. Hiện lại để hai tiểu cô nương bơ vơ như vậy, như thế thật không sáng khoái. Hắn cười hắc một tiếng, vỗ ngực nói:

- Dương đại nhân cứ yên tâm, trên đường nếu có gì bất trắc. Ta dù có bỏ mạng này cũng sẽ bảo vệ cho hai nha đầu bình an.

Ngũ Định Viễn cũng nói:

- Dương lang trung không cần quá lo lắng. Nơi này cách Tung Sơn Thiếu Lâm Tự chỉ mười ngày lộ trình, nếu trên đường có chuyện không may, chúng ta đã ở gần viện binh, có gì mà phải sợ.

Dương Túc Quan nghe hai người khẳng khẳng theo ý này thì không tiện phản đối nữa, đành nói:

- Nếu hai vị có ý như vậy, chúng ta liền lên đường thôi!

Hai thiếu nữ nghe nói mọi người muốn rời đi thì chỉ ngồi trước mộ phần sư thúc khóc rống.

Mấy người vừa dụ dỗ vừa gạt nói:

- Nếu hai người không trở về núi. Sự phụ các người nhất định sẽ lo lắng, đến lúc đó há lại không làm hấn thương tâm?

Ôn tồn khuyên bảo một hồi, khó khăn lắm các nàng mới chịu rời đi.

Một đường đi Tung Sơn, hai thiếu nữ cứ mãi thương tâm, không ngừng khóc trên đường. Vi Tử Tráng cùng Ngũ Định Viễn thay nhau khuyên giải, mỗi ngày đều trêu đùa an ủi để các nàng có thể vui vẻ hơn. Dương Túc Quan thì lòng đầy lo lắng, sợ gặp phục kích. Cũng may trên đường bình an không có gì bất ổn.

Mấy ngày sau tới một thị trấn, Dương Túc Quan thấy mang theo hai thiếu nữ, Trương Chi Việt lại đã chết, thật sự không rảnh lo cho Cao Định. Chàng liền lấy ra Binh bộ lệnh bài, lệnh cho quan địa phương phái người hộ tống lão hồi hương.

Ngày hôm đó, cuối cùng đã tới dưới chân Tung Sơn. Mọi người nhẹ nhàng thở ra. Dương Túc Quan nói:

- Cuối cùng đã tới chân núi Thiếu Thất, mọi người không cần trốn trốn tránh tránh nữa, có thể an tâm nghỉ một phen.

Lập tức dẫn mọi người lên núi.

Ngũ Định Viễn đi được vài bước. Thấy Vi Tử Tráng cùng Quyên Nhi Diễm Đình đều dừng chân tại chỗ thì ngạc nhiên hỏi:

- Ba người sao không đi?

Vi Tử Tráng khó xử cười cười, lắc đầu nói:

- Không cần. Chúng ta còn có một số việc muốn làm, ngài theo Dương lang trung đi!

Nói xong liền mang hai người Diễm Đình, Quyên Nhi đi tới trấn nhỏ dưới chân núi.

Ngũ Định Viễn cảm thấy kỳ lạ, vội hỏi Dương Túc Quan:

- Có chuyện gì thế? Sao Vi hộ vệ không cùng lên núi?

Dương Túc Quan không hề ngạc nhiên, chỉ thản nhiên nói:

- Vi hộ vệ là chân truyền đệ tử của Huyền Vũ Võ Đang. Từ đời tổ sư Trương Tam Phong, đệ tử Võ Đang đều không được phép vào Thiếu Lâm. Đây là quy định trong tự, không sửa đổi được.

Ngũ Định Viễn ồ một tiếng ngạc nhiên:

- Thì ra là thế, ta không biết quy củ này.

Dương Túc Quan gật gật đầu, lại nói:

- Ngoài ra Thiếu Lâm còn một quy củ khác. Ngàn năm qua không tiếp đón nữ khách, hai cô nương nọ cũng không tiện đi vào.

Ngũ Định Viễn nghe thì không ngờ. Hắn từng nghe qua môn quy Thiếu Lâm nghiêm khắc nhưng nào biết lại khắc nghiệt đến như vậy.

Hai người đi tới sườn núi thì gặp một cái chòi nghỉ mát, bên trong có mấy tăng nhân đang đứng. Dương Túc Quan đi tới tự báo danh tính. Mấy tăng

nhân nọ nghe ba chữ "Dương Túc Quan" thì nhanh chóng phục xuống bái lạy, không ngừng gọi sư thúc tổ rồi vào trong chùa thông báo.

Ngũ Định Viễn lấy làm kỳ lạ. Dương Túc Quan niên kỷ chỉ hai lăm hai sáu, còn nhỏ hơn hẳn vài tuổi, sao có vai vế cao như thế? Trong lòng càng thêm kính sợ vị Dương lang trung này.

Hai người vừa mới lên núi, đã thấy tầm mười tăng nhân bước nhanh ra. Dẫn đầu là hai hòa thượng. Một lão nhỏ gầy còn một người to lớn mập mạp. Dương Túc Quan chấp tay thi lễ:

- Túc Quan bái kiến Linh Định, Linh Chân hai vị sư huynh.

Ngũ Định Viễn rung mình, biết Thiếu Lâm Tứ Đại Kim Cương tới thì chấp tay chào.

Người thân hình cao lớn kia chính là "Hổ trảo Kim Cương" Linh Chân, khi nói chuyện thì âm giọng như chuông đồng. Chỉ nghe lão cười to nói:

- Dương sư đệ tới đúng lúc lăm! Không biết mấy tên tiểu tử Côn Luân Sơn kia có tìm sư đệ gây phiền toái không? Nếu vẫn còn như âm hồn bất tán, xem lão tử lột da tróc thịt bọn hăn thế nào!

Mấy tháng trước Linh Chân từng giao thủ cùng Trác Lăng Chiêu, luôn luôn nhớ mãi không quên việc này. Lão tuy là người xuất gia, có điều động tới ân oán của hai phái Côn Luân Thiếu Lâm thì ngôn từ liền thô tục không hề giống cao tăng chút nào.

Dương Túc Quan cười nói:

- Có sư huynh xuất thủ tương trợ, ai dám nhõ răng trong miệng lão hổ? Sư huynh quá lo lắng rồi.

Linh Định mỉm cười nói :

- Dương sư đệ, chúng ta tới trước La Hán Đường ngồi một chút. Phương trượng sư huynh hiện đang có khách tới chơi, lát nữa mới rảnh rỗi.

Dương Túc Quan nghe vậy ngẩn ra, thấp giọng hỏi:

- Trong chùa có chuyện gì sao?

Linh Định điềm nhiên nói:

- Thiếu Lâm Tự không tranh với đời. Người tới đều là bằng hữu, sư đệ không cần quá lo.

Mọi người tới La Hán đường, Ngũ Định Viễn thấy đông đảo tăng nhân đang tập luyện võ công, có thương có gậy, hoặc đứng hoặc ngồi. Hắn biết đây là chỗ tư mật của Thiếu Lâm Tự, không tiện xem nhiều mà cúi đầu đi nhanh qua. La Hán Đường xưa nay là nơi truyền thụ võ nghệ của Thiếu Lâm Tự, già trẻ trong chùa đều là từ La Hán Đường mà ra. Linh Định thủ tọa La Hán Đường, là đại cao thủ nhất nhì trong Thiếu Lâm Tự. Dương Túc Quan khi còn nhỏ từng được lão chỉ qua võ nghệ, hai người vốn rất quen thuộc.

Đám người ngồi xuống, Dương Túc Quan liền nói:

- Chuyển đi sang Tây của đệ là có đại sự quan hệ đến vận số triều đình, cần phải trở về chùa báo cáo phương trượng.

Nói xong liền thuật qua lại chuyện Liễu Ngang Thiên căn dặn.

Linh Định nghe xong nói:

- Dương sư đệ, chuyến đi này hung hiểm dị thường. Giang Sung tuyệt sẽ không để sư đệ dễ dàng đi như vậy. Nhất định sẽ phái vô số cao thủ đuổi giết, sư đệ tính đối phó thế nào?

Dương Túc Quan nói :

- Đây cũng là nguyên do đệ trở về chùa, còn mong sư huynh nỗ tình đồng môn, có thể viện thủ cho Túc Quan một lần.

Linh Định thở dài, nói:

- Mấy năm nay danh tiếng của Thiếu Lâm suy tàn, để cho người ta bắt nạt. Như Linh Âm sư đệ tu luyện mấy chục năm, hiện còn bị nhốt ở Côn Luan Sơn. Lão nạp quyết không để đệ tử Thiếu Lâm tiếp tục chịu nhục. Chỉ cần phương trượng cho phép, lần này ta sẽ đi cùng sư đệ.

Dương Túc Quan vui vẻ trong lòng. Linh Định võ công cao tuyệt, hiếm có địch thủ trên giang hồ. Chỉ cần có lão cùng Tây Lương, chuyện lớn có thể hóa nhỏ, chuyện dữ có thể hóa lành.

Khi hai người đang nói chuyện, ngoài hành lang truyền đến một tiếng Phật hiệu. Hai mắt mọi người tỏa sáng, chỉ thấy một hòa thượng trung niên thanh nhả từ ngoài đi vào. Ngũ Định Viễn lần đầu đến Thiếu Lâm nhưng thấy vị đại sư này cử chỉ phi phàm, bảo tướng trang nghiêm, liền đoán đây chính là Linh Trí đại sư đứng đầu trong Tứ Đại Kim Cương, đồng thời cũng là phương trượng Thiếu Lâm, liền lập tức đứng lên.

Dương Túc Quan thấy tăng nhân đến thì cũng đứng lên, thi lễ nói:

- Đệ tử Dương Túc Quan, bái kiến phương trượng.

Linh Trí gật đầu mỉm cười, nói:

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

Chúng tăng sôi nổi đứng dậy vái chào. Nhìn phương trượng Linh Trí niên kỷ chỉ tầm năm mươi, còn kém Linh Định, Linh Âm chừng mười tuổi, có điều lời lẽ khí độ uy nghi khiến người phải kính trọng ba phần.

Thiếu Lâm tứ Đại Kim Cương hợp xưng là " Trí Định Âm Chân ". Linh Trí nhập tự trẻ nhất nhưng lại có thiên tư cao nhất. Thành tựu còn hơn cả các sư huynh, hơn bốn mươi đã lên làm phương trượng. Linh Trí tinh thông điển tịch, đức từ bi càng cao vời. Nhậm chức tới nay đã được hơn mười năm, luôn cố gắng sửa đổi tác phong cường hãn của Thiếu Lâm, cực lực ngăn chặn môn hạ đệ tử can dự vào phân tranh trong giang hồ. Bản thân lão lại không thích tranh đấu cùng người, do đó võ công mặc dù cao hơn nhưng danh khí không bằng Linh Định.

Linh Trí nhìn thấy Ngũ Định Viễn thì mỉm cười, không ngờ chăm chú nhìn hẳn thật lâu. Dương Túc Quan vội nói:

- Vị này chính là bằng hữu của đệ tử, hiện là quan tướng dưới trướng của Liễu đại nhân.

Linh Trí gật đầu, đột nhiên đưa tay đặt lên đỉnh đầu của Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn không hiểu phương trượng Thiếu Lâm phương muốn làm gì, định né tránh nhưng sợ thất lễ nên đành phải cúi đầu nhẫn nại. Đám người Dương Túc Quan, Linh Định cũng cảm thấy kỳ quái. Có điều phương trượng thân phận tôn quý, hành sự chắc chắn có đạo lý riêng, liền không nói mà lặng lẽ đợi.

Sau một lúc Linh Trí phương trượng vỗ vai Ngũ Định Viễn, ý bảo hẳn ngồi xuống, lại nhẹ nhàng nói:

- Đã làm thí chủ sợ hãi. Không phải lão nạp cố ý vô lễ, chỉ là thấy thí chủ tướng mạo kỳ lạ, hữu duyên cùng cửa Phật nên đã mạo muội một chút.

Ngũ Định Viễn ngạc nhiên nói:

- Ta có duyên với nhà Phật? Sao đại sư lại nói lời này?

Linh Trí nói:

- Lão nạp mới vừa xem qua. Thí chủ xương trán gồ lên như hình chữ nhật, trên đỉnh đầu có cái ba xoáy, không phải tướng đại phú cũng là đại quý, là người trong cửa Phật, thật đáng mừng.

Ngũ Định Viễn mừng rỡ trong lòng. Hẳn đương nhiên không phải là người trong cửa Phật đạo hay đại phú đại quý gì, không biết ngày sau sẽ ra sao nhưng phương trượng đã ca tụng như vậy tất có thâm ý, vội vàng thi lễ cảm ơn.

Linh Trí mỉm cười, nói:

- Thí chủ phúc duyên thâm hậu, ắt tiến xa hơn xa người thường, không biết trước nay từng gặp qua chuyện gì kỳ lạ?

Ngũ Định Viễn hồi tưởng lại. Trước nay dù không thể nói là tầm thường nhưng đều là lăn lộn trên mũi đao mà gian khổ sống qua ngày, liền lắc đầu nói:

- Tại hạ sống uống đến nay đã ngoài ba mươi, vẫn rất tầm thường.

Linh Trí chậm chậm nói:

- Có lẽ phúc duyên chưa đến, thí chủ không cần nóng vội.

Ngũ Định Viễn gật đầu. Lại nghe Dương Túc Quan hắng giọng, nói với Linh Trí phương trượng:

- Đệ tử có sự tình quan trọng, muốn cầu phương trượng tương trợ.

Linh Trí khẽ cau mày nói:

- Mới vừa rồi ta tới ngoài cửa đã nghe qua. Có phải là vì tranh đấu trong triều?

Dương Túc Quan gật đầu nói:

- Phương trượng đoán không sai, lần này sang Tây là vì diệt trừ gian thần Giang Sung, mong các sư huynh thành toàn cho.

Linh Trí thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Đương kim Hoàng đế hiếu chiến sính cường, đừng nói loại trừ đi một Giang Sung, cho dù đổi hết các Nội các Đại học sĩ, chỉ sợ triều chính vẫn khó mà khởi sắc được.

Phụ thân Dương Túc Quan chính là một trong năm vị Đại học sĩ đương triều. Chàng nghe Linh Trí phê bình như vậy, đương nhiên phụ thân cũng dích dắc đến. Trong lòng Dương Túc Quan không vui, liền quay đầu sang Linh Định:

- Vừa rồi Linh Định sư huynh đã đáp ứng cùng đi Tây Lương giúp đệ tử, không biết ý của phương trượng ra sao?

Dương Túc Quan tùy sắc mặt mà chọn lời. Chàng thấy phương trượng tựa hồ không muốn tham dự vào đấu tranh trong triều. Có điều Linh Định đã

đáp ứng. Lần hồi tự này, chỉ cần có cao thủ như lão cùng đi đã là một thành công lớn.

Linh Chân ở một bên, thật ra là người lỗ mãng. Lão đứng cuối trong Tứ Đại Kim Cương, tính tình ngày thường nóng nảy. Vừa nghe phương trượng có ý không muốn quản chuyện này, lập tức lớn giọng quát:

- Con mẹ nó! Mấy năm gần đây đám Côn Luân Sơn ngày càng không ra gì, dám sát hại cả nhà Yến Lăng tiêu cực, đã khinh thị tục gia đệ tử của bốn tự như heo chó, còn dám nhốt cả Linh Âm sư huynh. Thực xem Thiếu Lâm chúng ta chỉ như hạng bù nhìn. Điều này cần gì phải nói thêm nữa? Chỉ cần phương trượng ra lệnh một tiếng, ta chính là người đầu tiên đánh tới Côn Luân Sơn, một mối lửa đốt rụi cầu sào huyết đó!

Linh Định là người trầm tính cẩn thận, vội nói:

- Sư đệ không được lỗ mãng! Trước mặt phương trượng không thể nói những lời vô lễ!

Linh Chân hắc hắc cười lạnh, nói:

- Linh Âm sư huynh bị người bắt nhốt đã hơn tháng. Đến nay chúng ta còn không phải người đi cứu, đây không phải làm rùa đen rút đầu thì là gì?

Linh Trí nghe những lời này, sao lại không hiểu dụng ý của Linh Chân? Rõ ràng là vị sư đệ này trào phúng bản thân lão yếu đuối nhún nhường, không dám va chạm cùng địch nhân. Lão chậm chậm nói:

- Chúng ta theo lời Phật dạy, thứ nhất là phổ độ chúng sinh, thứ hai chính là tu thành chính quả. Không phải vạn bất đắc dĩ thì quyết không được phạm sát giới. Côn Luân Sơn thế lực ngày càng lớn, vài lần phải người khiêu khích, thậm chí bắt người môn phái ta. Không phải ta không biết những

điều này, chỉ là oan oan tương báo khi nào mới hết đây? Ta đã viết thơ cho Trác chương môn, ai ngờ hắc còn chưa xử lý.

Linh Chân lớn tiếng nói

- Trác Lăng Chiêu tự xưng là Kiếm Thần! Sợ là hắc đã tưởng tượng bản thân thành thần vậy! Phương trượng cứ mãi nín nhịn cầu toàn, hắc há lại để ý lời của ngài?

Linh Chân sớm bất mãn từ lâu, lúc này thừa dịp Dương Túc Quan đến liền phát tác.

Linh Trí khe khẽ thở dài, nói:

- Những ngày gần đây ta quan sát thiên tượng, thiên hạ tất có đại biến. E rằng không tới mấy năm nữa, triều đình sẽ xuất hiện một đại gian thần, chỉ sợ còn hung ác hơn cả Giang Sung, tàn bạo hơn cả Đông xướng. Cái gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, tân gian hùng mới vừa xuất hiện, cựu kiêu hùng tất sẽ bị diệt. Hơn nữa, ta thấy đám phản nghịch Nộ Thương Sơn năm xưa đang muốn rục rịch trở lại, chỉ sợ lại làm loạn cả lên. Đến lúc đó, hai bên tranh chấp khiến sinh linh lầm than, đáng thương cho ngàn ngàn vạn vạn bách tính liền rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Tung Sơn Thiểu Lâm Tự

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 3: Tung Sơn Thiểu Lâm Tự

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điều

Mọi người nghe lão nói tới đây đều liếc mắt nhìn nhau, sờ đầu gãi tai không hiểu. Dương Túc Quan lại khẽ ho khan nhưng Linh Trí phương trưởng không để ý tới, cứ thế mà nói:

- Gần đây võ lâm thịnh truyền rằng: “Mậu Thìn Tuế Chung, Long Hoàng Động Thế, Thiên Cơ Do Chân, Thần Quỷ Tự Tại”. Nghĩ đến thiên hạ sắp đại loạn, triều chính tranh chấp càng thêm ác liệt. Ta dù muốn ngăn cơn sóng dữ nhưng sức người có hạn. Nếu nhìn nhận đánh giá sai tình thế, trái lại còn nổi giáo cho giặc. Đành phải án binh bất động, hy vọng có thể nhìn rõ thời cuộc...

Lão đang muốn nói tiếp, lại nghe Linh Định thở dài nói:

- Phương trưởng, ngài nghe ta nói một lời được chăng.

Linh Định là thủ tọa La Hán đường nhiều năm, lời nói luôn có phân lượng. Linh Trí thấy lão xen ngang cũng không cho là ngang ngược, liền nói:

- Sư huynh có cao kiến gì?

Linh Định miệng tuyên Phật hiệu, nói:

- Phương trưởng Phật pháp uyên thâm, lòng dạ từ bi là không thể nghi ngờ. Không muốn kết thù đúng là tạo phúc cho muôn dân thiên hạ. Chỉ là đệ tử Thiếu Lâm ta hành tẩu võ lâm không thể để cho người tùy tiện khinh nhục, càng không thể bị người tùy ý giết chết như thế. Phương trưởng lấy nỗi lo thiên hạ làm nỗi lo của mình, ánh mắt thật là cao xa. Có điều lửa đã cháy

lan đến trước mắt. Nếu phương trượng không chấn hưng uy danh Thiếu Lâm, ngày sau chúng ta làm thế nào để hàng yêu phục ma?

Linh Định nói lời này, tất cả mọi người đều thầm khen ngợi. Phương trượng nói cái gì đêm đêm đều xem thiên tượng, lo lắng về sau thật không khỏi xa vời, hoang đường như vậy khó có thể khiến người tin phục, không bằng lời thực sáng khoái của Linh Định.

Linh Trí nghe chỉ trích thì biết không thể khư khư cố chấp, thở dài gật đầu nói:

- Sư huynh nói rất đúng. Ta làm phương trượng hơn mười năm, lại không thể bảo trụ danh dự Thiếu Lâm, thật là hổ thẹn trong lòng.

Lão nhìn về Linh Định, lại chầm chậm nói:

- Mọi người lần này sang Tây cần phải hết lòng cẩn thận, không nên giết người bừa bãi, gây thêm tội nghiệt.

Lời này dụng tâm nhắc nhở nhưng đã đáp ứng yêu cầu của Linh Định, để cho lão cùng Dương Túc Quan đi Tây Lương. Mọi người liếc mắt nhìn nhau vui mừng.

Dương Túc Quan vui sướng, đang muốn mở miệng đa tạ thì Linh Trí lại lấy từ trong tay áo ra một tấm thiệp, giao cho Linh Định rồi nói:

- Trên đây có hội ước, lần này sư huynh đi Tây Lương, trên đường trở về, không ngại thì ghé qua thay ta dự lễ.

Linh Định đưa tay tiếp nhận bái thiệp, tập trung xem xét thì vẻ mặt đại biến, đột nhiên đứng lên. Linh Chân ở một bên tò mò vội đến xem, thoáng chốc

cũng cả kinh. Mọi người thấy bộ dáng hai người như thế đều kinh ngạc không thôi.

Dương Túc Quan cau mày hỏi:

- Là ai hội ước? Là Trác Lăng Chiêu đưa chiến thư sao?

Ngũ Định Viễn nghe được ba chữ Trác Lăng Chiêu thì hít một hơi lạnh, nào biết Linh Chân hắc hắc cười lạnh nói:

-Trác Lăng Chiêu thì tính cái rắm gì? Người này còn mạnh hơn hẳn nhiều.

Mọi người ồ một tiếng tỏ vẻ không tin, đã thấy Linh Chân đoạt lấy tấm thiệp trên tay sư huynh, đưa đến cho Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan cúi đầu nhìn lại, thấy chỗ kí tên có năm chữ vàng nhỏ "Hoa Sơn Ninh Bất Phàm".

Linh Chân cười lạnh nói:

- Đây là thiệp mời do Ninh Bất Phàm đưa tới! Dương sư đệ. Trước mặt hắn thì tiểu tử Trác Lăng Chiêu kia là cái thá gì? Đệ nói đúng không?

Linh Chân nói vậy, tuy lời lẽ khoa trương một chút nhưng rất đúng. Chính là cao thủ đệ nhất thiên hạ Ninh Bất Phàm, "Thăng liên tám trăm trận, võ công trùm thiên hạ " mời tăng chúng Thiếu Lâm đến chứng kiến đại lễ phong kiếm của y. Ở trước mặt thiên hạ đệ nhất cao thủ này, Trác Lăng Chiêu đương nhiên phải nhường vài phần.

Dương Túc Quan nhớ lại lời Trương Chi Việt ngày ấy, môn nhân Cửu Hoa Sơn cũng được mời tham gia đại lễ phong kiếm. Xem ra việc này đã chấn

động cả võ lâm, không biết sẽ phát sinh bao nhiêu đại sự, hơn phân nửa lại là mưa máu gió tanh thảm thiết.

Linh Trí nói:

- Ninh chưởng môn định ngày mừng một tháng hai sẽ cử hành đại lễ “Phong Kiếm Quy Sơn”. Các người trên đường qua Thiểm Tây, liền thay mặt tăng lữ bốn tự tham dự.

Linh Định hỏi:

- Ninh chưởng môn võ công đang ở đỉnh phong, vì sao phải thoái ẩn? Trong chuyện này ẩn tình gì khó nói?

Mọi người cũng cảm kỳ quái. Ninh Bất Phàm đang êm đẹp ngồi trên cái ghế Chí Tôn không ngại, vì sao lại phải qui ẩn giang hồ? Phải chăng như lời Linh Định, là có bí mật không muốn người ngoài biết?

Linh Trí lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ. Có điều theo lời trưởng lão Hoa Sơn vừa mới tới thăm, Ninh chưởng môn ngày càng chán ghét tranh đấu giang hồ, không muốn tiếp tục múa đao múa kiếm nên mới có ý quy ẩn. Nếu là thật thì đúng là đại trí đại tuệ, thật đáng mừng a.

Nói xong liền tuyên Phật hiệu, lộ vẻ khâm phục.

Linh Chân nghe phương trượng nói như vậy, lúc này cười lạnh nói:

- Hay đấy! Vậy chúng ta cùng rút khỏi giang hồ, đem toàn bộ chiêu bài của Thiếu Lâm Tự hủy đi. Như vậy lại càng mừng vui gấp bội, đại từ đại bi a!

Phượng trượng bị sư đệ chê cười như vậy, thần sắc có điểm khó chịu, lập tức cúi đầu niệm Phật, làm như không nghe thấy.

Ngũ Định Viễn ngồi ở một bên cũng đầy khó xử, hẳn không phải người của Thiếu Lâm tự, biết người ngoài không nên nghe những chuyện này, đành quay đầu đi chỗ khác giả như không biết.

Trong nội đường hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ nghe từng hồi chuông trên núi truyền tới thật du dương êm tai. Đang yên lặng, Dương Túc Quan chợt lên tiếng:

- Gia sư ở chỗ nào? Ta muốn đi bái kiến lão nhân gia người.

Linh Định ngạc nhiên, không biết chàng tìm Thiên Tuyệt Tăng có chuyện gì, hỏi:

- Không may là sư thúc vẫn bế quan Lật Ma viện, căn dặn không ai được quấy nhiễu.

Dương Túc Quan thở dài một tiếng, nói:

- Nếu sư phụ biết Ninh Bất Phàm thoát ải, nhất định sẽ cảm thấy đáng tiếc, trên giang hồ lại thiếu một đối thủ.

Chúng tăng tại nội đường nghe vậy thì đều biến sắc, đồng loạt đứng dậy khiến cho Ngũ Định Viễn hoảng sợ.

Chúng tăng chăm chú nhìn Dương Túc Quan với vẻ mặt phức tạp nhưng chàng chỉ chậm rãi nâng tách trà nhấp một ngụm, lại như không thấy bọn họ đang kinh ngạc.

"Trong Lạt Ma viện có tam bảo thánh, Trước La Hán đường có Tứ Kim Cương". Tứ Đại Kim Cương" tất nhiên là "Trí Định Âm Chân " tứ đại thần tăng. Có điều "Tam bảo thánh" không phải ba người mà chỉ là một lão tăng. Người này có pháp danh "Thiên Tuyệt", vai vế còn cao hơn Tứ Kim Cương, cả đời chỉ nhận một đệ tử đó là Dương Túc Quan.

Vị thần tăng này võ công cực cao, đã luyện thành "Quyền chương kiếm" tam bảo. Mấy chục năm qua không rời cửa chùa nửa bước. Khi bình thường, ngay cả phương trượng cũng không được gặp lão. Người này chính là bảo vật trấn tự của Thiếu Lâm. Cuộc chiến ở kinh thành ngày đó, Dương Túc Quan dựa vào tuyệt kỹ sư truyền "Niết Bàn Vãng Sinh", đã đủ làm cho Trác Lăng Chiêu hoảng sợ. Đệ tử đã như thế, võ nghệ Thiên Tuyệt Tăng cao thế nào thì có thể tưởng tượng.

Thiên Tuyệt Tăng võ nghệ tuy cao cường nhưng hai mươi năm trước do thụ giới quy, về sau không rời khỏi chùa mà giống như thoái ẩn. Những năm gần đây, hảo thủ trong chốn võ lâm xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Trước có "Cửu Châu Kiếm Vương" Phương Tử Kính, sau có "Đệ nhất thiên hạ" Ninh Bất Phàm, "Côn Luân Kiếm Thần" Trác Lăng Chiêu. Tất cả đều được người đời cho là võ nghệ có một không hai. Để tránh Thiên Tuyệt Tăng lần nữa nổi lên ý niệm phân cao thấp, Linh Trí đã nghiêm lệnh cho đám tăng lữ không được để tin này nhập tự. Nếu không với tính hiếu thắng của Thiên Tuyệt Tăng, tất sẽ lại xuống núi tìm cao thủ quyết đấu, đến lúc đó giang hồ lại tăng thêm sát nghiệp.

Lúc này Dương Túc Quan muốn đem việc Ninh Bất Phàm thoái ẩn báo cho Thiên Tuyệt Tăng, đó là phạm vào đại kị của Thiếu Lâm Tự. Chúng tăng không khỏi biến sắc, ngay cả Linh Chân là người lỗ mãng cũng cảm thấy kinh ngạc.

Linh Trí nói:

- Dương sư đệ niên kỷ còn trẻ, rất nhiều sự tình còn chưa biết, ngàn vạn lần đừng để trong tự phát sinh thêm chuyện. Khó khăn lắm sư thúc mới bình tâm trở lại, thanh tu phật pháp không tạo sát nghiệp, đã là công đức bậc nào? Đệ nên cẩn thận lời lẽ, chớ để người biết được việc của Ninh Bất Phàm, đến lúc người muốn xuống núi luận võ, ai có thể không chế được đây?

Dương Túc Quan tuy là đệ tử của Thiên Tuyệt tăng nhưng không hiểu lắm về sự tích thời trẻ của gia sư, lập tức liên tục vâng dạ nhưng trong tâm lại không cho là đúng.

Mọi người sau khi dùng qua cơm chay, Dương Túc Quan mượn công vụ khẩn cấp liền cáo từ. Phương trưởng Linh Trí để cho hai vị cao tăng Linh Định, Linh Chân đi theo chàng. Cũng giao một phong thư cho sư đệ, căn dặn rằng thay mặt lão gửi đến Trác Lăng Chiêu, hy vọng đối phương giao ra hung thủ sát hại Yến Lăng tiêu cực cùng phóng thích Linh Âm đại sư, để cho hai phái có thể thân thiện hữu hảo, cùng chủ trì công đạo chính nghĩa võ lâm. Trước khi đi còn không hết lời căn dặn, không phải trường hợp bất đắc dĩ tuyệt đối không được động can qua, tạo thêm sát nghiệp.

Mọi người hạ sơn, Vi Tử Tráng sớm đã chuẩn bị ngựa và lương khô ổn thỏa, cùng hai thiếu nữ chờ đợi ở dưới. Vi Tử Tráng thấy Dương Túc Quan mời được Linh Định, Linh Chân hai đại cao thủ đồng hành thì tỏ ra rất cao hứng. Đoàn người có cao thủ Thiếu Lâm Võ Đang thì như hổ thêm cánh, có thể đối phó mọi hiểm nguy đương thời, dù "Côn Luân thập tam kiếm" tụ tập đầy đủ cũng không cần sợ hãi.

Mọi người rời Tung Sơn, cưỡi ngựa chậm rãi đi về hướng phía tây. Dọc đường qua các thị trấn thì tạm nghỉ ở dịch trạm. Đến các nơi, Dương Túc Quan đều lấy ra lệnh bài Binh bộ sai sử, quan viên địa phương đều trăm vâng ngàn dạ lo chiêu đãi rượu thịt.

Diễm Đình cùng Quyên nhi còn đau lòng về việc sư thúc đã mất, một đường rầu rĩ không vui. Ngũ Định Viễn thấy thì cũng lo lắng nhưng không còn cách nào.

Qua mười ngày đã đến địa giới Thiểm Tây, Vi Tử Tráng liền nói:

- Từ giờ đã thuộc thế lực của Giang Sung. Chúng ta phải nên cẩn thận, tốt nhất nên chuyển qua đi đường nhỏ.

Linh Chân lớn tiếng nói:

- Tỉnh Thiểm Tây lớn như vậy, chẳng lẽ mặc cho hãn tung hoành?

Vi Tử Tráng cười khố nói:

- Đề đốc Thiểm Tây không phải ai khác, chính là bào đệ của Giang Sung, Giang Dực. Người này tâm ngoan thủ lạt, tham tiền háo sắc, được người gọi là “Giang Hoành Hổ”. Giang Dực không chỉ đảm nhiệm chức Đề đốc mà còn kiêm nhiệm Tổng binh, trong tay có mười vạn hùng binh, thế lực rất lớn. Nếu chúng ta đối mặt là tùy tiện chạm mặt binh lực Thiểm Tây, sẽ không tránh được một hồi khó khăn.

Linh Chân lớn tiếng nói:

- Tăng nhân Thiếu Lâm ta hành tẩu giang hồ, chưa bao giờ sợ cái gì là “ngang hổ”, “dọc hổ”, còn là cái gì xiên xiên xẹo xẹo, sắc sỡ văn vận gì đó. Vi đại nhân nếu sợ thì cứ đi đường nhỏ, sư huynh đệ ta quyết sẽ không cúi đầu trước Giang Sung!

Linh Định thấy sắc mặt Vi Tử Tráng khó coi, sợ rằng lời lẽ lỗ mãng của sư đệ đã đắc tội với người, liền hoà giải:

- Chúng ta sang Tây lần này, thứ nhất là để giải cứu Linh Âm sư đệ, đòi lại công đạo từ Côn Luân Sơn, thứ hai là bảo hộ Túc Quan sư đệ bình an đến Tây Lương. Theo như thiên ý của lão nạp, chúng ta không nên đa sự, cứ theo lời Vi đại nhân nói chuyển qua đi đường nhỏ thì hơn.

Linh Chân cũng là người từng trải, sao không biết sư huynh chú trọng toàn cục, không dám làm trái nhưng vẫn còn mẫn:

- Giang Hoành Hổ! Nếu để hòa thượng ta gặp được hãn, trước tiên sẽ lấy bộ xương của hãn đem làm thuốc.

Quyên Nhi nghe mọi người liên tục mắng Giang Sung, liền hỏi:

- Rốt cuộc Giang Sung là ai? Sao mọi người lại chán ghét hãn như vậy?

Ngũ Định Viễn cười hắc một tiếng, nói:

- Người này là một đại gian thần, phạm là ai có chí khí đều hận hãn thấu xương.

Quyên nhi vội nói:

- Nếu ai có chí khí đều chán ghét hãn, vậy tính thêm phần của ta nữa. Bằng không đến lúc chỉ còn một mình ta không ghét hãn, ta lại biến thành kẻ không có chí khí, thật là mất mặt.

Mọi người nghe xong cười ha hả, nhất thời tan đi về lo lắng trên khóe miệng.

Vi Tử Tráng một đường đi cùng, thấy Diễm Đình đi kèm đạm đáng yêu, Quyên nhi ngây thơ trong sáng, đã sớm xem hai nàng như là thân nhân. Lúc này nghe Quyên nhi nói chuyện cũng có ý vì mình, liền vui vẻ nói:

- Đa tạ hai vị đại sư lấy toàn cục làm trọng, chúng ta sẽ chuyển đi đường sơn đạo, tránh gặp đám quan quân.

Mọi người đã thương nghị, liền theo sơn đạo mà đi. Người bình thường đi xa đều chọn đường lớn rộng rãi có quan quân bảo vệ, tránh gặp kẻ xấu. Riêng đám người Dương Túc Quan thì ngược lại, đa số đều cao thủ võ lâm đứng đầu Thiếu Lâm Võ Đang, sao lại sợ bọn tiểu đạo chích cường đạo? Ngược lại là phòng ngừa thị vệ quan quân tập kích.

Đi mấy ngày lại không thấy có nhân vật giang hồ, quan quân triều đình càng không có bóng dáng, lộ trình tuy khó khăn nhưng không có ai xuất hiện gây chuyện thị phi, coi như là sơn thủy bình yên. Về sau tới một trấn nhỏ, Dương Túc Quan mua hai chiếc xe ngựa, mọi người giảm được không ít vất vả trên đường.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Tung Sơn Thiếu Lâm Tự

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 3: Tung Sơn Thiếu Lâm Tự

Hồi 3

Người dịch: ryno_nguyen

Người biên: Yến Linh Điều

Hơn nửa tháng sau là vào tiết đại hàn, mọi người đã tới gần Lương Châu, đôi mắt không thấy núi non mà là một vùng đô thị rộng lớn. Cam Túc có khí hậu khô hanh, lúc này tuy rét căm căm nhưng dưới đất rất ít tuyết đọng. Ban đêm trong sa mạc còn kết một làn sương mỏng. Dưới ánh trăng nhìn lại, biển cát giống như thủy tinh trong suốt lấp lánh, nơi đây thoáng chốc như biến thành tiên cảnh. Mọi người đa phần đều là nhân sĩ Trung nguyên, chưa từng thấy qua cảnh tượng đẹp đẽ này. Ngũ Định Viễn xuất thân tại đây, dọc đường liên miêng giới thiệu cho mọi người, cũng bớt được thời gian nhàm chán.

Ngày hôm đó bảy người đã đến ngoài thành Tây Lương, sắc mặt Ngũ Định Viễn trở nên ngưng trọng, cả buổi không nói một lời. Dương Túc Quan thấy vậy, đoán rằng hẳn còn bản khoản việc mình là đào phạm, liền vỗ về:

- Ngũ huynh đừng lo lắng, hiện nay huynh là Chế sứ triều đình, lại là thủ hạ của Liễu Hầu gia. Nếu Tri Phủ Lục Thanh Chính muốn làm khó huynh, đã có ta ở đây.

Vi Tử Tráng cũng khuyên nhủ:

- Đúng vậy, có Binh bộ lang trung Dương đại nhân ở đây, kia chỉ là chuyện nhỏ trên quan trường, còn gì phải lo lắng?

Ngũ Định Viễn lại lắc đầu nói:

- Ta không sợ Tri phủ tìm ta gây phiền toái. Ngũ Định Viễn này có liều cái mạng cũng không sợ.

Mọi người nghe ngữ khí của hắn trầm trọng thì đều rung mình. Quyên Nhi ở một bên hỏi:

- Nếu ngay cả chết ngài cũng không sợ, còn gì phải phiền lòng?

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng, nhìn ra cát vàng đầy trời xa xa, nói:

- Từ khi phát sinh thảm án ở Yến Lăng tiêu cực, đến nay đã được hơn một năm. Ta hồ thẹn là bộ đầu Tây Lương, không thể đem hung đồ Côn Luân Sơn ra ngoài công lý, lại còn phải chạy trốn khắp nơi chân trời. Mỗi đêm ngủ đều giật mình tỉnh giấc, nghĩ đến nhân tình của các đồng đạo, làm sao ta chịu nổi?

Hắn nắm chặt hai tay, cắn răng nói:

- Ta. . . Ta quay về đây, nếu không thể báo thù giải oan cho khổ chủ, ta. . . Ta chết cũng không nhắm mắt!

Nói xong mí mắt lại đỏ lên.

Dương Túc Quan khuyên nhủ:

- Ngũ huynh đừng tự trách bản thân nữa. Đám người kia không hề tầm thường. Chuyện này đừng nói là người, dù là Hình bộ thượng thư, lục bộ hội thẩm, chỉ sợ cũng lực bất tòng tâm.

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng, lắc đầu:

- Chỉ mong lần sang Tây này, chúng ta có thể thay Liễu đại nhân tìm ra vật chứng, lật đổ được tên gian thần Giang Sung thì coi như trừ hại cho muôn dân.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Ngũ Định Viễn sợ rằng nếu để Lục Thanh Chính biết mình trở lại Tây Lương, chắc chắn sẽ bày mưu đối phó. Hắn liền lặng lẽ dẫn mọi người vào thành, tránh kinh động tới nha môn địa phương.

Đi vào trong thì thấy Tây Lương thành không rộng lắm, trên đường chỉ có năm ba khách sạn, Vi Tử Tráng cau mày nói:

- Tây Lương thành khá vắng vẻ. Mấy người chúng ta từ bên ngoài đến, nếu đều trọ cùng một chỗ sẽ khiến người để ý.

Ngũ Định Viễn nói:

- Việc này không nên lo lắng. Chúng ta cứ đến hàn xá của ta nghỉ vài ngày. Dù sao ở đây không lâu, miễn cưỡng có thể ứng phó một trận.

Liền dẫn mọi người đi tới phủ đệ của hắn.

Khi qua một ngã tư, xa xa có một người hô quát liên tục:

- Tiểu tạp chủng! Ta nói người trộm đồ thì người chính là kẻ trộm, còn dám cãi này cãi nọ!

Một người khóc ròng phen bua:

- Ta không phải kẻ trộm! Không phải kẻ trộm a!

Mọi người nghe hai người đối đáp đều tò mò. Lại gần thì thấy một gã quan sai đang cầm gậy lớn đánh xuống, dưới đất là một nam tử bán hàng rong đang đang quỳ, luôn miệng hô đau thảm thiết. Bốn phía chật ních người xem bàn tán sôi nổi.

Quyên Nhi nhón mũi chân quan sát, mắt thấy bộ đầu kia hung ác thì nhin không được cau mày, nói:

- Bộ đầu này sao có thể tùy tiện đánh người trên đường, trên đời này sao có loại quan như hăn?

Mấy người hai bên cạnh nghe lời này thì sắc mặt đại biến, kinh hãi không thôi.

Quyên Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao vậy? Ta nói sai gì sao?

Một lão nhân hạ giọng nói nhỏ:

- Vị cô nương này nói chuyện nên cẩn thận. Vị bộ đầu mới nhậm chức này rất hung ác, hơn một năm nay khiến dân chúng khổ không chịu ít. Nếu hăn nói cha ngươi là mẹ của ngươi, cha ngươi liền phải biến thành mẹ ngươi ngay lập tức. Cả ngày luôn tác oai tác quái, chỉ biết bắt nạt hương dân. Nếu để hăn nghe lời của ngươi, hăn chịu bỏ qua mới là lạ.

Diễm Đình nghe nói bộ đầu này cuồng vọng như vậy thì cũng ngạc nhiên, liền hỏi Ngũ Định Viễn:

- Ngũ đại ca, huynh có biết bộ đầu kia không? Trước kia hăn đều như vậy sao?

Sắc mặt Ngũ Định Viễn đanh lại, cười lạnh nói:

- Hắc hắc, tiểu tử này trước kia chỉ là một tên hề, không ngờ ta rời đi một năm. Đúng là “Trong Thục không còn đại tướng, Liêu Hóa có thể làm tiên phong”

Hai thiếu nữ cảm thấy kỳ lạ, không biết hắn đang nói về cái gì.

Thì ra tân nhiệm bộ đầu kia không phải ai khác, chính là thủ hạ cũ của Ngũ Định Viễn, A Tam. Kẻ này vô đức vô tài, không biết sao được Lục Thanh Chính đề bạt. Ngũ Định Viễn thấy A Tam tác oai tác quái thì giận sôi máu, hận không thể một quyền đánh chết A Tam tại chỗ.

Dương Túc Quan là người hiểu chuyện. Chàng thấy Ngũ Định Viễn trán nổi gân xanh, sợ hắn không được ra tay đánh người, liền đi tới đặt tay lên vai Ngũ Định Viễn, thấp giọng khuyên can:

- Chúng ta đi thôi, chớ để hỏng đại sự.

Ngũ Định Viễn vẫn hung hăng nhìn qua A Tam. Nhớ tới nha môn khi xưa do hắn nhiều năm khổ tâm gây dựng, không ngờ hôm nay tác phong kỷ cương lại bại hoại đến như thế, trong lòng vô cùng khó chịu. Dù bị Dương Túc Quan kéo đi nhưng vẫn không tình nguyện, phải thêm cả Vi Tử Tráng kẹp một bên thì mới ổn.

Đoàn người tới nơi ở cũ của Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn đang muốn mở cửa, ai ngờ ngẩng đầu nhìn thì trên cửa có dán giấy niêm phong của Tri phủ. Sắc mặt hắn ảm đạm, run giọng nói:

- Lục Thanh Chính, người thật là lợi hại!

Năm đó hần bị người vu cáo hãm hại, phải tha hương chạy trốn, thế này còn chưa tính. Không ngờ Lục Thanh Chính còn niêm phong ngay cả nhà cửa của hần. Mọi người thấy hần toàn thân phát run như đang nóng giận tới cực điểm.

Ngũ Định Viễn cuồn cuộn trong lòng, liền muốn xé giấy niêm phong, Dương Túc Quan đành ngăn lại:

- Ngũ huynh không vội! Nên lưu lại giấy niêm phong này, tránh lại đả thảo kinh xà.

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng, nghe lời ngừng tay. Mọi người liền trèo tường mà vào.

Đến tối thì đã sắp xếp ổn thỏa nơi ở, mấy người tụ họp thương lượng kế hoạch ngày sau, Dương Túc Quan nói:

- Trước mắt chúng ta bình chia làm hai đường, ta cùng Định Viễn huynh một đường, đi điều tra nghe ngóng manh mối vụ án năm xưa. Còn lại nhờ Vi hộ vệ cùng Linh Định sư huynh ở trong thành, tìm hiểu xem còn ai biết tin đám bộ thuộc cũ của Dã Tiên ở đâu hay không?

Mọi người đang đáp ứng, chợt nghe Linh Chân lớn tiếng nói:

- Dương sư đệ, mọi người đều có việc, còn ta phải làm sao?

Linh Chân nghe Ngũ Định Viễn cùng Dương Túc Quan một đường, Vi Tử Tráng cùng Linh Định một đường. Phân công sự tình đã xong, chỉ còn sót mình lão thì cấp tốc kêu lên.

Linh Định biết sư đệ hành sự thô lỗ. Nếu cho vào thành điều tra, chỉ sợ nói ba câu liền bại lộ hành tung, khuyên nhủ:

- Sư đệ đã nhiều ngày không nghỉ ngơi, muốn lập công cũng không vội lúc này.

Linh Chân lớn tiếng nói:

- Lão tử cần lập công cái gì? Ta đến chỗ này chỉ muốn tìm Trác Lăng Chiêu kia mà chém giết, ai quản công lao chó má gì? Các người làm cái gì cũng được, chỉ không được nhốt ta ở trong phòng, nếu không ngày mai lão tử liền quay về Thiếu Lâm!

Mọi người thấy Linh Chân ngang ngược cũng không biết làm sao cho phải.

Sắc mặt Dương Túc Quan vẫn như thường, cười một tiếng nói:

- Ai nói chúng ta muốn lưu sư huynh ở chỗ này? Sư huynh xuất môn hành sự, chúng ta cao hứng còn không kịp.

Linh Chân cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Câu này còn giống tiếng người!

Linh Định thấy Dương Túc Quan nhân nhượng sư đệ, vội nói:

- Linh Chân thiên tính thô lỗ, Dương sư đệ không cần xem lời hăn là thật.

Dương Túc Quan mỉm cười, khoát tay nói

- Sư huynh không cần phải lo lắng, ta đã có an bài.

Nói xong vẫy tay kêu Diễm Đình:

- Diễm Đình cô nương, mời lại đây.

Diễm Đình đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

- Dương đại nhân có gì phân phó?

Dương Túc Quan mỉm cười:

- Cô nương đừng gọi ta là đại nhân, thật quá khách sáo, kêu ta một tiếng đại ca là được.

Sắc mặt Diễm Đình càng đỏ ửng, nhu mì kêu nhỏ:

- Dương. . . Dương đại ca. .

Ngũ Định Viễn vẫn còn đang giận Lục Thanh Chính ngoan độc, thấy bộ dáng của Diễm Đình với Dương Túc Quan thì càng không thoải mái, vội quay đầu đi như không thấy. Vì Tử Tráng chỉ cười cười, dường như đã nhìn quen thái độ xấu hổ của các cô nương trước mặt Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan mỉm cười với Diễm Đình, chỉ vào Linh Chân nói:

- Do sư huynh ta trời sanh hiếu động, sợ ở trong phòng không được. Chúng ta đến Tây Cương lần này, không thể không có một người ở giữa phối hợp hành sự. Tại hạ sợ là phải làm phiền cô nương rồi.

Diễm Đình cả kinh nói:

- Huynh . . Huynh muốn ta ở giữa phối hợp hành sự sao?

Mọi người ngạc nhiên không thôi, vội hỏi:

- Lời này của Dương sư đệ là thế nào?

Linh Chân luôn thích đao to búa lớn, nghe vị trí quan trọng như vậy lại giao vào tay tiểu cô nương Diễm Đình, liền cũng lưu tâm nghe ngóng.

Dương Túc Quan hấp háy mắt nhìn mọi người, mỉm cười nói:

- Những ngày tới chúng ta đều bốn ba ở ngoài, phải có một người ở giữa hiệu lệnh hoặc giải nguy. Đầu tiên người này phải có võ công phải cao cường, kiến thức rộng lớn, thứ hai là tâm tư phải ổn trọng, chặt chẽ cố thủ tại nơi đây, như vậy có thể nắm giữ hành tung của mọi người, ra tay cứu viện kịp thời.

Nói xong lấy ra mấy quả pháo hiệu, giao vào trong tay mọi người.

- Chuyển đi này nếu có gì hung hiểm, thỉnh các vị ném pháo hiệu lên trời, Diễm Đình cô nương thấy hỏa diễm đầy trời nơi đó thì sẽ tới tiếp ứng.

Diễm Đình nghe thì sắc mặt trắng bệch, tim đập thình thịch. Linh Chân ở một bên lại liếm liếm miệng, dường như rất hâm mộ.

Vi Tử Tráng cũng là hạng cáo già, vừa nghe Dương Túc Quan nói chuyện liền biết chàng cố ý trêu đùa Linh Chân, kích tướng lão tự lưu thủ bên trong phủ, liền cười nói:

- Đúng vậy. Diễm Đình cô nương võ công cao siêu, đảm đương việc trọng yếu này là tốt nhất.

Diễm Đình tuy thông tuệ nhưng thẳng tính, sao có thể phát hiện được huyền cơ trong này, vội xua tay nói:

- Trọng trách lớn như vậy, ta làm sao có thể...

Dương Túc Quan cau mày nói:

- Cô không chịu sao! Ài! Như vậy phải thế nào? Nhiệm vụ này rất quan trọng, trong mấy người chúng ta thì cô là người nhận nài tốt nhất, võ công cao nhất. Chỉ mình cô đáp ứng đủ kiện, giờ cô lại không chịu thì biết tìm ai?

Diễm Đình sửng sốt, nói:

-Ta. . . võ công của ta cao nhất sao?

Dương Túc Quan không để ý tới nàng nữa, quay sang hỏi Quyên Nhi:

- Sư tỷ của cô không chịu, vậy liền do cô nương đảm đương đi. Ta xem cô nương định lực hơn người, chắc chắn làm tốt việc này.

Diễm Đình nghe vậy không khỏi hoảng sợ. Quyên Nhi từ nhỏ đã tinh nghịch hiếu động, khi nào trên người lại có hai chữ "Định lực" chứ? Nàng đang muốn khuyên can thì thấy Vi Tử Tráng đưa mắt liếc qua, dường như bảo nàng không vội lên tiếng. Vẻ mặt Diễm Đình khó hiểu, muốn nói rồi lại thôi.

Quyên Nhi vốn linh hoạt, đã thấy dụng ý của Dương Túc Quan thì cười nói:

- Được! Ta thích nhất là làm người quan trọng, huynh yên tâm giao cho ta, bốn nữ hiệp võ công cao cường, tâm tư linh mẫn, xử lý mấy tên tặc tử nhỏ nhố tự nhiên dễ như trở bàn tay!

Vừa nói liền khoa tay múa chân, cười hì hì không dứt.

Dương Túc Quan cười ha ha, nói:

- Thật tốt quá, có nữ hiệp Cửu Hoa Sơn chịu xuất đầu, đại sự đã không còn gì lo nữa!

Bỗng nghe một người quát lên:

- Không được!

Huy Back

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Tung Sơn Thiếu Lâm Tự

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 3: Tung Sơn Thiếu Lâm Tự

Hồi 4

Người dịch: ryno_nguyen

Người biên: Yến Linh Điêu

Mọi người nghe tiếng quát thì quay đầu, chỉ thấy Linh Chân trợn tròn đôi mắt, lớn tiếng nói:

- Dương sư đệ, người đang làm gì vậy? Việc trọng đại như thế, sao có thể giao cho một tiểu nha đầu!

Dương Túc Quan cau mày nói:

- Chúng ta nhiều người như vậy nhưng không ai nguyện lưu lại nơi này, chỉ có Quyên Nhi cô nương biết trách nhiệm quan trọng.

Quyên Nhi bày ra bộ mặt bất đắc dĩ, thở dài:

- Đúng vậy. Chỉ vì Dương sư đệ của đại sư phụ cầu khẩn, nữ hiệp ta mới không thể chối từ, đành phải nghĩa bạc vân thiên một phen, ai. . . Đại sư phụ người còn nói này nói nọ, thói đời thật lắm nhiều khê a!

Mọi người nghe nàng hồ ngôn loạn ngữ, giả bộ đại nhân thì trong lòng đều cười thầm.

Vi Tử Tráng cũng cau mày nói:

- Quyên Nhi nói đúng. Người trụ lại ở đây vô cùng quan trọng, ta tuy muốn làm nhưng công phu lại kém, ai. . . Còn không bằng Quyên Nhi thủ cước lanh lẹ.

Linh Chân đỏ bừng mặt quát:

- Tiểu nha đầu này....Các người, không được, các người để ta làm đi!

Dương Túc Quan vờ kinh ngạc nói:

- Sư huynh, không phải huynh nói là muốn ra ngoài sao? Sao giờ lại muốn lưu lại chỗ này, như thế chẳng phải rất miễn cưỡng sao?

Linh Chân lớn tiếng nói:

- Không cần nhiều lời, đây không phải chuyện nhỏ. Ngoài Linh Chân ta có “Đại Lực Kim Cương Chi” thì không ai có thể đảm đương trọng trách này, các người yên tâm đi đi!

Dương Túc Quan giả bộ miễn cưỡng, thở dài:

- Được rồi! Nếu đã nhận thì phải làm cho ổn thỏa, tạm thời không thể rời khỏi đây một bước. Nếu không, khi chúng ta gặp nạn, không có viện binh thì biết làm thế nào cho phải?

Linh Chân nổi trận lôi đình, quát:

- Người đừng vội khinh thường ta, nếu có ngày lão tử rời khỏi cửa lớn này nửa bước, thì ta chính là một con rùa đen!

Dương Túc Quan vui vẻ nói:

- Lời này của sư huynh là thật?

Linh Chân cả giận nói:

- Người còn hoài nghi gì? Lão tử nói lời thì sẽ giữ lời!

Nói xong liên tục vỗ ngực, chỉ sợ người khác không tin.

Quyên Nhi thấy Linh Chân rơi vào bẫy liền hì hì cười, liền bỏ đá xuống giếng nói:

- Chính là lão nói đó, dù là ra phố mua cái bánh ngọt cũng không được a!

Bình sinh Linh Chân thích nhất đồ ngọt, nghe lời này trong lòng kinh hãi, run giọng nói:

- Ra ngoài mua bánh ngọt cũng không được sao?

Quyên Nhi hừ một tiếng, như đinh đóng cột nói:

- Không thể nào!

Linh Chân nhớ tới cuộc sống khổ cực ngày sau thì sắc mặt xanh mét, trầm nghĩ:

“Nguy rồi, ta đây có tật xấu đói là làm càn, cái này phải làm sao bây giờ?”

Bộ dáng lão đầy vẻ khó xử, muốn đổi ý nhưng thấy thần sắc mọi người tỏ vẻ khinh miệt, chỉ có thể gượng gượng mà nhận.

Quyên Nhi thấy lão sợ hãi như thế, lúc này cười lạnh nói:

- Ngài đường đường là một trong Tứ Đại Kim Cương, nói lời phải giữ lời, tuyệt đối không được lén lút xuất môn. Ngày sau nếu muốn có bánh ngọt ăn, chỉ còn cách cầu xin bốn cô nương mà thôi.

Linh Chân mừng rỡ, lập tức quay sang Quyên Nhi gọi lão phật gia tiểu phật gia không ngọt, chỉ sợ ngày sau không có bánh ngọt để ăn.

Mọi người thấy bộ dạng này của lão đều cười to không dứt, Linh Định thì thấy vô cùng mất mặt, nổi giận dùng dùng đi ra khỏi phòng.

Mọi người đã định kế thì liền chia ra hành sự. Dương Túc Quan cùng Ngũ Định Viễn ăn nấu ban ngày, ban đêm mới vào thành dò la tin tức.

Tối canh ba, hai người thay đổi dạ hành. Dương Túc Quan hỏi:

- Muốn tìm bí mật của tấm da dê này, ngũ huynh có chủ ý gì không?

Ngũ Định Viễn nói :

- Da dê này được Tri phủ Lương Tri Nghĩa tìm ra, biết đâu trong phủ người xưa còn lưu lại manh mối gì, chúng ta không ngại thì đi tìm hiểu một chuyến.

Dương Túc Quan vui vẻ nói:

- Định Viễn huynh xuất thân bộ đầu, kiến thức quả nhiên bất phàm.

Hai người liền nhảy lên nóc nhà, Ngũ Định Viễn dẫn đường phía trước, nhằm hướng phủ đệ của Lương Trí Nghĩa khi xưa mà đi.

Hai người cước bộ nhẹ nhàng, phi thân trên nóc nhà dân mà đi. Không bao lâu đã tới một một khu nhà rộng lớn. Dương Túc Quan cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy tòa nhà này u ám âm trầm, dường như đã lâu không có người ở. Ngũ Định Viễn nói:

- Từ sau khi Lương tri phủ chết bất đắc kỳ tử, phu nhân cùng công tử liền rời nơi đây, nhà này không có ai ở ba năm rồi.

Hai người điểm chân một cái, liền nhảy xuống. Đáo qua một vòng bên ngoài, chắc chắn không người thì mới lắc mình vào nhà.

Đi vào thì thấy trong phòng bám đầy bụi bặm nhưng đồ dùng trong nhà vẫn còn nguyên, lưu lại không ít gia sản. Ngũ Định Viễn thấp giọng nói:

- Không ngờ Lương công tử đi vội như vậy, chưa kịp thu thập cả gia sản.

Dương Túc Quan gật đầu nói:

- Xem tình cảnh này thì đúng là như thế.

Hai người cẩn thận lật xem mọi nơi, tìm kiếm dấu vết khả nghi.

Đang khẩn trương lục lọi thì chợt nghe ngoài cửa có tiếng người:

- Nơi này là phủ đệ cũ của Lương tri phủ.

Có người đi theo nói:

- Được! Chúng ta vào xem.

Dương Ngũ hai người chấn động. Không ngờ đêm khuya còn có người tới đây, vội trốn vào trong thư phòng.

Tiếng bước chân vang lên, có người đi vào. Ngũ Dương hai người theo khe cửa nhìn trộm ra. Chỉ thấy một người mặt đỏ như táo chín, chính là thống lĩnh Cẩm Y Vệ An Đạo Kinh. Ngũ Định Viễn hít một hơi lạnh, thầm nghĩ:

“Người này cũng tới sao!”

Dương Túc Quan nhướng mày, hiển nhiên cũng bất ngờ.

Theo sau An Đạo Kinh còn có ba người. Ngũ Định Viễn ngưng mắt nhận ra, một người cao lớn tên là "Thiên Lô Oanh" Đơn Quốc Dịch. Một người da mặt trắng nõn, gọi là "Cửu vĩ Giao Long" Vân Tam Lang. Người còn lại tướng mạo bất phàm, vai nở hông rộng, đôi mày rậm rất có uy thế, chính là "Xà Hạc Song Hành" Hách Chấn Tương.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Ngay cả Hách Chấn Tương cũng tới, xem ra An Đạo Kinh nhất định phải đoạt lại da dê bằng được.

Bốn người đi vào nhà. Chưa xem kỹ thì Đơn Quốc Dịch cùng Vân Tam Lang đã kéo ghế ngồi xuống. An Đạo Kinh trừng mắt nhìn bọn hắn, trầm giọng nói :

- Các người sao lười như vậy? Còn chưa tìm được đồ lại ngồi xuống nghỉ, thế là thế nào?

Hai người nghe vậy thì ngáp một cái, bộ dạng uể oải đứng lên, liền ngó qua căn phòng. Đông một thoáng Tây một thoáng, tất cả chỉ làm cho có lệ.

An Đạo Kinh cá giận nói:

- Các người làm cái gì vậy? Tìm thật kỹ cho ta!

Vân Tam Lang cười nói:

- Thống lĩnh đừng nổi giận như vậy. Tiểu nhân sẽ tìm, nhất định sẽ tìm ra đồ chơi của hài nhi kia.

An Đạo Kinh mắng:

- Mau đi tìm chung quanh! Chớ ở trong này nói nhảm!

Đang quở trách, chợt nghe Hách Chấn Tương nói:

- Thống lĩnh đại nhân. Chỉ là mấy chữ trên bản chép tay của Lương đại nhân, muốn tìm ra nó rất khó.

An Đạo Kinh thở dài:

- Không còn cách nào khác, Giang đại nhân đích thân hạ lệnh, nói bản ghi nọ rất quan trọng, ngàn vạn lần không thể để rơi vào tay người khác. Bất kể như thế nào phải hết sức mà tìm.

Hách Chấn Tương gật đầu.

An Đạo Kinh đi đến cạnh giá sách nói:

- Nghe nói Lương tri phủ ưa thích đọc sách, không chừng là đem thứ kia kẹp ở trong một cuốn thư điển nào đó.

Hách Chấn Tương nghe vậy liền đi tới, cẩn thận tìm tòi trong phòng chứa sách.

Ngũ, Dương hai người nghe lời này thì tâm niệm khê động. Hai người đang ở thư phòng, mắt thấy bốn người bên ngoài chưa lục soát đến đây, liền cũng bắt đầu lần tìm các bộ sách, muốn tìm ra bản viết tay kia trước một bước.

Thân thể hai người khê động, tiếng vang tuy nhỏ nhưng đã bị Hách Chấn Tương nghe được. Hắn hừ một tiếng, nói:

- Trong phòng kia có cái gì?

An Đạo Kinh cũng vội vận khởi nội lực lắng nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng vang nho nhỏ. Hắn đưa mắt cho Hách Chấn Tương rồi thấp giọng:

- Đi qua xem một lần.

Hách Chấn Tương lập tức im lặng, hai chân khễ điếm một cái liền bay tới thư phòng. Dương Túc Quan biến sắc, không ngờ có người nội lực thâm hậu như thế, trong khoảnh khắc liền phát hiện ra hai người. Chàng lấy ra một cái khăn che mặt, ý bảo Ngũ Định Viễn cũng che tướng mạo theo.

Ngũ Định Viễn mới vừa che mặt, liền nghe tiếng Hách Chấn Tương chạy đến gần, Dương Túc Quan giơ chưởng đẩy về giá sách. Chỉ nghe oành một tiếng, giá sách đổ chắn ngay trước cửa phòng.

Hách Chấn Tương xông tới cửa, thấy cửa phòng đã bị giá sách ngăn trở. Trong phòng đứng hai gã mông diện quái khách, hắn cười lạnh nói:

- Tặc tử chỗ nào tới? Nửa đêm lại ở đây tác quái?

Hắn ngừng lực ở ngực, song chưởng đẩy ra. Chỉ nghe ầm ầm mấy tiếng, giá sách to như vậy lại bị đánh bay vào tường, chấn động tới cả nóc nhà khiến cát bụi rơi xuống, vô số trang sách bay tứ tán trên không trung.

Dương Túc Quan thấy võ công đối phương cao cường như thế, vội vàng thủ kiếm nơi tay. Vút một tiếng, trường kiếm đã nhắm nơi cổ Hách Chấn Tương đâm tới. Hách Chấn Tương cười lạnh nói:

- Giở cho tặc tử, kiếm pháp không kém.

Một cước quét qua, đã đá một quyển sách mãnh liệt nhắm thẳng mặt Dương Túc Quan. Dương Túc Quan nghe tiếng gió gào thét, biết trên sách mang

theo nội lực không nhỏ, nếu bị trúng chắc chắn sẽ nội thương. Chàng không dám coi thường, liền lách người sang bên tránh đi. Quyển sách kia rắc một tiếng, đánh vỡ một chấn song cửa sổ bay ra ngoài viện.

Hách Chấn Tương thấy thân pháp của Dương Túc Quan linh động, thoáng chốc liên tục múa may song chưởng, tạo nên kinh phong khắp nơi. Vô số cuốn sách theo dòng khí bay lượn. Chưởng phong vừa tổng ra, cả đám liền theo đó bắn tới Dương Ngũ hai người.

Ngũ Định Viễn thấy tình cảnh không ổn, vội lặn một vòng dưới mặt đất né tránh. Dương Túc Quan không muốn thu chiêu, hừ một tiếng thì trường kiếm vung lên, hóa thành một quang cầu to lớn, trong khoảnh khắc đã bổ những quyển thành hai đoạn. Hách Chấn Tương thấy kiếm pháp của chàng tinh kỳ, liền tăng lực đạo trên tay. Chỉ nghe tiếng vù vù không ngừng bên tai, toàn bộ sách vở trong thư phòng đã thành ám khí, nhất nhất bắn về Dương Túc Quan.

Lúc này An Đạo Kinh đã đuổi tới, mắt thấy Hách Chấn Tương đại chiếm thượng phong thì không vội xông vào, chỉ ở ngoài cửa lước trợn. Lại thấy kiếm quang của Dương Túc Quan soàn soạt, một kiếm vung xuống thì một quyển sách chém làm hai đoạn. Quyển sách kia vừa tán ra trên không trung, trong đó nhẹ nhàng bay ra một thứ, rõ ràng là một trang giấy.

An Đạo Kinh tinh mắt, lúc này kêu lên:

- Mau! Chính là thứ này! Mau thu lấy trang giấy kia!

Hách Chấn Tương vươn tay phải, đã tóm được nửa dưới trang giấy.

Dương Túc Quan nghe thì mừng rỡ, thầm nghĩ:

“Đi mòn giày sắt chẳng thấy, đến khi đạt được lại không phí chút công phu”

Chàng biết trang giấy kia rất quan trọng, vận khởi thân pháp bổ nhào về phía trước. Thân mình như chim Yến xẹt qua không trung, Trường kiếm trong tay đâm ra, chém trúng nửa trên trang giấy giữa không trung.

Hách Chấn quát lên:

- Buông tay!

Song chưởng đều vẽ ra nửa vòng tròn, đánh tới Dương Túc Quan. Dương Túc Quan đề khí, thân mình giữa không trung ngoặt một cái, tránh được song chưởng uy mãnh của Hách Chấn Tương, đồng thời thu kiếm về trước ngực, dụng một trảo đã đem trang giấy nhét vào trong lòng.

An Đạo Kinh kìm nén không được, cử đao vọt tới la lên:

- Hách giáo đầu! Ngàn vạn lần không thể để hai người này rời đi!

Dương Túc Quan thấy vật đã tới tay, không muốn tiếp tục tranh đấu. Hít mạnh một hơi, kiếm quang chợt lóe, huyển ra bảy đóa hàn tinh điểm đến trước người An Đạo Kinh. An Đạo Kinh mắt thấy không ổn, vội vọt sang một bên mà tránh. Dương Túc Quan thấy thời cơ đã đến, liền lui về sau muốn bỏ chạy.

Hách Chấn Tương thấy chàng sắp thoát thì hai tay múa may, tay phải co chụm lại như hình mỏ chim hạc, tả chưởng lại uốn như rắn vồ mồi, chính là tuyệt chiêu "Xà Hạc Song Hành", chưởng lực mãnh liệt vừa ra, liền cấp kình bổ tới trước ngực Dương Túc Quan. Dương Túc Quan thấy chiêu số của đối phương tinh diệu, sợ rằng trường kiếm của mình còn chưa đâm tới thì bản thân đã trúng thương nặng. Chỉ có còn cách giơ chưởng trước ngực, ngạnh cường chặn lấy một chưởng long trời lở đất này.

Chỉ nghe bành một tiếng lớn, chưởng lực hai người chạm nhau. Thân hình Dương Túc Quan bay xéo ra ngoài, không ngờ đánh vỡ một bức tường đất. Lúc này đất đá bay tứ tung, bụi mù tràn ngập. Hách Chấn Tương cùng An Đạo Kinh không rõ tình thế trước mắt, không dám tùy tiện tiến lên mà lui ra phía sau một bước, vận khí đề phòng.

An Đạo Kinh sợ địch nhân lợi dụng cơ hội đào thoát, vội đề khí kêu to:

- Người đâu! Nhanh đến chặn đường bên ngoài!

Vân Tam Lang cùng Đơn Quốc Dịch sớm nghe tiếng động kỳ lạ trong phòng, lúc này đáp ứng một tiếng, liền vòng qua cửa lớn chạy lại.

Ngũ Định Viễn thấy Dương Túc Quan chịu thiệt, thừa dịp hỗn loạn nhảy ra từ cửa sổ. Hắn mắt thấy Dương Túc Quan ngã xuống đất thì lập bấp kinh hãi, vội tiến đến đỡ chàng, thấp giọng nói:

- Thế nào? Có bị nội thương?

Dương Túc Quan mở hai mắt, mỉm cười nói:

- Không có gì đáng ngại.

Nói xong liền đứng lên tra kiếm vào vỏ.

Liền vào lúc này, phía sau có người kêu lên:

- Ở chỗ này!

Đã thấy Vân Tam Lang cầm binh khí chạy tới, Ngũ Định Viễn muốn ra ngăn địch, Dương Túc Quan lại lắc đầu nói:

- Vật đã tới tay, chúng ta không cần đánh nữa.

Chàng đề khí ngưng lực, cắp lấy Ngũ Định Viễn vào bên hông, hai chân đề khí thì thân hình hai người bay vút lên nóc nhà.

Đám người An Đạo Kinh đuổi tới thì đã muộn một bước, nhất thời thở dài không thôi.

Hách Chấn Tương nhìn bầu trời đêm, trầm giọng thở dài:

- Người vừa rồi tuổi còn trẻ mà võ công rất cao, không biết là lai lịch ra sao.

An Đạo Kinh cau mày nói:

- Bất kể là ai, chúng ta phải tìm được hắn, bằng không phiền toái không nhỏ.

Lại quay sang Hách Chấn Tương :

- Đưa nửa trang giấy cho ta.

Hách Chấn Tương theo lời giao lại nửa trang giấy.

An Đạo Kinh nói :

- Văn tự trên giấy này, người đã đọc được chưa?

Hách Chấn Tương cả kinh trong tâm, vội nói:

- Thuộc hạ vội vàng truy địch, nào có thời gian nhìn thấy.

An Đạo Kinh thở ra một hơi nhẹ nhõm, hần xem nửa trang giấy một lát thì sắc mặt trắng bệch, nói :

- Đúng vậy, chính là thứ này.

Hần nhắm chặt hai mắt như sợ đã xem nhiều, liền há miệng nuốt nửa trang giấy kia vào trong bụng.

Mọi người thấy hành vi của thống lĩnh quái dị như thế, bất giác kinh ngạc thành tiếng.

Lại nói Dương Túc Quan cùng Ngũ Định Viễn hai người đề khí, thẳng một đường chạy về nơi ở. Lúc này kinh động đến đám người Linh Định. Mọi người đi ra đã thấy sắc mặt Dương Túc Quan tái nhợt, đang khoanh chân ngồi trên giường vận khí chữa thương.

Linh Định tới phía trước, đưa tay áp vào ngực Dương Túc Quan, đem nội lực hùng hậu truyền qua. Sau một lát thì sắc mặt Dương Túc Quan chuyển sang hồng hào, cảm giác khó chịu trong thân liền giảm đi.

Công lực của Linh Định quả thật thâm hậu. Không đến một tuần nhang đã áp chế nội thương của Dương Túc Quan, thương thế đã không còn đáng ngại. Đám người Vi Tử Tráng, Ngũ Định Viễn ở một bên quan sát vô cùng bội phục.

Linh Định hỏi:

- Là ai có công lực cỡ này, lại có thể đả thương sư đệ như vậy?

Dương Túc Quan nói :

- Là một gã Cầm Y Vệ, chỉ không biết lai lịch ra sao.

Ngũ Định Viễn nói

-Người nọ là giáo đầu trong Cẩm Y Vệ. Họ Hách, tên hai chữ Chấn Tương. Trước đây là tổng giáo đầu của Hình bộ.

Mọi người nghe nói người nọ là giáo đầu của Cẩm Y Vệ đều rùng mình. Xem ra lần này An Đạo Kinh đã rơi vào đường cùng, xuất động đến cả cao thủ bậc này.

Dương Túc Quan cười nói:

- Bất luận như thế nào, ta chịu một chương này không uổng phí.

Nói xong từ trong lòng lấy ra nửa trang giấy, đưa đến trước mặt mọi người.

Vì Tử Tráng ngạc nhiên hỏi:

- Đây là vật gì?

Dương Túc Quan nói :

- Nửa mảnh giấy này đoạt từ trong phủ của Lương tri phủ, nghe nói là cáo trạng chính tay viết khi ông ta còn sống. Như vậy sẽ rất quan trọng.

Tất cả mọi người hưng phấn dị thường, vội nói:

- Nhanh đọc nghe một chút.

Dương Túc Quan gật gật đầu, liền đưa lên ánh nến thì thầm đọc:

- Đạo của người quân tử, một lòng theo đức của trời, trên thi hành chính sách nhân nghĩa, dưới giữ vững cương thường (1). . .

Xem ra trên giấy chỉ là những lời bình ngày thường của Lương Trí Nghĩa ghi lại. Lương tri phủ văn tài rất cao, múa may viết một bài bình rất lớn nhưng mọi người nào có tâm tư tìm hiểu, nghe thì vô cùng bức mình. Ngũ Định Viễn thở dài:

- Xem ra giấy này hoàn toàn vô dụng.

Dương Túc Quan vẫn không để ý mọi người, từ từ đọc tiếp. Vừa đọc vừa nhớ, đột nhiên thấy một hàng chữ rất nhỏ ghi bên mép. Dương Túc Quan chấn động tinh thần, biết hàng chữ này tất có lai lịch, vội phất tay ý bảo mọi người chuyên tâm nghe, cất cao giọng đọc:

- Ta điều tra một lão quân binh tại Ngọc Môn quan thì biết được. Trong vòng mười lăm năm, trước sau Giang Sung đã đi hai lần Thiên Sơn, kỳ lạ là không rõ nguyên nhân. Tháng ba năm Cảnh Thái thứ năm, hãn tự xuất năm vạn quân, chia làm hai đường tiến vào Thiên Sơn, khi về chỉ có hai vạn, còn lại đều mất tích. Tháng sáu năm Cảnh Thái thứ mười, tiếp tục dẫn ba vạn quân đi vào Thiên Sơn, lại chỉ còn ba nghìn người trở về.

Ngũ Định Viễn nghe thì quá mức kinh ngạc, liền hỏi:

- Giang Sung hai lần xuất binh đi Thiên Sơn để làm gì? Chẳng lẽ đi hội họp cùng Khả Hãn Dã Tiên sao?

Dương Túc Quan lắc đầu, cúi đầu nhìn trang giấy đọc tiếp:

- Theo lão quân binh kể lại, Giang Sung nhiều năm tìm kiếm một vị kỳ nhân nhưng không có kết quả, cam mạo hiểm sinh tử vào quan ải khó khăn chứng tỏ thân phận vị kỳ nhân kia không nhỏ, liên quan đến số mệnh thiên

hạ. Nếu một ngày người này còn chưa chết, đám gian tặc khó có thể an ngon ngủ yên. Ta hỏi lai lịch của kỳ nhân kia, lão quân binh nghe vậy cười to. Nói rằng người này đã qua đời nhiều năm, sao có thể còn tại nhân thế? Hơn nữa, nếu vị kỳ nhân này còn ở nhân gian, thiên địa cương thường chẳng phải loạn hết rồi sao? Cả triều quần thần sẽ phải tự xử thế nào? Sự tình nọ tuyệt không thể ngờ được, không nên loạn truyền ra ngoài. . .

Linh Định trầm ngâm nói:

- Kỳ nhân nọ là ai, sao có thể khiến đám gian thần lo lắng như vậy?

Ngũ Định Viễn nóng lòng thúc giục:

- Người này rốt cuộc là ai, mau đọc tiếp đi!

Dương Túc Quan giơ nửa mảnh giấy lên, lắc đầu nói:

- Giấy đến đã bị đứt lìa, không rõ lời lẽ phía sau.

Mọi người a một tiếng thất vọng.

Ngũ Định Viễn cau mày nói:

- Rốt cuộc lời của Lương đại nhân có ý gì, làm cho người ta nghĩ không ra.

Dương Túc Quan nói :

- Chiếu theo những gì ghi lại trên này. Tại Thiên Sơn nhất định là có nhân vật quan trọng, đủ khiến cho Giang Sung ngày đêm lo sợ trong lòng.

Vi Tử Tráng hỏi:

- Vậy người này có cũng quan hệ đến tấm da dê?

Dương Túc Quan lắc lắc đầu, nói :

- Cũng không rõ điều này. Dù sao giấy này do chính tay Lương đại nhân viết, ắt hẳn là có lai lịch. Về sau chúng ta nên lưu ý sự tình này.

Mọi người lại thương nghị một trận, qua nửa canh giờ mà đoán không ra. Mắt thấy trời gần sáng liền về phòng nghỉ ngơi.

Chú:

(1) Cương thường:

Phụ nữ ngày xưa thường phải sống theo khuôn Tam Tông và Tứ Đức, còn nam nhân thì có Tam Cương và Ngũ Thường.

Tam Tông: Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử.

Tứ Đức: Công Dung Ngôn Hạnh như trong câu thơ: “Công dung ngôn hạnh là tiên phàn trần”

Tam Cương là "quân thần cương", "phụ tử cương" và "phu thê cương"

Ngũ Thường: Quân Thân, Phụ Tử, Huynh Đệ, Phu Phụ, Bằng Hữu.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Sát Kim thần dũng

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 4: Sát Kim thần dũng

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Mấy ngày sau, mọi người liền chia ra hành sự ở vùng Tây Lương. Dương Túc Quan cùng Ngũ Định Viễn đi tìm những cột mốc biên giới năm đó, nhất nhất thẩm tra đối chiếu với đường vẽ trên da dê. Chỉ là Dã Tiên sớm đã diệt vong, đa số cột mốc biên giới đã bị mai một nên rất khó so sánh. Thứ hai là vị trí hồng tuyến có phần quái dị, chiếu theo quan sát thực địa, tuy có xâm nhập sơn lĩnh lãnh thổ quốc nội Trung Hoa nhưng vùng đất này không đủ hiểm trở, Khả Hãn Dã Tiên có được nó cũng không thể đóng binh trấn thủ, thực không hợp với lẽ thường. Lại thấy mấy chỗ hồng tuyến so với cột mốc biên giới thì còn muốn lấn sang về phía Tây, càng không hợp với sự tình bán nước.

Hai người điều tra mấy ngày, đều cảm khó hiểu. Ngũ Định Viễn lắc đầu nói:

- Chiều theo tấu chương của Lương đại nhân, Giang Sung đã cắt đất ngàn dặm nhưng hồng tuyến này thật sự rất quái dị, chỗ thụt vào chỗ lùi ra. Thật sự rất khó kết luận, phải làm sao bây giờ?

Dương Túc Quan thở dài:

- Bất kể như thế nào, trước tiên cần tìm người thông dịch văn tự trên da dê một lần, sau đó mới có kết luận cuối cùng.

Bên này Dương Túc Quan, Ngũ Định Viễn không có tiến triển, bên kia Vi Tử Tráng đã hỏi thăm ra tin tức thủ hạ cũ của Dã Tiên. Mọi người trở lại trong phủ thương nghị. Vi Tử Tráng nói :

- Theo một lão nhân trong thành nói, hơn mười năm trước có một nhóm người chịu giáo hóa quy phục triều đình ta, hiện đang tụ cư trong một trấn nhỏ cách đây ba mươi dặm. Những người này chăn dê duy sinh, giữ lấy phong tục người Hồ. Nói không chừng đó là di dân của Dã Tiên, ngày mai chúng ta đến xem một lần!

Đám người Dương Túc Quan nghe vậy mừng rỡ. Sáng hôm sau Vi Tử Tráng dẫn mọi người đồng loạt tới trấn nhỏ. Linh Chân ở trong phòng đã nhiều ngày, nghe được ra ngoài thì mừng đến nhảy lên tận trời. Mọi người thấy bộ dáng của lão đều cười ha hả.

Giờ ngọ đã đến thị trấn nọ, Vi Tử Tráng hỏi đường thì biết người Hồ nơi đây đều tụ cư ở phía Tây trấn này. Mọi người đi một lát thì thấy bên đường dựng vô số lều trại, cư dân ăn mặc rất khác người Hán. Dương Túc Quan biết tiếng Hồ, liền lấy ra da dê hỏi cư dân địa phương, hỏi liên tiếp mấy người Hồ nhưng cả đám một bộ mờ mịt, không một ai đọc hiểu được văn tự ở trên.

Đang ưu sầu thì một hán tử đi tới, hẩn nhìn một hồi rồi dùng Hán ngữ nói:

- Các vị huynh đài đến từ Trung nguyên?

Mọi người nghe được tiếng Hán thì trở nên vui vẻ. Vì Tử Tráng lại tỏ ra cảnh giác, thấy người này ăn mặc như tiểu thương, bộ dạng phong trần giang hồ liền nghi ngờ là gian tế do Giang Sung phái tới, lập tức nheo mắt hỏi:

- Huynh đài có gì chỉ giáo?

Khi lên tiếng thì thầm ngưng công lực, thần thái lộ vẻ địch ý.

Hán tử kia thấy vẻ của hãn lo lắng liền cười nói:

- Vị đại gia này đừng đa nghi. Ta cũng là người Hán, tổ tiên tới đây rồi ngụ cư lại. Hiếm dịp thấy đồng bào tới thì quan tâm, thật không còn dụng ý khác.

Dương Túc Quan đi ra phía trước, mỉm cười nói:

- Vị đại ca này có hảo tâm như vậy, tại hạ xin đa tạ. Không biết đại ca có biết trưởng lão nơi đây, có thể tiến cử cho chúng ta một phen?

Người nọ ha hả cười nói:

- Các người muốn tìm trưởng lão sao? Gặp được ta thật là đúng người.

Hãn thấy mọi người đầy mặt hoài nghi thì giải thích:

- Không phải ta khoe khoang. Gia phụ hiện qua tuổi tám mươi, đã qua từng theo tiên hoàng đại chiến tại Hồ Lô Cốc. Nói về người thông hiểu điển cố,

trong phạm vi trăm dặm quanh đây, chỉ sợ không có ai hiểu biết bằng người.

Dương Túc Quan nghe ba chữ "Hồ Lô Cốc" lập tức rung mình, nghĩ đến sự tình ngự giá thân chinh mà Liễu Ngang Thiên từng nói qua. Chàng cùng Ngũ Định Viễn nhìn nhau, liền nói:

- Xin nhờ đại ca dẫn đường cho chúng ta bái kiến lệnh tôn, ở đây có chút lòng thành kính.

Nói rồi vái chào thật sâu, lấy ra ngân phiếu trăm lượng nhét vào tay người nọ, nói:

- Sắp là ngày tết, chúng ta vội vàng đến bái phỏng nên không kịp chuẩn bị, xin đại ca xin vui lòng nhận cho.

Hán tử kia cười to, lắc đầu rồi đem ngân phiếu trả lại, nói:

- Gia phụ thích nhất là kể lại sự tích anh dũng thời còn trẻ, các người chịu tới nghe thì người cao hứng còn không kịp, sao còn thu bạc của các người nữa!

Mọi người thấy hân khí phách hào hùng sáng khoải, rất có phong thái của hào kiệt biên cương thì càng thêm kính trọng.

Hán tử kia liền dẫn mọi người vào trong thôn. Kiến trúc của bộ lạc này thật sơ sài, đều là lều trại bằng vải thô, nghĩ đến một cuộc sống cực khổ.

Đi một lát thì tới một cái nhà lều. Hán tử kia xốc màn vải lên, lớn tiếng gọi:

- Phụ thân! Có khách phương xa đến thăm!

Hắn gọi lớn vài tiếng thì một thanh âm già nua vang lên:

- Ra đây! Ra đây!

Hán tử nọ quay đầu nhìn đám người Dương Túc Quan, cười nói:

- Gia phụ tuổi tác đã cao nên tai có phần nghễnh ngãng, phải gọi to như vậy. Bằng không sẽ không nghe được.

Lúc này một lão nhân thân hình cao lớn chậm rãi đi ra từ trong lều, tuy rằng lưng đã còng nhưng còn cao hơn người thường nửa cái đầu. Mọi người rùng mình thầm nghĩ:

"Xem ra lúc còn trẻ, lão nhân này đích thị là một dũng tướng trên chiến trường, nhi tử của lão thật không thối phồng"

Lão hán nọ quan sát đám người Dương Túc Quan rồi quay sang hán tử kia hỏi:

- Chính là mấy người này muốn gặp ta?

Hán tử nói lớn:

- Vâng. Chính là bọn họ! Bọn họ đến từ Trung nguyên, có việc muốn hỏi phụ thân!

Lão hán nọ cười ha hả, nói:

- Sớm không đến muộn không đến, lại chờ lão đầu tử ta gần đất xa trời mới đến. Con bà nó!

Mọi người thấy lão nói vậy đều một bộ lúng túng, Dương Túc Quan vội hỏi:

- Đây gọi là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, giờ chúng ta tới bái phỏng lão trượng cũng không tính là muộn.

Lão hán nọ đánh giá chàng trên dưới một hồi, cười nói:

- Nghe cậu nói chuyện lễ nghĩa như vậy, ắt hẳn là người đọc sách!

Linh Chân nghe lời này thì hừ một tiếng, lớn tiếng nói:

- Nói cho lão biết, Dương sư đệ của ta không phải người thường, chính là đương triều. . .

Nghe Linh Chân muốn bộc lộ thân phận bản thân, Dương Túc Quan liền ngăn lại:

- Tại hạ là thương gia, may mắn đến Tây Cương mua bán, lúc này mới đi qua vùng đất trù phú của quý trấn.

Lão hán nọ nửa tin nửa ngờ, cúi đầu cẩn thận quan sát cách ăn mặc của Dương Túc Quan. Đột nhiên lão lui về sau một bước, cả kinh thốt:

- Tiểu tử, ngươi là người của bộ Binh!

Mọi người nghe vậy kinh hãi, không ngờ lão hán miền viễn tây xa xôi này lại có thể nhìn thấu lai lịch Dương Túc Quan.

Lão hán nọ chỉ vào bên hông Dương Túc Quan, lớn tiếng hỏi:

- Ngươi nói mau, lệnh bài nọ lấy từ chỗ nào!

Dương Túc Quan cúi đầu nhìn lại eo lưng, thấy lệnh bài Binh bộ vẫn treo ở đó. Trước đó chàng chưa từng gỡ xuống vì nghĩ rằng nơi đây xa xôi hoang vu, cư dân phần lớn là man di không biết văn vật Trung Quốc. Không ngờ lúc này lại có người nhận ra lai lịch của lệnh bài. Tự biết không thể giấu diếm, liền thản nhiên nói:

- Lão trượng thật là tinh mắt, nhìn một cái đã ra thân phận của ta. Tại hạ là Binh Bộ tư lang trung Dương Túc Quan, bái kiến lão trượng.

Lão hán nọ vừa sợ vừa chỉ tay, lắp bắp nói :

- Người thật sự là người của Binh bộ, ta. . . Ta đã rời quân lữ nhiều năm, người. . . Người chẳng lẽ muốn bắt ta trở về?

Thanh âm trở nên run rẩy không hào sảng giống lúc trước. Hán tử kia cũng sợ hãi, phụ tử hai người tụ cùng một chỗ phát run.

Dương Túc Quan không biết vì sao hai người hoảng sợ như vậy, vội xua tay:

- Hai vị xin đừng lo lắng. Tại hạ đến chỗ này chỉ để điều tra một chuyện cũ, tuyệt không có ý bắt người.

-Ngũ Định Viễn thấy phụ tử kia vẫn sợ hãi, cũng xen vào:

- Đúng vậy! Chúng ta lần đầu tới đây, nếu công tử của lão trượng không tự giới thiệu thì chúng ta đâu biết lão là ai, sao có thể đặc biệt tới bắt người?

Ngũ Định Viễn hiểu rõ tâm sự người phạm án, lời nói này khiến lão hán nọ liên tục gật đầu. Lão nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Như vậy thì tốt. Ta tuổi tác đã già, chịu không được khổ sai nữa.

Nói rồi quệt quệt mồ hôi trên mặt, một bộ kinh hồn như còn chưa định thần.

Hán tử kia ho một tiếng, thấp giọng nói :

- Thành thật nói với các vị! Năm đó thượng cấp của gia phụ từng phạm phải trọng tội, đã thành khâm phạm của triều đình. Gia phụ tuy định cư nơi đây nhiều năm nhưng vẫn sợ người của triều đình tới bắt, vừa rồi có điểm thất thố. Xin chớ trách.

Ngũ Định Viễn nghe lời này vội hỏi:

- Lão huynh nói khâm phạm của triều đình, chẳng lẽ Chinh Tây Đại Đô Đốc Vũ Đức Hầu năm đó sao?

Lão hán nọ nhảy dựng lên, cả kinh nói:

- Cậu cũng từng nghe qua uy danh của ngài?

Ngũ Định Viễn nhìn thoáng qua Dương Túc Quan. Hai người khẽ gật đầu, biết đã tìm đúng người rồi.

Ngũ Định Viễn thấp giọng nói:

- Lão trưởng nếu từng theo Vũ Đức hầu, phải chẳng đã giao thủ cùng Dã Tiên Khả Hãn?

Lão hán nọ vốn đang lo lắng sợ hãi, vừa nghe bốn chữ "Dã Tiên Khả Hãn" thì gật mạnh đầu, hai mắt phát ra tinh quang, lớn tiếng nói:

- Đó là đương nhiên! Ta theo Đại đô đốc vào sinh ra tử, đánh trận cùng đám giặc Dã Tiên hơn mười năm. Cho dù đám cường đạo đó hóa thành tro bụi, ta liếc mắt một cái liền có thể nhận ra.

Dương Ngũ hai người nghe thì mừng rỡ. Dương Túc Quan chỉ vào trong nhà lều, vòng tay với hán tử kia:

- Vị đại ca, ta có một văn kiện quan trọng muốn nhờ lệnh tôn xem xét, chẳng biết có thể mượn nhà dùng một chút?

Hán tử kia gật gật đầu, nói :

- Chư vị chớ có khách khí, cứ việc xin mời vào trong.

Nói rồi đưa tay mời khách, dẫn mọi người đi vào.

Thấy hán tử nọ đi vào, Dương Túc Quan liền căn dặn đám người Vi Tử Tráng:

- Thỉnh Vi hộ vệ cùng hai vị sư huynh ở ngoài thủ vệ cho, ngàn vạn lần đừng để kẻ khác đến gần.

Ba người đáp ứng một tiếng, liền ra ngoài thủ hộ.

Diễm Đình cũng rất thông minh, biết Dương Túc Quan cùng Ngũ Định Viễn có đại sự thì liền nói:

- Nơi này có phần nhàm chán, sư tỷ muội chúng ta sẽ không vào.

Nói rồi mang Quyên Nhi đi ra ngoài.

Trong trường chỉ còn lại bốn người. Dương Túc Quan, Ngũ Định Viễn, lão hán nọ cùng nhi tử của lão. Mọi người vừa mới ngồi, Dương Túc Quan liền lấy ra da dê từ trong lòng, giao đến trên tay lão hán nọ, hỏi:

- Lão trượng có đọc được văn tự ở trên?

Lão hán nọ cầm da dê trong tay, lật lật một hồi xem xét cụ thể. Trống ngực hai người Ngũ Dương đập bình bạch, chỉ sợ lão nói chữ "Không" thì hành trình Tây Cương lần này không thu hoạch được gì.

Qua sau một lúc lâu, lão hán nọ chần chờ nói:

- Văn tự của Dã Tiên không quá khó nhận biết, đại khái tương tự như cùng dân tộc Hồi, có điều thoát nhìn văn tự trên da thật sự không giống, ta cũng không chắc có phải của Dã Tiên hay không.

Dương Túc Quan thở dài một tiếng, bóp cổ tay nói:

- Vậy là hỏng rồi, ngay cả lão trượng cũng không biết văn tự này, vậy giờ làm sao cho phải?

Lão hán nọ thở dài thật lâu, lẩm bẩm:

- Văn tự này rất kỳ quái, có điều dường như ta đã thấy qua ở đâu. . .

Ngũ Định Viễn vội hỏi:

- Lão trượng nếu nhớ lại điều gì, xin mời nói đi.

Lão hán nọ cau mày nói:

- Trước kia Đại đô đốc thường mang bên mình một thanh kiếm, văn tự trên vỏ kiếm tương tự như trên da dê này, đều là rắc rối khó hiểu như thế, ta cũng không rõ là gì.

Dương Túc Quan nghe thì nhú mày. Vũ Đức Hầu đã chết từ lâu, giờ nếu muốn tìm người này để hỏi thì không bằng đem da dê hủy đi cho rồi. Ngũ Định Viễn thấy sắc mặt của chàng tỏ ra buồn bực, lại hỏi tiếp:

- Lão trượng, ngoài người thì thiên hạ hôm nay còn ai có thể nhận biết được văn tự Dã Tiên? Có thể giới thiệu cho chúng ta mấy người chăng?

Lão hán nọ cúi đầu thờ dài, nói :

- Sát Kim, nói không chừng Sát Kim đại nhân biết. . .

Dương Túc Quan nghe hai chữ "Sát Kim", không biết là thần thánh phương nào, hỏi:

- Sát Kim? Đó là ai?

Lão hán nọ trầm ngâm, muốn nói nhưng lại thôi. Một hồi lâu thì lắc đầu thờ dài:

- Cũng chết rồi. Đại đô đốc đã chết, anh hùng hào kiệt năm đó đều thành mây khói. Hắc hắc. . . Ngay cả Sát Kim đại nhân chúng ta lại đi góp sức cho người khác. . . Còn nhắc đến người này làm gì?

Lão một bộ râu rĩ không vui, ngậy ngốc một hồi rồi nằm xuống một góc, tiếp theo nhắm nghiền hai mắt.

Dương Túc Quan cùng Ngũ Định Viễn kêu vài tiếng nhưng lão hán nọ không thèm để ý, chỉ lằm lũi mà ngủ.

Hán tử kia thấy cha mình vô lễ như vậy, có vẻ áy náy:

- Xin lỗi, phụ thân ta trước nay muốn thì mới nói, còn không cạy miệng cũng vô ích. Xin hai vị lượng thứ!

Dương Ngũ hai người thở dài một tiếng rồi đứng dậy.

Hai người rời lều trại. Hán tử kia một đường tiễn đưa, Dương Túc Quan hỏi:

- Mới vừa rồi lệnh tôn nhắc tới Sát Kim, hình như có lời khó nói, không biết người kia là ai?

Hán tử kia ngạc nhiên nói:

- Người không biết Sát Kim?

Ngũ Định Viễn thấy thần sắc khác thường của hắn, vội hỏi:

- Thứ cho hai ta cô lậu quả văn, xin hãy nói thẳng.

Hán tử kia cười nói:

- Nói đến Sát Kim, trong vòng trăm dặm có ai mà không biết, ai mà không hiểu. Sát Kim ý tứ là võ dũng anh hùng đệ nhất thiên hạ, chính là Đại tướng quân của Thiệp Mộc Nhi Hãn Quốc được xưng đánh khắp Tây Vực vô địch thủ. Chỉ vì ngài thường xuyên sai người tiếp tế cho người Hán nơi đây, được bá tánh yêu mến tôn là Phật sống.

Nói rồi chỉ vào một lều trại bên đường:

- Các người vào xem, nhà này cũng phụng dưỡng ngài.

Ngũ Định Viễn cùng Dương Túc Quan nhìn lại, thấy một bức họa dán tại trên tường, phía dưới để thịt, sữa dê thờ cúng. Xem ra cư dân nơi đây thực xem "Sát Kim" như Bồ Tát sống.

Ngũ Định Viễn thấy người trên bức họa râu dài tới ngực, thần uy lẫm lẫm, phía sau còn đeo hai cây trường đao, bộ dáng thật không tầm thường.

Nhất thời trong lòng hắn dâng lên cảm giác khác thường, tựa hồ đã thấy qua "Sát Kim" ở đâu. Dương Túc Quan thấy hắn nhíu mày như nhìn ra cái gì, liền hỏi :

- Sao vậy? Có gì không ổn?

Tâm tư Ngũ Định Viễn lưu chuyển nhưng nhất thời không nhớ ra, liền nói:

- Không có gì, ta thấy dung mạo người này như thiên tướng hạ phàm, lúc này mới nhìn kỹ một chút.

Dương Túc Quan khẽ gật đầu không hỏi thêm, liền chia tay hán tử kia.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Sát Kim thần dũng

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quý

Chương 4: Sát Kim thần dũng

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Hai người rời khỏi nhà lều hội họp cùng mọi người. Quyên Nhi thấy thần sắc bọn họ đầy buồn bực thì hỏi:

- Làm sao vậy? Không hỏi được sao?

Dương Túc Quan lắc đầu:

- Hiện tại vẫn chưa.

Vì Tử Tráng nói :

- Rốt cuộc trên da dê viết thứ gì, sao quái dị như thế?

Dương Túc Quan thở dài nói :

- Ta xem ngoài Giang Sung thì không còn ai biết bí mật trên đó.

Mọi người cảm thấy uể oải, đành trở về trấn.

Về tới trấn nhỏ đã là buổi chiều. Mọi người một ngày chưa ăn, bụng đói liền tìm một khách điểm nghỉ tạm. Một gã tiểu nhị đứng ở cửa tiệm, thấy

mọi người đi tới thì lớn tiếng mời mọc:

- Các vị khách quan vào đi! Tiểu điểm có thịt bò kho tàu lừng danh, chính là đặc sản Cam Túc!

Dù đã gần tết nhưng nơi đây thuộc dân tộc Hồi, tập tục khác với với Trung thổ, việc làm ăn vẫn còn rất nhộn nhịp.

Vi Tử Tráng thấy tiểu nhị ánh mắt lỏng lẻo, hạ bàn yếu nhược, hiển nhiên không có võ công thì yên lòng hỏi:

- Chúng ta có hai vị sư phụ, có thức ăn chay chăng?

Tiểu nhị liên tục gật đầu:

- Có a! Cơm chay đãi các đại sư ở những bảo tự quanh đây đều do tiểu điểm nhận làm, có món nào mà chúng ta không có? Đảm bảo vừa lòng, đảm bảo vừa lòng!

Vi Tử Tráng gật đầu, kêu tiểu nhị làm hai món chay cùng mấy món mặn. Bảy người đều ngồi xuống.

Chỉ một lúc sau, tiểu nhị bưng lên thức ăn thơm ngào ngạt. Linh Chân đang định ăn thì Vi Tử Tráng ngăn lại:

- Chậm đã!

Hắn lấy ra ngân châm thử qua thức ăn trên bàn, thấy không có độc thì mới yên tâm.

Dương Túc Quan hỏi:

- Điểm này có chỗ quái dị sao?

Vi Tử Tráng lắc đầu nói:

- Không phải, ta chỉ lo lắng Giang Sung phái người theo tác quái, cứ đề phòng thì tốt hơn.

Mọi người nhớ tới thủ đoạn ngoan độc của Bách Hoa tiên tử liền gật đầu.

Linh Chân dáng người to béo, sớm đã đói bụng đến gập cả lưng. Vừa thấy thức ăn không có độc thì vội dùng đũa gắp đồ chay, vừa ăn vừa khen:

- Đồ ăn ngon lắm. Ngon hơn đồ chay ở Thiếu Lâm chúng ta nhiều!

Quyên Nhi thấy tướng ăn như hổ đói của lão thì cười nói:

- Vốn tưởng rằng hòa thượng đều là lão đầu tử gầy gò, cả ngày chỉ biết gõ mõ tụng kinh, nhớ nhung Di Đà. Đến nay gặp được đại sư phụ, xem như mở rộng tầm mắt.

Linh Chân ở một bên ăn mạnh uống mạnh ngon lành, nói:

- Tiểu cô nương thì biết cái gì? Nếu hòa thượng ta đói bụng thì tâm sẽ bốc hỏa, ngay cả cớng phẩm dăng Phật cũng ăn sạch, còn sợ gì sao! Dù cho Phật tổ trách cứ, ta cũng kêu rằng “nhất Phật xuất thế, nhị Phật niết bàn” (1), gia gia bụng đói là điều lo lắng nhất, giờ phải làm sao?

Quyên Nhi cười lên ha hả. Linh Chân trong miệng nhồm nhoàm đồ ăn, lớn tiếng nói:

- Sao các người còn không ăn? Để hòa thượng ta ăn hết toàn bộ vậy!

Linh Định thấy cử chỉ của sư đệ thô tục, lời lẽ vô lễ thì rất tức giận, lập tức quay đầu không thèm để ý đến.

Một lát, Linh Chân đã ăn hết ba chén cơm lớn mà cảm giác vẫn không đủ. Đang ăn lấy ăn để chợt thấy bàn tay phải ngứa ngáy, liền chìa tay trái ra gãi nhưng trong miệng vẫn không ngừng ăn uống, không hề để tâm. Xem ra dù ông trời dùng sét đánh xuống, lão vẫn cứ ngồi mà ăn.

Mọi người mỉm cười, chưa động đũa mà nói về hành trình ngày sau.

Linh Định hỏi:

- Dương sư đệ, chúng ta đến Tây Lương không thu hoạch được gì, về sau đệ định thông báo cho thượng cấp thế nào?

Dương Túc Quan trầm tư một lúc lâu, nói:

- Trước khi đi, ta từng thương nghị cùng Hầu gia. Hầu gia nói da dê này chính là vật chứng Giang Sung bán đứng triều đình, ở trên vẽ một tấm địa đồ biên giới. Chúng ta điều tra nghe ngóng nhưng tìm không ra huyền bí trong đó. Ta xem là khác với lời đồn, da dê này chưa chắc là vật chứng bán nước, cần phải nghiên cứu kỹ thêm một phen.

Vi Tử Tráng thở dài nói:

- Nếu da dê không phải vật chứng bán nước của Giang Sung, sao hãn phái rất nhiều hảo thủ võ lâm đến cướp đoạt như vậy? Lưu Kính cũng cần gì phải coi trọng da dê này? Chẳng lẽ trong này có ẩn tình khác?

Lời của Vi Tử Tráng cũng có lý. Nếu da dê không liên quan cùng Giang Sung, nếu không phải vật chứng bán nước thì hãn cần gì phải điều động binh lực, cử đại đội nhân mã cướp đoạt như vậy?

Dương Túc Quan lắc đầu nói:

- Chưa hẳn như vậy. Ta cùng Trọng Hải từng nghiên cứu qua tấm da dê này, theo lời Trọng Hải thì phần biên giới giữa triều đình cùng Dã Tiên chỉ là một vùng đất hoang vu, đất đai nơi đó không sử dụng được. Năm xưa Giang Sung lại có thể dùng nó đổi được tánh mạng cùng sự tín nhiệm của Khả Hân. Xem ra suy đoán của Lương Tri Nghĩa cùng Vương Ninh về da dê chưa hẳn là đúng. Có lẽ là có bí mật khác.

Linh Định thở dài:

- Nếu không tra được gì, xem ra chúng ta đã đi một chuyến uổng công.

Dương Túc Quan nói :

- Cũng chưa đến mức như thế. Ta nghe lão hán nọ nói tới một cái tên là Sát Kim. Không chừng người nọ biết được lai lịch da dê. Ta nghĩ nên tiếp tục điều tra từ người này.

Chàng thấy Ngũ Định Viễn này giờ trầm mặc không nói, hỏi:

- Ngũ Chế Sứ, ngài nói có đúng không?

Từ khi thấy bức họa "Sát Kim", trong lòng Ngũ Định Viễn luôn có ý nghĩ cổ quái, cảm thấy có chỗ đặc biệt nhưng lại không rõ. Nghe Dương Túc Quan hỏi thì chỉ ừm một tiếng.

Dương Túc Quan thấy hần cau mày, biết có sự tình khác thường liền hỏi:

- Ngũ Chế Sứ, hình như tâm tư của ngài không yên, Sát Kim thực có chỗ kỳ quái sao?

Ngũ Định Viễn cúi đầu, trầm tư một lúc lâu mới nói:

- Sát Kim nọ thoát nhìn khá quen.

Mọi người mừng rỡ, vội hỏi:

- Người nhận ra hãn?

Ngũ Định Viễn lắc đầu:

- Không phải, ta chỉ nghe qua một bằng hữu thuật lại, lúc này mới nhớ ra điểm khác thường.

Dương lang trung ồ một tiếng, hỏi:

- Bằng hữu? Hãn là ai vậy?

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng ảm đạm, nói:

- Hãn là người chết cuối cùng của Yến Lăng tiêu cục, Tề Bá Xuyên.

Mọi người nghe thì kinh hô một tiếng. Ngũ Định Viễn thở dài:

- Sát Kim có đọc được văn tự trên da dê hay không thì không biết. Có điều ta thấy người trong bức họa, nhớ lại lời kể năm đó của Tề thiếu tiêu đầu thì chỉ sợ Sát Kim có quan hệ cùng người nhờ bảo tiêu.

Dương Túc Quan đại chấn tinh thần, liền thúc giục:

- Ngũ Chế Sứ, mời nói mau.

Ngũ Định Viễn nói :

- Sở dĩ vụ án Yến Lăng tiêu cực khó phá, mấu chốt là tìm không thấy khách nhờ bảo tiêu. Tề thiếu tiêu đầu có nói rằng vị khách nọ niên kỷ chừng năm mươi, râu dài tới ngực, sau lưng đeo hai thanh trường đao. Tề tổng tiêu đầu lại nói “Sử tam đao” gì đó. Khi đó ta nghe người này bộ dáng bất phàm, liền âm thầm ghi nhớ. . .

Hắn nói chưa nói xong, Dương Túc Quan đã cả kinh lên tiếng:

- Người nói người nhờ bảo tiêu còn đeo hai thanh trường đao. . . không phải Sát Kim cũng như vậy sao?

Ngũ Định Viễn gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta thấy bức họa Sát Kim rất giống miêu tả về người nọ nên mới có sự liên tưởng.

Dương Túc Quan mừng rỡ, gật đầu nói:

- Ngũ Chế Sứ nói hay lắm. Năm đó vận chuyển da dê có giá mười vạn lượng bạc trắng, nếu không phải đại tướng của Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc, ai mà dám ra giá bức này?

Vì Tử Tráng trầm ngâm nói :

- Nghe các người nói như vậy, chẳng lẽ Sát Kim chính là người nhờ vận chuyển tiêu? Hắn có gì liên quan cùng Lương tri phủ?

Ngũ Định Viễn lắc đầu:

- Việc này ta cũng không rõ, chúng ta chỉ còn cách điều tra nghe ngóng thêm, trước mắt phải tìm ra Sát Kim, sau đó mới định kế khác!

Dương Túc Quan gật đầu nói:

- Nên làm như thế. Dù sao lần này Trọng Hải phụng mệnh hộ giá, hai đạo nhân mã chúng ta không ngại thì sớm hội làm một, lúc đó có thể vào Thiệp Mộc Nhi Hãn Quốc tìm Sát Kim.

Mọi người sôi nổi đồng ý, người một lời ta một câu cao hứng phấn chấn. Linh Chân lại chỉ nom ăn không cần biết thế nào.

Ăn một lúc lâu, cuối cùng cơm nước đã no nê. Linh Chân nấc một cái, đang muốn đưa tay lau miệng thì cảm thấy tay phải có điều khác lạ. Lão cúi đầu nhìn kỹ thì một thân đồ mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy trên mu bàn tay có một con nhện cực nhỏ màu vàng tre đang không ngừng hút máu của mình, không biết bò ra từ nơi nào.

Trong chốc lát, bàn tay Linh Chân sưng lên rồi chuyển sang màu đen kịt giống như ngấm vào nước mực, có thể thấy được loài nhện độc này lợi hại như thế nào. Linh Chân kinh hãi tột đỉnh, quát to một tiếng đương trường, vội run tay rẩy con độc trùng rớt xuống đất, tiếp theo một cước đạp chết nó, la lớn:

- Mọi người cẩn thận, trong đồ ăn bị người hạ độc!

Mấy người đang nói chuyện, nghe Linh Chân đột nhiên kêu to thì quay đầu, thấy bàn tay Linh Chân như vậy thì kinh hãi thành tiếng.

Vi Tử Tráng la lên:

- Tại sao có thể như vậy? Vừa rồi ta đã dùng ngân châm thử qua, rượu cùng đồ ăn đều sạch sẽ!

Linh Định như hiểu ra cái gì thì vớ lấy hộp đựng đĩa đổ ra. Bên trong rơi ra chừng mười đôi đĩa. Mọi người lấy làm kỳ lạ, không biết hành động của lão ý gì thì Linh Định đã quát:

- Mọi người xem đi!

Mọi người nhìn chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trên mỗi chiếc đĩa đều có một con nhện cực nhỏ, màu sắc giống hệt chiếc đĩa, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra. Lúc này hơn mười con nhện bị động bò loạn đầy bàn. Quyên Nhi cả kinh kêu một tiếng, vội đứng dậy tránh đi.

Vì Tử Tráng dẫm mấy cước giết chết đám nhện, lại nhắc nhở:

- Điểm này có điểm cổ quái, mọi người cẩn thận, đừng dẫm vào đồ trong này.

Ngũ Định Viễn thấy tiểu nhị hãy còn ở một bên thì hừ một tiếng, nhảy một bước dài tới tóm lấy đối phương, quát:

- Vì sao ngươi hạ độc hại chúng ta? Nói mau!

Tiểu nhị nọ sợ tới mức run rẩy, vội phân bua:

- Đại gia đã hiểu lầm tiểu nhân! Chúng ta. . . Chúng ta không làm sự tình thương thiên hại lí như vậy. . .

Lúc này tình thế khẩn trương, sợ rằng Linh Chân sẽ nguy đến tính mạng. Ngũ Định Viễn nhớ tới cái chết của Trương Chi Việt thì sao có thể buông tha tiểu nhị kia?

Hắn dùng sức kéo tiểu nhị đến trước người lão, quát:

- Còn dám chối cãi! Người xem vị sư phụ này bị các người hạ độc thành bộ dáng gì nữa? Mau giao giải dược ra đây, nếu không bốn đại gia liền lấy mạng chó của người!

Hắn vận công tăng sức mạnh, nội lực ép tới khiến tiểu nhị đau đớn liên tục kêu to:

- Cứu mạng a! Cứu mạng a!

Tiểu nhị la ó như vậy đã kinh động đến khách nhân trong điểm, mọi người nhìn lại thì bất bình kêu lên:

- Mấy người các người đang làm gì? Sao lại đi tra tấn một tiểu nhị như vậy!

Vi Tử Tráng vội nói:

- Chư vị khách quan, khách điểm này là hắc điểm đầu độc người, không ngờ dám gia hại một bằng hữu của chúng ta. Chúng ta đang đòi lại công đạo!

Một gã khách nhân mắng:

- Thúi lắm! Ta ăn uống ở chỗ này từ lâu, có khi nào xảy ra chuyện? Mấy người nhà quê các người, chính là muốn ăn chùa nên càn rỡ ở trong này!

Gần mười gã khách nhân nghe thì a dua ồn ào kêu to.

Ngũ Định Viễn thấy tay phải Linh Chân sưng càng lớn, không để ý người ngoài mà lạnh lùng nói với tiểu nhị:

- Tiểu tử, người không đem giải được giao ra, đừng trách ta hạ thủ bất dung tình!

Nói rồi vận kinh vào các ngón tay, liền bóp cánh tay tiểu nhị đến xương cốt rung động.

Tiểu nhị đau đớn không chịu nổi thì kêu to bi thảm. Bỗng ngoẹo đầu rồi tiếng kêu thê lương cũng ngừng lại, chỉ một thoáng đã ngã xuống bất động trên đất.

Ngũ Định Viễn hừ một tiếng, nói :

- Tiểu tử này đã ngất, chúng ta mau tìm chưởng quỹ.

Nói rồi vận công xoa bóp tính cứu tỉnh tiểu nhị. Ai ngờ thật lâu sau tiểu nhị vẫn nằm thẳng tắp như chết.

Ngũ Định Viễn nghi ngờ trong lòng, vội lật đầu tiểu nhị lại đưa tay dò hơi thở, chỉ thấy sắc mặt đối phương đã biến thành màu đen, không ngờ đã chết một cách khó hiểu. Ngũ Định Viễn liếc mắt nhìn mọi người, thấp giọng nói:

- Mọi người cẩn thận, hắn cũng trúng độc.

Mấy người nghe thì chấn động, sợ bị người ám toán liền lập tức đứng dậy.

Mấy gã khách nhân ở một bên thấy đã xảy ra chuyện lớn, nhao nhao hét lớn:

- Đã chết người rồi! Tặc tử giết người rồi! Chúng ta nhanh đi báo quan!

Như vậy đã xem đám người Ngũ Định Viễn trở thành hung thủ.

Đã sắp tết, khách nhân trong điểm đang uống rượu vui sướng, thấy có người chết thảm thì kinh hãi, nhất thời loạn thành một đồng.

Ngũ Định Viễn buông tiểu nhị ra quát:

- Các người không cần ồn ào! Tiểu nhị này là bị người hạ độc mà chết!

Lời còn chưa dứt thì Ngũ Định Viễn thấy trên lưng nhói lên một cái như bị ong chích. Quay đầu lại, đã thấy mọi người như bất ngờ về hành động này của hắn. Bỗng nghe Diễm Đình kêu lên:

- Cẩn thận!

Chú:

(1) “Nhất Phật xuất thế nhị Phật niết bàn” Cách viết này không thông dụng bằng hai cách viết sau: Nhất Phật xuất xác, nhị Phật thăng thiên hoặc nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên.

Phật giáo cho rằng thế giới mỗi lần trải qua một tiểu kiếp sẽ có một vị Phật xuất thế. Kiếp tức là một đoạn thời gian vô cùng dài. Một tiểu kiếp tức là 1680 vạn năm. Nghĩa rộng của câu trên chính là “chết đi sống lại”.

Ngụ ý trong câu này Linh Chân kêu rằng: Đói dài đến chết đi sống lại như vậy, Phật bảo lão phải chịu làm sao đây.

stevenqb1890

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Sát Kim thần dũng

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 4: Sát Kim thần dũng

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Ngũ Định Viễn nhìn lại. Thì ra trong đám khách nhân đang la hét, có một người ném ghế lại đây. Hắn muốn né tránh nhưng trong đầu truyền ra một trận choáng váng, thiên địa loạn chuyển rồi ngã xuống đất.

Diễm Đình kêu một tiếng kinh hãi. Nàng đang muốn tới đỡ Ngũ Định Viễn thì Linh Đình mắt sắc vội ngăn lại, nói:

- Đừng đụng vào Ngũ thí chủ, dường như hắn đã trúng độc!

Lão mượn phổi kiếm của Diễm Đình, vút một tiếng đã cắt một lỗ trên lưng áo Ngũ Định Viễn, kiếm pháp bất phàm không hề thương tổn đến da thịt.

Mọi người nhìn vào lưng Ngũ Định Viễn, thấy có một con con rết sặc sỡ đang bám vào mà gặm cắn, đem Ngũ Định Viễn trở thành miếng mồi ngon lành. Hai thiếu nữ thấy cảnh tượng ghê tởm này không khỏi kêu lên sợ hãi, một thân mồ hôi lạnh.

Linh Định dùng kiếm muốn gậy con độc trùng nọ ra, ai ngờ nó bám vào quá chặt, cắn sâu vào trong thịt. Linh Định thở dài một tiếng, miệng tuyên Phật hiệu. Trường kiếm rung lên liền đâm chết độc trùng kia. Mũi chân lão điểm một cái, đem thân mình Ngũ Định Viễn lật ra. Mọi người thấy trên mặt hắn đã đầy hắc khí như tiểu nhị nọ, chỉ sợ là mạng sắp hỏng.

Điểm Đình vừa kinh vừa sợ, lại thấy từ thi thể của tiểu nhị nọ chui ra hơn mười con rết, đám này bò khắp nơi trong điểm. Khuôn mặt thanh tú của nàng trắng bệch, vệt vàng thối lui. Vi Tử Tráng sợ độc trùng hại người liền xông lên phía trước, tung ra mấy cước đâm chết sạch.

Lúc này đã có hai người không minh bạch trúng độc. Khách nhân lại la mắng xem mấy người thành hung đồ. Dương Túc Quan tuy lão luyện nhưng phút chốc khó tìm được kẻ hạ thủ. Chỉ e một lúc nữa thì nhân mã quan phủ sẽ tới, đến lúc đó muốn thoát thân cũng không dễ.

Dương Túc Quan gọi Vi Tử Tráng lại, thấp giọng nói:

- Theo ta phỏng đoán, đám độc trùng này tất do người nuôi dưỡng, đặt ở trong điểm hại người. Chỉ sợ kẻ hạ độc hãy còn ở đây. Làm phiền ngài cùng Linh Định đại sư bảo hộ cho hai người bị thương, để ta đi dụ hắn ra!

Vi Tử Tráng đáp ứng một tiếng, liền cùng Linh Định lo thủ hộ. Khách nhân trong điểm ném ghế qua đều bị hai người dễ dàng ngăn cản. Dương Túc Quan thì tránh ở góc, đôi mắt lạnh quan sát khắp nơi, liền muốn tìm ra kẻ hạ độc trong đám người lộn xộn kia.

Dương Túc Quan đang quan sát thì có mấy kẻ lỗ mãng kêu lớn rồi vọt tới phía chàng. Dương Túc Quan hừ một tiếng thì trường kiếm đã ra khỏi vỏ, vận khởi tâm pháp vô thượng "Bồ Đề Thập Tam Thiên Kiếm", nháy mắt điểm ra bảy bảy bốn bốn mười chín điểm hàn tinh cuốn tới mấy kẻ nọ.

Diễm Đình thấy tính mạng của khách nhân nguy hiểm thì kinh hãi, đang muốn lên tiếng ngăn cản thì Vi Tử Tráng một bên đã khoát khoát tay, thấp giọng nói với nàng:

- Cô yên tâm, Dương lang trung ra tay rất có chừng mực.

Dương Túc Quan thân là mệnh quan triều đình, trước nay hành sự ổn trọng. Tấn công không có ý đả thương người, chủ yếu là muốn ép kẻ hạ độc lộ mặt. Theo như chàng tính toán, kẻ hạ độc thân mang võ nghệ khác với người thường. Chỉ cần tánh mạng nguy hiểm tất sẽ né tránh mà lộ ra nguyên hình.

Trường kiếm vừa ra, đám khách nhân còn không kịp chớp mắt. Mắt thấy kiếm quang lóe lên thì nơi ngực chợt mát lạnh. Kinh ngạc cúi đầu nhìn ngực thì phát hiện trang phục đã bị rách. Lại nhìn thanh kiếm sáng choang trong tay Dương Túc Quan, cả đám hồn phi phách tán, sợ hãi kêu to rồi chạy ra ngoài cửa. Có người bị đánh chết cũng tốt mà bị hạ độc cũng được, toàn bộ không liên quan đến bản thân bọn họ nữa

Dương Túc Quan mắt sắc. Thấy thời điểm trường kiếm công ra, phần lớn khách nhân không hề phản ứng, chỉ có một người nghiêng thân dường như mang võ công. Có điều kiếm ra chỉ trong khoảnh khắc, lại đông người như vậy nên không nhận ra dung mạo người nọ.

Lúc này có một người cúi đầu che mặt mà qua, giống như kinh hoàng nhưng áo ngực vẫn còn lành lặn. Tâm niệm Dương Túc Quan vừa động liền quát:

- Chạy đi đâu!

Theo sau kiếm quang chợt lóe đã bao trùm người nọ.

Người nọ kinh hãi nói :

- Tráng sĩ tha mạng! Tiểu nhân chỉ là khách qua đường, không cừu không oán cùng ngài, ngàn vạn lần đừng giết ta!

Trường kiếm trong tay Dương Túc Quan chỉ thẳng vào người nọ, lạnh lùng thốt:

- Người đừng giả ngây giả dại, mau đem giải được giao ra!

Người nọ sợ tới mức choáng váng, không dám hoàn thủ mà chỉ phục lạy xin tha.

Dương Túc Quan thấy bộ dáng đối phương hèn mọn không giống giả vờ, thầm nghĩ:

- Ta hành sự không nên lỗ mãng, phải thử hấn một lần!

Trường kiếm chợt lóe, liền đâm tới cổ họng người nọ.

Người nọ thấy hàn quang chớp động trước mắt chỉ kêu a một tiếng, hai tay che mặt chờ chết. Dương Túc Quan thấy vậy thì trường kiếm lệch sang một bên, thầm nghĩ:

"Xem ra người này thật không biết võ nghệ, không phải giả vờ"

Dương Túc Quan trầm ngâm một lát, nghĩ rằng mình làm người liên nhẹ giọng:

- Người đứng lên đi! Ta thả người đi vậy.

Người nọ thiên ân vạn tạ, phục dậy rồi vội chạy ra ngoài. Dương Túc Quan quay đầu nhìn lại trong điểm. Mắt thấy còn vài khách nhân đang không ngừng phát run trốn dưới gầm bàn, không chừng kẻ hạ độc còn ở trong này.

Dương Túc Quan trầm giọng quát:

- Mấy người các người đều đứng lên, ta có lời muốn hỏi.

Mấy gã khách nhân người nhìn ta ta nhìn người, đều do dự không ra. Dương Túc Quan đang muốn tiến lên chợt nghe Linh Định kêu lên:

- Cẩn thận ám khí!

Dương Túc Quan không kịp nghĩ ngợi mà thân hình bốc cao lên ba thước. Chỉ nghe phía sau có tiếng kinh phong, tiếp theo mấy tiếng phốc phốc vang lên. Bức tường một bên đã cắm đầy những cây ngân châm màu lam.

Thân hình đang ở trên không, Dương Túc Quan quay đầu nhìn lại. Thấy kẻ vừa được tha đang nhe răng cười, chẳng biết lúc nào đã trở về trong điểm. Chàng cười lạnh một tiếng. Thì ra đây là người hạ độc, không ngờ bị đối phương lừa gạt. Nếu võ công của chàng không cao, chẳng phải sớm đã nằm trên đất rồi sao!

Đang khi tức giận, đã thấy mười ngón tay người nọ lộ đầy ngân châm, hiển nhiên muốn phóng ám khí lần nữa. Bản lĩnh của Dương Túc Quan thế nào, sao lại để cho đối phương ra tay lần thứ hai? Thân hình chưa rơi xuống đất đã cười dài một tiếng, kiếm ra khỏi vỏ trăm xuống người nọ.

Người nọ thấy Dương Túc Quan biến chiêu nhanh như vậy thì kinh ngạc không thôi, không kịp phóng ám khí mà lui ra cửa. Vi Tử Tráng một bên hét lớn một tiếng:

- Chạy đi đâu!

Thân hình nhoáng lên một cái, phát sau mà tới trước chặn ở trước cửa.

Người nọ hai mắt thụ địch, tình thế trở nên bất ổn. Dương Túc Quan quát:

- Mau mau giao giải được ra, chúng ta sẽ tha cho người một mạng!

Người nọ mắng:

- Cho dù chém ta cả ngàn nhát, cũng không có giải được cho các người!

Vi Tử Tráng vươn tay chụp tới hậu tâm người nọ. Kẻ này nghiêng người né tránh, lại đá trả một cước về phía ngực hãn. Vi Tử Tráng cười nói:

- Đá hay lắm!

Vận khởi nội kinh, duỗi ngón tay điểm tới huyệt đạo trên đùi người nọ. Người nọ ê ẩm tê dại cả người, té ngã trên đất.

Vi Tử Tráng dẫm một cước trên ngực người nọ, quát:

- Mau đem giải được ra!

Người nọ cười lạnh một tiếng, lại không thèm để ý.

Vi Tử Tráng cười lạnh nói:

- Ở trước mặt ta mà còn ngoan cố, xem người chịu được bao lâu.

Lại duỗi ngón tay điểm vào dưới nách người nọ một cái, một luồng chân khí nhập vào cơ thể khiến toàn thân người nọ ngứa ngáy, cười lên ha hả.

Vi Tử Tráng thản nhiên nói:

- Ta không cần chém người ngàn đao, chỉ cần cho người ngứa ngáy một hồi. Tiểu tử người sẽ phải ngoan ngoãn.

Người nọ cắn nát môi dưới mà vẫn ngứa đến lăn lộn dưới đất. Xem ra Vi Tử Tráng bức cung có chỗ độc đáo, nháy mắt liền khiến người nọ sống không bằng chết.

Vi Tử Tráng trầm giọng nói:

- Người giao ra giải dược, ta liền giải huyết cho người hết ngứa, thế nào?

Người nọ cười không dứt nhưng khóe mắt đã chảy lệ, thở phì phò nói:

- Ta không có. . . Giải dược...

Vi Tử Tráng lắc đầu thở dài:

- Vậy ta không có cách nào khác giúp người.

Liền muốn xoay người rời đi, mặc cho người nọ không ngừng cười lăn lộn.

Trong tiếng cười lớn, người nọ gượng gượng nói:

- Ta... Ta thật sự... Thật không có. . . Ha ha. . .

Hai mắt Vi Tử Tráng sáng ngời, hỏi:

- Vậy giải được ở nơi nào?

Người kia nói:

- Ở . . . Ha ha. . . Ở nơi sư phụ ta đó. . . Ha ha. . .

Vi Tử Tráng rùng mình, vội hỏi:

- Sư phụ người là ai?

Người nọ đang muốn lên tiếng, bỗng một đạo lam quang rất nhỏ lóe lên. Thân thể người nọ run nhẹ thì đã thấy một lỗ máu trên yết hầu, chưa kịp nói thêm đã chết. Mọi người thấy ám khí ác độc thì kinh hoàng, nhao nhao đề phòng.

Liền nghe từ cửa sổ phát ra một tiếng vang lớn, một người phi thân vào trong điểm. Mọi người ngưng mắt nhìn lại. Là một nữ nhân mỹ miều, chính là "Bách Hoa tiên tử" Hồ Mị Nhi. Chỉ thấy thị thân mặc đạo bào màu vàng đỏ. Trong tay cầm một cây phất trần, trên trán lộ ra sát khí lạnh lạnh, ánh mắt băng giá nhìn mọi người.

Dương Túc Quan biến sắc, liếc mắt nhìn sang Linh Định. Hai người biết rằng chính chủ đã đến.

Hai thiếu nữ thấy "Bách Hoa tiên tử", nhớ lại sư thúc đã táng mạng trong tay đối phương thì phần hận xông tới.

Diễm Đình bi thương quát:

- Lại là người! Xem ta báo thù cho sư thúc!

Nàng rút phổi kiếm muốn lên liễu mạng. Quyên Nhi hai mắt rưng rưng, võ công tuy thấp kém cũng giương kiếm nơi tay.

Vi Tử Tráng sợ các nàng hành động lỗ mãng thì lại trúng phải ám toán, ngăn ở phía trước thấp giọng nói:

- Hai vị cô nương bình tâm một chút, chớ vội nóng nảy ra tay.

Diễm Đình lau nước mắt trên mặt. Đôi mắt đẹp lộ vẻ bi phẫn, hung hăng nhìn chăm chăm vào Bách Hoa tiên tử.

Bách Hoa tiên tử mỉm cười nói:

- Tên đồ nhi không nên thân của ta thật không có tiền đồ, lại ở chỗ này nói tung lung, ta nhìn không quen liền giải thoát hẳn.

Vi Tử Tráng cười lạnh nói:

- Hồ dữ không ăn thịt con, độc công của Bách Hoa tiên tử quả nhiên là tuyệt độc, ngay cả loài cầm thú cũng phải thua ba phần.

"Bách Hoa tiên tử" Hồ Mị Nhi trời sinh bá đạo âm độc, vừa nghe Vi Tử Tráng châm chọc liền trừng mắt liếc hẳn, ánh mắt đầy vẻ oán độc.

Linh Định nghe nói "Bách Hoa tiên tử" này hành sự ngoan độc, mấy ngày trước từng dùng thủ đoạn độc ác hại chết Cửu Hoa Sơn Trương Chi Việt, hiện giờ lại gia hại thêm hai người Ngũ Định Viễn cùng Linh Chân. Lão không thể để nữ nhân này thêm gây nghiệp chướng, lập tức vận khởi nội lực phát động chân khí, bước lên phía trước một bước, chắp tay thành chữ thập nói:

- Lão nạp Thiếu Lâm Linh Định, yêu cầu nữ thí chủ mau giao giải được. Bằng không lỡ việc cứu người, tội nghiệt của thí chủ lại nặng thêm một tầng.

Nói rồi hai tay xoe tròn, tùy thời liền muốn tung chưởng đả thương địch.

Dương Túc Quan thấy sư huynh động thân thì liếc mắt sang Vi Tử Tráng. Hai người không hẹn mà cùng đi lên hai bước, hợp với Linh Định chia làm ba hướng. Ba đại cao thủ đứng thành thế chân vạc vây kín Bách Hoa tiên tử.

Diễm Đình ở một bên lăm lăm cây kiếm trong tay. Lúc này nàng giống như một con báo, không ngừng giương vuốt chờ đợi con mồi sơ hở. Nàng có vẻ ngoài ôn nhu nhưng tính tình cương nghị. Một lòng chỉ mong tự tay giết địch báo đại thù cho sư môn. Võ công của nàng không cao nhưng quả thật lúc này không ai dám coi thường. Vi Tử Tráng lo lắng, lại đưa mắt ra hiệu lần nữa, ý bảo nàng an tâm chờ đợi.

Hồ Mị Nhi toàn thân đều là độc, ám khí lại bá đạo âm hiểm. Nhân vật giang hồ tầm thường sao dám đối địch cùng thị, không may trêu chọc phải nữ ma đầu này liền chết không minh bạch. Hơn nữa tâm kế của thị rất cao, mấy năm nay nhân vật chính phái liên tiếp vây bắt nhưng lần nào cũng để thị thông dong chạy trốn. Có điều giờ là ba đại cao thủ liên thủ vây công. Bất kể Hồ Mị Nhi có bao nhiêu bản lĩnh tâm cơ, chung qui sẽ bị bắt dễ như trở bàn tay.

Mắt thấy tình cảnh bản thân bất lợi nhưng Hồ Mị Nhi vẫn một bộ lơ đãng. Thị cười nhạt một tiếng, bất ngờ đến gần Linh Định hai bước, cười quyến rũ nói:

- Ba đại nam nhân lại đi khi dễ một nữ nhân yếu đuối. Nếu sự tình này truyền ra ngoài, đại sư không sợ giang hồ chê cười sao?

Khuôn mặt Linh Định lạnh đi, phất tay bảo Vi Tử Tráng Dương Túc Quan lui ra, trầm giọng nói:

- Nữ thí chủ cũng coi như là một đại tông sư, lão nạp lấy một chọi một, như vậy công bằng chưa?

Hồ Mị Nhi mỉm cười nói:

- Ngài là một lão hòa thượng đã gần tám mươi, tìm một nữ nhân nho nhỏ như ta gây phiền phức, còn không phải chuyện cười sao?

Tuy cường địch bốn hướng trước mắt nhưng thị vẫn một bộ yêu kiều mị hoặc vô hạn. Mọi người thấy làn da trắng nõn còn phớt hồng kia, trong lòng đều nghĩ:

"Nữ nhân này tuy rằng yêu dị, kỳ thật coi như là một mỹ nữ."

Hồ Mị Nhi thấy yết hầu của mấy nam tử hơi động, liệu rằng bọn họ đều làm vẻ đẹp của mình kinh sợ, lập tức khẽ cười quyến rũ muôn màu muôn vẻ.

Quyên Nhi thấy ma nữ này hãy còn khoe khoang dáng vẻ, căm hận trong lòng thì quát to một tiếng, mắng:

- Mụ yêu phụ gian trá độc ác, vẫn còn giả bộ liễu yếu đào tơ! Xú yêu bà, mụ giặc cái! Trên đời không nữ nhân nào xấu xa hơn mụ!

Hồ Mị Nhi nghe thì giận đến cực điểm, nói:

- Tiểu nha đầu, sớm biết ngày ấy đã cho ngươi chết luôn, hôm nay đờ phải nghe nhiều lời tại đây!

Một đạo ngân quang bay vọt tới cổ họng Quyên Nhi, chính là ám khí "Truy Hồn Châm" thành danh của Bách Hoa tiên tử.

Linh Định thân là thủ tọa La Hán Đường, sao có thể cho nữ nhân này thủ ác trước mắt lão, quát một tiếng rồi đánh ra một chưởng. Chưởng phong bạt đến, ngân châm lập tức chuyển hướng bắn xuống đất.

Chưởng này công lực thâm hậu, có thể dùng chưởng phong vô hình vô chất bức lui một cây ngân châm, nội lực súc tích vô cùng hùng hậu. Mọi người quan sát vừa sợ lại bội phục, thầm nghĩ:

"Lời đồn Thiếu Lâm Tự đứng đầu quần hùng, quả nhiên không ngoa!"

Vi Tử Tráng biết hại chết đồ nhi của Hồ Mị Nhi thì song phương đã kết cừ hận, muốn thừa dịp người đông thế mạnh giải quyết oán thù vừa mới hình thành này. Lập tức nói:

- Đại sư nghỉ ngơi một lát, để ta tới giáo huấn yêu phụ này!

Linh Định chưa trả lời, Vi Tử Tráng đã giơ cao đơn thủ. hữu chưởng vươn về sau. Vù một tiếng thì toàn thân xoay tròn, phi chân đá tới Hồ Mị Nhi. Tuyệt chiêu bắt địch này chính là "Võ Đang Hạc Điểm Đầu Thập Tam Thức"

Hồ Mị Nhi thấy một cước cương liệt liền nghiêng đầu tránh ra sau. Vi Tử Tráng không để cho đối phương có thời gian thở gấp. Chân phải vừa hạ xuống đất, chân trái liền thuận thế đá ra. Công kích liên tục không chút ngưng nghỉ.

Hồ Mị Nhi hứng chịu công kích liên tiếp nhưng ỷ vào một thân khinh công không hề sợ hãi. Thị vuốt mấy sợi tóc trên trán, dù bận mà vẫn ung dung cười duyên:

- Vi đại hộ vệ a! Người muốn động thủ với bốn cô nương thì sớm muộn cũng đến phiên, cần gì phải gấp như vậy? Chẳng lẽ người sợ Thiếu Lâm Tự nổi bật vượt xa Võ Đang Sơn sao!

Lời ly gián này vừa ra thì trên mặt Linh Định hiện một trận âm u. Bộ dáng Vi Tử Tráng cũng có phần lúng túng, không ngờ ngừng tay lại. Hồ Mị Nhi thì cười ha hả cao hứng không thôi.

Thì ra Thiếu Lâm Tự cùng Võ Đang Sơn vốn có hiềm khích từ khi tổ sư Trương Tam Phong khai phái. Đã qua mấy trăm năm, giao tình giữa hai phái ngày càng chuyển biến tốt đẹp hơn. Có điều thời khắc này Hồ Mị Nhi lại châm ngòi ly gián, khiến những người trong cuộc cảm thấy khó chịu.

Vi Tử Tráng hét lớn một tiếng, quát:

- Mụ giặc cái! Ở chỗ này bốt xảo ngôn, mau cho thấy bản lĩnh chân thực!

Hắn sợ Linh Định thực cho là bản thân có mưu đồ, lập tức hô quát liên tục, quyền cước tung ra càng thêm sát khí. Hồ Mị Nhi cười lạnh một tiếng, thân mình lóe lên đã tránh qua công kích của Vi Tử Tráng.

Mắt thấy Hồ Mị Nhi không dám đối mặt, hai tay Vi Tử Tráng dang rộng bày ra thế Hạc giương cánh, nhanh tuyệt luân điểm tới mười ba nơi huyết đạo trên thân Hồ Mị Nhi, chiêu này từ ngoài hướng vào trong, hai tay giống như ôm gọn thân hình đối phương.

Hồ Mị Nhi thấy chiêu này khinh bạc, khuôn mặt thanh tú không khỏi tối sầm, mắng:

- Không ngờ một kẻ xuất thân danh môn lại ra chiêu thức dâm ô bậc này, đầu óc bẩn thỉu ý niệm xấu xa, thật sự là đê tiện!

Thị hừ một tiếng, thân ảnh chớp động liền muốn thoát ra khỏi điểm.

Vi Tử Tráng thấy vậy lập tức quát:

- Không lưu lại giải được thì đừng hòng rời đi!

Nói rồi bổ tới một chưởng. Hồ Mị Nhi điểm hai chân một cái, thân hình đã bay lên nóc nhà. Có điều thân thủ Linh Định nhanh hơn, đuổi sau thoáng chốc tới trước mặt thị, song chưởng hợp lại quát:

- Đi xuống!

Chưởng phong mãnh liệt ép tới, không khoan nhượng bức Hồ Mị Nhi nhảy về trong điểm.

Hồ Mị Nhi vừa hạ thân thì xì một tiếng khinh miệt, lớn tiếng nói:

- Đã nói một đối một, tại sao lại thêm một lão hòa thượng?

Linh Định thản nhiên nói:

- Thí chủ muốn đơn đả độc đấu, lão nạp tức khắc phụng bồi.

Song chưởng hợp lại, chính là thức mở đầu trong "Đại Từ Thiên Diệp Thủ", công lực bao trùm khắp nơi. Những hạt bụi quanh thân lão hòa thượng đều bị thổi ra ngoài ba thước. Ngay cả những thứ dưới chân cũng bị bắn ra hơn một thước.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Sát Kim thần dũng

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 4: Sát Kim thần dũng

Hồi 4

Người dịch: Yến Linh Điêu

Hồ Mị Nhi thấy nội lực của Linh Định cao bậc này thì kinh ngạc nghĩ thầm:

“Hòa thượng này kinh hãi thế tục như thế, trong võ lâm còn ai làm gì được lão?”

Thị biết hai người trước mắt là trong cao thủ nhất nhì trong chốn võ lâm. Nếu dựa vào bản lĩnh chân thật thì sợ rằng đánh không lại một người. Huống chi còn Dương Túc Quan ở một bên như hổ đói nhìn chăm chăm?

Vi Tử Tráng cười lạnh nói:

- Tiện nhân, muốn sống thì sớm giao giải được ra, nếu không lát nữa ta chém ngươi thành bảy tám miếng, đền mạng cho Trương đại hiệp.

Mắt thấy Linh Định từng bước đi tới. Hồ Mị Nhi biết địch không địch nổi, lập tức nhảy về sau cười lạnh nói:

- Các người cần giải được sao? Được, cô nương đưa cho các người.

Nói rồi từ trong lòng lấy ra đến cả mười cái bình xanh xanh đỏ đỏ, cất cao giọng:

- Cầm lấy tất cả đi!

Vung tay lên, mười cái bình liền bắn về Vi Tử Tráng.

Vi Tử Tráng đang muốn đưa tay đón lấy. Diễm Đình sợ trên những chiếc bình có độc, vội nhắc nhở:

- Yêu phụ này quý kẻ đa đoan, ngàn vạn lần đừng tin lời thị.

Vi Tử Tráng vội rút tay lại, mặc cho mấy cái bình nhỏ bay qua trước mặt, trong lòng thầm kêu hiểm:

“Ta hành tẩu giang hồ nhiều năm, hôm nay lại nhờ một tiểu a đầu cứu mạng”

Chỉ thấy mười cái bình nhỏ rơi xuống dưới đất. Chúng quay tròn mà không vỡ, nhìn không ra bình nào chứa giải được thật sự.

Hồ Mị Nhi thấy không ai dám đón lấy thì cười ha hả, nói:

- Vi hộ vệ, mười cái bình này của ta đều là giải được! Sao phải sợ như vậy?

Vi Tử Tráng hừ một tiếng, nói:

- Người đừng nhiều lời, mau nói bình nào có thể giải độc!

Hồ Mị Nhi cười khúc khích:

- Người tự đoán đi!

Linh Định cả giận nói:

- Nếu nữ thí chủ có thành ý giao giải được, sao không thẳng thắn một lời, cần gì phải bày trò như vậy?

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Ta không bày trò. Chỉ là trên người ta thật sự quá nhiều chai lọ, hiện do sợ hãi mà đã quên mất, không biết bình nào mới có thể giải độc.

Nữ nhân này xưa nay lớn mật, không xem người nào vào mắt. Ở trước mặt hai đại cao thủ vẫn một bộ cười nói như không.

Vi Tử Tráng cả giận nói:

- Người nói mau, đừng trêu đùa chúng ta!

Hồ Mị Nhi cười nói:

- À, ta nhớ ra rồi, là cái bình màu đỏ kia.

Có điều khi Vi Tử Tráng sắp đến lấy thì thị bỗng ngăn lại:

- Đợi một chút, hình như là màu lục.

Vi Tử Tráng cuống nộ không thôi, quát to:

- Người cẩn thận đấy!

Linh Định thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Đừng để ý tới lời của nữ thí chủ này. Chúng ta thử qua các bình tìm giải được!

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Ý tưởng thật hay! Ở đây có mười loại giải được khác nhau, các người không ngại thì cứ thử từng lọ. Có điều bốn cô nương có lòng tốt nhắc nhở trước một câu. Một khi các người dùng sai giải được, hai bằng hữu kia sẽ thất khiếu lưu huyết mà chết, muốn thử thì cứ tự nhiên.

Vì Tử Tráng cùng Linh Định nhìn nhau, đều biết thị không nói giỡn. Công phu hạ độc của Bách Hoa tiên tử bá đạo dị thường, một khi trúng độc cần thị tự tay đưa giải được, nếu không cứu chữa sẽ muôn vàn khó khăn. Xem bộ dáng này, phải nghĩ cách để đối phương nguyện giao giải được, nếu không có giết thị cũng vô ích.

Mọi người thấy Linh Chân khoanh chân mà ngồi, đang vận toàn lực trừ độc. Sắc mặt Ngũ Định Viễn thì tối đen, xem ra không bao lâu nữa liền theo chân Trương Chi Việt, chết trong tay nữ nhân ác độc này.

Tâm niệm của Linh Định lưu chuyển, tự biết song phương có đánh nữa thì chỉ là lưỡng bại câu thương, liền nói:

- Nữ thí chủ, nơi đây có rất nhiều người cừ oán cùng người. Nếu tiếp tục đấu thì người không có lợi gì. Trời cao có đức hiếu sinh, lão nạp không muốn sát sinh. Chi bằng người giao giải được ra, chúng ta sẽ thả người bình an rời đi.

Lão vốn định bắt sống đối phương giao lại cho Cửu Hoa Sơn xử lý, có điều trước mắt đành phải lui một bước.

Hồ Mị Nhi chìa ngón trỏ khê ấn vào lúm đồng tiền trên má, lắc đầu nói:

- Đại sư phụ, chủ ý này của người không hay.

Linh Định trầm mặt, nói:

- Chủ ý không tốt? Vậy theo ý nữ của thí chủ thì nên làm thế nào?

Hồ Mị Nhi chìa bàn tay trắng nõn thon dài ra trước Dương Túc Quan, cười nói:

- Dương đại nhân, chỉ cần người giao ra thứ đó thì ta sẽ đưa giải được.

Mọi người biến sắc. Thất phu vô tội, mang ngọc có tội. Quả nhiên nữ ma đầu này cần chính là tấm da dê nọ.

Linh Định thấy đối phương lòng tham không đáy, liền cau mày nói:

- Nếu chúng ta không giao thì sao?

Hồ Mị Nhi liếc mắt nhìn Ngũ Định Viễn cùng Linh Chân, mỉm cười nói:

- Thì hai người này chỉ có đường chết.

Vĩ Tử Tráng cả giận quát:

- Bản thân người khó bảo toàn, còn dám cò kè mặc cả sao?

Hồ Mị Nhi cười khúc khích, nói :

- Tự thân ta khó bảo toàn? Các người thật coi khinh bổn cô nương!

Tiếng cười còn chưa tắt, tay phải Hồ Mị Nhi đã khẽ nhếch. Một chùm ngân châm rất nhỏ rời tay bắn thẳng tới Vi Tử Tráng. Mắt thấy muốn trúng ám toán bất ngờ, Vi Tử Tráng liền sử ra thế Thiết Bản Kiềm. Hai chân như dính vào dưới đất, nửa người trên ngửa ra sau vừa lúc tránh được.

Hồ Mị Nhi gắt một tiếng :

- Lớn tuổi rồi mà còn sử ra công phu như vậy? Không sợ gãy thắt lưng sao?

Thị thấy Vi Tử Tráng ngửa thân ra sau, nơi ngực và bụng mở rộng thì sao buông tha cơ hội này? Phất trần trên tay liền quét tới dưới bụng hắn.

Linh Định ở một bên thấy thì kinh hãi, vội xuất chiêu công tới nhưng không kịp. Chỉ là khoảnh khắc phất trần "Bách Hoa tiên tử" sắp quét đến trên người, Vi Tử Tráng uốn thân trên ngựa hắn về sau, hai tay chống xuống đất. Thân hình béo mập bật một cái, hai chân mãnh liệt đá thốc lên. Hồ Mị Nhi sợ hãi, suýt nữa bị hắn đá trúng cằm, vội lui ra sau.

Song phương cận chiến thì hiểu rõ. Đám người Linh Định muốn giết Hồ Mị Nhi không phải khó nhưng nữ nhân này độc công cao minh, muốn bắt sống thật không dễ

Linh Định cá giận nói:

- Nữ thí chủ nên hiểu một điều, hôm nay nếu người không giao giải được thì đừng mong sống rời đi. Người mau giao để tránh tổn thương mạng người!

Hồ Mị Nhi cười ha hả, liếc mắt nhìn hai người Linh Chân cùng Ngũ Định Viễn rồi cười nói:

- Hai người này không có giải được độc môn của ta nhất định sống không qua đêm nay. Dù sao mình bốn cô nương chôn cùng hai cao thủ coi như đã lời lãi, có cái gì phải sợ?

Mọi người vừa lo vừa tức nhưng không biết làm thế nào cho phải. Nếu dưng da dê thì nuốt trôi cơn tức này sao được? Nếu không giao ra da dê, chỉ sợ Ngũ Định Viễn cùng Linh Chân sẽ chết ở chỗ này.

Mọi người đang hoảng loạn, chợt nghe một người thản nhiên nói:

- Linh Định sư huynh, Vi hộ vệ. Mời các người ra ngoài, để ta nói cùng cô nương này một chút.

Mọi người nghe lời lẽ thanh nhã, chính là của Dương Túc Quan thì sửng sốt, ngay cả Hồ Mị Nhi cũng không hiểu dụng ý của chàng.

Linh Định đến bên cạnh Dương Túc Quan, thấp giọng nhắc nhở:

- Dương sư đệ, khó khăn lắm chúng ta mới chiếm thượng phong. Đệ muốn mọi người ra ngoài là sao? Đừng để nữ nhân này nhân cơ hội đào tẩu.

Dương Túc Quan chỉ khoát tay, ý bảo lão không cần nhiều lời. Vi Tử Tráng quen biết Dương Túc Quan nhiều năm, biết tâm cơ của chàng trầm ổn, trước nay định mưu rồi mới hành sự. Hắn liền thấp giọng nói với Linh Định:

- Nếu Dương lang trung đã căn dặn như vậy, chúng ta cứ ra ngoài trước.

Linh Định cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không tiện phản bác, liền theo Vi Tử Tráng ra ngoài điểm. Hai thiếu nữ tuy nóng lòng báo thù nhưng chỉ còn cách rời theo.

Mọi người nối đuôi đi ra, không biết tiểu nhị sớm đã trốn tới nơi nào. Trong khách điểm, ngoài Dương Túc Quan mặt đối mặt cùng Hồ Mị Nhi, chỉ còn tiếng gió rả rích đặc trưng của vùng Tây Lương.

Hồ Mị Nhi là nữ ma đầu thân kinh bách chiến, thấy Dương Túc Quan có hành vi kỳ lạ nhưng không hề sợ hãi. Chỉ cười nhạt một tiếng, nói:

- Một mình Dương lang trung giữ ta ở lại, chẳng lẽ không sợ chớp mắt ta chạy đi sao? Hay là có lời muốn nói mà sợ ngoại nhân nghe được?

Lúc này thanh âm lại trở nên nhu mì lay động lòng người.

Dương Túc Quan mỉm cười, liền đem kiếm để trên bàn.

Hồ Mị Nhi khẽ nhú đôi mày liễu, cười lạnh:

- Người làm cái gì vậy?

Dương Túc Quan không đáp, ngồi xuống rồi mới chậm rãi nói:

- Hiếm khi hữu duyên thế này, ngồi xuống uống chén trà rồi đi cũng không muộn.

Nói xong kéo ghế cho Hồ Mị Nhi, ý bảo thị ngồi ở bên cạnh mình.

Hồ Mị Nhi vốn đang trấn tĩnh cũng trở nên kinh ngạc. Trước đó vài ngày thị đã hại chết Trương Chi Việt, hiện đang hạ độc hai đồng bạn của đối

phương. Dương Túc Quan sao lại không hề đề phòng? Còn mời thị cùng ngồi uống trà?

Sau một lúc, Dương Túc Quan thấy Hồ Mị Nhi vẫn chần chờ thì thản nhiên nói:

- Hồ cô nương ngồi xuống đi. Uống xong chung trà, người muốn rời đi thì cứ tự nhiên, tại hạ tuyệt không ngăn trở.

Hồ Mị Nhi mở to đôi mắt khơi gợi, nhin không được hỏi:

- Người nói thật chẳng? Không sợ bằng hữu của người sẽ chết sao?

Dương Túc Quan không đáp lời mà rót trà ngồi uống, thản nhiên đợi Hồ Mị Nhi.

Hồ Mị Nhi thấy vậy thì thầm nghĩ:

"Không biết họ Dương này muốn giở trò quỷ gì, để bốn cô nương lãnh giáo một phen."

Thị chậm rãi đi đến, không ngồi trên ghế mà ngồi hằn trên bàn. Chiếc váy vén lên một mảng lộ ra đôi chân trắng muốt, ngọt ngào nói:

- Dương lang trung muốn ta ngồi thì ta ngồi đây!

Hai người gần trong gang tấc, trên người Hồ Mị Nhi tỏa mùi hương mê người bay vào mũi của Dương Túc Quan. Thị liền cười thầm:

"Họ Dương này chỉ hơn hai mươi. Trước mặt bốn cô nương, mặc cho định lực của hãn cao tới đâu cũng không giữ được"

Nói xong cúi thân xuống, bộ ngực sữa như ẩn như hiện rất là mê người.

Đối mặt với mị hoặc, Dương Túc Quan lại rót trà, tiếp theo đưa đến trước mặt đối phương. Hồ Mị Nhi thầm nghĩ:

"Tiểu tử này sao khách khí như vậy, hay là đã hạ độc ở trong trà ?"

Thị tự phụ bản thân là cao thủ hạ độc khó gặp địch thủ trong thiên hạ. Dù Dương Túc Quan có cho Hạc Đỉnh Hồng (1) vào nước trà thì cũng không sợ. Chỉ cười một tiếng rồi đưa tay tiếp nhận.

Dương Túc Quan nâng chung trà lên nhấp một ngụm, nói:

- Hồ cô nương, hai ta vốn không oán không thù, không biết vì sao cô muốn đoạt da dê của ta?

Hồ Mị Nhi uống một ngụm trà, vuốt mái tóc cười nói:

- Dương lang trung đoán đi! Vì sao ta phải đoạt da dê?

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Hai chữ, Giang Sung.

Hồ Mị Nhi cất tiếng cười to khiến eo lưng nhỏ nhắn rung động một hồi, nói:

- Người nói đúng! Chính là vì Giang đại nhân! Nếu không phải hãn có lời, bốn cô nương sao phải nhúng tay vào dòng nước đục này!

Dương Túc Quan lẳng lặng chờ thị ngưng cười mới nói:

- Thế có bao giờ cô nương từng nghĩ tới, đi theo Giang Sung được chỗ tốt gì?

Hồ Mị Nhi cười lạnh nói:

- Dương lang trung biết rõ còn hỏi làm gì! Giang Sung dưới một người trên vạn người, nắm quân chính đại quyền trong tay, thiên hạ đều ngưỡng mộ! Hồ Mị Nhi ta bình sinh hành sự dưới trướng cường giả, hỏi thế gian còn ai hơn được Giang đại nhân! Nhân vật như vậy, ta không đi theo chẳng phải là ngốc lắm sao?

Hồ Mị Nhi đang định thao thao bất tuyệt, chợt thấy Dương Túc Quan khẽ khom lưng nhặt một viên đá dưới chân lên. Thì hừ một tiếng nói:

- Dương lang trung, nếu người muốn dùng ám khí tổn thương ta thì sai mười phần rồi.

Dương Túc Quan mỉm cười, không đáp mà búng ngón giữa một cái. Cạch một tiếng, viên đá kia xuyên qua nóc nhà bay ra ngoài.

Hồ Mị Nhi thầm kỳ quái:

"Rốt cuộc tiểu tử này muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn giương đông kích tây sao?"

Lúc này Dương Túc Quan ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà. Ánh dương sau giờ Ngọ theo khe hở chiếu vào. Không gian âm u trong khách điểm trở nên sáng rõ. Hồ Mị Nhi càng cảm thấy kỳ quái, sợ trên nóc nhà có người mai phục liền nhìn ngượng mắt nhìn lại.

Chỉ thấy nóc nhà thủng một lỗ gần tắc, bên ngoài là vùng trời xanh thẳm như biển khơi. Thấy không có kẻ mai phục thì thị ngậy người một lúc, cúi

đầu nghi hoặc nhìn Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan lại nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói:

- Hồ cô nương, cô vừa thấy cái gì?

Hồ Mị Nhi sững sốt, ngẩng đầu trời xanh thăm thăm ngơ ngác nói:

- Trời. . . Ta nhìn thấy trời. . .

Dương Túc Quan buông chung trà, ánh mắt sắc bén nhìn sang mỉm cười nói:

- Hồ cô nương, trời so với Giang Sung thì thế nào?

Lời nói đầy thâm ý khiến Hồ Mị Nhi chấn động trong lòng.

Trong khách điểm tối mờ, có một luồng ánh sáng chiếu ở trên người Dương Túc Quan, giống như thần phật xuống thế gian.

Dương Túc Quan đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cạnh Hồ Mị Nhi. Thoáng chốc bốn mắt chạm nhau, Hồ Mị Nhi chỉ cảm thấy nam tử trước mắt dường như không thể đối mặt. Cho dù thị thân kinh bách chiến tình trường mà lúc này trống ngực đập bình bịch, thoáng chốc quay đầu không dám nhìn nữa.

Dương Túc Quan chậm rãi đưa tay khẽ vuốt má Hồ Mị Nhi. Hồ Mị Nhi tính tình phóng đảng, bình thường câu dẫn nam nhân như cơm bữa mà lúc này cảm giác mê hoặc không biết phải sao, toàn thân vô lực run giọng nói:

- Người. . . Người muốn làm cái gì?

Dương Túc Quan cúi đầu nhìn vào mắt đối phương, ôn nhu nói:

- Hồ cô nương, đi theo Giang Sung thì thanh danh rất kém, chi bằng qua làm của môn hạ Liễu hầu gia đi.

Hồ Mị Nhi nghe lời này thì giật mình, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nói:

- Ta. . . Ta hại chết bằng hữu của người, sao còn có thể giúp các người hành sự?

Dương Túc Quan thản nhiên nói:

- Có ta ở đây, đừng lo lắng việc này.

Hồ Mị Nhi nghe lời này thì cảm thấy trấn định trong lòng. Dường như đối phương chỉ thuận miệng một câu liền có uy lực lớn lao, khiến người không thể không tuân theo. Thị ngơ ngác nhìn lên Dương Túc Quan, khuôn mặt ửng đỏ như muốn nói lời gì đó.

Dương Túc Quan đang đợi đối phương đáp lời, chợt có tiếng bước chân khe khẽ truyền ra. Chàng vội quay đầu nhìn lại, đã thấy một thanh trường kiếm đâm thẳng đến sau đầu Hồ Mị Nhi!

Dương Túc Quan lập bấp kinh hãi, vội đẩy ra Hồ Mị Nhi. Thị còn chưa phát hiện nguy hiểm thì trường kiếm đã tới. Dương Túc Quan ra tay dù nhanh nhưng kiếm tới còn nhanh hơn, vẫn xẹt qua xé rách y phục sau lưng Hồ Mị Nhi.

Hồ Mị Nhi hoảng sợ, vội lặn một vòng rồi xoay người đứng lên. Trước mặt thị là một mỹ nữ cao dong dỏng, chính là Diễm Đình. Mắt nàng đầy lệ đang nhìn hai người Dương Hồ, ba phần tức giận cùng bảy phần bi thương. Dường như toàn bộ lời nói cử chỉ của hai người đã lọt vào trong mắt nàng.

Hồ Mị Nhi đẩy người bụi bẩn, bộ dáng xấu hổ lập tức chuyển sang giận giữ. Thị chỉ vào Diễm Đình, mắng:

- Niên kỷ còn nhỏ mà đã âm độc như vậy! Sau này không biết còn sao nữa!

Diễm Đình vẫn giơ kiếm đâm tới. Hồ Mị Nhi cả giận quát:

- Càn rỡ!

Một chùm ngân châm bắn ra, Diễm Đình thấy ám khí mãnh liệt thì sắc mặt trắng nhợt. Lúc này lòng nàng dâng đầy nhiệt huyết, chỉ biết giết địch báo thù mà không hề phòng bị,

mắt thấy sẽ chết thảm dưới độc châm.

Đám người Linh Định, Vi Tử Tráng, Quyên Nhi cũng đã vào điểm. Quyên Nhi thấy tánh mạng của sư tỷ nguy cấp thì lao tới, cả kinh kêu lên:

- Sư tỷ!

Dương Túc Quan đứng ở một bên, mắt thấy tình thế nguy cấp liền thuận tay ôm ngang Diễm Đình rồi vận khởi khinh công. Hai người cùng bay lên nóc. Đám ngân châm vù vù mấy tiếng, sạt qua dưới chân bọn họ rồi cắm trên tường.

Diễm Đình ngẩng đầu, thấy Dương Túc Quan tuần mỹ ngay trước mắt, thấy bản thân tựa vào trước ngực chàng thì không khỏi mặt đỏ thân run. Có điều vừa nghĩ tới hành động của đối phương cùng Bách Hoa tiên tử thì trong tâm tức giận, liền giẫy dụa:

- Người mau buông ra!

- Chờ nữ nhân nọ thối lui, ta sẽ thả!

Dương Túc Quan sợ nàng sốt ruột báo thù rồi lại hành sự lỗ mãng, mặc cho nàng liên tục giãy dụa nhưng vẫn ôm chặt.

Hồ Mị Nhi thấy cảnh này thì cười lạnh:

- Thì ra tiểu a đầu này là ý trung nhân của người? Rất tốt, rất tốt!

Lời lẽ như có phần ghen tuông. Thị cười lạnh một tiếng, đổi lại bộ dáng băng lãnh:

- Đã như vậy thì chúng ta không còn gì để nói. Các người cần giải dược thì lấy da dê để đổi đi!

Nói xong liền muốn bỏ đi.

Vi Tử Tráng đưa tay ngăn lại, quát:

- Không giao giải dược thì có chạy đằng trời!

Khuôn mặt thanh tú của Hồ Mị Nhi lộ vẻ giận dữ, lạnh lùng nói:

- Lão nương không phát uy, người khi dễ ta là mèo bệnh sao?

Thị vừa ăn phải dấm chua, thủ đoạn trở nên tàn nhẫn. Thoáng vung tay thì một mùi hương tao nhã tràn ngập khách điểm. Mọi người sợ có độc thì vội nín thở. Lợi dụng lúc này, Hồ Mị Nhi nhẹ nhàng nhảy ra ngoài cửa sổ.

Vi Tử Tráng kêu lên:

- Chạy đi đâu!

Hắn phi thân đuổi theo, thấy Hồ Mị Nhi lộ ra nơi yếu hại thì hít một hơi, vận khởi công phu "Bát Quái Du Thân Chưởng". Muốn xuất chưởng đả thương nhưng người ai ngờ trong phổi chột nóng rực, mùi hương kỳ dị nọ theo hơi thở vào phổi, tựa như lửa thiêu đốt khiến Vi Tử Tráng lớn tiếng ho khan. Chân khí bản thân ngừng trệ, không ngờ té ngã trên đất.

Hồ Mị Nhi hừ một tiếng vung tay. Lại một đám ngân châm bắn tới người Vi Tử Tráng. Linh Định một bên thấy vậy liền cởi tăng bào rồi đem nội lực truyền vào. Tăng bào hóa thành một tấm thuẫn bài bảo vệ Vi Tử Tráng, chốc lát đã ngăn được vô số ngân châm.

Hồ Mị Nhi cười lạnh nói:

- Công phu của hòa thượng đẹp mắt lắm! Có điều dù võ công của người dù cao tới đâu, cũng cứu không được kẻ đã bị Bách Hoa tiên tử ta hạ độc!

Dương Túc Quan đứng ở trên xà nhà, kêu lên:

- Tiên cô. Rốt cuộc muốn thế nào mới cứu người!

Hồ Mị Nhi lạnh lùng thốt:

- Dương đại nhân. Người nghe cho kỹ. Muốn cứu bằng hữu thì trước canh ba tối nay, cầm vật Giang Sung đại nhân cần đến một cái đình hơn mười dặm ngoài thành tìm ta, bốn cô nương sẽ dâng giải dược.

Nói xong đưa mắt nhìn hai người Vi Tử Tráng, Linh Định, lạnh lùng nói:

- Người nhớ cho kỹ! Chỉ cần hai gã tặc ngục lỗ mũi trâu này sinh sự, bằng hữu trúng độc của người sẽ không sống qua ngày mai!

Tiếng chưa tắt thì người đã như làn khói tan biến đi.

Linh Định thấy cường địch đã đi, liền tới xem kỹ thương thế Linh Chân cùng Ngũ Định Viễn. Linh Chân vẫn vận công đang trừ độc, hơi nước lượn lờ trên đầu giống như lồng hấp đủ thấy đã tới lúc mấu chốt, không được quấy nhiễu.

Dương Túc Quan mang Diễm Đình nhảy xuống. Hai người vừa hạ xuống đất thì liền buông Diễm Đình ra, chấp tay nói:

- Tại hạ đã đắc tội, xin cô nương thứ lỗi.

Diễm Đình nhớ tới đại thù sư môn chưa trả, làm sao sư thúc có thể an nghỉ đây? Nàng là sư tỷ mà không thể bảo hộ sư muội, lại còn bị Dương Túc Quan xem nhẹ như vậy. Trong lòng đau khổ, cảm thấy bản thân thật vô dụng, nước mắt rơi như mưa khóc thành tiếng.

Hồ Mị Nhi vốn đã động lòng, ai ngờ Diễm Đình quấy nhiễu khiến sự tình hỏng bét. Chỉ là nhớ đến sư thù của nàng thì không trách được. Dương Túc Quan thở dài nói:

- Cô nương đừng tức giận, ta thật không cố ý đắc tội.

Nói xong liền muốn đi lên an ủi.

Quyên Nhi tiến lên đẩy chàng ra, lạnh lùng thốt:

- Người đi mà tìm Bách Hoa tiên tử của người! Mở miệng một câu tiên cô hai câu tiên cô, không biết xấu hổ sao!

Lại đỡ lấy rồi sư tỷ rồi nhẹ lời an ủi.

Dương Túc Quan thấy nhị nữ có địch ý với mình, bất giác thở dài một tiếng. Biết rõ ngày sau lại phải mất một phen giải thích.

Chú:

(1) Người xưa có câu:

Thiên hạ tứ độc “Khổng tước đảm, Tỳ bà sương, Hạc đình hồng. Tỏi độc phụ nhân tâm”.

Bốn thứ tuyệt độc trong thiên hạ gồm: “Mật chim công, nọc rắn hổ mang, máu từ mào hạc, lòng dạ đàn bà thì độc nhất vẫn là thứ cuối cùng”

Khổng Tước Đảm dịch ra là mật chim công. Có điều trong thực tế mật của chim công hoàn toàn như mật các loại chim và thú khác, có tác dụng bổ gan lợi mật, chống động kinh và giúp sáng mắt, không những không độc, mà còn có thể kháng khuẩn chống viêm, thanh nhiệt giải độc. Còn Khổng Tước Đảm độc được khùng bố trong truyền thuyết, thực chất là một loại sâu ban miêu sống ở phía Nam Trung Quốc và nhiều tỉnh ở Việt Nam. Theo Trung y cho biết, ban miêu là thứ sâu trên cây đậu đen, mình dài độ 2 cm, có từng sọc vàng hoặc sọc đen, mõm nhọn, thân thể có mùi hôi. Có thể trộn với gạo nếp tẩm ướt rồi sao vàng, tán thành bột để bôi ngoài da trị phỏng rộp, nhưng rất độc nếu ăn phải, chỉ 3-4g bột cũng đủ làm chết người.

Hạc Đình Hồng, tương truyền là lấy từ mào của con Hạc trắng. Có điều cũng như Khổng Tước Đảm, chất lấy từ mào con Hạc hoàn toàn không độc chút nào. Người ta nghiên cứu kỹ miêu tả, triệu chứng trong văn chương cổ thì cho rằng Hạc Đình Hồng chính là Thạch tín có công thức As_2O_3 , hay trioxit asen, chất độc hay được dùng nhất và hay gặp nhất từ trước đến nay : không màu không mùi, có dạng bột trắng. Nó được tạo ra do hóa hơi khi

nung chảy, nhất là trong quá trình luyện khoáng chất, luyện vàng chẳng hạn. Thứ này không những ăn vào gây độc, mà ngay cả hít phải lẫn chạm phải cũng gây ngộ độc như thường

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuế Chung”

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quý

Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuế Chung”

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Đám người đang muốn rời đi, chợt nghe từng trận vó ngựa vang lên ngoài khách điểm hòa cùng tiếng người ồn ã xôn xao không dứt. Có tiếng hét lớn:

- Tặc tử ở bên trong! Mọi người cẩn thận.

Vi Tử Tráng nhìn ra bên ngoài, nói:

- Có quan sai tới bắt chúng ta, nên lánh mặt một lần.

Linh Định lắc đầu:

- Không được. Sự đệ của ta đang vận công trừ độc, không được cử động. Nếu không, chất độc xâm nhập tâm mạch thì không còn thuốc nào cứu được.

Dương Túc Quan chỉnh lại quan phục, chậm rãi nói:

- Mọi người không cần lo lắng, cứ để ta ứng phó đám quan sai này.

Mọi người biết khả năng của chàng liền gật đầu.

Đang khi nói thì thấy một gã bộ khoái vọt vào trong điểm, quát rằng:

- Tặc tử to gan, giữa thanh thiên bạch nhật lại dám giết người phóng hỏa? Mau khoan tay chịu trói, có thể để các người được toàn thân!

Dương Túc Quan chỉ cười mấy tiếng. Hai chân khẽ động, không ngờ đã hiện ra bên cạnh gã bộ khoái nọ.

Bộ khoái hoảng sợ, muốn né tránh nhưng Dương Túc Quan đã nhanh hơn. Chàng tiện tay một trảo, đè trên đỉnh đầu đối phương lạnh lùng thốt:

- Ta chỉ cần vận kinh một chút, óc người lập tức vỡ toang, chết thảm không nói nổi. Muốn thử một lần hay không?

Bộ khoái nọ nào ngờ võ công của đối phương cao cường như thế. Hắn thập phần kinh hãi, vội vàng cầu xin:

- Xin tráng sĩ xin rộng lòng tha cho.

Dương Túc Quan thấy sắc mặt hắc phát xanh, liền nói:

- Người không cần sợ hãi, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời. Hai ta không oán không cừ, ta sao phải hại người?

Bộ khoái nọ nuốt một ngụm nước miếng, hỏi:

- Các hạ là ai?

Hai hàng chân mày của Dương Túc Quan khẽ nhú, hỏi ngược lại:

- Người thật muốn biết chăng?

Bộ khoái nọ nghe vậy cả kinh, nghĩ thầm:

- Lần này ta vô duyên vô cớ bắt người, ngay cả tên tuổi còn không biết thì quá mức hồ đồ. Nên biết cái tên để trở về bẩm báo.

Hắn khàn khàn lên giọng:

- Xem bộ dáng các hạ cũng là hạng có danh tiếng trong giới lục lâm, không biết xưng hô thế nào?

Dương Túc Quan nói:

- Tại hạ họ Dương, song danh Túc Quan.

Bộ khoái nọ nghe thì ý niệm đảo nhanh trong đầu, thầm nghĩ:

- Dương Túc Quan? Trong đám lục lâm có ai tên như thế?

Vất óc suy nghĩ mà không rõ lai lịch của đối phương. Hãn cười khan vài tiếng, nói :

- Thứ cho tại hạ mắt mũi vụng về, không nhận ra thân phận của tráng sĩ, xin hãy cho biết.

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Ta đến từ phương bắc, ban ngày ở Binh bộ, ban đêm ngủ trong vương phủ. Trước Tử Cấm Thành thấy thiên tử, bên rìa hoàng cung đó là nhà.

Chàng dứt lời liền vỗ vào vai gã bộ khoái, nói:

- Lão huynh đã đoán ra lai lịch của ta chưa?

Bộ khoái nọ chấn động, run giọng nói:

- Người... rốt cuộc người là ai?

Dương Túc Quan cười một tiếng, tiếp theo nghiêm mặt nói:

- Không dấu chư vị. Ta chính là mệnh quan triều đình. Binh bộ tư lang trung Dương Túc Quan.

Bộ khoái nọ há to miệng nhưng lập tức lắc đầu nói:

- Các hạ không muốn nói rõ thân phận thì ta không quan tâm là được, cần gì giỡn chơi như vậy!

Dương Túc Quan mỉm cười:

- Chỉ là một lang trung, cũng không tính giỏi giang gì. Ta cần gì phải mạo nhận?

Nói rồi lấy lệnh bài trên người đưa ra trước mặt bộ khoái nọ. Kẻ này nhìn thấy lệnh bài thì biến sắc, lắp bắp nói:

- Người... Ngài thật sự là...

Dương Túc Quan nheo mắt nói:

- Đề đốc của các người có xích mích với ta, thấy ta tới Cam Túc liền phái người hãm hại mấy lần. Có điều Dương lang trung ta cũng không phải hạng dễ trêu chọc. Trận này còn không biết hươu chết về tay ai. Mọi người không ngại thì chờ xem đi.

Nói xong cười với bộ khoái nọ:

- Vị đại ca này, trận đại chiến này rất thú vị, người có muốn tham gia vào?

Gã bộ khoái nghe vậy thì kinh hãi, vội nói:

- Vị đại nhân này! Hình dáng của Đề đốc thế nào, cao thấp mập gầy ra sao, ta còn chưa từng thấy qua bao giờ. Các vị đại quan muốn thì cứ đấu cho thống khoái, chỉ mong đừng liên lụy đến chức vụ nhỏ như hạt mè của ta!

Dương Túc Quan thấy hăn nhu thuận như vậy liền mỉm cười gật đầu:

- Vậy ta lệnh cho người triệt hồi đám quan sai.

Bộ khoái nọ sợ muốn chết. Đối phương là mệnh quan triều đình, bản thân mình lại đang ở trong tay người, vội phất tay quát:

- Là người một nhà! Các người mau chóng lui lại.

Đông quan sai liền lui về sau, nhường ra một lối đi rộng rãi.

Dương Túc Quan lại nói:

- Bảo thuộc hạ của người dắt qua năm thốt ngựa.

Bộ khoái nọ lại quát to sai bảo. Chúng quan sai nào dám làm trái, liền dắt năm con tuần mã lại đây. Bộ khoái bồi cười nói:

- Đại gia, ngựa đã dắt tới cho ngài, lão nhân gia có thể đi rồi.

Dương Túc Quan quay đầu nhìn Linh Chân, thấy lão còn đang vận công kháng độc chưa thể đi lại, liền mỉm cười nói:

- Không vội, không vội, thịt rượu trong điểm rất ngon, phong cảnh lại thoáng đãng, chúng ta uống vài chén rồi đi cũng không muộn.

Nói xong kêu tiểu nhị mang rượu tới, tự rót rượu bộ khoái nọ.

Bộ khoái nọ cố trấn tĩnh, miễn cưỡng nâng chén rượu nhưng vẫn để rớt ra. Dương Túc Quan ngồi bên cạnh, bàn tay không rời ót đối phương.

Qua thời gian một bữa cơm, đột nhiên Linh Chân mở mắt, lại thấy bàn tay đã đỡ sưng hơn nhiều. Lão thấy mọi người nhìn mình không chớp mắt thì cười nói:

- Lão tử còn chưa chết được! Độc này tuy lợi hại nhưng còn chưa làm khó được ta! Chỉ cần thêm mấy canh giờ, chắc chắn lão tử sẽ đẩy quý độc này ra.

Mọi người nghe vậy thì mừng rỡ, Dương Túc Quan gật đầu nói:

- Thật tốt quá, vậy chúng ta đi thôi!

Có điều nội lực của Ngũ Định Viễn thua xa Linh Chân, không thể tự trừ độc. Lúc này hắc đã hôn mê bất tỉnh, hắc khí trên mặt càng ngày đậm.

Vi Tử Tráng vươn tay, đang muốn ôm lấy Ngũ Định Viễn thì Linh Định nhắc nhở:

- Đừng đụng vào thân hân!

Vi Tử Tráng ngẩn ra, cúi đầu nhìn thì thấy một con muỗi bay đến. Chỉ vo ve trên người Ngũ Định Viễn một thoáng, lại không thể bay lên mà ngã chết trên đất. Vi Tử Tráng hít một hơi lạnh nói:

- Độc dược này thật bá đạo, không ngờ âm độc như vậy!

Vi Tử Tráng cởi áo ngoài khoác lên người Ngũ Định Viễn, lại dùng mấy tấm vải bố buộc chặt hai tay để tránh bị dính độc. Lúc này mới dám ôm lấy Ngũ Định Viễn. Linh Chân nội lực thâm hậu, trúng độc vẫn có thể hoạt động, liền tự đứng lên.

Dương Túc Quan nói với bộ khoái nọ:

- Vị đại ca này, nhờ người đưa chúng ta một đoạn đường, không biết có khó khăn chăng?

Bộ khoái nọ cả kinh:

- Ta ...tùy các người vậy.....ta...

Quyên Nhi ở một bên tiến lên, cười lạnh nói:

- Sao người mất hứng như vậy? Hay để chúng ta trực tiếp đưa người đến địa phủ, đỡ cho người thêm phần bôn ba vất vả!

Mọi người thấy vẻ mặt nàng non nớt mà nói lời độc ác như thế, nhin không được buồn cười.

Bộ khoái nọ run giọng nói:

- Ta đi... Ta đi... Ngoài âm tào địa phủ thì nơi đâu cũng đi hết...

Dương Túc Quan cười nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

Chúng quan sai đang ở bên ngoài. Bộ khoái nọ đi ra trước kêu lên:

- Các người mau tránh ra. Mấy vị này là đại quan thuộc Binh bộ, tới địa phận chúng ta tuần tra, hết thấy đều là hiểu lầm!

Một gã quan sai thấp giọng nói:

- Bộ đầu... Lời này của ngài là thật?

Hắn thấy thượng cấp bị người bắt giữ, sợ mấy câu này là bị ép buộc nên hỏi lại.

Vi Tử Tráng nắm rõ đạo lý làm quan, lúc này từ trong ngực lấy ra một thỏi hoàng kim, ném tới quan sai nọ rồi lớn tiếng nói:

- Chư vị không cần đa nghi. Lần này làm phiền bộ đầu của các người đại giá cùng chúng ta một lần, xong việc sẽ lập tức quay về. Đây là chút lòng thành cho các huynh đệ uống rượu.

Quan sai nọ cầm đỉnh vàng mà trên mặt vẫn đầy vẻ do dự.

Bộ khoái nọ vội quát:

- Đại quan triều đình khen thưởng, các người còn không mau mau nhận lấy? Lát nữa các người cứ đi uống rượu, việc hôm nay cấm truyền ra ngoài!

Chúng quan sai thấy đám người Dương Túc Quan ra tay hào phóng, quả thật có khí phái quan trường thì vội nhường đường.

Dương Túc Quan vỗ vào bả vai bộ khoái nọ, nói:

- Người rất thông minh, chờ ta về kinh sẽ giúp người một lần.

Bộ khoái nọ đang lo lắng sợ hãi, nghe lời này thì vừa mừng vừa sợ, chưa dám tin thì hỏi lại:

- Đại nhân có ý đề bạt tiểu nhân chăng?

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Chúng ta đi trước, lát nữa rồi nói cũng không muộn.

Mọi người thúc ngựa chạy như bay. Tới một vùng hoang vu đã là chạng vạng tối. Dương Túc Quan thả bộ khoái nọ ra, gật đầu nói:

- Danh tính của người là gì? Ta về kinh sẽ tiến cử người thăng quan.

Bộ khoái nọ nghe chàng thật lòng có ý tiến dẫn, vui vẻ nói:

- Tiểu nhân họ Hà, chỉ vì ham uống rượu nên người gọi là Bạch Can Hà! Đại nhân chỉ cần đến bộ Lại tìm hiểu, sẽ thấy danh tính của tiểu nhân.

Dương Túc Quan phất tay cười nói:

- Được, Bạch Can Hà trên đường Cam Túc, ta sẽ nhớ kỹ, người đi đi.

Bộ khoái nọ mừng rỡ, dập đầu liên tục. Dương Túc Quan vốn là đại quan triều đình. Lần này hẳn có thể kết giao nhân vật tôn quý như chàng, cũng xem như nhân họa đắc phúc.

Bộ khoái nọ lạy vài cái, đang chuẩn bị rời đi thì Dương Túc Quan chợt nhớ ra ước định với Bách Hoa tiên tử, vội quát:

- Chờ một chút!

Bộ khoái nọ lắp bắp, run giọng hỏi:

- Đại nhân còn gì căn dặn?

Dương Túc Quan nói:

- Ta có ước hẹn cùng một bằng hữu tại một cái đình ở ngoài thành chừng mười dặm, người có biết đường tới đó?

Bộ khoái nọ lộ vẻ kinh ngạc:

- Đại nhân nói tới đình nọ, phải chăng đó là Thần Quỷ Đình?

Dương Túc Quan nghe ba chữ "Thần Quỷ Đình" thì hai hàng chân mày khẽ động, lại hỏi:

- Sao vậy, ngôi đình này có gì cổ quái?

Bộ khoái nọ lộ vẻ khó xử, thấp giọng nói:

- Đúng là có điều cổ quái. Ngôi đình nọ vốn là chỗ dừng chân nghỉ mát cách ngoài thành mười dặm, phong cảnh rất tốt, có điều... Có điều tốt nhất

đi ban ngày, ngàn vạn lần đừng tới đó vào ban đêm.

Mọi người ở một bên đều tiến lại nghe chuyện. Vì Tử Tráng thấy bộ khoái nọ ấp úng khó nói, nhin không được hỏi:

- Sao vậy? Trong đình nọ có đạo tặc?

Bộ khoái nọ lắc lắc đầu:

- Đạo tặc thì không có. Chỉ là nghe hương dân nói nơi Thần Quỷ Đình không được an bình, giống như có ma quái ở trong.

Quyên Nhi nghe lời đối phương đầy vẻ huyền bí, liền nói:

- Người chỉ nghe người hù dọa, trên đời này làm gì có quỷ quái?

Bộ khoái nọ cười khở vài tiếng:

- Ta cũng không biết. Chỉ là hương dân nói có thần linh hiện ra. Nghe nói vào hai mươi năm trước, từng có một trọng phạm triều đình chết ở nơi đó. Sau này thường xuyên xuất hiện chuyện kỳ lạ.

Quyên Nhi hừ một tiếng:

- Chuyện kỳ lạ gì? Trên trời rớt xuống Kim Nguyên Bảo sao?

Bộ khoái nọ cười bồi vài tiếng, nói

- Kim Nguyên Bảo còn chưa thấy, chỉ biết vùng sa mạc vài dặm quanh Thần Quỷ Đình thường xuyên có bão cát. Ban đêm còn có ánh hào quang kỳ dị giống như loài u linh nhảy múa. Vài ngày trước, đám xà trùng không chịu ngủ đông trong tổ mà chạy ra ngoài chịu chết cóng. Ngày mai đã sang

năm mới. Chư vị không có đại sự thì đừng đến chỗ đó, tránh năm sau gặp phải xui xẻo.

Bộ khoái có huyết thống người Hán, biết rõ tập tục nơi Trung Nguyên liền muốn khuyên bảo.

Mọi người nghe vậy đều cười một hồi, không ai tin tưởng nhưng riêng sắc mặt Dương Túc Quan lại tỏ ra ngưng trọng. Chàng gật đầu:

- Đa tạ người, ta sẽ cẩn thận.

Chàng cẩn thận hỏi đường rồi mới để bộ đầu kia rời đi.

Mọi người tìm một cái miếu hoang nghỉ tạm. Dương Túc Quan thấy Ngũ Định Viễn hôn mê bất tỉnh thì lo lắng đến mặt cau mày có.

Linh Định thấy vậy liền khuyên giải:

- Sư đệ không cần quá lo lắng, ta xem Ngũ thí chủ tướng mạo bất phàm, lần này nhất định có thể gặp dữ hóa lành.

Dương Túc Quan từng nghe phương trượng nói qua Ngũ Định Viễn có duyên phận với cửa Phật. Có điều lúc này tánh mạng hắn đang nguy cấp, chỉ bằng điều đó mà có thể giữ được mạng hắn thì thật hoang đường.

Dương Túc Quan lắc đầu thở dài:

- Chỉ mong như vậy. Nếu chúng ta làm hết khả năng mà không được thì đành nghe thiên mệnh vậy!

Nhớ tới sự ủy thác của Liễu Ngang Thiên, nỗi lo trong lòng càng thêm trầm trọng.

Vi Tử Tráng thấy khi trước Dương Túc Quan như có suy nghĩ, liền hỏi:

- Dương lang trung, nghe gã bộ khoái nọ miêu tả về Thần Quỷ Đình rất chân thực, dường như thực sự có điều cổ quái, ngài thấy thế nào?

Dương Túc Quan lắc lắc đầu:

- Ta cũng không rõ. Bách Hoa tiên tử đã hẹn ở đó thì nhất định phải tới. Dù có quỷ thần gì cũng không quản được.

Mọi người sôi nổi đồng ý. Đúng lúc này Linh Chân thở ra một hơi thật dài rồi đứng dậy, lại múa may quyền cước hoạt động gân cốt. Mọi người biết lão đã bức được kịch độc đều vui mừng. Vi Tử Tráng khen:

- Công lực của đại sư quả nhiên bất phàm!

Linh Chân không hổ là một trong Tứ Đại Kim Cương Thiếu Lâm Tự, ngay cả kịch độc của Bách Hoa tiên tử cũng không làm khó được lão.

Linh Chân cười hắc hắc nói:

- Giới cho nữ ma đầu Bách Hoa tiên tử, chúng ta trực tiếp đánh tới cái đình quỷ quái nọ. Nếu nữ nhân kia còn không chịu xuất ra giải dược thì cứ chém thành một đồng thịt vụn. Lão tử thở ra một ngụm khí giận, coi như cũng báo thù cho Ngũ Chế Sứ!

Linh Chân hồi phục thương thế. Đoàn người lại thêm cao thủ, liền thương lượng kế hoạch hành sự. Dương Túc Quan cùng Vi Tử Tráng chia ra đi tìm hiểu tin tức, tra rõ ràng Bách Hoa tiên tử có bao nhiêu trợ thủ cùng mai phục. Linh Định thì cùng Linh Chân trấn thủ trong miếu, bảo hộ mấy người còn lại. Chờ đợi đêm khuya sẽ đến gặp tại Thần Quỷ Đình.

Thương nghị thoả đáng, Dương Túc Quan sắp rời đi thì nghe Quyên Nhi thở dài:

- Sư tỷ a! Hôm nay không phải ngày Trừ tịch sao? Không ngờ chúng ta không được ăn bữa cơm Tất niên?

Diễm Đình cũng thở dài:

- Ai... muội đừng làm rộn, đây là lúc nào mà tâm tư ăn uống nữa.

Trong ngày lễ là lúc nhớ về thân nhân nơi xa. Hai tỷ muội nhớ tới sư thúc đã mất, mi mắt đỏ lên muốn khóc.

Dương Túc Quan nghe mấy lời này thì dừng bước, trầm nghĩ:

- Đúng rồi! Hôm nay là đêm Trừ Tịch. Các nàng không nhắc thì ta đã quên.

Từ nhỏ chàng xuất gia ở Thiếu Lâm, ngày tết có cũng như không. Cả tháng nay lại bề bộn công vụ nên đã quên mất.

Vì Tử Tráng vốn xa môn phái đã lâu, thấy Quyên Nhi thương tâm liền nhẹ lời an ủi:

- Tiểu cô nương đừng thương tâm vậy! Tuy không thể về núi đón tết nhưng trước mắt người còn rất nhiều thúc thúc bá bá, không phải cũng náo nhiệt vui vẻ sao?

Quyên Nhi nín khóc, mỉm cười nói:

- Vậy ngài phải lì xì cho ta hồng bao nặng một chút mới được.

Vi Tử Tráng cười ha hả, nói:

- Được! Đảm bảo người sẽ vừa lòng.

Nói xong trều mển sờ sờ cái đầu nhỏ của Quyên Nhi.

Linh Định ở một bên thấy năm cũ sắp hết. Nghĩ đến ngày tháng như thoi đưa thì cũng sầu não. Lão khe khẽ thở dài:

- Thời gian thật nhanh, đảo mắt năm Mậu Thìn sắp qua, hôm nay đã là ngày cuối năm . . . Từng năm rồi từng năm, không biết khi nào mới tu thành chính quả đây?

Dương Túc Quan đã bước ra cửa miếu, nghe lời của Linh Định thì rùng mình, như nghĩ tới một điều rất quan trọng, liền cúi đầu trầm tư.

Vi Tử Tráng thấy cử chỉ khác thường của chàng liền hỏi:

- Sao vậy? Có gì không đúng sao?

Dương Túc Quan không đáp mà nhắm hai mắt, thấp giọng lẩm nhẩm:

- Thần Quỷ Đình. “Mậu Thần Tuế Chung”... Năm Mậu Thìn sắp trôi qua sao?

Linh Định cũng nhú mày hỏi:

- Dương sư đệ, rốt cuộc có chuyện gì?

Dương Túc Quan vẫn không để ý, chỉ nhú mày khổ tư. Quyên Nhi thấy thật sự cổ quái, nhịn không được nói:

- Hẳn làm sao vậy? Chẳng lẽ cũng trúng độc của Bách Hoa tiên tử sao?

Diễm Đình thấy sắc mặt ngưng trọng của Dương Túc Quan, liền khoát khoát tay ra hiệu cho sư muội không nên quấy rầy chàng.

Bỗng hai mắt Dương Túc Quan sáng ngời, lớn tiếng nói:

- Đúng rồi! Chính là những lời này!

Vi Tử Tráng vội hỏi:

- Dương lang trung nghĩ ra điều gì?

Dương Túc Quan thở ra một hơi:

- Chư vị có từng nghe qua bốn câu nói: Mậu Thần Tuế Chung, Long Hoàng Động Thế, Thiên Cơ Do Chân, Thần Quỷ Tự Tại?

Linh Định gật đầu nói:

- Đã từng nghe qua. Có điều này bốn câu này quá mức kỳ quái như ẩn chứa bí mật nào đó. Sao Dương sư đệ hỏi việc này?

Dương Túc Quan nói :

- Sư huynh, còn nhớ rõ lời phương trượng khi đó?

Linh Định hồi tưởng lại lời của Linh Trí thì cả kinh đến nỗi sắc mặt trắng bệch.

Vi Tử Tráng mắt thấy thần sắc của hai người khẩn trương, hỏi:

- Rốt cuộc phương trượng của quý tự nói qua điều gì?

Linh Định miệng tuyên Phật hiệu, chấp tay chữ thập nói:

- A di đà phật, ngày ấy Dương sư đệ trở về bốn tự, phương trượng từng đề cập qua bốn câu “Mậu Thần Tuế Chung, Long Hoàng Động Thế, Thiên Cơ Do Chân, Thần Quỷ Tự Tại”. Ngài nói đến khi hết năm Mậu Thìn thì thiên hạ sẽ đại loạn. Tranh chấp trong triều càng thêm ác liệt, liền muốn chúng ta xem xét thời thế, không vội can dự vào tranh chấp triều đình. Ta nghe không hiểu. Chỉ là nghe Dương sư đệ thì mới nhớ ra hôm nay là ngày Trừ Tịch. Năm Mậu Thìn đã sắp hết.

Vì Tử Tráng ồ một tiếng, tuy không tin vào những điều hoang đường nhưng Thiếu Lâm phương trượng đã nói ra thì sẽ có huyền cơ trong đó. Đêm nay năm Mậu Thìn sẽ kết thúc, nói không chừng thực có quái sự, liền hỏi:

- “Mậu Thần Tuế Chung... Thần Quỷ Tự Tại”... Thần Quỷ Tự tại là có ý gì? Chẳng lẽ là tại Thần Quỷ Đình sao?”

Nói xong liền nhìn về Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan nhìn Ngũ Định Viễn đang hôn mê bất tỉnh dưới đất. Biết rõ tánh mạng của hắn đang nguy hiểm thì trầm giọng nói:

- Bất kể bốn câu này có ý gì. Vì Ngũ Chế Sứ, trước mắt là núi đao biển lửa thì chúng ta cũng phải xông vào!

Mọi người gật đầu đồng ý. Thần Quỷ Đình đã ở không xa. Giao thừa năm nay, tại đó sẽ xảy ra biến cố kinh thiên động địa gì?

Chú:

(1) Chữ Thần bên ta đọc là "Thìn".

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuổi Chung”

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quý

Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuổi Chung”

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Rời miếu hoang, Dương Túc Quan cùng Vi Tử Tráng chia ra hai đường đông tây mà đi. Dương Túc Quan theo hướng đông trở về trấn cũ. Để tránh người nhận ra, trên đường chàng lại giả dạng thành một tiên sinh kể chuyện.

Trở lại trấn nhỏ thì nơi đây vẫn khá hỗn loạn, lão bản của khách điếm kia đang đứng ở cửa chỉ trời mắng to:

- Con mẹ nó. Chưa từng gặp hạng thổ phỉ ác độc như vậy. Giết người thì không nói, ngay cả nóc nhà cũng phá vỡ! Cuối năm thật sự là xui xẻo!

Nóc nhà bị vỡ không liên quan đến Bách Hoa tiên tử mà chính là do Dương Túc Quan gây ra, đáng ra nên bồi thường bạc cho người ta mới đúng.

Một kẻ vui sướng khi người gặp họa, liền giễu lão bản:

- Như vậy còn là may đó! Nếu gặp kẻ ác độc hơn, ngay cả lão bà của người cũng bị cướp đi làm áp trại phu nhân!

Lão bản kia giận dữ quát:

- Người phóng rắm gì đó?

Một kẻ khác cười nói:

- Đừng nóng giận, coi chừng tôn phu nhân thành áp trại phu nhân, ngày ngày để cho người ta đẩy lên đẩy xuống, nói không chừng vui sướng mà quên đường về nữa đó!

Không biết vì sao đường nhân duyên của lão bản kia kém như thế, đang gặp họa còn bị người ta chế giễu.

Lão bản nghe lời trào phúng thì cuồn nộ trong tâm, liền lao tới hai người kia. Đám người cười hì hì không dứt, lại hồ nháo loạn thành một đồng.

Dương Túc Quan cũng cười thầm, mắt thấy khách điểm không còn gì khả nghi liền chuyển thân rời đi.

Ai ngờ đang đi thì thấy trước mặt có một người mặc y phục Cẩm Y Vệ đang ngáng đầu sải bước. Dương Túc Quan cả kinh tránh ra bên đường, ngưng mắt nhìn lại thì ra người tới chính là thống lĩnh Cẩm Y Vệ An Đạo Kinh. Phía sau có ba người đi theo. Một kẻ hình dáng khôi vĩ là "Thiên Lô Oanh" Đôn Quốc Dịch, kẻ da mặt trắng nõn đương nhiên là "Cửu Vĩ Giao

Long" Vân Tam Lang. Người còn lại tướng mạo bất phàm chính là giáo đầu Hách Chấn Tương.

Dương Túc Quan từng gặp qua đám người này trong phủ của Lương Tri Nghĩa. Chàng rùng mình tự nhủ:

- Xem ra đám người Giang Sung chuẩn bị khá kỹ, đêm nay sẽ có một trận chiến ác liệt.

Chàng biết đám người Cẩm Y Vệ này chính là trợ thủ của Hồ Mị Nhi. Giờ nếu không điều tra rõ ràng thì cuộc hẹn đêm nay sẽ thua nhiều hơn thắng, không lấy giải được mà chỉ e không giữ được tấm da dê.

Lúc này An Đạo Kinh đứng ở cửa khách sạn huýt sáo một tiếng, hơn mười người vận y phục Cẩm Y Vệ từ bên trong chạy ra.

Đám người lẳng lặng mà đi. Dương Túc Quan cẩn thận theo ở phía sau. Bọn họ quẹo trái rẽ phải một lúc liền ra khỏi thành. Dương Túc Quan biết trong Cẩm Y Vệ rất nhiều hảo thủ nên không dám theo gần. Đoàn người ra khỏi thành thì gặp một vùng đất hoang vu trơ trọi. Không cách nào theo phía sau, Dương Túc Quan liền nhảy lên một cái cây, đợi bọn họ đi xa mới đi theo. Cũng may chỗ này địa thế bằng phẳng nên không khó theo dõi tung tích.

Qua một hồi, đám người Cẩm Y Vệ tới một ngôi đình cũ kỹ tàn phá, tám cái cột chống đã bị sụp mất ba, bên trong ngoài một cái bàn đá thì trống rỗng không còn gì.

Dương Túc Quan ẩn nấp ở một sườn núi. Từ chỗ cao nhìn xuống thăm nghĩ:

- Xem ra đây chính là Thần Quỷ Đình!

Chàng nhớ tới lời bộ khoái nọ, quan sát một hồi nhưng không thấy có gì thần kỳ liền ngẩng đầu nhìn trời.

Lúc này trăng đã lên, cách cuộc hẹn với Hồ Mị Nhi còn tới mấy canh giờ. Chàng tính bố trí một phen để đối phó địch nhân. Lúc này lại thấy có chỗ không đúng. Nhìn kỹ thì tầng mây trên bầu trời đêm có điểm kỳ dị, toàn bộ hình thành một đường kéo dài từ nam tới bắc. Dương Túc Quan chưa bao giờ thấy cảnh tượng quái dị như thế, liền thầm lưu tâm.

Liền vào lúc này, trong các lỗ mặt đất dưới tàng cây chui ra những con rắn màu xanh. Chúng bò tán loạn mọi nơi như gặp phải điều kinh hoàng gì đó không chịu nổi. Dương Túc Quan thấy thì dị tượng thì chấn động, thầm nghĩ:

- Lúc này trời đang vào đông, đám xà trùng phải ngủ mới đúng, sao bỗng rời động như vậy?

Bỗng chàng cảm giác thân mình khẽ chấn động. Dường như mặt đất đang rung lên, tiếp theo sa mạc phía xa cuốn lên những trận bụi mù. Trong đêm trăng trông như những quỹ ảnh trùng điệp đang bay múa. Dương Túc Quan mở lớn hai mắt, thầm nghĩ:

- Hay cho một câu “Thần Quỷ Tự Tại”. Tối nay là đêm Trừ Tịch năm Mậu Thìn, tất có quái sự, ta nên cẩn thận thì hơn.

Qua một lúc lâu không còn dị trạng khác thì chàng khẽ thở ra, liền nhìn lại đám người An Đạo Kinh.

Chỉ thấy muôn vàn những điểm tinh quang chiếu xuống, bao phủ lên ngôi đình một màn sáng bạc mờ ảo lạnh lẽo. Đám Cẩm Y Vệ hoặc ngồi hoặc

ngủ, chỉ có hai người An Đạo Kinh cùng Hách Chấn Tương khoanh tay ôm ngực mà đứng. Dương Túc Quan thầm lắc đầu:

- An Đạo Kinh võ công tuy cao nhưng không có tài trị quân. Chỉ một lát mà để đám thuộc hạ tản mạn như thế.

Trong bóng tối, hai người Hách An như đang nói chuyện gì nhưng ở quá xa nên không nghe được. Dương Túc Quan liền vận Đạt Ma Thần Công. Khí vận đan điền, tức thời tai thính mắt tinh.

Đạt Ma Tâm Kinh chính là võ học tuyệt thế đích truyền của Thiếu Lâm Tự, tu luyện đến mức thượng thừa thì nội lực hùng hậu liên miên không dứt, lại kiêm được hai bí pháp Thiên Nhĩ Thông cùng Thông Thiên Nhãn của Phật môn, có thể nói là không kém bảo vật trấn tự của Thiếu Lâm là Dịch Cân Tẩy Tủy Kinh.

Dương Túc Quan lặng lẽ vận thần công, tựa như có nghìn tai mở ra, tất cả tiếng động trong vòng hơn mười dặm đều không thoát khỏi, liền nghe được đám người đàm đạo. An Đạo Kinh nói:

- Hồ Mị Nhi thật sự không hiểu chuyện, sao lại hẹn đám Dương Túc Quan tại đây? Nếu sự tình bí mật do Giang đại nhân sai sử bị những người này phát hiện, chúng ta còn sống tốt được sao?

Hách Chấn Tương nói :

- Đại nhân lo lắng rất phải.

Dương Túc Quan nghe ngữ khí ngưng trọng của hai người thì rung mình lưu tâm.

An Đạo Kinh hắng giọng một tiếng, nói:

- Hách giáo đầu, trong ngôi đình này có một đại bí mật, người muốn biết hay không?

Hách Chấn Tương kiến thức rộng rãi, thông minh lanh lợi. Hắn vừa nghe hai chữ "Bí mật" liền nói:

- Đại nhân nên cẩn thận, nếu là bí mật thì nơi này tai vách vạch rừng, ngàn vạn lần đừng nói lộ ra.

Dương Túc Quan nghe thì cười thầm:

- Hách Chấn Tương không chỉ có võ công phi phàm mà tâm cơ cũng rất cẩn trọng, hắn sợ biết bí mật thì sẽ bị liên lụy vào. Có điều An Đạo Kinh là hạng cáo già lợi hại như thế. Nếu đã mở miệng thì nhất định có âm mưu. Hách Chấn Tương không thể không nghe.

Chàng rất quan tâm nên chuyên tâm lắng nghe, chỉ sợ bỏ lọt một chữ. Quả nhiên An Đạo Kinh nói:

- Đúng là không nên lộ ra bí mật. Có điều ta thật đoán không ra dụng ý của Giang đại nhân, trước mắt vô sự nên muốn thỉnh giáo Hách giáo đầu.

Hách Chấn Tương lộ vẻ mặt khó khăn, muốn nói nhưng lại thôi. An Đạo Kinh không để hắn thoái thác, nói:

- Lần này tới miền tây, ta gánh vác mấy nhiệm vụ trọng đại, trong đó đầu tiên là đoạt lại tấm da dê, người cũng biết điều này.

Hách Chấn Tương nói :

- Huyết chiến nơi sa trường chính là bản sắc anh hùng. Thuộc hạ ắt vượt lửa qua sông, lấy cái chết hồi báo ân sâu của đại nhân.

An Đạo Kinh cao hứng, vỗ vào vai hấn cười nói:

- Nghe người nói như vậy, không uổng công năm đó ta cứu người. Nếu làm tốt, ta tuyệt không bạc đãi người.

Hách Chấn Tương cúi đầu, chấp tay nói:

- Thống lĩnh cứu tánh mạng già trẻ một nhà thuộc hạ, có đại ân tái tạo. Thuộc hạ đương nhiên dốc toàn lực, tuyệt không phụ sự kỳ vọng của thống lĩnh.

An Đạo Kinh cười ha hả, nói :

- Nói hay lắm! Ngày sau có người theo bên cạnh ta, dù gặp tên rùa đen Trắc Lãng Chiêu cũng không sợ!

Hấn nở nụ cười, thấp giọng nói:

- Giang đại nhân bí mật căn dặn ta, nói thu lại được da dê thì ngàn vạn lần đừng làm hỏng, ngày sau còn một đại sự cần nó mới có thể hoàn thành.

Hách Chấn Tương ngạc nhiên hỏi:

- Không phải nói thu được da dê thì lập tức tiêu hủy sao? Tại sao phải giữ lại?

Dương Túc Quan sinh nghi, không biết lời này là thật hay giả. Da dê chính là kế ước bán nước của Giang Sung. Thứ này lưu lại một ngày là có hại

một ngày, tiêu hủy càng sớm càng có lợi với Giang Sung, có thể dùng vào việc khác là việc gì?

Nghĩ đến đây chàng không tự chủ được sờ vào trong người, thấy da dê vẫn còn bên trong thì mới yên tâm.

An Đạo Kinh nói :

- Ta không rõ cụ thể nhưng Giang đại nhân đã căn dặn. Nói đêm ba mươi tháng chạp, trong đình này sẽ xuất hiện một đại bí mật của đám phản tặc, muốn ta chú ý tìm hiểu rồi về bẩm báo.

Hách Chấn Tương ngạc nhiên nói:

- Xuất hiện bí mật của đám phản tặc? Thứ cho thuộc hạ ngu muội không hiểu huyền cơ bên trong, xin thống lĩnh hãy nói rõ.

An Đạo Kinh lắc đầu nói:

- Giang đại nhân cũng không nói rõ, chỉ dặn ta tới Thần Quỷ Đình thì sẽ biết mọi việc. Ngài căn dặn như vậy, ta có thể thoái thác sao? Đây đã là Thần Quỷ Đình, tối nay cứ chờ đến giờ Tý sẽ rõ.

Hách Chấn Tương cười khổ nói:

- Thật sự là khó hiểu.

An Đạo Kinh cũng cười khổ mấy tiếng, lại nói:

- Hiện có điều phiền toái, lão bà nương Hồ Mị Nhi hẹn đám người kia đến đây, thêm cao thủ hòa thượng Thiếu Lâm cùng Võ Đang tới thì trường diện càng thêm lộn xộn. Ấ thật là tác oai tác quái!

Dương Túc Quan nghĩ không ra, cảm thấy lời của An Đạo Kinh thực khó hiểu. Chợt không trung truyền đến thanh âm của một nữ nhân:

- Bà nương cái gì? tác quái cái gì? Hai người các người mới là hèn nhát, chỉ biết trốn trong chỗ tối hại người!

Kế tiếp một nữ nhân dung mạo kiều diễm hiện ra, chính là Bách Hoa tiên tử Hồ Mị Nhi.

An Đạo Kinh thấy nữ nhân này đến thì vẻ mặt không được tự nhiên. Đám người Cẩm Y Vệ đang nằm ngồi, thấy Hồ Mị Nhi đẹp như thiên tiên thì đều đứng cả dậy, liếc mỹ nhân trước mắt một cái.

Hồ Mị Nhi lạnh lùng thốt:

- Chỉ có mấy người này? Sao có thể ứng phó nổi? Đối phương chính là La Hán Kim Cương Thiếu Lâm Tự đó!

An Đạo Kinh đang muốn trả lời, "Cửu Vĩ Giao Long" Vân Tam Lang thấy mỹ nữ thì nổi máu anh hùng, lập tức cười to nói:

- Cô nương không cần lo lắng! Đừng nói La Hán Kim Cương Thiếu Lâm Tự, cho dù Thiên Tuyệt lão tăng đích thân đến, Vân mỗ vẫn sẽ bảo hộ cô nương dễ như trở bàn tay.

Dương Túc Quan nghe hần coi thường sư môn thì nổi nóng, có điều đối phương người đông thế mạnh nên đành nhẫn nại, thề rằng lát nữa nhất định dạy cho người này một bài học.

Hồ Mị Nhi liếc nhìn Vân Tam Lang một cái rồi đến trước mặt An Đạo Kinh, cười lạnh nói:

- Cẩm Y Vệ chỉ có đồ mặt dày thế sao? Bằng mấy kẻ giá áo túi cơm này thì đấu với người thế nào?

Đơn Quốc Dịch giận dữ nói:

- Miệng người thật thối tha, vừa nói cái gì đó!

An Đạo Kinh đưa tay ngăn lại, cười bồi nói:

- Tiên cô nói rất phải, lần này sang tây mang theo không nhiều người, tiên cô dùng tạm vậy!

Hồ Mị Nhi quan sát mấy người thì lắc đầu liên tục, lạnh lùng thốt:

- Tất cả đều không dùng được, đến lúc đấu đá lại vướng chân vướng tay, ta xem các người nên trở về thì hơn.

An Đạo Kinh vội nói:

- Tiên cô đừng nói như vậy, nếu ngài bị bọn tặc tử đả thương, Giang đại nhân trách phạt thì ta biết trả lời thế nào.

Hách Chấn Tương thấy thượng cấp khom lưng uốn gối thì thầm lấy làm lạ. Bách Hoa tiên tử có giỏi về dùng độc thì cũng chỉ là người trong giang hồ. Với thân phận An Đạo Kinh cần gì phải sợ thị như thế? Hay là hẳn có nhược điểm gì để nữ nhân này nắm được?

Hách Chấn Tương sinh nghi thì nhíu mày quan sát.

"Thiên Lô Oanh" Đơn Quốc Dịch vốn lỗ mãng, sao dung được những lời ô nhục do Hồ Mị Nhi nói ra? Lập tức hét lớn một tiếng, nhảy lên giơ Lang

Nha Bổng bố xuống đầu Hồ Mị Nhi.

An Đạo Kinh vội kêu lên:

- Không được!

Nói xong liền vội đỡ lại, dường như rất sợ Hồ Mị Nhi bị thương.

Bách Hoa tiên tử bản tính âm độc. Lang Nha Bổng mới giơ lên thì thị đã cười nhạt nói:

- Đồ chơi con trẻ, cũng dám làm trò sao?

Khi nói thì hàng trăm cây ngân châm bắn thẳng tới mặt Đơn Quốc Dịch. Đơn Quốc Dịch kêu hoảng một tiếng, lại không kịp né tránh.

Mắt thấy hăm sắp trúng chiêu thì một cánh tay thò tới nắm lấy cổ áo Đơn Quốc Dịch, giật mạnh một cái khiến hắn từ không trung rơi xuống. Chùm ngân châm bay vèo vèo qua mặt Đơn Quốc Dịch nhưng không gây thương tổn cho hắn. Mọi người vội nhìn lại, ra là "Xà Hạc Song Hành" Hách Chấn Tương xuất thủ cứu người. Người này chỉ dùng một tay cứu người trong lúc vạn hiểm, cho thấy nhãn lực tinh chuẩn, lực tay mạnh mẽ. Chính là võ lâm đệ nhất lưu.

Đám người thán phục bạo hô một tiếng:

- Hay lắm!

Dương Túc Quan trầm nghĩ:

- Người này võ công phi phàm, thật sự là một kình địch.

Đêm đó chàng giao thủ cùng người này trong phủ của Lương Tri Nghĩa, suýt nữa đã bị thương. Lúc này lại thấy bản lĩnh của đối phương thì lo lắng.

Hồ Mị Nhi cũng ồ một tiếng, lạnh lùng thốt:

- Thất kính thất kính, thì ra trong Cẩm Y Vệ còn có hảo thủ cỡ này!

Nói xong đôi mị nhãn không ngừng cao thấp đánh giá Hách Chấn Tương.

An Đạo Kinh thấy Hách Chấn Tương ra tay lập công thì thầm đắc ý, cười nói:

- Đâu có, đâu có. Đây là huynh đệ mới đến trong Cẩm Y Vệ chúng ta. Họ Hách, song danh Chấn Tương, võ công thành danh là Xà Hạc Song Hành.

Hồ Mị Nhi cười nói:

- An đại nhân! Ta xem ngài ngày càng tiến xa! Lại trọng dụng được cao thủ bậc này, sự nghiệp của Cẩm Y Vệ đích thị phát triển không ngừng.

An Đạo Kinh nghe đối phương khen thì trong lòng cao hứng, cười to không dứt, nói:

- Đều nhờ lời vàng ngọc của Tiên cô tán thưởng! An mỗ ở chỗ này tạ ân!

Hồ Mị Nhi đi tới trước mặt Hách Chấn Tương, ngẩng đầu nhìn hắn. Chỉ thấy toàn thân Hách Chấn Tương như được đúc bằng thép, gương mặt đầy vẻ phong sương. Thị cảm thấy ưa thích, liền kiễng gót chân nói bên tai Hách Chấn Tương:

- Vị đại ca này thành gia lập thất chưa?

Hách Chấn Tương thâm nghĩ:

- Nữ nhân vô sỉ này, lại đến trêu chọc ta.

Lập tức ngửa đầu nhìn trời, một bộ không hề để ý.

Hồ Mị Nhi sừng sốt trong lòng. Trước nay trong Cẩm Y Vệ vệ sĩ có ai mà không tranh giành nịnh bợ lấy lòng thị, đã khi nào thấy qua một nam tử vô tình thế này. Lúc này quay đầu nhìn về An Đạo Kinh, cười nói:

- Vị đại ca này thật cao ngạo a!

An Đạo Kinh sợ Hách Chấn Tương đắc tội với Bách Hoa tiên tử, vội nói:

- Tiên cô nói giỡn rồi, tính tình huynh đệ của ta có phần lơ là, không để ý tới mọi chuyện. Tiên cô chớ trách.

Lại nhìn lên vầng trăng trên trời cao, tiếp lời:

- Tiên cô xem đi, vầng minh nguyệt đêm nay thật đẹp! Chúng ta mau đi ngắm.

Hồ Mị Nhi lại không để ý tới, nhìn về Hách Chấn Tương thì thấy hắc ngửa mặt lên trời, trời sinh một bộ khí khái dứt khoát trong bóng đêm. Hồ Mị Nhi trong lòng lại ưu thích, không chút phật lòng với sự vô lễ của hắc.

Thị khê vuốt mái tóc, bước đến gần Hách Chấn Tương cười nói:

- An đại nhân, ta muốn mượn người này dùng một chút.

Nói xong vươn tay sờ trên ngực Hách Chấn Tương.

An Đạo Kinh liên tục xua tay, cười khố nói:

- Cấm Y Vệ chúng ta chỉ có mấy người này. Tiên cô đừng nói giỡn.

Hồ Mị Nhi lạnh lùng thốt:

- Đó là việc của ngài. Ta mượn người này dùng một chút.

Nói xong giữ chặt cánh tay Hách Chấn Tương, bộ dáng thẹn thùng lần dụ hoặc:

- Hách giáo đầu, sau này người đi theo ta! Đảm bảo một bước lên mây!

Dưới ánh trăng, làn da của Hồ Mị Nhi trắng bóc xinh đẹp như hoa. Đám người Cấm Y Vệ thấy miếng mồi ngon như vậy thì trong lòng vừa thèm vừa đổ kỵ. Vân Tam Lang đại hận thầm nghĩ:

- Con mẹ nó, Hách Chấn Tương, tiện nghi như thế lại để hăn chiếm hết!

Nào biết Hách Chấn Tương vốn cao ngạo. Chỉ nghe hăn hừ một tiếng, vận công đem nội lực đẩy lui Hồ Mị Nhi một bước, tiếp theo lạnh lùng thốt:

- Nam nữ thụ thụ bất thân, xin Tiên cô tôn trọng một chút.

Tuy gọi là Tiên cô nhưng thần sắc hăn lại xem Hồ Mị Nhi như hạng nữ nhân vô sỉ, hoàn toàn không giữ thể diện cho đối phương.

Hồ Mị Nhi nghe lời ấy thì lấp bắp kinh hãi, ngày thường thị tự cho mình rất cao sang. Chỉ kết giao với vương công đại thần, không thèm liếc mắt tới hạng nam tử tầm thường. Nếu ưu thích kẻ nào thì trăm phương ngàn kế tiếp cận đối phương, trên tình trường luôn thuận lợi. Nào biết lại bị người thẳng mặt cự tuyệt thế này. Trong chốc lát khuôn mặt thanh tú trắng bệch, tiếp

theo lại chuyển sang hồng. Chính là vừa then vừa giận, càng không biết để mặt về hướng nào.

Trong tâm cuồng nộ, Hồ Mị Nhi thầm nghĩ:

- Họ Hách này thật không thức thời! Đám vương công quý tộc trong kinh có ai mà không cả ngày nghĩ tới ta? Dù là Giang Sung cũng không dám cuồng ngạo với ta như vậy! Hách Chấn Tương. Mới cho người một chút thuốc nhuộm, người tưởng mình đã mở được phường nhuộm rồi sao (1)!"

Chú:

(1) Thành ngữ Trung Quốc, đại khái chỉ những người được người khác nhường một chút đã tưởng mình ghê gớm lắm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuế Chung”

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuế Chung”

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điều

Hách Chấn Tương ý vào võ công cao cường, không thèm để ý tới Hồ Mị Nhi mà khoanh tay đứng ngạo nghễ, ngửa mặt lên trời.

Trường diện trở nên căng thẳng. An Đạo Kinh sợ có biến thì vội tiến lại, hừ một tiếng mắng:

- Hách giáo đầu! Tiên cô có ý mến tài, sao ngươi lại cự tuyệt người ngoài ngàn dặm? Mau mau bồi tội với Tiên cô!

Nói xong lay lay cánh tay Hách Chấn Tương, muốn hấn tạ tội.

Hách Chấn Tương hừ một tiếng, thầm nghĩ:

- Thôi cũng được. Nể thể diện của thống lĩnh, ta đành nhường nữ nhân vô sỉ này một lần.

Hắn miễn cưỡng khom người, lạnh lùng thốt:

- Tiên cô ở trên cao, nếu hạ quan có chỗ thất lễ, xin rộng lượng thứ cho.

Lúc nói thì khloe mắt lại nhìn đi nơi khác, xem ra không hề có thành ý.

An Đạo Kinh đang định mắng tiếp thì Hách Chấn Tương đã tránh ra chỗ khác, để mặc cho mình Hồ Mị Nhi ở lại. An Đạo Kinh xấu hổ, vội khom người chấp tay nói:

- Xin lỗi, Hách giáo đầu xuất thân bộ Hình, tính tình thô lỗ hay đắc tội với người. Xin Tiên cô đừng chấp nhặt hần.

An Đạo Kinh nghĩ đến quan hệ giữa Hồ Mị Nhi cùng Giang Sung thì lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, tâm thần không yên.

Qua một hồi lâu, Hồ Mị Nhi lắc đầu nói:

- Bỏ đi. Ta có thân phận như thế nào, sao phải tức giận vì hần.

An Đạo Kinh nghe thì mừng rỡ, thở ra một hơi dài:

- Tiên cô thật khoan dung độ lượng, hạ quan vạn phần bội phục.

Hồ Mị Nhi cười cười như không hề tính toán, nhìn về Hách Chấn Tương nói:

- An Thống lĩnh, người vừa nói Hách giáo đầu xuất thân từ bộ Hình, trước kia hần là bộ khoái sao?

An Đạo Kinh nghe đối phương dò hỏi về Hách Chấn Tương thì trong lòng không kị. Liền hăng giọng một tiếng nói:

- Không phải. Trước kia hần là giáo đầu của bộ Hình, từng là tổng giáo tập của ba ngàn Bộ đầu Trung Nguyên.

An Đạo Kinh không muốn hai người lại xung đột thêm nên chỉ nói qua loa cho có lệ. Nào ngờ Hồ Mị Nhi vừa nghe thì đưa tay che miệng, làm bộ sợ hãi:

- A! Thì ra Hách giáo đầu có lai lịch lớn đến như vậy!

An Đạo Kinh rùng mình cười khố:

- Tiên cô nói giỡn rồi.

Chỉ thấy Hồ Mị Nhi lộ vẻ nghi hoặc, đôi mắt đẹp dừng ở An Đạo Kinh, cau mày nói:

- An Thống lĩnh, ta muốn hỏi ngài một chuyện.

An Đạo Kinh húng hắng một tiếng:

- Tiên cô có chuyện xin cứ nói.

Hồ Mị Nhi nhìn sang Hách Chấn Tương cười nói:

- An Thống lĩnh, không biết võ công của Hách giáo đầu như thế nào, còn cao hơn người chăng?

Lời này vừa ra, mọi người lộ vẻ ngượng ngùng. Ngay cả Hách Chấn Tương cũng xoay đầu lại. Dương Túc Quan quan sát ở bên, thầm nghĩ:

- Thủ đoạn của Hồ Mị Nhi thật cay độc, muốn gây thị phi chia rẽ.

Mắt thấy Hồ Mị Nhi cười dài đang nhìn mình. An Đạo Kinh cũng là cao thủ đâm bị thóc chọc bị gạo, sao không biết đối phương có ý ly gián? Hắn cười khố vài tiếng, nói:

- Ta chưa từng giao đấu với Hách giáo đầu, nhưng có lẽ là ngang ngửa!

Hồ Mị Nhi làm như rất kinh ngạc, nói:

- Ai da! An Thống lĩnh thật là tài năng! Hách giáo đầu danh chấn Lưỡng Hồ, có ai mà không biết, ai mà không nghe. Không ngờ thống lĩnh có thể có thể bất phân thắng bại với hãn, thật sự làm người ta không thể tưởng tượng nổi!

Thị có ý kéo thật dài hai chữ "Ngang tay", dụng tâm khiến người khó mà chịu nổi. An Đạo Kinh nghe thì tức giận trong lòng, thầm nghĩ:

- Mụ giặc cái này, nói chuyện thật là độc địa.

Hồ Mị Nhi vén một sợi tóc trên mặt, thấy sắc mặt hãn khó coi thì cười nói:

- An Thống lĩnh ! Kỳ thật người cần gì phải thẹn đây? Dù người đánh không lại người ta cũng là bình thường! Người xem Hách giáo đầu khí lực mạnh mẽ. Người bên ngoài không biết, còn tưởng rằng hãn mới chính là thống lĩnh của Cẩm Y Vệ. Ta xem trong đám thủ hạ của người có người như thế, ngày sau càng làm càng thành công vang dội a. An Thống lĩnh cũng từng bước thăng quan tấn tước theo. Ha ha! Ha ha!

Nói xong cười ha hả. Trong tiếng cười như chuông bạc của Hồ Mị Nhi, chỉ thấy bộ mặt An Đạo Kinh lộ vẻ âm tình bất định. Hách Chấn Tương cũng lộ vẻ khó xử. Đám người còn lại người nhìn ta ta nhìn người, đều lắc đầu không thôi.

Dương Túc Quan ở một bên thầm nghĩ:

- Mấy câu này thật là giết người không dao, có độc dược nào trên thế gian có thể sánh bằng? Quả nhiên Bách Hoa tiên tử là cao thủ nhất đẳng về dùng độc.

Chàng biết An Đạo Kinh khí độ nhỏ nhen, trước nay đã hại không biết bao nhiêu thuộc hạ, khiến cho Cẩm Y Vệ không còn cao thủ. Mấy câu này đánh

trúng chỗ yếu hại của hắc. Xem ra vị tiền đồ của Hách giáo đầu kia thật là đen tối.

Quả nhiên mấy câu nói đó như đâm thật sâu vào tim An Đạo Kinh, bình sinh hắc không được độ lượng khoan hồng, đang buồn rầu vì bản thân ngày càng mập ra, lúc này thầm tính toán:

- Võ công của Hách Chấn Tương quả thật cao cường, ta thật sự kém hắc. Lão cầu tử Giang Sung kia là hạng có mới nới cũ. Nếu dùng họ Hách lâu thì nhất định lão cầu tử kia sẽ yêu thích võ dũng của hắc, ta không thể không đề phòng điểm này.

Lại xoay chuyển ý nghĩ:

- Có điều khó khăn lắm Cấm Y Vệ mới có một cao thủ như thế, ta không thể để mục giặc cái này chằm ngòi ly gián mà dễ dàng bỏ đi. Như vậy không biết phải tới năm nào tháng nào mới tìm một người như Hách Chấn Tương này.

Nghĩ như vậy nhưng trong lòng vẫn có âm ảnh không tan, quả thực khó mà quyết đoán.

Thần sắc An Đạo Kinh biến đổi không ngớt. Hách Chấn Tương ở một bên quan sát thì biết bản thân sắp gặp họa. Hắc sai bước lại, quỳ xuống chấp tay nói:

- Thống lĩnh đại nhân minh giám! Đại nhân có ân cứu mạng thuộc hạ. Hách Chấn Tương còn sống một ngày thì thề không dám quên, càng không dám động thủ cùng thống lĩnh. Lời của ngoại nhân như gió thoảng, đại nhân đừng để ở trong lòng.

Nói xong trợn mắt nhìn Hồ Mị Nhi, như muốn một đao chém đối phương thành hai đoạn mới tiêu tan lửa giận trong lòng.

An Đạo Kinh nghe thì an tâm một chút, đang muốn đáp lời thì Hồ Mị Nhi cười nói:

- Vậy sao! Hách giáo đầu của chúng ta thực biết đạo làm người, rõ ràng võ công cao hơn người ta lại biết kính lễ với trưởng quan. Giỏi lắm, giỏi lắm, như vậy về sau nhất định Giang đại nhân càng ưa thích.

An Đạo Kinh nghe thì trong lòng chấn động, ý tưởng giữ lại Hách Chấn Tương tan biến. Sắc mặt Hách Chấn Tương đại biến, thấy tình thế bất ổn vội cúi đầu:

- Thống lĩnh chớ nghe người ngoài ăn nói lung tung. Võ công của ngài cao tuyệt, đao pháp có một không hai trong kinh thành, thuộc hạ dù lớn gan gấp mười cũng không dám tranh công cùng ngài.

Mọi người thấy vị giáo đầu này cung kính mười phần đều thầm khen hân rất hiểu biết đạo lý quan trường.

An Đạo Kinh thấy hân cúi đầu quỳ gối, trước mặt mọi người tôn sùng bản thân mình như thế thì yên lòng trở lại, thầm nghĩ:

- Người này trung thành với ta như thế, xem ra không cần đề phòng hân.

Hân cười ha hả, kéo Hách Chấn Tương dậy, nhìn thoáng qua Hồ Mị Nhi cười to, đề tính đối phương không cần châm ngòi ly gián nữa:

- Ta với Hách giáo đầu thân thiết như vậy. Lời lẽ của ngoại nhân thật nhàm chán, hai ta không nên để trong lòng!

Hồ Mị Nhi chỉ cười cười như không, vẻ mặt của thị bình thản nhưng mọi người càng thêm lo lắng, không biết thị lại có âm mưu gì.

Bộ dáng Hách Chấn Tương đầy khó chịu, hai mắt như phún lửa nhìn Hồ Mị Nhi. Hồ Mị Nhi không để ý mà chỉ ngẩng đầu nhìn trời. Mắt thấy còn lâu mới tới canh ba, liền mỉm cười nói:

- Không biết đám hòa thượng trốn nơi nào, sợ là bọn hăn chịu không nổi đã bỏ chạy sạch, như vậy cuộc hẹn tới nay xem như bị hủy.

Vân Tam Lang không cơ hội thể hiện đã sớm bực mình, lúc này bồi cười lấy lòng mỹ nữ:

- Tiên cô nói đúng! Đám hòa thượng Thiếu Lâm Tự đích thị là rất sợ Tiên cô, lúc này đã chạy trốn không thể nghi ngờ.

Hồ Mị Nhi liếc sang hăn một cái, cười nói:

- Tam Lang nói phải! Chỉ cần Tam Lang của chúng ta đều nhập Thiếu Lâm Tự, bỏ quên bằng hữu, thất tín vong nghĩa là không thể nghi ngờ.

Vân Tam Lang nghe lời châm chọc, không giận mà chỉ cười hì hì. Người này thật sự háo sắc, ánh mắt gian tà chỉ chăm chăm nhìn các bộ phận nhạy cảm trên thân Hồ Mị Nhi, vẻ mặt mê loạn. Không ngừng gật đầu như không biết người ta đang châm chọc bản thân.

An Đạo Kinh thấy thuộc cấp như vậy thì than thở:

- Con mẹ nó, trong Cẩm Y Vệ lại có hạng giá áo túi cơm như vậy, khó trách Đông xướng Lưu Kính ngày càng coi thường lão tử. Giang đại nhân đối với ta ngày càng kém.

Quay đầu thì thấy Hách Chấn Tương đầy mặt sát khí, tựa hồ chỉ muốn ra tay giáo huấn Hồ Mị Nhi, thoáng chốc lại thở dài buồn rầu:

- Hạng phế vật không ra gì thì nhu thuận nghe lời, cao thủ được việc thì cao ngạo khó thuần, thật không có một thủ hạ nào tốt. Ai... Ngày nay làm thống lĩnh thật khó khăn.

Mắt thấy Vân Tam Lang liên tục xoa tay, nước miếng chảy xuống liên tục. Hồ Mị Nhi thấy bộ dáng hạ cấp của hắn thì cười thầm không thôi. Tâm niệm vừa động liền nghĩ ra mưu kế chọc ghẹo, vuốt tóc mỉm cười nói:

- Tam Lang, người lại đây.

Vân Tam Lang vừa mừng vừa sợ, nghe đối phương gọi tới thì hồn phi phách tán, thất khiếu ngất ngây. Hắn run rẩy đi tới, nhẹ giọng yếu đuối như toàn thân không còn nửa điểm sức lực:

- Tiên... Tiên cô có gì đại sự chỉ giáo?

Hồ Mị Nhi lấy ra một cái túi vải nhỏ, thản nhiên cười nói :

- Lúc trước mắng người thật không phải, người nhận lấy túi vải xem như ta bồi tội đi.

Vân Tam Lang thấy Bách Hoa tiên tử tươi cười với mình thì sao nén nổi hưng phấn? Vội vàng đưa tay chộp túi vải về, tiếp theo hung hăng bóp cánh tay Hồ Mị Nhi một cái. Cảm giác cổ tay trắng mịn mềm mại, đúng tuyệt sắc thiên hương. Hắn tê dại một hồi mới cười nói:

- Tiên cô, vật người cho ta có lai lịch gì? Là đồ quan trọng bên người sao, muốn ta giữ lại để làm tin?

Nói xong cười dâm lên.

An Đạo Kinh thấy vô sỉ hằn như thế thì giận đến giận sôi máu, hận không thể xông tới đánh cho mấy cái tát.

Hồ Mị Nhi lại lơ đãng, liếc mắt nhìn Vân Tam Lang nói:

- Người đang nghĩ đi đâu vậy! Túi vải này có chứa giải dược mà đám hòa thượng Thiếu Lâm đang thèm khát mỗi mòn con mắt. Lát nữa có xung đột, ta sợ có điều sơ xuất nên muốn người bảo quản một lát. Võ công của Tam Lang người cao cường, tất nhiên thừa sức bảo vệ nó.

Sóng mắt của thị lưu chuyển, kiều my động lòng người. Vân Tam Lang chìm đắm bên trong, nhất thời quên cả danh tính của mình.

Vân Tam Lang háo sắc nhưng An Đạo Kinh là hạng cáo già, Hách Chấn Tương lại là thiết hán tinh táo hơn người. Hai người nhìn nhau, đều thấy việc này có điều đối trá.

Hách Chấn Tương sinh nghi, thấp giọng nói:

- Nữ nhân này sở trường về độc công, giải dược vốn nên cất kỹ, sao dễ dàng nhờ ngoại nhân giữ hộ? Việc này thực có vấn đề.

An Đạo Kinh cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta xem nữ nhân này âm mưu nào đó. Hách giáo đầu qua hỏi một chút, đừng để huynh đệ chúng ta bị hại.

Hắn không thể trước mặt đắc tội Hồ Mị Nhi, liền muốn Hách Chấn Tương thăm dò. Nếu hai người có bất hòa thì có thể ra mặt giải vây.

Hách Chấn Tương gật đầu, đến trước mặt Hồ Mị Nhi rồi trầm giọng nghiêm khắc hỏi:

- Giang hồ đồn rằng Bách Hoa tiên tử võ công phi phàm, tuyệt học độc môn có một không hai trên võ lâm. Tiên cô cao cường võ công, giải được quan trọng như thế sao không tự giữ lấy? Lát nữa nếu chúng ta gì sơ xuất thì biết trả lời thế nào? Không lẽ Tiên cô có ý đồ khác sao?

Hồ Mị Nhi còn chưa đáp lời, Vân Tam Lang đã chỉ vào Hách Chấn Tương, giận dữ quát:

- Họ Hách kia! Người thấy người ta tốt với ta liền đỏ mắt sao! Da mặt người thật dày!

Nói xong xông lên phía trước, liền muốn kéo áo Hách Chấn Tương.

Hách Chấn Tương vẩy nhẹ tả chưởng, kinh lực bao trùm chấn lui Vân Tam Lang vài bước, lắc đầu nói:

- Tiên cô võ nghệ phi phàm, Cẩm Y Vệ chúng ta không dám múa rìu qua mắt thợ, xin hãy thu túi gấm về cho!

Hồ Mị Nhi bị hấn ép hỏi một trận, chỉ hừ một tiếng nói:

- Người thật là kỳ quái, ta chỉ nhờ giữ vật chứ nào có mưu đồ gì? Xem các người sợ bóng sợ gió như vậy, không có nửa điểm khí phách của nam tử hán, thật là xấu hổ!

Hách Chấn Tương nghe thị trào phúng thì trầm mặt xuống, không hề nhường nhịn mà lạnh lùng thốt:

- Tiên cô không cần dùng lời lẽ đả kích, nam nhân chúng ta hành tẩu giang hồ dựa vào mạng đổi mạng. Tiên cô tuổi còn trẻ mà biết mỹ sắc dụ người như vậy. Giải được này quan trọng như thế, hãy tự bảo quản cho tốt đi!

Hồ Mị Nhi nghe thì cả giận nói:

- Chờ một chút! Cái gì mỹ sắc dụ người? Rốt cuộc người nói gì?

Hách Chấn Tương thản nhiên nói:

- Tiên cô không cần tức giận, đã làm thì không sợ người khác nói. Hách mỗ nói người mỹ sắc dụ người là có ý khen tặng, cần gì cho là ta chế diễu?

Hồ Mị Nhi thấy hăn ngạo mạn thì giận dữ muốn điên, lắp bắp quát:

- Người... Người nói những lời này là có ý gì? Người... Người là nói ta luôn cúi bời tiếp người khác, mới có thể hành tẩu trên giang hồ sao?

Hách Chấn Tương khinh thường, ngẩng đầu nhìn trời không đáp, xem Hồ Mị Nhi như một nữ nhân thấp hèn.

Hồ Mị Nhi tức giận đến toàn thân phát run. Bản tính của thị vốn phong lưu, nếu người khác dùng điều này châm chọc vài câu thì không tức giận đến mức như thế. Chỉ là thị luôn luôn tự phụ về võ công tài trí của mình. Hách Chấn Tương buông lời khinh thị bản lãnh của thị là đã phạm vào đại kị.

Trong cơn giận dữ, Hồ Mị Nhi the thé cất giọng:

- Họ Hách kia! Ta chỉ nhờ người giữ vật, người lại nói lời tổn hại ta như vậy! i... bốn cô nương nhớ kỹ điều này! Hôm nay người dám làm nhục ta, một ngày nào đó, ta... nhất định ta phải khiến người quỳ xuống bời tội!

Hách Chấn Tương liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng thốt:

- Bằng vào võ nghệ của cô nương, sợ còn phải luyện thêm mấy chục năm nữa.

Hồ Mị Nhi thấy hăn một bộ coi thường thì sắc mặt xanh mét. Không ngờ nước mắt tràn mi, cắn răng không thành tiếng:

- Người... Người thật đáng giận!

An Đạo Kinh thấy Hách Chấn Tương dùng lời lẽ kích bác nữ ma đầu khóc lóc trước mọi người thì thầm sung sướng, có điều sợ có chuyện nên đành bước lên nói:

- Chư vị, đại địch đang trước mặt, còn phân tranh làm gì? Tam Lang cẩn thận cất kỹ vật nọ là được, đừng phụ sự phó thác của Tiên cô.

Lúc này hăn đã không quản Hồ Mị Nhi có âm mưu gì, đành để Vân Tam Lang nhận lấy túi gấm, nếu xảy ra chuyện thì sẽ đối phó sau.

Vân Tam Lang nhét túi giải dược vào trong lòng, hung hăng trừng mắt mắng Hách Chấn Tương một câu:

- Đồ thói tha!

Hách Chấn Tương chỉ nhắm mắt dưỡng thần, không lên tiếng.

Hồ Mị Nhi cúi đầu bất động một hồi tựa hồ rất bi phần. Mọi người vừa kinh vừa sợ, không biết thị có tức giận đến mức ra tay đả thương người hay không.

An Đạo Kinh lo lắng, liếc mắt ra hiệu cho Hách Chấn Tương, hi vọng hắn tới xin lỗi Bách Hoa tiên tử nhưng Hách Chấn Tương vẫn ngẩng đầu nhìn trời, không hề có ý nhận sai.

An Đạo Kinh thầm kêu khổ. Hồ Mị Nhi có quan hệ không nhỏ cùng Giang Sung, nếu thị ôm hận thì Hách Chấn Tương chắc chắn nếm mùi đau khổ. Bản thân hắn cũng khó tránh khỏi liên lụy. Chỉ là đang lúc cần người, dù bị trách cứ cũng phải bảo trụ mũi miện cho Hách Chấn Tương.

Lại qua thời gian một tuần hương, Hồ Mị Nhi lau nước mắt ngẩng đầu, thần sắc đã trấn định như thường.

An Đạo Kinh thở ra một hơi thầm nghĩ:

- Nguy hiểm thật! Hách giáo đầu nhiều lần đắc tội nữ nhân này, ngày sau không nên để bọn họ giáp mặt.

Hồ Mị Nhi đi tới trước Vân Tam Lang, vén áo thi lễ nói:

- Vân Tam ca khí khái anh hùng, khẳng định sẽ bảo quản tốt giải dược cho tiểu nữ.

Vân Tam Lang ngửa mặt lên trời cười to, nói :

- Tiên cô yên tâm! Ta không phải hạng người phá hư như loài heo chó, chắc chắn sẽ làm tốt việc nàng giao phó.

Nói xong lại cười dâm một tiếng:

- Có điều đừng quên sự tình quan trọng nhất, Tiên cô nên thưởng ta thứ gì.

Lại đưa tay ra muốn ôm chiếc eo nhỏ nhắn của Hồ Mị Nhi.

Hồ Mị Nhi lắc mình tránh đi, cười nói:

- Đã xong việc đâu mà người nghĩ hay quá nhỉ!

Mọi người thấy nữ nhân này khôi phục vẻ thiên kiều bá mị, khó mà tưởng tượng thị mới vừa cúi đầu khóc nước mắt.

Vân Tam Lang cười ha hả, đi đến một chỗ cây cối trong khe núi. Đơn Quốc Dịch kêu lên:

- Người muốn đi đâu?

Vân Tam Lang tức giận nói:

- Lão tử muốn đi tiểu, người muốn đi theo sao?

An Đạo Kinh thấy lời lẽ cử chỉ thô tục của thuộc cấp thì mắng:

- Còn Tiên cô ở đây, sao người tùy tiện như vậy?

Vân Tam Lang cười dâm nói:

- Cũng bởi nàng ở bên, đũng quần của ta đây đã căng chặt không chịu nổi!

Lời này rất hạ lưu, chọc giận An Đạo Kinh tức đến thở không ra hơi. Khuôn mặt Hồ Mị Nhi cũng trắng bệch, mọi người ở bên lại hi hi cười thầm.

Dương Túc Quan nấp trên sườn núi, thấy Vân Tam Lang đi về hướng mình thì mừng rỡ:

- Thật là trời giúp ta!

Trong ngôi đình tuy có nhiều cao thủ nhưng chàng ỷ vào võ công cao cường. Thừa dịp đám người không đề phòng, xuất kỳ bất ý phi thân xuống.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuế Chung”

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quý

Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuế Chung”

Hồi 4

Người dịch: Yến Linh Điêu

Vân Tam Lang đang đi tiểu, mắt thấy trên vách núi lóe lên bóng người thì hoảng sợ, vội chạy về đến nỗi không kịp kéo quần. Mọi người thấy hăn hãy còn đi tiểu không ngừng thì la hoảng.

Thân ảnh Dương Túc Quan chớp động, đưa tay trao tới sau lưng Vân Tam Lang. Chiêu thức lão luyện mà kinh lực trầm ổn, chính là tuyệt kỹ Hồ Trảo Thủ của Thiếu Lâm Tự. Hách Chấn Tương ở một bên, mắt thấy đồng bạn

nguy cấp thì quát lớn một tiếng phi thân mà ra. Thân hình hầy còn trên không đã đánh tới một chưởng. Dương Túc Quan thấy hăn ra tay nhanh như vậy thì rùng mình, liền nhảy lui về sau.

Vân Tam Lang thừa dịp lặn một vòng trên đất, may mắn tránh được một trào của Dương Túc Quan. Hăn lòng đầy sợ hãi, cuống quít đứng dậy chỉ tay mắng:

- Cuồng đồ lớn mật, lại dám đến ám toán gia gia của người! Người nhớ kỹ cho ta!

Miệng quát mắng nhưng hăn còn chưa kéo quần, bộ dạng thật quái dị buồn cười.

Bách Hoa tiên tử thấy chỉ có một mình Dương Túc Quan đến thì mừng rỡ đến quên cả võ công cao cường của chàng. Nghĩ đến không những thu được da dê mà còn bắt được gã mặt trắng anh tuấn này thì tâm động không thôi. Mặt mày thì hớn hở nhìn về Dương Túc Quan.

Lúc này đám Cẩm Y Vệ đã rút đao chém tới Dương Túc Quan. Hách Chấn Tương thấy đông người thì tự tôn về thân phận tông sư, không muốn vây công địch thủ nên lui ra ngoài.

Dương Túc Quan thấy đám người sử đao công đến thì cười một tiếng. Chàng rút kiếm khỏi vỏ, chỉ một thoáng đâm ra bảy bảy bốn mươi chín kiếm, ánh kiếm như vạn điểm hàn tinh. Mấy tên hiệu úy sao phải đối thủ của chàng, đương trường trúng kiếm ngã xuống đất.

Thiên Lô Oanh Đơn Quốc Dịch thấy tình thế không ổn thì rống lên một tiếng, giơ Lang Nha Bổng đánh tới, trái chém phải đâm vô cùng mãnh liệt. Dương Túc Quan giơ kiếm đâm lại, Đơn Quốc Dịch lại liều mạng không né tránh. Dương Túc Quan khê động chân mày, mũi kiếm tước dọc theo Lang

Nha Bổng. Nếu Đơn Quốc Dịch không buông binh khí thì năm ngón tay phải liền bị chém rời, ai ngờ Đơn Quốc Dịch vô cùng hung hãn, xoay nửa vòng cổ tay tránh được nơi yếu hại là năm ngón tay. Có điều kiếm của Dương Túc Quan vô cùng sắc bén, đã kịp chém một nhát trúng mu bàn tay phải. Đơn Quốc Dịch hô to một tiếng, máu tươi đầm đìa nhưng tả quyền lại đánh ra, trúng vào giữa ngực Dương Túc Quan.

Nội công của Dương Túc Quan vốn thâm hậu, ngực trúng một quyền nhưng điều tức một lát liền không sao. Chàng xoay người, một kiếm đâm tới cổ họng Đơn Quốc Dịch. Ai ngờ đối phương như con dã thú, chỉ khẽ tránh đi nơi yếu hại, trường kiếm Dương Túc Quan vẽ một vết máu trên cổ hãn nhưng Lang Nha Bổng trên tay lại nện xuống đầu chàng, Dương Túc Quan chấn động, vội vàng nhảy ra sau.

Đơn Quốc Dịch hồ rống một tiếng lao lên trước, Lang Nha Bổng trên tay giơ cao nện thẳng tới. Dương Túc Quan quát:

- Người không muốn sống nữa sao?

Lại giơ kiếm đâm tới trán hãn. Đơn Quốc Dịch lăn một vòng, vung cước quét ra. Dương Túc Quan đành lăn nửa nhảy về sau né tránh.

Chỉ thấy Đơn Quốc Dịch như hổ điên, thế công không ngừng nghỉ, nếu có cơ hội thì ngay cả miệng cũng dùng để cắn. Dương Túc Quan một thân cao thâm võ công mà đành thối lui liên tục, không hề chiếm được thượng phong.

Bách Hoa tiên tử cười nói:

- An đại nhân, cao thủ thuộc hạ của người đánh thật đẹp, xem công phu miệng chó cắn người kia phải chăng là võ công thân truyền của ngài?

An Đạo Kinh tai nghe Hồ Mị Nhi chê cười thì trong tâm bốc hỏa, có điều kiêng kỵ quan hệ giữa thị và Giang Sung nên đành nín nhịn, giọng cao kêu lên:

- Nhiều người như vậy còn chờ cái gì, mau mau làm thịt tiểu tử này!

Đám người Cẩm Y Vệ nghe thống lĩnh ra lệnh thì ào ào lao tới. Hơn mười người vây quanh Dương Túc Quan. Chỉ thấy đao thương kiếm kích chém loạn, nhất thời đánh đến bất phân thắng bại. Ngoài Vân Tam Lang lo giữ giải dược, Hách Chấn Tương tự cao về thân phận, những kẻ còn lại đều gia nhập hàng ngũ vây công.

Võ công Dương Túc Quan rất cao, võ học Thiếu Lâm Tự lại là cao minh nhất đẳng. Có điều từ khi thành tài tới nay chàng đều làm quan trong triều, ít khi đại chiến cùng người, kinh nghiệm đối địch thật sự quá ít. Cũng vì thế mà ngày ấy đã bị Trác Lăng Chiêu dễ dàng phá giải tuyệt chiêu Niết Bàn Vãng Sinh. Đối thủ hiện tại đều hạng cường đồ liều mạng. Dương Túc Quan thi triển võ học cao minh, đều bị thủ đoạn hạ lưu không muốn sống của đám người phá giải, thoáng chốc rơi xuống hạ phong.

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Dương đại nhân, ta xem ngươi nên quăng kiếm đầu hàng, cần gì liều mạng đây? Lát nữa chúng ta uống một hồi, hóa thù thành bạn, tâm tình đại sự thiên hạ, chẳng phải sướng tai sao? Ngươi mau tới đây nghỉ tạm đi!

Giọng nói mềm mại thực là mát ruột. Mọi người nghe đều động tâm không thôi.

Dương Túc Quan chuyên tâm đối phó với địch nhân, một mực mắt diếc tai ngơ với những lời này. Chàng đang ở thế hạ phong nhưng khả năng quan sát hơn người. Qua mấy chục chiêu đã nhìn ra đối thủ thô lỗ điên cuồng,

không thể lấy cứng chọi cứng, lập tức trong miệng quát một tiếng, sử xuất mười chín chiêu Phong Thiện kiếm pháp do Thiên Tuyệt Tăng truyền thụ. Bộ kiếm pháp này không thể suy đoán theo lẽ thường. Kiếm đến bên trái rồi lại thu ngược, kiếm đâm dọc rồi lại sửa thành cắt ngang, giống như do một người điên đánh ra.

Đơn Quốc Dịch điên cuồng hét lên một tiếng, sử bồng đánh tới Dương Túc Quan. Dương Túc Quan không né tránh mà giơ kiếm đâm vào bụng hăn. Đơn Quốc Dịch không hề né tránh mà vẫn sải bước lao tới. Mắt thấy hai người đều lưỡng bại câu thương, bỗng nhiên mũi kiếm Dương Túc Quan giơ lên đâm vào họng Đơn Quốc Dịch, nếu kiếm này trúng đích thì chắc chắn Đơn Quốc Dịch tận số tận số đương trường. Hăn không thể không né tránh quát to một tiếng rồi lăn người sang bên. Có điều đã quá muộn, trên vai vẫn bị đâm một cái lỗ máu.

Đám người thấy Đơn Quốc Dịch bị thương thì vội lao đến, đồng loạt sử đao chém loạn hỗ trợ. Dương Túc Quan nghiêng người tránh né, tiếp theo trường kiếm chém về cánh tay một người. Người nọ không hề nhượng bộ chút nào, vẫn sử đao chém xả xuống đầu Dương Túc Quan, cũng là chiêu thức liễu mạng lưỡng bại câu thương. Dương Túc Quan mỉm cười, kiếm thế bỗng biến đổi, chuyển hướng đâm xuống hạ bàn người nọ. Chỉ nghe "A" một tiếng hét thảm, người nọ trúng kiếm nơi đùi thì té ngã trên đất.

Dương Túc Quan chỉ đông đánh tây vô cùng biến ảo, không có người nào đỡ được một chiêu nửa thức. Phong Thiện kiếm pháp uy lực rất lớn, quái chiêu tầng tầng lớp lớp. Đám người Cẩm Y Vệ đành hậm hực rút lui, trên người chảy đầy máu tươi.

Năm xưa Dương Túc Quan thấy bộ kiếm pháp này khó coi xấu xí, chàng không muốn học nhưng Thiên Tuyệt Tăng lại nói:

- Trong võ đạo, chính kỳ tương hỗ biến đổi. Bồ Đề Tam Thập Tam Thiên kiểm xem như võ công chính phái, Phong Thiện kiểm pháp lại xem như kỳ môn võ học. Nếu ngày sau thông hiểu đạo lý rằng, phạm mỗi chiêu mỗi thức, trong kỳ có chính giữa chính có kỳ, tất có thể trở thành nhất đại tông sư trong chốn võ lâm!

Cho đến lúc này, Dương Túc Quan mới hiểu được dụng ý Thiên Tuyệt Tăng, trong tâm cảm tạ sư ân, trường kiếm trong tay lại bay múa như điên, không ai có thể đỡ được.

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Giới cho một công tử thanh quý điển nhã, lúc này lại như hạng chó điên cắn người, chẳng phải đáng tiếc cho cái danh phong lưu tư lang trung sao? Để ta đến gặp người!

Nói rồi chậm rãi đi tới, cười dài nhìn Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan trở nên đề phòng. Ngày ấy có Vi Tử Tráng ở một bên thủ hộ mà chàng còn gặp nguy hiểm, hôm nay bản thân đơn độc ngăn địch, ngàn vạn lần không thể xem thường. Dương Túc Quan thấy phất trần trên tay Hồ Mị Nhi thì nhớ tới lời đồn trên giang hồ, rằng trên cây phất trần này ẩn chứa cơ quan trùng điệp, có khi phóng ra ngân châm, có khi phun ra độc phấn. Không biết âm mưu của Hồ Mị Nhi thế nào, chàng cảm thấy e dè, nhất thời không biết nên ra chiêu đối phó thế nào.

Hồ Mị Nhi cười nhạt một tiếng, nói :

- Đệ đệ không lại thì tỷ tỷ ta tới đây!

Thân hình thị chớp động bay tới chỗ Dương Túc Quan. Dương Túc Quan khẽ điểm chân phải nhẩy ra sau, lại giơ kiếm bảo vệ giữa thân. Chiêu này

công thủ đủ cả, vô cùng chặt chẽ. Đám người nhận ra chỗ lợi hại, bất giác lớn tiếng kinh hô.

Hồ Mị Nhi thấy chàng một bộ ngọc thụ lâm phong, muốn ngắm nhìn thêm vài lần, vỗ về nói:

- Người ta không cho đệ dùng kiếm pháp khó coi như chó điên kia, muốn đệ dùng loại hoa mỹ!

Dương Túc Quan trầm nghĩ:

- Trận chiến này nếu không thể thắng sáng khoái, trên giang hồ tất sẽ truyền lời khó nghe về ta, nói ta để hạng nữ lưu tùy ý đùa giỡn khinh thị, khi đó ta sao có thể làm người? Ta cần giữ vững tinh thần!

Tâm niệm như vậy, tay phải liền vẽ ra một đóa kiếm hoa, liên hoa nọ lại nở thành ba vòng tròn, xoáy đến trên người Hồ Mị Nhi. Kiếm này gọi là "Tam nhập địa ngục", xuất kiếm vừa mau vừa độc, bá đạo dị thường. Ba kiếm liên hoàn, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước. Nếu sát thương địch nhân, tất nhiên là ba kiếm cùng đâm. Ba lần xuống địa ngục chính là ý tứ này.

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Chiêu này thật đẹp, giống như nhân phẩm của đệ vậy, dùng võ công như vậy mới đúng. Lại không biết có phải dạng mũi thương làm từ sáp nến hay không, trông thì ghê gớm mà không đủ thương được người a!

Khuôn mặt thanh tú khẽ cười, Hồ Mị Nhi giờ phất trần đón đỡ. Chỉ thấy ba kiếm kia cuốn tới càng nhanh, mấy người quan sát đã hoa cả mắt. Hồ Mị Nhi ngoài miệng khinh bạc nhưng trong tâm không dám coi thường, thắt lưng khẽ động nhảy ra né tránh.

Dương Túc Quan cười dài một tiếng, mũi kiếm lại hóa thành một ánh cầu vồng, khí thế hùng vĩ, muôn hình vạn trạng. Đám người nhất thời kinh hô, chiêu này gọi "Đế thích Tu Di Sơn (1)", chính là tuyệt chiêu có uy lực lớn chỉ sau "Niết Bàn Vãng Sinh" trong "Bồ Đề Tam Thập Tam Thiên kiếm", là sát chiêu khó thấy trên giang hồ. Chàng thấy Hồ Mị Nhi lâm vào hạ phong liền dốc toàn lực.

Hồ Mị Nhi thất sắc, muốn tránh nhưng kiếm chiêu của Dương Túc Quan còn nhanh hơn, lại sợ chàng biến chiêu, dưới tình thế cấp bách đành sử ra "Cứu mạng tam liên hoàn" thành danh đã lâu. Chỉ thấy trên tay "Bách Hoa tiên tử" bung ra vô số độc phấn thật nhỏ, bắn thẳng tới mặt Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan vội nín thở lui về sau, chỉ cần dính vào một chút độc phấn tất sẽ bị hủy da hồng mắt, thậm chí không nói nổi. Lúc này Hồ Mị Nhi lại phóng ra một đám ngân châm. Trong ngân quang lóng lánh, không biết bao nhiêu cây châm nhỏ bay đến trước người, Dương Túc Quan thấy ám khí mau tuyệt khó mà né tránh, đành múa kiếm hộ thân, thoáng chốc bày ra bảy bảy bốn mươi chín điểm hàn tinh đánh rơi vô số ngân châm. Có điều ngân châm thực sự quá thật nhỏ, xuyên qua võng kiếm ánh vào trong mắt. Dương Túc Quan nhanh tay lẹ mắt vội nghiêng đầu né đi, trong mũi lại ngửi được mùi hương cay độc từ ngân châm kia, có thể nói vô cùng mạo hiểm.

Dương Túc Quan xanh cả mặt, "Cứu mạng tam liên hoàn" lại từng chiêu nối tiếp từng chiêu, không để cho chàng nghỉ chút nào. Chỉ thấy thân hình Hồ Mị Nhi chợt lóe, phất trần trên tay chớp lên, đánh tới trước mặt Dương Túc Quan. Chàng giơ kiếm chặn lại thì phất trần bỗng phun ra một mùi hương kỳ lạ, Dương Túc Quan ngửi thì trong đầu liền cháng váng, muốn lui về sau nhưng đầu váng não trướng, dưới chân lại lão đảo một cái. Hồ Mị Nhi như đã tính trước, thừa dịp phát sau mà lao tới trước, hôn phốt lên mặt chàng một cái.

Dương Túc Quan la hoảng một tiếng, sợ trúng độc thì vội đưa tay lau má. Chỉ thấy một vết màu hồng, không biết là độc được gì thì cả kinh đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Hồ Mị Nhi thản nhiên cười nói:

- Đó là son trên môi người ta, sao người nữ lau đi chứ?

Dương Túc Quan xấu hổ thầm nghĩ:

- Nữ nhân này bốn cột ta như thế, ngày sau ta làm sao hành tẩu giang hồ? Ta chính là đệ tử của Thiếu Lâm đệ nhất cao thủ, hôm nay nếu bại thì thật có lỗi với võ danh ngàn năm của Thiếu Lâm. Đã khi phụ sự dạy bảo của sư phụ!

Trong lúc cuồng nộ, chàng ra tay càng không thành chiêu thức gì, tiếp tục bị Hồ Mị Nhi hôn lên hai gò má. Chỉ thấy đôi môi mềm nọ day nhẹ trên mặt, mùi hương bay vào giữa mũi, mặc dù ác đấu mà trong lòng vẫn rung động. Đám người Cẩm Y Vệ phần lớn là hạng lảm chuyện, nhất thời cười ha hả kêu lên:

- Thơm quá! Thơm quá!

Dương Túc Quan giận tím mặt, chỉ là càng đấu càng dở. Mắt thấy mặt mũi nữ ma đầu kia đỏ ửng, đầy tình ý nhìn mình thì làm sao chịu nổi. Dương Túc Quan vô cùng xấu hổ, nhảy ra vòng luẩn quẩn, rút kiếm quát:

- Yêu nữ lớn mật! Muốn sống thì mau đầu hàng, nếu không ta sử xuất tuyệt chiêu, đừng trách đao kiếm không có mắt!

Hồ Mị Nhi mặt đầy nhu tình, cười nói:

- Thì ra người vẫn thương tiếc ta, sao đến giờ mới nói cho ta biết.

Dương Túc Quan đã không còn ý hạ thủ lưu tình, lắc đầu nói:

- Vô tri ngông cuồng! Niết Bàn Vãng Sinh phía trước, cẩn thận!

Tiếng thờm cả đời chỉ còn ở chiều này, chàng liền thổ nạp vài hơi chân khí, sử xuất Niết Bàn Vãng Sinh do Thiếu Lâm Thiên Tuyệt Tăng truyền lại. Chiều này xuất ra thì trường ác đấu đã tới thời điểm cuối cùng.

Đang khi nói thì hai chân Dương Túc Quan bất động, thân không động nhưng trường kiếm trong tay từ một hóa thành hai, hai thành ba rồi huyền hóa thành bảy cây kiếm. Phảng phất như phật bà ngàn tay giáng thế. Trong nháy mắt, mỗi kiếm trong tay Dương Túc Quan lại biến hóa ra bảy đóa kiếm hoa, tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín đóa. Mấy chục đóa kiếm hoa băng hàn như tuyết, biến hóa khó dò đong đưa trước người Dương Túc Quan.

Hồ Mị Nhi tuy nhiều lần chọc ghẹo Dương Túc Quan, có điều thấy chiêu thức thì chấn động trong lòng, run giọng hỏi:

- Đây là Niết Bàn Vãng Sinh đỉnh đỉnh đại danh sao?

Dương Túc Quan không đáp, kiếm hoa trên tay đều hóa thành bảy điểm hàn tinh. Tổng cộng ba trăm bốn mươi ba điểm hàn tinh màu lam trong vắt, không ngừng bay lượn tạo thành một màn hào quang bên người chàng.

Chiêu này từng làm khó "Kiếm thần" Trác Lăng Chiêu, chỉ là Bách Hoa tiên tử sao cần nổi tuyệt kỹ võ học cao thâm bậc này? Hoa dung thất sắc, Hồ Mị Nhi lui về sau từng bước.

Cửu Vĩ Giao Long Vân Tam Lang thấy mỹ nhân sợ hãi thì bất chấp cường địch trước mặt. Hắn xông về phía trước che trước người nàng, cười nói:

- Tiên cô chớ hoảng sợ, còn Vân Tam Lang ta bảo vệ nàng!

Hồ Mị Nhi dịu dàng nói:

- Tam Lang thay ta xả cơn giận này, giết hãn cho ta!

Vân Tam Lang mừng rỡ, lúc trước thấy nàng trêu đùa với gã mặt trắng trước mắt thì trong lòng ăn dấm chua, hiện giờ sao kiềm chế cho được? Chính là trên đầu chữ sắc có cây đao. Hãn hô to một tiếng rồi rút song đao, coi thường uy lực Niết Bàn Vãng Sinh mà ngang ngạnh lao tới Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan biết giải được trên thân người này thì mừng rỡ trong lòng, màn kiếm quang liền bao phủ Vân Tam Lang vào trong.

Vân Tam Lang liều lĩnh quát:

- Ta sẽ phá tan màn kiếm võng của ngươi, đánh thẳng vào trung cung!

Đang muốn giơ song đao, cổ tay hãn đã bị trường kiếm đâm trúng. Tiếp theo đầu vai, nơi đùi đều trúng kiếm, toàn thân đầm đìa máu tươi ngã xuống đất.

Dương Túc Quan đưa tay mò trong lòng Vân Tam Lang, tìm được túi vải của Bách Hoa tiên tử thì cười to mấy tiếng nói:

- Giải được đã tới tay. Xin lỗi, thứ cho ta không bồi tiếp chư vị được nữa!

Tiếp theo liền nhảy ra khỏi vòng vây, muốn chạy vào khe núi.

Đám người Cấm Y Vệ đang định truy theo, Bách Hoa tiên tử lại chậm rãi phát tay chặn lại. Trên mặt cười mà tựa như không phải cười, nói:

- Tiểu tử này đã trúng kế của ta!

(1) Cung Điện của Đế thích trên núi Tu Di.

Lúc bấy giờ, do nơi thần lực của đức Như Lai, thập phương tất cả thế giới, trong mỗi Diêm Phù Đề, đều thấy đức Phật ngự dưới cội cây Bồ đề, đều có Bồ tát thừa oai thần của Phật mà thuyết pháp, tất cả đều cho rằng mình luôn đối trước Phật.

Đức Phật chẳng rời dưới cây Bồ đề, mà thăng lên đỉnh núi Tu Di, hướng đến điện của Đế Thích.

Lúc đó Thiên Đế ở trước điện Diệu Thẳng thấy vọi Phật đến, liền dùng thần lực trang nghiêm điện này; trần thiết tòa sư tử Phổ quang minh tạng, đều dùng diệp bửu làm thành: mười ngàn tầng cấp cao vọi trang nghiêm, mười ngàn lưới vàng giăng che phía trên, mười ngàn thứ màn, mười ngàn thứ lọng bày trí giáp vòng, mười ngàn lụa màu thắt tui thông rủ, mười ngàn chuỗi bửu châu xen kết, mười ngàn y phục trải trên tòa, mười ngàn Thiên tử, mười ngàn Phạm Vương đứng hầu sau trước, mười ngàn ánh sáng chiếu rực

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: “Mộ Thần (1) Tuế Chung”

=

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuế Chung”

Hồi 5

Người dịch: Yến Linh Điều

Dương Túc Quan chạy được vài bước, chợt trong đầu truyền đến một hồi choáng váng, thân hình lắc lư như muốn ngã, liền kinh hãi thầm nghĩ:

- Túi vải này có quý!

Chàng chống trường kiếm xuống đất mới miễn cưỡng trụ vững thân mình, khó khăn lên tiếng:

- Người... đã động tay chân trên túi giải được?

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Dương lang trung quả nhiên thông tuệ, bên ngoài túi đã được ta bôi một lớp kịch độc. Ai sờ vào chắc chắn phải chết, người nhìn tiểu tử họ Vân kia xem!

Mọi người theo lời nhìn lại, chỉ thấy mặt mũi Vân Tam Lang đen thùi cùng thân hình cứng ngắc, hiển nhiên trúng kịch độc mà bỏ mạng.

Dương Túc Quan chấn động, hỏi:

- Độc này là thứ gì? Sao quỷ dị như vậy?

Vừa rồi Vân Tam Lang cầm túi vải một hồi mà vẫn vô sự, nào biết chàng mới động vào thì chất độc liền phát tác.

Hồ Mị Nhi mỉm cười nói:

- Độc được của ta có điểm đặc biệt, tên là Kỳ Môn Hạc Đỉnh. Chỉ cần người trúng độc không vận dụng nội lực thì vẫn vô sự. Khi trước Vân Tam Lang tuy sờ qua túi vải nhưng không vận công, đương nhiên không việc gì. Dương Túc Quan người chạm vào túi vải, lại động chân lực khiến huyết mạch tăng nhanh, hỏi sao lại không phát tác?

Thị cười hì hì, lại nói tiếp:

- Đáng tiếc Vân Tam Lang cố chấp, muốn liều mạng cùng người nên mất mạng hàm hồ như vậy!

Dương Túc Quan vừa sợ vừa giận, lớn tiếng nói:

- Còn dám nói nữa? Tốt xấu gì hãn cũng là đồng bạn của người, người... Có thể nào trơ mắt nhìn hãn chết như vậy?

Vân Tam Lang là hảo thủ trong Cẩm Y Vệ. Thật không ngờ Hồ Mị Nhi tâm ngoan thủ lạt, chỉ vì ám toán Dương Túc Quan mà không tiếc hy sinh tánh mạng người một nhà.

Hồ Mị Nhi lại cười nói:

- Nếu ta không đưa túi vải cho hãn, sao nó đến được tay Dương đại nhân? Hãn tuy là hạng võ biên tam tứ lưu, lại có thể đổi được việc Dương lang trúng độc, chết cũng không vô ích!

Chỉ trong chốc lát, Dương Túc Quan thở dốc liên tục. Mắt thấy Hồ Mị Nhi không coi ai ra gì thản nhiên đi lại đây, tâm niệm chàng lưu chuyển cấp tốc, muốn tìm kế thoát thân.

Hồ Mị Nhi thấy ánh mắt tức giận của Dương Túc Quan liền cười nói:

- Người đừng trừng mắt nhìn ta, muốn dọa người sao? Lát nữa còn phải vui vầy với ta nữa chứ!

Dương Túc Quan nghe nữ ma đầu bốn cột thì ngoảnh mặt quay đầu, không thèm để ý. Đúng lúc nguy cấp, chàng thấy vẻ mặt đám người Cẩm Y Vệ rất khó coi, cả đám đang thấp giọng nghị luận thì hiểu ra, nghĩ được một kế liền lớn tiếng kêu:

- An Thống lĩnh!

An Đạo Kinh chỉ chờ Hồ Mị Nhi thu lấy da dê là đại công cáo thành, hãn cũng hoàn thành bốn phận được giao phó. Lúc này nghe Dương Túc Quan gọi thì sững sốt, hỏi:

- Người muốn làm gì? Có di ngôn chăng?

Dương Túc Quan vận khởi công lực còn sót lại, lớn tiếng nói:

- An Thống lĩnh! Yêu nữ này vì hại ta đã không tiếc hại chết thủ hạ của người, người đường đường là quan lục phẩm thống lĩnh Cẩm Y Vệ, lại bỏ

qua việc này thế sao?

An Đạo Kinh nghe đối phương chất vấn thì sắc mặt hơi biến đổi, không biết nên đáp lời thế nào.

Hồ Mị Nhi thấy Dương Túc Quan có ý ly gián, liền cười với An Đạo Kinh:

- An Thống lĩnh. Tối nay giết một thuộc hạ của ngài, xem như ta nợ một phần nhân tình, ngày sau bốn cô nương nhất định báo đáp.

Lời lẽ của nữ ma đầu này lại thản nhiên, xem nhẹ mạng người như loài trâu ngựa.

Dương Túc Quan quát:

- An Đạo Kinh! Nữ nhân này nói như vậy, thật không coi người ra gì. Người còn nhịn thì xứng là mệnh quan triều đình sao?

Nói xong lời này thì chàng không còn sức lực, liền té ngã ra đất.

Đám người Cẩm Y Vệ nghe thì gật đầu đồng ý. Lúc trước Bách Hoa tiên tử xem thường bọn họ, giờ lại xuống tay hại người. Thị coi tánh mạng người Cẩm Y Vệ như rơm như rác, bọn họ sao có thể nuốt trôi ngum khí giận này? Lập tức cả đám ào ào quay đầu nhìn An Đạo Kinh, muốn xem hăn xử trí thế nào.

An Đạo Kinh thấy thuộc cấp nổi giận ùng ùng thì biết không thể làm ngơ, nếu không ngày sau làm sao phục chúng? Chỉ có điều địa vị Hồ Mị Nhi bất phàm không thể đắc tội, cục diện quả thực khó xử cho hăn. Tâm niệm vừa động, An Đạo Kinh liền ho khan vài tiếng rồi cao giọng nói:

- Bách Hoa tiên tử, tiên tử làm bừa như vậy có phần quá đáng. Tối nay sát hại thuộc cấp của ta, An Đạo Kinh này ngày sau chắc chắn... Sẽ...sẽ...

Hắn ấp úng nửa ngày nhưng không biết sẽ làm thế nào. Hồ Mị Nhi thấy đối phương lí nhí liền cười khẩy:

- Vân Tam Lang chết có gì mà tiếc? Ta giết hắn thì các người nên cảm tạ mới phải! Loại phế vật này chỉ lãng phí lương ăn, nên đuổi ra ngoài từ lâu.

Đám người Cẩm Y Vệ nghe lời ấy thì nhao nhao gầm lên:

- Yêu phụ lớn mật! Nói chuyện cẩn thận một chút!

An Đạo Kinh thấy thuộc hạ mặt đầy tức giận, hừ giọng mũi một tiếng quát:

- Đúng vậy! Sao dám nói chuyện như vậy? Cẩm Y Vệ chúng ta có quy củ của mình. Vân Tam Lang có sai lầm cũng không tới phiên tiên cô động thủ! Vượt mặt An Đạo Kinh ta như thế, ta... Ta nhất định phải... phải...

Lời lẽ của hắn ban đầu thì ra vẻ hùng hổ, có điều nhớ tới quan hệ giữa Hồ Mị Nhi cùng Giang Sung thì lại như quả bóng bị xì hơi, ngày càng yếu ớt.

Hồ Mị Nhi hừ một tiếng, nói :

- Chỉ là một Vân Tam Lang, tiếc gì hạng thấp kém như vậy? Nếu người thấy tiếc, ngày sau ta bồi thường cho một cô nương thiên kiều bá mị. Cô nương này không chỉ mỹ miều mà còn là một cao thủ độc công, đảm bảo sẽ trọng chấn uy danh của Cẩm Y Vệ! Người nói có được không?

An Đạo Kinh nghe đến mỹ nữ, mừng rỡ trong lòng nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì khác thường. Hắn cẩn thận suy tính thì thấy nên bỏ qua chuyện này. Điều cần làm bây giờ phải làm sao để chuyển sự chú ý của đám thuộc cấp

qua việc khác, một thời gian sau thì đám người sẽ quên đi sự tình trước mắt, sự tức giận cũng như nước chảy thành sông.

Đám thuộc cấp thấy sắc mặt An Đạo Kinh ngưng trọng, lại cho là hắn có ý khác. Bọn họ dù hận nhưng chưa có lệnh thượng cấp nên không dám tùy tiện động thủ, cả đám im lặng chờ An Đạo Kinh ra lệnh.

Hồ Mị Nhi thấy An Đạo Kinh im lặng không nói, biết là hắn đã động tâm liền đi đến chỗ Dương Túc Quan. Thị đang muốn cướp đoạt da dê, đúng lúc này chợt nghe một tiếng quát:

- Chậm đã!

Hồ Mị Nhi sửng sốt quay đầu, đã thấy một người vẻ mặt lạnh lùng đang trợn mắt nhìn mình, chính là Xà Hạc Song Hành Hách Chấn Tương.

Hồ Mị Nhi cười lạnh nói:

- Lại là ngươi, còn gì muốn nói nữa?

Hách Chấn Tương lạnh lùng thốt:

- Tiên cô tùy tiện hạ độc giết người, coi thường tính mạng người Cấm Y Vệ chúng ta, sao có thể chấp nhận được? Tại hạ cần lấy một bàn tay của ngươi để trả nợ.

Tả thủ hắn đuổi ra, hữu chưởng vung lên thì một trận kinh phong thổi qua. Chính là thức mở đầu trong Xà Hạc Song Hành.

Hách Chấn Tương vốn đã nhìn ra Hồ Mị Nhi có âm mưu nhưng không ngăn chặn được, trong lòng cảm thấy tự trách không thôi. Không đợi thống lĩnh ra lệnh đã tự ra tay, muốn chém một bàn tay của Hồ Mị Nhi đòi nợ.

Hồ Mị Nhi không sợ hãi mà cười to không dứt, the thé cất giọng:

- Người muốn bàn tay của ta? Người điên rồi chẳng? Người cho là người là ai?

Nhất thời cười đến eo nhỏ run rẩy, càng thêm vẻ mỉa mai hoặc nhếch nhếch.

Hách Chấn Tương hừ một tiếng, song thủ nắm chặt lưu chuyển chân lực, xương cốt toàn thân kêu răng rắc. Võ công của hắn kiêm cả nội ngoại, có thể nói là đệ số trong chốn võ lâm, công phu vừa lộ đã uy chấn đương trường. Hắn trầm giọng nói:

- Không cần nói nữa, tiếp chiêu đi!

Nói xong tả chưởng vẩy nhẹ, huyền hóa thành hình một cái mỏ chim hạc. Chính là tuyệt nghệ chính tông "Xà Hạc Song Hành Quyền" của Hách gia Hồ Nam.

Đám người Cẩm Y Vệ từng chứng kiến Hách Chấn Tương dùng đao dùng thương nhưng chưa bao giờ thấy hắn bộc lộ võ công bốn môn. Ngày đó, hắn kích đấu mấy trăm hiệp cùng "Kiếm cổ" Đồ Lăng Tâm thì cũng chỉ dùng một thanh Quỷ Đầu Đao tầm thường. Lúc này bộ dáng hắn như thế, xem ra đã muốn lấy mạng người.

Hồ Mị Nhi thấy hắn đằng đằng sát khí thì không dám xem thường, vung vẩy phát trần muốn tiếp chiêu.

An Đạo Kinh biết võ nghệ của Hách Chấn Tương uyên thâm, xưa nay nói là làm, ra tay không hề dung tình. Hắn sợ Bách Hoa tiên tử gặp họa thì vội vàng lao ra can giữa hai người, thấp giọng nói với Hách Chấn Tương:

- Hách giáo đầu, Giang đại nhân rất coi trọng nữ nhân này, người có thể bỏ qua một lần chẳng? Nếu thật sự chặt tay của ả, kẻ thống lĩnh như ta cũng không còn đường về! Người mau mau thu tay rồi tạ lỗi, tránh để mọi người thêm khó xử...

Hách Chấn Tương sừng sốt, lớn tiếng nói:

- Thống lĩnh, một huynh đệ của chúng ta đã chết! Nếu nhịn cơn tức này, sau này còn ai xem trọng chúng ta nữa?

Vừa rồi hẳn thấy An Đạo Kinh trầm mặc không nói, còn cho là thượng cấp e ngại Giang Sung nên không tiện phát tác. Nào biết An Đạo Kinh chỉ sợ Giang Sung, thấy kẻ này không có ý báo thù cho huynh đệ thì toàn thân như lạnh ngắt một nửa.

An Đạo Kinh thấy bộ dạng Hách Chấn Tương do dự, thấp giọng nói:

- Người còn đứng sừng sờ ở chỗ này làm gì? Họ Vân kia không hề có giao tình với người, cần gì xuất đầu thay hẳn! Mau mau triệt thủ đi!

Hách Chấn Tương thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn thi thể Vân Tam Lang rồi lắc đầu nói:

- An đại nhân, bất kể quan hệ giữa Vân Tam Lang với ta thế nào, chỉ cần hẳn thuộc Cẩm Y Vệ liền xem như huynh đệ chúng ta! Tối nay hẳn chết oan như vậy, kẻ làm huynh đệ sao có thể bỏ mặc? Nếu thân nhân của hẳn hỏi tới, chúng ta biết trả lời người ta thế nào?

Đám thuộc hạ thấy Vân Tam Lang thất khiếu chảy máu, nghe lời Hách Chấn Tương cũng có lý thì lớn tiếng phụ họa.

An Đạo Kinh sao có thể đáp những lời này, bị ép hỏi cấp bách đành lớn tiếng:

- Người muốn nghĩ như thế thì tùy. Hắn chết là do hắn chuốc lấy, có gì liên quan đến Hách Chấn Tương người! Người nghe lời ta, đừng quản những chuyện ngoài thân nữa!

Đám người Cẩm Y Vệ nghe An Đạo Kinh nói chuyện thực quá vô tình thì chấn động. Hách Chấn Tương cũng ngạc nhiên. Nhiệt huyết của hắn phát tác, trợn mắt quay đầu nhìn An Đạo Kinh đầy vẻ phẫn nộ cùng trách cứ.

An Đạo Kinh lấp bắp kinh hãi. Lại cho là Hách Chấn Tương muốn động thủ đối phó bản thân mình, lui về sau mấy bước hoảng sợ nói:

- Hách giáo đầu người đừng quên. Ta vốn là ân nhân cứu mạng người.

Quả nhiên lời này có tác dụng, Hách Chấn Tương nghe thì sững sờ bất động.

An Đạo Kinh lại thấp giọng khuyên:

- Hách giáo đầu, vì tiền đồ của chính người, vì mũ áo ân nhân cứu mạng của người, người hãy xem hôm nay không có chuyện gì! Đừng tự làm khó bản thân mình nữa!

Hách Chấn Tương nghe lời thì cắn răng, qua một hồi thì thở dài một tiếng, hai tay buông thõng xuống như đã khuất phục.

An Đạo Kinh thấy hắn nhượng bộ thì vuốt ngực, nhẹ nhàng thở ra.

Hồ Mị Nhi thấy vẻ mặt Hách Chấn Tương ủ rũ, thị liền cười dài tiến lên vài bước, hai tay chống nạnh nói:

- Giỏi cho một giáo đầu uy phong lẫm lẫm, lại muốn lấy một bàn tay của ta để bồi tội? Vậy thì mau tới động thủ đi. Sao không dám lại đây?

Hách Chấn Tương hít một hơi thật sâu, quay đầu không muốn nhìn thấy ma nữ đáng hận này. Hồ Mị Nhi lại cười lạnh:

- Đồ vô dụng, người không dám động thủ, tưởng là ta sẽ bỏ qua?

Thị hét lên một tiếng, phất trần trên tay vung ra, quật thẳng tới đỉnh đầu Hách Chấn Tương. Trên cây phất trần chứa đầy cơ quan âm độc, nếu trúng đích thì sợ rằng Hách Chấn Tương không thể gượng dậy nổi.

An Đạo Kinh lắp bắp kinh hãi, không ngờ Hồ Mị Nhi có ý đả thương người, đang muốn khuyên can thì Hách Chấn Tương đã lách mình sang một bên, dễ dàng tránh được sát chiêu nọ. Hồ Mị Nhi thấy hăn né tránh thoải mái, tựa hồ còn dư lực thì vừa sợ vừa giận, quát một tiếng:

- Chịu chết đi!

Thoáng chốc phất trần xoay tròn phát động ám khí, cả ngàn cây ngân châm mãnh liệt bắn về Hách Chấn Tương.

Hách Chấn Tương không tránh không né mà giương giọng bật hơi. Trong khoảng khắc, y phục toàn thân hăn phồng lên như bóng khí. Ngân châm bắn tới tựa như chạm phải tường đồng vách sắt, toàn bộ rớt xuống.

Hồ Mị Nhi chấn động thầm nghĩ:

- Võ công của người này cao thâm không tưởng như vậy! Bằng sức một mình ta không thể đối phó nổi.

Độc châm của Hồ Mị Nhi vô cùng âm độc, đã có không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm từng bại dưới tay của thị, nào biết lúc này không làm gì được Hách Chấn Tương. Xem ra hai người so chiêu, nếu không hạ thủ lưu tình, không đến mười chiêu Hách Chấn Tương có thể giết được Hồ Mị Nhi.

An Đạo Kinh thấy Hách Chấn Tương đại chiếm thượng phong, chỉ sợ hấn ngộ thương Hồ Mị Nhi, vội khuyên nhủ:

- Mọi người đừng làm gây rắc rối thêm nữa, việc chính của chúng ta quan trọng hơn!

Hồ Mị Nhi hừ một tiếng, biết không thể tự đối phó Hách Chấn Tương, lớn tiếng quát:

- An Đạo Kinh! Rốt cuộc là người giúp ai?

An Đạo Kinh ho nhẹ một tiếng, bồi cười nói:

- Tiên cô xin nghỉ một chút, đừng vội động chân khí.

Hồ Mị Nhi xì một tiếng khinh miệt, oán hận nói:

- Người bảo ta ngừng tay thì chỉ vô nghĩa! Hiện ta muốn giết họ Hách hỗn đản này. Nếu người không giúp ta, chúng ta đi nói rõ trước mặt Giang Sung! Xem ta đối phó người thế nào!

Đám người Cấm Y Vệ nghe thị ngang nhiên uy hiếp thì hoảng sợ la lên. Hách Chấn Tương cũng rùng mình quay đầu nhìn An Đạo Kinh, muốn xem hấn xử lý thế nào.

Chỉ thấy sắc mặt An Đạo Kinh xám như tro tàn, run giọng nói:

- Tiên cô đừng như thế, hai người các người không có thâm cừu đại hận gì. Cần gì phải phân sinh tử chứ?

Hồ Mị Nhi mắng:

- Đồ ngu!

Thị đi tới sát An Đạo Kinh, thấp giọng nói:

- Họ An kia, người không thấy ánh mắt họ Hách thế nào sao? Đó là xem thường người! Hách giáo đầu tinh minh như thế, võ công lại cao hơn người. Hiện giờ hắn đã sinh ý định trở mặt, ngày sau người còn dung nổi hắn sao? Ta khuyên người một câu, giết hắn đi!

Thị thấy cường bức không thành liền chuyển sang mềm mỏng, muốn An Đạo Kinh trở mặt với Hách Chấn Tương.

Chỉ thấy sắc mặt An Đạo Kinh trắng đỏ không ngừng, hiển nhiên lời của Hồ Mị Nhi đã đánh trúng tâm sự của hắn. Mọi người thấy hai người thấp giọng nói chuyện, bộ dáng không tầm thường thì lưu tâm.

Hồ Mị Nhi lại hạ giọng:

- An Thống lĩnh. Có hắn thì không có ta, có ta thì không có hắn. Hách Chấn Tương vốn không xem người ra gì, cần gì phải liều mạng che chở cho hắn? Ngày sau hắn sẽ cảm kích người sao? Sảng khoái làm nhanh một chút. Nếu không, hắc hắc, mọi người không ngại chờ xem đi.

An Đạo Kinh biết nếu Hồ Mị Nhi buông lời ly gián với Giang Sung thì ngày sau bản thân khó mà yên thân. Hắn cúi đầu thở dài, nhìn lại Hách Chấn Tương thì thấy đối phương vẫn đứng thẳng đương trường với vẻ mặt

cô tịch. Liền đoán rằng với võ công của Hách Chấn Tương, Hồ Mị Nhi nói chuyện tuy nhỏ nhưng đã lọt vào trong tai đối phương.

Hồ Mị Nhi hừ một tiếng, thấp giọng thúc giục An Đạo Kinh:

- An Thống lĩnh, người nghĩ cho kỹ đi.

Đám người đồng loạt nhìn An Đạo Kinh. Ai ngờ lại thấy hai đầu gối hằn mềm nhũn, quỳ xuống trước Hồ Mị Nhi. Nước mắt chảy dài trên mặt, khóc ròng nói:

- Tiên cô, ta van cầu ngài! Ngài tha cho Hách giáo đầu đi. Việc hôm nay xin đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng tâu với Giang đại nhân. Nếu có tức giận thì cứ đánh ta mắng ta cho hả, đừng làm khó dễ Hách giáo đầu nữa!

Đám người Cẩm Y Vệ thấy thì kinh ngạc, nhất thời ào ào nghị luận.

Hồ Mị Nhi cười lạnh nói:

- Giới cho An Đạo Kinh, chết đến nơi còn muốn che chở cho họ Hách nọ! Người nghĩ dễ bắt nạt khinh nhờn lão nương sao? Muốn ra mặt thay hắn, mọi người không ngại thì xem đi.

Thị lớn tiếng quát, An Đạo Kinh lại phục lạy như giã tỏi, có thể nói là rất sợ hãi.

Hách Chấn Tương vốn xem thường nhân cách của An Đạo Kinh, lúc này thấy hắn vì an nguy của bản thân mình mà không tiếc quỳ xuống cầu tình Hồ Mị Nhi. Trong lòng Hách Chấn Tương cảm kích quát một tiếng, xông lên phía trước lớn tiếng nói:

- Đại nhân cần gì khúm núm vì ta? Hách mỗ chỉ là một gã vũ phu, mạng nhỏ này có đáng gì, đại nhân cần gì cúi đầu như vậy?

An Đạo Kinh quỳ trên đất khóc ròn:

- Đều tại kẻ làm thống lĩnh như ta vô dụng, là quan lục phẩm mà không thể bảo vệ được tánh mạng thuộc cấp. Nữ nhân trước mắt muốn ta xuống tay hại người, ta làm sao có thể? Có điều nếu ả xàm tấu với Giang đại nhân, ngày sau tất nhiên người sẽ gặp họa. Hách giáo đầu, dù Giang đại nhân trách phạt, tối nay ta cũng phải cứu mạng người, người mau mau chạy đi!

Toàn thân Hách Chấn Tương run rẩy, đưa tay nâng An Đạo Kinh, cắn răng nói:

- Những ngày qua được đại nhân chiếu cố, hạ quan vĩnh viễn cảm tạ thâm tình. Tối nay ta đi rồi, miệng lưỡi nữ nhân kia độc địa như rắn rết. Xin đại nhân ngàn vạn lần bảo trọng.

Hai người gắt gao ôm chặt nhau. An Đạo Kinh khóc ròn:

- Hách giáo đầu, thực xin lỗi, Cẩm Y Vệ chúng ta đã không dung được người, hãy mau đi cho nhanh.

Hách Chấn Tương rưng rưng mắt hổ, ôm lấy đối phương thấp giọng chân tình:

- Thống lĩnh, Hách mỗ đã liên lụy ngài, ngày sau sẽ hồi báo.

Hai người đang bị thương, bỗng sắc mặt An Đạo Kinh trầm lại, khóe miệng nở nụ cười độc ác, tiếp theo rút cây trùy thủ bên hông đâm mạnh về phía trước!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuế Chung”

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 5: “Mậu Thần (1) Tuế Chung”

Hồi 6

Người dịch: Yến Linh Điêu

Hách Chấn Tương đang xúc động, không phát hiện ra điều khác thường. Chỉ nghe phập một tiếng, cây trùy thủ đã cắm vào bụng! Dù tinh minh lanh lợi gấp trăm lần thì hắn cũng không ngờ An Đạo Kinh ám toán mình, liền cúi đầu nhìn trùy thủ như không thể tin sự thật trước mắt. Đám người Cẩm Y Vệ cũng kinh hãi vạn phần, há to miệng ngơ ngác nhìn hai người.

Qua một lát, Hách Chấn Tương phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đao nọ đã phạm vào tạng phủ đe dọa tánh mạng, hắn thấp giọng hỏi:

- Tại sao?

An Đạo Kinh trợn hai mắt, hung hãn quát:

- Người còn dám hỏi ta là tại sao? Con mẹ nó, Hách Chấn Tương! Ta đã mấy lần cầu xin, người lại cần ta một cái. Vân Tam Lang là hạng ăn hại thế nào, sao người nhất định ra mặt vì hắn? Người muốn thanh danh hay mua chuộc lòng người? Hay là muốn hạ bệ người thống lĩnh như ta để bản thân lên làm lão đại? Hách Chấn Tương a Hách Chấn Tương. Cẩm Y Vệ chính là một thùng thuốc nhuộm lớn, người muốn ngâm mình vào trong mà không bị nhuộm màu, chính là phạm vào giới luật của trời vậy!

Xem ra An Đạo Kinh sớm ầm nhẩn lâu ngày, mới rồi rơi nước mắt là chỉ giả bộ mà thôi, vừa nói vừa rút trủy thủ ra.

Chỉ nghe Hách Chấn Tương kêu thảm một tiếng, máu tươi bắn ra nhuộm đỏ trên sa mạc. Hắn gắng hết sức nhìn lên sao trời, trong tai bỗng vang lên lời nói của Ngũ Định Viễn ngày ấy:

- Người nổi giáo cho giặc, ngày sau kết quả tất không được tốt.

Hắn cười sâu thẳm, thân mình run rẩy, cuối cùng ngã xuống bất động dưới đất.

Đám người Cẩm Y Vệ tuy hung ác nhưng thấy hai huynh đệ liên tiếp bị giết, cả đám hoảng sợ thốt không thành lời.

Thì ra An Đạo Kinh sớm có mưu đồ giết người, Hồ Mị Nhi vừa mừng vừa sợ, lập tức lớn tiếng nói:

- An đại nhân làm tốt lắm!

An Đạo Kinh làm việc trái với lương tâm, không tiện nhận công mà chỉ cười khan vài tiếng.

Hồ Mị Nhi đi tới, cười hì hì giơ chân đá vào thân Hách Chấn Tương:

- Người này rất cuồng vọng, chết thể này thật tiện nghi cho hắn.

An Đạo Kinh xuống tay cay độc nhưng thực ra là bị người bức bách. Mắt thấy đại tướng chết thảm trên đất thì ho khan một tiếng, chỉ về Dương Túc Quan nói:

- Hiện người cản đường đã chết. Cơn giận của tiên cô cũng tiêu tan. Chúng ta mau đi lấy da dê!

Chợt nghe Hồ Mị Nhi cười ha hả:

- An Đạo Kinh. Người vẫn thật khờ dại, nơi này có mười mấy huynh đệ, bọn họ đều thấy người sát hại huynh đệ của mình. Ngày sau, nếu sự tình này lan truyền ra ngoài, chỉ sợ thanh danh của người không được tốt. Chúng ta nên hành sự gọn gẽ một lần.

An Đạo Kinh lắp bắp kinh hãi, run giọng hỏi lại:

- Người nói cái gì?

Hồ Mị Nhi ngáp một cái, nói:

- Ta tính toán thay người, người còn do dự cái gì? Thu thập luôn mấy người này, ngày sau đỡ phải nghe người mắng chửi sau lưng. Nếu Cẩm Y Vệ muốn tìm thuộc hạ, trên giang hồ còn sợ thiếu sao?

Hồ Mị Nhi tâm cơ thâm trầm. Tối nay, trước hạ độc sát hại Vân Tam Lang sau lại gián tiếp hại chết Hách Chấn Tương. Ngày sau Giang Sung nếu hỏi tới chuyện này thì không ổn, thị muốn tìm kẻ thế tội, liền bức bách An Đạo

Kinh giết người để kéo hãn cùng xuống nước. Lúc này giờ phát trần đi đến chỗ mọi người.

Chúng hiệu úy thấy vẻ mặt Hồ Mị Nhi đầy sát khí, không biết thì muốn gì đàm lui về sau từng bước.

Toàn thân An Đạo Kinh đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, thầm nghĩ:

- Thường ngày ta còn tưởng bản thân mình ác độc, gặp nữ nhân này mới biết đã gặp phải sư phụ.

Hãn nhìn đám thuộc hạ, nghĩ tới tình cảm ngày trước thì lại mềm lòng kêu lên:

- Khoan hãy động thủ!

Hồ Mị Nhi cười lạnh nói:

- Người muốn làm gì? Không phải định cầu xin cho những người này? Uống cho người là một thống lĩnh mà không có nửa điểm quyết đoán, thật là một tên phế vật!

An Đạo Kinh rung mình, ý niệm xoay chuyển liên hồi trong đầu. Nghĩ đến mỹ nữ đẹp như hoa Hồ Mị Nhi sắp được đưa tới thì tâm động. Hơn nữa biết rằng thủ đoạn của Giang Sung vô cùng tàn bạo với thuộc hạ, khó mà đối kháng được với Hồ Mị Nhi. Hãn đành quay đầu đi chỗ khác, cắn răng nói:

- Giết đi! Cứ giết sạch toàn bộ đi!

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Sao người không tự động thủ.

An Đạo Kinh giận dữ thầm nghĩ:

- Tiệp nhân kia có thể nào nhẫn tâm như thế?

Hắn cố gắng kiềm chế, hừ một tiếng:

- Muốn ta hạ thủ sao được? Bách Hoa tiên tử, thay ta đi!

Hồ Mị Nhi cười ha hả nói:

- Thì ra cũng có lúc người không hạ thủ được! Chờ ta hoàn thành thay người, xem người cảm tạ ta như thế nào!

An Đạo Kinh phát phát tay, nói:

- Tùy người vậy!

Dương Túc Quan thấy tai họa không ngừng diễn ra trước mắt. Không hiểu sao những người kia lại tự giết lẫn nhau, nhất thời không có ai quản đến bản thân chàng. Chàng gắng ngồi dậy cho ngay ngắn, vận công bảo vệ tâm mạch. Chỉ cần đám người Linh Định tới đây thì sẽ có hi vọng nghịch chuyển cục diện.

Bách Hoa tiên tử lả lướt đi tới mọi người Cẩm Y Vệ, dùng phát trần đại khai sát giới như dùng đao sắc chém rau dưa. Một người sử đao chém tới, đã thấy từ trong phát trần bắn ra một chùm ngân châm làm mù hai mắt người nọ. Hồ Mị Nhi giơ phát trần đảo qua, người nọ vỡ toang óc mà chết. Vài gã hiệu úy võ nghệ khá cao, giao thủ mấy hiệp thì Hồ Mị Nhi liền trúng mấy quyền. Có điều khi quyền mới chạm tới y phục của thị, cả đám chưa kịp thở mạnh thì miệng liền sùi bọt mép, té chết tại trận. Mọi người thấy thật sự không ngăn cản, ào ào thối lui.

Thiên Lô Oanh Đơn Quốc Dịch run rẩy toàn thân, không biết phải đối kháng như thế nào nhưng vẫn lăm lăm cây Lang Nha Bổng trong tay bảo vệ huynh đệ. Những người này ngày thường tuy làm ác nhưng khi hoạn nạn vẫn không quên nhau.

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Các người càng phản kháng, bốn cô nương đánh giết càng thỏa thích.

Thị lắc nhẹ cây phát trần, bộ dạng thong thả hoàn toàn không giống nữ ma đầu giết người không gớm tay. Phát trần vừa quét tới, Đơn Quốc Dịch quát to một tiếng, Lang Nha Bổng trong tay bổ ra, ý muốn ngọc đá cùng nát với đối phương. Có điều trước mắt chột lóe ngân quang. Vô số những cây ngân châm rất nhỏ bay tới. Xem ra lần này hẳn chết chắc.

Bổng nhiên đất cát dưới chân cuộn lên, giống như một bức tường đất che trước người, không ngờ đã cản được toàn bộ độc châm, Đơn Quốc Dịch tìm được đường sống trong chỗ chết, quay đầu nhìn thì thấy một người đang ôm bụng đi tới chỗ hắc. Người này sắc mặt trắng bệch, chính là Xà Hạc Song Hành Hách Chấn Tương!

Mọi người Cẩm Y Vệ thấy vị giáo đầu này còn chưa chết thì ào ào hoan hô, biết mạng sống có thêm một phần hy vọng.

Hồ Mị Nhi mắng:

- Tiểu tử đáng ghét, sao còn chưa chết?

Hách Chấn Tương hắc hắc cười lạnh, mắng:

- Không giết được hạng giặc cái như người, Hách mỗ sao an tâm nhắm mắt.

Nói xong tròn tròn mắt nhìn An Đạo Kinh, quát:

- An Đạo Kinh! Chúng ta vào sinh ra tử vì người, sao người nghe ả giặc cái này xúi giục đi hại huynh đệ? Người là kẻ đê tiện vô sỉ. Chỉ cần còn một hơi thở, dù tới chân trời góc bể, ta cũng phải lấy cái mạng chó của người!

An Đạo Kinh nghe hấn chửi mắng nhưng chỉ cười ha hả:

- Xem ra đao kia cắm chưa đủ sâu, không để cho người chết sớm một chút.

Nói xong liền rút bảo đao:

- Vận may không có lần thứ hai! Hách giáo đầu, người hãy an tâm đi Tây Thiên!

Thương thế của Hách Chấn Tương vốn không nhẹ. Vừa rồi hấn liều mạng một hơi cuối cùng, nỗ lực đá ra một cước mới cứu được tánh mạng của huynh đệ. Hiện trước mắt là An Đạo Kinh, công lực hai người hơn kém không nhiều. Dù là khi Hách Chấn Tương mạnh khỏe, muốn thắng An Đạo Kinh cũng phải đấu cả trăm chiêu, lúc này sao phải đối thủ của họ An? Hách Chấn Tương lão đảo thân hình nhưng vẫn cầm đao đi về phía trước.

An Đạo Kinh cười nói:

- Cái thứ hữu dũng vô mưu!

Nói xong một cước trầm trọng đá về nơi ngực Hách Chấn Tương.

Hách Chấn Tương chém ra một đao nhưng đan điền đau rất, chân lực không tinh khiến đao liền chậm lại. An Đạo Kinh tận dụng thời cơ, thu cước ra

chưởng đánh Hách Chấn Tương ngã ra đất, tiếp theo một cước dẫm lên người hăn, nhe răng cười nói:

- Hách giáo đầu, người còn gì để nói chẳng?

Hách Chấn Tương đầu choáng mắt hoa nhưng vẫn mặng không dứt miệng:

- Mau cho ta một đao, ta không muốn thấy hạng vô sỉ như người.

An Đạo Kinh cười to:

- Người không cầu xin ta? Thê tử của người thì thế nào? Người chết rồi thì ai tới chăm sóc bọn họ?

Hách Chấn Tương vừa nghe lời này thì mặt xám như tro. An Đạo Kinh nắm Cẩm Y Vệ trong tay, muốn làm khó cả nhà hăn thì chỉ như bóp chết một con kiến. Nghĩ đến đây, toàn bộ khí phách anh hùng tan biến. Hăn ngơ ngác nhìn bầu trời đêm, nhớ lại già trẻ một nhà thì thở dài nói:

- Ta chết không oán hận. Chỉ là nhớ đến khi xưa từng dốc sức cho người, đừng làm khó dễ già trẻ nhà ta.

An Đạo Kinh cười nói :

- Hách giáo đầu a Hách giáo đầu, người vẫn chưa mở miệng cầu xin ta!

Hách Chấn Tương rưng rưng mắt hồ, trên mặt lộ vẻ cầu xin, thấp giọng nói:

- Thống lĩnh. Sau khi ta chết, xin người bỏ qua cho cả nhà ta.

An Đạo Kinh thấy như thế, nhớ tới hăn từng tận tâm tận lực vì bản thân liên gặt đầu, đang muốn đáp ứng thì Hồ Mị Nhi đã lại đây, cười nói:

- Sao vậy, thì ra người này còn thê tử!

An Đạo Kinh rùng mình, biết nữ nhân này lại có độc kế hại người. Có điều việc này không liên quan đến hãn, không cần giấu diếm liền nói:

- Đúng vậy! Người này có một lão bà cùng hai hài tử.

Hồ Mị Nhi cười cười nhìn sang Hách Chấn Tương:

- Vậy sao? Người từng mắng ta là hạng ** điểm, còn nói không giết ta thì quyết không nhắm mắt, có phải thế không?

Hách Chấn Tương cả giận nói:

- Đồ giặc cái! Có dũng khí thì mau giết ta! Hách mỗ nói cùng hạng lăng loàn như người chỉ thêm bắn miệng!

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Sắp chết mà còn già mồm! Người nói ta là ** điểm, bồi tiếp người qua đêm mới có thể sống yên trên giang hồ. Như vậy đi, sau khi người chết, ta muốn xem lão bà của người làm sao sống qua ngày? Ta là người rất hảo tâm, tương lai sẽ chỉ cho ả một con đường sống, ta xem Nghi Hoa Viện kinh thành rất thiếu người, không bằng để ả tới đó mưu sinh đi!

Hách Chấn Tương nghe thì giận dữ hét lớn một tiếng, trong miệng phun trào máu tươi, tiếng kêu chấn động gò núi lan truyền ra xa.

Hồ Mị Nhi lại hỏi:

- Hài tử nhà hãn năm nay bao nhiêu?

An Đạo Kinh nói:

- Nam lên bảy lên tám, nữ thì mười lăm mười sáu.

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Được rồi! Cứ như thế, nam thì đưa vào trong cung, thiến làm thái giám. Nữ tới chỗ của ta, tương lai ai ai cũng có thể làm chồng, làm ** điểm trên giang hồ. Ta muốn người trong võ lâm biết, cha của nó là ai... Là ai đây?

An Đạo Kinh tiếp lời:

- Chính là Xà Hạc Song Hành Hách Chấn Tương.

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Đúng rồi, chính là người này.

Thị lại nhìn sang Hách Chấn Tương:

- Loại nam nhân tự cho là rắn rỏi như người ta từng thấy không ít, có điều chỉ cần dụng kế một chút thì đảm bảo không van xin mới lạ.

Lúc này Hách Chấn Tương nằm dưới đất, cắn răng cắn môi không đáp, đau đớn đến đầy đổ mồ hôi. An Đạo Kinh thấy bộ dáng của hắn như thế, cảm thấy không nỡ nhưng sao dám rước họa vào thân? Lập tức quay đầu đi.

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Họ Hách, ta cho người một cơ hội. Chỉ cần người khiến bốn cô nương cao hứng, ta có thể thả người nhà người một con đường sống.

Hách Chấn Tương lúc này đã mất khí phách, nghĩ tới an nguy của thân nhân thì vội hỏi:

- Nói đi... Cần cái gì...

Hồ Mị Nhi cười nói:

- Người thật mau quên. Mới rồi ta nói, ngày sau nhất định phải làm cho người quỳ xuống xin tha, khi đó người nói cái gì?

Hai mắt Hách Chấn Tương như muốn phun ra lửa nhưng thấp giọng đến mức thảm hại:

- Ta nói... Ta nói.. bằng võ nghệ của cô nương, chỉ sợ còn phải luyện thêm mấy năm nữa.

Hồ Mị Nhi âm ỉ cười to:

- Chính là câu này! Họ Hách, người tự đại cuồng vọng, tự cho là võ công đệ nhất thiên hạ sao? Ta cho người biết, dựa vào dung mạo tư sắc của ta, từng có không biết bao nhiêu vương công đại thần khúm núm dưới váy ta. Ta không quản võ nghệ, vẫn có thể khiến cao thủ quỳ xuống đất phục lạy, xin ta khoan dung!

Hách Chấn Tương mất rất nhiều máu, ai ngờ sắp chết lại chịu vũ nhục như vậy. Hắn nhắm nghiền hai mắt nhắm nạy, chỉ nghe Hồ Mị Nhi cười nói tiếp:

- Mau tới quỳ xuống cầu xin bốn cô nương, nếu không con cháu người sẽ mắc họa!

Hách Chấn Tương mặt không còn chút máu, oán hận nhìn Hồ Mị Nhi nhưng vì già trẻ trong nhà đành đỏ mắt. Hắn bò tới nằm úp xuống đất, gắng gượng nói:

- Van cầu tiên cô, xin rộng lòng tha cho già trẻ nhà ta.

Hồ Mị Nhi tát hắn mấy cái, mắng:

- Xin người giúp đỡ mà không biết khóc than? Mau khóc lóc năn nỉ cho ta.

Hách Chấn Tương cắn răng, khàn khàn lên giọng:

- Tiên cô... Xin buông tha chúng ta...

Hồ Mị Nhi che miệng cười:

- Ha ha. Ngu xuẩn! Người ngu ngốc như vậy, thực khiến ta buồn cười muốn chết.

Hách Chấn Tương mãnh liệt ngẩng đầu, run giọng hỏi:

- . . . Cái gì?

Hồ Mị Nhi cười to không dứt:

- Đùa giỡn hạng như người ngu ngốc là dễ dàng nhất. Người cho là làm bộ như vậy, ta sẽ bỏ qua cho người nhà người sao? Mặc cười! Họ Hách, ngoan ngoãn ở âm tào địa phủ chờ xem đi! Nhìn xem lão bà cùng hài tử của người thảm hại cỡ nào? Ha ha! Ha ha!

Hách Chấn Tương biết rõ bị lừa thì tâm can đau đớn như nứt ra. Hắn kêu thảm một tiếng, dùng sức lao tới Hồ Mị Nhi.

Hồ Mị Nhi giờ chân đá hăn ngã xuống đất, cười lạnh nói:

- Hạng ngu muội cuồng vọng, mau chết đi!

Thị liền giờ phất trần quất tới đầu hăn.

Hách Chấn Tương đầy bụng oan ức, sắp chết chợt nhớ lại khát vọng một đời. Vốn cho rằng mình một thân võ nghệ cao minh, có thể trung quân báo quốc, dương danh lập vạn. Nào có ngờ hôm nay kết quả như vậy. Trong lòng bi phẫn đến cực điểm, hăn bất giác kêu to một tiếng, nước mắt lại ứa ra.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Giang Đông Phàm Ảnh

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 6: Giang Đông Phàm Ảnh

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Mắt thấy Hách Chấn Tương sắp bỏ mạng, bỗng một mũi tên bắn tới cắm vào cây cột trong đình. Lực đạo hùng hồn còn khiến bụi bặm trên nóc đình lả tả rơi xuống.

Hồ Mị Nhi lấp bắp kinh hãi:

- Là người nào đó?

Chỉ nghe một tiếng thở dài thê lương truyền tới:

- Ngày sau như thỏa lòng non nước, Mới biết Hoàng Sào cũng trượng phu (1)!

Mọi người nghe vậy hoảng sợ, vội ngẩng đầu nhìn lại. Dưới ánh trăng, chỉ thấy một người đứng ở trên ngọn cây. Người này đeo một cây cung thép lớn sau lưng, đang khoanh tay ôm ngực cùng vẻ mặt ngạo nghễ nhìn chúng sinh dưới tàng cây. Những vì sao treo cao đầy trời phía sau, người này chẳng khác gì thiên tướng hạ phàm.

Hồ Mị Nhi mắng:

- Người không phải là Vi Tử Tráng Võ Đang Sơn sao? Giả thần giả quỷ làm gì? Mau cút xuống cho ta!

Người nọ không đáp mà giương cung cài tên, vút một tiếng bắn tới Hồ Mị Nhi. Hồ Mị Nhi cười lạnh một tiếng, xoay người né tránh nhưng ai ngờ mũi tên lượn một vòng trên không trung đuổi theo khiến thị hoa dung thất sắc. Bình sinh Hồ Mị Nhi chưa bao giờ thấy qua tiễn pháp lợi hại cỡ này, đành lẩn một vòng dưới đất, tuy tránh thoát nhưng bộ dáng vô cùng chật vật.

An Đạo Kinh thấy tiền pháp vậy tà môn như vậy thì chấn động, quát:

- Người tới là ai? Sao không báo tính danh?

Người nọ cười lạnh nói:

- Cầu quan vô sỉ thấp hèn, sao xứng hỏi tên ta?

An Đạo Kinh dựng thẳng người khiêu chiến:

- Nếu các hạ không dám báo tính danh thì về đi! An Đạo Kinh ta không giết hạng vô danh!

Người nọ cất cao giọng:

- Được rồi! Người muốn nghe thì đừng hối hận! Gia gia của người chính là mãnh tướng Thái Hồ Song Long Trại Giang Đông, Hỏa Nhân Toan Nghệ Giải Thao!

Mọi người nghe Giang Đông Thái Hồ Song Long Trại thì kinh ngạc liếc nhau. Đám thổ phỉ Giang Nam chạy đến tây bắc làm gì? Dương Túc Quan trúng độc, tuy vô lực nhưng cũng gắng mở mắt xem biến cố trước mặt.

Hồ Mị Nhi bò người lên, cười lạnh nói:

- Cái gì mà Giang Đông Thái Hồ Song Long trại. Thật sự là hoang đường, nơi này chính là Tây bắc! Nếu người muốn ăn xin, ngoan ngoãn ngồi lê ở quê hương, đến đây làm gì?

Người nọ nghe thì không hề tức giận, chỉ nhẹ nhàng buông người từ ngọn cây hạ xuống đất. Mọi người thấy lúc hắt rơi xuống không hề có bụi bặm nổi lên, khinh công bất phàm như vậy đều thầm hoan hô.

An Đạo Kinh cùng Hồ Mị Nhi sợ đối phương ra tay đã thương người, thăm vận toàn lực đề phòng, không dám thở mạnh.

Chợt người nọ xoay thân về phương xa, giọng cao quát:

- Giang Đông Lục gia đến!

Chỉ thấy gò núi xa xa sáng ngời lên, rất nhiều cây đuốc giơ cao như có thiên quân vạn mã mai phục ở đó. Đám người biến sắc, thối lui từng bước. Liền vào lúc này, tiếng kèn lệnh vang dội trên đồi. Tiếng vó ngựa bạo phát động trời, giống như một con rồng lửa điên cuồng bay tới nơi đây.

An Đạo Kinh thấy uy thế cỡ này thì biến sắc, vội nói với Hồ Mị Nhi:

- Mau thu lấy vật rồi rời đi, đừng kéo dài thời gian nữa.

Hồ Mị Nhi vừa xoay người, đã thấy Giải Thao giơ cung lớn trên tay lạnh lùng thốt:

- Đầu lĩnh của chúng ta còn chưa tới, tất cả đều ngoan ngoãn cho ta!

Hồ Mị Nhi đã lĩnh giáo qua tiền pháp lợi hại của hãn, sợ bị bắn lén phía sau nên không dám dời cước bộ.

Con rồng lửa kia tới thật nhanh, nháy mắt đã ở trước mắt mọi người. Mấy ngàn vó ngựa trong đêm giống như những lằn sét hằn trên bầu trời đen.

An Đạo Kinh nhảy lui mấy cái muốn chạy trốn. Hỏa Nhân Toan Nghệ giương cung, một mũi tên vút tới bắn trúng chóp mũ An Đạo Kinh, mang theo cái mũ cắm thẳng vào cột gỗ trong đình. An Đạo Kinh biết không thể kháng cự, cười khổ một tiếng rồi đứng im.

Dưới trời sao, đại đội nhân mã dạt ra hai bên. Trong đèn đuốc sáng ngời, một con tuần mã đen tuyền ở giữa chậm rãi đi ra. Ngồi trên là một trung niên nhân niên kỷ chừng năm mươi. Người nọ tuyệt không giống hạng đạo tặc, bộ dáng ung dung khí khái quý phái như vương công quý tộc.

Giải Thao xông về phía trước, khom người nói:

- Lục gia!

Trung niên nhân kia khẽ gật đầu, giơ roi ngựa chỉ vào đám người Cẩm Y Vệ:

- Những người này là ai? Đêm tối sao còn tụ tập ở đây?

Giải Thao nói :

- Nữ nhân kia là Bách Hoa tiên tử, đệ tiện hạ lưu, xấu xí vô cùng, là hạng không biết xấu hổ. Mấy người còn lại là Cẩm Y Vệ chó săn của triều đình, cả đám đều tội ác tày trời.

Hồ Mị Nhi giận dữ muốn điên, thị vốn hận nhất người khác chê rằng dung mạo xấu xí. Trước là Trương Chi Việt, sau là Hách Chấn Tương. Cả hai đều phạm vào điều kiêng kỵ trên nên mới bị hại đến nông nỗi như vậy. Hồ Mị Nhi quát to một tiếng, cả trăm mũi ngân châm bắn nhanh tới sau lưng Giải Thao.

Trung niên nhân khẽ thở ra rồi chìa roi ngựa. Không biết dùng thủ pháp gì mà roi ngựa như có lực hút, toàn bộ ngân châm bay nửa đường thì tự chuyển hướng bị hút về phía nó.

Hồ Mị Nhi chấn động trong lòng, hoảng sợ nói:

- Người. . . Người vừa dùng tà thuật gì?

Trung niên nhân kia không để ý đến thị, chỉ vào Hách Chấn Tương nằm dưới đất hỏi:

- Người này sao bị thương nặng như thế?

Giải Thao đáp:

- Người này là Xà Hạc Song Hành Hách Chấn Tương, tổng giáo đầu thương bổng của Cẩm Y Vệ. Khi thuộc hạ tới thì hắn đang bị ả tiện nhân kia làm nhục, ta không đành lòng nhìn một hảo hán chết yếu nên đã xuất thủ cứu người.

Trung niên nhân kia ồ một tiếng:

- Thì ra là Xà Hạc Song Hành, không thể không gặp mặt một lần.

Nói xong ra lệnh:

- Người đâu! Soi đèn!

Trong đám nhân mã nhảy ra hai người đốt đèn Khổng Minh, dùng gậy trúc treo cao lên.

Lúc này Dương Túc Quan đã ngồi dậy, không rõ người tới là ta địch nên gắng gượng thanh tỉnh. Dưới ánh đuốc, chỉ thấy Lục gia nọ để râu dài tới ngực, một thân tử sam, ngón giữa đeo một cái nhẫn ngọc, trên lưng dắt một cây roi, bộ dáng mười phần là một vương tôn công tử. Dương Túc Quan gắng giữ sự tỉnh táo, nghĩ thầm:

- Người này sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ hẳn là Sát Kim, da dê kia là hẳn giao cho Yến Lăng tiêu cục?

Có điều bộ dạng Lục gia trước mắt rất khác với sự miêu tả của lão hán nọ. Chàng không dám khẳng định nên thầm lưu tâm.

Lục gia kia xoay người xuống ngựa, nâng Hách Chấn Tương dậy nói:

- Từng nghe đại danh tráng sĩ, hôm nay gặp gỡ thật có duyên.

Hách Chấn Tương máu chảy không dứt, khí lực cạn kiệt miễn cưỡng hỏi:

- Tôn giá là ai?

Lục gia điểm mấy chỉ vào bụng hẳn để cầm máu, nói:

- Hách giáo đầu, hai ta tuy không quen biết, có điều vạn vật chúng sinh đều tuân theo thiên đạo. Thiên lão thấy ngươi lưu lạc đến bước đường này, liền sai ta xuống núi mang ngươi về trại.

Nói xong sai người ôm lấy hẳn.

Hách Chấn Tương nghe sớn trại gì đó. Vậy Lục gia này hẳn là thổ phi cường đạo. Hẳn tỉnh lại, quát:

- Mau mau buông ta xuống! Các ngươi là thổ phi! Hách mỗ há có thể làm bạn cùng đạo tặc?

Lục gia mỉm cười nói:

- Hách giáo đầu dẫn thân vào phủ quan, đương nhiên xem thường thổ phi chúng ta. Có điều ngươi nhìn lại xem, người trong quan phủ là thế nào?

Đáng để cho người trung thành một đời sao?

Hách Chấn Tương quay đầu, chỉ thấy sắc mặt An Đạo Kinh lộ vẻ sầu thảm nhưng chân mày không ngừng máy động, hiển nhiên đang tính kế âm hiểm. Bách Hoa tiên tử vẫn một bộ ngênh ngang, khoe miệng nhếch lên lộ nụ cười cao ngạo.

Hách Chấn Tương nghĩ thầm:

- Ta tự hỏi không có lỗi với triều đình, đối đãi huynh đệ tuy cứng rắn một chút nhưng không bạc. Những người này lại nhẫn tâm, trăm phương ngàn kế hại ta. Ngay cả người nhà của ta cũng không buông tha, ta. . . Ta trung nghĩa với Hoàng Thượng để có kết cục này sao?

Nghĩ đến điều này, hăn nhin không được há mồm kêu to, máu tươi lại bắn ra.

Lục gia đưa tay nhẹ nhàng vỗ vào ngực hăn. Một luồng nội lực ấm áp tinh thuần truyền vào cơ thể, Hách Chấn Tương mới ngừng ho ra máu.

Lục gia nói :

- Đi thôi! Lên núi thôi! Từ nay về sau, trong thiên hạ không còn ai làm khó được người!

Hách Chấn Tương đau xót trong lòng, nhớ tới cả đời cố gắng đền nợ nước, lắc đầu nói:

- Đừng nói nữa. Hách mỗ dù chết cũng không làm nhục tổ tông!

Giải Thao đi tới khuyên nhủ:

- Hách giáo đầu, nhân sinh trên đời, mưu cầu chính là cái gì? Là danh? Là lợi? Ta nói đó là hai chữ thống khoái. Hôm nay người không đi cùng chúng ta là tự sát! Đám nam nữ vô sỉ kia sẽ bỏ qua người sao? Người nhà của người sau này có thể sống qua ngày sao?

Hách Chấn Tương biết rõ như thế nhưng không muốn lên núi làm giặc cướp, tâm phiền ý loạn, quát to một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Lục gia thở dài:

- Trước tiên mang người về, mời lang y đến chữa thương.

Vài tên lâu la liền khiêng Hách Chấn Tương đi.

Lúc này gió mạnh thổi tới, kéo theo mây đen bao phủ dày đặc. Tuyết lại như muốn rơi, Lục gia ngẩng đầu nhìn trời than:

- Hôm nay có duyên cứu được một hảo hán, lần này chúng ta tới Cam Túc thật không uổng công.

Giải Thao đáp:

- Có thể cứu được một hảo hán, cho dù mười rương hoàng kim cũng không bằng.

Lục gia gật đầu nói:

- Nói rất đúng!

Dương Túc Quan nhìn đám thổ phỉ trước mắt, thấy cử chỉ khí độ của bọn họ bất phàm, không giống đạo tặc hạ lưu tầm thường. Mấy ngàn quân mã đều sắp hàng theo trận thế, trong đêm đen lại không một người tùy tiện nói

chuyện, có thể thấy được trệ quân có uy, cấm quân triều đình chưa chắc bì kịp. Chàng liền thề kiên kị.

Lục gia nhìn liếc mắt đám Cẩm Y Vệ, nói :

- Còn chưa tới canh ba, người thu thập những người này.

Giải Thao mừng rỡ:

- Thuộc hạ đang có ý này. Hách giáo đầu đáng thương bị cầu quan kia chọc một dao, đợi thuộc hạ đáp lễ cho hân.

Nói xong đi đến chỗ An Đạo Kinh.

An Đạo Kinh sợ tới mức tè ra quần. Kỳ thật với võ nghệ của hân, đánh một trận chưa chắc đã thua, có điều hân nhất gan sợ chết, vừa thấy bên mình yếu thế liền muốn đầu hàng.

Giải Thao cầm dao đi đến. An Đạo Kinh vội cười bồi, nói:

- Người đừng hại ta, đều là nữ nhân kia sai ta giết người. Người nên giết ả trước tiên mới đúng.

Nói xong chỉ vào Hồ Mị Nhi. Bách Hoa tiên tử quát:

- Tiểu nhân vô sỉ! Câm mồm cho ta!

An Đạo Kinh không để ý, liên tục cười bồi nói:

- Vị đại gia, ta thật là thân bất do kỷ.

Giải Thao cười hắc hắc:

- Không cần nói nhảm. Ngoan ngoan chịu chết đi.

Mắt thấy đầu thân liền muốn mỗi thứ mỗi nơi, An Đạo Kinh sợ tới mức hồn phi phách tán, cả kinh kêu lên:

- Ta phía trên còn có phụ mẫu!

Giải Thao không để ý, ánh đao nhấp nhóang liền muốn chém xuống. An Đạo Kinh khóc lớn:

- Ta ở dưới còn thê tử!

Giải Thao ngưng đao bất động, xem thường nói:

- Thật không có khí cốt! Uống cho người là thống lĩnh triều đình!

An Đạo Kinh thở liên tục, nói:

- Tráng sĩ tha mạng! Ta biết rất nhiều bí mật, chỉ cần tha một mạng, ta sẽ nói ra toàn bộ!

Giải Thao mỉm cười:

- Con bà nó, đồ vô sỉ! Ai rảnh nghe lời người!

Tiếp theo một đao chặt xuống, An Đạo Kinh thấy cầu xin không được, không thể ngồi chờ chết liền lăn một vòng, thân pháp mau lẹ khác thường.

Giải Thao ồ một tiếng:

- Thì ra võ công của người cao như thế! Chúng ta hãy đánh một trận.

Nói xong lấy một thanh đao ném cho đối phương. An Đạo Kinh không dám bắt đao mà quỳ xuống, nói:

- Tiểu nhân không dám luận võ cùng tráng sĩ, xin ngài rộng lòng thả ta trở về.

Lục gia thật không kiên nhẫn,:

- Các hạ đầu gì cũng là thống lĩnh Cẩm Y Vệ, Chỉ Huy Sứ Trực Lệ. binh quyền lớn nhất nhì kinh thành, sao ham sống sợ chết như vậy?

An Đạo Kinh cười khố nói :

- Ta vốn không cho mình là quân tử, đại gia nói ta ham sống sợ chết cũng tốt, bán bạn cầu vinh cũng được, ta đều thấy không sao cả. Tại hạ chỉ cần giữ được cái đầu ăn cơm đã đủ.

Giải Thao mắng:

- Tiểu nhân đê tiện, thật vô sỉ! Hạng như ngươi còn ra làm quan sao?

An Đạo Kinh vòng hai tay, cười nói:

- Xưa nay quan quyền đều là vậy. Nếu không hiểu đạo ứng đối tiến thoái, sao có thể một bước lên mây? Người huynh đệ này đã nói quá rồi.

Nói xong cười bồi:

- Chư vị đại ca, quả thực tiểu nhân có một bí mật lớn muốn phụng cáo, chư vị nghe xong xin tha tiểu nhân một mạng.

Lục gia nói:

- Chân tiểu nhân giống như An Thống lĩnh cũng không nhiều trên giang hồ. Được rồi! Người có cái gì muốn trao đổi thì nói.

Kỳ thật An Đạo Kinh nào có bí mật gì, chỉ là thuận miệng nói nhằm cầu giữ mạng. Lúc này ý niệm lưu chuyển:

- Đám thổ phỉ Giang Đông Thái Hồ sao lại đến Cam Túc? Thâm canh bán dạ vừa vận tới chỗ này? Trong này tất có nguyên do, chờ một chút.. Những người này đến tất là vì Thần Quỷ Đình giống như Giang đại nhân!

Hắn nghĩ đến đây thì cười nói:

- Tại Thần Quỷ Đình này có một đại bí mật, ai! Ta chết rồi thì trong thiên hạ không còn ai biết nữa.

Giải Thao mừng:

- Bí mật con bà nó, người nói thúi lắm!

Tiếp theo một đao vung xuống, An Đạo Kinh hoảng sợ thầm nghĩ:

- Lần này tính sai! Hôm nay mạng ta hỏng mất!

Hắn nhắm chặt hai mắt chờ chết. Không ngờ một cao thủ võ học lại sợ chết tới không dám hoàn thủ, thật sự là kỳ quái.

Chợt nghe Lục gia quát:

- Chậm đã!

Giải Thao nghe thì dừng tay.

Lục gia nói:

- Người nói biết bí mật trong Thần Quỷ Đình, vậy nói cụ thể một chút đi.

An Đạo Kinh mừng rỡ, biết kể sách hiệu quả liền cười nói:

- Nói đến Thần Quỷ Đình, đình này có từ rất lâu. . .

Hắn đang muốn nói hươu nói vượn một trận để kéo dài thời gian. Lục gia lại đưa mắt, Giải Thao hiểu ý thì kề dao vào cổ An Đạo Kinh, lạnh lùng thốt:

- Nếu người nói dối một câu, ta liền cho người một đao, biết chưa?

An Đạo Kinh sợ tới mức mặt không còn chút máu, lắp bắp nói:

- Đúng. . . Phải . . Thần Quỷ Đình tồn tại từ rất lâu. Từ thời vua Hoàng Đế khai quốc, đại chiến cùng Xi Vương. . .

Giải Thao giận dữ, hừ lạnh một tiếng tăng sức trên tay. Trên cổ An Đạo Kinh hiện ra một vết máu, hắn hoảng sợ nói:

- Vâng, là tiểu nhân lầm lời vô nghĩa, lầm lời vô nghĩa.

Tai nghe đám thủ hạ quát mắng, Lục gia chợt thở dài tựa hồ có điều sâu nào. Y đi lên vài bước, quan sát ngôi đình trước mắt rồi nói:

- An Thống lĩnh! Kỳ thật chúng ta đã gặp mặt, người còn nhớ hay không?

An Đạo Kinh ồ một tiếng, nói:

- Chúng ta đã gặp mặt? Ở nơi nào? Nghi Xuân Viện ở Bắc Kinh sao?

Giải Thao mắng:

- Con mẹ nó! Nói chuyện cho nghiêm chỉnh!

An Đạo Kinh kêu lên:

- Ta không nhận ra lão đại của các người. Sao hẳn lại nói từng gặp ta?

Lục gia cười hắc hắc, nói:

- Thật là hữu duyên, lần trước hai ta từng chạm mặt ở đây. Người đã quên rồi sao?

An Đạo Kinh rung mình, thu liễm tâm tình, trầm giọng hỏi:

- Bọn hẳn gọi người là Lục gia. . . Lục gia. . . người là Lục Cô Chiêm!

Chú: (1) Trích trong bài Tây giang tử do Tống Giang viết trên bến Tầm Dương. Tác giả đương nhiên là đại thi hào Thi Nại Am.

Tâm ở Giang Đông thân ở Ngô,

Mấy phen than thở mấy giang hồ,

Ngày sau như thỏa lòng non nước,

Mới biết Hoàng Sào cũng trượng phu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Giang Đông Phàm Ảnh

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 6: Giang Đông Phàm Ảnh

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Lục gia cười ha hả, nói:

- Đúng vậy, ta chính là Giang Đông Phàm Ảnh Lục Cô Chiêm hai mươi năm trước!

An Đạo Kinh a một tiếng:

- Hai mươi năm, không ngờ người vẫn còn sống!

Giải Thao mắng:

- Nói nhảm! Đương nhiên đầu lĩnh của chúng ta vẫn sống khỏe!

Nói xong hắt lại tảng lực đạo trên tay. Ai ngờ An Đạo Kinh không thèm để ý, đang vô sỉ quỳ trên mặt đất lại đứng dậy nói:

- Thì ra hai mươi năm nay người trốn ở Giang Nam, khó trách Giang đại nhân tìm không ra người!

Giải Thao không ngờ An Đạo Kinh thật sự biết đầu lĩnh của bọn hắn, liền tra đao vào vỏ rồi đứng ở một bên giám thị.

Lục Cô Chiêm nhìn Thần Quỷ Đình, thản nhiên nói:

- Đúng vậy! Thời gian như bóng câu bên cửa, chớp mắt liền qua hai mươi năm. Sát thủ Cửu Chuyển Đao An Đạo Kinh năm xưa hiện đã thành mệnh quan triều đình, người nói có đáng cười hay không?

An Đạo Kinh bồng thờ dài, nói:

- Mỗi người có mệnh số riêng, năm đó nếu không có Tam Lang liều mạng, sao có thể đổi lấy vinh hoa ngày hôm nay đây?

Khi nói chuyện tựa hồ tâm sự ulla về, vẻ mặt lộ ra mấy phần bi thương.

Lục Cô Chiêm lắc lắc đầu:

- Được rồi, chúng ta đừng nói lời vô nghĩa nữa. Rốt cuộc sao người tới đây, mau nói đi!

An Đạo Kinh ừm một tiếng, nói:

- Ta phụng mệnh Giang đại nhân tới chỗ này điều tra một đại sự.

Lục Cô Chiêm nghe ba chữ Giang đại nhân, tựa hồ trong lòng cảm thán thì thở dài:

- Giang Sung a Giang Sung, tên đại gian thần người. Ngày nay người danh lợi đã đủ, còn vọng tưởng cái gì? Muốn làm thiên tử chăng?

An Đạo Kinh cười ha hả, nói:

- Giang Sung đại nhân có muốn làm thiên tử không thì chẳng rõ. Dù hễ muốn làm hoàng đế, mưu hại đương kim Thánh Thượng đó là đại sự của đám vương công đại thần, tiểu nhân như ta ngàn vạn lần không muốn biết.

Lục Cô Chiêm hừ một tiếng, nói:

- Coi như người biết thì chỉ sợ lập tức quên mất, miễn rước họa vào thân.

An Đạo Kinh cười nói:

- Đúng vậy! Ta chỉ cần ở nhà cao cửa rộng ăn trắng mặt trơn, vợ đẹp thiếp yêu sống lâu trăm tuổi, cần gì quản Hoàng đế là ai! Chỉ cần người nào ưu đãi ta, người đó chính là Hoàng thượng của ta!

Giải Thao ở một bên cười lạnh:

- Quân mặt dày vô sỉ, ăn lộc của vua mà như vậy, trung quân ái quốc chỉ là cái rắm!

An Đạo Kinh cười nói:

- Quá khen, quá khen. Nói thật, tối nay ta tới chỗ này là muốn lấy một vật.

Lục Cô Chiêm ngạc nhiên:

- Vật gì?

An Đạo Kinh lắc đầu:

- Người nên biết rằng, trừ phi tha cho ta một con đường sống, nếu không ta quyết không nói.

Lục gia hắc hắc cười lạnh, nói:

- Người muốn cò kè mặc cả với ta? Đủ bản lĩnh chẳng?

An Đạo Kinh thân trong nguy cảnh, ý chí cầu sinh hơn người thường trăm ngàn lần, lại cười nói:

- Tiền cược của ta chỉ có cái đầu này. Chẳng qua cho người chém một đao, người nói ta đủ bản lĩnh hay không?

Giải Thao nghe hai người nói chuyện khó hiểu, An Đạo Kinh lại muốn thừa nước đục thả câu. Tâm tư của hắn ngựa ngáy, nhin không được hỏi:

- Lục gia, rốt cuộc Thần Quỷ Đình có lai lịch gì? Ngài biết thì nói một chút đi!

Lục gia khẽ thở dài:

- Thần Quỷ Đình lai lịch rất lớn, không phải dăm câu đôi lời là nói rõ được.

Giải Thao mắt thấy ngôi đình đổ nát không giống thẳng cảnh di tích chút nào. Có điều lão đại đã nói như vậy thì không thể cãi ngang, đành gật đầu.

An Đạo Kinh ở một bên như suy nghĩ điều gì, vẻ mặt ngưng trọng dị thường.

Lục Cô Chiêm mắt nhìn phương xa, nhẹ nhàng mà nói:

- Giải huynh đệ, trước khi ta lập ra Song Long Trại, đã từng theo một đại hào kiệt, trải qua một phen sự nghiệp rực rỡ ở Trung Nguyên, người biết chưa?

Giải Thao giật mình ồ một tiếng. Lục Cô Chiêm cười nói với An Đạo Kinh:

- An Thống lĩnh, còn nhớ chuyện xưa?

An Đạo Kinh gật đầu nói:

- Giang Đông Phàm Ảnh năm đó chính là một trong Ngũ hổ đại tướng, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ!

Lục Cô Chiêm cười ha hả, bỗng hào khí can vân cất cao giọng nói:

- Đại tướng năm đó há lại một mình ta! Tả Long hữu Phượng. Ngũ hổ tọa hạ. Trong tam đường, ngoài ngũ quan, có hảo hán nào mà không danh chấn đương thời!

Giải Thao chấn động, hỏi:

- Các người đang nói cái gì? Cái gì tả Long hữu Phượng? Cái gì Ngũ hổ tọa hạ?

Lục Cô Chiêm xé mạnh y phục, lộ ra một hình xăm trên lưng. Dưới bóng đêm chỉ thấy một con mãnh hổ đang bước trên núi, trên trán nó có một chữ Đông.

Chỉ nghe y ngửa mặt lên trời thét dài, oang oang mà nói:

- Ta vốn là Lục Cô Chiêm, Ngũ hổ thượng tướng Nộ Thương Sơn!

Lục Cô Chiêm như một vương tôn xuống dốc, lúc này lại trở nên hào khí rung trời giống như bá vương tái thế.

Giải Thoát chấn động trong lòng, lăm bằm:

- Nộ Thương Sơn?

Dương Túc Quan trợn mắt cả kinh:

- Nộ Thương Sơn? Đó là Nộ Thương Sơn hai mươi năm trước đại chiến cùng triều đình?

Đám người bị khí thế của Lục Cô Chiêm chấn nhiếp đương trường, không một ai dám cử động, nhất thời trường diện trở nên yên tĩnh lạ thường.

Qua hồi lâu An Đạo Kinh lắc đầu nói:

- Lục huynh vẫn như xưa, kỳ thật Nộ Thương Sơn đã bị hủy, người cũng là đương gia trại khác, cần gì nhớ chuyện xưa đây?

Lục Cô Chiêm nghe lời này thì nhụt chí giống như quả bóng cao su bị xẹp. Y cúi đầu rồi thở dài một tiếng:

- Đám gian đảng a đám gian đảng, đến nay các người vẫn hoàn hảo sống trên đời, chỉ đáng thương cho Long Đầu đại ca, ai. . .

Tiếp theo nước mắt bỗng rơi xuống, dường như vô cùng thương tâm.

Giải Thao đi theo nhiều năm nhưng chưa bao giờ thấy lão đại rơi lệ, lập tức chỉ vào An Đạo Kinh quát một tiếng lớn:

- Người còn dám nhiều lời, cẩn thận ta một đao giết người!

An Đạo Kinh bời cười nói:

- Vị tiểu ca này đừng nên tức giận. Đầu lĩnh các người tức cảnh sinh tình, không hề liên quan đến ta.

Giải Thao mỉm cười:

- Con mẹ người, sinh tình cái con bà nó!

Hắn lại xách đao đi đến An Đạo Kinh.

An Đạo Kinh hoảng hốt nói:

- Đúng là tức cảnh sinh tình a, Người đừng làm vậy!

Giải Thao xì một tiếng khinh miệt, đang muốn một đao chặt xuống thì lại nghe Lục Cô Chiêm nói :

- Hắn nói không sai, là ta tức cảnh sinh tình.

Mắt thấy vẻ tức giận của Giải Thao, Lục Cô Chiêm đưa tay chỉ vào trong đình, thở dài:

- Ta thương cảm cho vận mệnh của đại ca thật gian khó. Hai mươi năm trước, đúng thời khắc này đã tạ thế tại Thần Quỷ Đình này.

An Đạo Kinh vốn là kẻ vô tình, lúc này thấy bộ dáng của Lục Cô Chiêm, không biết làm sao cũng thở dài một tiếng.

Dương Túc Quan rùng mình, nhớ tới lời của gã bộ khoái ban ngày thì nghĩ ngợi:

- Bộ khoái nọ nói có một khâm phạm quan trọng chết ở đây, ắt hẳn là người này.

Giải Thao mắt nhìn ngôi đình, nói :

- Lục gia, rốt cuộc đại anh hùng nọ chết như thế nào? Bị người ám toán sao?

Lục Cô Chiêm lắc đầu nói:

- Không phải, hẳn bị người vây công mà chết.

Giải Thao ngạc nhiên nói:

- Vây công? Là ai lớn gan như vậy?

Lục Cô Chiêm ngẩng đầu nhìn lên trời, cười khố:

- Người can đảm như thế, há chỉ một hai...

Dưới ánh sao, chỉ thấy y xuất thần thật lâu, ngơ ngẩn nói:

- Đêm đó tuyết lớn bay tán loạn, huynh đệ trong sơn trại không rõ sinh tử, chỉ còn lại có hai người, ta cùng Long Đầu đại ca. Đại ca bị người đánh một chưởng, chỉ còn một hơi thở mong manh, ta mang hẳn mở đường máu chạy

trốn, khi đó cao thủ đuổi giết đến hơn mười người, An Đạo Kinh cũng ở trong này.

Giải Thao xì một tiếng khinh miệt, nói:

- Họ An này cũng coi là cao thủ sao?

An Đạo Kinh cười ha hả nói:

- Năm đó ta chỉ là một gã dừng phu! Hiện tại võ công cao hơn nhưng lá gan đã bé đi rất nhiều.

Lục Cô Chiêm nói:

- Khi đó ta thấy tình thế nguy cấp, dùng hết sức bình sinh giết chết mấy người, mang Long Đầu đại ca một đường bỏ chạy. Ta chiến đấu kịch liệt, tâm thần bấn loạn, lúc đó tới một cái đình liền trốn vào. Mấy cao thủ còn lại không dám đánh bừa, tất cả đều ở ngoài đình thăm dò.

Đám người nghe hần nói liền nghĩ ra chính là Thần Quỷ Đình này. Cả đám nhìn quanh như muốn tưởng tượng lại tình cảnh năm đó.

Lục Cô Chiêm lại nói:

- Ta ôm chặt Long Đầu đại ca trốn trong đình, toàn thân hần trúng tên, sau lưng lại trúng một chưởng rất trầm trọng, mắt thấy không xong, nhớ tới hần cả đời tài văn vũ lược, lại chết đi như thế thì ta không kìm được rơi lệ, trong lòng đau khổ muốn chết...

An Đạo Kinh thu hồi nụ cười trên mặt, thở dài:

- Khi đó nơi ngực người cũng trúng một chưởng! Hình như là của Tiên Hạc đạo trưởng, không ngờ người vẫn còn ngoan cố.

Lục Cô Chiêm sâu cười thâm, nói:

- Nếu không đứng vững, sao có thể báo thù thay đại ca?

An Đạo Kinh lắc đầu nói:

- Chưởng đó quá nặng, người đã gượng dậy không nổi.

Hai mắt Lục Cô Chiêm bạo xạ tinh quang, lạnh lùng thốt:

- Gượng dậy không nổi? Lục Cô Chiêm ta có gì mà không nổi!

An Đạo Kinh cười hắc hắc, còn muốn nói tiếp nhưng thấy sắc mặt bất thiện của Giải Thao đành ngậm miệng.

Lục gia trầm mặc một lát, lại nói:

- Đêm đó tuyết lớn đổ ào ào trong không gian im lặng, những bông tuyết trắng xóa không ngừng bay vào đình, đều bị ta máu trên người chúng ta nhuộm đỏ. Long Đầu đại ca dựa vào lòng ta. Mắt thấy hấn không được, ai ngờ tặc tử còn nhảy vào muốn chiếm tiện nghi, lợi dụng lúc người gặp khó khăn, quân vô sỉ. . .

An Đạo Kinh lắc đầu nói:

- Chẳng thể trách bọn họ, Long Đầu đại ca của người chính là vật báu vô giá, ai giết được hãn liên phong là quốc công, thêm Hoàng Thượng ngự ban Thiết quyền đan thư, chính là siêu phẩm đại quan!

Lục Cô Chiêm nghe lời này, không tức giận mà chỉ thở dài một tiếng:

- Đúng vậy! Khi đó trong thiên hạ, có thứ gì đáng giá hơn đầu của hãn chứ, ai. . .

An Đạo Kinh nói:

- Lại nói tiếp, Long Đầu lão đại của các người quả thực không tầm thường. Nghĩ lại, mỗi lần Giang đại nhân nhắc tới hãn đều kinh tâm táng đờm, ta đi theo Giang đại nhân đã lâu mà chưa từng thấy hãn sợ hãi như vậy. Lục huynh, người thật phải tự hào về lão Đại của các người!

Giải Thao nghĩ đến anh hào năm đó thì nói:

- Nghe thì Long Đầu đại ca thật sự không phải phàm nhân, không biết hãn an táng ở nơi nào, ngày sau phải đi tế bái một phen.

Lục Cô Chiêm thở dài, nói:

- Đất Trung Nguyên không có chỗ để an táng hãn. Nếu bị cầu tặc triều đình phát hiện thì hài cốt của hãn sẽ bị đào bới lên. Ai. . . Ta đem hãn ra quan ngoại, chôn tại địa phương năm đó hãn khởi binh tạo phản, đó là dưới một gốc cây đại thụ che trời. . .

An Đạo Kinh ồ một tiếng, nói :

- Thì ra là người trộm thi thể, khó trách nhiều người mà tìm không thấy. Như vậy lão huynh thực phí công phu! Thi thể của lão Đại của các người bị

xẻ năm xẻ bảy, thật không hiểu làm sao người có thể hợp lại.

Giải Thao nghe hẳn nói khó nghe, tuy biết là sự thật nhưng vẫn cả giận quát:

- Người căm mồm cho ta!

Hẳn lại sợ đầu lĩnh thương tâm thêm, vội chuyển hướng câu chuyện, hỏi:

- Sau đó thì sao? Rốt cuộc đêm đó xảy ra chuyện gì?

Lục Cô Chiêm thở dài:

- Đêm đó tình thế nguy cấp, tặc tử muốn chiếm tiện nghi, ta thấy chúng lớn mật, liều mạng giết vài người, đám còn lại sợ hãi thối lui. Long Đầu đại ca thấy toàn thân ta đầy máu thì thở dài nói: “Cô Chiêm, thực xin lỗi người, còn trẻ mà đã theo ta chịu khổ”

Ta lớn tiếng nói: “Đại trượng phu chết trận sa trường, lấy da ngựa bọc thây vốn là bản sắc anh hùng! Có cái gì mà lỗi hay không”

Long Đầu đại ca cười khổ một trận, thở dài: “Ai. . . Người thật sự là tuổi trẻ tài cao. . .”

Hẳn xuất thần thật lâu mới thấp giọng nói: “Cô Chiêm a. . Năm đó nếu ta ngoan ngoãn làm đạo sĩ, không vào kinh đi thi, sau này không làm nhiều việc, trăm họ thiên hạ sẽ không lầm than. . . Người nói. . có phải ta đã làm sai hay không?”

Giải Thao cảm thấy kỳ lạ, hỏi:

- Sao, thì ra hần từng vào kinh thành ứng thí? Chẳng lẽ thi rớt, trong lòng không phục mới khởi binh tạo phản?

Lục Cô Chiêm lắc đầu nói:

- Sai rồi, ai. . . Không nói chuyện này nữa. . . Khi đó ta nghe đại ca nói lời chán nản, sợ rằng hần chống đỡ không được, trong lòng lo lắng mới an ủi: “Đại ca hoàn toàn đúng, không sai nửa điểm nào”

Long Đầu đại ca không nhìn ta, ánh mắt ngày càng ảm đạm, hơi thở ngày càng thấp, mắt thấy không xong bỗng hỏi: “Cô Chiêm, người có biết đây là nơi nào?”

Khi đó ta nào biết ngôi đình này là chỗ quỷ quái nào, vội ra ngoài nhìn tầm biển. Liên lúc này một người ném phi đao lại, thiếu chút nữa hại chết ta. Hắc hắc, An Đạo Kinh, đao của người thật hiểm!

An Đạo Kinh biến sắc, bồi cười:

- Võ công của người cao cường như vậy. Chỉ là một cây phi đao, sao có thể phi chết người?

Giải Thao mỉm cười:

- Chết cái con mẹ người!

Lại giơ chân đá vào đầu An Đạo Kinh. An Đạo Kinh không dám né tránh, bị đá ngã lăn đất, nửa ngày không gượng dậy nổi.

Lục Cô Chiêm không để ý mà nói:

- Ta cứu tử nhất sinh, gắng hết sức cuối cùng thấy được trên tấm biển có ba chữ: Thần Quỷ Đình.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy trên tấm biển hoen ố lờ mờ có ba chữ "Thần Quỷ Đình" viết theo lối khải.

Lục Cô Chiêm lại nói:

- Ta khi đó nói với Long Đầu đại ca: “Đại ca! Nơi này là Thần Quỷ Đình”

Hắn nghe ba chữ Thần Quỷ Đình thì ồ một tiếng, vui mừng nói: “Chính là ý trời. Chúng ta cứu tử nhất sinh, cuối cùng lại tới Thần Quỷ Đình. .”

Ta cảm thấy kỳ quái, lớn tiếng hỏi: “Đại ca đang nói tung lung cái gì? Người mau tỉnh lại!”

Mọi người nghe chuyện xưa thì trong lòng trầm nặng, nhất thời không ai lên tiếng. Ngoài tiếng ngựa thở to, sa mạc rộng lớn lại yên tĩnh làm người phát hoảng.

Lục Cô Chiêm lại nói:

- Những bông tuyết bay vào, rơi trên mặt Long Đầu đại ca, đôi môi đã trắng bệch nhưng hắn bỗng khẽ cười, nói: “Cô Chiêm, người đỡ ta đứng lên!”

Ta thấy thân thể của hắn suy yếu, tuy lo lắng nhưng không dám bất tuân. Long Đầu đại ca nói: “Người lui về sau đi”:

Ta cảm thấy kỳ quái nhưng đại ca dặn đã như vậy đành lui vài bước. Long Đầu đại ca thật sâu hít một hơi, toàn thân phát ra một vầng thanh quang, ta biết hắn muốn sử dụng công lực một đời thì vội kêu lên:

“Đại ca! Người mau nghỉ ngơi một chút, đừng hao tổn nội lực!”

Có điều đã muộn, hắn đánh ra một chưởng trúng bàn đá trong đình, thoáng chốc các mảnh đá bay tán loạn.

Mọi người nhìn lại trong đình, thấy bàn đá thiếu một góc, thì ra từng bị một gã đại lưu khẩu đánh bay. Bàn đá này vô cùng cứng rắn, như vậy võ công của Long Đầu đại ca thật bất phàm.

Một lát sau Lục Cô Chiêm lại nói:

- Long Đầu đại ca đánh một chưởng, mắt thấy bàn đá vỡ một góc thì lại như nhụt chí, thân mình mềm nhũn ngã vào ta, ta ôm lấy mà chỉ sợ hắn ngừng thở. Long Đầu đại ca ho khan nói:

“Cô Chiêm a Cô Chiêm, không ngờ ta bị thương nặng như vậy, vô lực lấy ra bí mật nơi đây, ai. . . Phải làm sao bây giờ?”

Ta không biết hắn đang nói gì đành khuyên:

“Đại ca nghỉ ngơi một chút đi! Đừng nói này nọ nữa!”

Long Đầu đại ca thở gấp:

“Trong thiên hạ, ngoài ta không còn có thể khai mở bí mật nơi này, trừ phi. . . Trừ phi đợi hai mươi năm sau, đến khi năm Mậu Thìn qua đi”

Dương Túc Quan nghe thì cả kinh. Xem ra chuyện An Đạo Kinh phụng mệnh Giang Sung đến nơi đây tìm bí mật không phải bịa đặt. Mắt thấy An Đạo Kinh thì thảo thì càng tin tưởng vào điều này.

Lục Cô Chiêm lại không chú ý đến mọi người, tiếp tục nói:

- Ta thấy hơi thở của Long Đầu đại ca dồn dập, vội vàng đề đơn điền của hắc rôi đem nội lực truyền vào, đại ca được ta truyền một trận nội lực thì mắt lộ quang hoa, tỉnh táo lại rất nhiều. Hắc cầm hai tay của ta, thấp giọng nói:

“Trong ngũ hổ đại tướng bên cạnh ta, chỉ riêng người có kiến thức cao nhất, giờ ta sẽ đem một đại bí mật truyền cho người. Bí mật này liên quan tới số mệnh thiên hạ, người tự thu xếp ổn thỏa, ngàn vạn lần không được bỏ quên. . .”

Mọi người nghe đến đây, đều nóng lòng muốn biết đáp án. Dương Túc Quan bị thương nặng nhưng vẫn gắng sức lắng nghe, không dám để lọt một chữ. Đám người An Đạo Kinh, Giải Thao, Hồ Mị Nhi lại xuất mồ hôi đầy lòng bàn tay, trong lòng đầy hưng phấn.

Lục Cô Chiêm nhẹ giọng nói:

- Đại ca một đời khí phách hào hùng, văn tài võ dũng, chính là đại nhân vật nhất đẳng trong thiên hạ. Trước khi chết lại lưu lại một bí ẩn lớn như vậy. Hai mươi năm nay ta vẫn thấy khó hiểu, có lẽ trong các người sẽ có kẻ tài trí hơn người, thay ta giải được nó.

Mọi người nghe đến đây thì rung mình, đoán rằng bí mật kia không phải nhỏ.

Giải Thao khom người nghe lệnh:

- Thuộc hạ tuy dần dần động nhưng cũng muốn phân ưu cùng Lục gia, xin người bảo cho biết.

Sắc mặt Lục Cô Chiêm ngưng trọng, thở dài:

- Trước khi chết, Long Đầu đại ca dùng khí lực còn sót lại chậm rãi đứng lên, chỉ vào tấm bảng Thần Quỷ Đình nói ra mười sáu chữ.

Mọi người nín thở ngưng thần, không dám lên tiếng vì sợ quấy rầy Lục Cô Chiêm. Dương Túc Quan khẩn trương đến toàn thân cứng ngắt.

Mọi âm thanh lắng đọng, chỉ nghe Lục Cô Chiêm nói từng chữ :

- Các người nghe kỹ, mười sáu chữ đó là: “Mậu Thần Tuế Chung, Long Hoàng Động Thế, Thiên Cơ Do Chân, Thần Quỷ Tự Tại”

Mọi người nghe thì mặt lộ vẻ khó hiểu, đều thì thầm bàn tán. Dương Túc Quan thầm nghĩ:

- Thì ra là bốn câu này, vậy không phải người giang hồ bịa đặt vô căn cứ.

Chàng nhớ tới phương trượng từng đề cập, sắp tới thiên hạ sẽ có đại biến thì càng kinh hãi không thôi. Lúc này đêm đã về khuya, năm Mậu Thìn sắp trôi qua. Đến lúc đó rốt cuộc sẽ phát sinh đại sự gì?

Lục Cô Chiêm thở dài:

- Đại ca nói xong mười sáu chữ, nắm chặt hai tay của ta kêu rằng “Cô Chiêm! Bất kể như thế nào, người cũng phải tìm hiểu thấu đáo bí mật, thay ta tìm ra câu đố trong đình, mang người nọ đi ra. Số mệnh thiên hạ, lúc này tất cả đều dựa vào người, người. . . Người tự thu xếp ổn thỏa...”

Long Đầu đại ca nói xong lời cuối cùng thì quay đầu ra đi.

Giải Thao run giọng hỏi:

- Mậu Thần Tuế Chung, Long Hoàng Động Thế, Thiên Cơ Do Chân, Thần Quỷ Tự Tại?... Đây là ý gì?

Lục Cô Chiêm thở dài một tiếng, nói :

- Đừng nói là người, ta đoán hai năm còn không ra. Đêm đó Long Đầu đại ca chết thảm, ta đánh giết khỏi trùng vây, trải qua vô số gian khổ cuối cùng trốn tới Giang Nam. Do ngày đó quá mức gian nan nên không cần thận suy nghĩ di ngôn của đại ca. Vài năm sau, nghĩ lại bốn câu nói đó ta mới cảm thấy có điều không đúng. Long Đầu đại ca văn võ song toàn, trước khi chết tâm trí lại rất tỉnh táo. Khi đó hẳn không có yêu cầu gì, cũng không hề tiếc nuối cảm khái. Chỉ dặn dò mấy câu này thì hẳn trọng đại dị thường, súc tích thâm ý. Năm nay đã là Mậu Thìn, ta nghĩ đến bốn chữ Long Hoàng Động Thế, trong lòng bất an liền dẫn quân một đường từ Giang Đông đánh tới Thiểm Nam, hết thấy đều là vì thế.

Giải Thao nói :

- Theo lời Lục gia thì mấy câu này quả thật chứa đựng huyền cơ, có lẽ chỉ các đạo sĩ mới giải thích được.

Lục gia cười hắc hắc, nói:

- Xảo hợp vô cùng, lai lịch của Long Đầu đại ca rất kỳ lạ. Trước hai mươi sáu tuổi, hẳn chính là một đạo sĩ.

Y dừng một chút, lại nói:

- Rốt cuộc cái gì là Long Hoàng Động Thế? Hai mươi năm nay ta thủy chung tham tường không ra. Dù sao giờ chính là tối ba mươi tháng chạp, ta muốn xem Long Hoàng Động Thế là thế nào?!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 7: Đánh cuộc

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 7: Đánh cuộc

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Dương Túc Quan nghe đến đây thì thất kinh thầm nghĩ:

- Lời của Lục gia kia rất kỳ quái, số mệnh thiên hạ là thế nào? Muốn mang người nào đi ra? Đây rốt cuộc có ý gì?

Chàng loáng thoáng cảm thấy da dê có liên quan đến bí mật trong đình, nhất thời tận lực suy tư.

Đúng lúc này thấy Bách Hoa tiên tử đến gần, vẻ mặt của thị lén lút không biết muốn làm gì. Toàn thân Dương Túc Quan vô lực khó có thể nhúc nhích. Nếu thị muốn cướp da dê thì không thể chống cự.

Không ngờ Bách Hoa tiên tử đưa tay đút một viên đan dược vào miệng chàng. Dương Túc Quan lắp bắp kinh hãi, đang muốn nhả ra thì cảm thấy thuốc kia thơm mát, vừa vào miệng thì cơn choáng váng trong đầu giảm đi rất nhiều. Lại nghe Hồ Mị Nhi thấp giọng nói:

- Dương đại nhân, chúng ta thương lượng một chút. Ta đã cho người giải dược, chờ khi người khôi phục thần công nhất định phải cứu ta, mang ta rời khỏi nơi này!

Đám người Song Long trại đang nói chuyện với nhau nên không chú ý hành động của hai người.

Dương Túc Quan chậm rãi hỏi:

- Vậy còn da dê? Còn muốn cướp nữa sao!

Hồ Mị Nhi thản nhiên cười nói:

- Đương nhiên là muốn nhưng giờ là lúc nguy hiểm. Đám thổ phỉ này võ công thần kỳ, xem bộ dáng bọn hăn tám phần sẽ giết ta, hiện giữ tánh mạng quan trọng hơn.

Hồ Mị Nhi tâm ngoan thủ lạt, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ giảo hoạt dưới ánh trăng. Có điều Dương Túc Quan không có lựa chọn nào khác, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Được rồi! Ta còn một thêm vị bằng hữu trúng độc. Nếu giao thêm giải dược, ta sẽ giúp cô thoát hiểm.

Hồ Mị Nhi cười hì hì, nói :

- Xem ra người đối với ta không tệ, ta liền theo người.

Nói xong hôn lên mặt Dương Túc Quan. Chàng hừ một tiếng, muốn đẩy ra nhưng lại vô lực, đành mặc cho đối phương khinh bạc.

Hồ Mị Nhi đang chìm trong tình sắc, chợt nghe Lục gia nói:

- Canh ba sắp tới. Đã tới giờ trừ hại vì dân! Không nên chậm trễ nữa.

Hồ Mị Nhi nghe vậy kinh hãi, cùng Dương Túc Quan nhìn nhau. Giải Thao vung tay, mấy ngàn kỵ binh chậm rãi áp sát mọi người.

An Đạo Kinh biến sắc thầm nghĩ:

- Thật sự xui xẻo! Vừa rồi nếu không gia hại Hách Chấn Tương, hai người bọn ta hợp lực nhất định thoát khỏi trùng vây. Xem ra mọi sự đã kết thúc.

Hắn quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy đám người Cẩm Y Vệ đều ngồi dưới đất, sợ hãi đến không ngừng phát run.

Dương Túc Quan liệu rằng tình thế không ổn, dù chàng không thuộc Cẩm Y Vệ nhưng cũng là mệnh quan triều đình. Đám thổ phỉ cường đạo ghét quan sai như thù, sát hại quan gia giống như cơm bữa. Nếu bị bọn hắn bắt lên núi, dù giữ được tánh mạng thì cũng khi nhục đến thể diện sư môn, chàng vội vận chuyển thần công thúc đẩy được lực.

An Đạo Kinh vội vàng lên tiếng:

- Chư vị đại ca, cuộc trao đổi giữa chúng ta còn chưa xong. Ta còn một đại bí mật muốn phụng cáo.

Giải Thao rút đao ở lưng, bộ dạng không kiên nhẫn:

- Có chuyện mau nói, có rằm liền phóng. Loại cầu quan như người, ta nhìn thật ngứa mắt.

An Đạo Kinh hoảng hốt:

- Dạ, vâng, tiểu nhân nói liền đây.

Hắn ho khan một tiếng, thăm nghĩ:

- Kỳ thật ta biết rất ít, chỉ biết khi canh ba tới sẽ có một vật xuất thế. Có điều chuyện này thật quá hoang đường, rất khó khiến người tin tưởng, cần làm thế nào cho phải?

Giải Thao tiến lên vài bước quát:

- Người nói hay không?

An Đạo Kinh vừa động tâm cơ, chỉ vào Dương Túc Quan mà kêu:

- Trên thân người này có một bảo vật, chỉ cần lấy nó đưa vào trong đình, chờ tới canh ba thì sẽ rõ bí mật.

Đám người Song Long trại nghe thì rung mình, sôi nổi quay đầu nhìn về phía Dương Túc Quan.

Lúc này Dương Túc Quan đã giải hơn phân nửa độc tố nhưng vẫn chưa thể vận kiếm đả thương người. Nghe lời của An Đạo Kinh, biết đối phương muốn giá họa cho bản thân thì giận dữ. Mắt thấy đám người Song Long trại đi về phía mình, chàng không muốn yếu thế liền đứng dậy, cố ý vận dụng nội lực khiến thanh âm vang xa vài dặm:

- Đệ tử Thiếu Lâm Dương Túc Quan, bái kiến Lục tiên sinh Song Long trại.

Tất cả mọi người ngạc nhiên, không ngờ thanh niên văn nhã này lại có nội lực thâm hậu như vậy. Kỳ thật Dương Túc Quan phát ra tiếng cầu viện là hi vọng đám người Linh Định tới giải vây kịp lúc.

Nghe chàng tự xưng là đệ tử Thiếu Lâm, Lục Cô Chiêm gật đầu mỉm cười:

- Thì ra là môn hạ Thiếu Lâm, tổ sư gia Thiên Tuyệt Tăng của các người vẫn khỏe chứ?

Y thấy Dương Túc Quan còn trẻ, không biết võ công của chàng được Thiên Tuyệt thân truyền, liền dùng danh xưng tổ sư gia thăm hỏi.

Dương Túc Quan nói :

- Đa tạ Lục tiên sinh đã quan tâm, sư phụ lão nhân gia thể cốt dồi dào, hết thầy bình an.

Mọi người nghe thì kinh ngạc, Giải Thao ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ? Thiên Tuyệt tăng là sư phụ người?

Dương Túc Quan khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy. Chính là gia sư, vai vế của ta ngang hàng với chư vị cao tăng hàng chữ Linh.

Lục Cô Chiêm ồ mấy tiếng, ngạc nhiên nói:

- Không ngờ Thiếu Lâm Thiên Tuyệt lại có truyền nhân, đây chính là đại sư a!

An Đạo Kinh ở một bên thấy Dương Túc Quan bộc lộ thân phận, vội mượn gió bẻ măng:

- Người này há chỉ là truyền nhân của Thiên Tuyệt? Hẳn chính là nhi tử của đương kim nội các Đại học sĩ, nhậm chức Binh bộ Tư lang trung! Người này là một đại gian thần, các người ngàn vạn lần đừng tha cho hắn.

An Đạo Kinh đoán rằng thổ phỉ nhất định hận mệnh quan triều đình, liền vạch trần thân phận của Dương Túc Quan. Nếu song phương sống mái với nhau, đến lúc đó liền có cơ hội chạy trốn.

Lục Cô Chiêm a một tiếng, đánh giá Dương Túc Quan vài lần rồi nói:

- Thì ra các hạ là Binh Bộ Tư lang trung. Ủm, chức vị này xưa nay giúp việc cho Chỉnh Bắc Đại Đô đốc, theo lý thì người chính là thủ hạ của Liễu Ngang Thiên.

Dương Túc Quan nghe thì lấy làm lạ. Lục Cô Chiêm rõ ràng việc triều đình như thế, không biết trước khi làm thổ phỉ người này có lai lịch gì?

Giải Thao thấp giọng:

- Trên giang hồ truyền rằng, trong đám thuộc hạ của Liễu Ngang Thiên nổi bật có hai người. Một là Tần Trọng Hải, ngoại hiệu là Hỏa Tham Nhất Dao. Kẻ còn lại là Dương Túc Quan, gọi là Phong lưu tư lang trung. Cả hai hợp xưng là Liễu môn nhị tướng, văn Dương võ Tần. Hai người này võ công rất cao, mấy năm gần đây danh khí vang dội, ngay cả Đông Xưởng cũng sợ bọn họ ba phần.

Lục Cô Chiêm gật đầu nói:

- Hay cho một tư lang trung phong lưu, hôm nay vừa thấy quả nhiên phong thái phi phàm, anh hùng xuất thiếu niên.

Dương Túc Quan thấy đối phương nhận ra chàng, chấp tay nói:

- Không dám! Không dám!

An Đạo Kinh thấy bọn họ hàn huyên, sợ mưu kế vô dụng vội xen vào:

- Trên thân người này mang bảo vật, các người mau thu hồi! Muốn giải bí mật trong đình thì phải có vật nọ!

Kỳ thật hẳn cũng không rõ lai lịch của da dê, hồ ngôn loạn ngữ một phen chỉ mong kéo dài mạng sống thêm chút nào hay chút đó.

Lục Cô Chiêm mỉm cười nói:

- Rốt cuộc trên người các hạ mang vật gì? Có thể cho mượn xem qua một lát?

Dương Túc Quan nói :

- Vật này được đích thân Chinh Bắc Đại Đô Đốc giao cho, tại hạ mang chức trách chỉ sợ không tiện.

Lục Cô Chiêm mỉm cười nói:

- Dương huynh đệ nói thế không quá khách khí sao? Ta từng có quan hệ sâu xa cùng Liễu đại nhân, hiện chỉ mượn xem một lát rồi trả lại. Dương lang trung cần gì keo kiệt như vậy?

Dương Túc Quan lắc đầu nói:

- Tại hạ thân chịu quân lệnh, thứ cho khó mà tòng mệnh.

Lục Cô Chiêm thản nhiên nói:

- Ta kính trọng Dương huynh đệ là một vị quan tốt hiếm thấy nên không muốn làm khó. Dương huynh đệ lại cự tuyệt người ngoài ngàn dặm khiến người cười chê. Như vậy đi! So với đánh giết máu chảy thành sông, không bằng chúng ta đánh cuộc một lần. Người thấy sao?

Dương Túc Quan vẫn lắc đầu:

- Tại hạ trời sinh nhát gan, chưa bao giờ dám đánh cuộc với người.

Lục Cô Chiêm ha hả cười nói:

- Dương huynh khiếp sợ như vậy, sau này làm sao xông pha nơi triều đình hung hiểm? Người đánh cuộc cùng ta, thắng thì cứ thoải mái mà đi không ai ngăn cản. Nếu thua, hắc hắc, muốn đi cũng được nhưng phải giao vật đó ra.

Dương Túc Quan hừ một tiếng:

- Nếu tại hạ nhất định không đánh cuộc?

Lục Cô Chiêm cười to nói:

- Nếu vậy, ba ngàn binh mã nơi này đành giữ mạng người lại!

Xem ra đánh bạc một ván thì còn t đường sống. Nếu không theo thì vạn quân đánh tới, lập tức ngã xuống tại chỗ.

Dương Túc Quan biết không có lựa chọn nào khác, ho khan một tiếng:

- Được, ta bồi tiếp các hạ ván này. Có điều quy củ như thế nào?

Lục Cô Chiêm cười nói:

- Hay cho một Dương lang trung sàng khoái. Người thắng thì cứ đi. Nếu người thua, ta xem qua vật rồi thả người. Có điều ta nói trước, nếu ta coi trọng vật nọ thì sẽ không trả lại.

Dương Túc Quan gật đầu nói:

- Dương nhiên! Không biết chúng ta đánh cuộc thế nào?

Lục Cô Chiêm nói :

- Đánh cuộc thế nào? Hắc hắc, ta đánh cuộc, thứ nhất không nhờ vận khí, thứ hai không cần làm càn. Mọi người dựa vào bản lĩnh đích thực đi.

Dương Túc Quan trong lúc nguy khốn vẫn không mất bản sắc, lập tức ngạo nghễ nói:

- Các hạ muốn thử kiếm pháp của ta?

Lục Cô Chiêm cười nói:

- Dương huynh đệ là đệ tử của Thiếu Lâm Thiên Tuyệt, sở trường về kiếm pháp. Ta cần gì phải tự làm khó mình?

Nói rồi chỉ vào trong đình:

- Nơi này gọi là Thần Quỷ Đình. Chúng ta để vật nọ vào trong, ai lấy được trước là thắng, thế nào?

Dương Túc Quan gật đầu nói:

- Cũng được, các hạ muốn thử khinh công của ta. Đệ tử Thiếu Lâm xin bêu xấu một lần, cứ đến đây!

Lục Cô Chiêm cười nói:

- Nếu chỉ thi đơn giản như vậy, sợ rằng không bộc lộ hết được tuyệt thế võ công của Dương huynh đệ.

Y chỉ vào Bách Hoa tiên tử, nói:

- Hồ cô nương, ta muốn mượn ngân châm của người dùng một chút.

Hồ Mị Nhi sững sốt nói:

- Mượn làm gì?

Lục Cô Chiêm nói:

- Từ chỗ này, một đường dưới đất cắm ngân châm thẳng đến ngoài đình mới thôi.

Hồ Mị Nhi không biết ý định của đối phương nhưng không dám nhiều lời, đành phải làm theo. Thị xuất ra độc châm cắm đầy dưới đất. Chỉ thấy ngân châm nhỏ như sợi tóc, mơ hồ ánh lên lam quang, hiển nhiên rất độc.

Lục Cô Chiêm nói :

- Chúng ta đem vật kia đặt trong đình, ai lấy được trước thì thắng, có điều có một quy củ là thân mình không thể chạm đất. Nếu một chỗ trên người

chạm xuống thì xem là thua.

Dương Túc Quan sững sốt hỏi:

- Nếu y phục trên người đụng xuống?

Lục Cô Chiêm nói :

- Vẫn tính là thua, dù vạt áo cũng không thể chấm đất.

Mọi người thấy chỗ này cách đình nọ tới vài chục trượng thì không thể tưởng tượng nổi. Lục Cô Chiêm thấy bọn họ kinh ngạc liền mỉm cười:

- Thiên hạ tuy lớn nhưng tin rằng không ai luyện được khinh công cao cỡ như thế. Vì thế ta có một chỗ ngoại lệ. Người thi ở giữa không trung, dẫm lên vài cây độc châm của Bách Hoa tiên tử vẫn tính là hợp lệ, thế nào?

Mọi người thấy ngân châm sắc bén, nếu ngang ngược dẫm lên thì chắc chắn sẽ bị chọc thủng lòng bàn chân, huống chi chúng còn được bôi kịch độc, bị đâm thì tánh mạng thật sự khó lường. Cả đám nhin không được nghị luận sôi nổi.

Dương Túc Quan ho khan một tiếng:

- Được! Tại hạ liều mạng bồi tiếp quân tử. Lục tiên sinh sẽ vào trường đấu chẳng?

Lục Cô Chiêm cười ha hả nói:

- Nếu ta thi với ngươi, chẳng phải ỷ lớn hiếp nhỏ sao? Ta là người công chính, tuyệt không khi dễ người.

Y vung tay nói:

- Giải huynh đệ, người xuống đài bồi tiếp Dương lang trung cho tốt!

Giải Thao mừng rỡ, lập tức chấp tay nói:

- Cẩn tuân Lục gia sai sử!

Nói xong buộc chặt vạt áo rồi đi ra.

Dương Túc Quan từng thấy qua tiền pháp thần diệu của Giải Thao, biết đây là một tay kinh địch. Chàng thầm nghĩ:

- Bất luận võ công của người này thế nào, ván này ta chỉ cần kéo dài thời gian chờ Linh Định sư huynh đến. Đến lúc đó thực lực hai bên ngang nhau, mang theo Hồ Mị Nhi chạy trốn cũng không khó.

Lục Cô Chiêm thấy chàng cúi đầu cân nhắc, biết là có âm mưu khác liền cười nói:

- Dương huynh đệ, ta cũng là kẻ mang đầy tâm kế, chớ nên diễn trò trước mặt ta! Trước tiên người đem vật nợ lấy ra đặt trong đình. Thằng thì cầm vật mà đi, tránh trường hợp người thua lại đổi ý.

Dương Túc Quan cả kinh thầm nghĩ:

- Người này quả nhiên mình đầy tâm kế, thật là lợi hại!

Chàng hừ một tiếng rồi lấy ra cuốn da dê, muốn đích thân bỏ nó vào trong đình đồng thời thầm nghĩ:

- Ta nên nghĩ phương pháp đánh tráo thứ này. Nếu kế không thành thì kéo dài thêm một chút thời gian cũng tốt.

Lục Cô Chiêm nhìn ra dụng ý của chàng, nói:

- Không dám làm phiền Dương huynh đệ! Chỉ là vài bước đường, hãy để ta ra sức!

Nói xong roi ngựa trên tay vung lên, nhắm thẳng cuộn da dê trên tay Dương Túc Quan. Chàng liền xoay người né tránh, tiếp theo rút kiếm khỏi vỏ muốn chém đứt roi ngựa. Ai roi ngựa uốn mình trên không trung như linh xà tránh thoát mũi kiếm, đầu mũi roi ngẩng lên như một con con độc xà.

Roi ngựa khẽ đong đưa, vù một tiếng cuốn dọc theo thanh kiếm trên tay Dương Túc Quan. Dương Túc Quan kinh hãi thầm nghĩ:

- Đây là tiên pháp gì mà lợi hại như thế!

Chàng vội nhảy về sau, trường tiên lại đuổi đứng như một cây trường thương mãnh liệt chọc thẳng tới trước mặt. Dương Túc Quan định né tránh thì trường tiên đột ngột chuyển hướng quấn lấy da dê, tiếp theo giật lại một cái nhanh tuyệt luân thu về.

Dương Túc Quan biến sắc, đang muốn truy theo thì Lục Cô Chiêm cười nói:

- Người đừng đa tâm! Không phải ta muốn lấy đồ của người.

Trường tiên lại vung ra. Chỉ thấy tấm da dê vững vàng bay về phía trước, nhẹ nhàng rơi xuống bàn đá trong đình.

Đám người Cầm Y Vệ thấy Lục Cô Chiêm vung tay một cái đã đưa da dê tới bàn đá cách mấy chục trượng, tiên pháp thông thiên như thế thì hoảng sợ không thôi. Dương Túc Quan cũng sợ hãi thầm nghĩ:

- Võ công của người này cao thâm khó lường, chỉ sợ không dưới Linh Định sư huynh. May là không phải tỷ thí với hắn, nếu không chưa động thủ đã biết thắng bại.

Đang còn nghĩ thì Giải Thao tiến đến nói:

- Tại hạ Hỏa Nhân Toan Nghê Giải Thao, đến xin lĩnh giáo thần công của Dương lang trung Thiếu Lâm!

Nói xong cởi giày đi chân trần trên mặt đất.

Dương Túc Quan không rõ hành động của hắn, đang định hỏi thì Giải Thao nhẹ nhàng nhảy lên, không ngờ với bàn chân trần đứng trên một cây ngân châm. Ngân châm sắc nhọn như thế mà Giải Thao chỉ với ngón chân cái đứng vững vàng trên mũi châm, không thấy chảy máu mà như cười trên ngọn gió.

Khinh công của Giải Thao vừa lộ đã uy trấn đương trường, thoáng chốc mọi người vô cùng bội phục lớn tiếng khen hay.

Dương Túc Quan cũng cả kinh thầm nghĩ:

- Khinh công của người này cao như thế, ta làm sao để thắng hắn?

Xem ra Giải Thao tu luyện ngoại môn mã bộ công phu, ngân châm mới không thể xuyên thủng bàn chân. Dương Túc Quan muốn làm theo thì vạn lần không được.

Giải Thao vốn là tướng nổi danh trong mã quân Song Long trại, xưa nay lấy khinh công cùng tiễn pháp song tuyệt mà thành danh. Lúc này hắn cố ý cời giày khoe khoang, muốn Dương Túc Quan biết khó mà lui.

Sắc mặt Dương Túc Quan ngưng trọng. Song phương đã ước định, chân không thể chạm đất, ai tới đình trước thì thắng. Như vậy thế mạnh nghiêng hẳn về Giải Thao. Hai người tỷ thí, ai mạnh ai yếu thì đưa trẻ lên ba cũng nhìn ra được. Kiếm pháp của chàng dù cao cũng khó có phát huy được uy lực.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Đánh cuộc

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quỷ

Chương 7: Đánh cuộc

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Hồ Mị Nhi ở một bên nhìn đám người, lớn tiếng nói:

- Đây là gọi là tỷ thí sao? Rõ ràng các người đã chiếm hết ưu thế.

Nói xong lấy ra giải được ngân châm:

- Dương lang, chàng mau nuốt giải được, dù dẫm phải ngân châm thì chỉ tổn thương ngoài da!

Lục Cô Chiêm thấy nhưng không ngăn cản, một bộ coi thường.

Dương Túc Quan không muốn yếu thế, liền nói với Hồ Mị Nhi:

- Cô nương yên tâm, ta sẽ thắng trận này.

Chàng tiến lên vài bước, mỉm cười nói:

- Khinh công của Giải huynh thật cao minh, mời xem thân thủ của đệ tử Thiếu Lâm ta thế nào!

Chàng hít mạnh một ngụm chân khí. Trường kiếm vừa khỏi vỏ thì cả người phi thân lên, giống như một con chim lớn bay tới ngôi đình.

Giải Thao hắng giọng một tiếng, bước nhanh trên những cây ngân châm giống như tuyệt kỹ "Thảo Thượng Phi". Dương Túc Quan tuy đi trước nhưng người trên không trung không thể nào mượn lực, mắt thấy sẽ bị Giải Thao đuổi kịp.

Lục Cô Chiêm cười nói:

- Dương lang trung, chỉ cần thân mình rơi xuống đất, xem như người đã thua!

Quả nhiên Dương Túc Quan đã hết lực cũ, người liền rơi xuống. Có điều mắt thấy hai chân sắp chạm đất chợt nghe chàng cười nói:

- Thân mình không chạm đất thì không tính phạm quy!

Nội lực lưu chuyển cuồn cuộn, trường kiếm trên tay chàng chém ra. Chỉ thấy mũi kiếm điểm nhẹ trên một cây châm của ở Hồ Mị Nhi, thân mình lần nữa bay lên cao.

Mọi người thấy chiêu này vẫn hồi cực diện, nhất thời hoan hô như sấm:

- Hay lắm!

Chiêu kiếm này thật sự tinh diệu. Dù khi định khí thần, muốn dùng trường kiếm điểm trúng cây châm cực nhỏ kia thì không phải chuyện dễ, huống chi lúc này lại đang kịch đấu? Hơn nữa dùng kiếm thông qua châm mượn lực, làm cho thân mình bắn lên. Nếu người sử kiếm không có nội lực hùng hậu cùng kiếm pháp cao siêu, nhất định không thể làm được.

Mọi người tán thưởng trong lòng. Không ngờ Dương Túc Quan tuổi còn trẻ mà kiếm pháp cùng nội lực đã cao vợi như thế. Tuyệt không để cho Giải Thao giành ưu thế, bất giác lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Lục Cô Chiêm cười ha hả, nói:

- Giỏi cho Thiên Tuyệt Tăng, có thể dạy dỗ đồ đệ như vậy. Hay! Hay lắm!

Lúc này Dương Túc Quan nhờ vào mũi kiếm, nhanh như chim bay đi. Mỗi khi hết lực lại điểm trường kiếm vào mũi châm, thân mình lần nữa nhảy lên, tốc độ còn hơn cả tuần mã.

Giải Thao thấy chàng có kỳ chiêu như thế cũng cả kinh, hẩn thẩn nghĩ:

- Người dựa vào trường kiếm, trên tay không còn binh khí khác. Tên của ta bắn tới, xem người ngăn cản thế nào?

Hắn giương cung cài tên. Vút một tiếng, một mũi tên bắn thẳng tới Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan quát to một tiếng:

- Tới hay lắm!

Tiếp theo chìa trường kiếm, điểm trúng vào thân mũi tên của Giải Thao. Chiêu này tá lực đả lực, trường kiếm không cần đâm xuống đất mà thân hình lại bay về trước vài thước, thoáng chốc vượt qua Giải Thao.

Giải Thao thấy nhưng không kinh hoảng. Lại giơ cung, phách phách bắn ra năm mũi tên. Chỉ là lần này tiễn pháp quá kém chính xác, không có mũi tên nào hướng về Dương Túc Quan. Hồ Mị Nhi thấy thế nhin không được cười nói:

- Ai da! Đúng là trên bầu trời có Phượng Hoàng, chim sẻ làm sao cất cánh cho nổi?

Lời này chưa tắt, đã thấy năm mũi tên chuyển hướng giữa không trung, chia ra trái phải trên dưới bốn hướng bắn tới Dương Túc Quan. Mũi còn lại nhằm thẳng nơi ngực chàng. Năm mũi tên này nội lực hùng hậu, khí thế tuyệt không nhỏ.

Lúc này thân mình Dương Túc Quan đang hạ xuống, mắt thấy hai chân sắp chạm đất, muốn dụng kiếm lần nữa nhảy lên nhưng lại bị bốn mũi tên khóa chặt. Bất luận thoát ra theo phương nào cũng đều trúng tên. Mũi tên chính giữa lại đang bắn về nơi yếu hại. Chàng thấy tình thế không ổn, trường

kiếm hoa lên một cái. Giữa không trung lóe lên bảy bảy bốn mươi chín điểm hàn tinh, liền chém rụng các mũi tên.

Chỉ là dụng kiếm ngăn cản, thân hình Dương Túc Quan liền trầm xuống, cơ hồ hai chân chạm đất. Trong lúc khẩn cấp, chàng mãnh liệt đề tụ chân khí, vận khởi tuyệt chiêu "Niết Bàn Vãng Sinh". Trên thân kiếm trào ra chân lực. Chỉ nghe oành một tiếng lớn, mũi kiếm bao trùm tới, khoét trên mặt đất thành một cái hố to. Hai chân tuy hạ xuống nhưng không chạm đất. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng vẫn không phạm quy. Thân mình nương theo lực đạo của "Niết Bàn Vãng Sinh" nhảy mạnh lên.

Dương Túc Quan tuy phá chiêu của Giải Thao nhưng lại bị rút ở sau, mắt thấy Giải Thao sắp lao tới ngôi đình. Dưới tình thế cấp bách, chàng dùng sức ném trường kiếm trong tay ra.

Giải Thao nghe tiếng gió sau đầu, biết Dương Túc Quan dùng trường kiếm đột kích, vội khom lưng né tránh. Vù một tiếng, trường kiếm không trúng liền bay vào trong đình.

Giải Thao thấy trường kiếm thẳng tắp bay vào trong đình thì kinh hãi thầm kêu:

- Không ổn, trúng kế!

Quả nhiên kiếm này bắn tới cuốn da dê trong đình. Thì ra Dương Túc Quan có dụng tâm khác. Không chỉ muốn cản Giải Thao mà còn dựa vào kinh phong trên thân kiếm, đem da dê cuốn lên bay tới trước người.

Mắt thấy da dê bay lên, Dương Túc Quan phi thân về phía trước, vươn tay ra bắt nhưng Giải Thao sao có thể để chàng đắc thủ. Tay hắn cầm cung lớn đánh tới sau lưng Dương Túc Quan. Dương Túc Quan vận khởi Thiếu Lâm

đích truyền " Lạc Diệp Toàn Phong Cước ", nháy mắt liên tục đá ra mười tám cước vào trên người Giải Thao.

Dương Túc Quan biến chiêu cực nhanh, Giải Thao né tránh không kịp, nơi ngực liền trúng mấy cước khiến thân mình hạ xuống. Hắn thấy tình thế nguy cấp, thầm nghĩ:

- Dù cho lưỡng bại câu thương, ta cũng không để cho người đắc thủ!

Hắn lại giơ cung lên. Chỉ nghe vút một tiếng, không ngờ một mũi tên bắn vào một góc cuốn da dê, thế đi mãnh liệt đem nó thẳng ra khe núi.

Da dê bay đi. Hai người đã hết lực, chỉ còn đứng im mà hô to hô nhỏ.

Mắt thấy mũi tên mang theo da dê sắp cắm vào trên tàng cây, bỗng phía sau cái cây nọ chìa ra hai ngón tay, nhẹ nhàng kẹp lấy mũi tên. Mọi người chấn động, không ngờ nơi đó còn có người mai phục.

Giải Thao trúng cước rơi xuống đất trước. Dương Túc Quan thấy thẳng bại đã phân, cũng hạ thân xuống. Không biết người nọ là địch hay bạn, chàng liền nói với Giải Thao:

- Được Giải huynh nhường cho, tại hạ may mắn thắng trận này.

Nói xong chấp tay với Lục Cô Chiêm, kêu rằng:

- Giải huynh võ nghệ siêu tuyệt, tại hạ được mở rộng tầm mắt, bội phục bội phục. Xin Lục gia hãy tuân thủ hứa hẹn.

Nghĩ đến Song Long Trại khí phách hào hùng quang minh sẽ không nuốt lời, chàng liền nhanh chóng nhắc lời hứa để tránh đêm dài lắm mộng.

Lục Cô Chiêm không trả lời mà chỉ kêu lên với người nọ:

- Vị bằng hữu kia hữu duyên tới đây, sao không hiện thân chào hỏi một lời?

Dương Túc Quan biến sắc, thì ra người nọ không phải nhân mã Song Long trại, liền thu lấy trường kiếm lao tới khe núi.

Chhỉ nghe một tiếng cười dài, từ sau thân cây nọ bước một người tay cầm quạt xếp, bộ dạng giống như bậc túc nho uyên bác, mỉm cười nhìn mọi người. Chính là Côn Luân chương môn "Kiếm thần" Trác Lăng Chiêu.

Điều này hoàn toàn ngoài dự kiến của đám người. Dương Túc Quan kêu khổ trong lòng. Ai ngờ Trác Lăng Chiêu chậm rãi đi về phía chàng, Dương Túc Quan từng chứng kiến bản lĩnh của y, không biết đối phương muốn thế nào liền lui một bước dài.

Lục Cô Chiêm cười ha hả nói:

- Tính sai rồi tính sai rồi! Không ngờ Trác chương môn làm Hoàng Tước ở sau chiếm tiện nghi.

Trác Lăng Chiêu một bộ hồ hững, thản nhiên nói:

- Từng nghe Giang Đông Phàm Ảnh Lục Cô Chiêm cơ trí hơn người, tối nay bốn tọa may mắn đắc thủ, thực là ngoài ý muốn.

Y nói mấy câu ôn trọng, giống như nhận ra Lục Cô Chiêm.

Lục Cô Chiêm lạnh lùng thốt:

- Trác chương môn giá lâm Thần Quỷ Đình hẳn cũng do mười sáu chữ nọ. Chúng ta nhiều người, không bằng cùng tham tường tìm ra bí ẩn.

Trác Lăng Chiêu ha hả cười nói:

- Mậu Thần Tuế Chung, Long Hoàng Động Thế, Thiên Cơ Do Chân, Thần Quý Tự Tại. Người sắp chết kiệt lực nói thứ gì chẳng được. Năm đó Long Đầu đại ca lưu lại câu đố, sợ là cố làm ra vẻ huyền bí chọc ghẹo người đời sau mà thôi.

Lục Cô Chiêm nghe đối phương khinh nhờn thì phần nộ trong tâm, đang muốn lên tiếng thì nghe Giải Thao nói bên tai:

- Lão đại cẩn thận một chút, nghe nói Trác Lăng Chiêu này từng đã bại mấy hòa thượng Thiếu Lâm. Có một lão kêu Linh Âm, còn có một người mang một cây đại thiết kiếm đều bị hấn bắt hết.

Lục Cô Chiêm rùng mình:

- Người nói ai mang đại thiết kiếm, người đó họ Lý?

Giải Thao không biết tại sao lão đại kinh ngạc như vậy, liền nói:

- Đúng! Người nọ là Lý Thiết Sam.

Lục Cô Chiêm hít một hơi thật sâu. Đột nhiên thần sắc biến đổi, chân mày nhíu lại, sải mạnh từng bước về phía trước, lớn tiếng nói:

- Trác Lăng Chiêu! Thiết Kiếm Chấn Thiên Nam nhiều năm không hồi thế sự, không chống đối triều đình, sao người xuống tay hại hấn? Hiện nay người ở nơi nào?

Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Ngày ấy ta phụng mệnh Giang Sung Giang đại nhân hành sự, ai ngờ hãn giúp một gã bộ khoái đối địch với ta. Ta bắt lại cũng vì nghĩ tốt cho hãn, tránh để hãn tiếp tục gây chuyện thị phi.

Lục Cô Chiêm biết nhiều lời vô ích, muốn đối phương thả Lý Thiết Sam thì chỉ còn đường dùng vũ lực cưỡng đoạt, lập tức lạnh lùng thốt:

- Hôm nay còn Lục mỗ là người Nộ Thương Sơn, người muốn khi nhục huynh đệ chúng ta thì phải luyện vài năm kiếm pháp nữa!

Trác Lăng Chiêu lắc đầu nói:

- Cảnh cũ còn đây nhưng người xưa nào thấy, đảo mắt đã qua hai mươi năm, Lục huynh giờ mở sơn lập trại, tiêu dao khoái hoạt, sao còn muốn khổ ải cùng đám người năm đó?

Lục Cô Chiêm nhú đôi mi dài nhưng điềm nhiên nói:

- Đây chính là chỗ khác biệt giữa ta và người. Nghĩa lý ở phía trước, dù mất mạng ta cũng phải giữ gìn chu đáo! Đừng nói huynh đệ bị người bắt nạt, chỉ là một con chó ven đường, ta cũng xem không được nó bị người khi nhục! Ta cho người biết, chỉ cần thiên hạ còn chuyện bất bình, liền có Lục Cô Chiêm ta xuất đầu!

Nói rồi tiến lên trở tay hét lớn:

- Mau mau thả người! Nếu không toàn bộ môn đồ Côn Luân Sơn sẽ thương mạng!

Trác Lăng Chiêu thở dài một tiếng:

- Nghĩa lý nhân tình, lại là luận điệu sáo rỗng này. Sở dĩ Long Đầu đại ca của các người thất bại thảm hại là vì thế.

Giải Thao cả giận nói:

- Cuồng đồ lớn mật! Nói chuyện thận trọng một chút!

Hắn lại giương cung. Vút một tiếng, một mũi tên bắn tới Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu không tránh né. Chờ tên bay đến trước mặt thì ngón tay nhẹ nhàng búng một cái. Không ngờ mũi tên chuyển hướng bắn ngược về Giải Thao. Tiếng tên đi xé gió nhanh mạnh, phát ra những tiếng ông ông cộng hưởng, lực đạo của mũi tên còn mãnh liệt hơn cả Giải Thao dùng cung lớn bắn ra.

Giải Thao hoảng sợ, mắt thấy tuyệt kỹ thành danh bị người dễ dàng phá giải, lại ngơ ngác quên cả né tránh.

Lục Cô Chiêm ở một bên, thấy thuộc hạ nguy cấp liền vung cây roi ngựa quất tới mũi tên. Chỉ nghe một tiếng va khẽ, mũi roi cùng thân tên giao nhau. Lục Cô Chiêm cảm thấy hồ khẩu nóng lên, một luồng nội lực bá đạo đánh mạnh vào tay, suýt nữa cây roi rơi xuống đất. Y kinh hãi vận nội kình. Chỉ nghe chát một tiếng, mũi tên đã bị cây roi đánh gãy thành hai đoạn.

Lục Cô Chiêm thầm nghĩ:

- Vài năm không gặp, không ngờ công phu của người này luyện đến cảnh giới như thế. Chỉ sợ trên thế gian đã không còn người không chế được hắn.

Hai người vừa giao thủ, Lục Cô Chiêm tuy đánh gãy mũi tên nhưng người sáng mắt đều nhìn ra cổ tay y chớp lên, hiển nhiên nội lực kém hơn Trác Lăng Chiêu một chút. Theo lý đã thua một chiêu.

Trác Lăng Chiêu nào có tâm tình hội ngộ cùng đám người Song Long Trại. Tối nay đến chỉ để lấy da dê, vật tới tay liền muốn rời đi, lập tức cười nói:

- Tối nay có duyên gặp gỡ cùng chư vị, bốn tọa đã thu lại da dê, xem như hoàn thành tâm nguyện. Ngày sau Lục trại chủ muốn tính toán, tại hạ sẽ đợi tại Côn Lôn Sơn.

Y lại chấp tay nói:

- Núi xanh còn đó, nước biếc còn đây, tạm biệt chư vị.

Đại địch trước mặt, “Kiếm thần” vẫn tiêu sái chậm rãi xoay người rời đi. Lục Cô Chiêm vung tay, ba nghìn binh mã liền di chuyển ngăn đường. Trác Lăng Chiêu thấy thì cười lạnh, không xem vào đâu như đã tính trước kỹ càng.

Chỉ nghe Lục Cô Chiêm cười lạnh:

- Trác chương môn, người còn mấy vị hảo hữu ở đây! Sao lại quên cả bọn hăn vậy?

Trác Lăng Chiêu cười dài một tiếng:

- Trác mỗ xưa nay chỉ có cừu gia oán gia, đã khi nào từng có bằng hữu? Các hạ muốn róc thịt lột da những người kia, xin tự nhiên muốn làm gì cũng được!

Y tài cao gan lớn, không xem ba nghìn quân mã vào đâu, vẫn chậm rãi đi thẳng về phía trước.

An Đạo Kinh nghe lời thì thầm chửi:

- Họ Trác hỗn đản, rõ ràng thấy ta ở đây còn nói như vậy! Chỉ cần ta sống qua đêm nay, nhất định phải khiến người chết đi sống lại, nếu không sao hả được cơn giận này.

Nhưng hắn lại nghĩ tiếp:

- Lửa cháy đến nơi mà ta còn tâm tư hại người sao. Bảo mệnh quan trọng hơn. Xem ra đám cường đạo không giết ta thì không cam lòng, nên làm gì bây giờ?

Hắn buồn bực không thôi, nhìn trái nhìn phải nhưng không còn đường trốn.

Dương Túc Quan tiến ra cầm kiếm chắn trước người Trác Lăng Chiêu, nói:

- Xin Trác chưởng môn trả lại vật nọ, bằng không đừng trách tại hạ ra tay đả thương người.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Thì ra là Dương đại nhân! Đại nhân muốn ta lưu vật là dựa vào cái gì? Chỉ bằng thanh trường kiếm trên tay ngài sao?

Dương Túc Quan ngẩn ra, biết võ công của mình kém xa Trác Lăng Chiêu, sợ rằng không cản được người mà còn nguy đến tính mạng, nhất thời há miệng cứng lưỡi.

Trác Lăng Chiêu nói :

- Ta là con dân đương triều, lẽ ra nên nể thể diện của Dương đại nhân. Chẳng qua bốn tọa vốn nhàn vân dã hạc, dù thấy hoàng đế lão nhi trong

Kim Loan điện cũng chỉ gật cái đầu chấp cái tay. Dương đại nhân tránh ra đi!

Nói rồi y thản nhiên đi qua Dương Túc Quan, tỏ rõ khí thế của một đại tông sư. Trước xem ba nghìn đại quân như bùn đất, sau lại không xem trường kiếm trong tay Dương Túc Quan ra gì, thực là cao ngạo tuyệt luân, bề nghệ thiên hạ.

Dương Túc Quan đang do dự, không biết nên động thủ hay không. Chợt nghe một tiếng cười dài truyền đến, tiếp theo một người cất giọng cao:

- Xưa nay trộm đồ của người là tặc, cướp đồ của người là đạo. Vừa trộm vừa cướp, vừa sát vừa gian, chúng ta gọi chung là cầm thú! Họ Trác cầm thú, người đứng lại cho ta!

Trác Lăng Chiêu giận dữ, ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy một tăng nhân cao lớn đứng trên đồi. Người này thân hình béo tốt dị thường, chính là Linh Chân hòa thượng Thiếu Lâm Tự.

Dương Túc Quan mừng rỡ kêu lên:

- Sư huynh!

Mắt thấy viện quân đã đến. Chàng biết đã có hy vọng, không cản đường mà đi sang một bên, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Trác Lăng Chiêu điều tức một lát, đè nén lửa giận rồi thản nhiên nói:

- Tại kinh sư vội vàng một hồi, không ngờ gặp lại nơi đây, hai ta thật là hữu duyên. Có điều nghe nói đại sư trúng kịch độc của Bách Hoa tiên tử, sao không trở về chùa điều dưỡng, lại ở nơi này đón gió chịu lạnh?

Linh Chân lớn tiếng nói:

-Độc dược của gian nịnh tiểu nhân, sao có thể làm khó được bốn hòa thượng! Họ Trác, người đừng nhìn trái nói phải làm nhảm nữa. Mau trả lại vật kia, bốn hòa thượng đỡ phải ngàn dặm bôn ba, lên ổ chó của người!

Song phương còn đang nói thì có mấy người bước nhanh xuống đồi, một người mập mạp là Võ Đang Vi Tử Tráng. Người còn lại dáng vóc thấp bé, chính là Thiếu Lâm Linh Định.

Dương Túc Quan tiến về trước nói với Linh Định:

- Sư huynh, da dê đã rơi vào trong tay Trác Lăng Chiêu, nhất định chúng ta phải đoạt lại.

Linh Định khẽ gật đầu:

- Ngũ chế sứ trùng độc rất nặng, tánh mạng đang bị đe dọa nghiêm trọng, sư đệ có cách tìm được giải dược?

Dương Túc Quan gật đầu, vội chạy lên gò núi. Chỉ thấy Ngũ Định Viễn nhíu chặt đôi mày, sắc mặt đen đúa cùng toàn thân cứng ngắc, mạng đã hỏng bảy tám phần.

Diêm Đình vội la lên:

- Ngũ đại gia sắp không được nữa! Người nhanh van cầu bằng hữu của người, thỉnh ả ban giải dược đi!

Dương Túc Quan sững sốt hỏi:

- Bằng hữu của ta?

Diễm Đình cắn răng nói:

- Chính là Bách Hoa tiên tử!

Dương Túc Quan giật mình, nghĩ lại việc bản thân trêu đùa Hồ Mị Nhi, xem ra Diễm Đình vẫn hiểu lầm chuyện này. Chàng ho nhẹ một tiếng nói:

- Thị không phải bằng hữu của ta, cô nương đừng nên hiểu lầm!

Quyên Nhi ở bên nghe lời này thì hừ một tiếng, lạnh lùng thốt:

- Ta xem ý tứ của thị với người! Sao không phải bằng hữu đây?

Mắt thấy Quyên Nhi cười lạnh không ngớt, thân thể mềm mại Diễm Đình rung động tựa hồ kích động trong lòng. Dương Túc Quan thật không biết phải biện minh thế nào, chỉ đưa tay ôm lấy Ngũ Định Viễn, thở dài nói:

- Phía trước còn đang hiểm nguy, hai người không nên vọng động. Về giải được, ta sẽ nghĩ biện pháp thu về.

Mọi người đang nói thì An Đạo Kinh lén lút tìm đường chạy trốn. Giải Thao cười lạnh nói:

- Cầu quan muốn trốn sao? Không dễ như vậy!

An Đạo Kinh cuống quýt xuống:

- Tráng sĩ tha mạng!

Giải Thao mỉm cười:

- Cầu quan vô sỉ! Hôm nay là ngày chết của người!

Nói rồi một đao chặt xuống, lại nghe An Đạo Kinh cười lạnh một tiếng, nhặt cây trùy thủ dưới đất đâm tới Giải Thao. Giải Thao nhất thời khinh thường, thiếu chút nữa bị trúng đòn, cũng may khinh công của hắn bất phàm nên tránh được, chỉ bị rách một miếng y phục.

An Đạo Kinh nhe răng cười nói:

- Con mẹ nó! Coi như cầu tạp chủng người mạng lớn!

Hắn thấy trường hợp hỗn loạn, lúc trước giả tạo thành hạng phế vật vô sỉ để giờ khắc này ra tay ám toán.

Giải Thao giơ đao bổ tới, phần nộ quát:

- Hạng vô sỉ cùng cực! Nạp mạng!

An Đạo Kinh là danh gia dùng đao, công lực phi phàm, lúc này lại trở nên liều mạng. Hai người lập tức đánh cho khó hoà giải. Chốc lát qua mấy chục chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Mắt thấy Giải Thao đấu đá cùng An Đạo Kinh. Hồ Mị Nhi vui vẻ trong lòng, cũng muốn thừa cơ chạy trốn. Vi Tử Tráng nhảy đến ngăn đường, quát:

- Tiện nhân, hôm nay không giao giải được thì đừng hòng sống!

Hắn vận khởi "Bát Quái Du Thân chương", mãnh liệt đánh tới sau ót Hồ Mị Nhi. Hồ Mị Nhi cất giọng the thé:

- Người cản ta làm gì?

Thân ảnh của thị chợt lóe, phất trần trên tay quét ngược về Vi Tử Tráng.

Diễm Đình thét to:

- Ắ không giao giải được, chúng ta liền giết đi rồi soát người!

Nàng cùng Quyên nhi sốt ruột, lúc này rút kiếm chạy tới một lòng muốn giết Hồ Mị Nhi. Thứ nhất là báo thù cho sư thúc, thứ hai tìm giải được cho Ngũ Định Viễn.

Dương Túc Quan thấy loạn thành một đồng, kêu lên:

- Bách Hoa tiên tử, vị bằng hữu kia của ta đã không được, cô mau giao giải được cho ta!

Hồ Mị Nhi thấy Vi Tử Tráng quần lấy mình, một đôi nhục chương áp sát, sao còn rảnh tay lấy giải được, nhịn không được mắng:

- Bằng hữu mậ của người vừa thấy mặt đã muốn đánh người, bảo ta sao có thể giúp người, mau bảo hắn lui ra!

Vi Tử Tráng quát:

- Yêu phụ đừng lắm lời. Mau bó tay chịu trói, ta sẽ tha mạng cho người!

Diễm Đình thấy Dương Túc Quan lấy lòng Hồ Mị Nhi, trong lòng vừa tức lại ghét, nhất thời kêu lên:

- Không thể thả ả đi, hôm nay nhất định phải báo thù cho sư thúc!

Linh Định thấy mọi người đánh kịch liệt, không biết nên giúp bên nào đành đứng ở một bên chờ thời cơ.

Lúc này Lục Cô Chiêm nhìn Trác Lăng Chiêu, lạnh lùng thốt:

- Trác chương môn, người không thả huynh đệ của ta, chỉ sợ tối nay không còn sống mà rời nơi này.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười, đang định đáp lời thì Linh Chân kêu lên:

- Khoan động thủ! Người này giết hại đệ tử Thiếu Lâm, tàn sát già trẻ cả nhà Yến Lăng tiêu cực. Hạng cầm thú vô sỉ cỡ này, bốn hòa thượng muốn tự tay áp chế hẳn!

Chỉ thấy Linh Chân đằng đằng sát khí, ngẩng đầu sải bước về phía Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu thấy hai đại cao thủ vây quanh, tình thế bắt đầu hung hiểm. Y tuy là kẻ tự phụ nhưng cũng biết Giang Đông Phạm Ảnh Lục Cô Chiêm thủ đoạn lợi hại, hơn nữa còn Linh Chân hòa thượng một bên như hổ đối nhìn chăm chăm. Y liền cởi móc bên hông, giơ trường kiếm trên tay. Chỉ thấy thanh kiếm kia đen nhánh cũ kỹ, vừa mỏng mà vừa dài.

Trác Lăng Chiêu hững hờ cười nói:

- Từ khi thần công sơ thành, đã ba năm ta chưa dụng kiếm, không biết công lực còn lại mấy thành?

Linh Chân mắng:

- Lão tặc! Người muốn động thủ thì mau rút kiếm. Ở nơi này bớt giả bộ cùng đánh rắm đi!

Lục Cô Chiêm là hạng đa mưu túc trí, thấy "Kiếm thần" giơ kiếm nơi tay thì kinh hãi. Y biết rõ về Trác Lăng Chiêu, những năm gần đây công lực của đối phương đại tiến. Bình thường so chiêu cùng cao thủ nhất lưu cũng không cần dùng binh khí, lúc này rút kiếm ra chiêu tất kinh động lòng người, lập tức âm thầm vận khí.

Dương Túc Quan thấy mọi người tranh đấu ác liệt, chỉ cần phân tâm là chết thảm đương trường. Chàng khuyên không được, lại thấy Trác Lăng Chiêu muốn so chiêu cùng các đại cao thủ, tranh thủ lúc này ôm Ngũ Định Viễn vào đình rồi đặt trên bàn đá, tránh đến khi đối địch còn phải phân tâm bảo hộ cho hãn.

Dương Túc Quan nói:

- Ngũ huynh đợi một lát, ta sẽ đi lấy giải dược!

Lúc này thần trí Ngũ Định Viễn đã không còn. Chỉ nhắm chặt hai mắt hít thở không ngớt. Dương Túc Quan kéo lại áo cho hãn, thở dài một tiếng rồi ra khỏi đình.

Lục Cô Chiêm ngưng tụ chân khí, cây roi ngựa kia dựng thẳng lên như ngân thương thiết kích, y dựng hai hàng lông mày nói:

- Trác chương môn, mời ra chiêu!

Linh Định sợ sệt sau khi trúng độc thì công lực không tinh, ngăn không được kiếm pháp sắc bén của Trác Lăng Chiêu, liền bước lên chắn trước Linh Chân. Lão thấy tư thế của Lục Cô Chiêm, thầm khen:

- Không biết người này lai lịch ra sao mà võ công thật bất phàm, thân thủ như thế có thể liều mạng cùng Trác Lăng Chiêu.

Linh Định là thủ tọa La Hán Đường Thiếu Lâm, ngày thường chỉ giáo môn hạ đệ tử tập luyện võ công, võ học tu vị sâu xa. Ở trong tự, thân phận cùng võ công chỉ kém phương trượng Linh Trí cùng Thiên Tuyệt Tăng. Với nhãn quang của lão, ai mạnh ai yếu vừa nhìn đã biết ngay.

Linh Định quay đầu nhìn lại Trác Lăng Chiêu, Chỉ thấy tay phải của y giờ ngang, trường kiếm mới hé khỏi vỏ nhưng đã tỏa thanh quang nhàn nhạt trong bóng đêm.

Linh Định cả kinh thầm nghĩ:

- Giang hồ tương truyền rằng, Côn Luân cao thủ luyện tới công lực tuyệt đỉnh, thân kiếm có thể sinh ra ba thước kiếm quang. Trác Lăng Chiêu đáng sợ như thế, xem ra đã luyện thành kiếm pháp như đồn. Trận chiến đêm nay, ai thắng ai bại thật khó nói.

Mọi người đang muốn động thủ, bỗng một trận gió mạnh thổi tới cuốn theo những bông tuyết lớn đầy trời. Lục Cô Chiêm khẽ động dưới chân, thân mình bay lên. Cây roi trên tay cấp tốc xoay tròn, hóa thành những vòng xoắn nhỏ quất tới Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu liền khẽ xoay người. Chỉ thấy ánh tinh quang chói sáng, trường kiếm đã hoàn toàn rời vỏ. “Côn Luân kiếm xuất, máu chảy thành sông, ngàn dặm mệnh mông khác nào Hoàng Hà”

Xem ra cuộc chiến tối nay, nhất định phần khích tuyệt luân.

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 8: Long Hoàng động thể

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển IV: Ngoài đình Thần Quý

Chương 8: Long Hoàng động thể

Người dịch: Yến Linh Điều

Mắt thấy hai đại cao thủ sắp sửa ra chiêu. Liền vào lúc này, chỉ nghe mấy tiếng pháo nổ đùng đùng truyền đến từ thành trấn xa xa. Dương Túc Quan giật mình thầm nghĩ:

- Đây là thời khắc kết thúc năm Mậu Thìn, phương trượng nói rằng thiên địa sẽ đại biến, là thật chẳng?

Đám người Linh Định, Lục Cô Chiêm, Trác Lăng Chiêu nghe tiếng pháo thì thần sắc khê động, đều chậm tay lại.

Qua sau một lúc không thấy động tĩnh gì, Trác Lăng Chiêu cười ha hả:

- Đúng là người chết kiệt lực, hồ ngôn loạn ngữ. Thì ra Long Đầu đại ca của các người cũng có một ngày nói xằng.

Lục Cô Chiêm giận dữ, đang muốn phản bác thì dưới chân lay động một trận, theo sau trời rung đất chuyển. Thoáng chốc những tiếng vang ầm ầm

không ngừng nổ bên tai như thiên thần phát uy. Mọi người hoảng sợ, sôi nổi kêu to:

- Động đất rồi!

Lúc này mấy ngàn thớt ngựa bị kinh hoảng chạy tán loạn cùng hí vang. Bỗng trên không trung nổ ra một tiếng sấm, sau đó một tia chớp giáng xuống. Tuyết lớn đang rơi đầy trời, sao lại có sấm chớp? Chẳng lẽ là quỷ thần giáng thế?

Các cao thủ thấy thiên uy đều biến sắc mặt.

Cái đình nọ chịu không nổi chấn động, như muốn sụp đổ xuống bất cứ lúc nào. Dương Túc Quan cả kinh kêu lên:

- Nguy rồi! Định Viễn còn bên trong!

Diễm Đình vội chạy vào trong đình, miệng kêu to:

- Ngũ đại gia! Ngũ đại gia!

Chợt thấy một cái bóng trắng hiện ra giữa không trung, ánh sáng xanh trắng chiếu rọi rồi tụ lại thành hình một khối cầu. Mọi người thấy thì hoảng hốt kêu lên:

- Quỷ! Có quỷ!

Dương Túc Quan xưa nay không tin quỷ thần, chỉ là nhớ tới bộ khoái nọ nói về ma quái trong Thần Quỷ Đình thì toát mồ hôi lạnh. Các cao thủ như Linh Định vội vận khí hộ thân, đều bị dị tượng kỳ lạ trước mắt làm cho chấn động.

Trong đám người, riêng về mặt Trác Lăng Chiêu vẫn trấn định, chỉ là hai tay cầm da dê lại run lên nhè nhẹ.

Lục Cô Chiêm nhìn dị tượng trước mắt, ngơ ngẩn nói:

- Mậu Thần Tuế Chung, Long Hoàng Động Thế, Thiên Cơ Do Chân, Thần Quỷ Tự Tại, Trời! Thế gian quả thật có rồng sao?

Liền vào lúc này, Tại ngọn Tung Sơn vốn yên tĩnh bình hòa xưa nay chợt xôn xao tiếng người. Thiên lay địa chấn, sau núi truyền đến kêu khóc thanh lạnh thê lương như ma như quỷ. Đám cao tăng trong tự chấn động, vội tập hợp tại Đại Hùng bảo điện, tiếng tụng kinh không ngừng vang lên.

Phượng trưởng Linh Trí đứng ngoài Đạt Ma Viện, chắp tay chữ thập nói:

- Sư thúc, trời sinh dị tượng, yêu nghiệt thật muốn tái khởi?

Trong Đạt Ma viện truyền ra một thanh âm trầm thấp:

- Hai mươi năm ta trấn thủ cũng vì việc này. Chỉ cần Tiềm Long không dậy nổi, dù yêu nghiệt tập hợp cũng vô dụng.

Linh Trí nhìn ra chân trời xa xa, chỉ thấy phía tây lóe lên ánh hồng quang, hai hàng lông mày của lão nhíu lại, lẩm bẩm:

- Mong rằng như lời sư thúc, nếu không thiên hạ đại loạn. . . Đáng thương cho bá tánh lại lâm vào cảnh bốn ba trôi giạt khắp nơi.

Cũng vào lúc này, tại Bạch Long Sơn phía xa Tây Lương đang chấn động không thôi. Chỉ Quan hòa thượng vừa ra cửa chùa, đã thấy Cửu Châu Kiếm Vương Phương Tử Kính sớm đứng tại đó, đang nhìn về vùng hồng quang phía chân trời xa xa.

Chỉ Quan cả kinh nói:

- Phương đại hiệp, trời sinh dị tượng, rốt cuộc lành dữ thế nào?

Phương Tử Kính thở dài, nói:

- Chính đạo đang suy, chính là thời gian quần ma loạn vũ. Ba năm nữa, thiên hạ tất có đại biến.

Chỉ Quan cả kinh nói:

- Chẳng lẽ thay đổi triều đại sao?

Phương Tử Kính không trả lời, chỉ thản nhiên nói:

- Mấy ngày nữa ta sẽ hạ sơn. Lão phu lại muốn xem, sau Hoa Sơn Ngọc Thanh Ninh Bất Phàm, ai mới là Chân Long đương thời!

Chỉ Quan chấn động trong lòng, thầm nghĩ:

- Cửu Châu Kiếm Vương tái xuất giang hồ, chỉ sợ võ lâm nhiều chuyện.

Ngoài Ngọc Môn Quan, mười vạn thủ quân không để ý tới cơn địa chấn, đồng loạt quỳ xuống tung hô:

- Tham kiến Giang đại nhân!

Trong ráng hồng đầy trời đêm, một nam tử với bộ mặt âm trầm đứng trên Trường Thành, ngạo nghễ nhìn về chân trời. Chỉ nghe hắc hủi:

- Trác Lăng Chiêu đâu?

Quan binh phụ tá một bên vội tâu:

- Trác chương môn đã tới Thần Quỷ Đình, ắt hẳn đoạt lại vật nọ, ít ngày nữa sẽ đến tham kiến đại nhân.

Nam tử âm trầm chợt nở nụ cười, nói:

- Chỉ cần da dê rơi vào tay ta, trong thiên hạ còn gì phải sợ? Tất cả chuyện này đều là thiên mệnh! Tất cả đều là thiên mệnh! Ha ha! Ha ha!

Mười vạn thủ quân không biết vì sao hăn bật cười, chỉ phủ phục dưới đất không dám thở mạnh.

Ngũ Định Viễn vốn đang hôn mê, sét đánh từng trận nơi chân trời khiến hăn tỉnh lại. Hăn miễn cưỡng cựa người ngẩng đầu. Chỉ thấy chung quanh là một vùng hồng quang, trên đỉnh đầu lại có ảo ảnh màu trắng, hăn lẩm bẩm:

- Đây là địa phương nào? Chẳng lẽ là địa ngục sao? Ta cả đời chính trực, sao lại rơi xuống địa ngục!

Bỗng nghe một tiếng rắc thật lớn, không ngờ bàn đá dưới thân vỡ ra. Ngũ Định Viễn lăn mình té xuống đất, toàn thân chấn động đau đớn. Đang muốn bò người lên, chợt thấy trên đá xanh dưới đất có khắc chữ viết. Hăn gắng gượng nhìn lại, ở đó còn khắc một hình tròn, ra là một quái vật đầu người thân rắn. Ngũ Định Viễn kinh ngạc thầm nghĩ:

- Đây là vật gì?

Hăn nhưng mắt nhìn kỹ, bên cạnh hình tròn có viết hai hàng chữ nhỏ. Bên trái là "Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục", bên phải là "Nhất Đại Chân Long Hải Trung Sinh". Văn ý nan giải, hoàn toàn không hiểu chữ nào.

Đang nhìn thì lại có tiếng cạch cạch quái dị vang lên, phiến đá chậm rãi tách ra hai bên trái phải, trong chốc lát vỡ thành hai mảnh. Ngũ Định Viễn hoảng sợ nhìn lại, dưới phiến đá hiện ra một lỗ thủng như cái giếng sâu, không biết thông tới nơi nào.

Ngũ Định Viễn đang kinh ngạc thì nghe mấy tiếng ọc ọc kỳ quái, trước mắt lóe lên hồng ảnh. Từ lỗ thủng nọ chui ra một vật, mảnh liệt lao tới trước mặt hắn.

Ngũ Định Viễn thấy vật kia toàn thân mọc đầy vây như vảy cá, hai mắt sâu thẳm chiếu ra ánh sáng kỳ dị, không biết là quái vật gì. Hắn hoảng hốt vươn tay ra đỡ. Chỉ là trúng độc nên thân thể chậm chạp, tay phải bị quái vật cắn trúng một cái thì đau nhức một trận. Ngũ Định Viễn "A" một tiếng bi thảm rồi té ngã trên đất.

Lúc này trăm ngàn đau đớn đến thấu tâm thấu phế, những mảng loạn thạch trên đầu lại vỡ sụp xuống người hắn.

Một thiếu nữ ngoài đình thấy thế, vội chạy tới đưa tay kêu lên:

- Ngũ đại gia mau đưa tay qua, để ta kéo ngài ra!

Chính là Diễm Đình tới cứu. Ngũ Định Viễn thấy nàng quan tâm đến hắn thì vui vẻ trong tâm, muốn cứu người ngồi dậy.

Đột nhiên một tiếng ầm nổ ra, Diễm Đình kêu to:

- Ngũ đại gia! Ngũ đại gia! Không. . .

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Ngân Xuyên công chúa

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 1: Ngân Xuyên công chúa

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Đầu mùa đông, vầng thái dương chậm rãi nhô lên cao. Những tia nắng chiếu rọi xua tan sương mù nơi thành Bắc Kinh. Thành lâu in bóng dài trên đường đá, giống như thiên uy của hoàng đế hiện diện khắp mọi nơi. Tuyết đọng đêm qua dần tan rã nhưng không che đậy nổi cái rét vẫn còn hằn trên những nhánh cây trụi lủi. Trong sự yên lặng lại lộ vẻ xơ xác tiêu điều.

Kinh thành vào đông chính là cảnh sắc này.

Một gã tướng quân trẻ tuổi ngồi trên một con tuấn mã cao lớn, dùng ánh mắt đa sầu đa cảm nhìn về kinh thành phương xa. Trên lưng đeo một thanh cương đao, trên vai là trụ giáp cùng áo choàng. Hắn nhúu chặt đôi mày dài như có tâm sự nói không nên lời, một thân quân phục đàng đàng sát khí không làm mất đi phong độ của kẻ trí sĩ.

- Lư tham mưu! Lư tham mưu!

Tiếng kêu lớn phá vỡ sự yên lặng đầu mùa đông, một gã tiểu binh như có việc gấp, bước nhanh trên mặt tuyết về hướng gã tướng quân trẻ tuổi kia. Tiểu binh nọ thở hổn hển kêu rằng:

- Lư tham mưu!

Tướng quân trẻ tuổi quay đầu, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc như còn chưa quen thuộc với việc người khác xưng hô bản thân mình như thế. Tiểu binh nọ lại không chú ý chi tiết này, chỉ lớn tiếng truyền lệnh:

- Khởi bẩm Lư tham mưu, Tần tướng quân có việc gấp, mời ngài mau trở lại bốn doanh.

Tướng quân trẻ tuổi gật đầu nói:

- Ta sẽ đến lập tức.

Hai chân tướng quân trẻ tuổi thúc vào bụng ngựa, vó ngựa liền như tên rời cung phóng như bay.

Chỉ một thoáng, một vùng doanh trại rộng lớn hiện ra trước mắt. Tòa doanh trại chủ soái nằm ở giữa, hai bên có treo cao một chiêu bài lớn màu vàng, ở trên có viết mười ba chữ màu đỏ "Ngự tứ Thiện Mục Hầu Chinh bắc Đại đô đốc Liễu Ngang Thiên", mặt trước treo một lá tinh kỳ đang đón gió bay phấp phới, ở trên có một chữ "Tần" thật lớn.

Màn vải doanh trại chủ soái xốc mạnh lên, một đại hán cao lớn nghiêng eo nhỏ ra ngoài trước. Người nọ ngẩng đầu, nheo mắt nhìn ánh dương buổi sáng thì cất cao giọng:

- Một ngày thật ấm áp!

Lúc này từng tia nắng ánh lên khuôn mặt y, liền thấy cái mũi cao, cái miệng rộng cùng đôi mày rậm cao vút, trên mặt mang oai khí không sợ trời không sợ đất. Đại hán thấy thốt ngựa nọ đang phi đến thì khoe miệng lộ nụ cười, trên má lại hằn ra vài nếp nhăn khá sâu, đủ thấy là một hào kiệt phong sương.

Đại hán lớn tiếng cười nói:

- Không tệ! Không tệ! Ta vừa sai người truyền lệnh trở về. Chỉ đếm từ một tới năm, huynh đệ đã tới rồi, hắc hắc. Lư lão đệ thật đúng là nể mặt ta.

Tướng quân trẻ tuổi xoay người xuống ngựa, nghiêm nghị nói:

- Quân pháp như sơn, quân kỷ là gốc rễ để trị quân. Ta thân là tham mưu, sao có thể làm hỏng quy củ của Tần tướng quân?

Đại hán kia tỏ ra khá cao hứng:

- Trên giang hồ đều nói người kiệt ngạo vô lễ, sao ta không nhìn ra chút nào?

Tướng quân trẻ tuổi mỉm cười nói:

- Dưới lệnh của Tần tướng quân, dù là Thiên vương lão tử cũng phải thuận theo. Lư Vân chỉ là tiểu tử trẻ người non dạ, sao dám lỗ mãng đây?

Hai người nhìn nhau cười to, tràn đầy vẻ thoải mái.

Đại hán kia chính là "Hỏa Tham Nhất Dao" Tần Trọng Hải, tướng quân trẻ tuổi trước mắt không phải ai khác, chính là tham mưu Lữ Vân mà Tần Trọng Hải đã khổ công tìm kiếm chiêu mộ. Lần này hai người phụng mệnh hộ giá việc kết thân nghị hòa, hiện đang chờ đoàn xe của công chúa ra khỏi thành.

Tần Trọng Hải nói:

- Đã qua giờ Mão, xem ra công chúa sắp giá lâm, chúng ta mau chuẩn bị nghênh tiếp.

Nói rồi sai người thổi kèn lệnh. Chỉ nghe âm thanh ông ông vang vọng, chúng quân sĩ xoay mình hô to:

- Nhõ trại!

Âm thanh hùng tráng như muốn đánh thức thành Bắc Kinh trong cơn ngủ mê. Năm nghìn quân sĩ bắt đầu thu dọn doanh trại, động tác của bọn họ tương đồng một nhịp, tập luyện đầy đủ cho thấy quân kỷ rất nghiêm ngặt.

Chỉ chốc lát, năm nghìn kỵ binh ăn mặc chỉnh tề, im lặng xếp hàng trên tuyết trắng, chờ đợi hiệu lệnh của chủ soái. Ánh mặt trời phản chiếu trên những cây đao chói mắt, khiến cho áo giáp sáng ngời, tinh thần mỗi người như được chấn hưng, cùng một nhịp điệu nói không nên lời.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Khí thế quân ta đang lên như cầu vồng, Lữ tham mưu nghĩ sao?

Lữ Vân khen:

- Khi trước nghe rằng Tần tướng quân trị quân nghiêm khắc, không ngờ tận mặt lại thấy tinh nhuệ như vậy, thực không thẹn uy vũ của ngài.

Tần Trọng Hải hắc hắc cười nói:

- Các người nịnh nọt ta như vậy làm sao được, người phải mắng ta mấy câu mới phải. Nếu không lão tử sống đến phát cuồng, sau này còn ai dám khuyên ta một câu nửa lời nữa!

Đang nói thì một tên lính truyền lệnh thúc ngựa như điên mà đến, kêu rằng:

- Ngọc liên (1) của công chúa đã rời thành một dặm!

Tần Trọng Hải gật đầu ra lệnh:

- Đại quân nghe lệnh, tiền đội đổi thành hậu đội, xuất phát nghênh đón công chúa thánh giá!

Chúng quân sĩ dạ ran một tiếng. Năm nghìn quân mã phi nhanh về phía trước, tiếng bước chân ù ù như trống lớn chấn rung đất trời.

Cách chưa đầy dặm, xa xa chỉ thấy có hai tấm bảng giơ cao, ở trên có viết "Cung kính ", "Tránh đường". Đằng trước là cả trăm ả cung nữ tay cầm nhạc khí, đang tấu lên khúc nhạc hoan ca. Trong tiếng hát, Ngọc liên của công chúa chậm rãi đi về phía trước. Ngọc liên được sơn vàng gắn ngọc, bảo di phi phàm, mười sáu con bạch mã chân dài chia làm bốn nhóm, gõ móng kéo xe trên đường. Một đại thần mặc hồng bào găm vóc đi bên cạnh xe, người này chân bước theo đoàn ngọc mã, chính là Ngự Sử Hà đại nhân.

Tần Trọng Hải xoay người xuống ngựa, quỳ rạp xuống đất:

- Mặt tướng là Liêu Đông Du Kích Tần Trọng Hải, đặc biệt tới đón tiếp thánh giá.

Hà đại nhân gật đầu, vui vẻ nói:

- Có Trọng Hải ở đây, hành trình của chúng ta tất sẽ bình an, mau mau đứng dậy đi!

Tần Trọng Hải đáp:

- Mặt tướng tất kiệt tâm kiệt lực, tuyệt không dám làm sai thánh chỉ, xin Hà đại nhân an tâm.

Hà đại nhân cười nói:

- Trọng Hải không cần đa lễ, mau mau bình thân!

Tần Trọng Hải đang muốn đứng lên, chợt nghe một âm thanh bén nhọn truyền tới:

- Tiểu tử này thật vô lễ! Chỉ thấy Hà đại nhân, lại chưa nhận ra ta sao?

Tần Trọng Hải ngẩn ra, ngẩng đầu thì thấy một người mặt trát đầy phấn trắng, môi tô son hồng, bộ dáng quái dị đang nhìn mình chăm chăm. Lập tức nhận ra đó là Phó tổng quản Đông Xưởng Tiết Nô Nhi, bên cạnh còn hơn mười gã thái giám, đều là người của Đông Xưởng.

Tiết Nô Nhi này võ công cao cường, lại thêm trời sinh tính tình quái dị, không hề để mệnh quan triều đình vào mắt.

Tần Trọng Hải nhướng mày, không ngờ người này hộ giá công chúa đến đây, thật là phiền toái.

Chỉ nghe Tiết Nô Nhi lạnh lùng thốt:

- Người đã thấy ta, sao còn không tới bái kiến?

Nếu võ tướng khác thấy Tiết Nô Nhi tất sẽ khúm núm, chỉ sợ đắc tội với lão. Ai ngờ Tần Trọng Hải to gan lớn mật, thấy "Hoa yêu " thì chỉ nhún mày. Tiết Nô Nhi thấy hắn bất động một lúc lâu thì cả giận quát:

- Họ Tần, người đứng đó làm gì? Còn không lại đây thỉnh an?

Tần Trọng Hải thầm nghĩ:

- Không biết lão yêu bắt nam bắt nữ này muốn ra oai tác quái cái gì, trước tiên phải hạ mã uy để lão bớt kiêu ngạo. Nếu không lão càng thêm ngang ngược, ngày sau ta biết hành sự thế nào?

Y cười cười rồi nói:

- Thì ra là Tiết phó tổng quản giá lâm. Vừa rồi mắt kém không thấy, xin thứ cho.

Miệng thì nói nhưng hai chân y bất động, một bộ thật là lười biếng.

Tiết Nô Nhi thấy đối phương không tới lễ bái thỉnh an mình, giận dữ nói:

- Tiểu tử chết tiệt! Sao không biết thể thống như vậy? Ta không cho đứng, sao người dám đứng thẳng trước mắt ta?

Tần Trọng Hải có ý kích đối phương, ngáp một cái rồi khẽ khom lưng nói:

-Ồ! Ta đã quên mất điều này, Tiết phó tổng quản tới thật sớm a! Tối qua ngủ ngon giấc không?

Vừa nói vừa ngáp liên tục rồi tránh ra.

Tiết Nô Nhi giận dữ muốn điên, đưa tay sờ vào "Thiên ngoại Kim Luân ". Ngày ấy lão từng dựa vào binh khí thành danh này giết chết hảo thủ phái Côn Luân, ngay cả "Kiếm lăng" Lưu Lăng Xuyên cũng bị chặt một tay, đủ thấy uy lực to lớn thế nào.

Tiết Nô Nhi đang muốn động thủ giết người, lại nghe trong Ngọc liên của công chúa truyền ra một âm thanh đầy nhu hòa:

- Các khanh chớ có tranh chấp, hành trình sang Tây lần này cần mọi người đồng tâm nhất trí, không thể tùy tiện sinh sự khắc khẩu.

Thanh âm kia nghe trẻ trung nhưng lại có khí chất cao quý không thể coi thường, chính là Ngân Xuyên công chúa mở miệng nói chuyện. Mọi người đồng loạt xoay người xuống ngựa, quỳ xuống nói:

- Thuộc hạ sẽ tận lực ứng phó, không dám sai lệnh công chúa dạy bảo!

Tiết Nô Nhi quỳ trên mặt đất, miệng đáp ứng nhưng lại hung hăng trừng mắt nhìn Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải nhếch miệng cười giả vờ si ngốc, hồn nhiên không coi bộ dáng tàn nhẫn của đối phương vào đâu.

Năm nghìn tướng sĩ thấy chủ soái như vậy thì cũng quỳ xuống. Binh khí trên lưng bọn họ va chạm phát ra những tiếng đing đing đang đang không dứt bên tai. Mọi người thầm nghĩ:

- Nghe âm thanh tú nhã đoan trang, ắt hẳn Ngân Xuyên công chúa là một mỹ nữ tuyệt đại.

Lúc này triều chính hỗn loạn, thế lực của Giang Sung mạnh nhất nhưng không quản được sự vụ lớn nhỏ trong cung. Quyền bính nơi này luôn ở trong tay Đông Xưởng Lưu Kính. Sự tình kết thân nghị hòa lần này trọng đại, Lưu Kính lo hộ giá hành trình của công chúa, tất nhiên cẩn thận gấp bội. Nếu ái nữ của hoàng thượng có gì sơ xuất, chỉ sợ cái đầu của lão sẽ không được an ổn.

Lưu Kính sợ Giang Sung xếp đặt hãm hại, liền phái ra Phó tổng quản Tiết Nô Nhi võ công cao cường đi áp trận, một bên mượn Hà đại nhân xin đại quân của Liễu Ngang Thiên hộ tổng, tránh trúng phải mai phục của đám sơn tặc đạo phỉ. Vạn sự chuẩn bị sẵn sàng. ứng phó như thế mới không còn gì lo lắng.

Ai ngờ nhân mã hai phe không cùng đạo, thêm vào đó tính tình Tiết Nô Nhi thật quá xấu xa. Đầu lĩnh song phương vừa thấy đã không vừa mắt, liền phân tranh miếng lưỡi một trận.

Mọi người nghe công chúa trách cứ thì không dám phát tác, chỉ yên lặng đi trước hộ giá.

Đại quân xuất phát được vài dặm, Lư Vân ngồi trên lưng ngựa, đang thương lượng quân tình cùng Tần Trọng Hải, đột nhiên thấy Tiết Nô Nhi la hét tại xa xa, không biết là tức giận vì sự tình gì. Lư Vân thấy người này thì thất kinh, thấp giọng hỏi:

- Tần tướng quân, đó không phải là Tiết Nô Nhi sao? Người này tới đây làm gì?

Tần Trọng Hải hắc hắc cười nói:

- Hoàng thượng phái lão cùng Hà đại nhân chủ trì việc kết thân nghị hòa. Chúng ta đành đi chung một chuyến.

Lư Vân nghe mình phải đi cùng lão thái giám này thì nhúu mày. Khi trước hẳn đã gặp Tiết Nô Nhi tại Ngõ Vương phủ. Lão này võ công âm độc hành sự tàn bạo, ai ngờ Hoàng thượng lại để đối phương cùng Hà đại nhân chủ trì việc kết thân nghị hòa, thật là không ngờ.

Tần Trọng Hải vẫn cười hì hì không thèm để ý.

Năm nghìn binh mã chậm rãi hộ tống công chúa sang Tây, qua các nơi đều có binh mã tiếp giá, ban đêm công chúa nghỉ tại các tòa nhà cao cấp nơi nha môn, trên đường bình an vô sự. Chỉ là Tiết Nô Nhi làm bộ quá nhiều, thấy đám quan binh tới tiếp giá thì hung hăng thoá mạ mới thoải mái thống khoái. Mắt thấy Phó tổng quản Đông Xưởng ngạo mạn như vậy, tướng lãnh các nơi ai ai cũng thầm hận trong lòng nhưng không thể làm gì.

Lúc rảnh rỗi trên đường, Hà đại nhân mời Vũ Nhạc Sinh thuộc Thái Thường Tự dạy ngôn ngữ của Thiệp Mộc Nhi Hãn Quốc cho mọi người. Thời này, Thái Thường Tự đảm nhận việc phiên dịch trong kinh như ngôn ngữ của Mông Cổ, Nữ Chân, Tây Thiên, dân tộc Hồi... Người thông dịch được gọi chung là các Vũ Nhạc Sinh. Lần này đi kết thân nghị hòa cùng Hãn Quốc cũng có mấy gã. Tần Trọng Hải không ưu đọc sách vở, chỉ buộc Vũ Nhạc Sinh dạy y vài câu mắng chửi thô tục, lười biếng không nhiệt tình học hỏi. Riêng Lư Vân lại vạ phần chăm chú, học hành cần mẫn.

Tần Trọng Hải thấy hẳn cố gắng như thế thì cười rằng:

- Lư huynh đệ, người chăm chỉ học tập như vậy, chẳng lẽ muốn tới ở cùng đám Man tộc, vĩnh viễn không trở về trung thổ?

Lư Vân mỉm cười:

- Ngày sau chúng ta gặp mặt Khả Hân, nếu không có ai giao tiếp được với họ, chẳng phải là để người coi thường sao?

Tần Trọng Hải ha hả cười nói:

- Nói hay lắm! Chúng ta là thượng quốc Thiên triều, sao có thể dám phiên bang xem thường?

Y thấy Lư Vân một bộ tao nhã, trong lòng thầm nghĩ:

- Con mẹ nó, trong quân lão tử đều là hạng lưu manh vô lại, nửa chữ bẻ đôi còn không biết. Đúng là cần tìm người đọc sách chủ trì cục diện. Xem ra lão tử tìm đến Lư huynh đệ tương trợ thật là tinh mắt.

Nghĩ đến đây y càng dương dương tự đắc.

Quá nửa tháng, đã ra ngoài khu vực Trục Lệ, đại quân hành tẩu dọc theo Trường thành. Trên đường dần trở nên hoang vu, Tần Trọng Hải căn dặn quân binh cẩn thận để ý, tuyệt không thể sơ ý khinh thường. Có khi không kịp lộ trình, đêm tối tìm không được chỗ nghỉ trọ đành lập trại nghỉ ngơi tại nơi hoang dã. Chỉ là đêm khuya, binh mã thủ vệ càng thêm nghiêm khắc, dù gió thổi cỏ lay cũng không bỏ qua. Tần Trọng Hải cùng Lư Vân thay phiên trong coi hương trưởng của công chúa, đêm đêm thường xuyên không được ngủ ngon.

Tối ngày hôm đó tới một thị trấn, mọi người thở phào nhẹ nhõm, đều thầm nghĩ:

- Xem ra đêm nay có thể ngủ ngon một giấc!

Lư Vân dẫn một tiểu đội nhân mã đi đầu vào thành. Vào trong ngưỡng mắt nhìn lại, không biết vì sao mà hai bên đường đông nghìn nghịt toàn người là người. Trong lòng Lư Vân cả kinh, sợ có biến thì ghìm cương ngựa, truyền lệnh năm nghìn binh mã dừng lại ngoài thành, đồng thời hồi báo cho Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải thấy đại quân dừng bước, thấy lính truyền lệnh hỗn hển chạy tới, không đợi nghe hồi báo đã phi ngựa vào thành, muốn trước đi cứu viện. Khi thấy Lư Vân êm đẹp ngồi trên ngựa thì mới an tâm một chút, liền hỏi:

- Có chuyện gì? Sao bỗng dừng lại như vậy?

Lư Vân chưa trả lời, Tần Trọng Hải thấy biến người nghìn nghịt trong thành thì cả kinh.

Lư Vân thấp giọng nói:

- Những người này là sao? Sao chen lấn trên phố? Chẳng lẽ muốn bắt lợi với công chúa điện hạ?

Tần Trọng Hải cũng khó hiểu, lập tức cao giọng quát:

- Tri huyện nơi đây đâu!

Tiếp theo liền rút đao ra khỏi vỏ, phóng ngựa về phía trước. Đám người trên đường thấy hăn hung hãn như vậy, vội nhường ra một con đường.

Tần Trọng Hải đang quát tháo, chợt thấy một nam tử nhỏ gầy gấp rút đi ra từ trong đám người, khom người chấp tay nói:

- Hạ quan là Lưu Chương Nhân, ở đây nghênh đón công chúa thánh giá.

Tần Trọng Hải hừ một tiếng:

- Đông đúc bá tánh tụ tập là xảy ra chuyện gì? Sao dám cản đường?

Lưu Chương Nhân thấy sắc mặt bất thiện của y, cuống quýt nói:

- Tướng quân xin đừng lo lắng, tất cả lão bá tánh chỉ vì yêu mến công chúa, liền muốn tới đây bái kiến thánh nhan. Tuyệt không ác ý, tuyệt không ác ý.

Lữ Vân thầm lấy làm kỳ quái. Mỗi khi đại quân quá cảnh, lão bá tánh địa phương đều nhường bộ lui binh, làm gì có chuyện ủng hộ như thế. Chẳng lẽ trong chuyện này có gian trá? Hắn liền liếc sang Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải hiểu ý, lập tức hừ một tiếng:

- Mau chấm dứt việc này. Ta xem tám phần là người giật dây để lão bá tánh đến vuốt đuôi ngựa công chúa!

Lưu Chương Nhân hoảng sợ, quì xuống kinh hãi nói:

- Tướng quân minh giám, lão bá tánh nghe công chúa đi qua, tất cả đều tự ý tới bái kiến, muốn khấu tạ ân đức của người. Tuyệt không phải do hạ quan xui khiến, xin tướng quân minh xét!

Tần Trọng Hải cười lạnh nói:

- Vậy sao? Công chúa sinh trưởng ở thâm cung, có gì ân đức với các người?

Lưu Chương Nhân nói:

- Năm ngoái bốn huyện bị lũ lụt, lão bá tánh nghèo đói không có cơm ăn. Chúng ta có báo lên triều đình nhưng nhà môn bộ Hộ nói không có tiền

giúp nạn thiên tai. Lão bá tánh chúng ta trôi giạt khắp nơi, không có ăn mà chết đói không ít.

- Ngân Xuyên công chúa nghe nói tới việc này, liền dùng gia tài của bản thân tặng cho lão bá tánh mười vạn thạch gạo trắng, lúc này mới cứu sống ngàn hộ nơi này. Lão bá tánh mang đại ân, đều xem người như Bồ Tát sống.

Hai người Tần Lư ồ một tiếng, không ngờ Ngân Xuyên công chúa có thiện tâm như vậy. Xem ra có nàng nhân tình với lão bá tánh nơi đây, cả hai liền yên lòng trở lại.

Tần Trọng Hải cười nói với Lư Vân:

- Nhìn không ra, vị công chúa bảo bối của chúng ta lại có nhãn quang hơn người, hắc hắc, nói không chừng nàng còn mạnh lão tử hơn chút.

Lư Vân ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói:

- Tướng quân nói chuyện cẩn thận, chớ để người ngoài nghe được lời lẽ bất kính. Tránh lại rước họa vào thân.

Tần Trọng Hải chỉ cười một cái, từ chối cho ý kiến.

Hai người đang nói chuyện, phía sau có một thớt ngựa chạy như bay tới. Trong tiếng vó ngựa, chỉ nghe một người hét to:

- Là ai ngăn cản đường? Tội đáng chết vạn lần!

Thì ra là Đông Xưởng Phó tổng quản Tiết Nô Nhi đã đến.

Lưu Chương Nhân đi ra phía trước, quỳ xuống nói:

- Hạ quan Lưu Chương Nhân bái kiến công công.

Tiết Nô Nhi quát:

- Người cho đám dân đen chết tiệt cản đường là dụng ý gì? Chẳng lẽ muốn hành thích!

Lưu Chương Nhân sợ đến toàn thân phát run, cả kinh nói:

- Hạ quan không dám!

Tiết Nô Nhi cười lạnh một tiếng, đang định tác oai thì lại nghe có tiếng tơ trúc quanh quẩn, Ngọc liên của công chúa đã vào thành. Tiết Nô Nhi nhướng mày, sợ lão bá tánh quấy nhiễu công chúa, quay sang quát Tần Trọng Hải:

- Các người còn đứng ở chỗ này làm gì? Không mau mau đuổi đám dân đen chết dẫm này đi! Lát nữa nếu kinh động đến công chúa, ai gánh nổi trách nhiệm này đây?

Chúng binh sĩ nghe lão quát mắng nhưng không có ai động một bước, xem ra quân kỷ nghiêm minh. Chưa được Tần Trọng Hải hiệu lệnh, không ai có thể chỉ huy bọn họ.

Tiết Nô Nhi thấy không người nào để ý tới lệnh của mình thì giận dữ hét to:

- Tần Trọng Hải, công chúa sắp tới, tiểu tử người còn không mau mau hạ lệnh? Rốt cuộc miệng người đang ngậm thứ gì mà câm vậy!

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, đang muốn cãi thì lại nghe âm thanh nhu hòa của công chúa truyền ra từ trong xe:

- Các khanh lại có chuyện? Làm gì cao giọng như vậy?

Tiết Nô Nhi đang muốn trả lời, lại nghe chúng lão bá tánh ầm ầm lên tiếng:

- Công chúa điện hạ tới! Bảo chúa điện hạ tới!

Tức thời dân chúng chen đẩy đến ngọc liên, Tiết Nô Nhi kinh hãi quát to:

- Phản, phản rồi, đám dân đen này dám xem thường vương pháp như vậy. Tần Trọng Hải, người mau phái người đuổi chúng đi!

Tần Trọng Hải thấy nhiều người hỗn loạn, lo lắng an nguy của công chúa, thấp giọng gấp rút truyền lệnh:

- Mọi người bảo vệ công chúa, mau cách ly lão bá tánh ra.

Chúng quân sĩ đang định tiến lên, chợt thấy vô số lão bá tánh quỳ rạp xuống đất, dập đầu với xe kiệu của công chúa. Cả đám quan quân ngăn người, không biết làm sao để đuổi bọn họ. Tần Trọng Hải trầm giọng nói:

- Trường thương thủ! Mau tới phía trước!

Chúng quân sĩ thừa dịp lão bá tánh quỳ xuống, ra sức chen đẩy chiếm chỗ trống trước kiệu, ngăn cản lão bá tánh cùng vây kín hộ vệ công chúa.

Tần Trọng Hải sợ có người mưu đồ làm loạn hành thích công chúa, liền cử đao gác trước kiệu.

Chỉ thấy Lưu Chương Nhân phục lạy, cất cao giọng nói:

- Thần tri huyện Lưu Chương Nhân, dẫn vạn lão bá tánh bốn huyện khấu kiến công chúa điện hạ thiên tuế, thiên thiên tuế.

Chúng lão bá tánh cũng lớn tiếng kêu lên:

- Công chúa nương nương vạn tuế, vạn vạn tuế!

Đám dân đen này không biết phân chia vạn tuế, thiên tuế, liền giương miệng hồ đồ, dù lộn xộn không quy tắc nhưng mọi người vẻ mặt chân thành. Có vài lão thái bà càng yên lặng cầu khẩn, rơi lệ đầy mặt. Có thể thấy Ngân Xuyên công chúa được lão bá tánh nơi đây yêu quý như thế nào.

Lưu Chương Nhân lay một trận, nói:

- Năm ngoái nếu không được công chúa bảo hộ, chúng ta sớm đã chết trong nạn đói, há có thể lần nữa thấy lại vàng thái dương? Đại ân công chúa như nhật nguyệt sáng tỏ, chúng ta vĩnh viễn cảm tạ trong tâm phế. Hôm nay biết được công chúa đại hôn sẽ qua bản huyện, thần liền dẫn lão bá tánh đến lễ bái, một lần được diện kiến thiên nhan.

Chỉ nghe trong kiệu lại truyền ra âm thanh ấm áp ôn hòa:

- Bốn cung thân là hoàng tộc, thương cảm lão bá tánh là chuyện cần làm. Lưu Tri huyện cần gì đa lễ như vậy?

Chúng lão bá tánh nghe lời của công chúa, nhất thời hoan hô không ngớt.

Mắt thấy bức rèm gấm khẽ lay động, dường như Ngân Xuyên công chúa muốn rời kiệu, mấy cung nữ liền bước lên phía trước hầu hạ. Mọi người nín thở ngưng thần, chờ xem mỹ nữ đệ nhất kinh thành đi ra. Lưu Chương Nhân càng mừng rỡ, hô hào lão bá tánh cùng dập đầu liên tục.

Tần Trọng Hải thấy công chúa muốn rời ngọc liên thì thất kinh, quỳ xuống ngăn trước kiệu nói:

- Công chúa là thiên kim chi thể, tuyệt không thể tùy ý rời xe. Nếu có gì sơ xuất, thuộc hạ thật không gánh nổi tội!

Ngự Sử Hà đại nhân ở một bên cũng sốt ruột, gấp rút tiếp lời:

- Tần tướng quân nói rất phải, công chúa chính là vạn kim chi thể, há có thể lộ diện ở đây? Xin hãy suy tính cẩn thận.

Bảo chúa ngồi trong ngọc liên, hòa nhã mà nói:

- Rất nhiều lão bá tánh đều vì ta mà đến. Bốn cung há có thể không gặp bọn họ một lần? Các khanh không cần nhiều lời nữa, mời lui ra.

Tần Trọng Hải nằm sấp bất động nhưng không có ý lui bước. Tiết Nô Nhi được dịp liền nhân cơ hội chia rẽ:

- Tần Trọng Hải! Người là hạng cuồng đồ lớn mật, không ngờ dám trái lệnh công chúa? Người không muốn sống nữa sao?

Lại nghe công chúa lên tiếng:

- Tiết công công, mời người cũng tránh ra.

Tiết Nô Nhi biến sắc mặt, vội né qua một bên.

Rèm cấm nhắc lên, mắt công chúa sắp xuống xe, Tần Trọng Hải thở dài một tiếng, biết khó lay chuyển ý của nàng nên đành tránh ra bên cạnh. Y đến chỗ Lư Vân, thấp giọng căn dặn:

- Lữ huynh đệ, người đi tuần trên nóc nhà, quan sát thấy kẻ nào có cử chỉ khác lạ thì lập tức giết không tha.

Lữ Vân gật đầu, phi thân mà đi. Tần Trọng Hải lại điều động đại quân, chia bốn phương bao quanh canh giữ ngọc liên, bản thân thì rút đao khỏi vỏ cận vệ.

Lữ Vân theo lời bay lên nóc nhà dân giám thị, chỉ thấy phía dưới đông nghìn nghịt người quỳ đầy đường. Chúng quan binh thì dàn thành một vòng tròn bảo vệ xe kiệu của công chúa. Liền vào lúc này, một cung nữ vén màn. Một đôi chân ngọc nhỏ dài vươn ra khỏi xe, tiếp theo một nữ tử chậm rãi đi xuống, chính là Ngân Xuyên công chúa!

Chú: (1) Xe của vua đi gọi là liễn, chốn kinh sư gọi là liễn hạ, đường lối trong cung gọi là liễn đạo.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Ngân Xuyên công chúa

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 1: Ngân Xuyên công chúa

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điều

Lữ Vân từ xa xa nhìn lại. Chỉ thấy làn da của Ngân Xuyên công chúa trắng muốt, một thân cung trang không che khuất được thân hình uyển chuyển mềm mại, chỉ là khoảng cách khá xa nên thấy không rõ ngũ quan cùng diện mạo của nàng.

Lúc này công chúa khẽ phất tay đối với lão bá tánh. Mọi người mừng rỡ dập đầu bái lạy. Trong tiếng ca tụng ân đức, thần sắc của công chúa vẫn như thường, dáng vẻ hòa ái dễ gần không nửa phần kiêu ngạo. Lữ Vân âm thầm gật đầu. Trong đám hoàng tộc bá đạo, có vị công chúa khiêm tốn ôn nhu thế này thật là đáng quý. Nhìn một lát, Lữ Vân sợ chậm trễ chức trách liền đảo mắt nhìn lại đám người. Hắn vận lực toàn thân, nếu thấy tình thế không ổn liền lao xuống cứu giá.

Chỉ nghe công chúa nói:

- Các vị hương thân phụ lão đã vất vả rồi. Bốn cung gặp được chư vị thì đã an lòng. Chỉ mong ngày sau mùa vụ hàng năm nơi đây bội thu, cơm no áo ấm vĩnh viễn, tất cả mọi người đều sống bình an qua ngày.

Lão bá tánh nghe tâm ý của công chúa đều rất cảm động. Một gã hương dân chạy tới, miệng la to không biết muốn làm gì. Tần Trọng Hải lấy làm kinh hãi, muốn ra tay ngăn cản thì gã nọ đã sụp xuống đất khóc ròng:

- Bá tánh bốn huyện nghe nói công chúa sang nơi Tây Vực xa xôi, sợ rằng chung thân không thể gặp mặt lần nữa. Chỉ cầu trời cao che chở, phù hộ

công chúa ngày sau bình an vui vẻ, sớm sinh quý tử, chính là tâm nguyện của chúng ta.

Hắn lại liên tục dập đầu, kỳ tình chân thiết thật cảm động lòng người.

Ngân Xuyên công chúa nghe lời cầu khẩn, đột nhiên thân thể khẽ run. Tần Trọng Hải trộm nhìn lại, thấy mi mắt nàng ửng đỏ như sắp rơi lệ, có điều trong nháy mắt liền trấn định trở lại.

Tần Trọng Hải thấy công chúa còn trẻ mà đã có khả năng kiềm chế rất tốt, thầm nghĩ:

- Cô này thật nhẫn nại, không phải người tầm thường.

Đang thầm khen lại nghe công chúa nói:

- Chư vị hương thân có tâm nguyện khó cầu. Bốn cung đi Tây Vực sẽ không quên thịnh tình hôm nay.

Một lão nhân đang cầm trên tay những món lễ vật, tiến lên phía trước nói:

- Nếu không có đại ân của công chúa điện hạ, chúng ta nào còn ngày hôm nay. Lão bá tánh bốn huyện chuẩn bị mấy ngày được chút lễ vật nho nhỏ, xin công chúa vui lòng nhận cho.

Lưu Chương Nhân sợ công chúa cho là mình nhân cơ hội làm càn vơ vét, vội nói:

- Công chúa xin chớ đa tâm, đây đều là chút thổ sản mang kính ý thành tâm, tuyệt không phải mồ hôi nước mắt của bá tánh.

Lão nhân kia dâng lễ vật. Là những chiếc giỏ trúc tinh xảo đẹp mắt, Tần Trọng Hải xem qua rồi sai người nhận lấy.

Công chúa không chú tâm đến lễ vật nhưng nhìn về phía bá tánh như rất cảm động, nàng mỉm cười nói:

- Thật là làm phiền mọi người.

Lúc này một cung nữ ở bên thấp giọng nói:

- Ngoài này gió lớn, xin công chúa rời gót vàng vào trong!

Công chúa khẽ gật đầu, uốn lưng ong trở vào trong xe.

Mọi người thấy cuối cùng nàng đã trở lại trong xe thì thở phào một hơi. Tần Trọng Hải tra đao vào vỏ, phất tay ra hiệu cho Lư Vân đi xuống.

Mọi người đang thở ra, chợt nghe tiếng quát của một nữ nhân truyền ra từ trong đám người:

- Đồ giả nhân giả nghĩa!

Tiếp theo bạch quang chợt lóe. Một vật từ trong đám người mãnh liệt bắn tới chiếc xe của công chúa.

Tần Trọng Hải kinh hãi, vội giơ đao chém ra. Chỉ nghe choang một tiếng, tia lửa tóe khắp nơi. Vật kia rơi xuống đất, là một cây phi tiêu màu lam, hiển nhiên bôi đầy kịch độc. Nữ nhân nọ thấy ra tay không trúng, vội lẩn vào trong đám người.

Tần Trọng Hải vừa sợ vừa giận, lớn tiếng quát:

- Mọi người bảo vệ công chúa!

Chúng quân sĩ vội tụ họp quanh vây chiếc xe của công chúa. Lão bá tánh thấy có người hành thích nàng thì hoảng sợ chạy tán loạn khắp nơi. Già trẻ lớn bé hoảng loạn thành một đồng, nhất thời tiếng khóc rung trời.

Hà đại nhân là quan văn yếu đuối, bị trường diện này bị dọa hãi hùng khiếp vía, nhất thời không biết xử lý thế nào.

Lư Vân ở xa xa thấy thích khách tháo chạy, liền phi thân nhảy xuống đuổi theo.

Huyện quan Lưu Chương Nhân đứng ngay tại trận, hai chân không ngừng phát run. Chỉ thấy Tiết Nô Nhi nhào tới nhắc bốn thân hình hẫng lên, the thé giọng nói:

- Chúng ta sớm biết thằng nhãi người không phải thứ tốt lành! Không ngờ dám cấu kết phản tặc, muốn chết sao?

Lập tức liền sai người bắt trói huyện quan. Lưu Chương Nhân run rẩy khòe miệng, lẩm bẩm:

- Hết rồi... Quan lộ của ta đã dừng... Sao ta lại gặp vận xui như thế...

Tần Trọng Hải thấy trên đường hỗn loạn. Nếu có kẻ thừa cơ làm loạn thì hỏng bét, lập tức giơ đao quát:

- Chúng tướng quan nghe lệnh, tức tốc bảo vệ công chúa ra ngoài thành!

Vài tên phó quan vội vàng lên ngựa, chỉ huy năm nghìn binh mã vây quanh, kẹp ngọc liên của công chúa ở giữa khẩn cấp lui ra ngoài thành. Hà đại

nhân sợ đến mặt không còn chút máu, cũng được binh mã bảo vệ gấp rút chạy ra thị trấn.

Lư Vân không muốn để thích khách chạy xa. Hắn nhảy vào đám người, thân hình nhảy lên hạ xuống mấy cái đã ngăn trước mặt nữ nhân nọ, quát hỏi:

- Người là ai? Vì sao hành thích công chúa bốn triều?

Nữ nhân kia hô nhỏ một tiếng rồi đưa tay vuốt mặt một cái, trên mặt đã đeo một cái mặt nạ hung dữ.

Lư Vân quát:

- Người làm gì vậy? Sợ người nhận ra chân diện sao?

Nữ nhân kia không thèm để ý tới, liền muốn bỏ chạy. Lư Vân đương nhiên không để cho đối phương thông dong đào tẩu, sử xuất một quyền trong "Vô Song Liên Quyền" đánh tới trước mặt nữ nhân nọ. Mắt thấy đắc thủ thì chưởng phong từ hai bên đột ngột kéo tới, không ngờ người kia còn có đồng bạn mai phục ở bên cạnh. Lư Vân cấp tốc quan sát trái phải thì thấy có hai nam tử mặt mang mặt nạ. Hắn giơ song quyền bảo vệ quanh người, ngưng thần đối chưởng cùng hai người kia. Bốn chưởng giao nhau, Lư Vân hét lớn một tiếng, nhất thời bàn tay phát lực. Hai người kia la hoảng một tiếng rồi lùi lại mấy bước, hiển nhiên công lực thua sút.

Lư Vân quát:

- Cuồng đồ lớn mật, mau mau đầu hàng!

Quát rồi lại đánh ra hai chưởng, hai người kia giơ chưởng đối địch. Chỉ nghe bành bành hai tiếng. Một kẻ bị chưởng lực Lư Vân đẩy lui một bước,

kẻ còn lại miệng phun máu tươi.

Lư Vân vận "Vô Tuyệt Tâm Pháp ", đang muốn bồi thêm hai chưởng thì lại nghe có tiếng người hít thở thật sâu phía sau. Hắn rùng mình, biết còn có cao thủ mai phục, người này thổ nạp rất dài, xem ra nội công rất cao. Không đợi người nọ phát chiêu, Lư Vân liền nhấc chân đá ngược trở lại. Người nọ hừ một tiếng, không hề né tránh mà giơ chưởng chụp vào đùi hắn.

Chưởng phong sắc lẹm như dao, chỉ sợ quét trúng liền cắt đứt xương đùi. Lư Vân lấy làm kinh hãi, thầm nghĩ:

- Công lực của người này vừa tinh thuần vừa cường hãn, ta không nên liều mạng cùng hắn.

Lư Vân nghĩ thì tức tốc thu chân, thân hình chuyển khê chuyển tránh đi, lại đánh ra một quyền tới mặt người nọ. Người nọ kêu to một tiếng, giơ chưởng ngăn chặn. Quyền chưởng hai người tương giao, nội lực kích đấu thì cả hai đều bị lực đạo của đối phương đẩy lui một bước. Lư Vân điều hoà hơi thở, nhìn lại thì thấy người nọ thân hình cao lớn, cũng đeo một cái mặt nạ.

Tần Trọng Hải thấy người tới thông thạo võ nghệ, sợ Lư Vân bị hại thì vội sai khiến đám thủ hạ bảo vệ công chúa ra khỏi thành, lại thúc ngựa ngược vào thành cứu viện. Mấy gã thích khách thấy Tần Trọng Hải thì cuống quýt xoay người chui vào đám đông, thoáng chốc trốn vô tung vô ảnh.

Lư Vân quát:

- Chạy đi đâu!

Hắn xông vào trong đám người đông đúc. Bỗng một cây cương tiêu bay vọt tới, Lư Vân tránh không kịp, đang muốn ra chiêu đón đỡ thì một thanh đao

chém lại đây, nháy mắt đánh rơi cây cương tiêu. Chính là Tần Trọng Hải vừa tới ra tay kịp lúc.

Lư Vân vội nói:

- Tặc nhân còn chưa chạy xa, chúng ta mau đuổi theo!

Tần Trọng Hải thấy lão bá tánh chạy tứ tán đầy đường, lúc này khó mà bắt người. Hơn nữa nếu trúng phải kế diệu hồ ly sơn thì sợ rằng công chúa có biến, liền nói:

- Bảo vệ công chúa quan trọng hơn, đừng đuổi theo mà trúng gian kế của địch.

Lư Vân gật đầu. Hai người đang định rời đi, đã thấy một người ngăn cản trên đường, lớn tiếng quát:

- Đám dân đen chết dẫm, toàn bộ không được nhúc nhích! Chưa bắt được tặc tử thì không kẻ nào được chạy!

Chính là Tiết Nô Nhi đang nổi giận lôi đình. Lúc này lão bá tánh kinh hoàng thất thố. Già trẻ nam nữ chen đẩy thành một đồng, đều cướp đường chạy trốn chết, nghe Tiết Nô Nhi gầm thét thì càng chạy nhanh. Tiết Nô Nhi hét lên một tiếng, thoáng chốc thân ảnh bay lên, đánh ra mấy cái bạt tai nặng nề, khiến vài gã dân đen ngã sấp xuống đất, tiếp theo quát:

- Còn dám động một bước, bốn công công đành phải giết người!

Chúng lão bá tánh sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng quỳ xuống, thân thể run lên từng chập.

Lúc này đám người Đông Xưởng kéo huyện quan kia lại, không ngừng đấm đá. Lưu Chương Nhân hô to oan uổng nhưng không người nào để ý tới hẳn.

Tần Trọng Hải cùng Lư Vân nhìn nhau. Cả hai nhú mày, đang muốn tiến lên ngăn cản thì thấy có một đứa trẻ nhỏ đang khóc, lại vô tình đi về hướng Tiết Nô Nhi. Đứa trẻ này không đi cùng người lớn, xem ra bị thất lạc nên đang tìm kiếm thân nhân.

Tiết Nô Nhi lạnh lùng thốt:

- Trẻ nhỏ! Đừng im đừng nhúc nhích!

Đứa bé quả thực quá non nớt, nghe Tiết Nô Nhi nói còn tưởng rằng là thân nhân ở đó nên tiếp tục đi đến, trong miệng còn khóc nỉ non:

- Mẹ ở đâu? Mẹ ở đâu!

Sát khí Tiết Nô Nhi trên mặt đại thịnh, lạnh lùng nói:

- Bảo người không được cử động, người còn dám?

Đứa trẻ nhỏ nghe khẩu khí của lão trở nên hung dữ thì càng sợ đến khóc lớn, hai chân không ngừng chạy loạn. Tiết Nô Nhi tay giơ Kim Luân, phần nộ quát:

- Người còn dám chạy!

Tiết Nô Nhi là hạng người bá đạo, trong mắt không biết dung bất kỳ một ai. Dù là đứa trẻ nhỏ vô tri, nếu không tuân thủ quy củ thì lão cũng giết không tha. Đứa bé kia thấy lão mặt lộ hung quang, hoảng sợ quay đầu chạy đi.

Tiết Nô Nhi cười lạnh nói:

- Tiểu tiện dân, tự tìm chết!

Vừa nói hàn quang chợt lóe, liền muốn xuất ra "Thiên ngoại Kim Luân " giết gà dọa khỉ. Đứa nhỏ không biết đại họa lâm đầu, không ngừng khóc lóc kêu mẹ.

Mắt thấy Tiết Nô Nhi muốn chém đứa nhỏ thành hai đoạn, một người nhảy ra quát:

- Khoan hãy động thủ!

Người này khuôn mặt chữ điền, thân mặc trụ giáp, chính là Lư Vân. Tiết Nô Nhi lạnh lùng thốt:

- Người muốn làm gì? Tạo phản sao?

Lư Vân ôm lấy đứa nhỏ, lớn tiếng nói:

- Tặc tử sớm đã chạy xa, những người này chỉ là lão bá tánh vô tội, sao người có thể tùy tiện mở sát giới? Trong kinh thành còn hạng người như người, bảo sao thiên hạ lại nhiều phản tặc như vậy!

Hắn càng nói càng lớn, thần thái đầy giận dữ, đưa tay phải chỉ thẳng vào Tiết Nô Nhi.

Đôi mày của Tiết Nô Nhi nhướng lên nhưng điềm nhiên nói:

- Ta cho người biết. Chúng ta dù giết lầm một ngàn người cũng không buông tha một tặc nhân. Lui ra cho ta, nếu không đừng trách ta giết luôn cả người.

Lư Vân bốc hỏa trong tâm, cả giận nói:

- Ta tuy chỉ là một gã tòng quân nho nhỏ nhưng không thể để người giết hại lão bá tánh vô tội, người động thủ đi!

Tiết Nô Nhi cười lạnh:

- Người cho rằng ta không dám sao?

Vừa nói giờ lên Kim Luân, muốn xuống tay đối với Lư Vân.

Lư Vân biết võ công của lão này cao tuyệt, ngay cả "Kiếm Lăng" Lưu Lăng Xuyên còn không ngăn cản được một kích của Thiên Ngoại Kim Luân. Bản thân hãn tay không tắc sắt, còn ôm một đứa trẻ nhỏ, lại muốn đối kháng thế nào?

Mắt thấy đối phương muốn động thủ, Lư Vân thầm kiêng kỵ, bất giác thụt lùi một bước, giờ hữu chưởng bảo vệ nơi yếu hại trước ngực.

Tiết Nô Nhi quát:

- Chịu chết đi!

Thình lình một người nhích lại gần, cử đao kề vào cổ Tiết Nô Nhi, lạnh lùng thốt:

- Con bà nó, chỉ cần người dám động đến nhân mã của Tần mỗ, ta liền lấy cái đầu của người mà đền lại.

Chính là Tần Trọng Hải ra tay tới cứu. Thực ra với võ công của Tiết Nô Nhi, Tần Trọng Hải không có khả năng chế trụ lão chỉ trong một hai chiêu. Chỉ là Tiết Nô Nhi đang thịnh nộ nên mất phòng bị, thứ hai là đao của Tần

Trọng Hải cũng mau tuyệt, xuất kỳ bất ý chiếm được thượng phong, nhanh chóng chế trụ lão.

Tiết Nô Nhi hít một hơi lạnh, điềm nhiên nói:

- Các người có gan phạm thượng, lát nữa ta bầm báo công chúa, xem mỗi người các người đều chết không có chỗ chôn!

Tần Trọng Hải hắc hắc cười lạnh, nói:

- Người còn nói thêm một câu, lão tử lập tức cắt lấy đầu chó của người, người tin hay không?

Vừa nói trên tay dùng sức, nhất thời cửa trên cổ Tiết Nô Nhi một vết máu khá sâu.

Tiết Nô Nhi cuồng vọng tự đại xưa nay. Lúc này thấy vẻ mặt hung hãn của Tần Trọng Hải mà cũng biến sắc mặt, đành hạ trên tay Kim Luân xuống:

- Có chuyện gì thì cứ từ từ, người... Người cần gì động đao động thương như vậy?

Tần Trọng Hải cười lạnh nói:

- Hôm nay lão tử nói rõ cho người biết, ngày sau chỉ cần người kiêu ngạo không biết điều một lần nữa. Năm nghìn binh mã dưới tay ông nội người không phải bày ra cho đẹp, lập tức loạn tiễn bắn người thành con nhím, cho người chết không có chỗ chôn, người tin chẳng?

Lỗ mũi Tiết Nô Nhi phun khói nhưng thấy đối phương không phải nói đùa, ngoài miệng không muốn cầu xin tha thứ, chỉ buồn bực hừ một tiếng.

Trường diện đang khẩn trương, chợt nghe lính truyền lệnh báo lại:

- Hà đại nhân ở ngoại thành rất lo lắng, các vị đại nhân mau đi ra bảo vệ công chúa.

Tần Trọng Hải liền thả Tiết Nô Nhi, lạnh lùng thốt:

- Ngày sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng, mọi người ở chung cho ổn thỏa, xin Tiết phó tổng quản nhớ kỹ.

Y nói rồi kéo tay Lữ Vân:

- Chúng ta đi!

Lữ Vân quay đầu nhìn lại, thấy Tiết Nô Nhi đang nghiêng răng nghiêng lợi, hiển nhiên trong lòng ôm hận, vội nói:

- Người này quỷ kế đa đoan, hôm nay tướng quân hạ nhục lão như thế, ngày sau tất sẽ trả thù.

Tần Trọng Hải cười lạnh nói:

- Tùy lão, muốn thế nào thì Tần Trọng Hải ta phụng bồi thế ấy.

Lời còn chưa dứt, quả nhiên Tiết Nô Nhi hô lớn một tiếng:

- Tần Trọng Hải! Người đứng lại cho ta !

Tiếp theo lão giơ cao Thiên Ngoại Kim Luân, hai hàng chân mày nhướng lên tức giận nhìn hai người Tần Lữ, vẻ mặt quỷ dị mơ hồ như đã thật sự nổi giận, tùy thời sẽ ra tay giết người.

Nhất thời tình thế lại trở nên khẩn trương.

Lư Vân không biết Tiết Nô Nhi muốn sao, liền bày ra chiêu thức trong "Vô Song Liên Quyền" chuẩn bị nghênh địch. Về mặt Tần Trọng Hải lại không quan tâm, chỉ nhún vai quay đầu mà đi.

Tiết Nô Nhi vô cùng cuồng nộ, quát to một tiếng:

- Tần Trọng Hải! Người khi nhục ta như thế, còn muốn bỏ đi như vậy? Người xoay người lại cho ta, mọi người đánh giết một hồi.

Tần Trọng Hải ngáp một cái, vẫn không thèm quan tâm mà chỉ lo đi phía trước. Tiết Nô Nhi tức giận đến xanh mặt, run giọng nói:

- Gã họ Tần, ta muốn người phải hối hận một đời này!

Trên tay lão vận kinh, muốn ra chiêu giết người. Lư Vân lấy làm kinh hãi, vận khởi Vô Song Liên Quyền muốn tiến lên tiếp chiêu. Tần Trọng Hải liền kéo hăn lại, tiếp theo xoay người nghiêng mắt nhìn về Tiết Nô Nhi, lạnh lùng thốt:

- Họ Tiết kia, người có biết tại sao Lưu Kính đại nhân làm được tổng quản, riêng người vĩnh viễn chỉ là một phó thủ chăng?

Trong tình thế hung hiểm không ngờ hăn nói lời ấy, Tiết Nô Nhi không khỏi ngẩn ra, cất giọng the thé:

- Chuyện của Đông Xưởng ta, không cần người quan tâm! Người rút đao ra, chúng ta đánh cho sáng khoái một hồi!

Lão giơ cao Kim Luân, về mặt sát khí bước từng bước tới. Tần Trọng Hải vẫn không có ý ra tay, chỉ nói:

- Tiết phó tổng quản. Sở dĩ người không lên được chính vị, nhiều năm qua phải dưới trướng người khác, không phải do võ công của người không đủ cao, cũng không phải thời gian ra sức của người không đủ. Mà chính là vì cái tính tình cổ quái của người! Người ngấm lại xem, hôm nay nếu Lưu tổng quản ở chỗ này. Hẳn đa mưu túc trí như vậy, sẽ vì chút chuyện nhỏ phát uy sao? Hẳn sẽ không nể mặt sao?

Tiết Nô Nhi nghe thì sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Nhất thời ngây ngốc tại trận, chậm chạp không thấy động thủ.

Tần Trọng Hải thấy thần sắc âm tình bất định của lão, lại nói:

- Hôm nay người giết được ta thì sao? Ngày sau người dựa vào cái gì hộ tống công chúa đến Tây Vực? Năm nghìn binh mã của ta sẽ nghe lời người? Rốt cuộc đại địch của người là ai? Là ta hay Giang Sung? Bản thân người nên nghĩ kỹ đi!

Nói rồi quay đầu rời đi, không hề sợ hãi uy lực của "Thiên ngoại Kim Luân", đem lưng bỏ mặc cho Tiết Nô Nhi.

Trong lòng Tiết Nô Nhi tựa hồ có sóng dậy. Chỉ cúi đầu không nói, càng không thấy vận công ra chiêu.

Lư Vân kinh ngạc, không biết tại sao Tiết Nô Nhi trở nên như thế. Hẳn sợ có biến nên che sau lưng Tần Trọng Hải.

Đường nhiên Lư Vân không biết rằng Tần Trọng Hải đã đánh trúng tâm sự của Tiết Nô Nhi, mới khiến lão khó có thể phát tác lúc này.

Tiết Nô Nhi tiến cung tới nay, ỷ vào võ công cao cường trung tâm hộ chủ, mấy chục năm qua không ngừng tích công, khó khăn mới lên làm Phó tổng

quản Đông Xưởng. Chỉ là vẫn dưới trướng Lưu Kính. Tiết Nô Nhi dù kính phục Lưu tổng quản nhưng chuyện này luôn quanh quẩn trong lòng. Giờ phút này nghe Tần Trọng Hải nhắc thì tâm tình càng thêm trầm trọng.

Lúc này lão ngơ ngác nhìn dưới đất, thầm nghĩ:

- Tần Trọng Hải nói không sai, võ công của ta không kém Lưu tổng quản, thời gian tiến cung cũng lâu hơn hẳn. Vì sao hẳn làm được tổng quản, ta chỉ có thể làm trợ thủ cho hẳn? Xem ra quả thực do tính tình của ta quá mức táo bạo, nhiều lần phạm sai lầm không đáng.

Lão thở dài một tiếng, nhìn theo bóng dáng Tần Trọng Hải thì thầm nghĩ:

- Gã họ Tần hỗn đản này, trước mắt còn đại sự phải dựa vào hẳn, không vội giết đi. Ngày nào Giang Sung còn chưa ngã, tuyệt không nên trở mặt cùng đám gia tướng Liễu môn. Ai... Khi nào ta mới có thể lên làm tổng quản đây!

Lão cúi đầu trầm tư, bất động không nói một lúc lâu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Ngâm Xuyên công chúa

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 1: Ngân Xuyên công chúa

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điều

Mọi người ra ngoài thành, đại quân bắt đầu dựng lều lập trại để ở lại đêm nay. Mọi người mệt mỏi mỗi một ngày, đều về trong trướng nghỉ tạm. Tần Trọng Hải đang muốn cởi giày thì một ả cung nữ đi vào nói:

- Công chúa điện hạ cho mời, làm phiền Tần tướng quân tới một chuyến.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Ta sẽ đến lập tức.

Cung nữ nọ lui ra chờ ngoài trướng, Tần Trọng Hải liền sai người tìm Lữ Vân. Không bao lâu thì Lữ Vân đến, hần liền hỏi:

- Tướng quân có gì sai khiến?

Tần Trọng Hải nói:

- Tiểu công chúa tìm mấy người chúng ta, e rằng liên quan đến quân vụ. Người cũng nên đi một lần!

Lữ Vân cảm kích trong tâm, biết là Tần Trọng Hải có ý để hần tham dự việc quân cơ, lúc này chấp tay nói:

- Đa tạ tướng quân đề bạt.

Tần Trọng Hải chợt nhớ tới cá tính cương nghị của Lư Vân, liền nhắc nhở để tránh sau này gặp họa:

- Ta nhắc trước, công chúa chỉ là nữ nhân sinh trưởng ở thâm cung, không biết quân vụ binh pháp. Lát nữa nếu nàng nhắc tới quân tình, dù có nhìn nhận không đúng thì huynh đệ cứ cho qua, tuyệt không thể mạo phạm.

Lư Vân gật đầu:

- Tần tướng quân chớ lo lắng, ta để tâm là được.

Hai người thương nghị một trận, liền theo cung nữ nọ tới hương trướng của công chúa.

Lư Vân theo Tần Trọng Hải đi vào đã thấy đám người Hà đại nhân, Tiết Nô Nhi. Về mặt mấy người này không kiên nhẫn, hiển nhiên chờ đã lâu. Trong này có màn trúc che chắn, Ngân Xuyên công chúa một mình ngồi bên trong, mơ hồ thấy không rõ diện mạo. Lư Vân biết quy củ trong cung thì nam nữ hữu biệt càng thêm lớn. Che màn là muốn tách bạch rạch ròi, hẳn lập tức đứng thẳng người khoanh tay nghe lệnh.

Ngân Xuyên công chúa thấy mọi người đến đông đủ liền nói:

- Chư vị khanh gia, mời ngồi!

Mọi người đồng loạt quỳ xuống tạ ơn rồi ngồi vào chỗ của mình. Lư Vân tự biết quan thấp chức hèn nên chỉ đứng ở một bên. Tần Trọng Hải liền kéo một chiếc ghế đặt ở trước mặt Lư Vân, ý bảo hẳn cũng ngồi xuống.

Sau một lúc, công chúa mở miệng hỏi:

- Chúng ta rời kinh đã hơn một tháng, khi nào mới tới Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc?

Hà đại nhân thưa rằng:

- Khởi bẩm công chúa, dự định mười lăm tháng chạp đoàn xe sẽ đến Thiên Sơn, lúc đó Khả Hãn sẽ sai vương tử đến nghênh đón.

Công chúa đếm đốt tay tính toán, lại than rằng:

- Giờ đã là tháng mười một, xem ra còn chưa đầy một tháng nữa, ta vĩnh viễn sẽ rời trung thổ!

Mọi người nghe lời lẽ có phần bi ai, tất cả đều im lặng. Trong lòng thương xót cho thân phận của vị công chúa bị gả đi xa xứ này.

Hà đại nhân sợ công chúa sầu tư không ngừng, dẫn đến trên đường lại có chuyện không hay, vội nói:

- Công chúa điện hạ không nên thương tâm, ngày sau nếu muốn về thăm mẫu quốc, chỉ cần xin với Khả Hãn, chắc chắn ngài sẽ đáp ứng.

Ngân Xuyên công chúa thở dài một tiếng, một lúc lâu không tiếp lời. Hà đại nhân đành nháy mắt với Tiết Nô Nhi, muốn lão nói mấy lời xuôi tai để tránh công chúa thêm phiền lòng.

Tiết Nô Nhi gật đầu hiểu ý, lập tức cất giọng the thé chuyển đề tài:

- Khởi bẩm công chúa, đám thích khách đáng giận vừa rồi, trước mắt dù đào tẩu nhưng ít ngày nữa, nhất định chúng ta sẽ bắt chúng về cho công chúa phát lạc, đem bầm thây vạn đoạn để giải mối hận trong lòng người! Về

phần Tri huyện Lưu Chương Nhân kia, ngày mai chúng ta sẽ chém đầu hắn để thị chúng.

Lão vừa nói vừa cười lạnh liên tục, bộ dáng như hung thần ác sát. Ngân Xuyên công chúa nghe thì cả kinh:

- Ngàn vạn lần không được giết người! Đám thích khách nọ chắc chắn có nỗi khổ riêng, các người nếu bắt được thì tuyệt không được giết! Chỉ giải bọn họ đến đây, ta sẽ tự tra hỏi. Nghe rõ chưa?

Mọi người nghe công chúa dường như đồng tình với đám thích khách thì kinh ngạc. Tiết Nô Nhi hừ một tiếng không cho là đúng.

Hà đại nhân bồi cười nói:

- Công chúa điện hạ, chuyện nhỏ này xin cứ giao cho hạ thần xử lý, người không cần bận tâm làm gì.

Ngân Xuyên công chúa nhìn mặt gửi lời, biết rằng chưa chắc có người tuân lời của nàng, lúc này sẵn giọng:

- Không được! Toàn bộ các người lòng dạ độc ác như vậy, không hề biết thương xót lão bá tánh cơ khổ. Tiết phó tổng quản, người lập tức thả huyện quan kia ra, ngàn vạn lần không được làm khó hắn!

Tiết Nô Nhi ngẩng đầu cất giọng the thé:

- Người này không hoàn thành trọng trách, tội đáng chết vạn lần, sao có thể buông tha?

Công chúa dường như càng nghe khó chịu, cả giận nói:

- Không hoàn thành trọng trách chính là người, không phải hần! Mau mau thả người!

Tiết Nô Nhi bất mãn trong lòng, chỉ hừ một tiếng không nói.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, thần sắc đầy vẻ khổ não. Vị công chúa này thiện lương yêu dân, chỉ lo cho thiên hạ mà không để ý đến quy củ triều đình, bảo chúng thần biết làm sao cho phải?

Nhất thời không một ai lên tiếng đáp ứng. Công chúa thấy không có người để ý, lại quay sang nói với Tần Trọng Hải nói:

- Tần tướng quân, người nói cho bốn cung, người bắt được mấy thích khách kia thì xử lý ra sao?

Tần Trọng Hải chưa đáp lời, Tiết Nô Nhi đã trợn mắt nhìn y, xem ra khúc mắc giữa hai người vẫn còn rất lớn. Tần Trọng Hải nghiêng mắt nhìn đối phương, thầm nghĩ:

- Tiết Nô Nhi người trời sinh nào đầu đàn độn, nói chuyện lại thập phần ngu ngốc, xem cha của người chọc người giận đến cỡ nào.

Y lập tức hì hì cười, nói:

- Công chúa thánh minh! Mạt tướng cho rằng bản lĩnh của đám thích khách kia không nhỏ. Ngày sau nếu bắt được, đợi điện hạ cảm hóa được cái ác cùng ấu trĩ của bọn họ, mạt tướng tự nhiên sắp xếp vào trong cấm quân, để cho một thân bản lĩnh của bọn hần có thể đền đáp quốc gia. Không biết công chúa nghĩ sao?

Quả nhiên lời này rất được lòng công chúa, chỉ nghe nàng tán thán:

- Tần tướng quân một lòng vì nước. Bốn cung thấy thật là an ủi, nếu quan viên thiên hạ đều nghĩ được người, quốc gia tất sẽ thái bình.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Đa tạ công chúa quá khen.

Y trộm nhìn lại, thấy Tiết Nô Nhi tức giận đến trong mắt bốc lửa, dường như hận không thể cắt bản thân vạn đao để giải mối hận trong lòng.

Kỳ thật Tần Trọng Hải nói mấy câu này không hề trái lương tâm. Trong quân của y có nhiều đào phạm xuất thân phi tặc, ngay cả tham mưu Lư Vân cũng là một trong số đó. Nếu như mấy tên thích khách kia gia nhập trong quân. Với thân thủ của bọn họ, đích thị sẽ giúp ích không ít, như hổ mọc thêm cánh. Công chúa muốn y không lạm sát chính là gài đúng chỗ ngứa.

Lại nghe Ngân Xuyên công chúa nói:

- Tiết phó tổng quản, ngày sau người nên học theo Tần tướng quân, như vậy mới có lợi với người.

Nàng nghe Tiết Nô Nhi miễn cưỡng vâng dạ một tiếng, liền nói:

- Huyện quan là kẻ vô tội, người lập tức thả hãn về nhà, đừng làm khó người ta. Nghe rõ chẳng?

Tiết Nô Nhi hậm hực đứng lên, dù không cam lòng nhưng công chúa đã có lệnh thì sao dám làm trái, liền lệnh cho đám thủ hạ thả người. Lão chậm rãi đi tới bên người Tần Trọng Hải, lén dùng khuỷu tay thúc vào sau lưng đối phương, muốn cho y nếm chút khổ sở. Tần Trọng Hải mỉm cười, giả như muốn nói với Lư Vân, thân thể khẽ chuyển tránh ra bên cạnh. Khuỷu tay

Tiết Nô Nhi không kịp rút về, theo đà liền đánh nát vỡ tan mấy tách trà trên bàn.

Hà đại nhân bực mình, trầm giọng nói:

- Tiết phó tổng quản, công chúa còn ở trên, sao người vô lễ như thế?

Tiết Nô Nhi đỏ bừng mặt, ngậy ngốc nói không ra lời, lại nghe Tần Trọng Hải cười nói:

- Mấy ngày trước Tiết phó tổng quản trúng gió nên tay chân kém linh hoạt. Hà đại nhân đừng trách hắn.

Hà đại nhân cả kinh nói:

- Thật vậy sao? Tiết phó tổng quản võ nghệ cao cường, thân thể sao yếu nhược như vậy?

Tần Trọng Hải hướng sang Tiết Nô Nhi cười nói:

- Đương nhiên là thật sự. Tiết phó tổng quản, người nói có phải không?

Tiết Nô Nhi giận dữ nhưng không dám phản bác, oán hận nói:

- Không sai... trước đó vài ngày ta choáng váng não đầu, trúng gió nên tay chân mất linh hoạt...

Công chúa cũng lên tiếng quan tâm:

- Mấy ngày nay tiết trời lạnh dần, Tiết phó tổng quản phải cẩn thận bảo trọng thân thể.

Tần Trọng Hải nghe thì cười hì hì, Tiết Nô Nhi vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn điên, quát to một tiếng rồi cúi đầu lao ra ngoài ngay tại trận, trên đường còn đụng không ít cung nữ thị vệ.

Hà đại nhân thấy công chúa mặt ửng mầu chau, cho rằng nàng ghét Tiết Nô Nhi vô lễ, liền nói:

- Điện hạ chớ trách Tiết phó tổng quản, tính tình của hắn cao ngạo, chịu không nổi mắng trách, người đừng để tâm.

Công chúa lắc đầu, nói:

- Hắn luôn trung tâm với bốn cung, ta đương nhiên không trách hắn.

Đột nhiên nàng thở dài thật sâu, nói:

- Thích khách ra tay ban nãy kia, ta nghe nàng mắng ta giả nhân giả nghĩa, ai... Bốn cung nghĩ đến bốn chữ đó thì tâm tình thật khó chịu, cảm thấy có lỗi với lão bá tánh thiên hạ.

Hà đại nhân nghe nàng có ý tự trách, cuống quýt nói:

- Công chúa đừng nghĩ như vậy. Ngân Xuyên công chúa yêu dân như con, đó là chuyện tình mà ai ai trong thiên hạ đều biết. Đám phi đồ kia ăn gan hùm uống mật gấu mới dám mạo phạm thánh giá. Lời lẽ vô sỉ hạ lưu nọ, công chúa ngàn vạn lần không nên xem là thật.

Công chúa không để ý lời an ủi, chỉ nhẹ giọng thở dài:

- Kỳ thật mấy năm gần đây, phụ hoàng không được lòng dân. Ta ở thâm cung cũng có nghe nói, ai... Ta toàn tâm toàn ý muốn bù đắp thay phụ hoàng nhưng thuế khóa rất nặng, đạo tặc nổi lên bốn phía. Lão bá tánh khổ

không kể xiết, ta với sức một người thì có thể làm gì? Nữ nhân kia mắng ta giả nhân giả nghĩa cũng không sai ...

Vừa nói giọng nói ghen ngào dường như rất đau lòng.

Mọi người nghe nàng dám phê bình phụ hoàng, đây chính là phỉ báng đương kim thánh thượng, đại nghịch bất đạo. Cả đám người nhìn ta ta nhìn người nhưng không ai dám tiếp lời. Lúc này chỉ cần nói chuyện vô ý một lời. Ngày sau truyền ra sẽ là đại tội tru di cửu tộc. Lập tức cả đám im lặng, trong hương trướng yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe những tiếng hô hấp trầm nặng.

Qua một lúc Ngân Xuyên công chúa khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Lữ trình sang tây lần này gian nan, mong rằng chư khanh gia có thể hợp lực, đừng vì việc nhỏ mọn mà khắc khẩu, được chăng?

Mọi người thở ra một hơi, lớn tiếng vang lệnh:

- Chúng thần cần tuân pháp chỉ!

Công chúa gật đầu rồi đi vào trong trướng không trở ra. Mọi người thấy tâm tình của nàng không thoải mái, cả đám tức tốc ly khai để tránh gây thêm chuyện.

Ra ngoài trướng, Tiết Nô Nhi đã chờ sẵn. Vừa thấy Tần Trọng Hải mặt liền đánh tới một bạt tai, mắng rằng:

- Tần Trọng Hải! Người chỉ biết vuốt mông ngựa, quân mặt dày vô sỉ!

Tần Trọng Hải tránh né rồi hắc hắc cười nói:

- Công chúa muốn mọi người hòa khí ở chung, công công lại làm vậy rồi!

Tiết Nô Nhi nghe tới công chúa đành thu tay trở về, chỉ là vẫn còn giận dữ:

- Thúi lắm! Đều do người hộ giá bất lực, lúc này mới xảy ra chuyện! Không ngờ còn dám trách ta.

Tần Trọng Hải vái chào thật sâu, cười nói:

- Được rồi! Hết thấy đều là ta hỗn đản không tốt, lần sau tuyệt đối không dám.

Y lại cười hì hì không thêm để ý. Tiết Nô Nhi hừ một tiếng nặng nề, oán hận mà rời đi.

Lần này hộ giá có chuyện đúng là trách nhiệm của Tần Trọng Hải. Tiết Nô Nhi trách y cũng không oan ức. Tần Trọng Hải tính tình rộng rãi, biết thì liền nhận sai xin lỗi, xem như kết thúc.

Chỉ là qua chuyện này, mọi người biết rằng Ngân Xuyên công chúa tính tình nhân từ. Sau này nếu phải giết người phóng hỏa thì tuyệt không thể để nàng biết được, đỡ phải Mọi người ra ngoài thành, đại quân bắt đầu dựng lều lập trại để ở lại đêm nay. Mọi người mệt mỏi mỗi ngày, đều về trong trướng nghỉ tạm. Tần Trọng Hải đang muốn cởi giày thì một ả cung nữ đi vào nói:

- Công chúa điện hạ cho mời, làm phiền Tần tướng quân tới một chuyến.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Ta sẽ đến lập tức.

Cung nữ nọ lui ra chờ ngoài trướng, Tần Trọng Hải liền sai người tìm Lư Vân. Không bao lâu thì Lư Vân đến, hăn liền hỏi:

- Tướng quân có gì sai khiến?

Tần Trọng Hải nói:

- Tiểu công chúa tìm mấy người chúng ta, e rằng liên quan đến quân vụ. Người cũng nên đi một lần!

Lư Vân cảm kích trong tâm, biết là Tần Trọng Hải có ý để hăn tham dự việc quân cơ, lúc này chấp tay nói:

- Đa tạ tướng quân đề bạt.

Tần Trọng Hải chợt nhớ tới cá tính cương nghị của Lư Vân, liền nhắc nhở để tránh sau này gặp họa:

- Ta nhắc trước, công chúa chỉ là nữ nhân sinh trưởng ở thâm cung, không biết quân vụ binh pháp. Lát nữa nếu nàng nhắc tới quân tình, dù có nhìn nhận không đúng thì huynh đệ cứ cho qua, tuyệt không thể mạo phạm.

Lư Vân gật đầu:

- Tần tướng quân chớ lo lắng, ta để tâm là được.

Hai người thương nghị một trận, liền theo cung nữ nọ tới hương trướng của công chúa.

Lư Vân theo Tần Trọng Hải đi vào đã thấy đám người Hà đại nhân, Tiết Nô Nhi. Về mặt mấy người này không kiên nhẫn, hiển nhiên chờ đã lâu. Trong này có màn trúc che chắn, Ngân Xuyên công chúa một mình ngồi bên

trong, mơ hồ thấy không rõ diện mạo. Lư Vân biết quy củ trong cung thì nam nữ hữu biệt càng thêm lớn. Che màn là muốn tách bạch rạch ròi, hẳn lập tức đứng thẳng người khoanh tay nghe lệnh.

Ngân Xuyên công chúa thấy mọi người đến đông đủ liền nói:

- Chư vị khanh gia, mời ngồi!

Mọi người đồng loạt quỳ xuống tạ ơn rồi ngồi vào chỗ của mình. Lư Vân tự biết quan thấp chức hèn nên chỉ đứng ở một bên. Tần Trọng Hải liền kéo một chiếc ghế đặt ở trước mặt Lư Vân, ý bảo hẳn cũng ngồi xuống.

Sau một lúc, công chúa mở miệng hỏi:

- Chúng ta rời kinh đã hơn một tháng, khi nào mới tới Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc?

Hà đại nhân thưa rằng:

- Khởi bẩm công chúa, dự định mười lăm tháng chạp đoàn xe sẽ đến Thiên Sơn, lúc đó Khả Hãn sẽ sai vương tử đến nghênh đón.

Công chúa đếm đốt tay tính toán, lại than rằng:

- Giờ đã là tháng mười một, xem ra còn chưa đầy một tháng nữa, ta vĩnh viễn sẽ rời trung thổ!

Mọi người nghe lời lẽ có phần bi ai, tất cả đều im lặng. Trong lòng thương xót cho thân phận của vị công chúa bị gả đi xa xứ này.

Hà đại nhân sợ công chúa sầu tư không ngừng, dẫn đến trên đường lại có chuyện không hay, vội nói:

- Công chúa điện hạ không nên thương tâm, ngày sau nếu muốn về thăm mẫu quốc, chỉ cần xin với Khả Hãn, chắc chắn ngài sẽ đáp ứng.

Ngân Xuyên công chúa thở dài một tiếng, một lúc lâu không tiếp lời. Hà đại nhân đành nháy mắt với Tiết Nô Nhi, muốn lão nói mấy lời xuôi tai để tránh công chúa thêm phiền lòng.

Tiết Nô Nhi gật đầu hiểu ý, lập tức cất giọng the thé chuyển đề tài:

- Khởi bẩm công chúa, đám thích khách đáng giận vừa rồi, trước mắt dù đào tẩu nhưng ít ngày nữa, nhất định chúng ta sẽ bắt chúng về cho công chúa phát lạc, đem bầm thây vạn đoạn để giải mối hận trong lòng người! Về phần Tri huyện Lưu Chương Nhân kia, ngày mai chúng ta sẽ chém đầu hắn để thị chúng.

Lão vừa nói vừa cười lạnh liên tục, bộ dáng như hung thần ác sát. Ngân Xuyên công chúa nghe thì cả kinh:

- Ngàn vạn lần không được giết người! Đám thích khách nọ chắc chắn có nỗi khổ riêng, các người nếu bắt được thì tuyệt không được giết! Chỉ giải bọn họ đến đây, ta sẽ tự tra hỏi. Nghe rõ chưa?

Mọi người nghe công chúa dường như đồng tình với đám thích khách thì kinh ngạc. Tiết Nô Nhi hừ một tiếng không cho là đúng.

Hà đại nhân bồi cười nói:

- Công chúa điện hạ, chuyện nhỏ này xin cứ giao cho hạ thần xử lý, người không cần bận tâm làm gì.

Ngân Xuyên công chúa nhìn mặt gửi lời, biết rằng chưa chắc có người tuân lời của nàng, lúc này sẵn giọng:

- Không được! Toàn bộ các người lòng dạ độc ác như vậy, không hề biết thương xót lão bá tánh cơ khổ. Tiết phó tổng quản, người lập tức thả huyện quan kia ra, ngàn vạn lần không được làm khó hãn!

Tiết Nô Nhi ngẩng đầu cất giọng the thé:

- Người này không hoàn thành trọng trách, tội đáng chết vạn lần, sao có thể buông tha?

Công chúa dường như càng nghe khó chịu, cả giận nói:

- Không hoàn thành trọng trách chính là người, không phải hãn! Mau mau thả người!

Tiết Nô Nhi bất mãn trong lòng, chỉ hừ một tiếng không nói.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, thần sắc đầy vẻ khổ não. Vị công chúa này thiện lương yêu dân, chỉ lo cho thiên hạ mà không để ý đến quy củ triều đình, bảo chúng thần biết làm sao cho phải?

Nhất thời không một ai lên tiếng đáp ứng. Công chúa thấy không có người để ý, lại quay sang nói với Tần Trọng Hải nói:

- Tần tướng quân, người nói cho bốn cung, người bắt được mấy thích khách kia thì xử lý ra sao?

Tần Trọng Hải chưa đáp lời, Tiết Nô Nhi đã trợn mắt nhìn y, xem ra khúc mắc giữa hai người vẫn còn rất lớn. Tần Trọng Hải nghiêng mắt nhìn đối phương, thầm nghĩ:

- Tiết Nô Nhi người trời sinh nào đầu dần độ, nói chuyện lại thập phần ngu ngốc, xem cha của người chọc người giận đến cỡ nào.

Y lập tức hì hì cười, nói:

- Công chúa thánh minh! Mạt tướng cho rằng bản lĩnh của đám thích khách kia không nhỏ. Ngày sau nếu bắt được, đợi điện hạ cảm hóa được cái ác cùng ấu trĩ của bọn họ, mạt tướng tự nhiên sắp xếp vào trong cấm quân, để cho một thân bản lĩnh của bọn hãn có thể đền đáp quốc gia. Không biết công chúa nghĩ sao?

Quả nhiên lời này rất được lòng công chúa, chỉ nghe nàng tán thán:

- Tần tướng quân một lòng vì nước. Bốn cung thấy thật là an ủi, nếu quan viên thiên hạ đều nghĩ được người, quốc gia tất sẽ thái bình.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Đa tạ công chúa quá khen.

Y trộm nhìn lại, thấy Tiết Nô Nhi tức giận đến trong mắt bốc lửa, dường như hận không thể cắt bản thân vạn đao để giải mối hận trong lòng.

Kỳ thật Tần Trọng Hải nói mấy câu này không hề trái lương tâm. Trong quân của y có nhiều đào phạm xuất thân phỉ tặc, ngay cả tham mưu Lư Vân cũng là một trong số đó. Nếu như mấy tên thích khách kia gia nhập trong quân. Với thân thủ của bọn họ, đích thị sẽ giúp ích không ít, như hổ mọc thêm cánh. Công chúa muốn y không lạm sát chính là gài đúng chỗ ngứa.

Lại nghe Ngân Xuyên công chúa nói:

- Tiết phó tổng quản, ngày sau người nên học theo Tần tướng quân, như vậy mới có lợi với người.

Nàng nghe Tiết Nô Nhi miễn cưỡng vâng dạ một tiếng, liền nói:

- Huyện quan là kẻ vô tội, người lập tức thả hãn về nhà, đừng làm khó người ta. Nghe rõ chẳng?

Tiết Nô Nhi hậm hực đứng lên, dù không cam lòng nhưng công chúa đã có lệnh thì sao dám làm trái, liền lệnh cho đám thủ hạ thả người. Lão chậm rãi đi tới bên người Tần Trọng Hải, lén dùng khuỷu tay thúc vào sau lưng đối phương, muốn cho y nếm chút khổ sở. Tần Trọng Hải mỉm cười, giả như muốn nói với Lư Vân, thân thể khẽ chuyển tránh ra bên cạnh. Khuỷu tay Tiết Nô Nhi không kịp rút về, theo đà liền đánh nát vỡ tan mấy tách trà trên bàn.

Hà đại nhân bực mình, trầm giọng nói:

- Tiết phó tổng quản, công chúa còn ở trên, sao người vô lễ như thế?

Tiết Nô Nhi đỏ bừng mặt, ngậy ngốc nói không ra lời, lại nghe Tần Trọng Hải cười nói:

- Mấy ngày trước Tiết phó tổng quản trúng gió nên tay chân kém linh hoạt. Hà đại nhân đừng trách hãn.

Hà đại nhân cả kinh nói:

- Thật vậy sao? Tiết phó tổng quản võ nghệ cao cường, thân thể sao yếu nhược như vậy?

Tần Trọng Hải hướng sang Tiết Nô Nhi cười nói:

- Đương nhiên là thật sự. Tiết phó tổng quản, người nói có phải không?

Tiết Nô Nhi giận dữ nhưng không dám phản bác, oán hận nói:

- Không sai... trước đó vài ngày ta choáng váng não đầu, trúng gió nên tay chân mất linh hoạt...

Công chúa cũng lên tiếng quan tâm:

- Mấy ngày nay tiết trời lạnh dần, Tiết phó tổng quản phải cẩn thận bảo trọng thân thể.

Tần Trọng Hải nghe thì cười hì hì, Tiết Nô Nhi vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn điên, quát to một tiếng rồi cúi đầu lao ra ngoài ngay tại trận, trên đường còn đụng không ít cung nữ thị vệ.

Hà đại nhân thấy công chúa mặt ửng mầu chau, cho rằng nàng ghét Tiết Nô Nhi vô lễ, liền nói:

- Điện hạ chớ trách Tiết phó tổng quản, tính tình của hãn cao ngạo, chịu không nổi mắng trách, người đừng để tâm.

Công chúa lắc đầu, nói:

- Hãn luôn trung tâm với bốn cung, ta đương nhiên không trách hãn.

Đột nhiên nàng thở dài thật sâu, nói:

- Thích khách ra tay ban nãy kia, ta nghe nàng mắng ta giả nhân giả nghĩa, ai... Bốn cung nghĩ đến bốn chữ đó thì tâm tình thật khó chịu, cảm thấy có lỗi với lão bá tánh thiên hạ.

Hà đại nhân nghe nàng có ý tự trách, cuống quýt nói:

- Công chúa đừng nghĩ như vậy. Ngân Xuyên công chúa yêu dân như con, đó là chuyện tình mà ai ai trong thiên hạ đều biết. Đám phi đồ kia ăn gan hùm uống mật gấu mới dám mạo phạm thánh giá. Lời lẽ vô sỉ hạ lưu nọ, công chúa ngàn vạn lần không nên xem là thật.

Công chúa không để ý lời an ủi, chỉ nhẹ giọng thở dài:

- Kỳ thật mấy năm gần đây, phụ hoàng không được lòng dân. Ta ở thâm cung cũng có nghe nói, ai... Ta toàn tâm toàn ý muốn bù đắp thay phụ hoàng nhưng thuế khóa rất nặng, đạo tặc nổi lên bốn phía. Lão bá tánh khổ không kể xiết, ta với sức một người thì có thể làm gì? Nữ nhân kia mắng ta giả nhân giả nghĩa cũng không sai ...

Vừa nói giọng nói ghen ngào dường như rất đau lòng.

Mọi người nghe nàng dám phê bình phụ hoàng, đây chính là phi báng đương kim thánh thượng, đại nghịch bất đạo. Cả đám người nhìn ta ta nhìn người nhưng không ai dám tiếp lời. Lúc này chỉ cần nói chuyện vô ý một lời. Ngày sau truyền ra sẽ là đại tội tru di cửu tộc. Lập tức cả đám im lặng, trong hương trường yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe những tiếng hô hấp trầm nặng.

Qua một lúc Ngân Xuyên công chúa khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Lữ trình sang tây lần này gian nan, mong rằng chư khanh gia có thể hợp lực, đừng vì việc nhỏ mọn mà khắc khẩu, được chăng?

Mọi người thở ra một hơi, lớn tiếng vang lệnh:

- Chúng thần cần tuân pháp chỉ!

Công chúa gật đầu rồi đi vào trong trướng không trở ra. Mọi người thấy tâm tình của nàng không thoải mái, cả đám tức tốc ly khai để tránh gây thêm chuyện.

Ra ngoài trướng, Tiết Nô Nhi đã chờ sẵn. Vừa thấy Tần Trọng Hải mặt liền đánh tới một bạt tai, mắng rằng:

- Tần Trọng Hải! Người chỉ biết vượt mông ngựa, quân mặt dày vô sỉ!

Tần Trọng Hải tránh né rồi hắc hắc cười nói:

- Công chúa muốn mọi người hòa khí ở chung, công công lại làm vậy rồi!

Tiết Nô Nhi nghe tới công chúa đành thu tay trở về, chỉ là vẫn còn giận dữ:

- Thúi lắm! Đều do người hộ giá bất lực, lúc này mới xảy ra chuyện! Không ngờ còn dám trách ta.

Tần Trọng Hải vái chào thật sâu, cười nói:

- Được rồi! Hết thấy đều là ta hỗn đản không tốt, lần sau tuyệt đối không dám.

Y lại cười hì hì không thềm để ý. Tiết Nô Nhi hừ một tiếng nặng nề, oán hận mà rời đi.

Lần này hộ giá có chuyện đúng là trách nhiệm của Tần Trọng Hải. Tiết Nô Nhi trách y cũng không oan ức. Tần Trọng Hải tính tình rộng rãi, biết sai thì liền nhận lỗi, xem như kết thúc.

Chỉ là qua chuyện này, mọi người biết rằng Ngân Xuyên công chúa tính tình nhân từ. Sau này nếu phải giết người phóng hỏa thì tuyệt không thể để nàng biết được, đỡ phải phức tạp thêm vương chân vương tay.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân

Hồi 1

Người dịch:: Forev3r Alone

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Đi thêm một số ngày, gió mạnh dần lên đồng thời khí hậu chuyển sang giá rét. Đám cung nữ thái giám đều mặc áo da cừu, áo giáp của quân sĩ lại ngưng kết thêm một tầng sương lạnh mỏng, hành trình càng thêm vất vả.

Từ khi có chuyện, Tần Trọng Hải trở nên cẩn thận gấp bội. Theo đề nghị của Lữ Vân, y phái ra năm trăm binh sĩ chia làm một trăm đội nhỏ, mỗi đội

năm người rải rác khắp nửa dặm, phân tán quanh trung quân, vạn nhất có việc thì đốt lửa làm hiệu. Dùng phương pháp này, quả nhiên năm giữ được tình hình lớn nhỏ trong quân, trên đường không xảy ra chuyện gì lớn.

Ngày hôm đó tới một địa phương, chợt thấy ở xa xa có một ngọn núi hùng vĩ, mây mù lượn lờ xung quanh cảm giác thật cô độc. Tần Trọng Hải ngồi trên ngựa, chỉ roi về phía đó hỏi:

- Đây là núi gì, sao cao vút hiem trở như vậy?

Tiết Nô Nhi ở bên được dịp cười lạnh:

- Ngay cả núi này mà cũng không biết, thật hổ cái danh Du Kích Tướng Quân triều đình.

Tần Trọng Hải ha hả cười nói:

- Tiết phó tổng quản biết thì xin cứ sáng khoái chỉ bảo, trước nay ta không biết thì nói không biết, chưa từng dấu dốt.

Tiết Nô ngoài miệng chiếm tiện nghi, trong tâm thật là sáng khoái, cười nói:

- Người đã thừa nhận bản thân ngu xuẩn, ta cũng nói cho người biết. Núi này chính là Nộ Thương Sơn đỉnh đỉnh đại danh!

Tần Trọng Hải nghe ba chữ Nộ Thương Sơn thì kinh ngạc, nói:

- Nộ Thương Sơn, năm đó tụ tập hơn ba vạn người đại chiến một phen cùng triều đình sao?

Tiết Nô Nhi cười hắc hắc, nói:

- Còn là giả sao? Năm đó tham gia diệt giặc cướp, ta đã lập được công lao hãn mã. Giờ núi này có hóa thành tro bụi thì ta cũng nhận ra.

Tần Trọng Hải ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên núi còn thấp thoáng phòng ốc, bất giác cả kinh nói:

- Chẳng lẽ trên núi vẫn còn cường đạo tụ tập? Nếu bọn chúng phục kích, chẳng phải chúng ta sẽ gay go sao?

Tiết Nô Nhi cười nói:

- Nộ Thương Sơn đã bị triều đình tiêu diệt từ lâu, người còn lại không chết thì cũng bỏ đi, đã là một đồng hoang tàn hai mươi năm trước, còn có gì phải sợ?

Mọi người đang nói chuyện, chợt thấy xa xa bốc lên khói hiệu báo động. Lư Vân nhắc nhở:

- Trước mặt có chuyện, chúng ta đi qua xem chút!

Tần Trọng Hải khẽ gật đầu :

- Ta cũng qua xem.

Y liền mời Hà đại nhân trấn thủ trung quân bảo vệ công chúa, sau đó ra roi thúc ngựa tiến đến xem xét.

Hai người phi ngựa một lát, liền thấy vài tên quân tốt thập thò ngoài một khe núi, không dám vào trong thăm dò. Lữ Vân cùng Tần Trọng Hải xoay người xuống ngựa, một gã tiểu binh cuống quýt chạy tới, thấp giọng nói:

- Có một đám giang hồ nhân sĩ bộ dáng kỳ quái đang tụ tập trước một cái miếu hoang đổ nát phía trước, không biết có ý gì. Chúng tiểu nhân sợ những người này có mưu đồ bất chính, liền sai người đốt lửa hồi báo tướng quân.

Tần Trọng Hải khẽ gật đầu nhìn lại thăm dò. Thấy xa xa có một ngôi miếu đổ nát, xem ra nhiều năm không tu sửa. Có bốn nam nữ đi tới đi lui quanh cửa miếu, không biết muốn làm gì.

Tần Trọng Hải nói :

- Ta tới xem một chút, Lữ huynh đệ ở đây tiếp ứng.

Lữ Vân vâng lời, Tần Trọng Hải liền phi thân tới. Y thấp người di chuyển tới trước chừng trăm thước rồi núp sau một vách đá. Lữ Vân thấy thân pháp của y cực nhanh, thầm nghĩ:

- Tần tướng quân võ công thâm sâu khôn lường, được xưng tụng là Hỏa Tham Nhất Dao nhưng chưa từng nghe qua lai lịch sư thừa, không biết xuất thân từ môn phái nào?

Tần Trọng Hải che giấu hành tung, thò đầu ra thì thấy nữ nhân duy nhất kia niên kỷ chừng ba mươi. Nàng có dung mạo thật kiều diễm, lúc này bộ dáng đầy lo lắng, không biết trong lòng có chuyện gì thương tâm mà bi thương như vậy.

Tần Trọng Hải tiếp tục quan sát, thấy ba người còn lại có diện mạo thật kỳ dị. Một kẻ toàn thân trắng tinh. Vốn là một mỹ nam tử, ai ngờ hai cái răng cửa lại chìa ra ngoài giống như răng thỏ. Một kẻ dáng người béo lùn, cổ ngắn quá mức mà thân hình khổng lồ giống như một con rùa. Cuối cùng một người dáng cao lớn dị thường, mặt dài đen thui khiến người sợ hãi. Đôi mắt nhỏ chếch lên, lỗ mũi cũng ngẩng lên trời, diện mạo không khác gì loài trâu hoang dã.

Tần Trọng Hải trầm nghĩ :

- Những người này bề ngoài quỷ dị, không biết lai lịch như thế nào? Nộ Thương Sơn này năm xưa từng có đạo tặc. Lúc này đám người giang hồ tụ tập ở đây, e rằng đại sự không ổn.

Chợt nghe nữ nhân nọ lên tiếng:

- Hạng lão! Nếu người không ra cửa miếu, mấy người chúng ta biết làm sao cho phải? Cứ trơ mắt như vậy nhìn sơn trại hoang vu mãi thế sao? Người mau ra đây chủ trì đại cục!

Nam tử có diện mạo giống như con thỏ ở một bên cũng kêu lên:

- Đúng vậy! Người nhần tâm nhìn chúng ta tự sinh tự diệt sao? Mau ra đây đi!

Trong lòng Tần Trọng Hải khê động, thầm nghĩ:

- Thì ra mấy người này có liên quan đến Nộ Thương Sơn. Nghe Tiết Nô Nhi nói thì sơn trại đã hoang phế hai mươi năm, sao còn có tàn đảng? Thật là kỳ lạ.

Y lập tức chuyên tâm quan sát nghe ngóng. Có điều trong miếu không có tiếng người trả lời, một hồi lâu sau vẫn yên tĩnh không tiếng động.

Tần Trọng Hải nghĩ thầm:

- Nếu có người trong miếu thì sao không trả lời? Hay là những người này cố làm ra vẻ huyền bí?

Lại đến lượt nam tử trông giống như con rùa lớn tiếng nói:

- Nếu người không ra, ta sẽ xông vào!

Nói xong hắn liền xông tới cửa miếu. Chỉ là thân hình vừa tới thì không hiểu sao, cả người đột nhiên bị ném mạnh về sau, lăn mấy vòng trên đất.

Tần Trọng Hải ở một bên chấn động. Tuy chỉ trong nháy mắt nhưng đã thấy rõ ràng. Thì ra trong miếu bay ra một hòn đá nhỏ, mạnh mẽ ném tới nam tử giống con rùa kia, liền đánh bay hắn ra ngoài, nội kình thật mạnh.

Nữ nhân nọ cả giận nói:

- Người không chui ra cũng được, sao lại đánh Đào lão tứ như vậy? Không còn để ý đến nghĩa khí của huynh đệ nữa sao?

Nam tử rằng thở cũng hết kiên nhẫn, quát to một tiếng rồi nhảy lên thẳng nóc miếu, khinh công không kém. Chỉ là trong miếu lại bay ra một cục đá, hần vươn tay ngăn chặn nhưng tay vừa chạm vào hòn đá thì toàn thân như bị điện giật, giữa không trung té xuống ngã trên đất.

Nam tử giống con rùa quát:

- Tiểu Thổ Nhi, chúng ta cùng lên!

Nam tử rằng thở gượng dậy rồi quát to một tiếng. Hai người đồng loạt tiến lên. Trong miếu lại bay ra hai cục đá ném trúng chân bọn họ. Hai người kêu lên một tiếng rồi quy xuống, miệng lảm nhảm nửa ngày nhưng không đứng dậy được.

Tần Trọng Hải thầm nghĩ:

- Võ công của người trong miếu thật cao cường, e là hơn hai người kia gấp trăm lần. Nếu muốn giết người, liền lập tức lấy tánh mạng của bọn họ.

Mắt thấy đồng bạn thật lâu không đứng dậy nổi. Hán tử giống như con trâu hoang kia phát ra tiếng kêu ong ong tựa hồ rất phần nộ. Chỉ thấy hần sải bước thẳng về phía trước, bộ dáng dũng mãnh không biết sợ. Tần Trọng Hải thấy cước bộ của hần trầm ổn, hạ bàn vững chắc, thầm nghĩ:

- Người này luyện được ngoại môn công phu rất mạnh, hai người kia không thể sánh bằng, không biết người trong miếu ứng phó thế nào?

Chỉ thấy hán tử giống thiết ngư đưa tay đẩy cửa miếu định xông vào, một khối đá nhỏ lại bay tới đánh vào thân người. Hần kêu to một tiếng, lồng ngực nở ra không khoan nhượng tiếp hòn đá. Chỉ nghe bình một cái như gõ vào trống lớn. Gã thiết ngư thở gấp một lát rồi duỗi tay đẩy cửa, đích thị

đã luyện ngoại môn ngành công đỉnh cấp như "Kim Chung Tráo", "Thiết Bồ Sam. Bằng không sao có thể đỡ được nội kinh hùng hồn trên hòn đá kia!

Két một tiếng, cửa miếu đã bị đẩy ra một khe. Tần Trọng Hải tò mò, muốn xem qua người ở trong miếu một chút. Đúng lúc này thêm một hòn đá to hơn bay đến, lần này lực đạo lớn hơn rất nhiều. Tần Trọng Hải thầm nghĩ:

- Lần này không xong, nếu gã Thiết Ngưu kia cố gắng ngăn cản, chỉ sợ sẽ tận số đương trường.

Hòn đá nọ bay rất nhanh, Thiết Ngưu không hề có ý tránh né mà chỉ ưỡn ngực đem mạng đánh cược. Lúc này tiếng gió rít vô cùng mãnh liệt, hiển nhiên trên hòn đá nọ súc tích nội lực vượt xa mấy hòn đá trước. Chỉ cần bị ném trúng ngực, Thiết Ngưu chắc chắn sẽ bị phanh bụng.

Đang lúc nguy cấp, bỗng thân hình Thiết Ngưu ngã sang một bên. Tần Trọng Hải chăm chú nhìn lại, ra là nữ nhân nọ xuất thủ cứu giúp. Nàng dụng lực đẩy lên thân khiến Thiết Ngưu văng ra vài thước. Hòn đá kia vút qua không khí, lao thẳng ra bắn mạnh lên vách đá bên cạnh Tần Trọng Hải. Chỉ nghe một tiếng vang chát chúa, thoáng chốc những mảnh đá vụn bay tán loạn, văng cả đến mặt Tần Trọng Hải gây ra cảm giác đau đớn.

Tần Trọng Hải rung mình thầm nghĩ:

- Thật là lợi hại! Thủ kinh rất đặc dị, đủ sánh ngang cùng ngành công của Thiếu Lâm Tự.

Tần Trọng Hải đang tán thán, chợt nghe nữ nhân dặm chân khóc lớn:

- Mạng của ta sao khổ như vậy? Hai mươi năm trước trượng phu sống chết không rõ, các thân huynh đệ tử chiến tại sa trường. Thêm hai mươi năm đầu

sấp bạc, thủy chung không thể báo đại thù, cố nhân lão hữu thì đối đãi lạnh lẽo như vậy, ta phải như thế nào đây?

Nàng càng khóc càng thương tâm, Thiết Ngưu một bên lo lắng, trong miệng phát ra thanh âm ông ông, muốn khuyên giải nhưng nói không ra lời. Tần Trọng Hải giờ mới biết Thiết Ngưu kia là người câm.

Lại thấy nữ nhân nọ xoay mình quát to một tiếng, không ngờ trên tay có thêm một thanh trủy thủ, sâu thẳm nói:

- Vốn nhờ lão hữu năm xưa thì còn tia hi vọng báo thù rửa hận, nào ngờ hân lại vô tình vô nghĩa như vậy, muốn giết ngay cả huynh đệ của mình... Hu hu.. Ta sống không bằng chết, không bằng hôm nay kết thúc mọi chuyện đi!

Nói xong tự đâm vào ngực mình, thủ pháp mau tuyệt. Thiết Ngưu ở bên nhưng không kịp ngăn cản. Nam tử giống con rùa giật mình la hoảng:

- Đại tỷ! Đừng làm vậy.

Đám người muốn ngăn cản nhưng đã trễ.

Chợt nghe người trong miếu thở dài một tiếng. Một hòn đá bắn ra đánh trúng khiến cổ tay nữ nhân nọ tê rần. Thanh trủy thủ rơi xuống mặt đất, nàng trợn mắt phượng cả giận nói:

- Người không tương trợ cũng không cho ta chết, rốt cuộc muốn gì?

Trong miếu truyền ra thanh âm khàn khàn:

- Hai mươi năm, ai... ... hàng năm mấy người các người đều đến làm phiền ta, rốt cuộc muốn gì?

Hai nam tử rùa thỏ lớn tiếng hoan hô, cười nói:

- Đã mở miệng! Cuối cùng hạng lão cũng mở miệng!

Nữ nhân nọ lại không cười, lạnh lùng tiếp tục nói:

- Người nói hai mươi năm nay chúng ta gây khó khăn, vậy người thì sao? Hai mươi năm người nằm trong ngôi miếu đổ nát này như rùa đen rút đầu, muốn làm cái gì?

Người trong miếu thở dài, thấp giọng nói:

- Ta thân bất do kỷ, chớ có trách ta.

Nữ nhân nọ lớn tiếng:

- Chỉ riêng người thân bất do kỷ? Vậy trong thiên hạ có bao nhiêu người có thể tự do hành sự theo ý mình? Nếu còn không ra, mỗi ngày ta đều đến tìm người!

Người nọ vẫn thấp giọng, lời lẽ có vẻ thương tâm cùng khó nói.

- Đừng phiền nhiều ta nữa, bất lợi với người mà với cả mình.

Nữ nhân kia kêu lên:

- Ta hiểu rồi, có phải người bị người ta cầm tù trong này chăng? Để ta giúp người đánh vỡ cửa miếu đòi lại công đạo!

Nàng dường như đã quên mất người trong miếu võ công rất cao. Nếu còn có kẻ cầm tù được người này thì võ công kẻ đó tất nhiên xuất thần nhập hóa. Đám người nàng võ nghệ có hạn, há có thể là đối thủ của người ta?

Người nọ thở dài:

- Đừng nói nữa, mau mau đi đi! Ta mở miệng nói chuyện lần này là phạm vào húy kị, các người đi nhanh đi!

Nữ nhân nọ kêu lên:

- Úy kị cái gì? Bằng võ công của người mà còn sợ cái gì?

Chợt nghe một tiếng cười vang lên, rồi nói:

- Đã là úy kị thì không thể không làm cho người ta sợ, nếu không sao gọi là như vậy!

Thanh âm kia the thé nghe không ra nam hay nữ. Mọi người đều quay đầu quát:

- Người nào đó?

Chỉ thấy một người chân không dính đất, thân ảnh như loài quỷ mỵ như bay lướt tới, trên mặt trát phấn trắng, môi lại bôi son hồng đậm, bộ dáng thật là yêu dị.

Tần Trọng Hải thấy thì kinh hãi, thầm nghĩ:

- Tại sao Hoa Yêu cũng đến nơi đây? Chẳng lẽ nhận ra những người kia sao?

Đường nhiên người tới là Phó tổng quản Đông xưởng Tiết Nô Nhi, được gọi là "Hoa Yêu". Chỉ nghe lão hắc hắc cười lạnh, đứng đối diện cửa miếu nói:

- Hạng Thiên Thọ, không ngờ là người thật sự giữ lời. Hai mươi năm ở tại ngôi miếu nhỏ này, không hổ là Đường chủ Đại Dũng Đường năm xưa.

Nghe lời của lão như là nhận ra người trong miếu. Tần Trọng Hải thầm nghĩ:

- Thì ra người nọ tên là Hạng Thiên Thọ, sao quen biết Tiết Nô Nhi? Trước kia hai người có quan hệ gì?

Người trong miếu chỉ hừ một tiếng rồi lâm vào trầm mặc. Tiết Nô Nhi thấy đối phương không đáp thì cười ha hả, chỉ tay vào đám nam nữ the thé giọng hỏi:

- Các người có lai lịch gì? Vì sao khóc lóc ở đây?

Nữ nhân kia lớn tiếng:

- Người là ai? Bằng vào người mà dám ở chỗ này ra lệnh?

Tiết Nô Nhi phì một tiếng, cười lạnh nói:

- Trước mặt ta, có gì mà không dám?

Nữ nhân nọ thấy lão ngạo mạn cuồng vọng thì cả giận:

- To gan! Người có biết đây là chỗ nào không?

Tiết Nô Nhi càng nghe càng cười to, âm thanh trở nên sắc nhọn:

- Đây là nơi nào? Không phải tổng đà Nộ Thương Sơn sao? Cuối cùng chỉ là một đồng hoang tàn, người lại ồn ào cái gì? Dù tổng đàn Bạch Sa Bang

hay Ngũ Độc Môn cũng còn hơn xa địa phương quý quái này.

Bạch Sa Bang cùng Ngũ Độc môn đều là tiểu môn phái đệ tam lưu trên giang hồ. Lời của Tiết Nô Nhi có ngụ ý khinh thị Nộ Thương Sơn. Gã Tiểu Thổ Nhi ở một bên nghe thì mặt đỏ bừng, lớn tiếng quát:

- Người... Người... Không được người làm nhục Nộ Thương Sơn chúng ta!

Tiết Nô Nhi nheo mày ồ một tiếng:

- Các người? Nộ Thương Sơn?

Lão nghiêng đầu đánh giá gã Tiểu Thổ Nhi vài lần, hỏi:

- Nghe người nói như vậy, các người có quan hệ cùng Nộ Thương Sơn?

Tiểu Thổ Nhi cất cao giọng nói:

- Đúng vậy! Kẻ xếp yến thiết tiệc tại Nộ Thương Sơn ngày xưa chính là ta! Danh xưng Tiểu Thổ Nhi một lòng nhất dạ!

Tiết Nô Nhi nghe thì cười đến suýt ngã ngựa, nói:

- Nghe người nói nghiêm túc như vậy, ta còn tưởng thần thánh phương nào. Hóa ra chỉ là một gã đầu bếp. Có gì giỏi giang mà khoe mẽ?

Tiểu Thổ Nhi giận đến cực điểm:

- Người có thể coi khinh ta nhưng quyết không thể khinh nhục Nộ Thương Sơn!

Tiết Nô Nhi cười hắc hắc:

- Người luôn mồm nói Nộ Thương Sơn chúng ta, thì ra các người đều là nhân mã Nộ Thương Sơn sao?

Tiểu Thổ Nhi lớn tiếng nói:

- Đúng vậy!

Thần thái hăn rất kiêu ngạo, tựa hồ luôn tự hào với xuất thân của mình. Còn muốn nói nữa thì người trong miếu kia lên tiếng:

- Cáp huynh đệ, không cần nhiều lời cùng hăn nữa, các người mau đi đi.

Tiết Nô Nhi hừ một tiếng, cười lạnh nói:

- Hạng Thiên Thọ a Hạng Thiên Thọ. Năm đó người có gan tạo phản, sao giờ nhất gan sợ phiền như vậy? Ta xem tất cả Nộ Thương Sơn đều là phế vật!

Nam tử giống con rùa nhảy dựng lên, phẫn nộ quát:

- Người nói chuyện thật là cuồng vọng! Hôm nay ta nói cho tên bất nam bất nữ người biết, cha người chính là “Kim Mao Quy” Đào Thanh chuyên nấu rượu cho Nộ Thương Sơn! Người hãy nhớ cho kĩ!

Tiết Nô Nhi ồ một tiếng, cười nói:

- Xem ra bản lĩnh uống rượu múa quyền của người rất cao cường. Vậy kẻ gống như loài man ngưu kia là ai?

Kim Mao Quy ngang nhiên nói :

- Nói người đừng sợ chết khiếp. Đại ca của ta là người chế tạo vũ khí quân giáp giỏi nhất Nộ Thương Sơn, chính là “Thiết Ngưu Nhi” Âu Dương Dũng Âu Dương đại ca!

Thiết Ngưu nghe thì rống to một tiếng, hừ chấn thanh thế.

Tiết Nô Nhi buồn cười đến nỗi không thành tiếng, nói:

- Một gã đầu bếp, một tên nấu rượu, một tên thợ rèn. Nộ Thương Sơn chỉ còn lại mấy phế vật các người sao?

Lại nghe nữ nhân kia lạnh lùng thốt:

- Mặc kệ vì sao người đến đây, Nộ Thương Sơn sẽ không để người khác khi nhục! Nếu không đừng trách chúng ta không nể tình.

Trên mặt Tiết Nô Nhi chợt lóe thanh khí, nhẹ răng khinh miệt nói:

- Khẩu khí của nữ nhân này thật lớn, là hạng người gì? Là ả hầu rượu hay múa hát làm vui trong sơn trại?

Tiểu Thổ Nhi tiến lên lớn tiếng:

- Người chó hờ ngôn loạn ngữ! Cho người biết, đại tỷ chúng ta không phải ai khác, chính là Hồng Phấn Kỳ Lân Ngôn Nhị Nương trấn thủ Ngũ Quan năm đó! Tốt nhất người nên tôn trọng một chút.

Tiết Nô Nhi nhú mi khẽ ồ lên một tiếng. Nộ Thương Sơn năm đó trong có tam đường ngoài có ngũ quan. Tướng lãnh trấn thủ ngũ quan thường gọi là Trấn Quan Tiểu Bưu Tướng. Xem ra Hồng Phấn Kỳ Lân có lai lịch hơn mấy người kia.

Tiết Nô Nhi khẽ gật đầu:

- Ra là một trong các tiểu tướng trấn quan, mấy huynh đệ khác của người đâu? Sao vậy, sao không thấy thêm nhân ảnh nào hết vậy?

Ngôn Nhị nương nghe lời này, không đáp mà mi mắt chợt đỏ lên. Tiết Nô Nhi ha hả cười nói:

- Cả đám đều chết trận chứ gì? Chỉ để lại mấy tên cô hồn dã quỷ vô tích sự các người, ở chỗ này mất mặt xấu hổ còn khoe mẽ!

Mấy câu này rất khó nghe, có điều Ngôn Nhị nương không nổi giận mà chỉ cúi đầu, nước mắt rớt xuống như đã chạm đến tâm sự trong lòng. Mấy người còn lại cũng đỏ mắt.

Tần Trọng Hải từ xa nhìn lại, thấy nữ nhân kia đầy vẻ thương tâm, nhớ tới trượng phu của nàng không rõ sống chết, huynh trưởng lại chết trận sa trường, xem ra hai mươi năm bôn ba đầy vất vả. Trong lòng y vừa động, chợt dâng lên cảm giác thương hại.

Mắt thấy đám huynh đệ bị ai. Ngôn Nhị Nương nhanh chóng lau nước mắt, khôi phục bộ dáng nữ trung hào kiệt, lớn tiếng nói:

- Người chớ có can rở, nếu có Ngũ hổ thượng tướng ở đây, chắc chắn sẽ chém người thành hai đoạn, cho người biết mùi lợi hại.

Tiết Nô Nhi cười nhạo:

- Nói suông thì có ích gì, chúng ta mau so chiêu đi. Hay là người định chiêu hồn đám người kia từ âm phủ nhập vào thi thể bọn họ rồi đánh trận? Ha ha! Ha ha! Chúng ta lại có thể tiếp tục sáng khoái giết các người!

Ngôn Nhị Nương giận dữ thét lên chói tai:

- Nói cho người biết! Ngôn Nhị Nương ta đơn thương độc mã cũng sẽ báo thù rửa nhục cho các huynh đệ! Đời này kiếp này, không giết hết đám tiểu nhân đê tiện triều đình thì ta chết không nhắm mắt!

Tiết Nô Nhi ồ một tiếng:

- Muốn giết sạch tiểu nhân đê tiện trong triều đình? Nghe người nói như vậy, mấy năm nay đám tàn binh bại tướng các người còn giữ tính xấu như xưa, vẫn muốn tạo phản sao?

Tiểu Thố Nhi hừ một tiếng, nói:

- Đúng vậy. Chỉ cần nhìn thấy tham quan, chúng ta nhất định xuống tay diệt trừ. Nếu gặp được nhân vật trọng yếu của triều đình vi hành, tuyệt không buông tha!

Tần Trọng Hải nghe đến đây thì tỉnh ngộ:

- Ồ! Thì ra là đám thích khách ám sát công chúa. Xem ra ba nam một nữ động thủ khi đó chính là mấy người trước mắt.

Dường như Tiết Nô Nhi cũng phát hiện ra sự khác thường này. Đôi mày của lão nhíu lại, điềm nhiên hỏi:

- Thì ra ám sát công chúa ngày đó là chuyện tốt của mấy tên cô hồn đã quý các người? Phải thế không?

Tiểu Thố Nhi thấy diện mục âm trầm của lão, nhất thời không dám mở miệng, chỉ quay đầu nhìn Ngôn Nhị Nương. Lại nghe Hồng Phấn Kỳ Lân lớn tiếng đáp:

- Đúng vậy, chính là chúng ta đã ra tay. Toàn bộ hoàng tộc là hạng vô sỉ giả nhân giả nghĩa, đều phải giết hết! Chỉ hận ta học nghệ chưa tinh, không thể giết chết ả công chúa lừa đời lấy tiếng nợ!

Nàng thẳng thẳng thừa nhận chuyện hành thích công chúa, dường như không còn quan tâm đến mạng sống. Người trong miếu thờ dài thật sâu, muốn khuyên can nhưng rồi lại thôi.

Tần Trọng Hải trầm nghĩ:

- Mấy người kia xuống tay ám sát công chúa, không biết có thâm thù gì cùng triều đình?

Chỉ thấy Tiết Nô Nhi lắc đầu liên tục, nói :

- Đám tặc tử các người, không những đại nghịch bất đạo mà còn không biết lý lẽ. Các người muốn giết nhân vật quan trọng triều đình, sao không đi giết gian thần Giang Sung? Đó mới là kẻ bại hoại chết muôn lần không chuộc hết tội, sao lại tìm một công chúa nhỏ bé mà khai đao? Thật sự là quá kém hiểu biết!

Lời này hợp lý hợp tình, Tần Trọng Hải trầm gật đầu. Chỉ là Tiết Nô Nhi lại quên bản thân mình cũng xuất thân tà ác, xú danh của Đông xướng chưa chắc đã kém Giang Sung, chính là hai nơi tụ tập tội ác trong triều đình. Có điều thế nhân ai thích tự nhận tội ác tày trời? Có ai không tự nhận đứng về phía đạo lý chính nghĩa? Sẽ không thấy trên người mình tội nghiệt cuộn cuộn. Đại ma đầu Tiết Nô Nhi này cũng không ngoại lệ.

Chỉ nghe Ngôn Nhị Nương hừ một tiếng, nói:

- Giết trước giết sau đều là giết. Giang Sung cũng tốt mà công chúa cũng được. Dù sao ta sẽ không bỏ qua một ai!

Mấy câu này đầy oán độc khiến người sờn tóc gáy.

Tiết Nô Nhi thoáng động sát khí. Đám nam nữ này từng xuống tay ám sát công chúa, quyết không thể để bọn họ sống sót để tránh hậu hoạn. Lão cười lạnh nói:

- Giết a giết a! Bà nương, mạng người sắp hỏng mà còn có tâm tư khoe mẽ ở chỗ này? Mời người các người cùng lên đi. Ta giết một đám luôn cho tiện.

Ngôn Nhị Nương cả giận nói:

- Cuồng vọng!

Trên tay nàng nhoáng lên bạch quang, một cây phi tiêu bắn thẳng tới. Tiết Nô Nhi cười ha hả:

- Chỉ có thứ này thôi sao? Nộ Thương Sơn thật không có nhân tài.

Đột nhiên thanh quang lóe lên. Thiên Ngoại Kim Luân khí phách tuyệt luân lập tức bay ra. Hai kiện ám khí đụng nhau giữa không trung, phi tiêu của Ngôn Nhị Nương lập tức gãy thành hai đoạn rơi xuống đất. Kim Luân không chậm mà vẫn bay thẳng đến mặt nàng. Mắt thấy Kim Luân sắp cạnh sắp để lại vết cắt trên gương mặt xinh đẹp kia, trong miếu kia chợt bay ra một hòn đá nhỏ trúng Kim Luân, khiến nó bị chấn ngược trở về.

Tiết Nô Nhi đưa tay tiếp lấy. Chợt một luồng nội kinh mạnh mẽ truyền đến khiến nơi ngực nóng lên, lão đành phải thối lui một bước.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân

Hồi 2

Người dịch:: Forev3r Alone

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Lại nghe nam tử ở trong miếu thờ dài, nói:

- Tiết phó tổng quản, Nộ Thương Sơn chúng ta chỉ còn lại mấy huynh đệ vô tích sự này, nể mặt ta hai mươi năm vẫn tuân thủ ước định, người bỏ qua cho họ đi.

Tiết Nô Nhi lạnh lùng thốt:

- Muốn ta bỏ qua cho chúng? Ngày sau những người này lại đi quấy rối công chúa, bề trên trách móc xuống, khi đó ai bỏ qua cho chúng ta?

Người trong miếu nọ thở dài một tiếng, không biết khuyên can như thế nào.
Tiết Nô Nhi nói :

- Ta xem lời hứa của người đáng giá nghìn vàng, không muốn gây khó khăn cho các tiểu bang hữu này. Chỉ là bọn họ không biết hối cải. Vẫn nói lời đại nghịch bất đạo, chính là tự tìm đường chết, không thể trách chúng ta!

Người trong miếu tỏ ra khẩn trương, vội khuyên nhủ:

- Nhị nương, người chỉ là một nữ nhân, sao có thể đấu lại cả triều đình? Người hãy phát thệ rằng sau này an phận thủ thường, không làm việc phản nghịch nữa.

Ngôn Nhị Nương nghe thì cả giận:

- Hai người các người không cần ở đây khua môi múa mép! Ngôn Nhị Nương ta há lại bị các người lừa gạt? Một ngày còn chưa giết gian thần, ngày đó ta thấy còn khó sống.

Nói xong chỉ vào Tiết Nô Nhi khiêu chiến:

- Người muốn đánh thì lên quyết một trận tử chiến, chết cũng tốt sống cũng được, mọi người thống thống khoái khoái một hồi đi.

Mấy người còn lại dâng trào nhiệt huyết, ào ào lấy ra binh khí rồi lớn tiếng nói:

- Chúng ta quyết một trận tử chiến! Chết cũng lưu danh muôn đời!

Tiết Nô Nhi lắc đầu nói:

- Một đám nông cuồng không biết tự lượng sức. Hạng Thiên Thọ, không phải ta không nể thể diện của người, do mấy huynh đệ người một lòng muốn chết, không thể trách ta.

Người trong miếu nọ hoảng hốt nói :

- Nhị nương mau đi nhanh. Tiết Nô Nhi thủ đoạn hung mãnh, các người quyết không phải là đối thủ của hắn.

Ngôn Nhị Nương lạnh lùng nói:

- Chúng ta chết trận nơi này cũng không nhờ người nhặt xác. Người cứ co đầu rút cổ làm rùa đen trong miếu cho tốt đi.

Nói xong nàng hướng sang Tiết Nô Nhi:

- Các hạ không cần lưu tình, động thủ đi.

Tiết Nô Nhi hắc hắc cười lạnh:

- Năm xưa ngu xuẩn, không ngờ hai mươi năm sau vẫn là ngu xuẩn, thật không hiểu trong não đầu của các người chứa cái gì?

Trên mặt lão thoáng hiện nét hưng phấn, nhẹ nhàng múa may Kim Luân trên tay, tùy thời đều có thể đánh tới đả thương người. Đám người Ngôn Nhị Nương thì đầy quyết tâm, dù chết cũng không nhượng bộ.

Tiết Nô Nhi đang định động thủ, lại nghe một người nói:

- Công công khoan ra tay, để ta tới xem bọn họ thế nào?

Mọi người nhìn lại, thấy một người xoay người đi ra từ sau một vách đá, chính là Tần Trọng Hải.

Tiết Nô Nhi xì một tiếng khinh miệt, mắng:

- Người muốn nhật xác chúng sao?

Tần Trọng Hải lắc đầu:

- Không phải, công chúa đã có lệnh không thể giết hại mấy người kia, người muốn đích thân thăm vấn bọn họ. Ta sợ võ công của Tiết công công quá mức lợi hại, vừa ra tay giết người, đến lúc đó biết hồi bẩm với công chúa thế nào?

Tiết Nô Nhi nghe đối phương khen võ công của mình cao minh thì trong lòng đắc ý, khoan khoái cười nói:

- Được rồi! Để Hỏa Tham Nhất Dao của người thử uy lực đi! Nhân dịp cho công công ta khai mở nhãn giới.

Thì ra Tần Trọng Hải thấy đám người kia nghĩa khí lắm liệt, không đành lòng nhìn bọn họ táng mạng dưới tay Tiết Nô Nhi, người trong miếu lại không ra cứu nên đành phải hiện thân. Y quyết định bắt giữ mấy người để ngày sau chiêu hàng. Hơn nữa còn hiếu kỳ về chuyện Nộ Thương Sơn, muốn từ miệng những người này tìm hiểu một phần.

Tần Trọng Hải tới giữa trường diện, chấp tay nói:

- Tại hạ Liêu Đông Du Kích Tần Trọng Hải có lễ.

Ngôn Nhị Nương thấy y lưng hùm vai gấu, anh hùng khí khái không giống tiểu nhân gian nịnh, lại nghe lời lễ lễ độ thì trong lòng sinh ra hảo cảm, liền

nói:

- Chúng ta chỉ cần giết tên thái giám chết bầm kia. Nơi này không có chuyện của người, mời lui cho.

Tần Trọng Hải lắc đầu, rút đao ra khỏi vỏ nói:

- Xin nhận ý tốt của nương tử, có điều tại hạ là mệnh quan triều đình, có chức trách mời chư vị theo ta một chuyến, mọi người xuất chiêu đi!

Ngôn Nhị Nương hừ một tiếng, nói :

- Người muốn bắt giữ chúng ta sao? Chỉ sợ không dễ như vậy.

Tần Trọng Hải nói :

- Tại hạ thấy các vị thân mang bản lĩnh cao cường, sao lại làm việc phản nghịch như vậy? Tần mỗ muốn mời các vị tới quân doanh, tuyệt không có ý gia hại. Ngày sau nếu chư vị đồng ý quy thuận triều đình. Dưới tấm lòng nhân hậu của công chúa, ta đảm bảo các vị đều công danh phú quý, thế nào?

Ngôn Nhị Nương đang định đáp, đã thấy Tiểu Thố Nhi quát to một tiếng:

- Tên tay sai triều đình vô sỉ hạ lưu, chớ có gạt người!

Nói xong giơ cây Liên Tử Thương trên tay công tới thượng lộ trên người Tần Trọng Hải, "Kim Mao Quy" ở một bên cũng không chậm trễ, cầm cây Song Phủ lặn dưới đất một vòng, chém tới hạ lộ của Tần Trọng Hải. Chiêu thức của hai người phối hợp chặt chẽ, một công thượng lộ một công hạ lộ như theo một bộ trận pháp nào đó.

Chẳng qua cuồng phong quét tới, một đạo sáng hồng tựa như một con rồng lửa chọt lóe lên. Tiểu Thổ Nhi cùng Kim Mao Quy quát to một tiếng, cảm thấy toàn thân nóng rực, một luồng lực đạo mạnh mẽ đánh tới binh khí trên tay khiến hai người không tự chủ được mà bị văng ra. Thoáng chốc binh khí gãy nát, y phục trên người cháy đen, bộ dáng đầy chật vật.

Ngôn Nhị Nương nhìn lại, chỉ thấy Tần Trọng Hải cầm cương đao, nghiêng người uốn eo, toàn thân bất động vận nội lực.

Ngôn Nhị Nương cả kinh nói:

- Đây là Hỏa Tham Nhất Đao sao?

Tiết Nô Nhi cũng hoảng sợ thầm nghĩ:

- Võ công của người này thật bá đạo, trước kia chỉ nghe nói hần biết đánh giặc, không ngờ công phu trên tay cũng tinh chuẩn như vậy.

Võ công của Tần Trọng Hải kỳ lạ một đường riêng, hoàn toàn khác với chiêu thức võ lâm Trung thổ. Sư phụ của y vốn là đại danh gia sử kiếm trên giang hồ, từng uy chấn Trung Nguyên hơn mười năm, ai ngờ có lần giao thủ cùng người lại bị đánh đến không thể hoàn thủ. Vị đại danh gia này vô cùng tức giận quăng kiếm theo đao, lại tự nghĩ ra một bộ đao pháp kỳ dị tên là "Hỏa Tham Nhất Đao", sau này truyền cho Tần Trọng Hải.

Lúc ấy Tần Trọng Hải tuổi nhỏ, không rõ ý nghĩa của bốn chữ "Hỏa Tham Nhất Đao", hỏi sư phụ thì nhận được mấy lời chỉ bảo như sau:

- Xâm lăng như lửa, liếm máu thành tham không biết chán, giết người hà tất cần dùng đao thứ hai?

Mấy lời trên đã cho thấy khí phách của bộ đao pháp này.

Người trong miếu có võ công cao hơn những người bên ngoài nhiều, sớm nhận ra đao của Tần Trọng Hải không có ý đả thương người. Nếu không hai huynh đệ kia đã đầu thân hai nẻo. Người này dường như có ý cảm kích, nói:

- Tướng quân, đã nhờ ngài lưu tình cho hai huynh đệ của ta.

Tần Trọng Hải chấp tay nói:

- Không dám. Tại hạ miễn cưỡng chiếm chút thượng phong, thuần túy chỉ là may mắn.

Người kia nói:

- Đao pháp của tướng quân siêu quần nhưng không giống chiêu thức thế gian, võ công này đều không phải Thiếu Lâm Võ Đang, không biết sư thừa các hạ ở nơi đâu?

Người nọ thân ở trong ngôi miếu đổ nát, lại quan tâm đến võ công của Tần Trọng Hải như vậy. Tiết Nô Nhi nghe thì cười lạnh liên tục, nói:

- Hạng Thiên Thọ, ốc không mang nổi mình ốc, còn quản chi việc của người ta?

Tần Trọng Hải không dám bất kính với người trong miếu, chỉ chấp tay nói:

- Tiền bối đã hỏi, ta không dám giấu diếm. Chỉ là gia sư từng căn dặn không thể nhắc tới tên của người với người ngoài, xin thứ cho.

Sư phụ của Tần Trọng Hải tính tình quái dị, sớm dặn y không thể tiết lộ lai lịch sư thừa. Lúc này thân ở chốn thị phi, đương nhiên phải đề phòng gặp bội.

Người trong miếu nghe ý tứ thì ồ một tiếng. Tuy có vẻ hiếu kỳ nhưng Tần Trọng Hải đã không muốn nói, biết hỏi nhiều cũng vô ích nên đành im lặng.

Lúc này Tiểu Thổ Nhi đã từ dưới đất bò lên, quát Tần Trọng Hải:

- Cầu quan! Người đừng dương dương tự đắc. Nói cho người biết, thắng bại còn chưa phân.

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Vị bằng hữu này đừng làm khó dễ bản thân mình nữa, theo ta trở về đi.

Tiểu Thổ Nhi cả giận nói:

- Huynh đệ Nộ Thương Sơn chúng ta chỉ có chết trận, không có hạng vô sỉ bại hoại đầu hàng giặc!

Bình khí đã gãy, hấn liền vùng quyền mãnh liệt công tới Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải chau mày trầm nghĩ:

- Gã răng thỏ này thật không biết điều, không cho nếm mùi đau khổ thì không xong.

Y tra cương đao vào hông, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng. Nội lực ép tới ở những điểm yếu hại trên thân Tiểu Thổ Nhi. Tiểu Thổ Nhi vẫn còn liều mạng kêu lên:

- Ta đồng quy vu tận với người.

Chưởng lực Tần Trọng Hải vừa tới, Tiểu Thổ Nhi cảm thấy nơi ngực chấn động, dưới chân lão đảo, lập tức bị điểm trúng huyết đạo té ngã trên đất.

Kim Mao Quy gắng gượng đứng lên, lao thẳng tới Tần Trọng Hải đồng thời lớn tiếng kêu:

- Buông huynh đệ ta ra!

Chỉ thấy Tần Trọng Hải vẫy tay vận dụng Cầm Nã Thủ. Kim Mao Quy không nhìn ra chỗ lợi hại, một cước đá tới lại bị Tần Trọng Hải tóm lấy mắt cá chân rồi quăng một cái, mũi chân y thuận thế điểm trúng huyết đạo bên hông Kim Mao Quy.

Tần Trọng Hải có ý thu phục người nên không muốn làm tổn thương lòng tự tôn của bọn hắn, lập tức chấp tay nói:

- Đa tạ, đa tạ! Tại hạ tuyệt không có ác ý, chư vị đừng lấy làm phiền lòng.

Tiết Nô Nhi ở một bên liền cười vang khinh miệt:

- Võ công thật là lợi hại, đùa bốn đám tiểu tặc tử, ha ha! Ha ha! Thật sự là kịch hay.

Ngôn Nhị Nương vừa sợ vừa giận, đang muốn động thủ cứu người thì Thiết Ngưu Nhi Âu Dương Dũng đã nhanh hơn một bước. Chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, giơ chưởng đánh tới Tần Trọng Hải, lực đạo hùng hồn vượt xa Tiểu Thổ Nhi.

Tần Trọng Hải từng thấy qua người này đối chưởng cùng Lư Vân, biết khí lực của đối phương rất lớn, lập tức song chưởng phiêu phiêu múa may giống như công phu " Miên Chưởng" của Võ Đang Sơn.

Tiết Nô Nhi thấy chiêu thức thì kinh ngạc thầm nghĩ :

- Rốt cuộc Tần Trọng Hải này có lai lịch thế nào? Sao võ công pha tạp như vậy?

Tuy có quen biết nhưng đây là lần đầu lão thấy Tần Trọng Hải đối chưởng cùng người, không ngờ võ công của y uyên bác như thế.

Âu Dương Dũng ở bên kia xòe bàn tay to bè, mãnh liệt đối chưởng với Tần Trọng Hải, lại thấy bàn tay đối phương trống rỗng hoàn toàn không có sức lực. Lúc này Âu Dương Dũng đang dùng một thân sức mạnh cương mãnh đánh đến, lại không gặp chỗ chịu lực, hấn dùng sức quá mạnh nhất thời ngã về phía trước. Điều này tựa như một lực sĩ dùng hết sức bình sinh đánh vào một thứ nhẹ nhàng tựa lông chim, làm sao mà không người ngã ngựa đổ?

Đạo lý này hoàn toàn giống công phu "Lấy nhu thắng cương" của Võ Đang Sơn, đều là phương pháp tá lực đả lực.

Âu Dương Dũng dụng lực đánh vào khoảng không, thân mình té sấp về phía trước, Tần Trọng Hải tận dụng thời cơ, vươn tay điểm vào huyết đạo trên lưng hắn. Âu Dương Dũng rống lên một tiếng không cam lòng, thân thể ngã xuống nhưng vẫn liều lĩnh thúc khuỷu tay ngược về phía sau, cương mãnh đánh tới ngực Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải thầm nghĩ:

- Ta phải mau chóng bắt giữ người này, tránh đêm dài lắm mộng. Bằng không Tiết Nô Nhi nhúng tay, chỉ sợ những người này khó giữ được tánh mạng.

Y không muốn kéo dài, lập tức vận khí tại ngực, giương giọng bật hơi một tiếng tiếp đòn khuỷu tay dũng mãnh vô bì của Âu Dương Dũng. Chỉ nghe

bình một tiếng vang lớn, thân thể Tần Trọng Hải thoáng chao đảo, sắc mặt chuyển sang hồng như muốn thổ huyết. Chẳng qua bản tính y trời sinh cương cường, trúng đòn nhưng ngón tay không chậm, ngược lại tăng lực điểm mạnh trúng huyết đạo trên lưng Âu Dương Dũng.

Tuy chế phục được đối phương nhưng nơi ngực Tần Trọng Hải dâng lên từng cơn khó chịu, khí huyết bốc lên nói không ra lời. Đòn khuỷu tay Âu Dương Dũng quả thật cương mãnh, đánh cho y muốn ói, sau một hồi mà thân thể còn chưa ổn định.

Tần Trọng Hải chưa điều hòa nhịp thở đã thấy Ngôn Nhị Nương giẫm chân một cái rồi đi ra, hung hăng nhìn chòng chọc vào mình như muốn khiêu chiến.

Tần Trọng Hải thấy ánh mắt nàng tràn đầy vẻ oán hận, thầm cười khờ:

- Ta đây mắc tội gì? Lão tử trúng một cú huých này chỉ vì muốn cứu một mạng người, không được cảm kích mà còn bị người oán hận, thật sự là trở trêu.

Tiết Nhị Nhi thấy sắc mặt y đỏ lên như bị nội thương, lập tức vui sướng khi người khác gặp họa, cười nói:

- Đòn trở kia không thể coi thường, Tần tướng quân chịu nổi chẳng? Có cần ta tương trợ?

Tần Trọng Hải sợ lão ra tay sẽ giết chết Ngôn Nhị Nương, lắc đầu nói:

- Đa tạ ý tốt của Phó tổng quản, tại hạ còn lo liệu được.

Lúc này ngoài khe núi nhảy ra một người rồi nhanh chóng chạy tới đây, chính là Lư Vân. Hắn được lệnh Tần Trọng Hải chỉ đứng quan sát, giờ thấy

Tần Trọng Hải trúng chiêu, sợ tình thế không ổn liền tới tương trợ.

Lư Vân đến bên cạnh Tần Trọng Hải, thấp giọng nói:

- Tướng quân vẫn ổn chẳng? Có bị nội thương?

Nói xong liền cầm tay Tần Trọng Hải, đem một luồng nội lực ôn hòa truyền sang. Lúc này nội lực như ánh mặt trời mùa đông, lại như gió xuân ấm áp, nháy mắt liền hóa giải sự khó chịu nơi ngực Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải cười cảm kích với Lư Vân, thầm nghĩ:

- Lư huynh đệ niên kỷ không đến ba mươi mà nội lực luyện đến mức này, thật là kỳ tài võ lâm, chỉ tiếc lai lịch hắc cũng khá mù mờ.

Y mượn nội lực Lư Vân truyền sang, trong nháy mắt đã điều hòa khí tức, ác khí trong ngực giảm đi liền nói:

- Lư huynh đệ, mời lui về sau một lát.

Lư Vân thấp giọng nói:

- Tướng quân phải cẩn thận.

Tần Trọng Hải gật đầu, lúc này đi tới trước Ngôn Nhị Nương nói:

- Vị nữ hiệp này, ba huynh đệ thủ hạ của cô đã bị ta chế trụ, mời xuất chiêu đi!

Lư Vân sợ Tần Trọng Hải bị thương liền ở một bên lược trận, chỉ cần tình thế không ổn sẽ xông tới ra tay.

Ngôn Nhị Nương nhìn lại, thấy bọn người Tiểu Thổ Nhi, Kim Mao Quy, Âu Dương Dũng đã bị chế trụ. Tiết Nô Nhi, Tần Trọng Hải, Lư Vân chia ra chiếm ba phương vây quanh nàng. Từ trước bộ đã biết ba người đều có võ công cao cường, không phải hạng tầm thường. Nghĩ đến hôm nay nàng khó có thể đào thoát nổi.

Tiểu Thổ Nhi thấy tình huống nguy cấp, sợ Ngôn Nhị Nương cũng bị bắt thì kêu lên:

- Ngôn tỷ tỷ đi mau! Đừng lo cho chúng ta!

Âu Dương Dũng cũng ông ông gọi to, dù nói không nên lời nhưng vẻ mặt rất lo lắng, cũng hi vọng Ngôn Nhị Nương chạy đi.

Ngôn Nhị Nương thấy bộ dạng của bọn hắc thì trong lòng chấn động, nhớ lại chuyện cũ càng đau khổ thầm nghĩ:

- Tình cảnh hai mươi năm trước cũng thế này, khi đó tất cả mọi người bảo ta chạy đi, tất cả bọn hắc ở lại đều đã chết... Bỏ lại một mình ta trên thế gian này chịu khổ chịu nạn... Ta... Ta thật khó mà chịu thêm được...

Tinh thần của nàng hết hoảng, nghĩ tới trượng phu không rõ nơi nào thì trong lòng lại thảm thương. Tuy bị ba cao thủ vây kín mà nước mắt vẫn lưng tròng.

Tần Trọng Hải sao biết trong nội tâm nàng đang thống khổ, thấy nàng hãy còn ngẩn người liền thúc giục:

- Mời các hạ ra chiêu!

Ngôn Nhị Nương nghe lời mới giật mình ngẩng đầu, thấy Tần Trọng Hải đang cầm đao đứng ở đối diện, hình như lấy làm lạ với sự thất thố của

mình. Nàng thầm hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, nói:

- Phiên tướng quân đợi lâu.

Tần Trọng Hải không muốn thất lễ, dựng đao giữ vững môn hộ, chấp tay nói:

- Tần mỗ xin nữ hiệp chỉ giáo cho.

Ngôn Nhị Nương khẽ gật đầu, lấy ra một cây phi tiêu dài cỡ ngón út, mỏng còn hơn trủy thủ nhưng sáng loáng như tuyết, phía trên bôi đầy độc được màu lam, hiển nhiên là ám khí vô cùng lợi hại.

Ngôn Nhị Nương giơ phi tiêu ném lên giữa không trung. Tần Trọng Hải cảm thấy kỳ lạ, không hiểu nàng muốn làm gì, lại thấy Ngôn Nhị Nương lấy ra cây phi tiêu thứ hai rồi cũng ném không. Tay kia thu phi tiêu ban đầu trở về rồi lại ném ra. Hai cây phi tiêu như ma thuật không ngừng bay lượn giữa không trung.

Chỉ thấy tay của nàng càng lúc càng nhanh. Phi tiêu thứ ba, thứ tư ném lên không, trong ngực hình như cất dấu vô số phi tiêu. Qua giây lát đã có trên trăm cây phi tiêu cao thấp bay múa. Mỗi khi phi tiêu hết lực rơi xuống, nàng lại dùng sức ném lên.

Một hồi đã có chừng mấy trăm cây phi tiêu bay múa không chừng quanh người Ngôn Nhị Nương, giống như một đoàn ong mật chi chít bên người nàng. Hai tay lại phiêu động nhanh tới mức người ngoài không thấy rõ.

Tiết Nô Nhi thầm khen:

- Hồng Phấn Kỳ Lân quả nhiên có kỳ chiêu. Nếu không, đám Tiểu Bưu Tướng trông giữ Ngũ quan năm đó võ nghệ đều cao cường. Ngôn Nhị

Nường chỉ là một nữ lưu, sao có thể ngang vai ngang vế cùng bọn chúng?

Bỗng nghe Ngôn Nhị Nường quát một tiếng:

- Xem tiêu!

Một cây phi tiêu từ giữa bắn ra, mạnh mẽ bay tới Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải thấy ám khí đầy kịch độc nên không dám coi thường, liền giơ cương đao ngăn trở. Chỉ nghe xoạt một tiếng, không ngờ phi tiêu đã bị chém thành hai đoạn.

Ngôn Nhị Nường kêu lên:

- Hảo đao pháp! Thử tiếp một chiêu nữa!

Lời còn chưa dứt thì hai cây phi tiêu khác cuồn xạ mà đến, tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Tần Trọng Hải ngưng mắt, thấy rõ đường đi của ám khí thì cương đao trong tay liền bổ ra. Ánh đao chột lóe, lại chém rụng thêm hai cây phi tiêu.

Ngôn Nhị Nường không hề nhụt chí, lại phóng tới hai cây nữa. Tần Trọng Hải nhướng mày thầm nghĩ:

- Cứ đành tiếp như vậy, không biết tới khi nào mới xong, ta phải nghĩ biện pháp bắt giữ nữ nhân này mới được.

Mắt thấy hai cây phi tiêu tới gần. Tần Trọng Hải muốn giơ đao chém rớt thì bạch quang chột lóe, không ngờ lại thêm hai cây phi tiêu phóng tới. Hai tiêu này bắn sau tới trước, nhanh hơn hai cây trước nhiều, thoáng cái đã đến trước ngực Tần Trọng Hải.

Lúc này Tần Trọng Hải cả kinh trong lòng. Thì ra hai cây phi tiêu trước của Ngôn Nhị Nương dùng để dụ cho địch nhân phân tâm, hai cây phi tiêu phía sau mới tức tốc bay tới. Chỉ cần địch nhân không nhìn ra thì tất sẽ bị thương. Xem ra công phu ám khí của Hồng Phấn Kỳ Lân huyền ảo thần kỳ, luận võ công cùng tâm kế đều là hảo thủ danh gia nhất đẳng. Tần Trọng Hải không dám khinh thường, múa kín cương đao không kể hờ đến hắt nước không lọt. Chỉ nghe mấy tiếng vang nhỏ, lúc này mới đỡ được bốn cây phi tiêu trước sau đột kích.

Ngôn Nhị Nương khen:

- Giỏi cho một Du kích tướng quân, có thể đỡ được Tứ Xảo Yến Tử của ta!

Nói xong lại vung tay lên:

- Xem người làm sao phá Thất Tinh Tụ Hợp!

Bảy cây phi tiêu tựa như tia chớp phóng tới.

Tần Trọng Hải ngưng mắt nhìn kỹ. Chỉ thấy bảy tiêu chia làm hai trước năm sau, phân ra đánh tới thượng trung hạ tam lộ trên thân, y trở nên kinh hãi. Nế ngăn hai cây phi tiêu trước thì năm cây sau thừa dịp sơ hở mà vào. Trong lúc nguy cấp y liền nhanh trí cởi mũ giáp dùng sức ném ra. Chỉ nghe mấy tiếng vang, không ngờ đỡ được bốn cây, vẫn còn ba cây bay tới. Tần Trọng Hải vung đao ngăn trở, lại đánh rơi hai cây. Chỉ là cây phi tiêu cuối cùng đã đến trước mắt, muốn chặn không kịp, Tần Trọng Hải lăn sát xuống đất một vòng mới né tránh được. Thời khắc cuối phi tiêu sát sạt qua má, thực là hung hiểm.

Ngôn Nhị Nương thấy bộ dạng của y đầy chật vật, không truy kích mà nhắc nhở:

- Tướng quân xin cẩn thận. Sau “Thất Tinh Tụ Hợp” sẽ là hai chiêu “Thập Tam Thái Bảo” và “Thập Bát La Hán”, người chuẩn bị xong chưa.

Ngôn Nhị Nương một thân võ nghệ hoàn toàn dựa vào ám khí đã khổ luyện nhiều năm. Năm xưa chỉ với chiêu Thập Tam Thái Bảo đánh với hảo thủ khắp võ lâm. Bảy cây phi tiêu đã khó chặn, nếu mười ba mười tám cây cùng tới thì không biết phải ngăn cản thế nào. Tần Trọng Hải hắc hắc cười khò, thần sắc lộ vẻ khó coi.

Tiết Nô Nhi cười the thé nói:

- Lần trước đã mất cả mũ giáp, chỉ sợ lần này phải dùng tới vớ giày.

Lư Vân thấy lão vui sướng khi người khác gặp họa, trong lòng tức khí liền trợn mắt nhìn sang.

Tiết Nô Nhi thấy Lư Vân nổi giận đùng đùng thì cười nói:

- Công công ta không nói sai. Bộ dáng Tần tướng quân còn khó coi hơn người bị người giết, nhưng chết vinh vẫn không bằng sống nhục. Người nói có phải không?

Sắc mặt Tần Trọng Hải ngưng trọng, biết rằng ở xa sẽ không hoàn thủ được, thầm nghĩ:

- Cứ ở xa thế này chỉ còn đường bại. Ta cần tới gần trước người nữ nhân kia ba thước, mới có cơ hội thủ thắng.

Y lập tức hét lớn một tiếng, lao nhanh tới người Ngôn Nhị Nương. Là hiểm chiêu chuyển thủ sang công cửu tử nhất sinh.

Ngôn Nhị Nương lắc đầu nói:

- Vô dụng.

Theo đó bạch quang chợt lóe. Mười cây phi tiêu đồng thời phóng tới, đường đi của ám khí phủ kín toàn thân Tần Trọng Hải. Mắt thấy không còn chỗ trốn. Tần Trọng Hải rống lên như hổ, phi thân nhảy lên khiến đám phi tiêu bay vèo qua dưới chân. Ai ngờ Ngôn Nhị Nương đã tính được lộ tuyến né tránh của y. Hai tay ném ra, lại thêm ba cây phi tiêu phóng sau mà tới trước, chia làm ba đường thượng trung hạ mãnh liệt hướng công tới trên thân Tần Trọng Hải, chính xác gọi là Thập Tam Thái Bảo.

Tần Trọng Hải người giữa không trung không thể né tránh, đành rút đao chém ra. Choang choang hai tiếng đã ngăn hai cây phi tiêu. Riêng cây cuối cùng thật sự quá nhanh, vọt thẳng tới yết hầu. Y chấn động trong lòng, vội cúi đầu há mồm cắn lấy nó, mãnh lực truyền đến khiến nơi miệng đau đớn.

Lữ Vân ở bên thấy chiêu này cực kỳ hung hiểm, nhịn không được la hoảng một tiếng. Tiết Nô Nhi cười nói:

- Hay cho một chiêu chó cắn Lã Động Tân! Tần tướng quân quả nhiên cao minh!

Lữ Vân giận dữ quát:

- Sao lão nhàm chán như thế? Mọi người đều vì công chúa, cũng coi như đồng minh, lý nào lại đi châm chọc?

Tiết Nô tự biết bản thân đuối lý, không đáp lời mà cười dài nhìn về Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải phun cây cương tiêu khỏi miệng, sắc mặt trở nên âm trầm, không biết nên tấn công trước hay không. Ngôn Nhị Nương lại không cho y

thở ra, hai tay nàng múa may liên tục, quát:

- Cẩn thận, Thập Bát La Hán đến đây!

Mười tám cây phi tiêu phóng tới. Tần Trọng Hải thấy phi tiêu tốc độ cực nhanh, đang định cử đao ngăn chặn thì mười cây phi tiêu kia lại cong vẹo rơi xuống phía dưới.

Không ngờ thủ pháp của Ngôn Nhị Nương lần này quá mức kém cỏi. Tần Trọng Hải đang nghi hoặc, không biết Ngôn Nhị Nương có mưu kế gì thì đám phi tiêu vừa rơi xuống đất đều bắn ngược lên, mãnh liệt phóng tới người y. Nhất thời phải trái trước sau bốn phương tám hướng đều là ám khí.

Thì ra chiêu này đã lợi dụng địa hình bên người Tần Trọng Hải, ám khí chạm đất mượn lực bắn ngược lại, xuất kỳ bất ý công địch. Tần Trọng Hải thấy không thể tránh né, thầm nghĩ:

- Lần này không ổn, ta không xuất tuyệt chiêu hộ mạng, sao có thể sống được?

Thoáng chốc y hét lớn một tiếng, vung đao bổ ra. Một con rồng lửa xuất hiện trong mắt mọi người, chỉ thấy trên đao Tần Trọng Hải dấy lên ánh lửa hùng hực thiêu đốt không trung, tức thời mười cây phi tiêu đã rơi xuống đất.

Ngôn Nhị Nương lắp bắp kinh hãi kêu lên:

- Đây là võ công tà môn gì?

Tần Trọng Hải giơ cương đao, nói:

- Chiêu này gọi là Tham Hỏa Bôn Đằng, chính là tuyệt sử phụ truyền lại. đã tới Chí Hỏa Tham Dao tầng thứ bảy.

Vừa dứt lời, y lại quát to một tiếng:

- Hãy cẩn thận!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiệu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân

Hồi 3

Người dịch:: Forev3r Alone

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Lại nói Tần Trọng Hải tăng cước bộ, lao thẳng về Ngôn Nhị Nương.

Ngôn Nhị Nương thấy vẻ mặt y dữ tợn, tay cầm cương đao thì thất kinh. Nàng khẽ vẩy song thủ, những chiếc phi tiêu quanh người chuyển hướng,

toàn bộ bắn về phía Tần Trọng Hải, đồng thời kêu lên:

- Chiêu này tên là Vạn Mã Bôn Đằng, xem người tiếp như thế nào?

Những cây cương tiêu chi chít như bầy ong bay tới đột kích làm người sợ hãi, lại thêm khoảng cách rất gần, Tần Trọng Hải sao có thể ngăn cản?

Lư Vân hét lớn:

- Tần tướng quân. Mau lui lại!

Thanh âm kinh hoàng như sợ Tần Trọng Hải khó mà tự cứu. Tiết Nô Nhi lại che miệng cười trộm. Lão vốn căm hận Tần Trọng Hải. Nếu y chết thì việc xuất quan sẽ gặp khó khăn, có điều cảm giác thấy người bị loạn tiêu đóng đinh trên đất quả thực thống khoái.

Mắt thấy Tần Trọng Hải sắp chết thảm, Lư Vân định phi thân ra ngăn cản nhưng đã muộn. Vạn tiêu bắn tới. Không ngờ ánh lửa hùng hực dấy lên một vùng, Tần Trọng Hải giống một con vượn lớn bắn thẳng lên trời. Toàn thân y quay tròn không ngớt, ánh lửa đỏ au trên cương đao nhất thời bao phủ thân thể, thanh thế kinh người. Vô số phi tiêu chạm phải bức kinh phong này lập tức bị bắn ra ngoài.

Tần Trọng Hải gầm lên liên tục như hổ, lại như một con rồng lửa rất lớn cuốn về phía Ngôn Nhị Nương. Ngôn Nhị Nương biến sắc, cả kinh kêu lên:

- Đây... Đây là võ công gì?

Lúc này Tần Trọng Hải đang sử xuất chiêu thức nên không kịp đáp lời. Chỉ thấy đao phong mãnh liệt bổ tới đầu Ngôn Nhị Nương. Ngôn Nhị Nương sợ tới mức hoa dung thất sắc, nhắm chặt hai mắt kinh sợ thét to.

Đám người Tiểu Thổ Nhi ở một bên cũng la hoảng nhưng không kịp xuất thủ cứu Ngôn Nhị Nương. Lữ Vân nắm chặt hai tay, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Chỉ sợ đao kia chém xuống, Ngôn Nhị Nương sẽ bị chẻ thành hai đoạn.

Mọi người thất kinh, lại thấy Tiết Nô Nhi cười lạnh còn người trong miếu im lặng không nói gì. Xem ra hai người võ công cao cường, kiến thức phi phàm, như đã biết đao của Tần Trọng Hải không có ý dả thương người nên đều khoanh tay đứng nhìn.

Quả nhiên Tần Trọng Hải quát một tiếng, thu đao kề vào cổ Ngôn Nhị Nương, nói:

- Nữ anh hùng đã thua, mời đi cùng ta!

Ngôn Nhị Nương mở mắt ra, sắc mặt ảm đạm không nói gì.

Tần Trọng Hải biết nàng tâm cao khí ngạo không muốn chịu thua, lập tức nói:

- Nữ hiệp thua không phải võ công kém ta mà do vận khí không bằng. Vừa rồi là chiêu thứ tám trong Hỏa Tham Nhất Đao, tên là Long Hỏa Phệ Thiên. Quả thực ta vẫn chưa luyện thành, vừa rồi nóng lòng liều mạng đánh bậy đánh bạ không ngờ lại thành công, quả thật may mắn.

Y nói lời này là giữ thể diện cho Ngôn Nhị Nương. Ai ngờ nàng vẫn ngậm miệng, đôi mắt phượng như ngấn lệ, thần sắc có vẻ bi thương.

Tần Trọng Hải nói:

- Làm phiền nữ anh hùng theo ta một chuyến, công chúa điện hạ muốn hỏi cô vài câu.

Nói rồi quay sang nhìn đám người Tiểu Thổ Nhi:

- Chư vị yên tâm, chỉ cần một lòng nghe theo quốc gia, đồng ý không làm loạn tạo phản, công chúa điện hạ nhân từ sẽ không phạt nặng. Ngày sau các vị góp sức cho triều đình, lập công chuộc tội chẳng phải là chuyện tốt hay sao?

Y thu cương đao khỏi cổ Ngôn Nhị Nương. Chợt thấy nước mắt nàng nhỏ xuống, cắn răng nói:

- Ta đã không còn hi vọng báo thù, còn sống ở trên đời này làm gì?

Nàng một lòng muốn chết, nói rồi lao thẳng vào mũi đao của Tần Trọng Hải muốn tự sát! Tần Trọng Hải vội nhảy lui về sau, kêu lên:

- Không được. Sinh mệnh đáng quý, cô nghĩ cho kỹ!

Ngôn Nhị Nương bổ nhào vào khoảng không rồi té ra đất, đám người Tiểu Thổ Nhi khóc lớn:

- Tỷ tỷ đừng làm chuyện điên rồ!

Tần Trọng Hải thấy nàng ngã trên đất, muốn đưa tay kéo thì Ngôn Nhị Nương bỗng nhảy dựng lên, liền chạy lên trên núi.

Tần Trọng Hải sợ nàng chạy xa vội bảo:

- Lư huynh đệ, trước tiên đưa mấy người này trở về, ta đi bắt nữ nhân kia lại.

Tiết Nô Nhi cười hắc hắc nói:

- Không cần phiền hà thế!

Nói xong Kim Luân trên tay sáng lóng lánh, phút chốc bay vọt tới truy theo Ngôn Nhị Nương. Tần Trọng Hải cử đao bổ tới ngăn cản Kim Luân, miệng quát:

- Người đừng làm vậy, ta muốn bắt sống nữ nhân này.

Nội lực của Tiết Nô Nhi thực là độc đáo, Tần Trọng Hải cản đòn này thì cánh tay phải tê dại vô lực.

Tiết Nô Nhi khẽ vẫy tay thu Kim Luân trở về, cười nói:

- Tần Trọng Hải, người đã nhìn trúng góa phụ nọ?

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, nói :

- Lát nữa tính toán với người sau!

Miệng nói nhưng chân y không ngừng, nháy mắt đã chạy xa hơn mười trượng.

Lô Vân cấp tốc truyền lệnh cho quân lính. Chỉ một lát sau, mười gã binh sĩ vội tới áp giải đám người Âu Dương Dũng, Tiểu Thổ Nhi trở về. Tiết Nô Nhi nhìn vào ngôi miếu đồ nát nói:

- Hạng Thiên Thọ, chúng ta mang đám bằng hữu của người về. Ngày sau cứ trốn ở chỗ này cho tốt, sẽ bình an vô sự đến chết già. Người nghe rõ không?

Người trong miếu lại trầm mặc không đáp, tựa hồ không quan tâm.

Tiểu Thổ Nhi mắng:

- Họ Hạng kia! Người là quân dê tiện vô sỉ, hạ lưu hơn cả đám hoạn quan gian thần kia! Người trơ mắt nhìn các huynh đệ bị bắt không cứu, còn là người nữa sao?

Kim Mao Quy ở một bên lạnh lùng thốt:

- Không cần nhiều lời với hạng người như thế, hănh quanh năm trốn trong quỷ miếu nên sớm đã điên rồi. Sau này một mình chết bên trong, không có cả người nhật xác, còn thảm hơn chúng ta cả trăm lần.

Người nọ nghe lời châm chọc nhưng vẫn im lặng không nói gì, thật lâu sau trong miếu không có tiếng động truyền ra.

Tiết Nô Nhi cười nói:

- Đi thôi! Còn ở nơi này làm gì?

Nói xong đẩy vào người Tiểu Thố Nhi. Tiểu Thố Nhi kêu to:

- Họ Hạng, người không cứu chúng ta cũng được, tốt xấu gì cũng nên cứu Ngôn tử tử!

Mọi người dấy đưa một hồi, tiếng kêu dần dần khuất xa.

Lại nói Tần Trọng Hải chạy lên núi nhưng không hề thấy bóng dáng Ngôn Nhị Nương. Y cẩn thận tìm kiếm một hồi, đến sườn núi thì khí trời đã lạnh hơn dưới chân núi rất nhiều. Trên bầu trời lất phất bay những bông hoa tuyết lớn, tuyết đọng dày tới vài thước. Y tìm kiếm dấu vết khả nghi, chợt thấy có dấu chân lờ mờ, mừng rỡ liền theo đó lên núi.

Tối lúc hoàng hôn, Tần Trọng Hải vận khinh công nhẹ nhàng hành tẩu trên mặt tuyết, không để hai chân ngập sâu trong tuyết đọng.

Thêm một lát đã tới đỉnh núi, khí hậu lại biến hóa không chừng. Trên này được bao phủ bởi một vùng sương mù dày đặc trắng xóa không thấy rõ đường. Dưới chân đạp phải một cột đá, Tần Trọng Hải ngẩng đầu nhìn lên, thấy một cái cổng chào thật lớn nhưng đã bị phá hủy, bên trái đổ nát như có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Tần Trọng Hải lắc lắc đầu, đang muốn đi lên thì lại thấy một tấm biển bằng đồng thật lớn dưới chân. Y cúi người, xóa lớp tuyết đọng dày ở trên, thấy có ba chữ rất lớn màu đỏ như son:

- Nộ Thương Sơn.

Tần Trọng Hải rung mình, mới nhớ lúc này mình đã ở tại đỉnh Nộ Thương Sơn, liền nghĩ thầm:

- Không biết Ngôn Nhị Nương chạy lên đồng hoang tàn này làm gì? Phải chăng nhờ người giúp đỡ?

Lập tức tay cầm cương đao đề phòng bị đánh lén.

Y đi thẳng về phía trước, trước mắt vẫn là một vùng trắng trắng mịt mờ không bóng người. Một lúc sau trên người đã phủ đầy tuyết, liền nghĩ:

- Tuyết rơi rất dày, chỉ sợ khó tìm mà được Ngôn Nhị Nương, không bằng ngày sau phái binh lên lục soát, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đang muốn xuống núi thì thấy một tòa lầu các cao cao mờ ảo trong tuyết phía xa. Tần Trọng Hải mừng rỡ thầm nghĩ:

-Ồ! Nơi này còn có nhà cửa sao. Xem ra Ngôn Nhị Nương tránh ở bên trong, ta nên tới xem một lần.

Liền tăng cước bộ chạy tới tòa lầu các. Chỉ là vừa tới, đã thấy cửa chính đổ nát trống không, hai cánh cửa không biết đã rơi chỗ nào, Tần Trọng Hải lớn tiếng kêu:

- Ngôn nữ hiệp, đừng trốn nữa, trở về cùng ta đi!

Hô gọi một trận nhưng bên trong vẫn im ắng hoàn toàn không có tiếng đáp. Tần Trọng Hải than một tiếng, tìm mấy cây gỗ làm đuốc đốt lên rồi đi vào bên trong. Không ngờ trước mắt hiện ra một đại sảnh trống trải rất rộng và sâu, xà nhà cao đủ so sánh với Văn Hòa điện trong cấm thành, hẳn là nơi nghị sự của đám người Nộ Thương Sơn.

Tần Trọng Hải xem xét trái phải, nghĩ lại nhiều truyền thuyết:

- Nghe các tiền bối kể lại. Hơn hai mươi năm trước, nơi này từng tụ tập ba vạn binh mã, đại chiến oanh oanh liệt liệt cùng triều đình. Tuy đều là phản tặc nhưng cũng là kẻ có chí hơn người, hôm nay nên tưởng niệm một phen.

Tần Trọng Hải đi vào trong sảnh, thấy một cái điện cao cao trong nội đường, dưới đài có bày năm con hổ bằng đá cao cỡ nửa người được chế tác tinh xảo. Chỉ là con ở giữa lại bị người phá hủy cái đầu. Tần Trọng Hải xem một lát, thấy không gì khác lạ liền nhảy lên trên đài. Không ngờ vừa hạ thân xuống thì góc đài suýt vỡ ra, đủ thấy chỗ này lâu năm không tu sửa, sớm đã bị hủy hoại.

Tần Trọng Hải thở dài một tiếng, thầm nghĩ:

- Đổ nát ra thế này, quả nhiên anh hùng thoái chí.

Y lắc đầu giơ cao cây đuốc. Thấy trên điện treo cao một tấm biển, may là còn chưa bị hủy, ngừng mắt nhìn lại thấy ba chữ Trung Nghĩa Đường.

Tần Trọng Hải thầm nghĩ:

- Trung Nghĩa Đường? Đám giặc này cũng biết đến trung nghĩa sao?

Y cúi đầu quan sát, lại thấy dưới tấm biển có một cái ghế đá, trái phải bên cạnh có hai cái ghế gỗ nhỏ hơn. Bài trí ba chỗ như thế hẳn là để vài nhân vật trọng yếu nhất trong Nộ Thương Sơn ngồi. Chỉ là ba cái ghế đều đã mục nát, chỉ cần đưa tay chạm vào sẽ lập tức sụp đổ.

Tần Trọng Hải lại nghĩ:

- Đại vị ở giữa hẳn là trại chủ Nộ Thương Sơn. Tả hữu hai bên là hai quân sư cùng tướng quân giống như tả hữu Thừa tướng. Hào kiệt Nộ Thương Sơn hẳn là kẻ đọc đủ kinh thư, không biết tại sao lại tạo phản?

Y giơ đuốc chậm rãi đến gần, thấy trên ba cái ghế đều khắc chữ viết. Mừng rỡ nhìn lại, chỉ thấy ghế ở giữa có hai hàng chữ:

- Đông từ Bạch Đế (1) ba ngàn dặm, Tây xuất Lương Sơn đệ nhất nhân.

Hai ghế hai bên cũng khắc chữ là "Tả long", "Hữu Phượng".

Tần Trọng Hải cười lạnh:

- Khẩu khí thật lớn, Tả long Hữu Phượng, đầu lĩnh này muốn làm hoàng đế sao?

Y nhảy xuống đài, cẩn thận đi quan sát một vòng nhưng không thấy có gì khác thường, lại đứng tại chỗ mấy con hổ đá cân nhắc, thuận tay vỗ nhẹ lên

một con.

Tần Trọng Hải nhìn cảnh tượng đổ nát thê lương trước mắt, thầm nghĩ:

- Nghe nói thời Nộ Thương Sơn cường thịnh, từng đánh cho triều đình cầu huyết lâm đầu. Ai ngờ hôm nay hoang tàn thế này, xem ra lời đồn quá mức phóng đại.

Hôm nay thấy nhân mã Nộ Thương Sơn. Tiểu Thố Tử Kim Mao Quy chỉ là hạng lâu la, không phải hào kiệt xuất sắc, xem ra sách sử đã nói quá sự thật. Đại diện Nộ Thương Sơn suy sệt, anh hùng cũng hết thời.

Lúc này ngón tay Tần Trọng Hải khẽ vuốt trán hổ đó, cảm nhận được phía trên có khắc chữ viết. Y đưa đuốc chiếu xem, thấy có khắc một chữ "Nam", xem kỹ thì trên lưng hổ có khắc hàng chữ:

- Mã quân ngũ hổ thượng tướng, Thiết Kiếm Chấn Thiên Nam Lý Thiết Sam.

Tần Trọng Hải lấy làm kỳ lạ, tự nhủ:

- Lý Thiết Sam? Chẳng phải là người đã ra mặt vì Định Viễn sao? Người này là thủ hạ của Nộ Thương Sơn sao?

Lý Thiết Sam với một thanh thiết kiếm lực chiến quần hùng, được phong hào danh hiệu "Thiết Kiếm Chấn Thiên Nam". Một năm trước từng vì Ngũ Định Viễn mà xuất đầu đại chiến cùng đám người Trác Lăng Chiêu. Thật không thể ngờ là một đại tướng của Nộ Thương Sơn.

Lúc này Tần Trọng Hải trở nên tò mò, muốn xem Nộ Thương Sơn còn anh hùng hào kiệt gì nữa. Liền giờ đuốc chuyển tới một con hổ đá khác, thấy

đầu hổ có viết chữ "Tây" cùng hàng chữ trên lưng “Mã quân ngũ hổ thượng tướng, Chỉ huy sứ Ứng châu, Tây Lương Tiểu Lữ bố Hàn Nghị”

Tần Trọng Hải thấy thì chấn động trong lòng:

- Chỉ huy sứ Ứng châu? Người này còn là mệnh quan triều đình sao?

Hàn Nghị là Đô Chỉ Huy Sứ Ứng châu, mãnh tướng triều đình sao lên núi tạo phản? Thật khiến cho người không thể hiểu nổi. Có điều người này được liệt danh một trong ngũ hổ, như vậy võ công tuyệt không dưới Lý Thiết Sam, phải là nhân vật nổi danh.

Lại xem một con hổ đá nữa, trên trán có khắc chữ “Đông”, trên lưng có khắc "Mã quân ngũ hổ thượng tướng, Thủy quân Tổng giáo đầu, Giang Đông Phạm Ảnh Lục Cô Chiêm".

Tần Trọng Hải không nhận ra lai lịch người này cùng võ công cao thấp thế nào, liền lắc đầu xem tiếp. Trên đầu con thứ hổ thứ tư có chữ "Bắc", trên lưng khắc “Mã quân ngũ hổ thượng tướng, Khí Trùng Tái Bắc Thạch Cương”

Tần Trọng Hải cũng không nhận ra người này, thở dài một tiếng rồi thầm nghĩ:

- Những người này sớm đã mai danh ẩn tích, nếu không cũng đã qua đời. Không biết ngoài Lý Thiết Sam, còn mấy người còn sống?

Lúc này đã xem qua hổ đá ở bốn phương đông tây nam bắc. Chỉ còn con ở giữa bị chặt đầu là chưa xem, liền chuyển thân qua cẩn thận xem xét.

Tần Trọng Hải ngưng mắt nhìn, thấy trên lưng hổ bị người dùng dao sắc cạo sạch bóng, chất liệu của hổ đá này cực kỳ cứng rắn. Người xuống tay

nếu không dùng bảo kiếm bảo đao thì võ công rất cao cường. Chẳng biết tại sao cần che dấu chữ viết trên lưng hổ? Chẳng lẽ sợ quan phủ biết thân phận của người nọ? Hay là có cừu oán cùng Nộ Thương Sơn?

Xem một hồi không hiểu, Tần Trọng Hải liền xoay người rời điện, đang đi chợt nghe một tiếng vang nhỏ truyền tới từ ngoài điện xa xa. Y cả kinh thầm nghĩ:

- Nguy rồi! Nơi này nếu có cường đạo ẩn náu, đến lúc tranh đấu địch đông ta ít, quả thực không ổn.

Lập tức khom lưng cúi người, nhẹ nhàng rời đại điện.

Vừa ra cửa điện đã thấy một người treo ở trên cây, hai chân thả lỏng bất động trong không trung. Tần Trọng Hải cả kinh chạy tới tàng cây, thấy một nữ nhân nhắm nghiền hai mắt, lưỡi thè ra ngoài, thông lọng còn xiết trên cổ. Tần Trọng Hải vội nhảy lên dùng đao cắt đứt dây cứu người kia xuống. Y vén tóc lên xem. Nữ nhân này dung mạo xinh đẹp, niên kỷ chừng hơn ba mươi, đây không phải là Hồng Phấn Kỳ Lâm Ngôn Nhị Nương sao?

Tần Trọng Hải thất kinh, nếu Ngôn Nhị Nương thiết hạ mai phục ám toán, thậm chí mời cao thủ tới trợ quyền thì không lấy làm lạ. Nàng liệu chết chạy trốn lên núi, ai ngờ chỉ để thắt cổ tự sát, chẳng phải chuyện hoang đường sao?

Tần Trọng Hải thấy Ngôn Nhị Nương bất động thì vội bắt mạch, thấy cổ tay của nàng cứng ngắt lạnh như băng, không ngờ bất tỉnh đã lâu. Tần Trọng Hải chán nản ngồi xuống, trong lòng chợt có cảm giác phiền muộn. Thấy nữ nhân này hào sảng nên có ý muốn kết giao, ai ngờ nàng lại chết như vậy.

Tần Trọng Hải nhìn khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch trước mặt, trong lòng lại có cảm giác thương hại. Y thở dài một tiếng, lớn tiếng nói:

- Không được! Lão tử tuyệt không thể để nàng chết như vậy! Dù là ngựa chết, gia gia của người cũng muốn làm nó sống lại (2)!

Lập tức bất chấp hiểm nghi giữa nam nữ, đưa tay đặt lên ngực Ngôn Nhị Nương, đem nội lực truyền qua, dùng phương pháp trực tiếp kích thích tâm mạch do sự phụ của y truyền lại. Tuy chưa bao giờ dùng thử nhưng lúc này nguy cấp, đành gắng thử một lần.

Sau một lúc lâu Ngôn Nhị Nương vẫn không nhúc nhích, Tần Trọng Hải khẩn trương, biết thêm nửa khắc nữa tất không thể cứu được nàng, mà dù cứu được cũng thành si ngốc. Y giơ Hỏa Tham Nhất Dao lên, xoay đao đánh xuống. Chỉ nghe cách một tiếng, xương sườn Ngôn Nhị Nương đã bị gãy nhưng thân hình vẫn không nhúc nhích.

Tần Trọng Hải la lên:

- Đã đến nước này, ngộ biến thì phải tòng quyền!

Liền cởi y phục trên thân Ngôn Nhị Nương, lộ ra bộ ngực trắng bóc. Đột nhiên những tiếng đình đình đang đang vang lên, phi tiêu trong người Ngôn Nhị Nương rơi xuống đầy đất. Lúc này người vong, tiêu càng thêm lạnh lẽo.

Tần Trọng Hải thầm nghĩ:

- Lần này nếu không cứu được nàng, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng hết cách, ai! Chỉ có đánh cược một lần!

Y thật cẩn thận sờ chuẩn phương vị trên ngực Ngôn Nhị Nương, lại dùng chuôi đao gõ vào nhưng lần này lực đạo nhỏ hơn rất nhiều, không ngờ thân thể Ngôn Nhị Nương chấn động, tay chân khẽ nhúc nhích. Tần Trọng Hải mừng rỡ, vội ngồi xếp bằng trước người nàng, đưa hai tay áp vào lòng bàn

tay của nàng, đem nội lực cuộn cuộn không dứt truyền sang. Qua gần nửa canh giờ, sắc mặt Ngôn Nhị Nương đang trắng dần dần chuyển sang hồng, bắt đầu hít thở yếu ớt. Tần Trọng Hải dốc toàn lực không dám sơ ý, trên đầu toát ra khí trắng lượn lờ.

Tuyết lớn không ngừng rơi xuống đầu nhưng bị nhiệt khí cường mãnh của Tần Trọng Hải bức ép, toàn bộ hóa thành hơi nước quanh thân hai người.

Lại qua nửa canh giờ, chỉ nghe Ngôn Nhị Nương hắt hơi một tiếng rồi mở mắt ra.

Tần Trọng Hải mừng rỡ nói:

- Sống rồi! Sống rồi!

Ngôn Nhị Nương không biết mình đang ở chỗ nào, đôi mắt phượng mờ mờ nhìn Tần Trọng Hải, ngờ ngẩn hỏi:

- Đây là nơi nào? Địa phủ sao?

Tần Trọng Hải cười ha hả nói:

- Đúng! Ta chính là người đầu mã diện chuyên cho uống Mạnh Bà Thang (3)!

Ngôn Nhị Nương dần tỉnh lại, cảm giác giá rét trên người thì cúi đầu nhìn lại, nào ngờ thấy y phục trước ngực đã bị người cởi ra. Nàng vừa then vừa vội, nhất thời tặng cho Tần Trọng Hải một cái tai.

Tần Trọng Hải vội né tránh, quát:

- Thân thể cô còn yếu, ngàn vạn lần không được động thủ!

Ngôn Nhị Nương kéo lại y phục, kêu lên:

- Người. . . đồ vô sỉ, thừa dịp ta hôn mê mà khi dễ. . . Ta. . . Ta liều mạng với người!

Nói xong nhào đến, muốn cướp đoạt cương đao dưới chân Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải nhảy về sau, quát:

- Đừng hiểu lầm người tốt, ta thấy mạng cô sắp hỏng nên mới xuất thủ cứu giúp, đừng lấy oán trả ơn!

Thân mình Ngôn Nhị Nương vừa động, xương sườn trước ngực lại đau nhức, thiên địa trước mắt toàn chuyển rồi ngã xuống.

Tần Trọng Hải vội hỏi:

- Giờ cô cảm thấy thế nào? Trước ngực rất đau?

Vừa rồi y xuất thủ quá lực, đã đánh gãy xương sườn Ngôn Nhị Nương nên không yên tâm, lúc này muốn tiến lên xem kỹ.

Ngôn Nhị Nương thấy y đến gần, hét to:

- Người tránh ra! Không được nhìn ta!

Tần Trọng Hải hấp tấp nói :

- Nếu không xem, ta biết nổi xương thế nào?

Ngôn Nhị Nương biết y nói đúng nhưng nghĩ đến bộ ngực tuyết trắng nõn nà đã bị ngoại nhân nhìn thấy, thoáng nhin không được khóc lớn lên:

- Người không cần lo cho ta, để ta chết đi!

Tần Trọng Hải thở dài một tiếng, đi lên ngồi xổm bên người nàng. Ngôn Nhị Nương vừa then vừa vội, cả kinh nói:

- Đôi tay dơ bẩn của người không được đụng vào ta. Ta đã có trượng phu, người không thể tới gần!

Tần Trọng Hải thở dài:

- Ai... Con mẹ nó, còn cổ hủ như vậy thì tối nay tất chết rét ở chỗ này, nếu không cũng bị đau mà chết.

Ngôn Nhị Nương mặt đầy nước mắt nói:

- Ta là nữ nhân có trượng phu, từ đầu đến chân đều là của hã, tuyệt không cho nam nhân khác nhìn qua. Người còn khi nhục ta, ta sẽ chết cho người xem!

Tần Trọng Hải thấy tuyết rơi càng nặng, nói:

- Ta chỉ muốn cứu người, tuyệt không có ý xấu, cô không cần đa tâm.

Nói xong vươn tay ra ôm lấy nàng, định thay cố định lại cái xương gãy nơi ngực.

Ngôn Nhị Nương vừa then lại sợ, hét lên một tiếng chói tai chấn cả gò núi, truyền ra xa vài dặm.

Tần Trọng Hải cũng then quá hoá giận, hừ một tiếng rồi đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Nữ nhân cô thật không thức thời! Tần Trọng Hải ta đi khắp Tam sơn Ngũ nhạc, có ai nói ta không phải là hảo hán? Chỉ có cô thật sự biến ta thành hạng vô sỉ, lúc này còn làm việc dơ bẩn! Cô chết đi, ta đi trước!

Cơn giận dâng lên, y lập tức sải bước rời đi, thầm nghĩ:

- Nữ nhân này rất phiền toái, nửa muốn sống nửa muốn chết, lại coi ta như hạng tiểu nhân. Con mẹ nó, thực phí công làm người tốt.

Y bước đi nhưng nghe không thấy thanh âm gì, rõ ràng Ngôn Nhị Nương quật cường không chịu nhờ vả. Ai ngờ đi vài bước lại nghe có tiếng khóc thật trầm thấp như bị thứ gì chặn lại. Thì ra là nàng đang khóc nhưng không muốn y nghe được, hẳn là dùng bàn tay che lấp.

Tần Trọng Hải nghe tiếng khóc khe khẽ, nhớ tới lúc này nàng yếu đuối đáng thương, lại thêm hai mươi năm gánh vác huyết hải thâm cừ. Y than một tiếng, cúi người nhặt vài nhánh cây thẳng để nối xương, lại xoay người trở lại.

Ngôn Nhị Nương vốn đang khóc nỉ non không dứt, thấy Tần Trọng Hải trở về thì hét lớn:

- Người trở về làm gì! Cút ngay cho ta!

Trên mặt nàng rưng rưng nước mắt, một bộ đáng thương cảm. Ai ngờ nói chuyện vẫn hung ác chua ngoa.

Tần Trọng Hải không lên tiếng, bước một bước dài, vận chỉ như bay thoáng chốc điểm huyết đạo của Ngôn Nhị Nương. Ngôn Nhị Nương không thể

động thân thể nhưng miệng vẫn còn có thể nói chuyện, cả kinh kêu lên:

- Vô lễ! Quân mặt dày vô lễ!

Tần Trọng Hải lãnh đạm nói:

- Nếu còn la nữa, lão tử chém người một đao thành hai mảnh!

Ngôn Nhị Nương cả giận nói:

- Muốn thì mau chém, ta sợ người sao!

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, mạnh mẽ ôm lấy eo thon kia rồi đặt nàng trên đùi y, tiếp theo đưa tay muốn nắm lại xương sườn.

Nơi ngực bị sờ tới, Ngôn Nhị Nương vừa thẹn vừa giận, muốn kháng cự nhưng không thể nhúc nhích, chỉ có mặt cho người khinh bạc. Nước mắt lại lăn xuống như mưa, khóc ròng nói:

- Hu hu... Họ Tần... Chờ khi ta thương thể tốt lên, ta nhất định giết người..

. Tần Trọng Hải tức giận quát:

- Muốn thương thể tốt lên, hiện tại nên ngoan ngoãn biết điều một chút!

Ngôn Nhị Nương khó nén nổi thẹn thùng, khí giận lại công tâm nên nhất thời ngất đi.

Đến lúc nàng tỉnh lại, đã thấy mình nằm ở Trung Nghĩa Đường, đau đớn trên người giảm bớt nhiều. Hẳn là Tần Trọng Hải đã điểm huyết giảm đau cho nàng. Nàng cố gắng ngẩng đầu. Đã thấy Tần Trọng Hải quay lưng lại phía này, đang ở đằng kia nhóm lửa nướng thịt.

Mùi hương thơm nước bay tới chóp mũi, Ngôn Nhị Nương cảm thấy bụng đói cồn cào. Chỉ là nghĩ đến người kia từng vô lễ với bản thân thì đại hận. Nàng lặng lẽ xuất ra phi tiêu, mãnh liệt phóng tới sau lưng hắn.

Chú:

(1) Thành Bạch Đế nằm ở bờ bắc Trường Giang của thành phố trực thuộc trung ương Trùng Khánh, Trung Quốc. Đây là một trong ba cảnh quan du lịch trọng yếu của Trường Giang Tam Hiệp. Thành Bạch Đế một mặt dựa vào núi, ba mặt là nước bao quanh,. Sau khi có đập Tam Hiệp thì mực nước dâng cao, thành Bạch Đế bốn mặt đều có nước bao quanh. Hòn đảo này được nối với bờ bắc Dương Tử qua một cây cầu. Bạch Đế nổi tiếng qua nhiều bài thơ, đặc biệt là của Lý Bạch qua bài thơ Sáng sớm rời Bạch Đế (Tảo phát Bạch Đế thành). Thời kỳ Tam Quốc, Lưu Bị qua đời tại thành Bạch Đế năm 62 tuổi.

Sáng rời Bạch đế rục ngàn mây

Nghìn dặm Giang Lăng, tới một ngày

Vượt hót bên sông nghe rí rả,

Thuyền qua muôn núi vượt như bay.

(2) Đây là câu thành ngữ của Trung Hoa, chỉ dù còn hy vọng cuối cùng cũng phải cố gắng như câu “còn nước còn tát” của dân gian ta.

Xin trích thêm điển cổ “Mua xương ngựa”. Mượn chuyện ngựa chết – ngựa sống để bàn về quân hay – thần giỏi.

Nước Tề đánh nước Yên giết được vua Yên. Người Yên lập thái tử tên là Bình lên làm vua tức là vua Chiêu Vương.

Chiêu Vương lên ngôi, thương dân lo việc nước, cầu người hiền tài. Một hôm, bảo Quách Ngỗi rằng:

- Nước Tề nhân dịp nước ta loạn, sang đánh lấy nước ta. Ta biết rõ rằng nước ta nhỏ, dân ta yếu, thực khó lòng mà báo thù. Song nếu được những người giỏi cùng lo toan việc nước may mà rửa sạch sự sỉ nhục của tiên vương được chăng. Chí nguyện quả nhân như vậy, tiên sinh xem ai là người giỏi để ta cùng lo toan việc nước thì hay.

Ngỗi nói: “Xưa có ông vua đưa nghìn vàng cho người nội thị đi mua con ngựa chạy nghìn dặm. Đến khi ngựa ấy đã chết, anh ta mua bộ xương ngựa năm trăm nén vàng đem về. Vua thấy thế giận lắm. Anh ta thưa: “Ngựa chết còn quý mà mua như vậy huống chi là ngựa sống. Tôi chắc thế nào nay mai người ta cũng đem ngựa hay đến bán cho nhà vua” - Quả nhiên, không đầy một năm, mà người ta đem ngựa hay đến bán đã ba bận... Nay nhà vua muốn được ngựa giỏi, thì trước hãy dùng tôi. Người giỏi hơn tôi thấy thế há có ngại xa mà không lại ư?

Vua Chiêu Vương lập tức dùng Quách Ngỗi. Kính trọng Quách Ngỗi như thầy. Quả nhiên không bao lâu, những người giỏi các nơi tranh nhau sang nước Yên.

Vua Chiêu Vương uỷ thác việc nước cho những người ấy. Sau nước Yên thành một nước cường thịnh thật.

Lời bàn: Có bỏ năm trăm nén vàng ra mua bộ xương ngựa, sau mới có ngựa hay mà dùng, có dùng Quách Ngỗi là người tài vừa và ở gần trước, sau mới

có người thật hiền tài ở xa cầu đến. Cái lối ấy là lối quyền – mưu trí thuật của bá giả đời bấy giờ, để quyến dẫn lấy nhân tài trong thiên hạ.

Đáng khen Quách Ngỗi đã tìm được câu thí dụ hay để tự tiến lấy mình mà nhất là khi được tin dùng lại hết lòng báo đáp, không phụ sự uỷ thác của Chiêu Vương.

Lại đáng phục Chiêu Vương là biết nghe Quách Ngỗi mà nhất là biết cố ý lo toan báo thù cho tiên vương, và dụng tâm làm cho cố quốc được cường thịnh.

(3) Mạnh Bà thang:

Theo truyền thuyết, sau khi con người chết đi, linh hồn của họ sẽ bị đưa đến các điện địa ngục để chịu tội cho đến khi đi đến điện thứ mười, là khu Vong Đài của Mạnh Bà. Tại đây họ trải qua quá trình chuẩn bị đầu thai sang kiếp khác. Con đường dẫn tới điện của Mạnh Bà được gọi là đường Hoàng Xuân.

Tương truyền Mạnh Bà sống vào thời Tây Hán. Bà đã đọc sách Nho giáo từ khi tuổi còn nhỏ, sau này lớn lên lại tiếp tục học kinh điển Phật giáo. Mạnh Bà đã sống một cuộc đời ‘quá khứ không truy cầu, tương lai không vọng tưởng’. Bà dồn tâm sức khuyên bảo mọi người không sát sinh, ăn chay thanh tịnh. Bà vẫn còn trong trắng cho đến khi đã 81 tuổi. Người thời đó gọi bà là Mạnh Bà. Sau này, Mạnh Bà đã lên núi tu hành và đắc Đạo.

Vào thời Đông Hán, nhiều người có thể kể về những chuyện trong đời trước của họ. Vậy nên thiên cơ đều bị tiết lộ. Vì thế thiên thượng bèn cử Mạnh Bà làm thần U Minh phụ trách các linh hồn sắp được chuyển sinh thành người.

Món canh Quên Lãng của Mạnh Bà được nấu bằng thảo mộc của thế giới con người. Nó giống như rượu và có ngũ vị: ngọt đắng cay mặn chua. Bất

cứ ai muốn chuyển sinh sang kiếp khác cũng phải uống món canh này.

Theo truyền thuyết, canh Mạnh Bà có thể xóa hết ký ức về những đời trước của một người, đó là lý do vì sao người ta đến trong cuộc đời này mà chẳng hề nhớ gì về những đời trước của mình, và bị mê mờ bởi danh, lợi và tình trong cõi trần tục này.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 2: Lương Sơn đệ nhất nhân

Hồi 4

Người dịch:: Forev3r Alone

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Chợt nghe Tần Trọng Hải nói:

- Cô đã tỉnh thì lại đây ăn một chút, khí lực đó nên dành để nghỉ ngơi.

Thân mình y nhoáng lên tránh ra, ánh lửa soi rõ bóng phi tiêu. Ngôn Nhị Nương thấy đối phương đã nhận ra quỷ kế của mình, chỉ hừ một tiếng không nói gì.

Tần Trọng Hải đứng dậy, tay cầm miếng thịt thỏ đã nướng chín tới chỗ Ngôn Nhị Nương, nói:

- Thịt đang còn nóng, hương vị rất ngon.

Ngôn Nhị Nương đang rất đói, hơn nữa thúc thủ vô sách với Tần Trọng Hải, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn y rồi cầm lấy thịt thỏ, ăn một miếng lại liếc mắt một cái như hận không thể chém y ngàn đao.

Tần Trọng Hải ngồi xồm ở bên, đợi nàng ăn hết thịt nướng mới nói:

- Nhìn cô ăn ngon như vậy, chắc hẳn sẽ sớm phục hồi.

Y thấy tuyết rơi ngoài điện đã giảm, liền đứng dậy nói:

- Đến lúc ta phải đi, công chúa điện hạ còn chờ ta về hộ giá.

Tần Trọng Hải đuổi bắt Ngôn Nhị Nương là muốn đưa nàng về doanh trại, có điều thấy tính khí của nàng cương liệt, lúc này thân thể lại đang rất yếu, nếu bắt ép chẳng khác gì bức nàng vào tử lộ. Vì thế có ý thả người.

Ngôn Nhị Nương hừ một tiếng, oán hận nói:

- Hạng ứng trao triều đình, đê tiện vô sỉ!

Tần Trọng Hải không để tâm lời này mà đưa ra thêm mấy miếng thịt thỏ bắt được khi trước, nói:

- Trên người cô đầy thương tích, không thể động đậy. Chỗ thịt thỏ này đủ dùng thêm mấy ngày.

Tới giờ này y đã rời quân doanh nửa ngày, trong lòng lo lắng muốn trở về sớm một chút.

Tần Trọng Hải bước ra cửa điện, Ngôn Nhị Nương nhìn bóng dáng trong lòng chợt dậy lên nỗi phiền muộn khó tả, nhớ tới huynh đệ bị bắt thì vội kêu lên:

- Tần Trọng Hải!

Lúc này Tần Trọng Hải đã ra ngoài, nghe gọi không trở lại mà chỉ đứng ở ngoài cửa hỏi:

- Nương tử có gì cản dận?

Ngôn Nhị Nương quát:

- Người mau thả huynh đệ của ta ra! Bằng không ta sẽ không tha cho người!

Tần Trọng Hải biết đám người này cừu hận triều đình. Nếu không hàng phục bọn họ thì ngày sau tất có hậu hoạn, do Ngôn Nhị Nương mang thương tích trên người không thể di động nên đành thả nàng, còn mấy người khác thì khó khăn lắm mới bắt được, sao có thể tùy tiện thả đi? Y lắc đầu nói:

- Thứ cho tại hạ khó mà tuân mệnh.

Ngôn Nhị Nương vô kế khả thi, lúc này cử động nửa bước cũng khó chứ đừng nói xuất thủ cứu người. Nàng muốn mở miệng cầu khẩn, chợt trong lòng dâng lên ý niệm quật cường thì lạnh lùng nói:

- Họ Tần kia, trong mắt người chỉ có thăng quan phát tài thôi sao? Dâng mạng huynh đệ của ta cho quan phủ mới vừa lòng đẹp ý sao? Đồ tiểu nhân đề tiện vô sỉ!

Tần Trọng Hải nghe một hồi, biết nàng lo cho đám huynh đệ, đành thở dài rồi quay lại.

Ngôn Nhị Nương thấy đối phương trở về thì sắc mặt thoáng chốc vui vẻ, lại thấy y ngồi xuống bên người nàng nói:

- Ban ngày ta khuyên cô quy thuận triều đình là thành tâm thành ý, cô cần gì cự tuyệt người ngoài ngàn dặm như thế?

Ngôn Nhị Nương hừ một tiếng khinh miệt, nhổ một bãi nước miếng tới. Tần Trọng Hải nghiêng người tránh đi, nhẹ giọng than:

- Rốt cuộc các người có cừ hận thâm sâu cỡ nào mà chống lại triều đình? Nếu chịu quy thuận, sau này ta sẽ thuật lại với Liễu hầu gia, các người sẽ được trọng dụng. Đến lúc đó mọi người cùng ra sức vì quốc gia, chẳng phải là khoái hoạt hay sao? Cần gì phải long đong trên giang hồ, sống những ngày tháng không thấy ánh dương?

Ngôn Nhị Nương quay đầu lại, dưới ánh lửa thấy Tần Trọng Hải đang thành thật nhìn mình. Trong lòng khẽ động, nàng đưa tay che mặt khóc thút thít. Tần Trọng Hải thấy nàng lúc giận lúc khóc, thầm nghĩ:

- Năm nay sao xuất hiện nhiều bà điên như thế, lão tử nên cẩn thận hơn.

Y hắng giọng một tiếng, không biết khuyên giải như thế nào nên đành mặc cho nàng khóc.

Ngôn Nhị Nương khóc không ra tiếng, nói:

- Muộn rồi... Hết thấy đều muộn rồi...

Tần Trọng Hải ngạc nhiên nói:

- Muộn? Muộn cái gì? Ăn cái gì muộn? Cô nói rõ ràng đi!

Ngôn Nhị Nương lắc lắc đầu, buồn bã nói:

- Người nói những lời này, tất cả đều đã muộn... Ca ca của ta bị quan phủ hại chết, trượng phu của ta bị người đánh một chưởng rất mạnh vào đầu, hai mươi năm không rõ tung tích. Người nói... Ta... Ta phải gia nhập triều đình thế nào? Nếu vô sĩ đầu hàng, sau này chết đi còn mặt mũi nào gặp bọn họ?

Tần Trọng Hải cả kinh, hỏi:

- Hai vị thân nhân của cô cũng là người Nộ Thương Sơn?

Ngôn Nhị Nương gạt nước mắt, ngang nhiên nói:

- Đúng vậy! Trượng phu của ta không phải ai khác, chính là Tây Lương Tiểu Lữ Bố năm xưa.

Tần Trọng Hải vừa biết người nọ là một trong Ngũ hổ thượng tướng Mã quân. Y ngừng mắt nhìn lại, thấy Ngôn Nhị Nương đang thất thần tưởng nhớ trượng phu. Trong lòng đột nhiên có cảm giác khác thường, y vội hắng giọng một tiếng, hỏi:

- Phải chăng hẳn chính là Ứng châu Chỉ huy sứ, đại danh là Hàn Nghị?

Ngôn Nhị Nương vui vẻ nói:

- Người cũng biết hử?

Tần Trọng Hải ừm một tiếng, nói:

- Lúc trước trong điện, ta có thấy qua tên của hử.

Ngôn Nhị Nương nhẹ nhàng nói:

- Phu quân của ta uy phong anh tuấn, võ công rất cao, có lẽ còn lợi hại hơn cả người. Khi chúng ta mới mười lăm tuổi đã cùng lên núi...

Nàng đang định thao thao nói tiếp, Tần Trọng Hải vội cắt đứt câu chuyện, hỏi:

- Mới rồi còn nhắc tới đại ca của cô, đó là ai?

Ngôn Nhị Nương nghe thế muốn ngồi dậy. Chỉ là xương sườn đã gãy nên khó mà nhúc nhích. Tần Trọng Hải vốn rộng rãi hào phóng, không câu nệ ngoan cố như Lữ Vân, không quá xem trọng lễ tiết nam nữ. liền đưa tay qua ôm eo nhẹ nhàng nâng nàng dậy

Ngôn Nhị Nương bị người khác ôm vào ngực, không phản kháng được, khuôn mặt đỏ ửng nói:

- Đại ca của ta là Ngôn Chấn Vũ, ngoại hiệu Xích Huyết Kỳ Lân, đứng đầu trong Ngũ hổ mãnh tướng. Hai huynh muội chúng ta một thủ Vân Long Quan, một thủ Ý Đức Quan. Lời đồn trên giang hồ uy phong bao nhiêu thì uy phong từng đó!

Nàng nhớ lại chuyện xưa, nước mắt lại trào ra.

Tần Trọng Hải nói:

- Vậy triều đình sao hại chết huynh trưởng cô? Đả thương trượng phu của cô thế nào?

Ngôn Nhị Nương lại khóc lên bi ai. Tần Trọng Hải cười khổ thầm nghĩ:

- Lão tử giờ chịu giá rét trên núi nghe một bà điên khóc, những ngày tới vạn lần không nên đánh bạc, nếu không chắc chắn thua sạch túi.

Tần Trọng Hải nào biết đâu rằng, mười mấy năm qua Ngôn Nhị Nương ít giao du bên ngoài, mỗi ngày đều phải thể hiện bộ mặt đại tỷ lạnh như băng, chưa từng lộ tâm sự trước mặt người ngoài, dù mấy huynh đệ Tiểu Thố Nhi cũng không biết, như vậy lấy ai hiểu được đêm khuya nàng đã ngã lòng, úp mặt vào gối khóc một mình? Lúc này Tần Trọng Hải chân tình thành ý hỏi nàng, lộ ra tâm sự hai mươi năm trước, bảo nàng sao có thể không khóc?

Ngôn Nhị Nương càng khóc càng bi thương, động đến vết thương trên ngực đau đến kêu thành tiếng. Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Cô đừng khóc, khóc nữa sợ là gãy xương thịt đứt!

Ngôn Nhị Nương mắng:

- Xưa nay khóc chỉ mù mắt, chưa từng nghe ai khóc mà gãy xương.

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói :

- Chỉ sợ nương tử là người đầu tiên.

Ngôn Nhị Nương mắng:

- Nói nhảm!

Nhất thời tức giận lại quên đi nỗi bi thương. Tần Trọng Hải nhìn khuôn mặt kiêu diễm kia, thầm nghĩ:

- Mỹ nhân như vậy nên khóc ít thì tốt, nếu thành người quái dị chẳng phải sẽ lãng phí sao?

Trong lòng nghĩ vu vơ, khóe miệng liền nộ nộ cười.

Ngôn Nhị Nương thấy y cười dài, biết không phải chuyện tốt liền cả giận:

- Người cười cái gì?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Ta cười cô mỹ miều, võ công cũng không kém, ai ngờ mắc phải tật hay khóc như trẻ nhỏ.

Ngôn Nhị Nương nghe y khen nàng mỹ miều thì xấu hổ, vội vàng cúi đầu. Qua một lúc, nghĩ đến bị người xem thường như trẻ nít thì trong mắt lại chớp động lệ quang như muốn khóc.

Tần Trọng Hải nhìn đôi mắt ấy, trong lòng liền nghĩ:

- Nữ nhân này ngoài cứng trong mềm, thật sự không thể làm lão đại, hai mươi năm qua nhất định vô cùng khổ sở, giờ đây cùng đường mới sinh lòng tự sát.

Qua thật lâu sau, Ngôn Nhị Nương sâu kín thở dài nói:

- Tần tướng quân, người là người triều đình, đương nhiên khinh thường nghịch tặc chúng ta. Nhưng nếu trong lòng chúng ta không có nỗi khổ bất đắc dĩ, cần gì phải lưu vong giang hồ, phiêu bạt tứ hải như vậy?

Tần Trọng Hải nghe mấy câu này, nhận ra tâm tình cô tịch của nàng liền an ủi:

- Sơn trại đã hủy, huynh đệ tiêu tán. Sao cô còn nhớ mãi không quên nơi này? Không bằng cùng ta về triều đình, thuận theo thiên địa như thế chẳng phải tốt hơn chăng?

Ngôn Nhị Nương nhìn những bông tuyết đang lùa vào từ ngoài cửa, run giọng nói:

- Tần tướng quân, người có biết. Mỗi khi nửa đêm canh ba, ta đều mơ thấy huynh trưởng đã chết hiện trước mặt hay không?

Tần Trọng Hải thở dài:

- Ta hiểu rồi, thực là khổ cho cô.

Ngôn Nhị Nương lẩm bẩm:

- Vốn yên bình như vậy, mọi người mỗi ngày cướp của đám nhà giàu chia cho bá tánh khốn cùng, làm thiện trừ ác rất thoải mái. Nếu không có chuyện đó... Nếu không có chuyện đó, đại ca cùng phu quân của ta giờ vẫn sống khỏe, sơn trại cũng không bị hủy, hu hu...

Nói xong lại khóc rống lên.

Tần Trọng Hải trầm nghĩ:

- Không biết khi đó xảy ra chuyện gì, sơn trại lớn như thế lại có thể bị hủy đi? Nộ Thương Sơn thành danh không phải ngày một ngày hai, chắc chắn nhân tài không thiếu, sao lại không thể chống nổi?

Tần Trọng Hải thấy bộ dáng của Ngôn Nhị Nương đầy thảng thốt, biết tâm tình nàng bi thống, tuy tò mò nhưng cũng không hỏi thêm nhiều.

Hai người yên lặng một lúc, chợt nghe từ sườn núi truyền đến tiếng gọi:

- Tần tướng quân... Tần tướng quân... Ngài ở đâu?

Tần Trọng Hải rung mình, biết Lư Vân phái người đi tìm kiếm mình, sợ hai bên gặp mặt vội nói:

- Có người tới tìm, ta phải đi, cô hãy dưỡng sức cho tốt!

Nói rồi lập tức đứng dậy đi ra cửa điện.

Ngôn Nhị Nương run giọng nói:

- Người... Người phải đi sao?

Tần Trọng Hải gật đầu:

- Nữ hiệp hãy gắng bảo trọng, sau này gặp lại!

Y thấy Ngôn Nhị Nương chăm chú nhìn mình, tưởng nàng vẫn không yên lòng về mấy người huynh đệ kia, đành nói:

- Nương tử yên tâm, dù mấy huynh đệ kia không muốn quy phục, ta cũng không để mặc cho thượng quan gia hại bọn họ.

Lại nghe đỉnh núi có tiếng thét dài, người này đang tới thật nhanh, hẳn là Lữ Vân. Tần Trọng Hải quay đầu nói:

- Cáo từ.

Ngôn Nhi Nương cúi đầu nhìn đồng lửa, khuôn mặt đầy vẻ cô đơn. Tần Trọng Hải không còn thời gian liến lao ra ngoài điện. Nhoáng cái tuyết lớn đập vào mặt, y nheo mắt gọi lớn:

- Lữ huynh đệ, ta ở đây!

Quả nhiên nghe thấy thanh âm của Lữ Vân:

- Thật tốt quá, đúng là ngài đang trên này.

Sau đó Lữ Vân đi tới nắm lấy tay Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải thấy hẳn không màng gió tuyết đi tìm mình thì cảm động, thầm nghĩ:

- Lữ huynh đệ nghĩa khí sâu nặng, ta được hẳn tương trợ thật là may mắn.

Bèn nói:

- Nơi này gió tuyết rất lớn, chúng ta xuống núi rồi nói sau!

Lữ Vân hỏi:

- Nữ nhân kia đâu? Tướng quân tìm được chưa?

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Tạm thời bỏ qua cho nàng, chúng ta rời đi thôi!

Nói xong cả hai cùng leo xuống núi.

Lữ Vân triệu hồi binh sĩ trên đường, nói với Tần Trọng Hải:

- Ta thấy tướng quân tới giờ không hồi doanh, sợ có biến nên điều một số binh lính lên núi tìm kiếm. Sự tình khẩn cấp, chưa được tướng quân cho phép, xin hãy trách phạt.

Tần Trọng Hải cười to:

- Nói vậy làm gì! Ta nhỏ mọn như vậy sao? Huynh đệ còn nhớ đi tìm, ta đã cảm kích vạn phần, sao có thể trách cứ?

Hai người trở lại quân doanh, mấy tên binh sĩ dâng rượu lên để hai người uống hâm nóng thân mình.

Lữ Vân nói :

- Những người bị tướng quân bắt đã được giam lại, ngày mai công chúa muốn đích thân thẩm vấn.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Lát nữa ta đi gặp ba người kia nhắc nhở một chút, nếu ngày mai bọn chúng nói chuyện mạo phạm công chúa, e rằng Tiết Nô Nhi lại ở một bên châm dầu vào lửa, mấy người kia tất chết không nghi ngờ.

Chợt nghe ngoài trường có một âm giọng the thé:

- Ta ở một bên châm dầu vào lửa? Họ Tần kia, người đừng ở phía sau phỉ báng thanh danh của ta!

Một người cố làm ra vẻ oai phong đi đến, chính là Tiết Nô Nhi.

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, nói:

- Công công còn cao hứng như vậy sao, đêm khuya vẫn chưa ngủ?

Tiết Nô Nhi cười lạnh nói:

- Đại tướng quân người còn không trở về, an nguy của công chúa không ai bảo hộ, ta sao có thể ngủ được?

Lão lại chuyên chủ đề, hỏi:

- Sao, người lên núi hồi lâu mà không bắt được kẻ chủ mưu đó? Rốt cuộc ở trên làm cái gì?

Tần Trọng Hải nói :

- Tuyết trên sơn đỉnh quá lớn, ta đành tránh trong một sơn động, không phát hiện ra nữ nhân kia.

Tiết Nô Nhi hì hì cười, nói:

- Kẻ cũng đáng tiếc, quả phụ kia xinh đẹp hoa nhường nguyệt thẹn khiến người rung động, niên kỷ tuy lớn một chút nhưng vẫn có thể hầu hạ được.

Tần Trọng Hải cả giận nói:

- Đánh rắm! Miệng chó của lão thật dơ bẩn.

Tiết Nô Nhi cười nói:

- Tần tướng quân đã qua ba mươi mà chưa thành gia lập thất, giờ khó được giai nhân yêu thương nhưng nhớ, ngài cần gì phải xấu hổ đây?

Tần Trọng Hải hừ một tiếng khinh miệt, trầm giọng nói :

- Đừng buông lời lung tung, danh tiết người ta sao có thể để mấy lời của người hủy hoại chứ?

Lư Vân thấy Tiết Nô Nhi nói chuyện nham hiểm, cũng xen vào:

- Tiết công công, nửa đêm tới chỉ để nói mấy câu nhảm chán này sao?

Trên mặt Tiết Nô Nhi chợt lóe thanh khí, cất giọng the thé:

- Hừ! Rồi rồi thì chuyện phiếm vào câu, xem bộ dạng đứng đắn của các người thật không ra gì.

Lão hăng giọng nói:

- Ta cùng Hà đại nhân đã thương lượng kỹ, ngày mai chúng ta chuyển hướng hành quân, không đi đường trong quan nội mà xuất quan thẳng tới Thiên Sơn.

Tần Trọng Hải lắp bắp kinh hãi, lớn tiếng nói:

- Không được! Không được! Quan ngoại khắp nơi đều là địch, sao có thể dễ dàng xuất quan?

Tiết Nô Nhi hừ một tiếng, nói:

- Tần Trọng Hải, ngày hôm nay đã là bao nhiêu?

Tần Trọng Hải nói:

- Mười lăm tháng mười một.

Tiết Nô Nhi cười lạnh nói:

- Chúng ta hẹn người vào mười lăm tháng chạp hội họp dưới chân Thiên Sơn. Cứ đi thế này sao có thể đúng hẹn? Quan nội lộ trình quanh co vòng vèo, sao so được với quan ngoại trống trải bát ngát hành quân nhanh chóng?

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Ta không đồng ý. Quan ngoại hung hiểm, nếu bị người tổ chức phục kích, ta sao có thể bồi tội với công chúa.

Chợt nghe thanh âm của Hà đại nhân vang lên:

- Cũng bởi có Trọng Hải ở đây, lão phu mới dám đi nước cờ hiểm này!

Mọi người ngẩng đầu, đã thấy Ngự Sử Hà đại nhân tới. Tần Trọng Hải đứng dậy vấn an:

- Hà đại nhân.

Hà đại nhân không khách sáo ngồi xuống, nói:

- Đã nhiều ngày nay trong triều truyền ra tin tức, nói rằng bên Thiệp Mộc Nhi Khả Hãn có biến. Triều đình đang rất khẩn trương, muốn chúng ta

nhANH chóng đến Thiên Sơn, nhân mã hai phe nhANH chóng hội hỢp tránh để đối phương sinh tâm tư khác.

Tần Trọng Hải ngạc nhiên nói:

- Hai nước thông hôn là việc vui đại sự, sao thay đổi bất thường như thế? Khả Hãn này hành sự thật kỳ dị.

Hà đại nhân nói:

- Mấy ngày trước, Khả Hãn phái một số phiên tăng tới diện kiến thiên tử, ai ngờ trên đường bị một đám người giang hồ bắt nạt làm nhục, chịu thương tích ngoài da. Tin tức truyền về Hãn Quốc, Khả Hãn phẫn nộ vô cùng, cho rằng chúng ta xem thường bọn họ.

Tần Trọng Hải ừm một tiếng, nói:

- Không biết nhân vật giang hồ nào không hiểu sự, dả thương sứ thần phiên bang, đây không phải là việc nhỏ!

Tần Trọng Hải làm sao biết được mấy gã phiên tăng bị thương dưới tay đám người Vi Tử Tráng. Ngày ấy vì cướp đoạt phòng trọ, đám phiên tăng tranh chấp với người Cửu Hoa Sơn khiến hai bên xuất thủ. Thứ nhất do phiên tăng hành xử ngạo mạn, thứ hai là tính khí Trương Chi Việt nóng nảy nên đánh bị thương sứ thần. Tuy Dương Túc Quan đã ra mặt hòa giải nhưng không cách nào làm sự việc dịu đi hoàn toàn. Hai bên có mâu thuẫn khiến việc kết thân gần như thất bại.

Hà đại nhân nói :

- Dù sao đã xảy ra chuyện, chúng ta đành hết sức bù đắp, hi vọng Khả Hãn không quá tính toán. Giờ chúng ta chỉ có mạo hiểm xuất quan.

Tần Trọng Hải thở dài chưa quyết, bỗng thấy Lư Vân ghé tai thấp giọng nói:

- Lộ trình quan ngoại tuy gần hơn nhưng nguy hiểm gấp bội. Đạo tặc địch nhân đông đảo, xuất quân chắc chắn có tổn hại. Chi bằng chúng ta xin thêm viện binh, nếu không tướng quân không nên đồng ý.

Tần Trọng Hải gật đầu tỉnh ngộ, nói với Hà đại nhân:

- Mạt tướng có một thỉnh cầu. Được đại nhân đồng ý, Trọng Hải mới dám tuân theo ý kiến của ngài.

Hà đại nhân gật đầu, nói:

- Hiền đệ đừng cứ nói, chỉ cần lão phu có thể làm được, tất không để người thất vọng.

Tần Trọng Hải nói :

- Thỉnh Hà đại nhân hạ lệnh cho quan quân coi giữ Ngọc Môn Quan đẩy binh ra ngoài ba trăm dặm, nếu không mạt tướng thật không dám xuất quan.

Tần Trọng Hải tính rằng. Chỉ cần quan binh Ngọc Môn quan có thể chiếm cứ mấy cứ điểm quan trọng ngoài quan ngoại, khi đó dù có bị địch nhân phục kích cũng có thể an toàn quay về.

Hà đại nhân nghe yêu cầu này thì ồ một tiếng, nói:

- Đây... Việc này có chỗ khó khăn.

Ngọc Môn Quan do nhân mã Giang Sung nắm giữ. Ngoài đại gian thần này, trước nay trong triều không ai có thể chỉ huy được.

Hà đại nhân quay đầu nhìn Tiết Nô Nhi, hỏi:

- Việc này rất khó, không biết phó tổng quản có biện pháp gì chẳng?

Tiết Nô Nhi thấy mọi người nhìn về mình thì đắc ý cười thầm:

- Các người bình thường tự đại, lúc này muốn được việc chẳng phải cần nhờ công công ta sao?

Tần Trọng Hải biết mời tướng không bằng kích tướng, lập tức lắc đầu nói:

- Hà đại nhân không nên làm khó người khác. Thế lực của Giang Sung rất lớn, chỉ sợ dù người có thân phận cao như Tiết tổng quản cũng không có cách nào. Chúng ta nên nghĩ biện pháp khác.

Tiết Nô Nhi nổi nóng:

- Người nói bậy gì đó! Chỉ cần Tiết Nô Nhi ta đích thân xuất mã, mấy tên tiểu tử chết dẫm kia còn dám trái lệnh?

Tiết Nô Nhi là Phó tổng quản Đông xưởng, quyền vị chỉ dưới Lưu Kính, ngay cả đám người Côn Luân Sơn cũng không dám đắc tội. Nếu lão xuất mã, thủ hạ của Giang Sung đương nhiên không dám càn rỡ bất tuân.

Hà đại nhân vui vẻ nói:

- Vậy đa tạ công công. Ngày sau hồi kinh, nhất định ta sẽ đáp tạ hậu hĩnh.

Tiết Nô Nhi cũng vui mừng trong lòng. Tính tình của lão cổ quái khiến hầu hết triều thần chán ghét. Lần này hộ tống công chúa, không ngờ có thể kết giao với một đại thần như Hà đại nhân. Lão liên tiếp cười nói:

- Đây vốn là công vụ, không có gì, không có gì.

Với tính tình ngạo mạn quái gở của lão, nói vài câu khiêm tốn này thật không dễ.

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Chiêu Quân xuất tái (1)

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiệu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 3: Chiêu Quân xuất tái (1)

Hồi 1

Người dịch:: nguoibantot8

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Sáng ngày hôm sau, Tiết Nô Nhi dẫn theo mấy tên thái giám tâm phúc, lại chọn thêm một trăm tên quân sĩ cùng xuất phát đi Ngọc Môn Quan. Đám người Tần Trọng Hải ra tiễn, hai bên hẹn gặp lại ở Thiên Sơn. Trong lòng mọi người đều nói thầm:

- Lão thái giám này đã hại không biết bao nhiêu người trung thực thẳng thắn, không ngờ hôm nay có thể làm được một chuyện tốt như vậy.

Tiết Nô Nhi đi xa, đại quân cũng lập tức khởi hành. Mọi người đang đi thì một gã quân sĩ đến bẩm rằng:

- Khởi bẩm tướng quân, công chúa triệu kiến.

Tần Trọng Hải thúc ngựa đến cạnh kiệu lớn của công chúa, lớn tiếng hỏi:

- Mạt tướng Tần Trọng Hải, không biết công chúa có gì sai sử?

Chỉ nghe giọng nói dịu dàng của công chúa vang lên:

- Nghe nói hôm qua tướng quân bắt được vài tên thích khách, không biết giờ bọn họ ở đâu?

Tần Trọng Hải rung mình thầm nghĩ:

- Hệ thống đưa tin của công chúa thật thông linh.

Y ho nhẹ một cái, bẩm:

- Mạt tướng đã sai người áp tải bọn họ, giờ đều nhốt trong xe chở tù.

Công chúa nói:

- Bốn cung muốn gặp họ, Tần tướng quân có thể sắp xếp chăng?

Tần Trọng Hải nhú mày, thở một hơi dài:

- Chúng ta đang phải đi gấp, xin đợi mấy ngày nữa sẽ bàn chuyện này được chăng?

Ngân Xuyên công chúa là kim chi ngọc diệp nên không thể trái ý. Nếu để nàng thăm án, không biết sẽ làm ra điều kỳ quái gì nên y có ý kéo dài, không ngăn được cũng phải thêm mấy ngày.

Công chúa thở dài:

- Vậy cũng được, người cam đoan tuyệt đối không đả thương bọn họ?

Tần Trọng Hải trầm nghĩ:

- A đầu gối này đã trúng kế.

Trong miệng lại lớn tiếng trả lời:

- Công chúa yên tâm, mặt tướng sao có thể là loại tiểu nhân đó chứ?

Công chúa thở một hơi dài rồi không lên tiếng nữa.

Mọi người đứng bên kiệu, nghe hai người đối thoại đều nghĩ thầm:

- Công chúa phải xuất giá mà không lo lắng chuyện của mình, còn đi nghĩ cho người ngoài, thật là một cô nương thiện lương không hiểu biết gì.

Không đến mấy ngày, mọi người đã ra khỏi biên ải, công chúa khởi giá lần này từng kinh động đến rất nhiều quan viên địa phương lớn nhỏ. Chỉ là

quan quân coi giữ Gia Dự Quan không nhiều, khoảng hơn hai vạn nên không dễ điều động, nếu không Tần Trọng Hải nhất định điều một số đi hộ giá.

Sau khi rời Gia Dự Quan, đại quân ngày chạy đêm đi, lộ trình công chúa đi tuần khi trước đều có kẻ tấu nhạc thổi kèn mua vui. Giờ này ngựa xe chạy gấp, những thứ phô trương đều bỏ cả, dọc đường cả người ngựa đều mệt mỏi, đám cung nữ thái giám than vãn không ngớt. Ngân Xuyên công chúa lớn lên trong cung, chưa từng chịu khổ ải qua như vậy, chỉ là với tính cách kiên nghị, nghĩ đến tướng sĩ còn vất vả hơn mình rất nhiều thì nàng trước sau không mở miệng oán hận một câu. Đám người Tần Trọng Hải biết điều này càng thêm bội phục.

Ngày mười ba tháng chạp, rốt cuộc đại quân đến được chân núi Thiên Sơn, như vậy sớm hơn hai ngày sơ với dự định. Ất hẳn Tiết Nô Nhi đã điều động được quan quân tại Ngọc Môn Quan nên mới thuận lợi như vậy.

Tất cả mọi người lần đầu đến Tây Vực, chỉ thấy dãy Thiên Sơn bao la hùng vĩ trùng trùng điệp điệp. Lúc này khí trời rét lạnh, đất đai đều khô cằn, Tây Vực thuộc vùng khô nên ít khi có tuyết rơi, có điều bầu trời luôn âm u, mấy ngày nay mây mù tựa hồ muốn kết thành băng.

Mọi người đi gấp nên mặt mày xanh xao, mệt mỏi buồn ngủ, lập tức dựng lều trại ăn uống đẩy lùi cái lạnh.

Hà đại nhân uống vài chén rượu thì tâm trạng trở nên hào hứng, liền cười nói:

- Qua hai ngày nữa, vương tử của Hãn Quốc Thiệp Mộc Nhi sẽ đến tiếp giá, lúc đó trọng trách trên vai của chúng ta có thể bỏ xuống khỏi rồi.

Tần Trọng Hải gật đầu nhưng trong lòng lại nghĩ:

- Không biết bên phía Dương lang trung điều tra đến đâu rồi? Đã lấy được chứng cứ phạm tội của Giang Sung chưa?

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy Lư Vân phóng ngựa đến kêu rằng:

- Tướng quân, mời ra đây một chút.

Tần Trọng Hải nhanh chóng đi ra, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Lư Vân thấp giọng nói:

- Tướng quân đến xem lập tức sẽ hiểu.

Tần Trọng Hải thấy sắc mặt của hãn trâm trọng thì không hỏi thêm, lập tức xoay người lên người đi theo.

Hà đại nhân ở bên cạnh quan sát, thấy bộ dáng của hai người thì cảm thấy kỳ quái. Hành trình hộ giá sắp đến hồi tranh công kết thúc, không biết tại sao bọn họ vẫn khẩn trương cảnh giác đến vậy?

Lư Vân dẫn Tần Trọng Hải đến một khẩu cốc, chỉ vào phương xa nói:

- Tướng quân mời xem, nơi này có hiện tượng lạ, không biết là tốt hay xấu nữa?

Tần Trọng Hải ngược mắt về phương xa. Chỉ thấy sương khói lượn lờ, dường như trong không khí còn có mùi lưu huỳnh, không biết thoát ra từ đâu.

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Quả thật kỳ quái, chúng ta xuống xem thế nào.

Nói rồi cùng Lư Vân thúc ngựa vào cốc. Hai người phi ngựa vài dặm về chỗ sương khói, chỉ thấy mùi lưu huỳnh xộc lên mũi, nhiệt độ càng lúc càng nóng. Lúc đầu là khô giáp da cừu, sau đó đến ngoại y cũng cởi hết ra.

Lại đi thêm vài dặm, không biết vì sao hai con ngựa lại liều chết đứng ỳ tại chỗ. Tần Trọng Hải quát roi, con ngựa né phải né trái nhưng không dám bước tiếp, y ngạc nhiên nói:

- Con tuấn mã Vân Lý Chuy của ta có linh tính rất mạnh, nó không muốn đi tiếp, nhất định đằng trước có điều cổ quái!

Lư Vân gật đầu:

- Có thể đằng trước quá nóng nên gia súc không chịu được, không dám đi tiếp. Chúng ta để ngựa lại đi bộ tới.

Tần Trọng Hải nói:

- Cũng được!

Nói xong liền nhảy xuống ngựa.

Vừa mới xuống đất đã cảm thấy đôi chân như đạp phải than nóng bỏng rát. Lư Vân hoảng sợ, nhảy lên liên tục nói:

- Sao mặt đất lại nóng như vậy?

Lại thấy Tần Trọng Hải đứng khoanh tay trước ngực như không có việc gì.
Lữ Vân trợn mắt há há mồm nói:

- Sao vậy? Ngài không sợ nóng?

Tần Trọng Hải cười hắc hắc nói:

- Ta luyện “Hỏa Tham Nhất Dao”, lửa còn không sợ thì sao có thể sợ nóng chứ?

Thì ra Tần Trọng Hải tập luyện nội lực theo đường liệt hỏa thuần dương chí cương, lúc vận công dùng sức, cương đao trên tay có thể phát ra tia lửa, trong cơ thể có pháp môn chống nhiệt, lúc này dù dưới chân nóng cỡ nào cũng không ảnh hưởng.

Y thấy Lữ Vân chơi chơi nhảy lên nhảy xuống, liền nói:

- Lữ huynh đệ, chi bằng người ở chỗ này, ta đi tiếp một mình là được.

Lữ Vân lắc đầu nói:

- Không được.

Lập tức gỡ thanh đao bên eo xuống, mượn thêm cương đao của Tần Trọng Hải rồi đem hai thanh đao cột bên chân giống như đi cà kheo về phía trước. Bộ dạng của hắn lúc này tuy buồn cười nhưng hai người đang bị hiện tượng kì dị trước mặt thu hút. Sắc mặt cả hai ngưng trọng, yên lặng không dám gây ra tiếng động.

Hai người lại đi một hồi, sương khói tỏa ra che kín đường đi không rõ trái phải trước sau, mùi lưu huỳnh lại bốc lên nồng nặc hun cho hai người không mở nổi mắt. Tần Trọng Hải dò dẫm từng bước, bỗng cảm giác dưới

chân trống rỗng, không ngờ thân hình đã rơi xuống, Lữ Vân hoảng sợ kêu lên:

- Cẩn thận!

Liền giơ chân qua để Tần Trọng Hải kịp bắt lấy mắt cá chân. Y tăng lực nơi tay lắc mình nhảy lên rồi cúi đầu xem xét, thoáng chốc than một tiếng sợ hãi:

- Không thể tưởng được lại có một tạo vật thần kỳ như vậy, Lữ huynh đệ nhìn xem!

Lữ Vân đến gần nhìn, dưới chân là một vách núi đen sì. Hắn lấy từ trong lòng ra một tấm địa đồ, hoảng sợ nói:

- Vách núi đen này xuất hiện từ đâu?

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Không phải vách núi đen, huynh đệ nhìn kỹ hơn chút.

Lữ Vân ngưng mắt xem lại, rõ ràng bờ bên kia cũng có một vách núi đen, thì ra nơi này là một cái khe vừa sâu vừa rộng có sương khói từ dưới bay lên. Khe sâu rộng chừng vài dặm nhưng sâu không thấy đáy, dường như ông trời dùng búa gõ ra vậy.

Lữ Vân nhìn kỹ địa đồ, thoáng chốc hoảng sợ nói:

- Không đúng! Chỗ này mới được tạo ra. Theo địa đồ, ở đây trước kia không có khe sâu này.

Hắn nhìn Tần Trọng Hải với vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

Tần Trọng Hải ngồi xuống nhìn lại. Chỉ thấy phía dưới là những dòng nham thạch nóng chảy, từng đợt từng đợt khói nóng vô cùng đáng sợ phun lên. Lữ Vân bỗng kêu to:

- Tướng quân! Giày của ngài!

Tần Trọng Hải cúi đầu đã thấy giày của mình đang cháy. Y vội vàng cởi ra, chợt nghe đằng sau vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó nham thạch nóng chảy phun trào. Lữ Vân hoảng sợ kêu to:

- Chúng ta chạy mau!

Tần Trọng Hải để chân trần chạy trên mặt đất. Có điều chỗ này không khác gì lò nung, nhiệt độ còn nóng hơn phía trước mấy trăm lần, chớp mắt đau đến tận xương tủy.

Lữ Vân vội vươn tay ôm lấy y, võ công của hai người tuy cao nhưng lúc này thật nhỏ bé trước sức mạnh thiên nhiên, chỉ có thể chận vật chạy trốn. Hai người chạy về phía ngựa rồi leo lên, trốn được một đoạn dài mới dám quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy khe sâu kia đã khôi phục sự yên tĩnh. Không còn nham thạch nóng cháy phun lên nhưng cả hai vẫn sợ hãi không thôi, thảo luận một trận nhưng không hiểu biết thêm gì, đành hậm hực quay về doanh trại.

Vừa trở về, đã thấy mấy gã thái giám đang áp giải đám người Tiểu Thổ Nhi, Kim Mao Quy về hướng lầu của công chúa. Tần Trọng Hải nháy ra quát:

- Không có lệnh của lão tử, ai dám bảo các người mang những người này đi?

Một gã thái giám nói:

- Là cung nữ bên cạnh công chúa sai khiến.

Tần Trọng Hải biết công chúa muốn thăm vấn mấy người này, không thể trì hoãn nữa nên đành gật đầu:

- Được rồi! Vậy ta sẽ đi cùng các người.

Lập tức kêu Lư Vân qua, cùng áp giải ba người Tiểu Thố Nhi tới lều của công chúa.

Vào trong đã thấy công chúa đang ngồi ẩn thân đằng sau tấm màn che. Tần Trọng Hải thấy đám người Tiểu Thố Nhi đầy vẻ ủ rũ, trầm nghĩ:

- Mấy tên này tốt nhất biết thời biết thế một chút, lát nữa nếu mắng chửi người, trước mắt công chúa e khó toàn mạng.

Đang muốn thỉnh an công chúa, chợt thấy sắc mặt Tiểu Thố Nhi khẽ động, ngẩng đầu hỏi:

- Có mùi lưu huỳnh, các người ngửi được chăng?

Khe sâu kia cách nơi này ít nhất hơn mười dặm, không ai ngửi được mùi lạ. Chỉ là Tần Lư hai người vừa từ đó trở về, trên người có dính mùi. Tiểu Thố Nhi xuất thân đầu bếp nên nhanh chóng phát hiện ra.

Một gã thái giám quát:

- Cái gì lưu huỳnh không lưu huỳnh chứ? Quỳ xuống mà nói!

Đột nhiên Tiểu Thố Nhi phát run toàn thân, run giọng hỏi:

- Hôm nay là ngày bao nhiêu?

Lữ Vân và Tần Trọng Hải nhìn nhau kỳ quái, không biết hẳn muốn làm cái gì. Chợt nghe công chúa ôn hòa nói:

- Hôm nay là ngày mười ba tháng chạp.

Tiểu Thổ Nhi giống như bị sét đánh, yếu ớt quỳ xuống, trong miệng lẩm bẩm:

- Mậu Thìn tuế chung, Long Hoàng động thế, thiên cơ do chân, thần quỷ tự tại! Thảm rồi! Thiên hạ sắp đại loạn!

Tần Trọng Hải hiểu kỳ hỏi:

- Người đang nói cái gì? Cái gì mà giáp ất bính đinh, nói rõ ràng chút coi, cái gì gọi là Long hoàng động thế?

Tiểu Thổ Nhi không trả lời, toàn thân vẫn phát run, hoàn toàn không còn bộ dạng dũng cảm vài ngày trước.

Tần Trọng Hải quay đầu nhìn “Kim Mao Quy” Đào Thanh, thấy sắc mặt của hắn cũng trắng bệch, liền hỏi:

- Người biết gì chẳng? Mau nói đi.

Kim Mao Quy ngẩng đầu lên, giọng điệu run rẩy:

- Đó là..... đó là di ngôn mà đầu lĩnh đại ca của chúng ta lưu lại, ý nói là..... là sang năm mới thiên địa sẽ có dị tượng, rồi..... rồi thiên hạ đại loạn.....

Tần Trọng Hải cười ha hả nói:

- Mê tín hoang đường, lời nói vô căn cứ.

Y quay qua thì thấy Lữ Vân trầm ngâm không nói, biết rằng người huynh đệ này trải trí trác tuyệt, chắc chắn sẽ có kiến giải riêng, liền cười hỏi:

– Lữ huynh đệ, khó có dịp được diện kiến công chúa, không ngại thì hãy nói ra cao kiến, nhân tiện phá giải lời hoang đường kia.

Công chúa cũng cảm thấy thú vị, hỏi:

- Đúng vậy. Mấy câu này rất kỳ quái, các vị khanh gia có kiến giải gì thì đừng ngại nói ra.

Chỉ thấy Lữ Vân lẩm bẩm trong miệng như đang tính toán gì đó. Tần Trọng Hải cười hì hì, vốn chỉ là nói chơi nhưng không ngờ thấy Lữ Vân thật sự ngẫm nghĩ, y liền thúc giục:

- Lữ huynh đệ, đừng giả thần giả quỷ nữa, có chuyện mau nói, có..... có cái đó thì phóng ra đi!

Lữ Vân trầm ngâm hồi lâu, nói:

- Mậu Thìn tuế chung, long hoàng động thế ...A... Mấy câu này thực có đạo lý riêng, không phải bịa đặt vô căn cứ.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, hỏi:

- Vậy sao?

Lữ Vân chợt hỏi:

- Các vị biết năm nay năm thuộc con gì chẳng?

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Ta cầm tinh con dê, huynh đệ tuổi Tuất, tên kia tuổi rằm. Lữ huynh đệ! Hỏi mấy thứ râu ria này làm gì vậy?

Công chúa nghe y nói năng thô lỗ như vậy, bất giác hắng giọng một tiếng, trả lời:

- Năm nay thuộc giống nhà rồng.

Lữ Vân gật gật đầu, nói:

- Đúng, năm nay là năm Mậu Thìn, năm Thìn ý nghĩa là con rồng. Hẳn mọi người từng nghe qua về Thiên Can Địa Chi (2). Trong Địa Chi, Mão dùng để gọi mèo, Ngọ là ngựa, Sửu là trâu! Thìn xếp thứ năm trong đất, trong mười hai con giáp cũng xếp thứ năm, thuộc giống nhà rồng. Hễ rồng nào sinh vào Mậu Thìn trước nay đều thuộc về dương long.

Hắn vừa nói xong lời cuối, tất cả mọi người đều ồ một tiếng, ngay cả Kim Mao Quy, Tiểu Thổ Nhi cũng chép chép miệng.

Tần Trọng Hải hỏi:

- Cái gì mà dương long? Chẳng lẽ còn cái gọi là âm long nữa sao?

Lữ Vân cười nói:

- Thiên hạ chỉ có dương long, không có âm long.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Không có âm long? Vậy rồng sao sinh nở được?

Nói xong y cười hì hì, thái độ có vẻ đùa bỡn. Lữ Vân biết Tần Trọng Hải không tin những thứ thần thánh ma quái, lập tức cũng cười nói:

- Những lời này là từ sách ra, trên thế gian này có cái gọi là rồng hay không, thực sự không ai dám khẳng định.

Hắn lại nói:

- Can Chi giao nhau luôn luôn chỉ có dương dương, không hề có âm dương. Mậu thuộc ngôi thứ năm trong thiên can, là số lẻ nên thuộc về dương. Thìn xếp thứ năm trong mười hai địa chi, cũng là số lẻ thuộc về dương. Những năm của rồng, từ trước đến nay chỉ có số lẻ của Can Chi giao nhau, nên mới nói thiên hạ chỉ có dương long, không có âm long là vậy.

Tần Trọng Hải ngáp một cái, lắc đầu nói:

- Huyền bí khó nghe, thật sự là không hiểu.

Công chúa lại nói:

- Dường như Lữ tham mưu có nghiên cứu về thuật số?

Lữ Vân vội trả lời:

- Chỉ là chút bề ngoài, ty chức thuận miệng nói bậy, xin công chúa thứ tội cho.

Công chúa ừm một tiếng, chỉ vào đám người Tiểu Thổ Nhi mà hỏi:

- Vậy mấy câu của những người kia có ý gì?

Lư Vân suy nghĩ hồi lâu, nói:

- Ty chúc cũng không rõ lắm, nhưng năm nay là năm rồng, câu Long Hoàng động thể chắc từ đây mà ra.

Hắn bấm đốt tay tính toán, trong miệng lầm bầm:

- Bọn họ nói Mậu thìn tuế chung, kết thúc năm là ba mươi tháng chạp, vậy theo sự sắp xếp của thiên can địa chi. Thân Tý Thìn, Dần Ngọ Tuất...

Hắn đang tính toán, đột nhiên “A” lên một tiếng:

– Có thể lấy giấy bút cho ta được chăng, bốn câu này có điểm then chốt.

Tất cả mọi người tò mò hỏi:

- Cái gì then chốt?

Lư Vân lắc lắc đầu, lại viết ra bốn câu bốn hàng.

Mậu thìn tuế chung

Long hoàng động thể

Thiên cơ do chân

Thần quỷ tự tại

Gấp giấy vài lần thì cả kinh nói:

- Các vị xem bốn câu này.

Mọi người nhích lại gần, đọc thầm trong miệng mấy lần đều lắc đầu:

- Không thấy có chỗ nào kỳ lạ!

Lư Vân nói:

- Mọi người đọc theo hàng chéo trái từ trên xuống, xem được gì?

Tần Trọng Hải thì thầm:

- Mậu Hoàng Do Tại, cái quái gì vậy?

- Giờ đọc theo hàng chéo trái từ dưới lên.

Tần Trọng Hải tiếp tục thì thầm:

- Thần Cơ Động Chung, đây lại là cái rắc gì khó hiểu nữa.

Y nói năng vô cùng thô lỗ, trước mặt công chúa cũng không hề kiêng nể gì.

Lư Vân nói:

- Mậu Hoàng do tại, Thần Cơ Động chung. Tần tướng quân, ngài đã thấy huyền cơ gì chẳng?

Tần Trọng Hải thì thào:

- Mậu Hoàng do tại, Thần Cơ Động chung?

Y ồ một tiếng rồi tiếp lời:

– Chẳng lẽ là tám chữ “Ngô Hoàng do tại, Thần Cơ Động trung” (3)... Hoàng thượng của chúng ta còn ở tại, trong Thần Cơ Động nào đó sao? Đây..... Đây là ám chỉ thứ quái quỷ gì vậy?

Công chúa cả kinh :

- “Ngô Hoàng do tại, Thần Cơ Động trung”? Không phải phụ hoàng vẫn bình an ở Kinh thành sao? Đây rốt cuộc là có ý gì?

Lư Vân lắc đầu nói:

- Bốn câu này vô cùng kỳ quái, nếu không đọc trái phải trên dưới như vậy, thật sự không hiểu ý nghĩa là gì.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Con mẹ nó, dù sao cứ đến ngày ba mươi tháng chạp, tự nhiên sẽ có một long hoàng hoặc thứ chết dẫm gì đó sinh ra, phải thế chẳng?

Chú:

(1) Chiêu Quân tên là Vương Tường (王牆), nên cũng được gọi là Vương Chiêu Quân (王昭君). Nàng là con gái của một gia đình thường dân ở Tỉ Quy (秭归), Nam Quận (南郡), nay là huyện Hưng Sơn, tỉnh Hồ Bắc. Được tuyển vào nội cung vào khoảng sau năm 40 TCN, đời vua Hán Nguyên Đế (49 TCN-33 TCN). Trong thời gian ở hậu cung, Chiêu Quân chưa bao giờ được gặp mặt vua và vẫn chỉ là một cung nữ (宮女). Năm 33 TCN, thiên vu Hung Nô là Hô Hàn Tà (呼韓邪) đến kinh đô Trường An để tỏ lòng thần

phục nhà Hán, một phần trong hệ thống triều cống giữa nhà Hán và Hung Nô. Ông này nắm lấy cơ hội để đề nghị được trở thành con rể của vua Nguyên Đế. Thay vì gả cưới một công chúa cho thiên vu thì Hô Hàn Tà đã được ban cho 5 cung nữ từ hậu cung, một trong số này là Vương Chiêu Quân.

Truyền thuyết "Chiêu quân xuất tái" (昭君出塞, "Đi đến biên cương") nói rằng, khi Chiêu Quân đi ngang một hoang mạc lớn, lòng nàng chan chứa nỗi buồn vận mệnh cũng như lìa xa quê hương. Nhân lúc ngồi lưng ngựa buồn u uất, liền đàn "Xuất tái khúc". Có một con ngỗng trời bay ngang, nghe nỗi u oán cảm thương trong khúc điệu liền ruột gan đứt đoạn và sa xuống đất. Từ "lạc nhạn" trong câu "Trầm ngư lạc nhạn" do đó mà có.

Khi qua Nhạn Môn Quan, cửa ải cuối cùng, Chiêu Quân được cho là đã cảm tác nhiều bài thơ rất cảm động. Tiếng đàn của Chiêu Quân ở Nhạn Môn Quan trở thành điển tích Hồ Cầm.

(2) Thiên Can Địa Chi hay Thập Can Thập Nhị Chi là hệ thống đánh số thành chu kỳ được dùng tại các nước có nền văn hóa Á Đông như: Trung Quốc, Việt Nam, Hàn Quốc, Triều Tiên và một số quốc gia khác. Nó được áp dụng với tổ hợp chu kỳ sáu mươi (60) trong âm lịch nói chung để xác định tên gọi của thời gian (ngày, giờ, năm, tháng) cũng như trong chiêm tinh học. Người ta cho rằng nó có xuất xứ từ thời nhà Thương ở Trung Quốc.

Can được gọi là Thiên Can hay Thập Can do có đúng mười (10) can khác nhau. Can cũng còn được phối hợp với Âm-Dương và Ngũ hành. Thập Can bao gồm: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân Nhâm, Quý.

Chi hay Địa Chi hay Thập Nhị Chi do có đúng thập nhị (mười hai) chi. Đây là mười hai từ chỉ 12 con vật của hoàng đạo Trung Quốc dùng như để chỉ phương hướng, bốn mùa, ngày, tháng, năm và giờ ngày xưa (gọi là canh gáp

đôi giờ hiện đại). Việc liên kết các yếu tố liên quan đến cuộc sống con người với Chi là rất phổ biến ở khu vực Đông Á và Đông Nam Á.

Thập Nhị chi chính là mười hai con giáp: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi.

Kết hợp Can Chi chính là Thiên Can chi giao nhau. Người ta ghép một can với một chi để tạo thành tên gọi chính thức của những cái cần đặt tên (ngày, giờ, tháng, năm v.v...) bắt đầu từ can Giáp và chi Tý tạo ra Giáp Tý, sau đó đến can Ất và chi Sửu tạo ra Ất Sửu và cứ như vậy cho đến hết (Bính,..., Quý) và (Dần ..., Hợi). Hết can (hoặc chi) cuối cùng thì nó tự động quay trở lại cho đến tổ hợp cuối cùng là Quý Hợi. Có tổng cộng 60 (bằng bội số chung nhỏ nhất của 10 và 12) tổ hợp khác nhau của 10 can và 12 chi. Một chi có thể ghép với năm can và một can là sáu chi.

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Chiêu Quân xuất tái

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 3: Chiêu Quân xuất tái

Hồi 2

Người dịch:: nguoibantot8

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Công chúa nghe y nói tục tũu như vậy, nhin không được lên tiếng:

- Tần tướng quân, nói chuyện trước mặt bản cung nên biết giữ chừng mực.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Vâng, hạ thần xin tự kiểm điểm.

Công chúa lại thở dài, lắc đầu nói:

- Những thứ này đều là thiên ngoại thần cơ, người trần mắt thịt như chúng ta không thể hiểu được. Thứ ta quan tâm không phải những huyền thuật này, mà là cuộc sống của lão bá tánh khó khăn ra sao.

Lữ Vân nghe công chúa nói vậy thì trong lòng khen ngợi, khẽ gật đầu nói:

- Công chúa nói rất phải, thực hợp ý của ty chức. Những thứ thuật số huyền học chỉ có thể tham hiểu, không thể dùng cứu thế tế dân. Muốn trị thiên hạ cần căn cứ vào học thuật Nho gia, tu thân trị quốc mới có hiệu quả.

Công chúa thở dài, hồi lâu không lên tiếng. Nàng ngồi sau tấm màn nên không ai thấy được thần sắc. Qua một lúc mới quay sang hỏi đám người Tiểu Thố Nhi:

- Xin hỏi ba vị tráng sĩ, vì sao muốn ám sát bốn cung? Phải chăng ta có chỗ không hợp lòng dân, khiến các người vì dân trừ hại?

Tiểu Thổ Nhi bị mùi lưu huỳnh dọa cho lúc này vẫn còn sợ hãi, không nói được câu nào. Thiết Ngưu Âu Dương Dũng là một người cầm điếu, chỉ có Kim Mao Quy

Đào Thanh là có thể đáp lời. Hắn cúi đầu nghĩ một hồi, đáp:

- Ngân Xuyên công chúa không hề hại dân hại nước, rất được lòng dân.

Lại nghe thái giám bên cạnh quát lên:

- Quỳ xuống mà nói!

Đào Thanh hừ một tiếng không thèm để ý, đám thái giám xông tới muốn đè hắn quỳ xuống, công chúa liền lên tiếng:

- Không sao, các người cứ để hắn đứng nói.

Đám thái giám không dám bất tuân đều lùi lại. Công chúa dịu dàng hỏi:

- Nếu bốn cung không làm bá tánh thất vọng, vậy sao các người phải ám sát ta?

Đào Thanh nhìn trái nhìn phải rồi nhắm mắt lại. Công chúa hiểu ý, liền ra lệnh cho các cung nữ thái giám:

- Các người lui ra đi.

Mấy người muốn nói gì nhưng thấy sắc mặt Ngân Xuyên công chúa trầm lại, những cung nữ thái giám hầu hạ lâu ngày nên hiểu rõ tính tình của nàng, vội vàng lui xuống.

Chờ đám người rời đi, công chúa mở miệng:

- Nơi này không còn người ngoài, người cứ nói.

Đào Thanh gật đầu nói:

- Không phải chúng ta muốn giết người, là phụ thân của người muốn giết người.

Công chúa lắp bắp kinh hãi, run giọng hỏi:

- Người..... Người không được nói bậy, phụ hoàng..... Phụ hoàng sao lại muốn giết ta chứ?

Tần Lư hai người nghe thì cũng hoảng sợ, đồng loạt đứng lên.

Đào Thanh cười hắc hắc, nói:

- Phụ thân của người dung túng cho Bát Hồ làm xằng làm bậy, khiến dân chúng lầm than. Mỗi ngày hắc lại trốn trong phòng Báo tử chơi đùa, là nhi nữ của hắc, người cũng thấy rõ những điều đó rồi chứ. Nói vậy, tên đó giống hoàng đế ở chỗ nào? Hiệp khách nghĩa sĩ bốn phương, có ai lại không muốn lấy đầu của hắc? Có điều hắc luôn trốn trong Tử Cấm thành, chúng ta có bản lĩnh làm gì được?

Đào Thanh càng nói càng lộ vẻ oán giận:

- Chúng ta không giết được hắc, cơn giận không chỗ phát tiết, đành tìm nhi nữ của hắc vậy. Ta nói phụ thân người muốn giết người, không phải do hắc kêu chúng ta cầm đao đến giết, mà là do ti tiện vô sỉ của hắc làm hại người, hiểu rồi chứ?

Không ngờ công chúa nghe thì thở ra một hơi nhẹ nhõm, vuốt ngực nói:

- Thì ra là thế..... Thì ra là thế!

Nói xong lại ghen ngào, nước mắt rơi xuống như trong lòng có vô vàn bi thương.

Mọi người thấy bộ dạng của nàng thì đều kinh ngạc sợ hãi. Xem ra quan hệ giữa Hoàng Thượng và Ngân Xuyên công chúa có chỗ không đúng. Chỉ là việc nơi chốn thâm cung, đâu có mười cái đầu cũng dám hỏi sao?

Tần Trọng Hải cùng Lữ Vân nhìn nhau, hai người cúi đầu im lặng. Ngân Xuyên công chúa thở dài:

- Phụ hoàng một lòng kiến công lập nghiệp, tuy nói là vì bá tánh nhưng người lại mượn sức của đám man di giống như thái tổ, chỉ khổ dân chúng các người.

Tần Lữ hai người nghe công chúa trực tiếp phê phán hoàng đế thì liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy thần sắc đối phương lộ vẻ xấu hổ.

Đào Thanh đột nhiên nói:

- Ngân Xuyên công chúa hiền hòa nhân hậu, không kẻ nào trong hoàng tộc có thể sánh bằng. Kỳ thật người rất tốt. Nếu người làm hoàng đế, chúng ta sẽ không tạo phản.

Công chúa quay sang thấp giọng nói:

- Những lời đại nghịch bất đạo này, từ rày về sau đừng nhắc lại nữa.

Đào Thanh cười ha hả nói:

- Nhắc lại thì sao, cùng lắm là chết mà thôi. Kim Mao Quy ta chỉ là một kẻ vô dụng, chết không có gì đáng tiếc.

Công chúa nghe những lời này, yên lặng hồi lâu rồi nói:

- Tần tướng quân, bốn cung có việc cần nhờ.

Tần Trọng Hải khom người:

- Cần tuân chỉ dụ của công chúa.

Công chúa chỉ vào đám người Kim Mao Quy, nói:

- Bốn cung muốn thỉnh ngài thả bọn họ, được chăng?

Tần Trọng Hải kinh ngạc, nhíu mày nói:

- Điều này thực khó khăn, những người này không tuân thủ phép nước, nếu không giữ lại, ngày sau sẽ có họa lớn.

Công chúa lắc đầu nói:

- Loạn thần tặc tử không bỗng nhiên sinh ra, nếu không phải triều đình thẹn với dân, những người này cũng không đi con đường đó. Giờ bắt được một người, ngày sau lại sinh ra trăm ngàn người, chẳng phải vĩnh viễn không bắt hết được sao? Nếu không thể cứu chữa từ đầu, diệt mầm mống từ ngay gốc rễ, dù có giết bao nhiêu người cũng vô dụng.

Lữ Vân đọc đủ kinh thư, nghiên cứu thuật trị quốc, nghe những lời này thì trong lòng kinh ngạc, thầm khen ngợi:

- Nữ nhân này không phải người thường. Tâm nhìn xa như vậy, đương triều mấy ai có thể so sánh?

Tần Trọng Hải thì mắng thầm:

- Con mẹ nó, a đầu thúì hồ ngôn loạn ngữ, sao không đem cửa nhà lao khắp thiên hạ mở ra, để bọn tặc tử thoát mái về nhà đi.

Lại nghe công chúa thở dài sau bức màn, nàng từ tốn đứng dậy nói:

- Tần tướng quân, ngài thả bọn họ đi!

Tần Trọng Hải muốn thu phục mấy người này làm thủ hạ nhưng ngoài miệng không thể bất tuân, đành khom người nói:

- Mạt tướng lĩnh chỉ.

Y hậm hực nhìn đám người Đào Thanh, không cam lòng nói:

- Ba vị bằng hữu, công chúa đã có lệnh thả, các người đi theo ta!

Đào Thanh nhìn bóng hình phiêu linh của công chúa sau màn, nghĩ đến nàng sắp bị gả cho đám phiên bang, trong tâm chợt xúc động, nói:

- Công chúa điện hạ vài ngày nữa sẽ xuất giá?

Công chúa ừm một tiếng, nói:

- Bản cung vâng mệnh nghị hòa, mấy ngày nữa sẽ thành thân cùng vương tử Hãn Quốc.

Không biết tráng sĩ có điều chi muốn chỉ giáo?

Đào Thanh thấp giọng nói:

- Người cũng biết, mấy ngày nữa là vĩnh viễn không thể trở lại trung thổ?

Thân hình công chúa run lên nhưng lập tức bình tĩnh lại, chỉ nghe nàng thần nhiên nói:

- Sinh tử sướng khổ của mình ta thì có gì đáng nói? Chỉ cần lão bá tánh có cuộc sống an khang, cho dù ta chết ở Tây Vực cũng đáng.

Đào Thanh nghe thì trong lòng cảm khái thầm nghĩ: “Công chúa này thật lương thiện.” Hắn khom người hướng về màn che nói:

- Thảo dân một đời quang minh lỗi lạc. Trong đời chỉ làm sai một việc, đó là đi hành thích công chúa.

Mọi người trong lều đều nghe ra vẻ chân thành trong lời này, tất cả rơi vào cảm động nghĩ thầm:

- Chỉ có Ngân Xuyên công chúa nhân đức như vậy, mới có thể cảm hóa được đám ác đồ này.

Đào Thanh lại lên tiếng:

- Lần này tới Hãn quốc cách trở ngàn núi vạn sông, xin công chúa bảo trọng nhiều hơn, lương tâm không cần quá tốt, hậu cung vốn là nơi tranh quyền đoạt lợi!

Lời lẽ này đầy vẻ cầu khẩn. Công chúa ở sau màn che tựa hồ sâu nảo, khẽ thở dài:

- Ta không có tâm nguyện nào cả. Chỉ mong sau này, lúc các người tạo phản giết người, có thể nhớ được ta là tốt rồi.

Đào Thanh nghe thì yên lặng không nói như suy nghĩ sâu xa gì đó. Công chúa cũng không nói thêm gì, xoay người vào sâu trong trường.

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Quốc uy của thiên triều

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 4: Quốc uy của thiên triều

Hồi 1

Người dịch:: nguoibantot8

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Qua thêm hai ngày, cuối cùng đã đến mười lăm tháng chạp, là ngày vương tử Hãn quốc đến đón tân nương. Mọi người đã hợp thành một đoàn nhưng vẫn không thấy Tiết Nô Nhi tới. Theo lý, lão từ Ngọc Môn Quan phải tới

đây sớm hơn mấy ngày mới đúng, ai ngờ ở thời khắc mấu chốt vẫn không thấy bóng dáng vị phó tổng quản này.

Tần Trọng Hải và Lữ Vân bàn tới bàn lui cũng không đoán được Tiết Nô Nhi đang ở nơi nào. Tần Trọng Hải mắng:

- Lão thái giám hẳn rất ít khi xuất cung, không có mấy cơ hội để oai phong, đích thị đã trốn ở nơi nào đùa giỡn chúng ta!

Thiếu mất Tiết Nô Nhi, tuy việc chuẩn bị không thuận lợi lắm nhưng bớt được người ở chỗ này ồ ào. Mọi người bận trong bận ngoài, cung nữ thay đồ trang điểm cho công chúa, thái giám thì kiểm tra quà tặng bảo vật, đúng là tối tăm mặt mũi. Tần Trọng Hải dẫn quân tuần tra khắp nơi. Cũng may mấy ngày nay thời tiết đột nhiên đẹp lên, ánh mặt trời chiếu sáng khắp vùng, nơi nơi đều trong cảnh vui mừng. Đám thái giám phủ vải đỏ lên kiệu, càng to thêm sắc màu tươi thắm cho cuộc rước dâu.

Lữ Vân nhìn mọi người bận rộn đi lại, thầm nghĩ:

- Hôm nay công chúa gả đi phương xa, lại không có thân nhân ở bên cạnh. Xem ra thân là nữ nhân hoàng gia, cũng có nỗi đau mà người ngoài không ai biết.

Tần Trọng Hải thấy hẳn có vẻ dăm chiêu, liền đến bên cạnh cười nói:

- Hoàng tộc gả nữ nhi là cảnh tượng bình thường khó thấy. Lữ huynh đệ may mắn chứng kiến, cũng coi như khai mở nhãn giới.

Lữ Vân nhìn chiếc kiệu của công chúa thì thở dài:

- Công chúa gả cho ngoại tộc, cả đời không thể trở lại trung thổ, không biết tâm trạng của nàng giờ đây thế nào?

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Đây không phải việc chúng ta nên biết. Từ xưa đến nay, với nữ nhi, chuyện đau khổ nhất chính là gả đi phiên bang. Chiêu Quân xuất tái, Văn Thành nhập Thổ (1), ai ai lại không có nỗi đau khổ xa xứ? Vui buồn biệt ly trong lòng các nàng, thiết nghĩ ngoài họ thì chẳng ai hiểu thấu.

Hà đại nhân đã đến bên cạnh, nghe đoạn đối thoại trên thì ho mạnh một tiếng, nói:

- Hôm nay là ngày đại hỉ của công chúa, sao mọi người lại nói đến những chuyện không vui này?

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, nói:

- Ta chỉ nói thực tế mà thôi, không phải sao? Hà đại nhân ở trong triều, trải qua bao nhiêu sóng gió sao không hiểu đạo lý này?

Hà đại nhân lắc đầu, thở dài:

- Hiền điệt nói cũng đúng, tình cảnh của công chúa quả thực đáng thương. Có điều đám thần tử chúng ta biết giúp được gì? Nếu cứ lời ra tiếng vào để công chúa nghe được, không biết nàng lại thương tâm thêm thế nào nữa!

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, nói:

- Hà đại nhân, lần này ngài đi sứ phiên bang hẳn rất rõ nội tình, công chúa chúng ta gả sang bên đó, không biết tình cảnh sau này sẽ ra sao?

Hà đại nhân nghe đến đây thì biến sắc, kéo Tần Lư hai người qua một bên thấp giọng nói:

- Nói đến việc này, lão phu cũng thật đau đầu.

Tần Trọng Hải hiểu kỳ hỏi:

- Sau khi công chúa bị gả sang ngoại tộc, tình huống tồi tệ nhất chính là bị các phiên vương lãnh đạm không để ý, nhưng đây là chuyện khuê phòng bình thường, đại nhân có gì phiền não chứ?

Hà đại nhân thở dài:

- Lãnh đạm chỉ là việc nhỏ. Ngân Xuyên công chúa không phải hạng nữ nhi tầm thường. Nàng biết thư hiểu lễ, sắc đẹp lại hơn người, là đệ nhất mỹ nữ của hoàng gia chúng ta, đương nhiên luôn tự thị về bản thân. Ài! Nào ngờ lần này nàng gả cho một kẻ thô lỗ lưu manh. Lão phu chỉ nghĩ đến việc này đã phiền lòng rồi.

Tần Lư hai người đều ồ một tiếng tò mò. Hà đại nhân lại nói:

- Nam tử cưới công chúa tên là Đạt Bá Nhi Hãn, là trưởng tử của Khả Hãn hiện tại, được phong làm Khách Lạt Xuy thân vương. Người này tuy là vương tử cao quý nhưng lại không biết tu dưỡng tâm tính, háo sắc vô lễ không phải hạng lương thiện gì.

Tần Lữ hai người nhìn nhau, cảm thấy tình cảnh ngày sau của công chúa thật bất ổn. Hà đại nhân nói tiếp:

- Các người ngẫm lại coi, một mỹ nữ tôn quý thanh xuân như vậy gả cho một kẻ ngoại quốc cao thấp mập ốm cũng không biết, lại phải sống cùng người này cả đời, nhất định nàng sẽ phản kháng trong lòng. Lão phu chỉ sợ tân nương vừa gặp mặt tân lang đã không vừa mắt, hỉ sự này cũng tiêu tan. Đến lúc đó, chỉ sợ hoàng thượng nhìn đầu của ta không vừa mắt rồi!

Tần Lữ hai người nghe xong đều kêu “A” một tiếng. Hà đại nhân thở dài:

- Mấy anh tài trẻ tuổi các người phải mau chóng nghĩ biện pháp, đừng để hỉ sự này bị hỏng. Công chúa chưa bao giờ rời hoàng cung, lão phu sợ nàng không thích ứng được khí hậu nơi này, khó quen với phong tục địa phương. Các người đã đi nhiều ngày cùng công chúa, hãy khuyên nàng đừng quá thương nhớ cố hương.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Đương nhiên. Công chúa thân mang sứ mệnh quan trọng, quân lực của chúng ta hiện giờ quá yếu, không bằng thời Hán Đường. An nguy của Tây Cương sớm chiều đều nhờ cả vào nàng. Tuy lần hòa thân này có thể hủy hạnh phúc của nàng nhưng cứu được tính mạng của ngàn vạn tướng sĩ. Nói cho cùng là một chuyện có lợi.

Hà đại nhân lại thở dài:

- Đúng vậy! Hai triều tuy chưa cam kết gì nhưng chỉ cần công chúa gả qua bên đó, Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc có sẽ niệm tình thông gia mà không kết minh với đám Ngõa Lạt.

Tần Trọng Hải nhiều năm đóng ở Bắc cương, biết sự lợi hại của bộ tộc Ngõa Lạt, lúc này lớn tiếng nói:

- Đúng vậy. Nếu để ngoại tộc hai phương Tây Bắc kết minh lại thì chỉ sợ đại họa lâm đầu, đến lúc đó dây dưa qua lại, không biết phải đánh thêm bao nhiêu trận nữa!

Đang lúc nói chuyện, ba người bỗng nghe từ xa truyền đến tiếng vó ngựa ầm ầm như tiếng sét đánh. Tần Lữ hai người đã nghe quen tiếng vó ngựa sa trường, biết đó là tiếng của đại quân đang đến thì biến sắc, ắt hẳn đội quân Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc đến đón công chúa. Lính gác ngoài trại vội vào bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, phía trước có chừng mười vạn đại quân, đang di chuyển rất nhanh về hướng chúng ta!

Tần Trọng Hải gật đầu, ngẩng đầu nhìn phương xa. Quả nhiên ở ngoài mười dặm ngựa người đông nghìn nghịt như thủy triều ập vào bờ. Xem ra quả thật có mười vạn người. Khí thế đại quân dũng mãnh, ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ trên vô vàn cây đao thương tỏa ra hào quang rực rỡ chói mắt. Tần Trọng Hải nhíu mày nói:

- Đi rước tân nương mà thôi, cần thiết phải mang theo nhiều binh sĩ vậy không? Chẳng lẽ muốn dọa nạt chúng ta?

Chỉ thấy có một gã thân vương dẫn đầu đám ngoại tộc, người này có khuôn mặt dữ tợn đầy râu, trong miệng lại không ngừng quát tháo. Ắt hẳn là nhi tử Đạt Bá Nhi Hãn của Khả Hãn được phong là “Khách Lạt Xuy thân vương”. Tần Trọng Hải thấy kẻ này vô lễ như vậy, lập tức cười hắc hắc rồi vung tay quát:

- Ba quân lập tức tập trung, sắp thành đại trận trường xà!

Năm ngàn binh mã quát lớn một tiếng, chỉ thấy quân sĩ hươ đao phất cờ ngồi ngay ngắn trên ngựa, chớp mắt bày ra một trận thức rất lớn trên đồi núi.

Hà đại nhân cuống quýt nói:

- Bọn họ đến để đón tân nương! Người bày trận làm gì?

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Chỉ cần người đến mang đao thương, ta đều có trách nhiệm hộ giá, tất nhiên là lấy đao thương đáp trả rồi.

Hà đại nhân xoa đầu nói:

- Cũng đúng... Cũng đúng...

Lão chỉ mong hai bên kiềm chế đừng gây ra chuyện, cuống quýt nói:

– Ai đi đưa danh thiếp của lão phu sang bên kia? Mời vương tử bọn họ bình tĩnh đừng nóng nảy.

Lão lặp lại hai lần nhưng đám thái giám đã bị quân sĩ Hãn quốc hùng dũng dọa sợ đến mềm chân muốn ngã, sao còn dám đi đưa thiếp qua.

Thấy không có ai lên tiếng trả lời. Lư Vân chấp tay tiến lên nói với Hà đại nhân:

- Lư Vân nguyện đi một chuyến vì đại nhân!

Từ khi rời khỏi kinh thành đến nay, trong vòng hai tháng, Lư Vân không ngừng học tập ngôn ngữ văn tự của Hãn quốc, ngôn ngữ này thuộc hệ Hồi tộc nên không khó học. Hãn chăm chỉ cần cù, lại được Nhạc Vũ Sinh của Thái Thường Tự dạy bảo đúng cách nên giờ đã có thể nói rành mạch tiếng Hồi.

Hà đại nhân biết Lư Vân túc trí đa mưu, lại thông hiểu tiếng Hồi tộc, lập tức mừng rỡ gật đầu:

- Làm phiên Lô tham mưu!

Lư Vân mặc thêm áo giáp, giắt dao vào thắt lưng chân kẹp ngựa quý. Tay cầm Yên Nguyệt đại đao, hãn hét lớn một tiếng thúc ngựa chạy như bay về phía trước. Mọi người thấy bộ dạng như vậy thì thầm khen:

- Chỉ người gan dạ như vậy, mới xứng với quốc uy của Thiên triều ta.

Lư Vân thúc ngựa chạy nhanh về phía trước, thấy mười vạn đại quân âm thầm tiến đến khiến bụi đất bay lên phủ cả một vùng trời. Trong tiếng vó ngựa như sấm rền còn lẫn tiếng la cuồng dã hỗn loạn của đám người ngoại tộc, khiến người người hồn bị cướp đoạt khí bị chèn ép. Chỉ là trong đời, Lư Vân đã gặp không biết bao nhiêu gian nan khổ khó, nhìn bộ dạng hung hăng kiêu ngạo của đại quân Hãn quốc chỉ bất động mỉm cười. Hãn cầm cương ghìm ngựa, ngạo nghễ nhìn mười vạn người ngoại tộc trước mắt.

Chợt nghe tiếng của một tướng quân ngoại tộc đe dọa gầm rú truyền đến từ xa xa:

- Mọi rợ Hoa Hạ kia, mau mau rút đi! Bằng không đại quân sẽ giẫm người thành đồng thịt nát, có hối hận cũng không kịp!

Lư Vân thấy vô vàn quân mã vọt tới trước mặt, không tránh thì sẽ bị giẫm nát, nhưng nếu tránh chắc chắn sẽ vô cùng chật vật, lại để cho đám ngoại tộc chê cười. Hắn cười lạnh một tiếng, lập tức dồn khí vào đan điền quát to như sấm:

- Thiên triều Ngân Xuyên công chúa giá lâm!

Trong giây lát, tiếng thét bằng tiếng Hồi thét to vang xa ngàn dặm, át đi vô vàn những tiếng vó ngựa. Hơn nữa ầm ầm giống tiếng sét đánh xuống mặt đất. Phút chốc người ngựa hoảng sợ, có hơn mười tướng quân té xuống ngựa, lớp quân đầu tiên dừng lại, lớp sau va chạm mạnh vào khiến tiếng hô cha gọi mẹ không ngừng vang vọng quanh tai, không ngờ mười vạn binh mã loạn thành một đồng.

Tần Trọng Hải đứng trên sườn núi, nhìn mọi người xung quanh rồi giờ roi cười nói:

- Hay cho một Lư Vân! Khí thế dời núi lấp sông thế này, chỉ sợ không kém Trương Đức Đức tại cầu Trường Bản khi xưa!

Công chúa nghe tiếng thét rung chuyển trời đất của Lư Vân thì vén màn nhìn lại, hỏi:

- Người kia là ai?

Cung nữ bên cạnh trả lời:

- Người đó là tham mưu bên cạnh Tần tướng quân, tên là Lư Vân.

Công chúa từng gặp qua Lư Vân, cứ nghĩ người này chỉ là một thư sinh văn nhược trời gà không chặt, không ngờ lại có khí khái cỡ này, âm thanh duyên dáng của nàng nhẹ vang lên:

- Người này văn võ song toàn, thật sự khó thấy!

Lúc này gã thân vương ngoại tộc bị chấn động đến bộ dáng chật vật, dù chưa té ngựa nhưng vẫn đau đầu ù tai, gã nói:

- Mọi rợ Trung Quốc kia, sao phải thét to như vậy chứ! Con bà nó!

Lư Vân tuy học tiếng Hồi chưa lâu nhưng vẫn hiểu được lời thô tục này, thầm nghĩ:

- Tại sao một thân vương ngoại tộc lại không hề có chút giáo dưỡng vậy, công chúa xinh đẹp như người cõi tiên, ngày sau có thể nào chấp nhận được người này?

Tuy vậy đối phương là hoàng tộc Hãn quốc nên không thể đắc tội. Trên mặt không lộ chút bất mãn, Lư Vân xoay người xuống ngựa, quỳ dưới đất nói:

- Hạ quan phụng mệnh của Hà Ngự Sử đại nhân, đặc biệt đến đây đưa thiếp dâng lên vương tử.

Nói xong hai tay nâng lên quá đầu, thiếp được đặt trong lòng bàn tay.

Thân vương ngoại tộc kia không xuống ngựa mà chỉ cười ha hả. Tay cầm roi ngựa vụt tới, muốn cuốn lấy danh thiếp trên tay Lư Vân, vẻ mặt lại vô cùng vô lễ. Sứ giả xưa nay đại biểu cho thiên triều, dù Kha Hãn đích thân tới cũng phải xuống ngựa. Huống chi đây chỉ là một thân vương ngoại tộc.

Xem ra kẻ này không để thiên quốc vào mắt. Lư Vân vô cùng giận dữ, thầm nghĩ:

- Ta phụng mệnh Hà đại nhân đưa thiệp, đại biểu cho triều đình quốc gia, sao có thể mặc cho kẻ khác vũ nhục chứ?

Hắn vận dụng “Vô tuyệt tâm pháp”, lòng bàn tay sinh ra hấp lực khiến danh thiệp gắn chặt vào đó. Thân vương ngoại tộc kia cậy vào kỹ thuật dùng roi tinh thông, chỉ là dùng sức quất vài đường muốn cướp mà thiệp nọ vẫn trơ không hề động đậy trong lòng bàn tay Lữ Vân. Gã quát to một tiếng:

- Cỗ quái!

Ngay cả một tấm thiệp cũng không lấy được, e rằng mọi người cười chê khiến sắc mặt gã u ám xấu hổ. Gã lập tức xoay người xuống ngựa đi về phía Lữ Vân, muốn động thủ lấy lại mặt mũi.

Chỉ thấy phiên vương nọ vươn tay phải dùng sức giật lấy tấm thiệp, ai ngờ nó vẫn gắn chặt trong lòng bàn tay đối phương. Gã liền mắng:

- Mụ nội nó! Lẽ nào lại như vậy?

Gã lại dùng sức toàn thân, lúc này hai tay nắm bái thiệp muốn dùng sức đoạt về. Lữ Vân cũng thêm lực trên tay, thân vương ngoại tộc kia chỉ cậy mạnh sao có thể di chuyển được bái thiệp kia? Gã thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng, miệng không ngừng quát mắng.

Đám người ngoại tộc thấy vương tử hô to gọi nhỏ không biết lỗi cái gì, lại không người nào biết Lữ Vân giờ trò, trong chớp mắt nơi nơi đều nổi lên nghị luận.

Lữ Vân thấy thân vương ngoại tộc đã then quá thành giận, lập tức thu hồi nội lực trên tay. Gã nọ đang dùng hết sức kéo về phía sau, mất đà liền ngã lảo đảo xuống đất. Chúng tướng quá sợ hãi, cuống quýt giục ngựa đến cứu.

Thân vương ngoại tộc đứng dậy, trên tay nắm chặt bái thiếp, giận dữ quát:

- Người dùng tà pháp gì vậy?

Lữ Vân cúi đầu bất động, nói:

- Hạ quan là sứ giả Thiên triều, sao có thể sử dụng tà thuật làm hại đại vương?

Thân vương ngoại tộc hươu hươu danh thiếp, tức giận nói:

- Vậy sao một tấm thiếp nho nhỏ lại nặng đến như vậy?

Lữ Vân nói:

- Đó là lão thiên có ý muốn thử sức đại vương. Lần này thành thân, nếu quá mức thuận lợi, sao có thể biểu lộ phong thái anh hùng của đại vương cơ chứ?

Thân vương ngoại tộc kia mừng rỡ nói:

- Nói rất đúng, không có dấu vật té ngã, sao có thể trở nên chói sáng được chứ! Người nói đúng lắm!

Gã xoay người lên ngựa muốn dẫn quân đi tiếp. Lữ Vân liền ngăn trước mặt nói:

- Công chúa điện hạ trời sinh thích yên tĩnh, mời mười vạn đại quân của đại vương lùi lại, bằng không quấy nhiễu công chúa, hạ quan gánh không nổi tội này.

Thân vương ngoại tộc kia cười nói:

- Không để công chúa mọi rợ kia thấy đại quân hùng mạnh của ta, sau này nàng sao có thể ngoan ngoãn nghe lời ta chứ?

Nói xong bắt đầu cười âm thầm. Lữ Vân lắc đầu nói:

- Công chúa tính tình cương trực, nếu đại vương hù dọa nàng, nàng nhất quyết không theo.

Gã vương tử lại cười nói:

- Công chúa này thật khó nuốt, rất tốt, rất tốt! Bốn vương yêu nhất trái ốt nhỏ, lúc ăn mới có thể hăng hái, ha ha! Ha ha!

Lữ Vân nghe lời lẽ thô tục của gã, thầm nghĩ thật không giống hoàng tử của cường quốc mạnh nhất Tây Vực, hắc nhú mày nói:

- Không biết đại vương dám một mình theo tiểu nhân đi đón tân nương chăng?

Đạt Bá Nhi Hãn vốn thô tục háo sắc, không hề biết chừng mực, lập tức cười âm thầm nói:

- Mỹ nhân ở đằng trước, sao phải sợ cái gì?

Gã liền quay đầu quát:

– Các người nghe rõ đây, tất cả ở đây chờ ta trở về!

Sau đó muốn đi theo Lữ Vân. Đột nhiên một người lên tiếng:

- Chậm đã!

Lư Vân quay đầu, thấy một nam tử trung niên niên kỷ khoảng bốn mươi, làn da ngăm đen mạnh khỏe, khuôn mặt sắc bén oai vệ đang giục ngựa tiến đến. Người nọ nói:

- Vương tử triều ta tôn quý, sao có thể đơn độc một mình đi trước đón người? Nếu có sự tình nguy hiểm, chúng ta biết hồi bẩm thế nào với Khả Hân?

Người này nói chuyện khôn khéo ổn trọng, hẳn là nhân vật quan trọng của Hân Quốc. Lư Vân lập tức bày ra uy nghi của Thiên triều, trầm giọng nói:

- Tập tục của Trung thổ là thế, ngài đến đón dâu, tự nhiên phải tuân theo quy củ của chúng ta.

Đại thần kia thấy Lư Vân có vài phần kiêu ngạo bệ vệ, cố ý muốn dọa hăn thì chớp chớp mắt, một đại hán ở bên nhảy ra quát:

- Theo tập tục của quốc gia ta, sứ thần phải chịu được một trận đòn mới có thể nói chuyện!

Lư Vân sao lại không biết đối phương đang cố ý ức hiếp mình, hăn mỉm cười nói:

- Thật là kỳ quái, không ngờ thế gian lại có phong tục như vậy. Có điều tại hạ nhập gia tùy tục, đương nhiên tuân theo. Mời!

Nói xong thì ưỡn ngực hóp bụng, vẻ mặt đầy cười chê. Đại hán kia thấy hăn ngạo mạn như vậy thì thầm nghĩ:

- Hạng bạch diện thư sinh như người thì có cái gì? Chờ một lát ta đánh cho người kêu ông ngoại gọi bà nội, lúc đó xem người còn dám kiêu ngạo nữa

chăng!

Hắn điên cuồng hét một tiếng, dùng sức đánh một quyền thẳng vào bụng Lư Vân. Lư Vân không đổi sắc mặt, lặng lẽ vận nội lực phát động “Vô tuyệt tâm pháp” hóa giải quyền nọ trong chớp mắt, sau đó bụng co rút hút chặt năm đấm của người nọ. Người nọ muốn rút tay lại nhưng không thể động đậy. Lư Vân lại truyền nội lực qua thân đối phương khiến người nọ ngứa ngáy không chịu nổi, muốn mở miệng xin tha nhưng lại không từ bỏ được sĩ diện, muốn nhẫn nại chống đỡ nhưng lại càng khó chịu hơn.

Chỉ thấy sắc mặt đại hán nọ đỏ bừng, bộ dạng chật vật. Lư Vân cười nhẹ nói:

- Thả người ra đây!

Người nọ đang dùng hết sức kéo ra, đột nhiên đối phương buông lỏng lực đạo khiến hắn ngã lăn xuống đất, lăn mười mấy vòng mới dừng lại. Lư Vân chấp tay, nói:

- Tập tục của quý quốc là ấu dả sứ thần, tại hạ nhập gia tùy tục nên không dám làm sai, đã để cho quý tướng lĩnh đánh một trận. Có điều có đi thì phải có lại thì chủ khách mới có thể hài lòng, tập tục của bốn quốc là tân lang một mình đến đón tân nương, mời các vị tôn trọng lễ pháp của bốn quốc, để vương tử một mình theo hạ quan đến gặp công chúa, ta thực vô cùng cảm kích.

Đại thần kia thấy gã thuộc hạ không làm gì được Lư Vân, đành cười ha hả nói:

- Ta là Tả thừa tướng của Thiệp Mộc Nhi Hân quốc, A Bất Kỳ Hân. Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ? Phàm quan là gì?

Lư Vân khom người nói:

- Hạ quan là tùy quân tham mưu của Chinh bắc Du kích tướng quân Tần Trọng Hải, Lư Vân xin tham kiến thừa tướng.

A Bất Kỳ Hãn còn tưởng hẳn phải là quan lục phẩm, không ngờ chỉ là một tham mưu tùy quân nho nhỏ, ngần ra một lát mới gật đầu nói:

- Ai cũng nói nhân tài của thiên triều tầng tầng lớp lớp, quả thật không sai, không ngờ một tham mưu nho nhỏ lại có võ công cùng ứng trí như vậy, hiếm thấy, hiếm thấy.

Lư Vân nói:

- Đa tạ thừa tướng tán thưởng.

A Bất Kỳ Hãn nói:

- Như thế này được chăng? Hai bên chúng ta không ai lấn ai, các người có năm ngàn binh mã, chúng ta cũng không dùng nhiều hơn. Năm ngàn binh mã đi theo Khách Lạt Xuy thân vương đón tân nương, đại quân còn lại lùi về sau, người thấy thế nào?

Lư Vân giật mình thầm nghĩ:

- Thừa tướng này thật lợi hại, chúng ta có năm ngàn binh mã mà hẳn đã rõ, xem ra người này rất khó đối phó.

A Bất Kỳ Hãn nói ra con số năm ngàn muốn Lư Vân an tâm, để đối phương thấy bên hẳn không cố tình cậy mạnh, quân mã hai bên tương đương nhau là có hàm ý đối đãi ngang hàng. Lư Vân đưa tay mời khách:

- Thừa tướng đã nói như vậy, xin mời!

Lúc này Tần Trọng Hải nhìn ra phương xa, mười vạn đại quân ngoại tộc đã dừng lại, sau đó một đội nhỏ chậm rãi tách ra đi theo ngựa của Lư Vân. Y thầm nghĩ:

- Lư huynh đệ quả thật không đơn giản, có thể nói năng khiến đại quân dừng lại, thật sự khiến người khâm phục.

Y lại giương giọng quát:

- Thu hồi đại trận trường xà!

Chúng tướng sĩ nghe lệnh, lập tức quay về vị trí ban đầu.

Năm ngàn binh mã ngoại tộc rất nhanh tới sườn núi. Lư Vân thấy Hà đại nhân mang theo một gã Nhạc Vũ Sinh phiên dịch đứng bên đường chào đón. Hắn liền giục ngựa đi qua một bên, để thủ lĩnh song phương nói chuyện với nhau.

Hà đại nhân thấy thân vương ngoại tộc đến thì cười bồi:

- Thân vương giá lâm, quả thật vinh hạnh cho chúng ta..

Ai ngờ còn chưa nói xong câu, thân vương ngoại tộc kia liền phát ra những lời hô to gọi nhỏ kỳ quái, lại cầm cương giục ngựa đi thẳng bỏ mặc lão ở một bên. Hà đại nhân xoay người đuổi theo, giật mình nói:

- Thân vương chờ đã! Ta còn chưa nói xong

Chỉ nghe thân vương ngoại tộc kia cười to, nói:

- Tân nương của ta ở đâu? Phu quân đến xem nàng đây!

Gã chạy quanh đoàn xe, mỗi khi gặp cung nữ thì vươn tay sờ mặt sờ ngực, cười dâm dăng nói:

- Người có phải tân nương của ta không?

Những lời của gã đương nhiên không ai hiểu được, đám cung nữ hoảng sợ chạy tán loạn bốn phía. Mắt thấy thân vương ngoại tộc sắp xông thẳng vào doanh trướng của công chúa, vài gã thái giám vội vọt lên ngăn lại, chỉ là thân vương ngoại tộc kia liền cho mỗi người một cước khiến bọn họ lăn ra ngoài. Gã sải bước về doanh trướng, cười dâm dăng đi tìm Ngân Xuyên công chúa. Tần Trọng Hải tức giận thầm mắng:

- Nếu Tiết Nô Nhi ở đây, không biết sẽ có bao nhiêu trò vui? Gã vương tử hoàng tộc này chắc chắn bị lão đánh đến đầu rơi máu chảy! Ài, lão yêu quái này lại chạy đâu mà giờ không thấy?

Y thở dài, đang muốn thúc ngựa đến ngăn cản thì nghe một tiếng quát to:

- Vô lễ!

Thân hình to béo của gã thân vương ngoại tộc bay lên, thì ra là bị người ta quăng ra xa. Tần Trọng Hải giật mình hoảng sợ nhìn lại, thấy người nọ mày kiếm mắt sao, thân hình cao lớn, chính là Lư Vân. Y thầm kêu khổ:

- Lư huynh đệ lần này ra tay quá nặng, thế nào cũng có chuyện.

Quả nhiên năm ngàn binh mã của Hãn Quốc đồng thời rống to, người người rút đao ra khỏi vỏ muốn ra tay. Tần Trọng Hải thấy đối phương hung bạo, lập tức gầm lên một như hổ, quát:

- Chúng tướng sĩ giương tên! Kẻ nào dám động, giết không tha!

Năm ngàn binh sĩ lập tức giơ cung tên, chỉ thẳng vào đại quân Khả Hãn. Hai bên giương cung bạt kiếm. Mắt thấy tình thế hung hiểm, thừa tướng A Bất Kỳ Hãn là người thông minh, thấy nhân mã hai bên không ai nhường ai thì tiến lên thấp giọng nói:

- Người một nhà! Người một nhà! Mọi người không cần làm vậy!

Quan phiên dịch kể bên vội dịch lời này, Hà đại nhân cũng cười nói:

- Đúng! Đúng! Đều là người một nhà!

Lão liền ra lệnh cho Tần Trọng Hải thu hồi đội cung tiễn. Tần Trọng Hải tức giận đành quát:

- Thu trận!

Chúng binh vâng một tiếng thu hồi cung tên, âm thanh đội ngũ chỉnh tề truyền ra. A Bất Kỳ Hãn nhìn chăm chú Tần Trọng Hải, thầm nghĩ:

- Người này thực biết dùng binh, ngày sau sẽ là một kình địch lợi hại.

Lúc này gã thân vương ngoại tộc đã đứng dậy, mắng:

- Mụ nội nó! Là ai dám quấy rối ở đây? Lão tử muốn xem tân nương, sao lại không để lão tử xem?

Sau đó lại chỉ vào Hà đại nhân mắng

– Lão quan già ngoại tộc kia! Nếu không để ta gặp công chúa, hôn sự này ta không cần nữa! Lão tử về nhà ôm tiểu thiếp còn hơn, nữ nhân nhà ta còn

thiếu sao?

Hà đại nhân thấy gã nổi giận đùng đùng, không hiểu vì sao thì vội bảo gã Vũ Nhạc Sinh phiên dịch. Nghe thân vương ngoại tộc muốn từ hôn thì sợ tới mức hồn bay về phương xa, hoảng sợ nói:

- Đại vương ngàn lần không cần làm vậy, muốn gặp công chúa thì đợi tối nay động phòng hoa chúc, ngài cần gì gấp gáp!

Lời này có phần thô tục, gã Vũ Nhạc Sinh xấu hổ, không biết nên phiên dịch như thế nào cho phải. Lữ Vân hắng giọng trả lời:

- Hà đại nhân nói rằng, chỉ cần công chúa và đại vương thành thân, lúc đó hai bên nhất định thấy mặt, đại vương không cần nóng lòng.

Thân vương ngoại tộc kia hừ một tiếng, mắng:

- Nhà ta có ngàn vạn nữ nhân, nếu không gả đến một mỹ nữ, lão tử không thèm!

Hà đại nhân không biết làm thế nào cho đúng, ngược nhìn Tần Lữ hai người như muốn hỏi bọn họ có cách nào giải quyết việc này hay chẳng. Chợt nghe một giọng nói dịu dàng vang lên:

- Hãn muốn gặp bản cung thì có gì khó?

Chỉ thấy màn lều trại của công chúa được nhấc lên, một nữ nhân xinh đẹp thướt tha đi ra, mọi người thấy diện mạo của nàng, bất giác “A” một tiếng nghĩ thầm:

- Quả là một mỹ nhân!

Dưới nắng ấm ngày đông, chỉ thấy Ngân Xuyên công chúa dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần, mắt sáng như ánh sao, vẻ xinh đẹp lại có phần đoan trang, đôi môi đỏ nho nhỏ run run khiến người ta muôn vàn thương tiếc, lại không dám có ý niệm xằng bậy trong lòng. Lữ Vân tuy đi chung một thời gian, vẫn không tránh khỏi sững sờ với vẻ cao quý xinh đẹp của nàng, thầm nghĩ:

- Người ta phong nàng là đệ nhất mỹ nhân hoàng tộc, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tần Trọng Hải thì hắc hắc cười lạnh, thầm nghĩ:

- Một mỹ nữ quyền rũ như vậy lại bị đưa vào chuồng ở với heo, thật là cho bò ăn ngó sen, hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Thân vương ngoại tộc kia thấy nàng môi hồng răng trắng, bộ dáng đào tiểu lý nhan (2) động lòng người thì há to miệng “A” một tiếng. Gã tròn tròn mắt há mồm, ngây ngốc nói:

- Đẹp quá! Đẹp quá! Công chúa mọi rợ, nàng là nữ nhân đẹp nhất mà bình sinh ta từng gặp qua!

Gã háo sắc quát to một tiếng, xông lên muốn ôm nàng vào trong lòng thân mật một phen.

Lữ Vân thấy vương tử nhào về phía công chúa. Nghĩ đến hai người sau này là phu thê, không biết nên ngăn cản hay không thì quay sang nhìn Tần Trọng Hải, Tần Trọng Hải cũng khoanh tay trước ngực suy nghĩ. Hai người đang do dự thì nghe công chúa dịu dàng nói:

- Các người phiên dịch với bên đó, nói tối nay ta sẽ người của hãn, đến lúc đó hãn muốn thế nào, ta sẽ chiều theo.

Vũ Nhạc Sinh phiên dịch lại, Đạt Bá Nhi Hân cười hì hì không ngừng, liên tục xoa tay cười dâm dăng:

- Chúng ta lập tức động phòng hoa chúc bây giờ, không cần chờ đến trời tối.

Công chúa thấy vẻ mặt của gã, không đoán cũng biết trong đầu đối phương đang có ý nghĩ dơ bẩn gì. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng trở nên nghiêm trang, giọng nói đột nhiên trầm lạnh như băng:

- Mời chư vị chuyên cáo cho điện hạ, nếu hãn không để ý đến lễ pháp giáo đường, muốn khi nhục bản cung lúc này. Ngân Xuyên thề chết chứ không chịu nhục, chỉ có thể tự sát, lấy cái chết để báo tạ hoàng ân.

Chú:

(1) Từ thế kỷ 8, vương quốc Thổ Phồn theo hãn đạo Phật, nhờ chính sách đẩy mạnh phát triển Phật giáo Đại Thừa Ấn Độ của quốc vương Trisong Detsen (Xích Tùng Đức Tán). Giữa nhà Đường và Thổ Phồn kể từ vương quốc này thành lập có quan hệ giao hảo. Songtsän Gampo đã lấy công chúa Văn Thành (文成公主) của nhà Đường (người phụ nữ này được mệnh danh là công chúa 和蕃 Hòa Phồn). Song từ sau loạn An Sử (756-763), Thổ Phồn chủ trương phát triển sức mạnh quân sự và đã từng thâm nhập kinh đô Trường An của nhà Đường (Tây An), chiếm cả vùng Thanh Hải ngày nay. Năm 821, Thổ Phồn và Đường lại hòa hoãn.

(2) Người Trung Quốc gọi mặt là lý. Lý với đào đi đôi với nhau thành "đào lý", thường được ví với những gì tốt đẹp, chẳng hạn như cảnh đẹp thì có "xuân phong đào lý"; người đẹp "tươi như đào lý". Người chân thành, trung

thực có sức thu hút cũng được ví với đào lý, chẳng hạn như: "Đào lý không nói mà người dưới vẫn tự đến thành lối mòn".

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Quốc uy của thiên triều

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 4: Quốc uy của thiên triều

Hồi 2

Người dịch:: nguoibantot8

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Mấy câu này không kiêu ngạo không nhún nhường, quả đúng phong thái hoàng tộc Thiên triều.

Vũ Nhạc Sinh đứng bên cạnh phiên dịch. Đạt Bá Nhi Hân nghe thì hoảng sợ xua tay:

- Tiểu mỹ nhân đừng nóng giận, ta sao dám ức hiếp nàng, nàng vạn lần đừng nghĩ nông cạn!

Vũ Nhạc Sinh phiên dịch lại, Ngân Xuyên công chúa nghe mới nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt dịu đi rất nhiều, lúc này mới tiến lên cúi chào gã thân vương ngoại tộc:

- Tiệp thiếp tham kiến vương tử.

Đạt Bá Nhi Hãn thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, ngửi được mùi hương thanh nhã hợp lòng người kia thì toàn thân tê dại cùng hưng phấn, khuôn mặt bặm trợn đột nhiên ửng hồng, kinh ngạc nói không nên lời.

Thừa tướng A Bất Kỳ Hãn thầm khen:

- Công chúa này thông minh nhạy bén biết thời thế, không hổ là dòng dõi hoàng tộc. Lần này gả cho hoàng gia chúng ta, đứa con sinh ra nhất định nổi tiếng trong thế hệ sau.

Quay lại nhìn bộ dạng háo sắc của vương tử thì hãn thở dài, vương tử cùng Ngân Xuyên công chúa đều xuất thân hoàng gia nhưng hành vi cử chỉ phong thái khác nhau như trời với đất, hoàn toàn không thuộc cùng cấp bậc.

Sau đó trọng thần của hai quốc gia ấn theo tục lệ, mời Ngân Xuyên công chúa lên kiệu, do tám gã thái giám khiêng xuống núi. Hà đại nhân sai người dâng lễ vật đã chuẩn bị cho Đạt Bá Nhi Hãn, nói:

- Hoàng thượng bốn quốc và Ngân Xuyên công chúa phụ tử tình thâm, người vì chuyện công chúa xuất giá ngoại tộc xa cách phương trời, đã đặc biệt chuẩn bị mười rương đồ cưới cho công chúa dùng hàng ngày. Còn thêm mười xe quà tặng trân quý, mời vương tử chuyển giao cho quốc chủ quý quốc.

Quan viên một bên xướng lên danh mục quà tặng. Bao gồm trân châu mã não, san hô bảo thạch, lộc nhung nhân sâm, không thứ nào không phải là trân phẩm hiếm thấy mà người bình thường cả đời không dám nghĩ đến. Chúng quân sĩ đã khi nào thấy những thứ phô trương rực rỡ như vậy, ngay cả mắt cũng mở không nổi.

Đạt Bá Nhi Hân là Khách Lật Xuy Thân Vương, có bảo bối gì mà chưa thấy qua. Quan viên một bên đọc danh mục đến miệng khô lưỡi đắng nhưng gã nghe không lọt một chữ. Lúc này mắt chỉ chăm chăm nhìn vào cổ kiệu của Ngân Xuyên công chúa. Một đường đi từ sườn núi đến lúc xuống núi, cổ họng gã không ngừng phát ra tiếng ừng ực, thềm đến nước miêng chảy ngược vào bụng, miệng không ngừng thì thầm:

- Con mẹ nó, thái dương còn không mau hạ sơn! Làm cái quỷ gì vậy!

Xem ra gã gấp gáp muốn động phòng hoa chúc đến không chịu nổi. Mọi người thấy hai mắt thân vương tỏa sáng miệng lẩm bẩm thì thầm cười.

Tần Trọng Hải mắng thầm:

- Xem bộ dạng vô sỉ của tên vương tử này, đúng là đem phượng hoàng ghép với quạ đen, mẫu đơn lại phải ở cùng cỏ dại.

Hà đại nhân cũng thương tiếc thầm nghĩ:

- Đáng thương cho công chúa xinh đẹp tuổi trẻ, mai này phải chịu sự dày vò của tên cầm thú này. Nghe đồn hân vô cùng háo sắc, nhìn bộ dạng hạ lưu vô sỉ kia thì lời đồn thực không giả.

Mắt thấy cổ kiệu của công chúa được nâng xuống sườn núi, Đạt Bá Nhi Hân kiểm tra lễ vật đồ cưới thì dẫn quân rời đi. Đám người Tần Trọng Hải

thấy đại công cáo thành đều nhẹ nhàng thở ra. Tần Trọng Hải đứng bên Hà đại nhân, cười nói:

- Lần này đại nhân công đức viên mãn, chúc mừng chúc mừng.

Hà đại nhân lắc đầu nói:

- Lời này nói ra còn quá sớm, một ngày công chúa còn chưa đến đô thành Hãn quốc, một ngày chưa được sắc phong làm thái tử phi, ngày đó lão phu thật không an tâm.

Phong tục của Thiệp Mộc Nhi Hãn quốc noi theo tập tục của Mông Cổ thời Thiết Mộc Chân, khác với Trung thổ là thái tử có thể có bốn vương phi. Ngân Xuyên công chúa sau khi thành hôn sẽ được phong thành thái tử phi, nhưng ngày nào còn chưa công bố sắc phong khắp thiên hạ thì chưa nói trước được điều gì. Hơn nữa thế lực của triều đình Trung Hoa đang suy nhược, quốc uy không mấy đến ảnh hưởng Tây Vực, công chúa thiếu đi lực ủng hộ từ quốc gia nên sẽ phải chịu chút khuất nhục, sau này xảy ra chuyện gì không ai biết trước được.

Tần Trọng Hải suất lĩnh năm ngàn binh mã, bảo hộ Hà đại nhân nhằm hướng đô thành của Hãn quốc Thiệp Mộc Nhi mà xuất phát, dự định tham dự xong hôn lễ mới trở về bốn quốc. Hà đại nhân niên kỷ đã gần sáu mươi, bốn ba mấy tháng trời thân thể khiến đã chịu không nổi, Tần Trọng Hải liền sai thuộc hạ chuẩn bị xe ngựa để lão lên nghỉ ngơi, dù sao an nguy của công chúa đã được bên Hãn quốc tiếp quản, không cần quá mức lo lắng nữa.

Mọi người xuống ngựa đi bộ, nhìn mười vạn đại quân đi xa xa đằng trước. Mắt thấy kiệu hoa của công chúa nhỏ bé lẻ loi đi giữa vô vàn quân mã như một con thuyền nhỏ giữa đại dương mênh mông, cung nữ thái giám ử rữ đi bên cạnh kiệu hoa như tù phạm, dường như bóng dáng của người Trung thổ ở Tây Vực.

Hà đại nhân từ trong xe ngựa nhìn ra, bùi ngùi thầm nghĩ:

- Thế lực bốn đình ở biên cương phía Tây đã suy nhược đến mức này sao? Nếu không dựa vào liên hôn thì không yên ổn được. Những năm qua hoàng thượng dung túng cho đám tiểu nhân, không chỉ làm khổ bá tánh, còn hại cả nữ nhi của mình.

Đi hơn mười dặm, bóng trời đã ngã về Tây, Lữ Vân nhìn địa đồ nói:

- Đẳng trước là cứ điểm quan trọng của biên quan Hãn quốc, tên là Lạp Nhĩ Khác Quan, chắc chắn sẽ có đại quân ra nghênh đón. Chúng ta nên đi gần họ một chút, tránh lát nữa nhập quan lại nổi lên phân tranh.

Tần Trọng Hải gật đầu:

- Lời của huynh đệ rất đúng.

Y liền cất cao giọng:

- Chúng tướng quân nghe lệnh, toàn quân lên ngựa!

Năm ngàn binh mã đồng loạt xoay người lên ngựa đợi hiệu lệnh. Tần Trọng Hải cao giọng quát:

- Toàn quân tiến về Tây, hướng thẳng về phía Lạp Nhĩ Khác Quan!

Chúng tướng rống lớn một tiếng, toàn lực chạy đi. Lúc này không còn bị đám cung nữ thái giám làm tốc độ chậm trễ, đại quân giống như một con ngựa hoang thoát cương, điên cuồng chạy về phía Tây. Trong tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc, dường như xen lẫn tiếng kêu sợ hãi của Hà đại nhân.

Quân binh chạy như bay, chốc lát đã đến gần binh mã của thân vương ngoại tộc, song phương cách nhau chỉ có nửa dặm. Tần Trọng Hải sợ đối phương hiểu lầm rằng mình mang quân tập kích phía sau, liền sai người tiến đến thông báo.

Quân lính liên lạc đang định xuất phát, chợt thấy mười vạn đại quân của thân vương ngoại tộc dừng bước, Tần Trọng Hải kinh ngạc không hiểu ra sao, đang muốn thương lượng cùng Lữ Vân thì đằng trước đã truyền lại tiếng la ó rung trời. Đại quân của thân vương ngoại tộc đột ngột quay đầu chạy ngược lại. Chỉ giây lát, mười vạn đại quân đã vọt tới trước mặt. Trong bụi đất đầy trời, có không biết bao nhiêu binh mã đang đến.

Tần Trọng Hải chấn động không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ thân vương ngoại tộc muốn suất binh trở mặt? Y thấy xa xa phía nam có một gò đất, là chỗ phòng thủ rất tốt thì lập tức hạ lệnh:

- Tiền phương có biến, chúng quân tướng nhanh tới phía nam!

Lữ Vân cũng kinh ngạc cùng hoảng sợ nói:

- Sao lại như vậy? Hay là thân vương ngoại tộc hiểu lầm chúng ta có ý tập kích từ phía sau?

Tần Trọng Hải cũng không rõ nên dẫn binh phóng về đồi núi phía nam, tránh đối đầu với đại quân ngoại tộc rồi nói sau.

Đại quân đến gò đất, Lữ Vân thấy cỗ kiệu của công chúa trong loạn quân thì trong lòng lo lắng, thầm nghĩ:

- An nguy của công chúa không thể không có người để ý, ta phải qua xem mới được.

Lập tức nắm chặt dây cương, bốn vó ngựa phi như bay, giây lát đã lao xuống gò đất.

Tần Trọng Hải thấy hăn đột nhiên chạy đi thì giật mình kêu to:

- Lư huynh đệ! Làm cái gì vậy?

Lư Vân ở xa xa trả lời:

- Công chúa còn ở trong tay ngoại tộc. Ta đi trước tiếp ứng, tướng quân ở lại bày trận ngăn địch!

Tần Trọng Hải sao có thể để hăn một thân một mình vào chỗ nguy hiểm, lập tức la lớn:

- Lư huynh đệ mau trở về! Phía trước quá nguy hiểm, huynh đệ đừng lỗ mãng!

Lư Vân nghe lời nhưng chỉ giơ tay lên quá đầu mà xua xua, muốn nói rằng Tần Trọng Hải không để ý đến hăn. Chỉ nửa khắc Lư Vân đã rời khỏi gò đất, chạy như bay về phía đại quân ngoại tộc.

Hà đại nhân thấy có biến, từ trong xe thò đầu ra ngoài hoảng sợ nói:

- Sao lại thế? Có đạo tặc thổ phỉ chăng?

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Không phải đạo tặc thổ phỉ tác quái. Không hiểu sao đại quân đám ngoại tộc kia đột nhiên quay đầu đánh chúng ta, tình huống thật quỷ dị.

Hà đại nhân giật mình hoảng sợ nói:

- Sao lại thế? Hai quốc gia khó khăn lắm mới kết thân, vương tử sao có thể làm chuyện hoang đường như vậy?

Tần Trọng Hải nhú mày không trả lời. Chỉ thấy cát bụi cuồn cuộn tung bay trong hoang mạc, Lữ Vân lẻ loi một mình cười mã chạy như bay, xa xa có vô vàn binh mã đang chạy lại, không biết lãnh dữ thế nào.

Lữ Vân ngồi trên lưng ngựa, mắt thấy đại quân ngoại tộc đang chạy về phía mình, tiếng hò hét chém giết không ngừng bên tai, trong lòng nghi hoặc thâm nghiêm:

- Nếu gã phiên vương kia có ý muốn giết chúng ta, sao không ra tay lúc này cho thuận lợi? Chẳng lẽ có ẩn tình gì khác?

Hắn thấy có một ngọn núi nhỏ cách chỗ này không xa, đủ để xem toàn cảnh tình liên phóng ngựa chạy về đó.

Chỉ một lát đã đến đỉnh núi. Lữ Vân vừa xuống ngựa nhìn về phương xa dưới núi, tức thời trong lòng chấn động mạnh.

Chỉ thấy mười vạn đại quân chạy trốn khắp bốn phía, ly tán nơi nơi như đang phân đàn rẽ đám vậy. Lữ Vân giật mình sợ hãi, không ngờ giữa phương xa chốn sa mạc lúc này xuất hiện một đội quân mặc áo giáp đen, đang điên cuồng công kích tàn sát đám quân mã của thân vương ngoại tộc.

Đội quân mặc áo giáp đen kia không nhiều, quân số chỉ bằng phân nửa binh mã của thân vương ngoại tộc nhưng chiến đấu vô cùng thành thực dũng mãnh, đánh cho đại quân thoáng chốc tan rã. Tướng lĩnh hai bên giao thủ, thủ hạ của thân vương ngoại tộc đều bị giết chết trong vòng mười chiêu. Mấy tên đại tướng áo giáp đen giờ đao chém giết khắp nơi, bên hông treo

đầy đầu người, vẻ mặt vô cùng dữ tợn. Thân vương ngoại tộc vội vàng bảo hộ kiệu hoa của công chúa chạy trốn.

Lư Vân hoảng hốt thầm nghĩ:

- Sao vậy? Chẳng lẽ Thiếp Mộc Nhi Hãn quốc bị người tập kích, nhưng đây là địa phương trọng yếu của bọn họ, sao lại có người mai phục?

Hơn vạn nhân mã thủ hạ thân vương ngoại tộc liệu chết bảo vệ an toàn cho kiệu hoa của công chúa, có điều đội quân áo giáp đen quả thật quá dũng mãnh. Đám này không chống đỡ được bao lâu, quân đội áo giáp đen đột kích mấy lần, cuối cùng tìm ra một lỗ hổng mà tràn vào. Lư Vân lo lắng từ trong đáy lòng, nếu công chúa rơi vào tay kẻ xấu, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Có điều trường diện rối loạn như vậy, cầu bảo vệ bản thân còn khó, muốn cứu người ra thì phải làm sao? Trong lòng hẩn đầy lo lắng nhưng không nghĩ được cách nào khả thi.

Quân mã hai bên chém giết một trận, thân vương ngoại tộc Đạt Bá Nhi Hãn mắt thấy chống không nổi quân địch, vội vàng dẫn một đội nhân mã nhỏ chạy trốn. Thừa tướng A Bất Kỳ Hãn thấy chủ soái bỏ chạy, sợ quân tâm dao động thì vội kêu lên:

- Vương tử đừng đi! Công chúa còn cần ngài bảo vệ!

Đạt Bá Nhi Hãn nhát gan sợ chết, sao dám ở lại ứng chiến? Nghe lời thừa tướng, không những không quay về mà còn chạy trốn chết nhanh hơn.

Trong đội quân áo giáp đen đứng ra một người, cao giọng nói:

- Kẻ nào bắt sống được Khách Lạt Xuy Thân Vương, thưởng một tòa thành trì, mỹ nữ trăm người!

Đội quân áo giáp đen cao giọng hoan hô, lúc này không để ý đến cổ kiệu của công chúa mà chuyển hướng đuổi theo phiên vương. Đạt Bá Nhi Hãn sợ tới ngất xỉu, liên tục quất roi ngựa hận không thể chắp cánh bay đi. Đằng sau là mấy vạn quân áo giáp đen đuổi theo, cung tiễn bắn tới liên tục như cuồng phong bão táp, đem sa mạc phủ thành một biển tên vậy.

Trong đám hỗn chiến, từ giữa đại quân áo giáp đen lao ra một đội quân người người thân hình vạm vỡ dũng mãnh, quát:

- Tránh ra! Chúng ta phải bắt giữ Khách Lạt Xuy thân vương!

Xem ra đội quân dũng mãnh này võ nghệ cao hơn. Với tốc độ trở tay không kịp, rất nhanh bỏ lại đại quân áo giáp đen ở sau.

Mắt thấy quân địch sắp đuổi kịp, trăm tên cấm vệ quân bên người thân vương ngoại tộc liền xoay người chống đỡ. Chỉ là nhân mã của đối phương dũng mãnh quá mức, khoái mã chạy như điên, mấy ngàn cây trường mâu đồng loạt đâm tới, hạ sát mấy trăm tên cấm vệ quân ngay tại chỗ.

Đạt Bá Nhi Hãn sợ tới mặt không còn chút máu, té từ trên ngựa xuống. Đại tướng của đội quân dũng mãnh kia ha hả cười nói:

- Đúng là một tên vô dụng! Còn muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế sao?

Liền vươn đại thủ muốn kéo gã lên ngựa bắt sống.

Thừa tướng A Bất Kỳ Hãn thở dài một hơi, biết đại thế đã mất nên không nữa nhìn lại. Mắt thấy hoàng tử sắp bị bắt, hai bên đều ngừng chiến đồng loạt nhìn về đó.

Lúc này trời đất bao la chỉ còn lại tiếng gió thổi vù vù, mấy vạn người trên hoang mạc rộng lớn dường như bị đông cứng lại, mọi người đều im lặng bất

động.

Đại tướng dũng mãnh vạm vỡ kia vươn tay ra, đang muốn bắt thân vương ngoại tộc lên ngựa thì một quả cầu lửa chọt bùng lên, tiếp theo là một cái đầu người máu me đầm đìa bay lên trời, vị đại tướng dũng mãnh vạm vỡ kia kêu lên một tiếng thảm thiết, phút chốc đầu thân bị chia lìa hai nơi, ngã lăn xuống ngựa. Mọi người dụi dụi mắt, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chỉ thấy một đại hán lưng hùm vai gấu, một tay cầm một thanh đại đao, tay kia túm lấy thân vương ngoại tộc chạy đi. Đại hán này mày rậm mắt ưng quy vũ hơn người, chính là “Hỏa tham nhất đao” Tần Trọng Hải.

Đội quân hung dữ kia thấy đội trưởng bị giết, vội vàng bao vây Tần Trọng Hải muốn báo thù. Tần Trọng Hải điên cuồng gào thét một tiếng, đại đao bổ xuống như chém cỏ, phút chốc đã giết hơn mười người, máu tươi bắn ra đầy đất. Chỉ thấy y giống như một con cuồng long hung mãnh giữa ba quân.

Tần Trọng Hải hét lớn một tiếng:

- Toàn quân tiến về trước! Xung phong!

Năm ngàn binh mã trên đồi thét lên một tiếng, từ trên gò đất dũng mãnh phóng ngựa xuống, thẳng về hướng đội quân vạm vỡ mà chém giết. Hai quân gặp nhau như gió cuốn mây tan, lại giống như gió thu cuốn lá bay, trong giây lát đội quân vạm vỡ hung dữ đã bị giết sạch không còn ai.

Thừa tướng A Bất Kỳ Hãn thấy vậy, mừng rỡ quát:

- Ba quân mau quay về phòng thủ, bảo vệ Khách Lạt Xuy thân vương!

Lư Vân đứng trên núi nhỏ quan sát. Vừa nghe lời của thừa tướng thì thầm kêu hồng. Đội quân vạm vỡ kia không nhiều, chỉ khoảng ngàn người mà thôi, cho dù giết sạch cũng vô dụng. Chủ yếu là đại quân áo giáp đen đang

sau có hơn năm vạn người. Tần Trọng Hải khó khăn lắm mới làm cho khí thế của bọn chúng chùn xuống. Ngay lúc này thừa tướng lại điều quân về phòng thủ, chính là phạm vào điều tối kỵ nhất của binh gia. Lập tức hân hét lớn một tiếng:

- Không cần quay về phòng thủ! Nhân cơ hội này xung phong liều chết!

Chỉ là hân ở quá xa, thừa tướng đã dẫn đại quân lùi về phía sau, đại quân áo giáp đen kia liền thừa dịp chinh đồn trận thức, ổn định quân tâm. Xem ra thừa tướng không rõ binh pháp, đã đem cơ hội chuyển bại thành thắng đập vỡ tan tành.

Đại quân áo giáp đen thấy Khách Lạt Xuy thân vương đã thoát khỏi vòng nguy hiểm, xem ra muốn tóm được gã cũng khó, lại thấy năm ngàn binh mã của Tần Trọng Hải dũng mãnh như vậy, khó lòng dẹp yên trong phút chốc. Lúc này bọn chúng liền chuyển hướng về phía nhân vật quan trọng thứ hai trên chiến trường, đó chính là Thiên triều Ngân Xuyên công chúa!

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Quốc uy của thiên triều

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 4: Quốc uy của thiên triều

Hồi 3

Người dịch:: nguoibantot8

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Hà đại nhân thấy công chúa gặp nguy hiểm, giật mình hoảng sợ kêu lên:

- Mau tới bảo vệ công chúa!

Lúc này binh mã của Tần Trọng Hải cách khá xa kiệu hoa của công chúa, ở giữa lại có đội quân của thừa tướng. Trừ phi chấp cánh bay lên trời còn không sao có thể cứu nổi? Thừa tướng kia ốc còn không mang nổi ốc, sao có thể chia quân đi cứu nàng?

Chỉ thấy đại quân áo giáp đen toàn lực xung phong vây quanh kiệu của công chúa, mãnh liệt chém giết. Phút chốc thì thể quân sĩ nằm rạp trên đất, đám cung nữ thái giám giữ kiệu đều bị bắt hết. Người người chạy trốn, người ngã ngựa đổ loạn thành một mớ bòng bong.

Quân sĩ đại quân áo giáp đen phóng ngựa như bay thẳng đến kiệu hoa của công chúa. Gã tướng lĩnh dẫn đầu nhe răng cười, khuôn mặt đầy vẻ háo sắc dâm dăng.

Lư Vân thấy công chúa sắp phải chịu tặc tử uy hiếp làm càn, trong lòng sợ hãi:

- Công chúa sẽ bị những người kia bắt đi, ta nên làm gì bây giờ?

Lúc này tình thế khẩn trương, chỉ chậm trễ một lát nữa thì sự trong sạch của công chúa khó bảo toàn, trong lúc kích động hẳn thầm nghĩ:

- Không được, đành liều mình một phen!

Lúc này Lư Vân ở trên đỉnh núi, cũng trên đầu quân địch. Hắn liền gỡ bọc hành lí từ trên lưng ngựa xuống, lấy ra một dây thừng cột chắc vào bên hông, đầu còn lại thì buộc vào một cái cây lớn. Lư Vân hét lớn một tiếng, từ đỉnh núi cao trăm thước nhảy xuống như một thiên tướng hạ phàm úp xuống đại quân áo giáp đen.

Rơi đến một nửa thì sợi dây thừng đã căng hết cỡ, thoáng chốc trên lưng truyền đến một trận đau nhức, thân hình có xu hướng dừng lại. Lư Vân cúi đầu nhìn xuống, bản thân còn cách mặt đất hơn năm mươi thước. Khoảng cách quá xa, không biết làm sao để xuống tiếp, hẳn còn đang vân vân thì đại quân áo giáp đen liên tục hét lớn, đằng sau đằng trước lao thẳng vào kiệu hoa của công chúa.

Lư Vân cắn răng thầm nghĩ:

- Không được! Ta đã được Liễu Hầu gia ủy thác, cho dù bỏ mạng cũng không thể để công chúa bị người vũ nhục!

Hắn biết không thể kéo dài, dùng dao nhỏ cắt đứt dây thừng để thân thể rơi xuống.

Lúc này quân áo giáp đen nghe trên đỉnh đầu truyền xuống những tiếng vù vù, cả đám kỳ quái ngẩng đầu lên, đã thấy Lư Vân từ trên trời rơi thẳng vào giữa, ai nấy đều sợ đến mức chóng mặt, không biết chống đỡ thế nào.

Mắt thấy đám quân áo giáp đen ngay sát dưới chân, Lữ Vân lập tức hít vào, cong đầu gối thả lỏng mắt cá chân, nhẹ nhàng đập xuống đầu của một gã tướng lĩnh, mấy trăm cân ép xuống khiến người nọ vỡ tan thủ cấp, óc não vấy ra mặt đất chết thảm không lời nào miêu tả nổi. Lữ Vân mượn hướng chuyển bớt lực, lúc này lực rơi của cơ thể đã nhẹ đi rất nhiều, hấn lại đá vào bụng của một gã binh sĩ. Người nọ la thảm một tiếng, bụng vỡ ra khiến máu tươi chảy ròng ròng mà chết.

Lữ Vân mượn sức của cú đá này, không ngờ đứng vững vàng cách kiệu hoa hơn mười bước. Hấn thở dốc một hồi, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, thầm nghĩ:

- May mà có dây thừng, bằng không nhất định ngã chết.

Đang nghĩ ngợi, một gã tướng lĩnh áo giáp đen kêu lên:

- Bắn tên! Mau bắn tên!

Đám quân sĩ lập tức giương cung lấp tên. Những tiếng vù vù vang lên, phút chốc vạn tên cùng bay thẳng về phía Lữ Vân.

Lữ Vân hoảng hốt phi thân, chui xuống bám vào bụng một con ngựa. Chỉ nghe con ngựa kia hí thảm một tiếng, đã bị bắn thành như con nhím. Lữ Vân vận khởi thần lực, nâng con ngựa đã chết kia lên làm tấm chắn, bay thẳng đến chỗ kiệu hoa.

Còn cách kiệu hoa mấy trượng, hấn lớn tiếng kêu:

- Công chúa điện hạ! Lữ Vân tới cứu giá!

Ngay lúc này một gã tướng lĩnh áo giáp đen cưỡi ngựa vọt tới, người này thấy đội cung tiễn không làm gì được kẻ kỳ quái mới xuất hiện, liền cầm

đao đến tiếp chiến. Gã này hét lên một tiếng điên cuồng, nâng đao dũng mãnh chém thẳng vào lưng Lư Vân. Lư Vân cười nói:

- Tới rất đúng lúc!

Hai chân hần vận lực, thoáng chốc thân hình bốc lên cao né tránh nhát đao, sau đó tung cước đá thẳng vào ngực đối phương, khiến người nọ ngã lăn xuống ngựa.

Lư Vân cướp ngựa chạy như bay đến cổ kiệu công chúa. Còn ba thước mới rõ ràng, lúc này đám thái giám đã chạy trốn hết sạch, chỉ để lại chiếc kiệu lẻ loi trong đám loạn quân hung tàn. Lư Vân dùng sức nhảy thẳng vào kiệu hoa, thân hình vừa thoát thì con ngựa kia đã bị mấy trăm mũi tên bắn chết ngay tại chỗ.

Lư Vân xoay người chui vào trong kiệu. Bỗng một con dao nhỏ đâm thẳng đến, hần vươn tay chụp lấy, muốn đánh trả một chưởng thì nghe tiếng kêu to nùng nịu của một nữ nhân, Lư Vân ngưng công kích nhìn lại, thì ra là công chúa.

Hần vội buông cổ tay công chúa ra, thấp giọng nói:

- Bên ngoài toàn là kẻ xấu, chúng ta mau nghĩ cách phá vây!

Nói xong thì thấy Ngân Xuyên công chúa đang dùng đôi mắt phượng trong suốt nhìn mình, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc như không ngờ sẽ có người đến cứu nàng. Lư Vân xốc màn kiệu nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy nơi nơi đều là đầu người, chung quanh còn chật ních binh sĩ cầm cung chĩa thẳng vào kiệu hoa. Lư Vân hoảng hốt nói:

- Đại quân đã vây kín mọi nơi, tình thế thật tồi tệ, nên làm sao bây giờ?

Trước mặt có vạn quân như hổ rình mồi, chỉ cần vừa ra kiệu hoa sẽ bị loạn tên bắn chết, dù ngày thường hấn tức trí đa mưu, thông minh nhạy bén, lúc này cũng không nghĩ ra cách nào thoát thân. Chợt nghe công chúa lên tiếng:

- Đừng sợ, bọn họ muốn ta còn sống, sẽ không ra tay giết hại chúng ta.

Lữ Vân nghe giọng nói kiên định của nàng, hoàn toàn không có sự sợ hãi hay hoảng hốt. Trong lòng ngẩn ra, thầm nghĩ:

- Công chúa này thật gan dạ, không ngờ lúc này còn có thể bình tĩnh đến vậy.

Nghĩ lại thì đám binh sĩ ngoại tộc đến cướp người, đơn giản là vì vẻ đẹp tuyệt thế của Ngân Xuyên công chúa, nếu không cũng là tính uy hiếp triều đình đòi hoàng kim tài bảo, quả thật sẽ không giết hại nàng. Lữ Vân suy nghĩ đến hồi mấu chốt:

- Nếu đúng như vậy, bọn người kia ra tay nhất định sẽ có chỗ cố kỵ, ném chuột sợ vỡ đồ, chúng ta có cơ hội để phá vòng vây.

Hắn không để ý kiệu hoa chật hẹp, bỗng quỳ xuống nói:

– Chút nữa Lữ Vân sẽ mạo phạm công chúa, muôn lần chết không hết tội, mong công chúa thứ lỗi.

Công chúa ngẩn ra, không biết vì sao hắn nói như vậy. Chỉ thấy chớp mắt hắn đã vươn tay phải ôm chặt eo nhỏ của nàng rồi nháy ra ngoài kiệu. Công chúa vốn luôn bình tĩnh kiên định, dù bị loạn quân bao vây cũng không hề hoảng sợ thất thố. Có điều giờ phút này bị Lữ Vân ôm chặt, trong lòng vô cùng xấu hổ, không khỏi kêu lên một tiếng sợ hãi.

Sống đến từng này, Ngân Xuyên công chúa chỉ thấy qua có mấy nam nhân. Đó là phụ hoàng và các vị huynh trưởng, ngoài ra là hoạn quan thái giám trong cung. Cho đến lần hành trình sang miền tây này, mới thấy được thiên kì bách quái của thế gian, thấy đủ hạng nam tử nhưng vẫn cách một bức màn. Ngoài gã thân vương ngoại tộc ban này thì chưa từng mắt đối mặt một nam tử nào khác. Ai ngờ lúc này lại bị Lữ Vân ôm vào trong ngực, hỏi nàng sao không xấu hổ? Sao không vội vàng gấp gáp?

Công chúa kêu lên:

- Người mau buông ra!

Lúc này Lữ Vân nào có thời gian để ý nàng, không ngừng tung cước đá văng các binh sĩ vọt tới, liên tục ra chưởng gạt các cây trường mâu đâm tới, chỉ cần sơ sẩy một chút thì sẽ tới địa ngục gặp diêm vương. Mặc cho công chúa thét chói tai liên tục cũng không hề lỏng tay.

Công chúa lại không quan tâm đến nguy hiểm chung quanh, nàng chỉ biết bản thân tuyệt đối không thể thân cận với nam tử nào đó, đó là vi phạm lễ giáo. Nàng liên tục đâm vào ngực Lữ Vân, thét to:

- Người thả ta xuống, nhanh lên!

Đúng lúc này, có thứ gì đó âm ỉ rơi xuống mặt. Nàng vội vàng nhoài đầu nhìn lại, đã thấy trên lưng Lữ Vân đầm đìa máu tươi, thì ra hắn bị cung tên bắn trúng, lông chim trên mũi tên nọ còn đang lay động. Công chúa giật mình hoảng sợ, lắp bắp nói:

- Người đã chảy máu!

Lữ Vân không trả lời, mồ hôi và máu không ngừng nhỏ xuống đất. Công chúa ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ánh mắt sáng ngời kia chăm chú nhìn về

phương xa. Nàng hoảng sợ nhìn theo tầm mắt của hắn, thấy hơn mười gã phiên tăng cao lớn dữ tợn, hai tay hươ loan đao đang lao về hướng hai người bọn họ.

Thì ra đúng như dự đoán, chủ soái của đại quân áo giáp đen sợ dùng tên bắn Lữ Vân sẽ khó tránh vạ lây đến công chúa, liền phái ra các cao thủ võ công cao cường đi bắt người.

Lữ Vân trầm nghĩ:

- Xem ra đám phiên tăng này võ nghệ không tệ, ta cần cẩn thận đối phó.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phương xa, chỉ thấy quân đội của thân vương ngoại tộc không ngừng lùi lại, lại không biết binh mã của Tần Trọng Hải đang ở nơi nào. Trước mắt chỉ có thể dựa vào bản thân, xông pha vòng vây cứu công chúa ra mà thôi.

Mười gã phiên tăng kia lao thẳng về phía này, nâng đao chém mạnh vào Lữ Vân. Đám này tay cầm loan đao, chính là binh khí chuyên dụng của võ sĩ Đại Thực Quốc (1), lưỡi đao được uốn cong như vòng cung, công thủ đều ở cự li rất ngắn. Trong ánh đao vung lên, còn có thể nghe được tiếng hô hấp của địch thủ. Lữ Vân thấy thế đao của phiên tăng mạnh mẽ ác độc nhắm thẳng vào chính diện, ra tay dùng sát chiêu thì vội giơ chưởng đẩy ra. Vù một tiếng, một mũi đao cắt qua tay áo. Lữ Vân vội lùi về sau. Đám phiên tăng mắt thấy hắn đã bị bao vây, giờ phút này tay phải còn đang ôm chặt công chúa, chỉ còn lại tay trái ngăn địch nên thân thủ suy giảm, tình thế hoàn toàn không ổn chút nào.

Công chúa có tâm địa thiện lương, thấy Lữ Vân địch không lại, sợ hắn bị người giết thì ghé vào tai hắn, thấp giọng nói:

- Người không đánh lại bọn họ thì tự lo cho mình đi. Đám ngoại tộc dã man kia chỉ muốn bắt bốn cung làm con tin, nhất định sẽ không làm hại ta.

Lư Vân lắc đầu nói:

- Tại hạ đã được Liễu đại nhân giao trọng trách, sao có thể bỏ mặc công chúa?

Chợt nghe một gã phiên tăng hét lớn một tiếng, nâng đao vọt tới. Lư Vân hít một hơi dùng sức toàn thân, giơ chân đá một cước ngay giữa má gã phiên tăng kia khiến đối phương bay ra ngoài. Gã phiên tăng ngã xuống thì xương cổ đã gãy, xem ra không còn sống được nữa.

Ngay lúc này, một gã hòa thượng múa đao chạy tới, trên ba đao dưới ba đao, đao thế lúc rộng mở lúc kín kẽ, thủ pháp cứng rắn kiên cường. Chỉ là người này xuất đao quá rộng, mỗi một lần múa đao đều lộ một khe hở trước ngực. Lư Vân ôm lấy công chúa, thấp giọng nói:

- Xin điện hạ nhắm mắt lại.

Công chúa không rõ ý hăn muốn gì, hỏi:

- Cái gì?

Lư Vân vươn tay che mắt của nàng, dồn lực vào vai, thừa dịp đao còn chưa chém xuống. Hăn kêu to một tiếng, hai chân đạp trên đất dùng hết sức phóng tới, lập tức húc thẳng vào người gã phiên tăng kia. Gã phiên tăng không kịp né tránh, lãnh trọn cú đánh của Lư Vân. Loạn đao còn giơ giữa không trung, xương sườn nơi ngực đã bị gãy, miệng phun ra máu tươi mà chết.

Hai mắt của công chúa bị Lư Vân che lại, nàng vội vàng la lên:

- Người đừng che mắt ta!

Nàng đẩy tay Lữ Vân ra, chớp mắt đã thấy bộ dạng thảm thiết của gã phiên tăng, hai mắt thi thể trắng dã, miệng hộc máu mà chết. Nàng bất giác kêu lên một tiếng sợ hãi.

Lúc này Lữ Vân nóng lòng chạy trốn, không rảnh để ý đến công chúa, hần lao ra bên ngoài. Nơi nơi đều có nhân mã đuổi theo, nhất thời không biết nên chạy theo hướng nào cho phải.

Còn đang lo lắng suy nghĩ, vài tên phiên tăng đã đuổi tới sau. Thừa dịp hần đang do dự, đám này giơ đao chém thẳng vào lưng Lữ Vân. Công chúa vốn ghé đầu vào vai của Lữ Vân, mắt thấy tình huống nguy hiểm phía sau, hoảng sợ kêu lên:

- Coi chừng!

Lữ Vân giật mình hoảng sợ, dùng sức nhảy vọt ra một khoảng xa về đằng trước mới tránh được mấy nhát đao ám toán. Mấy gã phiên tăng vội đuổi theo, Lữ Vân đoạt lấy binh khí trong tay một thi thể, xoay người đối mặt với đám người này. Hần hừ một tiếng, lăn một vòng về phía trước, chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Có mấy phiên tăng đã bị chém đứt hai chân, đồng loạt té ngã trên đất. Công chúa được Lữ Vân ôm vào ngực, dù ống tay áo che đi ánh mắt nhưng từ khe hở, vẫn nhìn thấy được cảnh tượng tàn khốc trước mặt. Nàng kêu một tiếng sợ hãi rồi vội nhắm mắt lại.

Lữ Vân nghe sau đầu truyền đến tiếng kêu không ngừng, không biết còn có bao nhiêu binh mã đang đuổi tới, thầm nghĩ:

- Nếu giờ ta vẫn không nghĩ được mưu kế, chỉ sợ hôm nay sẽ chôn vùi thân xác ở nơi này.

Hắn quan sát bốn phía, thấy mấy chiếc xe đẩy dừng bên cạnh cỗ kiệu, bên trong đều là vàng bạc châu báu tặng cho Khả Hãn. Lúc này không thấy bóng dáng thái giám cung nữ trông giữ, mấy chiếc xe lẳng lặng đứng một bên.

Quan sát thì nhanh trí nghĩ ra một kế, Lữ Vân liền ôm lấy công chúa phóng thẳng về phía mấy chiếc xe. Đám phiên tăng vội đuổi theo. Hắn đá ngã mấy chiếc xe đẩy, gươm đao chém bổ đôi một cái hòm gỗ. Phút chốc kim quang chợt lóe, châu báu chói mắt hiện ra, mấy ngàn lượng hoàng kim đổ ra đầy đất, vô số ngọc vật cổ đồng vòng bạc không ngừng đổ ra từ thùng gỗ. Đám phiên tăng thấy vô số tài bảo đều sung sướng, nhanh như cắt lao vào đóng tài bảo mà cướp đoạt.

Lữ Vân vận khí quát:

- Đại vương có lệnh, đồng châu báu ngọc ngà này để chia cho tướng sĩ ba quân, các người không được lấy hết toàn bộ!

Hắn cố ý châm ngòi ly gián. Lời này truyền ra ngoài khá xa. Chúng sĩ tốt không biết là ai lên tiếng nhưng vừa nghe đến có vàng bạc châu báu, tất cả đều chen chân chạy tới phía trước. Thấy trên đất quả thật có vàng bạc thì vô cùng mừng rỡ, vội tới cướp đoạt.

Lữ Vân thấy mọi người giành giệt đến đỏ mắt, lại thừa cơ kêu to:

- Hoàng kim bảo bối đều rất nhiều, mọi người không cần giành giệt, ai cũng có phần cả!

Đám quân sĩ sau đầu nghe vậy lại càng chen chúc đẩy về phía trước, bắt đầu trình diễn màn người thương ta đoạt, không có người nào rảnh rỗi đuổi giết Lữ Vân.

Đang lúc hỗn loạn, một đội quân dũng mãnh chạy nhanh đến, đội hình này nghiêm chỉnh không hề rối loạn, kỷ luật nghiêm minh không giống quân bình thường. Gã đội trưởng dẫn đầu quát to:

- Chuyên tâm đối phó quân địch. Không được nhặt mấy thứ trên đất!

Chỉ là chúng quân sĩ sao có thể nghe khuyên bảo mà vẫn cướp giật không ngừng, đội trưởng kia giận dữ quát:

- Đánh cho ta!

Trăm tên binh sĩ lấy roi ngựa, đồng loạt vung roi đánh vào đầu đám người, muốn bọn họ tránh xa ra.

Lư Vân biết quân tình nhuệ của phản quân đã đuổi tới. Hắn hừ một tiếng, nhặt một cây trường mâu dưới đất lên. Trong chớp mắt, trường mâu phóng ra nhắm thẳng vào đội trưởng họ.

Đội trưởng kia đang quát tháo loạn xạ, trường mâu bất ngờ bay đến nên không kịp né tránh, liền bị đâm ngã ngựa. Phó tướng bên cạnh giận như điên, nghĩ đám quân sĩ kia lại dám xuống tay mưu hại trưởng quan, tức giận quát lớn:

- To gan! Dám tạo phản sao?

Lập tức ra lệnh thủ hạ lấy binh khí ra, giết hết đám quân sĩ lục tìm châu báu này.

Đám quân sĩ kia đã sớm nghi ngờ đám người mới tới muốn tranh đoạt châu báu với họ, vừa thấy đối phương lấy binh khí thì giận dữ giơ đao chém lại. Phút chốc hai bên đánh lẫn nhau, đại quân loạn thành một đồng.

Lư Vân thừa dịp ôm công chúa lao ra khỏi đám người đang chém giết. Hắn thấy vài gã sĩ tốt đơn độc ngồi trên lưng ngựa, lập tức nâng đao muốn cướp ngựa chạy trốn, một tiểu binh kêu lên:

- Mọi rợ Trung Hoa!

Tiếng kêu còn chưa dứt đã bị một đao chém chết. Lư Vân ôm công chúa xoay người lên ngựa, chạy trốn về hướng lập trại của quân ta.

Chạy hơn trăm thước chợt nghe sau đầu truyền đến tiếng đuổi giết, Lư Vân quay đầu nhìn, chỉ thấy quân mã đông nghìn nghịt một vùng thảo nguyên đang đuổi theo, xem ra kỷ luật của đội quân áo giáp đen rất nghiêm khắc. Dù đã bị nhiễu loạn một trận nhưng vẫn có thể chinh đốn lại. Lư Vân nhìn về phương xa, thấy đường về đã bị ngăn lại. Hắn muốn hội hợp với Tần Trọng Hải là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Mắt thấy quân địch đã bao vây ba phương, muôn ngàn vó ngựa vây một thót ngựa ở trung tâm. Lư Vân kinh hoàng than:

- Nguy rồi, phải chạy về hướng nào?

Hắn thấy phương bắc chưa bị bao vây, lúc này không nghĩ nhiều mà chỉ biết thúc ngựa phi nước đại về hướng không có người đuổi theo đó.

Chạy được một hồi, Lư Vân ghìm ngựa ngẩng đầu nhìn. Chỉ thấy đằng trước là một vách núi đá dựng thẳng đứng lên mây tới hàng trăm trượng, không khỏi bóp cổ tay thở dài:

- Phía trước không có đường, đằng sau lại có truy binh, nên làm thế nào?

Công chúa quay đầu nhìn lại, mắt thấy truy binh ngày càng tới gần, giờ phút này không thể kéo dài nữa, liền nói:

- Sinh tử do mệnh, chúng ta trèo lên thôi!

Lữ Vân mừng rỡ nói:

- Chính là như vậy!

Hai người xoay người xuống ngựa. Công chúa nhìn vách núi cao ngất trong mây, bản thân nàng tay yếu chân mềm, không biết làm sao trèo lên trên. Còn đang nghĩ biện pháp thì có người vỗ nhẹ vào vai, sau đó một cánh tay ôm nàng vào trong lòng. Công chúa chấn động, đang muốn quát mắng, nhìn lại thì người nọ chính là Lữ Vân. Nàng kêu lên một tiếng hoảng sợ, lùi về sau một bước nói:

- Người..... người muốn làm gì?

Lữ Vân nói:

- Thần muốn leo lên đỉnh núi, còn phải mời công chúa chịu ủy khuất một lát.

Ngân Xuyên công chúa ngần ngừ, không biết hẳn muốn thế nào, đang muốn trách cứ thì Lữ Vân cởi dây lưng áo ra, mở rộng hai tay nói:

- Mời công chúa lại đây một chút. Thần cột công chúa vào lòng, nhất định sẽ trèo được lên vách đá kia.

Công chúa đỏ bừng khắp mặt, nghe hẳn muốn ôm nàng thì lúng túng nói:

- Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?

Lư Vân thấy quân địch đã sắp đuổi tới, không còn thời gian để nghĩ biện pháp khác, liền qua kéo công chúa đến trước mặt. Thân hình công chúa nhỏ nhắn có thể ôm gọn một vòng tay. Công chúa dùng sức giãy dụa, thét to:

- Người thật to gan! Mau mau buông tay ra!

Lư Vân nói:

- Xin công chúa đừng cử động.

Hắn không để ý đến việc công chúa liên tục đánh đấm vào người, lập tức dùng dây buộc áo buộc hai người lại. Buộc chặt nàng vào lòng rồi thì hắn đứng dậy, chỉ thấy thân hình nhỏ nhắn yếu đuối của công chúa thật bình an trong tấm thân cao tay dài kia. Chút nữa trèo lên vách núi, dù trúng tên thì người bị thương chỉ là hắn, nhất định không thể gây ra bất cứ vết thương nào cho công chúa.

Lư Vân thấp giọng nói:

- Xin công chúa nhẫn nại một chút, đợi đến khi đến nơi an toàn, thần lập tức cởi dây.

Công chúa dựa vào lồng ngực Lư Vân, hai má dán vào ngực hắn, chỉ cảm thấy cơ thể của đối phương rất ấm áp. Giờ phút này hai người đang trong tình cảnh vạn phần nguy hiểm nhưng mặt nàng vẫn đỏ bừng lên, muốn giãy dụa nhưng trong người lại như không có hề khí lực vậy.

Lư Vân thấy quân địch đã đuổi tới gần, không có thời gian quan tâm tâm tình nữ nhi của công chúa. Hắn hét lớn một tiếng, dùng mãnh nhảy lên vách núi đá cao ngất, hai tay hai chân như loài bò sát leo lên, phút chốc đã trèo lên hơn mười trượng.

Đội quân phản loạn thấy hãn chạy trốn, đều kêu lên:

- Bắn tên! Bắn tên!

Vô số mũi tên bay tới, có mũi bắn trúng vào vách núi xa xa, lại có mũi bắn ngay sát Lữ Vân, có thể nói là vô cùng nguy hiểm. Hãn thầm nghĩ:

- Chỉ cần trèo lên thêm mười trượng nữa, bọn chúng sẽ không bắn tới được! Ta nên dùng thêm sức lực!

Nội lực của hãn hùng hậu, bình thường chạy băng băng khoảng mười dặm cũng không mệt mỏi. Có điều lúc này đang trèo núi, Lữ Vân chưa từng luyện qua ngoại môn ngành công nên ngón tay dễ dàng bị chảy máu, càng leo lên càng đau đớn khôn xiết.

Đang trèo lên, đột nhiên một mũi tên bắn trúng người. Lữ Vân nhịn không được hét lớn một tiếng, công chúa giật mình hoảng sợ nói:

- Sao vậy, người đã trúng tên?

Lữ Vân lắc đầu nói:

- Ta không sao!

Hãn nghiêng răng nghiêng lợi, ra sức trèo lên trên vách núi, mồ hôi trên trán tí tách rơi xuống mặt công chúa khiến nàng khẽ kêu lên. Lữ Vân sợ nàng trúng tên vội cúi xuống xem xét, đúng lúc công chúa cũng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ một thoáng bốn mắt giao nhau.

Giờ phút này ánh mắt hai người tiếp xúc, có thể nghe được tiếng hít thở của song phương. Công chúa thấy đôi mắt anh tuấn của Lữ Vân đang nhìn mình

chăm chăm thì xấu hổ cúi đầu. Lữ Vân cảm thấy khác lạ. Có điều tình thế nguy hiểm, thấy nàng an toàn không bị thương thì không hỏi nhiều, tiếp tục trèo lên trên cao.

Công chúa thấy Lữ Vân chuyên tâm trèo thì lại ngẩng đầu nhìn lên, chăm chú nhìn khuôn mặt hắc, thầm nghĩ:

- Người này trung tâm hộ chủ, lát nữa an toàn, ta nhất định sẽ trọng thưởng cho hắc.

Nàng thấy Lữ Vân đổ mồ hôi như mưa, cảm thấy không đành lòng, muốn lấy khăn tay ra lau mồ hôi giúp hắc. Chỉ là ý nghĩ này vừa mới nảy sinh trong đầu, đã làm bản thân nàng giật mình hoảng sợ, thầm nghĩ:

- Ta gần gũi với người này là đã vi phạm luân thường đạo đức, đã học qua lễ nghĩa sao có thể tự tay làm chuyện đó nữa?

Lập tức nín nhịn ý nghĩ kia lại.

Hai người leo lên cao, tên vẫn như mưa bắn tới nhưng lực bay gần hết, chỉ tà tà cắm bên dưới. Xem ra đã lên cao qua chỗ nguy hiểm tính mạng. Lại leo tiếp một lát, chợt thấy trên cao có một chỗ bằng phẳng nho nhỏ vừa đủ để hai người nghỉ tạm. Lữ Vân ra sức gắng gượng trèo lên, sau đó cởi dây trói bên người thả công chúa xuống.

Lữ Vân thở hổn hển, quỳ gối xuống đất nói:

- Thần, Lữ Vân mạo phạm thiên uy của công chúa, tội đáng chết vạn lần, xin công chúa trách phạt thật nặng!

Công chúa nhớ đến cảnh tượng gần gũi thân mật vừa rồi của hai người, khuôn mặt đỏ bừng thầm nghĩ:

- May là mẫu hậu không có ở đây, bằng không thấy ta và người này gần gũi đến vậy, không chém đầu hấn mới lạ.

Nàng khẽ gật đầu, hòa nhã nói:

- Lư tham mưu có công cứu giá, bất đắc dĩ mới phải làm như vậy thôi, bổn cung sẽ không trách phạt ngài.

Lư Vân quỳ trên mặt đất, nói:

- Thần khấu tạ công chúa.

Sau đó bái một bái.

Công chúa mỉm cười gật đầu, đang muốn gọi hấn bình thân, chợt thấy trên lưng của Lư Vân cắm hai mũi tên, bất giác kêu lên một tiếng sợ hãi:

- Người..... người sao lại bị thương như vậy!

Thì ra trong trận đấu kịch liệt lúc nãy, Lư Vân sớm đã bị tên gây thương tích, sau đó lúc trèo núi lại trúng thêm một mũi nữa, tên cắm vào sâu thịt chỉ lộ ra nửa mũi mà thôi. Nếu không nhanh chóng rút ra thì miệng vết thương nhất định sẽ bị nhiễm trùng, thối rữa gây nguy hiểm đến tính mạng.

Lư Vân điều hòa hơi thở, chậm rãi nói:

- Thần khỏe mạnh như hổ. Chỉ là mấy mũi tên mà thôi, không nguy hiểm đến tính mạng. Công chúa đừng quá lo lắng.

Lập tức vươn tay về phía sau lưng bẻ gãy nửa mũi tên, tùy tiện vứt xuống mặt đất. Chỉ là nửa lợi hại nhất vẫn còn nằm trong da thịt. Công chúa sợ hãi

nói:

- Như vậy không được, mau xoay người lại để ta xem thế nào!

Nói xong muốn đi đến. Lữ Vân biết nàng muốn trị thương cho mình thì lùi lại vài bước, nói:

- Công chúa là lá ngọc cành vàng, sao có thể vì kẻ thần tử làm việc hèn mọn như thế?

Muốn lấy mũi tên ra, nhất định hai bên phải chạm da chạm thịt. Đây là điều vạn vạn không thể.

Công chúa nghe lời khuyên can thì tỉnh táo lại, thầm nghĩ:

- Hẳn nói rất đúng, thân thể của ta thanh thanh bạch bạch, ta còn là nữ nhi tôn quý của hoàng thất, không thể vì hãn làm những việc này. Ngày sau nếu truyền ra bên ngoài, không phải chuyện tốt với cả hai ta.

Đang muốn bỏ mặc nhưng trong lòng lại thầm nghĩ:

- Có điều nam tử này vì cứu ta, không màng sống chết mới trúng tên bị thương, ta sao có thể không báo đáp?

Công chúa trời sinh tính tình nhân từ, từ nhỏ đã hay lo lắng cho người khác. Mắt thấy Lữ Vân vì nàng mà bị thương, muốn nàng xem như không biết thật không dễ dàng gì. Ý tưởng xoay chuyển trong đầu, phút chốc nàng không biết nên làm thế nào mới tốt. Lúc trước trong đám quân phản loạn hay đối mặt vách núi cao vạn trượng cũng không hề hoảng hốt như thế này.

Lữ Vân thấy nàng lát thì phát sầu lát lại lo lắng, liền nói:

- Công chúa mau ngồi xuống nghỉ ngơi. Chút nữa chúng ta còn phải trèo lên đỉnh núi, nên giữ lại một chút thể lực.

Công chúa ừm một tiếng, cuối cùng chịu ngồi xuống nhưng nét mặt vẫn do dự. Lữ Vân không có tâm trạng để ý đến suy nghĩ của nàng. Hắn đứng ở rìa ngoài mỏm đất bằng phẳng nọ, cúi đầu nhìn xuống. Chỉ thấy phía dưới mây mù lượn lờ trôi, khuôn mặt đám quân phản loạn kia đã không rõ ràng. Xem ra đã trèo lên được hơn trăm trượng, trong thời gian ngắn sẽ không có người tấn công lên đây. Lữ Vân cảm thấy có phần yên tâm, liền ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Quốc uy của thiên triều

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 4: Quốc uy của thiên triều

Hồi 4

Người dịch:: nguoibantot8

Biên dịch:: Yến Linh Điều

Lại nói về Tần Trọng Hải cứu giá kịp thời, đã đem được Khách Lạt Xuy thân vương về trong quân, chỉ là thừa tướng nọ lại không rành binh pháp. Vốn là cơ hội tốt để phản công thì lại hạ lệnh lùi bước, toàn quân chạy ngược trở lại. Tần Trọng Hải vội kêu lên:

- Thừa tướng đừng để tặc tử có cơ hội mà thở! Mau tấn công đi!

Thừa tướng kia sao có thể nghe hiểu lời hăn, vẫn gấp gáp mang quân lùi lại. Tần Trọng Hải tuy lo lắng nhưng vô dụng. Quả nhiên quân địch dần chinh đồn đội ngũ, lần nữa như sóng dữ vọt tới chém giết đám người thừa tướng. Lúc này công chúa đã được Lư Vân cứu ra, đội quân áo giáp đen cảm thấy vô cùng mất mặt, thế công lại hung ác hơn trước. Đại quân của thừa tướng bị quân địch luân phiên đánh sâu vào, trận thế liên chao đảo. Đội quân áo giáp đen liền nắm lấy cơ hội gia tăng thế công. Tần Trọng Hải thấy thừa tướng chỉ huy đầy bối rối, chỉ sợ lát nữa sẽ bị đánh bại, khi đó chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Lúc này y quát lớn:

- Ba quân nghe lệnh! Bày đại trận cánh hạc!

Năm ngàn binh mã dạ ran một tiếng, lập tức bày ra đại trận cánh hạc, canh giữ phía trên gò đất, chờ đợi quân địch đến.

Chỉ một lúc sau, thừa tướng kia liên tục phạm sai lầm, đội hình đã bị quân địch phá tan, Tần Trọng Hải muốn đưa binh đến hỗ trợ nhưng khoảng cách hai bên quá xa, hơn nữa binh mã của y chỉ có hơn năm ngàn, quả thật là lực bất tòng tâm.

Thừa tướng thấy đại quân bị phá, giật mình hoảng sợ kêu lên:

- Mọi người mau rút lui!

Người này tinh thông sự vụ trong triều nhưng không thạo binh pháp. Cho đại quân lùi về phía sau mà không phái người đoạn hậu, liền lộ ra một khoảng trống rất lớn.

Tần Trọng Hải đứng trên gò đất, khẩn trương kêu lên:

- Đừng chỉ lo chạy trốn, mau phái người bảo vệ phía sau!

Hai bên cách xa nhau đến vài dặm, lại không hiểu rõ ngôn ngữ, thừa tướng kia sao có thể nghe lời y? Ngược lại bỏ càng chạy thêm nhanh. Đội quân áo giáp đen thấy thắng lợi không còn xa, liền tập trung toàn lực đuổi đánh. Hậu phương không người chỉ huy, đại quân bị quân địch phá tan. Phút chốc người ngựa tan tác, hậu đội chen nhau kéo lên đụng vào tiền đội, cả đám chen lấn giẫm đạp lên nhau tử thương vô số.

Sắc mặt Tần Trọng Hải thảm đạm, thở dài một cách bất lực. Hà đại nhân thì sớm bị dọa trốn ở sau gò đất, không ngừng niệm kinh cầu nguyện. Đột nhiên thừa tướng phát hiện ra đám người Tần Trọng Hải. Lúc này như đang ở biển lớn mà vớ được một cây cọc, vội vàng thúc ngựa chạy đến, trong miệng không ngừng kêu to:

- Cứu mạng! Cứu mạng chúng ta!

Đám bại quân thấy thừa tướng chạy về phía gò đất, cũng quát to một tiếng chạy theo sau. Tần Trọng Hải thấy bộ dạng cả đám đầy hoảng sợ, lại như thủy triều không ngừng kéo tới thì trong lòng phiền muộn không thôi. Đám người này đang hoảng sợ kích động, xông loạn lên gò đất sẽ phá vỡ đại trận cánh hạc mà quân đội Trung Hoa tỉ mỉ bày bố. Lúc đó quân địch thừa cơ chém giết tới, chắc chắn toàn quân sẽ bị diệt.

Gã phó quan họ Lý đứng bên cạnh, đã theo Tần Trọng Hải cũng được một thời gian dài nên nhìn ra tình huống không ổn, vội vàng hỏi:

- Tần tướng quân, nếu bọn họ tiếp tục lùi về đây, chỉ sợ trận thế của chúng ta sẽ bị phá tan, giờ phải làm sao đây?

Tần Trọng Hải nhăn hai hàng mày rậm, trầm nghĩ:

- Nếu có Lư huynh đệ ở đây thì tốt, hẳn có thể ra lệnh cho đám quân ngoại tộc kia tản ra mà rút lên, giờ nên làm sao cho phải?

Y đang phát sầu, lại thấy một gã Vũ Nhạc Sinh chạy trốn đến. Đây là người dạy Lư Vân nói tiếng Hồi. Tần Trọng Hải mừng rỡ, vươn tay bắt lấy hắn, nói:

- Người mau mau phiên dịch, kêu đám bại quân kia tản ra hai bên mà rút lên!

Gã Vũ Nhạc Sinh kia vốn bị quân địch dọa đến sắp tè ra quần, chỉ biết chạy về phía trước. Lúc này thấy Du Kích tướng quân mới an tâm một chút, lập tức phiên dịch lại hai câu nói của Tần Trọng Hải, cao giọng la to. Chỉ là lúc này chỗ nào cũng loạn, nơi nơi đều là tiếng kêu khóc chém giết lẫn nhau. Vũ Nhạc Sinh nọ không hề có nội lực, giọng nói khàn khàn thoát ra miệng không thể truyền xa. Chỉ thấy vẻ mặt đám bại quân đầy kích động, vẫn không ngừng chạy đến phía trước, không có ai tản ra hai bên.

Mắt thấy loạn quân sắp lao lên, Tần Trọng Hải tức giận mắng:

- Con mẹ người! Mau dịch lại cho ta những câu này sang tiếng Hồi, “Tản ra! Tản ra!” để ta tự nói!

Lúc này tiếng người ồn ào, Vũ Nhạc Sinh kia không nghe rõ, kinh ngạc hỏi lại:

- Cái gì? Tướng quân muốn ta dịch cái gì?

Tần Trọng Hải tức giận nói:

- Con mẹ người! Mau dịch cho ta!

Vũ Nhạc Sinh giật mình hoảng sợ, vội vàng nói véo von mấy câu. Tần Trọng Hải mắng:

- Cái gì mà tức lí dất lạp chứ, khó nghe như vậy!

Sắc mặt Vũ Nhạc Sinh khó coi, lặp lại câu nói lần nữa. Tần Trọng Hải giơ hai tay lên, ý bảo mọi người chung quanh lấy tay bịt tai, sau đó ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lớn:

- Già lí lạp oai oai nhân!

Thanh âm của y giống như sét đánh thẳng từ trên trời xuống, truyền ra thật xa. Những con chiến mã nghe tiếng rống to này thì sợ tới mức hai chân trước chồm lên. Nội lực của Tần Trọng Hải còn hơn Lư Vân một bậc, bạo rống lên sẽ như tiếng trời vậy, lúc này thanh âm truyền xa vài dặm, át cả tiếng la hét chém giết lẫn nhau.

Đám bại quân đang điên cuồng chạy trốn, không ngờ nghe thấy câu “Già lí lạp oai oai nhân” thì ngốc nghếch đứng lại một cách khó hiểu. Tần Trọng Hải kinh ngạc hỏi gã Vũ Nhạc Sinh:

- Chẳng lẽ ta phát âm không đúng, bằng không sao bọn họ đứng bất động như vậy?

Vũ Nhạc Sinh cười khố, nói:

- Tướng quân dùng lời thô tục mắng bọn họ, bọn họ đương nhiên ngây ngốc đứng bất động rồi.

Tần Trọng Hải tức giận nói:

- Không phải ta bảo bọn họ tán ra sao? Sao lại trở thành dùng lời thô tục mắng người?

Vũ Nhạc Sinh “A” một tiếng, áy náy nói:

- Lúc này tướng quân có mắng mấy câu con mẹ nó, ta còn tưởng là...nên...

Tần Trọng Hải đỏ mặt lên nhưng lại cười hắc hắc nói:

- Giỏi cho tiểu tử này, người tưởng là lão tử muốn dịch lại câu “con mẹ nó” sang tiếng Hời, phải thế chẳng?

Chỉ thấy Vũ Nhạc Sinh kia mặt mày nhăn nhó nhí nhí nhưng khẽ gật đầu. Tần Trọng Hải nhin không được ngửa mặt lên trời cười to, cười nói:

- Hay! Hay lắm! Hay cho một câu con mẹ nó! Sảng khoái cho một câu Già lí lạp oai oai nhân!

Y hét lên một tiếng, quát:

- Ba quân nghe lệnh! Theo bản tướng quân xuống núi giết địch!

Sau đó giơ đao lao xuống, miệng không ngừng kêu to câu “Già lí lạp oai oai nhân!”.

Đám bại quân đang chạy loạn về đây, thấy miệng Tần Trọng Hải hô lớn câu con mẹ nó, khuôn mặt hung ác thì sợ tới mức lăn qua một bên, không cần lệnh thì tự tản ra.

Tần Trọng Hải thấy câu “Già lí lạp oai oai nhân” lại có hiệu quả không ngờ, vui sướng hô lớn một câu:

- Mọi người cùng la lớn theo ta! Già lí lạp oai oai nhân!

Năm ngàn binh mã lao xuống, đồng loạt điên cuồng gào thét:

- Già lí lạp oai oai nhân!

Lập tức lao về đám quân địch đang đuổi theo. Đám người nọ vốn nghĩ rằng lấy nhiều địch ít thì dễ dàng toàn thắng. Ai ngờ đột nhiên có một đám người xông ra, trong miệng không ngừng hô to “con mẹ ngươi”. Tiền phương thoáng chốc hết hồn, nhân mã hai bên vừa đụng vào nhau, khí thế của phản quân lại chùn xuống, lập tức đầu người lăn trên đất, chiến mã rên rỉ, tiền phương của địch đã có dấu hiệu bị phá. Tần Trọng Hải quay đầu nhìn về hướng gò đất, quát to với Khách Lạt Xuy thân vương:

- Già lí lạp oai oai nhân!

Hai tay y chỉ về phía trước, quả nhiên gã thân vương ngoại tộc kia tức giận mắng lại:

- Già lí lạp oai oai nhân! Vì sao hấn lại mắng ta?

Lúc này thừa tướng A Bất Kỳ Hãn đã chạy lên gò đất, đứng bên người gã thân vương ngoại tộc, thấy quân của Tần Trọng Hải đã phá tan tiền phương

của địch, miệng y không ngừng kêu to với hai người, hai tay huơ huơ chỉ về đằng trước thì bỗng tỉnh, nói:

- Xin đại vương hạ lệnh, ba quân cùng tiến lên chém giết!

Đạt Bá Nhi Hãn ồ một tiếng tỉnh ngộ, lúc này mới quát:

- Toàn quân xung phong về phía trước!

Lập tức hai đội quân mã hợp thành một, mỗi người theo Tần Trọng Hải điên cuồng hét lên “Già lí lạp oai oai nhân”, đồng loạt đánh giết tới. Đám phản quân thấy không thể chống đỡ nổi vội lù về nhau. Lúc này Tần Trọng Hải sao có thể buông tha? Y lập tức dẫn quân đuổi giết đến vài dặm, chém giết mấy ngàn quân địch, cuối cùng mới giải được nỗi tức giận trong lòng.

Đạt Bá Nhi Hãn thấy quân địch thối lui hơn mười dặm, xem ra chiến cuộc đã xoay chuyển, lúc này mới cho quân về doanh trường nghỉ tạm. Qua một hồi Tần Trọng Hải cũng dẫn quân trở về, thừa tướng A Bất Kỳ Hãn vội tới nghênh đón, khom người nói:

- Cũng nhờ tướng quân anh dũng, đã cứu toàn quân chúng ta một mạng.

Tần Trọng Hải sai người phiên dịch, cười nói:

- Thừa tướng không cần đa lễ, hai quốc gia chúng ta là liên bang hảo hữu, sao có thể thấy chết mà không cứu? Chỉ không biết đại quân các ngài thương vong thế nào?

Thừa tướng điểm quân tính toán, mười vạn đại quân trải qua một trận chém giết đã đại thương nguyên khí, chỉ còn chưa đến hơn hai vạn người. Lúc này sau đồi núi có một người đi ra, vẻ mặt kích động run giọng nói:

- Quân địch đã thối lui?

Người đó chính là Hà đại nhân. Lão bị trận đại chiến vừa rồi dọa sợ đến mức tè ra quần, nhanh chóng trốn chui trốn nhủi, lúc này thấy tình huống an toàn một chút lại chui ra thương nghị. Giờ nghe được chết thảm trọng như vậy, hai chân bắt giắc run rẩy.

Tần Trọng Hải nghe mười vạn đại quân chết thảm chỉ còn lại một phần năm, thở dài nói:

- Địch nhân hung ác giảo hoạt, không trách được quân binh chúng ta. Chỉ không biết rốt cuộc bên quý quốc xảy ra chuyện gì, sao lại có một đám mọi rợ kiêu ngạo hung ác đến quấy rối, dám đuổi giết ngay cả vương tử?

Thừa tướng đang muốn trả lời thì nghe phương xa truyền đến tiếng kèn rền vang, đội quân phản loạn tản ra hai bên nhường đường. Ở giữa dựng lên mấy trăm lá cờ, nơi trung tâm lại có một cây cờ vàng rất lớn đến mấy trượng, bên trên viết mấy chữ vòng vòng uốn uốn, xem ra là có đại nhân vật đến.

Tần Trọng Hải không hiểu văn tự ngoại tộc, đang định hỏi thì vẻ mặt thừa tướng hoảng sợ, run giọng nói:

- Tứ vương tử làm phản, nguy thật rồi!

Thân vương ngoại tộc Đạt Bá Nhi Hãn cũng bắt đầu phát run toàn thân, trong miệng lẩm bẩm câu gì đó, hai mắt nhìn chăm chú lá cờ vàng đang bay múa trong gió ở giữa. Tần Trọng Hải triệu gã Vũ Nhạc Sinh đến hỏi chuyện, y trầm nghĩ:

- Xem bộ dạng này, tứ vương tử kia là người rất lợi hại, nếu không vương tử và thừa tướng kia cũng không sợ như vậy

Mọi người đứng trên gò đất đưa mắt nhìn xuống xem xét, chỉ thấy có một người phóng ngựa đi ra từ sau lá đại kỳ nọ. Người này râu vàng mắt xanh, thân cao tay dài, tướng mạo uy vũ hơn người, chính là tứ vương tử của Hãn quốc. Nếu so vẻ bề ngoài thì uy mãnh hơn Khách Lạt Xuy thân vương không biết bao nhiêu lần. Tứ vương tử kia phóng ngựa đến đâu, quân phản loạn nơi nơi đồng loạt quỳ xuống, la lớn:

- Bội Nhĩ Xuy thân vương thiên tuế, thiên thiên tuế!

Mấy vạn quân phản loạn đồng thời hét lên vang xa vài dặm, khiến bốn phương tám hướng đều kinh ngạc hoảng sợ. Thừa tướng thấy tứ vương tử thống lĩnh quân có phép tắc, vẻ mặt lại càng thêm ngưng trọng, im lặng không nói gì. Hà đại nhân đứng quan sát thì sợ đến tim gan đều muốn nhảy ra, khuôn mặt lão thâm đậm, giọng run run nói:

- Xem ra quân địch chưa lùi bước, bốn nhân đi trước tị nạn một phen rồi nói sau!

Vừa nói xong thì bàn chân như được thoa dầu, thoáng chốc đã trốn sau gò đất. Lần trước lão cầu nguyện là niệm Pháp Hoa Kinh, xem ra pháp lực không đủ đẩy lùi quân địch, lần này sẽ niệm Lăng Già Kinh, công hiệu nhất định sẽ lớn hơn một chút.

Dưới cát vàng cuộn cuộn tung bay đầy trời, Chỉ thấy tứ vương tử ngạo nghễ sải bước tiến lên. vẻ mặt của hãn đầy uy vũ, khí thế quả nhiên phi phàm. Hãn nhìn quanh bốn phía, chột vung tay hô to:

- Chư huynh đệ Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc hãy nghe ta nói! Có phải uy danh của Hãn quốc chúng ta là thiên hạ đệ nhất hay không?

Đám phản quân lớn tiếng hòa theo:

- Phải!

Tứ vương tử lại quát:

- Quốc gia của chúng ta có phải là đương kim Thiên triều thượng quốc hay không?

Chúng quân lại hòa theo lớn tiếng đáp:

- Phải!

Tứ vương tử thúc ngựa tiến thêm vài bước, cất cao giọng:

- Nếu quốc gia chúng ta là thiên hạ đệ nhất thượng quốc, vậy vì sao chúng ta phải hàng phục dưới dâm uy của Hoa Hạ, cam chịu một thân nô lệ vô sỉ? Vì sao phải đem đất đai gấm vóc hiến cho hoàng đế ở Bắc Kinh, để đổi lấy niềm vui sướng cho mình hăn! Vì sao! Vì sao?

Khấp đồi núi chỉ nghe tiếng gió thổi vù vù, mấy vạn binh mã đứng không nhúc nhích, lẳng lặng lắng nghe một người lên tiếng. Tứ vương tử lại chỉ vào Đạt Bá Nhi Hãn, cao giọng nói:

- Đơn giản là vì Khách Lạt Xuy thân vương tham tài háo sắc, thích vàng bạc châu báu mà hoàng đế Trung Hoa đưa tới, thích ôm mỹ nữ kiều diễm của bọn chúng, mới đem quốc uy chúng ta bỏ xó không để ý! Các dũng sĩ, các người nói đi! Khách Lạt Xuy thân vương vì châu báu mà đem đất đai của chúng ta dâng hiến cho hoàng đế Trung Hoa. Vì có thể ôm mỹ nữ nên đem sinh mệnh của đám thê nhi cùng nữ nhân của chúng ta vứt bỏ. Các người nói có phải hăn rất đáng giận hay không?

Chúng quân binh hét to hòa theo:

- Đáng giận! Đáng giận!

Tiếng người ồn ào, dường như bên trong lại có người lập tức muốn tiến lên chém giết. Đạt Bá Nhi Hãn nghe những lời kích động này, chỉ lúng túng nói:

- Không có..... Ta không có.....

Lúc này có Vũ Nhạc Sinh ở bên phiên dịch cho Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải nghe vài câu đã biết Tứ vương tử kia rất lợi hại, chỉ sợ tài cán vượt xa Khách Lạt Xuy thân vương, chỉ bằng tài ăn nói của người này thôi cũng đủ kích động tâm trạng của chúng tướng sĩ, mới nói mấy câu đã thối bùng cơn tức giận của đại quân, quả thực là một tay kinh địch lợi hại.

Vị tứ vương tử kia lại hô lớn:

- Trước mắt thời thế Trung Hoa không thịnh vượng, ngược lại chúng ta phải chiếm lĩnh đất đai của bọn chúng mới đúng, đem biên giới của Hãn quốc chúng ta mở rộng đến sát biển lớn, đem quân kì của chúng ta cắm trên đô thành Trung Hoa mới phải! Các vị! Mọi người nói xem đúng không?

Chúng quân tướng lại nhiệt huyết sôi trào, điên cuồng hét lên:

- Đúng lắm!

Tứ vương tử kia lại nói:

- Khách Lạt Xuy thân vương ham mê sắc đẹp, mỗi ngày chỉ biết ôm ấp mỹ nữ ngoại quốc, uống rượu mua vui trong hoàng cung, một thân vương như vậy có thể làm quốc chủ của Hãn quốc chúng ta hay không?

Chúng quân hòa theo lại điên cuồng:

- Không thể nào! Không thể!

Tứ vương tử thúc ngực lên đầu trận tuyến, giơ roi chỉ về hướng Khách Lạt Xuy thân vương, quát:

- Người còn gì để nói nữa chẳng?

Đạt Bá Nhi Hãn run giọng nói:

- Những lời người nói không phải sự thật... Không phải sự thật...

Thanh âm này mỏng manh như lời một kẻ đã phạm trọng tội. Tần Trọng Hải không đợi lời phiên dịch đã thầm lắc đầu.

Tứ vương tử điên cuồng hét lên:

- Người là gian tế tiểu nhân bán đứng Hãn quốc! Người còn gì để nói nữa?

Rõ ràng người này biết tài ăn nói của Khách Lạt Xuy thân vương rất kém. Quả nhiên vẻ mặt Đạt Bá Nhi Hãn đầy khủng hoảng, không biết phải đối đáp sao nên lại quay sang nhìn thừa tướng.

Tứ vương tử thấy đối phương khiếp đảm như vậy, lúc này mới cười to:

- Nếu người đã biết sai lầm của mình, hãy mau dùng kiếm tự sát đi! Ta sẽ niệm tình huynh đệ, để cho người chết được toàn thân!

Nói xong ngửa mặt lên trời cười to, cuồng ngạo không ai bì nổi.

Lại nghe trên đồi núi cũng có một người ha hả cười to, sau đó hét lớn:

- Già lí lạp oai oai nhân!

Chính là Tần Trọng Hải đang quát mắng, mấy vạn binh mã trên đồi núi đều cười vang, đánh tan không ít nhuệ khí của tứ vương tử.

Tứ vương tử kia tức giận nói:

- Ở đâu chui ra một con chó cắn càn vậy?

Lập tức đích thân dẫn ba quân nhắm thẳng về hướng đồi núi. Trong vạn mã chạy như bay, chỉ thấy hãn tay cầm trường thương đi trước làm gương, xem ra là lão tướng có kinh nghiệm lâu năm trên chiến trường.

Tần Trọng Hải thấy quân địch khí thế kiêu ngạo, đứng trên đỉnh đồi cao giọng quát:

- Đội cung tiễn chuẩn bị!

Chốc lát trên đồi hiện ra cả ngàn người cầm cung tên, tất cả đều mai phục dưới địa đạo mới đào. Chỉ nghe tiếng chân ù ù, cát bụi bay lên. Vô vàn quân địch lao về đằng trước nhưng cả ngàn Cung Tiễn Thủ mặt vẫn không chút biểu cảm, xem ra thường ngày tập luyện không ít.

Tần Trọng Hải đợi đội binh mã tiên phong tiếp cận, liền quát to:

- Bắn tên!

Chỉ nghe tiếng xoàn xoạt không ngừng quanh quẩn bên tai. Trong giây lát, đội quân mã tiên phong của Tứ vương tử đã bị bắn hạ gần một nửa. Chỉ là số lượng quân mã vẫn vượt xa quân đội Trung Hoa, tiếp tục điên cuồng lao lên ngọn đồi.

Tần Trọng Hải không hề giật mình hoảng sợ, quát lớn:

- Cung tiễn thủ lui xuống, trường thương thủ chuẩn bị!

Trong địa đạo đồng thời xuất hiện ngàn thương thủ, trên tay nắm chặt trường mâu dài cỡ một trượng. Tần Trọng Hải chờ binh mã quân địch tới gần, liền quát to:

- Đâm!

Cả ngàn gã Trường Mâu Thủ dùng hết sức đâm về phía trước, trường mâu lóe ra tia sáng lạnh lẽo, phút chốc đã chọc thẳng vào bụng ngàn con ngựa, đám ngựa bị thương rống lên rồi đồng loạt ngã xuống đất.

Tần Trọng Hải thấy đội tiên phong của phần quân đã bị giết hại hơn phân nửa, quát to:

- Toàn quân chuẩn bị!

Năm ngàn binh sĩ đồng loạt rút ra binh khí, đồng loạt hô to một tiếng vang,

Tần Trọng Hải ngửa mặt lên trời hét lên:

- Xung... Phong!

Y một thân một ngựa dẫn đầu lao xuống, nâng đao chém giết liên hồi. Năm ngàn binh mã thấy chủ tướng xuất trận cũng hét lớn:

- Giết!

Toàn bộ nâng đao giơ giáo xuống đôi chém giết. Máu tươi bắn ra đầy đất, đầu người loạn lăn dưới chân ngựa, Chỉ thấy Tần Trọng Hải như một con hổ nhảy vào đàn dê, gặp người thì chém sả không hề nương tay, vẻ mặt lại hung tàn ác độc, khôi giáp trên người đã bị máu nhuộm thành màu đỏ tươi. Quân phản loạn thấy võ công của y rất cao, không người dám đứng ra chặn lại, cuối cùng lộ ra một khoảng trống. Tần Trọng Hải gầm lên một tiếng như hổ rống, như một con rồng lửa lao thẳng về phía Tứ vương tử. Tứ vương tử giật mình hoảng sợ, vội vàng kêu lên:

- Lùi! Lùi lại!

Đội quân tiên phong tháo chạy, đụng vào đại quân từ phía sau đang tiến lên cuồn cuộn không dứt. Hai đội quân trước sau đụng vào nhau, trận thế lập tức rối loạn.

Tần Trọng Hải quát:

- Nạp mạng cho ta!

Y phi ngựa đuổi theo tứ vương tử. Tứ vương tử tuy bối rối nhưng dù sao cũng là một lão tướng trên chiến trường, lập tức giương cung lắp tên, tức thời một mũi tên mạnh mẽ bắn thẳng về phía Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải nâng đao lên đỡ. Tận dụng sát na này, cấm vệ thân binh lập tức lao lên đưa chủ soái trở về trận địa.

Tứ vương tử còn chưa hết kinh hồn, lúc này mới biết Tần Trọng Hải lợi hại như thế nào, chỉ dám trốn ở sau trận mǎng chửi, không dám tiến lên khiêu chiến. Năm vạn quân phản loạn vây quanh gò đất, dựa vào lợi thế nhiều người, vài lần cử binh tấn công đều bị Tần Trọng Hải ngăn lại. Nhân mã hai bên rơi vào cục diện bế tắc không lối thoát.

Sắc trời dần dần trở nên tối tăm, vầng trăng chậm rãi nhô lên, hai đội quân vẫn giành co không không dứt.

Thừa tướng A Bất Kỳ Hãn lắc đầu nói:

- Tứ vương tử thường ngày giao hảo cùng vương tử, tình cảm huynh đệ nồng đậm, ai ngờ lại thừa dịp vương tử đi đón dâu mà tấn công, quả thật là lang tâm cầu phế, vô cùng ác độc.

Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc vốn kế thừa chế độ cũ của Mông Cổ, hoàng tử là do quan lại triều đình đề cử lên, không hề phân biệt lớn nhỏ tôn ti. Chỉ là cách này đã quá lạc hậu, mỗi khi hoàng đế băng hà thì quốc gia lập tức sinh ra nội loạn, Khã Hãn muốn từ bỏ tập tục xấu này, mới bắt chước phương pháp của Trung Hoa, phong thưởng tử “Khách Lạt Xuy thân vương” Đạt Bá Nhi Hãn làm thái tử, hy vọng ngày sau quốc gia có thể vĩnh viễn thái bình. Ai ngờ điều này lại khiến tứ vương tử bất mãn trong lòng. Tứ vương tử này chính là Bột Nhĩ Xuy thân vương, tên gọi là Mạt Nhi Hãn, trong quá khứ từng lập nhiều đại công, trong tay nắm hơn năm vạn hùng sư, rất được lòng ba quân. Hãn thấy ngôi vị hoàng đế lọt vào tay của đại ca tầm thường thì sao có thể nhịn được cơn tức? Liền thừa dịp Khách Lạt Xuy thân vương đi đón dâu mà gây ra chính biến.

Tần Trọng Hải lệnh cho gã Vũ Nhạc Sinh thông dịch lại, nói:

- Thừa tướng đại nhân, Khả Hãn của quý quốc có biết tứ vương tử làm phản hay không?

A Bất Kỳ Hãn nói:

- Ta cũng chưa rõ, nhưng nếu Kha Hãn biết chuyện thì tuyệt đối không bỏ mặc chúng ta bị tứ vương tử ức hiếp như vậy, nhất định dẫn binh đến cứu.

Tần Trọng Hải thấy đêm đã về khuya, là cơ hội tốt để cử người đi cầu viện, liền nói:

- Thừa dịp nhân mã hai bên đang nghỉ tạm, chi bằng thừa tướng phái người trở về cầu viện, được chăng?

A Bất Kỳ Hãn gật đầu, lập tức chọn ra mười tên dũng sĩ, lệnh cho bọn họ đi vòng qua sau gò đất trở về nước, đem tình hình trước mắt bẩm báo cho Khả Hãn.

Hà đại nhân thấy chiến sự đã lắng lại một chút, lúc này mới từ sau đồi núi đi ra thương thảo cùng mọi người. Chỉ là gió thổi cỏ lay cũng đủ dọa lão sợ hãi một hồi. Tần Trọng Hải sai người đem rượu dâng lên an ủi.

Hà đại nhân uống mấy ngụm, run giọng nói:

- Vì sao một hồi hôn nhân tốt lành, lại biến thành bộ dạng thế này chứ?

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Vừa vặn không hay, chúng ta gặp lúc nhà người ta có nội loạn, thật sự rất bất ngờ.

Hà đại nhân đưa hai tay ôm đầu, nói:

- Vậy..... vậy công chúa hiện đang ở đâu, đã rơi vào tay bọn giặc ngoại tộc kia?

Tần Trọng Hải thấy lão lo lắng thì an ủi:

- Hà đại nhân yên tâm. Lư tham mưu đã đi trước cứu giá, chắc chắn lúc này đã cứu được công chúa. Chỉ không biết hai người bọn họ đang trốn ở nơi

đâu?

Tần Trọng Hải động viên Hà đại nhân nhưng trong tâm cũng đầy sâu lo về Lư Vân và công chúa. Không biết hai người hiện tại thế nào, có bất hạnh rơi vào tay đám quân phản loạn hay không?

Trong đêm tối mịt mù, Lư Vân đứng ở phiến đất bằng canh giữ, nhìn hai quân giao chiến xa xa, biết Tần Trọng Hải lãnh binh có phép tắc, trong thời gian ngắn sẽ không lâm vào tình trạng nguy hiểm thì mới yên lòng. Công chúa thấy hấn đứng bất động hồi lâu, liền hỏi:

- Rốt cuộc vì nguyên do gì mà những người đó muốn đuổi giết chúng ta?

Nội lực của Lư Vân thâm hậu, tuy cách khá xa nhưng đoạn đối thoại của tứ vương tử đã lọt vào tai, liền thuật lại cho công chúa:

- Tứ vương tử kia bất mãn về việc Khách Lạt Xuy thân vương ta liên hôn cùng bốn quốc, liền mượn cớ này cử binh tạo phản, muốn giành lại tất cả.

Trên mặt công chúa lộ vẻ thương hại, lắc đầu nói:

- Vì sao những người này cứ thích tự giết lẫn nhau mới thấy vui, ngay cả huynh đệ cốt nhục cũng không tha, ai..... Làm hoàng đế có cái gì tốt đây?

Nói xong thì thở dài không thôi. Lư Vân thấy nàng đã quá mệt mỏi, nói:

- Xin công chúa ngủ một chút, lát nữa chúng ta phải tiếp tục trèo lên đỉnh núi.

Quả thật công chúa đã rất mệt mỏi. Hôm nay nàng phải dậy từ lúc bình minh, một đường chịu nhiều vất vả, nghe Lư Vân nói vậy thì đành tựa lưng

vào vách núi mà ngủ. Lữ Vân thấy nàng đã an giấc, liền cởi áo ngoài khoác lên người nàng, sau đó cầm đao gác ở một bên.

Trong ánh sao sáng đầy trời chiếu rọi đại địa, Lữ Vân nhìn nàng công chúa đang ngủ say, trong lòng dâng lên cảm xúc bùi ngùi, không thể ngờ được những biến cố xuất hiện trong ngày hôm nay, cuối cùng rồi việc cầu thân nghị hòa sẽ đi đến đâu? Hẳn sợ nửa đêm có người đánh lén liền trợn tròn hai mắt, lúc nào cũng đầy vẻ đề phòng.

Gác đến bình minh, khi ánh mặt trời le lói từ phương xa, Lữ Vân chớp chớp mắt, đã có cảm giác mệt mỏi không chịu nổi. Hắn đang muốn nghỉ ngơi một chút thì nghe phía dưới có tiếng người ồn ào, nhìn xuống thì thấy vài gã phiến tử đang trèo lên núi.

Lữ Vân hoảng sợ thầm nghĩ:

- Mấy gã phiến tử này đến thật nhanh. Không được, chúng ta phải mau mau đi thôi.

Hắn cúi người xuống kêu rằng:

- Công chúa... công chúa mau tỉnh lại, ngoại tộc lại tấn công rồi!

Đêm qua tâm phiến ý loạn, hồi lâu mới nhắm mắt ngủ được, lúc này còn đang chìm trong mộng lại bị Lữ Vân đánh thức, công chúa còn đang ngái ngủ, cúi người vừa nhìn đã thấy vài gã phiến tử hung hăng trèo lên. Cả đám tay chân mau lẹ, mới chớp mắt đã hơn mười trượng, nàng sợ hãi nói:

- Bọn họ lại tới nữa!

Lữ Vân nhân ánh rạng đông nhìn lại, thấy nơi này cách đỉnh núi không xa. Hắn thầm tính toán, nếu không bị quấy nhiễu thì trèo một lần nữa là sẽ lên

tới nơi, lập tức nói:

- Mời công chúa đến đây.

Liền cúi đầu muốn cột nàng vào lòng. Công chúa bỗng đỏ mặt, im lặng do dự không quyết. Lữ Vân thấy mấy gã phiên tăng sắp trèo đến gần, vội thúc dục:

- Công chúa, ngoại tộc cách chúng ta không còn xa, mời người nhanh nhanh lại đây.

Công chúa vừa xấu hổ vừa sợ hãi, miễn cưỡng bước đến hai ba bước. Lữ Vân chạy đến ôm lấy nàng, lấy vạt áo cột chặt lại.

Công chúa ửng một tiếng, hai gò má xấu hổ đến đỏ như lửa. Lần thứ hai bị Lữ Vân ôm vào lòng. Sự thẹn thùng của nàng không giảm mà lại tăng lên, phút chốc chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, tim đập thành thịch nhanh hơn.

Bất giác nàng ngẩng đầu nhìn thẳng Lữ Vân, chỉ thấy đôi mắt của hắn như hỏa như đuốc đang cúi xuống nhìn địch nhân. Ánh dương lộ rõ nét cương nghị khuôn mặt hắn. Trong lòng công chúa khẽ động, đột nhiên muốn nói nhưng lại không biết mở miệng thế nào mới tốt.

Lữ Vân cúi đầu nhìn xuống, thấy khuôn mặt công chúa đỏ bừng, tựa hồ không thoải mái lắm, vội hỏi:

- Là do thần buộc quá chặt, khiến công chúa điện hạ khó chịu?

Nói xong muốn buông lỏng đai lưng, công chúa vội lắc đầu nói:

- Không sao, chúng ta nhanh chóng trèo lên. Đừng để đám tặc tử đuổi tới!

Lư Vân dùng hết sức tay chân, cấp tốc bám vào vách núi đá rồi trèo lên, mỗi khi gặp vách đá trơn trượt liền phát động “Vô tuyệt tâm pháp”, dựa vào lực dính trong lòng bàn tay bám chặt vào mặt đá, như loài thằn lằn bò lên trên đỉnh núi.

Công chúa cúi đầu nhìn xuống. Lúc này đã leo lên rất cao, quang cảnh ở dưới núi đã mờ hồ không rõ. Nếu một thoáng tay chân Lư Vân mất đi sức lực và độ nhanh nhạy, vô ý trượt chân rơi xuống núi thì nhất định hai người sẽ ngã thành một đồng thịt vụn, chết trong chớp mắt. Giờ phút này quả thực vô cùng nguy hiểm, chỉ là nhìn vào khuôn mặt Lư Vân, không biết tại sao cõi lòng nàng chợt cảm thấy yên tâm trở lại. Dường như ở trong lòng người này, sẽ luôn có cảm giác bình an.

Ban đêm còn chưa đủ giấc, nàng liền lấy vai hẵn làm gối đầu, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Võ giả đệ nhất Tây Cương

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 5: Võ giả đệ nhất Tây Cương

Hồi 1

Người dịch:: Hoàng Anh

Biên dịch:: Yến Linh Điều

Lại nói về Tứ vương tử một đêm không ngủ, cùng đám binh tướng thương lượng tình thế, hăn thấy Tần Trọng Hải trị quân có phép tắc, nhất thời khó mà đánh bại, nhân đêm khuya liền truyền lệnh cho quân phòng thủ ở quan ải Khách Nhĩ Xuy tới viện trợ.

Lúc này bên phía Đại Minh, Tần Trọng Hải cũng tụ họp mọi người thương lượng tình thế. Thừa tướng kia nghe lính trinh thám báo về việc Tứ vương tử xin cầu viện thì sắc mặt lộ vẻ lo lắng, buồn bã nói:

- Như vậy nguy rồi! Nếu Tứ vương tử thuyết phục được thêm vài dũng tướng làm phản, tình thế của chúng ta sẽ hỏng hết.

Tần Trọng Hải nghe phiên dịch thì cười lạnh:

- Cứ mặc kệ để hăn đi cầu cứu, đến một tên thì lão tử giết một tên, đến hai tên thì giết hai tên. Càng nhiều càng tốt.

Y truyền lệnh cho năm nghìn nhân mã mở ra một đường. Bản thân thì ngồi trên một cái ghế tựa, ung dung trên đồi chờ ngoại tộc đến tấn công.

Đợi tới giờ Thìn, quả nhiên cát bụi tung bay, viện quân của Tứ vương tử đã đến. Gã thân vương cùng Thừa tướng đều hoảng sợ cúi đầu. Chỉ nghe tiếng trống ầm ầm, khắp nơi là tiếng hoan hô. Một gã đại tướng khôi vĩ thân cao mười thước xuất hiện. Người này râu đỏ tóc vàng, mồm to như cái chậu, mặt mũi diện mạo dù không đến nỗi hung tợn nhưng quả thực khác thường.

Đám thủ hạ của Tần Trọng Hải chưa từng thấy qua người này trong quân địch, đều thầm kinh ngạc. Gã thân vương ngoại tộc cùng tướng lĩnh bên cạnh hoảng sợ lớn tiếng kêu:

- Là hãn! Ô Lực Khả Hãn!

Tần Trọng Hải truyền hỏi:

- Người kia là ai, sao các người sợ hãn đến thế?

Thừa tướng lắc đầu nói:

- Ô Lực Khả Hãn chính là mãnh tướng trấn thủ đệ nhất quan ải phía Đông của bốn quốc, cho dù đối mặt vạn người cũng không sợ. Những người so tài với hãn, không quá mười chiêu đã không sống nổi. Ai da! Người này vốn là tấm lá chắn cho bốn quốc, hôm nay lại thành tặc tử, thật không thể ngờ ...

Chỉ thấy Tứ vương tử ghé vào bên tai Ô Lực Khả Hãn nói mấy câu, không biết có âm mưu gì.

Chỉ một lát sau, Ô Lực Khả Hãn kia thúc ngựa đến dưới ngọn đồi. Trên tay cầm một cây cột cờ dài, phía đầu có treo áo lót nữ nhân. Hãn cười nói:

- Các người dù gì cũng là dũng sĩ Hãn Quốc chúng ta, sao lại đi theo bám gót gã đàn bà Đạt Bá Nhi Hãn vô dụng kia? Các người mau mau rời hãn, bỏ gian tà theo chính nghĩa. Tứ vương tử chắc chắn sẽ trọng thưởng.

Bộ dáng của Ô Lực Khả Hãn đầy khinh thường, lời lẽ hàm hồ nhìn thẳng lên đồi, không coi đám tướng lãnh đối phương ra gì.

Sắc mặt Đạt Bá Nhi Hãn xám xịt lại, giận đến mức phát run, hét lên:

- Ai giết được hãn thì ta sẽ trọng thưởng! Mau!!!

Tần Trọng Hải đang muốn xuống đồi nghênh chiến, lại nghe một gã tướng lĩnh quát to:

- Tướng quân Trung Hoa hãy chờ một chút, lời lẽ kẻ nọ hết sức ngông cuồng, làm nhục đến chúa công của chúng ta, hãy xem ta đưa hãn vào chỗ chết.

Người vừa lên tiếng là đội trưởng đội cấm vệ của Khách Lạt Xuy Thân Vương, tên là Ngột Lý Khoa Phu có võ nghệ xuất chúng. Tần Trọng Hải chấp tay đáp:

- Tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.

Ngột Lý Khoa Phu quát to một tiếng rồi thúc ngựa lao xuống, tốc độ của tuần mã nhanh tuyệt, thoáng chốc đã đến nơi.

Ngột Lý Khoa Phu ghìim dây cương, trợn mắt nhìn Ô Lực Khả Hãn, giờ roi quát to:

- Ô Lực Khả Hãn to gan, ngươi là con dân Hãn Quốc. Sao lại đi theo đám phản địch làm việc đại nghịch bất đạo? Người không sợ bị Khả Hãn trừng trị sao?

Ô Lực Khả Hãn cười nói:

- Tứ vương tử anh minh thân võ, thần cơ diệu toán, trong thiên hạ có ai là đối thủ của người?

Ngột Lý Khoa Phu cả giận nói:

- Trước mặt Khả Hãn, người dám nói Tứ vương tử là thiên hạ vô địch?

Ô Lực Khả Hãn cười nói:

- Lão già Khả Hãn kia thì tính cái gì? Bây giờ hãn đã là tù nhân của chúng ta rồi. Chỉ chờ đem gã đàn bà Đạt Bá Nhi Hãn này đi xử trảm. Tứ vương tử của chúng ta sẽ kế vị làm Khả Hãn.

Ngột Lý Khoa Phu nghe lời này thì kinh hãi, liền quay đầu lên đồi muốn nghe lệnh của gã thân vương ngoại tộc. Ai ngờ chỉ thấy thân vương ngoại tộc và thừa tướng nghe lời nọ thì chân tay mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

Tần Trọng Hải sai người thông dịch, nghe xong cũng kinh hãi trầm nghĩ:

- Nếu người kia nói là thật, chỉ e chuyện lần này hỏng bét!

Ngột Lý Khoa Phu không được thượng cấp ra lệnh nhưng biết rõ. Chỉ có nhanh chóng giết chết phản nghịch trước mắt mới đánh tan đi khí thế điên cuồng của quân phản nghịch. Hãn thúc ngựa về phía trước, giận dữ hét:

- Gian thần bán nước dám cướp ngôi báu! Ta phải giết người tại đây!

Sức lực của hãn rất mạnh, múa đao cực nhanh. Dùng một cây Loạn Hoàn Thiết Tấn Đao nặng ba mươi sáu cân. Cây đao kia tuy cồng kềnh nhưng mà Ngột Lý Khoa Phu lại có thể múa như bay, không hổ là một danh tướng.

Quân binh song phương đều trầm nhủ:

- Người này không hổ là thủ lĩnh cầm y vệ, võ công không kém chút nào!

Chỉ thấy Ô Lực Khả Hãn bên kia cười hì hì, dù tình thế gấp gáp mà vẫn thong dong lấy ra một cây búa lớn đen nhánh, lại chỉ dùng một cánh tay giơ nó lên rồi cười nói:

- Thủ hạ của một gã đàn bà tất nhiên chỉ là một món đồ chơi.

Hắn giơ cây búa lớn. Chỉ nghe keng một tiếng, hoa lửa tóe ra khắp nơi, không ngờ đã nhẹ nhàng ngăn được Loạn Hoàn Thiết Tấn Dao. Ô Lực Khả Hãn nay chỉ dựa vào sức lực một tay tiếp cây đao nặng ba mươi sáu cân, sức mạnh phi thường hiếm thấy ít người có thể sánh bằng. Hắn với bộ dạng khinh miệt uể oải nói:

- Về nhà ăn nhiều một chút rồi hãy đến chiến, sức lực tiểu nhân người không đủ bồi tiếp một búa của ta.

Nói xong lại ngáp một cái.

Ngột Lý Khoa Phu cả kinh thầm nghĩ:

- Nghe đồn Ô Lực Khả Hãn sức mạnh hơn người, vốn tưởng chỉ là khoa trương, không ngờ khí lực lại mạnh mẽ đến mức như thế!

Nghĩ vậy hắn không dám xem thường mà liên tiếp hạ đòn sát thủ, Ô Lực Khả Hãn lại tươi cười đón đỡ thế công. Ngột Lý Khoa Phu thấy địch nhân coi thường mình thì trở nên liều mạng, vung hai tay trái phải công kích liên tục xuất ra mười đao, chỉ là Ô Lực Khả Hãn có sức mạnh ghê gớm, sao có thể bị làm khó dễ. Mỗi lần binh khí chạm nhau là một lần cổ tay Ngột Lý Khoa Phu ê ẩm tê dại. Hắn sợ hãi, đao pháp dần trở nên toán loạn, xuất hiện dấu hiệu thua trận.

:ại nghe một tiếng kêu lớn từ một nơi, một gã tướng quân còn trẻ lao ra:

- Ca ca, ta tới giúp người!

Đây chính là Phó thống lĩnh cấm vệ quân Mạc Lý Khoa Phu, đệ đệ của Ngột Lý Khoa Phu.

Ô Lực Khả Hãn cười nói:

- Hai đánh một sao?

Mạc Lý Khoa Phu sợ ca ca thẹn có chuyện, liền vọt tới giờ thương đàm Ô Lực Khả Hãn.

Ngột Lý Khoa Phu biết đệ đệ không phải đối thủ của Ô Lực Khả Hãn, nghĩ đến huynh đệ tình thâm thì vội kêu lên:

- Người không phải là đối thủ của hãn, mau lui ra!

Ô Lực Khả Hãn cười lớn một tiếng:

- Không kịp nữa rồi!

Búa lớn vung lên, đem cả người lẫn ngựa của đệ đệ xẻ thành hai đoạn trước mặt Ngột Lý Khoa Phu.

Ngột Lý Khoa Phu chứng kiến tình cảnh bi thảm này thì rơi nước mắt kêu gào:

- Ta liều mạng với người!

Hắn điên cuồng vung đao bổ xuống Ô Lực Khả Hãn. Ô Lực Khả Hãn cười ha hả, nói:

- Thắng làm vua, thua làm giặc. Ai có khí lực cường đại người đó là chủ, người chết đi!

Cây búa lớn lại chớp động chém thẳng xuống. Phụp một tiếng, thân hình của Ngột Lý Khoa Phu cũng tách thành hai nửa, hồn lìa khỏi xác.

Mọi người thấy hai huynh đệ trong nháy mắt chết thảm dưới búa thì lộ vẻ không đành lòng. Đạt Bá Nhi Hãn vốn có giao hảo cùng hai người, lúc này thấy hai huynh đệ bỏ mạng thì nước mắt chảy xuống. Tần Trọng Hải thấy hăn rơi lệ, thầm nghĩ:

- Người này rơi lệ vì thủ hạ. Xem ra còn có chỗ khen ngợi, vẫn còn tính cách nhân từ của một con người.

Đám phản quân thấy Ô Lực Khả Hãn thắng ngay trận đầu, lập tức liên tục gióng trống trợ uy. Tứ vương tử nói:

- Các người đã thấy không thuận theo bốn vương là kết cục như vậy đó!

Ô Lực Khả Hãn giơ cây búa lớn đầm máu hướng lên trên cười to:

- Trong các người, ai có can đảm xuống dưới nhặt xác hai huynh đệ này?

Hắn hỏi ba tiếng, thấy không có ai đáp trả liền giơ chân đạp lên thi thể Ngột Lý Khoa Phu, cười nói:

- Nếu không xuống đây, đừng trách ta đạp hăn thành thịt nát!

Chỉ nghe một tiếng ngựa hí, một con rồng lửa cuốn tới. Một người một ngựa chạy như bay vụt xuống đồi. Ô Lực Khả Hãn cười nói:

- Có người đến tặng...

Hắn muốn há mồm nói ra từ “cái mạng”, không ngờ lại nơi cổ thấy lạnh lạnh rồi cái đầu bay lên trên không, máu tươi phun mạnh từng dòng, khoe miệng còn mang theo nụ cười mà ngã xuống.

Nhất thời quân mã song phương hoảng hốt, nhìn thẳng vào người vừa ra tay cực nhanh nọ. Chỉ thấy hai mắt y sáng ngời, trên tay cầm một thanh cương đao đang đầm đìa máu, chính là “Hỏa Tham Nhất Đao” Tần Trọng Hải.

Trên gò núi, hai vạn tướng sĩ đồng thanh kêu lên bội phục sát đất:

- Giỏi!

Thừa tướng chứng kiến cảnh này cũng nghĩ thầm trong bụng:

- Tần tướng quân có võ nghệ thật lợi hại, nếu sau này theo chúng ta thì nhất định khiến thiên uy Hãn Quốc ta đại chấn.

Chỉ là lúc này sống chết còn chưa rõ, sao có thể bận tâm đến chuyện ngày sau? Hắn cười khổ rồi bỏ qua ý niệm này.

Trong tiếng vỗ tay như sấm dậy, Tần Trọng Hải liền sai người chôn cất thi thể hai huynh đệ Ngột Lý Khoa Phu. Sau đó y chĩa đao nâng cái đầu của Ô Lực Khả Hãn lên cười lạnh:

- Hạng người hạ lưu này cũng dám ra đây bêu xấu, các người mau phái người đi nhặt xác hắn, bằng không gia gia của người liền lấy óc con heo này cho chó ăn!

Quân phản loạn một bộ sợ hãi, không ai dám đến lượm xác Ô Lực Khả Hãn. Thật lâu sau Tần Trọng Hải đi tới quát lớn:

- Không ai muốn cái đầu heo này sao? Trả lại cho các người!

Cương đao vung ra, cái đầu kia giống như quả bóng da thuận thế bay đến chỗ Tứ vương tử, Tứ vương tử đại biến sắc mặt, cả kinh nói:

- ...Lại là nhà người!

Một người bên cạnh Tứ vương tử rống lên một tiếng, giơ một cây đại thiết chùy xuyên qua đem đầu của Ô Lực Khả Hãn trở về. Óc cùng máu dính ở thiết chùy càng làm người ta sợ hãi. Chỉ thấy người kia tóc dài quá mũi, ngồi trên con voi cao chừng mười thước, mắt nhỏ như mắt chuột nhưng tai to như tai thỏ, diện mạo thật là quái lạ.

Người nọ quát:

- Mọi rợ Trung Hoa to gan, ta chính là Tứ Tượng Vương Thiết Lực Hãn! Bây giờ sẽ đem đầu nhà người đập nát như tương!

Tứ Tượng Vương này bộ dạng như voi, thân hình còn cao hơn cả Tần Trọng Hải một cái đầu. Chỉ nghe hãn kêu một tiếng, con voi rống lên rồi dũng mãnh lao tới Tần Trọng Hải, lại khiến cho những thớt ngựa trên gò núi kinh hãi hí vang.

Tần Trọng Hải ngồi trên một con ngựa rất dũng mãnh, trước mặt là con voi lớn nhưng không run sợ, đứng lên xông về phía trước. Tần Trọng Hải không hiểu tượng vương kia nói to nói nhỏ gì, chỉ cười nói:

- Cái gì mà làm loạn bát nháo lên thế, muốn đánh rằm xuống âm phủ mà phóng, may ra Diêm vương còn nghe thấy một hai câu!

Một ngựa một voi giáp chiến. Thiết Lực Hãn nhe răng cười, vung tay đại thiết chùy bổ vào cổ Tần Trọng Hải, nếu trúng thì đầu của y chắc chắn nát

vụn.

Ai ngờ Tần Trọng Hải mỉm cười, tay cầm chuôi đao, không hề tránh né như đã dự tính trước.

Hai bên lao chéo qua nhau, chùy đao sắp va chạm thì bỗng nghe “A!” một tiếng thét to. Nhìn lại thì Tượng Vương đã bị Tần Trọng Hải dùng một tay kéo từ trên lưng con voi xuống đất.

Thì ra Tần Trọng Hải có luyện một bộ đao pháp hạng nhất tên là Từ Bi Đao, võ công này dùng để bắt sống địch nhân. Sư phụ của y sợ Hỏa Tham Nhất Đao sát khí quá nặng, sẽ dồn đối phương vào chỗ chết nên đã truyền Từ Bi Đao lại, nói ngày sau y có thể vận dụng nó để tránh sát sinh. Vừa rồi ánh đao chuyển hướng chém tới cổ Thiết Lực Hãn, khiến hãn phải thu chùy lại đỡ, ngay lúc này Tần Trọng Hải đã nhảy lên lưng voi, từ sau lưng bắt sống hãn.

Tần Trọng Hải một tay xách Thiết Lực Hãn rồi ném hãn ra xa. Lục phủ ngũ tạng của Tượng vương bị đảo lộn, kinh hoàng nhìn Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải không nhịn được cười nói:

- Ta và người không có thâm cừu đại hận gì, nhìn người không giống Ô Lực Khả Hãn hung hăng càn quấy kia. Ta tha cho người, người về đi!

Nói xong phất tay ý bảo đối phương rời đi.

Ai ngờ Tượng Vương không rõ lời của Tần Trọng Hải, mắt thấy đối phương cười ngạo thì lại tưởng đang khinh nhục mình. Hãn quát lên một tiếng, lại vùng thiết chùy đánh tới Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Người tự tìm đường chết, chớ trách ta không nương tình!

Bàn tay khẽ động, tay phải ra một trảo đã tóm được Tượng Vương rồi nhấc lên không trung. Tiếp theo quay lại khiêu chiến với đám phản quân:

- Còn người nào muốn khiêu chiến?

Đợi một lúc lâu không có người nào xông ra, Tần Trọng Hải liền cười ha hả, thúc ngựa xách Tượng Vương quay về trận.

Tứ vương tử hoảng sợ, mắt thấy Tượng Vương bị hại mà không ai dám xuất trận, giận dữ nói:

- Các người đều là đồ ăn hại, mau gọi Sát Kim đến cho ta!

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Võ giả đệ nhất Tây Cương

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 5: Võ giả đệ nhất Tây Cương

Hồi 1

Người dịch:: Hoàng Anh

Biên dịch:: Yến Linh Điều

Lại nói về Tứ vương tử một đêm không ngủ, cùng đám binh tướng thương lượng tình thế, hăn thấy Tần Trọng Hải trị quân có phép tắc, nhất thời khó mà đánh bại, nhân đêm khuya liền truyền lệnh cho quân phòng thủ ở quan ải Khách Nhĩ Xuy tới viện trợ.

Lúc này bên phía Đại Minh, Tần Trọng Hải cũng tụ họp mọi người thương lượng tình thế. Thừa tướng kia nghe lính trinh thám báo về việc Tứ vương tử xin cầu viện thì sắc mặt lộ vẻ lo lắng, buồn bã nói:

- Như vậy nguy rồi! Nếu Tứ vương tử thuyết phục được thêm vài dũng tướng làm phản, tình thế của chúng ta sẽ hỏng hết.

Tần Trọng Hải nghe phiên dịch thì cười lạnh:

- Cứ mặc kệ để hăn đi cầu cứu, đến một tên thì lão tử giết một tên, đến hai tên thì giết hai tên. Càng nhiều càng tốt.

Y truyền lệnh cho năm nghìn nhân mã mở ra một đường. Bản thân thì ngồi trên một cái ghế tựa, ung dung trên đồi chờ ngoại tộc đến tấn công.

Đợi tới giờ Thìn, quả nhiên cát bụi tung bay, viện quân của Tứ vương tử đã đến. Gã thân vương cùng Thừa tướng đều hoảng sợ cúi đầu. Chỉ nghe tiếng trống âm ầm, khắp nơi là tiếng hoan hô. Một gã đại tướng khôi vĩ thân cao mười thước xuất hiện. Người này râu đỏ tóc vàng, mồm to như cái chậu, mặt mũi diện mạo dù không đến nỗi hung tợn nhưng quả thực khác thường.

Đám thủ hạ của Tần Trọng Hải chưa từng thấy qua người này trong quân địch, đều thầm kinh ngạc. Gã thân vương ngoại tộc cùng tướng lĩnh bên cạnh hoảng sợ lớn tiếng kêu:

- Là hãn! Ô Lực Khả Hãn!

Tần Trọng Hải truyền hỏi:

- Người kia là ai, sao các người sợ hãn đến thế?

Thừa tướng lắc đầu nói:

- Ô Lực Khả Hãn chính là mãnh tướng trấn thủ đệ nhất quan ải phía Đông của bốn quốc, cho dù đối mặt vạn người cũng không sợ. Những người so tài với hãn, không quá mười chiêu đã không sống nổi. Ai da! Người này vốn là tấm lá chắn cho bốn quốc, hôm nay lại thành tặc tử, thật không thể ngờ ...

Chỉ thấy Tứ vương tử ghé vào bên tai Ô Lực Khả Hãn nói mấy câu, không biết có âm mưu gì.

Chỉ một lát sau, Ô Lực Khả Hãn kia thúc ngựa đến dưới ngọn đồi. Trên tay cầm một cây cột cờ dài, phía đầu có treo áo lót nữ nhân. Hãn cười nói:

- Các người dù gì cũng là dũng sĩ Hãn Quốc chúng ta, sao lại đi theo bám gót gã đàn bà Đạt Bá Nhi Hãn vô dụng kia? Các người mau mau rời hãn, bỏ gian tà theo chính nghĩa. Tứ vương tử chắc chắn sẽ trọng thưởng.

Bộ dáng của Ô Lực Khả Hãn đầy khinh thường, lời lẽ hàm hồ nhìn thẳng lên đồi, không coi đám tướng lĩnh đối phương ra gì.

Sắc mặt Đạt Bá Nhi Hãn xám xịt lại, giận đến mức phát run, hét lên:

- Ai giết được hãn thì ta sẽ trọng thưởng! Mau!!!

Tần Trọng Hải đang muốn xuống đời nghênh chiến, lại nghe một gã tướng lĩnh quát to:

- Tướng quân Trung Hoa hãy chờ một chút, lời lẽ kẻ nọ hết sức ngông cuồng, làm nhục đến chúa công của chúng ta, hãy xem ta đưa hãn vào chỗ chết.

Người vừa lên tiếng là đội trưởng đội cấm vệ của Khách Lạt Xuy Thân Vương, tên là Ngột Lý Khoa Phu có võ nghệ xuất chúng. Tần Trọng Hải chấp tay đáp:

- Tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.

Ngột Lý Khoa Phu quát to một tiếng rồi thúc ngựa lao xuống, tốc độ của tuấn mã nhanh tuyệt, thoáng chốc đã đến nơi.

Ngột Lý Khoa Phu ghìim dây cương, trợn mắt nhìn Ô Lực Khả Hãn, giọng roi quát to:

- Ô Lực Khả Hãn to gan, ngươi là con dân Hãn Quốc. Sao lại đi theo đám phản địch làm việc đại nghịch bất đạo? Người không sợ bị Khả Hãn trừng trị sao?

Ô Lực Khả Hãn cười nói:

- Tứ vương tử anh minh thân võ, thần cơ diệu toán, trong thiên hạ có ai là đối thủ của người?

Ngột Lý Khoa Phu cả giận nói:

- Trước mặt Khả Hãn, người dám nói Tứ vương tử là thiên hạ vô địch?

Ô Lực Khả Hãn cười nói:

- Lão già Khả Hãn kia thì tính cái gì? Bây giờ hắn đã là tù nhân của chúng ta rồi. Chỉ chờ đem gã đàn bà Đạt Bá Nhi Hãn này đi xử trảm. Tứ vương tử của chúng ta sẽ kế vị làm Khả Hãn.

Ngột Lý Khoa Phu nghe lời này thì kinh hãi, liền quay đầu lên đồi muốn nghe lệnh của gã thân vương ngoại tộc. Ai ngờ chỉ thấy thân vương ngoại tộc và thừa tướng nghe lời nọ thì chân tay mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

Tần Trọng Hải sai người thông dịch, nghe xong cũng kinh hãi thầm nghĩ:

- Nếu người kia nói là thật, chỉ e chuyện lần này hỏng bét!

Ngột Lý Khoa Phu không được thượng cấp ra lệnh nhưng biết rõ. Chỉ có nhanh chóng giết chết phản nghịch trước mắt mới đánh tan đi khí thế điên cuồng của quân phản nghịch. Hắn thúc ngựa về phía trước, giận dữ hét:

- Gian thần bán nước dám cướp ngôi báu! Ta phải giết người tại đây!

Sức lực của hắn rất mạnh, múa đao cực nhanh. Dùng một cây Loạn Hoàn Thiết Tấn Đao nặng ba mươi sáu cân. Cây đao kia tuy cồng kềnh nhưng mà Ngột Lý Khoa Phu lại có thể múa như bay, không hổ là một danh tướng.

Quân binh song phương đều thầm nhủ:

- Người này không hổ là thủ lĩnh cầm y vệ, võ công không kém chút nào!

Chỉ thấy Ô Lực Khả Hãn bên kia cười hì hì, dù tình thế gấp gáp mà vẫn thong dong lấy ra một cây búa lớn đen nhánh, lại chỉ dùng một cánh tay giơ

nó lên rồi cười nói:

- Thủ hạ của một gã đàn bà tất nhiên chỉ là một món đồ chơi.

Hắn giơ cây búa lớn. Chỉ nghe keng một tiếng, hoa lửa tóe ra khắp nơi, không ngờ đã nhẹ nhàng ngăn được Loạn Hoàn Thiết Tấn Dao. Ô Lực Khả Hãn nay chỉ dựa vào sức lực một tay tiếp cây đao nặng ba mươi sáu cân, sức mạnh phi thường hiếm thấy ít người có thể sánh bằng. Hắn với bộ dạng khinh miệt uể oải nói:

- Về nhà ăn nhiều một chút rồi hãy đến chiến, sức lực tiểu nhân người không đủ bồi tiếp một búa của ta.

Nói xong lại ngáp một cái.

Ngột Lý Khoa Phu cả kinh thầm nghĩ:

- Nghe đồn Ô Lực Khả Hãn sức mạnh hơn người, vốn tưởng chỉ là khoa trương, không ngờ khí lực lại mạnh mẽ đến mức như thế!

Nghĩ vậy hắn không dám xem thường mà liên tiếp hạ đòn sát thủ, Ô Lực Khả Hãn lại tươi cười đón đỡ thế công. Ngột Lý Khoa Phu thấy địch nhân coi thường mình thì trở nên liều mạng, vùng hai tay trái phải công kích liên tục xuất ra mười đao, chỉ là Ô Lực Khả Hãn có sức mạnh ghê gớm, sao có thể bị làm khó dễ. Mỗi lần binh khí chạm nhau là một lần cổ tay Ngột Lý Khoa Phu ê ẩm tê dại. Hắn sợ hãi, đao pháp dần trở nên toán loạn, xuất hiện dấu hiệu thua trận.

:ại nghe một tiếng kêu lớn từ một nơi, một gã tướng quân còn trẻ lao ra:

- Ca ca, ta tới giúp người!

Đây chính là Phó thống lĩnh cấm vệ quân Mạc Lý Khoa Phu, đệ đệ của Ngột Lý Khoa Phu.

Ô Lực Khả Hãn cười nói:

- Hai đánh một sao?

Mạc Lý Khoa Phu sợ ca ca thẹn có chuyện, liền vọt tới giờ thương đàm Ô Lực Khả Hãn.

Ngột Lý Khoa Phu biết đệ đệ không phải đối thủ của Ô Lực Khả Hãn, nghĩ đến huynh đệ tình thâm thì vội kêu lên:

- Người không phải là đối thủ của hãn, mau lui ra!

Ô Lực Khả Hãn cười lớn một tiếng:

- Không kịp nữa rồi!

Búa lớn vung lên, đem cả người lẫn ngựa của đệ đệ xẻ thành hai đoạn trước mặt Ngột Lý Khoa Phu.

Ngột Lý Khoa Phu chứng kiến tình cảnh bi thảm này thì rơi nước mắt kêu gào:

- Ta liều mạng với người!

Hắn điên cuồng vung đao bổ xuống Ô Lực Khả Hãn. Ô Lực Khả Hãn cười ha hả, nói:

- Thắng làm vua, thua làm giặc. Ai có khí lực cường đại người đó là chủ, người chết đi!

Cây búa lớn lại chớp động chém thẳng xuống. Phụp một tiếng, thân hình của Ngột Lý Khoa Phu cũng tách thành hai nửa, hồn lìa khỏi xác.

Mọi người thấy hai huynh đệ trong nháy mắt chết thảm dưới búa thì lộ vẻ không đành lòng. Đạt Bá Nhi Hãn vốn có giao hảo cùng hai người, lúc này thấy hai huynh đệ bỏ mạng thì nước mắt chảy xuống. Tần Trọng Hải thấy hãn rơi lệ, thầm nghĩ:

- Người này rơi lệ vì thủ hạ. Xem ra còn có chỗ khen ngợi, vẫn còn tính cách nhân từ của một con người.

Đám phản quân thấy Ô Lực Khả Hãn thắng ngay trận đầu, lập tức liên tục gióng trống trợ uy. Tứ vương tử nói:

- Các người đã thấy không thuận theo bốn vương là kết cục như vậy đó!

Ô Lực Khả Hãn giơ cây búa lớn đầm máu hướng lên trên đồi cười to:

- Trong các người, ai có can đảm xuống dưới nhặt xác hai huynh đệ này?

Hắn hỏi ba tiếng, thấy không có ai đáp trả liền giơ chân đạp lên thi thể Ngột Lý Khoa Phu, cười nói:

- Nếu không xuống đây, đừng trách ta đạp hãn thành thịt nát!

Chỉ nghe một tiếng ngựa hí, một con rồng lửa cuốn tới. Một người một ngựa chạy như bay vụt xuống đồi. Ô Lực Khả Hãn cười nói:

- Có người đến tặng...

Hắn muốn há mồm nói ra từ “cái mạng”, không ngờ lại nơi cổ thấy lạnh lạnh rồi cái đầu bay lên trên không, máu tươi phun mạnh từng dòng, khóe miệng còn mang theo nụ cười mà ngã xuống.

Nhất thời quân mã song phương hoảng hốt, nhìn thẳng vào người vừa ra tay cực nhanh nọ. Chỉ thấy hai mắt y sáng ngời, trên tay cầm một thanh cương đao đang đầm đìa máu, chính là “Hỏa Tham Nhất Đao” Tần Trọng Hải.

Trên gò núi, hai vạn tướng sĩ đồng thanh kêu lên bội phục sát đất:

- Giỏi!

Thừa tướng chứng kiến cảnh này cũng nghĩ thầm trong bụng:

- Tần tướng quân có võ nghệ thật lợi hại, nếu sau này theo chúng ta thì nhất định khiến thiên uy Hãn Quốc ta đại chấn.

Chỉ là lúc này sống chết còn chưa rõ, sao có thể bận tâm đến chuyện ngày sau? Hắn cười khở rồi bỏ qua ý niệm này.

Trong tiếng vỗ tay như sấm dậy, Tần Trọng Hải liền sai người chôn cất thi thể hai huynh đệ Ngột Lý Khoa Phu. Sau đó y chĩa đao nâng cái đầu của Ô Lực Khả Hãn lên cười lạnh:

- Hạng người hạ lưu này cũng dám ra đây bêu xấu, các người mau phái người đi nhặt xác hắn, bằng không gia gia của người liền lấy óc con heo này cho chó ăn!

Quân phản loạn một bộ sợ hãi, không ai dám đến lượm xác Ô Lực Khả Hãn. Thật lâu sau Tần Trọng Hải đi tới quát lớn:

- Không ai muốn cái đầu heo này sao? Trả lại cho các người!

Cương đao vung ra, cái đầu kia giống như quả bóng da thuận thế bay đến chỗ Tứ vương tử, Tứ vương tử đại biến sắc mặt, cả kinh nói:

- ...Lại là nhà người!

Một người bên cạnh Tứ vương tử rống lên một tiếng, giơ một cây đại thiết chùy xuyên qua đem đầu của Ô Lực Khả Hãn trở về. Óc cùng máu dính ở thiết chùy càng làm người ta sợ hãi. Chỉ thấy người kia tóc dài quá mũi, ngồi trên con voi cao chừng mười thước, mắt nhỏ như mắt chuột nhưng tai to như tai thỏ, diện mạo thật là quái lạ.

Người nọ quát:

- Mọi rợ Trung Hoa to gan, ta chính là Tứ Tượng Vương Thiết Lực Hãn! Bây giờ sẽ đem đầu nhà người đập nát như tương!

Tứ Tượng Vương này bộ dạng như voi, thân hình còn cao hơn cả Tần Trọng Hải một cái đầu. Chỉ nghe hân kêu một tiếng, con voi rống lên rồi dừng mãnh lao tới Tần Trọng Hải, lại khiến cho những thốt ngựa trên gò núi kinh hãi hí vang.

Tần Trọng Hải ngồi trên một con ngựa rất dũng mãnh, trước mặt là con voi lớn nhưng không run sợ, đứng lên xông về phía trước. Tần Trọng Hải không hiểu tượng vương kia nói to nói nhỏ gì, chỉ cười nói:

- Cái gì mà làm loạn bát nháo lên thế, muốn đánh rằm xuống âm phủ mà phóng, may ra Diêm vương còn nghe thấy một hai câu!

Một ngựa một voi giáp chiến. Thiết Lực Hãn nhe răng cười, vung tay đại thiết chùy bổ vào cổ Tần Trọng Hải, nếu trúng thì đầu của y chắc chắn nát vụn.

Ai ngờ Tần Trọng Hải mỉm cười, tay cầm chuôi đao, không hề tránh né như đã dự tính trước.

Hai bên lao chéo qua nhau, chùy đao sắp va chạm thì bỗng nghe “A!” một tiếng thét to. Nhìn lại thì Tượng Vương đã bị Tần Trọng Hải dùng một tay kéo từ trên lưng con voi xuống đất.

Thì ra Tần Trọng Hải có luyện một bộ đao pháp hạng nhất tên là Từ Bi Đao, võ công này dùng để bắt sống địch nhân. Sư phụ của y sợ Hỏa Tham Nhất Đao sát khí quá nặng, sẽ dồn đối phương vào chỗ chết nên đã truyền Từ Bi Đao lại, nói ngày sau y có thể vận dụng nó để tránh sát sinh. Vừa rồi ánh đao chuyển hướng chém tới cổ Thiết Lực Hãn, khiến hãn phải thu chùy lại đỡ, ngay lúc này Tần Trọng Hải đã nhảy lên lưng voi, từ sau lưng bắt sống hãn.

Tần Trọng Hải một tay xách Thiết Lực Hãn rồi ném hãn ra xa. Lực phủ ngũ tạng của Tượng vương bị đảo lộn, kinh hoàng nhìn Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải không nhịn được cười nói:

- Ta và ngươi không có thâm cừu đại hận gì, nhìn ngươi không giống Ô Lực Khả Hãn hung hăng càn quấy kia. Ta tha cho ngươi, ngươi về đi!

Nói xong phất tay ý bảo đối phương rời đi.

Ai ngờ Tượng Vương không rõ lời của Tần Trọng Hải, mắt thấy đối phương cười ngạo thì lại tưởng đang khinh nhục mình. Hãn quát lên một tiếng, lại vùng thiết chùy đánh tới Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Ngươi tự tìm đường chết, chớ trách ta không nương tình!

Bàn tay khẽ động, tay phải ra một trảo đã tóm được Tượng Vương rồi nhấc lên không trung. Tiếp theo quay lại khiêu chiến với đám phản quân:

- Còn người nào muốn khiêu chiến?

Đợi một lúc lâu không có người nào xông ra, Tần Trọng Hải liền cười ha hả, thúc ngựa xách Tượng Vương quay về trận.

Tứ vương tử hoảng sợ, mắt thấy Tượng Vương bị hại mà không ai dám xuất trận, giận dữ nói:

- Các người đều là đồ ăn hại, mau gọi Sát Kim đến cho ta!

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 5: Võ giả đệ nhất Tây Cương

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 5: Võ giả đệ nhất Tây Cương

Hồi 2

Người dịch:: Hoàng Anh

Biên dịch:: Yến Linh Điều

Chúng tướng lĩnh cuống quýt sai người đi tìm Sát Kim, không biết đây là thần thánh phương nào.

Tần Trọng Hải tỏ vẻ mặt khinh thường không quan tâm, thúc ngựa quay về doanh trại, Hà đại nhận liền tới thưởng rượu:

- Không ngờ võ công của tướng quân lợi hại thế, bốn triều thật là may mắn.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Đâu có! Đâu có!

Liền nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Bắt được Thiết Lực Hãn kia, Thừa tướng ra tay tát một cái nặng nề, không biết quát hỏi điều gì mà Thiết Lực Hãn không để ý, thần sắc đầy vẻ khinh miệt. Thừa tướng giận dữ sai người mang hãn ra chém đầu.

Trong lúc rảnh rỗi, Tần Trọng Hải liền hỏi về lai lịch Sát Kim. Vũ Nhạc Sinh nói:

- “Sát Kim” nghĩa là dũng sĩ Hãn Quốc. Người nọ hãn là là đệ nhất dũng sĩ Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc.

Tần Trọng Hải vuốt cằm cười nói:

- Không cần biết hãn là Sát Kim hay Sát Ngân gì, dù sao cũng không hơn mấy kẻ kia bao nhiêu.

Thừa tướng nghe tới Sát Kim thần sắc trở nên lo lắng, liền bảo Vũ Nhạc Sinh nhắc nhở Tần Trọng Hải nên cẩn thận nhưng y chỉ cười ha hả. Đã giao thủ với Ô Lực Khả Hãn cùng Tượng vương nên Tần Trọng Hải khá rõ thực lực của các võ tướng Hãn Quốc. Phần lớn những người này trời sinh có dũng khí và sức mạnh. Có điều so về võ công thì còn kém xa cao thủ trung nguyên. Nói thực là không đủ gây nên sợ hãi. Y lập tức ở trước doanh trại uống rượu cười nói, chỉ chờ Tứ vương tử triệu võ tướng “Sát Kim” kia đến rồi một đao lấy đầu cho rảnh nợ.

Trời nhá nhem tối, một trận gió bụi từ xa xa thổi tới. Chính là Sát Kim đang đến, Tần Trọng Hải liếc mắt nhìn lại. Thì ra chỉ là khoảng hơn ngàn kỵ binh, có thể làm nên chuyện gì? Y thở dài nói:

- Chậm như vậy thật khiến người ta chờ đến phát sợ!

Sắc mặt thừa tướng khó coi, lắc đầu thở dài:

- Sát Kim xưa nay trung thành với chủ ta. Ngay cả hãn cũng đầu hàng, xem ra bệ hạ đã bị tên nghiệt tử tử vương tử nhốt lại rồi!

Tần Trọng Hải không để ý đến thừa tướng mà nhìn về phía Sát Kim, thấy Sát Kim xuống ngựa nhưng không vội tới đây. Y liền đứng dậy cười nói vọng sang:

- Ta đã uống cạn một vò rượu, sao Sát Kim người lễ mễ như vậy, muốn bốn tướng say chết mới dám lộ mặt ra sao?

Chúng binh sĩ phá lên một tràng cười, thanh âm bốc tận trời xanh.

Chỉ thấy Tứ vương tử thấp giọng nói chuyện với Sát Kim. Người này lại ngửa đầu lên trời, thần thái thật quật cường như không nghe lời của Tứ vương tử. Dường như Tứ vương tử cầu khẩn không được, lại đi chỉ trỏ Tần Trọng Hải, không biết đang nói lời khó nghe gì.

Tần Trọng Hải thấy hai người dây dưa kéo dài, lúc này cười nói với Sát Kim:

-Ồ! Tối lần này là hạng người mọi ngựa hoang sao? Sát Kim là cái gì chứ? Tại sao không dám qua đây đánh một trận? Chẳng lẽ là sợ bốn tướng?

Sát Kim thấy Tần Trọng Hải khinh thường mình như thế, thoáng chốc hai mắt sáng ngời, hừ một tiếng nặng nề.

Tần Trọng Hải gãi đầu gãi tai rớt ruột nói:

- Người muốn đánh thì mau lại đây. Lão tử ta uống rượu đã say khướt. Đang muốn tìm người để đánh một trận thỏa thích!

Sát Kim thấy bộ dạng Tần Trọng Hải vô lễ, liền vươn tay đẩy Tứ vương tử ra rồi nhảy lên ngựa, xông về phía trước. Tần Trọng Hải cười to mấy tiếng, cũng bỏ vò rượu rồi lên ngựa nhìn trừng trừng vào đối thủ, thúc ngựa chạy như bay lao tới Sát Kim.

Hai người cưỡi ngựa tới gần, Sát Kim kia còn cách xa mấy trượng, ai ngờ ngựa của Tần Trọng Hải dừng bước lùi về phía sau, mũi thở phì phò.

Tần Trọng Hải sửng sốt nghĩ thầm:

- Lý Vân Chuy này theo ta bảy tám năm đánh khắp chiến trường nam bắc, chưa bao giờ thấy nó sợ hãi như hôm nay, sao lại vậy?

Y liền khom lưng xuống nói với con ngựa:

- Ngựa tốt à! Chốc lát giết xong người này, ta sẽ mời người uống rượu!.

Con ngựa rất có linh tính, nghe lời chủ nhân liền đứng thẳng bất động, chỉ là bộ dáng vẫn đầy sợ hãi, hình như Sát Kim nọ là quái thú ăn thịt người.

Sát Kim nhanh chóng tới gần, thần uy lẫm lẫm đứng ở phía trước. Người này mặt vuông đỏ như gấc chín, bộ râu đen nhánh dài ba tấc, ánh mắt đoan chính sáng ngời có thần.

Lại nói binh khí của Sát Kim cũng rất lạ kỳ, là một thanh Đại Mã Dao dài hai mươi tấc, lưỡi đao rất dài như được ghép từ các mảnh. Trên lưng còn đeo hai thanh cương đao lớn cũng dài năm tấc. Trên người mang theo ba thanh trường đao như vậy, thật không biết sẽ vận dụng như thế nào?

Tần Trọng Hải thấy diện mạo thần thái người này rất kì lạ, thầm nghĩ:

- Tướng mạo của người này không giống người Tây Vực, không biết là nhân sĩ phương nào?

Y đang ngạc nhiên thì nghe Sát Kim quát:

- Tiểu tử to gan! Nói chuyện thật ngông cuồng, mau mau xưng tên ra!

Không ngờ đối phương nói được tiếng Hán. Tần Trọng Hải sửng sốt hỏi lại:

- Người biết tiếng Hán? Chẳng lẽ cũng là người bốn quốc?

Sát Kim không đáp mà đánh giá Tần Trọng Hải trên dưới vài lần. Tần Trọng Hải cười nói:

- Mới khen người không phải hạng man di, đã có ai cho người vô lễ ở đây?

Sát Kim nghe lời lẽ vô lễ thì hừ một tiếng, hai mắt lóe lên thần quang. Một tay giơ đại đao, vù một tiếng mãnh liệt bổ tới đầu Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải thấy đối phương dùng một tay xuất đao, trước ngực lộ ra sơ hở thì cười nói:

- Muốn chết nhanh vậy sao?

Ánh lửa lóe lên, y sử xuất công lực Hỏa Tham Đao tầng thứ bảy, một chiêu “Tham Hỏa Bôn Đằng” như một con rồng lửa nhắm ngực Sát Kim chém tới. Sau chiêu phát sau mà đến trước. Đao của Sát Kim còn chưa bổ tới đầu Tần Trọng Hải thì đao của y sẽ chém đối phương thành hai đoạn trước.

Sát Kim thấy thì gật đầu tựa hồ khen ngợi, liền thu đao giơ trước ngực đón đỡ chiêu Tham Hỏa Bôn Đằng. Tần Trọng Hải mừng rỡ nghĩ thầm:

- Trong đao của ta súc tích công lực hùng hồn, bá đạo dị thường, người thường tiếp đao không chết ngay thì cũng trọng thương, xem ra thắng bại đã phân.

Chỉ là khi song đao sắp va chạm thì thấy Sát Kim kia hít vào một hơi, thanh Mã Đại đao kia không hiểu sao bỗng tách ra thành các mảnh, mỗi mảnh hóa thành một lưỡi đao mãnh liệt bắn tới mặt Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải hoảng hốt không kịp suy nghĩ, theo bản năng trở mình xuống ngựa mới tránh được những lưỡi đao ma quái kia bay tới.

Tần Trọng Hải lăn trên mặt đất, lập tức bật người đứng dậy, chăm chú nhìn kỹ thì thấy cây đại đao kia đã biến thành mười hai lưỡi đao nhỏ, chúng được nối với nhau bằng một sợi xích sắt, thì ra là một vũ khí thần diệu, chẳng trách biến hóa quỷ dị như thế. Chiêu thức này linh động giống như cây roi

hai mươi bốn khúc của Uất Trì Kính Đức, luận độ sắc bén khẳng định ngang với côn tam khúc của Nguyễn gia Hồ Nam, quả thực là binh khí vô cùng lợi hại.

Sát Kim rung tay lên, mười hai đoạn cương đao kia kêu một tiếng rồi hợp lại, biến thành cây Đại Mã Đao như cũ, lạ thường khó hiểu nhưng uy lực của nó quả thực dũng mãnh.

Tần Trọng Hải quát:

- Dựa vào binh khí quái lạ thì có gì mà hay! Xem Hỏa Tham Nhất Đao của ta đây!

Y không nhảy lên ngựa mà điểm hai chân phi thân qua. Vù một tiếng nâng đao chém tới đỉnh đầu của Sát Kim, chính là thức thứ năm trong Hỏa Tham Nhất Đao, ngọn lửa bùng lên bốn phương tám hướng bao phủ đỉnh đầu đối phương. Bên trái bên phải, trước ngực cùng chỗ hiểm tứ phía đều bị công tới, bất luận ngăn cản thế nào cũng có thể bị trúng chiêu.

Sát Kim lại như chẳng biết chỗ của lợi hại đao này, chỉ giơ đại đao lên bảo vệ đầu. Tần Trọng Hải thấy chiêu thức đối phương quá sơ sài, tự tin đao này tất trúng, nghĩ thầm:

- Người thủ được đỉnh đầu nhưng không thủ được những nơi khác, xem ta chém đứt vai trái của người!

Một đao chém xuống muốn phế đi vai trái Sát Kim. Mắt thấy máu sắp chảy tay sắp đoạn, chỉ nghe “keng” một tiếng, đại đao kia lại chia thành mười hai khúc đao, những khúc ở giữa chớp động liên tục ngăn cản đao của Tần Trọng Hải. Những lưỡi đao còn lại chia ra vô thanh vô tức đâm tới Tần Trọng Hải từ phía sau.

Tần Trọng Hải cảm nhận được kinh đao cấp bách, vội quay đầu thì thấy các lưỡi đao chỉ cách người ba thước. Trong lòng chấn động, y muốn thu đao về đỡ nhưng đã không kịp, vội giơ tay trái cầm vỏ đao ngăn cản. Các lưỡi đao của Sát Kim vừa ngăn lại vừa công kích ở cự ly gần nên lực đao không đủ mạnh, vỏ đao trên tay vừa đủ để đỡ thế công.

Song phương va chạm vào nhau, chợt nghe cách một tiếng. Mười hai đoạn đao chấn động mạnh một cái, lại hợp thành một thanh đại đao như cũ, phương vị của đại đao bổ tới vẫn không thay đổi nhưng lực kinh trên đao thì lớn gấp bội.

Tần Trọng Hải thấy chiêu thức của Sát Kim biến hóa khôn lường, mặt không còn chút máu cuống quýt giơ đao lên đỡ. Rắc một tiếng giòn giã vang lên, một luồng nội lực hùng hồn mạnh mẽ đánh tới khiến Tần Trọng Hải bay ra xa

Tần Trọng Hải té xuống mặt đất, vỏ đao trên tay gãy chỉ còn một nửa, Sát Kim chém tới thì y vội vàng thoát đi. Chỉ thấy cát bụi bay lên, mặt đất nơi y vừa ngã ban nãy bị bổ một cái rãnh sâu. Tần Trọng Hải thấy không địch nổi Sát Kim thì xoay người chạy trốn.

Sát Kim lên ngựa đuổi theo, hét to:

- Tướng địch đã bỏ trận, toàn quân xung phong!

Đám phản quân hô to một tiếng, nhuệ khí đại chấn, thiên quân vạn mã lao lên trên đồi muốn chém giết một trận.

Tần Trọng Hải thấy Sát Kim đuổi theo thì chạy càng như điên. Sát Kim hô to một tiếng, Đại đao lại biến thành mười hai đoạn chém tới phía sau y.

Tần Trọng Hải dùng lực uốn người, miễn cưỡng tránh thoát khỏi sát chiêu của Sát Kim, theo sau gào lên một tiếng. Con ngựa Vân Lý Chuy nghe tiếng kêu của chủ nhân liền phóng tới. Tần Trọng Hải vận khinh công bước nhanh đến, chân trái dẫm lên yên muốn lên ngựa, Sát Kim thu đao rồi mười hai đoạn đao bay về phía trước, mãnh liệt bổ tới mắt cá chân Tần Trọng Hải, nếu chiêu này trúng thì chân của y sẽ bị chặt bỏ một đoạn.

Đối mặt nguy hiểm, hai tay Tần Trọng Hải đặt lên yên ngựa, dụng lực bay vọt lên lưng ngựa, vút một tiếng nhẹ nhàng hạ chân xuống, đao kia không làm thương tổn được y.

Tần Trọng Hải khó khăn tránh được một đao dưới chân. Lại nghe Sát Kim cười lạnh một tiếng, vẫy tay đem mười hai khúc đao trở lại như cũ, cầm đại đao đâm thẳng vào bụng Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải đang trên lưng ngựa, thấy chiêu thức linh hoạt khó tránh thì vồ vào lưng ngựa, đồng thời quát to:

- Chạy mau! Chạy mau!

Con ngựa Vân Lý Chuy vốn là thần mã, nghe chủ nhân thúc giục thì bốn vó bay lên, nhanh chóng lao vọt đi, đao kia liền chọc vào khoảng không bên cạnh người Tần Trọng Hải, thật là mạo hiểm!

Sát Kim thấy Tần Trọng Hải liên tiếp tránh được tuyệt chiêu của mình thì ngạc nhiên, quát to:

- Giỏi! Đúng là thần mã!

Trong khi quát thì vẫn thúc ngựa theo truy sát. Đạt Bá Nhi Hãn cùng Thừa tướng đứng trên gò núi thấy Sát Kim Kim đã bại Tần Trọng Hải, lúc này lại dẫn quân vọt tới trận địa bên mình thì biến sắc, nhất thời không biết phải làm sao.

Vân Lý Chuy chạy thật mau lẹ, không bao lâu đã đến gần gò núi. Tần Trọng Hải quay đầu thấy Sát Kim cũng tới rất nhanh. Còn cách chỉ khoảng hai mươi trượng, sắc mặt người này độc ác, xem ra không giết y thì không từ bỏ.

Tần Trọng Hải sợ đối phương lại dùng độc chiêu, liền kêu lên:

- Cho người bắn cung!

Quân binh nghe lệnh, hơn ngàn tiễn thủ hiện ra. Tần Trọng Hải quát to:

- Bắn tên!

Một trận mưa tên bắn tới Sát Kim, Sát Kim kinh hãi, không ngờ Tần Trọng Hải còn có tuyệt chiêu cứu mạng này, vội vàng múa đao che chắn, đao nhanh đến nước hắt không lọt. Người này có thể đỡ màn mưa tên xem ra võ công quá mức thần kì. Chỉ là động tác đã hơi chậm, để cho Tần Trọng Hải thừa dịp chạy lên gò đất.

Tần Trọng Hải mới an toàn, lại nghe có tiếng chém giết nổi lên trên gò núi, lúc này quân của Tứ vương tử cũng đã tới. Tần Trọng Hải vội kêu lên:

- Toàn quân nghe lệnh, bảo hộ Phiến vương cùng Hà đại nhân, mau rút về Ngọc Môn Quan!

Vũ Nhạc Sinh vội truyền lời cho Thừa tướng, lúc này thừa tướng đã sợ đến mặt không còn chút máu, vội vàng kêu lên:

- Toàn quân lui đến Ngọc Môn Quan!

Khách Lạt Xuy Thân Vương nghe thì là người chạy đi đầu, sau đó là Hà đại nhân hô to:

- Cứu mạng ! Ai tới cứu ta!

Hai vạn quân loạn thành một đồng, cuống quýt chạy khỏi gò đất.

Tần Trọng Hải thấy quân phản nghịch sắp lên, xoay người xuống ngựa quát:

- Đội Cung Thủ Tiến lùi lên chỗ cao, lập trận tam giác mà bắn.

Y đích thân đứng trên chỗ cao, giơ thiết cung bắn tên đầu tiên. Chỉ thấy mũi tên phút chốc xuyên qua hạ sát hơn mười tên phản quân. Cả ngàn cung thủ di chuyển lên chỗ cao chia làm ba đội. Một đội đứng bên cạnh bảo vệ Tần Trọng Hải, hai đội khác đóng bên trái và bên phải gò núi, phân ra ba hướng chính là tam giác liên xạ. Chỉ thấy tiễn thủ ba phương đồng thời công kích. Tiếng dây cung vang lên vùn vùn, tên bay như mưa, tuy chỉ ngàn người nhưng uy lực lại như thiên quân vạn mã. Quân tiên phong của địch tiến lên bị trúng tên rớt xuống ngựa.

Tiên phong chết thảm hại, thế công bị tắc nghẽn. Tứ vương tử cả kinh nói:

- Sát Kim! Người mau nghĩ biện pháp đi!

Ai ngờ Sát Kim quát lại:

- Người đừng ra lệnh cho ta!

Tứ vương tử lạnh lùng nói:

- Sinh tử của Khả Hân còn trên tay ta, người có nghe lệnh ta chẳng?

Sát Kim quát một tiếng, giờ đao đao lên quát:

- Đi theo ta!

Đám quân sĩ đi theo phía sau, chỉ thấy đại đao trên tay Sát Kim tách ra thành mười hai khúc, múa may liên tục như một cái khiên đón đỡ vô số cung tên bay tới. Phản quan thì nhau lao lên gò núi truy sát đám người.

Mắt thấy Sát Kim võ nghệ phi phàm sắp phá giải tam giác liên xạ thủ trận, Tần Trọng Hải không còn chiến ý, hô to:

- Toàn quân lui lại! Xuất phát về Ngọc Môn Quan!

Lúc này Khách Lạt Xuy Thân Vương đã dẫn quân đội chạy không thấy bóng dáng. Tần Trọng Hải thấy quân của mình đã chạy được vài dặm, lúc này mới dẫn đám tiễn thủ đồng loạt lên ngựa phóng điên cuồng mà chạy.

Tứ vương tử kêu lên:

- Quân đâu! Đuổi theo! Không được buông tha một tên nào.

Quân phản loạn liên tục hò hét, nhắm hướng Ngọc Môn quan đuổi theo.

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Tấm lòng trung nghĩa

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 6: Tấm lòng trung nghĩa

Hồi 1

Người dịch:: Forev3r Alone

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Lại nói Lư Vân đang leo lên đỉnh núi, nghe phía dưới vang vọng tiếng chém giết thì quay đầu nhìn ra xa xa, hăn thấy binh mã Tần Trọng Hải bắt đầu tháo chạy thì cả kinh, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chợt nghe phía dưới có người hô quát, Lư Vân nhìn xuống đã thấy bốn gã Phiên tăng leo lên tới gần, xem ra võ công đám này không kém. Hăn liền ra sức bò lên, bỗng bên cạnh rít lên tiếng gió. Một người vọt lên thật nhanh, không ngờ nhảy lên đột kích. Lư Vân thấy Phiên tăng này tay cầm loan đao, dường như võ công rất cao cường, công phu khinh công càng giỏi thì trở nên hoảng sợ.

Phiên tăng kia tay bắt lấy vách đá, nhìn công chúa ngủ trong lòng Lư Vân thì trên mặt lộ vẻ tà ác, lại tươi cười nói:

- Tiểu nương tử kia thật động lòng người, chẳng trách tứ vương tử muốn bắt sống nàng, hì hì!

Hắn cười to mấy tiếng, liền giơ đao chém tới yết hầu Lữ Vân. Loạn đao nọ vô cùng sắc bén. Nếu trúng chiêu, không chỉ yết hầu đứt gãy mà sợ rằng đầu thân sẽ chia lìa hai nơi.

Lúc này toàn thân Lữ Vân trên không, bằng sức lực năm ngón tay phải nắm chặt một góc đá, gió lớn trong khe núi thổi tới khiến hai chân hắn lắc lư, tình thế đầy hung hiểm. Mắt thấy Phiên tăng giơ đao bổ tới. Lữ Vân biến sắc, không biết né tránh thế nào.

Đang cuống quýt thì đao nọ còn cách cổ chỉ vài tấc. Lữ Vân cắn răng một cái buông năm ngón tay ra, thân thể mất lực đỡ liền rơi xuống, loạn đao nọ xẹt qua trên đầu hắn chém vào vách đá. Chỉ nghe một tiếng chát chúa, hoa lửa tóe ra khắp nơi, có thể nói hung hiểm đến cùng cực.

Lữ Vân rơi xuống cốc sâu tất ngã thành thịt nát, bất quá hắn còn pháp bảo cứu mạng nên không chút hoang mang. Hai tay bám lên vách núi trơn trượt, hắn hít sâu phát động nội lực, thi triển "Vô Tuyệt Tâm Pháp" phát ra lực hấp dẫn, thể rơi liền có xu hướng dừng lại.

Bỗng nghe một tiếng gào rú, một gã Phiên tăng bò lên từ bên trái, người nọ không thèm để ý an nguy công chúa mà giơ đao chém tới hai tay Lữ Vân, chiêu thức âm độc muốn đánh hắn rớt xuống vách núi. Lữ Vân giật mình thì chân trái khê đá ra, chiêu phát sau nhưng tới trước, đá trúng ngực Phiên tăng nọ.

Phiên tăng trúng một cước, thân hình bắn ra xa. Mắt thấy đối phương sắp rớt xuống cốc sâu. Lữ Vân thở ra một hơi nhẹ nhõm, đang muốn bò lên thì thân thể Phiên tăng kia lại không rớt xuống, nhoáng lên một cái giữa không trung rồi bay ngược trở về. Lữ Vân cả kinh, không biết đối phương làm thế nào mà được như vậy, vội nhìn lại thì thấy trên người phiên tăng có buộc một sợi dây thừng, đầu trên cột một tảng đá thò ra ở trên cao, dựa vào dây thừng mới quay lại dễ dàng.

Phiên tăng cười lạnh một tiếng, quát:

- Chạy đi đâu?

Thân mình khẽ động lại dây đu bay về phía Lữ Vân. Thanh loan đao trên tay người này chợt lóe, chém tới tay trái Lữ Vân.

Lữ Vân chìa tay phải bám chặt vào vách núi, tay trái rút ra loan đao cướp được ra đỡ đòn của Phiên tăng. Chỉ nghe choang một tiếng thanh thúy. Hai đao giao nhau, Phiên tăng nộ kêu lên:

- Trúng!

Tay trái Lữ Vân lập tức bị rạch một vết chém, máu tươi đầm đìa thật đau đớn. Lữ Vân nóng lòng đánh trả, hắt hét lớn một tiếng, giơ đao bổ vào hông Phiên tăng nộ. Phiên tăng lại dùng sức đạp chân vào vách núi, thân mình hơi ngừng rồi bay ra, tránh thoát đao của Lữ Vân.

Lại nghe một tiếng cười lạnh, thân mình Phiên tăng nhoáng lên lần nữa bay trở về, lần này giơ đao chém xuống đầu Lữ Vân. Lữ Vân vội vàng đón đỡ. Hai đao đụng nhau, hắt kêu lên một tiếng đau đớn, lại bị Phiên tăng chém vào đầu vai. Hắt đỡ trái thì hở phải đầy vất vả, mỗi lần đánh trả thì Phiên tăng kia liền đu dây bay ra xa, dễ dàng né tránh. Ngược lại Lữ Vân không thể di động, bị đánh khó mà hoàn thủ, không thể duy trì được lâu.

Lúc này gã Phiên tăng bò lên sớm nhất kia cũng học theo đồng bọn, dùng dây thừng cột chặt thân mình rồi tụt xuống. Hắt gào lên một tiếng, mãnh liệt phi thân đến cạnh Lữ Vân. Chỉ thấy ánh đao chợt lóe, lúc này Lữ Vân đang gấp rút đỡ thế công của Phiên tăng bên trái, mắt thấy bên phải lại là một đao bổ tới, biết phải ngăn cản thế nào? Hắt hét thảm một tiếng, sau

lưng trúng đao khiến máu tươi bắn tung tóe. Một mình chống hai Phiên tăng, tính mạng rơi vào vòng nguy hiểm.

Công chúa vốn đang ngủ, lúc này nghe Lữ Vân kêu thảm thiết thì bừng tỉnh, thấy hãn trúng đao, trên thân máu chảy không dứt, trái phải đều có Phiên tăng hung hãn đánh tới, nàng cuống quýt hỏi:

- Người làm sao vậy! Có bị thương nặng lắm không?

Lữ Vân cắn răng nói:

- Ta không sao.

Đang trả lời thì trái phải đều có đao tới, Lữ Vân phải dụng cả tay chân. Chân trái đá ra, tay phải vung đao mới miễn cưỡng tránh được một kiếp.

Công chúa thấy phía dưới là vách núi vạn trượng, hai bên là sài lang hổ báo. Với tính tình kiên định của nàng mà lúc này cũng hoảng sợ, không chịu nổi kêu lên:

- Làm sao bây giờ! Chúng ta cứ như vậy mà chết sao?

Lữ Vân đang né tránh tới lúc nguy cấp, làm sao có thể đáp lời nàng, trong lúc phân tâm thì trên lưng lại trúng thêm một đao, máu tươi nhuộm đỏ áo ngoài. Công chúa sợ tới hai mắt nhắm lệ lưng tròn, vội chìa bàn tay trắng nõn vừa nhỏ vừa dài vòng qua ngực ôm lấy Lữ Vân, dùng hai tay chặn miệng vết thương trên lưng đối phương, như sợ hãn đổ máu quá nhiều mà chết đi.

Mắt thấy tình thế nguy cấp, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ rơi xuống vách núi, Lữ Vân thầm nghĩ rằng:

- Ta hộ giá bất lực, chết còn chưa hết tội. Chỉ là công chúa thân phận tôn quý, há có thể chết ở chỗ này?

Nhớ tới lời căn dặn của Liễu Ngang Thiên, bất luận thế nào cũng phải giữ được của tánh mạng công chúa, giờ phút này chỉ cần nàng không chết, sau này sẽ còn cách cứu ra.

Tâm niệm của Lư Vân vừa thông, cúi đầu nhìn công chúa nói:

- Công chúa điện hạ, còn ác đấu nữa thì sợ rằng hai ta cùng chết ở chỗ này. Không bằng tạm thời đầu hàng, còn có một con đường sống.

Công chúa lắc đầu:

- Ta không muốn. Những người này tàn nhẫn hung bạo, ta dù chết cũng không chịu nhục.

Lư Vân không muốn công chúa uổng mạng nơi đây, vội khuyên:

- Công chúa điện hạ, có cái chết nhẹ như lông hồng, lại có cái chết nặng như Thái Sơn! Người nhẫn nhịn một thời gian, ngày sau triều đình chắc chắn cứu người ra. Khuất nhục tạm thời, có gì mà chịu không được?

Công chúa cũng biết tình thế nguy cấp, nhất thời trầm ngâm không quyết.

Lư Vân thấy nàng không đáp thì tưởng rằng nàng đồng ý đầu hàng, lập tức kêu lên với hai gã Phiên tăng:

- Các người dừng lại! Chúng ta đầu hàng!

Hai gã phiên tăng liếc mắt nhìn nhau, tai nghe đối phương đầu hàng thì lộ vẻ vui mừng. Một gã phiên tăng kêu lên:

- Đương nhiên có thể đầu hàng, có điều chúng ta chỉ giữ công chúa ở lại. Trước tiên người phải nhảy xuống cốc tự sát.

Thì ra hai gã Phiên tăng này kiêng kị võ công lợi hại của Lư Vân. Sợ bị lật lọng trá hàng, liền bắt hãm phải tự sát để phòng ngừa quỷ kế.

Lư Vân nghe vậy sửng sốt, trầm nghĩ:

- Hai người này thật là tàn nhẫn, không giết ta thì không cam tâm, chẳng lẽ... Chẳng lẽ ta thật sự phải nhảy xuống, không chút công danh như vậy đã chết sao?

Lúc này thoáng nhớ lại một bóng hình duyên dáng, trong lòng chợt dâng lên nỗi niềm đau xót, trầm nghĩ:

- Ông trời hỡi! Ngay cả can đảm đối mặt nàng một lần ta cũng không dám, làm sao có thể chết vô danh ở Tây Vực này? Ta không cam tâm, ta thật không cam lòng.

Lư Vân chua xót trong lòng. Công chúa thấy sắc mặt hãm đầy vẻ thâm trầm, liền hỏi:

- Làm sao vậy? Bọn họ sao lại không động thủ nữa?

Lư Vân nghe âm thanh ôn nhu kia liền tỉnh táo lại. Hãm nhìn khuôn mặt mềm mại của công chúa, trầm nghĩ:

- Bây giờ nếu ta không tự sát, chỉ có nước hại nàng cùng chết thảm. Lư Vân a Lư Vân, hỏi thế gian này có ai mà không phải chết? Trước mắt một mạng đổi một mạng, chỉ cần có thể bảo toàn tánh mạng của công chúa, ta chết ở chỗ này cũng đáng lắm.

Tâm niệm như vậy đã có ý muốn chết, hần liền thấp giọng nói:

- Công chúa điện hạ, thần đã giảng hòa cùng bọn chúng, hi vọng người có thể chịu được, tạm thời đầu hàng.

Công chúa cả kinh nói:

- Muốn ta đầu hàng? Còn người thì sao?

Lữ Vân đưa mắt nhìn vách núi sâu thăm thẳm, cười khở một tiếng lắc đầu nói:

- Thần sẽ có chỗ khác để đi, công chúa xin đừng lo lắng.

Hần biết công chúa trời sanh nhân từ, liền không nói rõ sự tình. Chỉ là công chúa đã thấy thần sắc khác thường của hần khi trước, đoán rằng còn sự tình gì dấu diếm mình thì kinh nghi bất định. Chợt nghe một gã phiên tăng hô to:

- Con mẹ nó! Người mau nhảy xuống! Còn kéo dài cái gì?

Hần sợ Lữ Vân không hiểu lời của mình, liền nói bằng Hán ngữ.

Công chúa nghe vậy liền biết Lữ Vân lấy tính mệnh ra đặt cược, lúc này cả kinh kêu lên:

- Không thể như vậy! Lữ tham mưu, người quyết không thể đồng ý với bọn hần!

Tính tình của nàng nhân từ, xem trọng nhân mạng của bá tánh trăm họ, nghe hai gã Phiên tăng muốn bức bách Lữ Vân tự sát, không nhẫn nại được

liền ngăn cản.

Lữ Vân không để ý tới lời của công chúa, hướng sang hai gã Phiên tăng kêu lên:

- Được! Ta đồng ý với ước định của các người, ta sẽ nhảy xuống dưới. Có điều sau này các người phải đối xử tử tế với công chúa, nếu không ta thành quỷ cũng không buông tha các người!

Hai gã phiên tăng cười nói:

- Người yên tâm đi! Tứ vương tử có lệnh phải bắt sống nàng trở về, ai dám hại tánh mạng của nàng?

Hai người cố ý trấn an công chúa, giờ phút này đều trả lời bằng Hán ngữ.

Công chúa nghe Lữ Vân cùng bọn chúng dàn xếp ổn thỏa, nhất thời hoảng sợ lắc đầu liên tục, Lữ Vân lại như không biết cử chỉ của nàng, kêu lên:

- Một lời đã định. Ta đem công chúa đưa qua, các người cẩn thận đón lấy.

Hắn dùng tay trái nắm chặt vách đá, tay phải nới lỏng dây buộc. Mắt thấy Lữ Vân muốn giao bản thân ra, công chúa lớn tiếng kêu lên:

- Tham mưu Lữ Vân nghe chỉ!

Lời lẽ của nàng tràn đầy uy nghiêm, Lữ Vân không khỏi sửng sốt, hỏi:

- Công chúa có gì sai sử?

Công chúa lạnh lùng nói:

- Người nghe cho rõ! Bốn cung tình nguyện ngã chết dưới vách núi vạn trượng, cũng không nguyện làm tù binh của tặc tử! Nếu người giao ta ra, người. . . Người sẽ là gian thần phản quốc!

Lữ Vân thấy nàng ngoan cố thì ho khan một tiếng, thấp giọng nói:

- Công chúa điện hạ, đây là việc sinh tử, há lại tầm thường. Nếu kháng kháng không hàng, chỉ sợ chúng ta sẽ cùng ngã xuống vực sâu vạn trượng, chết thảm không nói nổi, người không sợ sao?

Công chúa lại như không nghe, chỉ không chớp mắt chăm chú nhìn đôi mắt của Lữ Vân, chậm rãi nhưng đầy kiên quyết nói:

- Người hãy nghe cho kỹ! Bốn cung dù chết cũng không hàng. nếu người giao ta ra, ta lập tức đập đầu vào vách núi tự sát. Bốn cung xưa nay nói được làm được.

Lúc này một gã Phiên tăng đã không còn kiên nhẫn, quát:

- Các người nhanh một chút, đừng lè mà lè mề ở nơi này!

Khuyên can không được, Lữ Vân thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn công chúa, mắt thấy nàng khẽ gật đầu, bộ dạng không chút nào e ngại, xem ra quyết tâm dù chết cũng không hàng.

Hắn đã rõ tâm ý công chúa, đành thấp giọng nói:

- Nếu công chúa có ý quyết một trận tử chiến, chúng ta liều mạng đánh cược với bọn chúng một lần.

Công chúa nghe hắn có mưu kế thì mừng rỡ, thấp giọng hỏi lại:

- Như thế nào?

Lư Vân nói nhỏ:

- Công chúa yên tâm, hết thầy cứ chờ ở ta.

Hắn ngẩng đầu lên, cao giọng kêu lên với hai gã Phiên tăng:

- Công chúa đồng ý rồi! Các người có thể đón lấy nàng!

Gã phiên tăng bên phải nhe răng cười nói:

- Tiểu tử này diễm phúc thật không nhỏ, lại có thể ấp ấp ôm ôm với công chúa một hồi, mục đích nó, mau nhảy xuống đi!

Lư Vân kêu lên:

- Được!

Hắn giả cách cởi dây lưng rồi đưa chân đạp vào vách núi, thân mình bật ra như muốn giao người tới, có điều tay phải thủ thế muốn chộp lấy dây thừng trên người một gã Phiên tăng. Công chúa thấy mình đang ở không trung cao vạn trượng thì kinh hãi đến tim đập loạn, vội nhắm mắt cẩn thận.

Phiên tăng nọ cười nói:

- Người cẩn thận, đừng làm công chúa ngã.

Người này đầu óc không lanh lợi, lại không thấy dụng ý lừa gạt của Lư Vân, còn đưa tay tới đón công chúa.

Lư Vân tận dụng thời cơ, giơ chân hết sức đá một nhát, vừa vặn trúng ngực Phiên tăng nọ, khiến đối phương miệng phun máu tươi, xương cốt đứt gãy mà chết đương trường, còn lưu lại vẻ mặt không hiểu vì sao mà chết.

Lư Vân đang cố tóm lấy dây thừng, lại nghe một người quát:

- Quân lừa đảo vô sỉ! Đi chết đi!

Tiếng vừa dứt, cảm giác trên lưng đau đớn do trúng một cước rất mạnh. Lữ Vân xoay mình quay đầu giữa không trung, thì ra là Phiên tăng còn lại nhân cơ hội ám toán.

Lữ Vân rơi vào tình huống nguy cấp thì quát to một tiếng, bất kể đau đớn sau lưng mà liều lĩnh đánh trả một chưởng. Bụp một tiếng vang nhỏ, bàn tay hắn đặt giữa đỉnh đầu Phiên tăng, chưởng lực phát động đánh vỡ thủ cấp của Phiên tăng nọ, Phiên tăng rống lên thảm thiết như không sống được nữa.

Lữ Vân vươn tay phải chạm vào dây thừng, năm ngón tay đang định túm chặt, ai ngờ Phiên tăng kia vô cùng dũng mãnh, lúc này dù đã vỡ đầu nhưng vẫn hồ rống một tiếng, điên cuồng cười nói:

- Mọi người cùng chết!

Chỉ thấy Phiên tăng nọ điên cuồng đá ra một cước trúng ngay bên hông Lữ Vân, một luồng lực đạo mạnh mẽ truyền đến khiến hắn bắn ra ngoài. Thân giữa không trung, Lữ Vân không còn chỗ bám vúi liền ngã xuống từ độ cao vạn trượng.

Cái chết trước mắt, bất giác trong lòng Lữ Vân buồn bã. Trong khoảnh khắc này, tất cả chuyện lớn nhỏ trong đời như tái hiện lại một lần. Một thân lang bạt kỳ hồ phiêu bạt tứ hải, giờ đây lại chết ở chỗ này. Nhớ tới ân sinh thành của phụ mẫu, lại nhớ nhung tới Cố tiểu thư, trong lòng đau khổ khôn kể, nước mắt muốn trào ra.

Đúng lúc này, Lữ Vân cảm thấy thân thể bị xiết lại bởi một vòng tay mềm mại, thì ra Ngân Xuyên công chúa dùng sức ôm lấy hắn. Trong lòng vừa

động, hắn mới nghĩ tới nàng:

- Ai! Vừa rồi nếu công chịu chịu nghe lời khuyên, lúc này đã không chết cùng ta.

Lữ Vân cảm thấy cả hai đã không còn đường sống, cúi đầu nhìn công chúa thì thấy một đôi mắt to đằm lệ đang ngược nhìn hắn. Vẻ mặt của nàng lại rất kỳ lạ, dù sắp chết nhưng không có hề sợ hãi kinh hoàng, ngược lại còn trấn định hơn cả hắn.

Lữ Vân than nhẹ một tiếng, chỉ trách võ công bản thân thấp kém hộ giá bất lực, khiến công chúa phải cùng chết với hắn, thật sự có lỗi với Liễu đại nhân.

Hai người cấp tốc rơi xuống, Lữ Vân nói khẽ bên tai công chúa:

- Công chúa điện hạ, thần tội đáng chết vạn lần. Xin lỗi người, ta nguyện kiếp sau làm thân trâu ngựa báo đáp.

Công chúa ôm hắn thật chặt, ôn nhu nói:

- Người đừng nói vậy. Người đối với ta thật tốt, nhiều phen vào sinh ra tử cùng ta, nếu đôi ta có kiếp sau, hãy để ta hồi báo cho người mới đúng.

Nói xong đem đầu áp lên lồng ngực hắn, nhắm mắt chờ đợi cái chết.

Lữ Vân không biết an ủi nàng thế nào, chỉ cảm thấy thân thể vù vù rơi xuống, máu huyết toàn thân mãnh liệt dồn lên đầu làm cho hắn muốn hôn mê.

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Tấm lòng trung nghĩa

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 6: Tấm lòng trung nghĩa

Hồi 2

Người dịch::Forev3r Alone

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Liên tại khoảnh khắc sinh tử này, chợt thấy một gã Phiên tăng đang ngửa lưng bám víu trên vách núi, Lữ Vân mừng rỡ kêu lên:

- Chúng ta được cứu rồi!

Hắn đưa tay trái trao tới Phiên tăng, nhờ vậy thế rơi chậm lại. Phiên tăng nọ lại bị một luồng lực đạo truyền qua đành bay xuống vực sâu.

Lữ Vân thừa dịp thân hình thoáng ổn định, liền hét lớn một tiếng đồng thời chìa tay phải chụp tới một mẩu đá trên vách. Lúc này lực rơi vẫn rất mạnh, năm ngón tay ma sát vào đá khiến máu tươi tóe ra, móng tay lại lật lên đau

thấu tâm phổi nhưng hần vẫn cắn răng cố bấu víu hai tay, rốt cục ổn định được thân hình. Làn da nơi lòng bàn tay bị hủy hết, lúc này thế rơi mới ngừng.

Chợt nghe phía dưới có tiếng la hét, thì ra gã Phiên tăng vừa bị Lữ Vân đánh cấp tốc rơi xuống, trúng vào tên còn lại đang leo lên. Lữ Vân vội vươn tay che hai mắt công chúa. Chỉ nghe bình một tiếng, tên thứ hai hét lên một tiếng bi thảm, vỡ toang óc. Cả hai đồng loạt rơi xuống vực sâu.

Lữ Vân thấy thân ảnh hai gã phiên tăng biến mất dưới cốc, nghĩ rằng công chúa không còn chứng kiến cảnh tượng thảm thiết thì mới rút tay trở về. Hần thở dài, nói:

- Nhờ phúc của công chúa điện hạ, chúng ta lại từ cõi chết trở về.

Nói xong lau mồ hôi trên trán, cúi đầu thì thấy đôi mắt đẹp của công chúa cũng đang nhìn hần. Ánh mắt hai người giao nhau, đều lộ ra sự sung sướng khó tả.

Công chúa nhìn Lữ Vân, che miệng khẽ cười nói:

- Lữ tham mưu thật khách khí. Có lẽ chính là người phúc lớn mạng lớn. Bốn cung nhờ vào hồng phúc của người mới đứng!

Từ lúc rời kinh tới nay, Lữ Vân chưa bao giờ thấy nàng vui vẻ thế này, nghĩ đến vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng nhịn không được mà cười ha hả.

Hần đang cười, chợt nghe công chúa nghiêm mặt nói:

- Lữ tham mưu, sau này nếu gặp tình huống một mạng đổi một mạng. Bốn cung tuyệt không cho người tự ý hành sự, rõ chưa?

Âm giọng khẽ run rẩy như rất không đồng tình với hành động vừa rồi của Lữ Vân.

Lữ Vân rùng mình, vội nghiêm mặt nói:

- Vi thần tuân lệnh công chúa.

Hắn không dám cười nữa, liền bám vào vách núi mà leo lên.

Leo một hồi thì Lữ Vân cảm giác năm đầu ngón tay tê dại, khí lực toàn thân muốn thoát sạch, chỉ sợ nửa đường chống đỡ không được mà ngã xuống vách núi. Lúc này hắn liều mạng cắn răng ra sức mà leo lên. Sau nửa canh giờ đã tới đỉnh núi nhưng tay chân đã thoát lực. Hắn hét lớn một tiếng, tụ một tia lực đạo cuối cùng nhảy mạnh lên một vùng bằng phẳng trên đỉnh.

Lên đỉnh núi, Lữ Vân thoát lực té ngã trên đất như đã chết. Công chúa cả kinh hỏi:

- Người làm sao vậy?

Nàng vừa kinh vừa sợ, vội cởi dây buộc giữa hai người rồi nâng Lữ Vân dậy. Chỉ thấy thân thể hắn đầy máu tươi, trúng đến mười đao, sau lưng cắm hai mũi tên, móng tay nơi năm đầu ngón tay phải đã toác ra, thảm không kể xiết.

Công chúa thấy thì chấn động trong lòng, rơi lệ nói:

- Người. . . Người vì ta mà bị thương thành như vậy, bốn cung biết làm sao báo đáp?

Lữ Vân gắng gượng phủ phục trên đất, nói:

- Thần Lư Vân phụng chỉ hộ giá, muôn chết không từ. Công chúa chớ nói những lời này, như thế thực là muốn giết tiểu nhân!

Hắn chống người dưới đất muốn gượng dậy, lại cảm thấy các vết thương toàn thân đau đớn khó chịu giống như lửa đốt. Rốt cuộc chịu không được, thân mình chậm rãi ngã ra, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Công chúa kích động trong lòng. Chỉ thấy trên đỉnh núi này không cây không cối, ngoài đá là đá thì không còn thứ gì. Nàng một thân đơn độc, lại không rõ y lý châm cứu, thực không biết cứu hắn thế nào.

Công chúa vội la lên:

- Lư tham mưu, người gắng lên!

Nói xong liên tục lay thân thể Lư Vân nhưng hắn đã hôn mê, sao có thể nghe lời của nàng.

Lư Vân nằm trên đất, không biết qua bao lâu thì sau lưng truyền đến một trận đau nhức khó tả. Hắn bừng tỉnh, theo bản năng bật dậy rồi vung chưởng về phía sau, bỗng nghe một tiếng la nhỏ duyên dáng, chính là thanh âm của công chúa. Lư Vân kinh hãi vội rút tay lại, quay đầu thì thấy công chúa tay cầm thanh loan đao nọ, đang chăm chú quan tâm nhìn hắn.

Lư Vân ồ một tiếng cả kinh, hỏi:

- Công chúa, người... người làm cái gì vậy?

Công chúa mỉm cười, giơ một nửa mũi tên lên nói:

- Nơi này không có người. Nếu ta không trị thương cho người, ai sẽ tới giúp người đây?

Đầu mũi tên máu chảy đầm đìa, chính công chúa rút ra thay hẳn.

Lư Vân thấy công chúa có thân phận tôn quý, không ngờ lại ra tay trị thương cho hẳn. cảm động trong lòng thì gắng quỳ trên đất bái lạy:

- Thần thân phận thấp hèn, há có thể để công chúa làm việc tầm thường này. Lư Vân tội đáng muôn chết, xin người đừng như vậy!

Nói xong dập đầu không dứt, bộ dáng đầy sợ hãi.

Công chúa khẽ lắc đầu, nói:

- Nếu không sơ cứu, người sẽ không sống được tới ngày mai.

Nàng chậm rãi đi tới, đưa tay vuốt nhẹ trên lưng Lư Vân, nói:

- Người đừng cử động, để ta giúp người băng bó vết thương!

Lư Vân co rụt thân mình, run giọng nói:

- Thần không dám nhờ công chúa!

Khi trước cứu giá khẩn cấp, hẳn đã hành sự có nhiều chỗ quá phận, dù trước thiên quân vạn mã vẫn ung dung. Ngược lại lúc này bốn bề vắng lặng, hẳn lại kinh hãi sợ phạm vào quy củ.

Công chúa thấy Lư Vân né ra, mới biết người này rất bảo thủ, lắc đầu nói:

- Nếu người chết, ai sẽ bảo hộ bốn cung? Người muốn ta cô độc một người để tặc tử làm nhục sao?

Lư Vân kinh hãi, lạy trên mặt đất nói:

- Thần không dám!

Công chúa đưa tay qua, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng hắn, ôn nhu nói:

- Một khi đã như vậy, người đừng cự mình nữa.

Lư Vân thấy công chúa một lòng chữa thương cho mình, không tiện cự tuyệt liền cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Thần đa tạ công chúa.

Công chúa tìm được vị trí mũi tên cắm sâu vào thịt, lúc này dùng sức nhổ ra. Lư Vân cắn răng bất động nhưng toàn thân run rẩy, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán. Công chúa lại từ trong lòng lấy ra một cái khăn, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hắn.

Khăn lau thơm ngát, lúc trước trong tâm của Ngân Xuyên đầy mâu thuẫn, sợ vi phạm lễ giáo nên không lấy ra. Lúc này nàng không chút nghĩ ngợi, thuận tay lau mồ hôi Lư Vân. Sự biến chuyển này, ngay cả bản thân nàng cũng không chú ý tới.

Lư Vân biết rõ việc này không ổn, sợ hãi nói:

- Ân sâu của công chúa, thần Lư Vân muôn chết cũng khó báo đáp.

Công chúa mỉm cười nói:

- Muôn chết khó báo ân sao? Người thật có thể chết một vạn lần sao?

Lư Vân nghe trong lời công chúa có ý trêu chọc, vội đáp:

- Ty chức xuất thân thấp hèn, hôm nay có thể được công chúa ưu ái, chết cũng không từ.

Công chúa thấy miệng Lư Vân đầy lời lẽ quan trường. Khi thì xưng hạ thần, lúc thì xưng chức, không dám bỏ lễ nghi của triều đình, nàng mỉm cười nói:

- Người nói chuyện văn vẻ như vậy, bộ dáng cũng hào hoa phong nhã, sao không đi thi trạng nguyên, lại làm tham mưu cho Tần tướng quân?

Lư Vân ho nhẹ một tiếng, đang muốn trả lời thì công chúa đột nhiên nói:

- Cẩn thận!

Ngón tay dùng sức lôi một mũi tên khác ra, Lư Vân đau quá kêu to ầm ỹ.

Công chúa cả kinh nói:

- Xin lỗi, ta xuống tay quá nặng, khiến người đau quá.

Lư Vân tự biết mình thất thố, vội nói:

- Thần nhất thời không kìm được, mong công chúa thứ tội.

Công chúa lắc đầu nói :

- Vì sao nam tử trên thế gian đều hiếu thắng như vậy, nếu người đau đớn thì cứ hét to, đây là chuyện bình thường, sao phải gắng nín nhịn?

Lư Vân thấp giọng nói:

- Trước thánh giá, thần không dám la lối. Yếu đuối như vậy sao có thể bảo hộ công chúa chu đáo?

Công chúa lại cười nói:

- Không phải hôm qua người quát to trước thiên quân vạn mã của Khách Lạt Xuy Thân Vương sao? Khi đó người có thể la lớn, lúc này sao lại không được?

Khi trước đại đội nghênh thân của Khách Lạt Xuy Thân Vương hung hăng càn quấy. Lư Vân phụng mệnh Hà đại nhân đến dâng thiếp, mới thét lớn để hạ nhục khí của đối phương, không ngờ công chúa cũng để ý điều này.

Lư Vân hắng giọng một tiếng, nói:

- Khi đó thần thấy đại quân ngoại tộc hung hăng. Sợ thân vương vô lễ với công chúa, tình thế cấp bách nên đành làm liều, không như hiện tại.

Công chúa mỉm cười, xé khăn tay băng bó vết thương cho Lư Vân, lại hỏi:

- Ta nghe người nói tiếng Hồi khá lưu loát. Người học khi nào?

Lư Vân nói :

- Thần ở trên đường rồi rãnh đến nhàm chán, liền theo các Nhạc Vũ Sinh học vài câu.

Công chúa ồ một tiếng, gật đầu nói :

- Ừm, người mới học một tháng đã nói lưu loát như vậy, thực không đơn giản.

Trong lời nói đầy sự khâm phục. Lữ Vân nghe mấy câu trên của nàng cũng dùng tiếng Hồi, còn thông thuận rõ ràng hơn hẳn thì lấy làm lạ hỏi:

- Thì ra công chúa điện hạ nói tiếng Hồi rất tốt.

Công chúa thấy Lữ Vân đầy mặt kinh ngạc, gật đầu cười nói:

- Lúc trước ta chưa rời kinh, sớm đã học qua loại ngôn ngữ này. Có điều ta không thông minh như Lữ tham mưu, một tháng liền có thể thuộc lòng. Ta học đến nay đã nửa năm.

Lữ Vân gật đầu,:

- Là Hoàng thượng yêu cầu công chúa học sao?

Công chúa thần nhiên nói:

- Đúng thế, sau này ta sống ở Hãn Quốc, chẳng lẽ không học ngôn ngữ của người?

Lữ Vân nghe lời này ẩn chứa tâm sự, nhớ tới việc nàng bị gả đi để cầu hòa với phiên bang, trong lòng chợt dâng lên sự đồng cảm.

Công chúa thấy Lữ Vân nhìn mình với vẻ thương hại, liền lắc đầu cười nói:

- Sau khi xuống núi, người đừng nói với ai là ta biết tiếng Hồi, để khi ta ở trong hoàng cung Hãn Quốc, giả cách không nghe hiểu những cung nữ cùng đại thần kia nói chuyện, những người này không đề phòng thì có thể lộ ra không ít chuyện hay, nghĩ đến thật là thích thú.

Nàng lại le lưỡi, lộ ra nét tinh nghịch trẻ thơ.

Lư Vân chỉ thấy vẻ mặt công chúa luôn luôn uy nghiêm, lúc này thấy nàng như một cô nương nhỏ thì sửng sốt, thầm nghĩ:

- Kỳ thật niên kỷ của công chúa rất trẻ, nhìn bộ dáng của nàng chỉ hơn Cố tiểu thư chừng hai tuổi mà thôi.

Nhưng chẳng biết tại sao, hắc thủy chung coi nàng như một nữ nhân chín chắn, chưa từng nghĩ tới nàng còn trẻ như thế.

Công chúa thấy hắc ngấn người, liền hỏi:

- Người đang nghĩ gì vậy?

Lư Vân vội đáp:

- Trước mặt công chúa, thần đâu dám nghĩ vãn vớ?

Công chúa mỉm cười, không hỏi thêm mà chỉ nhẹ nhàng lau miệng vết thương trên lưng Lư Vân. Hắc thấy nàng băng bó nhẹ nhàng thành thạo, hỏi:

- Công chúa điện hạ, trước kia người từng giúp người khác trị thương sao?

Công chúa gật đầu:

- Trước đây, mấy đệ đệ bướng bỉnh của ta mỗi khi bị thương, không dám để phụ hoàng biết thì đều tới tìm người tỷ tỷ là ta, muốn ta giúp chúng băng bó.

Nàng nhìn miệng vết thương của Lư Vân, than nhẹ một tiếng:

- Có điều ta chưa từng thấy qua vết thương nặng như vậy, hi vọng người sẽ sớm lành.

Lư Vân thấy vẻ mặt nàng đầy ôn nhu hòa ái, trong lòng cảm động liền nói:

- Công chúa điện hạ, nhân phẩm cao quý như người, thật sự không nên giả cho người để nghị hòa.

Công chúa ồ một tiếng, hỏi:

- Lư tham mưu sao lại nói lời này?

Lư Vân lắc lắc đầu, thở dài:

- Thế gian này, người phú quý phần lớn nham hiểm vô tình, tâm địa tốt như công chúa thì mười không gặp được một. Người lại phải gả cho ngoại tộc, ai... Kể ra cũng lạ, vì sao lần này Hoàng thượng cố tình chọn người? Chẳng lẽ không ai có thể thay thế sao?

Lời này tuy có chỗ không ổn nhưng từng câu từng chữ đều xuất phát từ tâm phế.

Công chúa nghe thì đôi mày thanh tú chột nhứ chặt, thật lâu không nói lời nào. Lư Vân thấy thần sắc của nàng không vui thì hoảng sợ, cúi đầu không dám nói thêm gì.

Qua thật lâu sau, công chúa khe khẽ thở dài. Nàng băng bó tốt vết thương, đi ra trước mặt Lư Vân nhẹ giọng nói:

- Lư tham mưu, ta phụng chỉ hòa thân vốn là cam tâm tình nguyện, không cần tuyển chọn hoặc thay mặt hay không thay mặt. Sau này người chớ có nhắc lại, biết chưa?

Lư Vân nghe lời của nàng đầy vẻ trịnh trọng, vội nói:

- Thần nhất thời lỡ lời, xin công chúa tha tội!

Nói rồi hẩn đến một góc nghỉ tạm, không dám lăm lời vì sợ công chúa lại nổi giận.

Qua một lúc, công chúa thấy sắc mặt Lư Vân ngưng trọng, chợt hỏi han:

- Lư tham mưu, người tức giận sao?

Lư Vân đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe nàng hỏi thì mở hai mắt cả kinh nói:

- Công chúa tha mạng, thần thân là cấp dưới, chỉ sợ làm công chúa nổi giận, đâu có lý dám giận công chúa?

Công chúa nghe hẩn tự trách, hòa nhã nói:

- Kỳ thật vừa rồi không phải ta nổi giận với người. Chỉ là người nói vậy như là ta không cam lòng. Nếu truyền ra ngoài, người khác lại nghĩ hoàng thượng không tốt, cho nên ta hi vọng người đừng nhắc lại, biết không?

Lư Vân nghe nàng nhắc tới việc cung đình, tự biết không nên nhiều lời, vội đáp:

- Tiểu nhân hiểu.

Công chúa gật đầu nói:

- Kỳ thật vì chuyện hòa thân lần này, trong cung thực không thoải mái gì. Mấy vị công chúa đùn đẩy cho nhau, không một ai chịu đi. Ta thấy tiếp tục như vậy chung quy không phải việc hay ho, ta thân là trưởng nữ của hoàng thượng, chỉ có đi đầu tiếp lấy trách nhiệm trọng đại này.

Nàng nói tới đây thì thở dài:

- Ai. . . Nếu bốn triều có thể lớn mạnh hơn một chút thì tốt biết bao nhiêu.

Lữ Vân nghe ra công chúa cũng bất đắc dĩ, liền thở dài nói:

- Vâng! Nếu năm ấy hoàng thượng ngự giá thân chinh không thất bại, công chúa điện hạ cũng không cần đi thành thân nghị hòa.

Công chúa ừm một tiếng, gật đầu nói :

- Người biết cũng không ít. Ngay cả chuyện ngự giá thân chinh mà cũng rõ ràng.

Lữ Vân nói :

- Thần nghe Liễu Hầu gia nói lại.

Công chúa nghe ba chữ Liễu Hầu gia thì trầm ngâm một lát, nhẹ giọng hỏi:

- Liễu Hầu gia? Người nói là Liễu Ngang Thiên sao?

Lữ Vân nghe nàng gọi thẳng tục danh của đại thần như có điểm vô lễ, có điều nhớ tới nàng chính là công chúa đương triều. Bá quan văn võ cả triều

đều là thần tử của nàng, nàng gọi thẳng tọc danh cũng không có gì lạ, đành nhẹ giọng nói:

- Chính là Liễu. . . Liễu đại nhân.

Công chúa thở dài một tiếng, nói:

- Năm xưa thánh thượng thân chinh thì ta còn chưa sinh ra. Đáng thương bá phụ của ta anh minh thần võ lại băng hà nơi tiền tuyến, để lại gánh nặng xã tắc cho phụ hoàng ta. . . Ai. . .

Lữ Vân ngạc nhiên hỏi:

- Bá phụ?

Công chúa nói:

- Phụ hoàng ta là đệ đệ của tiên hoàng Võ Anh đế, Võ Anh Hoàng đế đương nhiên là bá phụ của ta.

Lữ Vân tỉnh ngộ, lập tức gật đầu liên tục.

Chỉ nghe công chúa sâu kín thở dài:

- Phụ hoàng kế vị khi mới mười tám tuổi, khi đó quốc gia bấp bênh, tiên đế bị gian thần hãm hại, may có phụ hoàng đứng ra chủ trì cục diện, bằng không thế nước nguy cấp, giặc tới dưới thành, thật không hiểu ngày nay triều đình sẽ ra sao?

Lữ Vân gật đầu nói:

- Năm ấy là Khả Hân Dã Tiên vây quanh kinh sư và vùng lân cận, Hoàng thượng thật là anh hùng đại nhân đại dũng, mới tiếp được trách nhiệm to lớn này.

Công chúa mỉm cười, nói :

- Lời này của người là thật tâm sao? Sao lại giống kiểu a dua nịnh hót.

Lữ Vân đỏ mặt lên, vội phân bua:

- Điện hạ minh giám, thần đọc sách thánh hiền là để làm gì? Sao dám làm việc vô sỉ này?

Công chúa cười cười nói :

- Được rồi, ta biết là người trung tâm. Nếu không như thế, mới vừa rồi. . . Mới vừa rồi sẽ không bán mạng theo ta...

Nàng nói tới đây thì gương mặt thoáng ửng hồng, liếc nhìn Lữ Vân một cái, không ngờ chậm rãi cúi đầu.

Lữ Vân thầm nghĩ:

- Xem bộ dáng của công chúa còn chưa hết hoảng sợ, chỉ bằng nghỉ ngơi một phen.

Lập tức cúi người nói:

- Công chúa điện hạ đã mệt nhọc cả ngày, xin nghỉ ngơi một lát.

Công chúa ngẩng đầu lên nhìn lại Lữ Vân, bốn mắt chạm vào nhau, Lữ Vân thấy ánh mắt tràn đầy quan tâm kia, thầm nghĩ:

- Ngân Xuyên công chúa quả nhiên yêu dân như con, quan tâm che chở cho hạ thần. Ta xả thân vì người như thế cũng không uổng.

Công chúa lại lấy khăn tay ra lau trán hãn, ôn nhu nói:

- Người mất máu quá nhiều, nên nghỉ ngơi sớm, nhanh đi!

Lữ Vân vâng dạ một tiếng, đi đến vách đá ngồi xuống vận công dưỡng thần, chậm rãi rơi vào cảnh giới lòng không tạp niệm.

Lúc này "Vô Tuyệt Tâm pháp" được phát động, nội lực thâm hậu lưu chuyển khắp châu thân, chỉ một thoáng tứ chi đã có cảm giác đỡ hơn. Lần này ngoại thương tuy nặng nhưng nội lực lại không hề hư hao, vận hành thông suốt không trở ngại.

Công chúa thấy Lữ Vân vận công nghỉ ngơi điều dưỡng cũng ngồi xuống nghỉ tạm.

Khắp nơi tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió núi gào thét. Công chúa nhìn ánh nắng chiều như ẩn như hiện, nhớ tới vận mệnh bấp bênh ngày sau của mình, không biết còn cơ hội trở lại Trung thổ hay không thì lòng đầy tâm sự. Kỳ thật lần này, không phải nàng mà là ấu muội Ngọc Ninh công chúa sang Tây mới phải. Mẫu thân của tiểu công chúa này là Nhan Quý Phi, sớm đã thất sủng trước mặt hoàng đế. Ngọc Ninh lại không quá thân cận cùng hoàng thượng, do đó đem gả cho ngoại tộc thì trong cung cũng không có gì đau lòng. Chỉ là Nhan Quý Phi suốt đêm cầu khóc Ngân Xuyên công chúa, hi vọng nàng có thể xin Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban. Do là Ngọc Ninh còn quá trẻ, Ngân Xuyên không đành lòng để muội muội tha hương, liền xin với Hoàng đế để nàng thay thế Ngọc Ninh đi hoà thân. Chỉ là không thể tưởng nổi hôn sự tốt đẹp biến thành một hồi tranh đấu thế này.

Đang miên man nghĩ ngợi, chợt thấy Lư Vân lão đảo đứng lên. Nàng vội tiến về phía trước đỡ lấy hân:

- Không phải bảo người nghỉ sao? Tại sao đứng dậy?

Lư Vân nói :

- Thần đã phục hồi nhiều, không còn gì đáng ngại. Công chúa điện hạ một ngày không thể không ăn uống, xin đợi thần đi kiếm cái ăn cho người.

Nói xong liền cầm loan đao, muốn đi quanh đỉnh núi tìm đồ ăn.

Công chúa sợ hân bị thương nặng di chuyển khó khăn, vội nói:

- Người muốn đi săn thú sao? Vậy ta đi cùng người.

Vừa rồi hai người cùng trải qua đại nạn sinh tử, công chúa không còn xem hân như người xa lạ. Nàng vốn thiện lương, lúc hoạn nạn này đã có cảm giác gần bó đối với Lư Vân.

Lư Vân tự biết lúc nguy nan đã có nhiều cử chỉ không ổn, giờ phút này hai người đã bình an vô sự, há có thể có hành động nghịch loạn thêm? Lúc này lắc đầu nói:

- Việc nhỏ này sao dám phiền công chúa. Xin nghỉ ngơi, thần tự đi tìm cũng được.

Công chúa đang định nói nữa thì Lư Vân đã xoay người rời đi. Chỉ thấy hân đứng lên rồi chậm rãi lùi vài bước, lúc này mới xoay người, hành động thật kính cẩn hoàn toàn khác với lúc dưới vách núi.

Công chúa thấy bộ dáng câu nệ của hân, đột nhiên chợt cười thầm:

- Người này lúc thì gan lớn trùm trời, lời của ta mà cũng dám làm trái. Lúc này lại thật cẩn thận như rất sợ ta, thật là kỳ lạ.

Nghĩ tới cảnh cứu tử nhất sinh dưới vách núi vừa rồi, tim nàng bỗng đập thành thịch. Đường như vẫn còn đó cảm giác cánh tay rắn chắc kia vòng qua hông, đem nàng ôm chặt vào trong ngực hân.

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Tấm lòng trung nghĩa

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 6: Tấm lòng trung nghĩa

Hồi 3

Người dịch:: Forev3r Alone

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Lư Vân nào biết tâm sự trong lòng công chúa. Lúc này toàn thân tuy đau đớn nhưng phận thần tử khó có thể nghỉ ngơi. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy sắc trời sắp tối liền tiến ra mép đá. Từ trên đỉnh núi quan sát, hi vọng thấy chỗ đóng quân của Tần Trọng Hải.

Phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy nơi nơi sương khói mịt mù, những đám mây vùng núi như đang bồng bềnh uốn lượn. Đúng là cảnh đẹp mê hồn mang nhưng không thấy quân mã của Tần Trọng Hải ở đâu. Lư Vân ưu sầu thầm nghĩ:

- Không biết Tần tướng quân lui binh đến nơi nào? Nếu muốn thoát hiểm, nhất định phải tìm được bọn họ.

Trong lòng nghĩ cách thoát khỏi nơi đây, chỉ là tình thế trước mắt đầy khó khăn. Dưới chân núi là quân địch tập hợp, trên đỉnh núi lại không cây không cối, thật sự không biết trốn ở đâu. Hắn thở dài một tiếng, tạm thời đành đi săn thú lấp đầy bụng rồi tính sau.

Lư Vân vác đao đi quanh, thấy một bầy gà tuyết thì mừng rỡ phi thân tới bắt, tuy mang thương thế nhưng thân thủ vẫn rất nhanh nhẹn, liền bắt được hai con. Hắn tìm củ khô nhóm lửa, nướng thịt ngay tại chỗ. Qua hơn một năm bôn ba bán mì, lúc này kỹ thuật chế biến đồ ăn của hắn đã khá cao minh. Nhớ tới con gà dành cho công chúa thì dụng tâm mà nướng. Chỉ một lúc sau, con gà tuyết chín tới, hương thơm tỏa ra bốn phía làm người thêm nhỏ dãi.

Lư Vân xé nửa con gà tuyết, liền quay người đi tìm công chúa. Thấy nàng đang ngồi ở một góc như có điều suy nghĩ. Hắn xách đồ nướng đến trước người công chúa, quỳ xuống nói :

- Công chúa điện hạ, thỉnh người dùng bữa.

Hai tay hăn dâng thịt gà nướng thơm ngào ngạt, bộ dạng thật là cung kính. Công chúa nghe thanh âm, trên mặt chợt ửng đỏ rồi cúi đầu như có tâm sự.

Lư Vân đang cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống đất nên không thấy thần sắc của nàng, chỉ giờ thịt gà tuyết lên nói:

- Điện hạ, gà đã được nướng chín, người mau ăn đi!

Công chúa đưa tay tiếp lấy, mùi thịt thơm phức xông vào mũi. Nàng thấy bốn phía trống hoang vắng, xem ra Lư Vân vì kiểm đồ ăn cho nàng đã tốn khá nhiều công sức.

Nàng nhìn vào hai mắt Lư Vân, ôn nhu hỏi:

- Lư tham mưu, vì sao người đối với ta tốt như vậy?

Lư Vân nghe thì kinh ngạc ồ một tiếng. Hăn chỉ biết thân mình là phạm thần tử, công chúa là trời là phật, há có thể không đối tốt với nàng? Nàng hỏi vậy khiến hăn sửng sốt tại trận. Qua thật lâu sau mới đáp:

- Phụng dưỡng công chúa chính là bốn phận của hạ thần, đâu có phân tốt xấu gì?

Công chúa nghe hăn bình ổn đáp lời thì chỉ ừm một tiếng rồi cúi đầu, một lát muốn hỏi thêm nhưng ấp úng nói không thành lời.

Lư Vân thấy công chúa im lặng, nghĩ rằng bản thân mình nói quá mức mơ hồ khiến nàng khó mà hiểu được, liền quỳ gối kính cẩn nói:

- Khởi bẩm công chúa điện hạ, thần tử phụng dưỡng chúa thượng chính là việc thiên kinh địa nghĩa. Thần vốn là hạng bình dân áo vải, may nhờ Liễu đại nhân cùng Tần tướng quân đề bạt mới có thể dốc sức trong quân. Trước

khi đi Liễu đại nhân từng đích thân dặn dò, rằng quyết không thể công chúa bị tổn thương. Thần có ơn tât báo, dù mất mạng cũng không dám để công chúa bị thương chịu nhục. Xin công chúa đừng để tâm.

Ngân Xuyên công chúa nghe hẳn nói một thôi một hồi, đều là không phụ nhờ vả, tận trung với chức trách, không biết làm sao tâm trạng nàng lại rầu rĩ không vui.

Nàng nhìn xung quanh với vẻ kích động, nửa ngày không nói gì. Lữ Vân thấy thần sắc bất định của công chúa, tưởng rằng nàng vẫn còn sợ hãi quá độ, liền hắng giọng một tiếng nói:

- Công chúa điện hạ, thịt gà để nguội sẽ không ngon, xin người mau dùng đi!

Công chúa tay cầm nửa con gà tuyệt nhưng không mở miệng ăn, tựa hồ như đang nhập tâm suy nghĩ điều gì.

Qua một lúc chợt nghe nàng lên tiếng:

- Lữ tham mưu, ta muốn hỏi một chuyện, hi vọng người nói thực tâm.

Thanh âm run nhè nhẹ, tựa hồ việc này khá quan trọng với nàng.

Lữ Vân nghe nàng nói trịnh trọng như vậy, vội đáp:

- Điện hạ mời nói.

Công chúa nhìn hẳn không chớp mắt, hỏi:

- Lữ tham mưu, nếu người phụng mệnh đến Tây Vực thành thân nghị hòa lần này, không phải ta mà là muội tử Ngọc Ninh công chúa của ta, người. . .

Người cũng liều chết như vậy bảo hộ nàng sao?

Lư Vân thấy vẻ mặt công chúa kích động như đang chờ đợi cái gì, trong lòng liền nghĩ:

- Tình thế hiện tại khẩn trương, xem vẻ mặt công chúa hằm trong lòng còn sợ hãi. Ta nên giúp nàng an tâm lại mới phải.

Hắn lập tức gật đầu nói:

- Công chúa nói không sai. Bất kể là vị công chúa nào thành thân, thần đều toàn lực bảo hộ, tuyệt không dám lười biếng.

Công chúa nghe lời này, đột nhiên khuôn mặt thanh tú cúi thấp, lệ châu trong mắt nhỏ xuống, thấp giọng nói:

- Như vậy . . Như vậy bất kể là Ngọc Ninh hay Ngân Xuyên, đối với người đều không có khác biệt, phải không?

Lư Vân gật đầu nói:

- Đúng vậy. Công chúa nào cũng là ái nữ của hoàng thượng, đối với thần đều tôn quý như nhau.

Lời này vừa ra khỏi miệng hắn, trên mặt công chúa lập tức hiện vẻ âm u, khuôn mặt đang thoáng ửng hồng liền chuyển sang tái nhợt. Nàng quay đầu đi, thấp giọng nói:

- Tốt lắm, người trung tâm với triều đình như thế, ngày sau chắc chắn Hoàng thượng sẽ khen thưởng người.

Bỗng dừng mi mắt nàng đỏ lên, hai hàng lệ lại rớt xuống. Lữ Vân thấy thì nghi hoặc trong lòng, không biết mình đã nói sai điều gì.

Hắn thấy công chúa vẫn cầm con gà tuyết, liền nói:

- Công chúa, gà để lạnh ăn không tốt, xin người mau dùng bữa!

Chỉ thấy công chúa nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Ta không đói bụng, người ăn trước đi.

Nói rồi đem con gà tuyết trả lại cho Lữ Vân, sau đó xoay người bỏ đi.

Lữ Vân sửng sốt ngẩng đầu, không biết vì sao cô công chúa thiện lương này tự nhiên hành sự kỳ quái như thế, nhớ tới lời dặn của Liễu đại nhân thì vội đi theo, khuyên:

- Ngọc thể của công chúa tôn quý, không thể một ngày không ăn, nếu gà tuyết này không hợp khẩu vị của người, thần sẽ đi bắt thỏ.

Công chúa vẫn không để ý đến hắn, bước đến một góc núi rồi nhìn xuống dưới, thần thái có vẻ lạnh lùng.

Lữ Vân ngây ngốc tại trận, thầm nghĩ:

- Rốt cuộc nàng làm sao vậy? Ta đã nói sai điều gì sao?

Hắn ngẫm lại những gì mình đã nói, tự hỏi không thấy có chỗ bất ổn thì khẽ lắc đầu. Lúc này chiến sự nguy cấp, người người lo âu không thôi, tính tình công chúa lại trở nên khó hiểu khiến hắn không biết làm sao cho phải.

Lữ Vân dùng cành cây xiên gà, đến trước mặt công chúa nói:

- Thần để thịt gà ở lại chỗ này, nếu người thấy đói bụng thì hãy dùng bữa.

Nói rồi cầm cành cây có con gà tuyết xuống dưới đất. Công chúa lại như không thấy, chỉ nhìn về vách núi dưới sâu, không biết đang suy nghĩ gì.

Đúng lúc này, một trận gió rét thổi tới, Lữ Vân chợt thấy toàn thân lạnh run. Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy màn đêm đang buông xuống, mây mù dày đặc. Địa thế nơi này rất cao, đêm đông sẽ rét căm căm. Hắn có nội công thâm hậu cũng chưa chắc chịu được, huống hồ là vị công chúa lá ngọc cành vàng kia?

Lữ Vân liền tìm kiếm chỗ trú đêm, hi vọng yên ổn qua đêm nay. Qua gần nửa canh giờ, sắc trời đã tối hẳn, Lữ Vân cao trèo thấp trên các vách núi, tìm kiếm trên dưới cuối cùng thấy một huyệt động bên dưới một vách đá lớn, đủ để cho công chúa che mưa tránh tuyết. Lữ Vân mừng rỡ nhưng vẫn sợ bên trong có dã thú, liền cầm đao xông vào xem xét.

Trong động hoàn toàn không có bóng dáng vật lạ, cũng không có mùi hôi của phân thú, lúc này hắn mới an tâm nhóm lửa đốt cỏ khô, xử lý trong ngoài động sạch sẽ một lần. Hắn biết công chúa từ nhỏ đã quen sống nhưng lạ nên cố gắng chuẩn bị, chỉ sợ nàng không thể thích nghi.

Hắn dọn dẹp một hồi, đến khi trong động có ánh lửa ấm áp mới đi mời công chúa vào động nghỉ tạm.

Đi tới thì thấy công chúa vẫn ngồi ở vách đá, thịt gà vẫn ở dưới đất chưa từng động qua, lúc này đã đóng thành băng.

Lữ Vân tiến về phía trước, hỏi:

- Điện hạ sao không ăn một chút. Nếu ngọc thể bất ản, xin cứ sai khiến một tiếng. Thần có biết qua y lý, có thể trị giúp công chúa.

Hắn nghĩ đến đêm nay sương gió rất lạnh. Chỉ hi vọng công chúa đừng bị trúng gió, nếu không với tình hình trước mắt, thật là họa vô đơn chí.

Công chúa lắc lắc đầu, bộ dạng đầy cô đơn thấp giọng nói:

- Ta không có bệnh, người đừng lo lắng.

Lữ Vân thấy tinh thần của nàng sa sút như vậy thì trong tâm tự trách, quỳ xuống nói:

- Thần tội đáng muôn chết, không thể săn sóc công chúa chu đáo, lại khiến công chúa lo âu, khó có thể khoan dung, xin công chúa trách phạt.

Công chúa thở dài, thấp giọng nói:

- Đi cùng chưa lâu nhưng người đã nói qua không biết bao nhiêu lần tội đáng muôn chết, bao nhiêu lần không thể tha thứ! Người thực sự có sai lầm nhiều như vậy sao? Ta lại là người dễ dàng tức giận vậy sao?

Lữ Vân không dám lên tiếng, chỉ gật đầu đồng thời trong miệng vang dạ liên tục.

Công chúa lại thở dài, sắc mặt bình tĩnh như thường, thản nhiên hỏi:

- Tàn tướng quân đã trở lại chưa? Bốn cung muốn xuống núi.

Lữ Vân dập đầu nói:

- Khởi bẩm công chúa, giờ phút này quân giặc thế lớn, quân ta phải tạm thời rút lui. Có lẽ Tần tướng quân trở vào biên quan cầu viện. Đến khi đại quân tụ họp tất sẽ khởi binh tới cứu giá. Thần nghĩ công chúa chắc phải nghỉ thêm vài ngày trên đỉnh núi, chờ viện quân.

Công chúa khẽ gật đầu, lại không nói thêm gì.

Lữ Vân nói :

- Phía trước không xa có một sơn động có thể chống lại gió rét. Thần đã quét tuyết sạch sẽ, thỉnh công chúa qua đó nghỉ ngơi.

Liền muốn tiến lên nâng công chúa dậy, đã thấy nàng co thân mình tránh qua rồi tự đứng lên.

Lữ Vân dẫn công chúa tới sơn động, lúc này tuyết lại rơi dày hơn, hai người tăng nhanh cước bộ. Ai ngờ công chúa bị trượt chân, Lữ Vân vội vươn tay ra đỡ, tránh để nàng bị ngã. Bàn tay hai người chạm nhau, thân mình công chúa đột nhiên chấn động, bàn tay nhỏ bé vội vàng rút về, nhanh chóng tránh ra.

Lữ Vân lấy làm lạ, cúi đầu đã thấy công chúa lảng tránh ánh mắt của hắn. Hắn cảm thấy nghi hoặc, không biết vì sao nàng trở nên như vậy nhưng không dám truy vấn.

Hai người tới cửa động, Lữ Vân chỉ vào trong, nói:

- Chính là động này, xin công chúa tạm thời chịu khổ mấy ngày, chỉ là bên trong còn sơ sài, thần sợ người ở không quen.

Ngân Xuyên công chúa im lặng không nói, chậm rãi đi vào trong động, chỉ thấy trong này được quét dọn sạch sẽ, ánh lửa sáng lên vách tường ấm áp

như mùa xuân, so với bên ngoài rét căm thực là khác biệt. Nàng thấy Lữ Vân dốc lòng quan tâm đến mình thì cảm động, định khen một câu nhưng nhìn sang lại thấy hắt đứng một bên với vẻ kính cẩn, thoáng chốc trong lòng nàng lại dâng lên một trận buồn bực, đành ngồi xuống cúi đầu trầm ngâm.

Lữ Vân nói :

- Xin công chúa nghỉ tạm một lúc, thần lại đi chuẩn bị đồ ăn cho người.

Công chúa lắc đầu nói:

- Không cần, ta không thấy đói.

Lữ Vân thấy công chúa lòng mang tâm sự nặng nề, không muốn làm phiền liền nói:

- Vậy thần xin cáo lui trước, xin công chúa nghỉ ngơi.

Chỉ một lúc sau hắt đã nướng lại con gà rồi đặt ở cửa động, chuẩn bị cho công chúa khi cần thì dùng. Thấy mọi chuyện thỏa đáng mới dám ra ngoài nghỉ ngơi.

Đêm khuya buông xuống. Hai người, một ngoài động một trong động đều có tâm sự riêng.

Lữ Vân canh giữ ở cửa động, nhìn ánh lửa bên trong thì suy nghĩ:

- Tâm tư của công chúa thật là kỳ lạ. Lúc trước đối mặt sinh tử nàng cũng không sợ hãi, hiện nay bình an vô sự, tại sao nàng bỗng trở nên bi thương buồn bã như vậy, thực làm cho người ta khó hiểu.

Nghĩ một hồi nhưng thủy chung hãn vẫn không rõ nguyên do.

Trong cơn gió lạnh, Ngân Xuyên công chúa một mình trong động lặng lẽ ưu sầu. Nàng nhìn ánh lửa đỏ au, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng phồn hoa nơi kinh thành. Cùng thời gian này năm trước, trong Tử Cấm Thành đã giăng đèn kết hoa. Nàng cùng đám cung nữ bên cạnh vui vẻ ấm áp biết bao. Nào ngờ quang cảnh hiện tại lại thê lương, bản thân nàng lẻ loi một mình tránh trong sơn động hoang vắng. Ngày mai còn không biết sinh tử ra sao. Nàng nhìn chiếc vòng ngọc trên tay. Đột nhiên nhớ tới mẫu thân hiền dịu, trước khi nàng đi người còn ân cần dặn dò. Cảnh tượng hai mẫu tử ôm nhau khóc thoáng chốc tràn ngập trong lòng.

Nàng tự biết lần này rời cố quốc, chỉ sợ đến chết già nơi Tây Vực cũng không thể gặp lại mẫu thân một lần. Nhất thời trong tâm bi thương, nước mắt trào ra.

Công lực của Lữ Vân cao cường. Hãn ngồi ngoài động nghe thấy tiếng nước nổ, biết công chúa đang rơi nước mắt thì trong lòng lo lắng, liền đến cửa động xem xét.

Lữ Vân thấp giọng kêu lên:

- Công chúa điện hạ, người vẫn khỏe chứ? Thần Lữ Vân đến vấn an.

Một hồi lâu không thấy công chúa hồi đáp. Lữ Vân không biết lúc này nàng thế nào, chỉ sợ nàng bị lạnh ngắt, vội xông vào trong động.

Vào trong chỉ thấy công chúa gục đầu vừa giường đá mới làm tạm, tấm lưng ong kia run rẩy phập phồng, thấp giọng mà khóc.

Lữ Vân kinh hãi, vội vàng tới nói :

- Điện hạ làm sao vậy? Có gì không thoải mái sao?

Công chúa thấy hần vào thì vội lau nước mắt, thấp giọng nói:

- Ta không sao. Người đi nghỉ tạm đi.

Lữ Vân thấy con gà nướng kia vẫn ở dưới đất chưa động một miếng, lập tức nói:

- Công chúa, người không ăn không ngủ như vậy, ngọc thể bất an khiến ty chức thực lo lắng.

Công chúa nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài:

- Người còn lo lắng nữa làm gì? Có lẽ ngày mai chúng ta sẽ bị quân giặc bắt được, đến lúc đó sống không bằng chết, chi bằng đêm nay chết ở chỗ này vẫn hơn.

Lữ Vân nghe nàng nói chuyện bi thương như thế thì cả kinh, vội khuyên nhủ:

- Ngày ấy thần nghe công chúa nói, chỉ cần lão bá tánh có thể sống bình an mỗi ngày, công chúa dù hy sinh bản thân cũng đáng. Thần thực lòng khâm phục, tại sao lúc này công chúa lại tiêu cực như thế, giờ thần biết phải làm sao?

Công chúa nghe thì không thể kìm được, nước mắt lại thánh thót rơi:

- Ta. . . Ta cũng không muốn như vậy. . .

Lữ Vân thấy nàng khóc, muốn tiến tới vỗ về đầu nàng an ủi nhưng lại không có gan, hai tay chà xát vào nhau không biết nên làm thế nào.

Đúng lúc này, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, Lư Vân chấn động, thấp giọng nói:

- Có người đến! Chắc chắn địch nhân đã lên núi!

Xem ra đám phiên tăng chưa từ bỏ ý định, đã phái người lên núi lùng bắt. Công chúa nhớ tới đám phiên tăng hung ác kia thì biến sắc.

Lư Vân đưa chân dậm tắt đồng lửa, cầm đao rời động rồi lặng lẽ đi tới vách đá. Chỉ thấy một người thò đầu ra nhìn xung quanh đỉnh núi, phía sau còn có năm sáu người đang bò lên. Những người này mặc y phục thị vệ, đều là thủ hạ bên người Tứ vương tử.

Lư Vân nấp ở vách đá, mắt thấy người nọ đi tới thì đá mạnh một cước, xương sườn nơi ngực đối phương kêu rắc một tiếng đã gãy tại trận. Thân mình bay ra xa, chưa kịp kêu một tiếng đã bỏ mạng.

Chợt nghe một gã thị vệ khác thấp giọng nói:

- Khắc Lạp Nhi, người ở đâu vậy?

Lư Vân núp ở sau tảng đá lớn, thấy người này hết nhìn đông tới ngó tây mới dám đi đến, hần lập tức phi thân nhảy ra, một đao chém tới cắt đứt yết hầu đối phương. Hai tay người nọ liên tục vung loạn nhưng thốt không nên lời, giãy dụa một trận rồi ngã xuống đất bất động. Lư Vân kéo xác hần qua, nhẹ nhàng thả xuống vách núi.

Mấy người còn lại không thấy đồng bọn, đều thấp giọng kêu gọi. Chỉ là Lư Vân phục ở nơi bí mật gần đó, nháy mắt lại giết thêm hai người, theo phương pháp cũ đem xác bọn họ thả xuống vách núi.

Lúc này trên đỉnh núi chỉ còn gã thị vệ cuối cùng. Lư Vân thấy hai bên mạnh yếu rõ ràng, không cần ẩn nấp mà sải bước đi ra, quát:

- Tên kia, sao dám tới đây chịu chết?

Người nọ xoay mình mới thấy Lư Vân, thoáng chốc kinh hoảng rung giọng:

- Ta... Ta... Người... Đừng giết ta...

Lư Vân liền quát:

- Đồng bạn của người đều bị ta giết sạch, ném xuống dưới núi, người đã biết chưa?

Người nọ quỳ xuống khóc ròng nói:

- Xin đại gia tha mạng, gia đình tiểu nhân có già có trẻ, thật sự không thể chết được! Ngài tha cho ta đi!

Lư Vân giơ cương đao lên, đang định giết người nhưng thấy vẻ mặt người nọ sợ sệt hèn mọn. Hắn thấy không đành lòng liền hạ đao, thầm nghĩ:

- Xem ra người này cũng đáng thương, không bằng ta trói hắn lại, nhốt trong sơn động cũng được.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, giờ phút này đang trong tình thế hung hiểm. Nếu phân tâm trông coi thêm người này thì sẽ gặp thêm phiền toái.

Tại nghe người nọ liên tục cầu xin, Lư Vân giơ đao vung lên, lắc đầu nói:

- Không được, hai quân giao chiến, không phải người chết thì là ta mất mạng, người mau mau nhặt binh khí lên, chúng ta giao đấu một hồi.

Người nọ khóc ròng nói:

- Ta không phải là đối thủ của ngài! Tha cho ta đi!

Lư Vân thở dài, chỉ xuống vách núi nói:

- Được rồi! Một khi đã như vậy ta cũng không động thủ, tự người nhảy xuống đi.

Người nọ nghe thì càng khóc lớn. Lư Vân thấy hăn yếu đuối như thế, lắc đầu gơ đao định chém tới. Chợt nghe thanh âm của công chúa vang lên:

- Khoan đã!

Lư Vân quay đầu, không ngờ công chúa đã đứng ở gần vách đá, đang chăm chú nhìn mình.

Lư Vân vội khom người, nói:

- Khởi bẩm công chúa, người này là thích khách của tứ vương tử phái tới, thần định xử tử hăn để tránh thêm phiền nhiễu.

Công chúa nói :

- Người này cũng có phụ mẫu thể tử, người không nghe hăn nói rất đáng thương sao? Lư tham mưu, trời cao có đức hiếu sinh, người thả hăn đi đi!

Người nọ nghe nàng nói thì như gặp được Bồ Tát sống, liều mạng phục lạy trên mặt đất.

Lư Vân hăng giọng một tiếng, lớn tiếng nói:

- Công chúa a công chúa, lúc này tình huống hung hiểm, không thể so với lúc có Tần tướng quân hộ giá! Khi có đại quân đi theo bảo hộ, người tha mạng cho thích khách thì thần tuyệt không dị nghị. Chỉ là trước mắt hung hiểm vạn phần, người đừng nên yếu mềm.

Hắn biết công chúa nhân từ, có điều giờ chỉ sợ ý một chút thì công chúa sẽ rơi vào tay giặc. Lữ Vân nhớ tới chức trách trọng đại, tuyệt không thể để công chúa gặp nguy, trong lúc nóng vội nói chuyện có ý giáo huấn.

Công chúa tức giận nói:

- Bốn cung mặc kệ, ta muốn người thả người này, người lập tức thả ra cho ta!

Lữ Vân vừa sợ vừa giận, không biết nên làm như thế nào.

Thị vệ kia liên tục khóc ròng nói:

- Đa tạ công chúa, đa tạ công chúa, tiểu nhân mang ơn, ngày sau chắc chắn không dám tới xâm phạm nữa.

Nói rồi hướng về Lữ Vân bái lạy:

- Tiểu nhân biết sai rồi, cầu xin đại nhân rộng lòng tha cho một lần!

Công chúa thấy hắn sợ hãi như vậy, liền mỉm cười đi về phía trước mấy bước, nói:

- Người không cần lo lắng, có bốn cung ở đây, sẽ không ai dám hại người.

Lư Vân thấy công chúa tiến lên chỉ cách người nọ vài thước, vội lao tới cả kinh kêu lên:

- Tránh ra! Không được tới gần hần!

Lời này chưa dứt, chỉ thấy thân hình người nọ nhoáng một cái mạnh mẽ nhảy lên, dường như võ công rất tinh xảo. Lư Vân kinh hãi, muốn ngăn trước mặt công chúa nhưng đã chậm một bước.

Thoáng chốc người nọ đã bắt được công chúa, ngửa mặt lên trời cười to đầy đắc ý. Lúc này công chúa sợ tới ngọc dung biến sắc, dù nàng tu dưỡng hơn người cũng không nhịn được hét lên một tiếng.

Lư Vân lấy tay giữ trán, trong tâm chán nản không thôi. Hần tự trách bản thân mình nhất thời mềm lòng không phòng bị, lại để cho người đánh lén thành công. Hần chỉ tay vào người nọ, quát lớn:

- Người mau mau buông công chúa ra, ta sẽ tha cho người tội chết!

Người nọ xì một tiếng khinh miệt, cười lạnh nói:

- Người còn dám lăm lời sao? Hiện nay ai phải nghe ai, người tự rõ ràng cho lão tử một chút!

Nói xong quay lại nhìn mặt công chúa, cười dâm nói:

- Còn người nữa, nếu dám trái lời khiến tâm tình gia gia người không tốt, ta sẽ đem người tiền dâm hậu sát, người có tin không!

Lư Vân vừa giận vừa tức, quát:

- Chuyện gì cũng từ từ, người đừng làm chuyện xằng bậy!

Người nọ chỉ mặt Lư Vân mà mắng:

- Xú tiểu tử, vừa nãy người muốn lão tử nhảy xuống núi tự sát sao? Con mẹ nó, trước tiên người hãy nhảy xuống cho ta! Lão tử đỡ phải động thủ giết người!

Hắn thấy Lư Vân không dám động đậy, lúc này mới cười dâm nói:

- Người còn không nhảy xuống, tưởng ta đây chưa sờ qua nữ nhân sao? Người muốn xem ta thân thiết cùng công chúa nương nương của người chăng!

Công chúa giận dữ nhưng người nọ giơ đao kề vào cổ nàng, nhất thời không có biện pháp.

Lư Vân tức giận đến cực điểm, chỉ là vẫn theo lời đối phương đi đến mép đá. Hắn quay đầu lại, hung tợn liếc người nọ một cái rồi xoay mình nhảy xuống. Công chúa chấn động thét to:

- Lư tham mưu! Lư tham mưu!

Người nọ cười ha hả, nói:

- Tiểu tử vô tri, cũng dám ra chiến trường mà uống mạng!

Nói xong buông công chúa ra, cười dâm nói:

- Công chúa ngoại tộc, ít nhiều thì người cũng cứu ta một mạng, lát nữa để ta tới âu yếm an ủi người, coi như báo đáp ân tình vậy!

Công chúa nghĩ đến Lữ Vân đã chết, bất giác hai chân mềm nhũn ngồi xuống đất, khóc ròng mà than:

- Lữ tham mưu... Đều là ta hại người. . . Đều là ta hại người...

Người nọ cười ha hả nói:

- Khóc lóc cái gì? Tên thủ hạ của người giết nhiều huynh đệ chúng ta như vậy, chết thật là đáng! Giờ hắn chết mau như vậy, sẽ không còn ai quấy rầy! Xem lão tử sẽ đối đãi với người thế nào?

Công chúa tính tình cương nghị, nàng nghe ngôn ngữ thô tục háo sắc của người nọ, không những không sợ mà còn khơi dậy tính tình cao ngạo của thiên nữ hoàng triều. Chỉ thấy nàng đứng dậy, cả giận nói:

- Người thật to gan! Sao dám vô lễ với bốn cung!

Người nọ thấy bộ dáng này của công chúa thì cả kinh, chỉ là nghĩ lại lúc này chỉ còn mình hắn và nàng. Hắn thích làm gì thì làm, liền cười dâm nói:

- Công chúa! Người nghĩ thông suốt đi, hiện tại ta chính là hoàng thượng của người, người cần phải hầu hạ ta cho tốt, hắc hắc...

Nói xong liền sờ tới mặt công chúa. Công chúa nổi giận quát lên nhưng sắc tâm của tên này đã sinh, sao còn kiềm chế cho được?

Mắt thấy bàn tay thô kệch kia sắp sờ tới thân thể, công chúa hoảng sợ kêu to, cuống quýt né tránh. Trong lúc nguy cấp, chợt nghe một người lên tiếng sau lưng:

- Tiểu nhân vô sỉ, người nếu là hoàng thượng, ta sẽ là tổ tông của người.

Người nọ cả giận quát hỏi:

- Là ai?

Lời này vừa thốt thì yết hầu hẫch chợt lạnh, không ngờ đã bị cắt đứt. Sau đó thân thể lại bị bồi thêm một cước, lao thẳng xuống vách núi sâu thăm thẳm.

Công chúa vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người thần sắc đầy giận dữ, tay giơ loan đao, chính là Lữ Vân! Nàng vui vẻ kêu lên một tiếng, lao tới ôm chặt lấy hẫch:

- Là người! Người không chết! Người không chết!

Trong lúc vui mừng mà nước mắt lại ứa ra, thực là vui sướng đến cực độ.

Lữ Vân vội lui một bước, khom người nói:

- Vừa rồi thần chưa rơi xuống núi, chỉ bám víu ở vách núi. Tên này sơ hở không tới xem kĩ, mới để thần có cơ hội ám toán như vậy.

Công chúa vui mừng quá độ, nhất thời quên hết sự tình không vui lúc trước, mặt mày hớn hở nhìn Lữ Vân không nói nên lời.

Lữ Vân cúi đầu nhìn vách núi, lẩm bẩm:

- Ngày mai ta phải làm mấy cạm bẫy, không thể để mấy tên này leo lên đánh lén.

Công chúa đột nhiên tiến lên vài bước, thân mật kéo tay Lữ Vân rồi mỉm cười nói:

- Đừng nói gì nữa. Ta chợt thấy đói bụng, chúng ta cùng dùng bữa nào!

Mắt thấy công chúa đã tươi cười trở lại nhưng Lữ Vân lại hoảng sợ, vội lui về sau vài bước. Tâm tình công chúa chuyển biến nhanh như vậy khiến hắn thật không hiểu nổi. Theo lời nàng lại đem con gà kia nướng lại. Trong ánh lửa đỏ, chỉ thấy công chúa đầy vui vẻ cười tươi nhìn hắn.

Lữ Vân trầm nghĩ:

- Công chúa đột nhiên cao hứng, đột nhiên ưu sầu, thật là kỳ quái. Chỉ mong không phải là nàng trúng hàn phong đến thần trí mơ hồ. Dù thế nào ta cũng nên cẩn thận ứng phó thì hơn.

Hắn nướng gà được rồi thì xé lấy miếng đùi, nói:

- Thừa lúc còn nóng, công chúa mau ăn đi.

Công chúa mỉm cười đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng cắn một miếng. Lữ Vân sợ nàng ăn không quen món thôn quê, vội vàng nói:

- Thần tùy tiện nướng ra, chỉ sợ không hợp khẩu vị của công chúa.

Công chúa nhai một miếng. Chỉ thấy mùi thịt nướng thơm phức, hương vị khá ngon, cười nói:

- Rất ngon, ngay cả Ngự Thiện Phòng trong Tử Cấm Thành cũng không có tay nghề như vậy.

Lữ Vân xuất thân bán mì, rất thích người khác tán dương tay nghề bếp núc của mình. Nghe công chúa nói như vậy thì vui mừng như bay, mừng rỡ nói:

- Được công chúa tán thưởng, quả thật thần cảm thấy rất vui.

Công chúa thấy hắn có vẻ cao hứng, lại nhẹ nhàng cười hỏi:

- Tay nghề người tốt như vậy, trước kia là đầu bếp hay sao?

Lữ Vân nghe nàng hỏi thì nhớ tới chuyện cũ. Thần sắc khẽ động, lại gật đầu.

Công chúa ngạc nhiên nói:

- Không ngờ là thật sao?

Lữ Vân xấu hổ cười nói:

- Nói đến e rằng công chúa chê cười. Ngay cả đầu bếp ta còn không đủ trình độ, chỉ là một tên bán mì trong Ngõ Vương Phủ.

Công chúa ồ một tiếng, nói:

- Bán mì? Là cái gì?

Công chúa ở trong cung từ bé chưa từng ra ngoài. Nghe hai chữ bán mì thực sự không hiểu.

Lữ Vân cười khổ một trận, nghĩ thầm:

- Công chúa không hiểu khói lửa nơi nhân gian, ta nói nhiều làm gì? Thuận miệng nói hai ba câu là được.

Hắn lắc lắc đầu, nói:

- Bán mì chính là người đi bán mì kiếm sống, không có gì đáng nói.

Hắn nhìn tuyết lớn đang rơi, liền đứng dậy nói:

- Công chúa điện hạ, không còn sớm nữa, xin người vào động nghỉ cho!

Công chúa tuy không rõ thế sự nhưng tâm tư tinh tế, rất mẫn cảm với nhân tâm, vừa thấy thần sắc Lữ Vân liền biết trong lòng hắn có nỗi đau. Thấy hắn không muốn nói rõ quá khứ của bản thân thì nhẹ giọng:

- Lữ tham mưu, chúng ta liên tiếp cùng trải qua hoạn nạn sinh tử, chỉ là ta không biết lai lịch của người. Trước mắt tạm thời bình an, người không ngại thì nói một chút đi.

Lữ Vân chỉ lắc đầu cười khổ, lại chậm rãi ngồi xuống.

Từ khi rời Giang Nam, hắn bốn ba xem bốn biển là nhà. Ngoài Tần Trọng Hải thì chưa bao giờ nhắc chuyện xưa cùng người, không ngờ người hỏi lại là công chúa đương triều. Nhớ đến tội danh mà bản thân oan ức mắc phải thì trong lòng bi ai một trận, nghĩ tới Cố tiểu thư thì càng thêm đau xót.

Hắn không muốn lộ tâm sự, chỉ mỉm cười ngắm nhìn sao trời, nụ cười đầy vẻ chua xót.

Công chúa sững sốt, hỏi:

- Là chuyện gì mà mắc cười như vậy?

Lữ Vân cúi đầu cời than lửa, nhẹ giọng nói:

- Thần xuất thân hàn vi, là người không có danh phận, không nên nói kéo làm bẩn tai công chúa.

Công chúa nghe lời lẽ đau khổ, lại thấy vẻ mặt hần khác thường, đoán rằng có chuyện gì khó nói. Nàng thầm nghĩ:

- Lai lịch người này rất kỳ lạ. Nếu thoát được nơi này, có dịp nhất định phải điều tra nghe ngóng một phen.

Trong ánh lửa bập bùng, Lữ Vân chỉ chú tâm đến đồng lửa, thần sắc không vui không buồn. Công chúa thì khó nén nỗi sự tò mò, dùng đôi mắt to đẹp chăm chú nhìn hần. Hai người đều có tâm sự, yên lặng không nói gì.

Thật lâu sau Lữ Vân nói:

- Công chúa điện hạ, ngoài này rất lạnh, xin người về động nghỉ tạm, cẩn thận cảm lạnh.

Công chúa ngẩng đầu nhìn hần, nói:

- Vậy còn người? Định ở bên ngoài chịu gió lạnh sao?

Lữ Vân thản nhiên nói:

- Thần khỏe mạnh như trâu như hổ, chỉ là gió tuyết sẽ không ảnh hưởng gì.

Công chúa khẽ gật đầu:

- Như thế thật vất vả cho người.

Nói rồi đi vào động. Lữ Vân nhìn theo bóng dáng của nàng, không hiểu trong lòng lại có cảm giác ấm áp mà từ khi rời Dương Châu tới nay chưa từng có. Hần âm thầm thề một điều. Cho dù có chuyện gì, nhất định phải bảo vệ công chúa bình an, tuyệt không để nàng rơi vào tay địch nhân.

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Trời già còn mắt

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 7: Trời già còn mắt

Hồi 1

Người dịch: Minhminh

Biên dịch: Yến Linh Điều

Lại nói Tần Trọng Hải không địch lại Sát Kim, ba quân tan vỡ vội tháo lui về Ngọc Môn quan.

Bị Tứ vương tử dẫn quân đuổi giết. Đám người cầm đầu chạy trốn chết, chỉ mong nhanh nhanh tới Ngọc Môn quan. Nhớ tới Tiết Nô Nhi đang đợi tại đây lại càng cố sức ra roi thúc ngựa nhanh hơn.

Toàn quân liên tiếp bị truy đuổi mấy ngày, ban đêm không dám hạ trại nghỉ ngơi mà chỉ ngồi trên ngựa nhắm mắt nghỉ tạm một chút. Chỉ thương cho

đàn chiến mã bốn ba, nhiều con không chịu nổi lao lực đã gục dọc đường.

Sắc mặt quân sĩ thì xám xịt, tinh thần bạc nhược, lo lắng chưa đến Ngọc Môn quan đã bị Tứ vương tử đuổi kịp.

Xế chiều ba mươi tháng chạp, Tần Trọng Hải đang dẫn đầu quân mã, chợt thấy đằng trước có một người một ngựa đang cuống cuống chạy lại đây. Y sửng sốt, không biết là ai thì hô quân mã dừng lại. Người kia tới gần mới nhìn rõ sắc mặt trắng bệch, tóc tai bù xù.

Chính là Phó tổng quản Đông Xưởng Tiết Nô Nhi!

Tần Trọng Hải kinh hãi. Chẳng phải Tiết Nô Nhi đang ở Ngọc Môn Quan đôn đốc binh mã của Giang Sung sao, thế nào mà lại hốt hoảng tới đây như chạy giặc?

Tần Trọng Hải vội kêu lên:

- Tiết công công! Sao lại thế này?

Khoái mã vừa tới, Tiết Nô Nhi đã kêu to:

- Mọi người chạy mau! Giang Sung trở mặt rồi. Đám nhân mã của hắn đang đuổi sát đằng sau, chỉ sợ là muốn giết người!

Tần Trọng Hải cùng đám thuộc hạ quay mặt nhìn nhau, nói chẳng lên lời.

Ngay một lát sau, liền thấy phía trước bụi mù. Một đội nhân mã đang phi nước đại đến, thanh thế không dưới vạn quân.

Tần Trọng Hải nhú chặt đôi mày rậm, không ngờ đúng tại thời khắc nguy cấp này Giang Sung lại quay đao đâm lén, dù không biết ý đồ của người

này là gì nhưng đã không thể lui về Ngọc Môn quan nữa.

Tiết Nô Nhi thấy Tần Trọng Hải chậm chạp bất động bèn bực tức mắng:

- Kêu người dẫn người trốn đi! Người còn ngần ra đấy làm gì?

Tần Trọng Hải chỉ phía sau, cười khổ nói:

- Tứ vương tử Hãn quốc đang đuổi giết phía sau, công công bảo chúng ta chạy đến nơi nào?

Tiết Nô Nhi cũng cả kinh:

- Rốt cuộc có chuyện gì mà đồng loạt tạo phản thế này? Thật hết sức hoang đường!

Hà đại nhân ở một bên thấy đại quân dừng lại vội vượt lên, sợ hãi hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Không phải chúng ta đang nhanh chóng lui về Ngọc Môn quan sao? Sao bỗng nhiên dừng lại?

Tiết Nô Nhi la lớn:

- Không còn thời gian để nhiều lời. Nếu cầu tặc Giang Sung đến đây thì mọi người sẽ hết sức nguy hiểm! Mau chuyển hướng mà chạy!

Lão vừa nói xong đã nghe tiếng vó ngựa rầm rộ, vạn mã đang phi nhanh tới. Tần Trọng Hải cùng thuộc hạ tuy mệt mỏi nhưng vẫn giữ binh khí bảo vệ đám đại quan cùng vương tộc.

Đại quân kia đến gần thì dừng lại. Cả đám mặc giáp bạc sáng loáng, tay cầm lưỡi dao sắc lạnh, đều là tinh binh có kỷ luật nghiêm minh. Chính là

tay chân thân tín của Giang Sung, cũng là quân phòng thủ Ngọc Môn quan.

Hà đại nhân biết tính tình của Tiết Nô Nhi rất nóng nảy, đoán rằng lão đã đắc tội với nhân mã của Giang Sung nên mới bị đuổi giết. Lúc này tính mạng bản thân nguy cấp, đây chỉ là ân oán giữa Đông Xưởng và Giang Sung. Lão lập tức thúc ngựa lao ra trước, hô to trước đám binh mã của Giang Sung:

- Ta là Ngự Sử Hà đại nhân, phụng mệnh bảo hộ công chúa đi thành thân nghị hòa, mau tránh đường để chúng ta qua!

Chỉ thấy một gã tướng lĩnh đi ra, cười lạnh nói:

- Ta chẳng quản lão là Hà đại nhân hay Hà tiểu nhân gì hết. Giang đại nhân đã có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện nhập quan, trái lệnh thì giết không tha!

Nói xong giương cung lấp tên. Vù một tiếng, một mũi tên bat tới bắn rụng mũ quan của Hà đại nhân. Hà đại nhân sợ vãi ra quần, cuống quýt giục ngựa chạy về trốn sau quân lính.

Tần Trọng Hải đại nộ, bước lên giơ đao mằng to:

- Người thật oai phong quá đấy, dám không cho chúng ta nhập quan? Mau mau xưng tên ra, ngày sau mọi người đối chất trước Kim Loan điện!

Chỉ thấy tên tướng kia cười lạnh không đáp, Tiết Nô Nhi mắng:

- Tên Cao Nhan chết dẫm nhà người! Chỉ là một con chó theo đuôi Giang Sung mà cũng dám trêu chọc đến Đông Xưởng chúng ta. Sau này về kinh, công công ta không giết sạch già trẻ gái trai cả nhà người thì liền đổi sang họ Cao!

Cao Nhan biến sắc mặt, đắc tội Đông Xưởng quả thực không phải việc nhỏ. Hắn đang do dự thì một gã phó tướng từ đằng sau đi lên, ghé vào tai hắn thì thầm điều gì đó. Cao Nhan nghe xong tựa hồ tâm thần ổn định lại, lúc này quát:

- Lão yêu quái. Người nói khoác ít thôi, trước tiên giữ được tính mạng rồi hãy đến trước mặt gia gia người mà đánh rắm!

Tiết Nô Nhi tức giận đến mặt trắng bệch, thét to:

- Muốn chết!

Thân ảnh lão lóe lên xông về phía trước. Cao Nhan biết Tiết Nô Nhi võ công cao cường, vội hô quân lính giương cung bắn tên. Vạn tiễn bay tới làm cho Tiết Nô Nhi né đông tránh tây, vô cùng chật vật phải rút trở về.

Cao Nhan cười ha hả, nói:

- Còn ai dám tới đây nữa?

Hắn hạ lệnh bày trận lập trại, án binh giữa đường không cho đám người Tần Trọng Hải vượt qua.

Tần Trọng Hải thấy tình thế hung hiểm. Đứng trước là Cao Nhan đóng quân bịt đường, phía sau lại có phiên binh đuổi giết, nhịn không được thở dài:

- Trước không đường chạy, sau lại có truy binh, phải làm sao đây?

Tiết Nô Nhi rít lên:

- Người thân là tướng quân thì phải suy nghĩ biện pháp! Sao lại hỏi ta?

Tâm niệm Tần Trọng Hải khê động. Nhớ lại Liễu Ngang Thiên từng kể qua, có một danh tướng là Võ Đức Hầu từng kịch chiến cùng Khả Hãn Dã Tiên ngoài Ngọc Môn quan. Khi đó Võ Đức Hầu cũng bị người hãm hại, không vào được quan ải thì mai phục tử chiến tại Hồ Lô Cốc. Giờ nếu quân binh của y có thể tới đó, nhất định có thể lấy hiểm mà thủ.

Nghĩ đến đây, Tần Trọng Hải vội hỏi mấy lão binh:

- Các người trấn thủ Tây Cương trong thời gian dài, từng nghe qua Hồ Lô cốc chưa?

Một lão binh đáp:

- Đương nhiên là có. Hồ Lô Cốc này cách chúng ta hơn mười dặm về hướng đông.

Tần Trọng Hải mừng rỡ, vội ra lệnh cho lão binh nọ đi trước dẫn đường. Tiền đội chuyển hướng tiến về phía đông, hậu đội đề phòng Cao Nhan đánh lén. Chỉ là chạy được vài dặm, đã thấy quân mã Tứ vương tử đang đuổi theo đằng xa. Cao Nhan kia lại như không thấy, mặc cho đại quân ngoại tộc đi qua. Tần Trọng Hải vô cùng giận dữ, Cao Nhan vốn là mệnh quan triều đình gánh vác an nguy cả vùng Tây Cương, lúc này lại để cho quân địch tùy ý chạy băng băng trên biên giới? Chẳng lẽ nhân mã hai phương sớm đã có hiệp nghị nào đó?

Y quay sang hỏi:

- Tiết công công, đã xảy ra chuyện gì mà những người này lại cùng truy đuổi tới?

Tiết Nô Nhi the thé thóa mạ:

- Ngày ấy ta tới Ngọc Môn Quan thì gặp phải tên súc sinh họ Cao kia, ta liền yêu cầu hắn khai mở quan ải, xuất binh đi yểm hộ đoàn xe hộ tống công chúa. Có trời mới biết con mẹ giặc cái nào sinh ra tên tặc tử này, ban ngày hắn dùng rượu thơm thịt ngon chiêu đãi ta. Ai ngờ đến đêm phái binh đến vây giết ta. Hừ! Cái đám không biết lượng sức, đã bị ta giết chết hơn trăm tên. Chẳng qua là ta thế cô lực mỏng, song quyền nan địch tứ thủ nên đành tạm thời lui đi, ai ngờ tên cẩu tặc Cao Nhan này còn không buông tha, dẫn quân đuổi giết tới tận đây!

Tần Trọng Hải nghe thì hết sức nghi hoặc. Giang Sung muốn giết Tiết Nô Nhi thì phải cho cao thủ ra tay, sao lại điều động quân mã bình thường? Chẳng lẽ là người này có can dự vào chính biến của Hãn quốc lần này? Trong này có âm mưu trọng đại nào chăng? Thật làm người ta khó hiểu.

Tần Trọng Hải tuy tinh minh nhưng không biết rằng Giang Sung đã đích thân đến Tây Cương, lại càng không biết Trác Lăng Chiêu đã mai phục tại Thần Quỷ đình, lúc này đang đại chiến cùng đám người Dương Túc Quan. Cao Nhan khai quan xuất binh chỉ là một nước cờ trong một đại âm mưu mà thôi.

Tần Trọng Hải dẫn đại quân một đường đào tẩu ra vài dặm, chợt nghe sau lưng nổi lên tiếng đuổi giết. Lúc này quân mã của Tứ vương tử đã tới. Nhân mã song phương lao vào chém giết một hồi, cả hai bên đều thiệt hại về người. Đạt Bá Nhi Hãn thấy Tứ vương tử đuổi tới thì mặt cắt không còn hạt máu, lại càng quất ngựa chạy nhanh hơn, điên cuồng phi ngựa như bay muốn thoát khỏi Tứ vương tử.

Tần Trọng Hải hiểu rõ, nếu không có người cảm tử đoạn hậu thì toàn bộ nhân mã nhất định sẽ chết hết. Đằng trước còn hoàng tử Hãn quốc cùng Ngự Sử đại nhân, tuyệt không thể để cho bọn họ rơi vào tay quân địch.

Tâm niệm đã quyết, Tần Trọng Hải lập tức nói với Tiết Nô Nhi:

- Tiết công công, phiền ông theo sát bảo hộ Hà đại nhân. Ta muốn lưu lại đoạn hậu.

Tiết Nô Nhi sừng sốt, qua một lát lại lắc đầu cười lạnh:

- Tần Trọng Hải a Tần Trọng Hải, giờ là lúc nào mà người còn muốn làm anh hùng hảo hán? Bằng vào từng này nhân mã của người, làm sao để địch lại hai lộ quân mã kia? Người làm vậy khác nào đi chịu chết?

Tần Trọng Hải nhìn thẳng về phương xa, nói:

- Chết cũng tốt mà sống cũng được, ta không thể để mặc mọi người chết cả. Nhất định phải liều mạng một phen!

Tiết Nô Nhi cười hắc hắc, lấy Thiên Ngoại Kim Luân ra rồi cười lạnh nói:

- Bằng vào võ công của người mà cũng muốn đoạn hậu? Ta xem người nên tiết kiệm sức lực một chút, hãy để Thiên Ngoại Kim Luân của bốn tọa hiển thị uy lực, có lẽ còn một đường sống.

Kỳ thật Tiết Nô Nhi có ý sóng vai ngăn địch cùng Tần Trọng Hải, chỉ là hai người luôn luôn bất hòa nên lời lẽ ngoài miệng của lão vẫn rất khó nghe.

Tần Trọng Hải cười lớn nói:

- Hào ý của công công, tại hạ xin tâm lĩnh. Có điều cầm quan đánh giặc không giống luận võ so chiêu, công công không bằng được ta đâu. Hãy mau đi hộ vệ Hà đại nhân thì hơn!

Tiết Nô Nhi nghe lời này có ý khinh thị, nhin không được hừ một tiếng:

- Chính người tự đi chịu chết. Lúc vong mạng đừng oán trời trách người, nói công công ta không giúp người.

Tần Trọng Hải mỉm cười coi như không, lại chọn ra trăm dũng sĩ cảm tử. Mỗi người mang theo đao búa, cùng ở lại mai phục đánh lén Tứ vương tử. Chỉ cần ngăn địch được vài canh giờ, đại quân bên ta sẽ đủ thời gian đến Hồ Lô Cốc.

Tần Trọng Hải đâu phải là hạng người lỗ mãng, y lưu lại đoạn hậu không phải tự sát cứu người mà trong lòng sớm đã tính kế thoát thân, liền sai người lựa ra trăm con tuần mã giấu ở đây cách vài dặm, chờ có lệnh thì tới đón đội quân đao phủ đào tẩu.

Tần Trọng Hải dẫn người mai phục tại một cồn cát. Một lúc sau nghe tiếng vó ngựa rầm rập đuổi tới. Đại quân Tứ vương tử không hề phòng bị nhanh chóng đi qua. Đúng thời cơ, y vung tay hét to:

- Các huynh đệ! Cùng ta xông lên giết địch!

Y lăn tròn trên đất lao xuống đầu tiên. Toàn đội đao phủ cũng lăn theo, chúng nhân đồng thanh gào thét, sử dụng đao búa nhắm chân ngựa địch nhân mà chém. Chỉ thấy Tần Trọng Hải vô cùng hung hãn, ánh đao bay múa quay tròn trên đất giống như một cái chong chóng cực lớn, mạnh mẽ chém tới vó ngựa địch nhân.

Đám phiên binh thấy y lợi hại như vậy thì vội giật cương ngựa muốn dừng lại. Chỉ là đã không kịp. Trong nháy mắt tiếng ngựa hí nổi lên bốn phía, đám người Tần Trọng Hải đã chặn đến cả trăm chân ngựa. Đàn ngựa thảm thiết ngã vật xuống đất. Toán nhân mã đi trước định quay đầu thì toán đằng sau đã lao tới. Chúng nhân thất kinh, cùng kêu to:

- Tránh ra! Mau mau tránh ra!

Mấy vạn vó ngựa lao đến dẫm đạp lên đội quân phía trước. Nhất thời tiếng người kêu ngựa hí, phiên binh bị giẫm chết vô số kể, đội hình đại loạn.

Tần Trọng Hải nhìn thấy cờ hiệu của Tứ vương tử cách mình không xa thì mừng rỡ thầm nghĩ:

- Bắt giặc phải bắt tướng! Nếu có thể bắt được Tứ vương tử, nhất định có thể xoay chuyển Càn Khôn!

Tâm niệm vừa động, y lập tức lăn về phía Tứ vương tử. Tứ vương tử thấy thế thì hoảng sợ, giơ roi kêu lên:

- Mau! Mau! Mau giết hắn!

Đám quân binh cầm trường mâu đâm loạn nhưng thân hình Tần Trọng Hải vô cùng linh hoạt. Y lăn trái lộn phải, có khi chui qua cả dưới bụng ngựa khiến phiên quân không sao đâm trúng được. Tần Trọng Hải lăn mấy cái đã đến sát ngựa của Tứ vương tử. Y rống một tiếng dũng mãnh, vung đao nhảy lên chém liên một nhát!

Tứ vương tử kinh hoàng che mặt, hét lớn:

- Người đâu! Mau mau hộ giá!

Mắt thấy Tứ vương tử nguy cấp, hai bên quân sĩ mạnh mẽ xông vào, cản rằng giơ thuẫn bài lên đỡ thay vương tử một kích lôi đình này.

Ánh đao rực lửa áp xuống. Ầm một tiếng, hồ khẩu đám quân sĩ vỡ toác, thuẫn bài rơi khỏi tay. Tần Trọng Hải lại hoành đao sử chiêu ra "Hỏa Vân

Bát Phương". Đám lính trúng đao giữa ngực, máu phun ra đầm đìa rồi ngã gục xuống.

Lúc này không còn ai hộ vệ Tứ vương tử, Tần Trọng Hải điên cuồng hống lớn một tiếng, giơ đao chém tới. Tứ vương tử vừa thúc ngựa đào tẩu vừa cuống quýt hét lên:

- Sát Kim! Mau tới cứu ta!

Tần Trọng Hải quát:

- Đã muộn rồi!

Cương đao truy hồn theo, muốn chém Tứ vương tử thành hai đoạn.

Đúng lúc này, một cây đao có dây buộc từ đằng sau đột ngột bay tới, không khoan nhượng nhằm thẳng vào cổ Tần Trọng Hải. Thế đao hung hiểm dị thường, Tần Trọng Hải vội lộn người tránh đi, vừa đứng vững đã thấy một đại hán thần sắc ngạo nghễ thúc ngựa phi tới, chính là Sát Kim.

Tần Trọng Hải thấy đối phương xuất hiện thì nhú mày, biết tình thế đã khó vãn hồi.

Tứ vương tử nếm qua sự lợi hại của Tần Trọng Hải mấy lần, biết y hung mãnh giao hoạt có đủ cả, vội nói:

- Sát Kim người nghe cho kỹ, chúng ta rời đi trước. Nơi này giao cho người!

Thần sắc Sát Kim có vẻ bất phục nhưng không thể kháng lệnh, đành gật đầu.

Tứ vương tử kêu lên:

- Truyền lệnh đi đường vòng sang hướng đông!

Nói rồi lật đật rời đi trong tiếng vó ngựa ầm ầm. Tứ vương tử dẫn quân chủ lực quay lại đi đường vòng, để Sát Kim và một ngàn kỵ binh giữa vùng biên cương hoang dã, phụng mệnh tiêu diệt đám quân mã của Tần Trọng Hải.

Một gã thuộc hạ hỏi Tần Trọng Hải:

- Tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ?

Tần Trọng Hải suy tính. Quân chủ lực của đối phương đã quay lại đi đường vòng. Y cũng không cần ở lại nơi này đối đầu với gã quái vật Sát Kim kia, bèn truyền lệnh:

- Chúng quân binh nghe lệnh, rút lui về Hồ Lô cốc!

Đám thuộc hạ đồng thanh đáp ứng. Tần Trọng Hải ngửa mặt lên trời thét dài. Xa xa bụi mù bay lên, vó ngựa rầm rập. Chính là trăm con tuấn mã đã chuẩn bị sẵn, được thủ hạ dắt tới tiếp ứng.

Tần Trọng Hải quát:

- Mọi người phá vây lao ra!

Lập tức chúng nhân xung phong liều chết ra bên ngoài, muốn chạy tới đàn ngựa.

Sát Kim thấy Tần Trọng Hải muốn rời đi thì vung tay một cái. Cả ngàn kỵ binh chậm rãi vây kín đám người. Tần Trọng Hải thấy quân địch được huấn luyện có tổ chức, thật sự là hùng sư tinh nhuệ, vội truyền lệnh:

- Mọi người nhắm vó ngựa mà chém, thấy có cơ hội thì trốn ra! Võ công của Sát Kim rất cao, ngàn vạn lần không cần liều mạng!

Y dẫn đầu lăn tròn dưới đất, cử đao chém loạn. Đám quân đao phủ lập tức lăn theo, cũng chém tới các vó ngựa.

Sát Kim cười lạnh, lắc đầu nói:

- Chỉ là Địa Đường Đao, cần gì bêu xấu? Xem Kim Câu Trận đây.

Lão lại quát to một tiếng:

- Bày trận!

Tức thời cả ngàn kỵ binh liền tản ra, tiếp theo từ túi trên yên ngựa lấy ra một binh khí có hình thù kỳ lạ, dài như đao mà lại cong tựa lưỡi liềm.

Tần Trọng Hải mắng:

- Chỉ là kỹ xảo quái quỷ, cần gì bêu xấu?

Chúng đao phủ không sợ cường địch, vẫn lăn qua lại giữa vó ngựa địch tìm thời cơ ra tay. Sát Kim quát:

- Động thủ!

Tức thời ngàn kỵ binh dùng hai chân kẹp yên ngựa, nghiêng người đem thân mình ngã sát dưới bụng ngựa, tấn công đám đao phủ trên mặt đất.

Tần Trọng Hải cả kinh:

- Đây là Kim Câu Trận sao?

Y vốn nghe đồn mà chưa từng tận mắt thấy trận này, không ngờ lúc này lại chứng kiến tại một nơi hoang dã. Xem ra Sát Kim không chỉ có võ công lợi hại mà phép dùng binh đánh giặc cũng rất cao minh. Tần Trọng Hải đang muốn quát lui thuộc hạ đã thấy ngàn kỵ binh giơ kim câu lên, thúc ngựa xông đến đám đao phủ. Thủ hạ Tần Trọng Hải cũng rất dũng mãnh, dù gặp địch nhân lợi hại vẫn không hề sợ hãi, tay giơ búa thép nhắm chân ngựa chém tới.

Sát Kim quát:

- Móc!

Chỉ thấy đám kỵ binh sử câu móc đến, đám đao phủ biến sắc, muốn chạy đã không kịp, liền bị lưỡi câu móc vào mắt cá chân, kim câu sắc bén móc vào tận xương. Cả ngàn kỵ binh lập tức thúc ngựa phi nước đại, mấy trăm gã đao phủ liền bị kéo lê trên mặt đất, kêu thảm thiết liên tục. Các cây cương đao trên ngựa lại chém xuống, làm không ít người đầu mình hai nơi.

Đám đao phủ còn lại thấy đại thế đã mất, vội tháo chạy sang hai bên. Mắt thấy toàn bộ quân binh tan rã, sắc mặt Tần Trọng Hải âm đạm nhưng vẫn dũng mãnh rộng lớn:

- Mọi người theo ta!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Trời già còn mắt

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 7: Trời già còn mắt

Hồi 2

Người dịch: Minhminh

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Trong cơn giận dữ, Tần Trọng Hải không tiếp tục múa đao xoay tròn dưới đất mà đứng dậy phóng thẳng tới Kim Câu Trận.

Y xông lên đầu tiên, vận khởi thức thứ tám trong "Hỏa Tham Nhất Đao" là Long Hỏa Phệ Thiên, mạnh mẽ như một con rồng lửa cuốn tới. Thân hình y xoay tròn như con vù, trên đao hừng hực lửa cháy hung ác không khác loài yêu ma. Đàn ngựa bị ánh lửa dọa cho chạy tán loạn. Tần Trọng Hải điên cuồng gào lên:

- Dám giết thủ hạ của ta, toàn bộ thường mạng cho lão tử!

Y vùng cuồng đao loạn trảm, vài tên lính dừng mãi ngang đường đều bị chém chết ngay tại chỗ. Vừa xông đến thì Kim Câu Trận lập tức lộ ra một lỗ hổng lớn. Tần Trọng Hải thấy thời cơ đã tới, vội quát:

- Chúng đao phủ nghe lệnh, toàn quân rút lui, hội hợp tại Hồ Lô cốc!

Một gã thuộc hạ thấy y vẫn tiếp tục vùng đao chiến đấu, cả kinh nói:

- Tướng quân, vậy còn người?

Tần Trọng Hải quát:

- Nhiều lời cái gì? Mau chạy đi!

Quân lệnh như sơn, người nọ không dám chần chờ nữa, liền cùng mọi người thoát ra. Thủ hạ của Sát Kim đuổi theo lại bị Tần Trọng Hải hươ đao chém chết sạch.

Không bao lâu, đàn ngựa tiếp ứng đã tới. Đám đao phủ tìm được đường sống trong chỗ chết, liền nhảy lên ngựa hấp tấp mà chạy.

Tần Trọng Hải thấy thuộc hạ đã đào tẩu, vừa định lên ngựa chạy theo thì bỗng thấy đao phong từ đằng sau chém tới, lại là Sát Kim ra tay. Đao thế mạnh mẽ, Tần Trọng Hải vội vàng xuống ngựa lăn người tránh thoát. Chỉ thấy Sát Kim lạnh lùng nhìn y, nói:

- Thủ hạ của người có thể đi, người thì không thể!

Chúng thuộc hạ của Sát Kim thấy Tần Trọng Hải chỉ còn một mình thì hè nhau xông tới muốn vây công, có điều võ công của Tần Trọng Hải đâu phải là loại để múa cho đẹp, Kim Câu Trận chỉ là võ thuật dụng trong chiến trận, há có thể chế phục võ lâm cao thủ? Đao quang lóe lên, nháy mắt trăm rụng ba mấy chân ngựa tạo ra một lối thoát.

Sát Kim thấy bọn thuộc hạ kinh hoàng né tránh, không làm gì được Tần Trọng Hải, lúc này điềm nhiên nói:

- Các người hãy đuổi theo bọn đao thủ, tên này để ta.

Thủ hạ của Sát Kim thấy Tần Trọng Hải giết người như ma quỷ câu hồn, nghe thượng cấp ra lệnh thì như được đại xá, vội vàng thúc ngựa rời đi.

Sát Kim ngồi trên ngựa ngạo nghễ nhìn Tần Trọng Hải, nói :

- Người đứng lên, buông tay chịu trời đi!

Tần Trọng Hải chậm rãi đứng dậy. Lúc này tiếng ngựa hí vang vọng nơi xa, chiến trường mêh mông chỉ còn lại y cùng với Sát Kim. Sát Kim vẫn ngồi trên ngựa, trên mặt nở nụ cười lạnh của kẻ vô cùng tự tin vào sức mạnh của bản thân.

Tần Trọng Hải biết mình không phải là đối thủ của người này, thầm nghĩ:

- Xem vẻ mặt người này, nắm chắc sẽ giết được ta. Vừa so chiêu ban nãy, võ công của lão quả thật thâm sâu khôn lường. Giờ có cơ hội thì phải trốn ngay, nếu không chỉ sợ ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ta.

Một cơn gió thổi tới cuốn theo cát bụi mù trời. Tần Trọng Hải thấy gió mạnh thì tâm niệm khẽ động. Y đang đứng ở phía đông, lúc này chậm rãi đi tới hướng bắc đầu gió. Sát Kim không thèm để ý mà vẫn ngồi trên ngựa, vẻ mặt đầy khinh thường.

Một trận cuồng phong kéo tới, cuốn theo cát vàng đầy trời qua mặt Sát Kim, hai mắt lão khẽ nhú lại. Tần Trọng Hải mừng rỡ, y đứng ở phía bắc chính là chờ gió thổi bụi bay, liền vung đao ra chiêu "Hỏa Vân Bát Phương" chém tới Sát Kim. Đao thế bao phủ sáu chỗ yếu hại trên người đối phương. Chiêu này lợi dụng gió cát làm khuất tầm nhìn, có vẻ không được cao thượng cho lắm.

Lại nghe "Đinh" một tiếng, cây đại đao đã tách thành mười hai cây tiểu đao nổi bằng xích sắt, các tiểu đao tỏa ra trên không, nhanh như chớp đã bao vây lấy Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải từng ném qua chiêu này nên rất rõ ràng, các lưỡi đao trước sau phối hợp chặt chẽ, nếu đỡ bừa thì rất có thể bị chém thành mấy khúc. Sát Kim múa may hai tay, mười hai tiểu đao chọt cao chọt thấp, khoan trước vòng sau, mạnh mẽ nhắm về ngực Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải biến sắc, không dám chính diện tiếp chiêu mà vội nằm úp xuống đất.

Sát Kim thấy y né tránh thì cổ tay dùng lực. Vù một tiếng, các tiểu đao lại hợp thành đại mã đao dài mười hai thước, chém thẳng vào gáy Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải vội còn úp mặt xuống đất, vội lăn tránh sang một bên.

Ầm một tiếng, mặt đất đã bị bổ thành một hố sâu.

Sắc mặt Tần Trọng Hải ảm đạm, vội bật dậy rồi lui lại một bước. Sát Kim vẫn ngồi trên ngựa lạnh lùng nhìn y.

Tần Trọng Hải biết rõ võ công của Sát Kim quá cao cường. Trận này không có đường thắng, y mắt đảo tứ phía quan sát địa hình xung quanh. Chợt thấy xa xa khoảng mười dặm có một rừng cây. Chỉ cần trốn vào nơi đó, dựa vào thân pháp linh hoạt may ra còn hy vọng trốn thoát. Vừa nghĩ như vậy, y mạnh mẽ xuất một cước đá tung cát bụi vào mắt con ngựa mà Sát Kim đang cưỡi. Tuy lông mi ngựa có thể cản gió cát sa mạc nhưng cát bụi này kèm theo nội lực hùng hậu của Tần Trọng Hải, mắt ngựa sao có thể chống chịu lại được? Con ngựa bị bụi cát bắn mạnh vào mắt, lập tức hí thảm rồi lồng lên, tuy chưa mù nhưng cũng đau đớn không chịu nổi.

Tần Trọng Hải tận dụng thời cơ, liền sử dụng khinh công bỏ chạy về phía rừng cây.

Sát Kim tức giận đến sắc mặt trắng bệch, quát:

- Đồ dê tiện, sử dụng thủ đoạn bỉ ổi!

Tần Trọng Hải không buồn đáp mà chỉ cố chạy như điên.

Sát Kim kêu lên:

- Đồ tiểu nhân vô sỉ. Nếu ta không giết ngươi, sau này không biết sẽ có bao nhiêu người bị hại bởi tay ngươi!

Vừa rồi xoay người xuống ngựa đuổi theo.

Tần Trọng Hải muốn lừa đối phương vào rừng cây để mai phục, lúc liền chạy vòng vào một hồi. Có điều Sát Kim không đuổi gắt mà chỉ chậm rãi truy theo phía sau. Người này thật là kiêu ngạo, dù vội cũng không muốn rơi vào cảnh chật vật. Tần Trọng Hải chạy quanh co vòng vào một hồi. Thấy trời đã nhá nhem, y liền chuyển hướng chạy vào rừng cây, lợi dụng địa hình hiểm trở cùng bóng đêm nhằm đánh lén.

Lại nói Tần Trọng Hải bề ngoài hào sảng phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết, kỳ thật là người giáo hoạt lắm mưu nhiều kế. Mỗi khi thấy thực lực địch ta cách quá xa là lúc dụng kế cầu thắng, hoàn toàn không để người khác quan tâm thủ đoạn của bản thân thế nào. Cũng nhờ tính tình như thế, vừa nãy mới dùng thủ đoạn tam lưu giữ được tính mạng.

Trong hai đại tướng dưới trướng Liễu Ngang Thiên. Nếu so sánh thì Dương Túc Quan cao ngạo tự tôn hơn Tần Trọng Hải rất nhiều. Dương Túc Quan trời sinh tính tình tự phụ, xưa nay coi trọng thể diện, gặp kẻ địch mạnh hơn cũng không đánh mất uy phong của bản thân. Dù là thua cũng phải giữ thể

diện. Nếu bắt buộc phải ra ám chiêu hoặc độc kế thì sẽ lên vụng trộm, tuyệt không dám trắng trợn như Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải chạy một hồi đã bỏ Sát Kim một đoạn, lọt vào rừng cây. Ngày đông giá lạnh, chỉ thấy khắp nơi cành khô lá trụi trong khung cảnh tiêu điều. Y vừa chạy vừa nhìn quanh tìm chỗ ẩn thân. Được một lát thì ồ lên một tiếng. Dưới ánh trăng mờ, chỉ thấy một vật cao ngất trời không biết là thứ gì. Tới gần nhìn kỹ mới rõ đó là một gốc cổ thụ che trời cao hơn mười trượng, thân mười người ôm không xuể. Dù đang tiết đại hàn nhưng lá vẫn xanh biếc thân tràn nhựa sống, đầy nổi bật giữa rừng cây khô.

Tần Trọng Hải sửng sốt, không hiểu sao nơi hoang mạc lại có thể mọc lên cái cây cao lớn như vậy. Có điều đang trong tình thế nguy cấp nên không còn tâm tư quan tâm vật ngoài thân, y liền chuyển thân trốn sau cây cổ thụ. Đằng sau có một gò đất tròn tròn bên trên mọc đầy cỏ dại.

Y vừa xoay mình, đã thấy một người ngửa đầu đứng trước cây đại thụ. Người nọ có khuôn mặt vuông vắn nghiêm nghị, chính là Sát Kim! Mới rồi vẫn xa xa mà nháy mắt đã đuổi tới, thật không thể tưởng tượng nổi.

Tần Trọng Hải cả kinh:

- Lão tiểu tử thật xuất quỷ nhập thần!

Y tay cầm cương đao ẩn thân sau đại thụ, trộm nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy Sát Kim nheo mắt nhìn lên gốc đại thụ. Một trận cuồng phong thổi tới, bộ râu dài của lão phất phơ theo gió. Ánh trăng chiếu lên mặt, thần sắc dường như đầy vẻ bi thương.

Tần Trọng Hải thấy cử chỉ khác thường của đối phương, trong lòng lấy làm kỳ quái, Chỉ là mạng sống quan trọng nên nín thở ngưng thần, chỉ chờ Sát

Kim mất phòng bị liền xuất tuyệt chiêu "Long Hỏa Phệ Thiên" lấy mạng địch.

Lạ lùng là từ lúc Sát Kim đến bên đại thụ, dường như quên cả việc đuổi giết Tần Trọng Hải. Lúc này lão ngửa đầu nhìn đại thụ, trên khuôn mặt tía thê lương lại như có nước mắt. Tần Trọng Hải đang kinh ngạc, chợt thấy Sát Kim tay chỉ lên trời mà điên cuồng quát lớn:

- Lão thiên hồi lão thiên! Chúng ta anh hùng can đảm, cúi đầu không thẹn với đất, ngẩng đầu không hổ với trời. . . Vậy mà lão có thể nào đối xử như vậy với chúng ta! Lão thật nhẫn tâm! Thật nhẫn tâm!

Sát Kim rưng rưng mắt hồ đứng dưới ánh trăng, gió đao hời trời, dường như mang trong mình nỗi bi thương vô tận. Tần Trọng Hải muốn ra tay, có điều mắt thấy cử chỉ quái dị của lão thì ngập ngừng trầm nghĩ:

- Sát Kim thật quá xem thường ta, biết rõ ta đang mai phục lại ở chỗ này giả ngây giả dại, không biết có âm mưu gì?

Chỉ thấy Sát Kim thần thờ nhìn về phía chân trời như chờ đợi câu trả lời ông trời. Thật lâu sau lão vẫn đứng thẳng bất động. Tất cả chìm trong sự yên lặng. Tần Trọng Hải âm thầm nhẫn nại nhưng trong lòng chửi mắng không ngừng.

Chợt nghe Sát Kim ngửa mặt lên trời cười điên cuồng:

- Thế gian này làm gì có thần linh? Nếu có thần, Thạch Cương ta mới chính là thần!

Hai tay lão giang rộng ra giống như thần ửng giương cánh, đại mã đao hóa thành các phi đao. Cuồng phong cuộn cuộn nổi lên cuốn theo vô số cát bụi, giống như một con rồng đất bay lên trước đại thụ.

Sát Kim liên tục gào thét như muốn phát tiết nỗi oán hận trong lòng, ngâm lên một khúc ca bi thương:

"Thiên thương thương hễ lâm hạ thổ

Hồ vi bất cứu vạn linh khố?

Anh hùng tiệt cai lãng trì tử

Bi phần thù lệ khố vô ngữ?

Ngã tự hoành đao hướng thiên khiếu

Trung nghĩa cô thần uổng si tâm

An đắc đại thiên phục hồn độn

Mạc khiếu ngã bối tri thiên mệnh!"

"Trời già hỡi mau nhìn cỡi thế

Cớ sao không cứu tế muôn người

Anh hùng máu chảy thây phơi

Bi phần nuốt lệ không lời khóc than

Ta hoành đao tự hỏi trời đất

Tấm lòng trung nữ vất uổng sao

Bình yên bỗng dậy ba đào

Chớ bảo thiên mệnh sẵn nào trong ta"

Bộ dạng của lão đầy kích động, quát to một tiếng lại dùng sức đâm sâu cây đao xuống đất. Ầm một tiếng, mặt cát vàng hiện ra một hố sâu cả thước, cát bụi bay khắp nơi. Trăng khuyết như lưỡi liềm treo cao phía sau càng hiện ra khí phách anh hùng

Tần Trọng Hải vừa động trong lòng, thầm nghĩ:

- Người này không chỉ là một phiên tướng đơn giản. Nhất định mang trên mình thiên cổ kì oán, mới bị phản điên cuồng gào thét như thế.

Dù muốn ám toán Sát Kim nhưng Tần Trọng Hải thấy Sát Kim đầy vẻ khảng khái. Bản tính của y vốn kính nể hào kiệt, trong lòng có cảm giác tri kỷ thì lại chùn tay.

Tần Trọng Hải thầm thở dài, nháy mắt lại nghĩ:

- Ta không giết lão, lão tất giết ta. Tần Trọng Hải ta sao lại mềm yếu như lòng dạ đàn bà thế này?

Tâm niệm đã quyết, chỉ chờ đối phương lộ sơ hở thì xuống tay.

Sát Kim quỳ trước đại thụ khẩn:

- Đô đốc tại thượng, hai mươi năm qua thuộc hạ tha hương ngoại quốc, đến nay vẫn không thể báo thù cho người, uống cho các huynh đệ mang hận mà chết. Ta giờ chỉ như thuyền nhỏ lênh đênh trên biển, sống vô tích sự qua ngày. Ngày sau lại chết một mình nơi đất khách quê người, ai. . . Đó chính là số mạng của ta sao?

Nói rồi thốn thức không thôi.

Tần Trọng Hải nghe lời của lão, ngụ ý rằng gốc cổ thụ này là nơi táng thân người nào đó thì hiểu kì, không biết là nhân vật nào?

Sát Kim lại nói:

- Hôm nay tình cờ thuộc hạ đuổi giết tặc tử triều đình, lại đến trước mộ đô đốc, ai. .. Hai mươi năm qua, đô đốc phải nằm nơi hoang vu lạnh lẽo, không chút khói hương! Đô đốc a đô đốc, năm đó chúng ta hết lòng trung thành, tại sao triều đình độc ác với chúng ta như vậy?

Dường như lão bi thống đến cực độ, không thể kiềm chế cúi đầu bật khóc thành tiếng.

Tần Trọng Hải thấy cơ hội tốt, lập tức nhắc đao nhảy vọt ra, quát:

- Nạp mạng ra đây!

Y sử chiêu "Long Hỏa Phệ Thiên", toàn thân xoay tròn như hỏa long ngẩng đầu, một đao mạnh mẽ chém tới cổ Sát Kim.

Cương đao chém tới gần mà Sát Kim vẫn quỳ bất động tựa như không biết, đã hạ quyết tâm nhưng lúc này Tần Trọng Hải lại thấy mềm lòng:

- Người này võ công cái thế, khí khái anh hùng, ta giết lão thế này thật quá đê hèn.

Lập tức nghiêng đao thu bớt kinh lực, muốn tha đổi phương một mạng.

Chợt một tiếng vang lớn, cây đại mã đao trên tay Sát Kim đột nhiên phân ra, tựa như vật sống đập đất bắn lên nhằm thẳng yết hầu Tần Trọng Hải. Thì ra lão đã sớm biết y ở đây.

Tần Trọng Hải kinh hãi, lăn người né tránh đồng thời không ngừng tự mắng bản thân:

- Tần Trọng Hải a Tần Trọng Hải, tại sao người lại mềm lòng nhẹ tay như vậy! Sát Kim đã sớm có phòng bị, người còn tự cho mình là tài giỏi, hôm nay chắc chắn tận số nơi đây!

Sát Kim vẫn cúi mặt quỳ lạy, miệng lại quát:

- Tên cầu quan vô sỉ, tới thánh địa sao không quỳ xuống?

Tần Trọng Hải hừ một tiếng khinh miệt:

- Thánh địa cái gì? Nơi quái quỷ này là miếu mạo hay phật đường, người lại muốn ta quỳ ai ? Quỳ Ngọc Hoàng đại đế? Hay là quỳ lão huynh người a?

Sát Kim quỳ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng. Các lưỡi đao trên tay lại như sống lại, trước sau trên dưới đồng loạt chém tới. Tần Trọng Hải né trái đờ phải vô cùng vất vả, múa cương đao kín trước người đến một giọt nước cũng không lọt, lúc này mới ngăn chặn được thế công của Sát Kim.

Sát Kim từ từ đứng dậy, các lưỡi đao lại linh hoạt gấp trăm lần. Vì một tiếng, mạnh mẽ chém tới hai chân Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải nhảy lên né tránh, các lưỡi đao dưới mặt đất lại đổi hướng đâm tới sau lưng, Tần Trọng Hải lại phải lộn nhào trên mặt đất, lưỡi đao lại từ giữa không trung bổ xuống, Tần Trọng Hải vội vàng lăn đi, vừa thở hổn hển vừa nghĩ:

- Nếu cứ đánh tiếp như vậy, ta thua là cái chắc. Chiêu thức không bằng, chẳng lẽ nội lực cũng thua đối phương sao? Không được, lúc này chỉ liều mạng đấu nội lực thì may ra còn sinh lộ.

Nghĩ rồi xoay người đứng lên, muốn bắt lấy các lưỡi đao. Sát Kim mặt không đổi sắc, lại gia tăng tốc độ ra chiêu. Các lưỡi đao buộc dây xích dọc ngang liên tiếp biến đổi phương vị, ngày càng sắc bén, Tần Trọng Hải vài lần muốn ra tay nhưng không tóm được.

Sát Kim cười lạnh:

- Nhà ngươi tuổi trẻ mà đã luyện công phu đến thế này, thật không dễ dàng. Có trách là theo triều đình, hành vi lại dè tiện vô sỉ, đừng nên trách ta.

Tần Trọng Hải chăm chú không đáp. Đột nhiên thấy một lưỡi đao mạnh mẽ đâm tới cổ họng bản thân, tâm niệm của y xoay chuyển:

- Lúc này không mạo hiểm thì còn chờ khi nào?

Liên cử đao muốn chế trụ lưỡi đao buộc dây xích. Sát Kim cười lạnh nói:

- Cuối cùng cũng chịu buông tay chịu trói sao?

Lưỡi đao buộc dây xích vừa chạm vào cương đao, lại đổi hướng chém vào cổ tay Tần Trọng Hải. Trái tim Tần Trọng Hải giật thót, thầm nghĩ:

- Dù phế đi một tay, cũng phải bắt cho được thứ đồ chơi này!

Y giơ tay chop lưỡi đao nọ. Chỉ thấy trước mắt lóe lên huyết quang, cánh tay đã bị lưỡi đao khảm thương da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa.

May là sau khi lưỡi dao cắm vào thịt, dao thế liền chậm lại. Tần Trọng Hải mừng rỡ, cương đao cấp tốc cuốn tới sợi dây xích sắt buộc phi đao. Một tiếng đinh đương vang lên, dao của Sát Kim hợp lại rồi song phương cuốn lấy nhau.

Tần Trọng Hải thầm nghĩ:

- Chiêu số của ta không bằng người, đành dùng nội lực quyết sống mái một phen! Cho người nếm thử nội kinh cương mãnh của Hỏa Tham Nhất Đao!

Y vận chân khí mạnh mẽ phát động Hỏa Tham Nhất Đao, nội lực liền theo hai lưỡi dao truyền qua không ngớt.

Sát Kim chợt lộ nụ cười, gật đầu nói:

- Người dám đấu nội lực với ta, thật không sợ chết sao?

Tần Trọng Hải thấy đối phương mở miệng nói chuyện, không sợ chân khí không thông, tỏ vẻ khinh thường bản thân mình thì thôi động nội lực toàn thân, như một cây thiết chùy mãnh mẽ nhập vào cơ thể Sát Kim.

Sát Kim lại nhếch mép tỏ vẻ thản nhiên. Nội kinh cương mãnh của Tần Trọng Hải tấn công dồn dập nhưng lại như đá ném xuống biển, không chút tầm tích. Y chấn kinh, lại càng ra sức vận khởi nội kinh toàn thân.

Sát Kim quát:

- Giỏi!

Trên mặt lão chợt lóe hồng quang, không ngờ lường nội lực của Tần Trọng Hải bị chấn ngược trở về. Sắc mặt Tần Trọng Hải trắng bệch, thầm nghĩ:

- Thảm rồi, ta thảm rồi, không ngờ nội công của lão đầu này thâm hậu vô cùng!

Sát Kim chẳng những có binh khí kỳ lạ cùng chiêu thức quỷ dị, ngay cả nội lực cũng cương mãnh vô bì. Nội công của Tần Trọng Hải cũng theo đường vừa cương vừa dương nhưng thẳng không nổi. Ý định liều mạng chỉ nước chảy mây trôi, nhất thời kêu khổ thấu trời.

Song phương so đấu nội lực chính là sinh tử đối đầu, không thể sao nhãng chút nào. Tần Trọng Hải ít hơn Sát Kim hai mươi năm công lực nhưng sư phụ là bậc đại tông sư võ học, sở học nội công thâm ảo uyên bác đầy uy lực. Công lực dù thua kém đối phương nhưng Tần Trọng Hải phát huy hoàn toàn nội kinh toàn thân, nhất thời không rơi xuống hạ phong.

Chừng một tuần trà trôi qua, nội lực Sát Kim vẫn cuộn cuộn như sóng dữ trên sông lớn, lại hùng hồn cương mãnh như sấm sét ngang trời, thật sự là công phu hiểm thấy. Tần Trọng Hải sử dụng bí pháp sư truyền, đem nội kinh trong đan điền toàn bộ dốc ra hết, tự biết chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ tẩu hỏa nhập ma mà chết, liền ngưng thần tập trung.

Có điều thêm một lát, sắc mặt Tần Trọng Hải đã tím lại, khó có thể chống đỡ, hai gối dần khụy xuống. Sát Kim cười hắc hắc:

- Đã vào thánh địa, không thể không quỳ!

Tần Trọng Hải giận dữ, dưới gối nam nhi dù có ngàn lượng vàng ròng cũng không thể khuất nhục! Y quật cường nghiêng răng thúc đẩy chân khí, nội lực mãnh liệt tuôn ra đánh văng cây đại đao. Sát Kim bất ngờ ồ lên một tiếng. Cây đại đao hóa thành mười hai lưỡi đao buộc dây xích, chém tới Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải vừa nãy phần nộ nên dùng quá sức độ. Giờ đã thoát lực, mắt thấy đại mã đao bổ tới nhưng vô lực chống đỡ, muốn nhảy lên né tránh nhưng lại ngã ra bất động trên mặt đất.

Sát Kim cười ha hả:

- Cầu quan triều đình, gian thần vô sỉ, hôm nay phải bắt người tể sống đô đốc.

Các lưỡi đao bổ tới thật nhanh, Tần Trọng Hải muốn bò lên tránh nhưng bất lực. Y biết tính mạng khó giữ, liền thở dài một tiếng bi thương nhắm mắt chờ chết.

Sát Kim cười to:

- Anh linh đô đốc tại thượng, xin nhận lấy tính mạng cầu quan này!

Các lưỡi đao buộc dây xích bay tới, mũi đao đã vào hậu tâm Tần Trọng Hải. Chỉ cần sâu thêm một tấc, y liền chết thảm tại trận!

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Trăng sáng soi đỉnh Thiên Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 8: Trăng sáng soi đỉnh Thiên Sơn

Hồi 1

Người dịch:nguoibantot8

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Nói về phần công chúa và Lữ Vân trên đỉnh núi. Lữ Vân luân phiên đánh lui kẻ địch mạnh, cả hai mới tạm bình an nghỉ ngơi lấy lại sức ở trên đó.

Đêm thứ nhất không yên bình. Sáng sớm hôm sau, Lữ Vân đã dậy thật sớm nhằm tìm trốn chạy.

Tiết trời buổi sáng trên núi cao thật là lạnh lẽo. Lữ Vân thấy công chúa còn đang ngủ, biết mấy ngày nay nàng đã qua nhiều phen hoảng sợ nên để ngủ thêm một lát. Về phần hãn thì tới chỗ cao nhất quan sát địa hình nơi này.

Phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy ba mặt vách núi cao vút lên trời. Riêng bên hướng Đông có một cao nguyên nhưng lại cách bờ núi bên này một cái khe sâu rộng cỡ hai mươi trượng.

Lữ Vân nhìn khe sâu nọ, trầm nghĩ:

- Nếu ta có thể mang công chúa nhảy qua, lúc đó không sợ đám ngoại tộc đuổi theo.

Chỉ là đỉnh núi cách cao nguyên tới hai mươi trượng, trong thiên hạ làm gì có ai nhảy qua nổi chứ? Hãn đành phải gạt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Không còn đường thoát, đành phải tăng cường phòng thủ. Lư Vân quan sát kỹ địa hình, tính toán rằng địch nhân muốn tấn công lên núi, trước tiên sẽ trèo lên từ hai mặt Tây và Bắc, hẳn liền làm sạt đá ở bờ vực hai phía này ra. Chỉ cần quân địch trèo lên, chắc chắn đá sẽ lở ra khiến chúng trượt chân trượt tay ngã xuống chết dưới núi.

Chỉ còn phía Đông là bức tường phòng thủ quan trọng nhất, Lư Vân dụng công bố trí những chạm bẫy tinh vi. Đầu tiên hẳn đem các tảng đá lớn chồng lên nhau như một ngọn núi nhỏ, bên dưới đặt mấy cành cây khô. Chỉ cần rút cành cây thì đá lớn sẽ lăn xuống, có thể đả thương rất nhiều người. Những chỗ vách đá hiểm ác có thể bấu víu tay chân thì hắt nước biến thành băng trơn trượt, lại đem bùn đất lên nguy trang thành nơi bằng phẳng. Nếu quân địch đặt chân lên đó, nhất định sẽ bị trượt ngã đẹp mặt.

Đương nhiên Lư Vân rõ ràng rằng, nếu toàn bộ những chạm bẫy không cản được bước của quân địch, vậy chỉ còn đường chạy về phía khe sâu kia rồi nhảy xuống. Sống chết thế nào đành phó mặc cho số mệnh vậy.

Mấy ngày liên tục, Lư Vân đều ở tại các vách núi chế tạo chạm bẫy, lo lắng cân nhắc con đường thoát thân. Ngược lại công chúa tỏ ra đầy tiêu dao khoái hoạt. Lúc thì nàng chuyển đá vào sơn động, nói là phải làm một cái bàn. Lúc thì quét tước trang trí sơn động thành một nơi xa hoa, bộ dạng rất là vui vẻ. Có đôi khi Lư Vân bắt được gà tuyết, công chúa lại chủ động học tập nấu nướng, xem ra chuyện nào cũng khiến nàng đầy hứng thú.

Điều này lọt vào mắt Lư Vân, hẳn thâm nghĩ:

- Công chúa thật kỳ lạ, rõ ràng trước mắt đầy nguy hiểm mà còn tâm tư chơi đùa. Nữ nhi hoàng gia quả nhiên không giống người thường.

Chỉ là thấy nàng vui vẻ như vậy, so với một cô công chúa lúc nào cũng buồn bã chán nản khi trước thì tốt hơn nhiều. Lữ Vân cũng không quan tâm thêm về điều này.

Hai người sớm chiều ở chung trên núi cao hoang sơ, đôi thì bắt chim làm thức ăn. Một người là kim chi ngọc diệp, một người thân phận thấp hèn. Chỉ là trước mắt liên quan đến tính mạng, cả hai không chắc mình có thể sống sót xuống núi hay không, dần dần đã bớt câu thúc về lễ giáo. Lữ Vân không còn chú ý này nọ với công chúa như lúc trước. Lúc công chúa giỡn chơi, hắn cũng dám đáp trả vài câu. Nhớ lại bộ dáng tôn quý của công chúa ở Trung Nguyên so với lúc nói nói cười cười hôm nay. Lữ Vân lại có cảm giác như đã trải qua mấy kiếp người vậy.

Hoàng hôn hôm nay, công chúa kéo Lữ Vân vào trong động, muốn hắn xem kiệt tác mà nàng tỉ mỉ làm ra. Lữ Vân đi vào, chỉ thấy trên mặt đất bày biện các loại đá kỳ quái được dựng lên thành hình đình viện. Trên vách động treo mấy nhánh cây được cắt tỉa như các rèm hoa. Hắn dờ khóc dờ cười, nói:

- Điện hạ có thể trong đau khổ tìm niềm vui, khiến thần rất bội phục.

Công chúa lắc đầu nói:

- Ai nói ta tìm vui trong đau khổ? Ta vốn thích làm việc này!

Nói rồi vươn tay sờ nhánh cây treo vách đá, trên mặt lộ nét dịu dàng.

Lữ Vân mỉm cười, thầm nghĩ:

- Ngày thường ắt hẳn công chúa bị Hoàng thượng quản chế chặt chẽ, khó có dịp thế này nên muốn chơi đùa thỏa thích.

Công chúa thấy hắc cười thì hỏi:

- Lữ tham mưu có thích sự bày trí của ta không?

Lữ Vân cười khố nói:

- Bàn tay khéo léo của điện hạ quả thật rất tuyệt, nhưng những việc vặt này thật mệt nhọc. Lần sau muốn trang trí, không ngại thì để thần làm một lần.

Công chúa bỗng nhẹ nhàng thở dài, quay đầu đi buồn bã nói:

- Lần sau? Còn có lần sau nữa sao?

Lữ Vân thấy công chúa đau lòng, nghĩ rằng nàng đang lo lắng đến việc đám ngoại tộc đến tấn công lên núi, liền lên tiếng an ủi:

- Điện hạ đừng lo lắng. Thần dù mất mạng, nhất định cũng phải bảo hộ điện hạ bình yên rời khỏi nơi này.

Công chúa chậm rãi ngồi xuống, khẽ vuốt ve chiếc giường làm từ cỏ khô rồi thở dài:

- Rời khỏi nơi này? Vậy sẽ đi nơi nào?

Lữ Vân trả lời:

- Rời khỏi nơi này, tất nhiên là trở về Trung Nguyên. Hiện tại Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc đang đại loạn, thần thấy việc hôn nhân của công chúa rất khó thành, đành phải quay về Trung Nguyên rồi tính sau.

Công chúa nghe lời này thì hai mắt lập tức lộ vẻ vui mừng sung sướng. Nàng nhìn thoáng về phía Lữ Vân thì hai má đỏ bừng, tiếp tục cúi đầu.

Lư Vân thấy vẻ mặt của nàng không bình thường thì hoảng sợ thầm nghĩ:

- Sắc mặt của công chúa thật kỳ lạ, chẳng lẽ đã bị bệnh rồi sao?

Đang muốn hỏi thì chợt nghe những tiếng âm âm vang lên. Xem ra là có người động phải cạm bẫy. Lư Vân liền nói:

- Công chúa cứ ở trong này, để thần ra ngoài xem thế nào.

Đang muốn bước ra, lại nghe trước cửa động truyền vào một thanh âm cao cao:

- Ngân Xuyên công chúa. Chỉ là vài cái bẫy đơn giản, không làm khó được người ta đâu. Mời nhanh chóng xuất hiện, tứ vương tử đang chờ gặp.

Lư Vân cùng công chúa đều biến sắc. Vừa mới nghe tiếng cạm bẫy khởi động mà trong phút chốc tiếng nói đã truyền đến đây. Xem ra võ công của người đến nhất định rất cao, không biết là thần thánh phương nào.

Lư Vân chặn trước người công chúa, thấp giọng nói:

- Công chúa đừng hoảng sợ, chúng ta cùng ra ngoài.

Hắn ôm chặt eo nhỏ của nàng, tay cầm đao hướng ra cửa động quát lớn:

- Là ai hô to gọi nhỏ ở nơi này, thánh giá của công chúa ở trong, sao dám quấy nhiễu?

Chỉ nghe ngoài động vang lên một tràng cười dài, sau đó có một người bước vào, Người này niên kỷ khoảng hơn năm mươi, mặc áo cà sa đỏ thẫm, tay bấm niệm một chuỗi Phật châu. Là một tăng lữ trung niên đầu trọc.

Chỉ nghe phiên tăng nọ nói:

- Tiểu tăng là Đại Tăng Chính của Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc, pháp danh La Ma Thập, phụng mệnh tứ vương tử đến đây mời công chúa xuống núi.

Nói rồi vươn tay ra mời khách đi trước.

Lữ Vân cười lạnh, nói:

- Vị đại sư này, Ngân Xuyên công chúa là công chúa của thiên triều chúng ta, dù thái tử muốn gặp người cũng phải ba lần mời bốn lần cầu mới được. Tứ vương tử nhà người chỉ là một vương gia ngoại quốc nhỏ nhoi. Chỉ bằng một câu nói của hãn, tưởng là mời được công chúa của chúng ta hay sao?

Quốc sư La Ma Thập cười nói:

- Vị tướng quân này nói gì vậy? Tứ vương tử ngưỡng mộ đại danh của công chúa, mong muốn được sớm gặp mặt, nào có ý xấu? Hai quốc gia chúng ta kết giao xưa nay đều ngang hàng, không biết các hạ dùng cái gì để nâng cao thân phận của mình vậy?

Lão tăng này nói tiếng Hán rất lưu loát. Với tài ăn nói như vậy, xem ra học vấn tu dưỡng không hề tầm thường.

Công chúa nghe lão tăng nói chuyện tao nhã lễ phép, không giống mấy tên hòa thượng thô lỗ độc ác khi trước. Nàng liền bảo Lữ Vân lùi lại một chút rồi nói:

- Giờ đã là đêm khuya, bốn cung không tiện tiếp khách. Dù là vương tử cũng được mà Khả Hãn cũng thế. Do lễ nghi nên bản cung không thể gặp, nếu không há lại để người bàn tán châm chọc hay sao? Vì thanh danh của

bản cung, cũng vì thanh danh của tứ vương tử, xin mời quốc sư quay về cho.

Hòa thượng Lạt Ma Thập kia vốn có ý khoe khoang tài ăn nói, ai ngờ công chúa lại lợi hại như vậy, đã chặn miệng khiến lão khó mà tiếp lời được. Lão lúng túng cười nói:

- Công chúa cần gì cự tuyệt người ngoài ngàn dặm như vậy. Hiện giờ tình thế đang rối loạn, tứ vương tử sợ công chúa bị tổn thương nên lệnh cho ta sớm mời người trở về. Công chúa ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.

Lữ Vân cười lạnh nói:

- Hòa thượng ngoại tộc, cần gì nói những vô sỉ nhảm chán như thế. Rõ ràng đến cướp giá, lập tức ra tay đi!

La Ma Thập nói:

- Lời của thí chủ sai rồi. Nếu công chúa không nghe lời khuyên bảo của tiểu tăng, trước mắt chỉ có hai con đường gian nan mà sợ rằng người chịu không nổi.

Lữ Vân cười lạnh một tiếng, đang muốn lên tiếng thì lại nghe công chúa nói trước:

- Con đường gian nan nào, người nói bản cung nghe một chút xem sao.

La Ma Thập nói:

- Nếu hôm nay công chúa có thể thoát khỏi đại nạn, ngày sau cũng phải thành thân cùng Khách Lạt Xuy Thân Vương. Người này vô sỉ háo sắc,

công chúa đã gặp qua rồi. Công chúa xinh đẹp tuổi trẻ như vậy, thành thân cùng hạng người như vậy mà chịu nổi sao?

Công chúa thở dài một hơi, nói:

- Không cần nói những lời này, con đường thứ hai thì sao?

La Ma Thập nói:

- Con đường thứ hai lại càng gian nan hơn. Nếu công chúa cứ mê muội đối nghịch cùng tứ vương tử, không chịu uống rượu mời. Với tính tình của tứ vương tử, chắc chắn sẽ đem công chúa đi hỏa thiêu để tế bái các anh hùng đã chết trận nơi biên cương của chúng ta. Như vậy lại càng thêm đáng tiếc!

Lư Vân giận dữ nói:

- Hòa thượng ngoại tộc to gan lớn mật! Không ngờ dám nói những lời này, trong mắt người còn có vương pháp thiên triều nữa sao?

Công chúa thở dài:

- Đại sư. Ngoài hai con đường trên, bản cung không còn lựa chọn nào khác nữa sao?

La Ma Thập mỉm cười, nói:

- Công chúa không cần lo lắng. Chỉ cần công chúa có thể đi theo tiểu tăng. Tiểu tăng đảm bảo, không chỉ tính mạng công chúa an toàn mà thành tựu ngày sau của người thật bất khả hạn lượng.

Lư Vân và công chúa nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu bốn chữ “Bất khả hạn lượng” có ý gì.

La Ma Thập mắt thấy hai người nghi hoặc, liền cười nói:

- Hiện tại tứ vương tử sắp đăng cơ lên ngôi làm tân Khả Hãn. Theo ý của tiểu tăng, sao công chúa không thừa dịp này gả cho ngài? Công chúa sang phương Tây lần này là phụng chỉ thành thân nghị hòa. Nói khó nghe một chút, thiên tử Đại Minh không hề quan tâm tới việc công chúa gả cho ai, chỉ cần biên cảnh Trung Hoa an ổn thì hãn mới an tâm. Tứ vương tử chủ công chúng ta anh minh thần dũng, trẻ tuổi anh tuấn, nhân phẩm vượt xa Khách Lạt Xuy thân vương. Xin công chúa nghĩ thật kỹ!

Công chúa biến sắc, không ngờ tứ vương tử lại rắp tâm làm phản, thừa cơ cướp lấy thê tử chưa qua cửa của hoàng huynh hãn. Dù Đạt Bá Nhi Hãn kém cỏi đến mức nào, nàng cũng không thể làm chuyện trái nghịch luân thường như thế.

Chỉ nghe công chúa điềm nhiên nói:

- Những lời này của quốc sư sai rồi, bản cung tuy chỉ là phận nữ lưu nhưng cũng biết thế nào lễ pháp giáo dưỡng. Xưa nay phận là em không thể khinh nhờn chị dâu. Tứ vương tử làm phản đã là chuyện ngàn vạn lần không nên làm, giờ lại muốn cướp chị dâu làm vợ. Loại chuyện thất đức như vậy, bốn cung chết cũng không theo.

Lữ Vân nghe những lời này thì thầm khen ngợi:

- Giới cho Ngân Xuyên công chúa, chẳng trách lão bá tánh trong thiên hạ kính yêu ngưỡng mộ nàng đến như vậy.

La Ma Thập lắc đầu nói:

- Công chúa không nghĩ cho bản thân mình, cũng nên nghĩ cho dân chúng Trung nguyên! Đại quân của Tứ vương tử sau khi phá vỡ Ngọc Môn quan, lập tức chiếm lấy toàn bộ Trung thổ. Tứ vương tử sẽ trở thành vua của toàn thiên hạ. Nếu công chúa thành vương phi, ngày sau con dân quân sĩ của Trung Nguyên tất sẽ được Tứ vương tử đối đãi tốt hơn rất nhiều.

Lữ Vân nghe những lời này, không kiềm được cơn tức giận, quát:

- Nói hươu nói vượn! Quân binh coi giữ Ngọc Môn quan chúng ta có tới hơn năm vạn, địa thế phòng thủ nơi đó lại vô cùng hiểm nghèo. Sao có thể để mấy vạn quân mã của các người phá vỡ?

La Ma Thập thân nhiên nói:

- Thiên mệnh trong tay tứ vương tử chúng ta, ngày sau ngài tất sát nhập toàn cõi Trung Hoa rồi làm vua xưng bá đương thời, đến lúc đó người sẽ biết được lợi hại.

Lữ Vân và công chúa nghe giọng điệu vô cùng tự tin của lão tăng này thì nhìn nhau, cả hai đều thầm kinh ngạc.

La Ma Thập mỉm cười, nói:

- Ta đã cạn những lời nên nói, xin công chúa theo ta.

Lữ Vân nhảy ra chặn trước mặt lão, giọng trầm nói:

- Lão muốn mang công chúa rời đi, còn phải xem bản lĩnh thế nào!

Nói xong giơ đại đao trong tay, ngạo nghễ nhìn La Ma Thập.

La Ma Thập lắc đầu nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc. Lời hay đã không thể khuyên được thí chủ, tiểu tăng đành đắc tội. Xin hai vị thí chủ cẩn thận.

Sói

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Trăng sáng soi đỉnh Thiên Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 8: Trăng sáng soi đỉnh Thiên Sơn

Hồi 2

Người dịch:nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Chỉ thấy La Ma Thập chậm rãi vươn ngón tay điểm một chỉ về phía Lư Vân. Chiêu thức bình thường mà không có lực đạo. Lư Vân không rõ đối phương muốn làm gì, liền giơ loan đao chém thẳng vào ngón tay lão. Nào ngờ La Ma Thập lại khẽ cong ngón tay búng nhẹ vào thân đao.

Một tiếng xoảng vang lên, thanh loan đao đột ngột vỡ thành từng mảnh, tiếp đó là một luồng âm kinh kỳ dị truyền qua tay khiến Lư Vân thầm kinh ngạc. Hắn từng so chiêu với đám người Trác Lăng Chiêu, An Đạo Kinh nhưng chưa từng gặp qua luồng âm kinh quái dị thế này. Liền vận chân khí, nội lực phát ra từ lòng bàn tay muốn hóa giải, ai ngờ âm kinh kia tuy mỏng manh nhưng lại ngưng tụ sắc nhọn như kim châm. Lư Vân liên tục dùng lực nhưng không hóa giải nổi. Bàn tay hắn chợt nhói đau, âm kinh nọ đã xuyên qua tay, mạnh mẽ chui vào trong cơ thể.

La Ma Thập thấy thì thở dài:

- Thí chủ thực quá sai lầm, không ngờ dám trực tiếp đón đỡ “U Minh huyền khí” của bốn tọa. Ta không có ý giết người nhưng người lại bởi ta mà chết. A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai.

Nói rồi miệng niệm “Vãng Sinh Chú” muốn siêu độ cho Lư Vân, quả là vô cùng ngạo mạn.

Lại nói “U Minh huyền khí” của La Ma Thập có xuất xứ từ Thổ Phiên Quốc, chuyên dùng âm kinh đả thương người ta. Đám người Dương Túc Quan từng thấy qua loại võ công này, khi đó Vi Tử Tráng rất ngạc nhiên sợ hãi về chỉ lực cao cường của đám phiến tăng nọ, Dương Túc Quan cũng nhận xét rằng chỉ công kia rất lợi hại, có thể sánh ngang cùng “Đại Lực Kim Cương Chi” của Thiếu Lâm, như vậy đủ nói lên uy lực của “U Minh huyền khí” thế nào.

Xem ra đám phiến tăng ở Trịnh Châu chính là đồ tử đồ tôn của lão tăng La Ma Thập này. Lư Vân bất hạnh gặp phải một nhân vật tông sư như vậy, chỉ sợ tính mạng lâm nguy. Quả nhiên mới ra một chiêu, La Ma Thập liền siêu độ cho hắn, có thể nói là vô cùng tự tin.

Thoáng chốc mà sắc mặt Lư Vân xanh mét, luồng nội lực kia giống như độc trùng cắn xé trong kinh mạch, thống khổ nói không nên lời. Võ công này tựa như tuyệt chiêu “Kiếm cổ” của phái Côn Luân, dùng nội lực âm nhu làm nứt tim vỡ phổi, phá vỡ lực phủ ngũ tạng của địch nhân. Nếu Ngũ Định Viễn ở đây, chắc chắn sẽ biết lợi hại mà không dám đối đầu với lão tăng nọ. Chỉ là kinh nghiệm giang hồ của Lư Vân còn thô thiển, sao có thể hiểu biết hết ch nổi? Tính mạng liền rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Công chúa ở một bên thấy khuôn mặt Lư Vân lộ nét đau đớn thì không ngừng kêu sợ hãi, lại nắm chặt cánh tay hắn. Lư Vân sợ luồng âm kinh kia truyền qua da thương nang, đành vùng tay đẩy công chúa ra xa.

Lúc này luồng âm kinh quái dị chui thẳng lên kinh lạc (1) “Thủ thiếu âm tâm kinh” của hắn. Những nơi nó đi qua đều vô cùng khó chịu ngứa ngáy, xem ra không bao lâu nữa sẽ chạy thẳng vào trong tâm mạch, phá vỡ tim mà chết.

Không thể khoan tay chịu chết, Lư Vân vội vận “Vô tuyệt tâm pháp”. Tâm pháp này do bản thân hắn tự ngộ ra, tuy có vài chỗ thiếu hụt nhưng uy lực không thua kém bất kì nội công nào trên giang hồ bây giờ. Liên phát hiện âm kinh nọ mỏng manh nhỏ nhoi như sợi tóc. “Vô tuyệt tâm pháp” sử ra thì nó chậm chậm lưu chuyển trong cơ thể, không đột phá quá mức mãnh liệt. Tuy âm độc nhưng lực đạo không quá lớn.

Phát hiện điểm này, trong lòng Lư Vân tin tưởng có phương pháp phá giải. Lập tức một luồng nội lực tinh thuần mạnh mẽ trào ra từ đan điền, di chuyển thẳng lên “Thủ thiếu âm tâm kinh”. Hắn ngưng lực phát kinh, một luồng nội lực di chuyển lên huyết Kiên Tinh, giống như đặt tại đó một bức tường phòng thủ rắn chắc không thứ gì xuyên qua nổi. Liều chết phòng thủ tâm mạch, một tắc cũng không lọt.

La Ma Thập thấy hãn chuyên tâm vận khí, không thèm đánh lén mà chỉ thản nhiên nói:

- Thí chủ đừng gắng gượng nữa, chỉ tăng thêm thống khổ trước khi chết mà thôi.

Lư Vân hừ một tiếng, chuyên chú vận công mà không thèm để ý lời của lão.

Lúc này luồng âm kinh phóng thẳng lên phá tan cửa hộ tâm thứ nhất. Lư Vân cắn chặt răng gia tăng nội lực ngăn chặn. Cũng may hai luồng nội lực tranh đấu thì âm kinh kia ngày càng mỏng manh. Lư Vân thấy mạnh yếu của hai bên nghịch chuyển, lập tức hít vào một hơi rồi hét lớn một tiếng. Nội lực từ đan điền trào ra, âm kinh kia bị nội lực cương mãnh bức ra, thoát từ trong lòng bàn tay hãn bắn thẳng về La Ma Thập.

Âm kinh kia vốn vô hình nhưng đã ngưng tụ thành một điểm nho nhỏ như kim châm, như ám khí bắn thẳng vào ngực La Ma Thập.

La Ma Thập còn đang niệm kinh siêu độ, không ngờ Lư Vân còn trẻ mà nội lực lại thâm hậu đến như vậy. Chỉ nghe một tiếng phốc vang lên, nơi ngực lão đã bị luồng âm kinh của bản thân đánh trúng. Lão ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Lư Vân thấy đối phương trợn mắt há mồm, mất phòng bị trong chốc lát thì ôm chặt lấy công chúa, chạy vòng qua người đối phương lao ra cửa động. Lúc này La Ma Thập mới định thần lại, quát:

- Chạy đi đâu!

Ngón tay lão vươn ra, điểm vào huyệt Ngọc Châm sau đầu hãn. Lư Vân cúi thấp người, duỗi chân đá vào mắt cá chân La Ma Thập. La Ma Thập tự ngạo về thân phận rất cao, không muốn nhảy lên tránh nên nhấc chân chặn

lại, nào biết đây chỉ là hư chiêu dụ địch của Lữ Vân. Hắn thấy La Ma Thập nhấc chân, trọng tâm của lão dồn về phía sau, nơi ngực bụng xuất hiện điểm yếu. Chân phải đang đá ra đột nhiên dậm xuống đất làm điểm tựa. Hắn gầm lên một tiếng, thân mình húc thẳng tới La Ma Thập.

Chiêu thức húc vai này quả thật quái dị, không hề có trong các loại quyền pháp đương thời, vốn do Lữ Vân nghĩ ra trong lúc luyện tập. Cho đến mãi sau này, thế giới mới có công phu “Chấn Cước” của Bát Cực Quyền là tương tự. Võ công của La Ma Thập tuy uyên bác nhưng sao có thể ngờ được chiêu thức mới mẻ cỡ này?

Chỉ nghe một tiếng “bình” vang lên, nơi ngực của La Ma Thập bị bả vai của Lữ Vân húc mạnh vào. Lực đạo ngàn cân đánh tới khiến lão phải lùi lại vài bước, nhất thời khuôn mặt lộ vẻ xấu hổ. Thân là đại tăng tông sư võ học của Hãn quốc, không ngờ lại bị một hậu sinh văn bối đánh lui. Nhất thời tự trách đến xuất thần.

Lữ Vân thấy đối phương đứng bất động ngơ ngác, liền ôm chặt công chúa lao ra cửa động. Vừa ra khỏi thì gió tuyết rít gào phả vào mặt. Hắn nheo mắt muốn quan sát phương hướng thì chợt có tiếng gió xẹt qua. Mấy tiếng “xoạt xoạt” vang lên, hai bên trái phải đã có binh khí chém tới, trước cửa động đã có người đứng chặn. Lữ Vân ôm chặt công chúa, dùng sức nhảy mạnh về phía trước, phá vòng vây lao thẳng ra vách núi.

Trong cơn tuyết lớn, chỉ nghe xa xa có tiếng người hò hét:

- Tặc tử chạy đi đâu! Mau ngăn hắn lại!

Lữ Vân quay đầu thấy có hơn mười người đuổi theo. Nơi nơi đều vang lên tiếng kêu la hò hét, không biết có bao nhiêu cao thủ đã trèo lên trên này. Cũng may qua nhiều ngày tìm hiểu đã quen thuộc địa thế. Hắn liền công

công chúa chạy về một cái đài cao đã được bố trí vài ngày trước, sau đó xoay người trốn sau một tảng đá lớn.

Chỉ chốc lát truy binh phía sau đã tới. Đám này mắt thấy hãn trốn sau tảng đá lớn thì lớn tiếng mắng chửi:

- Tặc tử mau lăn ra đây! Cạm bẫy chết tiệt của người đã làm bị thương mấy chục huynh đệ của chúng ta! Chúng ta phải giết người làm vật tế, trả lễ đầy đủ cho người!

Mười người vừa tới xông thẳng về đài cao. Lữ Vân hắc hắc cười lạnh, vươn tay rút một vật gì đó ra. Không biết hãn dùng biện pháp gì mà chỉ nghe những tiếng ầm ầm vang lên, vô số tảng đá từ trên đài cao lăn xuống. Đám người tới mắt thấy đá lớn lăn xuống thì sợ tới sắc mặt trắng bệch, vội vàng tránh né.

Lữ Vân quát to một tiếng, thừa dịp đá lớn lăn loạn nhảy ra nâng tay phóng chưởng. Phút chốc đánh ngã năm sáu người, những người còn lại đều bị đá đè chết.

Chợt nghe thanh âm của một người vang lên:

- Cuồng đồ lớn mật, còn dám ngoan cố chống cự!

Người này đầu tóc trọc lóc, không phải La Ma Thập đuổi tới thì là ai? Thân pháp của lão linh động phiêu dật, chớp mắt đã đến gần Lữ Vân.

Hai người lập tức đấu cùng một chỗ. Chỉ thấy La Ma Thập vận khởi “Cửu U huyền chỉ”, ngón tay liên tiếp điểm ra như tiên nữ rải hoa trên bầu trời, thoáng chốc khóa trụ tất cả các nơi yếu hại toàn thân Lữ Vân. Lữ Vân đã nếm qua loại võ công âm độc này nên không dám sơ ý. Hãn đỡ một chỉ thì lùi vài bước, dùng nội lực phòng hộ toàn thân, ngăn chặn nội kinh âm độc

kia. Đỡ hơn mười chỉ đã lùi đến cạnh bờ vực, quả thật là không thể lùi tiếp được nữa.

La Ma Thập vừa bị hấn đánh lui mất hết thể diện, lúc này không còn tâm tư thuyết phục đối phương, chỉ lạnh lùng nói:

- Thí chủ đừng ngoan cố nữa, mau đầu hàng đi!

Lư Vân quát:

- Mơ mộng hảo huyền!

Hữu quyền của hấn nhoáng lên đánh thẳng tới mặt La Ma Thập. La Ma Thập giơ tay muốn đỡ thì tả quyền của Lư Vân lại chớp động, phát sau mà tới trước đánh vào ngực của lão. La Ma Thập liền nắm hai tay lại thành quyền, muốn đỡ đòn tấn công liên hoàn kia. Ai ngờ Lư Vân bước rộng về bên trái, miệng hét lớn một tiếng, chân phải đá mạnh ra. La Ma Thập không ngờ song quyền của hấn đều là hư chiêu thì giật mình thầm nghĩ:

- Đây là loại võ công quái dị nào?

Lão tuy am hiểu về tuyệt kỹ của các phái trong giang hồ nhưng chưa bao giờ gặp qua đòn tấn công không có phép tắc cỡ này, vừa giật mình vừa sợ hãi vội đưa hai tay che ngực.

Bình một tiếng! Đỡ một cước nặng ngàn cân của Lư Vân, thân thể La Ma Thập chấn động trượt về sau vài bước, để lại trên đất vết chân trượt khá sâu. Tuy chưa thể gọi là thua nhưng nơi ngực bắt đầu đau đớn, xương sườn dường như đã gãy.

Đây chính chiêu thức có nguồn gốc từ “Vô Song Liên Quyền” của Lục gia Giang Đông, tên là “Quyền cước song tuyệt”. Lúc này Lư Vân sử dụng bất

ngờ, quả nhiên thu được hiệu quả mong đợi.

Lư Vân chiếm được thể thượng phong, lại vươn hữu quyền đánh thẳng vào bụng La Ma Thập. Thoáng chốc hai người liên tiếp ra mấy chục chiêu ngay tại chỗ. Lư Vân dụng cả hai tay hai chân, toàn lực thi triển võ công. La Ma Thập bị những đòn tấn công nhanh như chớp của hắc quần lấy, chỉ có thể bị động chống đỡ mà không có cơ hội trả đòn. Cánh tay hai người va chạm tạo lên những tiếng chan chát. Công chúa trốn ở sau tảng đá lớn nọ mà cũng bị nội lực của bọn họ đè ép làm cho thở không nổi.

Qua mấy chục chiêu, ý tưởng sợ hãi trong lòng La Ma Thập bắt đầu tan đi, căn cơ võ công của lão thâm hậu vượt xa Lư Vân. Thấy quyền cước của hắc lộ sơ hở thì biết rằng chiêu thức của đối phương hữu hạn. Chỉ cần thêm ra mấy chiêu ắt phải lặp lại đòn thế tấn công khi trước.

Quả nhiên sau mấy chiêu, tả hữu quyền của Lư Vân đánh tới, chiêu này vừa này đã sử dụng qua. Trên mặt La Ma Thập lộ nụ cười lạnh, biết đối phương sẽ di chuyển theo hướng trái thì tiên phát chế nhân, lập tức vươn chân ra chặn rồi hữu chưởng phát lực, một chưởng thật mạnh đánh Lư Vân bay thẳng ra ngoài.

Lư Vân bị đánh đến văng ra xa rồi lăn về một bên. Toàn thân chấn động nhưng may là nội công hộ thể vẫn còn, hơn nữa thuận thế văng theo hướng chưởng phát nên mới không bị lấy đi tính mạng.

Lúc này có mười mấy người đuổi theo, mắt thấy Lư Vân ngã trên mặt đất liền hô to:

- Giết!

Cả đám chạy đến giơ đao chém xuống. Lư Vân không kịp điều hòa nội tức, cuống quýt lăn tránh rồi bật dậy, lại dùng hết tốc độ bình sinh chạy thẳng về

một nơi trơn trượt láng bóng như một tấm băng mỏng.

Đám phiên tăng thấy hấn chạy trốn, không nghi ngờ mà vội đuổi theo. Lúc này La Ma Thập cũng đuổi tới, quát lớn:

- Tiểu tử còn muốn trốn tới chỗ nào nữa?

Lão lại vươn tay ra đòn, nhắm ngay vào lưng Lư Vân mà tấn công.

Chú: (1) Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.

Kinh lạc phân ra hai loại chính kinh và kỳ kinh, chính kinh có mười hai sợi, tả hữu đối xứng, tức thủ túc tam âm kinh và thủ túc tam dương kinh, gọi chung mười hai kinh mạch, mỗi kinh thuộc một tạng hoặc một phủ. Kỳ kinh có tám sợi, tức đốc mạch, nhâm mạch, xung mạch, đái mạch, âm duy mạch, dương duy mạch, âm kiều mạch, dương kiều mạch. Thông thường nhắc đến mười hai kinh mạch và thêm vào hai mạch nhâm đốc gọi chung mười bốn kinh mạch chính.

Mười hai kinh mạch: thuộc tạng phủ tuần hành phân bố tả hữu đối xứng, mà còn nối tiếp theo thứ tự nhất định, bắt đầu từ thủ thái âm phế kinh, theo thứ tự truyền đến túc quyết âm can kinh, rồi lại truyền vào thủ thái âm phế kinh, tuần hoàn mãi không thôi, biểu thị liên tục như sau: Thủ thái âm phế kinh - Thủ dương minh đại tràng kinh - Túc dương minh vị kinh - Túc thái âm tỳ kinh - Thủ thiếu âm tâm kinh - Thủ thái dương tiểu tràng kinh - Túc thái dương bàng quang kinh - Túc thiếu âm thận kinh - Thủ quyết âm tâm bào kinh - Thủ thiếu dương tam tiêu kinh - Túc thiếu dương đởm kinh - Thủ thái âm phế kinh.

Nhâm mạch: Bắt đầu từ huyết hội âm (giữa bộ phận sinh dục với hậu môn) theo đường giữa phía trước chạy qua mắt, lên sâu vào 2 con mắt. Nhâm mạch có tác dụng tổng quản âm kinh của toàn thân, là Âm kinh chi hải.

Đốc mạch: Bắt đầu từ hội âm, theo đường giữa phía sau lưng lên đỉnh đầu, đến trán, sống mũi, đến phía ngoài lợi răng trên (huyết ngân giao) và hoà hợp với nhâm mạch tại đây. Đốc mạch có tác dụng tổng quản dương kinh của toàn thân, là Dương kinh chi hải.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Trăng sáng soi đỉnh Thiên Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 8: Trăng sáng soi đỉnh Thiên Sơn

Hồi 3

Người dịch:nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Cùng lúc này, Lữ Vân dùng sức nhảy xa tới năm sáu trượng rồi lướt qua tầng băng. Truy binh nào biết ảo diệu trong này? Cả đám liên tục quát tháo, chân vừa đạp xuống thì tầng băng mỏng manh kia sao chịu nổi sức nặng của nhiều người, lập tức vỡ vụn lộ ra phía dưới là vực sâu vạn trượng. Đám phiên tăng kinh ngạc sợ hãi, mới biết đây là một trong những cạm bẫy của đối phương. Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, các phiên tăng lập tức rơi xuống từ độ cao ngàn thước.

La Ma Thập cũng có mặt trong đám này nhưng do võ công tinh cường, thấy một tên đệ tử ở ngay dưới thì dùng sức giẫm lên đầu người nọ, mượn lực nhảy lên vài thước. Tên đệ tử kia kêu lên thảm thiết:

- Sư phụ! Cứu đệ tử!

La Ma Thập cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta cứu người? Vậy ai đến cứu ta?

Chớp mắt đệ tử kia rơi xuống, miệng vẫn không ngừng kêu to.

La Ma Thập mượn lực nhảy trên, thấy thêm một tên đệ tử đang rơi ngay bên cạnh thì mừng rỡ thầm nghĩ:

- Thật là trời giúp ta!

Hai chân lão dẫm mạnh vào ngực người nọ, thân mình liền như pháo bắn thẳng lên thêm mấy trượng. Tới gần vách núi, lão vươn tay một trảo tóm được một nhánh cây bụi. Vù một tiếng lại mượn điểm tựa bay lên đỉnh núi, thoáng chốc đứng vững trên mặt đất.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, La Ma Thập vừa sợ vừa giận, ngẩng đầu lại thấy Lữ Vân đang đứng trên đài cao, không biết đối phương còn bao

nhieu cạm bẫy thì quát mắng:

- Tiểu tặc! Có gan thì mau xuống quyết một trận sinh tử, đừng dùng những trò vô sỉ để tiện đó!

Lão tuy mắng chửi hung ác nhưng lại kiêng kỵ thủ đoạn lợi hại của Lữ Vân, không dám tùy tiện nhảy lên đài.

Lữ Vân thấy La Ma Thập không những có võ công cao cường mà hành sự đầy tàn nhẫn, dám lấy đệ tử của mình lót đường để bảo toàn mạng sống. Hắn khinh thường nhân cách của lão yêu tăng này, cũng kích động mắng lại:

- Vô sỉ chính là lão, dùng tính mạng của đồ đệ mình để mong toàn mạng, có giỏi thì lên đây quyết chiến một trận! Cần gì ở dưới đông dài!

Hai người mắng qua mắng lại một trận nhưng không ai dám tùy tiện hành động. La Ma Thập cân nhắc, đoán nơi nơi trên đài cao đều có cạm bẫy, không thể cậy mạnh tấn công thẳng lên mà phải trèo lên từ một sườn núi khác. Lão liền ra lệnh cho các đệ tử còn sống:

- Các người mau chuẩn bị cung tiễn ám khí cho tốt, đợi lệnh của bốn tọa thì bắn thẳng lên đài cao, những người còn lại theo ta!

Lữ Vân từ xa quan sát, thấy đám người La Ma Thập chia thành hai nhóm. Một nhóm giơ cung lắp tên chuẩn bị, một nhóm lại vòng qua sau tấn công, biết rằng chắc chắn bọn họ có âm mưu lợi hại. Giờ phút này nếu không thể đẩy lùi địch nhân, hắn và công chúa sẽ khó tránh khỏi cái chết.

Lữ Vân phiền lòng lo lắng, đang cúi đầu quan sát thì chợt cảm giác được một thân mình mềm mại dựa vào cánh tay mình, hắn hoảng sợ quay đầu.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt xinh đẹp của Ngân Xuyên công chúa càng lộ ra nét dịu dàng động lòng người, lúc này nàng lại đang ngẩn ngơ nhìn vào hắn.

Giờ phút này hai người gần nhau đến mức có thể nghe được nhịp hô hấp của đối phương, da thịt dường như đã đụng chạm. Lữ Vân thầm nghĩ:

- Công chúa và ta gần nhau đến vậy, tốt nhất là đừng để truyền ra ngoài, bằng không ta có mười cái đầu cũng không đủ để chém.

Muốn khê đẩy công chúa ra, lại nghĩ đến giờ nàng trong hoàn cảnh hiểm nguy nên mới sợ hãi rúc vào người mình. Hắn ho nhẹ một tiếng, đứng bất động để tránh cho công chúa khỏi xấu hổ.

Công chúa hồn nhiên không biết ý tưởng trong lòng Lữ Vân, hàng mi cong vút của nàng nhẹ nhàng rũ xuống, nhẹ giọng hỏi:

- Chúng ta phải chết ở đây sao?

Lữ Vân nghe nàng hỏi thẳng thẳng như vậy thì không biết trả lời thế nào, thở một hơi dài nói:

- Đều do thần hộ giá bất lực, không thể bảo vệ công chúa, thần thật sự không còn mặt mũi gặp lại Liễu đại nhân...

Lời còn chưa dứt, bàn tay trắng nõn thon gầy của công chúa đã đặt lên che miệng hắn. Nàng lắc đầu nói:

- Đừng nói những lời này nữa. Người đã gắng hết sức mình rồi, hôm nay nếu chúng ta phải chết ở đây, ta tuyệt không trách người.

Lữ Vân thấy sắc mặt của nàng mười phần bình tĩnh. Hắn cười khẽ một tiếng, nói:

- Lát nữa dù thần có bị bầm thây vạn đoạn, cũng phải đại sát đám phiên tăng kia một hồi, trút giận cho công chúa điện hạ.

Công chúa lại như không muốn nói về chủ đề này. Nàng chỉ vào vầng trăng nơi chân trời, cảm khái tán thưởng:

- Người xem ánh trăng kia, đẹp quá!

Lư Vân ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy vầng trăng tròn vành vạnh treo cao phía chân trời, ánh sáng bàng bạc trải khắp những dãy núi non trùng trùng điệp điệp. Từ xa vọng lại khung cảnh thật bao la hùng vĩ. Hắn chấn động, phút chốc quên mất sự sống chết, ngâm rằng:

- Vầng trăng ra núi Thiên Sơn, Mênh mang nước bể mây ngàn sáng soi (1). Quả là một bức tranh hùng vĩ bao la!

Công chúa nhìn về phương xa, ánh trăng chiếu rọi lên dãy Thiên Sơn những tia sáng lấp lánh, phía chân trời mọc vô vàn những vì tinh tú, càng tăng thêm cảnh đẹp núi rừng như trong mơ, nàng than thở:

- Thiên địa tuy bao la nhưng ở bất cứ nơi nào đều có thể nhìn thấy ánh trăng. Trước kia ta ở trong Tử Cấm Thành, chưa bao giờ ngắm trăng tận tường như bây giờ. Lúc này trong cảnh chỉ mình treo chuông.. Ài, lại mới biết được trăng kia đẹp đến cỡ nào...

Nói rồi ôm lấy cánh tay Lư Vân, đem má gối lên đầu vai hắn, bộ dáng dường như ngây ngốc.

Lư Vân nghe lời nàng chất chứa nỗi niềm, phút chốc trong lòng cũng dâng lên tâm sự. Hắn nhìn ánh trăng nơi cuối chân trời, cảm khái nói:

- Đúng vậy! Năm đó, ta từ Sơn Đông nam hạ Dương Châu rồi lưu lạc tới nơi Kinh thành, mấy ngàn dặm đường cô liêu. Trong khắp thiên địa, chỉ có ánh trăng sáng làm bạn cùng ta mà thôi.

Công chúa tựa vào ngực hăn, thấp giọng nói:

- Lữ tham mưu..... Ngày ấy ta hỏi lai lịch của người, người nhất định không nói. Bây giờ chúng ta không rõ sinh tử, có thể nói cho ta biết được chăng?

Lữ Vân cười khổ đáp:

- Thân phận của thần thấp hèn, thật sự không có gì đáng nhắc.

Công chúa lắc lắc đầu:

- Lữ tham mưu, ta biết người là một người có chí khí, đừng tự xem nhẹ bản thân nữa. Được chăng?

Nói rồi ngẩng đầu nhìn thẳng Lữ Vân. Đôi mắt to trong suốt chớp động như chất chứa thâm tình vô hạn.

Lữ Vân gần kề với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt luân. Trước đôi mắt như làn thu thủy kia, dù bản thân hăn kiên cường đến thế nào cũng bị vẻ đẹp đệ nhất kinh thành làm cho chấn động, thoáng chốc trầm nghĩ:

- Cô công chúa này thật đẹp!

Có điều nhớ đến bản thân đang trong hiểm cảnh thì vội thu liễm tinh thần, quay đầu sang một bên không dám nhìn thêm.

Công chúa tựa đầu vào ngực hắn, nhẹ nhàng ôm cánh tay hắn, thấp giọng hỏi:

- Ta nghe Tần tướng quân nói người là người Sơn Đông, còn là một thư sinh nữa! Phải thế chăng?

Lữ Vân nghe nàng nhắc đến lai lịch bản thân, trong lòng chợt dâng lên niềm sầu não. Hắn nhìn ánh sao trên không trung, thầm nghĩ:

- Được rồi, Tây Vực này chính là năm mồ chôn ta, cần gì phải giấu diếm nữa?

Nhớ đến Cố Thiển Hề thì trong lòng càng chua xót. Hắn thở một hơi thật dài, gật đầu nói:

- Những lời của công chúa không sai, thần từng là một thư sinh khốn cùng. Khoa khảo không đỗ nên lưu lạc tha hương, sau này mới vào trong quân binh, ai... Thật sự không phải chuyện vinh quang gì đáng nhắc.

Nói rồi lại lắc đầu vài cái như tự giễu cợt. Công chúa khẽ gật đầu:

- Khó trách người một thân đều là mùi đèn sách, thì ra là một thư sinh.

Lữ Vân cười khổ vài tiếng, nói:

- Thời loạn văn chương không đáng một hào, có lẽ địa vị của những tú tài thi không đậu trong thiên hạ là thấp nhất.

Hắn ngửa đầu trông lên bầu trời đầy sao, sâu kín nói:

- Năm ấy ta khoa khảo không đậu, qua nhiều trắc trở lưu lạc đến Giang Nam làm thư đồng cho người ta, không ngờ ... Không bao giờ ngờ ta lại

phải lòng một tiểu thư quyền quý, ai... Thật sự không biết nói từ đâu...

Công chúa ồ một tiếng, nói:

- Người phải lòng một thiên kim tiểu thư? Nàng là ai vậy?

Lư Vân cúi đầu, buồn bã nói:

- Nàng họ Cố, là thiên kim của đương kim bộ binh Thượng thư.

Công chúa thấy vẻ mặt si ngốc của hắn, xem ra đúng là nhớ mãi không quên Cố tiểu thư kia. Trong lòng chợt dâng lên niềm đau xót lẫn chút khó chịu, nàng vội lắc đầu, lại hỏi:

- Người một mảnh tình thâm với vị Cố tiểu thư đó như vậy, lại vì chuyện gì mà tới Kinh thành, sau đó còn ở dưới trướng Tần tướng quân?

Lư Vân cười thảm nói:

- Không dám dấu công chúa. Khi còn ở Sơn Đông, ta đã bị một huyện quan hãm hại, bây giờ thân phận vẫn còn là một trọng phạm chạy trốn. Ta không thể ở Cố gia mà đành phiêu bạt nơi giang hồ rộng lớn. Nếu không được Tần tướng quân trọng dụng, ta cũng chỉ đành tiếp tục bán mì duy sinh.

Giờ phút này Lư Vân không hề cố kị, liền nói ra những chuyện của bản thân. Cũng không nghĩ đến nếu để truyền ra ngoài, Tần Trọng Hải biết phải trả lời thế nào với triều đình?

Công chúa nghe thì than thở, lắc đầu nói:

- Tham quan hại dân, tùy tiện một cái nhấc tay lại khiến danh dự một đời của người bị hủy hết như vậy.

Nàng dừng một chút, lại hỏi:

- Vậy còn vị Cố tiểu thư kia thì sao? Các người còn gặp lại nhau?

Nói đến ba chữ Cố tiểu thư, thanh âm của nàng có phần run rẩy.

Lúc này lời lẽ của Lư Vân cũng trở nên nghẹn ngào:

- Cố tiểu thư đối xử với ta rất tốt, chỉ là ta...Ta xuất thân nghèo hèn không xứng với nàng, ai...Nếu ta không phải là một tù phạm chạy trốn thì đã không quen nàng, lại càng không nên nhớ nhung như vậy.

Công chúa nghe thì lộ vẻ thương xót, vươn tay cầm thật chặt bàn tay của hắn. Lư Vân dường như không biết, ngơ ngẩn tiếp tục nói:

- Ngày đó trong kinh gặp lại, nàng càng xinh đẹp động lòng người, Lư Vân ta vẫn chỉ là một kẻ không làm nên chuyện, sao còn mặt mũi xuất hiện trước mặt nàng? Ta... ta thực hận không thể lập tức chết đi cho rồi...

Công chúa nắm chặt bàn tay Lư Vân, nhẹ giọng nói:

- Lư tham mưu, đừng xem nhẹ bản thân mình nữa. Có được tài học nhân phẩm như người, không có nữ nhân nào trên đời này mà không người không xứng.

Lư Vân nghe thì sửng sốt, qua một hồi mới tỉnh táo lại. Hắn nhận thấy công chúa đang nắm tay mình thì vội rút ra, sau đó quỳ một gối xuống đất, sợ hãi nói:

- Công chúa điện hạ, vừa rồi là thần thất thố, xin người đừng trách.

Công chúa ngưng mắt trên người hắn, nhẹ giọng nói:

- Lữ tham mưu, sống ở trên đời, không cần quá phân biệt lợi hại đúng sai. Có lẽ mỗi lương duyên ngày sau giữa người cùng Cố tiểu thư vẫn còn, chuyện này khó mà nói trước!

Lữ Vân nghe nàng cầu chúc cho mình, tuy tiền đồ ngày sau mờ mịt nhưng trong lòng cảm động. Hắn cúi đầu thờ dài:

- Đa tạ kim khẩu của công chúa, chỉ là thần không dám si tâm vọng tưởng thêm, giờ bảo vệ được công chúa bình an là thần đã thấy mãn nguyện.

Phút chốc không có gì để nói, hai người chìm vào trong yên lặng. Công chúa nhìn ánh trăng, đột nhiên cương quyết nói:

- Lữ tham mưu. Kiếp này, ta nhất định không quên ánh trăng đêm nay!

Lữ Vân rung mình, trầm giọng nói:

- Công chúa đối đãi với thần như thế, thần không cần tính mạng cũng nhất định bảo vệ người bình an.

Chợt nghe tiếng gió vun vút vang lên, có tên bắn tới. Lữ Vân biết địch nhân bắt đầu đột kích. Giữa song phương có một vách đá cao ngăn lại, đám phiên tăng đành phải bắn vòng từ trên cao xuống, tuy xác suất bắn trúng kém đi nhưng cả trăm mũi tên bắn vào cùng một chỗ thì không thể xem thường. Hắn liền khê đẩy công chúa nằm xuống, vung đao lên ngăn cản.

Xa xa nghe tiếng của La Ma Thập vang lên:

- Các người mau đầu hàng đi, thần tiên của chúng ta đầy uy lực, muốn còn mạng trở về thì mau lên tiếng.

Lư Vân cất cao giọng nói:

- Yêu tăng đừng vội đắc ý. Chúng ta dù chết ở nơi này cũng quyết không hàng!

La Ma Thập quát:

- Còn phản kháng thì ta sẽ đích thân lên đây. Đến lúc đó đừng trách ta đánh các người ngã xuống vực sâu vạn trượng.

Lư Vân cười to mấy tiếng, nói:

- Yêu tăng có gan thì lên đây quyết chiến, đừng có ở đó giả anh hùng khoe mẽ thiên hạ!

Hắn tự tin còn cam bẫy chưa dùng nên không sợ La Ma Thập.

La Ma Thập quát:

- Giỏi! Đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình. Bắn tên!

Trong phút chốc vạn tên bắn tới, khắp trời đều là màn tên màu bạc bay vút qua. Thật sự không còn chỗ trốn, Lư Vân liên tục múa đao ngăn cản nhưng cánh tay cùng đầu vai đã trúng tên, phút chốc máu tươi đầm đìa những chỗ đó. Công chúa sợ hãi kêu rên:

- Người..... Người đã bị thương!

Lư Vân thấy đám phiên tăng vừa bắn tên vừa chậm rãi tiến lên. Chỉ lát nữa nhất định sẽ xông tới. La Ma Thập thì không ngừng đi qua đi lại, vẻ mặt hiểm độc như muốn ra đòn cuối cùng kết liễu hắn. Lư Vân thầm nghĩ:

- Lát nữa địch nhân sẽ chia binh hai đường, trước sau giáp công, nơi này đã không thủ được nữa.

Hắn vươn tay kéo công chúa lại, chỉ vào vùng cao nguyên đằng sau đài cao, nói:

- Công chúa điện hạ, chỉ cần chúng ta nhảy qua đó, nhất định sẽ thoát được một kiếp.

Công chúa thấy nơi đó cách quá xa thì sợ hãi nói:

- Hai bên cách nhau đến mấy chục trượng, làm sao có thể nhảy qua bên kia?

Lữ Vân nói:

- Thần đã có biện pháp, lát nữa nếu tính mạng nguy cấp, công chúa không cần lo lắng gì mà cứ an tâm nhảy qua, thần đảm bảo tính mạng của người sẽ không gặp nguy hiểm.

Công chúa nhìn hắn một cái, thấp giọng nói:

- Chỉ cần chúng ta có thể cùng thoát thân, dù nguy hiểm cỡ nào ta cũng không sợ.

Mắt thấy La Ma Thập hét lớn một tiếng, suất lĩnh hơn mười tên đệ tử mạnh mẽ xông lên, cùng lúc đó ở một bên vang lên tiếng hò hét, hơn mười phiến tảng bên dưới cũng bắt đầu vọt lên. Xem ra đã rơi vào cục diện hai mặt giáp công. Lữ Vân chăm chú nhìn công chúa, nói:

- Từ nơi này đến bờ vực còn bảy bước. Công chúa từ chỗ này tiến về sau, mỗi một bước người đếm một lần. Đếm đến bảy thì phải dùng hết sức mà

nhảy, những thứ khác không cần quan tâm lo lắng, người đã rõ?

Công chúa nhìn lại, chỉ thấy hai bên bờ vực cách nhau thật sự quá xa, nàng dùng hết sức cũng nhảy không được nửa trượng, sao có thể bay vọt qua bình nguyên kia chứ? Chỉ là Lữ Vân đã nói thế, nàng không nhiều lời nữa mà căn răng nói:

- Được! Chỉ cần đếm đến bảy, ta sẽ dùng hết sức nhảy qua!

Lữ Vân lộ vẻ vui mừng, gật đầu nói:

- Chính là như vậy.

Lúc này tiếng la hét ngày càng to hơn, đám nhân mã bên dưới đã xông lên. Có mấy tên khinh công không kém chỉ cách hai người vài thước. Lữ Vân hừ một tiếng, dùng sức khởi động cơ quan, trong thoáng chốc đã ào ào lăn xuống. Hân lớn tiếng hét:

- Công chúa chạy mau! Vạn lần không được quay đầu!

Công chúa sợ hãi kêu lên:

- Còn người? Người không đi sao?

Lữ Vân quát:

- Người chỉ cần toàn tâm chạy đi, thần lập tức theo sau!

Công chúa nghe lời chạy đi, phía sau có người kêu lên:

- Công chúa muốn chạy, mau ngăn nàng lại!

Công chúa hoảng sợ, đang muốn quay đầu thì nghe Lữ Vân lớn tiếng nói:

- Điện hạ chạy mau! Nhất định không được quay đầu!

Công chúa nghe vậy phải cắn chặt răng, chạy được một đoạn lại nghe Lữ Vân quát:

- Đám yêu tăng các người, đừng mong tiến lên!

Lại nghe La Ma Thập quát lớn:

- Tránh ra!

Sau đó là hai tiếng “bình bình” vang lên, giống như lão đã giao thủ cùng Lữ Vân. Công chúa chấn động, nhìn không được quay đầu lại. Chỉ thấy Lữ Vân đã bị La Ma Thập đá mạnh một cước khiến miệng phun máu tươi. Công chúa khẩn trương đến nước mắt chảy dài. Lữ Vân quay đầu lại kêu lên:

- Chạy nhanh! Chạy nhanh lên!

Công chúa cắn chặt răng, dùng hết sức chạy về phía trước. Trong lòng đang đếm thì phía sau không ngừng truyền đến những tiếng hò hét cùng tiếng binh khí va chạm. Không ngờ một bùm máu tươi từ không trung bắn thẳng xuống khắp người nàng. Công chúa nhìn máu tươi đầy tay thì giật mình lo lắng về sinh tử của Lữ Vân, nàng khóc kêu lên:

- Lữ tham mưu! Lữ tham mưu!

Hai mắt đầm lệ mờ lung, bỗng chốc nghe tiếng của Lữ Vân:

- Nhớ kỹ! Đến bước thứ bảy, nhảy!

Công chúa vừa đau vừa loạn trong tâm, sớm không còn nhớ chạy được bao nhiêu bước. Trong lúc cuống quýt lại phát hiện mặt đất dưới chân biến mất, cơ thể lập tức rơi xuống vực sâu. Nàng múa hai tay trong không trung, kêu lớn:

- Lư tham mưu! Lư tham mưu!

Nghĩ đến bản thân đơn độc ngã xuống vực sâu vạn trượng, nước mắt bất giác tràn mi.

Đúng lúc này, bên tai nàng vang lên một thanh âm trầm thấp:

- Điện hạ đừng sợ, thần đến hộ giá.

Công chúa quay đầu nhìn sang. Không hiểu thế nào, không ngờ là Lư Vân đang rơi xuống ngay bên cạnh. Nàng “a” một tiếng, vươn tay ôm chặt lấy hắn. Thân hình hai người liền rơi xuống một cách nhanh chóng.

Thì ra lúc này Lư Vân đã có dự tâm, liều mạng ngăn địch để công chúa thoát thân, sau đó theo sau kịp lúc nhảy xuống vực sâu cùng nàng. Tính toán đúng lúc chứ không phải là hành động lỗ mãng.

Công chúa ôm chặt Lư Vân, khóc nói:

- Lư tham mưu! Chúng ta chết cùng một chỗ!

Lư Vân lắc đầu nói:

- Thần từng hứa với Liễu đại nhân, sao có thể để công chúa chết ở Tây Vực xa xôi này?

Hắn nắm hai tay công chúa, kêu to một tiếng rồi xoay hông vận lực toàn thân, thoáng chốc ngưng tự công lực một đời mạnh mẽ ném công chúa bay ra xa. Thì ra mấy ngày trước Lữ Vân đã quyết tâm. Đến lúc tính mạng nguy cấp, lập tức dùng bản thân mình làm vật lót đường để công chúa chạy trốn.

Công chúa chỉ cảm thấy một luồng lực đạo cực lớn truyền đến khiến thân thể không tự chủ bay lên, lại như điều gặp gió bị thổi tới bờ vực bên kia. Lữ Vân tung công chúa lên, thân mình hắn càng rơi nhanh hơn, phút chốc đã xuống vực sâu.

Ngân Xuyên công chúa thân trên không trung, cúi đầu nhìn thấy Lữ Vân đang rơi nhanh, muốn vươn tay kéo lại nhưng khoảng cách giữa hai người ngày càng xa. Lúc này nàng hét to:

- Không được! Người không được chết!

Lữ Vân ngẩng đầu nhìn công chúa. Thấy nàng sắp thoát khỏi hiểm cảnh, trong lòng hắn dâng lên cảm giác an ủi, khóe miệng nở nụ cười. Hắn bỏ đi tính mạng nhưng có thể đổi lại sự trong sạch tôn quý của công chúa, trả giá như vậy cũng đáng. Hắn nhìn khuôn mặt mềm mại kia ngày càng cách xa, thầm nghĩ:

- Công chúa điện hạ, kiếp sau chúng ta gặp lại.

Chỉ một chốc lát, thân thể rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng, rốt cuộc không còn tung tích.

Công chúa kêu lên sợ hãi, chỉ thấy thân hình Lữ Vân trở thành một chấm đen nho nhỏ. Đúng lúc này thì sự đau đớn lan ra khắp châu thân. Thì ra nàng đã bay qua vực sâu, rơi xuống cao nguyên bên kia.

Công chúa cuống quýt bò dậy, quỳ ở bên bờ vực hét to:

- Lư tham mưu! Lư tham mưu!

Chỉ nghe phía dưới tiếng gió rả rích, khắp núi non vọng lại tiếng của nàng. Nơi vực sâu thăm nào nào có bóng dáng Lư Vân, nhất định đã ngã chết dưới đó.

Công chúa trở nên lạnh lẽo toàn thân, biết kiếp này không còn gặp lại hân nữa. Trước mắt nàng chợt tối sầm lại, trái tim như bị phá tan thành nhiều mảnh nhỏ. Muốn khóc nhưng nước mắt như đông lại thành đá vậy.

Chợt bờ vực đối diện có người la lớn. Nàng ngẩng đầu thấy mấy chục phiên tăng đang nổi trận lôi đình. Không còn lòng dạ nào để ý, nàng ngơ ngác đứng dậy. Phút chốc không biết bản thân mình phải làm cái gì, nàng nhìn ánh trăng nơi cuối chân trời thì tâm tư như đã chết, hoàn toàn không còn cảm giác gì, lững thững đi xuống cao nguyên.

Bỗng phía chân trời Thiên sơn chớp lóe. Nơi phương xa bắn ra ánh lửa kịch liệt, sau đó mặt đất chân động, khiến cho thân hình nhỏ nhắn của Ngân Xuyên công chúa đứng không vững mà ngã xuống.

Có điều lúc này nàng đã hoàn toàn không quan tâm đối với sự biến đổi của thiên địa. Trời đất nổi sóng, lòng nàng cũng có vô số cơn sóng dữ ập đến. Trong đầu chỉ còn cảnh tượng sinh tử tương giao cùng Lư Vân. Lại nhớ đến cái nhìn chăm chú của hân trước khi chết, thoáng chốc cổ họng như bị thứ gì đó ngăn lại, muốn khóc mà không thành tiếng, ngực lại nhói đau từng cơn. Từng cơn vô cùng đau đớn!

La Ma Thập thấy kỳ chiêu của Lư Vân trước khi chết thì giận dữ, có điều công chúa đã chạy thoát, lão sao có bản lĩnh mọc cánh mà ngăn cản? Thật sự không cam lòng, lão hô to gọi nhỏ với đám đệ tử:

- Các người cũng nhảy qua đó xem sao, không chừng có thể nhảy được!

Đám đệ tử thấy sắc mặt bất thiện của lão. Sợ bị ném qua, tất cả vội lùi lại phía sau.

Trong miệng La Ma Thập phát ra lời lẽ gì đó. Đột nhiên những tiếng nổ ầm ầm vang lên, dưới vực sâu phun lên một dòng khí nóng, mặt đất không ngừng rung chuyển. La Ma Thập nhìn về phía chân trời, chỉ thấy vô vàn tia sáng đỏ tản ra bao phủ cả đỉnh núi.

Đám đệ tử lòng đầy sợ hãi, chỉ về phía chân trời la hoảng:

- Đó..... Đó là gì vậy? Là ngày tận thế sao?

La Ma Thập cười hắc hắc, nói:

- Không phải tận thế, chỉ là thay triều đổi đại mà thôi.

Lão nhìn bầu trời đêm rồi lắc đầu, liền dẫn người xuống núi.

Chú: (1) Trích trong bài Quan san nguyệt của Lý Bạch:

Minh nguyệt xuất Thiên San,

Thương mang vân hải gian.

Trường phong kỷ vạn lý,

Xuy độ Ngọc Môn quan.

Hán há Bạch Đằng đạo,

Hồ khuy Thanh Hải loan.

Do lai chinh chiến địa,

Bất kiến hữu nhân hoàn.

Thú khách vọng biên sắc,

Tư quy đa khổ nan.

Cao lâu đương thử dạ,

Thán tức vị ưng nan.

Bản dịch của Tản Đà:

TRĂNG QUAN SAN

Vùng trăng ra núi Thiên San,

Mênh mang nước bể mây ngàn sáng soi.

Gió đâu muôn dặm chạy dài,

Thổi đưa trăng sáng ra ngoài Ngọc Môn.

Bạch Đằng quân Hán đóng đồn,

Vụng* kia Thanh Hải dòm luôn mắt Hồ.

Từ xưa bao kẻ chinh phu,

Đã ra đất chiến, về ru mấy người ?

Buồn trông cảnh sắc bên trời,

Giục lòng khách thú nhớ nơi quê nhà.

Lầu cao, đêm vắng, ai mà,

Đêm nay than thở ắt là chưa nguôi.

*: Có sách ghi là Vụng

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 9: Đại nạn không chết

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 9: Đại nạn không chết

Hồi 1

Người dịch:nguoibantot8

Biên dịch:: Yến Linh Điêu

Lại nói Tần Trọng Hải nhất thời không địch lại Sát Kim. Mắt thấy y không còn sức chiến đấu, Sát Kim cười ha hả nói:

- Cầu quan triều đình, gian thần vô sỉ, hôm nay ta phải lấy tính mạng người tể Đô đốc.

Một lưỡi đao bay đến nhắm thẳng vào lưng, Tần Trọng Hải muốn tránh né nhưng không còn khí lực, đành nhắm mắt chờ chết.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một tiếng nổ vang dội, mặt đất bỗng chốc chấn động rất mạnh. Sát Kim giật mình không điều khiển được lực đạo. Đao trên tay xẹt qua, chỉ cắt lớp áo trên lưng Tần Trọng Hải, lộ ra một mảng lưng trần.

Sát Kim ngẩng đầu nhìn về nơi hoang mạc xa xa. Chỉ thấy trời đất quay cuồng, chân trời lấp lánh ánh sáng đỏ như đang có thần phạt giáng xuống trần gian.

Lúc đầu Sát Kim kinh ngạc nhưng sau đó lại cười ha hả, nói:

- Đất rung núi chuyển, trời sinh dị tượng, xem ra ông trời cố ý lưu lại mạng nhỏ của người. Nhưng chỉ cần là cầu quan triều đình, trời giữ nhưng ta không giữ!

Lão hét lên một tiếng điên cuồng, gươm đao chém mạnh xuống!

Trời đất chấn động, vạn vật đều rơi vào sợ hãi. Chỉ riêng mình công chúa là vô cảm không phát giác. Nàng khóc đến đỏ hai mắt mới chậm rãi đứng dậy, thất hồn lạc phách lang thang trên cao nguyên bát ngát, nhất thời không biết phải đi về đâu. Quay lại chỗ Hà đại nhân sao? Sau đó làm gì nữa? Quay về Trung thổ sao? Cứ như vậy cô độc một mình quay về?

Đột nhiên dưới chân vướng phải thứ gì đó như tảng đá, nàng ngã xuống nằm dưới đất, lại lớn tiếng khóc:

- Lư tham mưu! Vì sao người phải chết chứ!

Thân hình nhỏ nhắn của nàng thê lương nằm trên đất dưới ánh trăng, tiếng khóc bi ai phút chốc truyền ra xa.

Ngân Xuyên công chúa sinh ra trong hoàng cung, từ nhỏ muốn thứ gì đều có thứ đó. Có điều lại thiếu đi thứ mà nữ nhân trong thiên hạ khát vọng nhất, đó chính là tình yêu đôi lứa. Trong thâm cung, ngoài hoàng đế và các thái tử, nàng chưa bao giờ gặp qua một nam tử thật sự. Có khi nàng nghĩ về tình đầu của mình, thường tưởng tượng ra ý trung nhân tương lai. Chỉ là theo tuổi tác ngày càng tăng lên, dần cũng biết đây là một giấc mộng không bao giờ thành hiện thực. Thân là công chúa, tương lai không gả cho vương công đại thần thì cũng cho ngoại tộc, khó mà có được một người tri tâm thật sự. Tại Tây Vực này, đến khi liên quan tính mạng, nàng mới có được nam tử đầu tiên trong lòng. Nhưng cũng tại thời khắc quý giá đó, nàng đã mất đi

người mà mình ái mộ trong lòng. Kiếp này, vĩnh viễn cũng không thể gặp lại.

Đám người La Ma Thập xuống núi, đi được một đoạn đường thì nghe có tiếng khóc bi thương ở xa xa. Đám người đang tức giận, nghe tiếng khóc thảm thiết thì trong lòng càng thêm phiền muộn. Một gã phiên tăng mắng:

- Mẹ nó, quá nửa đêm mà còn yêu ma quỷ quái gì khóc nỉ non vậy?

Một gã khác nói:

- Nghe tiếng thì biết đó là giống cái. Để lão tử đi qua xem sao, cho ả một đao sáng khoái cho rồi.

La Ma Thập vội nói:

- Đừng lên tiếng, không chừng là Ngân Xuyên công chúa, các người đừng dọa khiến nàng bỏ chạy!

Lão lập tức lệnh cho đám người trốn sau cồn cát. Chỉ một lúc sau, quả nhiên thấy một thiếu nữ đang khóc sụt sùi, thất hồn lạc phách đi tới. Nàng rất xinh đẹp, khuôn mặt mang theo ba phần cao quý, không phải là Ngân Xuyên công chúa thì là ai?

La Ma Thập mừng rỡ thầm nghĩ:

- Công chúa này được nuông chiều từ bé, thật sự không biết trốn chạy là như thế nào, còn dám đi loạn trên chiến trường đầy hiểm nguy. Hắc hắc, xem ra tiểu tử họ Lư kia bỏ mạng thật uống. Đúng là báu vật từ trên trời rơi xuống, thu được hoàn toàn không tốn chút công sức nào, ha ha! Ha ha!

Lão thúc ngựa chạy về phía trước, càng nghĩ càng đắc ý cười lớn:

- Công chúa điện hạ, bốn tọa lại đến nữa đây!

Công chúa dường như không hề nghe thấy bất kì thanh âm nào, chỉ lầm bầm với bản thân, ủ rũ đi về phía trước. La Ma Thập cười ngựa đến bên cạnh nàng, lớn tiếng kêu lên:

- Công chúa điện hạ, bốn tọa đến dẫn đường, mang người đi gặp Tứ vương tử, xin mời lên ngựa!

Công chúa ngẩng đầu nhìn lão, vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt. La Ma Thập cười ha hả, nhắc nàng lên ngựa.

Đoàn phiên tăng chạy nhanh về phía Ngọc Môn quan. La Ma Thập còn cười nói:

- Sớm bảo đầu hàng, người nhất định không chịu. Giờ thì không phải ngoan ngoãn đi theo ta sao? Lại khiến thủ hạ của người bị mất mạng nữa. Người nói thử xem, có phải quá đại dột hay không? Ha ha! Ha ha!

La Ma Thập ngồi ở đằng sau, không nghe được công chúa đang lẩm bẩm cái gì. Lão đắc ý, muốn xem vẻ mặt kinh hoàng của công chúa nên cúi đầu nhìn, lại chỉ thấy công chúa nhắm đôi mắt phượng, rơi lệ đầy mặt.

Lại nói về phần Lữ Vân đang rớt nhanh xuống vực sâu. Nghĩ rằng tính mệnh của mình không còn bao lâu, lúc này hắn mở mắt nhìn xuống phía dưới. Dưới ánh trăng sáng bàng bạc trầm tĩnh, thân thể còn cách mặt đất không bao xa. Cảnh vật dưới vực sâu ban đầu chỉ là một chấm đen nho nhỏ,

giờ càng lúc càng rõ ràng. Xem ra chỉ thêm một lát nữa, hắn sẽ ngã xuống mặt tuyết lạnh băng bên dưới, đứt mạch máu gãy xương mà chết.

Ngay đúng lúc này, phương xa bỗng truyền đến những tiếng nổ âm ầm. Đáy vực sâu Thiên Sơn bắn ra những tia lửa, nham thạch nóng chảy màu đỏ chói mắt phun trào trong đêm đen. Tuy không rõ chuyện gì xảy ra nhưng Lư Vân tự biết mình sẽ chết, thầm nghĩ:

- Nghe nói sau khi chết, sẽ có Ngưu đầu Mã diện đưa đến địa ngục Diêm La. Đây là trời sinh dị tượng, hay chính là cánh cửa địa ngục đang mở ra đón ta vào?

Hắn mở lớn hai mắt hết mức, chỉ sợ bỏ lỡ khoảnh khắc trước khi chết. Bỗng nhiên cảm giác hoa mắt một cái, cảnh vật dưới chân với tốc độ cực nhanh trôi ngược lên khiến chúng nhỏ dần. Lư Vân chấn động, không biết đã xảy ra chuyện gì. Lại cảm giác sau lưng trở nên đau đớn. Thì ra không biết từ đâu, có các hòn đá lớn nhỏ đang bay đến bắn vào lưng.

Còn đang nghi ngờ thì một dòng khí vô cùng mạnh mẽ thốc lên dưới lưng, đưa hắn bắn ngược lên giữa không trung. Đất đá âm ầm bắn vào vách núi, khói bụi mù mịt, tiếng âm ầm vang vọng khắp nơi.

Lư Vân nghẹn họng trân trối, thầm nghĩ:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ ông trời không đành lòng thấy ta chết, đặc biệt đến cứu giúp sao?

Cơ thể hắn không ngừng xoay tròn giữa không trung. Thoáng chốc lại thấy dãy Thiên Sơn xa xa lóe lên dị trạng, khắp bầu trời bị nhuộm bởi ánh sáng đỏ yêu dị. Những dòng nham thạch nóng chảy cùng khí lưu huỳnh bắn trào ra từ một nơi. Chính là vị trí khe sâu mà ngày ấy hắn cùng Tần Trọng Hải

từng tới xem xét. Lư Vân kinh ngạc hoảng sợ, phút chốc đã rõ ràng mọi thứ:

- Thật là vô cùng may mắn. Thì ra là Hỏa diệm sơn phun trào, sinh ra dòng khí nọ đẩy ta bay lên trên!

Đúng lúc này, mắt thấy trên vách núi mọc ra một gốc cây tùng. Lư Vân thấy cơ hội sống sót thì vội vươn tay nắm lấy. Lúc này cơ thể đang bay lên với tốc độ rất nhanh, chỉ có ngón tay út đụng tới nhánh cây kia. Hắn vận “Vô Tuyệt Tâm Pháp”, dùng lực hút lấy nhánh cây kia. Nghe soạt một tiếng, nhánh cây xém chút gãy thành hai nhưng tốc độ bay lên đã giảm một chút. Lư Vân vận lực nắm lấy thân cây, dòng khí đẩy lên vẫn rất mạnh khiến cơ thể bay phất phơ, da thịt giống như bị đao cắt qua vô cùng khó chịu.

Qua hồi lâu, dòng khí kia mới từ từ giảm bớt, Lư Vân sợ hãi cùng lấy làm kỳ lạ trong lòng, liền nghĩ đến câu nói “Mậu Thìn tuế chung, Long hoàng động thể, Thiên cơ do chân, Thần quỷ tự tại” của đám người Tiểu Thổ Nhi.

Hắn thầm nghĩ:

- Ngày đó ta tính qua, tối nay nhất định có dị tượng trọng đại, không ngờ là Hỏa diệm sơn phun trào. Chắc chắn mấy câu đó chứa đựng bí mật trọng đại nào đó, không phải lời bịa đặt lung tung.

Hắn nắm lấy nhánh cây, chậm rãi bám vào vách núi đá rồi trèo lên, lại nghĩ:

- Giờ này hắn là công chúa còn đang ở cao nguyên, ta nên đi đón nàng như thế nào đây?

Lại nhớ đến ánh mắt cùng khuôn mặt công chúa nhìn bản thân hắn khi ngã xuống vực sâu. Biết nàng thật lòng quan tâm, muốn sớm trở về gặp một chút.

Lư Vân trèo lên vách núi. Lần này không có người quấy nhiễu, trên người cũng không công thêm ai khác, không bao lâu đã đặt chân lên bờ cao nguyên kia.

Đứng vững trên mặt đất, lúc này hắn mới cảm thấy toàn thân đau đớn, gân cốt giống như bị đập nát, nơi bụng đã trúng một cước của La Ma Thập khiến ngũ tạng lục phủ đảo lộn, xem ra đã bị nội thương. Ngoài toàn thân trên dưới không chỗ nào không có vết thương, cả người đã dính đầy máu.

Lư Vân vô cùng mệt mỏi, liền ngã xuống mặt đất. Hắn nhìn bầu trời đêm đầy sao, nghĩ đến việc công chúa đã trốn thoát thì trong lòng mới an tâm một chút, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Qua chừng một canh giờ, đã là canh ba, chợt nghe từ xa truyền đến tiếng người cười nói cuồn cuộn. Trong lòng Lư Vân vừa động, nghe tiếng cười đã biết là của La Ma Thập. Chạy về nơi đó, đến gần đã thấy một thiếu nữ mặt đầy bi thương bị La Ma Thập chộp lên ngựa, hắn kinh hãi thầm nghĩ:

- Sao lại như thế, thật vất vả mới giúp nàng thoát đi, không ngờ giờ lại rơi vào độc thủ của đám yêu tăng này!

Hắn vừa hối hận vừa giận dữ, đoán là do công chúa một mình xuống núi nên mới trúng phải mai phục của La Ma Thập, thầm than:

- Sớm biết vậy ta đã kêu nàng ở trên cao nguyên, không nên tùy ý chạy loạn. Ài, sao ta lại có thể sơ suất đến vậy?

Kỳ thật khi đó hắn xả thân cứu chủ, nào còn tâm tư để ý đến những chuyện này. Giờ tự trách bản thân cũng là quá mức.

Lư Vân thấy thân thể chịu rất nhiều vết thương, giờ nếu liều lĩnh xông lên cướp lại công chúa, chỉ sợ mới được hai ba chiêu đã bị người giết chết. Ngẫm nghĩ một lát, nhớ đến Tứ vương tử có ý xâm chiếm Trung Nguyên, công chúa là con tin trong tay đối phương, tính mạng tạm thời không đáng lo, hần thềm nghĩ:

- Giờ ta nên hội họp cùng Tần tướng quân, sau đó mới tính chuyện cứu giá.

Hần liền theo sau quân mã của La Ma Thập. Đám này khó khăn lắm mới bắt được công chúa, nhất định sẽ nhanh chóng trở về gặp Tứ vương tử tranh công. Chỉ cần thấy đại quân của địch, có thể gặp được đại quân bên mình.

Đi được vài dặm thì trước mắt đông nghìn nghịt người. Xem ra là quân của Tứ vương tử đến tiếp ứng cho La Ma Thập. Lư Vân cảm thán trong lòng, giờ muốn cứu công chúa khó lại càng thêm khó.

Đại quân thấy La Ma Thập thì dừng lại, gã tướng lĩnh cầm đầu hỏi:

- Quốc sư sao đi lâu vậy? Có cướp được công chúa chăng?

La Ma Thập cười nói:

- May mắn thay, rốt cuộc đã bắt được nàng!

Đám người nghe vậy đều vui mừng, chẳng mấy chốc tiếng cười cuồng vọng vang khắp cao nguyên. Hai đội quân hợp lại thành một. nhắm hướng Đông mà đi.

Lư Vân thở dài theo sau. Đi thêm một số dặm đường, phía trước hiện ra một sơn cốc bốn phía là núi cao hiểm trở, là một nơi đóng quân rất tốt. Ngoài cốc dựng lên vô vàn lều trại của ngoại tộc, chính là nơi đóng quân của Tứ vương tử. Nhìn lại, trong doanh trường chỉ còn phân nửa số lính

gác, không thấy bóng dáng của đại quân chủ lực. Lư Vân thấy khả nghi, liền tìm một cây đại thụ rồi trèo lên quan sát.

Lư Vân phóng tầm mắt nhìn ra phương xa, thoáng chốc hít một hơi lạnh. Chỉ thấy trước cốc nọ sương khói mờ mịt, có vô số nhân mã tập trung đang điên cuồng ác chiến. Quân mã bên ngoài cố gắng tiến về phía trước, xem ra là đại quân của Tứ vương tử. Quân mã của Tần Trọng Hải và gã thái tử ngoại tộc tất nhiên là tử thủ trong cốc, nhờ địa hình hiểm yếu mới miễn cưỡng ngăn được thế tấn công của quân địch.

Lúc này bóng dáng đoàn người La Ma Thập đã biến mất trong doanh trướng của Tứ vương tử, Lư Vân sốt ruột cứu người nhưng cũng nóng lòng gặp lại Tần Trọng Hải. Hắn thấy trước khẩu cốc chém giết nhau dữ dội, không thể đi thẳng vào nên vòng qua bên trái leo vào.

Trèo hai canh giờ đã tới lưng núi, Lư Vân dỗi mắt nhìn xuống. Thấy đại quân trong cốc đông một đám, tây một đám. Bày trận không hề có phép tắc, quả thực kém doanh trướng chinh tề của Tứ vương tử ở ngoài kia một trời một vực. Đại quân của Đạt Bá Nhi Hãn lại tự lập doanh trại ở khá xa. Lư Vân quan sát nhú mày. Hành quân mấy tháng, dựa vào tài lãnh đạo nghiêm khắc của Tần Trọng Hải, hắn chưa bao giờ thấy quân tình hỗn độn đến vậy, không biết trong quân đã xảy ra chuyện lớn gì?

Lư Vân nóng lòng muốn biết tình hình, vội vàng leo xuống. Một lát sau đã ở trong cốc, hắn đi thẳng qua hơn mười doanh trướng lại không một ai đứng ra quát hỏi, quân sĩ loạn thành một đồng, đều ngồi trên mặt đất nghỉ tạm. Lư Vân thấy vẻ mặt kích động của bọn họ, thầm nghĩ:

- Xem bộ dáng của bọn họ, hay là chủ tướng đã xảy ra chuyện?

Càng nghĩ càng sợ Tần Trọng Hải có chuyện, hắn lập tức đến soái trướng. Đến gần thì nghe bên trong truyền ra tiếng tranh chấp, chỉ nghe Hà đại nhân

nói:

- Cứ tiếp tục như vậy không phải cách hay, chúng ta đầu hàng thôi!

Thừa tướng A Bất Kỳ Hãn “A” một tiếng, cuống quýt kêu lên:

- Vạn lần không thể! Nếu chúng ta đầu hàng, chắc chắn sẽ hại chết chủ nhân của ta, quyết định này của đại nhân không ổn.

Gã thái tử Đạt Bá Nhi Hãn thấp giọng nói:

- Mạc Nhi Hãn là đệ đệ của ta, chúng ta không có thâm thù gì. Chẳng qua hắn muốn lên làm Khả Hãn. Thôi thì ta đem ngôi hoàng đế nhường cho hắn là được!

Mọi người nghe lời này thì vội khuyên nhủ:

- Vạn lần không thể! Tứ vương tử lên ngôi, chắc chắn sẽ tìm cơ hội trừ bỏ ngài. Không thể dễ dàng tin tưởng hắn như vậy.

Tiết Nô Nhi cười ha hả, lắc đầu nói:

- Thế này không được, thế kia cũng không! Trước mắt chúng ta không đánh lại người ta, rốt cuộc các người muốn thế nào?

Trong tiếng mọi người đấu khẩu còn lẫn tiếng phiên dịch lộn xộn, nghe không rõ đầu đuôi gì cả.

Lư Vân đứng một hồi nhưng không nghe thấy tiếng của Tần Trọng Hải, lúc này mới bước vào soái trường. Mọi người đang nghị bàn, thấy hắn trở về thì ai nấy đều kinh ngạc. Hà đại nhân vui vẻ nói:

- Rốt cuộc người đã trở về! Công chúa ở đâu?

Lư Vân nói:

- Tiểu nhân đã cứu được công chúa nhưng sau đó quân tình rối loạn. Quân địch người đông thế mạnh, cuối cùng công chúa vẫn rơi vào tay người ngoại tộc.

Tiết Nô Nhi tức giận nói:

- Lắm lời vô nghĩa! Nếu không cứu được công chúa, người phải tự sát tạ tội mới đúng. Còn trở về để làm gì?

Lư Vân lắc đầu nói:

- Ta đã làm hết sức mình, nhưng đơn thương độc mã, thật sự không có cách nào.

Tiết Nô Nhi tức giận mắng chửi không ngừng. Kỳ thật khi Lư Vân rơi xuống vực sâu, nếu không phải đúng lúc núi lửa phun trào thì hẳn đã tận số, sao còn mạng đứng ở đây nghe Tiết Nô Nhi quở trách? Chỉ là hắn thấy hổ thẹn trong lòng, không nhắc chuyện bản thân và công chúa xuất sinh nhập tử như thế nào, đành cúi đầu nhẫn nại nghe Tiết Nô Nhi chỉ trích.

Lư Vân nghe hồi lâu, thấy Tiết Nô Nhi mắng đến mắng đi đều là mấy câu nhàm chán, mới quay sang hỏi Hà đại nhân:

- Tàn tướng quân đâu? Sao không thấy người?

Hà đại nhân đang định trả lời thì Tiết Nô Nhi đã nhảy dựng lên, tức giận nói:

- Nhắc đến hần lại làm ta thêm giận! Nói rằng muốn đi đoạn hậu, không biết đã chặn đến nơi nào. Hần là tiểu tử này một mình bỏ chạy trước. Bảo sao không cần chúng ta giúp hần!

Lư Vân hoảng sợ giật mình hỏi:

- Tần tướng quân đi đoạn hậu? Dẫn theo bao nhiêu nhân mã?

Câu này quả thật làm khó những người trong trường, quay qua quay lại rốt cuộc không ai biết cả.

Lư Vân lắc đầu thở dài, biết những người này đều là quan văn, không để ý đến bọn họ mà đi tìm phó tướng của Tần Trọng Hải.

Phó tướng họ Lý, ai cũng gọi hần là Lý phó quan. Người này theo Tần Trọng Hải đã được hai năm. Rất nhanh Lư Vân đã tìm được, hần còn chưa mở miệng nói chuyện thì Lý phó quan đã mừng rỡ chạy lại:

- Lư tham mưu trở về rồi, cuối cùng đã có người chủ trì đại cục.

Lư Vân lấy làm kỳ lạ, hỏi:

- Sao vậy, Tần tướng quân rời đi đã lâu rồi? Hiện ngài đang ở chỗ nào?

Lý phó quan than một câu, nước nở nói:

- Tần tướng quân dẫn theo một trăm binh mã đi phục kích đại quân của Tứ vương tử, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Lư Vân giật mình, hoảng sợ nói:

- Tần tướng quân dẫn một trăm người chặn đánh năm vạn đại quân địch? Chẳng lẽ không có ai khuyên bảo ngài sao?

Hai người đang nói chuyện thì nghe tiếng chém giết lại nổi lên ngoài cốc. Quân mã địch nhân đông đảo xông tới. Sĩ khí của mấy trăm quân sĩ thủ trước khẩu cốc đã xuống rất thấp, chỉ dùng cung tên bắn qua chứ không hề có người dám xông ra ngăn cản. Nhất thời lại không có ai chỉ huy, Lữ Vân giật mình nói:

- Sao dùng binh vô phép tắc thế này? Lý phó quan, sao người không đi chỉ huy?

Lý phó quan bĩu môi, ý bảo Lữ Vân nhìn lại. Đã thấy Tiết Nô Nhi đang không ngừng mắng chửi ở tiền tuyến. Thình thoảng lão từ trong trận nhảy ra giết chết một hai binh lính quân địch rồi lập tức rút trở về. Quân sĩ ở tuyến đầu thấy lão hành sự kỳ quái, không ai nguyện nghe sai phái, đều tự bắn tên ngăn địch, rơi vào cục diện tự làm theo ý mình.

Hà đại nhân không dám ra trận nhưng lại muốn chỉ huy điều động toàn cục. Lão ngồi trong soái trướng, bộ dáng quyết tử ngàn dặm, không ngừng hô thét ra lệnh cấp dưới ngăn địch. Một đám lính chạy qua chạy lại liên lạc giữa lão và Tiết Nô Nhi vô cùng mệt mỏi. Thái tử ngoại tộc và thừa tướng kia thấy bọn họ hành sự quái dị thì tự điều động quân mã tổ chức một trận thế khác, không phối hợp cùng đại quân Đại Minh. Cục diện lại càng thêm hỗn loạn.

Lữ Vân quan sát toàn cảnh thì hiểu vì sao Lý phó quan không muốn đi lên chỉ huy. Những đại quan như Hà đại nhân tự cho học vấn cao rộng, cấp dưới nói nhất định chưa được một hai câu thì đã bị bọn họ mắng cho cấu huyết lâm đầu.

Mắt thấy quân địch sắp đánh thẳng vào sơn trại, Tiết Nô Nhi dù võ công cao cường nhưng ở chiến trường đẫm máu này thì có thể làm nổi đại sự gì? Lư Vân thở dài lẩm bẩm:

- Tần tướng quân! Toàn quân chúng ta sắp bị diệt, giờ ngài đang ở nơi nào?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 9: Đại nạn không chết

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 9: Đại nạn không chết

Hồi 2

Người dịch:nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Lại nói một đao của Sát Kim muốn giết chết Tần Trọng Hải ngay tại chỗ. Y nằm sấp trên mặt đất, chờ thật lâu nhưng thanh đao của Sát Kim lại chậm chạp không chém xuống, tựa hồ có ý đùa bỡn. Tần Trọng Hải quay đầu lại, phần nộ quát:

- Người muốn thì cứ giết, cần gì phải trêu đùa lão tử!

Chỉ nghe “đương” một tiếng, không ngờ hai tay Sát Kim run rẩy, mã đao trong tay rơi xuống đất. Với võ công của lão, nếu không phải trong lòng chấn động rất mạnh thì tuyệt không có hành động hoảng hốt như thế.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, vừa rồi động đất mà đối phương không thèm để ý, sao lúc này lại làm bộ làm tịch, chần chờ không xuống tay? Y ngạc nhiên hỏi:

- Người sao vậy, trúng gió sao?

Lại nghe giọng nói run run của Sát Kim vang lên:

- Người..... Hình xăm trên lưng người do đâu mà có?

Tần Trọng Hải xoay vai nhìn thoáng qua sau lưng mình, thầm nghĩ:

- Lão đầu tử này kỳ quái, hai quốc gia giao chiến người chết ta sống, sao còn thời gian nhắc đến mấy chuyện nhàm chán này?

Ánh trăng chiếu xuống, chỉ thấy trên lưng y có xăm một con mãnh hổ có hai cánh rất dài, bộ dáng hung ác đang giương nanh múa vuốt bay lên cao, bên cạnh có đề mấy câu thơ: “Ngày sau như thỏa lòng non nước, Mới biết Hoàng Sào cũng trọng phu”

Hình xăm này từ nhỏ đã có trên lưng Tần Trọng Hải, hơn ba mươi năm trôi qua, dĩ nhiên đã quen thuộc đến phát chán. Y lập tức hừ một tiếng, nói:

- Từ nhỏ ta đã có hình xăm này, nó cản trở người hạ thủ sao?

Sát Kim run rẩy thân hình, run giọng hỏi:

- Từ nhỏ đã có hình xăm này! ... Phải chăng người họ Tần?

Tần Trọng Hải nhìn vẻ mặt kì lạ của đối phương thì trong lòng buồn bực, thầm nghĩ:

- Năm đó khi ta hạ sơn, sư phụ luôn mãi dặn dò. Bảo ta tuyệt đối không được để người khác thấy hình xăm này. Bộ dạng Sát Kim này thật kỳ quái, xem ra hình xăm của ta có ẩn chứa điều kỳ lạ nào đó!

Y không biết lai lịch của hình xăm, nhất thời lấy làm khó hiểu. Chỉ ừm một tiếng, đáp:

- Xem ra người không phải hạng nông cạn quê mùa, còn biết tôn tính của gia gia. Nói rõ cho người vậy, lão tử đi không cái danh, ngồi không đổi họ, chính là Liêu Đông Du Kích Tần Trọng Hải.

Sát Kim nuốt một ngụm nước miếng, khàn khàn hỏi:

- Cửu Châu Kiếm Vương là gì của người?

Tần Trọng Hải kinh ngạc, không ngờ đối phương lại biết lai lịch bản thân. Tuy sư phụ không thích nhưng có người đã biết, y không tiện phủ nhận mà ngang nhiên nói:

- Coi như người mắt tốt. Cửu Châu Kiếm vương không phải người ngoài, chính là sư phụ của ta.

Y nói tiếp:

- Nói cho người biết! Hôm nay ta bại dưới tay người, không phải võ học của sư phụ ta xoàng xĩnh, chỉ là ta học nghệ không tinh, người nhất định

phải nhớ kĩ điều này trong lòng!

Sát Kim lại la hoảng một tiếng, giơ tay chỉ vào Tần Trọng Hải, run giọng nói:

- Là người..... Thì ra là người!

Tần Trọng Hải thấy bộ dạng quái dị của lão, cười lạnh nói:

- Nói nhảm, ta đương nhiên là ta, chẳng lẽ ta lại là tổ tông của người? Muốn giết thì cứ giết, cần gì nhiều lời vô nghĩa?

Lại thấy Sát Kim quỳ rạp xuống đất, sau đó lớn tiếng khóc bi thương. Tần Trọng Hải lòng đầy ngạc nhiên, thầm nghĩ:

- Ăn no rồi việc rồi nổi cơn điên rồi sao!

Y trộm bò dậy muốn chạy trốn, Sát Kim không ngăn cản mà vẫn không ngừng quỳ lạy trước cây đại thụ nọ, nước mắt tuôn rơi như mưa, vẻ mặt vô cùng kích động.

Tần Trọng Hải thầm nghĩ:

- Lão quái vật giết người không chớp mắt này sao lại tha cho ta một mạng, sau đó còn khóc to quỳ lạy vậy? Hay lão tử là phụ thân của hắn, hắn đi vạ dẫm tìm người thân, cuối cùng đã tìm được?

Sát Kim năm nay đã gần sáu mươi, y nhất định không phải cha ruột của đối phương. Có điều bộ dạng của người này rất kỳ quái, Tần Trọng Hải thật sự nghĩ không ra, liền ngừng lại muốn xem xét.

Qua một hồi lâu Sát Kim ngừng khóc, từ từ đứng dậy rồi thở dài than rằng:

- Ý trời, là ý trời!

Tần Trọng Hải cười hắc hắc:

- Cái gì mà ý trời? Người trúng gió rồi chẳng?

Sát Kim nghe y trào phúng nhưng không tức giận, chỉ thở dài nói:

- Ông trời có mắt, không để ta hại người. Nhưng... người rõ ràng là đồ đệ của “Cửu Châu Kiếm Vương” Phương lão sư, sao lại đi làm mệnh quan triều đình? Hại ta suýt nữa giết lầm người.

Tần Trọng Hải thấy lời nói của lão có vẻ châm chọc, nhin không được hừ một tiếng, nói:

- Sao? Theo ý của người thì, đồ đệ của Cửu Châu Kiếm Vương không thể làm quan sao?

Sát Kim gật đầu nói:

- Xem ra sư phụ người còn chưa nói chuyện cũ cho người nghe, người quả thật không biết mình là ai.

Lão lại nhìn cây đại thụ, tiếp tục thở dài:

– Thôi quên đi, sư phụ người không nói là có dụng ý riêng. Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt.

Nói rồi nhặt thanh cương đao rơi dưới đất của Tần Trọng Hải lên đưa cho y. Tần Trọng Hải đưa tay tiếp nhận thì lấy làm kỳ, hỏi:

- Người làm gì vậy? Không sợ lão tử chém ngược tặng người một đao sao?

Hai người đang đánh đấm kịch liệt, không biết tại sao Sát Kim vô duyên vô cớ đem đao trả lại. Tần Trọng Hải thu được lợi nhưng trong lòng càng thêm khó hiểu.

Sát Kim nhìn về phía chân trời, xuất thần nghĩ ngợi như không nghe được câu hỏi của y, Tần Trọng Hải thấy đối phương không phòng bị, mừng thầm nghĩ rằng:

- Bây giờ lão tử cho người một đao, bảo đảm đầu người rụng ngay tại chỗ.

Hắn thầm vận khí, đang muốn xuất đao thì Sát Kim lên tiếng:

- Ta muốn hỏi một chuyện, xin người thành thật trả lời.

Tần Trọng Hải đỏ mặt hạ cương đao, cười gượng nói:

- Người muốn hỏi cái gì? Vị trí đóng quân cùng an bày sắp xếp của triều đình chúng ta sao?

Y đã hạ quyết tâm, nếu Sát Kim hỏi bí mật quân tình sẽ nói hươu nói vượn đối phó, tuyệt không để đối phương biết.

Sát Kim hít một hơi thật sâu, đột nhiên hỏi:

- Nói cho ta biết, tấm da dê nọ giờ ở đâu?

Tần Trọng Hải giật mình hoảng sợ, hỏi ngược lại:

- Người hỏi để làm gì?

Sát Kim cúi đầu như trong lòng chất chứa sự thống khổ, chỉ nghe lão thấp giọng nói:

- Một năm trước ta có được tấm da dê đó. Sau đó theo lời cố nhân, đem nó giao cho một tiêu cục ở Tây Cương, nhờ bọn họ đưa đến thành Bắc Kinh, không biết nó có bình an đến nơi chăng?

Tần Trọng Hải run giọng nói:

- Thì ra tấm da dê đó là do người... Là người đưa đến Yến Lăng tiêu cục!

Mắt thấy Sát Kim gật đầu, Tần Trọng Hải càng thêm kinh ngạc. Y từng nghe Ngũ Định Viễn kể lại huyết án của Yến Lăng tiêu cục, không ngờ người từng dùng mười vạn lượng bạc trắng nhờ Tề Nhuận Tường bảo tiêu chính là vị tướng ngoại tộc trước mắt này.

Y ngậy người một hồi lâu, nói:

- Lão huynh người cũng thật lạ, việc này thuần túy là chuyện của Đại Minh chúng ta, người ngoại tộc như huynh sao phải “không trâu bắt chó đi cày” xen vào, quan tâm tới mấy chuyện không phải của mình?

Sát Kim buồn bã nói:

- Tất cả đều do một lão bằng hữu... Ài...Nói đến việc này thật xấu hổ, nếu không phải công tử của Lương Tri Nghĩa đại nhân lưu lạc đến Tây Cương tìm ta rồi giao lại da dê, thì đến giờ ta vẫn chưa thể hoàn thành việc cố nhân giao phó, chỉ mặc da dê kia biến mất trên thế gian.

Nói rồi lão ngẩng đầu nhìn Tần Trọng Hải với mắt hối lỗi, như đã làm điều gì sai với y vậy.

Tần Trọng Hải bị đối phương dùng ánh mắt kỳ quái xem xét, vội trả lời:

- Lão huynh yên tâm đi! Tắm da dê kia đang bình an ở trong tay đồng liêu của ta, không cần lo lắng nhiều.

Sát Kim nhẹ nhàng thở ra như đã an tâm rất nhiều. Lão thu đao trở về, nói:

- Tiểu bằng hữu, thứ cho ta nhiều lời khuyên người một câu, ngày sau trong triều ngàn lần cẩn thận. Nói chuyện cẩn trọng hơn, tốt nhất đừng để người khác nhìn thấy hình xăm trên lưng người. Biết rồi chứ?

Lời nói chất đầy vẻ hiền hòa, giống như một vị tiên bối che chở cho hậu bối vậy.

Tần Trọng Hải kinh ngạc hỏi:

- Chờ một chút, những lời này của lão nghĩa là sao?

Sát Kim không đáp mà chỉ thở một hơi dài. Thân thể chớp động, thoáng chốc đã bay ra xa mấy trượng.

Tần Trọng Hải thấy cử chỉ lời nói của đối phương quý dị, liền đuổi theo kêu lên:

- Con mẹ nó, lão chỉ mới nói có một nửa, cái hiểu cái không đã chạy mất!

Chỉ nghe thanh âm của Sát Kim truyền lại từ xa:

- Tiểu bằng hữu, người tự bảo trọng bản thân cho tốt. Lát nữa gặp lại trên chiến trường.

Khi nói thì thân ảnh chớp động, phút chốc đã biến mất trong bóng tối.

Tần Trọng Hải đề khí đuổi theo. Sát Kim lại như được chắp thêm cánh bay đi, chốc lát đã không thấy bóng dáng. Tần Trọng Hải lòng đầy nghi ngờ, chậm rãi đi về phía trước, thầm nghĩ:

- Lão tiểu tử kia rốt cuộc bị sao vậy? Sao vừa thấy hình xăm thì không xuống tay giết ta? Lão bị điên thật hay là vì sao?

Lúc này lòng hạ quyết tâm. Sau khi giải quyết mọi chuyện ở đây, y sẽ đi kiểm tra phụ hồi lai lịch của hình xăm mới được.

Đang miên man nghĩ ngợi, Tần Trọng Hải chạy được vài dặm thì nghe từ xa truyền đến mùi máu tanh, lúc này mới nhớ đến Hà đại nhân và thái tử ngoại tộc còn bị vây trong Hồ Lô Cốc. Y và Sát Kim đấu lâu như vậy, hy vọng bọn họ chưa bị quân địch bắt giết, lập tức chạy về cốc họ.

Đến cửa cốc thì sắc trời đã sáng rõ. Xa xa truyền đến tiếng hò hét chém giết, đại quân của Tứ vương tử liều chết xông vào trong Hồ Lô Cốc. Thanh thế quân địch hung mãnh dị thường, đám quân sĩ bên Đại Minh chỉ rải rác tự ngăn địch. Xem ra không lâu nữa, tầng phòng ngự sẽ bị phá vỡ.

Lại thấy Tiết Nô Nhi ở xa xa quát mắng quân sĩ, vẻ mặt đầy hung dữ nhưng không có ai để ý đến hiệu lệnh do lão phát ra. Tần Trọng Hải thầm lo lắng, quân địch đang ngăn trước mặt, sao có thể vào trong cốc đây? Trong lòng y nóng như lửa đốt nhưng không nghĩ ra cách nào.

Đang lúc hoảng loạn. Cửa cốc xuất hiện một lỗ hổng, quân địch dũng mãnh xông vào, thoáng chốc đã tới mấy nghìn người. Tần Trọng Hải thấy tầng phòng ngự đã bị phá, hai chân mềm nhũn, phút chốc ngã ngồi xuống đất, thầm nghĩ:

- Lần này chết chắc, công chúa và Lữ huynh đệ không rõ tung tích, ta lại đánh một trận đại bại, mặt mũi nào trở về gặp Hầu gia đây?

Đang than thầm, chợt trong cốc truyền đến một tiếng thét dài. Tần Trọng Hải nghe tiếng thét hùng hồn, giật mình thầm nghĩ:

- Nội lực của người này thực không tồi, rốt cuộc là ai?

Thanh âm nọ thấp trầm hùng hậu, khác xa với tiếng bén nhọn của đám hoạn quan như Tiết Nô Nhi. Tần Trọng Hải còn đang nghi hoặc, đã thấy tên bắn như mưa từ trên núi xuống, đá lớn lăn ầm ầm chớp mắt lấp lại cửa cốc. Mấy ngàn binh sĩ ngoại tộc xông vào thấy mai phục, vội vàng xoay người lao ra nhưng đã muộn. Lúc này quân sĩ Đại Minh ủa lên phong tỏa chặt chẽ cửa cốc, chớp mắt đã chia cắt quân địch làm hai lộ.

Tứ vương tử thấy quân đội bên mình bị người chặt đứt, vội dẫn quân điên cuồng tấn công. Hắn muốn cứu nguy nhưng cửa cốc dễ thủ khó công, đại quân ngoài cốc tấn công vài lần nhưng vẫn không phá vỡ được bức tường phòng ngự. Chỉ một lúc sau, tử thi trước cốc chất cao như núi, tiếng chém giết trong cốc dần dần nhỏ lại, xem ra mấy ngàn quân địch xông vào đều bị giết sạch.

Tần Trọng Hải thấy tình thế đột nhiên biến đổi, trong lòng vui mừng thầm nghĩ:

- Là ai đang chỉ huy đại quân ta vậy? Có thể sử xuất diệu kế đúng lúc này!

Y liền leo lên một cây cao để quan sát kỹ hơn. Phóng tầm mắt ra xa, quả nhiên quân địch ở trong cốc còn lại không bao nhiêu. Tứ vương tử thấy tình thế nghịch chuyển, muốn dẫn quân lùi lại thì đúng lúc này cửa cốc mở ra. Một tướng lĩnh trẻ tuổi phóng ra đuổi theo đại quân Tứ vương tử mà chém

giết. Tần Trọng Hải thấy diện mạo của người này thì ha hả cười lớn, đến nỗi ngã từ trên cây xuống mà vẫn tiếp tục cười, khen rằng:

- Khó trách! Thì ra là hăn, thì ra là hăn!

Ngoại hình của tướng lĩnh trẻ tuổi kia nho nhã, khí chất cũng tao nhã không kém, không phải Lư Vân thì là ai?

Chỉ thấy dũng khí của Lư Vân bốc lên tận trời, cười ngửa như bay vào trong quân địch, trường thương sắc bén trên tay cuồn cuộn giết loạn chém, những nơi hăn đi qua đều máu chảy thành sông, quân địch đang lùi lập tức rối loạn.

Tứ vương tử thấy hăn thừa cơ đánh lén, không kiềm nén được cơn giận dữ quát:

- Tiểu tặc lớn mật! Dám đánh lén sao?

Liền dẫn quân quay lại chém giết nhưng Lư Vân thấy quân giặc người đông thể mạnh đã chạy về trong cốc. Tứ vương tử tức giận nói:

- Tiểu tặc! Xem người chạy đi nơi nào?

Đại quân ngoại tộc lại quay ngược lập tức đuổi theo.

Tần Trọng Hải quan sát từ xa xa, biết Lư Vân nhất định sẽ có mai phục khác, nhin không được cười nói:

- Tứ vương tử này muốn ăn đau khổ thêm chăng?

Tứ vương tử dẫn quân vào trong cốc. Chợt nghe một tiếng pháo nổ, hai bên sườn cốc tràn ra hai lộ quân dũng mãnh, chia cắt quân của Tứ vương tử. Lư Vân dẫn quân phản công trở lại, toàn lực tấn công thẳng về chỗ Tứ vương

tử. Tứ vương tử thấy có mai phục thì sắc mặt đại biến, vội quay lại nhưng cửa cốc đã xuất hiện vô vàn binh sĩ ngoại tộc khác, trong tay lăm lăm cầm cung tên, chính là bộ hạ của Đạt Bá Nhi Hãn.

Tứ vương tử thấy trong ngoài cốc khắp nơi đều có mai phục, vừa hoảng sợ vừa lo lắng, tính nhanh chóng quay về doanh trường phòng thủ. Hãn liên tục la hét, quân tình lại càng rối loạn, đám thuộc hạ cũng không thể thông dong rời đi, chớp mắt đã có mấy nghìn người bị giết.

Tần Trọng Hải đang dựa vào thân cây cười ha hả, chợt nghe những tiếng ầm ầm, thì ra mấy vạn bại quân như thủy triều cuốn chạy về chỗ này. Tần Trọng Hải chấn động nhảy ra, muốn thoát khỏi đây nhưng đã muộn. Lúc này đám phản quân đã cách tàng cây nọ không xa.

Một tên tướng địch thấy Tần Trọng Hải, nhận ra y thì quát lớn:

- Lại là tên này! Chúng ta nhanh giết hắn!

Tần Trọng Hải mắng:

- Con mẹ ngươi, trong miệng toàn là tiếng ngoại tộc, ai hiểu nói cái gì!

Miệng mắng chửi người nhưng cương đao trên tay y không nhàn rời, một đao chém tới khiến tên tướng kia té xuống ngựa. Y liền cưỡi ngựa muốn chạy song phản quân bốn phía quát to đuổi tới. Tần Trọng Hải không còn đường chạy, giơ đao trái phải chém giết một hồi. Chỉ là phản quân đông như kiến cỏ, chém mãi tay mà không hết. Lúc này y đã bị nhốt ở trung tâm khó mà phá vòng vây xông ra ngoài. Tình thế trở nên hung hiểm, mắt thấy Lữ Vân dẫn quân đuổi theo, Tần Trọng Hải lập tức cao giọng kêu lên:

- Lữ huynh đệ! Ta ở đây, mau dẫn người tiếp ứng!

Lư Vân nghe tiếng kêu cũng phát hiện ra y, lập tức quát to:

- Tần tướng quân đừng hoảng sợ. Lư Vân sẽ đến ngay lập tức!

Hắn mang theo một ngàn dũng sĩ, thúc ngựa chạy như điên đến tiếp ứng.

Mắt thấy Lư Vân dẫn quân đánh tới. Tần Trọng Hải hét một tiếng dài, giục ngựa như điên chạy tới hội hợp, những kẻ xông lên cản trở đều bị y một đao chém thành hai nửa.

Hai người sắp gặp lại thì bỗng một thân ảnh chớp qua, từ trong loạn quân nhảy ra cản đường Lư Vân. Người này chỉ dùng hai tay trần nhưng vẫn dễ dàng ứng phó những đòn tấn công bằng trường thương của hắn. Đối phương mặc y phục hòa thượng để đầu trọc, chính là Quốc sư La Ma Thập của Thiệp Mộc Nhi Hãn Quốc.

Từ lúc dẫn Ngân Xuyên công chúa trở về, lão vẫn theo bên bảo vệ Tứ vương tử. Lúc này mới xuất hiện ngăn cản Lư Vân.

Chỉ nghe La Ma Thập cười lạnh, nói:

- Giỏi cho con hồ ly chín cái mạng như người, rõ ràng đã chết dưới vực sâu Thiên Sơn vạn trượng, sao còn có thể làm loạn ở đây nữa?

Lư Vân nhớ đến lão tăng này tâm ngoan thủ lạt, tức giận hét lớn:

- Lư mỗ còn chưa giết được yêu tăng như người để hả giận, sao có thể dễ dàng chết được?

Hắn giơ trường thương đâm thẳng vào cổ họng của La Ma Thập. La Ma Thập vươn tay

ngăn lại. Hai người nhanh như chớp cuốn lấy nhau đấu đá không ngừng.

Tần Trọng Hải sắp hội hợp cùng Lư Vân, lại bị La Ma Thập quấy nhiễu. Lúc này thuộc hạ của Tứ vương tử điên cuồng vọt tới, Tần Trọng Hải bị bức lùi lại đằng sau, y tả xung hữu đột muốn phá vỡ phòng vây nhưng không cách nào thoát khỏi biển người nọ.

Tứ vương tử thấy Lư Vân bị ngăn lại, lập tức điều ra một vạn cung thủ bố trí ở đầu trận tuyến, sau đó lại cho vạn tên bộ tốt chạy đến, giờ đến những tấm chắn nặng nề xếp thành trận thức. La Ma Thập thấy Tứ vương tử điều binh có phép tắc, trong một thoáng đã bình ổn ba quân, lập tức cười ha hả nói:

- Tiểu tử chết dẫm, chút nữa lại đến lĩnh giáo chiêu thức của người!

Nói rồi thúc ngựa quay về doanh trại. Lư Vân không thấy Tần Trọng Hải, biết y đang trong vòng vây quân địch, liền dẫn quân xung phong liều chết nhưng cung tên của đối phương bắn ra như mưa. Quả thật lợi hại, thật sự không thể tới gần.

Tứ vương tử kết trận lập trại đem Tần Trọng Hải vây kín bên trong. Tần Trọng Hải tả xung hữu đột một lòng mở đường máu nhưng vài lần vọt ra đều bị cung tên cản lại. Lúc này trên vai lưng đã bị trúng tên, quả thật tình thế vô cùng nguy cấp.

Tứ vương tử thấy Tần Trọng Hải như điên cuồng xông pha dã thú thì giờ roi cười nói:

- Ai có thể bắt giữ người này, bốn vương trọng thưởng một tòa thành trì, phong làm Tam quan đại tướng quân!

Dù Tần Trọng Hải ba lần bốn lượt muốn giết Tứ vương tử nhưng hắn thấy y có võ nghệ cao cường, lại thành thạo binh pháp. Nếu chết trong loạn quân thì rất đáng tiếc. Tứ vương tử tự phụ tài trí mưu lược kiệt xuất, muốn thu phục đối phương làm thuộc hạ.

Chúng tướng nghe những lời hứa hẹn thì mừng rỡ, lớn tiếng đồng ý. Có vài kẻ lỗ mãng lập tức xông tới. Tần Trọng Hải quát to một tiếng, toàn lực ra chiêu. Hỏa Tham Nhất Dao hiển hiện khắp một vùng, đối mặt với nhiều tướng lĩnh ngoại tộc nhưng nhất thời y chưa rơi vào thế hạ phong.

Tứ vương tử cười ha hả, sai người bưng ghế bảo đến rồi ngồi xuống. Đứng hai bên là hai đại tướng, trái là La Ma Thập, phải là Sát Kim. Thuộc hạ bưng rượu lên hầu hắn xem trận đấu. Thật sự là thư sướng, ngạo nghễ cười thiên hạ.

Tần Trọng Hải đánh ngã mấy người, tranh thủ địch nhân chưa xông lên thì cúi đầu thở dốc, thầm nghĩ:

- Con mẹ nó, hồ lạc bình dương bị chó khinh. Lão tử quyết không để bị bắt, cùng lắm thì ta sẽ tự sát!

Đang tính kế hoạch thoát thân. Bỗng có tiếng gió rít gào sau đầu, là một tên binh sĩ ngoại tộc muốn ám toán, Tần Trọng Hải mắng:

- Muốn chiếm tiện nghi sao?

Tần Trọng Hải vung đao, ánh lửa chớp lóe. Phút chốc đã chém người nọ thành hai đoạn. Y giơ đao quát mắng:

- Có giỏi thì đến đây! Để gia gia dạy các người biết thế nào là lợi hại!

Đám thuộc hạ của Tứ vương tử tuy võ dũng nhưng còn chưa lợi hại đến mức có thể một đao chém chết một người như Tần Trọng Hải. Thoáng chốc về mặt cả đám lộ sự e ngại, không ai dám xông lên nữa.

Tứ vương tử thở dài:

- Ai ai cũng khen dũng sĩ của bốn quốc là thiên hạ vô địch, hôm nay thấy bản lĩnh của tướng lĩnh Đại Minh, mới biết người giỏi còn có người giỏi hơn, núi cao còn có núi cao hơn.

Một gã tướng lĩnh nghe Tứ vương tử nói khích, nhin không được hết lớn:

- Những lời đó của đại vương là sao? Hãy xem ta bắt người này cho ngài!

Hắn rút đao ra phóng đến trước mặt Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải cũng gào to một tiếng:

- Đến hay lắm!

Hai người cưỡi ngựa chạy như bay xẹt qua nhau, ánh đao chớp lên thì thân hình vị tướng kia ngã nhào xuống đất, lại có một đầu người lăn lông lốc. Chúng tướng thấy đối phương vô cùng hung mãnh thì đồng thời kêu to giờ binh khí. Cả trăm người ngựa cùng lúc phóng đến, dù võ công của Tần Trọng Hải cao đến đâu cũng khó mà ngăn cản nhiều người như vậy.

Tứ vương tử quát:

- Không được giết hắn! Mọi người bao vây, nhất định phải bắt giữ được người này!

Đám người nghe lệnh đành giậm dõ ngừng tay, lại điều binh khiến tướng hợp lại thành một vòng tròn nhốt Tần Trọng Hải ở chính giữa, dùng cung

tên vây kín chặt chẽ. Cho dù võ công Tần Trọng Hải cao đến đâu cũng không thể phá vây thoát ra.

La Ma Thập thấy tình thế đã ổn định, lập tức bước lên thắp giọng nói:

- Khởi bẩm vương tử, giờ tốt đã tới, xin vương tử đăng cơ!

Tứ vương tử nghe thì mừng rỡ, hỏi:

- Đã đến thời khắc đó rồi sao?

La Ma Thập quỳ rạp xuống đất, cung kính nói:

- Đúng vậy. Trời cao chiếu cố Tứ vương tử, có ý muốn vương tử kế thừa sự nghiệp thống nhất thiên hạ, xây dựng lại uy danh của Hãn quốc. Xin ngài nhanh chóng đăng cơ, tránh sinh biến cố.

Tứ vương tử vui mừng, chậm rãi đứng dậy nhìn quanh mọi nơi. Chỉ thấy thuộc hạ đều là binh hùng tướng mạnh, ý chí chiến đấu hùng hồn. Hãn ngựa mặt lên trời cười to:

- Chư vị anh hùng, hôm nay bốn vương lên ngôi trở thành đế vương, các người vui hay không?

Mấy vạn phản quân xoay người xuống ngựa, quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng hô vang:

- Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Vạn người cùng hô khí thế tận trời, chấn động đến tai Tần Trọng Hải ong ong rung động. Đạt Bá Nhi Hãn ở xa xa nghe Tứ vương tử tự xưng là đế

vương, nhin không được cơn tức giận, lập tức dẫn hai vạn thuộc hạ cùng kêu to:

- Phản nghịch! Phản nghịch!

Tứ vương tử thấy hoàng huynh cản trở thì cười lạnh một tiếng, nói:

- Tên vô dụng, ngay cả thê thiếp của bản thân cũng không bảo vệ được, còn ở đó hô to gọi nhỏ cái gì? Người đâu, mang Ngân Xuyên công chúa ra đây cho ta! Hôm nay ta muốn lột trần nàng. Để mọi người cùng xem rõ ràng, rốt cuộc nàng là dạng hồng nhan họa thủy nào, sao có thể khiến Đạt Bá Nhi Hãn mê muội mất cả ý chí?

Nói xong cười ha hả, vẻ mặt đầy cuồng vọng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 10: Khả Hãn điểm đại binh

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 10: Khả Hãn điểm đại binh

Hồi 1

Người dịch:nguoibantot8

Biên dịch:: Yến Linh Điều

Mắt thấy công chúa bị buộc trên đài cao, thoáng chốc cả trời đất bỗng trở nên yên tĩnh, song phương địch ta đều im lặng ngắm nhìn.

Tứ vương tử sải bước đến dưới đài, quát:

- Ngân Xuyên! Bây giờ trẫm muốn thiêu chết ngươi, có di ngôn nào thì mau nói.

Ngân Xuyên công chúa cúi đầu nhìn toàn thể mọi người dưới đài. Đám phản quân tưởng rằng nàng sẽ kinh hoàng thất thố hay lớn tiếng kêu khóc xin tha, nào ngờ vẻ mặt Ngân Xuyên lại hiền hòa giống như thương hại chúng sinh trầm luân trong biển khổ. Khi chạm vào ánh mắt của nàng, trong lòng ai ai cũng chấn động.

Công chúa nhìn về mây khói lượn lờ phương xa, lúc này đã không phân biệt nổi cố hương ở phương trời nào. Nàng ngẩng mặt lên trời, thở dài nói:

- Lần này Ngân Xuyên đến Tây Vực. Chỉ cầu nơi Tây Cương sẽ không còn chiến sự, mong hai nước có thể hóa thù thành bạn, không gây thêm loạn lạc chiến tranh nữa. Được như vậy, Ngân Xuyên chết không oán hận.

Toàn bộ phản quân bị Tứ vương tử châm ngòi khích tướng, vốn có địch ý rất nặng đối với nhà Đại Minh. Lúc này thấy nàng công chúa địch quốc xinh đẹp tuyệt trần lại nhân từ bác ái như thế, trong lòng đám người chột có cảm giác nàng không đáng chết ở nơi này, phút chốc ai nấy đều thấy không đành lòng. Ngoài vài tên cuồng đồ sung sướng thì vạn người yên lặng không nói, khiến đất trời lặng ngắt như tờ.

Tứ vương tử tuy hung bạo nhưng nghe di ngôn của công chúa, trong lòng cũng cảm thấy nặng nề. Hắn gật gật đầu nói:

- Trẫm hứa với người. Ngày sau ta thu phục được lãnh thổ Hoa Hạ, nhất định sẽ đối xử tử tế với bá tánh, tuyệt không vô duyên vô cớ làm hại thần dân Đại Minh.

Một Tứ vương tử đầy tàn nhẫn mà lúc này lại hứa hẹn như thế, đủ biết đã bị cảm động vì sự chân thành của Ngân Xuyên.

Nghe Tứ vương tử nhận lời, công chúa vui mừng gật đầu. Nàng nhìn đối phương rồi nhẹ giọng nói:

- Đa tạ ngài. Chỉ mong sau khi đăng cơ, ngài có thể làm một vị hoàng đế tốt.

Tứ vương tử nghe giọng nói dịu dàng của công chúa, lời nói chân thật tự nhiên không phải làm bộ làm tịch, bất giác cơ mặt hắn khẽ co giật, thầm nghĩ:

- Nữ tử này lại cầu chúc cho ta?

Phút chốc trong tâm nổi lên ý niệm thả nàng ra ôm vào ngực an ủi một phen. Chỉ là nghĩ đến sự nghiệp tranh đế còn trước mắt, hắn nghiêng răng nói:

- Công chúa có còn tâm nguyện gì nữa chăng?

Ngân Xuyên công chúa ngẩng đầu nhìn dãy Thiên Sơn hùng vĩ phương xa, chỉ thấy tuyết trắng lấp lánh trên đỉnh núi, thật nói không nên lời sự mê mông vĩ đại của nó. Công chúa bỗng lộ nụ cười u buồn, nói:

- Sau khi ta chết, xin vương tử đem tro cốt của ta rải trên Thiên Sơn, ta rất thích ngắm trăng ở nơi đó.

Nàng nói đến đây bỗng nhớ đến khoảng thời gian ngắn ngủi ở cùng Lữ Vân, không kìm được nổi lòng thì gục đầu, hai hàng nước mắt thấm ướt vạt áo.

Tứ vương tử thấy thế, lòng tuy thương tiếc nhưng với bản tính lạnh lùng, nghĩ đến ngôi vị hoàng đế còn chưa được củng cố, hăn lập tức đem thứ cảm tình yếu ớt vừa sinh vút lên tận chín tầng mây, nói:

- Được! Chuyện công chúa căn dặn, trăm nhất định sẽ làm đầy đủ.

Nói rồi quay đầu ra lệnh:

- Người đâu! Đốt lửa!

Chỉ nghe một tiếng bùng, phút chốc dưới đài bốc cháy. Ngọn lửa bắt đầu tí tách leo dọc theo những thân củi.

Tất cả quân lính đứng gần quay đầu, không nỡ nhìn chuyện xảy ra tiếp theo. Đám người Hà đại nhân, A Bất Kỳ Hãn đều lộ vẻ mặt không đành lòng, âm thầm khẩn cầu. Đạt Bá Nhi Hãn quỳ xuống khóc lớn kêu la:

- Ai đến cứu cứu công chúa của ta mau!

Lửa lớn nhanh chóng lan ra. Lữ Vân vội gọi Lý phó quan tới nói:

- Người lập tức chuẩn bị máy bắn đá, bắn ta qua bên đó. Ta muốn đi cứu công chúa!

Lý phó quan nghe hản muốn dẫn thân vào vòng nguy hiểm để cứu người, hoảng sợ nói:

- Địch nhân người đông thế mạnh, tới hơn mấy vạn, điều này sao có thể?

Lư Vân thấy lửa ngày càng lan rộng, tính mệnh của công chúa sắp rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc, vội quát:

- Đừng nhiều lời nữa, mau chuẩn bị! Bằng không công chúa sẽ bị thiêu chết!

Lý phó quan thở dài một tiếng, lập tức sai người chuẩn bị máy bắn đá. Lư Vân lấy một thanh cương đao cột vào bên hông sau đó leo lên đài máy, quay đầu nói:

- Các người nhắm cho chính xác, nhắm ta thẳng ngay nơi đài cao!

Lý phó quan thấy khoảng cách song phương quá xa, chỉ sợ Lư Vân bay chưa được nửa đường đã rơi xuống, thở dài nói:

- Ta sẽ gắng hết sức.

Hản ra sức kéo dây máy, chỉ là đang ngắm phương vị thì một giọng nói the thé bất ngờ vang lên:

- Toàn bộ rút ra hết, để bốn tọa làm.

Mọi người nghe đều biết Tiết Nô Nhi đến. Chỉ thấy lão một cước đạp Lý phó quan bay ra xa, the thé nói:

- Họ Lư, tên rác rưởi người cùng tên khốn Tần Trọng Hải đều không phải thứ tốt. Có điều vì công chúa, hôm nay giúp người một lần!

Lư Vân biết võ công của lão thâm hậu cùng thể lực vượt xa người thường, mừng rỡ nói:

- Thật tốt quá! Nếu có Tiết phó tổng quản giúp cho, đại sự nhất định sẽ thành!

Tiết Nô Nhi hừ một tiếng, quay sang quát Lý phó quan:

- Người buộc vào hai cái dây ná nữa, chỉ một dây sao có thể bắn qua đó?

Máy bắn đá dựa vào lực dây cung rất lớn mới có thể bắn đá lớn ra xa đả thương người, Tiết Nô Nhi cho rằng với khoảng cách xa như thế, lực bắn của một dây còn chưa đủ.

Lý phó quan trầm ngâm nói:

- Nhưng dây cung này rất nặng. Thêm hai cái nữa, ai có thể bắn nổi?

Tiết Nô Nhi mắng:

- Người nhiều chuyện làm chi? Mau chuẩn bị tốt cho bốn công công!

Lý phó quan hoảng sợ, vội sai người làm theo. Mắt thấy đã an bài đâu vào đó, lúc này lửa lớn liếm đến chân đài cao, tính mệnh của công chúa chỉ còn tính bằng giây. Tiết Nô Nhi im lặng vận khởi nội lực. Phốc phốc phốc mấy tiếng quái dị vang lên. Lão một hơi kéo ba dây cung nặng nề, mọi người thấy thần lực cỡ này thì ai nấy đều hoảng sợ.

Tiết Nô Nhi điều chỉnh phương vị, ngắm thẳng hướng công chúa rồi buông dây, quát:

- Cút đi!

Một tiếng vù vang lên. Lữ Vân ôm hai chân, cơ thể cuộn lại thành một quả bóng, như đạn pháo bay ra xa.

Lại nói về Tần Trọng Hải bị vây trong đám loạn quân, đang không ngừng suy nghĩ biện pháp cứu người. Lúc này y bồn chồn nóng nảy thầm nghĩ:

- Ngày ấy Liễu hầu gia luôn miệng dặn dò ta, tuyệt không thể để a đầu tiểu công chúa này có nửa điểm tổn thương, bây giờ gã vương tử nọ lại muốn đem nàng nướng thành lợn quay, làm sao bây giờ?

Đang ưu phiền thì thấy đám phản quân chăm chú nhìn ngọn lửa trên đài, không còn ai để ý đến bản thân. Tần Trọng Hải thấy cơ hội tốt như vậy, thầm nghĩ:

- Bắt giặc phải bắt vua, hôm nay phải xem vận khí của Tần Trọng Hải ta thế nào!

Y liền giơ đao chích vào sườn con ngựa đang cưỡi, nó hí lên một tiếng thảm thiết rồi phóng thẳng về phía đài cao. Đám phản quân chấn động đều dạt ra hai bên, con ngựa phi nước đại chớp mắt đã đến dưới đài. Tứ vương tử biết Tần Trọng Hải có ý cứu người, quát lớn:

- Người đâu! Mau mau ngăn thốt ngựa đó lại!

Chúng tướng lúc này mới định thần, vội chạy tới nhưng chỉ thấy khói đen tỏa ra bốn phía khiến mọi người không thể mở mắt. Con ngựa kia thấy ngọn lửa hùng hực thì sợ hãi giật mình, chống hai vó trước hí lên một tiếng thét dài.

Khói đen phủ khắp bốn phía dưới chân đài, con ngựa hoảng sợ chạy loạn khắp nơi. La Ma Thập biết võ công của Tần Trọng Hải cao cường. Sợ y thừa dịp hỗn loạn cứu công chúa, lão hừ một tiếng rồi phi thân tới ngăn cản.

Tứ vương tử một bộ ung dung, lạnh lùng nhìn vào chân đài cười nói:

- Đơn thương độc mã cũng muốn anh hùng cứu mỹ nhân sao, chỉ biết ngu ngốc cậy mạnh. Xem ra trăm đã đánh giá cao đám mọi rợ Đại Minh.

Khi trước hần muốn bắt sống Tần Trọng Hải, giờ thấy đối phương liều lĩnh xông lên tự dâng tặng tính mạng, quả thật không hề có đầu óc tâm cơ gì.

Tứ vương tử đang cười nhạo, chợt nghe đằng sau lưng truyền đến một tiếng cười hắc hắc:

- “Già lý lạp oai oai nhi”!

Tiếng mắng chửi khàn khàn khó nghe khiến Tứ vương tử giật mình nhảy dựng. Hần hoảng hốt quay đầu, đã thấy một đại hán mình rồng thân hổ đang từ sau lao đến cách hần chỉ chừng năm thước, trong miệng người này quát to:

- Cẩu tặc nhà ngươi! Lão tử chửi con bà ngươi!

Tứ vương tử đổ mồ hôi lạnh, giật mình nói:

- Không phải ngươi đang ở dưới đài sao, sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Khóe miệng người nọ nở nụ cười lạnh, mặt đầy sát khí, chính là Tần Trọng Hải. Thì ra y sớm đã dự mưu. Mắt thấy đám người chú ý tình hình trên đài cao, Tần Trọng Hải trước lấy đao đâm khiến ngựa chạy loạn thu hút sự chú ý của phản quân, lại thừa dịp hỗn loạn nhảy xuống ngựa rồi lăn đến sau

lưng Tứ vương tử. Các tướng lĩnh phản quân còn đang chăm chú quan sát dưới đài, đã để cho kế của Tần Trọng Hải thành công.

Tứ vương tử thấy Tần Trọng Hải lao đến, giật mình hoảng sợ kêu lên:

- Người đâu! Mau mau cứu trẫm!

Tùy tùng trái phải vội xông lên trước hộ giá. Tần Trọng Hải cười to:

- Con mẹ nó! Mấy tên tiểu quỷ này có bản lĩnh gì bảo vệ được người?

Y cứ chém ra một đao là một tùy tùng chết ngay tại chỗ. La Ma Thập thấy có biến thì cũng giật mình. Chỉ là lão đã lao ra dưới đài, nước xa không thể cứu được lửa gần, đành trơ mắt đứng nhìn Tần Trọng Hải lao đến chỗ Tứ Vương tử.

Tần Trọng Hải đang muốn xuống tay, bỗng một thanh đao giơ ngang che trước người Tứ vương tử. Tần Trọng Hải chấn động lùi lại vài bước, thầm nghĩ:

- Con mẹ nó, sao ta lại có thể quên mất người này?

Người vừa tới râu dài đến ngực, bộ dáng không giận mà uy, chính là Sát Kim. Tứ vương tử thấy Sát Kim đến cứu giá thì vội chạy đến bên cạnh lão, thở hắt ra nói:

- Sát Kim. Người trung thành như vậy. Sau này trẫm nhất định phong người làm hộ quốc đại tướng quân. Không, vậy còn chưa đủ, trẫm sẽ ban đất phong vương, cho người cả đời hưởng vinh quang phú quý không hết.

Sát Kim luôn đối nghịch với Tứ vương tử. Nếu không phải hãn đã bắt được Khả Hãn thì sao có thể khống chế nổi lão. Nào ngờ đến thời khắc nguy cấp

nhất, Sát Kim lại không ngại hiềm khích lúc trước ra tay tương trợ, Tứ vương tử liên tục nói lời đa tạ.

Sát Kim cười ha hả nói:

- Tứ vương tử hào phóng như vậy, Sát Kim nên dùng gì để đền đáp đây?

Chợt thấy hai mắt lão bắn ra tinh quang, hét lên một tiếng thì vươn tay phải ra, chỉ bằng một tay tóm lấy Tứ vương tử.

Tứ vương tử kinh ngạc đến ngây người, kêu lên:

- Người..... Người làm cái gì? Mau buông ta xuống!

Sát Kim không thèm để ý mà giơ Tứ vương tử lên cao quá đầu, quát:

- Mọi người không được lộn xộn! Tứ vương tử đang ở trong tay ta!

Mấy gã tướng lĩnh đang tới tiếp ứng, thấy Sát Kim làm phản đều giật mình hoảng sợ, không hiểu vì sao nhưng đành lùi lại hai bên. Tần Trọng Hải cũng kinh ngạc không thôi, đứng bất động nhìn tròng diện.

Tứ vương tử vừa sợ vừa giận, lớn tiếng nói:

- Sát Kim to gan! Chẳng lẽ quên rằng phụ hoàng đang trong tay ta? Nếu người dám đụng vào một sợi tóc của ta, nhất định Khả Hãn sẽ đại họa lâm đầu!

Dù hãn đang trong tay Sát Kim, nhưng cậy vào đám thuộc hạ tân tín trung thành đang nắm giữ sinh mạng Khả Hãn, lập tức mắng chửi không chút sợ hãi.

Sát Kim lạnh lùng đáp lời:

- Người đừng mong uy hiếp ta nữa. Nghịch tử như người có gan đụng đến một sợi tóc của Khả Hân, vậy chúng ta ngọc đá cùng nát, mọi người cùng chết chung!

Tứ vương tử thấy vẻ mặt hung ác đối phương, thoáng chốc mồ hôi lạnh chảy xuống, lắp bắp nói:

- Người..... Người thực không để ý đến an nguy của phụ hoàng!

Sát Kim cười hắc hắc nói:

- Khả Hân có đại ân với ta, nếu người vì ta mà chết, nhất định ta sẽ tự tận để tạ tội. Có điều người hãy nghe cho kỹ! Trước khi ta chết, hắc hắc, xem ta báo đáp tên nhi tử ngỗ nghịch người thế nào!

Khuôn mặt đỏ như gấc của lão đầy sát khí khiến người không rét mà run. Tần Trọng Hải thấy tình thế chuyển biến, trong lòng cũng loạn thành một đồng, thầm nghĩ:

- Vì sao Sát Kim lại làm như vậy? Không phải lúc trước lão luôn ngoan ngoãn nghe lời Tứ vương tử sao, sao lúc này làm phản?

Y mơ hồ cảm thấy việc này có liên quan đến hình xăm trên lưng mình, nhất thời nhú mày khổ tư.

La Ma Thập thấy Sát Kim bắt giữ Tứ vương tử thì hồn phi phách tán, không biết hành động thế nào, còn đang suy nghĩ thì chợt thấy từ nơi chân trời bay đến một quả cầu tròn hướng thẳng về đài cao. La Ma Thập kinh ngạc, run giọng nói:

- Đây là thứ quái gì vậy trời?

Chỉ cảm thấy nơi nơi đều lộn xộn, mọi chuyện đều đã nằm ngoài suy tính của lão.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 10: Khả Hãn điểm đại binh

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 10: Khả Hãn điểm đại binh

Hồi 2

Người dịch:nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Lại nói công chúa bị cột vào cọc gỗ. Nàng trông về dãy Thiên sơn phương xa, chốc lát nhớ đến cố hương, chốc lát lại nhớ chuyện cũ. Nhiều nhất là kí ức khi Lữ Vân rơi xuống vực sâu. Lúc này dường như đã quên mọi chuyện bên ngoài, trầm nghĩ:

- Sau khi ta chết, phụ vương sẽ thế nào đây? Người sẽ báo thù cho ta? Ai... Chỉ mong người đừng hại thêm sinh mạng.... Hy vọng mẫu hậu cũng không quá thương tâm.

Lại nghĩ:

- Từng nghe các cao tăng nói, sau khi chết sẽ luân hồi sang một kiếp mới. Nếu chuyện này có thật, chỉ mong kiếp sau ta có thể làm cánh chim tự do bay lượn trên bầu trời cao, được như vậy thì tốt biết mấy!

Lúc này ngọn lửa ngày càng bốc cao, sắp thiêu cháy bản thân thành tro bụi. Công chúa nhắm mắt thăm nghĩ:

- Lư tham mưu, ta cũng sắp chết rồi. Chỉ mong nơi U Minh địa phủ không có bần phú quý tiện. Hai ta có thể gặp lại, lúc đó ta không còn là công chúa, huynh cũng không phải là tham mưu gì nữa...

Nhớ đến hân thì trong lòng lại nhói đau, rơi lệ đầy mặt. Bỗng nghe một tiếng kêu to:

- Công chúa điện hạ! Thần đến cứu giá!

Công chúa nghe thanh âm quen thuộc, ngẩng đầu chỉ thấy một quả cầu quái dị từ phía chân trời bay thẳng về đây, nàng tò mò không biết đó là thứ gì. Nếu thiên sứ đến tiếp giá, cuộn mình thành một quả cầu như vậy thì bộ dạng thật khó coi.

Công chúa còn đang nghi hoặc, từ trong quả cầu kia vờn ra một cánh tay cầm một thanh cương đao. Xoẹt một tiếng đã cắt đứt dây trói trên người nàng, một cánh tay nữa lại vờn ra, phút chốc ôm chặt lấy nàng.

Công chúa bị người lạ ôm vào lòng. Nào ngờ lại có cảm giác vòng tay ấy đầy quen thuộc. Thân thể mềm mại của nàng run lên, giật mình hỏi:

- Lư tham mưu, là huynh sao?

Người nọ cười ha hả nói:

- Thần đến cứu giá chậm trễ, xin công chúa trách phạt thật nặng.

Công chúa nghe giọng nói này, phút chốc hai mắt đắm lệ mông lung. Nàng ngẩng đầu, quả thấy chiếc mũi cao trên khuôn mặt chữ điền, không phải Lư tham mưu đã rơi xuống vực sâu thì là ai?

Nàng thấy người đã chết xuất hiện trước mặt, liền khóc lớn:

- Lư Vân!

Thoáng chốc thả người vào lòng hãn rồi ôm chặt lấy, trong lúc quá kích động liền ngất đi. Lư Vân thấy vậy vội bóp huyết Nhân Trung của nàng vài cái, kêu:

- Điện hạ, mau tỉnh lại!

Công chúa được nội lực kích thích thì tỉnh lại, thấy rõ ràng đúng là Lư Vân thì khóc rằng:

- Ta đã chết rồi phải không? Nếu không..... Nếu không sao có thể gặp lại huynh?

Lư Vân thấy nàng kích động như vậy. Trong lòng hãn chợt dâng niềm cảm động, bất giác vươn tay vuốt khẽ má nàng, dịu dàng nói:

- Công chúa không cần lo lắng. Thần là hồ ly chín mạng, đánh không nát quăng không chết!

Công chúa nghe còn chưa hết lời, đã thấy lòng dâng lên niềm vui sướng vô hạn, nàng lại ôm chặt Lữ Vân mà nước nở:

- Ta...Ta còn tưởng huynh đã chết rồi, ông trời... tốt cuộc ông đã mở mắt.

Nước mắt của nàng vì vui sướng quá độ mà trào ra. Lữ Vân thấy lửa đã lan đến chân hai người, thấp giọng nói:

- Điện hạ. Thần e đài này sắp sập vì không chịu nổi ngọn lửa. Chúng ta mau xuống thôi.

Lúc này ngọn lửa bốc cháy hừng hực phía dưới, mấy vạn phản quân lại bao vây xung quanh. Không biết phải thoát thân bằng cách nào nhưng công chúa không hề cảm thấy lo lắng hay phiền não. Nàng tựa người vào lòng Lữ Vân, dịu dàng nói:

- Cho dù huynh đi đâu, ta cũng sẽ theo đó. Vĩnh viễn không buông tay.

Lúc này dù phía dưới là núi đao chảo lửa hay hầm băng vạn chông. Chỉ cần ở cùng Lữ Vân một chỗ, nàng đều cam tâm chấp nhận.

Lữ Vân thì nào có thời gian suy nghĩ những lời của công chúa. Hắn hét lớn một tiếng, dùng sức nhảy xuống đài.

La Ma Thập thấy Lữ Vân từ trên trời giáng xuống, buồn bực lớn tiếng quát:

- Lại là người!

Lão lòng đầy tức giận, vận khởi huyền công rồi lập tức xông lên.

Lư Vân ôm lấy công chúa bay xuống đài. Lúc này vươn chân ra đá mạnh vào chân đài, đài cao bị lửa thiêu lung lay sắp đổ, lúc này chịu không nổi liền sập xuống, Lư Vân mượn lực khiến tốc độ rơi xuống chậm lại không ít, giày tuy bị lửa bén vào nhưng không có thời gian chú ý dưới chân.

La Ma Thập xông đến, chẳng ngờ thấy đài cao ngã về phía bản thân thì vội tránh ra. Lư Vân ôm công chúa đáp xuống mặt đất. Phản quân mắt thấy hân rơi xuống, cả đám liền giơ đao chém tới tấp.

Lư Vân dùng tay trái ôm công chúa, tay phải tiếp chiêu ngăn địch, tình thế trở nên khẩn trương. La Ma Thập lớn tiếng nói:

- Tiểu tặc mau buông tay chịu trói, kéo lại uống mạng!

Lão đang muốn xông qua. Chợt nghe một người cười nói:

- Yêu tăng còn dám ở đây thả rắn chó, nói nhiều không sợ khô nước miếng sao?

La Ma Thập giật mình quay đầu, đã thấy Tần Trọng Hải đứng sau lưng không biết từ lúc nào, đang giơ đao chém về phía lão.

La Ma Thập hừ một tiếng, mắng:

- Một đám tiểu quỷ, làm nên thành tựu gì chứ?

Tần Trọng Hải cười ha hả nói:

- Một lão oa tặc, chuyên thả rắn chó!

Y gầm lên một tiếng như hổ, lập tức xông lên nghênh chiến.

Tần Trọng Hải không biết lão tăng này chính là quốc sư Hãn quốc, có điều thấy võ công của đối phương không hề tầm thường, lập tức xuất sử tuyệt chiêu. Hỏa quang bùng lên, “Hỏa tham nhất đao” liền ép La Ma Thập lùi lại một bước.

La Ma Thập trầm giọng nói:

- Quả là đao pháp lợi hại, hãy để lão nạp lãnh giáo xem sao!

Thân ảnh lão lóe lên, vận “U Minh huyền chỉ” điểm mạnh lên lưỡi đao của Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải xoay vai rồi nghiêng người chém ra. Đường đao lăng lệ sắc bén, La Ma Thập lắc mình tránh thoát, lại khen:

- Hảo đao pháp!

Phút chốc Tần Trọng Hải chém ra mười đao. Đao sau nhanh hơn đao trước, là công phu tầng thứ ba trong Hỏa Tham Nhất Đao, tên là “Phi Hỏa Thập Nhị Thức”. La Ma Thập vận khởi khinh công, lắc lư bay lên bay xuống trước đao, nhất thời lưỡi đao khó có thể chạm đến da thịt.

Lúc này có thêm mấy gã tướng lĩnh xông đến. Một người giương cung lấp tên. Vù một tiếng, một mũi tên bắn thẳng tới sau lưng Tần Trọng Hải. Lữ Vân đang bảo vệ công chúa. Mắt thấy nhưng không thể phân thân đi cứu, hấn vội la to:

- Tân tướng quân mau tránh!

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, giơ đao chém mũi tên nọ gãy làm đôi. La Ma Thập thấy thời cơ tốt thì phi thân đến, giương chỉ điểm ngay nơi ngực của Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải liền giơ đao bảo vệ nơi yếu hại. Xoảng một tiếng, cương đao đã bị luồng nội lực âm độc của “U Minh huyền chỉ” chấn đến gãy thành mười mấy mảnh rơi xuống đất.

La Ma Thập đang muốn bồi thêm một đòn, chợt nghe tiếng vó ngựa vang bên tai. Một thốt ngựa chậm rãi đi tới, khách trên lưng ngựa tay còn xách theo một người, trông không khác gì điều hâu bắt gà con vậy.

Chỉ nghe người trên lưng ngựa cười ha hả, nói:

- La Ma Thập a La Ma Thập, giờ mà ngươi còn dám tác quái? Không cần tính mạng của Tứ vương tử nữa sao?

Người này mặt đỏ như gấc, râu dài đến ngực, chính là Sát Kim.

La Ma Thập thấy có kẻ xen vào thì giận dữ muốn chết. Chỉ là biết Sát Kim dùng chút sức lực cũng đủ bóp chết Tứ vương tử. Thoáng chốc trong lòng hoảng loạn, kêu lên:

- Đều là người một nhà, có chuyện gì thì từ từ nói. Người mau thả Tứ vương tử xuống, chúng ta thương lượng sau!

Lão không biết vì sao Sát Kim lại tạo phản, đành làm điệu tình hình rồi tính sau.

Sát Kim vẫn ngồi trên lưng ngựa, cười lạnh nói:

- La Ma Thập. Người thêm vuốt cho hổ, giúp Trữ làm ác, còn dám ở nơi này nhiều lời nữa sao?

La Ma Thập lại khuyên rằng:

- Hãn người hiểu rõ điều này. Nếu dám xuống tay gia hại Tứ vương tử, thân tín của ngài chắc chắn sẽ giết chết Khả Hãn. Oan oan tương báo đến khi nào mới chấm dứt đây, mọi người đều nhường một bước, có phải tốt hơn chăng?

Sát Kim nhìn Tứ vương tử rồi cười lạnh hỏi:

- Yêu tăng này nói đúng sao? Nếu ta giết người, thủ hạ của người nhất định sẽ giết Khả Hãn?

Tứ vương tử tức giận đáp:

- Điều đó là đương nhiên, mau thả ta ra! Nếu không người thật có lỗi với Khả Hãn!

Sát Kim ồ một tiếng, nói:

- Ta có lỗi với Khả Hãn? Nói như vậy, tiểu tư người thì làm chuyện tốt cho ngài?

Tứ vương tử lớn tiếng nói:

- Đừng nói lời vô nghĩa nữa, mau thả ta ra!

Sát Kim lắc lắc đầu nói:

- Hôm nay vì Khả Hãn, ta phải giết tên nghịch tử bất hiếu như người mới được.

Lão vươn tay điểm một chỉ vào hông Tứ vương tử. Một luồng khí mạnh xuyên vào mạch máu, chậm rãi di chuyển trong cơ thể hãn. Đòn tra tấn này quả thật âm độc, khiến nội tạng cùng toàn thân người trúng đòn ngứa ngáy không thôi, kẻ ăn trơn mặc trắng như Tứ vương tử sao có thể chịu nổi?

Sát Kim cười lạnh nói:

- Người chịu không nổi đâu, mau sai người thả Khả Hân!

Tứ vương tử hừ một tiếng khinh miệt, cắn chặt răng hồi lâu nhưng nội tạng vừa đau vừa ngứa, sau đó lại muốn ói cùng chóng mặt sắp ngất. Sát Kim lại điểm một chỉ, tăng thêm lực đạo. Nội lực dọc gân mạch chạy thẳng vào trong nội tạng, sắc mặt Tứ vương tử lập tức tím tái.

Sát Kim lạnh lùng nói:

- Còn muốn chịu thêm vài chỉ nữa?

Toàn thân Tứ vương tử đau đớn ngứa ngáy không chịu nổi, đau đến mức hận không thể đâm đầu chết phắt cho rồi. Hắn cắn răng nói:

- Sát..... Sát Kim, người có giỏi thì giết ta đi, muốn..... Ta thả Khả Hân ra, năm mơ!

Sát Kim cười lạnh nói:

- Ta sẽ không giết người, chỉ muốn người bộc lộ bộ mặt hèn hạ yếu nhược là đủ.

Lão có ý khiến cho Tứ vương tử xấu mặt trước mặt toàn quân. Qua không bao lâu. cuối cùng Tứ vương tử chống đỡ không nổi, lớn tiếng khóc thét.

Sát Kim lạnh lùng nhìn hắn, nói:

- Xem người còn chống đỡ được nữa chăng?

Tứ vương tử lớn tiếng kêu thảm thiết, xem ra thần trí đã không còn minh mẫn nữa.

Sát Kim nhắc Tứ vương tử lên, quay đầu nhìn đám quân sĩ thì quát lớn:

- Các dũng sĩ của Hãn quốc nghe đây. Tứ vương tử nhất gan yếu đuối, lúc lâm trận lại khóc thét xin tha, người như thế có thể làm Khả Hãn của các người sao?

Các võ sĩ Hãn quốc xưa nay dù chết cũng không bao giờ chịu nhục xin tha. Mọi người thấy Tứ vương tử lớn tiếng khóc thét thì kinh ngạc, trong lòng cảm thấy chủ nhân không nên yếu đuối như vậy. La Ma Thập biết qua thêm một lát thì sĩ khí của đại quân sẽ tan rã. Lão quát to một tiếng:

- Mọi người đừng sợ, chúng ta người đông thế mạnh, mau xông qua cướp người!

Thân ảnh La Ma Thập chớp động, vận khởi “U Minh huyền chỉ”. Hai tay biến ảo liên hồi, lập tức công tới Sát Kim.

Lúc này tình thế đã vô cùng nguy ngập. Nếu Sát Kim dám xuống tay giết Tứ vương tử, thân tín của Tứ vương tử nghe tin nhất định sẽ giết Khả Hãn. Hai đại nhân vật này mà chết thì chỉ có lợi cho Đạt Bá Nhi Hãn. Đến lúc đó, La Ma Thập từng giúp người khác soán ngôi, nhất định sẽ bị Đạt Bá Nhi Hãn định tội ngũ mã phanh thây. Trong lòng lão vốn lo lắng điều này. Giá nào cũng không thể để Tứ vương tử bị hại, đành đặt dốc hết vốn liếng vào nước cờ này.

Sát Kim cười lạnh, nói:

- La Ma Thập, chủ tử của người đã rơi vào tay ta, còn ngu ngốc chống đỡ làm gì? Mau đầu hàng đi!

Mã đao trong tay lóe sáng, biến thành mười hai phi đao tấn công La Ma Thập. Võ công của Sát Kim cao cường. Lâm trận trước nay chưa bao giờ xuống ngựa, chỉ ngồi trên lưng ngựa ra chiêu nhưng đao pháp khiến người run sợ không thôi.

Hai người này đều đại nhân vật có võ công cao cường nhất Thiệp Mộc Nhi Hãn quốc hiện tại. Một người là Ngự Tiền Quốc Sư âm độc hiểm ác, trợ giúp Bột Nhĩ Xuy thân vương làm chính biến soán vị. Người còn lại là đại tướng thần dũng, được ban cho cái tên Sát Kim, một lòng trung nghĩa vì chủ. Lúc này hai người đều giở tuyệt học kịch đấu trước mặt vạn quân. Thoáng chốc đã qua mấy chục chiêu, Sát Kim tay phải xách Tứ vương tử, tay trái ngăn địch không linh hoạt lắm nhưng nhờ vào binh khí kỳ môn, La Ma Thập chỉ dùng tay không. Hai người lại đấu đến bất phân thắng bại.

La Ma Thập thấy tình thế ngày càng bất lợi, vừa đánh vừa hét gào với quân sĩ:

- Các người còn chờ gì nữa? Chờ đến lúc Đạt Bá Nhi Hãn tiếp vị, những người các người còn mạng để sống tiếp sao? Mọi người mau xông lên giết địch!

Trong lòng phản quân cũng biết lòng dạ của hoàng tử không độ lượng, kẻ nào đã trợ giúp Tứ vương tử làm phản nhất định sẽ bị xét nhà diệt tộc. Mọi người càng nghĩ càng sợ, đành rút đao xông lên liều mạng tấn công Sát Kim.

Sát Kim quát:

- Các người đừng chấp mê bất ngộ nữa! Tứ vương tử bắt giữ Khả Hãn, ép mọi người làm phản cũng là bất đắc dĩ, đừng nghe La Ma Thập châm ngòi ly gián!

Trong phản quân vốn có không ít người trung thành với Khả Hãn, vừa nghe những lời này lập tức dừng tay.

Tần Trọng Hải và Lư Vân thấy quân địch lúc thì động lúc thì dừng. Hai người hai mặt nhìn nhau, không biết nên tiến lên trợ giúp hay không.

Hai đại cao thủ còn đang so đấu, bỗng xa xa nổi lên một tầng cát bụi, dường như lại có quân mã đang tới. Sát Kim và La Ma Thập thấy có biến, đều ngừng tay ngẩng đầu nhìn về phương xa. Quân sĩ thấy bụi cát mờ mịt cuộn cuộn trước mắt thì giật mình sợ hãi, không biết đại nhân vật nào giá lâm nữa đây.

Lúc này chân trời hiện lên một điểm đen mờ ảo, càng lúc càng tới gần. Xuất hiện trong tầm mắt mọi người là một lá cờ lớn, ở trên viết một chữ “Thiên” bằng tiếng Hồi màu vàng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 10: Khả Hãn điểm đại binh

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 10: Khả Hãn điểm đại binh

Hồi 3

Người dịch:nguoibantot8

Biên dịch: Yên Linh Điêu

Sát Kim mừng rỡ, lúc này quát lớn:

- La Ma Thập, Khả Hãn đã đến đây, người còn lời gì để nói nữa?

La Ma Thập thấy lá cờ thì toàn thân đổ mồ hôi lạnh, run giọng nói:

- Không thể nào...Điều này sao có thể? Nhất định là có người giả thần giả quỷ!

Trong bụi cát cuộn cuộn, lá cờ lớn kia đã đến ngoài một dặm, tiếng trống trận thành thành vang lên, xa xa vang lên tiếng hát rằng:

- Chúng ta có cỏ xanh mơn mơn, chúng ta có dê bò béo tốt, chúng ta có binh khí có nam nhân, nhưng chúng ta lại không có người anh hùng dẫn đường.

Tiếng ca đột nhiên chuyển cao lên, lại hát tiếp:

- Trời cao thương xót chúng ta, thánh thần trên cao ban phước cho chúng ta. A! Gia tộc Thiết Mộc Chân anh minh thần võ, xin người dẫn dắt chúng ta, cho đến phút cuối cùng của thế gian này.

Thời bấy giờ văn tự của Hãn quốc còn sơ lậu giản đơn, đa phần lễ nghi triều đình chỉ dùng lời ca tiếng hát để biểu đạt. Chuyện các nhân vật quan trọng đi tuần cũng là bình thường. Lữ Vân nghe tiếng ca hát, lập tức biết có đại nhân vật của Hãn quốc đến.

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Lư huynh đệ, lời ca đó là trò gì vậy, sao thú vị khó nghe như thế? Mau thông dịch giúp lão tử một đoạn đi!

Còn trong tình cảnh nguy hiểm, Lư Vân vẫn ôm chặt công chúa. Hắn đang muốn dịch lại lời ca, chợt thấy công chúa khẽ cựa trong lòng mình, sợ nàng bị thương nên cúi đầu xem xét.

Lại thấy công chúa mỉm cười, nàng thấp giọng nói:

- Ai cũng nói con dân Hãn quốc đơn thuần chất phác, kỳ thật bọn họ rất thích ca công tụng đức. Huynh xem bộ dáng bọn họ, nói không chừng còn cổ hủ hơn Đại Minh chúng ta nữa.

Lư Vân đối diện với khuôn mặt kiều diễm kia. Thấy chỉ mới qua mấy ngày mà nàng đã gầy đi rất nhiều, dù đang cười nhưng trên mặt thoáng hiện vẻ phong sương. Hắn thương tiếc trong lòng, thấp giọng nói:

- Công chúa điện hạ, mấy ngày qua người chịu nhiều vất vả rồi.

Công chúa ngẩng đầu, chăm chú nhìn hắn rồi dịu dàng nói:

- Mấy ngày qua, mỗi ngày ta đều cầu khẩn. Ông trời quả thật có mắt, cuối cùng đã để huynh bình an vô sự.

Chỉ thấy đôi mắt nàng chớp động ánh lệ, lời lẽ lại mang theo tình cảm vô bờ bến. Lư Vân cảm động trong lòng, thầm nghĩ dù tan xương nát thịt vì nàng cũng không chối từ.

Tiếng ca vừa ngưng, cát bụi đầy trời cũng lắng xuống, lộ ra một biển người trước mắt. Chỉ thấy đầu người đông nghìn nghịt khắp nơi, ít nhất phải tới hai mươi vạn nhân mã. Đám phản quân thấy đại quân chủ lực của Khả Hãn tới thì vô cùng sợ hãi. Người nhìn ta, ta nhìn người, không biết nên làm như thế nào. Những kẻ cuồng đồ ngày thường hung ác, lúc này dưới uy vọng lâu năm Khả Hãn lại không dám cử động. Ai nấy đều ủ rũ, nhuệ khí hoàn toàn biến mất.

La Ma Thập biết đại thế đã qua, không khỏi bóp cổ tay, thở dài nói:

- Đã xảy ra chuyện gì? Không phải Khả Hãn đang bị giam sao? Sao có thể đến chỗ này?

Sát Kim cười lạnh nói:

- Giờ mới biết cái gọi là hồi hận sao? Muộn, tất cả đã muộn rồi!

Đang khi nói, mấy chục gã cầm cờ chạy lên đầu xếp thành hai hàng. Sau đó có người hầu trái thảm đỏ dưới đất, lại khiêng ra một chiếc ghế lỏng lẫ bằng vàng ròng đặt trên thảm. Một tiếng trống đồng vang lên, người ca hát cao giọng hô:

- Anh hùng của Thiếp Mộc Nhi Hãn quốc, vị hào kiệt vĩ đại dẫn dắt soi lối chúng ta, Mộc Lý Sát Khả Hãn giá lâm!

Sát Kim sớm biết người tới chính là Khả Hãn, lúc này quỳ xuống trước bái lạy:

- Thần Sát Kim, khấu kiến hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế

Giữa một rừng binh tướng, có một nam nhân thấp bé bước ra ngồi xuống ngai vàng, chính là đương kim quốc chủ của Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc,

Mộc Lý Sá Khả Hãn.

Lư Vân thấy người này thân hình thấp bé, đôi mắt nhiều phản quân nhưng trên mặt vẫn lộ nụ cười tủm tỉm, thoạt nhìn giống chương quỳ khách điểm hơn là quốc chủ của đại quốc danh chấn Tây Cương, trong lòng hẩn kinh ngạc không thôi. Công chúa cũng nhìn Khả Hãn hồi lâu không chớp mắt, trên dưới đánh giá người này. Tần Trọng Hải thì khoanh tay ôm ngực, cười hì hì xem kịch vui.

Tâm tư của La Ma Thập xoay chuyển rất nhanh. Mắt thấy Sát Kim đã quỳ, lão cũng đi tới quỳ dưới chân Khả Hãn, lớn tiếng vỗ an:

- Thật may là Khả Hãn bình an vô sự, chúng thần nghe đồn Tứ vương tử làm phản, đang muốn về kinh cứu giá, không biết Khả Hãn cát nhân thiên tướng đã thoát khỏi tình thế hiểm nghèo! Thần vô cùng vui sướng, cảm động và biết ân trời xanh đã chiếu cố. Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Nói xong không ngừng dập đầu. Sát Kim nghe đối phương buông lời bậy bạ không đúng sự thật để thoát tội, lập tức tiên phát chế nhân, kêu lên:

- Khả Hãn ở trên, quốc sư La Ma Thập cùng Tứ vương tử tạo phản, không chỉ giam giữ bệ hạ, còn đến chặn đánh Khách Lạt Xuy thân vương, muốn giết chết hoàng tử. Tội của người này không thể tha thứ, xin bệ hạ nhanh chóng giam hãm lại!

La Ma Thập lớn tiếng nói:

- Sát Kim nói bậy, chính hãn mới làm loạn cùng Tứ vương tử. Đạt Bá Nhi Hãn đã tận mắt nhìn thấy điều này! Xin Khả Hãn lập tức xử tử hãn!

Sát Kim nghe đối phương ngậm máu phun người thì tức đến mắt nổ đom đóm. Có điều đúng là lão từng ra sức vì Tứ vương tử, trước mắt bao người

khó lòng cãi lại, nhất thời không biết đáp lời thế nào.

Lữ Vân và công chúa thấy La Ma Thập vô sỉ như thế, đều muốn lên tiếng giải vây cho Sát Kim. Chỉ là chưa biết tính tình của Khả Hãn thế nào, lại không hiểu được tình hình nội bộ Hãn quốc nên đành nhịn xuống. Tần Trọng Hải thì không hiểu một câu, ngần người đứng sờ đầu tại chỗ.

Khả Hãn nghe hai người chỉ trích lẫn nhau, khuôn mặt không lộ cảm xúc gì, chỉ nói:

- Các người không cần nóng lòng biện bạch, chút nữa trăm sẽ thăm vấn công bình. Người đâu! Đem Tứ vương tử đến đây!

Lời lẽ tràn ngập uy nghi lại đầy vẻ tinh minh. Vẻ mặt La Ma Thập âm tình bất định, không biết có thể qua mắt được Khả Hãn hay không.

Khả Hãn vừa ra lệnh, trái phải đã có mười tên thị vệ xuất hiện. Tần Trọng Hải thấy huyết Thái Dương của bọn họ nhô cao, thân hình lại rất cường tráng. Xem ra là các dũng sĩ tứ phương đến góp sức cho Hãn quốc. Một thị vệ đi đến trước mặt Sát Kim, nói:

- Sát Kim tướng quân, xin giao Tứ vương tử lại cho.

Sát Kim gật đầu, buông Tứ vương tử ra, lại giải huyết cho hãn. Tứ vương tử đang ngất xỉu, bị nội lực của Sát Kim đánh mạnh vào thì lập tức tỉnh lại. Vừa mới mở mắt đã thấy Khả Hãn giá lâm, Tứ vương tử sợ tới mức hồn phi phách tán, vội chạy lùi lại, kêu lên:

- Mọi người mau động thủ! Quyết một trận tử chiến!

Sát Kim để mặc cho hãn bỏ chạy. Lúc này hoàng đế đích thân giá lâm, Tứ vương tử đã không còn uy quyền gì. Quả nhiên dù Tứ vương tử kêu khàn cả

giọng, lại không có một tướng lĩnh thủ hạ nào để ý đến hắn. Cả đám đều quỳ trên mặt đất, im lặng không nói.

Khả Hãn thấy Tứ vương tử vẫn kiêu ngạo bất tuân, không khỏi thở dài một tiếng, nói:

- Nuôi con mà không dạy con nên người là lỗi của người cha, hôm nay đứa nhỏ này gây chuyện càn rỡ đến mức như thế, trăm cũng có lỗi trong đó. Người đâu, bắt nó lại cho trăm!

Đám thị vệ vâng dạ, đang muốn ra tay thì La Ma Thập đã nhanh hơn một bước. Lão nhảy ra, vận “U Minh huyền chỉ” điểm trúng bên hông của Tứ vương tử, đánh hắn ngã ra trên đất.

Tứ vương tử thấy lão bán đứng mình, giận dữ nói:

- La Ma Thập, ngươi...sao ngươi vô sỉ như thế?

La Ma Thập sợ hắn nói nhiều thì bất lợi cho bản thân, vận chỉ như bay điểm trúng á huyệt của Tứ vương tử.

Sát Kim thấy La Ma Thập lúc lâm nguy lại bán đứng chủ nhân, là hạng vô cùng ti tiện. Lão hừ một tiếng nặng nề, quát:

- La Ma Thập! Ngươi cho là lừa dối thì có thể thoát tội sao?

La Ma Thập không đáp. Chỉ quỳ ở một bên, vẻ mặt vô cùng kính cẩn. Sát Kim đang muốn nói tiếp, Khả Hãn đã ra tay ngăn lại, nói:

- Các người đừng cãi nữa. Ai trung ai gian, trăm sẽ cân nhắc quyết định.

La Ma Thập nghe thì mồ hôi lạnh nhỏ giọt trên trán, không dám động đậy. Khả Hãn sai người đưa Tứ vương tử đến quỳ trước mặt. Y cúi đầu nhìn Tứ vương tử, nói:

- Mạc Nhi Hãn, người tạo phản làm loạn, giờ còn gì để nói nữa chẳng?

Tứ vương tử quỳ trên mặt đất, mở miệng ra nhưng lại không phát ra âm thanh. Khả Hãn nhíu mày, hỏi:

- Sao, nói không ra lời sao?

Sát Kim biết La Ma Thập đã điểm á huyết của Tứ vương tử, lập tức đi lên vỗ nhẹ vào người hắn. Một luồng nội lực truyền qua, phút chốc đã cởi bỏ phong ấn nơi á huyết của hắn.

Tứ vương tử quỳ trên mặt đất. Mắt thấy phụ vương đã thoát khỏi tình thế hiểm nghèo, giờ phút này lại nắm giữ toàn cục. Trong mắt hắn bốc lên ngọn lửa giận dữ, lắc đầu nói:

- Ta thua, hoàn toàn thua. Lão mau mau giết ta đi!

Khả Hãn thở dài, nói:

- Hài tử, ta không chỉ là Khả Hãn của con, còn là người cha ruột thịt của con nữa. Con khởi binh mưu phản, giam ta lại, chẳng lẽ chỉ có mấy câu này để nói hay sao?

Tứ vương tử cười hắc hắc, nói:

- Cái gì mà phụ tử tình thâm, tất cả đều là nói nhảm. Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, còn gì đáng để nói nữa? Mau xử tử ta đi!

Khả Hãn thấy hãn không hề có ý hối hận, không khỏi lắc đầu nói:

- Trong các nhi tử của trẫm, trước giờ người trẫm yêu thương nhất chính là con. Tại sao con tạo phản? Có biết đã làm trẫm thương tâm biết bao!

Tứ vương tử cười ha hả, nói:

- Đứa con lão thương yêu nhất chính là ta? Vậy sao lại đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ca ca? Đạt Bá Nhi Hãn yếu đuối ngu ngốc, hạng người như thế có thể làm Khả Hãn sao?

Khả Hãn thở dài, nói:

- Hài tử a hài tử, đến giờ con còn chưa hiểu nỗi khổ tâm của trẫm hay sao? Nguyên là vì con lòng đầy dã tâm, chỉ nghĩ cách xâm lược Trung Nguyên. Ta đành lập ra quy củ trưởng tử kế vị. Nếu con có thể khiêm nhường thêm một chút, nhân từ thêm chút nữa, ngôi vị hoàng đế có thể thoát khỏi tay con sao?

Vẻ mặt Tứ vương tử biến đổi nhanh chóng, run giọng nói:

- Thì ra là thế... Chính là bởi năng lực của ta quá mạnh, kiến thức quá cao. Lão sợ thành tựu ngày sau của ta vượt qua lão, nên mới đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Đạt Bá Nhi Hãn...

Khả Hãn thở dài một tiếng, nói:

- Con vẫn khinh thường không coi ai ra gì cả, vẫn còn tưởng mình được như Thành Cát Tư Hãn. Ài...có biết trẫm đã an bài tâm phúc bên cạnh, nắm giữ tất cả các hành động của con trong tay không? Hài tử a hài tử, con tự cho mình mưu lược gan dạ sáng suốt, thiên hạ vô song, kỳ thật còn kém rất xa.

Tứ vương tử lặp bắp sợ hãi nói:

- Lão đã mai phục tâm phúc bên người ta? Là ai?

Khả Hãn lắc đầu, nói:

- Con nhất định muốn biết? Trẫm sợ con chịu không nổi.

Tứ vương tử oán hận nói:

- Không biết ai đã hại ta thất bại thảm bại như vậy, ta chết thật không cam tâm!

Khả Hãn thở dài nói:

- Hải tử, thám tử mà trẫm an bài, chính là tiểu thiếp mà con cưng chiều nhất. Thị thấy trẫm bị con giam giữ, lập tức giúp trẫm liên lạc với hoàng hậu, khó khăn lắm mới cứu được trẫm ra.

Nói rồi cười nhẹ:

- Sở dĩ con có thể quen biết nữ nhân này, tất cả đều do trẫm an bài. Có biết trước sau trẫm hao phí bao nhiêu khí lực, mới bồi dưỡng được tâm phúc như vậy?

Tứ vương tử nghe đến đây thì vô cùng tức giận, kêu lên một tiếng thảm thiết:

- Tiệt nhân! Ta ngày thường đối đãi ả không tệ ..Sao ả dám hại ta.. A a a!

Nghĩ đến kẻ đầu ấp tay gối lại bán đứng mình, trong lòng Tứ vương tử dâng lên nỗi căm thù, miệng phun máu tươi rồi ngất xỉu.

Lư Vân và công chúa nhìn nhau. Hai người đều thấy được trong mắt người kia sự kinh ngạc sợ hãi, hai lòng cùng một ý tưởng:

- Trong đấu tranh chính trị, cho dù phụ tử ruột thịt cũng phải người lừa ta gạt, huống chi là những kẻ khác?

Khả Hãn nhìn về phía mọi người, thở dài nói:

- Tứ vương tử ngày thường cuồng vọng tự đại, tuy tài cao mưu lược nhưng lại ích kỷ nóng nảy, trầm luân đau đầu vì điều này. Chỉ không ngờ là hãn dám làm ra hành động phản nghịch ác độc thế này.

Y thở một hơi dài, cúi đầu hỏi ý kiến mọi người:

– Tứ vương tử tạo phản, các người nói nói xem, trầm nên xử trí hãn thế nào?

La Ma Thập thấy Tứ vương tử đã ngất xỉu. Hiện giờ không còn nhân chứng, vội quỳ xuống nói:

- Khả Hãn minh xét, sở dĩ Tứ vương tử làm phản tác loạn, tất cả đều là do Sát Kim xúi giục. Xin Khả Hãn lắng trị xử tử Sát Kim trước, sau đó bêu đầu Tứ vương tử để thị chúng.

Sát Kim thấy La Ma Thập đảo trắng thay đen, không kiềm được cơn giận dữ:

- Tên gian thần! Còn dám nói những lời vô sỉ như thế? Đợi lát nữa Khách Lạt Xuy thân vương đến, chúng ta cùng đối chất. Xem là người nổi giáo

cho giặc hay là ta có mưu đồ tạo phản?

La Ma Thập cười lạnh nói:

- Chính người tự hỏi bản thân mình, có phải người dẫn quân đuổi giết Khách Lạt Xuy thân vương hay không? Người thật ti tiện, rõ ràng chính là người xúi giục tạo phản, còn dám giá họa cho ta nữa! Rốt cuộc là ai vô sỉ vậy?

Sát Kim nghe thì giận đến thất khiếu phun khói, nhưng đúng là bản thân lão từng ra sức cho Tứ vương tử. Nếu nói bản thân mình bị người uy hiếp nên không thể không làm, La Ma Thập cũng có thể lấy lý do này chối bỏ hết mọi tội lỗi. Nhất thời không biết biện bạch cho bản thân thế nào.

Khả Hãn thấy hai người không ngừng tranh cãi. Tuy chưa biết ai trung ai gian nhưng cả hai đều là nguyên lão ái tướng của y. Bọn họ đã dính vào chuyện này, các đại thần khác cũng không thoát khỏi liên quan. Xem ra lần tạo phản này liên lụy rất sâu. Nếu thật sự phải phạt nặng, chỉ sợ Hãn quốc sẽ đại thương nguyên khí.

Lúc này ba quân không ngừng run rẩy, bất động quỳ trên đất. Nếu Khả Hãn hạ lệnh xử tử Tứ vương tử, không buông tha ngay cả con ruột của mình, vậy bản thân bọn họ cũng không trốn được tội chết. Mọi người càng nghĩ càng sợ, trên mặt không còn chút máu.

Ngân Xuyên công chúa thấy Khả Hãn trầm ngâm chưa quyết. Lại thấy sắc mặt của đám phản quân trắng như tờ giấy, nàng thầm nghĩ:

- Xem bộ dạng của Khả Hãn, hẳn không có ý đại sát tứ phương. Hay ta đi lên nói chuyện một hồi, mong sao có thể giữ lại thêm sinh mạng.

Nàng nghĩ vậy thì chậm rãi tiến lên, thưa rằng:

- Ngân Xuyên phụng mệnh thiên tử triều Minh tới bái kiến Khả Hãn. Khả Hãn chính cung an khang, vạn sự như ý.

Nói rồi mềm mại quỳ xuống. Lữ Vân và Tần Trọng Hải thấy vậy cũng đồng loạt quỳ gối.

Khả Hãn ồ một tiếng, hỏi:

- Người chính là Ngân Xuyên công chúa?

Công chúa mỉm cười, thưa:

- Không dám, thần thiếp chính là Ngân Xuyên.

Khả Hãn thấy công chúa da trắng như tuyết, xinh đẹp động lòng người, cử chỉ phong thái lại tự nhiên hào phóng. Trong lòng y vui mừng, liền đi đến nâng nàng dậy, nói:

- Công chúa mau mau đứng dậy.

Eo thon của công chúa khẽ run rồi uyển chuyển đứng dậy. Đáng ra song phương đã gặp hơn mười ngày trước, nào biết Hãn quốc xuất hiện nội loạn, nên mới kéo dài đến ngày hôm nay.

La Ma Thập thấy công chúa bái kiến Khả Hãn thì giật mình. Tâm niệm lưu chuyển nhanh chóng, muốn lập kế xoay chuyển tình thế. Lữ Vân thấy vẻ mặt của La Ma Thập quý dị thì trợn mắt nhìn trừng trừng. Chỉ cần thấy lão có hành động khác lạ là lập tức xông lên.

Khả Hãn thấy công chúa không hề sợ người lạ, ănnói lại cung kính khiêm nhường dịu dàng dễ nghe, trong lòng mừng rỡ nói:

- Tên nghịch tử của ta làm loạn phạm thượng, đã khiến công chúa sợ hãi. May là người bình an vô sự, bằng không tội nghiệt của hắn càng sâu thêm sâu nặng.

Nói rồi đá cho Tứ vương tử một cước thật mạnh. Công chúa thấy Khả Hãn tức giận, vội tiếp lời:

- Xin Khả Hãn đừng tức giận nữa, Tứ vương tử làm loạn tạo phản là không đúng, nhưng không phải bản thân Khả Hãn cũng có lỗi hay sao.

Mọi người nghe những lời này đều giật mình hoảng sợ, Khả Hãn là vua của một nước, bề ngoài tuy bình thường nhưng kỳ thật là một nhân vật vô cùng lợi hại. Công chúa nói vậy chẳng phải đã phạm thượng rồi sao, nhất định sẽ có chuyện hay xảy ra.

La Ma Thập thấy công chúa vừa mở miệng đã chống đối Khả Hãn. Lúc này nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ:

- May là ả công chúa này trời sinh không hiểu chuyện, bằng không hôm nay ta khó thoát một kiếp.

Quả nhiên thấy Khả Hãn biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Người nói trăm cũng có lỗi? Lời này có ý gì?

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 10: Khả Hãn điểm đại binh

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 10: Khả Hãn điểm đại binh

Hồi 4

Người dịch: nguoiabantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Công chúa nghe lời này ắt chứa cơn giận, liền bước lên một bước dịu dàng nói:

- Thần thiếp không biết chuyện riêng của quý quốc, nhưng khi này nghe bệ hạ nói rằng, bệ hạ đã sớm mua được người thiếp yêu quý của Tứ vương tử, bồi dưỡng nàng thành nội gián. Thử nghĩ một quốc chủ còn đề phòng con mình đến như vậy, như vậy thần dân dưới trên cũng theo đó mà làm. Tứ vương tử sao có thể yên tâm để ca ca mình tiếp vị? Thần thiếp nói bệ hạ có lỗi chính là điểm này.

Khả Hãn hừ một tiếng, điềm nhiên nói:

- Có tâm phòng người là điều bắt buộc phải có, lý lẽ của công chúa dường như quá ngây thơ.

Trong mắt công chúa lộ vẻ không đành lòng, nói:

- Trong một quốc gia, nếu quốc chủ thâm trầm âm mưu, nhất định đám hạ thần cũng sẽ tính kế đề phòng bất thường. Bệ hạ đã không thể đối xử chân thành với mọi người, đề phòng ngay cả con mình mỗi mình, sao có thể hy vọng Tứ vương tử thành thật, tiếp nhận việc huynh trưởng trở thành đế vương?

Khả Hân hừ một tiếng, nói:

- Vậy chiếu theo ý người, Tứ vương tử tạo phản là do lỗi của trẫm?

Giọng điệu trở nên đầy tức giận.

Lư Vân sợ dưới cơn thịnh nộ, Khả Hân sẽ gây chuyện bất lợi cho công chúa, thoáng chốc bàn tay hân đồ đầy mồ hôi, trong lòng lo lắng.

Công chúa thở dài, đáp lời:

- Ngân Xuyên là người ngoại tộc, không dám phán xét ai đúng ai sai. Nhưng bệ hạ thử nghĩ kỹ xem. Nếu Tứ vương tử không còn tình thân phụ tử, sao lúc bắt bệ hạ không trực tiếp xuống tay giết người cho rồi? Lại để cho bệ hạ có cơ hội cử binh tái khởi? Có lẽ trong lòng Tứ vương tử cũng đầy thương tâm, cảm thấy mình đã mất đi sự yêu thương của phụ thân nên mới khởi binh tạo phản, nhưng thật sự không muốn làm hại bệ hạ.

Khả Hân vốn cho rằng việc Tứ vương tử không giết mình là nhằm để uy hiếp các đại thần. Lúc này nghe những lời của công chúa, đã cảm nhận được ít nhiều tình thân phụ tử bên trong.

Y cúi đầu nhìn con mình. Nhớ đến khi xưa, đứa con này thường xuyên ngồi trên đùi mình chơi đùa. Lúc đó nào ngờ được sau này phụ tử hai người lại trở mặt thành thù. Phút chốc trong lòng Khả Hãn đầy sầu não. Đám người thấy vẻ mặt nặng nề của y, không ai dám nói hai lời, chỉ sợ rước họa vào thân.

Qua một hồi lâu, ánh mắt Khả Hãn mới chậm rãi dời đi. Chỉ nghe y thở dài một tiếng, nói:

- Công chúa nói đúng. Nếu không phải do trẫm tính kế từ đầu, trước phòng sau phòng, đứa nhỏ này cũng không đứng ngồi không yên mà tạo phản. Chuyện này là do trẫm sai trước.

Công chúa thấy lời nói của mình đã thuyết phục được Khả Hãn thì vui mừng. Nàng đang muốn xin tội cho đám phản quân, chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng kêu to:

- Phụ hoàng! Phụ hoàng!

Khả Hãn dỗi mắt nhìn lại, thấy Đạt Bá Nhi Hãn và Thừa tướng cười ngửa phóng nhanh qua đây. Trong lòng vui mừng, y tiến lên phía trước. Chợt nghe một người kêu to:

- Bệ hạ cẩn thận!

Lời còn chưa tắt, một thân ảnh phóng tới đẩy y ngã xuống đất. Chỉ nghe một cơn gió tanh hôi vụt qua mũi. Một thanh phi đao đen như mực xẹt qua người cắm thẳng vào ghế vàng sau lưng, có thể nói là vô cùng hung hiểm.

Khả Hãn đại kinh thất sắc, run giọng quát:

- Ai? Là ai dám ám sát trẫm?

Chỉ nghe Sát Kim hừ một tiếng, quát to:

- La Ma Thập! Người lớn gan phạm thượng, không muốn sống nữa sao?

Lão rút đao ra khỏi vỏ, nhanh chóng giao đấu cùng La Ma Thập tại chỗ. Khả Hãn nghẹn họng trân trối, không ngờ La Ma Thập dám dùng phi đao ám sát mình. Hộ vệ hai bên vội vàng chạy đến, nâng y đứng dậy.

Qua một thoáng, Khả Hãn lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn thì thấy người vừa cứu giá có khuôn mặt anh tuấn, khí chất nho nhã. Là một tùy tùng bên cạnh công chúa.

Khả Hãn hồn kinh chưa định, nói:

- Là người ra tay cứu trẫm sao?

Lư Vân quỳ xuống, bẩm:

- Là thần lớn mật làm càn, quấy nhiễu Khả Hãn, xin người thứ tội.

Công chúa thấy Lư Vân lập được đại công thì trong lòng vui vẻ. Tần Trọng Hải cười hắc hắc hai tiếng, thầm mắng:

- Lão tử không biết tiếng ngoại tộc, hoàn toàn bị biến thành một tên ngu ngốc. Con mẹ nó! “Già lý lạp oai oai nhi!”

Thì ra Lư Vân đang quỳ dưới đất. Thấy đám người Khách Lạt Xuy thân vương cười ngựa đến, hăn đoán La Ma Thập sẽ lợi dụng cơ hội này ra tay, để tránh phải đối chất cùng người. Quả nhiên chớp mắt thấy phi đao bắn ra. Lư Vân đã có lòng đề phòng, lập tức nhào tới cứu giá, mới giữ tính mạng của Khả Hãn.

Tiết Nô Nhi và đám người Hà đại nhân thấy Khả Hãn giá lâm, Tứ vương tử cũng đã bị bắt. Cục diện đã được khống chế thì mới an tâm lại đây, vừa đến đã thấy Sát Kim và La Ma Thập đang đại chiến.

Sát Kim không ngừng gầm lên, đao thế như bay đánh cho La Ma Thập hoàn toàn không còn đường chống đỡ. Lúc trước Sát Kim còn ngồi trên ngựa, tay phải nắm Tứ vương tử mà đã đấu ngang tay với La Ma Thập. Lúc này hai tay hoàn toàn tự do, không có cưỡi ngựa, uy lực đâu chỉ tăng thêm mười lần? Chỉ một lát Sát Kim đã chiếm được thế thượng phong. Nếu không phải cần lưu mạng La Ma Thập lại để thẩm vấn, lão đã một đao chém chết đối phương.

Tiết Nô Nhi thấy Sát Kim anh dũng thần võ, trong lòng hâm mộ, cũng có ý tỏ bản lĩnh trước mặt Khả Hãn. Lão vung tay lên, “Thiên ngoại kim luân” bay vút đến sau lưng La Ma Thập, La Ma Thập đang kịch đấu cùng Sát Kim, thành linh phát hiện sau lưng chớp động kim quang, một vật xoay tròn bắn nhanh bay tới. La Ma Thập chấn động, vội vươn tay đẩy ra, không ngờ nghe lão kêu thảm một tiếng, ngón trở nơi bàn tay phải đã bị chém đứt.

Kim Luân của Tiết Nô Nhi sắc bén bá đạo, chân lực tụ trên nó nào phải nhỏ? Dù là chương môn Côn Luân Sơn Trác Lăng Chiêu cũng không dám dùng tay không tiếp lấy, huống chi là kẻ khác?

Lúc này bàn tay La Ma Thập đầy máu, sắc mặt trắng bệch. Sát Kim tính tình tự phụ, đã ra tay thì không muốn có người ngoài giúp đỡ. Lão lập tức thu đao, lạnh lùng đứng một bên.

La Ma Thập thấy đại thế đã mất, lúc này quỳ rạp xuống đất, nhin đau nhìn Khả Hãn xin rằng:

- Thần bị ma xui quỷ ám, lớn mật phạm thượng, tội ác tày trời, nhưng niệm tình thần từng tận tâm trung thành lúc trước, xin bệ hạ cho thần chết được toàn thây!

Khả Hãn hừ một tiếng, còn chưa mở miệng thì La Ma Thập đã vận khởi “U Minh huyền chỉ” điểm nhanh vào ngực mình. Lão hét lên một tiếng thảm thiết, sắc mặt trắng bệch, tay chân co rút một hồi rồi chết.

Mọi người nhìn thi thể của La Ma Thập thì trong lòng bùi ngùi cảm thán. Lão tăng này học vấn uyên bác, võ công thâm hậu, là quốc sư của đế nhất quốc gia Tây Cương. Ai ngờ địa vị cao vời mà còn mang lòng phản loạn, cuối cùng rơi vào kết cục thảm thiết như vậy.

Tiết Nô Nhi cười lạnh nói:

- Yêu tăng này có thể chết thoải mái như thế, quả thật tiện nghi cho hắn. Chúng ta phải đem hắn cho ngũ mã phanh thây, để hả giận giúp công chúa!

Lão thấy đối phương bắt giữ công chúa thì trong lòng bất mãn, lúc này muốn hủy thi cho hết giận.

Sát Kim lắc đầu nói:

- Người này từng có công với Hãn quốc, lại là đại thần triều ta, quyết không để người xuống tay hủy thi thể của hắn.

Nói rồi bước lên cản đường. Tiết Nô Nhi hắc hắc cười lạnh, đang muốn mở miệng thì nghe Tần Trọng Hải lên tiếng:

- Tiết công công, đây là chuyện nhà của người ta, xử lý lão yêu tăng kia thế nào là việc của Khả Hãn, ông đừng làm những điều thừa thừa.

Tiết Nô Nhi biến sắc, đang muốn phát tác nhưng lại thấy Khả Hãn nhìn chăm chăm mình, ánh mắt kiên định đầy uy nghiêm. Lão kinh ngạc hoảng sợ, thầm nghĩ:

- Lão nhân này, dung mạo tuy bình thường nhưng ánh mắt rất lợi hại.

Tiết Nô Nhi hoảng sợ lùi lại một bước, không dám nói thêm.

Khả Hãn sai người bắt giam Tứ vương tử, sau đó đi qua gặp Hà đại nhân, nói:

- Đã phiền đại nhân một đường vất vả đến đây. Đều do ta dạy con không nghiêm, làm hại đến khách quý hoảng sợ, trăm xin tạ tội với ngài!

Nói xong cúi đầu vái chào. Hà đại nhân vội đáp:

- Bệ hạ vạn lần đừng nên tự trách, như vậy chúng thần sao có thể gánh nổi?

Khả Hãn mỉm cười, quay đầu nhìn Ngân Xuyên công chúa, lại nói với Hà đại nhân:

- Công chúa quý quốc tài sắc song toàn. Không chỉ dung mạo xinh đẹp mà lòng dạ rộng rãi, kiến thức lại phi phàm, thật sự là một cô nương khó gặp. Lần này hai nhà chúng ta kết thân. Cuộc giao dịch này, trăm thật sự kiếm lời rất nhiều. Ha ha! Ha ha!

Hà đại nhân bồi cười, nói:

- Thần chỉ hy vọng ngày sau vương tử có thể đối xử tốt với công chúa, được vậy thần cũng an lòng.

Khả Hân ừm một tiếng, đương nhiên biết đứa con Đạt Bá Nhi Hân của mình tính tình thô tục, lúc này mới gọi hăn lại. Lại thấy đôi mắt gian tà của hăn còn loạn di chuyển trên người công chúa, lòng háo sắc lộ cả ra ngoài.

Khả Hân tức giận quát:

- Đạt Bá Nhi Hân! Người nghe cho kĩ! Sau này phải đối xử tử tế với công chúa, không thể tiếp ăn chơi phóng túng, có nghe hay không!

Đạt Bá Nhi Hân sờ râu trên mặt, ấp úng nói:

- Vâng...Vâng...Con... Con nhất định ngoan ngoãn nghe lời của lão bà.

Hăn nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của công chúa, đột nhiên khuôn mặt to bành ửng hồng như bẽn lễn.

Khả Hân biết đứa con này bình thường yếu đuối, không phải là kẻ làm đại sự, cảm thấy xấu hổ với người ngoài. Về tài cán bản lĩnh thì hăn thật sự không thể so sánh với Tứ vương tử. Chỉ vì là trưởng tử, lòng dạ lại không thâm độc, chỉ còn cách truyền ngôi vị đế vương cho hăn mà thôi.

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ. Chợt vẻ mặt công chúa khác thường, miệng nhỏ ấp úng một bộ muốn nói nhưng lại thôi. Tần Trọng Hải tiến lên một bước, khom người nói:

- Công chúa có gì sai khiến?

Trong mắt Ngân Xuyên công chúa như có ánh lệ, nói:

- Ta... Ta ...

Lại chậm chạp nói không ra lời.

Tần Trọng Hải lấy làm kỳ quái, đến bên cạnh Lư Vân, hỏi:

- Khi trước đã xảy ra chuyện gì, sao về mặt công chúa lại kỳ dị vậy?

Lư Vân cũng lắc đầu một cách khó hiểu, nói:

- Đệ cũng không biết nữa, có thể là do người hoảng sợ quá độ nên tinh thần bất ổn.

Tần Trọng Hải gật đầu đồng ý.

Lúc này Khả Hãn và Hà đại nhân đàm luận mọi chuyện, tiếng cười không ngừng vang lên. Hà đại nhân không biết tiếng Hồi, tuy dựa vào Vũ Nhạc Sinh thông dịch nhưng bản lĩnh vượt mong ngựa của lão quả thật rất cao, có thể hầu hạ Khả Hãn thư thư khoái khoái, tiếng cười không ngừng tuôn ra khỏi miệng.

Lại nghe Khả Hãn cười nói:

- Hôm nay trẫm bình định nội loạn, lại được một nữ tể dịu dàng xinh đẹp. Có thể nói là song hỷ lâm môn, trẫm thật sự rất vui mừng.

Hà đại nhân bồi cười nói:

- Không chỉ là song hỷ lâm môn! Bôm nay bệ hạ còn kết tình bang giao với Đại Minh chúng ta, ngày sau Hãn quốc nhất định thái bình an khang.

Khả Hãn gật đầu cười nói:

- Nói rất hay.

Đột nhiên vẻ mặt của y trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Ngân Xuyên công chúa, Khách Lạt Xuy thân vương! Hai người mau quỳ xuống tiếp chỉ.

Khách Lạt Xuy thân vương biết phụ hoàng đồng ý cho thành hôn ngay tại nơi này thì vui mừng như điên, hấp tấp quỳ xuống, phải nói là nằm úp sấp xuống đất. Ngân Xuyên công chúa thì vẫn đứng bất động như không nghe chỉ. Gió lạnh thổi tới khiến thân thể mềm mại của nàng run lên, ngơ ngẩn ngây ngốc đứng đó như đang nghĩ gì vậy.

Hà đại nhân thấy vẻ khác thường của nàng, vội tiến đến thấp giọng nói:

- Công chúa điện hạ. Khả Hãn có chỉ, xin công chúa mau mau quỳ xuống.

Ngân Xuyên công chúa quay đầu nhìn Lư Vân, thấy hắn đang nhìn về phía mình. Thoáng chốc bốn mắt giao nhau, nào ngờ nàng lệ nóng tràn mi miễn cưỡng quay đầu đi, quỳ xuống run giọng nói:

- Ngân Xuyên xin tiếp thánh chỉ của Khả Hãn.

Khả Hãn cất cao giọng nói:

- Phụng ý của Thiên tử Đại Minh, con ta Khách Lạt Xuy thân vương Đạt Bá Nhi Hãn, cùng với Ngân Xuyên công chúa Đại Minh kết thành phu thê. Hãn quốc chúng ta từ nay về sau vĩnh kết đồng tâm cùng Hoa Hạ, trở thành hai nước anh em. Quân chủ hai nước lấy tình giao tâm, trọn đời không đổi.

Đạt Bá Nhi Hãn mừng như điên, liên tục dập đầu:

- Đa tạ phụ hoàng!

Hôm nay hần diệt được đối thủ Mạc Nhi Hân, lại cưới được hoàng nữ xinh đẹp của hoàng đế Trung Hoa, có thể nói là vô cùng may mắn. Tinh thần phấn khích vô cùng, hần không kiềm chế được lại nhào tới hôn công chúa.

Ngân Xuyên công chúa kêu một tiếng sợ hãi, vội vàng né tránh. Khả Hân thấy con háo sắc như vậy, trong lòng buồn bực. Lúc này giờ chân đá Khách Lạt Xuy thân vương qua một bên, quát:

- Tên khốn này! Ngay cả động phòng hoa chúc cũng không chờ được sao?

Y quay qua thì thấy công chúa hai mắt đầm lệ. Biết tiểu nha đầu này đang nhớ đến cố quốc, trong lòng chợt có cảm giác yêu thương, liền muốn ban thưởng cho nàng một chút.

Chỉ thấy Khả Hân vươn tay nâng công chúa đứng dậy, nói:

- Trẫm đã quyết, chờ đến ngày hai con thành hôn, sẽ lập tức phong cho con là Vương phi của Khách Lạt Xuy thân vương. Sau này chờ hỷ tiểu tử Đạt Bá Nhi Hân tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, con cũng sẽ là hoàng hậu của bốn quốc. Mong rằng sau này con có thể trau dồi thuật nhân tâm, phụ tá con ta điều hành triều chính.

Đám người Hà đại nhân nghe thì vui mừng, biết sau này địa vị của công chúa tại Hân quốc nhất định vững vàng, đều đồng loạt quỳ xuống bái tạ.

Khả Hân thấy thân thể mềm mại của công chúa vẫn run rẩy, nước mắt rơi như mưa thì an ủi:

- Hải tử ngoan, từ nay về sau con cứ xem nơi này là nhà của mình! Trẫm nhất định sẽ đối xử tử tế với con giống như con ruột vậy. Đừng nhớ nhà nữa, được chứ?

Hà đại nhân thấy Khả Hãn yêu thương công chúa như vậy thì trong lòng cũng an tâm.

Ban đêm, Khả Hãn dẫn mọi người vào quan ải, mở đến cả ngàn bàn tiệc chiêu đãi tướng lĩnh binh lính Trung Hoa. Phong tục của Hãn quốc phóng khoáng, không có chuyện nam nữ thụ thụ bất thân nghiêm khắc như Trung Hoa. Khả Hãn mời công chúa, đám người Hà đại nhân Tiết Nô Nhi ngồi ở vị trí cao cùng các đại thần của Hãn quốc. Tần Trọng Hải, Lư Vân và các võ tướng khác thì ngồi cùng bàn với các tướng lĩnh. Bữa tiệc diễn ra vô cùng ồn ào náo nhiệt, Tần Lư hai người trải qua gian nan nguy hiểm, nhiều lần tìm đường sống trong chỗ chết, mắt thấy kết cục viên mãn như vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết. Hai người cùng tướng lĩnh Hãn quốc tận tình uống một trận sảng khoái, cứ như thế so rượu tìm vui.

Sát Kim không ngồi uống cùng mọi người, chỉ lẻ loi đơn độc ra ngoài doanh trường nghỉ ngơi. Đường như lão trời sinh tính tình cao ngạo, xưa nay đã như vậy.

Lư Vân còn đang uống, chợt cảm giác nơi xa xa có một đôi mắt nhìn mình. Hãn ngẩng đầu, phát hiện đó là Ngân Xuyên công chúa.

Chỉ thấy trong mắt nàng như ẩn chứa đầy bi thương, lại như có điều gì muốn nói. Lư Vân thấy không an tâm, muốn qua vấn an nàng. Có điều nhớ đến thân phận của hai người, đành nhịn ý định này xuống.

codon.tra

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 11: Khuyên người hãy cạn chén mời (1)

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển V: Hành trình sang Tây

Chương 11: Khuyên người hãy cạn chén mời (1)

Người dịch:nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Buổi chiều hôm sau, Khả Hãn thấy hôn sự đã thành, liền viết một lá thư gửi hoàng đế Đại Minh khen ngợi công lao của mọi người, lại tặng cho mười xe hoàng kim đem về xem như tạ lễ. Cảm niệm Tần Trọng Hải, Lư Vân tham gia dẹp loạn, ngoài tặng cho bọn họ kim bài ghi công, Khả Hãn còn đích thân đưa đến quan ngoại. Công chúa cũng ngồi trên ngọc liên đến tiễn đưa.

Lúc này Hà đại nhân cười nói:

- Xin bệ hạ dừng bước! Đại loạn của quý quốc vừa xong, triều chính một ngày không thể vô chủ, xin bệ hạ nhanh chóng hồi kinh.

Khả Hãn cười đáp:

- Hà đại nhân yên tâm. Trải qua nội loạn lần này, ta đã biết đối đãi với người bằng hai chữ tâm thành. Muốn Hãn Quốc ta sinh ra nội loạn nữa, chỉ sợ không dễ dàng!

Lời khuyên cư xử với người phải tâm thành là Khả Hãn nghe theo Ngân Xuyên công chúa. Mọi người đang muốn rời đi, chợt nghe công chúa nói:

- Chư vị chậm đã.

Nàng chậm rãi đi ra từ trong xe, vén áo thi lễ với Khả Hãn rồi thưa rằng:

- Thần thiếp có vật riêng muốn chuyển lại cho quốc chủ bốn quốc, không biết Khả Hãn cho phép chăng?

Khả Hãn nghĩ đến phụ tử cốt nhục tình thâm, liền đáp:

- Việc này là đương nhiên! Con cứ đi đi.

Công chúa nhẹ giọng nói:

- Đa tạ bệ hạ.

Nàng chào Khả Hãn rồi dẫn theo vài ả cung nữ tới một góc núi xa xa. Sau một lúc có một cung nữ đi lại, hỏi:

- Vị nào là tham mưu Lư Vân, công chúa có chuyện cần căn dặn.

Lư Vân ồ một tiếng, sửa sang lại trang phục một chút rồi theo cung nữ kia.

Hà đại nhân lấy làm lạ, không biết công chúa vì sao lại triệu kiến Lư Vân. Lão liền liếc mắt nhìn Tần Trọng Hải, y lại quay đầu đi như không biết.

Hà đại nhân thấy bộ dạng uể oải của đối phương, liền đi qua ghé vào tai y, thấp giọng nói:

- Hiện công chúa đã xuất giá. Lữ tham mưu lại là thiếu niên anh tuấn. Người đi xem chừng bọn họ, đừng để Khách Lạt Xuy Thân Vương có suy nghĩ không hay.

Tần Trọng Hải âm ừ một tiếng, lại mắng thầm:

- Con bà nó chứ, việc nhảm chán như vậy mà lại đổ lên đầu lão tử.

Lập tức ngáp một cái, tùy tiện theo sau Lữ Vân.

Lữ Vân tới khe núi, chỉ thấy công chúa đứng ở sơn biên, đôi mắt nhìn về hướng Đông như đang suy nghĩ. Trong rừng cây phủ đầy tuyết, ánh sáng lạnh lẽo chiếu vào càng tăng thêm vẻ tĩnh lặng. Lữ Vân nhìn thân ảnh công chúa, biết đây là lần cuối gặp nàng, nhất thời nghĩ ngợi miên man.

Một hồi lâu sau, công chúa vẫn thủy chung đứng đó, không nói không rằng cũng không xoay người lại gặp. Mọi âm thanh đều tắt lặng, chỉ còn tiếng gió xào xạc lùa trên những cành khô. Lữ Vân đành ho nhẹ một tiếng, đang muốn lên tiếng thì công chúa chợt thở dài, nói:

- Lữ tham mưu, đa tạ huynh.

Lữ Vân sửng sốt nhìn bóng dáng yêu kiều kia, không biết tại sao nàng nói ra lời ấy.

Chỉ nghe công chúa nhẹ nhàng nói:

- Đã nhiều ngày huynh cùng ta vào sinh ra tử, mấy lần xả thân cứu mạng, ta thật nên báo đáp cho huynh mới phải.

Lữ Vân vâng dạ một tiếng, khom người nói:

- Đó là bốn phận của vi thần, xin công chúa đừng khách khí.

Mấy ngày hai người cùng qua sinh tử hoạn nạn trên núi, sớm đã quen thuộc. Chẳng biết sao về tới giữa mọi người, Lữ Vân liền cảm thấy sự phân chia thân phận rõ ràng giữa hai bên. Lời lẽ lại khôi phục sự câu nệ như trước.

Công chúa nghe hắn nói thì lâm vào trầm mặc hồi lâu. Lữ Vân nhìn bóng dáng cô độc của nàng, trong lòng chợt nhói lên cảm giác thương hại, thầm nghĩ:

- Chúng ta trở về Trung Thổ, để công chúa một mình ở lại Tây Vực, khó trách nàng thương cảm như vậy.

Nhớ tới mấy ngày cùng chung hoạn nạn, bất giác khóe hắn mắt ướt lên, thở ra một hơi thật dài.

Công chúa nghe tiếng thở than, đột nhiên chậm rãi xoay người về phía Lữ Vân, nhẹ giọng nói:

- Hà có gì mà Lữ tham mưu thở dài?

Ánh tà dương chiếu xuống, chỉ thấy khuôn mặt thanh tú của nàng mang theo nét khả ái diễm lệ không gì sánh được. Lữ Vân nghĩ tới nỗi ly biệt sắp tới, trong lòng chua xót chỉ biết lắc đầu không đáp.

Công chúa đi lên vài bước, nhìn thẳng vào khuôn mặt Lữ Vân, nói:

- Lữ tham mưu. Trước thì huynh cứu tính mạng của ta, sau lại bảo hộ Khả Hãn, lập nhiều kỳ công như thế, trở về tất sẽ được ban thưởng trọng hậu, còn chuyện gì hao tâm tổn tứ nữa đây?

Lữ Vân nghe lời của nàng, chỉ lắc đầu nói:

- Thần thờ dài không phải vì bản thân mình.

Lời này có hàm ý là hần thờ dài thay cho công chúa. Chỉ là nói không rõ để tránh thêm rắc rối. Công chúa thân nhiên nói:

- Sao huynh nói như vậy. Ngày sau ta là hoàng phi Hãn Quốc, huynh là tướng quân Đại Minh. Hai người chúng ta đều có tương lai tốt đẹp, nên vui vẻ mới phải chứ, huynh nói đúng không?

Nói rồi nàng khẽ cười, không biết là vui hay buồn.

Lư Vân thấy công chúa miễn cưỡng cười vui, trong lòng buồn bã thầm nghĩ:

- Công chúa thật đáng thương, đến nước này mà nàng vẫn gắng tỏ ra không có chuyện gì. Thực là khổ cho nàng.

Hần ừm một tiếng, thuận theo lời của nàng mà nói:

- Công chúa dạy rất phải. Khả Hãn ưa thích công chúa, nhất định người sẽ được sủng ái, cả đời này sẽ hạnh phúc, không cần phiền lòng.

Công chúa nghe thì cúi đầu bất động hồi lâu. Lư Vân muốn nói điều gì đó an ủi nàng, trong chốc lát không nghĩ ra, đành ngậm môi lặng lẽ không ra tiếng.

Đột nhiên một trận hàn phong ngày đông thổi tới, làm cho công chúa lạnh run cả người, Lư Vân thấy thì vội cởi áo khoác lông cừu trên người. Hần muốn khoác lên vai nàng nhưng lại thầm nghĩ:

- Ta là phận thần tử, nếu khoác lên vai nàng không phải đã quá phận sao?

Biết làm vậy là không ổn nên hắn đành nhin lại, chỉ ngơ ngác cầm chiếc áo lông cừu nọ trên tay.

Công chúa thấy bộ dạng của Lữ Vân có vẻ khó xử. Nàng ngẩng đầu, cười ảm đạm nói:

- Lữ tham mưu, kỳ thật huynh cần gì phải câu nệ vậy, dù sao. . . Dù sao đây là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, có đúng không?

Lữ Vân nghe nàng nói trong lòng vừa tỉnh:

- Đúng vậy! Qua hôm nay, ta sẽ không còn được gặp lại nàng.

Nghĩ đến về sau hai người không còn gặp lại, Lữ Vân buồn bã trong lòng, thấp giọng nói:

- Công chúa ở Hãn Quốc, nhất định phải bảo trọng nhiều hơn. Thần thân tại Đại Minh, ngày đêm cầu chúc cho người bình an.

Công chúa nghe lời này, không thể kìm được mà khóc nước mắt thành tiếng.

Lữ Vân cả kinh hỏi:

- Công chúa, người làm sao vậy?

Công chúa rơi lệ đầy mặt, bi thương nói:

- Lữ tham mưu, sau ngày hôm nay, ta. . . Ta cũng ngày đêm cầu chúc cho huynh.

Lữ Vân run giọng lắp bắp:

- Công chúa điện hạ, người...

Chỉ nghe công chúa nói trong nước mắt:

- Ngày ấy ta thấy huynh ngã xuống vực sâu thì toàn thân lạnh giá, không còn thiết tới thứ gì trên thế gian nữa. Ta thương tâm đến khóc mà lại không khóc được. Huynh có biết, đến khi ta thấy huynh không có chuyện, trong lòng ta cao hứng biết bao nhiêu. . .

Lữ Vân ồ một tiếng, ngơ ngác nghe công chúa kể ra tâm sự, không thể ngờ được trong lòng công chúa lại nhớ đến hẳn. Nhất thời cảm xúc lẫn lộn trăm mối tơ vò, đứng ngẩn người ngay tại chỗ.

Trong không gian tịch mịch, chỉ nghe công chúa khẽ nói:

- Lữ tham mưu. Từ lúc chúng ta gặp mặt, huynh thủy chung coi ta là công chúa tôn quý. Ta sinh ra đã tiếp nhận lễ pháp giáo dưỡng của hoàng gia, trên vai gánh theo nỗi khổ của lê dân. Ngay cả hôn nhân đại sự cũng được người khác an bài, tất cả mọi người cho ta là cành vàng lá ngọc, không gì so sánh được. Kỳ thật. . . Kỳ thật ta cũng chỉ là một cô nương nhỏ bình thường mà thôi...

Nói đến chỗ này, nàng lặng lẽ xoay người sang chỗ khác, ôm lấy đôi vai của mình, toàn thân không ngừng run rẩy do giá lạnh.

Lữ Vân đi tới, chăm chú nhìn nàng. Chỉ thấy trên mặt công chúa tràn đầy nước mắt như lúc hai người còn ở trên Thiên Sơn. Ngày đó hẳn cột chặt công chúa trong lòng, nàng liền trở thành một cô nương nhỏ đáng thương cần được bảo vệ che chở.

Càng nghĩ lại thì trong lòng Lư Vân càng hiện niềm thương cảm, lúc này cả gan khoác tấm áo lông da cừu lên vai nàng.

Hai tay công chúa siết chặt tấm áo lông trên vai, nước mắt lại óng ánh chảy xuống hai gò má. Lư Vân thấy nàng đau khổ, muốn ôm nàng vào ngực an ủi một phen. Chỉ là thân phận hai người thật sự cách nhau quá xa. Hẳn có lớn mật gấp trăm lần cũng không dám như thế. Nhất thời cúi đầu, không dám động vào nàng.

Gió núi hây hây càng làm cái rét lạnh thêm gấp bội. Hai người đối mặt nhưng bất động không hề nói gì.

Một hồi lâu sau, cuối cùng công chúa lau đi nước mắt. Nàng chậm rãi xoay người, nhẹ giọng nói:

- Lần này trở về cố quốc cách vạn núi ngàn sông, Lư tham mưu nhất định phải bảo trọng.

Nói rồi xoay người muốn rời khỏi rừng cây. Trong đầu Lư Vân ông một tiếng, thầm nghĩ:

- . . . Nàng sắp đi sao!

Hắn chạy theo kêu to rằng:

- Công chúa điện hạ, chờ một chút!

Công chúa dừng chân, ngoái đầu nhìn Lư Vân. Ánh mắt nàng dường như ở chờ mong cái gì nhưng lại không thể mở miệng.

Lư Vân trầm mặc một lúc như suy tính điều gì. Chợt thấy hắn cắn răng, lớn tiếng nói:

- Công chúa điện hạ! Thần biết người không thích nơi Tây Vực này, để thần dẫn người trở về!

Công chúa nghe lời này thì "A" một tiếng. Nàng lui một bước, run giọng nói:

- Huynh nói...nói sao? Lời này là thật!

Lúc này trong đầu Lữ Vân như có sét đánh dữ dội ầm ầm. Dám mang công chúa chạy trốn chính là họa tru di tam tộc. Có điều nghĩ lại hẳn chỉ là một khâm phạm trốn tù, hơn nữa trong nhà đã không còn người thân nào, thật không có gì phải sợ.

Hắn hít một hơi thật sâu, nắm chặt hai tay rồi quả quyết nói:

- Công chúa điện hạ. Người sống trên đời chỉ cầu hai chữ tự do tự tại! Nếu người không thích Tây Vực, cần gì phải miễn cưỡng bản thân, để thần đưa người trở về Bắc Kinh!

Công chúa nghe hai chữ "Bắc Kinh" thì chấn động thân mình. Nàng cúi đầu buồn bã nói:

- Trở về Bắc Kinh sao? Không thể được! Nếu ta bội ước không xuất giá, phụ hoàng sẽ giết ta mất.

Lữ Vân thấy thần sắc nàng đầy đau khổ, không biết lấy từ đâu ra dũng khí, lúc này hừ một tiếng, nói:

- Không về Bắc Kinh thì cũng không chết đói mà sợ. Nếu thánh thượng không đồng ý, vậy thì công chúa chịu khó một lần. Chúng ta tới Sơn Đông trốn vài năm, chờ thánh thượng hết giận rồi tính tiếp cũng không muộn.

Công chúa nghe thì trong mắt hiện vẻ vui sướng, run giọng nói:

- Lữ tham mưu. . Huynh. . Huynh đồng ý dẫn ta đi?

Lữ Vân gật đầu, lớn tiếng nói:

- Đúng vậy! Lô mỗ tuy không phải vương công quý tộc gì, nhưng xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh! Lần này tới Tây Vực, thần không màng gian nan, liên tiếp cứu giá cũng không phải ham công danh phần thưởng. Chỉ cầu cho công chúa cả đời này đều bình an hạnh phúc! Hôm nay thần nhận lời, tuyệt không phải thuận miệng mà nói!

Công chúa thấy vẻ quả quyết trên mặt hắn, biết lời này là thật thì mừng rỡ không thôi, lại bật khóc thành tiếng. Thoáng chốc nước mắt thấm ướt tay áo.

Lữ Vân khom thân nhìn nàng, khẽ hỏi:

- Vậy điện hạ quyết định thế nào?

Công chúa đột nhiên thả người vào lòng Lữ Vân rồi ôm chặt lấy hắn. Nhất thời Lữ Vân không biết hành động thế nào cho phải. Hắn lòng đầy xấu hổ, đang muốn đẩy ra thì chợt cảm giác ngón tay công chúa khẽ đụng lên miệng, nàng lại nhẹ nhàng nói bên tai:

- Lữ tham mưu, có mấy câu nói đó. Ngân Xuyên chết cũng không uống!

Nói rồi kiễng chân hôn lên môi hắn một nụ hôn thật sâu.

Lữ Vân kinh hãi giật mình, toàn thân như có luồng điện chạy qua thì công chúa đã buông tay rồi lùi về sau, ánh mắt trở nên thùy mị vô hạn.

Lư Vân khó hiểu ý tứ của nàng, lắp bắp hỏi lại:

- Công chúa điện hạ, người. . . Người... đây là. . .

Công chúa chăm chú nhìn hăn, ôn nhu nói:

- Lư tham mưu. Kiếp này ta có thể gặp gỡ huynh, đó là phúc phận lớn nhất. Chỉ mong kiếp sau có thể báo đáp.

Lư Vân cả kinh nói:

- Không phải chúng ta đã thương lượng rồi sao? Sao người lại không đi?

Công chúa cười buồn bã, lắc đầu nói:

- Một phen gặp gỡ, dù như giấc chiêm bao đã thấy là đủ. Nếu ta theo huynh, hai ta thực có lỗi với Tần tướng quân cùng Liễu Hầu gia, như vậy sao được!

Nàng xoay người sang chỗ khác, lưng đưa về Lư Vân, nhẹ giọng nói:

- Chỉ mong ông trời có mắt, để huynh cùng Cố tiểu thư hữu tình sẽ thành duyên thuộc. Khi thành thân đưa tin tới Hãn Quốc, ta cũng vui mừng thay huynh.

Lư Vân giờ mới hiểu tâm ý công chúa, hăn buồn bã nói:

- Công chúa, ta. . . Ta...

Công chúa cúi đầu nói:

- Lư lang, chàng phải bảo trọng, chúng ta hữu duyên sẽ tái ngộ.

Lời lẽ tuy dứt khoát nhưng mơ hồ ghen ngào thương tâm, cũng không mong Lữ Vân biết được.

Trong gió bắc lạnh thấu xương, công chúa chậm rãi rời khỏi rừng cây. Trên đường nàng lại không quay đầu thêm lần nào nữa.

Lữ Vân mắt thấy thân ảnh nhỏ nhắn yêu kiều kia càng bước càng xa, sắp mất bóng thì cảm giác trống rỗng xâm chiếm tâm tư, kêu lên:

- Công chúa điện hạ!

Hai chân muốn đuổi theo nàng, chợt thấy một người hai tay ôm ngực dựa vào thân cây trước mặt. Bộ mặt người này uể oải, chính là Tần Trọng Hải đã đến.

Lữ Vân thấy y, bất giác trong tâm bi thảm, nói:

- Tần tướng quân, ta. . . Ta. . .

Tần Trọng Hải nhìn hẩn một cái, lắc đầu thở dài:

- Lữ huynh đệ, đừng đuổi theo nữa. Khả Hãn đang ở bên ngoài. Nếu tùy tiện đuổi theo, lại khiến công chúa khóc lóc thì sao? Lúc đó nàng sẽ phải làm thế nào? Xét cho cùng nàng cũng chỉ là một nữ nhi yếu đuối mà thôi!

Xem ra Tần Trọng Hải đến đã được một lúc, lại để hai người tự nhiên trò chuyện. Đến lúc cuối mới hiện thân chặn lại.

Lữ Vân nghe lời này thì như bừng tỉnh khỏi bến mê. Có điều nghĩ đến công chúa từ nay về sau ở Tây Vực, không thể trở về Trung Thổ thì lòng hẩn như đao cắt, chỉ ngơ ngác đứng ngây ngốc.

Tần Trọng Hải vỗ vai hân, nói:

- Đi thôi! Đừng nên nghĩ nhiều nữa, đến lúc trở về bốn quốc rồi!

Lư Vân nhìn rừng cây lạnh lẽo, tự biết đời này sẽ không còn được gặp lại công chúa. Thân là nam nhi đại trượng phu mà vẫn nhịn không được để nước mắt ứa ra.

Chú: (1) Xin xem lại chú thích ở hồi 1 chương 1 quyển này để rõ thêm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long (1)

Chương 1: Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Tần Trọng Hải cùng Hà đại nhân từ biệt Khả Hân dẫn quân trở về Trung thổ, mọi người chậm rãi mà đi. Trên đường, Tiết Nô Nhi nhắc tới tổng binh Ngọc môn quan Cao Nhan thì tức giận không thôi, thề quyết không bỏ qua mà nhất định phải tru diệt người này. Lão cùng với Hà đại nhân không đồng ý qua Ngọc môn quan trở về. Tránh phải chịu sự truy sát của thủ hạ Giang Sung toàn quân liền đổi hướng, đi vòng trong các sơn đạo tiến vào quan nội.

Về gần Tây Lương đã là mười một tháng giêng, Tần Trọng Hải nói:

- Hà đại nhân, ta cùng Dương lang trung ước định ngày mười lăm tháng giêng, nhân mã hai phe sẽ tụ hợp tại Tây Lương. Nếu đại nhân bận rộn công vụ, xin hãy đi trước một bước.

Hà đại nhân nghe lời này thì biết bọn họ có việc khác, chỉ sợ nhắm vào Giang Sung. Lão vốn đa mưu túc trí, tuy có giao hảo cùng Liễu Ngang Thiên nhưng không muốn cuốn vào đấu tranh trong triều, liền nói:

- Hiền điệt có đại sự thì xin tự cân nhắc. Lão phu đi trước vào kinh, bẩm cáo cụ thể việc kết thân nghị hòa với Hoàng thượng.

Tiết Nô Nhi nghe hai người nói chuyện cũng đoán ra vài phần, trên mặt chợt lóe thanh khí, cười lạnh nói:

- Tần Trọng Hải, phải chăng các người đi đối phó Giang Sung?

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, nói:

- Công công đã rõ ràng thì cần gì phải nói rõ như thế, mọi người tự hiểu trong lòng chẳng phải tốt hơn sao?

Ban đêm Hà đại nhân mở tiệc chiêu đãi hai người Tần Lữ, úy lạo bọn họ qua những đoạn đường vất vả. Sáng sớm hôm sau, Tần Trọng Hải chia quân ra làm hai đạo, sai Lý phó quan dẫn một đạo theo bảo vệ Hà đại nhân. Lúc này mọi người đã ở quan nội. Trên đường hồi kinh, sẽ không kẻ nào cả gan dám ra tay tập kích đám người Hà đại nhân. Mà dù có thì có thể xin các châu quận địa phương phái binh ứng cứu, việc này không cần lo lắng nhiều. Mọi người an bài thỏa đáng mới từ biệt nhau.

Đại quân Tần Trọng Hải thì nhắm hướng Lương Châu mà đi. Hôm đó tới ngoại thành, Tần Trọng Hải chỉ vào thành Tây Lương đầy trời cát vàng, cười nói với Lữ Vân:

- Tây Lương thành có một nhân vật đỉnh đỉnh đại danh, không biết Lữ huynh đệ rõ ràng chăng?

Y thấy dọc đường Lữ Vân buồn bã không nói, biết hẳn còn nhớ công chúa nên muốn bày chuyện cho khuây khỏa.

Lữ Vân nhìn cát vàng cuộn cuộn một vùng thì chợt nhớ tới Ngũ Định Viễn cùng chung hoạn nạn, lại không lên tiếng tiếp lời.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Từ xưa anh hùng hào kiệt Tây Lương xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Khi Đông Hán khai quốc, danh tướng Mã Viện từng đóng tại nơi đây. Hậu nhân của ngài chính là Mã Siêu tướng quân. Hai người này anh hùng dũng cảm, nhất định đệ từng nghe qua!

Lữ Vân thở dài một hơi, lắc đầu nói:

- Mã Mạnh Khởi trí dũng song toàn, chỉ là bạo bệnh mất lúc còn trẻ. Ai... Dù là bậc đế vương đại tướng, cũng có lúc không được như nguyên.

Tần Trọng Hải biết Lư Vân vẫn còn cảm khái chuyện công chúa bị ép kết thân nghị hòa. Y thở dài một tiếng, vỗ mạnh vào vai Lư Vân một cái, lớn tiếng nói:

- Hy sinh hạnh phúc một người cứu được tánh mạng cả ngàn vạn tướng sĩ, Lư huynh đệ ! Cuộc giao dịch này cũng đáng!

Lư Vân mắt nhìn về phía chân trời, không biết hiện tại công chúa thế nào. Khả Hãn đối đãi với nàng ra sao? Nhất thời bộ dáng trở nên ngây dại.

Mọi người vào thành Tây Lương. Tri phủ Lục Thanh Chính cuống quýt tới đón. Tần Trọng Hải xuống ngựa, đi tới trước chấp tay nói:

- Mạt tướng Liêu Đông Du Kích Tần Trọng Hải, tham kiến đại nhân.

Lục Thanh Chính biết đám người Tần Trọng Hải mới hộ tống công chúa an toàn đi Tây Vực, ngày sau tất được thăng quan tiến chức. Hắn bày ra bộ mặt đầy vui mừng, bồi cười nói:

- Khó có dịp Tần tướng quân tới Tây Lương. Hạ quan nhất định tận tình kẻ là chủ, thiết tiệc tẩy trần cho đại nhân.

Tần Trọng Hải nghe thì cười cười. Y biết Lục Thanh Chính từng hãm hại Ngũ Định Viễn, là tay sai của Giang Sung, không phải hạng tốt lành nên không muốn nhiều lời, chỉ thản nhiên nói:

- Xin tâm lĩnh hảo ý của Lục đại nhân. Có điều mạt tướng còn cần an trí mấy ngàn binh sĩ ngoài thành. Chờ đến ngày mười lăm, chúng ta sẽ tự hồi kinh. Những chuyện khác, không dám làm đại nhân vất vả.

Trên mặt Lục Thanh Chính hiện vẻ hoảng sợ, sợ là Tần Trọng Hải tới chuyến này có ý đối phó hẳn. Lúc này đối phương đã mở miệng cự tuyệt, hẳn không tiện nhiều lời đành hậm hực rời đi.

Tần Trọng Hải dẫn quân hạ trại nghỉ tạm, lại cùng Lư Vân cải trang. Hai người chờ đến ban đêm mới vào thành.

Lúc này đang trong những ngày tết, thành Tây Lương tuy nhỏ nhưng giăng đèn kết hoa khắp nơi, vẽ nên một bức tranh thái bình thịnh thế. Tần Trọng Hải hỏi thăm khắp các khách điểm về đám người Dương Túc Quan, hỏi tới mười chỗ mà không tìm được người. Tần Trọng Hải lấy làm kỳ, cùng Lư Vân tìm chỗ uống rượu thương lượng đại sự.

Lư Vân nói:

- Không chừng Dương đại nhân còn chưa vào thành.

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Bọn họ đi chuyến này, trọng tâm là điều tra chuyện Giang Sung phản quốc, sao lại chưa vào thành, chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Đang khi hai người nói chuyện, thấy một nam tử cầm trên tay một cái bầu đi tới mua rượu. Tần Trọng Hải liếc mắt nhìn qua. Chỉ thấy người nọ vóc người mập mạp, cước bộ trầm ổn. Thì ra là đầu lĩnh hộ vệ Vi Tử Tráng bên người Liễu Ngang Thiên.

Tần Trọng Hải biết tìm được người thì mừng rỡ, lặng lẽ tới gần Vi Tử Tráng rồi ho nhẹ một cái. Bộ dạng Vi Tử Tráng đang đầy nhàm chán, thấy Tần Trọng Hải thì mừng rỡ thốt:

- Các người đã trở về! Đại sự thuận lợi chăng?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Nhờ phúc! Nhờ phúc! Coi như viên mãn!

Y đang muốn nói thêm, chợt thấy thần sắc Vi Tử Tráng lộ vẻ khác thường. Hắn quan sát khắp nơi rồi kéo hai người Tần Lư lại, thấp giọng nói:

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện lâu, các người đi theo ta.

Hai người Tần Lư lập tức theo Vi Tử Tráng. Qua mấy hẻm nhỏ tới một nhà dân, Tần Trọng Hải ngạc nhiên nói:

- Sao Vi hộ vệ không ở khách điểm? Đây là nhà của ai?

Vi Tử Tráng nói:

- Nơi này nhà cũ của Ngũ chế sứ, trong khách điểm nhiều người nhiều miệng, chúng ta không muốn có thêm chuyện nên ở tại đây.

Tần Trọng Hải không thấy đám người Dương Túc Quan ra đón, liền hỏi:

- Dương lang trung đâu, sao không thấy người?

Vi Tử Tráng đang muốn trả lời, đã thấy một thiếu nữ nhanh nhẩu từ trong nhà đi qua bên này. Thiếu nữ nọ thấy Tần Lư hai người thì có vẻ tò mò, không ngừng đánh giá bọn họ.

Tần Trọng Hải nghe nói đây là nhà của Ngũ Định Viễn, vậy thiếu nữ này hẳn là thân nhân của họ Ngũ. Y liền chấp tay nói:

- Ngũ cô nương, tại hạ Tần Trọng Hải ở chỗ này có lẽ.

Y lại chỉ vào Lư Vân, giới thiệu rằng:

- Vị này chính là huynh đệ Lư Vân của ta, hẳn từng quen biết Định Viễn.

Thiếu nữ kia khẽ cười khúc khích, lại bắt chước bộ dáng của Tần Trọng Hải, lớn tiếng nói:

- Tần lão huynh, tại hạ Quyên Nhi ở chỗ này có lẽ.

Vừa nói vừa chỉ vào Vi Tử Tráng, giới thiệu:

- Vị này chính là... “Cha nội này không biết là ai”, hẳn cùng Định Viễn cũng là chỗ quen biết cũ.

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Tiểu cô nương thật thích giỡn chơi, không biết xưng hô thế nào với Định Viễn?

Thiếu nữ kia le lưỡi cười nói:

- Xưng hô thế nào sao? Dù thế nào thì hẳn không gọi ta là mẹ, ta không gọi hẳn bằng cha là được.

Lư Vân đang buồn bực không vui, nghe lời này cũng phải phì cười một tiếng. Tần Trọng Hải thầm nghĩ:

- Ở đâu chui ra con nhóc khùng này, tuổi còn nhỏ mà bệnh đã nặng như thế.

Y miệng cười chảy nước miếng nhưng trong tâm lại mắng người đầy khó nghe.

Vi Tử Tráng vội nói:

- Cô nương này không phải thân nhân của Định Viễn mà là đệ tử Cửu Hoa Sơn. Chúng ta xảo hợp gặp trên đường, sư thúc của cô ta bị kẻ gian làm hại. Chúng ta liền dẫn theo tới Lương Châu, chờ đại sự xong xuôi sẽ hộ tống trở về núi.

Tần Trọng Hải ừm một tiếng, gật đầu hỏi:

- Máy người Dương lang trung đâu? Sao không thấy bóng dáng?

Lữ Vân cũng nói:

- Đúng vậy! Nói chuyện một hồi mà còn không thấy bọn họ?

Vi Tử Tráng thở dài, lắc đầu nói:

- Việc này nói thì rất dài dòng. Mau vào trong đi, để các người ăn uống qua rồi nói không muộn.

Tiếp theo lại dặn dò Quyên Nhi:

- Người ra bên ngoài một lát, ta cùng mấy bằng hữu này nói chuyện một chút.

Quyên Nhi vốn tinh nhanh, thấy thần sắc của Vi Tử Tráng thì biết có đại sự, lập tức bước chân sáo nhảy ra ngoài cửa.

Vi Tử Tráng cùng hai người Tần Lữ ngồi xuống. lấy ra đồ ăn rồi ba người đồng loạt nâng chén.

Tần Trọng Hải gấp mấy miếng thịt bò, nói:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vi hộ vệ mau nói nghe một chút.

Lại nghe Vi Tử Tráng thở dài:

- Nói đến thật là xấu hổ. Ngày ấy chúng ta rời Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, mới đến Thiểm Tây đã gặp thủ hạ Giang Sung mai phục, đối phương là Bách Hoa tiên tử...

Tần Trọng Hải nghe bốn chữ Bách Hoa tiên tử, liền để đũa xuống nói:

- Bách Hoa tiên tử? Chính là ả yêu tinh Hồ Mị Nhi! Nữ nhân này ra tay độc ác, hành sự quỷ dị, độc công hết sức rất cao cường. Nếu gặp phải ả mai phục thì thật không ổn.

Vi Tử Tráng thở dài, nói:

- Tần tướng quân nói không sai. Nữ nhân này hết sức ác độc, sư thúc Trương Chi Việt của nha đầu các người vừa gặp, đã bị Bách Hoa tiên tử hạ độc hại chết ngay trước mắt chúng ta.

Tần Lữ hai người ồ một tiếng kinh ngạc.

Vi Tử Tráng nói:

- Bách Hoa tiên tử lại như âm hồn bất tán, sau khi gia hại Cửu Hoa Sơn Trương đại hiệp còn bám theo không rời. Một ngày chúng ta nghỉ tại khách điểm, bất ngờ trúng gian kế của thị. Định Viễn trúng độc hôn mê bất tỉnh.

Lư Vân cả kinh:

- Ngũ huynh bị trúng độc? Hiện giờ người đang ở đâu? Đã được trị liệu thỏa đáng?

Vì Tử Tráng thở dài nói:

- Đêm đó, vì muốn lấy giải dược cho Định Viễn, chúng ta kịch chiến cùng Bách Hoa tiên tử tại một ngôi đình. Ấy lại mời được không ít người đến giúp. Mọi người đánh một trận lớn, khi đó trường diện vô cùng hỗn loạn. Nào ngờ Trác Lăng Chiêu bỗng xuất hiện, ỷ vào võ công cao cường, xuất kỳ bất ý cướp tẩm da dê đi mất.

Tần Trọng Hải cùng Lư Vân đồng loạt đứng lên, cả kinh nói:

- Da dê đã bị cướp?

Vì Tử Tráng cười khở lắc đầu:

- Vì bảo vệ tẩm da dê, Dương lang trung đã mời cả tiền bối trong sư môn đi hộ tống, ai ngờ vẫn thua một nước.

Lư Vân vội hỏi:

- Vậy hiện Ngũ chế sứ ở nơi nào?

Vì Tử Tráng thở dài nói:

- Đến giờ Tý đêm đó thì xảy ra động đất lớn, thiên địa rung chuyển một hồi thì hai người Trác Lăng Chiêu, Định Viễn đồng loạt biến mất. Chúng ta tìm khắp mọi nơi trong đêm nhưng không thấy tung tích của Định Viễn. Ngay

cả một nữ đệ tử khác của Cửu Hoa Sơn cũng mất bóng dáng. E rằng bọn họ đã bị Trác Lăng Chiêu bắt đi.

Lư Vân nghĩ đến giao tình giữa bản thân và Ngũ Định Viễn. Hắn nghe thì biến sắc mặt, run giọng nói:

- Định Viễn trúng độc, lại rơi vào trong tay địch nhân, như vậy chỉ e lành ít dữ nhiều.

Hắn hoắc mắt đứng lên, lớn tiếng nói:

- Đi! Chúng ta tới Côn Luân Sơn đòi Trác Lăng Chiêu giao người!

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Không sai, việc này không nên chậm trễ. Chúng ta phải sớm tới đó, nếu để Định Viễn có chuyện thì chúng ta đã phụ hắn.

Vi Tử Tráng liền cản lại:

- Các người ngồi xuống trước đi. Dương lang trung cùng hai vị sư huynh của hắn đã đi Côn Luân Sơn rồi.

Tần Trọng Hải lấy làm kỳ, hỏi:

- Trường diện lớn như vậy, sao ngài không đi cùng?

Vi Tử Tráng có vẻ khó xử, cười khố nói:

- Dương lang trung sợ lỡ hẹn, lo lắng các người tới Tây Lương thì tìm không được mấy người chúng ta, muốn ta ở đây đoạn hậu.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, bất động thanh sắc nhưng trong tâm lại thầm mắng:

- Thì ra là thế, Thiếu Lâm Tự thật quá coi trọng thể diện.

Tần Trọng Hải là người từng trải, biết rằng Thiếu Lâm đứng đầu quần hùng, xưng bá võ lâm. Lần này giao thủ cùng Côn Luân Sơn, bọn họ không muốn người ngoài như Vi Tử Tráng tham gia, tránh trên giang hồ loạn truyền tin tức, nói là Thiếu Lâm dựa vào Võ Đang Sơn tương trợ mới đối kháng lại được Côn Luân Sơn. Vì thế Dương Túc Quan mới để hảo thủ như Vi Tử Tráng ở lại.

Tần Trọng Hải không tiện vạch trần chuyện này, chỉ hỏi:

- Đám người Dương đại nhân đi đã bao lâu?

Vi Tử Tráng đáp:

- Tính từ tháng chạp, bọn họ đi đã nửa tháng có thừa.

Tần Trọng Hải lại hỏi:

- Dương lang trung có bao nhiêu người giúp đỡ?

Vi Tử Tráng nói:

- Thiếu Lâm Tự có hai vị đại sư Linh Định, Linh Chân.

Tần Trọng Hải hắng giọng một tiếng, nói:

- Chỉ ba người bọn họ?

Vi Tử Tráng khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Tần Trọng Hải lắc đầu trầm nghĩ:

- Côn Luân Sơn cao thủ đông đảo. Máy người Túc Quan võ công không kém, kiến thức cũng rộng, có điều xông vào đầm rồng hang hổ như thế thì không ổn.

Y trầm ngâm một hồi mới nói:

- Tuy nói Thiếu Lâm Tự cao thủ như mây, không cần ngoại nhân tương trợ nhưng Trác Lăng Chiêu đã cướp da dê cùng bắt Định Viễn, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn việc này, phải mau lên Côn Luân Sơn.

Hai người Vi Lữ nghe thì nhanh chóng đồng ý. Vi Tử Tráng là hộ vệ của Liễu Ngang Thiên. Ngày ấy Dương Túc Quan bảo hãn đới tại Tây Lương. Dù không muốn nhưng nể thể diện Liễu Ngang Thiên đành phải nghe theo. Lúc này nghe Tần Trọng Hải nói, hãn liền tiếp lời:

- Như vậy rất tốt. Chúng ta vốn cùng nhóm với Dương lang trung, tương lai võ lâm sẽ không đồn đại điều gì khó nghe.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Đêm nay mọi người chuẩn bị một chút, sáng mai chúng ta liền xuất phát. Lão tử đem theo hai ngàn quân mã. Con bà nó, một mối lửa xanh thiêu rụi hang ổ của Trác Lăng Chiêu, thay Định Viễn hả cơn giận này!

Tính cách Tần Trọng Hải hào sảng không sợ trời không sợ đất, thấy người bên mình chịu thiệt thòi, liền bất chấp thể diện Thiếu Lâm Tự lên núi tương

trợ. Lữ Vân lo lắng an nguy của Ngũ Định Viễn thì lòng đầy căm phẫn, lớn tiếng nói:

- Phải như thế! Sáng mai chúng ta liền xuất phát!

Đang lúc mọi người nói chuyện, lại nghe ngoài cửa có một âm thanh du dương:

- Chúng ta tâm lĩnh ý tốt của Tần huynh, có điều xin các vị đừng bước nghỉ ngơi.

Mọi người đưa mắt nhìn ra. Đã thấy một người như cây ngọc, hình dạng anh tuấn đang đứng ở ngoài cửa, chính là Dương Túc Quan.

Mọi người thấy chàng thì sôi nổi đứng dậy, vỗ tay nói:

- Thì ra là Dương lang trung.

Tần Trọng Hải thấy chàng mặt ủ mày chau, liền cười nói:

- Thế nào? Chưa bắt được gã rùa đen Trác Lăng Chiêu kia sao?

Quả nhiên Dương Túc Quan thở dài, gật đầu nói:

- Trác Lăng Chiêu không có trên Côn Luân Sơn, không biết y đang ở phương nào.

Vừa vào trong phòng, Vi Tử Tráng lấy ghế ra mời chàng ngồi xuống. Dương Túc Quan cầm chén rót rượu rồi hỏi han:

- Chư vị hộ tống công chúa thuận lợi chăng?

Tần Trọng Hải ha hả cười nói:

- Nhờ phúc! Nhờ phúc! Khả Hân đã mở kim khâu, đồng ý phong công chúa làm vương phi của Khách Lạt Xuy thân vương, cuối cùng chúng ta đã không phụ sự phó thác của Hoàng thượng.

Dương Túc Quan mừng rỡ, nói:

- Thật tốt quá, Hầu gia nghe được tin này, sẽ rất cao hứng đây.

Tần Trọng Hải nói:

- Ta đã dùng bồ câu hồi kinh đưa tin, mấy ngày nữa Liễu hầu gia sẽ nhận được.

Đang khi nói chuyện, lại nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên từ khoảng cách khá xa, Tần Trọng Hải biết người tới là cao thủ tuyệt đỉnh. Y rùng mình đưa mắt nhìn lại. Chỉ thấy ngoài cửa đi vào hai lão tăng, hẳn là hai đại kim cương Linh Định, Linh Chân.

Tần Trọng Hải mỉm cười, đứng lên chấp tay nói:

- Tại hạ Tần Trọng Hải, xin hỏi đại danh của hai vị sư phụ.

Linh Định chấp tay chữ thập nói:

- Lão nạp Linh Định, gặp qua thí chủ.

Lữ Vân ở một bên cũng tiến lên bái kiến. Ba người còn đang chào hỏi, Linh Chân đã thản nhiên ngồi ở trên Tần Trọng Hải, thần thái thật là ngạo mạn. Tần Trọng Hải thấy bộ dáng của hòa thượng to béo này cao ngạo. Trong lòng có ý không vui, lúc này y nheo mắt nói:

- Vị đại sư này sao chân yếu tay mềm như vậy? Có cần ta đấm bóp cho một hồi?

Linh Chân tìm không được Trác Lăng Chiêu, một bụng oán khí không chỗ phát tiết, lúc này nghe Tần Trọng Hải trào phúng thì không thềm đáp, chỉ giương mắt nhìn chăm chăm lên nóc nhà đầy vô lễ.

Tần Trọng Hải cười khan mấy tiếng, hai mắt trên dưới đánh giá đối phương, tiếp theo phun một bãi nước miếng xuống đất.

Vi Tử Tráng thấy tình thế không ổn, vội kéo y đến một bên, nói:

- Tính tình của Linh Chân đại sư luôn như vậy, không phải cố ý đắc tội. Ngài đừng để ý tới lão là được.

Hắn biết tính tình của Tần Trọng Hải nóng nảy. Nếu để song phương một lời không hợp thì không tránh khỏi một hồi đại chiến, liền mở miệng can ngăn một phen.

Lại nghe Dương Túc Quan nói:

- Những ngày qua chúng ta tìm kiếm trên Côn Luân Sơn nhưng không thấy nhân vật trọng yếu, chỉ còn vài gã đệ tử trông coi. Ta bắt mấy người, dò hỏi mới biết tất cả cao thủ Côn Luân Sơn đã áp giải Linh Âm sư huynh ta cùng với mấy nhân vật giang hồ, nhằm hướng Thiên Sơn mà đi.

Tần Trọng Hải ngạc nhiên:

- Chuyện này thật lạ! Trác Lăng Chiêu không phải hạng ngu ngốc, y đã đụng độ với các người tại Thần Quỷ Đình Thiểm Tây. Dù ngốc hơn mười lần cũng biết chúng ta sẽ lên núi đòi người, sao không để cao thủ ở lại phòng thủ trên núi? Ngày sau nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến giang hồ cười chê sao?

Linh Chân cười nói:

- Trác tiểu tử đích thị là sợ hãi chúng ta, mới chạy không còn một mống như vậy!

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, đang muốn mở lời trào phúng, đã thấy Vi Tử Tráng nháy mắt, bảo y không cần tranh cãi cùng lão hòa thượng này. Lại

nghe Dương Túc Quan nói:

- Lời của sư huynh cùng tướng quân đều đúng, tuy vậy có chỗ không phải.

Tần Trọng Hải trầm nghĩ:

- Con bà nó, rốt cuộc tên mặt trắng người giúp ai?

Y lại cười nói:

- Sao vậy? Ta nói sai chỗ nào?

Dương Túc Quan nói:

- Ta nghĩ Trác Lăng Chiêu rời núi, sợ rằng không liên quan đến ân oán hai phái Thiếu Lâm Côn Luân. Theo ta, hắc ngàn dặm cướp da dê cũng vì bốn chữ "Long Hoàng động thể".

Lữ Vân vốn đang ngồi im ở một bên, nghe bốn chữ "Long Hoàng động thể" thì nói xen vào:

- Dương lang trung nói "Long Hoàng động thể" là trong bốn câu châm ngôn "Mậu Thìn Tuế Chung, Long Hoàng động thể, Thiên Cơ do chân, Thần Quỷ Tự tại" sao?

Dương Túc Quan cũng lấy làm kỳ, hỏi:

- Lữ tham mưu nghe mấy câu này từ đâu?

Lữ Vân đáp:

- Trên đường hộ giá, Tần tướng quân từng bắt giữ thẩm vấn vài tên thích khách, một người trong đó từng nói mấy câu này.

Hắn nói đến chỗ này, nhớ tới công chúa thì trong lòng lại phiền muộn một trận.

Dương Túc Quan nói:

- Thì ra mấy câu này đã lưu truyền rộng rãi, ngay cả nhân vật giang hồ thông thường cũng biết.

Tần Trọng Hải xen lời cắt đứt chuyện giữa hai người:

- Dương đại nhân, chớ nói những chuyện xa xôi nữa. Hiện da dê đã mất, lại tìm không được bóng dáng Trác Lăng Chiêu. Chúng ta trở về, biết trả lời thế nào với Hâu gia?

Dương Túc Quan thở dài, nói:

- Ta cũng đang phiền lòng không thôi. Hâu gia rất coi trọng việc này. Hiện nay, ài... Không biết Tần tướng quân có cao kiến gì?

Tần Trọng Hải cười ha hả. Y vốn không coi trọng việc này, lập tức nói:

- Cao kiến thì ta không có, thấp kiến thì có một chút. Kỳ thật da dê nọ chỉ là lời đồn vô căn cứ, ngay từ đầu ta đã không tin, dù mất đi thì mọi người cần gì khẩn trương? Thật ra chúng ta nên lo lắng về chuyện Định Viễn mất tích thì hơn.

Dương Túc Quan thở dài, rầu rĩ không vui nói:

- Da dê bị Trác Lăng Chiêu cướp đi, ta đương nhiên phải nhận trách nhiệm. Để ta trở về xin Hầu gia trách phạt.

Tần Trọng Hải nói:

- Kỳ thật Dương đại nhân không nên phiền lòng. Ngày mùng một tháng hai, Hoa Sơn Ninh Bất Phàm sẽ thoái ẩn. Người này được xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Trác Lăng Chiêu càn rỡ như thế, chắc chắn sẽ tới khiêu chiến, đến lúc đó sẽ tìm được hãn.

Linh Chân lớn tiếng nói:

- Đúng vậy, lão tử sớm đã ngứa tay, không đánh chết thì không tha cho hãn!

Linh Định gật đầu nói:

- Thiếu Lâm ta cùng Côn Luân thù sâu như biển. Đến lúc đó, mọi người không ngại thì đứng một bên, xem thân thủ của đệ tử Thiếu Lâm ta.

Tần Trọng Hải hì hì cười nhìn sang Lư Vân, thầm nghĩ:

- Thủ tọa La Hán Đường đại chiến Kiếm Thần, chúng ta có trò hay xem rồi!

Hôm sau Tần Trọng Hải truyền lệnh cho hai ngàn binh mã thuộc hạ tìm kiếm chung quanh khắp vùng Tây Lương, hy vọng tìm ra hành tung của đám người Trác Lăng Chiêu. Mấy người bọn họ thì đi dò hỏi nhân vật giang hồ nhưng không có manh mối.

Lư Vân lo lắng an nguy của Ngũ Định Viễn, càng mất ăn mất ngủ điều tra. Có điều Tần Trọng Hải cùng hãn nào biết rằng. Bọn họ vừa rời địa phương nào, Trác Lăng Chiêu liền đi về nơi đó.

Lúc này các cao thủ Côn Luân không ở địa phương nào khác, lại ở chính dưới chân núi Thiên Sơn.

Chú: (1) Chân Long to lớn nhất, quyền uy nhất.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 1: Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Đêm khuya u tĩnh, mọi âm thanh dường như lắng đọng. Ánh trăng chiếu rọi trên con đường đá, Ngũ Định Viễn một mình trên đường đang lầm nhẫm theo điệu hát dân gian.

Tối nay là một ngày trọng đại với hắn. Sau sáu năm phấn đấu, rốt cục đã được nhận chức bộ đầu, Tri phủ đại nhân hắn cho về nhà hưởng niềm vui.

Nhớ tới tình thương yêu của phụ thân, khóe miệng Ngũ Định Viễn nở nụ cười ấm áp. Phụ thân luôn trông mong hấn thành một nam tử hán từ khi còn nhỏ. Cuối cùng hôm nay hấn đã ngồi vững vàng trên ghế Tây Lương đệ nhất bộ đầu, được cả ngàn lão bá tánh kính ngưỡng. Biết được thành tựu này của hấn, nhất định người sẽ rất vui mừng.

Tay trái Ngũ Định Viễn cầm một bầu rượu Mao Đài, tay phải xách đồ ăn, thăm nghĩ:

- Tối nay phụ tử chúng ta đoàn tụ, nhất định phải uống cho thật say.

Nghĩ đến đây thì nụ cười càng thêm rạng rỡ, cước bộ dần nhanh hơn. Xuyên qua con hẻm nhỏ quen thuộc, hấn dừng trước một căn nhà gỗ tồi tàn, nhìn cánh cửa chính ám đầy khói thì thở dài:

- Phụ thân vẫn như thế, tiền lương mỗi tháng ta gửi về, người đều lấy đi đánh bạc.

Hấn lắc đầu, không muốn mất vui vì việc này, liền đưa tay gõ cửa đồng thời kêu lên:

- Phụ thân! Định Viễn con trở về thăm người!

Kêu mấy tiếng thì trong cửa truyền ra một âm thanh già nua:

- Định Viễn, là con trở về thật sao?

Thanh âm này mang đầy vẻ kích động cùng vui mừng, chính là của phụ thân.

Ngũ Định Viễn mừng rỡ, thưa:

- Vâng! Là hài nhi đã trở về!

Cạch một tiếng, cánh cửa mở ra. Ngũ Định Viễn nóng lòng gặp cha già, chạy vội vào kêu lên:

- Phụ thân!

Lại chỉ thấy bên trong tối sâu thăm thẳm, u ám không thấy có người nào. Ngũ Định Viễn nghi hoặc trong lòng, lúc này kêu lên:

- Phụ thân, người ở đâu?

Hắn gọi vài tiếng, chợt nghe trong nội đường truyền ra âm thanh trầm thấp của phụ thân:

- Định Viễn, ta ở chỗ này... Ta ở chỗ này...

Ngũ Định Viễn hoảng sợ. Âm thanh của phụ thân vốn hào sảng rõ ràng, sao lúc này yếu ớt như thế. Hắn chạy vội vào trong, chỉ thấy một người đang quay lưng ngồi dưới đất không ngừng thở dốc.

Ngũ Định Viễn cả kinh, ngồi xổm xuống kêu lên:

- Phụ thân, người làm sao vậy? Sao lại bị hen suyễn như thế?

Người nọ thở dốc, lắc đầu nói:

- Không phải hen suyễn... Không phải hen suyễn...

Ngũ Định Viễn gấp rút đưa tay muốn người nọ nâng dậy. Bàn tay hắn vừa chạm vào lưng đối phương, nam tử kia bỗng quay đầu lại, ngưng mắt nhìn hắn thì điềm nhiên nói:

- Ngũ bộ đầu, còn nhận ra ta chẳng?

Ngũ Định Viễn thấy khuôn mặt người nọ, nhất thời la hoảng một tiếng, hai chân mềm nhũn suýt chút nữa khuỵu xuống. Trong bóng tối, chỉ thấy thất khiếu người nọ đầy máu, chính là Tề Bá Xuyên đã chết thảm tại Mã Vương Miếu!

Ngũ Định Viễn sợ đến hồn phi phách tán, hét lớn:

- Cứu mạng a!

Chỉ một thoáng hăn đã ngã nhào trên đất, hai tay quơ loạn như sợ đến vỡ mặt.

Tề Bá Xuyên cả giận nói:

- Không phải người hứa giúp ta báo thù sao? Giờ không còn nhận ra ta? Ngũ Định Viễn, người nói không giữ lời!

Ngũ Định Viễn mắt thấy hồn ma, sao không hoảng loạn cho được? Hai chân hăn như nhũn ra, gượng dậy không nổi. Tay chống trên mặt đất liên tục bò ra sau, trong miệng lẩm bẩm:

- Vụ án của người, ta đã cố hết sức, người... Người đừng tới hại ta...

Tề Bá Xuyên giận dữ quát:

- Người nói bậy bạ gì đó! Rõ ràng đám tặc tử Côn Luân Sơn còn sống êm đẹp, người còn nói tận lực thay ta sao? Ngũ Định Viễn, người không sợ làm thất vọng già trẻ cả nhà ta sao?

Trong lúc cuồng nộ người nọ đứng vút lên, thân hình trở nên cao dài dị thường, vô cùng quỷ dị trong bóng tối. Ngũ Định Viễn tập trung nhìn lại, ai ngờ hai chân của Tề Bá Xuyên không còn, lại biến thành một cái đuôi rắn thật dài, trên người lại mọc đầy vẩy. Không ngờ biến thành một quái vật người mặt thân rắn!

Ngũ Định Viễn thất kinh, toàn thân phát run, đang muốn đào tẩu thì thân thể quái vật nọ đột nhiên dài ra, cái đầu đáng sợ đuổi đến trước mặt Ngũ Định Viễn. Song phương đối mặt, quái vật kia lạnh lùng thốt:

- Ngũ Định Viễn, người bán bạn cầu vinh, quên chức trách của mình. Hôm nay ta phải giết ngươi, thay trời hành đạo.

Ngũ Định Viễn sợ đến nói không thành lời, hai tay khua loạn. Quái vật cười kia lạnh lạnh, thân rắn nhúc nhích tiến lên từng bước, lè lưỡi rắn liếm tới Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn gắng nhồm dậy, thầm nghĩ:

- Không được sợ, ta còn có Phi Thiên Ngân Thoa!

Hắn sờ tay vào ngực, muốn lấy Ngân thoa ra ngăn địch nhưng lại không thấy. Toàn thân đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, hắn muốn mở lời cầu khẩn thì quái vật kia rống to một tiếng. Cái miệng máu ngoạ một cái, đã cắn đứt tay phải Ngũ Định Viễn thành hai đoạn.

Ngũ Định Viễn kêu lên một tiếng bi thảm. Chính vào sát na này, máu tươi trên cánh tay vẩy giữa không trung, nhìn qua đầy vẻ tàn khốc. Ngũ Định Viễn cảm thấy tanh hôi khôn tả, ai ngờ phút chốc máu tươi lại ngưng kết thành mấy chữ bằng máu giữa không trung, thấy là: " Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục, Nhất Đại Chân Long Hải Trung Sinh "

Ngũ Định Viễn mở to hai mắt, cảm thấy mơ hồ quái dị. Đột nhiên máu tươi từ khắp mọi nơi bay tới vấy lên mặt, hắn cảm thấy tanh hôi khó tả, đang muốn đưa tay lau máu thì quái vật nọ đã lao tới muốn cắn thêm cái nữa.

Ngũ Định Viễn gắng gượng lăn sang một bên, kêu thảm thiết:

- Không được hại ta!

Bỗng nghe bịch một tiếng, đột nhiên trên người có cảm đau đớn như vừa ngã từ trên cao xuống. Ngũ Định Viễn giật mình tỉnh giấc, ở dưới đất trợn mắt nhìn lại. Chỉ thấy một bên có một cái giường, thì ra bản thân đã ngã từ trên giường xuống.

Ngũ Định Viễn cười khố, thầm nghĩ:

- Thì ra là một cơn ác mộng, thiếu chút nữa dọa chết ta.

Hắn quay đầu, thấy mình đang ở trong một cái lều vải. Khắp nơi sáng rõ đã là ban ngày, Ngũ Định Viễn hồi tưởng lại mộng cảnh, nghĩ đến quái vật đầu người thân rắn thì không rét mà run, hắn vuốt mặt thầm nghĩ:

- Sao ta gặp quái mộng như vậy? Chẳng lẽ án tình của Yến lăng tiêu cục chưa phá, ta luôn cảm thấy có lỗi với Tề thiếu tiêu đầu, mới gặp mộng tưởng đáng sợ như thế?

Nhớ đến phụ thân thì trong lòng hắn đau xót không thôi. Cha hắn vốn mê rượu thích bạc, đã tạ thế khi hắn mới lên tám. Ngũ Định Viễn được làm bộ đầu hay chế sứ, phụ thân hắn đều không được chứng kiến. Hắn thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt vẫn còn hồng ảnh, những chữ bằng máu trong mộng kia còn đang xoay quanh bay múa.

Lúc này tâm niệm hần vừa động. Nhớ lại khi ở trong Thần Quỷ Đình. Trong lúc tính mạng nguy cấp, mơ mơ màng màng thấy một khối đá lớn, bên trên có khắc một hình đồ đầu người thân rắn. Trái phải hai bên có khắc hai hàng chữ, chính là "Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục, Nhất Đại Chân Long Hải Trung Sinh"

Ngũ Định nhớ đến đây thì tỉnh ngộ:

- Thì ra là thế, ta đã thấy qua hai câu này cùng hình vẽ nọ, chẳng trách mơ gặp phải quái vật đáng sợ như thế.

Hần thở ra một hơi, nheo mắt nhìn ánh nắng ngoài lều, thầm nghĩ:

- Bất kể thế nào, giờ ta đã thoát hiểm. Phải mau chóng tìm đám Dương lang trung rồi nói sau.

Đang muốn đứng dậy, chợt nghe một người cười nói:

- Ngũ chế sứ khá lắm, không ngờ tỉnh lại nhanh như vậy. Thật sự là thân cường thể kiện, người thường khó có thể bằng!

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu, đã thấy một người đang cười đi vào lều vải. Người nọ có thân hình cao gầy, thần sắc như mang bệnh, chính là Côn Luân Sơn Tiên Lăng Dị!

Ngũ Định Viễn kinh hãi thầm nghĩ:

- Sao kẻ này lại ở đây? Dương lang trung đâu?

Hần hoảng sợ, nhảy lên muốn chạy ra ngoài. Dưới chân mới động, liền nghe sau lưng có tiếng thở dài:

- Ngũ bộ đầu, thương thế trên người người chưa lành, cần gì đi vội như vậy?

Ngũ Định Viễn nghe thanh âm quen thuộc thì quay đầu. Đã thấy một người ngồi ở một góc lều đang lắc đầu thở dài, lại là Côn Luân chương môn "Kiếm Thần" Trác Lăng Chiêu.

Ngũ Định Viễn hoảng hốt kêu to:

- Dương lang trung! Vi hộ vệ! Linh Định đại sư! Các người ở nơi nào?

Một người khác nói:

- Đừng gọi nữa, bọn họ không có ở đây.

Ngũ Định Viễn nhìn lại. Thêm một người đi vào trướng, người này bộ dáng lão luyện, niên kỷ chừng sáu chừng mười. Chính là "Kiếm hàn" Kim Lăng Sương đứng thứ hai trên Côn Luân Sơn, bên cạnh có một người là "Kiếm cổ" Đồ Lăng Tâm.

Ngũ Định Viễn run giọng hỏi:

- Đám người Dương lang trung đâu? Cũng bị các người bắt hết cả sao?

Kim Lăng Sương lắc đầu nói:

- Không có. Trong đêm trừ tịch, tại thời khắc nguy kịch, chương môn chúng ta đã cứu người từ Thần Quỷ Đình. Giờ người đang ở cùng với hảo thủ bốn phái, đừng nên nghĩ đến đám người Dương Túc Quan nữa.

Sắc mặt Ngũ Định Viễn trắng bệch, ngã ngồi trên mặt đất. Lúc này Côn Luân thập tam kiếm tề tụ một chỗ, dù hãn có bản lĩnh thông thiên cũng

không cách nào thoát khỏi nơi này. Xem ra thật là bất hạnh.

Trác Lăng Chiêu thấy dáng vẻ đầy sợ hãi của Ngũ Định Viễn thì mỉm cười, đi tới ngồi xuống bên người hắn, trấn an rằng:

- Ngũ chế sứ đừng sợ hãi. Bốn tọa mang người tới đây không phải có ý gia hại, người có thể yên tâm.

Tâm thần Ngũ Định Viễn đang đại loạn, nghe lời này thì trong lòng an định lại một chút. Tâm tư linh mẫn của một bộ đầu khi xưa lại chuyển. Hắn thấy thần thái Trác Lăng Chiêu hòa ái dễ gần, toàn bộ không giống vẻ băng lãnh khi trước thì thầm nghĩ:

- Người này muốn làm gì, chẳng lẽ còn chủ ý cướp tấ da dê sao?

Hắn có ý dò xét, liền hắng giọng một tiếng, nói:

- Trác chương môn, thành thật nói cho người, da dê không có trên người ta, bắt ta e là vô dụng.

Trác Lăng Chiêu cười nhạt một tiếng, từ trong lòng lấy ra một vật giơ đến trước mắt Ngũ Định Viễn, nói:

- Da dê theo lời Ngũ chế sứ, chính là thứ này sao?

Ngũ Định Viễn lấy làm kinh hãi, rung giọng nói:

- Đây... da dê này sao lại rơi vào trong tay người ...

Trác Lăng Chiêu nói:

- Hoàng thiên không phụ người hữu tâm. Ta trước sau mong mỗi bảo vật này, cuối cùng đã cầm trong tay.

Vừa nói vừa rung rung đôi mày, thần sắc thật là khoái trá. Ngũ Định Viễn ngơ ngác nhìn da dê trong tay Trác Lăng Chiêu, bộ dáng chuyển từ kinh ngạc sang bất đắc dĩ. Hắn ngửa mặt lên trời thở dài, xem ra đã không còn hy vọng báo cừu cho cả nhà Yến lăng tiêu cực.

Trác Lăng Chiêu thấy tinh thần hắn sa sút, lúc này cười nói:

- Ngũ chế sứ a Ngũ chế sứ, khi trước do có công vụ trong người, người mới phải đối nghịch với Trác mỗ. Giờ người không còn là bộ đầu, da dê này có bị đốt thành tro tàn cũng không quan đến người. Người cần gì phải mất hy vọng như vậy? Chi bằng chúng ta kết giao bằng hữu đi!

Ngũ Định Viễn nhớ tới Tề Bá Xuyên mới thấy trong mộng, bi thảm nghĩ thầm:

- Những người này bạc tình vô sỉ, trong mắt chỉ có tài phú quyền thế, sao đem nhân mạng để vào mắt? Giết tám mươi ba mạng người đúng là nhẹ như lông hồng.

Ngũ Định Viễn lòng đầy chán ghét, chỉ là đang bị thương nặng không có sức mạng người, tính mạng lại đang trong tay người nên đành nén giận thở dài một tiếng. Hắn lắc đầu nói:

- Trác chương môn đừng nói như vậy. Ngũ Định Viễn ta phúc mỏng, không dám với cao có người bằng hữu như người. Đã có da dê, cần gì giữ ta lại hành hạ? Mau ra tay giết Ngũ mỗ đi.

Trác Lăng Chiêu cười khẽ một tiếng, nói:

- Ngũ huynh đệ a ngũ huynh đệ, ta muốn giết huynh đệ cần gì phải động thủ? Độc thương trên người người trầm trọng như thế. Ta chỉ khoanh tay đứng nhìn, còn không sợ người đi đời nhà ma sao?

Ngũ Định Viễn rung mình, nhớ tới bản thân trúng kịch độc của Hồ Mị Nhi mà chưa được giải, liền hỏi:

- Độc thương cái gì? Người là nói độc do Bách Hoa tiên tử hạ sao?

Trác Lăng Chiêu không đáp mà chỉ mỉm cười, đánh mắt cho đám môn nhân bên cạnh một cái. Tiền Lăng Di hiểu ý, liền tới cầm tay phải Ngũ Định Viễn rồi kéo tay áo lên, cười lạnh nói:

- Người nhìn tay phải của mình đi!

Ngũ Định Viễn theo lời nhìn lại, thoáng chốc thần sắc đại biến, thân thể phát run. Chỉ thấy tay phải hằn thâm tím, tử khí lan từ cổ tay tới đầu vai. Mấy chỗ da thịt đã hư thối rửa nát, xương trắng lộ cả ra ngoài.

Hắn kinh hãi, khàn khàn lên tiếng hỏi:

- Đây... Đây là có chuyện gì?

Lúc trước hắn trúng độc của Bách Hoa tiên tử, tuy tánh mạng bị đe dọa nhưng tay phải chưa bị thương thế này, chẳng lẽ là độc đã ăn hết cả cánh tay?

Trác Lăng Chiêu nói:

- Độc này không quan hệ đến Bách Hoa tiên tử. Đêm đó trong đình Thần Quỷ, người bị một con quái xà cắn trúng khiến tay phải thành ra thế này.

Độc công của Bách Hoa tiên tử dù rất cao, nhưng so với còn quái xà nọ thì chỉ là trẻ nít gặp sư phụ.

Ngũ Định Viễn hồi tưởng lại tình cảnh đêm đó. Đúng là có một con xà trùng từ tảng đá lao ra cắn vào tay hấn một cái. Nào ngờ xà trùng kia lại kịch độc như thế, đã hủy cánh tay phải thành thế này. Hấn nhìn tay thì sắc mặt lộ vẻ sâu thẳm, bỗng nhiên một trận đau nhức truyền đến. Ấn ước có nhiệt khí bốc lên trong kinh mạch tay phải, dường như có ngàn vạn con độc trùng cắn xé khiến người khó có thể chịu đựng. Ngũ Định Viễn đau đớn vạn phần, thoáng chốc lăn lộn xuống đất, há mồm kêu to.

Kim Lăng Sương cả kinh nói:

- Nguy rồi, độc thương trên người hấn lại phát tác!

Trong lúc Ngũ Định Viễn la hét, luồng nhiệt khí kia như tên bay dọc theo kinh mạch tay phải nhằm về phía ngực. Những nơi nó đi qua như bị lửa đốt. Kim Lăng Sương thấy sắc mặt Ngũ Định Viễn đầy thống khổ, liền đưa tay đặt vào lưng hấn rồi thôi động nội lực. Một luồng khí băng hàn truyền vào, nhiệt khí kia bị đẩy lui vào gân mạch trong tay phải.

Đình đầu Kim Lăng Sương bốc đầy bạch khí, toàn lực hành công. Hai cổ khí lưu kích phá lẫn nhau, kịch chiến trong tay phải khiến toàn thân Ngũ Định Viễn đau đớn, muốn vịn vẹo người nhưng lại không có nửa điểm khí lực.

Trác Lăng Chiêu thấy Kim Lăng Sương không đẩy lui được kịch độc, liền nói:

- Nhị sư đệ tránh ra, để cho ta.

Kim Lăng Sương liền lui qua một bên, Trác Lăng Chiêu tiến đến vỗ vào vai Ngũ Định Viễn. Một đạo chân khí tổng xuất, nội lực hùng hồn chảy vào kinh mạch hắn. Nháy mắt liền đè ép độc khí, cường hãn bức lui nó về trong cánh tay phải.

Chúng môn nhân thấy vẻ mặt Trác Lăng Chiêu bình thản như không, tiện tay một chưởng liền có diệu dụng như thế. Công lực cao hơn bản thân không biết bao nhiêu lần, bất giác khen:

- Công lực chưởng môn thật thâm hậu, bội phục! Bội phục!

Lời này là ca tụng chân thành, không phải thuận miệng nịnh nọt. Chỉ là nội lực Trác Lăng Chiêu quá mức bá đạo, dù ép lui kịch độc nhưng hai đạo khí nóng lạnh đã chấn động đến nội tạng Ngũ Định Viễn. Toàn thân hắn mềm nhũn nằm trên đất, trong tâm trống rỗng như đã chết. Đồ Lăng Tâm ở bên thấy Ngũ Định Viễn bất động, lớn tiếng hỏi:

- Thế nào? Có giữ được mạng của hắn?

Trác Lăng Chiêu lắc đầu:

- Độc tính trên người hắn rất mãnh liệt, ta chỉ tạm thời đè ép không để nó lan vào nội tạng.

Tiền Lăng Dị cau mày nói:

- Độc này sao hung mãnh như thế, bức không ra, đánh không tan. Bình sinh ta còn chưa gặp qua.

Trác Lăng Chiêu liếc nhìn cánh tay Ngũ Định Viễn, lắc đầu nói:

- Kỳ thật xem như hãn mạng lớn. Nếu lúc trước không trúng kịch độc của Hồ Mị Nhi, vừa lúc tương khắc với xà độc kia thì đã mất mạng ngay tại trận.

Chợt nghe Ngũ Định Viễn rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở hai mắt tỉnh lại.

Tiền Lăng Dị cười nói:

- Tiểu tử này thật lớn mạng, đã tỉnh lại nhanh như thế.

Ngũ Định Viễn vầng đầu hoa mắt, cảm giác suy yếu, hai tay chống trên đất rồi lại ngã xuống. Kim Lăng Sương đi tới đỡ hãn về giường. Trác Lăng Chiêu thấy Ngũ Định Viễn thở hỗn hển không thôi, liền nói với đám môn nhân:

- Các người ra ngoài trước, ta có lời muốn nói cùng Ngũ chế sứ.

Chúng môn nhân đoán rằng chương môn có chuyện cơ mật muốn thương lượng với Ngũ Định Viễn, khom mình hành lễ rồi đi ra ngoài.

Trong trường rộng rãi còn lại hai người Trác, Ngũ. Trong không gian im lặng, chỉ nghe tiếng gió rả rích xa xa thối tới.

Ngũ Định Viễn thấy Trác Lăng Chiêu mỉm cười nhìn mình từ trên xuống thì thở dài một tiếng, nói:

- Trác chương môn, da dê đã tới tay. Ngũ mỗ cũng rơi vào tay của người, mau động thủ giết ta đi.

Trác Lăng Chiêu lắc đầu, đưa thân ngồi ở mép giường, thản nhiên nói:

- Hai ta không có huyết hải thâm cừu, ta cần gì phải giết người.

Lúc này y quay lưng về phía Ngũ Định Viễn, cách chỉ chưa đầy nửa thước, khác nào mạng giao cho hắn. Từ lúc Ngũ Định Viễn nhận án tình Yến lăng tiêu cục tới nay, chưa bao giờ ở gần chủ hung như thế. Hắn thấy hậu tâm Trác Lăng Chiêu lộ ra, không đề phòng mình thì tim đập thành thịch, thầm nghĩ:

- Nếu lúc này ta ám toán, dù võ công của hắn cao gấp mười lần cũng khó tránh một chưởng của ta đánh cho trọng thương.

Tâm niệm như thế, liền chậm rãi giơ hữu chưởng, Trác Lăng Chiêu lại như không biết, vẫn nhìn phía trước.

Ngũ Định Viễn thầm mừng rỡ, nếu một chưởng có thể đánh chết Trác Lăng Chiêu, bản thân bị người giết ngay tại trận cũng đáng. Đang muốn toàn lực đánh ra một chưởng thì ai ngờ cánh tay lại nóng lên, tiếp theo nỗi đau nhức công tâm khiến khí lực toàn thân mất sạch, ngã xuống giường thở dốc.

Trác Lăng Chiêu nghe hắn rên rỉ, không quay đầu lại mà nói:

- Ngũ chế sứ, để chút khí lực còn lại dưỡng thương đi, ta còn nhiều đại sự cần người đi làm, đừng vô duyên vô cớ chết ở chỗ này!

Nhìn vẻ mặt thản nhiên của y, xem ra biết Ngũ Định Viễn bị thương nặng không còn sức ra tay đánh lén mới có ý dò xét. Ngũ Định Viễn ôm cánh tay thở dốc nói:

- Người... rốt cuộc người muốn thế nào?

Trác Lăng Chiêu vỗ vào vai hắn, nói:

- Ta nói rõ cho người điều này. Chất độc trên người người rất bá đạo, ta chỉ dùng nội lực ngăn chặn, tạm thời giữ được mạng của người. Tuy giờ toàn bộ kịch độc tụ trên cánh tay phải nhưng sớm muộn sẽ lan vào nội tạng. Đến lúc đó toàn thân hư thối rửa nát, chết thảm không nói nổi.

Ngũ Định Viễn nghe lời đáng sợ thì sắc mặt bi thảm. Trác Lăng Chiêu thấy thế liền cười nói:

- Có điều người đừng sợ, độc này không phải là không giải được. Chỉ là, hắc hắc, nếu muốn giải toàn bộ độc tính, phải xem người có nghe lời ta hay không.

Ngũ Định Viễn cố nén thống khổ, run giọng nói:

- Người... Người muốn thế nào... . . .

Mồ hôi lạnh trên trán hắt chảy xuống miệng, thật sự đau đớn vô cùng. Trác Lăng Chiêu mắt nhìn dưới đất, đột nhiên thần sắc trở nên nghiêm túc, nói:

- Ngũ chế sứ, người muốn sống chỉ có đi vào "Thần Cơ Động ", tìm hiểu thiên cơ trong đó. Nếu không, trong thiên hạ đã không người nào có thể cứu người.

Ngũ Định Viễn thống khổ đến nói không nên lời, gắng gượng hỏi:

Thần Cơ... Động?... Đó là... Cái gì?

Trác Lăng Chiêu thấy hắt đau đớn đến cắn môi, lắc đầu nói:

- Đừng hỏi nhiều nữa, mấy ngày này người nên chú tâm dưỡng thương. Đợi tới Thiên Sơn tìm được Thần Cơ Động, mọi người chung sức thì đều có lợi.

Y lại vỗ vào vai Ngũ Định Viễn một cái. Công lực trùm khắp trấn áp độc tính ở cánh tay, tiếp theo nói:

- Ở trước mặt Trác Lăng Chiêu ta, người nào muốn nghĩ trò quỷ, chưa từng có nửa chỗ tốt..

Y cười lạnh, đứng dậy rồi xoay người ra ngoài.

Ngũ Định Viễn được đối phương vỗ một chưởng, chỉ cảm thấy trên người ấm áp dễ chịu, nổi thống khổ trên cánh tay giảm bớt rất nhiều. Hắn chậm rãi ngồi dậy nhưng không dám dùng lực nơi tay phải nữa. Nghĩ lại lời của Trác Lăng Chiêu thì lòng đầy nghi vấn:

- Thần Cơ Động là cái gì? Sao Trác Lăng Chiêu nói ở nơi đó có thể giải độc trên người ta? Côn Luân Sơn ngàn dặm cướp bóc da dê, chính là muốn tiến vào Thần Cơ Động sao?

Lại nghĩ tiếp :

- Võ công của ta có hạn, kiến thức cũng kém xa đám cường đồ này. Bọn họ muốn ta giúp đỡ là có mưu đồ gì?

Hắn lắc đầu, tự biết còn nhiều chỗ nghi hoặc không lời giải, liền thở dài một tiếng rồi nằm xuống. Đột nhiên trong đầu hiện lên hai câu " Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục, Nhất Đại Chân Long Hải Trung Sinh"

Lúc cửu tử nhất sinh mới nhìn thấy, chắc chắn sẽ có bí mật. Tâm tư Ngũ Định Viễn vốn cẩn trọng, liền đoán rằng:

- Đúng rồi, đích thị là hai câu này! Đám người Côn Luân Sơn bạc bẽo, tuyệt không vô duyên vô cớ cứu ta, không chừng là vì ta biết hai câu đó!

Tâm niệm lại lưu chuyên:

- Nếu đúng như thế, hai câu này chính là bùa hộ mệnh của ta. Tuyệt không thể để lộ, nếu không sẽ dẫn tới tai họa.

Đang còn nghĩ thì thấy Tiền Lăng Dị mang theo hai gã đệ tử vào, lạnh lùng thốt:

- Ngũ Định Viễn, chúng ta phải đi, mau dậy đi!

Ngũ Định Viễn còn chưa đáp thì hai đệ tử đã kéo hắn ra ngoài, bộ dáng rất là vô lễ.

Ngũ Định Viễn bị người áp giải ử rữ đi tới, thấy phía trước có mấy đệ tử đang cúi đầu xem xét. Hắn lấy làm kỳ nhìn lại. Chỉ thấy trên mặt đất có một khe nứt rộng chừng ngón út, bên trong còn mùi lưu huỳnh rất gay mũi bay ra.

Ngũ Định Viễn ngẩn ra, thầm nghĩ:

- Sao trên mặt đất lại có cái khe này? Chẳng lẽ được tạo ra do động đất mấy ngày trước? Bọn họ đang tìm cái gì?

Lúc này chúng đệ tử đứng lên, khom mình hành lễ phía sau lưng hắn, Ngũ Định Viễn quay đầu, đã thấy Trác Lăng Chiêu tay cầm da dê đi tới, đang cúi đầu nhìn cái khe dưới đất, bộ dạng đầy vẻ nghĩ ngợi.

Ngũ Định Viễn thầm rùng mình:

-Ồ! Cái khe nọ có liên quan cùng da dê! Rốt cục ta tìm được manh mối!

Trong lòng đang hưng phấn, bỗng nghĩ đến bản thân mình đang ở trong tay địch nhân. Lúc này dù hiểu được bí mật thì cũng để mạng ở nơi này, chỉ thở dài một tiếng.

Lúc này đám đệ tử Côn Luân đem đến một chiếc xe ngựa. Một gã đệ tử đẩy lưng hắn, quát:

- Leo lên!

Ngũ Định Viễn vô lực nên leo không nổi. Chợt trong xe duỗi ra một cánh tay kéo hắn lên, Ngũ Định Viễn ngẩng đầu, liền thấy một người vẻ mặt hiền hòa, chính là Từ Bi Kim Cương Linh Âm đại sư.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Hung hiểm trước cửa vào

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 2: Hung hiểm trước cửa vào

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Đi đến ban tối, đám người Côn Luân hạ trại nghỉ tạm. Một gã đệ tử tới xe kêu lên:

- Xin mời mấy vị bằng hữu tạm nghỉ dùng cơm.

Đám người Linh Âm nghe khẩu khí của gã nọ có phần khách khí, không ngờ dùng chữ "Xin" thì ngạc nhiên trong lòng. Chỉ riêng có Ngũ Định Viễn hiểu rõ, rằng Thiên Sơn Thần Cơ Động" chắc chắn là nơi trọng yếu cơ mật. Nếu không đám người Côn Luân Sơn kiêu ngạo ác độc sớm đã hành hạ bọn họ thành tàn phế, sao có thể lo lắng chu đáo như thế.

Mọi người xuống xe, Ngũ Định Viễn thấy đang ở một nơi bằng phẳng hoang vu, đã là vùng quan ngoại Tây cương. Môn nhân Côn Luân nấu một nồi cháo cho mọi người. Ngũ Định Viễn mới ăn vài miếng, lại thấy nơi tay phải lại truyền đến một trận đau nhức, đau đến sắc mặt hắc trắng bệch, thân thể thoáng cái ngã xuống đất, chén cháo trên tay liền đổ ra.

Diễm Đình thấy vậy cả kinh hỏi:

- Làm sao vậy?

Nàng đang muốn tiến lên, chợt nghe một người quát mắng:

- Đồ hỗn trưởng, chê đồ ăn không ngon sao?

Diễm Đình quay đầu, đã thấy Tiền Lăng Dị đang đứng chống nạnh hai tay ở phía sau lưng chửi. Nàng biết người này hung bạo háo sắc thì hoảng sợ, lui về sau lưng Linh Âm.

Lý Thiết Sam đi tới đưa tay nâng Ngũ Định Viễn dậy, cười lạnh nói:

- Họ Tiền thúì tha, có gan thì mắng thêm một câu thử xem.

Tiền Lăng Dị thấy khoe miệng của lão nhếch lên không hề sợ hãi, cả giận nói:

- Lão đầu không còn võ công mà còn dám ra oai cái gì? Xem ta đánh chết người!

Hắn vừa nói vừa xông tới. Kim Lăng Sương thấy sư đệ tranh chấp cùng người, nhớ lời dặn của chương môn thì vội ngăn cản, thấp giọng nói:

- Chương môn nhân đã có lời rằng, mọi người đi chung đường phải khách khách khí khí, sao người còn nóng nảy như thế?

Tiền Lăng Dị hắc hắc cười lạnh, không dám nhiều lời mà lui ra một bên.

Kim Lăng Sương đi tới, ngồi xổm bên người Ngũ Định Viễn, hòa nhã nói:

- Ngũ chế sứ bị sao vậy? Thương thế trên tay phát tác?

Lúc này trên trán Ngũ Định Viễn đổ đầy mồ hôi hột, khắp cánh tay ngứa ngáy giống như cả vạn con kiến đang cắn xé bên trong, đau đến nỗi nói không thành lời. Kim Lăng Sương liền đưa tay khẽ đặt trên vai hắn, tiếp theo vận nội công trấn áp độc tính. Qua một lát trên đầu y đã thấy bạch khí lượn lờ.

Linh Âm cùng Lý Thiết Sam nhìn nhau, hai người đều kinh nghi bất định. Không biết Ngũ Định Viễn bị thứ gì lợi hại đả thương thành như vậy. Khuôn mặt thanh tú của Diễm Đình càng trắng bệch, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Ngũ Định Viễn, chỉ sợ hắn đột nhiên chết đi.

Qua một lúc, Ngũ Định Viễn thở ra một hơi dài, cảm giác đau đớn nơi tay phải đã dịu lại. Kim Lăng Sương thấp giọng nói:

- Người nghỉ ngơi cho tốt, nếu lại đau thì cứ nói với chúng ta, ngàn vạn lần đừng cố chịu.

Lúc này sắc mặt Kim Lăng Sương cũng trắng bệch, xem ra lần chữa thương vừa rồi hao tổn khá nhiều công lực, đã làm cho y có phần mệt mỏi.

Ngũ Định Viễn biết đối phương xuất thủ cứu giúp là mang rắc rối khác, tuyệt không phải lo cho sinh tử của bản thân mình. Hắn lập tức quay đầu đi chỗ khác không đáp.

Chợt thấy một gã đệ tử đi tới, nói:

- Ngũ chế sứ, chương môn nhân mời người đi qua.

Ngũ Định Viễn lau mồ hôi trên mặt. Tuy không biết Trác Lăng Chiêu có chuyện gì nhưng lúc này bản thân đang ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu, liền đứng dậy đi theo đệ tử kia.

Diễm Đình sợ đám người Côn Luân bất lợi với Ngũ Định Viễn, vội kéo tay hắn lại lớn tiếng nói:

- Các người tìm hắn làm gì? Lại muốn đả thương người sao?

Lúc này Kim Lăng Sương đã điều hoà lại khí tức. Y chậm rãi đứng dậy nói:

- Cô nương đừng nên lo lắng, chúng ta giờ đang có chuyện quan trọng cần nhờ Ngũ chế sứ đi làm, tuyệt sẽ không xuống tay hại hắn.

Y vừa nói vừa khê đẩy Diễm Đình ra để Ngũ Định Viễn rời đi. Đám người Linh Âm thấy đệ tử Côn Luân hành sự quái dị, nhất thời sôi nổi nghị luận về dụng tâm của Trác Lăng Chiêu.

Ngũ Định Viễn theo đệ tử kia đến một góc lều. Hắn nghiêng mắt nhìn lại, chỉ thấy Trác Lăng Chiêu tay cầm da dê đang trầm tư.

Gã đệ tử kia khom người nói:

- Chưởng môn, có Ngũ chế sứ tới.

Trác Lăng Chiêu ngẩng đầu, phất tay ý bảo đệ tử kia lui ra. Ngũ Định Viễn thấy thần sắc của đối phương ngưng trọng, đích thị là có việc tìm bản thân, liền đứng ở một bên chờ người lên tiếng.

Trác Lăng Chiêu nhìn da dê, trầm ngâm hỏi:

- Ngũ chế sứ, người có biết da dê này là vật gì chăng?

Ngũ Định Viễn không ngờ đối phương hỏi vấn đề này thì sửng sốt, nói:

- Da dê này không phải là vật chứng bán nước của Giang Sung sao? Sao Trác chưởng môn còn hỏi như vậy?

Trác Lăng Chiêu lắc đầu thở dài :

- Vật chứng bán nước? Nếu thật là vật nhảm chán như thế, ta cần gì nhúng tay vào vũng nước đục này!

Y đưa tấm da dê ra trước mặt Ngũ Định Viễn, chỉ vào đường màu hồng ở trên đó, nói:

- Ngũ chế sứ, người nói da dê là căn cứ chứng minh Giang Sung bán nước, vậy hồng tuyến này là có ý gì?

Ngũ Định Viễn nghe thì sinh nghi. Trác Lăng Chiêu luôn phụng mệnh Giang Sung hành sự, sao bỗng lại quan tâm đến bí mật trên da dê? Chẳng lẽ người này cướp nó là có ý định riêng?

Hắn ho khan một tiếng, nói:

- Theo ta được biết thì hồng tuyến này chính là địa giới ước định giữa Giang Sung cùng Khả Hãn Dã Tiên. Năm đó hắn dựa vào vật bán nước này mới có thể thoát thân.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, nói:

- Lời đồn như thế liệu có thể tin nổi? Các người có được da dê không phải một hai ngày, còn nhìn không ra nội tình thực sự ?

Ngũ Định Viễn nghe thì rung mình thầm nghĩ:

- Bộ dáng của họ Trác tuyệt không phải nói dối, trên da dê đích thị là có huyền cơ khác.

Khi trước hắn cùng Dương Túc Quan từng mấy phen so sánh đối chiếu hồng tuyến trên da dê với địa hình thực tại nhưng thủy chung không hiểu nó có ý gì. Nếu là biên giới mới định, sẽ có nhiều chỗ hoạch định đất đai Đại Minh trong vùng núi non dễ thủ khó công, thật không hợp với lẽ thường. Ngoài ra còn có những chỗ lấn sang phía tây so với cột mốc biên giới khi trước, lại càng không hợp với sự tình bán nước. Ngũ Định Viễn càng nghĩ thì càng cảm thấy Trác Lăng Chiêu có thâm ý nào đó.

Lúc này khóe miệng Trác Lăng Chiêu nhếch lên, lắc đầu nói:

- Xem ra người cũng không rõ nội tình, thôi bỏ đi.

Y phất phất tay, muốn sai người dẫn Ngũ Định Viễn rời đi. Ngũ Định Viễn đương nhiên muốn tìm hiểu rõ ràng, vội nói:

- Nghe chương môn nói như vậy, hồng tuyến này còn có bí mật khác? Có thể nói ra để chúng ta cùng tham tường?

Trác Lăng Chiêu nhìn Ngũ Định Viễn, nói:

- Ngũ chế sứ, người tin tưởng vào phong thủy chăng?

Ngũ Định Viễn nghe đối phương nói đến thuật phong thủy thì ngây người, một hồi lâu mới hỏi:

- Nói đến phong thủy thật xa vời. Điều này có liên quan gì đến da dê sao?

Trác Lăng Chiêu lại nhìn da dê, nói:

- Không dấu người, chính miệng Giang đại nhân từng nói. Hồng tuyến này chính là hướng phong thủy của long mạch. Chỉ cần qua đêm trừ tịch Mậu Thìn năm nay thì long mạch ắt sẽ tự xuất hiện. Khi đó, dựa vào chỉ thị trên da dê, đi dọc theo long mạch về phía tây sẽ tìm được Thần Cơ Động.

Lời của Trác Lăng Chiêu thật hoang đường. Ngũ Định Viễn há to miệng, thoáng chốc dở khóc dở cười nói:

- Võ công của Trác chương môn cao như vậy mà lại đi tin lời nói vô căn cứ, không khỏi rất đáng cười sao?

Trác Lăng Chiêu nghe hần châm chọc nhưng không tức giận, chỉ lắc đầu nói:

- Người lại đây một lát.

Vừa nói vừa kéo Ngũ Định Viễn bước ra ngoài. Hai người đi vài bước, Trác Lăng Chiêu chỉ vào một chỗ dưới đất rồi nói:

- Người xem chỗ này.

Ngũ Định Viễn cúi đầu nhìn. Chỉ thấy dưới đất có một cái khe cỡ ngón út, bên trong còn có khí lưu huỳnh bay ra. Hắn lại ngẩng đầu. Dưới ánh trăng, chỉ thấy cái khe chạy dọc về phía tây, dài liên miên không biết bao nhiêu dặm đường. Nhớ tới khi xuất phát, Trác Lăng Chiêu từng cho đám môn nhân đệ tử xem xét dưới đất, ắt hẳn là tìm cái khe này. Ngũ Định Viễn liền hỏi:

- Khe này là do địa chấn sinh ra, lại là long mạch trong miệng chưởng môn nhắc đến sao?

Trác Lăng Chiêu không đáp, đưa tay chỉ vào một chỗ trên đường màu hồng, nói:

- Đây chính là chỗ chúng ta đang đứng.

Ngũ Định Viễn cúi đầu xem qua rồi gật đầu. Trác Lăng Chiêu lại đưa tay chỉ vào một chỗ khác trên hồng tuyến, nói:

- Người xem nơi này.

Ngũ Định Viễn nhìn theo, chỉ thấy hồng tuyến vẽ qua một hồ nước. Hắn ồ một tiếng, nói:

- Sao? Long mạch chạy vào trong nước sao?

Khi nói thì lộ nụ cười, dù không muốn trào phúng nhưng khóe miệng nhin không được lộ vẻ khinh thường.

Trác Lăng Chiêu không đáp, đi vài bước dọc theo cái khe, đưa tay chỉ vào phương xa nói:

- Người nhìn kỹ đi.

Ngũ Định Viễn theo lời nhìn lại. Chỉ thấy cái khe uốn lượn về phía tây, qua gần trăm thước thì đột nhiên thấy một vùng sóng bạc dập dờn, không ngờ cái khe đã chạy vào một hồ nước. Nếu chiếu theo hồng tuyến mà đi, mọi người sẽ bị chìm nơi đáy hồ.

Trác Lăng Chiêu nói:

- Theo lời Giang Sung, da dê có thể chỉ dẫn chúng ta tìm được long mạch. Chỉ là giờ hồng tuyến dẫn vào trong hồ, chúng ta nên làm sao cho phải?

Ngũ Định Viễn hắng giọng một tiếng, nói:

- Sao Trác chưởng môn không đi đường vòng qua hồ, đến bờ bên kia rồi tìm hồng tuyến long mạch cũng không muộn!

Trác Lăng Chiêu nói:

- Long mạch rất nhỏ, trên đường chột có chột không rất khó tìm kiếm. Giờ đi vào trong nước, dù chúng ta qua bờ bên kia, biết làm sao tìm ra đây?

Ngũ Định Viễn nghe đối phương sâu khổ thì thầm nghĩ:

- Người hao tâm tổn tứ giúp loạn thần tặc tử, lại bị ngăn trở ở chỗ này, đúng là tự tìm khổ.

Hắn đang có ý nghĩ buồn cười, chợt nhớ tới thương thế trên người, muốn giải độc bắt buộc phải tìm được Thần Cơ Động. Liền thở dài một tiếng rồi ngồi chồm hổm xuống quan sát kỹ cái khe.

Khe này rộng chừng ngón tay, Ngũ Định Viễn đem đất hai bên khe đẩy ra. Chợt nghe Trác Lăng Chiêu kêu lên:

- Cẩn thận! Khe này có thể gây bỏng!

Lời còn chưa dứt thì Ngũ Định Viễn đã cảm giác tay trái nóng rát, không ngờ bị bỏng bởi các bọt khí bốc lên trên mặt khe.

Ngũ Định Viễn cười khan nói:

- Long mạch này thật sự là quái dị, không ngờ có thể gây bỏng cho người.

Trác Lăng Chiêu thản nhiên nói:

- Thần Cơ Động là địa phương thần kỳ nhất trong đạo gia bảy mươi hai động thiên, nếu không mang chút thần bí, sao có thể khiến người kính phục?

Ngũ Định Viễn không biết đối phương đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì, chỉ âm ừ một tiếng, đang muốn đứng dậy thì lại thấy dưới khe sâu dường như có vật gì đó. Hắn lấy làm kỳ, liền tìm một hòn đá ném xuống khe nọ.

Hòn đá vừa chạm đất, giây lát đã nghe một tiếng vang như có vật gì đó kêu to. Ngũ Định Viễn lấy làm kinh hãi, run giọng nói:

- Bên trong dường như có thứ gì!

Trác Lăng Chiêu cũng thất kinh, vội vàng chuyển thân lại đây. Liền vào lúc này mặt đất chậm rãi nứt ra, dường như có nham thạch nóng chảy sắp phun trào. Trác Lăng Chiêu cùng Ngũ Định Viễn kinh hãi hai mặt nhìn nhau.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên đồng thời mặt đất nứt toác ra. Chỉ thấy một vật to lớn nháy vọt lên, Ngũ Định Viễn sợ đến tay chân nhũn ra, không biết làm sao né tránh. Mắt thấy vật kia sắp cắn rơi đầu Ngũ Định Viễn thì Trác Lăng Chiêu đã nhanh tay lẹ mắt kéo hấn sang một bên. Vật kia cắn vào khoảng không, vù một tiếng lại chui xuống dưới khe.

Tiếng gió thổi rin rít, mặt đất toác ra một khe lớn. Ngũ Định Viễn cùng Trác Lăng Chiêu tuy là sinh tử đối đầu, trong lúc đại biến này bất giác nhìn nhau một cái, sắc mặt cả hai trở nên xanh mét.

Mới rồi tuy chỉ trong nháy mắt nhưng hai người đã thấy rõ ràng. Vật quý dị kia dài tới cả mười thước, toàn thân đầy vảy vàng lấp lánh giống như một con măng xà lớn. Ngũ Định Viễn run giọng hỏi:

- Kia rốt cuộc là vật gì?

Trác Lăng Chiêu hít một hơi thật sâu, lắc đầu nói:

- Ta không biết... . . . Xem bộ dạng thì giống như là... Giống như là...

Trong lòng hai người không hẹn mà cùng hiện lên một ý niệm chung:

- Rõng!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 2: Hung hiểm trước cửa vào

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 2: Hung hiểm trước cửa vào

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Đúng lúc này, bỗng nghe một tiếng nổ rất lớn vang dội. Mặt đất dưới chân chấn động, đám đệ tử Côn Luân ở xa xa lớn tiếng kêu sợ hãi:

- Trời, lại có động đất!

Ngũ Định Viễn thất kinh ngồi thụp xuống, chỉ sợ bị sóng địa chấn cuốn đi.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Những tiếng nổ vang lên không ngừng. Mặt đất tựa hồ bị đội lên, lắc lư chấn động trên dưới không thôi. Đám nhân mã sợ hãi kêu lên hỗn loạn. Trác Lăng Chiêu mang danh Kiếm Thần, trong lúc thiên địa biến động thì sắc mặt thảm đạm cũng không còn chút máu. Ngũ Định Viễn càng run rẩy đôi môi nói không nên lời.

Qua một lúc lâu, mặt đất mới dần yên ắng trở lại. Ngũ Định Viễn ngồi dưới đất, run giọng hỏi:

- Đã...đã trôi qua sao?

Trác Lăng Chiêu nuốt một ngụm nước miếng, đang muốn đáp lời thì nghe chúng đệ tử kêu to:

- Cái hồ đã biến mất. Hồ nọ đã biến mất!

Hai người nghe thì ngạc nhiên, vừa ngẩng đầu nhìn ra xa thì không tìm được mà thất kinh.

Chỉ thấy cái khe hẹp cỡ ngón út lúc này đã rộng toác ra tới cả mười thước, sâu không thấy đáy, lại chạy thẳng vào giữa hồ. Nước trong hồ đang không ngừng chảy vào khe nọ. Dường như ông trời đã chém một búa vào đáy hồ, muốn cho nước trong này biến mất.

Sắc mặt hai người Trác Lăng Chiêu cùng Ngũ Định Viễn đều tái nhợt, ngơ ngác nhìn cảnh tượng quái dị trước mắt. Một lúc sau toàn bộ nước đã rút đi, hiện ra một khe nứt tới mấy chục thước. Đáy hồ đầy những rong rêu, lại có không ít cá tôm còn quẫy lặn trong lớp bùn, nhìn thực quỷ dị.

Xa xa chợt truyền đến tiếng cười nói rất lớn của Tiền Lăng Dị:

- Con bà nó, lão thiên gia vì chúng ta mà mở đường, thật sự là thống khoái!

Ngũ Định Viễn cùng Trác Lăng Chiêu liếc mắt nhìn nhau, đương nhiên hai người không cho rằng Tiền Lăng Dị khoa trương. Nếu không phải trời cao có ý chỉ dẫn, sao lại sinh ra việc lạ thế này?

Mắt thấy đường đi tự hiện ra, Trác Lăng Chiêu không dám chậm trễ, gấp rút sai đệ tử đánh xe đi về trước. Đám Diễm Đình, Lý Thiết Sam cũng vô cùng kinh hãi. Linh Âm thì suất lĩnh chúng tăng cúi đầu niệm Phật, giống như đang cầu khẩn điều gì đó.

Liên tiếp mấy ngày, đám người Côn Luân Sơn không ngừng đi về hướng tây. Càng đi thì cái khe càng mở rộng, khi thì xuyên qua lòng núi, lúc thì lặn dưới lòng sông. Có khi biến mất không thấy nhưng mọi người dựa vào hồng tuyến trên da dê, liền tìm được cách đó không xa.

Lộ trình tuy vất vả nhưng đều do đám đệ tử Côn Luân gánh vác chịu khổ. Đám người Ngũ Định Viễn ngồi ở trong xe không việc gì. Có điều nghĩ đến tình cảnh ngày sau thì cả đám đều mặt ủ mày chau.

Chỉ riêng Lý Thiết Sam mỗi ngày đều cười nói, trà đến thì giơ tay đón, cơm đến thì há mồm, khi nhàn hạ còn tìm Tiền Lăng Dị gây chuyện. Mọi người thấy lão lạc quan như thế, đều thầm thán phục trong lòng.

Trên đường, Diễm Đình nhớ tới người sư muội không ai chiều cổ thì lo lắng khổ sở. Điều này lọt vào trong mắt Ngũ Định Viễn, hắn chỉ biết tìm cách an ủi nàng. Mọi người trong xe thấy hai người thân mật, ban đêm liền để Diễm Đình ngủ bên cạnh Ngũ Định Viễn, để nàng có chút ấm áp cõi lòng.

Lại thêm hai ngày lộ trình. Ngày hôm đó, gió tuyết rất lớn thổi tới. Những chiếc xe cỏ bông như bị bốc lên bất cứ lúc nào, lửa kéo xe thì rên rĩ không thôi, khó có thể tiến về trước. Đám người Ngũ Định Viễn đang sưởi ấm trong xe, lại nghe một gã đệ tử quát:

- Mau xuống xe!

Diễm Đình đang ngủ say, nghe mọi người gọi dậy thì xoa mắt như còn thèm ngủ, nàng mơ màng hỏi Ngũ Định Viễn:

- Sao vậy? Bọn họ lại mất dấu khe nọ sao?

Ngũ Định Viễn lắc đầu, muốn để Diễm Đình ngủ thêm một lát nhưng thấy đám Lý Thiết Sam đã xuống xe, hắn đành kéo bàn tay nhỏ bé của nàng rồi cùng xuống.

Hai người vừa ra khỏi xe, những bông tuyết lớn lập tức phủ vào mặt. Ngũ Định Viễn thấy thân thể Diễm Đình phát run, vội cởi ngoại bào khoác lên vai nàng.

Diễm Đình lại hồn nhiên không biết. Nàng đưa tay chỉ chân trời, run giọng nói:

- Ngũ đại gia, ngài xem nơi ấy!

Ngũ Định Viễn đôi mắt nhìn lại. Trong cuồng phong bão tuyết, chỉ thấy trước mắt có một khe sâu cực lớn kéo thẳng ra hai hướng nam bắc dường như vô tận.

Ngũ Định Viễn thấy cảnh tượng bao la hùng vĩ thì kinh hãi. Hắn ngừng mắt nhìn lại, chỉ thấy trong khe sâu kia chính là tầng tầng nham thạch nóng chảy đang không ngừng lưu chuyển. Mùi lưu huỳnh xông vào mũi cùng khí nóng bức người. Từng đợt gió tuyết thổi tới, tuyết vừa rơi xuống khe thì lập tức bị nhiệt bốc hơi, hóa thành những đám hơi nước dày đặc như sương mù, bao phủ trước mắt mọi người.

Đám người Linh Âm chưa bao giờ thấy qua dị tượng cỡ này, cả đám kinh ngạc không thôi. Diễm Đình sợ hãi, thấp giọng hỏi:

- Đây là địa phương gì? Sao lại có khe sâu kỳ quái này?

Đồ Lãng Tâm ở bên cười lạnh một tiếng, nói:

- Khe sâu cái gì, đây chính là cái khe nhỏ mà chúng ta đi theo tới.

Mọi người nghe lời này đều giật mình, thật không ngờ lúc này cái khe nhỏ kia đã mở rộng ra tới vài dặm.

Trác Lăng Chiêu nhìn về phía khe sâu, tán thán nói:

- Chiếu theo chỉ dẫn trên da dê, Thần Cơ Động ở ngay bên bờ kia. Hắc hắc, ‘ Mập Thìn Tuế Chung, Long Hoàng Động Thế, Thiên Cơ Do Chân, Thần Quý Tự Tại ’. Tần Phách Tiên thật không thể coi thường, không ngờ đoán được thiên địa có biến cỡ này, không hổ là nhất đại kỳ nhân.

Ngũ Định Viễn rung mình thầm nghĩ:

- Tần Phách Tiên là ai? Có liên quan gì đến nơi này?

Lúc này Kim Lăng Sương đi tới, nói:

- Chưởng môn, địa thế khe sâu này hiểm trở như thế, chúng ta phải sao để qua được bờ bên kia?

Trác Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, nói:

- Làm đại sự há có thể tiếc thân. Hôm nay bất luận là bay hay leo, chúng ta đều phải mạo hiểm thử một lần.

Mọi người nghe y nói thì biến sắc. Nơi đây nham thạch nóng chảy cùng nhiệt khí bức người, làm sao có thể đi qua?

Kim Lăng Sương nghe ra chưởng môn có điều nôn nóng, vội nói:

- Khe này rộng tới cỡ mấy dặm, bằng khinh công không thể qua được. Ta xem không cần mạo hiểm, hay là chúng ta đi đường vòng.

Trác Lăng Chiêu nói:

- Nếu đi đường vòng, khe này dài tới hơn hai trăm dặm, chỉ sợ lỡ mất thời cơ.

Kim Lăng Sương nói:

- Vậy tính sao bây giờ? Chẳng lẽ thật phải bay qua sao?

Trác Lăng Chiêu trầm ngâm một hồi, đang còn nghĩ cách thì chợt nghe trong sương mù dày đặc truyền tới một âm thanh âm trầm, nói rằng:

- Trác chương môn, cuối cùng ngươi đã tới!

Mọi người không ngờ bên trong tầng sương có người thì đại kinh, sôi nổi quát hỏi:

- Là người nào?

Ngũ Định Viễn vội kéo Diễm Đình ra sau, giơ chương bảo vệ nàng. Đã thấy Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- An thống lĩnh, ngài vẫn khỏe chứ!

Tai của y vốn linh mẫn, đã nhận ra âm thanh của người trước mắt. Âm thanh âm trầm nọ ồ một tiếng giật mình, lại lập tức cười lạnh:

- Nhĩ lực của trác chương môn thật cao cường!

Bên trong liền đi ra một người thân hình mập mạp, chính là thống lĩnh Cẩm Y Vệ An Đạo Kinh.

Mọi người kinh nghi bất định, không biết vì sao An Đạo Kinh xuất hiện ở nơi đây, lại nghe hắn nói:

- Trác chương môn, ngày ấy người cướp được da dê tại Thần Quỷ Đình. Sao không đến Tây Lương hội hợp cùng chúng ta, lại đơn độc tới Thiên Sơn này? Không phải có mưu đồ sao?

Trác Lăng Chiêu mỉm cười, nói:

- Bất kể là ai biết bí mật trên da dê, sẽ còn đem triều đình để vào mắt sao? Ngài nói có phải không?

Ngũ Định Viễn nghe hai người nói chuyện thì rung mình. Trác Lăng Chiêu không trở về gặp Giang Sung mà tự tìm đường đến Thiên Sơn, đích thị là có ý nuốt hết bí mật trên da dê. Có điều Giang Sung không hổ là gian thần gian trá bậc nhất, đã phái người tới chỗ này phòng bị trước. Xem ra chắc chắn có trò hay để xem.

Chỉ thấy An Đạo Kinh lắc đầu nói:

- Trác chương môn, Giang đại nhân luôn xem người như tri kỷ, hẳn người phải rõ ràng điều này!

Trác Lăng Chiêu ngửa mặt lên trời cười to, lại không đáp lời.

Đồ Lăng Tâm đi tới, thấy An Đạo Kinh ngăn trước mặt thì lạnh lùng thốt:

- An Thống lĩnh, ăn đau khổ trong kinh còn chưa đủ sao? Mau cút đi!

An Đạo Kinh nghe lời vô lễ thì sắc mặt biến đổi. Đồ Lãng Tâm từng hạ mười tám giáo đầu dưới trướng hãn. Nếu không phải có Hác Chấn Tương, chỉ sợ Cẩm Y Vệ đã thất bại thảm hại. Có điều Hác Chấn Tương đã bị chính hãn xuống tay gia hại. Giờ hãn thân cô thế cô, sao có thể đối đầu với nhiều cao thủ trước mắt?

Chỉ là phụng mệnh tới đây, há có thể nhượng bộ thoái lui. An Đạo Kinh đành kiên trì đến cùng, miễn cưỡng đứng thẳng.

Đồ Lãng Tâm thấy thì cười lạnh, mắng:

- Còn chưa cú, thật sự muốn tìm chết?

Hãn đang muốn động thủ, Trác Lăng Chiêu đã đưa tay ngăn cản, mỉm cười nói:

- An Thống lĩnh, Giang đại nhân đâu? Cũng cùng đến chứ?

Y biết An Đạo Kinh nhát gan sợ phiền, bình thường không dám mạo hiểm. Lúc này dám đơn thân tới đây, phía sau tất có đại viện.

An Đạo Kinh thấy đối phương liệu sự như thần thì cả kinh trong lòng, nói:

- Trác chương môn đoán không lầm, Giang đại nhân đang ở gần đây.

Ngũ Định Viễn nghe thì kinh hãi thầm nghĩ:

- Giang Sung cũng tới sao?!

Nhớ tới đủ loại đồn đại về người này, nhất thời hãn vừa kinh vừa sợ.

Trác Lăng Chiêu thì nghĩ:

- Giang Sung quả nhiên cao minh, không có da dê chỉ dẫn mà vẫn tới trước ta một bước.

Trong lòng kinh ngạc nhưng vẻ ngoài bất động thanh sắc, y mỉm cười nói:

- Nếu Giang đại nhân đã ở gần, chúng ta không thể không gặp một lần. Xin An Thống lĩnh dẫn đường cho.

An Đạo Kinh thấy Trác Lăng Chiêu chẳng hề để tâm, thầm nghĩ:

- Tiểu tử người nuốt riêng da dê, lát nữa đến trước mặt Giang đại nhân, xem người còn gì để nói?

Hắn ho khan một tiếng, nói:

- Chư vị cao hiền nếu muốn gặp Giang đại nhân, mời theo ta.

Nói rồi xoay người đi lại gần khe sâu.

Kim Lăng Sương tới bên người Trác Lăng Chiêu, thấp giọng nói:

- Chương môn, ngài không sợ Giang đại nhân trở mặt sao?

Trác Lăng Chiêu chỉ tùy tiện đáp:

- Người chó lo lắng, ta tự có chừng mực.

Kim Lăng Sương tuy lo nhưng đành phải thối lui sang một bên, yên lặng đi theo Trác Lăng Chiêu.

Mọi người đều mang ý xấu cùng kiêng kỵ riêng, đồng loạt tới gần khe sâu nọ.

An Đạo Kinh đi tới bờ khe bỗng nhảy vút xuống. Mọi người kinh hô một tiếng, mắt thấy hắn sắp té xuống khe sâu, không ngờ vẫn an toàn đứng lơ lửng ở trên không. Mọi người vội nhìn kỹ. Chỉ thấy ở trên vực có bắc một tấm ván gỗ rộng cỡ vừa một người đứng.

An Đạo Kinh đứng ở trên ván gỗ, quay đầu lại nói:

- Mời các vị xuống đây, chúng ta sẽ qua bờ bên kia.

Trong khí lưu huỳnh nóng bức, mọi người thấy ván gỗ kia vừa hẹp lại vừa dài, kéo thẳng tới bên kia nối liền hai bờ vực. Dõi mắt nhìn lại, không ngờ nó dài đến mười dặm, đủ thấy xây dựng công trình này rất hao phí tâm lực.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Đa tạ các ngài đã bắc cầu đi qua, khiến ta giảm được không ít khí lực.

Y cười ha hả rồi nhảy xuống.

Đồ Lăng Tâm quay đầu quát đám người Linh Âm:

- Các người mau xuống theo!

Kim Lăng Sương cùng Linh Âm, Tiền Lăng Dị cùng Lý Thiết Sam, một người theo một người nối đuôi nhau nhảy xuống.

Ngũ Định Viễn xuống cầu gỗ, quay đầu lại nói:

- Diễm Đình cô nương, xuống dưới cẩn thận.

Diễm Đình nói:

- Không có gì!

Nàng khẽ rung tấm eo thon nhỏ. Thân ảnh chợt lóe, đã như chim Yến nhẹ nhàng bay xuống tấm ván. Ván gỗ chỉ thoáng lên một cái mà không hề thấy rung ring chút nào.

Diễm Đình vừa lộ khinh công, tất cả mọi người lớn tiếng hoan hô, Tiền Lăng Dị khen:

- Tiểu a đầu, người được lắm!

Mọi người tự biết khinh công bình thường liền cẩn thận phi thân xuống.

Đi trên cầu tới nửa canh giờ vẫn chưa sang bờ bên kia, đủ thấy cầu này dài đến thế nào. Nếu không phát động đến quân binh thì sao có thể tạo nên? Xem ra trong thiên hạ to lớn, cũng chỉ Giang Sung có năng lực bắc được cây cầu này. Ngũ Định Viễn sợ hãi thầm nghĩ:

- Xem cầu này dài như thế, một người luyện võ công cao tới đâu cũng kém xa đại thần quyền thế trong triều.

Mọi người mặt mang kính sợ, trong tâm kinh ngạc. Chỉ có Trác Lăng Chiêu lại như không quan tâm, sắc mặt vẫn như thường.

Đi thêm chốc lát, đằng trước có một gã quan quân đứng chờ. Người nọ thấy An Đạo Kinh, không để ý cầu gỗ nhỏ hẹp, liền lui về sau nói:

- Ty chức là tổng binh Ngọc môn quan Cao Nhan, tham kiến An đại nhân.

An Đạo Kinh quay đầu nói với đám Trác Lăng Chiêu :

- Vị này chính là Ngọc môn quan Cao Nhan Cao tổng binh. Vì dựng cầu gỗ này, Cao tổng binh đặc biệt điều đến năm vạn tướng sĩ từ Ngọc Môn Quan, chúng ta cần phải đa tạ tổng binh đã vất vả.

Trác Lăng Chiêu âm ừ một tiếng, từ chối cho ý kiến. An Đạo Kinh đánh mắt với Cao Nhan, hỏi:

- Giang đại nhân đâu?

Cao Nhan thấp giọng nói:

- Giang đại nhân ở trước chờ không kiên nhẫn, muốn ta trở lại đây xem một lần.

An Đạo Kinh áp vào lỗ tai họ Cao, nhỏ giọng nói:

- Người mau về bẩm một tiếng, rằng Côn Luân chương môn đã đến. Xin Giang đại nhân phòng bị thêm.

Cao Nhan ồ một tiếng, hắn thấy vẻ mặt Trác Lăng Chiêu cao ngạo, không biết người này là thần thánh phương nào. E rằng không dễ đắc tội, hắn liền hốt hoảng trở về thông báo.

Trác Lăng Chiêu thấy Cao Nhan vội vàng như vậy, lúc này cười nói:

- Cao tổng binh cẩn thận dưới chân, coi chừng lại bước hụt.

An Đạo Kinh thấy bộ dáng đối phương không hề sợ hãi, thầm nghĩ:

- Chỉ là một tên thôn phu hương dã mà cũng dám cuồng vọng. Giờ người cứ kiêu ngạo đi, lát nữa ném qua thủ đoạn của Giang đại nhân, xem người còn dám lỗ mãng nữa chăng?

Hắn cúi đầu không nói, bước nhanh mà qua.

Ngũ Định Viễn không biết lai lịch Cao tổng binh trước mắt, lại càng không biết người này từng đuổi giết Tiết Nô Nhi cùng đắc tội với Tần Trọng Hải. Hắn theo mọi người đi về phía trước. Lo lắng cho Diễm Đình, thỉnh thoảng hắn quay đầu nhìn lại, chỉ sợ nàng bị trượt chân. Có điều kinh công Diễm Đình quả thực rất cao, vững vàng đi trên cầu, một đường không có gì đáng lo.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Hung hiểm trước cửa vào

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 2: Hung hiểm trước cửa vào

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Đang đi thì một gã đệ tử Côn Luân cúi đầu nhìn xuống, mắng:

- Con bà nó, khe sâu này thật quái dị, không biết sao lại mọc ra ở đây?

Vừa nói người này vừa nhổ một bãi đờm, cử chỉ thật là khinh miệt. Chỉ là nham thạch nóng chảy ở dưới tạo nên nhiệt khí bức người. Bãi đờm kia chưa rót xuống đã hóa thành hơi. Người nọ đang kinh ngạc thì trong tầng nham thạch chợt bốc lên một ngọn lửa cao tới cả trăm trượng, như một con rồng lửa thật lớn xoắn tới hẵn. Người nọ lấy làm kinh hãi, kêu lên:

- A!

Tiếng kêu còn chưa tắt thì ngọn lửa kia đã tấp tới cuốn hẵn thẳng xuống vực. Mấy cao thủ muốn ra tay cứu đều chậm một bước. Chỉ nghe người nọ kêu lên bi thảm:

- Cứu mạng a! Cứu mạng a!

Toàn thân hẵn bốc cháy, tay chân không ngừng hươ loạn, thân thể vừa rót xuống tầng nham thạch nóng chảy thì hai chân tan ra thành nước. Có điều hẵn chưa chết ngay mà vẫn há mồm kêu to. Tiếng kêu thê lương vang vọng trong khe sâu thật kinh tâm động phách.

Mọi người thấy thảm trạng như thế, bất giác biến sắc. An Đạo Kinh quay đầu lại nói:

- Thần Cơ Động không phải địa phương bình thường. Xin chư vị tâm tồn kính ý, tuyệt không thể có ý bất kính. Nếu không có gì bất trắc, đừng trách ta không nhắc nhở.

Trác Lăng Chiêu cười hắc hắc, nói:

- An đại nhân thật thông tường nơi này, là nghe Giang đại nhân nói lại sao?

An Đạo Kinh thân nhiên đáp:

- Trác chương môn muốn biết huyền cơ trong này, lát nữa tự hỏi Giang đại nhân là được.

Ngũ Định Viễn nghe bọn họ đối đáp thì sinh nghi, không biết rốt cuộc trong "Thiên Sơn Thần Cơ Động" ẩn chứa bí mật gì mà thần bí như thế. Hắn khó hiểu trong lòng, lại sợ bị lừa trong khe bốt lên thì vội lôi Diễm Đình bước nhanh mà qua.

Mọi người theo An Đạo Kinh dò dẫm bước trên cầu, càng đi thì sương mù ngày càng dày đặc, đến nỗi đưa tay không thấy được năm ngón. Đi thêm một hồi, cuối cùng đã tới bờ bên kia, chỉ là trước mặt lại hiện ra một vách đá màu đỏ rất lớn chắn ngang đường. Vách này có màu đỏ sẫm son không giống tự nhiên sinh ra, không biết sao lại có tại nơi hoang dã này.

Tiền Lăng Dị cười nói:

- Màu sắc vách đá rất kỳ quái, thật giống cửa chính nhà ta.

Hắn thấy mọi người ngẩng đầu, ánh mắt đăm đăm về phía trước thì lấy làm lạ, cười hỏi:

- Chỉ là một vách đá, có gì đẹp mà ngắm?

Ai ngờ theo ánh mắt mọi người ngẩng đầu lên, hắn cũng kinh ngạc thốt không nên lời. Vách đá đỏ kia nào là phải là vách, thật sự là một cái cửa khổng lồ, chiều rộng tới cả ba mươi trượng, cao tới cả hơn trăm trượng. Ngay cả hai năm cửa cũng cách mặt đất rất cao, tới chừng năm mươi người xếp chồng. Cửa này lại cũ kỹ loang lổ như tồn tại đã ngoài ngàn năm. Trên

hai cánh cửa có khắc hai thần tượng mặt người thân rắn. Cửa bên trái là nam thần, bên phải là nữ thần, đuôi rắn uốn éo dài tới cả trăm trượng, bộ mặt có vẻ âm trầm như đang bao quát mọi người, như nhìn thấu những điều ẩn mật nơi nhân gian, khiến cho người ta lòng đầy úy kỵ.

Tiền Lăng Di thấy cửa lớn như thế, không biết là dùng cho ai. Chẳng lẽ bên trong có người khổng lồ? Lúc này run giọng hỏi:

- Đây... Đây là địa phương quý quái nào?

Trong không gian tĩnh lặng, lại nghe một người đáp thay mọi người:

- Nơi này gọi là Nam Thiên Môn. Tương truyền rằng, nếu vào bên trong sẽ hiểu thấu đạo thiên cơ, thu được đại bí mật thiên thiên động địa.

Mọi người nghe thì cả kinh quay đầu. Đã thấy trong sương mù, có một người thần thái thanh thản đang ngồi trên chiếc ghế thái sư. An Đạo Kinh liền quỳ xuống:

- Thuộc hạ An Đạo Kinh, tham kiến Giang đại nhân.

Ngũ Định Viễn cả kinh thầm nghĩ:

- Thì ra... người này là Giang Sung!

Hắn vội nhìn lại, chỉ thấy người nọ niên kỷ chừng năm mươi, mặc áo lông chồn, trên mép có hàng ria ngắn, trong vẻ phú quý lại lộ khí sắc nghiêm khắc, xem ra là một nhân vật nhất đẳng.

Giang Sung mỉm cười nói:

- Trác chưởng môn, vội vã từ biệt nơi kinh sư, không ngờ lại tương kiến nơi đây.

Trác Lăng Chiêu cũng thản nhiên cười nói:

- Nhiều ngày không gặp, khí sắc của đại nhân vẫn khang kiện như xưa.

Hai người chào hỏi qua một tầng sương mù, lại không nóng lòng tới gần, hiển nhiên đều có điểm kiêng kỵ lẫn nhau.

Lại nghe một người nói:

- Trác chưởng môn, môn nhân đệ tử của người thấy Giang đại nhân sao còn không quỳ? Ngày thường người dạy dỗ thế nào?

Mọi người quay đầu nhìn, thì ra là một đạo sĩ thân hình cao gầy như cây gậy trúc, đang từ bên cạnh bay tới. Võ công người này thật bất phàm, nếu không phải chưởng môn một phái thì cũng là thủ lĩnh bang hội nào đó.

Trác Lăng Chiêu thấy diện mạo người nọ thì khẽ gật đầu, nói:

- Thì ra là Cửu U đạo trưởng, có gì cứ việc chỉ giáo.

Cửu U đạo nhân chính là một cao thủ được Giang Sung thu nạp, thấy Trác Lăng Chiêu nhận ra mình thì đặc ý cười lạnh nói:

- Giang đại nhân là đương kim thái sư, chỉ dưới một người mà trên vạn người. Các người là phận dân đen, thấy người sao không mau quỳ?

Trác Lăng Chiêu không ngẩng đầu, thản nhiên nói:

- Môn nhân phái ta thấy thần phật còn không quỳ, sao có thể quỳ trước người phàm?

Cửu U đạo nhân hừ một tiếng, nói:

- Trác Lăng Chiêu. Trước mặt hoàng thượng, người cũng dám nói vậy sao?

Trác Lăng Chiêu mỉm cười đáp:

- Có gì mà không thể?

Cửu U đạo nhân cuống nộ không thôi. Đang khi nói thì một võ sĩ bên người Giang Sung cười dài một tiếng, rút đao đi ra lạnh lùng thốt:

- Trác Lăng Chiêu, người thật ngông cuồng. Hôm nay để ta cho người biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Mọi người nhìn lại. Chỉ thấy người nọ khí vũ phi phàm, huyết thái dương nhô cao, đại đao trên tay nặng nề dị thường, hẳn là cao thủ nhất lưu trên giang hồ. Đám người Kim Lăng Sương liền nhận ra đây là một trong mười tám gã Vân đô úy chuyên trách bảo vệ Giang Sung như hình với bóng, là cao thủ tuyệt đỉnh chọn một trong cả ngàn hảo thủ nơi đại nội.

Hai mắt Trác Lăng Chiêu lại nửa mở nửa khép, không hề để ý tới cao thủ kia. Trong sương mù, Giang Sung cũng cười dài, vênh chân bắt chéo, ôm gối nhìn kịch hay trước mắt.

Ngũ Định Viễn ở một bên quan sát, thầm nghĩ:

- Hẳn là Giang Sung muốn người này hạ mã uy Trác Lăng Chiêu, còn xem họ Trác ứng phó ra sao!

Mọi người nín thở ngưng thần, mắt thấy hai đại cao thủ quyết đấu thì vội tránh ra một khoảng rộng lớn.

Cao thủ kia lạnh lùng thốt:

- Trác Lăng Chiêu, tiếp chiêu đi!

Hắn huýt sáo dài một tiếng, liên tục sử xuất khoái đao, chiêu thức lúc kín lúc mở, sinh ra tiếng gió vù vù. Chính là đao pháp chính tông của Thần Đao Môn.

Mọi người thấy thì thầm khen:

- Giang Sung thu dụng hảo thủ khắp thiên hạ, bên người quả nhiên ngọa hổ tàng long, rất nhiều kẻ tài ba dị sĩ.

Trác Lăng Chiêu lại không kinh hoàng chút nào. Y mỉm cười, vươn hai ngón tay kẹp một cái. Trong ánh đao bay lượn, đã tinh tế kẹp trúng mũi đao của cao thủ nọ. Mọi người thấy y có nhãn lực kinh người, ra tay cực nhanh thì xôn xao một hồi. Cao thủ kia cũng thất kinh, tuy biết võ công Trác Lăng Chiêu lợi hại nhưng tuyệt không ngờ, chỉ một chiêu đã bị đối phương kẹp được binh khí.

Thân đao bị địch nhân bắt được. Sắc mặt người nọ âm trầm, liều mạng nắm chuôi đao dùng sức kéo lại.

Trác Lăng Chiêu thấy đối phương liều chết đoạt đao thì mỉm cười. Hai ngón tay kẹp mũi đao, cổ tay khẽ lắc một cái, liền khiến cả người lẫn đao gã Vân đô úy nọ xoay một vòng rồi té ngã trên mặt đất.

Linh Âm cả kinh thầm nghĩ:

- Công phu thật lợi hại.

Lão vốn cho rằng đao pháp Thần Đao Môn sẽ chống đỡ Trác Lăng Chiêu đến trăm hiệp, không thì cũng phải được một tuần nhang. Ai ngờ chỉ chốc lát thắng bại đã phân, xem ra võ công của Trác Lăng Chiêu thâm sâu khôn lường vượt xa tưởng tượng.

Trác Lăng Chiêu nhắc chân đi qua, dậm lên cao thủ nọ rồi trầm giọng nói:

- Giang đại nhân, Trác mỗ tự xưng là Kiếm Thần, tác phong hành sự thế nào, đại nhân đương nhiên rõ ràng. Hôm nay, nếu các người muốn lấy quan đề dân, khi nhục bốn tọa thì đã sai mười phần.

Y khẽ giơ chân đá ra, thân thể cao thủ mãnh liệt bay về hướng Giang Sung. An Đạo Kinh vội nhảy ra tiếp. Một cổ lực đạo mạnh mẽ đánh tới, An Đạo Kinh vội vận khí chống đỡ. Ai ngờ luồng nội lực kia thật bá đạo, chấn đến nơi ngực hẫng đau ê ẩm hồi lâu không thể trấn định. Có điều chủ tử Giang Sung đang ở trước mắt, hẫng đành cắn răng nhịn xuống, lại đau đến khuôn mặt trắng bệch.

Đồ Lăng Tâm cười ha hả, sải bước đi ra rồi cao giọng nói:

- Chúng ta muốn vào Nam Thiên Môn, mấy người phiền phức các người mau tránh ra! Nếu không đừng trách chúng ta hạ thủ bất lưu tình!

Cửu U đạo nhân thấy thần sắc đối phương kiêu ngạo, hừ một tiếng rồi trầm giọng nói:

- Các người muốn xưng vương xưng đế tại Côn Luân Sơn cũng không ai rảnh đến quản. Lúc này ở trước mắt Giang đại nhân, còn muốn làm càn sao?

Đạo sĩ này đưa tay vẫy một cái, sau lưng lập tức đi ra mười mấy người, đều những gã Vân Đô úy ngày thường hộ vệ Giang Sung. Chỉ thấy đám người tay cầm binh khí kỳ môn, huyết thái dương ai ai cũng nhô cao, thân thể rắn rỏi. Đều là hảo thủ nhất lưu trên giang hồ.

Cửu U đạo nhân cười lạnh nói:

- Các bằng hữu Côn Luân Sơn, ta hảo tâm khuyên các người một câu. Ngàn vạn lần đừng đụng tới Giang đại nhân, nếu không hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

An Đạo Kinh tiếp lời:

- Đúng vậy. Trác chương môn. Ngoài mấy chục hảo thủ ở đây, dưới chân núi còn đóng hơn vạn quân sĩ của Cao tổng binh. Nếu động thủ, chúng ta quyết không thua thiệt.

Kim Lăng Sương đưa mắt nhìn Trác Lăng Chiêu, chỉ thấy y hờ hững gật đầu. Kim Lăng Sương hiểu ý thì bước lên mấy bước, thấp giọng nói:

- Các đệ tử! Rút kiếm!

Chỉ nghe những tiếng xoát xoát vang lên, hảo thủ Côn Luân đã rút kiếm nơi tay. Song phương liền hình thành thế giương cung bạt kiếm.

codon.tra

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Nam Thiên Môn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 3: Nam Thiên Môn

Hồi 1

Người dịch: FA

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Lúc này tình huống khẩn trương. Nhân mã song phương nhìn nhau chăm chăm, chỉ chờ chủ soái ra lệnh là sẽ lao lên động thủ.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Xem bộ dạng hằm hè của những người này, bí mật kia hẳn không nhỏ mới có thể khiến song phương trở mặt như vậy.

Bỗng thấy một người từ từ đứng dậy rồi tiến lên. Người này râu ngắn, thần thái tiêu sái, chính là Giang Sung.

Trác Lăng Chiêu trầm giọng nói:

- Giang đại nhân, ngài thật muốn cản bốn tọa sao?

Giang Sung cười ha hả, đến trước mặt Trác Lăng Chiêu rồi vỗ vào vai y, thân thiết nói:

- Trác chương môn, chúng ta giao tình thế nào thì ngài hẳn rõ ràng, đám thủ hạ của ta không hiểu chuyện, ngài tính toán cùng bọn chúng làm gì?

Nói rồi phất tay, ý bảo đám thuộc hạ lui ra.

Hiện tại tình thế hung hiểm, Giang Sung không để tâm mà có cử chỉ thân thiết với Trác Lăng Chiêu như vậy, khiến cho mọi người cả kinh.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Giang Sung không có võ công, Kiếm Thần lại đáng sợ hơn hổ dữ gấp trăm gấp ngàn lần, sao người này có thể lớn mật như vậy?

Hắn quay đầu nhìn Linh Âm, thấy lão hòa thượng cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Cửu U đạo nhân vội la:

- Đại nhân. Chúng ta chắc gì đã thua kém đối phương, sao phải để bọn chúng đi qua?

Giang Sung lắc đầu, ý bảo hẳn đừng nhiều lời nữa, lại cười nói với Trác Lăng Chiêu:

- Trác chương môn muốn vào Nam Thiên Môn tìm hiểu huyền cơ, ta nên cao hứng thay ngài mới phải, sao có thể quấy rầy nhã hứng của chương môn.

Nói rồi tươi cười tránh sang nhường đường:

- Trác chương môn, xin cứ tự nhiên!

Tâm niệm Trác Lăng Chiêu khê động, nghĩ rằng Giang Sung sợ mình thì cười ha hả, y chấp tay khách khí nói:

- Giang đại nhân thật là anh minh, bốn tọa xin đa tạ trước.

Giang Sung ở một bên lại chỉ cười đáp vu vơ:

- Không có gì, không có gì.

Trác Lăng Chiêu đưa mắt ra hiệu một cái. Lập tức có hai gã đệ tử Côn Luân bước nhanh tới, đẩy mạnh cánh cửa khổng lồ nọ.

Đúng lúc này, thấy khoe miệng chột Giang Sung lộ nụ cười quý dị, Trác Lăng Chiêu nghi hoặc thầm nghĩ:

- Xem bộ dáng của người này, chắc chắn trên cánh cửa có gì không ổn!

Y muốn lên tiếng nhắc nhở nhưng đã chậm. Hai gã đệ tử vừa chạm vào cánh cửa thì một tiếng nổ như sấm động vang lên. Hai người trực tiếp ngã xuống đất, không kịp phát ra tiếng kêu nào. Mọi người liền ngửi thấy mùi thịt cháy khét. Hai cái thi thể nhanh chóng co rút như bị nướng khô.

Đám người Côn Luân cả kinh, không biết cửa kia là thứ thần bí gì, tất cả lui về phía sau.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, đã hiểu vì sao Giang Sung nhường đường. Y bước lên rồi cười lạnh nói:

- Giang đại nhân quả nhiên sống lâu nên tu thành lão hồ ly, biết mà không lộ phong thanh. Khiến người của ta chết oan ở chốn này.

Giang Sung cười nói:

- Niên hiệu Cảnh Thái đã qua mấy chục năm, hơn tám trăm quân tinh nhuệ của ta đã chết mà còn chưa qua được quỷ môn này. Ta biết Trác chưởng môn tâm cao khí ngạo, có khuyên nhiều cũng vô ích. Buộc lòng phải dùng mạng người để cảnh tỉnh ngài.

Mọi người nghe cánh cửa khổng lồ đáng sợ như vậy, nhất thời hoảng sợ lui về phía sau, chỉ sợ trong đó lao ra thứ gì cướp đi mạng nhỏ của mình.

Trác Lăng Chiêu nhìn cánh cửa quỷ quái kia. Vất vả mới đến được đây, có thể nào dễ dàng rút lui, bèn nói:

- Tam sư đệ, tứ sư đệ, hai người lên thử xem.

Tiền Lăng Dị cả kinh, nói:

- ...Cửa đá này có gì đó rất cổ quái..

Đồ Lăng Tâm lại nhắc một tảng đá lớn lên, vung tay ném thẳng vào cánh cửa khổng lồ nọ. Chỉ nghe một tiếng nổ vang dội. Không ngờ tảng đá lớn đã bị vỡ thành nhiều mảnh nhỏ bay toán loạn, riêng cánh cửa nọ lại trở trở không hề suy suyển.

Giang Sung cảm thán than rằng:

- Nam Thiên Môn là giao giới giữa trời và người. Nếu không phải bậc đại trí đại tuệ cùng thiên đại vận may, chỉ cậy mạnh thì không thể xông vào.

Trác Lăng Chiêu ngẩng đầu nhìn cánh cửa khổng lồ kia, hiểu rằng bằng thực lực một người thì không thể xông qua, bèn nói:

- Giang đại nhân có ý hay gì thì xin cứ sai bảo. Mọi người có thể công bằng, không để một bên độc chiếm chỗ tốt thì mọi chuyện có thể thương lượng.

Giang Sung cười nói:

- Chỗ tốt gì chứ, lời này không phải đã quá khách khí sao? Giao tình giữa hai ta thâm hậu như vậy. Trác chương môn muốn vào trong, ta sẽ tương trợ hết mình. Ngài muốn lấy đi tất cả vàng bạc châu báu hay bí kíp võ công gì đều được.

Ngũ Định Viễn nghe thì nghĩ lại lời của Lý Thiết Sam, xem ra lời đồn Thần Cơ Động là kho tàng võ học không phải là nói xăng. Hắn quay đầu nhìn Lý Thiết Sam, thấy lão đang chăm chú quan sát Giang Sung cùng Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu cười lạnh, biết rõ đối phương xưa nay không làm việc gì mà không có lợi. Y trầm ngâm một lát rồi nói:

- Được! Chờ khi chúng ta lấy được bí mật trong đó, sẽ chia ra mỗi bên một nửa bằng nhau, ngài thế thế nào?

Giang Sung nghe thì lộ vẻ ngạc nhiên:

- Mỗi bên một nửa?

Đột nhiên y lại cười nói:

- Xem ra Trác chương môn còn chưa thấu đáo huyền cơ bên trong. Chúng ta vào rồi nói sau!

Ngũ Định Viễn thấy Giang Sung không phí người nào đã khiến Trác Lăng Chiêu nhượng bộ thỏa hiệp thì âm thầm bội phục. Người này không hổ là nhất đại gian thần. Đám người Linh Âm, Lý Thiết Sam thấy Giang Sung dễ dàng hóa giải một hồi đại chiến, còn tinh minh hơn cả Trác Lăng Chiêu thì cũng gật đầu.

Trác Lăng Chiêu nhìn cửa lớn màu đỏ kia, nói:

- Việc này không nên chậm trễ, giờ chúng ta phải làm thế nào, xin đại nhân chỉ bảo.

Giang Sung duỗi tay cười nói:

- Nếu muốn vào, xin chưởng môn cho ta mượn tấm da dê dùng một chút.

Trác Lăng Chiêu khó khăn lắm mới cướp được da dê, coi nó khác nào tính mạng. Giang Sung thấy y còn đang do dự bèn nói:

- Trác chưởng môn thân mang võ công tuyệt thế, còn sợ ta nuốt sống đồ của ngài sao?

Mấy câu này thật lợi hại, vừa rời khỏi miệng đã khiến Trác Lăng Chiêu không còn nước xuống đài. Y cười cười, đành thò tay vào ngực lấy tấm da dê đưa cho Giang Sung.

Da dê vừa tới tay, Giang Sung hít một hơi thật sâu, vẻ mặt thoáng lộ tia hưng phấn nhưng nhanh chóng trấn định lại như thường. Ngũ Định Viễn cũng thầm kinh hãi. Như vậy, tấm da dê không phải bằng chứng bán nước thì cũng quan hệ không nhỏ đến đại gian thần này.

Giang Sung cười nói:

- Năm xưa, khi ta lấy được da dê này thì còn là thanh niên hai mươi. Không ngờ thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã là trung niên. Hắc hắc, đã ba mươi năm qua. Da dê a da dê, chúng ta đã quá lâu không gặp rồi.

Trác Lăng Chiêu ho một tiếng, nhắc nhở:

- Giang đại nhân đừng tưởng niệm nữa, chúng ta phải làm sao để vào Nam Thiên Môn, xin mau chỉ bảo!

Giang Sung cười cười chỉ vào cái vòng cửa trên cao vời, nói:

- Nếu muốn vào trong, cần phải đưa thứ này chạm vào vòng cửa kia.

Mọi người ngẩng đầu, ước đoán vòng cửa cách mặt đất chừng năm mươi trượng thì hoảng sợ, nhất thời kinh hãi kêu thành tiếng.

Tiền Lăng Dị thấp giọng nói:

- Chạm vào vòng cửa làm gì, chẳng nhẽ muốn gõ cửa?

Đồ Lăng Tâm cười vang, nói:

- Đúng vậy. Gõ hai tiếng thật to rằng “ông nội người về nhà đây”, sẽ có người mở cửa! Ha ha! Ha ha!

Đám người Côn Luân nghe thì nhất thời cười vang. Giang Sung thấy mọi người không tin thì cười mỉm:

- Các người không cần hoài nghi, lời ta nói hoàn toàn là sự thật.

Đồ Lăng Tâm còn muốn châm chọc lại thấy Trác Lăng Chiêu liếc mắt nhìn sang thì đành cười gượng mấy tiếng, cúi mặt thu những lời định nói về.

Giang Sung thong thả đi vài bước trước cửa lớn, chỉ vào hai bức họa tượng thần rồi hỏi:

- Mọi người ở đây toàn là cao thủ, có ai biết người trong hai bức họa này là ai chẳng?

Mọi người chăm chú quan sát. Chỉ thấy hai bức tranh mặt người thân răn, diện mạo âm trầm lại cũ kỹ loang lổ, không nhận ra nên đành lắc đầu.

Chợt nghe một người thốt:

- Nữ thần này chính là bà Nữ Oa đội đá vá trời. Nam thần bên trái là Phục Hy trong Tam Hoàng (1). Hai vị thần đầu người thân răn này đều là cổ thần từ thời vũ trụ mới sơ khai.

Mọi người nghe thanh âm già nua, quay sang nhìn thấy một tăng y đầu trọc, chính là “Từ bi Kim Cương” Linh Âm. Xem ra ngày thường lão nghiên cứu nhiều điển tịch Phật giáo, có hiểu biết không ít về thần Phật.

Giang Sung khen tấm tắc:

- Kiến thức thật rộng rãi, không biết vị cao tăng này pháp hiệu là gì? Xuất gia ở bảo tự nào?

Linh Âm kết tay chữ thập nói:

- Lão nạp là Thiếu Lâm Linh Âm, bái kiến Giang đại nhân.

Giang Sung ồ một tiếng, nói :

- Thì ra là đại sư Thiếu Lâm Tự! Khó trách nhãn quang cao minh như vậy.

Y nhìn qua đám tù binh còn lại, cười nói:

- Mấy vị bằng hữu này đều là môn sinh đệ tử của đại sư sao?

Linh Âm không muốn vô cớ đắc tội với đại quyền thần này, liền hướng sang đám đệ tử nói:

- Tất cả mọi người lại đây đi.

Đám đệ tử Thiếu Lâm tiến lên, khom người nói:

- Tham kiến Giang Sung đại nhân.

Giang Sung cũng đáp lễ, trên mặt tỏ vẻ tươi cười, xem ra là nể thể diện Thiếu Lâm Tự. Trác Lăng Chiêu ở một bên bàng quan không can thiệp.

Giang Sung nhìn mấy người còn lại, thấy Diễm Đình dung mạo tuyệt đẹp thì cười hỏi:

- Vị cô nương này thật xinh đẹp, là đệ tử của đại sư?

Linh Âm vội húng hắng một tiếng, phân bua rằng:

- Giang đại nhân thật biết nói chơi, bốn tự chỉ có hòa thượng, sao lại có nữ đệ tử cho được?

Giang Sung cười ha hả, còn muốn nói gì đó thì chợt nghe một tiếng cười lạnh vang lên:

- Giang Sung, người còn nhớ ta không?

Thanh âm nọ đầy thô hào, chính là Lý Thiết Sam.

Giang Sung quay qua nhìn, thấy một lão già râu tóc bạc trắng đang cười lạnh với mình, không nhận thì chỉ cười nói:

- Thứ cho ta không nhận ra, không biết các hạ xưng hô thế nào?

Lý Thiết Sam cười hắc hắc:

- Không nhận ra ta sao? Mãnh hổ ẩn mình gò hoang, mài nanh múa vuốt im hơi”. Tên gian thần, nhớ ra chưa?

Linh Âm nghe thì đại biến sắc mặt, vội kéo tay Lý Thiết Sam, thấp giọng nhắc nhở:

- Đừng rước họa vào thân.

Chỉ là Lý Thiết Sam vẫn ngạo nghễ nhìn trời, vẻ mặt kiêu hãnh không thềm để đại gian thần kia vào trong mắt.

Giang Sung như chợt tỉnh, sắc mặt xanh lét, lớn tiếng quát:

- Giỏi, thì ra đám phản tặc các người còn chưa chết hết! Người đâu! Bắt lại cho ta!

Đám người An Đạo Kinh hô lớn một tiếng lao tới. Linh Âm lo đến chà xát hai tay nhưng không biết làm thế nào cho phải.

Lý Thiết Sam không hề hoảng sợ, lạnh lùng nói:

- Một đám cầu quan, tới rất hay!

Lão giờ hai tay muốn nghênh địch, chỉ là huyết đạo bị phong bế, nội lực toàn thân đã không còn. Bị các cao thủ Cẩm Y Vệ vây công thì sao chống đỡ cho nổi.

Ngũ Định Viễn thấy tình thế không ổn, liền che trước người Lý Thiết Sam rồi kêu to với Trác Lăng Chiêu rằng:

- Trác chương môn đã có lời hứa, chỉ cần ta nghe theo lời ngài. Ngài sẽ bảo vệ tất cả chúng ta bình an, ngài lại ngoảnh mặt làm ngơ chuyện này sao?

Trác Lăng Chiêu chưa đáp thì Giang Sung đã quát:

- Đám phản tặc này từng chống lại triều đình, tội ác tày trời, ai dám bảo hộ cho chúng?

Ngũ Định Viễn đang còn khấn trương, chợt thấy Trác Lăng Chiêu bước ra, thản nhiên nói:

- Giang đại nhân, Lý trang chủ đây là do ta đưa đến. Ngài muốn động tới hắn, nên hỏi qua ý kiến bốn tọa mới phải.

Lời này không hề nể nang thể diện của Giang Sung. An Đạo Kinh cả giận nói:

- Tên kia là khâm phạm triều đình, sao người dám bao che cho hắn?

Đồ Lăng Tâm liếc hắn một cái, nói:

- Ta giết Cẩm Y Vệ các người không ít, cũng là khâm phạm triều đình. Người muốn thế nào?

An Đạo Kinh nghe lời nói cuồng vọng thì vừa sợ vừa giận, có điều không thể trở mặt thì tức tới thở hồng hộc.

Giang Sung thấy Trác Lăng Chiêu đã lộ sát khí, biết đối phương không lùi bước. Lúc này còn đại sự, không tiện tính toán việc nhỏ thì gật đầu cười nói:

- Được rồi! Ai bảo có Trác chương môn ở đây? Nể mặt Kiếm thần, ta không tính toán chuyện cũ!

Lời này xem như đã nhường một bước. Trác Lăng Chiêu khẽ gật đầu, khuôn mặt băng lãnh cũng lộ ra ý cười.

Giang Sung thấy đối phương đặc ý thì cũng cười cười. Y quan sát Ngũ Định Viễn mấy lần, hỏi:

- Vị huynh đệ thích bênh vực kẻ yếu này là ai?

An Đạo Kinh nhận ra Ngũ Định Viễn, vội nói:

- Khởi bẩm đại nhân, đây chính là Ngũ Định Viễn từng đem da dê đến cho Liêu Ngang Thiên.

Giang Sung ồ một tiếng, đến bên người Ngũ Định Viễn rồi cười ha hả:

- Thì ra là Ngũ chế sứ! Thật vất vả cho người, nếu không có người mang da dê tới kinh thành, chúng ta sao có thể đi vào Thần Cơ Động? Nói cho cùng phải nên cảm ơn người mới đúng!

Ngũ Định Viễn thấy đối phương có vẻ chê cười thì phần nộ, Linh Âm sợ hãi cũng nóng nảy gây chuyện như Lý Thiết Sam thì vội cầm tay hắn, ý bảo bình tĩnh đừng vọng động.

Giang Sung thấy Ngũ Định Viễn đầy bất bình, liền quay sang hỏi Trác Lăng Chiêu:

- Không phải người này hành sự dưới trướng Liễu Ngang Thiên sao, giờ cũng đến nơi này làm gì?

Trác Lăng Chiêu nói:

- Đêm ba mươi tháng chạp năm ngoái, người này có mặt trong Thần Quỷ Đình. Trên thế gian, hiện chỉ có hãn là biết bí mật trong đó.

Giang Sung nghe thì thần sắc đại biến, run giọng nói:

- Nhất Đại Chân Long!

Nói câu này thì không ngờ đôi chân muốn khuỵu xuống. An Đạo Kinh vội xông lên đỡ lấy chủ nhân. Mọi người thấy thì đều lấy làm kỳ quái. Giang Sung thân phận cao vời, từ lúc lộ diện tới giờ hành sự tiêu sái ôn hòa, dù Trác Lăng Chiêu trở mặt cũng không hề đổi sắc, nào ngờ nghe mấy câu trên lại kinh hãi như vậy.

Ngũ Định Viễn cũng lấy làm kỳ quái, lại thấy Giang Sung chăm chú nhìn mình thì toàn thân đầy khó chịu, nhịn không được lùi về sau vài bước.

Giang Sung kêu lên:

- Đừng nhúc nhích!

Thoáng chốc y vươn tay ra sờ vào ót Ngũ Định Viễn. Hãn lấp bắp kinh hãi, định tung cước đá ra thì có mấy thân ảnh chớp lên trước mắt. Yếu huyết nơi chân bụng đã bị Trác Lăng Chiêu đè lại, yếu hầu lại bị An Đạo Kinh giữ

lấy, nơi ngực bị Cửu U đạo nhân nắm chặt. Nháy mắt toàn thân đã bị chế trụ hoàn toàn.

Diễm Đình thấy Ngũ Định Viễn rơi vào nguy hiểm, vội la lên:

- Trác chương môn, không phải các ngài còn cần Ngũ đại gia sao, sao còn chế trụ người. Mau thả Ngũ gia ra!

Ba đại cao thủ không thèm để ý tới nàng, chỉ chờ lệnh Giang Sung.

Đôi tay Giang Sung vượt ốt Ngũ Định Viễn thì thần sắc âm trầm bất định, dường như đổ kỵ lại thêm phần sợ hãi, mọi người đều cảm thấy thật kỳ quái.

Qua một lúc, Giang Sung mới thở phào nhẹ nhõm, rút tay về rồi than rằng:

- Ý trời! Quả là ý trời!

Chú (1):

Tam Hoàng Ngũ Đế (chữ Hán: 三皇五帝) là thời kỳ lịch sử đầu tiên của Trung Quốc, và là các vị vua huyền thoại của Trung Quốc trong thời kỳ từ năm 2852 TCN tới 2205 TCN, thời kỳ ngay trước thời nhà Hạ.

Tam Hoàng (三皇) là ba vị vua đầu tiên của nước này. Ngũ Đế (五帝) là năm vị vua nối tiếp theo Tam Hoàng, có công khai hóa dân tộc Trung Hoa, đưa dân tộc này thoát khỏi tình trạng sơ khai. Trong thời kỳ này, người Trung Quốc đã biết chế ra lửa để nấu chín thức ăn, biết cất nhà, làm quần áo, trồng ngũ cốc, chài lưới, thực hiện lễ nghi, và bắt đầu tạo ra chữ viết. Theo truyền thuyết, ba vị vua này được cho là thần tiên hoặc bán thần,

những người đã sử dụng các phép mầu để giúp dân. Do phẩm chất cao quý nên họ sống lâu và thời kỳ cai trị của họ hòa bình thịnh vượng.

Những từ ngữ như Tam Hoàng, Ngũ Đế, và hiệu của các vị vua, do người đời sau đặt ra để hệ thống hóa các tư liệu về cổ sử. Còn Đế hiệu thì lấy tên đất mà đặt ra, gọi là Địa hiệu, hoặc lấy công đức đối với dân mà đặt ra, gọi là Đức hiệu.

Các học giả Trung Hoa không nhất trí với nhau về Tam Hoàng cụ thể là ai.

Theo Sử ký Tư Mã Thiên, ba vị vua là:

Thiên Hoàng - 天皇 (trị vì 18.000 năm)

Địa Hoàng - 地皇 (trị vì 11.000 năm)

Nhân Hoàng - 人皇 (còn gọi là Thái Hoàng - 泰皇) (trị vì 45.600 năm).

Vận Đẩu Xu (運斗樞) và Nguyên Mệnh Bao (元命苞) cho rằng ba vị là:

Phục Hi

Nữ Oa

Thần Nông

Trong đó, Phục Hi và Nữ Oa là thần chồng và thần vợ, được coi là tổ tiên của loài người sau một trận đại hồng thủy. Cũng như Thần Nông là người đã phát minh ra nghề nông và là người đầu tiên dùng cây cỏ làm thuốc chữa bệnh.

Các sách Thượng thư đại truyện (尚書大傳) và Bạch hổ thông nghĩa (白虎通義) thay thế Nữ Oa bằng Toại Nhân (燧人), người phát minh ra lửa. Sách Đế vương thế kỉ (帝王世紀) thay thế Nữ Oa bằng Hoàng Đế (皇帝), người được coi là tổ tiên của người Hán.

Việc thay thế Nữ Oa - một nữ thần - bằng một vị nam thần được cho là kết quả của việc chuyển từ chế độ mẫu hệ thời cổ xưa sang chế độ phụ hệ trọng nam khinh nữ.

Ngũ Đế cũng có nhiều giả thuyết: Theo Sử ký Tư Mã Thiên, Ngũ Đế bao gồm:

Hoàng Đế (黃帝)

Chuyên Húc (顓頊)

Đế Khố (帝嚳)

Đế Nghiêu (帝堯)

Đế Thuấn (帝舜)

Theo Sử Trung Quốc của Nguyễn Hiến Lê, các vua đó đều do người Trung Quốc tưởng tượng ra, chỉ có Nghiêu, Thuấn có thể coi là bán thực bán huyền (semi-historique). Trong đó, Nghiêu và Thuấn còn được gọi là Nhị Đế, cùng với Đại Vũ (禹), người sáng lập ra nhà Hạ, được Khổng giáo coi là các vị vua kiểu mẫu và là các tấm gương đạo đức. Thượng thư tự (尚書序) và Đế vương thế kỷ lại liệt kê Thiệu Hạo (少昊) thay cho Hoàng Đế.

Sở Từ (楚辭) nói đến Ngũ Đế như là các vị thần ở các phương:

Thiệu Hạo (đông)

Chuyên Húc (bắc)

Hoàng Đế (trung)

Phục Hi (tây)

Thần Nông (nam)

Lễ ký (禮記) đồng nhất Ngũ Đế với Ngũ Thị (五氏), bao gồm:

Hữu Sào thị (有巢氏)

Toại Nhân thị (燧人氏)

Phục Hi thị (伏羲氏)

Nữ Oa thị (女媧氏)

Thần Nông thị (神農氏)

Vị hoàng đế Trung Hoa đầu tiên trong lịch sử là Tần Thủy Hoàng (秦始皇), người đã tạo từ mới cho "hoàng đế" (皇帝) bằng cách kết hợp các danh hiệu "hoàng" (皇) của Tam Hoàng với "đế" (帝 với nghĩa vua - thần).

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 3: Nam Thiên Môn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 3: Nam Thiên Môn

Hồi 2

Người dịch: FA

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Ba đại cao thủ thấy Giang Sung rút tay, mới thả Ngũ Định Viễn rồi lui về sau. Trác Lăng Chiêu thấy cử chỉ khác thường của Giang Sung thì âm thầm lưu tâm.

Ngũ Định Viễn cũng lấy làm lạ. Nhớ ngày đó ở Thiếu Lâm Tự, phương trượng Linh Trí từng xem đầu hăn. Lại nói hăn có duyên với cửa Phật. Hay Giang Sung cũng giống Linh Trí đại sư, có sở trường về thuật xem tướng?

Hăn thở dài một hơi, nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại thì có vẻ tự giễu nói:

- Giang Sung đại nhân thấy cốt cách của ta thế nào? Ta có phải có tướng Tam Kỳ Cái Đỉnh, phú quý không ai bì nổi chăng?

Giang Sung mỉm cười:

- Vị huynh đệ này, ta không giỏi xem tướng nhưng quả thật người có chỗ bất phàm, sau này rời khỏi đây hãy theo ta. Ta sẽ cho người làm Đại tướng quân, phong hầu vạn hộ, phú quý toàn gia. Không biết ý người thế nào?

Đám người Cẩm Y Vệ nghe lời này đều hâm mộ không thôi. Riêng An Đạo Kinh thầm lưu tâm, không biết sao Giang Sung lại hứa hẹn những lời này.

Mọi người đều có chỗ nghi hoặc, nhất thời nhìn về hai người Ngũ Định Viễn cùng Giang Sung. Ngũ Định Viễn nhớ tới đối phương chính là chủ hung giết hại toàn gia Yến Lăng tiêu cực thì lắc đầu nói:

- Giang đại nhân quá ưu ái rồi. Ngũ Định Viễn tuy không phải hạng nghĩa sĩ gì, chỉ là muốn ta thông đồng làm bấy cùng thủ hạ của ngài thì vạn lần không được.

Ngũ Định Viễn thân mang kịch độc, giờ sinh tử còn không rõ, nào còn tâm tư nói chuyện thăng quan tấn tước gì. Khi trước, hãn ngàn dặm bên ba chính vì muốn vạch mặt gian thần trước mắt, sao lại có thể đồng ý? Lập tức cự tuyệt lời của Giang Sung.

Đám người Lý Thiết Sam nghe thì gật gù khen ngợi. Diễm Đình muốn khuyên bảo nhưng lại không biết nói như thế nào, đành âm thầm lo lắng mà thôi.

Giang Sung không khỏi thở dài, nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc huynh đệ quả thực là nhất đẳng nhân tài, đáng tiếc thiếu một thượng cấp biết dùng người...Ài... Mong rằng đừng nên u mê lạc lối.

Y lại tới bên Trác Lăng Chiêu, nói:

- Trác chương môn. Lát nữa chúng ta khi thu được bí mật trong động, ngài giao người này cho ta, coi như ta nợ ngài một món nhân tình, thế nào?

Trác Lăng Chiêu sinh nghi hỏi:

- Giang đại nhân, Ngũ Định Viễn này có gì cổ quái?

Giang Sung lau mồ hôi trên mặt, cười khan nói:

- Không có, không có. Ta thấy người mang da dê tới là hắc, chứng kiến bí mật trong đình họ cũng là hắc, chỉ cảm thấy có phần xảo hợp mà thôi.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, biết Giang Sung không nói thật lòng thì nghĩ:

- Họ Giang này từng nói, chỉ cần giải được câu đố tại Thần Quỷ Đình, cộng thêm tấm da dê là có thể tìm được bảo vật trong Thần Cơ Động. Đúng là Ngũ Định Viễn từng thấy qua thứ gì đó trong Thần Quỷ Đình, nhưng ngoài điều này thì đâu còn điểm gì kỳ lạ khác. Sao Giang Sung lại nể mặt như vậy? Không đúng, trong này nhất định còn ẩn tình.

Y nghĩ vậy thì cũng nhìn dò xét Ngũ Định Viễn một phen, như muốn lấy nội tạng của hắc ra xem xét vậy.

Giang Sung thấy Trác Lăng Chiêu trầm mặc không nói, cười bảo:

- Trác chương môn, Giang Sung ta không thiếu hạ nhân, sau này ta sẽ hồi báo thật nhiều.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, nói:

- Việc này nói sau, chúng ta mau vào Thần Cơ Động thì hơn.

Giang Sung cười nói:

- Cũng phải, ta thấy cái gì thích là muốn ngay, không khỏi có điểm thất thố.

Y chậm rãi bước tới cửa, nhìn lên thì đột nhiên hỏi:

- Ngũ chế sứ, người vì da dê mà bỏn ba ngàn dặm, mạo hiểm vào sinh ra tử nhiều lần, có biết da dê này thực sự là vật gì không?

Ngũ Định Viễn nghĩ tới đối phương từng hại không biết bao nhiêu trung thần nghĩa sĩ, lập tức lạnh lùng thốt:

- Tắm da dê này là chứng cứ các hạ bán đứng quốc gia, trong triều đình ai ai mà chẳng rõ.

Giang Sung cười ha hả nói:

- Nó là chứng cứ ta bán đứng triều đình? Thật xằng bậy, sao các người có thể nghĩ ra điều như thế.

Y quay đầu hỏi Trác Lăng Chiêu:

- Các hạ vì da dê mà sát hại đồng đạo giang hồ, khiến thanh danh trở nên khó nghe, có biết da dê này rốt cuộc là gì không?

Trác Lăng Chiêu nghe đối phương có vẻ châm chọc thì hừ một tiếng, nói:

- Chẳng phải là tàng bảo đồ ẩn giấu bí kíp võ lâm sao? Bốn tọa không theo chỉ dẫn trên da dê thì sao có thể tới đây? Giang đại nhân hỏi thật thừa lời!

Giang Sung lắc đầu cười nói:

- Tất cả các người đều lầm to rồi.

Y lại chỉ vào cánh cửa không lồ kia, nói:

- Da dê này không phải gì khác, chính là tấm phù chú để mở cánh cửa này, gọi là “Trần Tà Thiên phù”.

Mọi người nghe lời này thì thất kinh, nhất thời sôi nổi nghị luận. Ngũ Định Viễn cũng nhíu mày thật sâu.

Giang Sung lại không để ý chung quanh, liền giơ tấm da dê chỉ vào cái vòng giữa hai cánh cửa nói:

- Trên cửa này có huyền cơ, chỉ cần đem da dê dán lên đó, nó sẽ là chìa khóa khiến cửa tự mở ra.

Đồ Lăng Tâm cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Nói nhảm cái gì? Định gạt chúng ta chẳng?

Ngũ Định Viễn cũng trầm nghĩ ngợi:

- Hẳn là Giang Sung sợ vật chứng bán nước được phơi bày ra ánh sáng, mới ở chỗ này nói hươu nói vượn. Năm xưa da dê từng rơi vào tay Khả Hãn Dã Tiên, sau đó mới được các đại thần chúng ta tìm về. Có thể nói vô cùng trọng yếu, sao có thể là một chiếc chìa khóa bình thường?

Lời này thật quá hoang đường, mọi người lắc đầu liên tục nghi hoặc. Giang Sung thản nhiên nói:

- Bất kể các người tin hay không, diệu dụng của da dê chính là như thế!

Y ngẩng đầu nhìn hai cánh cửa cực lớn kia, nói:

- Ta vô cùng quen thuộc Thần Cơ Động. Ba mươi năm qua từng tới đây ba lần, còn có thể lừa các người sao?

Mọi người nghe thì ồ lên. Giang Sung sao không an nhàn hưởng phúc ở kinh thành, lại bôn ba tới chỗ này làm gì?

Nhất thời cả đám người không tin. Riêng có Ngũ Định Viễn thăm gật đầu, hẳn từng xem qua mảnh giấy trong phủ của Lương Tri Nghĩa, có viết lại rằng Giang Sung từng ba lần tới Thiên Sơn. Xem ra chuyện này không phải giả.

Giang Sung lại nói:

- Đã hai mươi năm, có không biết bao nhiêu người muốn vào trong động lấy bí mật ra, chỉ là đều uổng công quay về. Khả Hãn Dã Tiên cũng thế, Giang mỗ cũng vậy, tất cả đều bị đùa giỡn đến chán chường hết hy vọng. Ai ngờ năm trước da dê hiện thế, ứng vào câu “Mậu Thìn Tuế Chung”. Ta nghĩ cuối cùng bí mật trong động không giấu được nữa, chắc chắn sẽ tái hiện nơi nhân gian, mới thiên tân vạn khổ tới đây. Chuyện xưa gian khổ như vậy mà các người lại coi là chuyện cười, chẳng phải quá vô tri sao?

Mọi người không biết Thần Cơ Động lại có nguồn gốc sâu xa như vậy, nhất thời thì thăm to nhỏ với nhau suy đoán thiệt giả. Tiễn Lăng Dị như bị gãi vào chỗ ngứa, liền hỏi:

- Giang đại nhân, ngài nói nhiều như vậy, nên nói rõ cho chúng ta biết trong động này có gì cổ quái?

Tức thời không gian trở nên tĩnh lặng. Trác Lăng Chiêu một lòng muốn đạt được thần công tuyệt thế trong động, Ngũ Định Viễn thì muốn điều tra về bằng chứng trên da dê. Mọi người đều chuyên tâm lắng nghe, sợ lọt mất thứ gì.

Giang Sung nghe câu hỏi thì khóe miệng nhếch lên, điềm nhiên nói:

- Không phải ta muốn dọa các người, chỉ là bí mật trong động quá mức trọng đại, hạng phàm phu tục tử các người sao có thể gánh nổi. Các người muốn bí kíp võ công cùng châu báu sao. .. Hắc hắc, các vị vốn thanh thanh bạch bạch, đừng hỏi nhiều thì hơn. Đến như các đại quan Liễu Ngang Thiên, Lưu Kính, chưa chắc đã gánh được đại phiền toái trong đó.

Tiền Lăng Dị nghe thì bị dọa tới sắc mặt trắng bệch, không dám nhiều lời nữa. An Đạo Kinh, Cửu U đạo nhân cũng phát run vì e sợ.

Riêng có Trác Lăng Chiêu trầm nghĩ:

- Xem dáng vẻ của Giang Sung, bí mật trong động này nhất định vô cùng trọng đại, chắc chắn không phải bí kíp võ công tầm thường, cũng may sắp rõ ràng rồi.

Kiểm Thần xưa nay kiêu căng, trong lòng nào biết chữ sợ là gì? Giang Sung càng nói càng khiến y ngựa ngáy trong lòng, càng kiên định muốn tìm hiểu chân tướng sự việc.

Giang Sung thấy mọi người im lặng thì xoay người, chỉ vào vòng cửa nói:

- Chư vị nếu tin Giang mỗ, hãy cử ra một người đem tấm da dê đặt lên vòng cửa. Không biết trong số chư vị ở đây thì ai có khinh công cao nhất? Có thể ra thử một lần hay không?

Giang Sung hỏi vài lần nhưng không có ai trả lời. Người trong giang hồ vốn để ý tới tôn ti danh hiệu. Nếu có kẻ nào đó tự nhận khinh công cao nhất, đương nhiên sẽ đắc tội với người khác.

Nhất thời không ai lên tiếng. Giang Sung ho khan một tiếng, nhìn Trác Lăng Chiêu hỏi:

- Khinh công của Trác chương môn cao tới đâu? Có thể nhảy tới không?

Trác Lăng Chiêu nhìn vòng cửa, tự biết khinh công của mình có hạn, lắc đầu nói:

- Võ công phái ta không sở trường về khinh công, bốn tọa không thể tới được.

Giang Sung nói:

- Lần đầu ta tới chỗ này, phải dùng tới đại thang công thành mới có thể đem tấm da dê dán lên đó. Giờ ngay cả Trác chương môn cũng không thể, vậy biết làm sao cho phải?

Mắt thấy mọi người không có cách, Giang Sung đưa tay ra hiệu cho Cao Nhan, nói:

- Cao tổng binh! Người tức khắc đi làm một cái thang lớn cao năm mươi trượng, trước buổi trưa ngày mai phải giao cho ta.

Cao Nhan cuống quýt xuống kêu:

- Đại nhân, nơi này hoang vu sơ sài, thuộc hạ sao có thể làm được?

Giang Sung giận dữ nói:

- Làm không được cũng phải làm! Người mau thu xếp ổn thỏa cho ta!

Cao Nhan sợ tới mức hồn mất vía, cuống quýt lạy nói:

- Thuộc hạ sẽ cố hết sức, xin đại nhân bớt giận.

Trác Lăng Chiêu thấy Giang Sung dọa nạt cấp dưới thì mỉm cười nói:

- Giang đại nhân đừng dùng kiểu cách nhà quan thế nữa, nên nghĩ cách nào hữu dụng chút đi.

An Đạo Kinh lớn tiếng nói:

- Trác chương môn có biện pháp thì mau nói, không cần châm chọc.

Đồ Lăng Tâm hừ một tiếng, mắng:

- Đem con heo mập nhà ngươi ném lên đó, không phải được sao?

An Đạo Kinh cá giận nói:

- Nói chuyện cẩn thận một chút! Người nói ai là heo mập?

Mọi người cãi bậy nhưng vô kế khả thi. Vòng cửa kia quả thật quá cao, dùng khinh công thì không thể nhảy tới. Nếu không có thang, muốn lên đó thật vô cùng khó khăn.

Mắt thấy đám người tranh cãi không ngớt, Ngũ Định Viễn cười thầm:

- Mấy tên gian thần tặc tử này giết người phóng hỏa, phí bao nhiêu công sức cuối cùng lại chịu thua ở đây, ông trời thật muốn trêu đùa bọn chúng.

Hắn ngẩng đầu nhìn Nam Thiên Môn, chợt thấy hai bức họa kia như đang trừng mắt nhìn mình thì lắp bắp kinh hãi, toàn thân mồ đổ hôi lạnh rùng rùng. Đúng lúc này, một luồng nhiệt khí trên tay phải sốc thẳng tới não đầu.

Thoáng chốc linh quang chợt lóe, Ngũ Định Viễn nghĩ tới chuyện Linh Âm cùng Lý Thiết Sam tỷ thí với Trác Lăng Chiêu ở Thiết Kiếm sơn trang ngày trước, đầu óc choáng váng, hai chân hẫ hẫ đảo suýt nữa ngã nhào ra đất.

Diễm Đình vội đỡ lấy hẫ, thấp giọng hỏi:

- Ngũ đại gia sao vậy?

Nàng thấy Ngũ Định Viễn vuốt vuốt trán thì kêu to liên tục, chỉ sợ độc thương trên người hẫ phát tác.

Qua một lúc, Ngũ Định Viễn khẽ lắc thân mình như tỉnh táo lại. Diễm Đình thấy hai mắt hẫ tỏa sáng, thần sắc đầy vẻ cổ quái. Nàng lo lắng hỏi:

- Ngũ đại gia, ngài cảm thấy không ổn ở chỗ nào?

Ai ngờ Ngũ Định Viễn cười ha hả, quay đầu nhìn Diễm Đình nói:

- Diễm Đình cô nương, chúng ta muốn vào động thì còn phải nhờ vào cô nương.

Diễm Đình hoảng sợ nói:

- Nhờ vào ta? Đây là ý gì?

Ngũ Định Viễn khoát tay, bảo nàng đừng vội hỏi thêm.

Mọi người đang còn cãi cọ, chợt nghe một giọng nói:

- Chư vị không cần tranh cãi. Ta đã có biện pháp.

Nghe âm thanh trầm thấp, đám người quay đầu lại. Chính là Ngũ Định Viễn lên tiếng.

Chúng nhân thấy trong mắt hắc ánh lên thần quang trầm tĩnh thì đều im lặng trở lại. Giang Sung thấy dáng vẻ hắc đầy tự tin, liền hỏi:

- Huynh đệ nói như vậy, chẳng lẽ có khinh công lợi hại bay tới vòng cửa kia chăng?

Ngũ Định Viễn lắc đầu nói:

- Không phải. Khinh công của ta rất kém, nhảy qua một bức tường đã thấy khó khăn, huống chi chỗ này cao tới mấy chục trượng, có thể nào lên được!

An Đạo Kinh nhảy ra chỉ tay mắng:

- Xú tiểu tử, người đang tính đùa bỡn người khác phải không?

Ngũ Định Viễn nói:

- Ta nói có phương pháp lên đó, chứ không phải do bản thân ta nhảy lên. Có điều sẽ phiền phức một chút.

An Đạo Kinh quát:

- Có chuyện nói mau, có rắc mau thả. Đừng thừa nước đục thả câu!

Ngũ Định Viễn không để ý tới hắc, nhìn Giang Sung nói:

- Giang đại nhân. Nếu biện pháp của ta thành công, ngài có thể giúp ta một chuyện chăng?

Giang Sung nóng lòng muốn vào trong động, liền nói ngay:

- Huynh đệ cứ nói, thiên hạ tuy lớn nhưng việc khiến cho Giang Sung ta bất lực quả thực không nhiều. Cần chức quan to cỡ nào, ta cũng có thể giúp.

Ngũ Định Viễn lắc đầu nói:

- Đại nhân hiểu nhầm rồi, ta không cầu làm quan.

Hắn chỉ vào đám người Diễm Đình nói:

- Nếu thành công, xin ngài thả mấy bằng hữu của tại hạ ra cho.

Giang Sung cười ha hả, nói:

- Ra là chuyện này, có điều bọn họ là do Trác chương môn dẫn tới, ta không thể làm chủ được.

Nói rồi liếc Trác Lăng Chiêu một cái. Ngũ Định Viễn nhìn sang Trác Lăng Chiêu hỏi:

- Trác chương môn thấy thế nào?

Trác Lăng Chiêu nhanh chóng gật đầu:

- Được, bốn tọa hứa. Chỉ cần phương pháp của Ngũ huynh đệ dùng được, ta hứa sẽ thả bọn họ đi.

Ngũ Định Viễn lớn tiếng nói:

- Trác chương môn thật khoái nhân khoái ngữ, chúng ta vỗ tay lập lời thề!

Hai người đi ra vỗ nhẹ bàn tay vào nhau. Đám người Linh Âm biết võ công của Ngũ Định Viễn chỉ thuộc hạng bình thường. Lúc này thấy hắc tự tin như vậy thì cảm thấy kì quái, không biết hắc có phương pháp leo tới vòng cửa kia.

Giang Sung thấy hai người Trác Ngũ ước định xong, khẽ ho một tiếng nhắc nhở:

- Ngũ huynh đệ, người có thể nói được chưa?

Ngũ Định Viễn mỉm cười chỉ vào Diễm Đình nói:

- Khinh công của cô nương này rất cao, trước mắt chúng ta phải nhờ vào nàng.

Giang Sung ồ một tiếng, cẩn thận nhìn đánh giá Diễm Đình nhưng lộ vẻ không tin.

Diễm Đình vội la lên:

- Ngũ gia. Chỗ đó rất cao, ta sao có thể nhảy đến?

Ngũ Định Viễn lắc đầu nói:

- Ta không bảo cô nhảy lên. Trên thế gian, có lẽ không có ai có khinh công cao siêu như thế.

Hắc lại chỉ về Linh Âm cùng Lý Thiết Sam, nói:

- Hai vị này có nội lực cao thâm, nếu được bọn họ tương trợ thì Diễm Đình cô nương nhất định sẽ lên được.

Mọi người cảm thấy kỳ lạ, nhất thời không ai tin tưởng.

Tiền Lăng Dị cười lạnh nói:

- Ngũ chế sứ. Cơm có thể ăn lộn nhưng lời thì không thể nói bừa. Người nói rõ xem bọn họ sẽ làm thế nào?

Ngũ Định Viễn nhìn Giang Sung nói:

- Xin Giang đại nhân tin tưởng tại hạ một lần.

Giang Sung gật đầu, nói:

- Ta tin. Người cứ nói. Không cần quan tâm lời kẻ khác.

Ngũ Định Viễn thấy Giang Sung tín nhiệm mình thì niềm tin tăng mạnh, nói:

- Xin các vị hảo hán cởi áo trên ra.

Hắn tự cởi y phục đầu tiên, để lộ ra thân thể cường tráng.

An Dao Kinh thấy Ngũ Định Viễn có cử chỉ quái dị thì cười nói:

- Tiểu tử này bị điên rồi!

Vừa nói thì bắt gặp ánh mắt sắc bén của Giang Sung đã liếc qua, lại nghe đối phương quát:

- Sao ngươi không cởi?

An Đạo Kinh kinh hãi, vội cởi áo giao cho Ngũ Định Viễn, để lộ ra cái bụng phệ mập mạp. Đám thủ hạ Cẩm Y Vệ thấy An Đạo Kinh ngày thường vênh mặt hất hàm, trước mặt Giang Sung lại khép nép thế này thì đều không nhịn được cười thầm.

Ngũ Định Viễn đưa tay nhận áo, nói:

- Đa tạ.

Hắn đem hai chiếc áo nối lại. Mọi người đều thấy kỳ quái không thôi.

Ngũ Định Viễn đem hai cái áo giao vào tay Linh Âm, nói:

- Xin đại sư dùng nội lực truyền vào hai cái áo này.

Trác Lăng Chiêu nhất thời tỉnh ngộ, kêu a một tiếng đương trường.

Linh Âm lắc đầu nói:

- Huyệt đạo trên người ta bị chế trụ, không thể phát động nội lực.

Ngũ Định Viễn nói:

- Trác chương môn, muốn vào trong động thì xin giải huyệt cho mấy vị bằng hữu này.

Tiền Lăng Dị kêu lên:

- Chương môn, người đừng trúng kế của tiểu tử này, hắn muốn lừa người giải huyệt cho đồng bọn, vạn lần không thể tin!

Trác Lăng Chiêu không để ý lời can ngăn, đưa tay vỗ vào hai người Linh Âm cùng Lý Thiết Sam một cái, liền giải khai huyết đạo trên người người họ. Linh Âm cùng Lý Thiết Sam nhìn nhau, đều bội phục về công lực thâm hậu của Trác Lăng Chiêu.

Linh Âm duỗi thẳng cánh tay, cử động gân cốt một chút để huyết mạch lưu thông, sau một thoáng lão mỉm cười nói:

- Ngày nào lão nạp cũng bị điểm huyết, không biết nội lực còn lại bao nhiêu.

Lão hít một hơi thật sâu, đem nội lực truyền vào hai chiếc áo, khiến nó dần dần dựng lên như vật sống, sau một lúc đã dựng thẳng như một cây cột cờ. Mọi người thấy nội lực thâm hậu cỡ này đều biến sắc, ngay cả Trác Lăng Chiêu cũng phải thán khen ngợi.

Đến lúc này đám người mới biết ý đồ của Ngũ Định Viễn, thì ra hẳn muốn kết y phục của mọi người thành một cái dây lớn, sau đó dùng nội lực khiến nó dựng thẳng đứng lên như một cây cột, cuối cùng Điểm Đình mới nhờ nó mà leo lên cao.

Mọi người vội cởi áo, chốc lát đã tạo thành một sợi dây chừng năm mươi trượng đặt nằm dưới đất. Linh Âm đi ra trước đem nội lực truyền vào, chỉ là sợi dây quá dài nên nó không nhúc nhích.

Lý Thiết Sam đi ra phía sau Linh Âm, đưa tay đặt lên vai lão tăng rồi đem chân khí cuộn cuộn truyền qua. Thoáng chốc sợi dây từng động đậy. Nó chậm rãi dựng lên nhưng chỉ được mười trượng rồi ngừng, phần còn lại vẫn nằm im dưới đất.

Giang Sung nói:

- An thống lĩnh, Cửu U đạo trưởng, mời nhị vị ra tay tương trợ.

Hai người tuân mệnh đi lên, đặt tay lên vai Lý Thiết Sam rồi truyền nội lực vào. Hai người này thực lực không kém, cộng thêm cả Lý Thiết Sam và Linh Âm hợp lực, sợi dây kia dựng được gần mười hai trượng thì hết lực, vẫn còn kém xa độ cao năm mươi trượng

Trác Lăng Chiêu có ý muốn phô trương thanh thế bốn môn, liền nói:

- Tam sư đệ, tứ sư đệ, hai người qua giúp đi.

Đồ Lăng Tâm cùng Tiền Lăng Dị mãnh liệt vận công, giơ chưởng đặt lên hai vai An Đạo Kinh. Thêm nội lực của hai người, sợi dây thừng lại chậm rãi dựng lên thêm chừng hai trượng rồi bất động. Xem ra cũng bằng với lực liên thủ của An Đạo Kinh và Cửu U đạo nhân.

Trác Lăng Chiêu nói:

- Nhị sư đệ, làm phiền người cùng lên.

Kim Lăng Sương đi tới, đưa tay đặt lên lưng Đồ Lăng Tâm rồi phát lực. Trong giây lát đó, mọi người cảm thấy lạnh lẽo toàn thân, một luồng nội lực âm hàn tràn vào cơ thể rồi thẳng tới sợi dây kia, nó dựng thêm được hơn năm trượng. Xem ra nội lực Kim Lăng Sương thật thâm hậu, không hề dưới Lý Thiết Sam.

Mắt thấy còn tới ba mươi trượng dây chưa dựng. Giang Sung nhíu mày than:

- Làm sao bây giờ? Hảo thủ của chúng ta đều đã ra tay, chỉ là ngay cả nửa mục tiêu cũng chưa được.

Bỗng thấy Trác Lăng Chiêu đi đến sau lưng Linh Âm, khẽ đặt tay lên vai
lão rồi giương giọng bật hơi quát:

- Lên!

Thoáng chốc dây thừng kia như độc xà ngóc thẳng đầu lên. Một trượng, hai
trượng, ba trượng, đoạn dây đang nằm dưới đất bỗng phốc một tiếng rồi
toàn bộ dựng đứng lên thẳng tắp như cột cờ. Mọi người đều chấn động vì
nội lực tuyệt thế của Trác Lăng Chiêu, tất cả đều biến sắc không thôi.

Ngũ Định Viễn nói:

- Giang đại nhân, xin giao da dê cho Diễm Đình cô nương.

Mọi người gật đầu. Diễm Đình có thân thể nhẹ nhất ở đây, dù khinh công
của nàng thấp hơn một chút thì vẫn có lợi hơn là để người khác leo lên.

Giang Sung lấy da dê đưa cho Diễm Đình, căn dặn:

- Cô nương leo lên rồi đem da dê đặt vào hốc cửa trên đó, chờ cửa lớn mở
ra thì mau gỡ xuống.

Diễm Đình gật đầu:

- Ta nhớ rồi.

Nàng nhìn Ngũ Định Viễn, nói:

- Ngũ gia yên tâm, ta sẽ không để ngài mất mặt.

Nói thì thân ảnh khẽ động, xoay lưng ong bám vào dây thừng thoăn thoắt
leo lên. Mọi người chỉ thấy nàng như một con bướm vờn hoa, qua trái qua

phải đã bay lên mây trượng, thân thể nhẹ như yến, dáng điệu lại uyển chuyển thì đều thầm khen ngợi:

- Nghe nói khinh công Cửu Hoa Sơn cao tuyệt, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Qua thời gian một nén hương, Diễm Đình đã leo tới đỉnh sợi dây. Nàng nhìn cái vòng cửa thì thấy nó cao rộng chừng một trượng. Giữa trung tâm lại có một chỗ lõm hình vuông có kích thước vừa vặn với tấm da dê.

Diễm Đình rùng mình, liền đưa tay dán tấm da dê lên đó!

Ngạo Kiếm

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Nam Thiên Môn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 3: Nam Thiên Môn

Hồi 3

Người dịch: FA

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Chợt nghe một tiếng ầm vang, cánh cửa khổng lồ kỳ quái nọ chậm rãi mở ra hai bên. Nhất thời mọi người há hốc mồm mà nhìn.

Ngũ Định Viễn quay sang, đã thấy Giang Sung hưng phấn dị thường còn Trác Lăng Chiêu thì cười lạnh liên tục. Hắn thầm nghĩ:

- Xem bộ dạng của Giang Sung, dường như bên trong có tuyệt thế mỹ nữ chờ người này vào ôm ấp. Họ Trác kia cũng đang nuốt nước miếng ừng ực vào bụng. Xem ra chốc nữa, chắc chắn hai gã chó điên này sẽ cắn xé nhau.

Hắn đang buồn cười, ai ngờ nghe một âm thanh trầm thấp truyền ra từ trong cửa:

- Người đến rồi...Người đã đến rồi...Chúng ta chờ người thật lâu...

Thanh âm kia đáng sợ như loài yêu ma quỷ quái gào thét, Ngũ Định Viễn bất giác run lên, nhìn quanh lại thấy mọi người đều chuyên chú mà nhìn, dường như chỉ có hắn là người duy nhất nghe được.

Ngũ Định Viễn há to miệng, thầm nghĩ:

- Rốt cuộc trong cửa có thứ gì, sao lại kì quái như vậy?

Hắn ngẩng đầu nhìn hai bức họa trên cửa, trong lòng càng thêm sợ hãi. Vừa rồi nghĩ ra phương pháp leo lên vòng cửa chỉ lóe lên trong chốc lát mà không hiểu tại sao. Tựa hồ trong cơ thể có biến hóa nào đó mà bản thân hắn cũng khó nhận ra.

Ngũ Định Viễn đang kinh hãi, mọi người lại chú tâm tới Thiên Môn mở ra, không ai để ý thấy vẻ khác lạ của hắn. Lúc này tám đại cao thủ chia thành hai phe giữ sợi dây. Nhìn qua tám người như đồng tâm đồng lòng, kỳ thật đều có tâm tư riêng.

Lý Thiết Sam mắt thấy cửa lớn mở ra, công lực được khôi phục thì nảy sinh ý định đào thoát. Lão thầm nghĩ:

- Lão phu bị đám vương bát đản này giam giữ một năm có thừa, giờ huyết đạo đã được giải khai. Bất kể sao cũng phải giết một hai gã tiểu tử, nếu không sao hả được cơn giận trong lòng?

Tâm niệm vừa động, lão liền đánh mắt sang Linh Âm. Hai người ở chung đã hơn một năm nên rất quen thuộc. Linh Âm hiểu ý, biết là Lý Thiết Sam có ý đả thương người.

Tính tình Linh Âm tuy ôn hòa từ bi, nhưng giờ khó khăn lắm mới có cơ hội thoát thân, cũng nghĩ thầm:

- Trác Lăng Chiêu đề tiện vô sỉ, tuy nói sẽ thả chúng ta nhưng thực lòng thế nào thì vẫn khó đoán. Cầu người không bằng cầu mình, trước mắt phải thoát khỏi hiểm cảnh rồi mới tính tiếp.

Lão thấy Diễm Đình sắp xuống thì thầm vận công lực, tính đợi lúc nàng vừa hạ xuống tới đất thì tập kích đám người. Lão cùng Lý Thiết Sam đã được giải huyết. Hai cao thủ liên thủ, chắc chắn sẽ đánh một trận ra trò.

Một trượng hai trượng, ba trượng.... Mắt thấy thân hình Diễm Đình hạ xuống hơn nửa đoạn dây. Linh Âm hít một hơi thật sâu, tay phải thủ thế nơi ngực, chính là thức mở đầu trong “Đại bi hàng ma xử”.

Trác Lăng Chiêu là kẻ âm hiểm, thấy vậy biết rằng Linh Âm cùng Lý Thiết Sam có ý định khác, thầm cười lạnh:

- Xem bộ dáng hai người này, chỉ cần tiểu cô nương kia vừa xuống đất thì sẽ động thủ đả thương người nhằm thoát thân. Ta nên tương kế tựu kế một lần bắt chúng lại.

Miệng y khẽ động như sai sứ đám môn nhân điều gì đó.

An Đạo Kinh cũng thuộc hạng giáo hoạt, thấy Trác Lăng Chiêu vừa mấy máy môi miệng thì thân hình Đồ Lăng Tâm đã động. Hắn cả kinh, biết Trác Lăng Chiêu sử dụng công phu “Truyền âm nhập mật” để sai đám hạ nhân làm việc mờ ám, liền nghĩ:

- Xem bộ dạng họ Trác hẳn là có âm mưu. Ta phải cẩn thận lưu ý mới được.

Hắn ngưng lực vừa đủ, chỉ đợi Diễm Đình chạm đất thì sẽ đá ngược một cước về sau, thoát khỏi chưởng thủ của Đồ Lăng Tâm.

Cửu U đạo nhân kia chỉ là một lão đầu ngốc, lúc này vẫn còn chuyên tâm vận khí, hoàn toàn không phòng bị gì.

Hiện tại Linh Âm, Lý Thiết Sam đứng đầu. Sau lưng là An Đạo Kinh và Cửu U đạo nhân, hai người phía sau nữa là Tiền Lăng Dị và Đồ Lăng Tâm, cuối cùng mới là Kim Lăng Sương và Trác Lăng Chiêu. Tám người chia thành hai phe vận khí ngưng lực, khiến sợi dây dài thẳng như kẻ chỉ.

Mắt thấy cách còn cách mặt đất chừng mười trượng, Diễm Đình nhẹ nhàng kêu lên:

- Ta sắp xuống rồi!

Nàng trượt theo dây rồi nhẹ nhàng xoay người một cái, uyển chuyển như chim Yến bay lượn giữa không trung, lại như chim Hoàng Anh vỗ cánh trông rất đẹp mắt, phút chốc đã đặt chân lên đất.

Linh Âm và Lý Thiết Sam nhìn nhau, đồng thời quát:

- Động thủ!

Nói rồi cả hai lao về phía trước muốn thoát ra. Cửu U đạo nhân ở sau lưng ngăn ra không hiểu. An Đạo Kinh thì cảnh giác hơn, liền rùn người dùng chân phải làm điểm tựa, chân trái đá về phía sau, tập kích vào bắp chân Đồ Lăng Tâm.

Nào ngờ Trác Lăng Chiêu cười lạnh, giương giọng quát thì một luồng chân khí mãnh liệt truyền về phía trước, khiến cho ba người Kim Lăng Sương, Đồ Lăng Tâm, Tiễn Lăng Dị đại biến sắc mặt, mồ hôi lạnh đổ ra trên trán. Chân khí trong cơ thể ba người tuôn ra, cùng với nội lực bá đạo của chương môn truyền qua cánh tay, điên cuồng tổng ra phía trước.

Cửu U đạo nhân còn đang kinh ngạc, sau lưng lại có một luồng nội lực đá đạo đánh tới, thân hình như bị đánh trúng một chùy rất mạnh, trước mắt hắc tối sầm, yết hầu ngọt lịm rồi miệng phun máu tươi. Luồng nội lực sắc bén tới cực điểm nọ truyền theo bàn tay hắc, đánh tới trên người Linh Âm.

Linh Âm đang định nhào ra phía trước, đã cảm thấy có một luồng lực đạo rất mạnh đè xuống đầu vai. Trong sát na này lực phủ ngũ tạng đau đớn, tâm niệm lão xoay chuyển, biết rằng đã bị Trác Lăng Chiêu ám toán. Chỉ là nội lực của lão thâm hậu, chân lực trong cơ thể tự phát động bảo vệ các nơi trong kinh mạch, muốn đem ngoại lực nọ đẩy ra ngoài.

Linh Âm thấy tình thế hung hiểm, nếu không thể chuyển bại thành thắng thì tất cả mọi người đều bị Trác Lăng Chiêu bắt lại. Lão lao người về phía

trước, hai chân đá ra sau. Chỉ là trước mắt bỗng nhoáng lên một bóng người, đã thấy Trác Lăng Chiêu đích thân công đến. Linh Âm còn chưa kịp đứng thẳng đã nhận ngay một chưởng của đối phương.

Linh Âm miệng phun máu tươi, thân mình chậm rãi ngã ra. Liền vào lúc này, lại nghe Lý Thiết Sam la một tiếng rồi cũng từ từ ngã xuống, hiển nhiên Trác Lăng Chiêu ám toán đã đắc thủ.

Linh Âm té ngã trên mặt đất, thấy ba hảo thủ Côn Luân đang khoanh chân ngồi vận khí thì thầm nghĩ:

- Giới cho Trác Lăng Chiêu, vì muốn bắt ta mà không tiếc làm bị thương đám môn nhân của hãn.

Lúc này huyết khí trong ngực cuộn cuộn, lão liền khoanh chân đả tọa, vận công chữa thương.

Trong tám người, giờ chỉ còn hai người đứng thẳng. Một người mặt đầy kinh hoàng không dám nói gì, chính là thống lĩnh Cấm Y Vệ An Đạo Kinh. Người còn lại khoanh tay trước ngực, ngạo nghễ nhìn mọi người. Chính là chưởng môn Côn Luân Sơn, “Kiếm thần” Trác Lăng Chiêu.

Ngũ Định Viễn mắt thấy biến cố thì cả kinh tới ngậy người. Tuy huyết đạo trên người không bị điểm nhưng võ công của hãn thấp kém, không giúp đỡ được gì. Nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Giang Sung nhìn mặt mà đoán được ý. Dù y không biết sự ảo diệu trong võ học nhưng thấy Trác Lăng Chiêu đẩy ra hai chưởng, đã khiến ba cao thủ Côn Luân ngã xuống. Sau đó là Cửu U đạo nhân, Linh Âm, Lý Thiết Sam lần lượt ngã sấp thì đoán rằng đều bị chưởng lực Trác Lăng Chiêu gây thương tích.

Giang Sung cười lạnh thầm nghĩ:

- Tâm cơ của họ Trác thật không nhỏ, một lòng muốn độc chiếm nơi này. Hắc hắc, làm cho Giang Sung ta cảm thấy còn kém xa.

Trác Lăng Chiêu đang chiếm thượng phong nhưng Giang Sung vẫn không mấy để tâm, hai tay thu vào trong tay áo im lặng quan sát động tĩnh.

Trong đám người, chỉ có An Đạo Kinh giao hoạt nhất. Mắt thấy có chỗ không ổn là nhanh tay lẹ mắt mới tránh khỏi bị thương. Hắn chỉ tay mắng:

- Trác Lăng Chiêu! Người là tên tiểu nhân phản phúc vô thường, vừa rồi còn nói mọi người sẽ cùng vào Thần Cơ Động, sao lại ra tay ám toán?

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- An đại nhân coi trọng bốn tọa quá rồi. Nói về vong ân bội nghĩa phản phúc vô thường, chỉ sợ ta còn phải lãnh giáo các người thêm nhiều. Giang đại nhân, ngài nói có đúng không?

Nói rồi y nhìn thoáng qua Giang Sung, trong mắt tràn đầy sát khí.

Giang Sung cười hắc hắc không đáp. An Đạo Kinh quát to một tiếng:

- Mọi người mau mau bảo vệ Giang đại nhân!

Hắn biết võ công của mình kém hơn người nhưng lúc này không thể không chiến, liền giơ đao chém tới Trác Lăng Chiêu. Hơn hai mươi hảo thủ Cẩm Y Vệ cũng rút đao khỏi vỏ, vây tròn bảo hộ Giang Sung.

Mắt thấy An Đạo Kinh xuất đao công kích. Trác Lăng Chiêu giờ kiếm điểm về trước một cái, lạnh lùng thốt:

- Nằm xuống!

An Đạo Kinh biết kiếm pháp của đối phương lợi hại, lúc này kiếm chưa rời vỏ nhưng nội công thâm hậu có thể giết người vô hình. Hắn vội giơ đao phòng thủ, cước bộ hơi động lui về phía sau. Nào ngờ Trác Lăng Chiêu liền nhào tới đâm hỏ thủ chặn trước người Giang Sung.

Đám người thấy Trác Lăng Chiêu giơ kiếm công đến thì vội giơ đao kháng cự. Chỉ là thân thủ của Kiếm Thần thực sự quá nhanh, thanh kiếm trong tay múa may giống như bão táp cuồng phong.

Thoáng chốc vỏ kiếm liên hoàn điểm ra như mưa. Chỉ nghe những tiếng đình đình đang đang không ngừng. Đám võ sĩ cảm giác được nơi cổ tay đau đớn, binh khí trên tay lũ lượt rơi xuống. Thì ra trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch kia, Trác Lăng Chiêu đã điểm trúng huyết đạo trên cổ tay mấy chục hỏ thủ!

Phút chốc đâm ra mấy chục kiếm, xem như võ công đã là nhất đẳng đương thời, huống chi còn điểm trúng huyết đạo của các cao thủ võ lâm? Mọi người thấy kiếm pháp Trác Lăng Chiêu thực quá kinh hãi thế tục, cả đám bất giác biến sắc.

An Đạo Kinh thấy đám thủ hạ bị người đánh bại thì sắc mặt xám như tro tàn. Đám Vân Đô Úy này vốn là lực lượng tinh nhuệ nhất trong đại nội, xưa nay trấn thủ Trực Lệ Phủ, phụ trách bảo vệ các nhân vật quan trọng trong triều. Lần này Giang Sung rời kinh mới đưa bọn họ theo hộ giá. Ai ngờ rằng gặp phải tuyệt thế cao thủ chân chính, đám thuộc hạ này vẫn không chịu nổi một kích.

Tổng binh Ngọc Môn quan Cao Nhan ở bên cạnh, mắt thấy tình thế không ổn, muốn lén hạ sơn điều động binh lính ở dưới lên cứu người. Có điều

cước bộ hần vừa động thì Đồ Lăng Tâm đã đứng dậy bước ra ngăn cản, lạnh lùng hỏi:

- Người muốn đi đâu?

Cao Nhan cười khan một tiếng, nói:

- Ta.....Ta đau bụng, muốn đi đại tiện.

Đồ Lăng Tâm cười lạnh nói:

- Đau bụng? Ném một kiếm thì sẽ không còn đau bụng nữa!

Cao Nhan sợ tới mức tè ra quần, không dám ho he gì nữa.

Thoáng chốc mấy chục người, từ Giang Sung cho đến Diễm Đình đều bị bắt giữ lại. Trác Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, sai sứ đám môn hạ:

- Đem những người này xuống dưới.

Kim Lăng Sương là người từng trải, biết rõ đặc tội Giang Sung không phải là chuyện nhỏ. Nếu xử trí không tốt thì sẽ rất hung hiểm, lập tức hỏi:

- Chưởng môn muốn xử trí bọn họ thế nào?

Trác Lăng Chiêu nói:

- Chờ ta tìm được bí mật trong Thiên Sơn, sẽ định đoạt bọn chúng sau.

Đồ Lăng Tâm đi ra phía trước, nhìn Giang Sung nói:

- Giang đại nhân. Trước mắt xin ngài chịu khó một chút.

Giang Sung không nói không rằng mà chỉ cười hắc hắc, thần sắc không chút sợ hãi.

Đồ Lăng Tâm nhíu mày, đang muốn đưa tay kéo Giang Sung đi, lại nghe một người lên tiếng:

- Trác Lăng Chiêu a Trác Lăng Chiêu, sao ngài chẳng hiểu chuyện như vậy? Giang đại nhân chỉ cầu bình an phú quý, ngài muốn võ công tuyệt thế. Thật không đáng phải tranh chấp.

Mọi người vội quay sang nhìn, thấy là một người đầu trọc thân mặc áo cà sa. Chính là một Lạt Ma miệng tụng Phật hiệu, đang đứng cạnh cánh cửa khổng lồ kia. Đám người cả kinh, không biết hòa thượng kia là thần thánh phương nào, sao lại xuất hiện đột ngột vào lúc này?

Giang Sung cười ha hả, đưa tay chỉ vào Lạt Ma kia nói:

- Ta giới thiệu cho các vị một bằng hữu, đây là quốc sư La Ma Thập của Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc. Đại sư uyên thâm Phật học, võ công cao cường, mọi người nên kết giao một chút.

Đám người Côn Luân thấy Lạt Ma nọ mặt đầy bảo quang, thần thái phi phàm. Đoán chắc là nhân mã của Giang Sung thì rùng mình nghĩ thầm:

- Giới cho Giang Sung, thì ra còn có phục binh. Khó trách lại không hề sợ hãi.

Trác Lăng Chiêu chỉ nhắm mắt dưỡng thần, không thêm để ý.

Lạt Ma nọ đúng là La Ma Thập. Ngày ấy, lão thấy Tứ vương tử thất bại nên giả bộ tự sát lừa gạt Khả Hãn. Tiết Nô Nhi định hủy thi thể thì Sát Kim lại

nhớ tới tình nghĩa xưa mà ngăn cản, nếu không La Ma Thập đã bị Tiết Nô Nhi băm nát thân thể, chết giả đã thành chết thật. Có lẽ đã tới Tây Thiên niệm kinh.

Danh khí của La Ma Thập ở trung nguyên không lớn nên không nhiều người nhận ra. Lại càng ít người biết rằng lão giật dây cho Tứ vương tử Hân Quốc làm phản, lúc này đều thầm đoán lai lịch.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Thì ra là một đại tăng chính. Không biết đại sư xảo hợp mà đến, hay là cũng thèm muốn bí mật nơi đây?

La Ma Thập nói:

- Trác chương môn quá đa tâm rồi. Lão nạp là người kém cỏi ngoài vòng giáo hoá, há lại có tâm tư như thế? Ta đến chỉ để bảo vệ Giang đại nhân, xin Trác chương môn giờ cao đánh khẽ, mọi người dĩ hòa vi quý.

Trác Lăng Chiêu ha hả cười nói:

- Dĩ hòa vi quý? Kẻ con buôn mới cần hòa khí sinh tài lộc, ta là người trong võ lâm, còn cần hòa khí làm gì?

La Ma Thập lắc đầu nói:

- Trác chương môn nên khoan dung độ lượng một lần. Nếu không nể mặt Giang đại nhân, cũng chính là không nể thể diện của lão nạp.

Trác Lăng Chiêu ồ một tiếng nói:

- Đại sư có bao nhiêu phân lượng?

Lời này vô cùng càn rỡ khiến người khó mà chịu được. Quả nhiên trong mắt La Ma Thập xuất nộ hỏa, tuy vậy lão chỉ mỉm cười nói:

- Nếu các hạ cố chấp như thế, lão nạp đành huyết chiến một trận.

Trác Lăng Chiêu tự cao là Kiếm Thần vô địch, cười nói:

- Bằng võ công của đại sư, e là chưa cần ta phải xuất thủ.

Nói rồi liếc mắt qua Đồ Lăng Tâm. Đồ Lăng Tâm cười ha hả, bước ra nói:

- Tại hạ Kiếm Cổ Đồ Lăng Tâm, xin được lĩnh giáo đại sư.

“Kiếm cổ” của Đồ Lăng Tâm âm tàn hiểm độc, La Ma Thập tuy có “U Minh Huyền Chỉ” hộ thân nhưng e rằng cũng không chiếm được tiện nghi.

La Ma Thập miệng niệm phật hiệu, nói:

- Cao thủ quý phái thần kiếm cái thế, lão nạp không dám bất kính!

Đồ Lăng Tâm cười lạnh nói:

- Không dám bất kính? Vậy thì mau rút đi!

La Ma Thập cười nói:

- Cũng không cần như thế. Không thể dùng lực nhưng có thể dùng trí.

Lão vung tay lên, chỉ nghe bên ngoài có tiếng hô vang. Thoáng chốc tới hai trăm võ sĩ chỉnh tề hiện ra, trên tay mỗi người cầm đều cầm một cây Hỏa

Thương hướng về đám môn nhân Côn Luân. Chính là đội Hỏa thương của Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc.

La Ma Thập chấp tay chữ thập, nói:

- Hai trăm Hỏa Xạ Thủ này, mỗi người đều bách phát bách trúng. Nếu Trác chương môn một mực bức người, chúng ta đành phải dụng lực.

Lần này đến phiên đám môn nhân Côn Luân Sơn rùng mình. Tâm cơ của Giang Sung quả thật thâm trầm. Ngoài An Đạo Kinh cùng đám Cẩm Y Vệ còn mai phục thêm đám Hỏa Xạ Thủ này, trước mắt đánh bừa chưa hẳn đã có lợi.

Giang Sung cười với La Ma Thập:

- Đại sư thật là thần thông, không ngờ có thể tìm ra mấy trăm người này, tới thật đúng lúc.

La Ma Thập khiêm nhường nói:

- Ta tới là nương nhờ Giang đại nhân. Nếu không mang chút quà gặp mặt, sao có thể mở miệng xin cơm?

Hai người đồng loạt cười ha hả như đã quen biết từ lâu.

Trác Lăng Chiêu cũng nhàn nhã cười nói:

- Đại sư muốn thỉnh giáo võ công của ta, bốn tọa cầu còn không được. Nghe đồn rằng Hỏa Thương của Tây Vực rất lợi hại, hôm nay ta muốn lĩnh giáo một phen.

Mọi người nghe lời này thì kinh hãi. Hỏa Thương của Tây Vực còn nguy hiểm hơn ám khí phi tiêu gấp cả trăm lần. Trác Lăng Chiêu cuồng vọng như thế, chẳng lẽ cho mình là thần phật thật sao?

La Ma Thập lại không hề kích động, thản nhiên nói:

- Trác chương môn võ công cao cường, Hỏa thương đương nhiên không làm gì được. Nhưng không biết đám đồ tử đồ tôn của ngài thân thủ thế nào? Có thể nhanh hơn đạn được được chăng?

Môn hạ Côn Luân biết rằng La Ma Thập nói không phải khoa trương. Nếu đội Hỏa Thương cùng bắn ra, chỉ e cao thủ Côn Luân chết ít nhất phải một nửa, bất giác cả đám đều biến sắc. Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng nói:

- Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

La Ma Thập nói:

- Lão nạp tới đây không cầu võ công tuyệt thế, càng không phải thiên cơ huyền ảo gì. Tới là muốn phụ tá Giang đại nhân hoàn thành tâm nguyện mà thôi. Nếu Trác chương môn cứ cố chấp, giang sơn rộng lớn như vậy mà không dung được người khác, không bằng mọi người cùng chết một chỗ đi.

Trác Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng nhưng không đáp. Giang Sung thấy y trầm mặc không nói, biết là đối phương có ý muốn nhượng bộ liền cười nói:

- Trác chương môn, Giang Sung ta là người làm đại sự, việc nhỏ hôm nay không tính toán cùng người nữa. Chúng ta bắt tay giảng hòa cùng mưu đồ việc lớn, thế nào?

Nói rồi bước phía trước, định thân mật vỗ vai Trác Lăng Chiêu. Chợt thấy thân hình Trác Lăng Chiêu khẽ động, La Ma Thập cả kinh hô lên:

- Đại nhân cẩn thận!

Thoáng chốc cổ tay Giang Sung đã bị Trác Lăng Chiêu tóm được. Chỉ cần Kiếm Thần dùng nội lực, tâm mạch của Giang Sung sẽ đứt gãy chết thảm đương trường.

La Ma Thập vội quát:

- Trác Lăng Chiêu! Mau buông Giang đại nhân ra, nếu không mọi người cùng chết!

Trác Lăng Chiêu cười hắc hắc nói:

- Người hạ súng xuống cho ta rồi nói.

La Ma Thập biến sắc, triệt hồi đội Hỏa Thương chính là mặc cho Trác Lăng Chiêu muốn làm gì thì làm, nhưng nếu không nghe lời đối phương thì e rằng Giang Sung sẽ bị tra tấn, nhất thời lão trở nên do dự.

Song phương đang còn giằng co, chợt nghe một người thản nhiên nói:

- Đừng làm rối lên nữa, chính sự quan trọng hơn!

Thanh âm bình thản vang lên trong thời khắc khẩn trương, giống như hòn đá rơi xuống mặt nước tĩnh lặng, khiến cho số người tỉnh lại không ít. Đám người giật mình, đưa mắt nhìn lại thì thấy người nọ râu ngắn, thần sắc thông dong. Chính là đại gian thần Giang Sung!

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Giang đại nhân, tính mệnh người đang trong tay ta, còn dám nói thế sao?

Giang Sung nhún vai cười nói:

- Trác chương môn, đừng hồ nháo nữa, mau vào động đi!

Trác Lăng Chiêu thấy đối phương không hề sợ hãi, trầm giọng hỏi:

- Giang đại nhân. Trác Lăng Chiêu ta bình sinh giết người như ngã rạ. Không phải người không biết điều đó, không sợ ta một kiếm giết chết người sao?

Giang Sung lắc đầu cười nói:

- Sẽ không, người sẽ không giết ta.

Trác Lăng Chiêu lạnh lùng thốt:

- Vì sao người khẳng định như vậy?

Thoáng chốc ánh sáng chói mắt bạo phát ra, trường kiếm trong tay y đã để trước mắt Giang Sung. Chỉ cần nhích thêm một phân nữa thì con mắt Giang Sung sẽ bị phế lập tức.

Đám người La Ma Thập bị dọa đến đổ đầy mồ hôi lạnh, thật lâu sau còn chưa bình tĩnh lại.

Trác Lăng Chiêu thu hồi trường kiếm, lạnh lùng thốt:

- Các hạ vẫn còn dám khẳng định nữa chăng?

Chỉ nghe Giang Sung cười ha hả, tiếng cười vang vọng truyền xa ra trong đêm, quả thực không hề sợ hãi chút nào. Mọi người thấy y lớn mật đến vậy thì đều kinh ngạc không thôi.

Trác Lăng Chiêu cả giận nói:

- Giang đại nhân cười cái gì? Thật không sợ chết sao?

Giang Sung lắc đầu cười nói:

- Trác chương môn a Trác chương môn, ta cười người lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Người cho là nhân sĩ thiên hạ đều tầm thường như người sao! Dù người có đem bí kíp võ công đặt trước mặt ta, ta sẽ không thèm nhìn lấy một lần.

Trác Lăng Chiêu nghe đối phương khinh miệt thì sắc mặt trầm xuống, âm trầm nói:

- Giang đại nhân, ngày trước bốn tọa nhận lời người đi cướp da dê. Vì đó mà Côn Luân Sơn chúng ta giết người không ít, đắc tội với đồng đạo võ lâm, thân mang danh ác nhân không việc gì không làm, người nghĩ ta được cái gì? Chỉ là một tờ thưởng công của người sao? Người thật coi khinh ta!

Trong cơn giận dữ, Trác Lăng Chiêu kìm không được vận nội lực khi nói chuyện. Tuy không đả thương người nhưng khiến lỗ tai mọi người ông ông chấn động.

Giang Sung mỉm cười nói:

- Võ công của Trác chương môn đệ nhất thiên hạ, trên giang hồ có ai không biết, có ai không hiểu?

Trác Lăng Chiêu tức giận nói:

- Người đã biết sao còn nhạo báng ta?

Giang Sung cười nói:

- Trác chương môn uy phong cỡ nào, ta sao dám nhạo báng? Chỉ là Trác chương môn a, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Ta biết rõ mục đích người đến nơi này, vậy người có biết mục đích ta đến đây hay không?

Mọi người nghe thì đều ồ lên một tiếng. Trác Lăng Chiêu tới Thiên Sơn là mong muốn đạt được bí kíp võ công trong truyền thuyết. Về phần Giang Sung sao tới chỗ này thì không ai nghĩ ra cho nổi.

Ngũ Định Viễn biết Giang Sung nhiều lần tới đây, chắc chắn có mưu đồ, liền chuyên chú lắng nghe.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, nói:

- Trong Thần Cơ Động cất giấu một bộ võ học kinh động thiên hạ, nếu người khinh thường cả vật ấy thì ai biết người muốn thứ gì? Hay bên trong còn rất nhiều vàng bạc châu báu?

Giang Sung ha hả cười nói:

- Vàng bạc châu báu? Ta giàu có nổi danh một phương, hùng bá thiên hạ, văn võ đương triều có ai mà sánh nổi, người nói ta còn thiếu vàng bạc sao? Dụng ý của ta đến đây thế nào, người còn không rõ ràng. Sao có thể gây sức ép cho ta?

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng nói:

- Các hạ danh lợi đều đủ, ta thực nghĩ không ra vì sao lại mạo hiểm tới đây.

Giang Sung thần nhiên nói:

- Ta chỉ không yên lòng về một người.

Trác Lăng Chiêu ồ một tiếng, hỏi:

- Kẻ nào khiến người không yên lòng? Là hoàng hoa khuê nữ nhà ai sao?

Giang Sung cười ha hả :

- Trác chương môn nói chuyện thật thú vị!

Y chỉ vào cánh cửa lớn màu đỏ son, nói:

- Phía sau cửa này có một người mà hai mươi năm qua khiến ta ăn không ngon ngủ không yên. Nếu không tìm được hãn, ta sao có thể an tâm đây?

Trác Lăng Chiêu rùng mình thầm nghĩ:

- Ta chỉ biết trong này có cất giấu bí kíp võ lâm, không ngờ còn có chuyện quái dị như thế, có điều tính mạng của họ Giang đang trong tay ta, tất không

dám nói ngoa.

Y hừ một tiếng hỏi:

- Người nọ rốt cuộc là ai?

Giang Sung cười nói:

- Ta khuyên người, tốt nhất không nên biết. Nếu không, dù có mười cái đầu cũng không đủ mà đền.

Lần trước Tiễn Lăng Dị hỏi Giang Sung, cũng nhận được câu trả lời như vậy khiến mọi người phát run. Có điều Trác Lăng Chiêu võ công cao cường, đương thời hiếm có địch thủ. Y nghe Giang Sung uy hiếp, chỉ cười lạnh nói:

- Chỉ cần không phải là Giang đại nhân hù dọa gạt người, bốn tóa thật lòng muốn biết là ai!

Giang Sung mỉm cười nói:

- Nộ Thương Sơn năm xưa chấn động thiên hạ nhưng đã bị giết sạch. Trác chương môn, cao thủ trên sơn trại đó chưa hẳn đã kém người, đừng tự cho mình võ công đệ nhất thiên hạ, tới chỗ này thì nên có thành kính một chút.

Lý Thiết Sam đang vận khí chữa thương, nghe tới Nộ Thương Sơn thì không khỏi run lên, dường như rất quan tâm.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Nói nhiều thế vẫn thật hàm hồ, các hạ mau nói cho rõ ràng!

Giang Sung thở dài:

- Phản tặc triều đình có lưu lại bốn câu, đó là: “Mậu Thìn Tuế Chung, Long Hoàng Động Thế, Thiên Cơ Do Chân, Thần Quỷ Tự Tại”. Trác chương môn có hiểu được huyền cơ trong này chăng?

Trác Lăng Chiêu cười lạnh nói:

- Đây không phải là bí mật trong Thần Quỷ Đình sao? Giờ đã có người giải khai, Giang đại nhân còn muốn dùng thứ này ra vẽ huyền bí nữa, chẳng phải khiến người cười cho rớt răng?

Ngày ấy y ẩn ấp gần Thần Quỷ Đình, từng nghe Lục Cô Chiêm nói qua bốn câu này. Sau đó Thần Quỷ Đình nứt ra long mạch, giờ nghe Giang Sung nhắc tới những điều vô nghĩa đó thì nhin không được cười nhạo không dứt.

Giang Sung thở dài:

- Bốn câu đó ẩn giấu bí mật trên từng câu từng chữ, ài... Người nọ năm xưa hao tâm tổn tứ, lại để bọn người các ngươi nông cuồng xem thường, thật khiến cho người ta cảm khái!

Y liền viết ra bốn dòng chữ dưới đất, chính là bốn câu:

Mậu Thìn Tuế Chung

Long Hoàng Động Thế

Thiên Cơ Do Chân

Thần Quỷ Tự Tại

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 3: Nam Thiên Môn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 3: Nam Thiên Môn

Hồi 4

Người dịch: FA

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Viết ra rồi Giang Sung hạ giọng nhắc khẽ:

- Trác chương môn, đọc mấy lời theo hai đường chéo xem!

Mấy câu này nhỏ như muỗi kêu, nếu không phải nội lực của Trác Lăng Chiêu thâm hậu thì sao có thể nghe được? Trác Lăng Chiêu thấp giọng đọc mấy lần, bỗng thần sắc đại biến, kìm không được thối lui vài bước.

Mọi người thấy vậy cũng giật mình hoảng sợ. Cho dù sét đánh bên tai, Kiếm Thần cũng chưa từng thất thố một lần, thật không tưởng tượng nổi trong động là thần thánh phương nào!

Trác Lăng Chiêu run giọng hỏi:

- Giang đại nhân, ngài ... đang nói đùa sao?

Giang Sung thở dài:

- Hai mươi năm qua, ta đã đến Thần Cơ động ba lần, thậm chí từng bị đám man di bắt làm tù binh. Ta hao tâm tổn lực, cam chịu mạo hiểm nhưng thủy chung không thể tìm ra người nọ. Người còn nghĩ là ta nói giỡn sao?

Trác Lăng Chiêu khẽ gật đầu:

- Nếu lời của Giang đại nhân là thật, Trác mỗ tất sẽ tạ tội với ngài.

Nghe khẩu khí của y, dường như đã tin lời Giang Sung. Ngũ Định Viễn chấn động thầm nghĩ:

- Đến như Trác Lăng Chiêu còn bị dọa như thế, hẳn là người trong động có lai lịch rất lớn, nhưng không biết sao lại trốn ở nơi này?

Lại nghe Giang Sung cười nói:

- Trác chương môn vào động, muốn lấy tuyệt thế võ công thì cứ tự nhiên, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản. Hai ta cứ hành sự theo mục đích riêng, không cần thiết phải xung đột làm gì. Trác chương môn, lời này của ta rất thật tâm!

Trác Lăng Chiêu gật đầu nói:

- Tấm lòng của Giang đại nhân quả thật rộng rãi, ngay cả bí mật như thế cũng cho ta biết. Trác mỗ sẽ theo ý ngài.

Nói rồi song phương đưa tay phát thệ. Giang Sung cười ha hả:

- Trác chương môn quả thật sáng suốt! Người cứ làm cái danh vô địch thiên hạ của người, ta an hưởng bình an phú quý của ta. Hai ta nước sông không phạm nước giếng. Ngày sau ta còn giúp người làm quan to, chẳng phải vẹn cả đôi đường sao?

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Thì ra Giang đại nhân đã sắp xếp ổn thỏa đâu vào đấy.

Hai người đồng loạt ngửa mặt lên trời cười to. Ngũ Định Viễn cùng Linh Âm nhìn sang nhau. Mắt thấy Trác Lăng Chiêu cấu kết cùng Giang Sung, dù chưa biết đối phương có âm mưu gì nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt. Cả hai còn đang thở dài, lại nghe Giang Sung lên tiếng nhắc nhở:

- Được rồi! Chúng ta mau vào động thôi.

Y đến trước mặt Ngũ Định Viễn rồi nói:

- Ngũ chế sứ đã thấy qua bí mật trong Thần Quỷ Đình. Khi vào động, mọi chuyện đều phải dựa vào người.

Ngũ Định Viễn nhìn Diễm Đình ở bên cạnh, nhắc:

- Mời đại nhân tuân thủ lời hứa, thả bằng hữu của ta rời khỏi đây. Bằng không tại hạ dù chết cũng không tuân mệnh.

Giang Sung lại chỉ sang Trác Lăng Chiêu. Ngũ Định Viễn ho nhẹ một tiếng, hỏi:

- Trác chương môn. Chúng ta đã vỗ tay lập lời thề, không biết ngài có thể thả người?

Trác Lăng Chiêu không đáp mà trầm ngâm như có suy tính. Ngũ Định Viễn thấy đối phương không muốn thả người, lớn tiếng nói:

- Trác chương môn. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Người đừng có nuốt lời!

Trác Lăng Chiêu húng hắng một tiếng, đưa tay chỉ vào Diễm Đình:

- Những người khác có thể đi, riêng cô nương này phải ở lại.

Ngũ Định Viễn đỏ bừng mặt, cả giận nói:

- Người. . . vừa thề rằng sẽ thả bằng hữu của ta. Thân là chương môn một phái, sao có thể lừa gạt người khác?

Hắn không ngờ, Trác Lăng Chiêu thân là tôn sư một phái mà lại ngang nhiên trở mặt như vậy, hận không thể xông tới tát đối phương mấy cái cho hả giận.

Thì ra những ngày qua, Trác Lăng Chiêu ở một bên quan sát, cũng biết Ngũ Định Viễn có tình ý đối với Diễm Đình. Giờ chỉ cần giữ nàng ở lại thì Ngũ Định Viễn tất phải thực lòng nghe lệnh. Hơn nữa võ nghệ của Diễm Đình kém xa đám người Linh Âm, Lý Thiết Sam. Muốn khống chế nàng quả thật rất dễ dàng.

Ngũ Định Viễn còn đang chửi ầm thì nghe Tiễn Lăng Dị cười chế nhạo:

- Xú tiểu tử, lúc trước chưởng môn chỉ hứa sẽ thả bằng hữu của người, có bảo thả nhân tình của người khi nào? Nói năng phải cẩn thận!

Hắn vừa bị nội lực của chưởng môn đả thương, trải qua một hồi điều tức đã ổn định, mới tiến lại đây chế giễu.

Ngũ Định Viễn giận tới điên tiết. Liền chỉ Tiền Lăng Dị rồi nhìn Trác Lăng Chiêu, lớn tiếng nói:

- Hắn là người đã nghe thấy lời người này ? Phải chăng ý người cũng hết như thế?

Trác Lăng Chiêu thản nhiên nói:

- Sau khi đại sự thành công, ta đảm bảo sẽ thả cô nương này đi. Xin Ngũ huynh đệ yên tâm.

Ngũ Định Viễn vẫn lớn tiếng quát:

- Người đã nuốt lời lừa gạt một lần, còn muốn ta tiếp tục tin người sao? Trác Lăng Chiêu người thật không biết xấu hổ!

Giang Sung ở một bên hiếu ý của Trác Lăng Chiêu, là rằng sợ Ngũ Định Viễn vào động sẽ chỉ bừa hại mọi người cùng mất mạng, nên mới giữ lấy Diễm Đình để uy hiếp hắn. Y đi tới nói:

- Trác chưởng môn, không phải ta muốn giáo huấn người. Có điều nghi người thì không dùng, dùng thì không nghi ngờ. Cần Ngũ chế sứ dẫn đường thì nên tin tưởng hắn, không nên dùng con tin uy hiếp.

Trác Lăng Chiêu vốn tâm cao khí ngạo. Lời khuyên của Giang Sung rơi vào tai khác nào như lời vũ nhục. Trên mặt y chợt lóe hàn khí, vươn tay lôi Diễm Đình qua nói:

- Chúng ta đi vào, không cần nói nhiều nữa!

Y liền dẫn đầu đi vào trong. Diễm Đình kinh hoảng kêu to:

- Ngũ gia! Ngũ gia!

Ngũ Định Viễn tức giận đến toàn thân phát run nhưng đành cam chịu. Giang Sung thì biết Trác Lăng Chiêu có ý làm khó khiến bản thân không xuống đài được. Y lắc đầu rồi liếc mắt qua La Ma Thập. Hai người liền sóng vai đi vào. An Đạo Kinh vội nói:

- Mọi người cùng tới bảo vệ Giang đại nhân!

Lập tức đám Hỏa Xạ Thủ, Vân Đô Úy lũ lượt theo vào trong động. Mắt thấy chưởng môn vào động. Tiễn Lăng Dị lớn tiếng kêu lên với đám môn đồ Côn Luân:

- Chúng ta còn chờ cái gì? Mau mau đi!

Hắn sợ bí kíp võ công bị người lấy hết, vội vàng lao vào bên trong.

Kim Lăng Sương đưa mắt nhìn đám Cẩm Y Vệ, thấy đối phương để không ít hảo thủ ở lại ngoài động. Hắn vốn đa mưu túc trí, sợ rằng những người này sẽ giở trò, liền để "Kiếm báo" Mạc Lăng sơn, "Kiếm Lăng" Lưu Lăng Xuyên cùng mấy đệ tử ở lại. Nếu bên ngoài có gió thổi cỏ lay gì còn kịp vào động thông báo, tránh bị người ám toán. Lưu Lăng Xuyên kia đã gãy tay phải nhưng tay trái vẫn có thể cầm kiếm, dư sức đối phó với hạng nhân vật giang hồ bình thường.

Đồ Lãng Tâm đi tới chỗ Ngũ Định Viễn, lớn tiếng nói:

- Ngũ chế sứ, mau vào đi!

Nói rồi giơ kiếm vung vẩy đầy vẻ vô lễ. Ngũ Định Viễn tức giận, có điều Diễm Đình đã vào trong, liền chấp tay cáo biệt đám người Linh Âm, nói:

- Tại hạ vào trong động, nếu bất hạnh tử nạn thì xin Linh Âm đại sư chuyển lời tới Dương lang trung, nói rằng Định Viễn đã dốc hết sức, không dám nhọc mệnh.

Nói rồi xoay người đi vào cánh cửa khổng lồ kia. Linh Âm gắng sức đứng dậy, kêu lên:

- Ngũ bộ đầu chờ một chút!

Lão muốn đuổi theo, đã nghe Lưu Lăng Xuyên hung hăng quát:

- Chưởng môn nhân có lệnh, không cho phép ngoại nhân vào động. Các người mau mau rút xuống núi. Đừng bức chúng ta đại khai sát giới!

Lý Thiết Sam cả giận quát:

- Người nói chuyện khách khí một chút!

Nếu lão không bị thương, chắc chắn đã ra tay giáo huấn Lưu Lăng Xuyên. Giờ lớn tiếng nên nội thương phát tác, ho khan không ngớt.

Mạc Lăng Sơn ở bên cạnh vốn có tấm lòng hiệp nghĩa. Hơn một năm qua, nhờ có hắn nên Linh Âm cùng Lý Thiết Sam mới bảo toàn được tính mạng. Hắn đi ra phía trước, thấp giọng nói với Lý Thiết Sam:

- Tính mạng của các vị là do Ngũ chế sứ đổi lại, nên mau chóng rời khỏi đây. Giờ tranh chấp chỉ làm mọi người đều bất lợi.

Đám người Lý Thiết Sam biết Trác Lăng Chiêu giáo hoạt vô sỉ, lật lọng đơn giản như nhấc tay thì cùng thở dài một tiếng. Trước mắt bọn họ chỉ còn đường rời khỏi núi này. Sinh tử của Diễm Đình và Ngũ Định Viễn đành nghe theo mệnh trời vậy!

codon.tra

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Không thể quay đầu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 4: Không thể quay đầu

Hồi 1

Người dịch: FA

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Ngũ Định Viễn, Diễm Đình, các võ sĩ dưới trướng Giang Sung cùng môn nhân Côn Luân bước qua cánh cửa khổng lồ nọ. Chỉ thấy bên trong là một sơn động âm u sâu không thấy đáy. Nhân số vào động lên tới mấy trăm người nhưng không hề có cảm giác chen chúc, đủ thấy trong này rộng lớn thế nào.

Tiền Lăng Dị cười nói:

- Đây là Thần Cơ Động sao? Võ công bí kíp ở chỗ nào, mau đi lấy thôi!

Nói rồi nghênh ngang đi lại tựa như đi dạo như trong sân nhà mình.

Giang Sung thấy dáng vẻ của hắn hết sức ngông cuồng, thở dài một tiếng nói:

- Trác chương môn kiến thức uyên bác, hắn cũng đoán được sự lợi hại trong Thần Cơ Động. Ngài hãy trông chừng môn hạ đệ tử ngàn vạn lần không được vọng động, bằng không sẽ chết không có chỗ chôn.

Trác Lăng Chiêu gật đầu ra lệnh:

- Từ lúc này, môn nhân đệ tử ba người xếp thành một hàng. Không có lệnh của ta, tuyệt đối không được vọng động.

Nghe chúng đệ tử cao giọng vang dạ, Tiền Lăng Dị thầm nghĩ:

- Họ Giang kia lại mang ma quỷ ra dọa người, thực hết sức nhàm chán.

Có điều hắn không dám thất lễ với chương môn, cũng lớn tiếng vang dạ.

Giang Sung nói:

- An thống lĩnh, đốt đuốc lên.

An Đạo Kinh vội lấy đá đánh lửa, ánh sáng chiếu vào trong động. Mọi người dỗi mắt nhìn ra xa, thấy các vách đá trong động bằng phẳng bóng loáng tựa hồ do con người gọt đẽo thành, nhất thời đều ngạc nhiên không thôi.

Giang Sung đến bên người Trác Lăng Chiêu, nói:

- Từ lúc này, mọi người chuyên tâm đi thẳng về phía trước. Ngàn vạn lần đừng quay đầu nhìn lại.

Xa xa vang vọng dội lại những lời của y, không biết rốt cuộc là động này sâu đến thế nào.

Trác Lăng Chiêu hỏi:

- Nơi này có gì cổ quái sao?

Trác Lăng Chiêu khẽ gật đầu nói:

- Không dấu các vị. Động này chứa đầy những thiên cơ huyền bí. Lát nữa thấy dị trạng, ngàn vạn lần đừng giật mình kinh hãi.

Mọi người nghe thì cả kinh, có vài kẻ nhát gan liền chui xuống phía sau, không dám đi trước dẫn đường. Tiền Lăng Dị kia cũng hoảng sợ, cấp tốc trốn sau lưng Kim Lăng Sương.

Giang Sung thấy mọi người sợ hãi thì nhìn Trác Lăng Chiêu, ý bảo đối phương đi vào trước. Trác Lăng Chiêu tài cao gan lớn, trong trời đất còn biết sợ thứ gì? Y liền mỉm cười nói:

- Được! Bốn tọa muốn xem trong động này có gì cổ quái?

Y phất ống tay áo một cái, quát:

- Đưa kiếm cho ta!

Một gã đệ tử vội dâng tới một thanh trường kiếm. Chỉ thấy vỏ kiếm đen tuyền mang hình dáng cổ xưa, chính là thanh kiếm Trác Lăng Chiêu thường dùng.

Trác Lăng Chiêu đeo trường kiếm vào hông rồi đi đầu dẫn đường. Giang Sung theo sát phía sau, tiếp đó một hàng mấy trăm người nhộn nhịp đi vào.

Diễm Đình cảm thấy sợ hãi, liền xích lại gần Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn thấy khuôn mặt Diễm Đình trắng bệch thì vội cầm lấy tay nàng. Hắn chợt cảm giác da thịt mềm mại trắng mịn không xương, dù đang trong vòng nguy hiểm mà lòng vẫn rung động không thôi.

Động này dài tưởng như vô cùng vô tận thẳng tới địa ngục. Đám người đi được gần một dặm, một số kẻ nhát gan đã muốn quay lại. Giang Sung quát:

- Ta đã nói trước, ngàn vạn lần không được quay đầu! Chỉ cần quay đầu, ắt có đại họa đến thân. Mọi người chuyên tâm đi về phía trước.

Mọi người đành yên lặng đi tiếp, chỉ sợ có sơ xuất liền nắm chặt binh khí trong tay.

Một tên đệ tử Côn Luân sợ hãi hỏi đồng bạn:

- Đây rốt cuộc là địa phương quý quái gì? Sao chương môn nhân lại mang chúng ta tới chỗ này?

Tên kia liền nhắc:

- Chuyên tâm đi đường, không nên hỏi nhiều.

Đệ tử nọ quay đầu lại mắng:

- Con mẹ nó, tiểu tử người thật biết vâng lời!

Một người cả kinh nói:

- Người. . . Người vừa quay đầu lại!

Đệ tử kia cười nói:

- Quay đầu thì quay đầu. Mụ nội nó, có gì đặc biệt đâu!

Song lời chưa dứt thì hắn đã hét thảm một tiếng. Không ngờ cái cổ bị gãy, máu tươi điên cuồng phun lên không trung, thân thể không đầu chậm rãi ngã xuống.

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, đều sợ hãi kêu lớn.

Giang Sung lớn tiếng nói:

- Không cần lo cho hắn! Mọi người tuyệt đối không được quay đầu, mau đi lên phía trước! Đi lên phía trước!

Thi thể không đầu của tên đệ tử kia nằm dưới đất, không biết cái đầu đã bay đi đâu. Những người phía sau hoảng sợ, chỉ dám tránh đường mà đi.

Diễm Đình áp vào ngực Ngũ Định Viễn, sợ tới mức toàn thân nhũn ra nhưng không dám quay đầu chạy trốn. Ngũ Định Viễn ôm chặt nàng, nói:

- Cô đừng sợ, không có chuyện gì.

Có điều chính hắn cũng thấy hoảng sợ, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống.

Mọi người tiếp tục đi lên phía trước. Một gã hảo thủ Cẩm Y Vệ đá trúng một thứ gì đó, vội khom lưng nhìn. Thì ra đó chính là cái đầu tên đệ tử xấu số kia, cơ mặt trên đó vẫn còn lộ đầy sự sợ hãi. Gã Cẩm Y Vệ nọ kinh hãi, làm rơi cây đuốc xuống đất. Chợt nghe bên cạnh có tiếng thở phì phò kì lạ, hắn rút binh khí ra, quay đầu quát:

- Là người nào!

Ngũ Định Viễn cùng Diễm Đình đi sát nhau, vừa khéo đứng sau người đó. Ngũ Định Viễn thấy hắn quay đầu lại thì vội nhắc:

- Không được quay đầu. Mau quay ra trước!

Hảo thủ Cẩm Y Vệ nọ ngẩn ngơ hỏi:

- Cái gì?

Lời còn chưa tắt thì bỗng có thứ gì vụt qua, hảo thủ nọ không kịp kêu thì đã không thấy cái đầu đâu nữa, thi thể không đầu lại đổ về phía Diễm Đình.

Diễm Đình thét lên một tiếng chói tai, định quay đầu chui vào lòng Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn vội quát:

- Không được quay đầu, gắng nhìn lên phía trước!

Sắc mặt Diễm Đình trắng bệch, trơ mắt nhìn thi thể không đầu đổ ập xuống dưới chân, sợ tới mức sắp ngất xỉu.

Ngũ Định Viễn không dám vọng động. Hắn nhặt cương đao của tên hảo thủ nọ lên, mượn thân đao bóng loáng đó phản xạ cảnh tượng phía sau.

Diễm Đình kề sát người hắn, thấp giọng hỏi:

- Ngũ đại gia, huynh nhìn thấy gì?

Bỗng thân hình Ngũ Định Viễn run lên, nói:

- Ta không biết đó là thứ gì, nhưng...không phải là người.

Mới rồi, tuy chỉ trong sát na nhưng Ngũ Định Viễn đã nhìn thấy thứ kia phản chiếu qua cương đao, hình dạng nó rất quái dị, không biết là quái vật phương nào.

Ngũ Định Viễn không dám nói nhiều, mang theo Diễm Đình bước qua thi thể tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, một gã đệ tử Côn Luân không may vấp phải xác chết hảo thủ nọ nên ngã ra. Tên đệ tử này có võ công không kém liền đưa tay chống khẽ xuống đất, thân hình vừa động đã bật lên.

Ai ngờ toàn thân hắn run lấy bầy, đưa mắt nhìn Kim Lăng Sương thì hoảng sợ nói:

- Sư bá, ta. . . Vừa rồi ta đã quay đầu lại!

Kim Lăng Sương lắp bắp kêu lên:

- Mọi người mau rút binh khí ra!

Liền lúc này, có một vật lao tới chớp nhanh về ót tên đệ tử kia. Kim Lăng Sương kinh hãi vội quát:

- Mau nằm xuống!

Đệ tử kia xoạc chân một cái định nằm xuống đất, có điều vẫn chậm một bước. Vật kia tới nhanh không tưởng. Chỉ nghe một tiếng hét thảm, cái đầu tên đệ tử kia không thấy đâu nữa, thi thể không đầu tự đổ gục xuống.

Đám đệ tử Côn Luân còn lại kinh hãi tới phát run. Lúc này Đồ Lăng Tâm đã tới, thấy cảnh tượng bi thảm như vậy, hấn một đời hung bạo tàn nhẫn mà cũng hoảng sợ.

Kim Lăng Sương thì lòng đầy tức giận. Y bước một bước quay đầu lại, trợn mắt đảo một vòng về bóng tối trong động quát:

- Yêu nghiệt phương nào dám tác quái ở đây! Mau lăn ra cho ta!

Y tự tin vào kiếm pháp bản thân nên có ý quay đầu dẫn dụ yêu ma tới, không chút sợ sệt.

Mấy người Côn Luân bội phục trong lòng, cũng không ngại quay đầu đồng loạt giơ kiếm bảo vệ Kim Lăng Sương,

Kim Lăng Sương đang cao giọng mắng to, bỗng nghe thấy tiếng chi chi truyền ra. Y rùng mình nhìn lại, chỉ thấy một con quái vật đang bò trên vách động. Quái vật hình dáng trông như loài vượn, tay chân dài buông thõng, toàn thân mọc đầy lông rậm, trên tay đang tung nghịch một cái đầu người, bộ dáng đầy hung ác.

Kim Lăng Sương thối lui một bước, hoảng sợ nói:

- Đây là con gì?

Quái vật kia chớp mắt nhìn Kim Lăng Sương. Nó kêu to một tiếng rồi xoay mình vọt xuống, đưa tay chộp tới đầu y.

Kim Lăng Sương vội xuất kiếm nhưng vẫn chậm một bước. Đồ Lăng Tâm đứng gần vội quát:

- Không được cậy mạnh! Mau lui!

Hắn nhanh tay lẹ mắt kéo sư huynh lại. Cánh tay quái vật kia trảo vào không trung, không thể lấy đầu Kim Lăng Sương.

Quái vật thấy đám người Côn Luân đồng loạt giơ kiếm chỉ vào nó thì trừng mắt tựa hồ rất tức giận. Nó rống to một tiếng rồi mãnh liệt tạt tới phía trước. Một đệ tử đứng mũi chịu sào kêu lên sợ hãi:

- Mẹ ời!

Thoáng chốc tiếng kêu thảm thiết bị ngắt lại, cái đầu của tên đệ tử đó đã bị tạt rụng.

Liên tiếp chết bốn người. Đám đệ tử vừa kinh vừa sợ, không ai dám ngăn cản mà vội chạy tán loạn. Quái vật kia liên tục kêu to, vung tay quạt loạn. Chỉ thấy đầu người bay đầy trời, máu tươi chảy đầm đìa trên đất, tiếng kêu khóc vang lên không ngừng. Đám người Cẩm Y Vệ ở xa xa, thấy môn nhân Côn Luân đang cản đường quái vật liền tranh thủ chạy nhanh về phía trước.

Ngũ Định Viễn thấy không người nào có thể ngăn quái vật nổi một chiêu, liền kéo Diễm Đình lại thấp giọng nói:

- Chúng ta đi nhanh lên!

Hai người chạy nhanh về phía trước, không ngoái lại nhìn lần nào.

Đồ Lãng Tâm thấy nhiều đệ tử chết thảm. Quái vật lại đang tung hoành khắp nơi thì hừ một tiếng, xuất ra "Kiếm Cốt" đâm tới. Nhát kiếm này rất nhanh, quái vật đang mài giết một đệ tử nên nào biết phía sau có cao thủ đột kích. Đến khi nó phát giác đã không kịp né tránh, bị Đồ Lãng Tâm đâm trúng một kiếm.

Đồ Lãng Tâm liền thúc dục âm kinh "Kiếm Cốt" đẩy vào trong cơ thể quái vật. Quái vật ré lên một tiếng rồi ngã ra. Đồ Lãng Tâm đuổi theo, đang định bồi thêm một kiếm nữa. Có điều trong chớp mắt, quái vật kia đã chui vào trong một cái động trong vách đá, thân pháp mau lẹ dị thường.

Đồ Lãng Tâm đuổi tới kêu lên:

- Quái vật đã trốn vào trong động!

Hắn canh cửa động rồi lớn tiếng mắng chửi. Đúng là võ dũng chấn ba quân, trước mặt cả yêu ma quỷ quái vẫn đầy hung ác thô bạo.

Giang Sung đang cùng mấy người tiến lên phía trước, nghe phía sau vang lên tiếng thét kinh hãi. Thấy đám thuộc cấp từ sau kích động chạy lên, y dừng lại hỏi:

- Làm sao thế?

Một gã Cẩm Y Vệ còn run lẩy bẩy nói:

- Có quái vật xuất hiện, giết rất nhiều người...

Giang Sung mắng:

- Không phải đã bảo các người đừng quay đầu lại sao? Còn không nghe lời ta?

Người nọ cúi đầu nhu thuận không dám nói gì. Lúc này Ngũ Định Viễn và Diễm Đình cũng chạy tới, nghe Giang Sung trách cứ thì liền nói:

- Cũng không thể trách bọn họ. Quái vật kia thực sự rất hung ác, gặp người liền giết ngay, không ai chống nổi.

An Đạo Kinh kinh ngạc hỏi:

- Rốt cuộc nó là quái vật gì?

Giang Sung thở dài:

- Không dấu các người, quái vật kia là “Trường Hữu” được ghi lại trong Sơn Hải Kinh (1). Nó trông như vượn, toàn thân mọc đầy lông rậm. Chỉ cần có người quay đầu lại nhìn nó, nó sẽ nhào lên cắn chết. Năm đó ta mang binh vào động này, phải cho nó làm thịt mấy trăm người mới tránh được một kiếp.

An Đạo Kinh hoảng hốt nói:

- Chúng ta mau chạy mau đi!

La Ma Thập nghe mấy người nói chuyện thì đi tới, lắc đầu nói:

- An Thống lĩnh nói chưa đúng rồi. Lúc này còn không tiêu diệt quái vật, tử thương sẽ càng thảm trọng. Chúng ta cần tìm ra biện pháp xử “Trường

Hữu” nọ.

Giang Sung gật đầu nói:

- Đại sư nói rất phải.

Y chỉ vào An Đạo Kinh, sai rằng:

- An Thống lĩnh, người dẫn người qua đó giải quyết quái vật.

Sắc mặt An Đạo Kinh ủ rũ, trong lòng chửi rủa La Ma Thập:

- Lão đầu trọc chết dẫm, muốn giết quái vật sao không tự động thủ, lại để lão tử đi làm!

Có điều không thể trái lệnh Giang Sung, hăn lẩm bẩm một tiếng rồi nói:

- Mọi người đi theo ta!

Đám người Cẩm Y Vệ đành nén sợ đi theo thống lĩnh. Mọi người đi tới, đã thấy Đồ Lăng Tâm, Kim Lăng Sương đang đứng trông canh gác trước cửa động. Kim Lăng Sương thấy An Đạo Kinh đến, liền nói:

- An Thống lĩnh, quái vật kia chạy vào trong động, chúng ta phải làm sao lôi nó ra mà giết?

An Đạo Kinh vừa sợ vừa tức, thầm nghĩ:

- Người muốn giết thì tự đi mà giết, hỏi ta làm gì?

Có điều thân là thống lĩnh Cẩm Y Vệ, sao có thể mất uy phong trước mặt cấp dưới. Hăn hừ một tiếng, nói:

- Ta phụng mệnh Giang đại nhân tới giết yêu hàng ma. Các người tránh ra, xem bản lĩnh của chúng ta.

Đám người Côn Luân vừa mừng vừa sợ vội tách ra. Đồ Lãng Tâm chấp tay nhưng lại nhếch miệng cười nói:

- Đồ mỗ cung kính thưởng lãm thần kỹ của An Thống lĩnh.

An Đạo Kinh đang tính bước vào trong, chợt nghe trong động truyền ra một tiếng rống lớn thì sợ tới mức hồn phi phách tán. Hắn vội chỉ vào hai gã thủ hạ, lạnh lùng nói:

- Hai người các người vào xem đi.

Hai gã hảo thủ hoảng sợ, run giọng nói:

- Tiểu nhân.....Chúng tiểu nhân có thể nào. . .

An Đạo Kinh quát:

- Sao không thể? Giữ các người lại làm cái gì? Để ăn cơm mặc áo sao?

Hai người kia lấm bầm vài tiếng không tình nguyện, cẩn thận nắm chặt binh khí đi vào cửa động. Chỉ thấy một mảng tối đen không biết nông sâu thế nào.

Một người tên là Lý Tam vốn nhất gan, nói:

- Người đi vào trước đi, ta yểm trợ cho người.

Tên còn lại gọi là Trương Tứ, nghe vậy cả giận nói:

- Con bà nó, sao không phải người đi vào trước?

Hai người tranh chấp một hồi nhưng không ai dám chui vào, cuối cùng lấy ám khí ra ném vào trong. Chỉ thấy ám tiễn, phi đao, cương tiêu bay vào không dứt, không có cái nào là không mang kịch độc.

Hai người ném một trận thì hết ám khí, trong động kia vẫn lặng yên không một tiếng động. Bọn họ cố ý làm cho có lệ, thấy quái vật không ra liền xoay người nhìn mọi người nói:

- Mọi người không cần kinh hoảng. Nhất cử nhất động của quái vật đều nằm trong lòng bàn tay chúng ta. Nếu nó dám can đảm tấn công, chúng ta còn có mười tám bộ võ công có thể đối phó, mọi người nên đi thôi!

Hai người tuy nhát gan nhưng cũng biết đạo lý ứng xử nơi công môn khi gặp kỳ biến, chính là "Không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, vĩnh viễn thắng lợi bất bại". Nếu là khư khư cố chấp tìm hiểu, chỉ e lại lộ ra chân tướng. Khi đó lại là "Thấy quái mà lấy làm quái, chưa chiến đã bại"

Kim Lăng Sương hừ một tiếng, nói :

- Các người làm càn một trận như vậy, coi như đã xong sao?

Trương Tứ cười lạnh nói:

- Quái vật đã co đầu rút cổ không ra, chúng ta cần gì ép bức nữa? Đây không phải là tổn thương hòa khí sao? Phải biết rằng hòa thì dễ mà chiến thì khó! Nếu chúng ta không phải bậc đại trí đại dũng, sao có thể thả cho nó đi như vậy!

Các cao thủ Côn Luân nghe hản hồ ngôn loạn ngữ thì đều cười lạnh một tiếng, thần sắc tỏ vẻ khinh thường.

Lý Tam thấy mọi người cười khẩy, vội đáp:

- Quái vật kia hiểm lạ như thế, nghĩ đến cũng có thể ngang hàng với Phi Long, Kỳ lân, Thần Quy, Phượng Hoàng bốn biểu tượng của điềm lành, nên xem như điều tốt. Ngài cố chấp bức chúng ta phải giết nó. Các bậc thánh hiền như Khổng Tử Mạnh Tử mà biết, chẳng phải sẽ đau lòng lắm sao?

Kim Lăng Sương thở dài một tiếng, quay đầu hỏi An Đạo Kinh:

- An Thống lĩnh, chuyện này tính sao?

An Đạo Kinh hừ một tiếng, nói :

- Quái vật kia sớm chết từ lâu, các người kêu la cái gì? Nếu không tin, ta lôi thi thể nó ra cho xem!

Kim Lăng Sương lắc lắc đầu, nói :

- Tùy các người, nếu quái vật kia không ra thì chúng ta đi thôi.

Hai gã hảo thủ nọ nhìn nhau, thở phào một hơi rồi xoay người trở về. Ai ngờ mới bước được một bước, trong động lại truyền ra tiếng thét chói tai chấn động. Chỉ thấy một bóng đen chợt lóe, quái vật kia lại vọt ra. Hai gã nọ hoảng hốt giơ đao ngăn chặn, có điều cánh tay kịp chưa giơ lên thì cái đầu đã bị trảo rụng.

Chú: (1) SƠN HẢI KINH – Bách Khoa Toàn Thư thời cổ Trung Quốc.

Sơn Hải Kinh là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tông giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại. Sơn Hải Kinh nguyên bản có hình vẽ mô tả hắc hoi, gọi là “Sơn Hải Đồ Kinh”, nhưng bản này đến đời Ngụy Tấn thì thất truyền. Có học giả cho rằng, Sơn Hải Kinh không chỉ đơn thuần là quyển sách ghi lại truyện thần thoại, mà là thứ sách địa lý thời cổ đại, bao quát nhiều loài chim thú khắp núi sông vùng Hoa Hạ lẫn các lãnh thổ hải ngoại. Tác giả và thời gian hoàn thành Sơn Hải Kinh chưa được xác định, trước thì cho rằng do Bá Ích và Đại Vũ làm, nhưng hiện giờ các học giả Trung Quốc cho rằng thời gian để hoàn thành sách này trải qua nhiều kỳ, làm bởi nhiều tác giả khác nhau, niên đại vào khoảng từ thời Chiến Quốc kéo dài cho đến đầu thời Hán. Sách có thể là do nhiều người ở nước Sở, Sơn Đông, Ba Thục cùng người từ nhiều địa phương khác, đến thời Hán thì được tập hợp lại để làm sách dạy học.

Sơn Hải Kinh chuyển tải nhiều thần thoại cổ sự mang màu sắc thần bí với hàng loạt quái thú kỳ dị. Trong sách có rất nhiều chuyện được viết từ lời truyền khẩu, tập hợp thành nhiều bản khác nhau. Bản sách được cho là sớm nhất được hai cha con Lưu Hưởng, Lưu Hâm soạn thành. Thời Tấn có Quách Phác chú thích và khảo chứng Sơn Hải Kinh. Thời Minh có Vương Sùng Khánh làm “Sơn Hải Kinh thích nghĩa”, Dương Thận làm “Sơn Hải Kinh bổ chú”, Ngô Nhâm Thần làm “Sơn Hải Kinh nghiệm chú”. Thời Thanh, Ngô Thừa Chí soạn “Sơn Hải Kinh địa lý kim thích”, Tất Nguyên làm “Sơn Hải Kinh Tân Giáo Chánh”, Hác Ý soạn “Sơn Hải Kinh tiên sơ”. Thời Dân quốc có lưu hành bản “Sơn Hải Kinh giáo chú” của Viên Kha rất đáng quan tâm.

Toàn bộ Sơn Hải Kinh có 18 quyển, trong đó Sơn Kinh có 5 quyển, Hải Kinh có 8 quyển, “Đại hoang kinh” có 4 quyển, “Hải nội kinh” một quyển, cộng lại khoảng 31.000 chữ. Nó mô tả trọn 100 quốc gia (nhỏ, bên trong

Trung Quốc thời xưa), 550 núi, 300 thủy đạo, cùng các phong cảnh địa lý, phong thổ, sản vật của các nước. Trong Sơn Kinh còn có một bộ phận mô tả về vụ sự, phương sĩ, và từ quan – những lớp người chuyên cầu đảo phong thuật rất thịnh hành thời xưa. Kinh được miêu tả theo lối truyền kỳ, nhưng có chút ít giá trị khoa học, rất đáng tham khảo cho người nghiên cứu về sử học, văn học, và ... dịch thuật. Trong Sơn Kinh có bảo tồn nhiều nghi thức tế lễ thần thánh, có thể làm bản đối chiếu và nghiên cứu “Chu lễ” thời xưa, ví dụ như các bản mỗi được phát hiện thêm như “Bao sơn sở giản”, “Vọng sơn sở giản”, “Tân Thái sở giản”. Truyền thuyết về Nữ Oa thời cổ đại cũng là từ Sơn Hải Kinh mà ra. Các kiệt tác trữ danh khác bao gồm: “Khoa phụ đuổi theo mặt trời”, “Nữ oa vá trời”, “Hậu nghệ bắn rụng chính mặt trời”, “Hoàng đế đại chiến Xi Vương”, “Thần Cộng Công giận quá đập đầu vào Chu sơn dẫn đến cơn Đại hồng Thủy”, “Cổn (Cha của vua Hạ Vũ/Đại Vũ) trộm Túc nhượng trị thủy thành công”, “Thiên đế lấy lại Túc nhượng, giết Cổn, cho đến khi vua Đại Vũ trị thủy thành công.

Ngoài ra, Sơn Hải Kinh còn ghi lại những sự kiện kỳ quái mà hầu hết cho đến nay vẫn còn đang được tranh luận. Sách này án theo đất đai ghi lại sự kiện, chứ không ghi theo thời gian. Trong đó, hầu hết sự vật đều phát sinh từ hướng nam, sau đó mới dần lên hướng Tây, hướng Bắc, rồi tới trung bộ (Cửu Châu) của đại lục. Cửu Châu được vây quanh bởi Đông Hải, Tây Hải, Nam Hải, Bắc Hải. Việc thuận theo hướng Nam – Tây – Bắc – Đông này rất khác với thuận hướng Đông Nam Tây Bắc sau này, so với các thư tịch ghi lại chuyện các đại đế thời cổ thường ngồi xoay mặt về hướng nam, rồi quan niệm “thiên nam địa bắc” ... nhất định có liên quan. Từ thời cổ đại, Trung Quốc cứ nhất mực lấy Sơn Hải Kinh làm sách tham khảo cho các đại sử gia, ngay cả như Tư Mã Thiên cũng nhận định trong Sử Ký của mình: “Chí Vũ Bồn kỷ, Sơn Hải Kinh sở hữu quái vật, dư bất cảm ngôn chi dã” .

*Sơn Hải Kinh có 18 quyển, tạm thời phân ra 5 quyển phần Sơn kinh và 13 quyển Hải kinh:

1/- Sơn Kinh

Quyển 1: Nam Sơn Kinh: Bao gồm Thước Sơn, Chiêu Diêu Sơn, Đường Đình Sơn, Viên Dực Sơn, Nữ Dương Sơn, Đế Sơn, Đản Viên Sơn, Cơ Sơn, Thanh Khâu Sơn

Quyển 2: Tây Sơn Kinh

Quyển 3: Bắc Sơn Kinh

Quyển 4: Đông Sơn Kinh

Quyển 5: Trung Sơn Kinh

2/- Hải Kinh

Quyển 1: Hải Ngoại Nam Kinh

Quyển 2: Hải Ngoại Tây Kinh

Quyển 3: Hải Ngoại Bắc Kinh

Quyển 4: Hải Ngoại Đông Kinh

Quyển 5: Hải Nội Nam Kinh

Quyển 6: Hải Nội Tây Kinh

Quyển 7: Hải Nội Bắc Kinh

Quyển 8: Hải Nội Đông Kinh

Quyển 9: Đại Hoang Đông Kinh

Quyển 10: Đại Hoang Nam Kinh

Quyển 11: Đại Hoang Tây Kinh, bao gồm: Bất Chu Sơn, Hàn Thử Tuyền, Thấp Sơn, Mạc Sơn, Vũ Công và Công Quốc Sơn, Thục Sĩ Quốc, Nữ Oa Chi Tràng, Thạch Di, Cuồng Điếu, Bạch Dân Quốc, Trường Hinh Quốc, Tây Chu Quốc, Thúc Quân, Xích Quốc, Song Sơn, Phương Sơn, Quỹ Cách Tùng, Tiên Dân Quốc, Bắc Địch Quốc, Mang Sơn, Quế Sơn, Dao Sơn, Thái Tử Trường Cầm, Hoàng Điếu, Loan Điếu, Phượng Điếu, Xa Tự Ngọc Môn Sơn, Linh Sơn, Thập Vu, Tây Vương Mẫu Sơn, Hải Sơn, Hác Sơn, Ốc Quốc, Thanh Điếu, Long Sơn, Tam Náo, Nữ Sứ Thi, Nữ Tử Quốc, Đào Sơn, Kiên Thổ Sơn, Trượng Phu Quốc, Yểm Châu Sơn, Minh Ô, Hiên Viên Quốc, Yểm Tư, Nhật Nguyệt Sơn (Ngô Cơ Thiên Môn Sơn), Hư, Thiên Ngu, Thường Hi, Huyền Đan Sơn, Hoàng Ngao, Mạnh Dực Công, Chuyên Húc Trì, Ao Ngao Cự Sơn, Bình Bồng, Vu Sơn, Hác Sơn, Kim Môn Sơn, Hoàng Cơ Thi, Bĩ Dực Điếu, Bạch Điếu, Thiên Khuyển, Côn Lôn Sơn, Côn Lôn Thần, Nhược Thủy, Viêm Hỏa Sơn, Tây Vương Mẫu, Thường Dương Sơn, Hàn Hoang Quốc, Nữ Tế, Thọ Ma Quốc, Hạ Canh Chi Thi, Ngô Hồi, Cái Sơn Quốc, Chu Mộc, Nhất Tí Dân, Đại Hoang Sơn, Tam Diện Nhất Tí Nhân, Hạ Khải, Hồ Nhân Quốc, Linh Kiết, Ngư Phụ, Đại Vu Sơn, Kim Sơn...

Quyển 12: Đại Hoang Bắc Kinh

Quyển 13: Hải Nội Kinh

Trong Sơn Hải Kinh cổ có hình vẽ, bằng chứng là Đào Uyên Minh có bài “Lưu Quan Sơn Hải Đồ”, Tất Nguyên chỉ ra trong bản “Sơn Hải Kinh cổ kim bốn thiên khảo” rằng: “Sơn Hải Kinh có cổ đồ, truyền từ thời Hán Sở, có hình của Lương, Trương, Tăng, Diêu và các người khác nữa.” Nhưng bản vẽ cổ của Sơn Hải Kinh đã thất truyền, chỉ còn lại những bản thời Minh –

Thanh như “Sơn Hải kinh đồ hội toàn tượng”, “Sơn Hải kinh đồ”... Năm 2001, Mã Xương Nghi, nghiên cứu viên của Học viện Nghiên cứu Văn học Xã hội Trung quốc đã nghiên cứu, thu thập hơn 1000 bức Sơn Hải đồ kinh, phối hợp cùng với bản văn tự của Sơn hải Kinh, tạo thành “Cổ Bản Sơn Hải kinh đồ thuyết”. Bản này mỗi mục có từ hai đến bốn hình, được giải thích tường tận, là bản đầy đủ nhất về Sơn Hải kinh. Sách được Sơn Đông Họa báo xuất bản xã xuất bản năm 2002 (ISBN 7-80603-521-4). Bản mới xuất bản 2007 (ISBN 978-7-5633-6397-1) có hơn 1500 hình, tuyển lựa từ 16 chủng loại khác nhau.

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Không thể quay đầu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 4: Không thể quay đầu

Hồi 2

Người dịch: FA

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Quái vật đáng sợ kêu gào loạn xạ, hai tay cầm theo hai cái đầu người nhảy đến. Trong đám Cẩm Y Vệ, có mấy người ngã ra đất, liền bị nó dùng trảo bẻ gãy cổ. Đám người cả kinh kêu lên:

- An Thống lĩnh, mau tới cứu chúng ta!

An Đạo Kinh làm gì còn gan ở lại ứng chiến, nghe thuộc hạ kêu khóc thì hấn chính là người chạy trốn đầu tiên.

Mắt thấy quái vật nổi điên, lúc này dù có quay đầu hay không thì nó đều giết sạch. Đám người kinh sợ bỏ chạy tán loạn vào sâu trong động.

Kim Lăng Sương rút trường kiếm ra, quát:

- Yêu quái lớn mật, đỡ một kiếm của ta!

Đồ Lăng Tâm cũng giơ kiếm chém tới quái vật. Quái vật kia hét lên rồi phi thân nhảy ra chỗ khác, tiện tay giết thêm vài người.

Kim Lăng Sương phía trước, Đồ Lăng Tâm phía sau. Hai người liên thủ đuổi theo nhưng thân pháp của quái vật thật sự quá nhanh, mỗi khi trường kiếm công tới thì nó liền nhảy ra xa. Hai người đuổi không kịp, đành trở mắt nhìn nó giết chóc khắp nơi. Nhất thời nhân mã các bên chạy tán loạn, tiếng kêu khóc vang khắp như trong địa ngục trần gian.

Trác Lăng Chiêu đang đi đầu, nghe đệ tử báo tin liền thi triển khinh công quay lại. Y thấy quái vật hung hăng càn quấy, không ai ngăn cản nổi thì cũng thảm kinh ngạc.

Đám người thấy y thì khóc lớn:

- Trác chưởng môn, mau cứu chúng ta!

Trác Lăng Chiêu quát:

- Toàn bộ tránh ra cho ta!

Đám người tách ra một khoảng trống. Quái vật kia đứng giữa kêu to, hai tay còn đang vôn vê một cái đầu người.

Trác Lăng Chiêu mang trường kiếm bên hông, chậm rãi đi đến trước mặt quái vật. Chỉ thấy nó có màu lông xám đen, hai mắt màu vàng lam. Trác Lăng Chiêu chưa từng thấy qua yêu quái kỳ dị thế này, bất giác hai hàng chân mày nhíu chặt. Quái vật cũng nghiêng đầu đánh giá người trước mặt nó.

Mọi người nín thở ngưng thần. Kim Lăng Sương thấp giọng nói:

- Chưởng môn cẩn thận. Quái vật này nhanh như chớp, chỉ cần thấy người quay đầu lại liền vọt tới sát hại.

Trác Lăng Chiêu gật đầu:

- Ra là thế. Tốt!

Y có ý dẫn dụ, bèn xoay người đưa lưng về phía quái vật, sau đó quay lại cười lạnh nhìn nó.

Mọi người thấy Trác Lăng Chiêu lớn mật như thế thì đều la hoảng. Quái vật bị khiêu khích, thét một tiếng chói tai. Thân ảnh chợt lóe lao thẳng tới đỉnh đầu Trác Lăng Chiêu. Lực tay của nó vốn rất khỏe, dễ dàng đánh bay đầu người. Chúng nhân thấy Trác Lăng Chiêu không phòng ngự, hoảng hốt kêu lên:

- Cần thận!

Mắt thấy quái vật sắp chộp tới, Trác Lăng Chiêu hừ lạnh một tiếng, đưa tay nhấn khóa vỏ kiếm bên hông một cái, nội kinh xuất ra khiến thanh kiếm bay vọt đi.

Vút một tiếng, trong động bỗng sáng lóa lên. Trước mắt mọi người trở nên chói lòa. Chỉ nghe mấy tiếng kêu chi chi thảm thiết, thân thể to lớn của quái vật văng thẳng vào vách đá rồi ngã ra, tứ chi không ngừng giật giật.

Trác Lăng Chiêu ra chiêu thật sự quá nhanh. Dù là đám cao thủ ở đây cũng không thấy rõ chiêu thức. Một gã hảo thủ Cẩm Y Vệ hỏi:

- Quái vật đã chết sao?

Một người khác mắng:

- Con mẹ nó, ta làm sao biết được, người qua xem sao đi!

Mọi người sợ muốn chết, không dám tới mà chỉ đùn đẩy lẫn nhau. Bỗng giữa không trung rơi xuống một vật, chính là thủ cấp của con quái thú kia!

Đám người sung sướng vỗ tay hét lớn:

- Giỏi!

Phải nói một kiếm kia của Trác Lăng Chiêu nhanh mạnh tuyệt luân. Lời đồn "Côn Luân kiếm xuất, máu chảy thành sông. Ngàn dặm mênh mông như sông Hoàng Hà" quả không sai, ngay cả yêu ma quỷ quái cũng không thoát khỏi. Lúc này mọi lời khen đều xuất phát từ sự chân thành. Nếu Trác Lăng

Chiêu không có võ công trác tuyệt, không biết quái vật kia còn giết bao nhiêu người nữa.

An Đạo Kinh ở xa xa kinh hãi không thôi, thầm nghĩ:

- Không thể tưởng tượng kiếm pháp của họ Trác cao siêu như vậy. Chiêu thức vừa nhanh vừa độc. Nếu ta gặp thì biết tránh thế nào?

Hắn vốn không phục Trác Lăng Chiêu, giờ thấy kiếm thuật của đối phương mới biết hai bên cách nhau một trời một vực. Nhất thời sắc mặt xám như tro, miệng còn thì thào lời gì đó.

Trác Lăng Chiêu tra kiếm vào vỏ, ung dung nói:

- Mọi người đi thôi!

Đám Cẩm Y Vệ kính sợ khom người rồi mới xoay người bước đi. An Đạo Kinh thì không dám chạm mặt Trác Lăng Chiêu, vội đi về phía trước. Chỉ có người của Côn Luân Sơn là thấy hãnh diện quá mức.

Có điều sau trận này, môn hạ Côn Luân chết tám người, Cẩm Y Vệ chết mười lăm người. Hai lộ bị thương vô số kể, kết quả thảm trọng.

Mọi người hội họp cùng Giang Sung, đem tình hình vừa rồi nói qua một lần. Giang Sung vừa mừng vừa sợ, cười nói:

- Đa tạ Trác chương môn đã tru diệt yêu nghiệt, trừ hại cho chúng ta.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Đâu có, xin Giang đại nhân tiếp tục dẫn đường!

Mọi người nghe nói còn phải đi sâu vào trong thì vô cùng sợ hãi, bất giác trong lòng nổi lên định quay đầu chạy trốn, không cần biết trong Thần Cơ Động có bí mật gì.

Giang Sung trầm tư trong chốc lát, nói:

- Nếu ta nhớ không sai, trước mặt sẽ có một thông đạo nhỏ hẹp, xin mọi người cẩn thận bước theo ta!

Mọi người đi một lát, bị hai vách đá chặn ngang trước mặt. Trác Lăng Chiêu đang định hỏi, đã thấy Giang Sung cúi người đi vào trong khe hở tiếp giáp hai vách. Trác Lăng Chiêu sửng sốt nhưng cũng đi theo. Tiếp đó đám người La Ma Thập, An Đạo Kinh, Đồ Lăng Tâm đều đi vào. Mọi người thấy Giang Sung quen thuộc địa hình như vậy thì ngạc nhiên. Xem ra đối phương không nói xằng bậy, đúng là đã tới đây ba lần.

Ngũ Định Viễn định bước vào, chợt nhiệt khí trên cánh tay có dấu hiệu tán ra. Hắn vừa dừng bước, đã nghe sau lưng có một người thúc giục:

- Ngũ chế sứ, mời vào thôi!

Lời chính là của Kim Lăng Sương.

Ngũ Định Viễn gật đầu rồi nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Diễm Đình, cả hai cùng bước vào. Kim Lăng Sương thấy hơn trăm người đã vào trong mới theo vào cuối. Y vốn là cao thủ hàng thứ nhì trên Côn Luân Sơn, võ công cùng kinh nghiệm chỉ kém chường môn. Lúc trước có “Trường hữu” là tiền lệ, giờ đi đoạn hậu để tránh gặp thêm bất trắc.

Mọi người đi vào trong, là một đường hầm rộng chỉ vài thước, đủ cho một người đi qua. Thình thoảng, hai bên vách có nước chảy xuống. Đường hầm dốc xuống không biết thông tới nơi nào.

Đi một lát, đám người cảm thấy thân mình nóng lên. Đường hầm nóng bức kín bưng như cái nồi hấp, người nào cũng ướt đẫm mồ hôi, thở dốc liên tục. Mấy đệ tử Côn Luân chịu không nổi, đành cởi áo ở trần đi tiếp. Giờ đang mùa đông rét buốt, thực không biết khí hậu nơi đây sao lại kì lạ như vậy.

Mọi người đi được mấy trăm thước thì càng nóng vội, muốn thoát khỏi đây. Ngũ Định Viễn cảm thấy trên tay ngày càng nóng, tựa hồ như độc tố sắp phát tác. Diễm Đình thấy trán hắc nhỏ đầy mồ hôi, lo lắng hỏi:

- Ngũ đại gia, tay huynh lại đau sao?

Ngũ Định Viễn lắc đầu cười:

- Ta ổn, không có chuyện gì.

Diễm Đình lấy khăn tay lau mồ hôi cho hắc, bộ dáng đầy vẻ thương xót. Ngũ Định Viễn cảm thấy được an ủi, liền quên đi nỗi đau đớn trên người.

Thêm một lúc thì mọi người đặt chân trên đất bằng. Rốt cuộc ra khỏi đường hầm, hai bên mở rộng rất nhiều, đủ cho mấy người sánh vai nhau mà đi. Chợt nghe có tiếng nước chảy, mấy người giơ đuốc thấy có một con suối nhỏ. Trong ánh lửa, có thể thấy làn nước trong suốt đang chảy róc rách không ngừng.

Giang Sung quen an nhàn sung sướng, đi bộ một hồi cảm thấy mệt mỏi, bèn nói:

- Mọi người ngồi xuống, nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp!

Đám Cẩm Y Vệ liền bưng qua một khối đá tròn để y ngồi nghỉ tạm. Một gã đệ tử Côn Luân khát nước khó chịu, liền đi tới bờ suối định uống nước. Một

đồng bạn vội bảo:

- Cẩn thận một chút, không chừng lại có quái vật gì đó.

Đệ tử kia dùng trường kiếm khua một trận trong nước, hồi lâu không thấy dị trạng mới thở ra một hơi, yên lòng nói:

- Xem ra suối này thật sự sạch sẽ, không có việc gì.

Hắn vốc nước uống mấy bận, lại lớn tiếng khen:

- Nước thật ngọt mát, các người cũng tới uống đi!

Sau đó hắn tiếp tục vui đùa trong nước, uống vài ngụm to. Mọi người lo lắng sợ hãi nhưng thấy không có việc gì đều mừng rỡ. Mấy gã đệ tử sớm đã miệng đắng lưỡi khô, nhanh chóng đi về con suối.

Giang Sung đang ngồi nghỉ trong một góc, thấy hành động của đám đệ tử Côn Luân thì cả kinh quát:

- Các người đang làm gì đó? Mau lui lại!

Chúng đệ tử nghe lệnh lui về phía sau. Một người nhanh chóng tới lay lay tên đệ tử còn đang vục đầu xuống nước, nói:

- Người mau ngoi lên, đừng uống nữa!

Đệ tử kia nhấc cái đầu ướt đầm lên hỏi:

- Sao? Có việc gì?

Liền vào lúc này, mặt nước đột nhiên tách ra rồi một con quái ngư nhảy lên không. Quái ngư này thân đen sì mực xen lẫn sắc màu vàng óng, toàn thân như bao bọc trong một cái vỏ lớn, bộ dáng quái dị khôn kể, nhắm thẳng đầu đệ tử kia mà đớp.

Đệ tử kia chấn động, cuống quít tránh ra nhưng lại nghe một tiếng "Rắc " vang giòn, cánh tay của hắn đã bị đớp trúng. Chỉ chậm thêm một chút thì cái đầu đã bị cắn rụng, có thể nói vô cùng hung hiểm.

Đệ tử nọ đau đến hô cha gọi mẹ, chạy tới chỗ Kim Lăng Sương kêu lên:

- Sư phụ! Cứu con, cứu con!

Trên cánh tay vẫn còn con thủy quái nọ, không biết nó có độc hay không

Gã đệ tử này chính là ái đồ của Kim Lăng Sương. Hai người thân như phụ tử. Kim Lăng Sương cũng hoảng loạn kêu:

- Thiên nhi đừng sợ, sư phụ đến đây!

Vù một tiếng, trường kiếm rời vỏ muốn chém chết quái ngư kia.

Giang Sung thấy thì càng kinh hãi hơn, vội la:

- Con Trai Quỷ này không thể giết được, mau đẩy đệ tử kia xuống nước!

Mọi người nghe đều sửng sốt, Giang Sung lại quát:

- Các người còn chờ gì nữa? Mau ngăn họ Kim lại!

La Ma Thập rừng mình, vung cây thiên trượng sắt chặn trường kiếm của Kim Lăng Sương.

An Đạo Kinh tận dụng thời cơ, liền đá mạnh tên đệ tử kia một cái. Gã nọ la một tiếng rồi bắn thẳng xuống suối, trong miệng vẫn còn hô:

- Sư phụ! Sư phụ!

Kim Lăng Sương vô cùng tức giận, nhưng tính mệnh của ái đồ nguy cấp, không còn lòng dạ nào so đo với An Đạo Kinh. Y muốn lao tới cứu người. Chợt thấy trong lòng nước bắn lên vô số những con trai quỷ dị, không biết tới mấy ngàn mấy vạn con bơi về phía đệ tử kia.

Đệ tử nọ sợ hãi kêu to:

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Kim Lăng Sương lo sợ kêu lên:

- Thiên nhi, mau bơi lên nhanh!

Hai chân y khẽ động, định nhảy xuống cứu nhưng Giang Sung đã la lên:

- Tuyệt đối không thể xuống! Mau mau ngăn hãm lại!

Đồ Lăng Tâm nhanh tay lẹ mắt dùng tay giữ chặt Kim Lăng Sương.

Đệ tử bơi nhanh vào bờ nhưng bầy thủy quái phía sau không ngừng đuổi theo. Kim Lăng Sương đẩy Đồ Lăng Tâm ra, cả giận nói:

- Người đừng cản, ta phải đi cứu Thiên nhi!

Đồ Lăng Tâm thở dài một tiếng, chỉ vào mặt nước rồi lắc đầu nói:

- Nhị sư huynh, không kịp nữa rồi.

Kim Lăng Sương lấp bắp kinh hãi, nhìn lại đã thấy đám quái ngư kia căn chết đệ tử. Trên mặt nước chan hòa máu tươi, chỉ còn một thanh trường kiếm trôi phập phềnh. Vô vàn quái ngư còn đang tranh nhau thi thể khiến sóng nước cuồn cuộn gào thét.

Kim Lăng Sương kêu thảm thiết:

- Thiên nhi!

Thoáng chốc nước mắt rơi đầy, y choáng váng ngã ngòl xuống đất. Đệ tử kia xưa nay đối xử khá tốt với mọi người. Thấy hãn chết thảm, cả đám Côn Luân Sơn đều che mặt rớt lệ. Ngay cả hạng hung tàn như Đồ Lăng Tâm cũng lắc đầu không thôi.

Ngũ Định Viễn nhìn Kim Lăng Sương, trầm nghĩ:

- Đúng là báo ứng, Côn Luân Sơn giết người không chớp mắt. Giờ chính bọn họ phải nếm mùi vị sinh tử biệt ly, ai! Chính là thuyết nhân quả của nhà Phật!

Bên cạnh chột truyền ra tiếng khóc của nữ nhân, Ngũ Định Viễn nhìn lại, thấy Diễm Đình cũng rơi lệ đầy mặt. Hiển nhiên cảnh tượng sinh tử biệt ly trước mắt khiến nàng nhớ tới người sư thúc đã chết.

Ngũ Định Viễn khẽ vuốt mái tóc nàng, dịu dàng nói:

- Đừng khóc, đây là sự trừng phạt dành cho những kẻ xấu.

Diễm Đình lau nước mắt, nói:

- Muội biết. Có điều. . Muội vẫn nhịn không được mà khóc.

Lúc này Đồ Lăng Tâm bạo phát hung tính, chỉ thẳng An Đạo Kinh quát:

- Họ An kia, người dựa vào cái gì mà dám đề tử chúng ta xuống nước?

An Đạo Kinh sững sốt nói:

- Người không nghe Giang đại nhân sai sử sao? Đại nhân nói không thể giết quái ngư đó, đành phải hi sinh môn hạ kia vậy!

Đồ Lăng Tâm quát lớn:

- Thúi lắm! Chúng ta đối phó được 'Trường hữu', sao không làm gì được lũ quái ngư này? Chẳng lẽ trong mắt mấy tên vương bát đản các người, môn hạ đề tử của chúng ta còn không bằng một con cá sao?

Lời này ám chỉ Giang Sung, không còn nể mặt đối phương. Y nói tới đây thì hai mắt như phún lửa, toàn thân bốc đầy sát khí.

An Đạo Kinh hắng giọng một tiếng, nói:

- Môn nhân Côn Luân nổi danh thiên hạ, có ai dám bất kính? Đồ huynh, ngàn vạn lần đừng nghĩ vậy.

Đồ Lăng Tâm bước lên hai bước, lạnh lùng thốt:

- An Thống lĩnh, không cần nói những lời vô nghĩa. Hôm nay ta rất khó chịu, muốn hoạt động gân cốt một chút, không biết thống lĩnh có thể chỉ giáo mấy chiêu chăng?

Nói rồi tay đề chuôi kiếm. An Đạo Kinh lui về sau vài bước, xua tay nói:

- Mọi người đều vì chính sự, người đừng gây chuyện.

Đồ Lãng Tâm lạnh mặt nói:

- Ta muốn lĩnh giáo nơi An Thống lĩnh mấy chiêu, có dám hay không? Hay người là dạng đầu thương bọc sáp, chỉ để khoe mẽ!

An Đạo Kinh cũng nổi nóng, lớn tiếng nói:

- Lần trước tại kinh thành, người đã thương rất nhiều thuộc cấp của ta, đừng cho là ta đã quên! Con bá nó, đánh thì đánh, ta sợ người sao!

Nói rồi xông lên phía trước. Bỗng thấy một người ngăn ở giữa khiến hai người ngần ra, người nọ chính là Giang Sung.

Y chậm rãi giơ tay lên, nói:

- An Thống lĩnh, người lui ra.

An Đạo Kinh không dám bất kính, đành bước sang một bên. Mọi người thấy bộ dạng khác thường của Giang Sung thì rùng mình, thoáng chốc trường diện yên tĩnh trở lại.

Giang Sung thở dài một tiếng, nói :

- Đám Trai quỷ này vô cùng hung hãn nguy hiểm, nếu giết một con của chúng. Toàn bộ số còn lại sẽ bị kích thích mà lao lên đất tấn công người. Nơi này có không biết mấy ngàn mấy vạn con quái ngư ấy. Chúng ta đành phải hy sinh một mạng để đổi lấy sự bình an của mọi người, xin các vị hiểu và bỏ quá cho.

Đồ Lăng Tâm quát to:

- Người nghĩ nói mấy câu vô nghĩa thì có thể qua chuyện sao? Lão tử nói cho người biết, đừng hòng!

Mấy câu này thật thô lỗ, hoàn toàn không để ý tới uy quyền của Giang Sung, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

La Ma Thập thấy Trác Lăng Chiêu đang chậm rãi đi tới, cũng bước lên phía trước nói:

- Trác chương môn, xin người khuyên nhủ các sư đệ, mọi người dĩ hòa vi quý là hơn!

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, thản nhiên nói:

- Tam sư đệ của ta đau lòng vì đệ tử đã chết nên khó tránh phần nộ, bốn tọa tuy là chương môn nhưng không tiện can thiệp.

La Ma Thập nghe thì biết Trác Lăng Chiêu cũng có ý bất mãn. Nếu Giang Sung ứng phó không tốt, chắc chắn sẽ có một hồi huyết chiến. Tâm niệm lão lạt ma này không khỏi lo lắng.

Giang Sung thấy đám người Côn Luân đều dùng vẻ mặt tức giận nhìn bản thân. Y than nhẹ một tiếng, cúi đầu thấp giọng nói:

- Nhiều năm trước để đến được chỗ này, ta đã hại tới tính mạng của ba vạn tướng sĩ. Quý phái tới giờ mới chết vài người, xem như là may mắn trong bất hạnh. Ta không muốn nhắc chuyện xưa. Nhưng nếu Đồ lão sư đã hỏi, ta không thể không nói.

Nói xong thì hướng về Kim Lăng Sương, khom người vái một cái:

- Kim lão sư, đã hại đệ tử của ngài, cáo lỗi.

Lúc này Kim Lăng Sương đã được người lay tỉnh lại. Thấy Giang Sung hành lễ thì không tiện truy cứu thêm, y thở dài nói:

- Thiên nhi bạc phước bạc mệnh. Không thể trách ai được, Giang đại nhân không cần như vậy.

Giang Sung lắc đầu nói:

- Đừng nói vậy. Người thân của Thiên nhi về sau sẽ do triều đình chiếu cố, xem như là Giang mỗ bồi tội.

Nói xong lại áy náy vái chào thật sâu. Thấy đại gian thần này quá mức cung kính, Trác Lăng Chiêu vừa lòng nói:

- Giang đại nhân đã nói thế, xem như Thiên nhi chết không vô ích. Mọi người đi tiếp thôi!

Mọi người thấy Trác Lăng Chiêu nhường bước thì thở dài nhẹ nhõm, sôi nổi tiến về phía trước.

Chương môn đã như thế, Đồ Lăng Tâm cũng không dám lơ mãng, thở dài một tiếng rồi nâng Kim Lăng Sương dậy. Chợt nghe một người nói:

- Đồ Lăng Tâm, lần sau người nói chuyện thì tôn trọng ta một chút, nếu không sẽ gánh lấy hậu quả.

Âm thanh ngạo mạn này chính là của An Đạo Kinh. Hắn vừa bị Đồ Lăng Tâm làm mất hết mặt mũi, giờ tranh thủ chiếm chút tiện nghi để tránh đám thuộc hạ xem thường.

Đồ Lăng Tâm cả giận quát:

- Con mẹ nó, người muốn chết sao?

Nói xong đề chuôi kiếm như muốn ra tay giết người. Kim Lăng Sương cảm hấn lại, thở dài:

- Quên đi. Thiên nhi đã chết, không cần tính toán cùng hấn. Chúng ta đi thôi.

An Đạo Kinh hừ một tiếng, nói :

- Vẫn là Kim lão nhị hiểu chuyện, người nên học hỏi thêm.

Đồ Lăng Tâm cười lạnh nhìn An Đạo Kinh, trên mặt đằng đằng sát khí, có điều sau một lát cũng tra kiếm vào vỏ theo Kim Lăng Sương.

An Đạo Kinh rung mình, biết họ Đồ đã kết thù sinh tử với bản thân. Sau này song phương khó thoát khỏi một tràng huyết chiến.

Mọi người lại đi thêm một lát. Xuất hiện một bức tường chặn ngang trước mặt, chỉ còn hai bên trái phải có thể đi. Giang Sung gật đầu lẩm nhẩm:

- “Thân vào huyền cung, Thiên cơ dành cho người trời. Tuân theo lời sấm truyền, tại Thần Quỷ Tự”. Phán tắc thật độc ác, đã bày đầy rẫy những cơ quan hiểm ác trong này, mưu hại mọi người.

Y quay đầu nói với Ngũ Định Viễn:

- Ngũ chế sử. Giờ trong thiên hạ, chỉ có duy nhất có người đọc được câu sấm truyền trong Thần Quỷ đình, mọi sự đều phải dựa vào người.

Trác Lăng Chiêu hỏi:

- Sao? Giang đại nhân thực sự chưa từng tới nơi này?

Giang Sung thở dài:

- Sao lại chưa từng tới? Chỉ là mê cung phía trước vô cùng đáng sợ, đi sai một bước thì ngàn người chết thảm. Muốn qua cửa này, bắt buộc phải giải được lời sấm truyền trong Thần Quỷ đình.

Thì ra người nắm đó bày ra Thần Cơ động là một kỳ nhân xuất thế, trong này không chỉ cất giấu võ công tuyệt thế mà còn có bí mật liên quan đến số mệnh thiên hạ. Người nọ đã đem cách thức vào động chia thành hai phần. Một phần truyền cho đám người Lục Cô Chiêm đồn đại khắp giang hồ, một phần viết trên tấm da dê kia. Nếu không có cả da dê cùng lời giải trên Thần Quỷ đình, dù có bản lĩnh bằng trời cũng vô pháp xâm nhập. Tấm da dê rơi vào tay Khả Hãn Dã Tiên, hai mươi năm qua không hiện thế, mà cũng không có ai hiểu thấu đáo lời sấm truyền trên Thần Quỷ đình. Đến đến giờ, rốt cục mới có người nắm giữ cả hai phần, tới tham ngộ huyền cơ.

Tâm niệm Ngũ Định Viễn chợt động, nhớ đến hai câu "Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục, Nhất Đại Chân Long Hải Trung Sinh". Hắn thầm nghĩ:

- Xem ra hai câu sấm truyền này chính là chìa khóa duy nhất để vào động. Nếu không có ta chỉ dẫn, không kẻ nào có thể đạt được mục đích. Ta có nên lừa gạt người hay không?

Trác Lăng Chiêu thấy hắn trầm ngâm không đáp, liền liếc mắt sang Đồ Lăng Tâm. Đồ Lăng Tâm cười lạnh nói:

- Họ Ngũ kia, người đừng nên có tâm địa khác, kéo hối hận không kịp.

Nói rồi kéo Diễm Đình lại, đặt bàn tay thô bè lên cổ trắng muốt của nàng.

Tiền Lăng Dị cười nói:

- Đừng vội giết, mọi người đi đường rất mệt mỏi, không bằng để vui thú hưởng lạc một phen đã!

Ngũ Định Viễn thấy đối phương vô sỉ như vậy, thở dài một tiếng, nói:

- Giang đại nhân. Câu đầu tiên là 'Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục', ta không biết là nó có ý gì. Ngài tự tham ngộ đi.

Giang Sung nghe vậy rung mình, thấp giọng thì thầm:

- Thần Thai Bảo Huyết Phù Thiên Lục. . . Đây là ý gì?

La Ma Thập trầm tư một hồi thì nói:

- Thần thai bảo huyết. . . Dựa vào ý nghĩa các từ, có lẽ cần dùng máu tươi mới ứng nghiệm.

Giang Sung a một tiếng, nói :

- Theo ý của đại sư, cần lấy máu tươi thấm lên tấm da dê sao?

La Ma Thập gật đầu nói:

- Không chừng là như vậy.

Giang Sung mừng rỡ, nhìn đám Cẩm Y vệ:

- Ai tự nguyện đưa tay ra trích máu, ta sẽ thưởng cho hậu hĩnh.

Đám người Cẩm Y Vệ ở bên, nghe La Ma Thập và Giang Sung nói chuyện thì vui mừng không thôi. Ngày thường bọn hắc luôn mong được vượt môn ngựa đại gian thần này, giờ cơ hội bày ra trước mắt sao có thể bỏ qua?

Thoáng chốc vô số người đưa tay ra. Giang Sung cười nói:

- Một cánh tay là đủ!

Y lấy ra một thanh đoản đao đâm vào một cánh tay gần đó. Một gã hộ vệ lớn tiếng kêu thảm, máu tươi giàn giụa đường trường. Mọi người hoảng sợ thầm nghĩ:

- Con mẹ nó! Nguy hiểm thật, may là không phải ta bị đâm, tiểu tử kia thật xui xẻo!

Những cánh tay liên rục trở về.

Giang Sung thấy hộ vệ kia đau đớn thì hòa nhã nói:

- Người nhịn đau một chút, sau này ta cho người làm tham tướng.

Người nọ mừng rỡ gật đầu. Mọi người nghe hai chữ "Tham tướng" lại đầy hâm mộ, trong lòng đều nghĩ:

- Con mẹ nó, tại sao người bị trích máu không phải là ta, tiểu tử kia thật may mắn!

Vô số cánh tay lại chìa ra.

Giang Sung lấy tấm da dê ra rồi đem máu tươi thấm lên. Ngũ Định Viễn ghé đầu nhìn lại. Sau khi hút máu, những hoa văn kì dị trên da dê từ từ biến mất, sau một lát hiện ra một hàng chữ Hán. Ngũ Định Viễn rung mình thầm nghĩ:

- Thì ra đây mới là chỗ đặc biệt, sao ta không nghĩ tới?

Lúc trước hẳn cùng Dương Túc Quan bốn ba khắp nơi, tìm cả những người thông dịch nhưng chỉ là thuốc dùng nhằm bệnh, chẳng trách không nhìn ra cái gì.

Giang Sung cầm lấy da dê, thấy có một hàng chữ:

- Thần Cơ Động tứ hiểm tứ nan. “Trường Hữu, Trai Quỷ, Phì Di, Kim Lân” là tứ hiểm. “Thiên Môn, Huyền Cung, Tâm Sạn, Minh Hải” là tứ nan. Muốn được Thần Cơ, cần trải qua tứ hiểm tứ nan, mới có thể mở động.

Ở giữa tấm da dê hiện ra một tấm bản đồ, xem ra là chỉ dẫn tới động.

Lúc trước đã gặp qua "Thiên Môn", "Trường hữu", "Trai Quỷ". Còn không biết "Phì di", “Kim Lân” "Huyền cung", "Tâm sạn", "Minh Hải" phía sau là những thứ cổ quái gì. Nghĩ đến điều này, sắc mặt tất cả mọi người đều tái nhợt đi.

codon.tra

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Không thể quay đầu

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 4: Không thể quay đầu

Hồi 3

Người dịch: FA

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Giang Sung hít một hơi lạnh. Tới động này nhiều lần nhưng thiếu chỉ dẫn, đến giờ mới hiểu toàn diện về nó. Y lắc đầu than rằng:

- Chẳng trách ta hao binh tổn tướng, thì ra có nhiều cơ quan đáng sợ như thế. Tần Bá Tiên a Tần Bá Tiên. Hôm nay mọi sự sẵn sàng, người đừng mong ngăn cản ta.

Ngũ Định Viễn nghe tới danh tự nọ thì sửng sốt nghĩ thầm:

- Tần Bá Tiên? Đó là ai?

Giang Sung cúi đầu nhìn da dê, thương lượng vài câu cùng đám người Trác Lăng Chiêu, La Ma Thập rồi đi về bên phải. Đám người vội vàng đi theo. Được một lát thì hai vách chuyển sang màu xám, sờ vào không phải vàng cũng không phải đá, không biết là do loại vật chất gì cấu tạo thành. Mấy người phía sau thấy trước mặt là đường thẳng thì vội bước nhanh, chỉ sợ bảo tàng bị người khác chiếm trước.

Chợt nghe có người hô:

- Lại có lối rẽ!

Ngũ Định Viễn thấy trước mặt có chín con đường lớn nhỏ. Bốn lối thẳng tắp về phía trước, bốn lối hướng xuống dưới, chỉ có một lối dốc thẳng lên. An Đạo Kinh hỏi:

- Đại nhân, chúng ta nên đi đường nào?

Giang Sung lấy da dê ra nhìn một lát, trầm ngâm nói:

- Ủm, dường như là đi xuống mới đúng. . .

Trong Cẩm Y Vệ không thiếu những hung đồ bại hoại trên giang hồ. Tuy chứng kiến có người chết thảm nhưng nghĩ tới vàng bạc cùng bí kíp võ công thì cảm lòng không nặng. Một gã hộ vệ cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Ra là phải đi xuống, xem lão tử đây!

Nói xong liền lao vào con đường dốc xuống.

La Ma Thập thấy Giang Sung có vẻ do dự nên cũng ghé đầu vào xem da dê, thấy một nét đỏ chỉ lên trên thì nói:

- Đại nhân, người nhìn lầm rồi, chúng ta đi lên mới phải.

Giang Sung a một tiếng:

- Có lỗi, địa đồ này có chỗ mơ hồ không rõ, vừa rồi ta đã nhìn sai.

Nói xong liền sai An Đạo Kinh:

- Mau gọi tên kia ra, chúng ta phải đi lối dốc lên.

An Đạo Kinh tới cửa lối đi kia, hô lớn:

- Lão Hàn! Người mau trở ra! Chúng ta phải đi lên!

Không thấy bóng dáng cùng tiếng đáp của hộ vệ nọ. Giang Sung nói:

- An Thống lĩnh, người ở đây đợi hẵn, chúng ta đi trước một bước.

An Đạo Kinh cười thảm, trên mặt lộ vẻ khó xử. Trong thuộc hạ không ai nguyện ý lưu lại bồi tiếp hẵn, cả đám nhanh như chớp chạy lên con dốc kia.

Đúng lúc này, từ lối dốc xuống kia vang lên một tiếng hét thảm rồi cầm bật trong nháy mắt. La Ma Thập rùng mình dừng bước, nói:

- Hình như có thứ gì đó?

Mọi người đang nơm nớp lo sợ, bỗng phía dưới lại truyền đến tiếng gầm gừ như của loài dã thú. Cả đám kinh nghi bất định, vội rút binh khí như lâm đại địch.

Giang Sung nghe tiếng gầm, không nói một lời liền chạy lên dốc. An Đạo Kinh cũng nào kém ai, không quản lời dặn của Giang Sung mà lập tức gọi theo:

-Đại nhân chờ một chút, để ta tới bảo hộ ngài!

Nói xong cũng gấp gấp chạy lên dốc.

Mọi người thấy bộ dạng hồi hã của Giang Sung thì đầy kinh ngạc. Bỗng nghe một tiếng rống to như sét đánh truyền tới, sau đó trong lối đi kia hiện lên một cái bóng khổng lồ, chính là một con bò sát cực lớn có tới sáu cái chân, trên lưng còn bốn cái cánh dài chừng hai trượng. Quái vật này lớn hơn cả cá sấu mấy lần, vù vù trườn tới chỗ mọi người.

Giang Sung đang chạy, từ xa trông thấy quái vật thì hoảng sợ kêu:

- Là quái thú trong Sơn Hải Kinh, gọi là “Phì Di”! Các người mau chạy cho nhanh, nếu không đại họa lâm đầu!

Lúc này đám người mới biết sợ, vội chen chúc chạy đi. Trong này chỉ có Trác Lăng Chiêu là vẫn khí định thần nhàn. Một tay y kéo Diễm Đình, tay kia cầm trường kiếm chậm rãi đi lên.

Quái vật nọ thấy đám người bỏ chạy thì ngửa mặt lên trời rống to, bốn cái cánh quẫy động bay tới. Diễm Đình cả kinh kêu a một tiếng.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Cô nương chớ sợ, chỉ là một con sâu nhỏ mà thôi. Người sợ hãi chẳng phải là hạ uy phong của Cửu Hoa Sơn sao.

Diễm Đình nghe lời này thì lấy lại bình tĩnh, vuốt lại mái tóc rồi thản nhiên nói:

- Trác chương môn giáo huấn không sai. Diễm Đình được ở bên cạnh “Kiếm thần”, dù có tới mười con quái vật cũng không làm gì nổi, đúng là không nên thất kinh.

Trác Lăng Chiêu luôn luôn tự đại. Nghe Diễm Đình khen thì vui mừng trong lòng, nhìn lại thấy nàng diễm lệ thì sinh lòng yêu thích, thầm nghĩ:

- Tiểu liễu đầu này thật đáng yêu. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta thật không nên sát hại ả.

Ngũ Định Viễn đang theo sau, nghe đối đáp hai người khẽ cười khổ không nói nên lời.

Lúc này quái thú lao tới cắn người khắp nơi. Chúng đệ tử Côn Luân Sơn hô cha gọi mẹ. Tiền Lăng Dị cả giận mắng:

- Quái thú chết tiệt, lão tử phải ăn thịt mi!

Đồ Lăng Tâm nghe sư đệ ba hoa thì cũng bực mình:

- Ta kháo! Lão tử người muốn giết quái vật thì tới mà giết! Sao còn phải trốn?

Trác Lăng Chiêu thấy đám môn nhân sợ chết như vậy thì thở dài nói:

- Ai.... đệ tử Côn Luân ta sao không bằng một tiểu nữ tử, toàn là lũ phế vật...

Môn nhân Côn Luân nhanh chân trốn được nhưng đám người Cẩm Y Vệ thì không may mắn như thế. Lúc này quái vật đã chặn ngang đường. Đám Cẩm Y Vệ chỉ còn nước rút đao đánh bừa. Có điều quái thú quá mức đáng sợ, một gã hộ vệ vung đao chém vào lớp vảy trên thân mà nó không mấy may tổn thương gì, lại há miệng cắn gã kia thành hai đoạn. Máu tươi lênh láng đường trường. Mọi người hoảng sợ đến mặt không còn chút máu.

An Đạo Kinh và Giang Sung chạy nhanh nhất tới đỉnh con dốc. An Đạo Kinh cúi đầu xem thủ hạ cùng quái thú, tuy lòng đầy sợ hãi nhưng lại làm như không có chuyện gì, quay đầu nói với Giang Sung:

- Giang đại nhân yên tâm. Hôm nay dù mất mạng, thuộc hạ cũng sẽ bảo vệ đại nhân bình an.

Giang Sung mặt không còn chút máu, ho khan nói:

- Người làm rất tốt, trở về ta sẽ thăng quan cho người.

An Đạo Kinh mừng rỡ cười gượng, đang định khoe khoang thì nghe mọi người phía dưới kêu:

- An Thống lĩnh cẩn thận!

An Đạo Kinh cúi đầu nhìn, đã thấy quái vật giương cánh bay lại chỗ này. Hắn kêu thảm một tiếng:

- Má ơi!

Liền bỏ chạy thật nhanh, mặc cho Giang Sung ở lại một mình. Giang Sung kinh hoàng la:

- Hoàng thượng của ta!

Y không biết phải chạy đường nào, sợ tới mức toàn thân phát run. Phì Di kia bay tới cực nhanh, đảo mắt đã bức Giang Sung tới một góc vách đá. Giang Sung cả kinh kêu lên:

- Ai mau tới cứu ta!

Bị quái vật gào thét nhìn chăm chặp. Giang Sung dù cao chức trọng, tài hùng biện cực giỏi mà lúc này cũng vô kế khả thi, hoảng sợ tới mức tè ra quần.

Mắt thấy quái thú điên cuồng đớp tới. Hai chân Giang Sung mềm nhũn, quỳ xuống đất khóc ròng:

- Quái thú đại nhân tha mạng! Ta cho người mười vạn lượng hoàng kim! Ngàn vạn lần đừng cắn ta!

Cũng may là y quỳ xuống, quái thú liền đớp hụt vào khoảng không, vẫn còn giữ được cái đầu.

Giang Sung ý vào sự thông minh sắc sảo, trước nay mọi sự đều thuận lợi. Ngày thường lấy lợi dụ người, lấy uy làm thế. Dù bị cao thủ võ lâm chặn đường cũng không mấy may lo lắng. Lúc này trước mắt là quái vật chỉ biết ăn thịt người, không biết đến môi thơm mỹ nữ, hoàng kim mê người. Bản thân có khác nào một miếng thịt không hơn không kém. Y lạy sát đất, khóc ròng nói:

- Quái thú đại nhân tại thượng, lão nhân gia người tha cho tiểu nhân một mạng. Ngày sau tiểu nhân sẽ đốt nhang thờ cúng, đúc tượng vàng cho người, cầu người tha cho tiểu nhân một mạng.

Quái thú sững sốt, tựa hồ như đang lấy làm kỳ vì sao người này không chạy. Nhất thời nó nhìn chăm chăm Giang Sung như gặp được đồng loại.

Tận dụng thời cơ, La Ma Thập liền phi thân tới ôm Giang Sung mà chạy. Quái thú điên cuồng gào thét, gắt gao đuổi theo hai người.

La Ma Thập ôm Giang Sung chạy như bay, miệng quát:

- Bắn!

Hai trăm gã Hỏa Xạ Thủ dàn trận nổ súng. Hỏa quang chớp động, khói súng mịt mù khắp nơi. Quái vật kia trúng hơn hai trăm phát đạn, lại chỉ kêu nhẹ một tiếng rồi vẫn trườn theo hai người.

Thấy hàm răng dày đặc sắc nhọn sắp cắn tới, La Ma Thập kinh hãi quát:

- Bắn!

Đám Hỏa Xạ Thủ lấp đạn bắn thêm lượt nữa. Quái vật trúng hơn thương nặng, gầm rú một hồi rồi cũng ngã vật ra đất. La Ma Thập quát:

- Tiếp tục bắn!

Tiếng súng đoành đoành vang lên. Quái vật kia kêu thảm, lúc này lớp vảy cứng rắn cùng da thịt đã bị tróc ra.

Giang Sung thở ra một hơi, ôm lấy La Ma Thập khóc lớn:

- Nếu không có đại sư, Giang mỗ sao còn sống được tới giờ? Sau này ta nhất định sẽ đúc tượng vàng cho đại sư, thắp hương cúng bái, cả đời không quên ân đức!

Y đem tất cả những chỗ tốt nói với quái thú lúc này, giờ chuyển hết qua cho La Ma Thập.

La Ma Thập thấy Giang Sung còn hoảng sợ, liền nâng dậy nói:

- Đây là bốn phận của thuộc hạ, đại nhân chớ để trong lòng.

Giang Sung không nghe mà vẫn ôm lấy đối phương khóc nỉ non. Chợt thấy An Đạo Kinh tới, lớn tiếng nói:

- Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin đại nhân trách phạt!

Giang Sung vừa thấy người này thì cơn giận trong lòng bùng lên, lớn tiếng quát:

- Giờ mới tới, chậm chút nữa là ta chết rồi!

Vừa rồi trong lúc nguy cấp, An Đạo Kinh bất trung bỏ chủ chạy trốn. Giang Sung hận tới không thể chém hẳn ngàn đao. Đám người Côn Luân cười thầm, muốn xem An Đạo Kinh nguy biến thế nào.

Lại nghe An Đạo Kinh lớn tiếng nói:

- Đại nhân nói gì cũng đúng, chỉ riêng lần này không đúng.

Giang Sung cả giận quát:

- Người phóng rắm cái gì? Không sợ ta lấy đầu sao?

An Đạo Kinh quỳ xuống nói:

- Khởi bẩm đại nhân, thuộc hạ đi theo ngài nhiều năm, sớm biết đại nhân có thiên mệnh hộ thể. Quái thú kia dù lợi hại hơn gấp trăm lần cũng không thể động tới một sợi lông của ngài. Vừa rồi đại nhân để La Ma quốc sư cứu giá, chẳng qua để thử lòng trung thành của lão mà thôi. Đại nhân nói có đúng không?

Giang Sung sững sốt rồi nhanh chóng cười nói:

- Lời này có lý, có lý. Đứng lên, đứng lên nói đi!

An Đạo Kinh thấy chiêu vượt mộng ngựa của bản thân có tác dụng, đứng lên nói:

- Đại nhân anh minh uy phong như vậy, văn so với Khổng Minh, võ độ với Vân Trường, đại nhân chỉ cần động đầu ngón tay cũng đủ khiến quái thú sợ tè ra quần, không dám bạo động. Chỉ có những hạng tiểu bối giang hồ vô tri mới nghĩ rằng đại nhân sợ nó! Đại nhân nói xem, tiểu nhân nói vậy có lý không?

Nói xong vẻ mặt hân hoan dương dương tự đắc. Mọi người đều coi thường thầm nghĩ:

- Người này vô sỉ đến cùng cực, đúng là thế gian khó gặp địch thủ.

Giang Sung ngựa mặt lên trời cười to, lớn tiếng khen:

- Hay! An Thống lĩnh nói rất hay!

Y vỗ vai An Đạo Kinh rồi cười nói:

- Trên thế gian, người hiểu được ta chỉ có mỗi An thống lĩnh. Trở về ta sẽ thăng quan cho người!

An Đạo Kinh mừng rỡ, quỳ xuống nói:

- Thuộc hạ đa tạ ân huệ của đại nhân!

Hai người lại cười ha hả, để cho La Ma Thập sửng sờ dương trường. Hình như lão liều chết vì Giang Sung không bằng vài câu vượt mộng ngựa của An Đạo Kinh.

Trác Lăng Chiêu thấy vẻ bất đắc dĩ của La Ma Thập, liền đến bên cạnh châm chọc:

- Đại sư, có câu nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Hôm nay ngài đã rõ ràng chứ!

La Ma Thập không đáp mà thở dài một tiếng. Xem ra tuy lão tự nhận bản thân giáo hoạt nhất Hân quốc, vẫn không chịu nổi một kích của cao thủ võ môn ngựa chân chính Trung Nguyên.

Trác Lăng Chiêu cười nhạt, mang theo đám người Ngũ Định Viễn bước vào sâu bên trong. Đảo mắt một cái, môn nhân Côn Luân đã đi hết không còn một mống, chỉ còn Giang Sung cùng đám thuộc hạ.

Giang Sung nghe An Đạo Kinh tâm bốc một trận, trong lòng vẫn còn hưng phấn, thấy thi thể quái vật liền giơ chân đá mạnh vào, cười nói:

- Cầu vật này cuối cùng vẫn chết dưới tay Giang mỗ!

An Đạo Kinh hì hì cười bồi:

- Đại nhân dạy rất đúng. Chúng ta cắt lấy hai cái đùi nó đem về nướng ăn, không chừng rất là bổ dưỡng!

Một gã thuộc hạ cũng cười nịnh:

- Thống lĩnh nói đúng. Ăn thịt quái thú này biết đâu có thể dưỡng nhan làm đẹp, tráng dương bổ thận ấy chứ!

Đám Cẩm Y Vệ đều là hạng nhiều chuyện, nhất thời ồn ào phụ họa:

- Đại nhân mau mau hạ đao! Xẻ thịt con cầu vật này!

Giang Sung thích chí cười ha hả. An Đạo Kinh cười nói:

- Đại nhân, mời ngài xuất thủ!

Nói rồi đưa trường đao sang. Giang Sung giơ đao chém mấy nhát nhưng lưỡi đao bật ngược trở lại, không ngờ thân thể quái thú như bằng sắt thép, không mấy may động đậy. Y mắng:

- Đây là con quái gì? Sao thịt lại cứng như vậy!

Một gã hảo thủ dùng sức đá mạnh vào đầu nó, quát:

- Mẹ nhà mi! Đã chết rồi còn ra vẻ anh hùng!

Hai mắt quái vật đang nhắm nghiền, ai ngờ bỗng mở ra. Nó há cái miệng máu rống to rồi cắn tới. Hảo thủ nọ la hoảng một tiếng:

- Má ơi!

Thoáng chốc hai chân hăn bị cắn trúng, quái vật liền há mồm đớp đôi phương thành hai đoạn.

Giang Sung cùng An Đạo Kinh hoảng hốt cất bước chạy về phía xa. Những người còn lại cũng chạy loạn. Quái vật há mồm cắn bừa, lại thêm năm sáu người bị cắn chết.

La Ma Thập cả kinh ra lệnh:

- Mau nổ súng!

Tiếng súng liên thanh vang lên. Quái vật dù trúng thương nhưng vẫn náo loạn căn bừa một hồi, La Ma Thập liên tục hô quát:

- Mau bắn nữa!

Một tên binh tốt thừa lại:

- Khởi bầm quốc sư, đạn đã hết!

La Ma Thập quát:

- Mau nhồi thêm hỏa dược!

Đám binh lính vội lấy hỏa dược trong túi, dùng ống sắt nhồi vào hỏa thương. Làm điều này cần có thời gian nên tình thế trở nên hung hiểm.

Mắt thấy quái vật không còn người ngăn cản lao sang. La Ma Thập chảy mồ hôi lạnh, không còn cách nào thì quát to một tiếng, vận “U Minh huyền khí” điểm tới.

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Cùng lộ bản lĩnh

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 5: Cùng lộ bản lĩnh

Người dịch: Fenghuan

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Đám người Côn Luân Sơn đi một hồi, phía trước lại có lối rẽ. Trác Lăng Chiêu dừng lại đợi hồi lâu vẫn không thấy Giang Sung đến. Y mất kiên nhẫn bèn nói:

- Nhị sư đệ, quay trở lại xem thế nào mà lâu vậy?

Kim Lăng Sương vâng lời, có điều sắp trở lại thì thấy Giang Sung và An Đạo Kinh chạy đến với vẻ mặt đầy sợ hãi, Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng nói:

- Giang đại nhân, tấm da dê đang ở trên người ngài, đừng làm trễ thời gian nữa.

Hơi thở của Giang Sung còn đang loạn, chưa kịp trả lời thì An Đạo Kinh run giọng nói:

- Trác chương môn. Quái thú sống lại, ngài quay lại mà xem.

Trác Lăng Chiêu tỏ vẻ mất kiên nhẫn, không thèm hỏi chuyện phía sau mà lạnh lùng nói:

- Giang đại nhân đã đến, vậy chúng ta đi tiếp thôi.

Giang Sung xem xét tấm da dê nhận định phương hướng. Đoàn người dựa vào nó mà tiếp tục xuất phát.

An Đạo Kinh nghĩ đến đám người La Ma Thập vẫn đang ngăn trở quái vật, liền để lại ký hiệu trên đất. Nếu bọn họ có thể sống sót tới đây, sẽ dựa theo các ký hiệu truy theo.

Đoàn người đi hơn một canh giờ thì phía sau nổi lên tiếng người, chính là La Ma Thập đem người đuổi kịp. Trác Lăng Chiêu liếc mắt nhìn lại, thấy chỉ còn bốn năm mươi người. Toàn thân Ma La Thập đầm máu, hẳn là trải qua một hồi kịch chiến.

An Đạo Kinh tiến lên hỏi:

- Quái thú đã chết chưa?

La Ma Thập trước nay tu dưỡng rất tốt, bình thường không nổi giận bao giờ. Ai ngờ lúc này nghe An Đạo Kinh hỏi thì giận bừng bừng quát:

- Người chỉ biết cầm đầu chạy trốn, không quản sinh tử của thuộc hạ, còn là người không? Thực không bằng loài cầm thú.

Lão cầm phần vận U Minh Huyền Chỉ, muốn tiến lên đại chiến một hồi. An Đạo Kinh hổ thẹn trong lòng, đứng nghe La Ma Thập chửi một hồi nhưng không dám nói lại, thấy đối phương tiến tới thì ôm đầu bỏ chạy nấp sau lưng Giang Sung.

Trong lòng mọi người đều nghĩ:

- Không thể hiểu vì sao Giang Sung lại trọng dụng loại phế vật này?

Có lẽ là do công phu võ môn ngửa của An Đạo Kinh thuộc hàng nhất đẳng. Nếu không trong Cẩm Y Vệ cao thủ như mây, làm sao đến lượt loại tiểu nhân này chấp chương.

Trác Lăng Chiêu cười nói với môn nhân rằng:

- Không phải Giang đại nhân đã nói rồi sao. “ Nghi người không dùng, dùng thì không nghi”. Theo ta phải đổi vài chữ, nên gọi là “ Người tài không dùng, dùng người bất tài”, vậy mới đúng với tác phong hành sự của đại nhân.

Đồ Lăng Tâm lớn tiếng khen ngợi:

- Theo ta phải là: “ Rắm người không dùng, Dùng người như rắm”. Chương môn thấy thế nào?

Mọi người nghe thì đều cười nghiêng ngả. Ngũ Định Viễn có thù với Côn Luân Sơn, mắt thấy song phương đả kích lẫn nhau thì nhìn sang Diễm Đình cùng cười.

Giang Sung nghe những lời nhạo báng của Trác Lăng Chiêu, tức đến mặt mày xám ngoét, im lặng một hồi không nói gì. An Đạo Kinh ở bên định nịnh hót vài câu nhưng lại không biết nói thế nào.

Đoàn người tiếp tục lên đường. Tới một thông đạo khá dài, ở hai bên đường rất nhiều những bức tượng đá. Có tượng mặt mày hung dữ tay cầm đại đao, có tượng thì mặt mũi hiền hòa tay giơ cao thiết bài. Đoàn người thăm lấy làm kỳ, không biết nơi đây có gì cổ quái.

Giang Sung thấy cảnh tượng này, nhất thời trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi, liền lấy tấm da dê ra xem, nhìn dòng chữ Hán rồi nói:

- Nơi đây được gọi là “ Tâm Sạn”. Trước nay chỉ có chính nhân quân tử lòng không tà niệm mới có thể đi qua, nếu không sẽ bị tượng nhân hai bên trảm chết.

Đoàn người ồ lên một tiếng, bàn luận sôi nổi. Trác Lăng Chiêu rung mình, thầm khâm phục vị đại kỳ nhân nọ, đã lấp đặt cơ quan phòng ngừa những kẻ có tâm địa bất chính lấy được bí mật trong Thần Cơ Động. Giang Sung và đồng bọn tuy lợi hại nham hiểm nhưng vẫn phải dừng bước tại đây.

Giang Sung trầm ngâm nói:

- Qua thông đạo này sẽ rất gian nan. Trừ những kẻ chính trực, nếu không rất khó thông qua, không biết chư vị có cao kiến gì?

An Đạo Kinh hỏi:

- Nhất thiết phải là kẻ cả đời không cảm thấy hổ thẹn, mới có thể bình an thông qua sao?

Giang Sung nhìn tấm da dê một cách kỹ càng rồi gật đầu:

- Đây chính là điểm khó trong đó.

Chỉ thấy một gã Cẩm Y Vệ nhảy ra, kêu lên:

- Lão tử bình sinh không tới thanh lâu, người chết dưới tay ta không nhiều, tự nhận bản thân thuộc hàng chính nghĩa, để ta thử xem.

Mọi người đang sợ chết oan, ai ngờ có kẻ tự xưng phong làm việc này. Thấy khuôn mặt kẻ nọ đầy những vết sẹo, bộ dạng tàn nhẫn. Một số nhú mày khuyên nhủ:

- Lão huynh, hay là thôi đi.

Người nọ lớn tiếng nói:

- Con bà nó, lão tử cả đời không tới thanh lâu, được xem là chính nhân quân tử, các người còn không tin? Con mẹ nó!

Gã nói xong liền lao thẳng về trước. Mọi người không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn người nọ lao về thông đạo.

Người nọ vào bên trong vài bước, thấy không có việc gì liền ngửa mặt cười lớn:

- Nhìn mà xem, đã nói lão tử là người chính nhân quân tử, cho dù Thiên Hoàng cũng không thể giết. Ha ha! Lão thiên có mắt! Lão thiên có mắt!

Người nọ còn đang cười hả hê, bất chợt một bức tượng đá ở bên nhảy ra, vung đao chém xuống. Hắc kinh hoàng hét lớn:

- Mẹ nó! Lão tử không đi chơi gái, các người giết nhầm người tốt rồi!

Tiếng hét chưa kịp tắt thì người nọ đã bị tượng đá chém thành hai khúc, chết thảm đường trường.

Đám người thấy vậy cả kinh. Giang Sung lại nói:

- Ai nguyện ý thử lại?

Kim Lăng Sương nói:

- Chúng ta giết người như cỏ rác, việc xấu làm không kể xiết. Chắc không có ai qua được.

An Đạo Kinh hừ một tiếng khinh miệt:

- Đây chỉ là các người! An Đạo Kinh ta chính trực kiên nghị cầu tiến, chẳng hề sợ cửa ai khó khăn này.

Đồ Lãng Tâm liền lạnh lùng nói:

- Đã vậy thì mời An đại nhân qua cho.

An Đạo Kinh cười hắc hắc nói:

- Một mình ta qua thì có tác dụng gì? Phải là tất cả mọi người đều qua mới có ý nghĩa.

Đồ Lãng Tâm nhổ bãi nước miếng xuống đất, quát:

- Toàn lời vô nghĩa.

Giang Sung than dài một tiếng:

- Vô vàn khó khăn mới có da dê dẫn đường, giờ lại có người biết lời sấm truyền tại Thần Quỷ Đình. Nếu dễ dàng quay về , chẳng phải đáng tiếc lắm thay.

Y quay đầu hỏi mọi người:

- Trong số các vị, còn ai tự thấy là chính nhân quân tử, có thể qua nơi này?

Lại một võ sĩ Cẩm Y Vệ bước ra, nói:

- Để ta.

Mọi người nhìn vô sĩ, thấy khuôn mặt người nọ cũng đầy dử tợn thì khuyên can một hồi. Người nọ xua tay nói:

- Các người đừng lo, ta không lỗ mãng mà xông vào.

Trong tay người nọ cầm một đoạn xích sắt, liền dùng lực quăng mạnh về phía trước. Sợi xích quấn lấy một góc đá nhô ra trên vách. Hắn nói:

- Nơi này phát động cơ quan mật ở dưới. Ta chỉ cần phi thân qua, hai chân không chạm đất thì sẽ an toàn mà qua!

Giang Sung gật đầu:

- Nghe cũng hữu lý, người hãy cẩn thận.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Người nọ gật đầu rồi cầm xích sắt, hét lớn một tiếng phi thân bay ra. Đang lơ lửng trên không thì dùng lực hai tay quăng mạnh sợi xích về phía trước. Đến khi thân hình sắp rơi xuống lại tiếp tục quăng dây xích ra xa, cứ như vậy sẽ qua được thông đạo.

Nào ngờ mới phi thân chưa quá ba thước chợt nghe ầm một tiếng. Không ngờ các tượng thạch hai bên lao ra. Dao quang chợt lóe cùng tiếng kêu thảm khốc. Người nọ cùng sợi xích sắt bị chém thành hai đoạn, chết ngay tại chỗ.

Giang Sung lắc đầu nói:

- Như vậy cũng không được, có lẽ chỉ còn cách dùng cứng đối cứng mà thôi.

Y thở dài một hơi, quay đầu hỏi mọi người:

- Còn ai muốn qua không?

Đám người còn đang do dự, La Ma Thập đột nhiên lên tiếng:

- Ta đi.

Giang Sung nghe vậy mừng rỡ, nói:

- Đại sư là người xuất gia, cả đời từ bi hỉ xả, chắc chắn sẽ qua được.

Trên mặt La Ma Thập lộ vẻ ngượng ngùng, lại nói:

- Không hẳn là như vậy, lão nạp đoán cơ quan mật nơi đây được khởi động do tâm trạng chứ không phải cước bộ. Nếu một người cảm thấy sợ hãi, thân thể sẽ phát nhiệt khí càng mạnh, tim đập càng nhanh hơn. Do đó các tượng thạch hai bên cảm nhận được sự tồn tại của chúng ta.

Giang Sung gật đầu hiểu ý, nói:

- Ra là đại sư có thể thu liễm tinh thần!

La Ma Thập gật đầu đáp:

- Đúng vậy. Lão nạp nghiên tu Phật pháp nhiều năm. Về đạo Thiền định, có thể nói nắm rõ như lòng bàn tay. Để ta thử xem.

Nói rồi lão bình tâm tĩnh khí, miệng tuyên Phật hiệu, trên mặt chậm rãi hiện một tầng bảo quang. Nào còn dấu hiệu của ma đầu giết người, loạn thần tặc tử? Chính là dáng dấp của một cao tăng đắc đạo.

Mọi người thấy vậy đều nghĩ:

- Xem bộ dáng lão tăng này, biết đâu có thể qua được?

An Đạo Kinh chợt lên tiếng:

- Đại sư còn tâm nguyện gì chẳng? Đợi khi rời khỏi đây, ta nhất định sẽ giúp ngài hoàn thành.

Tầng bảo quang trên khuôn mặt La Ma Thập vụt tắt. Nhất thời lại biến thành bộ mặt hung dữ, quát lớn:

- An Đạo Kinh, đừng có làm phiền ta.

Giang Sung cũng trừng mắt mắng An Đạo Kinh:

- An thống lĩnh nên yên phận một chút, không được làm phiền người khác.

An Đạo Kinh vâng dạ nhưng cười thầm:

- Đợi xem lão yêu tăng này chết thế nào. Lúc trước dám nói ta không thương tiếc thuộc hạ, làm ta thật mất mặt. Lão không chết thì uống công ta làm người. Hắc hắc, con bà nó!

Khuôn mặt An Đạo Kinh lộ nụ cười độc ác, tà niệm trong lòng nổi lên cuộn cuộn, mắt đầy những tia sáng hung dữ. Đang mải mê nghĩ ngợi, bất chợt nghe ầm ầm mấy tiếng, một bức tượng đá nhảy tới giờ đao bổ xuống đầu hần. An Đạo Kinh đang đứng trong đám người, chưa hề bước vào thông đạo mà nào biết tượng thạch vẫn lao đến. Hần sợ tới mức tè cả ra quần, lớn tiếng kêu lên:

- Mẹ ơi! Lão tử vẫn chưa vào, sao tượng thạch lại nhảy ra vậy?

Miệng than vẫn nhưng hắc không quên nhanh chân chạy trốn chết. Tượng thạch chém một đao xuống đất tạo nên một tiếng vang lớn. Tia lửa bắn khắp nơi, sau đó nó mới quay về chỗ cũ.

Quay lại thì thấy An Đạo Kinh đã nấp tận ngoài phía thông đạo, toàn thân run rẩy.

Giang Sung ngạc nhiên nói:

- Trong da dê có nói, tượng đá chỉ đối phó những người vào thông đạo. Lẽ nào là do ác niệm của An thống lĩnh quá nặng sao?

Mọi người đều không hiểu, thầm hỏi:

- Vừa rồi, trong lòng An Đạo Kinh nghĩ tà niệm gì mà lợi hại như vậy?

Tiền Lăng Di thấy cảnh này, quay sang nhìn thân hình quyến rũ của Diễm Đình thì đưa vuốt ngực, cứ như vừa thoát hiểm trong gang tấc. Mọi người nhìn bộ dạng của hắc đều nghĩ:

- Người này thật kỳ lạ, tự cho là bản thân gặp may cái gì sao?

Giang Sung thấy thuộc hạ có quá nhiều tà niệm, có thể kích phát những bức tượng vượt ra ngoài thông đạo, liền nói:

- Mọi người mau lùi lại, không được nghĩ lung tung. Nhất là không được nhìn sang cô nương đó nữa, rõ chưa?

Đám người Cẩm Y Vệ sợ hãi lùi ra sau. Chỉ còn các cao thủ Côn Luân đứng trước lối vào thông đạo.

Giang Sung sợ để lâu có biến, liền nói với Ma La Thập:

- Đại sư mau đi thôi.

La Ma Thập gật đầu đáp:

- Đại nhân , hãy xem lão nạp hiển lộ thần thông.

Miệng niệm “A di đà phật!”, lão nhắm mắt cất bước về phía trước. Trên khuôn mặt sáng rọi bảo quang như một thánh tăng đắc đạo. Mọi người còn đang thầm khen, không ngờ La Ma Thập đã qua được nửa đoạn đường.

Giang Sung mừng rỡ nói:

- Đại sư quả nhiên tài giỏi, sau này ta sẽ phong ngài làm khai triều quốc sư .

La Ma Thập nghe thì mừng rỡ thầm nghĩ:

- Xem ra Giang đại nhân muốn cho ta quyền cao chức trọng. Chờ khi ra khỏi động, chắc chắn La Ma Thập ta sẽ có chỗ đứng vững vàng tại Trung Nguyên, đến lúc đó vinh hoa phú quý, tiền đồ không thể hạn lượng. Haha! Haha!

La Ma Thập vừa nghĩ đến tương lai sáng lạn, bất chợt tượng đá hai bên xông ra, giơ cao đại đao muốn bổ xuống. Lão cả kinh vội thu liễm tinh thần, mừng tượng đến hình ảnh bản thân đang ngồi dưới thác nước cầu đạo, miệng niệm Phật hiệu:

- Phật pháp phổ độ chúng sinh, tạo hóa vạn vật.

Chỉ nghe ầm một tiếng, thạch tượng chém xuống cách người La Ma Thập vài tấc. Quả là nguy hiểm! La Ma Thập sợ đến tim đập chân run, liều mạng

niệm:

- A di đà phật! A di đà phật!

Mắt thấy thạch tượng lui trở về, tinh thần La Ma Thập phân tán, bất chợt nghĩ đến Tứ hoàng tử:

- Không biết giờ này Tứ hoàng tử đã bị xử tử chưa? Tiểu tử này ngu muội vô tri. Chỉ nghe ta khích bác một hồi, hăn lại dám phản bội phụ thân của mình, nghĩ đến thật là buồn cười. Hăn nghĩ ta thật sự có lòng tốt vậy sao? Haha! Haha!

Đang nghĩ thì những thạch tượng lại xông ra, La Ma Thập cả kinh hét:

- A a a a! A di đà phật a!

Thạch tượng nghe Phật hiệu thì dừng lại, Mũi đao chém lướt qua người. La Ma Thập không dám nghĩ thêm, cúi đầu bước tiếp trong những tiếng chém đinh đinh đang đang. Trong cả quãng đường, lão đã niệm hơn một nghìn lần câu “A di đà phật”. Chỉ sợ là từ khi Phật tổ giáng trần, còn chưa có ai có thể niệm bốn từ “A di đà phật” một cách nhanh như vậy. Nếu có Linh Âm ở đây thì cũng tự thẹn không bằng.

Qua một hồi, cuối cùng La Ma Thập đến cuối thông đạo. Tuy rằng tu vị thâm hậu mà toàn thân vẫn ướt đầm mồ hôi.

Lão quay đầu lại kêu lên:

- Mọi người đã nhìn rõ chưa? Chỉ cần tinh thần kiên định, không nghĩ lung tung thì có thể an toàn qua thông đạo này.

Nói rồi ngã xuống thở dốc.

Giang Sung lại hỏi:

- Còn ai muốn qua?

Đám người nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm vạn phần vừa rồi của La Ma Thập. Nhất thời bầu không khí đầy yên lặng, không một ai dám lên tiếng mạo hiểm.

Lại nghe Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Người đời đều khen Giang đại nhân trung dũng hộ quốc, hay là đại nhân hãy lên thử xem.

Mọi người đều nghĩ đây chỉ là lời chế nhạo, nào ngờ Giang Sung không thoái thác, cười nói:

- Trác chương môn nói đúng, ta có thiên mệnh hộ thân, hãy xem ta đây!

Mọi người thấy y tự tin như vậy thì ngạc nhiên, không hiểu là có tính toán gì? Giang Sung lại mỉm cười thầm nghĩ:

- Giang Sung ta là nhân vật như thế nào, bình sinh đã lừa không biết bao nhiêu kẻ gian xảo âm hiểm. Muốn ta lừa những tượng thạch vô tri này, đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.

Y nhắm hai mắt, trong miệng thì thầm:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...

Cứ như thế y đi về phía trước, coi như bản thân đang trên Kim Loan điện trước mặt Hoàng đế. Lại không hề để mắt tới những tượng thạch hai bên, khuôn mặt lộ vẻ trung trinh báo quốc đến như Nhạc Vũ Mục (1) tái thế, Văn Thiên Tường trùng sinh cũng không thể bằng. Dường như các tượng thạch cũng phải chấn động trước tinh thần trung nghĩa của Giang Sung nên không thấy động tĩnh.

Trong lòng mọi người cảm thán không ngớt, khiến bầu không khí lại lặng ngắt như tờ.

Đồ Lăng Tâm khen ngợi:

- Chương môn nhìn xem, thần sắc Giang đại nhân mới thánh khiết làm sao, thật là trung dũng! Thật khiến người phải tán thưởng!

Giang Sung nghe được câu này thì thân hình như đang bồng bềnh trên mây, tự thấy sự trung dũng của mình, khuôn mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện thánh khiết như một đứa trẻ.

Mọi người đều nghĩ:

- Xem bộ dạng Giang đại nhân, có khi lại là trung thần nghĩa tử. Hóa ra chúng ta đều trách nhầm hắn.

Đột nhiên giọng điệu của Đồ Lăng Tâm thay đổi, nhíu mày nói:

- Chương môn. Giang đại nhân trung thành hơn người, đúng là điển hình mẫu mực của triều đại chúng ta. Nào biết trên giang hồ có bọn tiểu nhân vô sỉ, đi đến đâu cũng tuyên truyền Giang đại nhân cường hiếp dân nữ nhà lành, hãm hại trung thần nghĩa sĩ, không chuyện ác nào không làm. Bọn người vô sỉ này thật đáng hận, phải tìm bằng được chúng đem xử tử.

Hắn càng nói càng kích động, vô cùng tức giận. Đám người Côn Lôn nghe vậy cả kinh hỏi:

- Là ai mà độc ác như vậy?

Giang Sung nghe thì tức giận điên cuồng, tuy y không chuyện ác nào không làm, đúng là có hãm hại trung thần nhưng nào cưỡng hiếp dân nữ bao giờ? Lập tức quay đầu quát lớn:

- Kẻ nào dám nói như vậy? Xem ta có chặt chúng thành từng mảnh nhỏ không?

Đang quát thì một bức thạch tượng bất chợt nhảy ra vung lao lên, Giang Sung sợ mất hồn vía, hét lớn:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Thạch tượng đứng yên trở lại. Giang Sung vội vàng thu liễm tinh thần bước đi thật nhanh. Đến khi ngã đè lên La Ma Thập thì toàn thân cũng ướt đầm mồ hôi.

Giang Sung nghỉ ngơi một hồi, áp chế nộ hỏa trong lòng, gọi lớn:

- Các người hãy mau qua đây!

Đám người hết người này nhìn người kia, chần chừ không ai động đậy. Ngũ Định Viễn bước lên nói:

- Đến lượt ta.

Hắn quay đầu nhìn Diễm Đình, dặn dò:

- Nếu ta có gì ngoài ý muốn, cô vạn lần không được qua đó cùng chúng, nhớ kỹ chưa?

Diễm Đình ôm lấy hân mà khóc:

- Ngũ đại gia, ngài cũng không được qua đó.

Hai người dọc đường nương tựa vào nhau, Diễm Đình đã xem hân như người thân. Giờ hân mạo hiểm thì nàng sao có thể yên lòng?

Ngũ Định Viễn thấy côi lòng được an ủi, nhẹ nhàng nói:

- Cô yên tâm, bình sinh mỡ chưa bao giờ làm việc gì phải hổ thẹn, sao có thể chết ở nơi đây?

Hân khẽ đẩy Diễm Đình ra rồi quay sang nói với Trác Lăng Chiêu:

- Trác chương môn. Nếu ta chết tại đây, xin hãy niệm tình mà thả tiểu cô nương này về Cửu Hoa Sơn.

Trác Lăng Chiêu thấy hân sắp đổi mặt cái chết mà vẫn nghĩ đến an nguy của người khác. Trong lòng bội phục điểm nghĩa khí này, liền nói:

- Yên tâm. Nếu người gặp nguy, bốn tọa tất sẽ ra tay giúp đỡ. Hãy chuyên tâm mà đi qua.

Ngũ Định Viễn gật đầu rồi cất một bước dài tiến vào thông đạo.

Hân nhắm hai mắt, ai ngờ trong tâm lại nhớ đến vụ thảm án của Yến Lăng tiêu cực, thoáng chốc như trở lại Mã Vương Miếu. Nhớ đến cái chết bi thảm của Tề Bá Xuyên trong vòng tay mình, bên tai phảng phất nghe di ngôn cuối cùng của đối phương: “ Ngũ bộ đầu, có phải ta sắp chết đúng không?

Ta còn phải báo thù cho phụ mẫu, còn gây dựng lại uy danh của Yến Lăng tiêu cực, ta..không thể chết...không thể chết...”

Thoáng chốc hai mắt Ngũ Định Viễn cay xè, biết là cần giữ tâm cảnh nhưng nhớ đến thảm án năm đó, sự bi phẫn lại bùng lên như sóng, thầm nghĩ:

- Thiên đạo vô thường, thân hảo hán mặc cho người chà đạp, đám gian trá độc ác thì đều sung sướng hả hê. Thử hỏi trên thế gian này có còn đạo lý không?

Nghĩ đến bản thân bốn ba vất vả mà chưa thể báo thù cho người, giờ còn phải nổi giảo cho giặc thì thâm tâm hẳn đầy tự trách. Nước mắt không kìm được chảy ra.

Đúng lúc này, có một âm thanh trầm thấp từ xa vọng tới:

- Người đã đến rồi....Người đã đến rồi...

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu lên thì cả kinh. Chỉ thấy các thạch tượng hai bên tả hữu nhất loạt quỳ xuống chình tề, bất ngờ là có những giọt lệ chảy ra trong mắt các tượng thạch.

Ngũ Định Viễn chấn động tinh thần, run giọng hỏi:

- Các người chỉ là các bức thạch tượng vô tri, mà cũng biết đến sự đau khổ của chúng sinh sao?

Nào ngờ các thạch tượng đồng loạt gật đầu như trả lời câu hỏi của hắn. Ngũ Định Viễn lệ nóng tràn mặt, hét lớn một tiếng. Nhất thời cảm thấy nhiệt khí bùng lên dữ dội ở cánh tay phải, tựa hồ có một con rồng lửa xông vào nội tạng.

Mọi người bên ngoài chỉ thấy các thạch tượng vẫn im lìm nguyên vị hai bên thông đạo, không hiểu sao Ngũ Định Viễn lại đứng đó hét lớn. Giang Sung gọi to:

- Người mau qua đây, đừng làm chậm trễ thêm.

Ngũ Định Viễn mơ hồ bước đến bên cạnh La Ma Thập rồi ngã ra. La Ma Thập liền đỡ lấy hắn. Chỉ là khi bàn tay lão chạm vào thân hình Ngũ Định Viễn thì một luồng sức nóng ập tới, tựa như chạm vào một thanh sắt nung đỏ khiến La Ma Thập hoảng sợ giật lùi về phía sau.

Ngũ Định Viễn cảm thấy đầu óc quay quồng, nhất thời ngã nhào ra đất.

Giang Sung gọi lớn:

- Có còn ai dám qua nữa chẳng? Nếu không thì chúng ta đi trước.

Trác Lăng Chiêu cười lớn nói:

- Hãy khoan, bốn tọa sẽ qua.

Giang Sung cười nói:

- Chương môn Côn Luân giết người như cỏ rạ, vẫn có gan qua sao?

Lúc trước Trác Lăng Chiêu châm chọc, giờ y cũng không nhận được xuất ngôn đáp lễ.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Nhất đại gian thần có thể qua được, tại sao bốn tọa lại sợ hãi?

Y tiến về thông đạo, nở nụ cười nhưng trong lòng thầm nghĩ:

- Vị tất Giang Sung đã có ý hợp tác cùng ta, lát nữa làm thế nào để tách khỏi hắn? Lần này nếu ta đắc tội, sau này làm sao để ứng phó với triều đình?

Trong thâm tâm Trác Lăng Chiêu không ngừng tính kế, khuôn mặt lộ vẻ âm hiểm. Các tượng thạch hai bên kêu lên răng rắc, nhảy ra vung đao chém tới.

Mọi người kinh sợ hét lớn, Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Các người muốn hàng ma hộ pháp sao? Trước mặt bốn tọa, đến quỷ thần cũng phải cúi đầu!

Vút một tiếng, trường kiếm đã ra khỏi vỏ, tiếp theo y ngâm lên hai câu: Côn Luân kiếm xuất, máu chảy thành sông, ngàn dặm mệnh mông kếm nào Hoàng Hà.

Chỉ nghe những tiếng nổ ầm ầm. Vô số thạch tượng đã bị kiếm chém thành nhiều mảnh. Trác Lăng Chiêu quay đầu ra dấu với mọi người, nói:

- Tất cả đều qua hết đi.

Mọi người chứng Kiếm Thần lợi hại đến mức này thì lòng đầy kinh hoảng. An Đạo Kinh nghe có tiếng vang cũng thò đầu ra xem. Hắn thấy các thạch tượng đã bị chém thành nhiều mảnh, lao theo mừng rỡ nói:

- Có thể qua được rồi!

Mọi người nối đuôi theo sau Trác Lăng Chiêu, bước qua thông đạo “Cầu Treo Tâm” kỳ lạ này.

Chú:

(1) Nhạc Phi là nhà quân sự nổi tiếng trong lịch sử Trung Hoa, danh tướng chống quân Kim thời Nam Tống. Trước sau tổng cộng quân của ông đã đánh nhau với quân Kim 26 trận và toàn thắng. Người Trung Hoa luôn lấy Nhạc Phi làm gương, đời đời kính nhớ người con chí hiếu, cũng là một người anh hùng dân tộc, một bậc sĩ phu dũng liệt trung thần. Vũ Mục là tên thụy được truy tặng. Ở Tây Hồ, Hàng Châu (Chiết Giang) về sau có mộ Nhạc Phi, lại có tượng vợ chồng Tần Cối quỳ phía trước.

Nhạc Vũ Mục mộ - Nguyễn Du

Nguyên văn chữ Hán

中原百戰出英雄

丈八神鎗六石弓

相府已成三字獄

軍門猶惜十年功

江湖處處空南國

松柏錚錚傲北風

悵望臨安舊陵廟

栖霞山在暮煙中

Phiên âm Hán Việt

Trung nguyên bách chiến xuất anh hùng

Trượng bát thành thương lục thạch cung

Tướng phủ dĩ thành tam tự ngục[1]

Quân môn do tích thập niên công[2]

Giang hồ xứ xứ không Nam quốc

Tùng bách tranh tranh ngạo bắc phong

Trường vọng Lâm An[3] cựu lãng miếu

Thê Hà[4] sơn tại mộ yên trung

Dịch nghĩa

Bạc anh hùng xuất hiện trong trăm trận ở Trung Nguyên

Thương thần dài trượng tám, cung nặng sáu thạch

Ở phủ tướng đã khép vào tội "ba chữ"

Nơi ba quân còn tiếc công mười năm chiến đấu

Sông hồ chốn chốn khắp Nam Tống

Cây tùng cây bách hiên ngang trước gió bắc

Buồn trông lăng miếu cũ ở Lâm An

Núi Thê Hà chìm trong khói chiều

1. ▲ Án ba chữ. Khi Tần Cối ghép Nhạc Phi vào tội tử hình, Hàn Thế Trung 韓世忠 hỏi: "Có tội gì?". Cối trả lời: "Mạc tư hữu" 莫須有 (chẳng cần có). Về sau người ta gọi đó là Tam tự ngục 三字獄

2. ▲ Công lao mười năm. Tần Cối giả lệnh vua một ngày hạ 12 đạo kim bài, bắt Nhạc Phi rút quân về. Lần cuối cùng Nhạc Phi than một câu rằng: "Công lao mười năm, bỏ đi một ngày!" rồi mang quân về

3. ▲ Kinh đô Nam Tống nay là Hàng Châu 杭州 trên sông Trường Giang

4. ▲ Một quả núi ở Hàng Châu 杭州 tỉnh Chiết Giang 浙江, dưới chân núi có mộ Nhạc Phi. Theo câu bảy thì Nguyễn Du không đi đến Lâm An, chỉ đứng xa nhìn nên mới nói vọng

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Sinh tử cách một đường tơ

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 6: Sinh tử cách một đường tơ

Người dịch: Yến Linh Điều

Qua "Cầu treo Tâm" là ra khỏi mê cung. Đám người đi thêm một lát, đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi tanh tưởi. Giang Sung nhìn da dê trên tay, sắc mặt trở nên ngưng trọng, nói:

- Phía trước chính là cửa ải cuối cùng, mọi người cẩn thận lưu ý.

Đi thêm chừng trăm trượng. Mùi máu tươi càng ngày càng nồng đậm khiến người muốn ói. Lại nghe Giang Sung rung giọng lên tiếng:

- Đã tới, chính là chỗ này. . .

Đám người ngưng mắt nhìn lại. Chỉ thấy trước mắt là một cái ao đỏ tựa như dùng máu tươi đổ vào, từng trận khói đen bốc lên trong ao, cảnh tượng âm u quỷ bí khác nào chốn địa ngục. Giang Sung lăm nhăm đọc da dê, cắn răng nói:

- Nơi này tên là Minh Hải, người thường chỉ dính một chút nước trong đó, toàn thân lập tức thối rửa mà chết. Các người muốn thử một chút chăng?

Mọi người không điên không ngốc, sao dám lấy tánh mạng ra giỡn? Cả đám vội thối lui, nói:

- Không. . . Không ...

Trác Lăng Chiêu lắc đầu hỏi:

- Ao này hiểm ác như thế, làm thế nào để qua đây?

Giang Sung cau mày nói:

- Lần trước ta cũng bị cản ở chỗ này, xem ra không bắc một cây cầu thì không qua nổi.

Liền vào thời khắc này, xa xa truyền đến những âm thanh trầm đục liên miên không dứt. Tiếp theo mặt đất bỗng chấn động, đám người biến sắc la hoảng:

- Lại có địa chấn!

Mọi người đứng không vững, liền tìm chỗ bấu víu. Tiếng trầm đục kia ngày càng rõ ràng như pháo nổ, lại như sét đánh từ xa đến gần, từng trận từng trận không dứt. Sơn động bị dư chấn khiến bụi đá bay khắp. Đám người thấy dị tượng thế này, đều sợ động sụp đổ xuống.

Sắc mặt Giang Sung trắng bệch, thì thào lẩm bẩm:

- Trên da dê không ghi lại quái tượng này. . .

Bỗng nghe một tiếng nổ vang cực lớn chấn động lỗ tai như muốn điếc truyền tới. Diễm Đình lấy tay bịt tai, cao giọng hét:

- A! Cứu mạng!

Có điều tiếng kêu này lại bị tiếng nổ lấn át đến ngay cả nàng cũng không nghe được. Ngũ Định Viễn kéo Diễm Đình đến trước ngực, nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng.

Vào lúc này, làn nước đỏ như máu trong Minh Hải bị dư chấn bắn lên, tạo thành một cơn sóng đánh lên bờ. Mấy gã võ sĩ Cẩm Y Vệ tránh không kịp,

lập tức bị cuốn xuống hồ, thoáng chốc la thảm.

Mắt thấy làn nước đỏ thẫm không ngừng tràn lên, giày vó dưới chân mọi người đều bị ăn mòn rách nát. Ngũ Định Viễn quát:

- Diễm Đình cô nương, nhảy lên lưng ta!

Diễm Đình kêu một tiếng rồi leo lên lưng hăn. Ngũ Định Viễn liền cõng nàng chạy lên chỗ cao.

Lại nghe đùng một tiếng vang lớn, thân mình mọi người chấn động. Không ngờ mặt đất lõm xuống thành một cái hố sâu, nước hồ mãnh liệt từ bốn phương tám hướng đổ tới. Đám người giống như đặt thân trong biển máu, oang oang kêu sợ hãi.

An Đạo Kinh kêu lên:

- Nguy rồi! Ngay cả lối ra cũng bị chặn, chúng ta không thể ra được nữa!

Mắt thấy hồ nước dâng cao. Mọi người hoặc lấy trường thương làm trụ nhảy lên đứng, hoặc lấy dây cáp buộc vách đá, cùng hiển lộ thân thông sôi nổi chạy nạn.

La Ma Thập thấy cách mình không xa có một bãi đất như một đảo nhỏ đơn độc trong thủy triều. Lão vội vàng cõng Giang Sung chạy tới đó. Lúc này nước dưới chân dâng cao, La Ma Thập không kịp nghĩ ngợi, tùy tiện túm một hảo thủ Cẩm Y Vệ ném ra, tiếp theo dẫm lên thân người nọ, nhảy ra phía trước chùng một trượng.

Người nọ bị chìm trong hồ nước, la lên bi thảm. An Đạo Kinh thấy thuộc cấp bị giết, quát lớn:

- La Ma Thập, người thật độc ác!

Đang quát thì sóng dưới chân đánh tới. An Đạo Kinh lấp bắp kinh hãi, vội vươn tay một trảo, cũng dùng phương pháp tàn độc, đem một gã Hỏa Xạ Thủ bên La Ma Thập ném trên mặt nước làm đá kê chân.

Hai người này độc ác ích kỷ, thoáng chốc bốn cái tay liên tục bắt loạn, đem đám người làm đá kê chân trên mặt nước. Đám thuộc hạ thất kinh, ào ào chạy trốn chết.

Giờ phút này môn nhân Côn Luân Sơn cũng đầy hoảng loạn, mắt thấy sóng nước đỏ như máu dữ dội cuốn tới. Cả đám kinh hãi đến không biết làm thế nào cho phải. Trác Lăng Chiêu quan sát tình thế xung quanh, lên tiếng:

- Mọi người theo ta! Không cần hoảng sợ!

Y liền mang đám môn đồ chạy ra bên ngoài. Chỉ là được hơn trăm trượng chừng thì bị một vách đá chắn đường, đã rơi vào đường cùng.

Tiền Lăng Dị kêu lên:

- Chưởng môn nhân! Phải làm sao bây giờ?

Trác Lăng Chiêu nói :

- Mọi người chớ hoảng sợ!

Y đề khí rồi tung mình lên vách tới mười trượng, lại dùng trường kiếm đâm thẳng vào vách đá, tạo thành một chỗ đứng chân.

Trác Lăng Chiêu kêu lên:

- Các người thấy rõ chưa? Mau dùng cách này mà leo lên!

Võ công Trác Lăng Chiêu cao tuyệt, có sự tình nào làm khó được y? Có điều vách đá kia trơn láng. Các đệ tử công lực có hạn, sao có thể bám víu?

Chỉ nghe kêu thảm thiết liên tục, đã có mấy người bị sóng cuốn xuống hồ.

Trác Lăng Chiêu thấy tình thế bất ổn. Không thể mặc cho toàn phái Côn Luân bị diệt tại nơi này. Y cúi người bay xuống. Cứ một kiếm một lỗ, liên tục khoét vào vách đá tạo ra tới mấy chục cái hốc sâu. Tay trái y chặt chẽ bám vào một hốc đá, hai chân đu đưa nhẹ nhàng, tay phải đưa ra quát:

- Các người mau mau tới đây!

Chớp mắt thủy triều dâng lên, Tiền Lăng Dị sợ hãi nhảy lên trước nhất. Hắn bắt được cánh tay Trác Lăng Chiêu, mượn lực đó giẫm qua hơn mười cái hốc, thân mình liền lên cao bám víu trên vách đá.

Kim Lăng Sương lo lắng tới an nguy của đám đệ tử, không muốn chạy đầu như Tiền Lăng Dị, lập tức kêu lên:

- Chưởng môn nhân, đón người!

Nói rồi đem một đệ tử ném về phía Trác Lăng Chiêu. Đồ Lăng Tâm vội làm theo sư huynh. Trác Lăng Chiêu một tay một lần, không ngừng bắt lấy đệ tử, tiếp theo đưa bọn họ lên chỗ cao.

Chúng đệ tử thoát hiểm, vươn tay bầu vào các hốc đá như loài dơi bám trên vách. Kim Lăng Sương thấy mấy chục đệ tử thoát thân, vươn tay phải ra kêu lên:

- Tam sư đệ, mau mau tới đây! Ta ném người lên!

Đồ Lãng Tâm lớn tiếng hỏi:

- Vậy còn huynh thì sao?

Kim Lăng Sương không lên tiếng, lúc này đã tóm được trang phục của Đồ Lãng Tâm, dùng sức ném đối phương lên cao.

Đồ Lãng Tâm thân giữa không trung, mắt thấy Kim Lăng Sương đã bị nước vây quanh, cả kinh kêu lên:

- Nhị sư huynh! Người mau lên đây!

Kim Lăng Sương cười thảm, thoáng chốc nước hồ cuốn tới như muốn bao phủ toàn thân. Y nhìn làn hồng thủy cuộn cuộn, trong lòng hồi hận thầm nghĩ:

- Bốn phái làm nhiều việc ác, giết người như ngóe. Hôm nay Kim mỗ chết tại nơi này, coi như báo ứng.

Nhớ tới ái đồ đã chết thảm thì lòng y như đao cắt, đứng sững không né tránh. Liền lúc này, một vật bắn tới bên hông, tiếp theo một luồng sức mạnh truyền đến đưa y bắn thẳng lên cao. Thì ra Trác Lăng Chiêu đã dùng dây vải buộc lưng cứu người. Kim Lăng Sương ở giữa không trung, liền bay tới chỗ Đồ Lãng Tâm. Đồ Lãng Tâm chìa tay phải dùng sức bắt lấy y. Hai người chồng một chỗ, nhất thời bám trên vách đá.

Giờ phút này, La Ma Thập công Giang Sung đứng trên mỏm đá nhỏ kia, một bên chỉ có An Đạo Kinh làm bạn. Địa thế chỗ này khá thấp, hồ nước sắp dâng lên. Đám thuộc hạ không ngừng leo lên, La Ma Thập thấy dưới chân chỉ cỡ một tấc, sao có thể chứa được nhiều người? Lúc này một cước một người, đạp những kẻ leo lên rơi xuống. An Đạo Kinh xuống tay tàn

nhân không kém. Chỉ cần có người tới gần, lập tức một đao giết chết không chút nào nương tay.

Đám thuộc hạ thúc thủ vô sách, kêu thảm thiết:

- Cứu chúng ta! Cho chúng ta lên!

La Ma Thập cùng An Đạo Kinh lại không hề động lòng trắc ẩn. Đám thuộc hạ mắt thấy chết cái chết trước mắt. Dưới là độc thủy, trên là loài lang hổ, cả đám sợ tới mức khóc rống thất thanh.

La Ma Thập nói:

- Giang đại nhân, nước độc cứ dâng lên như vậy. Chúng ta sao có thể thoát thân?

Sắc mặt Giang Sung cũng xanh mét, giờ phút này đã vô kế khả thi.

Tâm niệm La Ma Thập vừa động. Mắt thấy chỗ Giang Sung đứng còn cao hơn mình cao nửa thước, nghĩ thầm:

- Lát nữa nếu nước còn dâng lên, nói không chừng vì cái mạng già này, chỉ có đường đem Giang đại nhân bỏ lại trong nước.

Lão quay đầu liếc mắt nhìn An Đạo Kinh, lại nghĩ:

- Nhưng đầu tiên, phải đem người này ném xuống trước.

An Đạo Kinh thấy ánh mắt đầy tà ý của đối phương, cũng thầm nghĩ:

- Xem bộ dáng La Ma Thập, lát nữa chắc chắn tự cầu mạng sống. Ta phải nghĩ biện pháp đá hấn xuống nước.

Tâm niệm hai người lưu chuyển, dưới chân không ngừng chút nào, đem đám người đang leo lên đá xuống.

Lúc này tánh mạng Ngũ Định Viễn cùng Diễm Đình cũng đang nguy cấp. Hần công nàng chạy tới một tảng đá cao, chỉ là trong giây lát nước đã kéo tới muốn nhấn chìm hai người.

Trác Lăng Chiêu thấy vậy kêu lên:

- Ngũ Định Viễn! Người mau nhảy qua đây, có thể giữ được tính mạng.

Giang Sung ở xa xa cũng thấy mạng Ngũ Định Viễn ở lúc sớm tối, kêu lên:

- Ngũ chế sứ, mau đến nơi này, ta sẽ cứu người!

Hai người tuy nóng lòng cứu người nhưng ở cách chỗ Ngũ Định Viễn quá xa, ngoài há mồm gọi thì đều lực bất tòng tâm.

Ngũ Định Viễn nghe hai người kêu to. Biết bọn họ còn có điểm cậy nhờ ở mình, không phải thật lòng xem trọng sinh tử của bản thân, thầm nghĩ:

- Ta có nên cầu bọn họ cứu chăng? Bọn họ đang cần ta, ắt sẽ không hại ta.

Lại nghĩ rằng :

- Minh Hải này lợi hại như thế, dù cầu bọn họ thì cũng chỉ sống thêm một lát. Cuối cùng tất phải chết, ta đường đường là một thiết hán, trước khi chết cần gì hủy đi thanh danh của mình?

Mắt thấy hồ nước không dừng dâng lên. Chỉ lát nữa thôi, bất luận gian trá độc ác như Giang Sung, hung ác âm hiểm như Trác Lăng Chiêu, tất cả sẽ bị

hồ nước ăn mòn thân thể, biến thành bùn đen. Xa xa đang truyền đến tiếng kêu khóc không dứt của đám hảo thủ Cẩm Y Vệ trước khi chết. Ngũ Định Viễn dỗi mắt nhìn lại. Chỉ thấy La Ma Thập, An Đạo Kinh vì bản thân mà không ngừng đá đồng bạn xuống nước, thật sự là không còn nhân tính.

Ngũ Định Viễn lạnh lùng quan sát. Mắt thấy đám người chỉ vì cầu sống thêm nhất thời nửa khắc mà hành xử không khác gì loài cầm thú, trong lòng hẳn đột nhiên tỉnh ngộ:

- Nhân sinh trên đời, ngắn ngủn vài năm. Cuối cùng không phải là một chữ tử sao? An Đạo Kinh độc ác như thế, lát nữa cũng bị hủy thân đương trường, chỉ sợ ở trước mặt Diêm La Vương còn bị ăn thêm mấy hèo vào mộng. Ài, chỉ là một giấc mộng ngắn ngủn vài thập niên, mọi người cần gì phải tranh giành khổ sở như vậy?

Nhất thời hẳn nghĩ ngợi đến xuất thần, không hề còn ý cầu sinh.

Liền tại thời khắc ngộ đạo này, lại nghe Diêm Đình hét to:

- Ngũ đại gia! đừng đứng ngơ ngác nữa, chúng ta mau nghĩ đường chạy trốn!

Ngũ Định Viễn quay đầu nhìn Diêm Đình sau lưng, thấy nàng kinh hoàng thất thố. Hẳn thở dài:

- Diêm Đình cô nương. Đừng sợ! Lát nữa tất cả mọi người đều phải chết. Sớm một khắc hay trễ một khắc, có gì khác nhau đâu!?

Diêm Đình nhìn thấy bốn phía đều là người sắp chết, nghĩ đến nỗi khổ bị ăn mòn da thịt xương tủy. Trong tâm nàng sợ hãi, nhịn không được khóc lớn lên:

- Ta không muốn chết! Ta không muốn biến thành bộ dáng ghê tởm kia! Sự phụ người ở đâu! Mau tới cứu Diễm Đình!

Diễm Đình tuy kiên nghị nhưng cảnh tượng trước mắt quá mức dọa người, giống như địa ngục nhân gian, lại khiến nàng không thể không kêu khóc.

Ngũ Định Viễn thấy Diễm Đình trong lúc hoảng sợ mà vẫn đáng yêu. Nghĩ đến nàng tuổi còn nhỏ, thật sự chịu không nổi thảm cảnh. Hắn đang mang ý tưởng cầu chết, lúc này căn răng thăm nghĩ:

- Ta liều cái mạng này. Không chừng có thể giúp tiểu nha đầu này sống thêm một lát!

Liền đem Diễm Đình nhấc trên vai, hòa nhã nói:

- Bé ngoan, cô đừng khóc. Ta mang cô chạy trốn.

Ngũ Định Viễn gầm lên một tiếng, ùm một tiếng đã nhảy xuống làn sóng nước, thẳng tắp đi đến chỗ Trác Lăng Chiêu.

Mọi người thấy hắn liều mạng như thế đều kinh hãi, Trác Lăng Chiêu kêu lên:

- Người đừng ngâm mình trong nước độc, thân mình sẽ tan biến!

Diễm Đình kêu khóc:

- Ngũ đại gia! Huynh không cần như vậy!

Khấp bàn chân Ngũ Định Viễn đau đớn, cảm giác đang bị độc thủy chậm rãi ăn mòn. Hắn nhịn đau bước đi, đi bước một đều đau thấu tâm can. Hắn

cúi đầu nhìn, thấy ngón chân đã bị ăn mòn tận xương, y phục nửa người dưới đã bị ăn mòn rách nát.

Mực nước càng lúc càng cao, đã tới bên hông Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn cắn răng bước đi, mắt thấy Trác Lăng Chiêu đã ở ngoài hơn trượng. Hắn ngẩng đầu nhìn lên Diễm Đình, cười thảm nói:

- Tiểu nha đầu, chúng ta từ biệt ở đây!

Diễm Đình cả kinh la lên:

- . . Huynh nói sao?

Ngũ Định Viễn không để ý tới nàng, lúc này quát:

- Trác chương môn! Cầu người cứu nàng một mạng!

Hắn trợn mắt, tiếp theo song chương rung lên, dùng sức ném Diễm Đình ra. Vù một tiếng. Thân hình nhỏ xinh của Diễm Đình bay qua, Trác Lăng Chiêu chìa tay trái, thoáng chốc bắt được nàng.

Trác Lăng Chiêu đề khí nói to:

- Ngũ Định Viễn! Làm tốt lắm, bốn tọa kéo người lại đây!

Vù một tiếng, tay phải tung dây áo. Công lực của y thâm hậu, thoáng chốc kia dây áo bắn tới cuốn lấy cánh tay Ngũ Định Viễn. Tay phải Trác Lăng Chiêu dùng sức, liền muốn kéo hắn trở lại.

Ngũ Định Viễn nhìn sợi dây vải trên tay, lại như rơi vào bến mê, thầm nghĩ:

- Ta thân là bộ khoái, không đem được đám hung đồ ra công lý, giờ vì cầu sống tạm thêm một lát mà nhận lấy ân huệ của chúng. Ta. . . Ta là kẻ hèn đản vô dụng nhất thiên hạ! Ha ha! Ngũ Định Viễn a Ngũ Định Viễn, người kém cỏi như vậy, không bằng đi tìm chết! Đi tìm chết cho xong!

Ngũ Định Viễn nhìn thấy khắp nơi đầy những tiếng kêu thảm thiết. Thoáng chốc hần cười thảm, đem dây vải bỏ ra, xoay người đi đến chỗ sâu trong hồ.

Trác Lăng Chiêu cả kinh nói:

- Ngũ Định Viễn! Người không muốn sống nữa sao?

Ngũ Định Viễn ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên:

- Ông trời!

Ùm một tiếng! Không ngờ hần nhảy vào hồ nước sâu, thoáng chốc thân hình chìm xuống không thấy.

Mọi người hoảng sợ kêu lên. Diêm Đình kêu thảm một tiếng rồi ngất đi.

Trác Lăng Chiêu cảm thấy khó hiểu, thầm nghĩ:

- Ngũ Định Viễn a Ngũ Định Viễn, vì sao không để ta kéo người lại đây, không cần sống nữa sao? Người cần gì phải tự cho là thanh cao như vậy?

Giang Sung thấy Ngũ Định Viễn nhảy hồ tự sát cũng lộ vẻ sầu thảm, thầm nghĩ:

- Người dẫn đường đã chết, chúng ta làm sao qua được cửa này?

Kim Lăng Sương lại nghĩ:

- Người này quả là một hảo hán. Hắn liều mạng cứu tiểu cô nương kia, anh đừng quên thân như thế, thế gian liệu có mấy người?

Lại nghe Tiền Lăng Dị lớn tiếng cười hì hì, nói:

- Thật là ngu ngốc!

Mọi người đều phỏng đoán vì sao Ngũ Định Viễn tự sát, có điều không người nào biết thực tâm của hắn.

Ngũ Định Viễn không tự cho bản thân là thanh cao, cũng không phải kẻ lập chí làm nên đại sự. Người ta thích mua danh bán tước, yêu thích xu nịnh võ mông ngựa, Riêng hắn chỉ biết tiến thoái bằng con đường bộ khoái. Đã ba mươi sáu tuổi, hắn đủ hiểu biết rằng khi nào nên mở mắt, khi nào thì nên nhắm mắt. Trong thời loạn, trong lòng hắn chỉ có một tâm niệm là phải làm tròn bốn phận chức trách.

Có điều vì thảm án Yến Lăng tiêu cực. Vị bộ khoái luôn tuân thủ đạo trung dung này đã bị dao động. Một khắc Tề Nhuận Tường chết trong lòng hắn. Hắn mới chỉ dao động một chút. Nhưng khoảnh khắc Tề Bá Xuyên chết đi, hắn hiểu rằng công đạo chính nghĩa trong lòng mình đã bị phá hủy.

Vì Yến Lăng tiêu cực, Tri phủ Lục Thanh Chính từng đe dọa hắn, Cửu Châu Kiếm Vương Phương Tử Kính cũng từng khuyên hắn. Tất cả mọi người đều bảo hắn buông gánh nặng, muốn hắn không cần gắng sức phá án. Nếu Ngũ Định Viễn bỏ qua, tin rằng cũng không có ai đến chỉ trích.

Một bộ đầu biết rõ đạo lý đối nhân xử thế, tại sao lại khư khư cố chấp, còn tới kết cục mất chức thành đào phạm?

Bởi vì, lý tưởng trong lòng Ngũ Định Viễn đã bị phá nát.

Đối với Ngũ Định Viễn mà nói. Có thể trước mặt hắn giết một tiêu sư, thậm chí hai tiêu sư, hắn cũng không xem trọng phạm như cừu nhân. Hắn chỉ tới bắt người nhưng không hận người. Có điều, ở trước mặt hắn diệt môn cả nhà người ta, ngay cả đứa con mồ côi cuối cùng cũng bị giết, hắn sẽ rất khó quên kẻ thủ ác.

Chỉ sợ vĩnh viễn cũng không!

Đáng tiếc đám người Côn Luân làm, Giang Sung cũng làm. Tại một khắc sinh tử, Ngũ Định Viễn biết mình không thể để Trác Lăng Chiêu cứu mạng. Hắn hoàn toàn hiểu một điều. Chỉ cần hắn tiếp nhận phần ân tình này, trong lòng sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân.

Ngũ Định Viễn lựa chọn cái chết, là hận mình nhỏ yếu vô năng, là hận ông trời đặt trọng trách trên vai hắn quá nặng, là hận lương tâm vẫn còn, là hận nhân sinh bất đắc dĩ...

Đáng thương vị này bộ khoái vong mệnh thiên nhai, cứ như vậy mà chết trong Thần Cơ Động.

Không một lời dặn dò hay tâm nguyện đã chết đi!

Mắt thấy Ngũ Định Viễn nhảy hồ tự sát. Mọi người đang kinh ngạc buồn bực, chợt nghe những tiếng nổ nhỏ dần, không ngờ thủy triều rút đi. Lũ rút thật nhanh, qua giây lát đã hơn mười trượng.

Đám người Giang Sung được cứu, hai chân mềm nhũn. Ba người đồng loạt ngã ngối ngay tại đó. Quay đầu nhìn quanh thì toàn bộ mấy chục hảo thủ Cẩm Y Vệ đã chết hết. Những Hỏa Xạ Thủ do La Ma Thập mang đến cũng không còn ai.

An Đạo Kinh lau mồ hôi trên mặt, hỏi:

- Giang đại nhân, Thần Cơ Động thật quá đáng sợ, chúng ta còn phải đi tiếp sao?

Trên mặt Giang Sung hiện vẻ hung tàn, chăm chú nhìn Minh Hải phương xa, cười lạnh nói:

- Ta không thấy được người nọ. Ta cho người biết, ta tuyệt không bỏ qua!

An Đạo Kinh thấy ánh mắt của đối phương thì sợ tới toàn thân phát run, thật lâu sau nói không ra lời.

Đám người Côn Luân thấy thủy triều rút đi thì sôi nổi nhảy xuống từ vách đá. Về mặt Trác Lăng Chiêu khó coi, thì thảo lẫm bẫm:

- Ngũ Đình Viễn đã chết, không còn người dẫn đường. Chúng ta làm sao để qua đây?

Mấy người thấy thiên địa đại biến, vẻ mặt đều khó coi cùng cực. Chỉ có Diễm Đình hai mắt đăm lệ lưng tròn. Nàng nhìn hồ nước đỏ thẫm, nhớ tới hình ảnh của Ngũ Đình Viễn trước khi nhảy xuống đó, nhất thời lại đau đớn đến si ngốc.

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Đại chân long sinh trong biển

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 7: Đại chân long sinh trong biển

Hồi 1

Nhóm dịch: nguoiabantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Lại nói Ngũ Định Viễn rơi xuống ao độc, toàn thân đau đớn như bị lửa thiêu tận tâm can. Hắn thấy da thịt của mình từ từ tan rã, nội tạng tim phổi phơi bày ra bên ngoài. Trong làn nước độc, hai mắt vô cùng đau đớn, trước mặt chỉ là màn đêm mờ mịt không thấy.

Một bộ khoái như hắn, lẽ nào lại rơi vào kết cục thảm thiết này?

Tách tách!

Những giọt nước lạnh lẽo nhỏ xuống mặt Ngũ Định Viễn. Trong sự im lặng, hắn như một xác chết nằm ngửa bất động trong ao. Trên đầu không ngừng tỏa sáng ánh sáng tím rực rỡ, hào quang chuyển động xếp thành hai hàng chữ: “Thần thai bảo huyết phù thiên lục, nhất đại chân long hải trung sinh”. Ngay chính giữa còn có một hình đồ mặt người thân răn mờ ảo trong đêm.

Nơi này không phải Minh Hải, cũng không có gian thần. Chỉ là một màn đêm u ám yên tĩnh mà thôi. Thật lâu thật lâu sau, rốt cuộc Ngũ Định Viễn mới rên rỉ một tiếng rồi mở hai mắt. Cảm giác toàn thân đau nhức, hắn gắng gượng ngồi dậy, ai ngờ da thịt nơi bụng đã sớm tan ra. Lục phủ ngũ tạng đều phơi bày ra ngoài, trái tim không ngừng đập lên đập xuống, dạ dày cũng nhúc nhích liên tục.

Ngũ Định Viễn thấy cảnh tượng đầy đáng sợ này, kinh hãi kêu lên:

- Ta...Ta thật sự chết rồi sao?

Hắn muốn mở miệng gào lớn, nhưng dưới sự hoảng sợ lại tiếp tục ngắt đi.

Không biết bao lâu, có một dòng nhiệt khí phun lên mặt, Ngũ Định Viễn bị nó kích thích thì tỉnh lại. Chỉ thấy một vầng sáng tím chuyển động quanh thân, trước mặt là một đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào hắn. Con

người màu xanh đậm kết hợp với màu xanh lá âm u, diễn tả không hết được sự quý dị!

Ngũ Định Viễn hoảng sợ kêu lên:

- Diêm La vương, Diêm La vương đến sao?

Trong bóng đêm, đột nhiên miệng hắc bị người banh ra. Sau đó chợt thấy cổ họng vừa cay vừa đắng. Ngũ Định Viễn giật mình hoảng sợ kêu:

- Mạnh bà thang! Họ muốn ta uống Mạnh bà thang!

Nhớ đến trên vai còn gánh hận thù chưa trả. Ngũ Định Viễn âm ỉ kêu to:

- Ta không muốn uống Mạnh bà thang! Ta muốn báo thù! Ta thành quỷ cũng phải đi báo thù!

Trong màn đêm u ám, chất lỏng nọ theo cổ họng chảy xuống khiến hắc không thể không nuốt vào. Chất lỏng nọ vào dạ dày thì có cảm giác vô cùng tanh tưởi. Hắc đang muốn nôn ra thì nơi bụng bắt đầu đau quặn lên, sau đó cơn đau chạy xuống phần dưới, lại luân theo ngũ tạng là tim, phổi, lá lách, gan, thận. Đau đốn công tâm, Ngũ Định Viễn lăn qua lăn lại kêu gào, toàn thân như bị lửa dày vò thiêu đốt, vô cùng thống khổ. Rốt cuộc không chịu nổi lại ngất đi.

Qua không biết bao lâu, Ngũ Định Viễn mơ thấy những giấc mộng. Có khi bản thân trở về quê hương, có khi bản thân đang ở kinh thành, nhưng phần lớn thời gian ở hiện trường vụ huyết án Yến Lăng tiêu cực.

Trong mộng, hắc hốt hoảng chạy trốn trước vô vàn xác chết. Các thi thể nọ không ngừng vươn tay muốn tóm chân hắc lại. Ngũ Định Viễn che mặt kêu:

- Đừng bắt ta, ta không có cách nào giúp các người, đừng bắt ta!

Bỗng những thi thể chợt biến mất. Quanh thân hắn từ từ rực sáng lên. Trong vùng sáng tím, một thanh âm như từ trên trời vọng xuống, nói rằng:

- Ngũ Định Viễn...Ngũ Định Viễn...Người được trời cao lựa chọn, Ngũ Định Viễn...Ngũ Định Viễn.. Người nhất định không được quên khát vọng của mình...

Ngũ Định Viễn mờ mịt nhìn trời, lẩm bẩm:

- Khát vọng? Khát vọng của ta...

Ngay chính lúc này, hắn mở choàng hai mắt. Xem ra đã tỉnh lại lần nữa, Ngũ Định Viễn kinh ngạc tự hỏi:

- Ta đang ở nơi nào?

Hắn quay đầu nhìn khắp. Phương xa vẫn là một màn đen u tối sâu thẳm yên tĩnh, không hề thấy Diễm Đình hay đám người Trác Lăng Chiêu, Giang Sung, An Đạo Kinh đâu cả. Nhớ bản thân đã rơi xuống hồ nước độc, hắn hoảng sợ giật mình:

- Địa ngục, chẳng lẽ nơi này chính là địa ngục sao?

Nhớ đến những kẻ thủ ác vẫn còn sống tốt trên thế gian, bản thân lại rơi xuống địa ngục chịu nỗi thống khổ tận cùng. Trong lòng cảm thấy trời xanh thật bất công. Hắn ôm đầu khóc rống gào thét:

- Ông trời! Mắt của lão đế đi đâu? Diêm La vương đâu? Tiểu quỷ đâu hết rồi? Nơi này không phải mười tám tầng địa ngục sao? Các người mau mau ra thăm tra ta đi!

Trong lúc kích động, hắn muốn trút hết tất cả những bất bình chất chứa trong lòng với thần phật, thái độ trở nên điên cuồng.

Qua một hồi, chỉ nghe thanh âm của bản thân vọng lại từ phương xa, không hề có người đáp lại. Ngũ Định Viễn kêu mạnh một tiếng rồi vùng dậy, chỉ là cảm giác cơ thể lạnh run lên, hắn cúi đầu nhìn xuống. Ai ngờ lúc này bản thân đang lơ đãng đứng trong một cái ao rộng. Thân thể lại hoàn hảo nguyên vẹn như lúc ban đầu, không hề có nửa điểm ngoại thương.

Ngũ Định Viễn ngơ ngác nhìn thân thể, nhớ đến da thịt bản thân đã bị độc thủy ăn mòn thì kinh nghi bất định, thầm nghĩ:

- Rốt cuộc ta làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?

Hắn nhìn cái ao dưới chân, lại nghĩ:

- Mặc kệ nơi này là nhân gian hay địa ngục, cần tìm hiểu một phen trước đã.

Xem ra đã chịu đủ mọi khổ sở, hắn muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Bất kể phía trước là Diêm vương hay quỷ quái gì. Ai ngờ đôi chân mới khê dùng sức. Chỉ nghe bùng một tiếng, bọt nước không ngừng nổi lên, thật không tưởng tượng nổi thân hình hắn bắn thẳng lên bờ.

Quả thật không thể diễn ra hết sự kinh ngạc. Cái ao rộng cỡ ba trượng mà hắn chỉ khê động chân đã nhẹ nhàng nhảy qua. Ngũ Định Viễn ngơ ngác nhìn đôi chân trần của mình, thầm nghĩ:

- Ta... Ta làm sao vậy? Cú nhảy lúc nãy của ta, cho dù cao thủ nhất lưu trong võ lâm cũng chưa chắc làm được. Ta...trở nên mạnh mẽ như vậy từ lúc nào?

Vừa đề khí, thoáng chốc một dòng nhiệt khí từ đan điền trào ra khắp tứ chi bách hài. Luồng nội lực này vô cùng mạnh mẽ, hơn xa nội công hãn từng tu luyện gấp trăm ngàn lần, Ngũ Định Viễn hoảng sợ thầm nghĩ:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao ta lại trở thành thế này?

Nhớ lại những chuyện đã xảy ra, đúng ra phải chết trong Minh Hải mới đúng, sao giờ lại ở chỗ này? Hãn thầm nghĩ:

- Phút cuối đã xảy ra chuyện gì? Diễm Đình cùng Trác Lăng Chiêu đâu? Bọn họ đang ở nơi nào?

Hãn cúi đầu nhìn cái ao nọ. Chỉ thấy làn nước ao có màu tím nhạt, lại phát ra lân quang, có một tấm bia cắm ở trước ghi bốn chữ “Ao báu Phục Hy”.

Ngũ Định Viễn lẩm bẩm:

- Thì ra ao này gọi là “Phục Hy bảo trì”, không biết nó có liên quan gì đến luồng nội lực cổ quái trên người ta?

Hãn quay đầu nhìn trái phải một lúc, phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng đá rất lớn có hình ngũ giác. Đỉnh phòng là hình tròn, vách đá đối diện có khắc ba chữ rất to: “Nhân chi tâm”.

Ngũ Định Viễn lấy làm kì lạ, lập tức nhìn quanh các vách xung quanh. Lại thấy có khắc bốn hàng chữ: “Nghĩa chi can”, “Tín chi thận”, “Trí chi tỳ”, “Dũng chi đởm”

Chợt nước ao như phản chiếu ánh sáng tím nhàn nhạt. Ngũ Định Viễn ngẩng đầu, phát hiện trên đỉnh phòng có ánh sáng tím mờ ảo chuyển động.

Chính là hai hàng chữ “Thần thai bảo huyết phù thiên lục, nhất đại chân long hải trung sinh.”

Ngũ Định Viễn ngẩn ra thốt lên:

- Đây không phải là hai hàng chữ trong Thần Quỷ Đình sao? Sao giờ lại thấy nó ở đây?

Hắn mở to miệng, trong thoáng chốc trong đầu hiện lên ý niệm:

- Ta không phải ở nơi địa ngục. Ta còn sống, lại còn đang trong Thần Cơ Động nữa!

Trong lòng nghĩ vậy, bất giác vui sướng đến độ hoa tay múa chân, cười to:

- Thật quá tốt, ta còn chưa chết, ta còn chưa chết! Ha ha!

Qua thật lâu, Ngũ Định Viễn cũng bình tĩnh trở lại. Hắn vươn tay sờ mặt, cảm nhận thân thể mình vẫn hoàn hảo thì niềm vui sướng lại được nhân lên gấp bội, trong lòng sinh ra ý niệm cầu sinh mãnh liệt. Muốn nhanh chóng rời nơi này, thoát khỏi độc thủ của đám ma đầu lòng lang dạ sói kia.

Ngũ Định Viễn nhìn về cửa đá xa xa, thầm nghĩ:

- Nếu bây giờ ta rời hang đá, nhất định sẽ chạm mặt đám người Giang Sung. Nên đi quanh xem xét như thế nào, xem còn lối ra nào khác chăng?

Hắn khôi phục lại sự linh mãnh tinh táo của một bộ khoái. Ra ngoài cửa là một đường hầm ngầm dài tối đen khó có thể phân biệt phương hướng. Ngũ Định Viễn nhíu mày, muốn tìm đuốc đốt lửa thì thấy đường hầm ngầm lại chậm rãi sáng lên. Hắn ngây người một lúc, nghĩ:

- Là chuyện gì ? Sao bóng đêm bỗng sáng lên như vậy?

Đang còn nghi hoặc thì đường hầm ngày càng sáng rực, có thể thấy rõ ràng mọi thứ. Hắn quay đầu nhìn vào phòng đá, thoáng chốc hào quang chói mắt khiến hai mắt đau đớn không chịu nổi. Ngũ Định Viễn mới bừng tỉnh đại ngộ:

- Không phải có ánh sáng, mà là mắt ta có thể nhìn rõ trong bóng đêm!

Không biết cơ thể còn chỗ khác thường nào nữa, trong lòng Ngũ Định Viễn bỗng sinh ra một nỗi sợ hãi không hiểu. Chỉ sợ bản thân đã biến thành loài yêu quái mặt người thân rắn trong giấc mơ kia.

Đang đi về phía trước, Ngũ Định Viễn bỗng cảm thấy sau lưng có một dòng khí nóng chuyển động. Hắn giật mình quay đầu, thấy có một con vật đang ngẩng đầu lè lưỡi phun phì phì. Trên thân nó là những chiếc vảy màu vàng, rõ ràng là một con Kim long!

Ngũ Định Viễn hoảng sợ, biết nơi này có rất nhiều quái vật, liền chạy nhanh về phía trước muốn trốn.

Hắn không biết phương hướng, chạy một lát thì quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy con Kim long kia đứng một chỗ, không hề có ý định đuổi theo.

Ngũ Định Viễn kinh nghi bất định, thầm nghĩ:

- Rốt cuộc là quái vật gì, thật sự là rồng hay sao?

Ngày ấy, khi tra xét địa hình bên hồ nọ, hắn và Trác Lăng Chiêu từng gặp qua một con rắn dài hơn một trượng giống như quái vật trước mặt. Ngũ Định Viễn nhớ lại những lời cơ mật Giang Sung từng nói qua trong động.

Trong lòng tò mò, mắt thấy con quái vật kia đứng im không nhúc nhích, hần đánh bạo bước lên hai bước.

Lại gần một chút, Ngũ Định Viễn ngưng mắt nhìn kỹ quái vật. Nào ngờ nó dài tới cả mười trượng, có cái đầu màu đỏ sậm, hai mắt ánh sáng chói. Xem ra chỉ cần cắn thêm hai cái sừng hươu, lại cho thêm sáu cái móng vuốt, nó liền trở thành Kim long trong truyền thuyết!

Ngũ Định Viễn nhớ tới trên tấm da dê có nói, trong Thần Cơ Động có bốn thần thú trấn giữ. Đã gặp qua Trường Hữu, Trai Quỷ, Phì Di. Như vậy quái vật này hẳn là Kim Lân. Ngũ Định Viễn nuốt một ngụm nước miếng, nghĩ ngợi:

- Lúc ta hôn mê, có một đôi mắt luôn nhìn chăm chăm ta, không phải là yêu quái này chứ?

Đang còn nghĩ thì con rắn lớn nọ trườn về phía trước với tốc độ cực nhanh, thoáng chốc tới trước mặt hắn. Ngũ Định Viễn kinh ngạc hoảng sợ, giơ chân đá ra muốn dọa nó. Ai ngờ con rắn lớn chỉ ngẩng đầu phì lười, không chạy trốn mà cũng không tấn công

Một người một rắn đối mặt đứng bất động. Ngũ Định Viễn mặt đầy sợ hãi, thầm nghĩ:

- Rốt cuộc quái vật này muốn gì ? Hay là muốn ăn thịt ta?

Nghĩ vậy hắn chậm rãi lùi về phía sau muốn chạy trốn. Ai ngờ thân hình mới hơi nhúc nhích thì con rắn lớn kia liền trườn theo một chút. Ngũ Định Viễn lắp bắp kinh hãi dừng lại, con rắn lớn kia cũng bất động, lại ngẩng đầu phun lười, không ngừng lay động nhìn hắn.

Ngũ Định Viễn biết có điều khác thường, lập tức chấp tay nói:

- Vị lão huynh này, tại hạ không cố ý xâm nhập quý bảo. Còn xin lão huynh giơ cao đánh khẽ, đừng theo ta nữa được chăng?

Nói rồi lùi lại mấy bước. Ai ngờ con rắn lớn kia cũng trườn theo nhưng không tấn công, chỉ vẩy vẩy cái đuôi như muốn hắt đi theo nó vậy.

Ngũ Định Viễn nghi hoặc nghĩ:

- Cự mãng này thật kỳ quái, hay là có người thuần dưỡng nó, dùng để trông coi sơn động? Ta nên theo nó xem sao!

Hắn ho một tiếng rồi chậm rãi bước lên một bước nhỏ. Con rắn lớn kia như rất mừng rỡ, lập tức xoay thân trườn sâu vào hầm ngầm. Ngũ Định Viễn đành nhắm mắt theo đuôi nó.

Mỗi khi Ngũ Định Viễn dừng lại, con rắn lớn kia cũng đứng bất động. Đến khi hắn đuổi kịp mới chịu đi tiếp. Nếu Ngũ Định Viễn quay đầu chạy trốn, nó sẽ quay lại đuổi theo, bất kể thế nào cũng không cho hắn chạy thoát.

Ngũ Định Viễn càng lúc càng hoảng sợ, thầm nghĩ:

- Cự mãng này thật thông linh bất phàm, rốt cuộc nó muốn dẫn ta đi gặp ai? Chẳng lẽ là vị thần tiên nào chăng?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Đại chân long sinh trong biển

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 7: Đại chân long sinh trong biển

Hồi 2

Nhóm dịch: nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Khi trước Giang Sung trăm ngàn lần đe dọa, bảo mọi người không được cố chấp tìm hiểu bí mật trong động mà mang họa vào thân.

Có điều Ngũ Định Viễn đã ở trong này, sao lại không tò mò cho được? Hắn một đường bôn ba từ Tây Lương lên kinh, vì tấm da dê kia chạy trốn ngược xuôi khắp nơi. Cuối cùng sắp thấy bí mật, hắn nhin không được nổi vui sướng xen lẫn lo lắng.

Lại nói con rắn lớn kia trườn đi hơn trăm thước thì dừng trước một căn phòng bằng đá. Bên trong dường như có người ở. Ngũ Định Viễn lòng đầy kinh ngạc, hoảng sợ thầm nghĩ:

- Người bên trong là ai? Phải chăng chính là người khiến Giang Sung mất ăn mất ngủ ngày đêm?

Thần Cơ Động được đồn rằng có liên quan đến số mệnh toàn thiên hạ. Bốn phía nguy hiểm trùng trùng, đều có thần thú trấn giữ. Mọi vấn đề thần kì

nan giải có lẽ nằm ở căn phòng đá trước mặt. Ngũ Định Viễn nhớ lại bốn câu: “Mậu thần tuế chung, long hoàng động thể, thiên cơ do chân, thần quỷ tự tại” kia, bất giác toàn thân phát run. Hắn đứng trước cửa động, lớn tiếng kêu rằng:

- Có ai chẳng? Tại hạ Tây Lương Ngũ Định Viễn, xin bái kiến tiền bối!

Kêu vài lần nhưng không ai bước ra hoặc lên tiếng trả lời. Ngũ Định Viễn thân không mảnh vải, tuy không tiện gặp người nhưng cũng không thể cứ ngơ ngác đứng như vậy, đành kiên trì kêu thêm lần nữa:

- Tiền bối, nếu ngài không ra, tại hạ đành mạo muội xông vào.

Liền đưa tay che thân rồi nhón đi vào trong. Bước vào là một khoảng không gian trống trải. Giữa phòng có một đài cao, phía bên có một tấm bia có khắc bốn chữ “Đài thần Nữ Oa”. Trên này có đặt một chiếc quan tài bằng đá rất lớn, được ánh sáng mờ ảo chiếu rọi, ngoài ra không còn gì nữa.

Ngũ Định Viễn lên đài, tới cạnh cổ quan tài bằng đá. Thấy trên người phản chiếu ánh sáng như nước biển xanh thẳm. Hắn ngẩng đầu nhìn lên. Thì ra trên trần có khảm những viên ngọc lưu ly, tỏa ra ánh sáng tím mờ ảo như ở ao báu Phục Hy vậy.

Ngũ Định Viễn cúi đầu nhìn quan tài thì nghi hoặc:

- Cổ quan tài này đầy thần bí, không biết bên trong chứa người nào?

Muốn mở quan tài ra xem nhưng chợt nhớ chỗ này quái dị khôn lường. Một đường tới đây đều có nhiều quái thú như Trường Hữu Phì Di cản đường. Giờ trong này có cương thi hay yêu quái thì cũng không mấy ngạc nhiên. Ngũ Định Viễn lắc đầu cười khổ, không vội đụng đến quan tài mà nhảy

xuống đài cao, đi một vòng khắp thạch thất xem xét một hồi. Có điều không thấy người hay vật gì khác.

Đã tới nơi cuối cùng, không thể tìm ra bí mật thì sao có thể cam lòng? Ngũ Định Viễn nhìn quan tài than rằng:

- Không còn cách nào, đành phải mở quan tài vậy.

Có điều ở nơi u tối đáng sợ. Hắn không dám xằng bậy mà cung kính quỳ trước quan tài bằng đá, nói:

- Tại hạ Tây Lương Ngũ Định Viễn. Do cơ duyên đến nơi này, xin thứ cho tội mạo muội.

Ngũ Định Viễn dập đầu một lúc, đánh bạo mở nắp quan tài rồi nhảy ra xa, chỉ sợ có cương thi quỷ quái gì đó xuất hiện. Qua một lúc không thấy dị trạng, hắn thở ra rồi bước lại, chậm rãi vươn người cúi nhìn.

Liếc thoáng qua thì trong này không thấy thi thể nào cả, chỉ có một bộ y phục màu vàng mà thôi. Ngũ Định Viễn thở phào:

- May là không có thứ kỳ quái gì nhảy xổ ra!

Lại nghĩ:

- Có điều trong quan tài không có thứ gì, làm sao để tiếp tục tra xét đây?

Thoáng chốc lòng hắn đầy thất vọng, than thở một tiếng rồi lấy bộ y phục màu vàng kia ra, lại nghĩ đến tình cảnh xấu hổ của bản thân:

- Không được, ta cứ mượn tạm bộ y phục này dùng trước!

Bộ y phục này e là liệm theo người chết. Ngũ Định Viễn tuy sợ hãi nhưng còn hơn là để cả người trần như nhộng. Hắn mặc nó lên người, cảm giác chất liệu nhẹ nhàng thoải mái, liền nghĩ:

- Bộ y phục này thật phi phàm. Nhất định thân phận người chết rất cao quý, không biết có lai lịch gì?

Theo ánh sáng, thấy trên y phục có thêu một con kim long ngũ trảo. Là long bào của hoàng đế! Ngũ Định Viễn hoảng sợ đến hai tay phát run, thầm nghĩ:

- Bộ y phục này...là long bào. Chẳng lẽ Thần Cơ Động chính là lăng mộ đế vương hay sao? Như vậy thi thể trong cỗ quan tài đâu? Vì sao không thấy? Chẳng lẽ đã bị kẻ nào trộm đi?

Còn đang đoán già đoán non, chợt cảm thấy sau lưng truyền đến một làn nhiệt khí. Ngũ Định Viễn hoảng sợ quay đầu. Chính là con rắn lớn kia đang trườn lại đây. Nó há cái miệng lớn đỏ lòm như muốn cắn nuốt hắn.

Lúc trước nó rất hiền lành, sao giờ lại trở nên hung dữ vậy? Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Nguy rồi, nhất định cự蟒 này được giao bảo vệ lăng mộ, thấy ta trộm đồ trong quan tài nên muốn tới cắn.

Lúc này con rắn lớn hung mãnh bò tới trước mặt, há miệng như muốn đớp tới cánh tay hắn. Ngũ Định Viễn hoảng sợ quát to:

- Tránh ra!

Con rắn vẫn hung mãnh đớp tới. Ngũ Định Viễn đành vung chưởng ra. Chỉ nghe bành một tiếng, một chưởng của hắn đánh trúng giữa bụng con rắn lớn, khiến nó bắn thẳng vào vách tường.

Ngũ Định Viễn thấy chưởng lực bản thân hùng mạnh thì hoảng sợ, khẽ lắc đầu rồi chạy đến chỗ con rắn lớn. Chỉ thấy nó đang vận vẹo cơ thể, nơi bụng bị thủng một lỗ lớn như bị thứ kịch độc gì ăn mòn vậy, e là không sống được bao lâu nữa.

Ngũ Định Viễn hoảng sợ thầm nghĩ:

- Là chuyện quái gì ? Sao bụng của cự mãng này lại thối rửa nhanh như vậy?

Hắn nhìn bàn tay phải của mình, thấy lòng bàn tay phát ra ánh sáng tím mờ ảo, kinh ngạc thốt:

- Tay của ta có kịch độc sao?!

Con rắn lớn bị trúng một chưởng hùng hậu nhưng còn chưa chết. Cái miệng vẫn mở lớn, uốn éo cơ thể như muốn bò tới bên người Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Cự mãng này không sợ chết sao? Muốn bị đánh nữa?

Lần này hắn không dám lỗ mãng, lại thấy cái miệng rắn có ngậm cái gì đó như muốn giao lại cho hắn vậy.

Ngũ Định Viễn “A” một tiếng. Giờ mới hiểu con rắn tới chỉ muốn giao thứ này cho hắn. Mắt thấy tính mệnh của nó như đèn cạn dầu, trong lòng bỗng dâng đầy cảm giác áy náy.

Hắn ngồi xuống đất tiếp nhận vật nọ. Là một quyển sách cổ cũ kỹ. Con rắn lớn thấy Ngũ Định Viễn nhận sách thì vui mừng. Nó gắng bò đến bên, đem cái đầu lớn gối lên chân hắn, dường như trong mắt lộ vẻ đau thương.

Ngũ Định Viễn đau khổ than:

- Xin lỗi, là ta ra tay quá nặng, khiến người thành như vậy.

Nhìn con rắn phì phì cái lưỡi, cơ thể chậm rãi cứng ngắc rồi chết đi. Ngũ Định Viễn thở dài một hơi, thầm nghĩ:

- Xem ra võ công của ta không yếu như trước. Sau này ra tay nhất định phải giữ chừng mực. Nếu không sẽ đả thương người, tạo sát nghiệp rất nặng.

Ngũ Định Viễn vươn tay phải khẽ vuốt đầu rắn, ai ngờ cái đầu cũng bị ăn mòn một cái lỗ sâu. Hắn vô cùng hoảng sợ, nhìn tay phải của mình thì lấm bầm:

- Đây là chuyện gì ? Ta...Tay của ta sao độc như vậy?

Lúc ở ao bấu Phục Hy, hắn phát hiện bản thân có nội lực hùng hậu cùng đôi mắt có thể nhìn rõ trong bóng đêm. Giờ lại biết tay phải của mình có kịch độc như loài yêu quái. Ngũ Định Viễn ngây người im lặng một lúc.

Nhìn thi thể to lớn của con rắn thì đau lòng, hắn vươn tay trái đặt nó xuống mặt đất rồi cầm quyển sách nọ lên, thầm nghĩ:

- Không biết thư tịch này có lai lịch thế nào, liên quan đến bí mật của Thần Cơ Động chăng?

Nhờ vào ánh sáng xanh trong phòng, Ngũ Định Viễn thấy trên bìa sách có ghi bốn chữ “Phi La Tử Khí”, dường như là một bí kíp võ công nào đó. Hắn kinh ngạc lấm bầm:

- Phi La Tử Khí? Tay phải của ta âm độc như vậy, chính là Phi La Tử Khí sao?

Hắn mở trang thứ nhất, trên này không ghi pháp môn luyện công mà là một đoạn cổ sự. Biết có liên quan đến bí mật trong động, lúc này thật cẩn thận đọc xuống.

- Người trước được trời phù hộ, sau lại có lời chỉ dẫn. Trải qua bốn cửa nguy hiểm bốn cửa khó khăn, thiên mệnh đã tập hợp đầy đủ, kế thừa ý chí của ta trở thành Nhất Đại Chân Long.

Ngũ Định Viễn ngậy người một lúc, tự hỏi:

- Cái gì gọi là Nhất Đại Chân Long?

Xem tiếp thấy viết rằng:

- Thiên đạo khó đoán, không thể suy theo lẽ thường. Khi người đọc được ghi chép này, cũng chính là lúc thay triều đổi đại. Ta tuy tự cho mình cao minh, trên đời không có đối thủ nhưng loài gian thần mọc lên như nấm sau mưa. Đã khiến cho thánh thượng thân chinh rơi vào tay giặc, quốc gia như lâm nguy như trứng xếp chồng. Ta không còn cách nào, chỉ có thể phong ấn Thần Cơ Động, tạm nghênh thánh giá vào ở trong. Chờ thời cuộc yên ổn, mai nay lại mời người về kinh trọng đăng tam bảo.

Ngũ Định Viễn xem qua thì vô cùng kinh ngạc:

- Là ý gì nữa đây? Hoàng thượng thân chinh rơi vào tay giặc là sao? Không phải ngài vẫn êm đẹp ở trong thành Bắc Kinh hưởng phúc sao? Tại sao nói là tạm nghênh thánh giá? Thực là không hiểu nổi. Thôi vậy, chờ ta ra khỏi động, tới hỏi Dương lang trung là được.

Nghĩ đến Dương Túc Quan kiến thức uyên bác, nhất định có thể dò ra bí mật trong này. Hẳn tiếp tục đọc:

- Thần Cơ Động vô cùng kín đáo ẩn mật. Thế gian này không ai có thể tìm được cửa vào. Chỉ là không thể không có tâm phòng người. Giang Sung kia tướng mạo không nhỏ, có chí tam công, lòng mang ý khác. An nguy của thánh thượng tuyệt không thể xem thường. Ta muốn bảo vệ thánh giá bình an, đã phóng thích thần thú trong động, lại thêm chỉ dẫn trong Thần Quỷ Đình. Nếu không dù được trời cao phù hộ, cũng khó tìm bóng dáng của thánh thượng.

Ngũ Định Viễn nghĩ người một lúc lâu, thầm nghĩ:

- Rốt cuộc người nọ muốn gì? Hao tâm tổn trí là muốn bảo vệ ai? Chẳng lẽ người trong quan tài thật sự là hoàng thượng? Nhưng điều này sao có thể?

Trong lúc khó hiểu, hẳn chỉ có thể tiếp tục đọc:

- Người trước được Trấn Tà Thiên Phù, sau đó lại quên mình nơi Minh Hải. Người đại nhân đại dũng như thế, tất có thiên mệnh hộ thể. Niệm cơ duyên tiên phật trong người, tự mình cần cố gắng hơn nữa, đền đáp lại quốc gia. Uống rượu trời Nữ Oa, tắm trong áo báu Phục Hy. Tâm được nhân, Can được nghĩa, Thận được tín, Tỳ được trí, Mật được dũng. Chính là “Thần thai bảo huyết phù thiên lục, nhất đại chân long hải trung sinh”

Ngũ Định Viễn đọc thì vỡ ra, giờ mới biết được chân tướng. Thần thai bảo huyết phù thiên lục” ngụ ý là lấy máu tươi rải lên tấm da dê, sẽ phá giải các cơ quan trong động. Còn câu “Nhất đại chân long hải trung sinh”, thì ra phải nhảy vào biển sâu nguy hiểm mới phá giải được cơ quan bí mật cuối cùng của Thần Cơ Động. Nếu không làm như thế, nhất định không thể tìm ra tuyệt thế võ công.

Nghĩ lại khi trước, hắn cùng đường mới bị phần nhảy xuống Minh Hải, không ngờ lại giải được cửa ải khó khăn cuối cùng. Vị tiền bối kia hành sự thật chu đáo, dùng biện pháp siêu thoát để thử luyện lòng người. Xem ra là lo lắng truyền nhân sau này làm xằng làm bậy, mới đặt cạm bẫy cơ quan thử thách.

Ai ngờ bản thân hắn đánh bậy đánh bạ mở ra, cuối cùng lấy được thần công. Ngũ Định Viễn cười khở, lắc đầu thầm nghĩ:

- Quả là ý trời. Có lẽ đúng như lời ghi trên sách, ta thật có thiên mệnh hộ thể.

Khi trước, phương trượng Thiếu Lâm Linh Trí hay quyền thần Giang Sung đều lấy làm lạ vì tướng mạo của hắn. Ngẫm lại cũng có đạo lý.

Hắn ngậy ngốc thì thầm:

- Trong này nói cái gì mà rượu trời Nữ Oa, ao báu Phục Hy! Có liên quan đến luồng nội lực cổ quái tồn tại trên người ta sao?

Lúc bản thân đang hôn mê, dường như là bị con Kim Lân kia bắt nuốt thứ nước cay đắng nào đó. Còn tưởng là “Mạnh bà thang” của địa ngục, nào biết đó là “rượu trời Nữ Oa”, còn ao lạnh như băng mà hắn ngâm mình ở trong hắn là ao báu Phục Hy.

- Nội công trên người ta nhất định là võ học Thiên Sơn mà Trác Lăng Chiêu ngày nhớ đêm mong. Đám người kia tính hết mọi đường xảo trá, ngược lại mang cho ta ích lợi rất lớn, thật sự rất đáng cười!

Nghĩ đến đám người Trác Lăng Chiêu biết được sẽ rất thất vọng khó chịu, Ngũ Định Viễn phá lên cười ha hả. Đang cười thì thấy những hạt bụi trên

nóc bị nội lực chấn động rơi xuống lả tả. Hắc vội thu liễm tinh thần, thăm cảnh tình bản thân:

- Ta thân còn trong cảnh hiểm, đừng nên đắc ý quá sớm.

Thổ nạp một lúc, hắc lại đọc tiếp:

- Trên người người có thiên mệnh, lại được chân truyền thần công, không được quên đi ý chí của Chân Long. Chuyện thánh giá ở Thần Cơ Động, chỉ có ta và Giang Sung biết mà thôi. Người vạn lần không thể để truyền ra ngoài. Giang Sung đã có ý mưu phản. Trong lúc quốc gia gặp nạn, người cần dùng hết sức lực tài cán của mình, nghênh giá hoàng thượng hồi kinh nắm đại vị, thi hành nền chính trị nhân từ. Được thế mới không thẹn với cái tên Chân Long.

Bên dưới không thấy có chữ ký tên hiệu gì cả, chỉ có một hàng chữ nhỏ nhắc nhở:

- Chuyện nơi này không được nói với người ngoài, nếu không sẽ làm triều đình rung chuyển, ngược lại sẽ có lợi cho đám phản loạn. Nhớ kỹ! Nhớ kỹ!

Ngũ Định Viễn lật nhanh các trang sách, ngoài đoạn ghi chép ở trên thì đều là pháp môn tu luyện “Phi La Tử Khí”. Có điều trong đầu hắc đang loạn thành một đồng bùi nhùi, nào có tâm trí xem xét, liền đem quyển sách cất vào trong lòng.

Nhìn quan tài bằng đá trống rỗng trước mặt, hắc lẩm bẩm:

- Quyển sách này nói sắp thay triều đổi đại, còn Giang Sung âm mưu phản quốc! Những chuyện này sẽ bắt đầu từ đâu? Hoàng thượng đang tốt đẹp ở thành Bắc Kinh, vậy khi nào thì thay ngôi đổi vị?

Hắn nghĩ kỹ một hồi thì giật mình hoảng sợ. Nhớ tới đương kim hoàng đế là “Mẫn vương”, người này không phải hoàng thái tử đăng cơ mà là ngự đệ của tiên hoàng. Chỉ vì Võ Anh hoàng đế sớm thác lúc tráng niên, Mẫn vương mới lên kế vị.

Ngũ Định Viễn tỉnh ngộ, giờ đã hiểu “thánh thượng” trong động không phải ai khác. Chính là hoàng huynh của đương kim thánh thượng, Võ Anh hoàng đế năm xưa!

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Đại chân long sinh trong biển

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 7: Đại chân long sinh trong biển

Hồi 3

Nhóm dịch: nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Nhìn bộ long bào trên người, Ngũ Định Viễn hoảng sợ thầm nghĩ:

- Đây chính là y phục của Võ Anh Đế sao? Nhưng... sao có thể?

Võ Anh Đế băng hà từ ba mươi năm trước. Nếu giờ còn sống cũng đã quá ngũ tuần.

- Không phải Võ Anh Đế chết trong tay kẻ gian rồi sao? Đã qua mấy chục năm, sao có thể còn sống ở nơi này? Một trời không thể có hai thái dương, một nước không thể có hai vua. Nếu người này còn trên đời, thần tử như chúng ta biết phải làm gì?

Càng nghĩ càng hoảng, Ngũ Định Viễn lại xem kỹ lần nữa nhưng đúng là trong quan tài đá không còn gì. Hắn thở phào một tiếng:

- Xem ra đoạn ghi chép kia không đúng sự thật, ngay cả chữ ký tên cũng không có, tám phần là do người giang hồ ngông cuồng bày nên. Ở cái nơi hoang vu chim không thềm ị như Thần Cơ Động này, một người có thể sống nổi mấy chục năm sao? Chỉ sợ buồn thôi cũng đủ làm người ta chết mất.

Hắn đang muốn cười to nhưng lại nghĩ:

- Không đúng...Nếu đoạn ghi chép kia là nói hươu nói vượn, trên đời này sao lại có tấm da dê kia, còn khiến Giang Sung không ngừng đuổi giết cướp đoạt?

Ngũ Định Viễn ngốc người một hồi, than thở:

- Bất kể thế nào, Võ Anh Đế đã mất tích. Người không ở trong động, cũng không xuất hiện trên nhân gian, như vậy khác nào đã chết. Một nước không

thể có hai vua, đã chết vài thập niên trước thì cứ xem như cơn gió thoảng qua biến mất, đừng tạo thêm phong ba loạn lạc nữa.

Ngũ Định Viễn suy xét thì đoán rằng. Sơn động này là do nhân tài ngàn năm trước dựng nên. Không biết vì nguyên nhân gì, từng có người đem Võ Anh Đế giấu ở trong này. Đáng thương là hoàng đế xảy ra chuyện ngoài ý muốn, rơi vào kết cục mất cả hài cốt, chỉ còn lại bộ long bào để người đời sau tưởng nhớ.

Có lẽ, Võ Anh Đế không phải bị măng xà ăn thịt thì bất cẩn rơi xuống ao sâu chết đuối. Không chừng nữa là do cô độc một mình, không chịu nổi nhàm chán nên đã tự sát.

Nghĩ vậy hắn thở dài một tiếng, quỳ trước quan tài bằng đá, nói:

- Tiền bối ở trên cao, không phải văn bối không chịu dốc sức phò trợ, chỉ là Võ Anh Đế đã biến mất không thấy bóng dáng. Giờ không tìm thấy hài cốt, tiền bối muốn văn bối trung thành với người nào đây? Cho dù ngài là thần thánh phương nào, ở trên cao có linh thì thứ cho, văn bối vô cùng cảm kích.

Ngũ Định Viễn đang quỳ, chợt nghe phương xa có tiếng động. Hắn nghiêng tai lắng nghe, nghe được một thanh âm trầm thấp cùng một thanh âm cao vút như một nam một nữ đang nói chuyện. Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt phát sáng trong bóng đêm, thấy dường như có hai cái bóng xám đang bay đến đây.

Ngũ Định Viễn thấy phía dưới hai cái bóng kéo dài, nhìn kĩ như phần đuôi của quái vật nào đó. Thoáng nhớ lại hai bức hình một nam một nữ ở Nam Thiên Môn, hắn sợ tới mức hồn phi phách tán, hoảng hốt kêu lên:

- Quỷ! Có quỷ đến!

Hai thân ảnh mặt người thân rắn kia vô cùng quý dị, nếu để chúng thấy được thì bản thân còn mạng trở ra sao? Nhớ đến hình dạng quái dị của Tề Bá Xuyên trong mộng, hấn sợ hãi đến mức tim đập chân run, vội chạy nhanh vào sâu trong động.

Càng chạy, Ngũ Định Viễn cảm thấy như mình đang cưỡi trên mây bay rất nhanh, tuy tò mò nhưng không dám dừng lại tìm hiểu. Sơn động này quả thật vô cùng quý dị, thầm nghĩ phải nhanh chóng tìm đường ra.

Đang hoảng sợ, chợt phía trước có ánh sáng, Ngũ Định Viễn vội chạy tới, thấy trên đỉnh động có một cái giếng trời cỡ chừng hai thước. Hấn vui mừng quá đổi nhìn lên cao. Lúc này bên ngoài trời đã là đêm khuya. Tinh tú mọc đầy trời cao, nếu nhảy ra được nhất định tìm được đường sống. Có điều nóc động rất cao, hấn lo lắng không biết bản thân có đủ năng lực này hay không.

Ngũ Định Viễn nhìn về phương xa đen tối trong động, chỉ sợ quái vật mặt người thân rắn kia bất ngờ xuất hiện. Hấn hít vào một hơi, vận khởi khinh công, hai chân dùng sức nhảy lên.

Ai ngờ lại thấy thân mình nhẹ bỗng, giống như đại bàng vươn cánh rộng bay trên trời cao vậy, chỉ một bước đã bay nhanh lên trên đỉnh. Hấn kêu to một tiếng, muốn kìm hãm lực nhảy nhưng không kịp. Trong tiếng vù vù, đỉnh đầu truyền đến cơn đau. Thì ra đầu hấn đã đụng vào trần động, sau đó nghe ầm một tiếng, trần động lại bị phá ra một lỗ hổng.

Lúc này Ngũ Định Viễn kinh ngạc cùng cực, khí trầm đan điền hạ thân rồi ngã rầm xuống đất, toàn thân đau đớn không chịu nổi.

Hấn nằm trên mặt đất, nhìn lỗ thủng trên trần động, lẩm bẩm:

- Đây chính là uy lực của Phi La tử khí sao?

Cho đến lúc này mới biết võ học Thiên Sơn huyền bí khôn lường, nếu sử dụng không cẩn thận thì ngược lại còn gia hại bản thân. Hắn quan sát cái giếng trời trên trần động rồi lại nhảy lên. Lần này cẩn thận hơn nhiều, không dám dùng sức quá mạnh, cơ thể nhẹ nhàng bay thẳng lên, chỉ một thoáng đã thoát khỏi sơn động.

Ngũ Định Viễn bay lên khỏi giếng rồi rơi xuống mặt đất. Nhìn quanh bốn phía thì bản thân đang ở trên một cao nguyên. Chung quanh là những rặng núi bát ngát trải rộng, có lẽ nơi này vẫn thuộc Thiên Sơn.

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu nhìn ánh sao, xem ra đã gần đến nửa đêm. Gió lạnh thổi tới, hắn hít vào một hơi, tâm tư như trút bỏ được gánh nặng. Giờ phút này không còn Giang Sung hay Trác Lăng Chiêu quấy rầy nữa. Nhìn dãy núi hùng vĩ phương xa, hắn thả lỏng cơ thể nằm trên đất, si ngốc nhìn ánh trăng tròn bàng bạc trên trời cao.

Một vùng rộng lớn chìm trong sự yên tĩnh, Ngũ Định Viễn lẳng lặng suy nghĩ lại toàn bộ sự việc.

- Làm sao bây giờ, tấm da dê không phải là bằng chứng Giang Sung bán nước cầu vinh, chỉ là một tấm địa đồ cất giấu bảo tàng. Vậy làm thế nào mới đánh đổ được Giang Sung đây? Ta đắc tội với đám gian tặc, sau này biết làm sao? Liễu hầu gia có thể bảo vệ ta an toàn không?

- Xem ra Vương ngự sử, Liễu đại nhân đều đã uống phí tâm huyết. Da dê không thể đánh đổ Giang Sung. Nếu ta tiếp tục đối nghịch, chỉ sợ chết thảm không lời diễn tả. Ai...Đời người chỉ là trăm năm mà thôi, bây giờ ta tự do tự tại, trở về kinh thành tranh đấu làm chi? Còn không bằng quay về Tây Lương buôn bán nhỏ mưu sinh, sống cho qua hết cuộc đời phù du này thôi.

Lần này tới Thiên Sơn, vừa từ cõi chết trở về. Phút chốc hấn nản lòng thoái chí. Vinh hoa phú quý công danh lợi lộc, tất cả đều chỉ xem như mây khói mà thôi.

Hấn nhắm mắt, đang muốn ngủ một giấc dài thì bỗng nhớ đến Diễm Đình, liền giật mình ngồi dậy:

- Không được! Tiểu cô nương đó còn đang trong tay Trác Lăng Chiêu. Nếu nàng bị hại, ta biết trả lời thế nào với Trương đại hiệp đã khuất đây?

Ngũ Định Viễn cắn chặt răng, nhìn về phía chân trời đầy sao, nhớ đến cảnh tượng chết thảm của cả Tề gia, lòng lại dâng đầy bi thương phần nộ. Tự trách cứ bản thân:

- Ngũ Định Viễn a Ngũ Định Viễn, người thật không bằng loài cầm thú. Trước khi Tề Bá Xuyên chết, người đã hứa cái gì? Giờ đâu không lại Giang Sung thì muốn chạy trốn sao? Từng có bao nhiêu bằng hữu giang hồ vì người vào sinh ra tử, người lại muốn yên ổn sống cho qua ngày tháng. Như thế không làm bọn họ thất vọng sao?

- Ta không thể! Ta không thể!

Lúc này hấn bật dậy quát to, nghiêm nghị nhìn dãy núi trước mặt thì sôi trào nhiệt huyết, nhìn Thần Cơ Động dưới chân thầm nghĩ:

- Bất kể thế nào, trận này nhất định phải đánh. Cho dù không có tấm da dê, ta còn Liễu hầu gia làm chỗ dựa, chưa chắc đã thua tên gian thần kia. Giờ đi cứu tiểu cô nương Diễm Đình là quan trọng nhất. Ta đã có được “Phi La Tử Khí”, muốn trở lại lén ôm nàng chạy thoát cũng không khó khăn gì.

Hấn thổ nạp một lát thì cảm thấy chân khí trong cơ thể đầy rẫy dư thừa. Trừ phi không may gặp phải Trác Lăng Chiêu, còn không dư sức đối mặt các

cao thủ như An Đạo Kinh, Tiền Lăng Di. Nỗi hoảng sợ trong lòng tan đi, hăn quát to một tiếng rồi nhảy xuống giếng.

Ngũ Định Viễn chậm rãi tìm đường trong động. Đi một lúc, nghe phương xa truyền đến tiếng sóng nước thì vui mừng, biết Minh Hải đang ở phía trước nên chạy nhanh tới. Chỉ thấy bờ ao đỏ thẫm trải dài không một bóng người, xem ra đám người Diễm Đình, Trác Lăng Chiêu vẫn còn ở bờ bên kia.

Ngũ Định Viễn nhìn Minh Hải, đang tính toán để đi qua thì nghe những tiếng ầm ầm nổ vang lên từ bờ bên kia, sau đó những cột nước dựng lên. Hăn tới một chỗ cao, phóng tầm mắt nhìn sang, thoáng chốc kinh ngạc đến ngây người.

Ở bờ bên kia, có một người sắc mặt u ám thâm trầm đang chỉ huy dàn đại pháo phá hủy sơn động. Trên miệng người nọ có hàm ria ngắn, chính là Giang Sung. Chỉ nghe y hét lớn:

- Bắn cho ta! Đem tất cả những thứ ở bên kia bờ bắn nát hết cho ta!

Tiếng pháo vang rền, sóng nước trong hồ bốc cao càng dữ dội. Ngũ Định Viễn kinh ngạc thầm nghĩ:

- Giang Sung thật sự điên rồi, thứ mà bản thân y không đoạt được, liền muốn hủy diệt đi.

Lại nghe một người nói:

- Giang đại nhân, ngài thực lòng muốn bắn nát mọi thứ ở bờ bên kia sao. Vậy chúng ta làm sao đi lấy bí kíp võ lâm đây?

Công lực người nọ vô cùng thâm hậu, thanh âm vẫn rõ ràng trong tiếng pháo nổ ầm ầm. Ngũ Định Viễn không cần nhìn cũng đoán được chính là “Kiếm thần” Trác Lăng Chiêu.

Giang Sung phát tay ra hiệu cho đám thuộc hạ ngừng bắn, nói:

- Trác chương môn! Theo tình thế trước mắt, không còn cách nào vào Thần Cơ Động. Để kẻ khác tìm được đường vào, chi bằng bắn nát tất cả. Chương môn nói đúng không?

Trác Lăng Chiêu thở dài một tiếng, nói:

- Như vậy cũng tốt. Chúng ta thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngói lành.

Ngũ Định Viễn đứng ở bờ bên này nghe Giang Sung cuồn tiếu không ngừng. Tiếng pháo ầm ầm bên tai, đạn pháo không ngừng bắn sang bờ bên này, trúng ngay những chỗ cách Ngũ Định Viễn đứng không xa. Cửa động chịu không nổi sức pháo oanh tạc, bắt đầu sụp đổ xuống.

Ngũ Định Viễn vội lao vào động, một đường chạy trốn thì đá vụn rơi xuống rất nhiều, bụi bay đầy trời. Hắn tới đến cái giếng trời nọ thì đề khí bật nhảy lên, lập tức thoát khỏi sơn động.

Vừa lên mặt đất đã cảm thấy dưới chân không ngừng rung chuyển, chỉ cần ngừng thêm chút nữa nhất định sẽ bị chôn vùi cùng đá ở nơi đây. Hắn vô cùng hoảng hốt, lập tức vận khinh công chạy một mạch thoát khỏi chỗ nguy hiểm.

Chạy xa vài dặm mới quay đầu nhìn lại. Đã thấy đỉnh núi bị sụp đổ hoàn toàn, không thể tưởng được đạn pháo của Giang Sung lại mạnh mẽ lợi hại như vậy. Thần Cơ Động huyền bí nay đã trở thành phế tích, về sau không xuất hiện trên thế gian nữa.

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng. Ánh trăng trên cao lạnh lẽo chiếu xuống mặt đất Thiên Sơn lạnh băng. Hãn cảm thấy yếu đuối mệt mỏi không chịu nổi, thoáng chốc lại lắc đầu mạnh mẽ, thầm nghĩ:

- Không được! Ta tuyệt đối không được nhụt chí! Ta đã lấy được tuyệt thế võ công trên Thiên Sơn rồi, sao còn sinh lòng sợ sệt như vậy?

Hãn vận chuyển chân khí, chỉ cảm thấy tinh lực tràn ngập khắp cơ thể, bản thân không còn là gã bộ đầu nho nhỏ chạy trốn năm xưa nữa, trong lòng lại dâng đầy nhiệt huyết.

Lúc trước hãn điều tra huyết án Yên Lăng tiêu cực, phải chạy trốn khắp nơi. Gặp đám người Liễu Ngang Thiên, Dương Túc Quan mới may mắn được phục chức. Khi tính mạng an toàn, liền có ý làm một mệnh quan triều đình tuân thủ vương pháp, còn về phần huyết án kia thì xem đó là chuyện của thượng cấp, không cậy mạnh tự điều tra nữa. Cũng chính vì vậy mà hãn mới bị Hác Chấn Tương châm chọc, khiến bản thân day dứt không thôi.

Chỉ là ý trời khó đoán, xảo hợp thế nào mà bản thân có được thần công. Dựa vào uy lực của “Phi La tử khí”, lại có thể tiếp tục điều tra đại án, nói không chừng sẽ trả lại sự công bằng cho khổ chủ.

Bất kể là phúc hay là họa, tóm lại mạng đã nhặt lại, võ công tăng tiến cực nhanh, bất giác Ngũ Định Viễn cười ha hả. Thân ảnh chợt lóe nhảy xuống vách núi. Dựa vào nội lực thâm hậu, một đường leo xuống nhanh như thần ưng, lại quỷ mị giống như loài yêu ma vậy.

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Phi La Tử Khí

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 8: Phi La Tử Khí

Hồi 1

Nhóm dịch: nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Theo ước định tại Tây Lương vào đêm nguyên tiêu. Giờ không biết là ngày nào, Ngũ Định Viễn sợ trễ hẹn nên chạy suốt đêm.

Trên đường, nhớ đến Diễm Đình còn trong tay Trác Lăng Chiêu. Lòng hẳn càng thêm ưu phiền. Cũng may nàng chỉ một tiểu cô nương, lại không có thù oán gì Côn Luân Sơn, mong là Trác Lăng Chiêu nhớ thân phận tông sư mà không làm khó dễ nàng.

Chạy hơn mười dặm, chân khí phát động mãnh liệt cuộn cuộn không bao giờ cạn, cơ thể như căng ra. Ngũ Định Viễn đề khởi chân khí nhảy lên, thân thể bay ra xa chừng hai trượng, chân còn giữa không trung lại bước nhanh một cái, cứ liên tục như tuần mã phi nước đại.

Chạy hơn nửa canh giờ, gió mạnh đập thẳng vào mặt giống như đao cắt. Có điều khắp nơi trong cơ thể Ngũ Định Viễn lại ấm áp dễ chịu. Chân khí vô cùng dẻo dai, công lực thâm hậu ngoài sức tưởng tượng, võ công trong Thần Cơ Động quả nhiên bất phàm.

Trên đường cũng có lúc dừng lại nghỉ ngơi, Ngũ Định Viễn lấy ra bí kíp nọ ra tìm hiểu, mới biết uy lực của Phi La Tử Khí cường đại vượt xa tưởng tượng. Pháp môn luyện công lại quái dị khôn cùng, thế gian tuyệt không có bộ võ công thứ hai như vậy.

Chỉ thấy giới thiệu chung có viết:

- Thiên tướng ứng vào người nào, đầu tiên người đó phải lao tâm khổ chí, hủy đi da thịt bên ngoài. Muốn được thần công Chân long, trước tiên phải thiêu đốt ngũ tạng bản thân, bỏ tim, làm hư thận, phá vỡ ruột, gây dựng trong mình bào thai thần thánh, không gan không tỳ, mới được như tâm nguyện.

Mới riêng đoạn này đủ làm người ta trợn mắt há mồm, Ngũ Định Viễn dù qua đủ loại cực khổ, đọc đến đây vẫn cảm thấy lạnh lẽo khắp châu thân.

Thì ra biện pháp luyện thành “Phi La Tử Khí” quái dị kỳ lạ đến vậy. Tuyệt không giống bất kỳ võ học nào khác trên đời này. Người luyện công bình thường khổ tu mới thành kết quả, nếu không luyện nội lực thì cũng tập quyền cước ngoại công. Từ nội sinh ngoại, dựa vào năng lực linh ngộ của bản thân. “Phi La tử khí” lại hoàn toàn khác, người luyện công cần ngâm mình trong các loại độc dược kỳ môn, dựa vào đó thay đổi thể chất. Thuần túy dựa vào ngoại lực, không liên quan đến năng lực của người luyện.

Cũng vì để chuyển hóa thể chất, vị tiền bối kia mới đặt ra Minh Hải, để người được chỉ dẫn ngâm đến thối rữa da thịt lộ ra nội tạng, mới khiến cho ao báu Phục Hy cùng rượu trời Nữ Oa phát huy hiệu quả lớn nhất. Người

luyện công mới có thể “tâm được nhân”, “can trì nghĩa”, “thận phát tín”, “Tỳ thủ trí”, “mật được dũng”. Từ đó mà rèn toàn nội tạng, cuối cùng đạt được cảnh giới cao nhất “Thần thai bảo huyết phù thiên lục, nhất đại chân long hải trung sinh”.

Đương nhiên không phải ai cũng có thể luyện được “Phi La Tử Khí”. Nếu thể chất không đủ, cơ duyên không trùng hợp, chắc chắn sẽ chết ở giữa đường hoặc do độc dược. Ở trên cũng viết:

- Một đời phàm nhân, phi kim la tử, số mệnh đều như thế. Luyện thành thần công này là do thiên mệnh. Người luyện công nếu không có tứ trụ đồng mệnh hay là Tam tài chấm (1), tất chết không có chỗ chôn. Cảnh giác, cảnh giác!

Theo như trên, Ngũ Định Viễn luyện thành thần công. Một nửa là dựa vào cơ duyên số mệnh, một nửa là do sự gan dạ của bản thân, mới trở thành Nhất Đại Chân Long. Đến cả Trác Lăng Chiêu cũng vạn lần không thể ngờ, võ học Thiên Sơn lại là như thế. Nếu bảo y nhảy xuống Minh Hải, chỉ sợ còn khó hơn lên trời.

Ngũ Định Viễn nhìn bí kíp “Phi La Tử Khí”, tự biết càng luyện theo thì chân khí ngày càng mạnh, chiêu thức càng hoàn mỹ. Chỉ là cánh tay phải không nghe theo sự điều khiển của hãn, một khi vận chân lực sẽ thì nó phát ra ánh sáng tím mờ ảo, ẩn chứa kịch độc. Tuy vậy thương thế bị quái xà cắn lại chưa từng phát tác. Không biết khi luyện công có hại bản thân hay không!

Ngũ Định Viễn nhìn cánh tay phải, thầm nghĩ:

- Thương thế trên tay ta thực lợi hại, không biết độc tính còn hay không? Có làm ta bị thương nữa chăng?

Hắn nhú mào suy nghĩ, có điểm lo lắng nhưng cảm nhận cơ thể không có hiện tượng trúng độc. Hành động cũng thoải mái, thần thanh khí sảng nên không để tâm điều này nữa.

Ngũ Định Viễn nóng lòng chạy suốt đêm. Khi phía chân trời dần sáng lên, sáng sớm có một tầng sương nhàn nhạt. Phóng tầm mắt ra xa, bình nguyên mênh mông mờ hồ chìm trong sương mù dày đặc. Hắn đã chạy được hai canh giờ nhưng tinh thần vẫn rất dồi dào, không hề có cảm giác mệt mỏi, dưới chân càng như đặng vân giá vũ, giống như tia chớp xẹt qua bầu trời vậy. Cảnh vật chung quanh đều chạy ngược nhanh chóng, chỉ sợ còn nhanh hơn cả Thiên lý mã gấp mười lần.

Lại đi một lúc, thoáng thấy phía trước có một cổng chào lớn, đôi mắt trên đó có viết:

- Ngọc Môn Quan.

Ngũ Định Viễn kinh ngạc thầm nghĩ:

- Một đêm ta đã chạy được quãng đường vài trăm dặm? Điều này sao có thể?

Lúc trước hắn cùng đám người Côn Luân Sơn mất hơn mười ngày đường cưỡi xe ngựa mới đến Thiên Sơn, ai ngờ quay về chỉ hết một đêm. Nhìn hai chân của mình, Ngũ Định Viễn kinh hãi khó có thể nói thành lời. Ngay người một lúc hắn mới quyết định đi về quan ải.

Ngũ Định Viễn đến gần, biết mình đang mặc long bào không thể tùy tiện qua ải, liền vào nhà dân gần đó muốn trộm quần áo để thay. Ai ngờ mới bước đến cửa đã bị một lão nhân đang nấu nước chặn lại.

Ngũ Định Viễn đang muốn lui đi. Lão nhân kia sợ tới mức hồn vía bay đi nơi nào không hay, kinh ngạc nói:

- ...Là hoàng thượng!

Liền quỳ xuống tại chỗ:

- Tiểu dân khấu kiến hoàng thượng!

Ngũ Định Viễn vừa sợ vừa buồn cười, nói:

- Ta...Ta không phải là hoàng đế...

Lão nhân liếc nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói:

- Thì ra là hoàng thượng mặc long bào đi tuần. Hoàng thượng yên tâm, tiểu dân nhất định không nói ra ngoài ...

Ngũ Định Viễn xua tay cười khố:

- Ta...Ta thật sự không phải..

Lão nhân kia đặt tay lên miệng, thấp giọng nói:

- Tiểu dân biết, nhất định sẽ không nói lung tung.

Lão lại hỏi:

- Hoàng thượng tới đây vi hành, hay là tìm phi tử lạc đường?

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Xem ra đã gặp một lão quái nhân, phải mượn đồ rồi nhanh rời khỏi đây mới được.

Hắn ho nhẹ một tiếng, nói:

- Ta..... Ta đến mượn y phục.

Lão nhân ồ một tiếng, nói:

- Thì ra hoàng thượng ngại mặc long bào khó chịu, muốn thay đổi thường phục!

Ngũ Định Viễn vui vẻ nói:

- Đúng vậy, lão hán có có thể cho ta mượn?

Ông lão kia thầm nghĩ: “Hiếm dịp gặp được hoàng đế, nhất định phải kiếm một chút lợi mới được”. Lập tức nói:

- Mượn cũng không khó, nhưng lão nhân gia ngài cũng nên có thưởng chứ?

Ngũ Định Viễn nhú mày, hỏi:

- Lão huynh muốn báo đáp thế nào?

Ông lão kia thầm nghĩ:

- Lão tử không biết đọc sách, cũng không có địa vị gì. Khó dịp gặp được hoàng đế, vậy ta kiếm lấy một thân phận hoàng thân quốc thích là ổn.

Nghĩ vậy thì cười cười nói:

- Nhà ta có một khuê nữ đã tam tuần còn chưa xuất giá, kính nhờ Hoàng thượng thu nạp cho.

Ngũ Định Viễn giật mình hoảng sợ, vội nói:

- Điều này sao có thể? Lão đừng xằng bậy.

Ai ngờ lão nhân kia không thềm quan tâm, lại hô lớn:

- Quế Hoa! Đừng ngủ nữa! Có chuyện lớn rồi! Con mau dậy mà xem!

Lão hô một lúc, thấy một nữ nhân tóc tai rối bời vọt ra, dụi mắt hỏi:

- Phụ thân, có chuyện gì vậy? Có trộm nhỏ sao?

Lão nhân nọ chỉ vào Ngũ Định Viễn, hét lớn:

- Hoàng thượng tới rồi!

Ngũ Định Viễn thấy cái miệng rộng toang hoác của nữ nhân nọ, mặt mũi nàng tuy không hung tợn nhưng cũng là hạng Chung Vô Diệm khó gặp! Mồ hôi của hắn chảy ròng ròng. May mà nữ nhân đó nhìn Ngũ Định Viễn, đánh giá trên dưới vài lần thì nghi ngờ hỏi:

- Người này thoát nhìn rất ngây ngốc, thật sự là Hoàng thượng sao? Không phải, dường như là người hề của gánh xiếc rong!

Trong lòng Ngũ Định Viễn dần ra một chút, thầm nghĩ:

- Nguy hiểm thật! May là cô nương này không có hứng thú với ta. Xem ra có thể mượn một bộ y phục rồi chạy thoát.

Ai ngờ lão nhân kia lại nói:

- Hoàng đế xưa nay đều một bộ ngu ngốc, bằng không sao có thể làm hoàng đế? Con đừng lảm lời nữa, nhanh quỳ lạy đi!

Cô gái kia lẩm bẩm một tiếng, đi về phía trước quỳ xuống:

- Dân nữ Quế Hoa, tham kiến vạn tuế gia!

Lão nhân kia giữ chặt Ngũ Định Viễn, cười nói:

- Hoàng thượng mau vào trong nghỉ tạm. Mai này hai người thành hôn, ta sẽ là quốc trưởng rồi...

Nói rồi kéo Ngũ Định Viễn vào phòng ngủ, muốn giúp hắn thay quần áo. Nữ nhân kia cũng theo vào trong phòng. Nàng mở cái miệng lớn quyến rũ cười với Ngũ Định Viễn, nói:

- Xem vạn tuế gia ngốc đầu ngốc não, thế mà thân hình lại rất cường tráng. Đến đây! Để nô tì hầu hạ người thật tốt! Bảo đảm người mất hồn tan xương, quên hết cả ba ngàn mỹ nhân trong hậu cung!

Ngũ Định Viễn tuy có thần công cái thế, lúc này ngửi mùi tởm phát ra từ cái miệng kia thì hai chân run rẩy. Hắn quát to một tiếng, điểm trúng huyệt đạo của lão nhân rồi lật lấy y phục. Lão nhân hoảng sợ nói:

- Hoàng thượng sao vậy? Chẳng lẽ người không thích khuê nữ, lại hứng thú với lão hán như ta?

Ngũ Định Viễn gầm lên một tiếng, cởi bỏ long bào trên người mình lộ ra thân thể rắn chắc. Khuê nữ ở một bên giận dữ nói:

- Con thô nhỏ nhà ngươi, uống cho một thân thể rắn chắc cường tráng, ai ngờ lại không phải là nam tử!

Nói xong định giơ chân đá vào chỗ hiểm yếu của hắn. Lão nhân kia quát:

- Quế Hoa không được làm vậy!

Sau đó bồi cười:

- Hoàng thượng thích món này cũng được thôi, lão hán ta đã già nhưng vẫn rất dẻo dai, người muốn lên trái xuống phải đều được, cho dù là lật trước lật sau, ta cũng có thể thử một lần.

Lão quái đang thao thao bất tuyệt, Ngũ Định Viễn đã ôm bộ y phục chạy vội đi. Trải qua chuyện này, hắn càng hiểu được sự đáng sợ của việc một nước có hai vua. Nếu Võ Anh hoàng đế còn sống trên đời, tránh không khỏi gây ra không biết bao nhiêu hiểm họa cho quốc gia nữa đây.

Ngũ Định Viễn mặc xong y phục. Giờ đang là buổi sớm mai nên khách lữ hành trên đường không nhiều. Quan binh trông coi Ngọc Môn Quan còn chưa mở cổng thành. Ngũ Định Viễn đến dưới cửa xem xét trái phải, đang muốn tìm đường vào thành thì nghe phía sau có người quát:

- Người đang làm gì vậy! Sao đi tới đi lui ở đây vào giờ này?

Ngũ Định Viễn quay đầu, thấy một gã quan quân dẫn theo mười tên tiểu tốt đang chỉ tay quát hỏi, hắn là tuần tra nơi này.

Ngũ Định Viễn ôm quyền bồi cười, nói:

- Tại hạ là thương khách từ Tây Vực trở về, do lỡ thời gian vào thành mới đứng ở đây. Còn xin các vị mở đường để tiểu nhân vào thành sớm một chút.

Gã quan quân kia lạnh lùng nói:

- Thì ra người muốn vào thành! Đi theo ta!

Ngũ Định Viễn vội vàng nói:

- Đa tạ quân gia.

Hắn theo gã quan quân kia vào thành. Còn chưa được vài bước, quân sĩ hai bên bỗng vươn tay bắt hắn lại, một tên tiểu tốt thò tay vào người hắn lục soát.

Ngũ Định Viễn kinh ngạc hoảng sợ, nói:

- Tại hạ chỉ là lương dân, đại nhân có ý gì?

Gã quan quân kia nhe răng cười, nói:

- Ta không quản người là ai. Cho dù là hoàng đế lão nhi đến đây cũng phải nộp một trăm lượng bạc trắng, gọi là tiền bảo toàn tính mạng vào thành! Nếu không phải có chúng ta ngày ngày đêm trấn giữ nơi này, đám dân đen tầm thường chết tiệt như các người cũng không có ngày an bình, phải thế không?

Ngũ Định Viễn thầm kêu khổ. Hành lý trên người hắn đều bị đám Côn Luân sơn lấy đi hết. Giờ thân không còn một hào bạc, sao có thể đưa mãi lộ qua đường đây?

Đám tiểu tốt lục soát một lúc, nói:

- Trên người gã này không có ngân lượng. Mụ nội nó, chỉ có một quyển sách mà thôi!

Nói rồi đưa quyển sách cho gã quan quân, Ngũ Định Viễn thầm kêu không ổn. Gã quan quân kia nhìn quyển sách thì mắng:

- Cái tên nghèo xơ nghèo xác. Một lượng bạc cũng không có, còn dám tự xưng mình là thương gia, lão tử thấy người nhất định là gian tế địch quốc!

Hắn nhìn thoáng qua bìa sách, lại mắng:

– Phi La Tử Khí? Lão tử phi cái đầu bà nội ngươi! Muốn mang sách thì nên chọn loại văn hay chữ đẹp, đây xem là thứ *** chó gì!

Trong cơn giận dữ, quan quân nọ muốn xé rách quyển sách. Ngũ Định Viễn vội vàng nói:

- Sách này rất quan trọng đối với ta, đại nhân không thể xé!

Gã quan quân kia nhe răng cười, nói:

- Tên dân đen chết tiệt, còn dám yêu cầu nữa!

Nói rồi dùng sức banh quyển sách muốn xé đi. Ngũ Định Viễn quát lớn một tiếng, hai tay đẩy mạnh về sau. Chỉ nghe oành một tiếng, hai gã tiểu tốt đang giữ chặt cánh tay hắn bắn ra xa như đạn. Sau đó cả hai đều đập vào tường, ngã nằm xụi lơ dưới đất.

Gã quan quân kia hoảng sợ, quát:

- Cuồng đồ lớn mật ở đâu, lớn gan dám chống trả nhà quan!

Liền rút đao giắt ở lưng chém thẳng vào đầu Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn thấy chiêu thức hung ác, thầm nghĩ:

- Không có thâm cừu đại hận gì với ta. Chỉ muốn chút tiền bạc mà ra sát chiêu như vậy?

Hắn có ý giáo huấn đối phương, ra tay cũng không hề dung tình. Một chiêu “Khai môn kiến sơn” đánh thẳng vào mũi gã quan quân. Quyền pháp này thực quá phổ thông, cho dù là tiểu hài tử cũng biết. Gã quan quân kia mắng:

- Tiểu tử chết dẫm!

Liền nghiêng đầu né tránh, ai ngờ kinh phong cuốn tới mang theo mùi tanh tưởi vô cùng. Gã quan quân kia hô hấp không được, cái cổ không thể động đậy. Quyền của Ngũ Định Viễn xẹt qua mặt hắn. Chỉ nghe một tiếng hét thảm, gã quan quân kia ngã lún xuống đất, không ngừng dẫy dụa.

Ngũ Định Viễn lạnh lùng nói:

- Đừng ăn vạ nữa, mau đứng dậy!

Gã quan quân kia lún lộn trên mặt đất, không ngừng kêu gào. Đám tiểu binh bên cạnh thấy thế bỏ chạy tán loạn.

Ngũ Định Viễn nhíu mày, nắm gã quan quân kia đứng lên nhưng thân thể đối phương đã bất động. Ngũ Định Viễn nắm bàn tay lại như muốn đánh thêm một quyền nữa, quát:

- Tham quan lớn mật, còn không mau để ta vào thành!

Nói rồi mới phát hiện cái đầu của gã quan quân kia chỉ còn một nửa, nửa còn lại đã thối rữa, xương sọ lộ cả ra ngoài, Ngũ Định Viễn giật mình,

hoảng sợ nghĩ:

- Lại nữa sao! Quyền này của ta rất nhẹ, sao lại bá đạo ác độc như vậy?

Thì ra quyền phong xẹt qua, gã quan quân đã bị trúng độc mà chết. Hai gã tiểu tốt khác thì bị lực cánh tay của hãn chấn động đập vào tường mà chết. Ngũ Định Viễn biết võ công của mình cao đến khôn lường, mai này ra tay nhất định phải lưu lại ba phần đường sống cho người ta.

Chợt nghe phía sau truyền đến tiếng quát tháo của quân sĩ:

- Gian tế ở chỗ này, mau mau bắt hãn lại.

Xem ra là đám tiểu tốt chạy trốn dẫn người tới bủa vây. Ngũ Định Viễn không muốn dây dưa thêm, nhìn tường thành nghĩ thầm:

- Với võ công hiện tại của ta, không chừng có thể nhảy qua bức tường này.

Nghĩ vậy thì bước tới dùng sức đá vào tường thành. Chỉ nghe bình một tiếng, tường thành bằng đá cứng rắn lại bị thủng một lỗ sâu.

Ngũ Định Viễn đầy kinh ngạc, chỉ dùng hai thành công lực nhẹ nhàng đập vào tường thành, cơ thể phát phơ bay thẳng theo tường thành lên cao. Lực bay vừa hết thì lại giơ chân đập vào tường lượn lên hơn năm trượng nữa, giống như bóng ma phiêu đảng qua tường thành vậy.

Quân sĩ phía dưới thấy võ công của hãn cao cường như vậy thì kinh ngạc đến ngây người. Cả đám ngẩng đầu nhìn không nói nên lời. Quân tốt trông giữ trên tường thành cũng sợ tới mức tè ra quần. Cả đám ôm đầu chạy tán loạn bốn phía, phút chốc vô tung vô ảnh.

Ngũ Định Viễn nhìn đài cao trên tường thành không còn một bóng người thì lắc đầu thở dài. Không thể tưởng tượng được tại cửa ải trọng yếu nhất vùng Tây Cương, quân kỷ lại bại hoại đến mức thế này.

Hắn phi thân xuống, chạy nước đại về hướng Tây Lương. Trên đường không biết lối thì tìm người hỏi đường. Giờ đã là mười bảy tháng giêng, tuy dùng hết sức nhưng vẫn tới chậm hai ngày. Ngũ Định Viễn biết đám người Dương Túc Quan sẽ đi về hướng Hoa Sơn nên không quá lo lắng, chỉ còn ưu phiền về Diễm Đình trong tay đám người Giang Sung. Mắt thấy không thể hội hợp cùng đám người Dương Tần, hắn đành chậm rãi đuổi theo.

Chú:

(1) Tứ trụ đồng mệnh: Người có trụ năm sinh, trụ tháng sinh, trụ ngày sinh và trụ giờ sinh cùng mạng trong ngũ hành. Tỷ dụ: Hỏa –Hỏa – Hỏa – Hỏa.

Tam tài chẩm: Phía sau đầu có 3 xương nổi tròn, xếp theo hàng dọc. Là tướng lạ đại quý, dưới một người trên vạn người.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 8: Phi La Tử Khí

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 8: Phi La Tử Khí

Hồi 2

Nhóm dịch: nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điều

Đi thêm hai ngày thì đến ngoại ô Lương châu. Ngũ Định Viễn tuy không mệt nhưng có cảm giác đói bụng. Hắn thấy bên đường có một khách điểm, liền xông vào kêu hai tô mì, một bình rượu trắng, sau đó há mồm ăn nhanh như gió cuốn. Những ngày qua trên đường chỉ lót dạ bằng trái cây dại, giờ cảm thấy đồ ăn thật ngon, rất nhanh đã ăn sạch uống cạn.

Ngũ Định Viễn liếm miệng, còn muốn kêu thêm đồ ăn, chợt nhớ trong túi không còn xu nào. Hắn biến sắc trầm nghĩ:

- Làm gì bây giờ? Chẳng lẽ quýt tiền không trả sao?

Nghĩ đi rồi nghĩ lại:

- Ta từng làm bộ khoái ở đây, vậy thì nợ quán này một bữa đi, coi như không hề hấn gì.

Chờng quầy đứng một bên, thấy hắn vươn tay sờ trong ngực rồi biến sắc. Người này đã nhìn ra Ngũ Định Viễn không có một xu nào, ai ngờ hắn còn lớn giọng kêu thức ăn tiếp:

- Tiểu nhị, cho ta một cân thịt bò, thêm hai tô mì nữa.

Tiểu nhị vâng dạ một tiếng, muốn đi vào phòng bếp bưng đồ. Chưởng quầy cười lạnh một tiếng, ngăn lại tiểu nhị quát:

- Chậm một chút đã!

Hắn hừ một tiếng, đến bên bàn Ngũ Định Viễn cười nói:

– Vị khách quan này. Bốn tiệm chỉ làm ăn nhỏ, xin ngài thanh toán trước, sau đó lại ăn uống tiếp cũng không muộn.

Ngũ Định Viễn đáp:

- Hôm nay ta không đủ tiền, một hồi nữa nhất định sẽ đem tới trả cho người.

Chưởng quầy nói:

- Khách quan, đừng nói chúng ta keo kiệt. Nếu ngài không đủ tiền, sao lại đến ăn không như vậy? Tiểu điểm có quy định không bố thí cho khất cái. Xin ngài nhanh chóng trả tiền cho!

Tai nghe những lời khó trôi, sắc mặt Ngũ Định Viễn trầm xuống, nói:

- Khi xưa ta từng là bộ khoái thành Tây Lương, quen biết vô số bằng hữu, tuyệt đối không quy tiền người. Người cứ đưa thức ăn lên là được, lát nữa nhất định ta sẽ mang tiền đến trả.

Chuyện tự biên tự diễn thế này, trong một ngày chưởng quầy nghe chẳng biết đến mấy trăm lần, lập tức cười mắng:

- Nếu người là bộ khoái Tây Lương, ta sẽ là đề đốc Cam Túc! Ta không quản người là quan hay dân. Có tiền chính là đại gia, không tiền đừng đến

đây ăn không uống không, đừng nghĩ nợ một bữa hay nửa bữa.

Ngũ Định Viễn nghe quở trách thì lộ vẻ xấu hổ, nghĩ thầm:

- Bây giờ ta không có tiền, làm sao trả tiền người đây, chẳng lẽ muốn ta nghênh ngang tiêu sái đi ra ngoài?

Bình sinh hắn ghét nhất là hành vi ăn uống không trả tiền. Khi trước nếu thuộc hạ dám vi phạm, hắn sẽ trách phạt thật nặng. Giờ tuy không còn là bộ khoái nhưng không thể làm hồng quy củ khi xưa, phút chốc không biết hắn làm thế nào cho phải.

Chưởng quầy nói:

- Vị đại gia này, thức ăn và rượu tổng cộng là một lượng bạc, xin ngài trả mau cho!

Ngũ Định Viễn vươn tay thò vào trong áo, một lúc lâu không lấy ra nổi nửa văn tiền. Sắc mặt chưởng quầy ngày càng khó coi. Ngũ Định Viễn thầm quyết định:

- Không được, hôm nay ta phải làm lưu manh một lần rồi.

Hắn đang muốn xoay người chạy trốn. Chợt thấy một nữ nhân bước đến, nhét một đỉnh vàng vào tay chưởng quầy, cười duyên nói:

- Mười lượng hoàng kim trả tiền cơm rượu cho người này, đã đủ chưa?

Lúc đó vàng quý bạc rẻ. Mười lượng hoàng kim đổi được ba trăm lượng bạc trắng, chưởng quầy mừng rỡ nói:

- Đủ! Đủ! Chỗ này đủ mua luôn tiểu điểm của ta, vậy là quá dư rồi!

Ngũ Định Viễn ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy đôi mắt quyến rũ của nữ nhân kia chớp động, ai ngờ lại chính là nữ ma đầu Bách Hoa tiên tử. Ngũ Định Viễn thấy ả thì hoảng hốt, nhảy dựng lên tại chỗ.

Bỗng một người cầm đao đặt ngang cổ hăn, cười lạnh nói:

- Người ngoan ngoãn ngồi xuống, bọn ta đợi người lâu rồi.

Giọng nói này lạnh lùng khó nghe, chính là của thống lĩnh Cẩm Y vệ An Đạo Kinh.

Ngũ Định Viễn nghe lời ngồi xuống, nhìn quanh thì thấy đám người Cửu U đạo nhân, La Ma Thập ngồi một bên. Trong điểm có chừng mười cao thủ nổi danh.

Xa xa đặt một bàn bát tiên, có hai nam tử ngồi ở đó. Một người có khuôn mặt tinh minh cường hãn, trên mép có hàm râu ngắn, chính là Tổng án sát mười tám tỉnh, “Thái tử thái sư” Giang Sung. Người còn lại thân hình thon dài, trên người toàn mùi văn chương, chính là chương môn Côn Luân, “Thần kiếm” Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu và Giang Sung đang cúi đầu uống rượu, thấy Ngũ Định Viễn nhưng thần sắc vẫn như thường, dường như đoán được hăn sẽ sống sót rời Thần Cơ Động vậy.

Đám người này vận trang phục thương nhân khách thương tầm thường, tuy vậy trên mặt không thể che giấu được nổi mệt nhọc. Xem ra bọn họ đã ra roi thúc ngựa sương gió mệt mỏi, mới có thể đến Lương châu trong vòng hai ngày.

Ngũ Định Viễn kêu khổ thấu trời, tự trách vào điểm mà không cần thận nhìn trước ngó sau, rốt cuộc vẫn bị bắt lại.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Mạng của Ngũ chế sứ thật lớn! Minh Hải kia độc như vậy nhưng không làm người bị thương một chút da thịt nào, thần công Thiên Sơn quả thật rất cao minh.

Lời lẽ này thực sự hâm mộ. Giang Sung cũng thở dài nói:

- Mệnh tốt vận tốt thân tốt, đến già vẫn sung sướng. Quả nhiên Ngũ chế sứ có tam tài chấm. Rất hay, rất giỏi, có thể trở thành “Nhất Đại chân long”

Ngũ Định Viễn nghe đối phương nói vậy thì kinh ngạc. Có điều nghĩ lại, Giang Sung có thể nhìn ra điểm đặc biệt ở tướng mạo hắc, tất nhiên là có nghiên cứu sâu sắc đối với võ học Thiên Sơn, mới nói rõ được nguồn gốc võ công này.

Ngũ Định Viễn cũng là người từng trải, trước mắt tuy là địch mạnh nhưng giờ đã có “Phi La tử khí” hộ thân, cũng không hấn ở vào thế yếu. Hắn muốn thám thính tin tức của Diễm Đình, lập tức mỉm cười nói:

- Cũng nhờ phúc lớn của hai vị đại nhân, tại hạ mới may mắn thoát chết. Nói lại còn phải tạ hai vị.

Lời này của Ngũ Định Viễn đầy bình tĩnh, hoàn toàn khác với bộ dạng chán chường e sợ khi trước. Đám người đều thấy kỳ lạ, đối phương sắp bị bắt mà còn thản nhiên không sợ hãi như vậy? Thật khiến người ta ngạc nhiên không thôi.

Hai hàng lông mày của Giang Sung hơi nhú, cười to nói:

- Ngũ chế sứ nói rất đúng. Nếu không phải chúng ta hữu duyên, Ngũ chế sứ cũng không nhân họa đắc phúc, lấy được một thân thần công. Như vậy mọi người đều là người một nhà, đúng không!

Y lại cười ha hả:

- Nếu hai nhà chúng ta thân cận như vậy, huynh đệ thiếu vàng bạc sao không nói một tiếng chứ? Ca ca ta không có thứ gì, chỉ có tiền là nhiều nhất.

Y nháy mắt một cái. Một gã hảo thủ liền lấy ra hai đĩnh vàng lớn đặt trước mặt Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn biết đối phương muốn mượn sức của mình. Mặt không đổi sắc, hần thản nhiên nói:

- Đại nhân có ý khoản đãi tại hạ, sao không bỏ cây đao kề trên cổ ta ra.

An Đạo Kinh còn đặt đao trên cổ hần, nghe lời có ý thu hồi binh khí. Nào biết Giang Sung lắc lắc đầu, nói:

- Truyền nhân Thiên Sơn lấy tên là “Nhất Đại Chân Long”, ta với người ngồi uống cùng bàn khác nào ở bên mãnh thú, sao có thể không đề phòng.?

An Đạo Kinh nghe vậy, đao trên tay càng đặt gần cổ Ngũ Định Viễn hơn.

Lại nghe Trác Lăng Chiêu nói:

- Các người buông hần ra đi. Có ta ở đây, không người nào trong thiên hạ có thể làm Giang đại nhân bị thương.

Mấy lời này hào khí ngất trời, mọi người ai nấy đều chấn động. Xem ra Trác Lăng Chiêu rất tự tin vào tuyệt học của bản thân, không hề để Ngũ Định Viễn vào trong mắt.

An Đạo Kinh lẩm bẩm trong miệng:

- Con mẹ nó, làm bộ ra oai cái gì chứ.

Lại nghe ở bàn của Côn Luân Sơn có người quát lên:

- An Đạo Kinh, miệng người không sạch sẽ còn dám phóng rắm cái gì?

Ngũ Định Viễn thấy nhân mã hai bên không hòa thuận, lúc này mỉm cười nói:

- An thống lĩnh vẫn khiến người chán ghét như xưa sao?

An Đạo Kinh hừ một tiếng, không đáp mà ngồi xuống.

Cửu U đạo nhân quát chương quỳ tiểu nhị:

- Các người mau đem thức ăn và rượu lên.

Mấy tên tiểu nhị vội mang lên mấy đĩa thức ăn nóng. La Ma Thập thấp giọng nói với bọn họ:

- Chúng ta có chuyện quan trọng cần thương lượng, những người không liên quan nhanh chân đi ra ngoài.

Bách Hoa tiên tử nghe vậy, ngang ngược bước ra đứng trước cửa vào, cất cao giọng nói:

- Mọi người nghe rõ rồi chứ. Chúng ta bao hết khách điểm này, những kẻ không liên quan rút mau!

Lập tức khách nhân trong điểm ồn ào. Chỗ này là nơi trọng yếu trước cửa thành, khách nhân tới lui rất đông, phút chốc sao đuổi hết cho được?

Một gã khuân vác bất bình đứng dậy, tức giận nói:

- Bà nương như người sao dám hoành hoành bá đạo? Gọi thân nhân của người ra, ta không động thủ với hạng nữ nhân!

Ngũ Định Viễn hiểu rõ Hồ Mi Nhi tàn độc đến thế nào. Hắn thở dài một tiếng, biết rất nhanh gã khuân vác sẽ gặp chuyện bất hạnh.

Quả nhiên Hồ Mi Nhi hừ một tiếng, đánh qua một bạt tai, đã thấy hàm răng người nọ bị đánh nát. Sau đó ả đá ra một cú, thân thể cồng kềnh của gã phu nọ bắn ra khỏi cửa. Hảo thủ Cẩm Y vệ thấy khách nhân trong điểm còn không đi, quát lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Các người muốn chết sao?

Đám khách nhân thấy những người này vẻ mặt dữ tợn, trong tay cầm vũ khí sáng loáng, lúc này mới kêu sợ hãi, không ngừng lao ra khách điểm. Không một kẻ nào dám ở lại, một khách điểm to như vậy thoáng chốc trở nên trống trải.

Đám người Cẩm Y vệ cười ha hả. Cả đám đang cảm thấy sảng khoái. Ngay lúc này, bỗng nghe trong góc phòng truyền ra một tiếng ho nhẹ. Mọi người quay đầu, thấy một người mặc áo choàng đầu quấn khăn trắng, vận phục trang dị quốc một thân một mình ngồi uống rượu trong góc.

Hồ Mi Nhi thấy người nọ không đi, lập tức quát lớn:

- Người nên thức thơi một chút, cút khỏi nơi này cho ta!

Người nọ cúi đầu không đáp giống như bị điếc. Ngũ Định Viễn nhìn cách ăn mặc của đối phương, đoán rằng đây là một nhân sĩ Tây Vực không hiểu tiếng Hán, liền cười nói:

- Người đó không hiểu tiếng Hán. Cô kêu to với hắn làm gì, không phải uống phí khí lực sao?

Hồ Mị Nhi hừ một tiếng, nói:

- Nghe không hiểu tiếng người, vậy chắc sẽ nghe được tiếng ám khí! Ta muốn hắn cút mau!

Ả lấy ngân châm ra, đang định ném thì Giang Sung lên tiếng:

- Tiên cô đừng đa thương người! Nếu là nhân sĩ ngoại quốc thì không có chuyện gì, cứ để hắn ở đó.

Hồ Mị Nhi nhú mày nói:

- Giang đại nhân đang thưởng rượu ở đây, sao có thể bị ngoại nhân quấy rầy?

Giang Sung nói:

- Không sao, giờ chúng ta đang ở Tây Lương, không thể bằng lúc ở kinh thành, ít phô trương một chút thì tốt hơn. Chỉ cần người nọ nghe không hiểu tiếng Hán, sẽ không có chuyện gì hết.

An Đạo Kinh tán thưởng một tiếng, ca tụng:

- Đại nhân thật có khí độ phi phàm, chưa bao giờ so đo cùng đám tiểu dân.

Câu nói này của An Đạo Kinh quả thật rất cao minh, tùy thời tùy chỗ đều có thể vỗ mông ngựa ra một đồng phân lớn, tưởng tượng Giang Sung và hãn cùng hành tẩu, nhất định là vô cùng lạc thú.

Giang Sung cười ha hả, uống cạn chén rượu, nhìn về phía Ngũ Định Viễn đánh giá vài lần thì nói:

- Thế nào! Làm Nhất Đại chân long, cảm giác thế nào?

Ngũ Định Viễn cảm giác toàn thân lạnh lẽo, hỏi:

- Lời này của Giang đại nhân có ý gì?

Giang Sung mỉm cười nói:

- Nếu người có thể vượt qua Minh Hải, sao lại trở về tay không? Hãn là người đã gặp thứ gì đó, phải không?

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ:

- Trên đời chỉ có ba người biết bí mật trong Thần Cơ Động. Một là ta, một kẻ khác là Trác Lăng Chiêu, người còn lại là tên gian thần trước mắt. Bí mật này vô cùng trọng đại, nhất định đối phương xem ta là cái gai trong mắt, ta phải cẩn thận ứng phó mới được.

Hãn làm bộ kinh ngạc, ồ lên một tiếng, hỏi:

- Bí mật gì vậy? Lời của Giang đại nhân sao khó hiểu như thế?

Giang Sung là loại người lợi hại thế nào, mắt thấy vẻ mặt Ngũ Định Viễn khê đối, nắm chắc hẳn biết bí mật trong Thần Cơ Động, liền ho nhẹ một tiếng, nói:

- Ngũ chế sứ, người biết cũng được mà không biết cũng được. Có điều người nên rõ ràng đạo lý làm người. Nếu không dù có mấy chục cái đầu, cũng không đủ cho người ta chém.

Ngũ Định Viễn ồ một tiếng, nói:

- Đạo lý làm người gì, xin Giang đại nhân nói rõ.

Giang Sung cười hắc hắc, thản nhiên nói:

- Có thứ cần nói ra, khi nói dễ như hát vậy. Có những thứ không nên nói, dù bị chặt đầu cũng không thể tiết lộ một chữ. Điều này gọi là “thủ khẩu như bình”, người hiểu rồi chứ?

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ:

- Giang Sung quả nhiên lợi hại, ban nãy ta chỉ hơi nhú mày mà hẳn đã biết trong lòng ta có quỷ. Để ta thăm dò lại tâm địa của hẳn mới được.

Hắn ho nhẹ một tiếng, nói:

- Giang đại nhân, con người của ta không có chỗ nào tốt, điểm tốt nhất chính là muốn nói thì nói, muốn làm thì làm. Đây mới là tác phong của bậc hảo hán. Nếu có người nào muốn ta giấu đầu lòi đuôi, sẽ khiến ta toàn thân không thoải mái, trở thành một kẻ tiểu nhân vô sỉ.

Giang Sung bị hẳn nói sâu nói xa như vậy thì trên mặt lóe lên thanh khí, lại thản nhiên nói:

- Ngũ chế sứ, người thật muốn làm kẻ địch của ta sao?

Ngũ Định Viễn lạnh lùng trả lời:

- Ngũ mỗ hành tẩu giang hồ xưa nay chưa từng kết oán cùng ai, tới giờ vẫn luôn tuân theo vương pháp. Nếu đại nhân đi thẳng ngòi đúng, Ngũ mỗ sao dám đắc tội?

Khi ở Thần Cơ Động, Ngũ Định Viễn không muốn nợ ân tình của Trác Lăng Chiêu mà nhảy xuống Minh Hải. Giờ phút này đã có thần công Thiên Sơn “Phi La tử khí” càng vạn lần không thể cúi đầu, hắn liền trả lời không chút đắn đo.

Giang Sung giận dữ, đang muốn nói thêm thì Trác Lăng Chiêu mỉm cười ngắt lời:

- Ngũ chế sứ ăn nói kiêu ngạo như vậy, hắn là y vào Thiên Sơn tuyệt thế võ công chăng? Chi bằng để bốn tọa lãnh giáo mấy chiêu, có thể khiến Ngũ chế sứ giảm bớt hỏa khí trong người, thế nào?

Ngũ Định Viễn giật mình hoảng sợ. Đã thấy qua võ công của Trác Lăng Chiêu, dù võ nghệ của hắn đã tiến bộ thần tốc những sao có thể so sánh với Kiếm thần? Không biết bản thân có đỡ nổi một chiêu kinh thiên động địa của đối phương hay không. Lúc này hắn lựa chọn im lặng không đáp.

Giang Sung hừ một tiếng, nói:

- Là Nhất Đại Chân Long, đại khái nhân giới cũng được nâng cao. Ngũ chế sứ, nếu trí nhớ của người không tệ, hắn còn nhớ rõ ở kinh thành, ta từng vạch tội của người như thế nào?

Ngũ Định Viễn lấp bắp hoảng sợ, nhớ lại chuyện Hà đại nhân đến Liễu phủ tra hỏi chuyện cũ của hắn. Hắn nhúu chặt mày, thầm nghĩ:

- Tên gian thần này nói như vậy, chắc chắn sẽ dùng âm mưu đối phó với ta. Nếu ta thật sự là kẻ địch của hắn, mai này chắc chắn dùng tất cả quỷ kế đối phó với ta. Cho dù ta thoát khỏi nơi này, cũng có gì đảm bảo bình an?

Độc kế hại người của gian thần không phải chỉ có một. Mai này, mỗi ngày đối phương vạch một hai tội của Ngũ Định Viễn, cũng đủ làm hắn chết đi sống lại. Chỉ cần một ngày còn làm quan trong triều, cho dù võ công cao đến đâu cũng vô dụng. Lòng nghĩ như vậy, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

Giang Sung thấy hắn lộ vẻ ưu sầu thì nghĩ rằng đã sợ mình, lập tức cười nói:

- Các hạ không cần sợ ta như vậy. Giang Sung ta thật không có ý gây phiền phức cho người. Chỉ cần người đồng ý hai chuyện, từ nay về sau hai chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Thế nào?

Ngũ Định Viễn biết rõ đối phương tài đại thế lớn, cao thủ dưới trướng đông nghìn nghịt, dù có Liễu Ngang Thiên bảo vệ thì cũng không mấy an lòng. Lúc này hắn hừ một tiếng, nói:

- Các hạ có yêu cầu gì, cứ việc nói thẳng.

Giang Sung cười nói:

- Chuyện thứ nhất rất đơn giản. Người ngậm chặt miệng, những điều không nên nói thì không nói, như vậy song phương sẽ cùng có lợi.

Ngũ Định Viễn biết Giang Sung sợ bí mật Võ Anh hoàng đế từng sống trong Thần Cơ Động truyền ra ngoài. Lập tức nói ngay:

- Ăn lộc vua phải trung với vua. Ngũ Định Viễn ta là thần tử của Hoàng thượng, đương nhiên nguyện trung thành với ngài. Một khi mở miệng chỉ chọn những chuyện có lợi cho quốc gia, tuyệt đối không ăn nói tầm bậy tầm bạ.

Lời này của hãn không phải muốn lấy lòng Giang Sung, bí mật tiên hoàng chết trong Thần Cơ Động sao có thể để người đời nghị luận. Nếu không cẩn thận để truyền ra ngoài, nhất định khiến cả triều đình rung chuyển. Vị tiền bối tạo ra Thần Cơ Động cũng từng can dạn hãn không thể để lộ ra ngoài.

Giang Sung vui vẻ nói:

- Hiểu chuyện! Hiểu chuyện!

Ngũ Định Viễn không muốn mình rơi xuống thế yếu, lập tức nói thẳng:

- Nói thì nói thế, Ngũ mỗ đối với những kẻ tung lời gièm pha, cả ngày nói xấu thánh nhân, ta nhìn thật không thuận mắt.

Giang Sung cười to không ngừng, nói:

- Đúng đúng! Ta sớm xem Đông Xương Lưu Kính không vừa ý, nói rất hay! Nói rất hay!

Ngũ Định Viễn thấy y dễ dàng chuyển mũi dùi sang chỗ khác, trong lòng cũng thầm khâm phục sự nhanh nhẹn và tài ăn nói của đối phương. Hãn lựa hơi nơi cổ họng, nói:

- Giang đại nhân, việc thứ hai mà ngài nói là gì? Không ngại nói ra nghe một chút!

Giang Sung cười hắc hắc, nói:

- Ngũ chế sứ. Chuyện thứ hai không tầm thường. Giang mỗi nhất định phải biết rõ đầu rõ đuôi mới được. Chỉ cần chuyện này một ngày còn chưa rõ ràng, ta ăn không ngon ngủ không yên.

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ:

- Nhìn bộ dạng đối phương, chuyện thứ hai nhất định không dễ, ta phải cẩn thận hơn.

Hắn ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở:

- Đại nhân cứ nói, không cần vòng vo.

Chân mày Giang Sung nhăn lại. Vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, chỉ nghe y thân nhiên nói:

- Ngũ chế sứ, người có thấy “hắn” không?

Ngũ Định Viễn mới nghe thì ngẩn ngơ, thoáng chốc lại sợ hãi giật mình, trầm nghĩ trong lòng:

- “Hắn” là...! Họ Giang đang hỏi về chuyện của Võ Anh Đế!

Những người khác không hiểu từ “hắn” ám chỉ ai, cả đám đều trầm tư suy nghĩ. Chỉ có Trác Lăng Chiêu biến sắc, biết Giang Sung đang ép hỏi chuyện quan hệ đến vận mệnh quốc gia.

:tungxen:

codon.tra

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 8: Phi La Tử Khí

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 8: Phi La Tử Khí

Hồi 3

Nhóm dịch: nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Giang Sung thấy vẻ mặt Ngũ Định Viễn khẩn trương, sợ rằng dưới tình thế cấp bách thì hẳn sẽ nói bậy nói bạ, lập tức cười nói:

- Ngũ chế sứ! Giang Sung ta là người công bằng, tuyệt không để người chịu thiệt. Chỉ cần người thành thật trả lời, ta lập tức mời người một bữa ngon.

Nói xong phất tay lên:

– Dem ra!

Chỉ thấy một gã hảo thủ đi tới, dâng lên một hộp gấm nho nhỏ có chứa một xấp ngân phiếu dày cộm.

Giang Sung cười nói:

- Trong hộp này đều là ngân phiếu một trăm lượng. Tổng cộng một ngàn tấm, vậy là có mười vạn lượng bạc trắng.

Mọi người thấy số bạc kinh người như vậy, nhìn không được phát ra tiếng sợ hãi. An Đạo Kinh thì giàn giụa nước miếng. Lại thấy GiangSung vươn tay đẩy hộp ngân phiếu đến trước mặt Ngũ Định Viễn, nói:

- Chỉ cần người nói hết những gì đã thấy trong Thần Cơ Động. Mười vạn lượng bạc trắng này. Hắc hắc, sẽ là của Ngũ Định Viễn người một cách dễ dàng.

Ngũ Định Viễn luôn tuân theo vương pháp, tuy liêm khiết tự trọng nhưng thấy xấp ngân phiếu dày cộm, lúc này tim cũng đập thành thịch. Lương bổng một năm của hắn chỉ được hai trăm bốn mươi lượng bạc. Muốn kiếm cho đủ mười vạn lượng bạc trắng, phải làm công suốt năm trăm năm mới đủ!

Ngũ Định Viễn biết số tiền này sinh ra từ những nơi dơ bẩn, nếu không phải là do hối lộ thì cũng là ăn bớt công quỹ bỏ túi riêng, vạn lần không thể lấy. Hắn liền ho một tiếng nói:

- Giang đại nhân quả là không tiếc đại tài. Nhưng tiền tài không mang đến thanh thản khi sống, chết cũng không thể mang theo của riêng. Ngũ Định Viễn ta không phải người tham tiền, không cần lấy nó ra thỏa hiệp với ta.

Giang Sung cười lạnh, nói:

-Ồ! Không muốn muốn ngon chẳng? Vậy đẳng cay thì thế nào?

Nói xong phất phất tay:

– Đem món đẳng lên!

Ngũ Định Viễn giật mình nghĩ thầm:

- Cái gì đẳng?

Đám người Cấm Y vệ một bên vâng dạ, chỉ một lúc đã áp giải ra một cô nương, chính là Diễm Đình. Ngũ Định Viễn vừa mừng vừa sợ, kêu lên:

- Diễm Đình cô nương!

Diễm Đình cũng mừng rỡ đầy mặt, đáp trả:

- Ngũ đại gia! Trời ơi, ngài..... Huynh, cuối cùng đã an toàn!

Mắt nàng đầy lệ, muốn nhào tới ôm Ngũ Định Viễn nhưng một gã vệ sĩ chặn ngang, quát:

- Cấm cử động!

Ngũ Định Viễn thấy Diễm Đình bị người cản lại, giật mình hoảng sợ kêu lên:

- Các người đừng làm nàng bị thương!

Giang Sung liếc mắt, biết Ngũ Định Viễn có tình cảm với cô nương này thì lạnh lùng nói:

- Ngũ chế sứ, khổ tới rồi! Nếu người cứ tiếp tục im lặng, ngoan cố với ta, ở đây có mười tráng hán đều là hổ lang sai báo, để một khuê nữ thuần trinh ở cùng đám người bọn họ, người cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra, đúng không?

Ngũ Định Viễn hừ một tiếng, nói:

- Người đừng mong uy hiếp ta!

Giang Sung cười cười, bước lên trước nháy mắt một cái. An Đạo Kinh cười nói:

- Ngũ chế sứ, nhìn cho kỹ nhé!

Chỉ nghe một tiếng “xoạt” vang lên. “Cửu Chuyển Dao” của hắn lập tức rời vỏ, cắt lấy một mảnh vải trên vai áo Diễm Đình. Dao pháp gọn gàng dứt khoát, không mảy may làm xước một miếng da. Dù như thế, cũng đủ khiến Diễm Đình sợ tới mức kêu thất thanh, Ngũ Định Viễn thì hồn bay khỏi xác.

Giang Sung cười nói:

- Ngũ chế sứ, đừng tốn thời gian vô nghĩa nữa. Nghiêm túc một chút cho ta, biết chưa?

Chỉ thấy thân thể thương khách ngồi uống rượu trong góc run lên, dường như sợ hãi vì cảnh tượng bức cung trước mắt. Chương quỳ thấy đám người hung thần ác sát, sớm trốn chui trốn trong phòng bếp, không bước ra ngăn cản được một câu.

Ngũ Định Viễn cắn răng, trầm giọng hỏi:

- Thực ra người muốn biết cái gì?

Giang Sung cười cười, châm rượu vào chung cho Ngũ Định Viễn, nói:

- Trước đây trong triều có một người, tên là Võ Đức Hầu. Không biết Ngũ chế sứ có từng nghe qua?

Ngũ Định Viễn nào muốn nghe đối phương nói này nói nọ, lắc đầu:

- Chưa từng nghe qua.

Trên mặt Giang Sung hiện vẻ giảo hoạt, cười nói:

- Chưa nghe cũng tốt. Biết càng nhiều thì chết càng nhanh, hắn người rõ ràng điều này?

Ngũ Định Viễn tuy khó chịu trong lòng, nhưng trước mắt đang bị áp bức, đành tùy tiện gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Giang Sung nói:

- Võ Đức Hầu này là một kẻ đại nghịch bất đạo, cái gọi là trung thần hiếu tử không hề thấy ở người này. Hắn ỷ vào võ công cao cường mà nuôi dã tâm bưng bưng. Năm đó tại Ngọc Môn Quan, mưu hại tiên hoàng là do hắn làm, người đã nghe qua chuyện này?

Ngũ Định Viễn lại chỉ lo nhìn sang Diễm Đình. Thấy nàng sợ hãi, trong mắt đầy lệ, hắn lập tức nói thẳng:

- Đại nhân có chuyện nói mau, ta còn chuyện cần làm!

An Đạo Kinh ở một bên nhảy ra, quát:

- Đại nhân còn đang nói, người chuyên tâm lắng nghe cho ta!

Nói xong xuất đao hướng về Diễm Đình. Giang Sung mường phần lợi hại, thấy tinh thần của Ngũ Định Viễn không yên, cứ mãi dõi mắt nhìn Diễm Đình. Y liền đưa tay ngăn An Đạo Kinh, cười nói:

- Ghế này rất cứng, khiến Ngũ chế sứ của chúng ta ngồi không thoải mái. Người đâu, mời vị cô nương này qua ngồi bên cạnh

Liền sai người lấy ghế để Diễm Đình ngồi bên cạnh Ngũ Định Viễn. Diễm Đình mới ngồi xuống đã ôm chầm lấy hăn, khóc thành tiếng. Ngũ Định Viễn vô cùng vui mừng, thấp giọng nói:

- Cô nương đừng sợ, nhất định chúng ta sẽ bình an thoát khỏi nơi này.

Diễm Đình thút thít khóc:

- Muội còn tưởng huynh đã chết. May mà ông trời có mắt, không để huynh chết trong Thần Cơ Động quỷ quái kia...

Ngũ Định Viễn đang muốn trả lời, đã nghe Giang Sung cười ha hả:

- Ngũ chế sứ, ghế này thoải mái hơn rồi đúng không!

Ngũ Định Viễn bỗng đỏ mặt, nói:

- Đại nhân còn chuyện mời nói.

Giọng điệu của hăn đã nhẹ đi một chút. Giang Sung quả thật lợi hại. Chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra tâm tư người khác. Nếu không sao có nhiều hào kiệt trong thiên hạ quy thuận theo y?

Giang Sung cười nói:

- Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Ngũ chế sứ cần gì phải đỏ mặt?

Lại thấy sắc mặt Ngũ Định Viễn trầm xuống. Y biết da mặt của hãn rất mỏng, lập tức nói tiếp chuyện kia:

- Nói đến Võ Đức Hầu, thật sự là mối phiền não của triều đình. Khó khăn lắm mới chém đầu cả nhà hãn. Ai ngờ người này như âm hồn bất tán, nhất định phải đối nghịch với ta cho bằng được. Ai..... Lại nói, có thể coi người này là sư phụ của người!

Ngũ Định Viễn vốn không tập trung lắng nghe, đôi mắt vẫn cứ dôi sang khuôn mặt nhỏ nhắn của Diễm Đình, có điều nghe những lời trên thì giật mình. Hãn ngẩng đầu lên, nói:

- Cái gì? Sư phụ của ta?

Giang Sung cười nói:

- Tuyệt thế võ công Thiên Sơn của người từ đâu mà có? Đó không phải từ trên trời rơi xuống!

Ngũ Định Viễn thấy trên mặt Trác Lăng Chiêu lộ vẻ tôn trọng ao ước, thoáng chốc tình ngộ run giọng nói:

- Võ Đức Hầu này, chính là người sáng tạo ra võ học trong Thần Cơ Động sao?

Hãn từng nghe Liễu Ngang Thiên kể lại sự tích của vị trung thần này, thật không tưởng tượng được lại có quan hệ với võ công trên người mình.

Giang Sung cười nói:

- Quả nhiên xuất thân bộ khoái, nói đi nói lại cũng còn thông minh.

Ngũ Định Viễn nhớ đến sự tích về vị danh thần mà Liễu Ngang Thiên kể cho mình nghe. kinh ngạc hỏi:

- Võ Đức Hầu đã chết hay chưa...

Trác Lăng Chiêu liền ngắt lời:

- Điều này thì người có thể yên tâm, hãn đã chết.

Ngũ Định Viễn im lặng cúi đầu. Theo lời của Liễu Ngang Thiên, tuy biết vị tiền bối này không còn, nhưng nghe Trác Lăng Chiêu khẳng định một lần nữa thì trong lòng vẫn thấy buồn bã.

Giang Sung cười nói:

- Nhìn người dường như rất thất vọng? Tiểu bằng hữu, nếu người này còn sống, chỉ sợ người trong thiên hạ sẽ phải chết đến một nửa. Hãn chính là đệ nhất đại ma tinh đương thời, người thương tiếc cái gì?

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng, nói:

- Đại nhân muốn biết rõ chuyện gì, mau nói cho rõ ràng đi.

Giang Sung cười nói:

- Tên Võ Đức Hầu vương bát đản, sau khi chết còn để lại một câu đố huyền hoặc người. Nói cái gì mà “Mậu thần tuế chung, long hoàng động thế”, rồi còn cái gì mà tuyệt thế võ công, Thần Cơ Động. Suốt ngày dụ dỗ người ta chui tới chui lui trong cái động tối tăm đó. Đến như Trác chưởng môn của

chúng ta, với nhân giới cùng võ học cao minh như vậy, cũng thiếu chút nữa trúng bẫy rập của người này. Như vậy đủ biết đám phàm phu tục tử khác sẽ vọng tưởng đến mức nào rồi.

Trên mặt Trác Lăng Chiêu chợt lóe thanh khí, trầm giọng nói:

- Những lời này của Giang đại nhân có ý gì?

Y xưa nay tự cao tự đại, sao có thể để người ngoài vũ nhục, lập tức lên tiếng chất vấn.

Giang Sung vỗ vỗ bả vai của Trác Lăng Chiêu, cười nói:

- Võ công của Trác chưởng môn là đệ nhất thiên hạ, đến động kia là muốn tìm cao thủ võ công tương đương luận bàn một chút, sao có thể nói trúng bẫy của kẻ khác? Trác chưởng môn, ngài nói đúng hay không?

Trác Lăng Chiêu ngẩng đầu nhìn trời không đáp, xem ra vẫn còn tức giận.

Giang Sung không quan tâm đến y nữa mà quay sang nói với Ngũ Định Viễn:

- Nói đông dài vòng vo như vậy, kỳ thật chỉ muốn hỏi người một câu. Những gì người đã nghe đã thấy trong Thiên Sơn, tất cả đều là lời bịa đặt không bằng chứng, vạn lần không thể truyền ra ngoài! Người đã hiểu rồi chứ?

Ngũ Định Viễn cười gượng không đáp, trong lòng lại nghĩ:

- Càng nói nhiều càng chứng tỏ gian thần này chột dạ. Xem ra dù rất lợi hại, nhưng Thần Cơ Động vẫn khiến hắn sợ muốn chết.

Giang Sung cười cười, thấp giọng hỏi:

- Ngũ chế sứ! Người thử nói xem. Người vào trong Thần Cơ Động, rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì? Người có thấy “hắn” hay không?

Hỏi đến lần thứ hai rồi nhưng Ngũ Định Viễn vẫn giật mình, biết màn kịch lại diễn lại từ đầu. Hắn ho nhẹ một tiếng, nói:

- Gặp thì sao, không gặp thì sao?

Giang Sung thản nhiên nói:

- Gặp thì chết, không gặp thì...Hừ hừ, đó là không còn gì tốt hơn.

Ngũ Định Viễn thấy vẻ mặt đối phương trở nên vô cùng âm trầm, với võ nghệ mới có được mà trong lòng hắn cũng thấy khiếp sợ,thầm nghĩ:

- Vị tiền bối truyền dạy Phi La tử khí cho ta cũng từng nhắc nhở, bảo ta không thể đem bí mật truyền ra ngoài, nếu không chắc chắn gặp tai họa bất ngờ. Xem bộ dáng khẩn trương đến mức này của Giang Sung, bí mật nọ thực rất trọng đại. Bất kể sao ta cũng không thể lỡ ra khỏi miệng được.

Trong lòng nghĩ vậy, chậm rãi nói:

- Nói thật ta không thấy người nào trong động cả. Giang đại nhân không cần quá mức khẩn trương như vậy.

Sắc mặt Giang Sung trầm xuống, hỏi:

- Thật sự không thấy người nào?

Ngũ Định Viễn lắc đầu nói:

- Nếu ta thấy người đó, đó là chuyện quan trọng cỡ nào. Ta còn tâm trạng nhàn rỗi ngồi ở trong tiểu khách điểm này ăn uống sao?

Lời này rất có trọng lượng, khiến cho Giang Sung yên tâm không ít. Y cất cao giọng nói:

- Nói vậy cũng đúng. Nhưng hài cốt của người đó ở đâu? Người không thấy người, chắc cũng nhìn thấy hài cốt chứ. Người nói rõ ràng, hài cốt ở đâu?

Ngũ Định Viễn ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Xem ra Võ Anh Đế thật sự sống trong động một thời gian, bằng không với sự tinh minh của Giang Sung, chắc không khẩn trương đến vậy.

Giang Sung thấy hăn cúi đầu suy nghĩ, lạnh lùng nhắc:

- Họ Ngũ kia, nói cho ta biết. Hài cốt của hăn ở đâu?

Diễm Đình thấy khuôn mặt hung thần ác sát kia thì sợ tới hoa dung thất sắc, phút chốc than một tiếng sợ hãi.

Ngũ Định Viễn vẫn bình tĩnh lắc đầu nói:

- Ta chưa hề thấy qua thứ gì.

Giang Sung quát lên đe dọa:

- Lời này là thật sao!?

Ngũ Định Viễn cười lạnh nói:

- Giang đại nhân! Người không cần nói chuyện bằng giọng điệu này. Người muốn tin thì tin, ta không quản!

An Đạo Kinh quát:

- Lớn mật! Ở trước mặt Giang đại nhân còn dám ăn nói ngông cuồng!

Một đao chém thẳng vào ngực Ngũ Định Viễn. Đao thế quá bất ngờ, Ngũ Định Viễn tay không tắc sắt, trong lúc cuống quýt liền giơ tay phải che trước ngực. Chỉ nghe một tiếng khô khốc vang lên, lưỡi đao đã chém trúng cổ tay hấn.

Lưỡi đao biến mất, xem ra đâm vào xương thịt quá sâu. Diễm Đình hét lên một tiếng:

- Ngũ đại gia! Tay của huynh...

Nàng hoảng hốt muốn đến coi vết thương. Trên mặt Ngũ Định Viễn cũng lộ vẻ sầu thảm, thăm nghĩ:

- Xem ra tay phải của ta đã bị phế.

Giang Sung thì tức giận quát:

- An thống lĩnh, ai bảo người xuống tay nặng như vậy?

An Đạo Kinh bồi cười đáp:

- Là... Là hấn tự giơ tay lên chắn, điều này không thể trách ta...

Đang nói bỗng nghe một tiếng xoảng vang lên. Không biết vì sao cương đao của An Đạo Kinh lại nát thành từng mảnh nhỏ rơi xuống đất, còn cổ tay

của Ngũ Định Viễn thì lại không hề thấy có máu chảy ra. Mọi người thấy cảnh tượng quái dị này, đều hoảng sợ kêu thành tiếng.

An Đạo Kinh chấn động, nhật lên thì thấy thân đao bị vỡ như đã bị lửa nung chảy. An Đạo Kinh dụi dụi mắt, run giọng nói:

- Người... Người dùng tà thuật gì vậy?

Bản thân Ngũ Định Viễn cũng vô cùng kinh ngạc. Hắn há to miệng nhìn tay phải của mình. Chỉ thấy quanh bàn tay lóe lên tử quang, còn lại không thấy có gì kì lạ. Không biết sao lại trở nên cứng rắn đến mức đao kiếm đâm không thủng như vậy.

Mọi người còn đang chìm trong nỗi sợ hãi, lại nghe Trác Lăng Chiêu lạnh lùng nói:

- Khá khen cho “Phi La tử khí”. Không hổ là võ học Thiên Sơn, loại võ công thâm độc đệ nhất đương thời.

Ngũ Định Viễn nghe đối phương nói rõ lai lịch võ công của mình thì kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Trác Lăng Chiêu không nói nên lời.

Giang Sung ở một bên dường như đầy phiền não. Y thấy Ngũ Định Viễn không bị thương gì, không để ý xung quanh mà vuốt mặt thở dài:

- Này... Trong động không có bóng người, cũng không thấy hài cốt. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trác Lăng Chiêu bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói:

- Đã bị đạn pháo bắn nát, dù là bí mật to bằng trời cũng tan thành mây khói. Giang đại nhân cần gì sầu lo nữa đây?

Giang Sung lắc đầu:

- Nói thì nói thế. Ai... Tóm lại không tận mắt thấy được thì thế, ưu phiền trong lòng ta một ngày không thể tan đi.

Trác Lăng Chiêu khuyên tiếp:

- Cát nhân tự có thiên tướng, Giang đại nhân không cần lo lắng ép buộc bản thân như vậy. Nào, chúng ta uống một chén đi!

Giang Sung cầm lấy chén rượu, đột nhiên thở dài một tiếng:

- Số mệnh Giang Sung ta sao lại vất vả như vậy. Một đám hỗn trưởng trong triều đình cả ngày chỉ biết tìm cách trừ bỏ ta. Năm đó hết phản nghịch nổi loạn. Cho đến ngày nay, Lưu Kính, Liễu Ngang Thiên, có người nào không lấy việc công mà nuôi ý riêng? Nếu không công khai chống đối thì cũng là âm thầm ám sát, hoàn toàn không biết khổ tâm yêu dân yêu nước của ta. Ai! Ta vì sao lại xấu số như vậy!

Nói rồi một hơi uống cạn chén rượu. Trác Lăng Chiêu liền bồi tiếp thêm một ly.

Ngũ Định Viễn mắng thầm:

- Cầu quan này còn lương tâm sao? Hắn đã hại không biết bao nhiêu người, lại còn dám ngồi đây oán trời trách đất nữa.

Giang Sung buông chén rượu, thấy sắc mặt Ngũ Định Viễn đầy khó chịu đang nhìn mình chăm chăm, liền nói:

- Xem sắc mặt của Ngũ chế sứ, cũng muốn uống một chung phải không? Người đâu, mau mau châm rượu.

An Đạo Kinh một bên đứng dậy rót rượu. Giang Sung nâng chén rượu, cười nói với Ngũ Định Viễn:

- Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ. Lúc trước ta thành tâm muốn mời người cộng tác, hôm nay mượn chén rượu nhạt hóa giải địch ý, hết sức mình đền nợ nước. Người nói được chăng?

Ngũ Định Viễn thấy đối phương cười dài như loài hồ ly, nhớ đến những chuyện bất bình thì tức giận không thôi, đổ rượu xuống mặt đất rồi lớn tiếng:

- Ai muốn hóa giải địch ý? Người vì vinh hoa phú quý mà giết bao nhiêu người? Người xem thế gian này đã bị người làm cho thành bộ dạng gì? Quan không ra quan, dân không ra dân. Mỗi người chỉ nghĩ kiếm lợi cho bản thân, hại người hại mình, không một ai giữ được bản tính thiện lương! Người còn dám ở đây đồng dục nói mình vì nước vì dân, có biết xấu hổ hay không vậy!

Nghe lời lẽ nghiêm nghị sắc bén của Ngũ Định Viễn. Cả đám người đều giận dữ rút binh khí chỉ chờ một tiếng ra lệnh lập tức tiến lên động thủ. Diêm Đình ở một bên thấy Ngũ Định Viễn chống đối Giang Sung ra mặt, cũng sợ tới hoa dung thất sắc.

Ai ngờ Giang Sung không giận mà mừng, vỗ tay cười nói:

- Giỏi cho Ngũ chế sứ! Những lời đầy chính nghĩa này, là Liễu Ngang Thiên dạy người sao?

Ngũ Định Viễn vươn tay chỉ, nói:

- Hào hán trong thiên hạ, ai chẳng biết chỗ của người chính là nơi tụ tập mọi tội ác, nếu người biết then thì mau thoát ần đi! Đừng ở đó mà hại dân hại nước nữa!

Giang Sung mỉm cười đáp:

- Nơi tụ tập của mọi tội ác sao? Điều này thực quá dễ cao ta rồi! Ngũ chế sử, thị phi trắng đen trong triều, không phải dễ dàng phân biệt như người tưởng. Nói đến những thứ thật sự thối nát, không người nào trong triều được cho là người tốt cả. Nói thật cho người, trong các đại thần thì ta vẫn được xem là người tốt, từ từ rồi người sẽ hiểu điều này.

Ngũ Định Viễn hừ một tiếng, không quan tâm tới nữa.

Giang Sung lắc đầu nói:

- Nhìn bộ dạng của người, tám phần còn hiểu lầm người tốt. Cũng may thời gian còn dài, ta sẽ chậm rãi khuyên người sau.

Ngũ Định Viễn nghe đối phương có ý áp giải mình đi. Hắn nhanh chóng tỉnh táo lại, thầm nghĩ trong đầu:

- Lát nữa nhất định phải tìm biện pháp mang Diễm Đình cô nương chạy trốn. Rơi vào tay đám tặc nhân này, phải nổi giáo cho giặc thì sống không bằng chết!

Giang Sung than thở một tiếng, nâng chén rượu lên chậm rãi uống cạn. Y lại thở dài, nói:

- Chúng ta ở đây đã lâu, cũng đến lúc trả tiền rồi. Chưởng quầy, lại đây mau!

Chưởng quầy kia vội chạy tới, bồi cười nói:

- Đại gia phải đi rồi sao! Ăn uống đã thỏa thích chưa?

Giang Sung cười nói:

- Ăn đã thỏa, nói cũng tận hứng. Khách điểm này của người không kém, sau này ta có thể đến ủng hộ.

Nói xong lấy ra một đĩnh vàng lớn ném cho chưởng quầy kia. Đĩnh vàng nặng tới mức khiến hai tay chưởng quầy trĩu xuống. Hân mừng rỡ nói:

- Đa tạ Giang đại nhân.

Sắc mặt Giang Sung đột nhiên biến đổi, trầm giọng nói:

- Người vừa gọi ta là gì?

Chưởng quầy không biết mình đã nói gì khiến người trước mặt tức giận, hoảng hốt trả lời:

- Giang đại nhân bớt giận, ta... Ta nghe mọi người gọi ngài như vậy nên cũng gọi theo, tuyệt không có ý gì khác..

Giang Sung thở dài:

- Người nên biết, ba chữ Giang đại nhân này không thể tùy tiện gọi!

Chưởng quầy kia hoảng sợ nói:

- Điều này...Tiểu nhân không biết.

Giang Sung thở dài:

- Gọi ba tiếng Giang đại nhân, cũng là kêu quỷ chiêu hồn đến.

Thoáng chốc trong điểm truyền ra những tiếng kêu thảm thiết. Mấy gã tiểu nhị đã bị cắt đầu, không ngờ bị đám thủ hạ của Giang Sung giết ngay tại chỗ. Diêm Đình giật mình sợ hãi kêu không thành tiếng. An Đạo Kinh sợ Ngũ Định Viễn ra tay can thiệp, vội nâng đao đặt ngang cổ nàng, ý bảo Ngũ Định Viễn không được vọng động.

Chưởng quầy sợ tới mức hồn phi phách tán, quỳ rạp xuống đất chấp tay:

- Chư vị đại gia, xin các ngài giơ cao đánh khẽ. Ta không biết gì hết, van cầu các ngài tha cho ta một con đường sống.

Mấy hảo thủ ngẩng đầu nhìn Giang Sung chờ lệnh. Giang Sung lắc đầu nói:

- Lần này ta cải trang rời cung, nhất định không thể để người ngoài biết. Nếu không, để Lưu Kính kia đâm một đao sau lưng ta thì không ổn chút nào. Chưởng quầy này đã biết thân phận của ta, tuyệt đối không thể lưu lại.

Một gã cao thủ vung đao lên. Chưởng quầy kia kêu lên một tiếng thảm thiết, nằm xuống giữa vũng máu.

Ngũ Định Viễn không thể nhịn được nữa, lớn tiếng quát:

- Các người thực tàn nhẫn. Những người này không hề có võ công, các người lại có thể xuống tay cho được!

An Đạo Kinh lớn tiếng nói:

- Lời của Giang đại nhân chính là thánh chỉ. Người bớt la lối đi, không mở miệng cũng không ai bảo người câm.

Lúc này trong khách điểm chỉ còn lại gã khách thương trên đầu quần vải trắng. Ánh mắt Hồ Mị Nhi hướng về người nọ. Ngân châm trong tay bắn ra muốn hạ sát đối phương ngay tại chỗ.

Ngân quang lóe qua, cả trăm mũi ngân châm bay tới. Đúng lúc này kim quang cũng chợt lóe rồi một vật bay vọt ra. Vô số tiếng đình đình đang đang vang lên, thoáng chốc đám ngân châm rơi hết xuống đất.

Kim quang phá tan thế trận ngân châm của Bách Hoa tiên tử nhưng lực bay không giảm, đánh thẳng tới người Hồ Mị Nhi. Hồ Mị Nhi vội lăn một vòng xuống đất mới tránh thoát, An Đạo Kinh ở một bên kinh ngạc kêu lên:

- Đây là Thiên Ngoại Kim Luân!

Mọi người nghe vậy, đều lấy làm kinh ngạc hoảng sợ.

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Phi La Tử Khí

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 8: Phi La Tử Khí

Hồi 4

Nhóm dịch: nguoibantot8

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Thương khách kia lạnh lùng cười, cất lời bằng giọng the thé:

- Nhân quang của An thống lĩnh thật lợi hại, đã nhận ra bốn tọa giá lâm.

Sau đó thấy thân hình thương khách bay lên cao lướt qua bàn bát tiên, tay cầm Kim Luân bắt đầu đánh giết, chính là “Hoa yêu” Đông Xưởng Tiết Nô Nhi.

Giang Sung hừ một tiếng, không ngờ đối phương lại xuất hiện ở nơi này. Y giơ tay đập mạnh xuống bàn, quát:

- Đừng để người này trốn thoát! Mau bắt lại cho ta!

Bị đám người Cửu U đạo nhân, La Ma Thập, Bách Hoa tiên tử vây quanh nhưng bản lĩnh dùng ám khí của Tiết Nô Nhi quả thực rất bá đạo, đại chiến cùng tam đại cao thủ nhưng không hề rơi xuống thế hạ phong.

La Ma Thập từng bị Tiết Nô Nhi chém đứt một ngón tay, chỉ muốn lột da cắt thịt lão để giải mối hận trong lòng. Có điều lão phiên tăng này nóng lòng tấn công, thoáng chốc bị Kim Luân xẹt qua, gây ra một vết thương sâu trên vai đau đến tận tâm can. Hai người còn lại thấy đồng bạn bị thương thì nhụt chí, liền lùi về phía sau.

Tiết Nô Nhi lớn tiếng mắng:

- Giang Sung! Tên gian thần vô sỉ trời đánh kia, rốt cuộc người đến Thiên Sơn làm gì? Mau thành thật nói hết ra!

Giang Sung biến sắc, y có thù hận rất sâu với Đông Xưởng. Lưu Kính cũng không phải hạng người thiện lương gì, là đệ nhất kình địch trong cuộc đời y. Nếu để Tiết Nô Nhi chạy thoát được, những lời hôm nay nhất định sẽ rơi vào tai Lưu Kính. Nếu đối phương điều tra ra bí mật của Thần Cơ Động, chỉ sợ sẽ liên lụy bản thân vĩnh viễn không còn một ngày yên tĩnh. Trong lòng lo lắng, Giang Sung hét to:

- Các người dùng thêm sức lực, mau mau giết hắn!

Đám người liên tục hô quát, ám khí binh khí đồng loạt đánh tới nhưng thân pháp của Tiết Nô Nhi đầy linh hoạt kỳ ảo. Kim luân thì bay lượn giống như quỷ mị, nhất thời không người nào ngăn được.

Giang Sung nhìn sang Trác Lăng Chiêu cầu khẩn:

- Trác chương môn, mời ngài hãy ra tay!

Trác Lăng Chiêu tự cao thân phận tông sư, không muốn quần công cùng đám người Hồ Mị Nhi, An Đạo Kinh. Y cười nói:

- Xin Giang đại nhân mời các bằng hữu kia lùi xuống.

Giang Sung quát:

- Các người lui xuống trước đi. Trác chương môn muốn đích thân ra tay.

Mấy người nghe lời của Trác Lăng Chiêu, đó chẳng phải là không để bọn họ vào trong mắt sao? Cả đám ghi hận trong lòng, không chịu lui mà còn đồng loạt liều mạng phóng thẳng về Tiết Nô Nhi.

Giang Sung thấy không người nào nhường chỗ, gấp đến độ liên tục kêu to:

- Kêu các người lui, sao các người còn không lui!

Mọi người nghe thì càng giận muốn điên. Muốn sớm giết chết Tiết Nô Nhi lập công, thế công càng thêm vội vàng.

La Ma Thập hừ một tiếng, nói:

- Giang đại nhân muốn giết người này, cần gì phải cầu cạnh người khác. Hãy xem lão nạp đây!

Lão nhảy ra ngoài vòng chiến, từ trong ngực lấy ra một vật, quát:

– Nhìn cho kỹ đây.

Mọi người nhìn lại thì thấy trong tay lão cầm một cây hỏa thương. Bảo vật này phải dùng một số tiền lớn mới mua được từ Tây Vực.

La Ma Thập giơ cây hỏa thương lên. Đoàn một tiếng, đạn bay thẳng tới Tiết Nô Nhi. Tiết Nô Nhi đang ác đấu, trái chận Phán quan bút của Cửu U đạo nhân đâm tới, phải tránh phất trần của Bách Hoa tiên tử nện xuống, như vậy nào còn tinh lực tránh đạn? Chỉ nghe lão hét lên một tiếng, đui đã trúng đạn, phút chốc máu tươi chảy ra.

Hồ Mị Nhi tận dụng cơ hội, vung phất trần muốn đánh thẳng vào lưng Tiết Nô Nhi. Tiết Nô Nhi ra sức ném thẳng Kim Luân vào Giang Sung. Mọi người đều sợ hãi, Giang Sung không biết võ công, bị Kim Luân chém trúng

không chết cũng trọng thương. Thoáng chốc ba người đều nhảy đến chắn trước người Giang Sung, đồng loạt ngăn cản Thiên Ngoại Kim Luân hung ác bá đạo.

Giang Sung tuy không có võ nghệ nhưng đa mưu túc trí, vội kêu lên:

- Đừng trúng kế, hắn đang dùng kế vây Ngụy cứu Triệu (1)!

Đám người La Ma Thập chợt tỉnh ngộ, đã nghe một tiếng vang lớn. Chỉ thấy Tiết Nô Nhi phá tan nóc nhà như chim bay đi. Để lại Kim Luân bị Trác Lăng Chiêu dùng hai ngón tay kẹp chặt nằm im.

La Ma Thập quay đầu nhìn Giang Sung, run giọng hỏi:

- Để người nọ trốn thoát, sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Giang Sung hắc hắc cười lạnh. Tiết Nô Nhi đã cao chạy xa bay, có nổi trận lôi đình cũng vô dụng. Y xưa nay âm trầm ồm trọng, chỉ lắc đầu nói:

- Bỏ đi, chờ khi ta về kinh, mọi người lại có cơ hội thể hiện bản lĩnh!

Nhớ đến chỗ lợi hại của Lưu Kính, bất giác cảm thấy phiền lòng không thôi.

Ngũ Định Viễn quan sát tình thế hỗn loạn trước mắt, thầm nghĩ:

- Giờ không đi thì còn đợi đến lúc nào?

Hắn ôm chặt Diễm Đình, hai chân dùng lực, lập tức lao ra ngoài cửa khách điểm. Không may là An Đạo Kinh đã phát hiện ý đồ này, quát:

- Người muốn làm gì?

An Đạo Kinh đang muốn chặn lại. Ngũ Định Viễn đánh ra một quyền, hữu quyền lóe lên tử quang nhắm thẳng ngay mặt đối phương, An Đạo Kinh ngửi được mùi hôi tanh tươi, biết quyền này vô cùng cổ quái, hoảng hốt vội lặn qua một bên. Các cao thủ trong khách điểm thấy Ngũ Định Viễn muốn chạy trốn, đồng loạt lao tới vây hãm vào giữa.

Ngũ Định Viễn giữ chặt Diễm Đình rồi đẩy nàng ra sau lưng che chở. Mắt thấy người người đều cao thủ đương thời, không biết phải làm sao thoát thân. Chợt nghe có tiếng hít thật sâu, sau đó một luồng chưởng phong sắc bén đánh úp sau lưng. Ngũ Định Viễn vội xoay người. Chỉ thấy bàn tay của người nọ đỏ thẫm, hẳn là công phu độc âm độc nào đó. Chưởng lực còn chưa tới nơi, Ngũ Định Viễn đã ngửi được mùi tanh hôi, vội đẩy chưởng phải ra đối địch.

Bình một tiếng, chưởng lực hai bên chạm nhau. Bỗng nghe cao thủ nọ kêu lên một tiếng thảm thiết rồi lặn về phía sau. Mọi người chỉ thấy nơi tay phải hắn tỏa ra từng làn khói trắng, lòng bàn tay bắt đầu bị ăn mòn, ngày càng kéo lên cánh tay. Cao thủ kêu lên một tiếng thảm thiết, than:

- Thật là tà môn!

Hắn rút đao giắt ở eo ra, hét lớn một tiếng, một đao chém xuống cắt đứt tay phải của mình.

Những người còn lại đều hoảng hốt. Đã tận mắt chứng kiến tay phải của Ngũ Định Viễn âm độc như vậy, ngay cả võ công như Chu Sa Chưởng của cao thủ nọ cũng không đỡ nổi một chưởng của hắn. Cả đám không dám đối chưởng, đều nâng đao chém tới. Ngũ Định Viễn co tay trái đẩy mạnh về sau, chân phải đá về trước. Chiêu thức tuy bình thường nhưng tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đánh trúng hai cao thủ. Một luồng lực cực mạnh tiến vào cơ thể, hai gã cao thủ kêu thảm rồi bay ra xa như điều đứt dây. Thân thể

bọn họ đập mạnh vào khiến bức tường đối diện nát vụn, xem ra không còn sống được nữa.

Giang Sung khẽ cười lạnh, khen:

- Thật là lợi hại, không hổ là võ công Thiên Sơn!

Cửu U đạo nhân hoảng sợ nói:

- Đây chính là “Phi La Tử Khí” sao? Quả nhiên rất lợi hại!

La Ma Thập thì chẳng nói chẳng rằng, vận khởi “U Minh huyền chỉ” công trực diện tới Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn thấy chiêu thức của lão tăng này tinh kì, nội lực lại thâm hậu. Hắn không dám lơ là, một chưởng đẩy thẳng ngay mặt La Ma Thập. La Ma Thập thấy cánh tay phải của hắn lóe ra tử quang lờ lờ mờ ảo, trong lòng kinh ngạc hoảng sợ, không dám đỡ chưởng này mà nhảy lùi về mấy bước, đoạn giơ cây hỏa thương trong tay lên quát:

- Đứng yên không được cử động, nếu không đừng trách hỏa thương của lão nạp không có mắt!

Ngũ Định Viễn không thèm để ý, liền ôm chặt Diễm Đình lao ra ngoài. La Ma Thập quát to:

- Đứng lại!

Một tiếng nổ vang lên, khói súng bốc lên một vùng, đạn kia bắn đánh thẳng vào tường, Ngũ Định Viễn cũng đã thoát ra khỏi khách điếm. Thanh âm dụ hoặc của Hồ Mị Nhi vang lên:

- Để ta ra tay!

À vừa nhắc tay, ngân châm đã nhắm ngay lưng của Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn vội né tránh nhưng số lượng ngân châm thật sự rất nhiều. Vẫn có hơn mười mũi cắm vào đầu vai hấn. Hồ Mị Nhi cười nói:

- Người đã trúng độc châm của ta, muốn sống thì ngoan ngoãn đứng lại!

Diễm Đình kinh ngạc hoảng sợ nói:

- Huynh đã trúng độc, làm sao bây giờ?

Trống ngực Ngũ Định Viễn đập nhanh, thầm nghĩ:

- Chết thì chết, chứ không thể để tiểu cô nương Diễm Đình rơi vào tay địch lần nữa.

Trong lòng nghĩ như vậy, không mở miệng mà tay trái ôm ngang eo Diễm Đình. Hai chân dùng lực phóng ra như điên.

Chạy ra xa trăm thước, xa xa còn nghe Hồ Mị Nhi kêu lên:

- Người càng chạy nhanh, khí huyết lưu thông càng mạnh, mau dừng lại!

Ngũ Định Viễn không thèm để ý, phát động chân khí trong cơ thể chạy như bay. Giây lát đã được mấy dặm. Diễm Đình thấy chỗ này đã khá xa khách điểm, sợ chất độc trên người Ngũ Định Viễn phát tác, kêu lên:

- Ngũ đại gia, huynh nghỉ ngơi một chút trước đi!

Ngũ Định Viễn quay đầu, thấy không có truy binh đuổi theo thì dừng lại. Diễm Đình vội xông tới, cởi lớp áo trên vai hấn. Lúc này chỗ trúng độc đã biến thành màu đen thẫm. Diễm Đình lo lắng la lên:

- Làm sao bây giờ? Hay là chúng ta nhanh quay lại cướp giải được!

Ngũ Định Viễn trầm ngâm một lát, nói:

- Không cần vội.

Chất độc của Bách hoa tiên tử rất bá đạo, chỉ nửa khắc đã lấy mạng người. Lúc này hắn phóng chạy như bay không thấy chất độc phát tác, như vậy trong này hẳn có ẩn tình gì đó.

Ngũ Định Viễn vận chuyển nội lực dọc khắp cơ thể, chỉ cảm thấy những chỗ trũng châm dần dần nóng lên, sau đó chỗ đen thẫm trên vai chậm rãi di chuyển về cánh tay phải. Màu sắc của nó ngày càng nhạt. Trước sau cỡ một tuần trà thì màu đen hoàn toàn tan biến. Toàn bộ chất độc đều hút vào chỗ tử khí nơi cánh tay phải, làn da trở lại bình thường.

Diễm Đình hoảng sợ nói:

- Ngũ đại gia, độc tính đã tụ hết vào tay phải của huynh rồi!

Bản thân Ngũ Định Viễn cũng kinh ngạc không thôi, giơ tay phải lên thì nghe oành một tiếng như tiếng sấm, dường như công lực lại tăng thêm một bước. Diễm Đình thấy công lực trên tay Ngũ Định Viễn càng thêm thâm hậu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, thì thầm nói:

- Dường như chưởng lực của huynh ngày càng mạnh...

Ngũ Định Viễn chau mày trầm ngâm:

- Sao lại như vậy? Độc tính của ngân châm vô cùng lợi hại, theo lý ta phải chết mới đúng, vì sao chưởng lực tăng mạnh hơn xưa?"

Thế gian này không thiếu chưởng pháp môn dẫn độc, khu độc. Có điều loại võ công đem độc tính hút vào cơ thể thì chưa bao giờ nghe qua. Rốt cuộc “Phi La Tử Lhí” có lai lịch gì, thật khiến người như lạc vào mê cung.

Diễm Đình nhìn một lúc, nói:

- Xem ra Ngũ đại gia luyện thêm vài năm nữa, công phu nhất định sẽ rất lợi hại.

Ngũ Định Viễn khẽ gật đầu, nhìn cánh tay phải lờ lờ tử quang, thầm nghĩ:

- Công lực tiến xa như vậy, ta không còn là Ngô Hạ A Mông khi xưa nữa. Có lẽ...Có lẽ đủ sức tìm đám người Côn Luân Sơn báo thù...

Hắn thấy võ công của mình tiến bộ đến mức này. Nhớ vừa nãy còn nhượng bộ thỏa hiệp với Giang Sung thì có phần hối hận, thầm nghĩ:

- Sớm biết võ công của ta cao như vậy, ban nãy không cần nói nhiều với họ Giang, trực tiếp tông cửa xông ra, đám tặc tử kia cũng không thể ngăn cản.

Càng lúc Ngũ Định Viễn càng rõ uy lực của “Nhất Đại Chân Long” cường đại cỡ nào. Từ nay có gặp phải đám người La Ma Thập cũng không lo chuyện chạy trốn. Trong lòng hắn có thêm vài phần tự tin.

Đang còn nghĩ, chợt nghe một giọng nói vang lên:

- Võ công của Ngũ huynh đệ quả thật lợi hại! Ngay cả kịch độc của Bách hoa tiên tử cũng không làm gì được. Rốt cuộc trên thế gian này còn thứ gì có thể khiến người sợ hãi?

Ngũ Định Viễn nghe thanh âm quen thuộc nọ thì rùng mình, ngẩng đầu đã thấy một người đứng chắn trước mặt. Người này bộ dáng uyên bác nho nhã, tay cầm một thanh trường kiếm, chính là “Kiếm thần” Trác Lăng Chiêu.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Hừ! Mới nhớ đến tặc tử, tặc tử lập tức tìm đến!

Cừu nhân gặp lại, hết sức đỏ mắt. Ngũ Định Viễn nhớ đến vụ án Yến Lăng tiêu cục thì lửa giận dâng lên trong lòng, trầm giọng nói:

- Trác chương môn thật nhanh chân lẹ tay, có thể đuổi kịp ta đến nơi này.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Không dám. Ngũ chế sứ còn phải ôm một người chạy đi, không biết đã vất vả thêm bao nhiêu.

Hai người nhìn nhau chăm chăm, trong lòng đều cảm thấy có chỗ kiêng kỵ riêng.

Ngũ Định Viễn thầm nghĩ:

- Trước mặt là cơ hội đơn đả độc đấu, báo thù cho toàn Yến Lăng tiêu cục. Có điều kiếm pháp của họ Trác đúng là đã thành thần. Dựa vào công lực hiện tại của ta, không biết có chặn nổi một kiếm của hắn hay không?

Trác Lăng Chiêu thấy hắn nóng lòng muốn so chiêu, thầm nghĩ:

- Từ biệt ba ngày, cố nhân đã khác xưa nhiều lắm. Ngũ Định Viễn mới từ Thiên Sơn đi ra, võ công đã cao đến mức này. Nếu hôm nay thả cho hắn một mạng, mai này sao có thể khống chế nổi? Ta phải cẩn thận mới được.

Ngũ Định Viễn bình khí ngưng thần ngưng tụ công lực, tay phải chậm rãi phát ra tử quang lập lòe. Trác Lăng Chiêu thì cầm chặt chuôi kiếm đem nội lực truyền vào. Vỗ kiếm cũng lóe lên thanh quang mờ ảo. Tinh thần của hai người tập trung ở mức cao nhất, đều chăm chú nhìn mắt của đối phương.

Song phương không dám động đậy. Diễm Đình đứng một bên vừa vội vừa sợ nhưng bất lực, chỉ có thể trốn dưới tàng cây nguyệt cầu cho Ngũ Định Viễn.

Hai người đang gườm nhau như hổ, chợt nghe phương xa truyền đến tiếng ồn ào xôn xao. Dõi mắt lại có rất nhiều nhân vật võ lâm đang đi tới. Chỉ nghe một người nói:

- Lão Trương ! Người mỗi ngày một câu Ninh Bất Phàm dài, hai câu Ninh Bất Phàm ngắn, sao biết Ninh Bất Phàm có thật lòng thoái ẩn hay không?

Người kia bất bình nói:

- Có người mới dùng vội nói dài nói ngắn, châm chọc kẻ khác. Nếu có gan, chúng ta đánh cược một lần xem sao?

Lại có một người nói:

- Ninh Bất Phàm thoái ẩn hay không thì liên quan lắm gì đến chúng ta? Điều này có gì cần phải đánh cược? Chúng ta đoán xem sau này ai mới là thiên hạ đệ nhất, điều đó mới là thú vị!

Chỉ thấy có hơn mười người từ xa tới gần chỗ Ngũ Định Viễn và Trác Lăng Chiêu, đột nhiên một người la lớn:

- Đây không phải là chương môn Côn Luân, “Kiếm thần” Trác đại hiệp hay sao? Sao ngài lại đến Tây Lương vậy?

Nghe giọng điệu của người này dường như có quen với Trác Lăng Chiêu. Quả nhiên thấy những người đó bước nhanh đến, kêu lên:

- Trác chương môn! Đã lâu không gặp!

Trác Lăng Chiêu thấy đám người hô to gọi nhỏ. Tự biết giờ không phải lúc giết người, lập tức thu tay rồi nghiêm nghị nói:

- Ngũ chế sứ, coi như mạng người lớn.

Ngũ Định Viễn hừ một tiếng nhưng cảm thấy toàn thân ớn lạnh vì mồ hôi đổ ra.

Đám người nọ lập tức vây quanh Trác Lăng Chiêu. Người một lời ta một câu, đề tài vẫn không rời khỏi chuyện Ninh Bất Phàm thoái ẩn giang hồ. Mấy kẻ nhiều chuyện thích bàn tán kêu to:

- Thiên hạ đệ nhất! Võ công của Trác chương môn chính là đệ nhất thiên hạ!

Trác Lăng Chiêu nghe lời nịnh hót, trên mặt cũng nhin không được lộ ra nụ cười.

Sắc mặt Ngũ Định Viễn xanh mét, nửa muốn tiến lên động thủ nửa lại không dám. Chỉ đến khi Diễm Đình vươn tay kéo hẳn, thấp giọng nói:

- Ngũ đại gia, chúng ta đi thôi.

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng, lúc này mới chậm rãi rời khỏi. Trác Lăng Chiêu nhìn bóng dáng hai người dần xa, trên mặt nở nụ cười lạnh.

Chú:

(1) Câu thành ngữ này là chỉ việc đánh vào hậu phương của kẻ địch, buộc chúng phải rút quân về. Cũng có ý mượn một sự việc để giải cứu một sự việc khác. Nó có xuất xứ từ "Sử ký-Tôn Tử Ngô Khởi liệt truyện".

Thời Chiến Quốc, Vua Ngụy phong Bàng Quyên làm đại tướng, Bàng Quyên là người cậy mạnh hiếp yếu, vẫn thường thường đem quân xâm lấn các nước xung quanh. Khi quân Ngụy tấn công và bao vây chặt thủ đô Hàm Đan của nước Triệu, vua Triệu tự biết lực lượng của mình quá yếu, không thể nào chống đỡ nổi, mới cắt nhượng đất Trung Sơn dâng cho nước Tề, nhằm mong nước Tề cử binh đến giải cứu. Vua nước Tề được lợi bèn cử Điền Kỵ làm đại tướng, Tôn Tần làm quân sư dẫn quân sang cứu nước Triệu.

Tôn Tần hiến kế rằng: "Chúng ta cứ phao tin là tiến đánh Tương Lăng, rồi ngầm đem quân mai phục ở giữa đường, quân Ngụy được tin tất sẽ rút quân bao vây ở Hàm Đan về cứu Tương Lăng, chúng ta đón đường chặn đánh thì tất thắng to".

Điền Kỵ nghe theo kế này. Quả nhiên, Bàng Quyên được tin nước Tề đánh vào Tương Lăng, bèn rút quân về giải cứu, nhưng khi về đến giữa đường thì bị quân Tề phục kích đánh cho tan tác. Bàng Quyên chạy thoát, rồi ngay đêm đó rút quân về Đại Lương.

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 9: Hoa tình chớm nở lòng ai!

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 9: Hoa tình chớm nở lòng ai!

Người dịch: FA

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Dọc đường, Ngũ Định Viễn hỏi han sự tình đã qua. Diễm Đình đáp:

- Ngày ấy, đám người Giang Sung thấy huynh nhảy xuống Minh Hải đều tức gần chết. Do thiếu người dẫn đường nên không thể vào động. Về sau Giang Sung điều đại pháo từ bên ngoài vào muốn phá hủy hang động. Mọi tưởng huynh đã chết rồi, khóc đến không cần sống nữa..

Ngũ Định Viễn thấy ánh mắt nàng đầy chân thành nhìn mình, cảm động nói:

- Cô không cần khóc, hiện tại chẳng phải ta đã bình an sao?

Diễm Đình cười nói:

- Đúng! Nếu biết huynh phước lớn mạng lớn như vậy, ta đâu cần khóc chứ.

Nhất thời hai người cùng cười vang.

Ngũ Định Viễn nói:

- Cô muốn trực tiếp về Cửu Hoa Sơn, hay cùng ta đến Hoa Sơn trước?

Mi mắt Diễm Đình đột nhiên đỏ lên, lắc đầu nói:

- Sư thúc bị yêu nữ hại chết, sư muội không ai chiếu cố. Muội nên đến Hoa Sơn trước, đợi tìm được sư muội rồi tính tiếp.

Ngũ Định Viễn gật đầu:

- Cũng phải. Sư muội của cô còn nhỏ, không thể không có người sư tỷ như cô chiếu cố được.

Nhớ tới bộ dạng nghịch ngợm của nha đầu Quyên Nhi ngày trước, hăn nhin không được cười hỏi:

- Sư muội của cô thường này vẫn thích đùa giỡn thế sao?

Diễm Đình nhớ tới sư muội thì cũng mỉm cười:

- Ủm! Tiểu nữ tử nọ chỉ sợ mỗi sư phụ, ngoài ra không thêm để mắt đến ai. Mỗi ngày đều nghĩ ra những ý nghĩ tinh quái, thật không hiểu trong đầu nó chứa cái gì.

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Tình cảm tỷ muội giữa hai người thật tốt, thực khiến người hâm mộ.

Diễm Đình hỏi:

- Trong nhà Ngũ gia còn ai nữa chẳng? Có huynh đệ gì không?

Ngũ Định Viễn lắc đầu nói:

- Ta từ nhỏ chỉ có mỗi phụ thân, không có thân huynh đệ gì.

Nói thì nhớ tới Lư Vân, hẳn không nhịn được thở dài. Hai người đi một hồi thì tới một cái chợ. Ngũ Định Viễn ngửi thấy mùi thịt nướng từ xa xa, lại nghe trong bụng Diễm Đình phát ra tiếng ọc ọc. Biết nàng cũng đói, hẳn cười nói:

- Cô muốn ăn rồi sao?

Diễm Đình khẽ gật đầu. Ngũ Định Viễn đưa tay vào ngực nhưng nửa ngày không đào ra thứ gì, hẳn đỏ mặt nói:

- Ta quên mất, trên người ta không có tiền.

Thần sắc Diễm Đình cũng đầy xấu hổ, thấp giọng nói:

- Vậy nguy rồi, túi tiền của muội cũng bị đám người Côn Lôn cướp mất.

Ngũ Định Viễn thở dài:

- Sớm biết thế này thì đã cầm mười vạn lượng bạc trắng của Giang Sung, giờ không phải nhịn đói như vậy.

Diễm Đình cau mày nói:

- Dù bây giờ có thể nhịn được, nhưng sau này chúng ta phải làm sao đây? Chẳng lẽ ăn xin một đường tới Hoa Sơn sao?

Ngũ Định Viễn vỗ đầu nàng, cười nói:

- Đừng lo, xem đại ca của muội đây.

Nói rồi đưa Diễm Đình đến một khách điểm, lại sai chưởng quầy sắp xếp cho hai gian phòng thượng hạng.

Diễm Đình thấp giọng nhắc nhở:

- Trên người chúng ta không có một xu, sao có thể trú tại chỗ đắt đỏ bậc này? Đây là chỗ phải có tiền đó?

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Ở đây ta có vài bằng hữu, lát nữa sẽ đi mượn bọn họ chút đỉnh, muội không cần lo lắng.

Lúc này tiểu nhị mang cơm lên phòng Diễm Đình. Mâm cơm đầy ắp thịt cá thật là thịnh soạn. Diễm Đình đang định ăn, thấy Ngũ Định Viễn ra khỏi cửa, vội hỏi:

- Ngũ gia, huynh không ăn cùng sao?

Ngũ Định Viễn quay đầu đáp:

- Cô ăn trước đi, ta sẽ trở về ngay.

Diễm Đình ừm một tiếng, thấy lạ nhưng không dám hỏi nhiều, cũng đang đói nên bắt đầu ngồi ăn.

Ngũ Định Viễn ra đường, tùy tiện hỏi thăm một người đi đường:

- Cho hỏi đường nào đến nha môn trấn này?

Người kia cả kinh hỏi lại :

- Nha môn? Lão huynh đến đây làm gì? Tìm chết sao?

Ngũ Định Viễn cau mày nói:

- Tự tìm chết? Các hạ nói thật khó hiểu.

Người kia thấp giọng nói:

- Lão huynh là người nơi khác tới phải không? Lão gia nha môn này có ngoại hiệu không tốt lành gì, gọi là “Đại Ma Vương vợ của”! Xưa nay miệng rộng như ngao. Chỉ cần hẵn thấy thứ gì có giá, sẽ tìm mọi cách bóc lột cho bằng được. Người không có việc gì thì đừng tới phiền hẵn.

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Rất tốt, ta đang muốn tìm địa phương quý quái như thế.

Người kia lườm hẵn một cái rồi lăm bầm:

- Giữa ban ngày ban mặt gặp một kẻ điên, thật không hiểu ra sao!

Chạng vạng tối, Diễm Đình thấy Ngũ Định Viễn trở về, trên tay còn ôm một cái túi lớn, liền cười nói:

- Đây là thứ gì? Sao phải bọc to bọc nhỏ như vậy?

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Để để cô mặc đấy.

Nói rồi mở cái bọc, lấy ra một cái áo choàng lông chồn cùng mấy đồ trang sức. Hân nói:

- Địa phương nhỏ này không mua được đồ tốt. Muội tạm dùng trước, sau này ca ca lại đổi thứ khác tốt hơn.

Diễm Đình thấy toàn là những vật quý. Nàng kinh hô một tiếng, nói:

- Những thứ này đều rất quý giá, muội sao dám mặc đây.

Ngũ Định Viễn cười ha hả:

- Sao lại không được? Những trang sức này ngày thường khoác trên người mấy bà nương có tiền. Nếu chúng có chút linh tính, chỉ sợ khóc thét lên ấy. Muội mau tới thử đi!

Nói rồi cầm cái áo lông chồn choàng lên vai Diễm Đình. Diễm Đình vuốt ve áo choàng, quả nhiên là đồ thượng hạng, chất liệu cùng gia công không chê vào đâu được.

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Thiếu nữ xinh đẹp như muội càng nên mặc đồ thế này, vậy mới phát huy được khí chất.

Diễm Đình thấy hãnh khen mình, không khỏi thẹn thùng, thấp giọng nói:

- Ngũ gia khen nhầm rồi. Diễm Đình sao được coi là xinh đẹp...

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Nếu muội không được tính là tiểu mỹ nhân, thiên hạ còn có ai xứng? Chẳng lẽ là tên Giang Sung xấu xí kia sao?

Diễm Đình nghe hãnh nói thế, nhin không được bật cười.

Buổi tối, Diễm Đình đã thay xiêm y mà Ngũ Định Viễn mang đến. Chỉ thấy toàn thân nàng khoác áo lông chồn, trên mặt thoa một lớp phấn mỏng, tai đeo hai bông mã não. Dung mạo Diễm Đình vốn đã rất đẹp, trang điểm vào lại càng nổi bật, làm rung động lòng người.

Ngũ Định Viễn thấy thế rất vui vẻ, liên tục khen:

- Quả nhiên rất đẹp! Rất đẹp! Hắc hắc!

Ngũ Định Viễn đọc sách không nhiều. Chỉ nói được vài từ rất đẹp tán thưởng. Dù như vậy, Diễm Đình cũng thấy đầy vui mừng.

Ngũ Định Viễn nói:

- Chốc nữa ta định đi mua mấy con ngựa, khó có dịp muội ăn mặc xinh đẹp như vậy, hay là đi cùng ta?

Diễm Đình vui vẻ nhận lời. Hai người lập tức ra ngoài. Trên đường, lại có nhiều nam nhân không nhin được nhìn trộm Diễm Đình, hiển nhiên đều cảm thán dung mạo mỹ miều kia. Diễm Đình tuy ở nơi sơn thôn, chưa từng

tới lui nhiều nơi thành thị. Lúc này bị nhiều người bình phẩm nhưng không hề e ngại thẹn thùng.

Hai người đến nơi bán ngựa. Ngũ Định Viễn đành để Diễm Đình một mình một lúc để chọn ngựa. Nơi này gần Tây Vực nên có nhiều ngựa tốt, hẳn chọn mấy con ngựa tốt nhất, bảo tiểu nhị đưa đến khách điểm rồi quay lại tìm Diễm Đình.

Đến gần, Ngũ Định Viễn đã thấy có rất nhiều nam tử chen chúc, vây quanh nói chuyện với Diễm Đình. Không ngờ chỉ chốc lát mà có lắm nam nhân đến bắt chuyện như vậy. Diễm Đình vẫn giữ khuôn mặt lạnh như băng. Thăm nghĩ đám nam nhân này quá dung tục.

Số đông nam nhân đang khoe mẽ bỗng thấy một gã đại hán đi tới, lộ ra khuôn mặt chữ điền không giận mà uy. Mọi người kinh hô một tiếng:

- Ôn thần tới rồi!

Thoáng chốc cả đám bỏ chạy không còn một ai. Đại hán kia không phải ai khác, đường đường chính là Chế Sứ đại nhân Ngũ Định Viễn. Hắn thấy Diễm Đình rất được hoan nghênh, cười nói:

- Muội xem, chưa bao lâu đã có thể khuynh đảo chúng nhân như thế!

Diễm Đình đỏ mặt cúi đầu, ôn nhu nói:

- Ngũ gia nói đùa rồi.

Ngũ Định Viễn thấy khuôn mặt trắng mịn của nàng bắt đầu đỏ ửng, lại xem thân hình lả lướt, hai chân thon dài. Eo ra eo, hông là hông, dáng người mảnh khảnh như nữ nhân phương Bắc, không nhìn được thăm nghĩ:

- Cô này thật mỹ lệ!

Nhất thời hân có vẻ thất thần. Diễm Đình bị nhìn tới khuôn mặt đỏ bừng, khó nén sự thẹn thùng, nhẹ giọng nói:

- Ngũ gia, huynh đừng nhìn ta như vậy, khiến cho muội thật ngượng.

Ngũ Đình Viễn vội thu liễm tinh thần, cười nói:

- Xin lỗi, khiến muội sợ rồi.

Hai người đang chăm chú nhìn nhau, phía sau bỗng có vài tên quan vọt tới, dán lên tường một tờ thông cáo.

Diễm Đình lấy làm kỳ, hỏi:

- Bọn họ đang làm gì thế?

Ngũ Đình Viễn quay đầu nhìn qua, mỉm cười nói:

- Bọn họ muốn bắt đạo tặc.

Diễm Đình ồ một tiếng ngạc nhiên:

- Đạo tặc? Địa phương nhỏ như vậy mà cũng có đạo tặc xuất hiện sao?

Lúc này một gã quan sai dán xong bố cáo, quay sang lớn tiếng nói với đám người:

- Chư vị hương thân, tên tặc tử này ban ngày lén vào phủ khố nha môn, trộm đi năm trăm lượng bạc. Yêu cầu mọi người cung cấp manh mối. Chỉ cần bắt được người này, huyện lão gia sẽ có thưởng lớn.

Diễm Đình thấy phạm nhân truy nã trên tranh là một gã có khuôn mặt thập phần dữ tợn, bộ dáng hung ác, không khỏi cười nói:

- Hay là chúng ta tìm bắt người này, như vậy có thể kiếm chút bạc dùng qua ngày, không cần Ngũ gia phải đi mượn nữa.

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Cũng đúng, có điều tranh này họa thật kém, đem khuôn mặt anh tuấn vẽ thành bộ dáng hung ác như thế. Nên đánh cho họa sư vài chục trượng mới đúng.

Diễm Đình nhìn lại bức họa, cau mày nói:

- Nói cũng phải, người này hóa thành bộ dạng như thế nhưng lại có phần giống Ngũ gia, thật muốn đánh tên vẽ tranh một trận, hạ bút thật tùy tiện.

Ngũ Định Viễn nghe xong cười ha hả nhưng không bình phẩm thêm.

Màn đêm buông xuống, hai người quay về khách điếm ngủ. Hôm sau Ngũ Định Viễn mua một cỗ xe ngựa, dùng bốn con ngựa kéo. Hắn tự làm phu xe để Diễm Đình nhàn hạ ngồi trong. Diễm Đình từ nhỏ sống cùng sư phụ trên núi, chưa từng trải qua sự phồn hoa cùng an nhàn như thế này. Chỉ cảm thấy bản thân vui vẻ, thoải mái như tiên nữ trên trời.

Lúc này vẫn là tháng giêng, còn hơn mười ngày mới tới tháng hai. Ngũ Định Viễn biết đám người Tần Trọng Hải, Dương Túc Quan tất sẽ tụ tập tại Hoa Sơn. Hai người liền một đường du sơn ngoạn thủy, chậm rãi nhằm hướng núi nọ mà đi.

codon.traí

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 10: Phong vân tương khởi

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VI: Nhất Đại Chân Long

Chương 10: Phong vân tương khởi

Người dịch: FA

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Đêm đã về khuya, từ dưới chân núi tối tăm ngược lên nhìn trời. Chỉ thấy vàng trắng tròn lơ lửng, điểm xuyết những tia sáng bạc trên dãy núi hùng vĩ, càng khiến khung cảnh đẹp để thêm phần thơ mộng.

Nơi sơn biên hẻo lánh, từng trận gió lạnh lướt qua trên những lớp tuyết đọng đầy mặt đất. Có một lão nhân ngồi dưới đất, đang nhìn một cái bao tải thật lớn, khuôn mặt nhăn nhui tiên phong đạo cốt lúc này chợt ứa ra vài giọt nước mắt, có vẻ rất kích động.

Nơi xa xa, một nam tử ôm trường kiếm lạnh lùng nhìn lão và cái bao tải. Đôi mày của y nhíu lại như đang suy nghĩ điều gì. Lão nhân kia lau nước mắt trên mặt, thở dài:

- Ninh chưởng môn, người cũng đã ra rồi, người còn quyết chí thoái ẩn sao?

Nam tử kia đáp:

- Xin thứ cho ta. Người đã xuất hiện, nhưng vì cơ nghiệp trăm năm của Hoa Sơn, ta đành phải rời khỏi giang hồ. Nếu không...Các hạ cũng biết hậu quả thế nào.

Lão nhân lắc đầu, nói:

- Quản gì hậu quả nữa, đã hứa dốc lòng vì chính nghĩa đến chết mới thôi, sao không buông tay đánh cuộc một lần?

Nam tử kia nghe thì cười âm đạm, muốn nói gì thì chợt nghe có tiếng bước chân của một đám người đang tiến lại. Sắc mặt y hơi đổi, thở dài một ngụm, nói:

- Coi như ta sợ đi, việc này Ninh mỗ đã cố hết sức, không hổ thẹn với sự ủy thác. Các hạ tự thu xếp cho ổn thỏa.

Lão nhân kia gật đầu:

- Bất luận thế nào, ta đã thiếu nợ người một món nhân tình.

Lão nhìn bao vải, nhẹ nhàng nói:

- Quỳnh quý phi đã tới, người thực sự không muốn gặp nàng?

Nam tử kia cười buồn:

- Gặp thì đã sao? Chỉ thêm phiền não mà thôi.

Nói rồi y giắt trường kiếm vào hông, đi vào trong bóng tối. Thân pháp người này không tính là nhanh nhưng bước chân trên đường phẳng phất không chạm đất, chốc lát thân ảnh đã biết mất trong màn đêm.

Lão nhân nhìn theo bóng dáng người nọ, thấp giọng thì thầm:

- Thăng liền tám trăm trận, Võ nghệ trù thiên hạ. Ninh Bất Phàm a Ninh Bất Phàm, trận chiến cuối cùng của riêng ngươi, phải thật cẩn thận a!

Lão đang lâu bầu, sau lưng chợt vang lên tiếng bước chân cùng giọng nói:

- Khởi bẩm tổng quản, thuộc hạ đã y lời tổng quản, đưa Quỳnh quý phi tới đây.

Lão nhân chậm rãi đứng dậy, quay đầu thấy có vài nam tử đứng quanh một mỹ nữ.

Mỹ nữ kia cũng khẽ chào:

- Lưu lão.

Lão nhân gật đầu nói:

- Dọc đường đi xe mệt nhọc, còn phải trốn đông núp tây, thật vất vả cho quý phi rồi.

Mỹ nữ kia cười buồn:

- Chỉ cần có thể thấy “hắn”, vất vả bao nhiêu ta cũng không sợ.

Lão nhân mỉm cười, đưa tay chỉ vào bao vải. Mỹ nữ chấn động thân hình, thoáng chốc rơi nước mắt, run giọng hỏi:

- Lưu lão...Trong đó là “hắn” sao?

Lão nhân kia gật đầu, mỹ nữ dường như vô cùng thương tâm cùng nhưng nhớ, ôm chặt lấy bao vải.

Lão nhân vội cản nàng lại:

- Đừng vội. “Hắn” sống tại đây động đen ba mươi năm, sức khỏe rất yếu, thần trí cũng không thanh tỉnh. Hiện tại ta đang dùng tuyết liên tẩm bổ cho hắn, hãy kiên nhẫn chờ đợi.

Mỹ nữ kia lau nước mắt rồi gật đầu:

- Ta hiểu. Lưu lão, nhưng có thể cho ta nhìn hắn một lần không, như thế ta đã thỏa mãn.

Lão nhân kia thở dài:

- Đã chờ được ba mươi năm, sao còn gấp gáp nhất thời.

Mỹ nữ kia nức nở nói:

- Thời gian qua ta cứ nghĩ hắn đã chết. Giờ biết “hắn” vẫn còn tại thế, ta sao có thể nhẫn nại cho nổi?

Lão nhân kia lại lắc đầu, thấy khuôn mặt nàng tràn đầy sự chờ mong thì đành khoát tay áo, nói:

- Thôi tùy người vậy.

Mỹ nữ kia đầy vui mừng lao về phía bao vải. Lão nhân kia không muốn quấy rầy, tự đứng sang một bên. Hơn mười tên thuộc hạ đều tiến đến tham kiến. Thần sắc lão nhân đầy vẻ uy nghiêm, trầm giọng hỏi:

- Giang Sung hiện ở nơi nào?

Một gã thuộc hạ thưa:

- Giang Sung đã rời khỏi Thiên Sơn, đang tiến thẳng tới Hoa Sơn.

Lão nhân kia cười lạnh nói:

- Giỏi cho tiểu tử, hẳn lại muốn đối phó Ninh Bất Phàm.

Lão hừ mấy tiếng, lại hỏi:

- Ta bảo các người tìm hiểu hậu nhân của Vũ Đức Hầu, các người làm ra sao rồi?

Chợt phía xa truyền đến một tiếng cười bén nhọn đến cùng cực, nói rằng:

- Công công đoán không sai. Quả nhiên tên hỗn đản kia là đệ tử của Cửu Châu Kiếm Vương, ta xem hãn khó thoát khỏi liên quan.

Đám người đồng loạt quay đầu. Chỉ thấy từ xa có một bóng người cao gầy đang đi lại. Người này mặt trát đầy phấn trắng lộ rõ trong đêm đen, bộ dáng vô cùng yếu dị. Chỉ là di chuyển bằng chân thấp chân cao, dường như bị thương nơi hạ bàn.

Lão nhân kia ừm một tiếng, hỏi:

- Hãn có biết việc này không?

Bóng người cao gầy kia cười nói:

- Tên ngu ngốc đó thì biết cái gì, thực sự quá ngu xuẩn.

Lão nhân gật đầu nói:

- Thế cũng tốt, chỉ cần hãn không biết thì Liễu Ngang Thiên kia cũng không thể biết, chính biến lần này còn có hi vọng.

Mọi người nghe hai chữ “Chính biến” đều quỳ rạp xuống, toàn thân run rẩy không thôi. Bóng người cao gầy kia cũng biến sắc, có vẻ hết sức kiêng kị.

Lão nhân lại không để ý đám người, chỉ chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời đêm. Thoáng chốc trong mắt bạo phát dị quang, như một ngọn lửa hừng hực chiếu thẳng lên trời xanh.

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 1: Ngốc hài tử

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 1: Ngốc hài tử

Người dịch: ryno_nguyen

Biên dịch: Yến Linh Điêu

- Rung! Còn rung! Mi còn dám rung phông?

Một tiếng rống rung trời vang lên.

- Chính là mi đấy, còn nhìn người khác cái gì? Đứa thứ hai hàng thứ ba! Tay không được nhúc nhích!

Mặt trời nhô lên cao chói chang nơi một giáo trường rộng lớn. Có một người trung niên uy phong lẫm lẫm, trên tay cầm một cây roi với ánh mắt không hảo ý, đang nhìn về cả trăm đứa trẻ non nớt nơi đây. Chỉ thấy bọn nhỏ mồ hôi đầm đìa khắp người, cánh tay giơ ngang duỗi thẳng về phía trước, trong tay nắm một cây gậy sắt dài nửa tấc đen nhánh được đúc bằng thép tinh, trọng lượng đương nhiên không nhẹ.

- Bảo mi đừng run tay mà còn run nữa! Điếc sao?

Nam tử kia hét lớn một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng bước nhanh về phía đội hình bên này. Một đứa trẻ sợ hết hồn dáo dác nhìn quanh, tựa như không biết người kia vừa găm lên với mình.

Nó còn đang kinh hoàng thì tai đã bị xách lên. Đứa bé đau đớn kêu ré, hai tay liên tục huơ loạn, gậy sắt trong tay liền rơi xuống.

Người kia cả giận nói:

- Giỏi! Tiểu An Tử người! Có can đảm lên Hoa Sơn học nghệ, giờ lại còn dám la đau! Tới đây!

Hắn vừa nói vừa kéo mạnh đứa nhỏ về bên cạnh giáo trường, lại cầm cây roi vụt vào đít nó.

Tai nghe Tiểu An tử lớn tiếng khóc nỉ non. Đám trẻ còn lại sợ đến kinh hồn bạt vía, càng liều mạng giữ cánh tay cho thẳng, chỉ sợ động đậy một chút sẽ bị nam tử nọ lôi ra đánh một trận.

Liền vào lúc này, có hai người tới giáo trường. Một người thân hình mập lùn như quả quýt lớn. Người còn lại gầy như cây gậy trúc, cộng thêm bộ mặt như ngựa thực là dọa người. Trung niên hán tử nhướng mắt nhìn hai người một cái, cây roi trong tay quất xuống mà không thêm để ý.

Người thấp lùn kia đi tới khuyên giải:

- Đừng đánh nữa, để chúng nhỏ nghỉ một chút đi.

Đám trẻ nhỏ nghe lời này thầm thở phào nhẹ nhõm, biết là cứu tinh đã tới.

Trung niên hán tử kia hừ một tiếng, nói:

- Tam sư huynh, hôm nay các đệ tử do ta quản giáo, người đừng tới làm phiền.

Hắn vừa nói vừa đè Tiểu An tử xuống mà ra sức quật. Tiểu An tử oa oa khóc lên, muốn chạy trốn nhưng không có sức, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ hoảng sợ cùng thống khổ.

Người gầy còm kia liền tới đoạt lấy cây roi rồi bẻ gãy làm đôi, mắng:

- Người, người muốn làm cái gì? Tối hôm qua bị thua bạc có phải không? Sao lại đánh đứa nhỏ đến như vậy?

Trung niên hán tử kia sững sốt, còn chưa kịp đáp lời thì đám nhỏ đã mừng rỡ như điên, nhất thời buông gậy sắt trên tay xuống.

Vẻ mặt trung niên hán tử hàm hàm, lớn tiếng nói:

- Hai vị sư huynh! Các người không thấy Thiếu Lâm Võ Đang người ta quản giáo đệ tử thế nào sao, một đường gánh nước thẳng lên núi từ sáng đến tối! Đám nhỏ này chỉ là luyện một buổi sáng, các người đã thấy đau lòng như vậy. Bảo ngày sau Hoa Sơn chúng ta làm sao dương danh cùng người?

Hắn thấy đám nhỏ lười biếng, lập tức trợn mắt lên quát:

- Bảy ngày sau tổ sư gia sẽ xuất quan, đến lúc đó người muốn xem các người tập luyện tiến bộ đến đâu, còn dám lười sao! Tiếp tục tập luyện cho ta!

Đám trẻ nhỏ nghe vậy thì phát run, lập tức giơ ngang gậy sắt rồi kiên trì giữ cho thẳng.

Nơi này chính là trọng trấn võ thuật Trung châu, lHoa Sơn Ngọc Thanh Quán đỉnh đỉnh đại danh. Đây chính là lứa đệ tử nhỏ nhất của Hoa Sơn, đang được sư trưởng đốc thúc khổ luyện võ học cơ bản.

Quản giáo họ Triệu kia đứng hàng thứ năm trong môn, hôm nay muốn dậy đám nhỏ dùng gậy sắt rèn luyện thể lực, tránh cho bọn chúng ngày sau hành tẩu giang hồ, kiếm không đả thương người mà ngược lại đả thương bản thân mình. Thật không dễ dàng mới có chút kết quả. Vậy mà hai gã đồng môn không biết tốt xấu đến quấy rầy, xem ra nổi khổ tâm đã trôi theo dòng nước.

Người thấp lùn kia gọi là "Phì Xứng Quái". Người cao gầy kia là "Toàn Bàn Quái", cùng với hắc đều là đệ tử của chương môn nhân. Hai người tuy nhập môn sớm hơn hai năm nhưng trời sanh tính tình khô hài, khi hành sự thì ông nói gà bà nói vịt không được người kính trọng, liền bị Triệu lão ngũ mắng cho một trận.

Luyện thêm thời gian một tuần hương, Triệu lão ngũ thấy đám nhỏ quả thật mệt mỏi không chịu nổi, lúc này mới cho bọn chúng về ăn uống nghỉ ngơi. Chúng tiểu đồng như được hoàng ân đại xá, nhất thời hoan hô, cả đám xoa xoa bả vai đau buốt rồi chạy tới phòng ăn. Tiểu An Tử thoát khỏi trận đòn, mới vừa lớn tiếng khóc mà giờ xem như không có chuyện gì, cười hì hì chạy đi đầu tiên.

Triệu lão ngũ thở dài, thầm nghĩ:

- Đám nhỏ không chịu nổi khổ cực. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sau này Hoa Sơn chúng ta phải làm thế nào?

Hắn đang muốn rời đi, lại thấy còn một đứa bé đứng đó, liền nhíu mày nhắc:

- Tiểu cầu tử, có thể về rồi, sao còn không theo các sư huynh?

Đứa bé kia tướng mạo xấu xí, thấp hơn các đồng bạn tới nửa cái đầu. Đã mười hai tuổi mà hình dạng như mới lên năm lên sáu, thường ngày luyện công chuyên cần nhưng đầu óc dần dần độn dị thường. Trẻ bình thường nghe một lần đã hiểu, riêng đứa nhỏ này phải giảng giải cả buổi, điều này khiến các sư trưởng thấy nó là đầu đầu không thôi.

Triệu lão ngũ thấy đứa bé vẫn ngẩn người thì cười một tiếng. Hắn nhắc thêm lần nữa nó mới ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn một cái, ánh mắt mờ mịt giống như si ngốc.

Triệu lão ngũ đi tới, sờ đầu nó rồi nói:

- Mau cùng sư thúc đến phòng ăn.

Đứa bé kia không đáp, bồng hai tay giơ cao khỏi đầu xoay một vòng như múa, lên xuống không ngừng giống như vũ điệu tế thần trong hội làng. Triệu lão ngũ chán nản đưa tay che mặt, thầm nghĩ:

- Đứa nhỏ này thật quá xuẩn ngốc.

Hắn lắc đầu thở dài, đang muốn quay đi thì đứa bé kia lại giật mạnh tay hắn lại, kêu lên:

- Nhảy múa! Sư thúc cùng nhảy múa!

Triệu lão ngũ thấy bộ dáng ngây ngốc của đứa trẻ, không khỏi thở dài một tiếng, than rằng:

- Trẻ thông minh thì lười biếng, kẻ chịu được khổ thì lại ngu ngơ, Hoa Sơn ta bao giờ mới có được lương tài mỹ ngọc, sợ rằng ngày sau khó giữ nổi uy danh.

Phì Xứng Quái cười quái dị nói:

- Nghĩ nhiều như vậy làm gì, xem người lo lắng kia, đi thôi! Chúng ta cũng đi nghỉ một chút.

Vừa nói vừa kéo Triệu lão ngũ về hướng phòng ăn. Triệu lão ngũ lắc đầu, ném cây roi trong tay rồi theo hai vị sư huynh.

Ánh mặt trời chói chang chiếu vào trên người đứa bé kia. Chỉ thấy hai mắt nó nhắm nghiền, vẫn không ngừng múa may.

- Cung nghênh tổ sư gia xuất quan!

Qua thêm mấy hôm, cuối cùng tới ngày tổ sư gia xuất quan. Chỉ thấy mặt trời đỏ trên cao, mấy chục đệ tử cẩn thận đứng nghiêm theo hàng chờ chục ở trước cửa lớn. Các trưởng lão đứng ở hàng thứ nhất, những người còn lại thì theo vai vế mà đứng. Mọi người yên lặng không một ai dám lên tiếng, đều đợi tổ sư gia bước ra.

Hoa Sơn Ngọc Thanh Quán thuộc về đạo gia, nổi tiếng về dùng kiếm, là do Thiên Ấn đạo nhân sáng lập ra đã được mấy trăm năm, sở hữu "Ba Đạt kiếm" ảo diệu vô cùng. Có điều bởi kiếm phổ thất truyền vào trăm năm trước, kiếm pháp chỉ dựa vào những chiêu thức còn sót lại chấp mà vá thành. Chẳng qua nếu chiêu thức không trọn vẹn thì cũng thôi, điểm chết người nhất chính là thiếu khuyết thêm một bộ cước pháp. Bộ cước pháp này có diệu dụng nối liền tất cả kiếm chiêu, gọi là "Hạc Nhảy múa Thất Tinh Bộ", thiếu bộ cước pháp này, những chiêu kiếm liền trở thành tầm thường

vô dụng. Các đời chưởng môn phí hết mọi tâm huyết, cứ cách ba năm liên bế quan khổ tu một lần. Có điều đã một trăm bốn mươi năm trôi qua, vẫn không người nào có thể giải khai bế mê.

Theo tập tục trăm năm truyền lại, cứ ba năm Hoa Sơn cử hành tổng kiểm tra một lần. Kết quả chúng đệ tử cực khổ qua mấy năm, nhất nhất sẽ thể hiện trước mặt chưởng môn tổ sư. Các đệ tử trưởng thành phần chấn tinh thần, ai ai cũng muốn thi thố tài năng. Riêng đám trẻ nhỏ thì khuôn mặt buồn rầu, chăm chú nhìn giáo trường như nhìn quái vật.

Thì ra môn quy của Hoa Sơn nghiêm khắc. Ngay từ nhỏ, đệ tử dự bị muốn nhập môn, trước tiên phải tu luyện vượt qua ba loại võ học cơ bản nhất. Một là đứng trung bình tấn, hai là nới lỏng gân cơ, cuối cùng qua "Thất hoàn quan tạp" mới có thể chính thức báỉ sư học nghệ. "Thất hoàn quan tạp" đơn giản chính là lấy một sợi dây treo lên bảy cái vòng bằng đồng cỡ chén trà lớn, cứ cách ba tắc buộc một cái. Sau bảy cái vòng có treo một tờ giấy, trên giấy vẽ một hồng tâm. Chỉ cần giơ kiếm xuyên qua bảy vòng, không chạm vào bất cứ vòng nào và đâm rách tờ giấy, đệ tử đó liền coi là hợp cách. Nếu có đệ tử đâm trúng hồng tâm thì càng đặc biệt ưu ái. Nếu như kiếm không xuyên qua, trái lại còn chạm phải thân các vòng, làm rung quả chuông buộc trên đó thì bị đánh vào tay hai cái.

Rung chuông vòng cuối đánh hai cái, chuông vòng thứ sáu đánh bốn cái, vòng thứ năm thì tám cái. Nếu ngay cả vòng thứ nhất cũng không qua, sẽ chịu hình phạt nặng nhất. Một trăm hai mươi tám cái!

Lúc này đám trẻ nhìn những cái vòng đồng trước mắt, sắc mặt phần lớn thảm đạm sầu lo. Lại thấy một đứa có khuôn mặt mỗi một lườm biếng, chính là Tiểu An Tử trước đó vài ngày bị đánh cho chết đi sống lại. Nó nhìn vòng đồng một chút, đột nhiên cười hắc hắc, móc từ trong ngực ra một cục mềm màu trắng, liều mạng thoa vào bàn tay.

Một đứa trẻ bên cạnh thấy thế lấy làm kỳ, rồi rít hỏi thăm:

- Đây là vật gì?

Tiểu An tử thấp giọng nói:

- Đây là mỡ heo, tối hôm qua ta liều chết trộm ra từ trong phòng bếp. Các người xoa một chút vào lòng bàn tay, một lát có bị đánh cũng bớt đau.

Chúng tiểu đồng nghe có bảo bối bức cỡ này thì đại hỉ, rồi rít tới thoa. Mấy tên hài đồng đứng một bên khác với thần thái ngạo nghễ, mắt thấy đồng bạn vô dụng thì lên tiếng cười nhạo:

- Đám người các người quả là kém cỏi, mới chỉ “thất hoàn quan tặc” đã muốn ăn gian, sao không sớm bỏ về nhà tìm mẫu thân bú sữa đi.

Tiểu An tử đang thoa mỡ heo, nghe lời này tức giận trong lòng, nhất thời trả lời mỉa mai:

- Mấy người các người chưa chắc đã qua nổi. Chớ có đắc ý! Một lát có bị đánh, chớ có kêu cha gọi mẹ la đau, làm mất thể diện!

Những đứa trẻ bên kia cũng giận dữ. Hai bên, mỗi bên một tiếng chỉ trích lẫn nhau âm ỹ. Chỉ có một đứa nhỏ thó không nói năng gì, ngơ ngác nhìn bảy cái vòng đồng kia. Chính là đứa trẻ si ngốc trên giáo trường mấy ngày trước.

Một gã khác đẩy nó tới, thấp giọng kêu lên:

- Tiểu cầu tử, mau tới đây xoa một chút mỡ heo, một lát sẽ không bị đau!

Tiểu cầu tử nghe thì khóe miệng chỉ cười một tiếng, ánh mắt vẫn không rời khỏi mấy cái vòng đồng.

Đứa bé kia thấy nó không để ý, đang định kéo tới thì Tiểu An tử đã cản lại, cười nói:

- Người mới tới đây sao! Cầu tử ngu ngốc một năm không hề nói hai câu khác. Chỉ là nhảy múa, cùng nhảy múa. Hẳn ngu ngốc như vậy, đừng làm lãng phí bảo bối mỡ heo của ta.

Đám trẻ đang cười đùa, bỗng nghe một tiếng quát:

- Chúng đệ tử không được lớn tiếng đùa nghịch! Bắt đầu kiểm tra!

Chúng tiểu đồng vội vàng im lặng, toàn thể lập tức đứng nghiêm, lớn tiếng hát:

- Hoa Sơn kiếm đạo tàng ẩn thiên cơ, trước tam sau ngũ chuyển hai bên, trong càn khôn định thái cực, công nhất công tam chiếm tả phương, kiếm chuyển nhẹ nhàng tùy ý đi, kiếm lạc bốn phương chân khí đăng đăng...

Đây chính là bài ca dao nhập môn của Hoa Sơn, lời ca dễ hiểu mà cũng chính là căn nguyên võ nghệ của phái này. Đám trẻ phải thuộc lòng mới có thể lấy đó làm cơ sở để tiến. Đám người Phì Xứng Quái, Toán Bàn Quái, Triệu lão ngũ tất nhiên đều thuộc lòng, lúc này liền ngáp ngáp dài nhàm chán.

Đứa trẻ nhỏ gầy nọ tuy ngây ngô, nào biết lúc này lại có thái độ khác thường. Cũng theo mọi người há mồm kêu to, không biết là đúng hay sai gì.

Trong tiếng trẻ nhỏ đọc kinh, một trưởng lão đạo mạo đi ra, giơ tay lên ngăn tiếng mọi người, lớn tiếng nói:

- Giờ Ngọ đã tới, đệ tử nhập môn liền theo môn quy, bắt đầu 'Quá thất hoàn' .

Nói rồi liền vỗ tay mấy cái, suất lĩnh một nhóm môn nhân đứng ở phía sau quan sát.

Chúng tiểu đồng vừa nghe cuộc thi bắt đầu, không khỏi kinh tâm táng đờm. Chỉ có mấy đứa xưa nay chuyên cần khổ luyện mới lộ thần sắc hưng phấn, mài quyền sát chưởng chực chờ ra sân thể hiện.

Phì Xứng Quái lớn tiếng hô tên, đám trẻ nghe tên của mình liền cầm kiếm tiến lên. Mấy đệ tử lớn tuổi cầm cây roi trên tay, chỉ chờ có trẻ nhỏ mắc sai lầm liền qua đánh người.

Bọn trẻ thường ngày cùng nhau luyện công nhưng cố gắng không đồng nhất, lúc này qua một phen khảo nghiệm liền biết tu vị từng đứa sâu cạn thế nào, dụng tâm thành tựu sẽ nhất nhất hiện ra. Có trẻ thường ngày lười biếng, một kiếm đâm tới không qua nổi ba cái vòng, liền khiến chiếc chuông treo rung động phát ra thanh âm, sắc mặt lộ vẻ sầu thảm bị người kéo đi đánh đòn. Có trẻ thường ngày chăm chỉ luyện tập. Vù một tiếng, trường kiếm bay ra đâm trúng hồng tâm, liền đặc ý lui ra trong tiếng vỗ tay của toàn trường.

Các đệ tử thanh niên chỉ chờ khi chương môn xuất quan, sẽ chia ra từng cặp tỷ thí võ công, lúc này không thèm để ý đám trẻ nhỏ thi kiếm. Chỉ có chư vị trưởng lão là nhìn không chớp mắt, cẩn thận khảo sát chúng tiểu đồng, để còn biết khả năng từng đứa ngày sau dạy dỗ.

Khảo thí bắt đầu, Tiểu An Tử kia xưa nay lười biếng, tất nhiên kinh hãi không dứt. Nó liền cùng mấy tên hài đồng núp trong đám người nhìn lên ra. Mắt thấy có mấy đồng môn bị đánh cho kêu trời than đất, lại cũng không ít

đứa dễ dàng vượt qua khảo thí thì thấp thỏm không ngừng, không biết đến phiên mình thì sẽ như thế nào. Có phải là sẽ bị người đánh thừa thiếu chết sống không?

Bọn trẻ đang lo lắng, bỗng nghe Triệu lão ngũ quát lên:

- Hôm nay ai có kết quả tệ nhất, sẽ bị chặt chân!

Mấy tên tiểu đồng thường ngày lười nhác, tai nghe đe dọa thì sợ đến hồn phi phách tán. Bọn chúng đang lo sợ, chợt thấy gã tiểu cầu tử miệng chảy nước ròng ròng, vẫn mờ mịt nhìn mấy vòng cái đồng với vẻ như si ngốc. Bọn trẻ đưa tay vuốt ngực thầm nghĩ:

- May mắn là còn có tên này, nếu không nhất định sẽ bị đánh chết.

Thường ngày bất kể làm cái gì, tên ngu ngốc này đều bị các sư trưởng đánh mắng cho một trận. Nhớ tới vị trí cuối cùng đã có người gánh, bọn trẻ liền thở phào nhẹ nhõm ra.

Nửa canh giờ trôi qua, đã mấy chục đứa trẻ có kết quả trở về. Có đứa bàn tay sưng đỏ, nước mắt tuôn trào, có tên thì cao ngạo lớn tiếng tự khoe. Tiểu An Tử thấy sắp đến phiên mình thì nhìn chung quanh lo sợ. Bình thường lấy nó lấy nghịch ngợm làm thú vui, không chuyên cần luyện tập. Mắt thấy không thể trốn thì nuốt nước miếng sợ hãi.

Bỗng nghe Phì Xứng Quái hô lên:

- Ngô An Chính, người lên đi!

Tiểu An Tử thấy sư thúc cầm cây roi trên tay, vẻ mặt lạnh lùng thì trong lòng kinh hãi:

- Lần này chết chắc! Kéo dài một trận rồi hãy nói!

Liền đứng tại chỗ ôm bụng nhăn nhó méo miệng la đau.

Triệu lão ngũ giận dữ, vội chạy tới quát:

- Tiểu quý này muốn làm gì? Không phải là muốn trốn chứ?

Tiểu An Tử lại không quan hấn nói gì, ngã lăn ra đất kêu cha gọi mẹ.

Phì Xứng Quái nhường mảy, nói:

- Ngô An Chính đang không ổn, vậy để đổi kẻ khác.

Hắn nhìn sổ ghi chép trên tay, nói:

- Ninh Vượng Tài, bước ra khỏi hàng!

Bọn trẻ nghe tên này, không khỏi lấy làm kỳ lạ:

- Ninh Vượng Tài, cái tên tốt đẹp này là ai?

Đám trẻ đang suy đoán, lại thấy một gã trên mặt toàn là nước mũi ngơ ngác tiến ra. Cả đám ánh mắt đăm đăm, liền nhận ra hắn là Tiểu Cầu Tử, lúc này mới biết tên là "Ninh Vượng Tài".

Một gã đệ tử tiến lên, đưa một thanh mộc kiếm vào tay Tiểu Cầu Tử, nói:

- Người hãy cầm kiếm đi qua, đâm rách hồng tâm trên giấy kia, nhưng phải nhớ không được đụng vào mấy cái vòng kia...

Lời còn chưa nói hết, đã thấy đứa trẻ ngốc kia cầm kiếm giờ quá đỉnh đầu, đứng tại chỗ quay vòng vòng. Đệ tử kia thấy bộ dáng của nó quái đản, không khỏi nhướn mày nói:

- Người làm cái gì vậy?

Đứa trẻ nọ lại cười khúc khích, khua tay múa chân nhảy múa như đang cúng tế cầu mưa. Chỉ thấy nó vừa nhảy vừa đi về phía trước, không bao lâu tới bên tờ giấy.

Đệ tử kia cau mày nói:

- Rốt cuộc người muốn làm gì?

Đứa trẻ kia chảy nước mũi, cười nói:

- Nhảy múa, cùng nhau nhảy múa.

Nó giờ kiếm gỗ trong tay đâm rách hồng tâm. Mọi người thấy đứa trẻ ngốc ngốc đến cỡ này, nhin không được cười lên ha hả.

Đệ tử kia giận dữ, liền cho nó một bạt tai rồi mắng:

- Ngủ ngốc! Ai bảo mi đi vòng qua chứ! Mi đứng ở chỗ này, giờ kiếm xuyên qua mấy cái vòng, có nghe hay không?

Đứa trẻ ngây ngốc bị một bạt tai đến nổi sưng vù má. Đệ tử kia lại chỉ vào vòng đồng, lớn tiếng nhắc:

- Giờ kiếm lên! Xuyên qua mấy cái vòng! Rõ chưa?

Mắt thấy nó ngơ ngác nói không ra lời, gã đệ tử đánh đũa tay kéo nó về đúng chỗ, quát lên:

- Đứng, đâm qua cho ta!

Đứa trẻ ngốc kia với vẻ mặt khó hiểu, cầm kiếm chậm rãi đâm ra. Chỉ có điều kiếm này xiên xẹo hoàn toàn không có khí lực. Lại nghe cạch một tiếng, đã đâm trúng cái vòng đồng đầu tiên. Mọi người toàn trường thấy kiếm này thật sự “phi thường”, nhất thời lại cười lên ha hả.

Đệ tử nọ tức giận trong lòng, “thất hoàn quan tặc” này không phải là cửa ải khó khăn gì. Một người bình thường không hiểu kiếm pháp, đâm bừa cũng qua được hai cái vòng. Hắn lên Hoa Sơn học nghệ đã mười năm, còn chưa từng thấy qua sự tình quái lạ bậc này, lập tức mắng:

- Láo xược! Đến ngay cả vòng thứ nhất cũng đâm không qua! Mi nghe không hiểu tiếng người sao?

Vừa nói vừa tặng thêm một bạt tai. Chưởng lực này không nhẹ, đánh cho Tiểu Cầu Tử ngã lăn ra, khóe miệng rỉ máu tươi.

Đệ tử kia tiếp tục quát:

- Đứng lên! Đâm lại cho ta! Ít nhất phải đâm qua vòng thứ hai cho ta! Nếu không ngày mai sẽ đưa mi xuống núi!

Đứa trẻ ngốc kia vuốt mặt, hai mắt rưng rưng. Nó ngơ ngác ngồi dưới đất, trong miệng lẩm nhẩm:

- Nhảy múa... Cùng nhau nhảy múa...

Bộ dáng ngu ngốc này thật khiến người đau lòng. Mọi người thấy thế, không khỏi lắc đầu thở dài. Phì Xứng Quái đi tới đứng trước mặt nó, thấp giọng nói:

- Hải tử, nếu không qua được hai cái vòng, ngày mai liền phải để mi xuống núi. Vị sư thúc nọ mặc dù hung dữ, nhưng thật ra là đang giúp mi, có biết không?

Đứa trẻ nghe lời chậm rãi đứng dậy, mắt nhìn mấy vòng đồng thì lại im lặng.

Phì Xứng Quái vỗ vào vai nó, hòa nhã nói:

- Ngoan nghe lời đi. Còn muốn ở ở Hoa Sơn học nghệ, liền xuất kiếm cho tốt đi.

Đứa trẻ ngốc nghiêng nghiêng người, trong miệng mấp máy không biết có hiểu lời hay không. Nó chạy tới bên cạnh vòng đồng, hai tay mở ra rồi hợp lại. Chỉ nghe được một tiếng vang lớn, thân kiếm lại đụng vào vòng đồng, không thể vượt qua mà còn khiến vòng đồng lay động kịch liệt. Quả chuông rung động phát ra tiếng kêu đinh đinh đang đang.

Đệ tử chuyên quản phạt kia thấy sự tình ngày càng hoang đường, chán nản đến nói không ra lời. Đứa trẻ ngốc không biết mình gây họa còn khua tay múa chân, không ngờ lại bắt đầu nhảy múa. Chúng trưởng lão chưa từng thấy có ai ngu ngốc đến bậc này, thầm nghĩ:

- Đứa nhỏ này quá điên loạn, luyện võ sẽ không thành.

Về mặt Phì Xứng Quái thì như đưa đám, lắc đầu lui sang một bên.

Đứa trẻ kia nhảy một hồi, thấy không ai để ý liền quay đầu lại nhìn đám người. Chỉ thấy bọn họ hoặc che mặt thở dài, hoặc lộ vẻ giễu cợt. Tuyệt không một người nào đi ra nhảy múa cùng nó. Nó ngơ ngác nhìn, bỗng nhiên mi mắt đỏ lên, hét một tiếng rồi huơ tay múa chân, trường kiếm trong tay không ngừng đâm vào cái vòng đồng, giống như cố ý làm loạn.

Gã đệ tử nọ cuồng nộ, đoạt lấy cây roi trong tay đồng môn, vừa ra sức vụt lên lưng nó vừa quát:

- Mi đang làm gì? Muốn chống đối môn quy sao!

Tay trái đánh nhưng tay phải hấn vẫn kéo lấy cánh tay đứa bé kia, kiên nhẫn chỉ cách đâm xuyên qua vòng đồng.

Trong hỗn loạn, đứa bé vẫn múa may không nghỉ. Nó cắn chặt răng nước mắt đầm đìa, trên lưng bị đánh bôm bốp mà vẫn cố gắng cầm cây kiếm gỗ đâm vào chiếc vòng đồng còn đang đong đưa, chậm chạp nhưng không qua xuyên nổi vòng thứ nhất.

Một đám môn nhân thấy hài đồng này tư chất ngu dốt nhưng tính tình quật cường, trong lòng lại thấy không nỡ.

Đệ tử kia nộ hỏa xung thiên. Bất chấp là ngu ngốc hay không, vung cây roi lên đánh khắp người nó. Tiếng bốp bốp vang lên, trong lúc vừa vội vừa tức liền mắng:

- Cái thứ đầu óc chết tiệt, ta đây đang muốn giúp mi!

Hai người giảng co đến huyệt náo một vùng. Đệ tử kia vận hết khí lực vẫn không thể ép đứa trẻ ngốc sử kiếm đâm xuyên qua vòng đồng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó đỏ lên, liều mạng kháng cự.

- Két...!

Đang giăng co không ngớt, chợt nghe một tiếng động vang lên. Cửa lớn sơn son từ từ lộ ra một khe hở, xem ra chương môn nhân đã xuất quan.

Đệ tử kia đang đánh người, thấy vậy lại gấp gáp đến độ làm rơi cây roi, xoay người khom lưng không dám động đậy. Mọi người cũng buông thông tay, đồng thời xoay người cùng kêu lên:

- Đệ tử cung nghênh chương môn nhân xuất quan!

Tròn khi toàn thể môn nhân tham kiến tổ sư, đứa trẻ kia vẫn hồn nhiên không biết. Chỉ thấy nó nước mắt ngấn nước mắt dài trên mặt, trong tay cầm chặt kiếm gỗ, ánh mắt lại chưa từng rời khỏi cái vòng đồng.

Giờ đang là giữa trưa. Giữa ánh nắng chói chang, trong cửa chậm rãi đi ra một lão đạo chừng trăm tuổi râu tóc đều bạc trắng, giống như người trên cõi tiên. Cả trăm người trong sân thấy chương môn tổ sư xuất quan, yên lặng không một tiếng động.

Mọi âm thanh đều im bật. Nào ngờ nghe trong sân vang lên một tiếng chát chúa, tựa như có người cầm vật gỗ đánh vào kim loại, nghe thật chói tai ở nơi yên tĩnh này.

Mọi người đều nhú mày. Không biết người nào lại lỗ mãng như vậy? Đám người quay đầu lại, thì ra đứa trẻ kia vẫn đang nhảy múa, tay cầm kiếm gỗ ra sức đâm loạn vào chiếc vòng đồng đối diện, trong miệng còn không ngừng kêu khóc oa oa.

Thấy nó vô lễ như thế, đám người từ chỗ đồng tình chuyển sang không vui.

Triệu lão ngũ thấy đôi mày của chưởng môn tố sừ nhú chặt, thần sắc bất thiện. Hắn sợ rằng có chuyện thì vội chạy lên trước, lớn tiếng quát:

- Chưởng môn nhân ở phía trước, sao còn càn quấy! Mau ngăn đứa nhỏ này lại.

Chúng đệ tử vâng dạ chạy tới. Đứa bé thấy có người tới bắt thì thét lên một tiếng chói tai, lui về sau một bước, hai tay giữ chặt cây kiếm gỗ.

Chúng đệ tử quát lên:

- Đưa mộc kiếm đây!

Đứa trẻ lại ngửa đầu nhìn bầu trời, hai tay cầm kiếm đột nhiên giơ cao khỏi đầu rồi múa may. Một gã đệ tử đưa tay ra tóm lấy nó, ai ngờ đứa trẻ kia bước về phía trước ba bước, bên trái hai bước, cuối cùng tránh thoát được.

Thoát rồi nó lại giơ kiếm chỉ trời, hét lớn:

- Nhảy múa! Cùng nhau nhảy múa!

Chúng đệ tử thấy nó bị thương khắp người, khoe miệng tóe máu mà vẫn còn đòi la hét múa may, nhất thời nhìn đến ngây ngốc.

Triệu lão ngũ thấy đứa bé vẫn nhảy múa không ngừng, giận đến muốn ngất đi, hét lớn:

- Các người còn sững sờ cái gì? Mau ngăn nó lại!

Chúng đệ tử tỉnh ngộ, quát lên một tiếng lớn, mười mấy cánh tay giơ lên cùng bắt tới. Nào biết sắp bắt được đứa bé kia, bỗng nhiên sau lưng cả đám đau nhói giống như có một luồng lực đạo quái dị đánh tới, chúng đệ tử liền

té nhào xuống đất. Đám môn nhân còn lại thất kinh. Chợt thấy một lão nhân mi trắng râu dài đi tới, chính là tổ sư gia. Lão đứng trước đứa trẻ ngốc cách ba thước, hai mắt nhìn thẳng, không biết hỉ nộ thế nào.

Triệu lão ngũ biết tính tình tổ sư gia nghiêm khắc, chỉ sợ trong cơn tức giận liền đánh chết đứa nhỏ này tại chỗ. Hắn liền nháy mắt với Phì Xứng Quái. Hai người liền muốn đi ra khuyên can.

Bỗng nhiên, chỉ thấy tổ sư gia giơ hai tay cao khỏi đầu, xoay một vòng rồi cũng cùng nhảy múa. Trong lúc mọi người kinh hãi không biết vì sao, tổ sư gia đi về phía trước ba bước, qua trái hai bước, tiến lui không ngừng, bước nhảy dưới chân giống hệt đứa trẻ ngốc kia!

Đứa trẻ ngốc thấy có người nhảy múa theo mình, vui sướng đến lệ rơi đầy mặt, cất tiếng kêu to:

- Nhảy múa! Cùng nhau nhảy múa!

Trên cao trời xanh mây trắng, dưới đất lại có một già một trẻ mặt đối mặt nhảy múa, phảng phất như đã cùng tập luyện trước đó nhiều lần. Cước bộ của hai người hoàn toàn giống nhau. Phì Xứng Quái cả kinh nói:

- Thế là thế nào? Chương môn chúng ta bị quỷ nhập sao?

Triệu lão ngũ cũng đầy khó hiểu, nhìn quanh chỉ thấy chư đại trưởng lão đang há to miệng, tất cả đều nhìn đến choáng váng.

Triệu lão ngũ hắng giọng một tiếng, đang muốn ra khuyên thì một trưởng lão bước tới cản lại, quát lên:

- Đừng quấy nhiễu bọn họ! Hai người đang tri triển chính là 'Hạc Vũ Thất Tinh Bộ'!

- Hạc Vũ Thất Tinh Bộ!

Các trưởng lão nghe lời ấy, nhất thời ồ lên một tiếng. Mọi người vội vàng chạy vào giữa sân, mở lớn ánh mắt nhìn bước chân của đứa trẻ ngốc kia. Triệu lão ngũ nghe năm chữ trên thì cùng liếc Phì Xứng Quái, cả hai đồng thời hít vào một hơi lạnh.

Tương truyền võ học tuyệt đỉnh Hoa Sơn ẩn tàng bên trong "Tam Đạt Kiếm". Chính là "Trí Kiếm Bình Bát Phương", "Nhân Kiếm Chấn Âm Dương", "Dũng Kiếm Trảm Thiên Cương", tam đại bí truyền thất truyền đã lâu. Trong đó "Hạc Vũ Thất Tinh Bộ" là mấu chốt quan trọng để luyện thành "Tam đạt kiếm ". Hơn trăm năm qua, các chương môn Hoa Sơn bế quan khổ tu dốc lòng suy nghĩ về bộ cước pháp này, chẳng qua nó quá mức kỳ lạ thâm ảo. Võ công của các chương môn tuy cao nhưng vẫn không tìm ra ảo diệu trong đó. Đi bước đầu tiên lại nghĩ không ra bước thứ hai, miễn cưỡng tìm được bước thứ hai nhưng lại không thể một hơi liền mạch với bước ban đầu, thủy chung nghĩ không ra một bộ cước pháp hoàn toàn tự nhiên. Vậy mà hôm nay, xảo mà không xảo, trở trêu thay "Hạc Vũ Thất Tinh Bộ " lại được tái hiện bởi một đứa trẻ. Nếu không phải chương môn nhân ngày đêm nghiên cứu bộ pháp này, sợ rằng hảo thủ Hoa Sơn tuy nhiều nhưng không có ai nhìn ra, nào biết cước bộ của đứa trẻ ngốc kia lại là bộ pháp bí truyền.

Dưới sự kích động, chúng trưởng lão đồng loạt nhìn về đứa bé. Chỉ thấy nó nhắm hai mắt, đôi tay đong đưa lên xuống tựa như loài hạc trắng giương cánh, cước bộ dưới chân vô cùng kỳ lạ. Thoáng chốc tiến tới, bỗng nhiên lại lùi về sau. Tựa như theo đạo lý thần kỳ nào đó trong chốc lát nhưng không hiểu rõ ràng.

Chừng mười trưởng lão dụi dụi mắt, muốn nhảy theo tiểu đồng nhưng cước bộ dưới chân đứa trẻ ngốc này thay đổi liên tục. Bọn họ theo không kịp, chỉ

càng thêm luống cuống tay chân. Không ít lão nhân còn ngã trên mặt đất, bộ dáng thật là buồn cười.

Lúc này, trưởng lão toàn núi Hoa Sơn lại nhảy múa theo một đứa trẻ. Nếu có người không hiểu để lan truyền ra ngoài, sợ là sẽ thành chuyện đáng chê cười nhất của Hoa Sơn từ khi khai phái tới nay. Tiểu An Tử cùng mấy đứa trẻ không biết chuyện xưa, hết nhìn nhau rồi lại sờ đầu không hiểu ra sao. Ngay cả đến nhị đại đệ tử cũng nhìn không ra ảo diệu bên trong, chỉ cảm thấy chuyện này vô cùng hoang đường.

Mây trắng nhẹ trôi, không gian yên tĩnh. Một già một trẻ nhìn nhau đánh giá đối phương. Bộ dáng lão đạo nọ kích động, hỏi đám môn nhân:

- Đứa nhỏ này tên là gì?

Triệu lão ngũ vội lật danh sách, nói:

- Đứa nhỏ này tên là Ninh Vượng Tài, do một đôi phu phụ già đưa tới nhờ nuôi.

Lão đạo gật đầu, ngồi xuống vuốt đầu đứa trẻ, ưu ái lên tiếng:

- Trẻ ngoan, con nhảy rất tốt, ta rất thích.

Đứa trẻ nghe lời khen thì lau nước mắt, nín khóc mỉm cười, nói:

- Lão nhảy cũng rất khá.

Đệ tử hai bên nghe lời vô lễ thì rồi rít giận dữ, đang muốn quát mắng thì lão đạo kia chỉ lơ đễnh phất tay, ý bảo bọn họ lui ra. Lão kéo đứa trẻ vào lòng, hòa nhã nói:

- Giỏi lắm, cách nhảy múa này là ai dạy con?

Đứa trẻ kia lau nước mũi, cười nói:

- Là lão dạy con!

Lão đạo sửng sốt, nói:

- Là ta dạy sao?

Đứa trẻ kia dùng sức gật đầu, liền mở cái miệng nhỏ nhắn, hăng giọng đọc:

- Hoa Sơn kiếm đạo tàng ẩn thiên cơ, trước tam sau ngũ chuyển hai bên, trong càn khôn định thái cực, công nhất công tam chiếm tả phương, kiếm chuyển nhẹ nhàng tùy ý đi, kiếm lạc bốn phương chân khí dâng...

Đây chính là bài ca trường môn truyền cho chúng hài đồng lúc nhập môn. Lão đạo bưng tỉnh đại ngộ, thoáng chốc kêu to một tiếng rồi ngã ngồi trên mặt đất.

Triệu lão ngũ thất kinh, vội vàng tiến lên:

- Tổ sư gia, người làm sao vậy?

Lão đạo si ngốc nhìn đứa trẻ, không ngờ hai hàng lệ già ứa ra. Lão đau khổ nghiên cứu Hạc Vũ Thất Tinh Bộ hơn ba mươi năm, thủy chung không thể hiểu nổi. Mãi cho đến hôm nay, tại nơi này, mới biết bí truyền của bốn môn ẩn dấu trong bài ca dao nhập môn kia.

Dù đạo là tự nhiên, không gò bó, không cưỡng cầu, nhưng đứa trẻ ngốc này dựa vào một lòng kiên định, ngộ tính lại vượt trăm ngàn lần người thường,

có thể từ bên trong một bài về dễ hiểu, giải khai được vấn đề khó khăn không người nào hiểu suốt một trăm bốn mươi năm nay.

Tâm thần lão đạo kích động, chợt ngừng đầu cất lên tiếng hú thật dài. Mọi người trong sơn môn nghe thanh âm hùng tráng bi ca thì càng kinh hãi, không dám nhúc nhích.

Qua một lúc lâu, lão đạo kia mới dừng lại. Lão lau giọt lệ già rồi nhìn chư đại trưởng lão, thở ra nói:

- Hoa Sơn đợi một trăm bốn mươi năm, rốt cục hôm nay cũng gặp được truyền nhân chân chính.

Tiếp đó lão gọi đứa trẻ kia lại, đưa tay sờ lên đỉnh đầu của nó, nhẹ giọng nói:

- Nghĩ đến con bất phàm như thế, ta đặc biệt nhờ danh của Thiên Ấn tổ sư, ban pháp danh cho con.

Dưới ánh mặt trời chói chang, không một người nào trong chúng đệ tử dám cử động, toàn bộ yên lặng nghe chương môn nhân ban danh hiệu cho đứa nhỏ.

- Kể từ hôm nay, con được kêu là Bất Phàm. Bất Phàm, Ninh Bất Phàm. “Ninh tử dã bất phàm”. Thà chết cũng không làm kẻ phàm.

Chư đại trưởng lão biết võ công môn phái sắp tiến nhanh, thời điểm Hoa Sơn xưng hùng thiên hạ đã gần. Mọi người kích động đến toàn thân run rẩy, khóc không thành tiếng.

Vào tết Đoan Ngọ năm Cảnh Thái thứ hai, Ninh Bất Phàm mới mười hai tuổi.

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 2: Thăng liên tám trăm trận

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 2: Thăng liên tám trăm trận

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Lại nói đám người Dương Túc Quan tập hợp tại Tây Lương, tìm kiếm tung tích Ngũ Định Viễn. Tần Trọng Hải sai quân mã dò hỏi khắp nơi, có điều Ngũ Định Viễn lại như tan biến vào hư không, thủy chung không hề thấy bóng dáng. Mắt thấy ngày hôm đó đã là mười bảy tháng giêng. Mọi người thấy không có kết quả, liền thương nghị hành trình ngày sau tại quân doanh.

Lữ Vân có giao tình sâu đậm nhất cùng Ngũ Định Viễn, một bộ mi sâu mặt khổ. Chỉ nghe hần thở dài nói:

- Định Viễn bị Trác Lăng Chiêu bắt đi, chúng ta lại tìm không được người, mong sao đừng gặp nguy hiểm.

Lúc trước, Dương Túc Quan không nói rõ cho Quyên Nhi chuyện này, chỉ nói qua là Diễm Đình, Ngũ Định Viễn cùng đi hành sự, cuối cùng giấy không thể gói được lửa, đành cho nàng biết. Nàng vốn đã tức giận mọi người lừa gạt, giờ nghe Lư Vân nói, nghĩ tới tánh mạng sư tỷ gặp nguy hiểm, nhất thời hoảng loạn không chịu nổi, khóc lên ngay tại trận.

Vì Tử Tráng thấy hai người đau thương sâu khổ, liền khuyên nhủ:

- Các người đừng lo lắng. Định Viễn giờ là mệnh quan triều đình, tánh mạng không hề tầm thường, Trác Lăng Chiêu dù độc ác nhưng xuống tay tất có chỗ kiêng kỵ, tuyệt không dám tự tiện giết người.

Lư Vân nghe lời ấy cũng thấy an tâm lại một chút. Quyên Nhi vẫn lắc đầu, khóc rống nói:

- Nói là tỷ tỷ của ta không việc gì, nhưng không được bóng dáng bọn họ, đây không phải như đã chết sao? Ta mặc kệ, nhất định các người phải tìm cho ra sư tỷ của ta!

Nhớ tới đồng môn ba người rời núi, giờ chỉ còn một mình bản thân cô độc, nàng càng sụt sùi khóc lớn.

Vì Tử Tráng trầm ngâm một hồi lâu, nói:

- Quyên Nhi đừng phiền não thêm nữa. Mấy hôm tới, chính là ngày Ninh Bất Phàm thoát ải. Ta xem Trác Lăng Chiêu hành sự kiêu ngạo như thế, chắc chắn sẽ mò đến Hoa Sơn gây chuyện. Chi bằng chúng ta trực tiếp đi Hoa Sơn, tìm hắc tăng mặt đòi người.

Vi Tử Tráng ngày thường thương yêu Quyên Nhi, người mà tiểu cô nương này nhất tín nhiệm là hẳn. Quả nhiên mấy câu này đã làm cho Quyên Nhi nín khóc mỉm cười, nói:

- Vi đại thúc phải hứa với con, nhất định cứu sư tỷ của con bình an trở ra.

Linh Chân cất cao giọng:

- Tiểu oa nhi yên tâm! Có hòa thượng ta giúp người, sẽ giết sạch đám súc sinh trước mặt Ninh Bất Phàm, để cho anh hùng thiên hạ biết rằng, Thiếu Lâm Tự ta lợi hại thế nào!

Một năm nay, Thiếu Lâm Tự nhận đủ mọi sự khi nhục từ Côn Luân Sơn. Đầu tiên là cả nhà Tề gia xuất thân Thiếu Thất Sơn bị giết, đến nay hung thủ vẫn nhờn nhờn ngoài vòng vương pháp. Về sau lại phát sinh chuyện Linh Âm bị bắt, da dê bị đoạt, tuy Linh Trí hết lòng ngăn chặn hai phe ác đấu nhưng Trác Lăng Chiêu tính tình cao ngạo, không muốn giữ thể diện cho đối phương.

Thiếu Lâm dù nhẫn nhịn cách mấy, chỉ sợ tình thế cũng không thể tốt lên. Xem ra, trận đại chiến giữa Thiếu Lâm và Côn Luân khó mà tránh khỏi.

Dương Túc Quan hướng sang Tần Trọng Hải, hỏi:

- Tần tướng quân, lần này chúng ta tới Hoa Sơn, ngài có cùng đi chăng?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Điều này là đương nhiên. Nếu trên Hoa Sơn có trò hay, mình ta vội vàng hồi kinh làm gì? Về nghe lão hầu gia kia tụng kinh sao?

Mọi người nghe xong lời ấy, bất giác đều bật cười.

Cùng ngày, mọi người định xong hành trình, liền xuất phát về Hoa Sơn. Chuyến đi này, thứ nhất để đoạt lại da dê, báo cừu rửa hận cho cả nhà Yến Lăng tiêu cực, thứ hai là tìm đám người Ngũ Định Viễn, Diễm Đình, Linh Âm. Có thể nói trách nhiệm trọng đại, ý nghĩa phi thường. Linh Chân càng xoa quyền mài chưởng, muốn thừa dịp anh hùng thiên hạ tụ hợp tại Hoa Sơn, hãnh diện trọng chấn uy danh Thiếu Lâm Tự.

Trên đường, mỗi người lòng mang tâm sự riêng. Lữ Vân nhớ hai người công chúa cùng Ngũ Định Viễn, luôn thở dài than ngắn. Tâm tư Dương Túc Quan lại đặt tại tấm da dê, bộ dạng phiền não không thôi. Ngay cả người phóng khoáng như Tần Trọng Hải cũng thường nhú chặt chân mày, dường như đang suy tư đại sự gì đó.

Vi Tử Tráng mắt thấy tình trạng ba người, chỉ biết lắc đầu thở dài. Lần này sang tây để mất da dê, Ngũ Định Viễn không rõ nơi nào, chịu hai đại thiệt thòi. Cũng may hộ tống công chúa xuất giá Hãn quốc bình an, không thể nói là không được việc. Có điều nhớ tới Trác Lăng Chiêu võ công cao cường, khó tránh khỏi ác chiến trên Hoa Sơn, Vi Tử Tráng cũng không tránh khỏi ưu phiền.

Quyên Nhi mang tâm tính con trẻ, khóc vài ngày rồi khôi phục bộ dáng ngây thơ hồn nhiên. Mỗi ngày nhàn hạ, liền tới chọc đùa mọi người. Tần Trọng Hải là hạng thô lỗ, nói chưa được hai câu đã văng lời tục tĩu, cả ngày tìm Quyên Nhi tranh cãi đấu khẩu. Lữ Vân tính tình nghiêm túc, không có việc gì cũng bị Quyên Nhi trêu tới trêu lui, khiến cho hắn liên tục cười khổ, lên tiếng không nổi. Chỉ có Dương Túc Quan bộ dáng nghiêm trang, mặc kệ Quyên Nhi trêu chọc ra sao, chung quy xem nàng như con trẻ, không hề bận tâm. Vi Tử Tráng một bên thấy thế, đôi lúc cũng thấy thú vị.

Mọi người theo đoàn quân ngày đi đêm nghỉ, hành trình gấp gáp. Hôm đó là mừng một tháng hai, rốt cục đúng hạn tới chân núi. Mắt thấy đã đến Hoa Sơn, Tần Trọng Hải không muốn kinh động quan viên địa phương, liền đóng quân cách chân núi mười dặm, sau đó y mới cùng đám người Dương Túc Quan lên núi.

Mọi người đi gấp vài ngày, cảm thấy mệt mỏi. Mắt thấy dưới chân núi có một trấn nhỏ lộ vẻ náo nhiệt, cả đám liền tìm quán ăn nghỉ tạm, tính ăn uống no đủ rồi lên núi sau.

Mọi người ngồi ăn uống trong tiệm, thấy nhân vật võ lâm trên đường nổi lên không dứt, trẻ có già có. Chỉ một tuần nhang đã tới cả trăm người, xem ra việc Ninh Bất Phàm thoát ải đã chấn động giang hồ.

Quyên Nhi thấy rất nhiều người, qua một đám, lại tới một đám, bất giác tò mò trong lòng, liền hỏi Vi Tử Tráng:

- Đại thúc! Chúng ta đi xem người họ Ninh gì đó, rốt cuộc là xem cái gì? Sao tới rất nhiều người, rất giống đang tụ tập vậy?

Vi Tử Tráng cười cười, sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, nói:

- Tiểu cô nương đầu gì cũng là nhân vật võ lâm, ngay cả ba chữ Ninh Bất Phàm cũng gọi không được đầy đủ!

Quyên Nhi ồ một tiếng, hỏi:

- Sao? Không biết Ninh Bất Phàm thì không phải hảo hán sao?

Vi Tử Tráng cười ha hả, nói:

- Nói thế đúng là khuyếch trương một chút, có điều người này là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Chúng ta hành tẩu trên giang hồ, có thể nào không nghe qua tên y đây?

Lữ Vân tuy có võ công trong người nhưng không tính là nhân vật võ lâm, hẳn không hiểu chuyện giang hồ, liền hỏi:

- Ta đang muốn thỉnh giáo việc này. Mọi người đều nói võ công Ninh Bất Phàm là đệ nhất thiên hạ. Kỳ thực người này có chỗ gì cao siêu, sao được phong danh hiệu như vậy? Chẳng lẽ là y tự xưng?

Quyên Nhi chen lời vào:

- Đúng vậy! Cao thủ thiên hạ nhiều như vậy, Ninh Bất Phàm có thể nào đánh khắp một lượt? Nói hẳn đánh qua một lần với từng người từng người một, ta thật không tin nổi.

Mấy ngày nay, Tần Trọng Hải ở chung cùng Quyên Nhi, rất ưng cái tính hồn nhiên của nàng, liền trêu chọc theo câu chuyện:

- Đúng vậy! Ninh chương môn giới giang như thế, có điều chưa giao thủ với Quyên Nhi cô nương nhà chúng ta, có thể nào tự xưng là đệ nhất thiên hạ đây?

Quyên Nhi nghe lời này, nhất thời mừng rỡ, cười nói:

- Tần đại thúc nói đúng! Nói không chừng Ninh Bất Phàm đánh không lại ngay cả ta!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Là Tần ca ca, không phải Tần đại thúc.

Quyên Nhi bày ra bộ mặt quỷ dọa người, nói:

- Không phải! Ông già như vậy, không phải đại thúc thì là cái gì?

Tần Trọng Hải trầm nghĩ: "Lão tử không phải đại thúc, cũng không phải ca ca, lão tử chính là ông nội nhà người."

Trong tâm mắng khó nghe, ngoài miệng y lại cười hì hì, từ chối cho ý kiến.

Dương Túc Quan nghe hai người đối đáp, liền mỉm cười nói:

- Hai người nói cũng có lý. Tuy nói Ninh chương môn được đề cử là thiên hạ đệ nhất, nhưng còn không ít hào kiệt thành danh chưa giao thủ cùng người này, tỷ như...

Chàng nói chưa nói xong, Tần Trọng Hải đã cười hắc hắc tiếp lời:

- Tỷ như sư phụ Thiên Tuyệt Tăng của Dương lang trung, đúng không?

Dương Túc Quan ho nhẹ một tiếng, nói:

- Sư tôn ta đương nhiên là một trong đó, ngoài ra còn có Côn Luân Kiếm Thần Trác Lăng Chiêu, chương môn Cửu Hoa Sơn, Thanh Y Tú Sĩ. Những đại cao thủ này chưa đấu với Ninh Bất Phàm. Xem ra danh hiệu Ninh Bất Phàm ‘ đệ nhất thiên hạ ’, không thể nói là chính xác hoàn toàn.

Tai nghe Linh Chân lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, Linh Định liên tục gật đầu, Tần Trọng Hải lại cười thầm: "Đám hòa thượng Thiếu Lâm Tự cho là võ lâm chí tôn, không muốn thấy Ninh Bất Phàm ngồi trên đầu bọn họ."

Vi Tử Tráng hắng giọng một tiếng, nói:

- Nói như thế không sai, nhưng Ninh Bất Phàm được xưng là đệ nhất thiên hạ, vẫn có bản lĩnh cao tuyệt, không thể xem thường.

Quyên Nhi ồ một tiếng, nói:

- Hắn có ba đầu sáu tay sao?

Vi Tử Tráng cười ha hả, nói:

- Ba cái đầu thì không có. Có điều hai mươi năm qua, người này đánh tám trăm trận, chưa bao giờ thua một chiêu nửa thức, được xưng ‘ Thằng liên tám trăm trận, võ nghệ trùm thiên hạ ’. Mới được người ta tôn sùng kính ngưỡng, có địa vị hôm nay.

Lư Vân trầm ngâm nói:

- Đánh hai mươi mấy năm... nếu Ninh Bất Phàm xuất đạo lúc mười tám tuổi, giờ cũng chừng bốn mươi tuổi. Như vậy, người này niên kỷ không tính là lớn!

Vi Tử Tráng gật đầu nói:

- Hai mươi năm trước, triều đình bộc phát đại họa, Nộ Thương Sơn bị diệt, hảo thủ võ lâm chết sạch hầu như không còn. Người này liền thừa cơ quật khởi, nhiều năm qua bất bại, nghe nói không ai có thể đấu qua cùng y mười chiêu.

Vi Tử Tráng nói đến ba chữ "Nộ Thương Sơn", chợt cảm giác bản thân mình lảo đảo, gấp gáp nhìn qua Linh Định. Linh Định nhìn lại hắn, gật đầu rồi khe khẽ thở dài, thần sắc lộ vẻ thương xót.

Tần Trọng Hải thấy thần thái của hai người kỳ lạ, trong tâm lấy làm kỳ, vội hỏi:

- Nộ Thương Sơn bị diệt? Chuyện đó là thế nào?

Mấy người còn lại trẻ tuổi, chưa từng nghe nói đến Nộ Thương Sơn, giờ thấy Tần Trọng Hải vừa hỏi, liền cũng nghiêng đầu tới nghe.

Vì Tử Tráng nhìn quanh trong điểm một hồi, tiếp theo cười khở nói:

- Phán tặc triều đình, ít đề cập thì tốt hơn, sau này có cơ hội mới nói tiếp!

Tần Trọng Hải thấy thần sắc của hãn ngữn trọng, nghĩ rằng có ép hỏi cũng không được, liền bỏ qua chuyện này.

Lư Vân lại hỏi:

- Nếu Ninh chương môn tài năng như thế, đang vững vàng trên ngôi đệ nhất thiên hạ, vì sao phải thoái ẩn giang hồ đây?

Quyên Nhi lớn tiếng nói:

- Đúng vậy! Nếu ta là thiên hạ đệ nhất cao thủ, sẽ uy phong tới cỡ nào! Đánh chết ta cũng không thoái ẩn đâu!

Linh Định đang tĩnh tọa một bên, nghe Lư Vân cùng Quyên Nhi nói chuyện, đột nhiên niệm một tiếng A Di Đà Phật, chấp tay chử thập nói:

- Lời này của tiểu cô nương không đúng rồi. Hai chữ “danh lợi” chỉ hại người mà thôi. Vì bảo vệ danh hiệu đệ nhất thiên hạ. Hai mươi năm qua, Ninh Bất Phàm ứng phó không biết bao nhiêu trận đấu, nghĩ đến đả thương chém giết không biết bao người. Theo lão nạp, lần này hãn có ý lui về,

chính là không muốn dây dưa thêm vào chuyện phân tranh thế tục, tránh tạo thêm sát nghiệp.

Vi Tử Tráng thở dài nói:

- Đúng là như thế. Một người đánh tám trăm trận, đời này vậy là đủ rồi. Nếu còn chưa biết đủ, chẳng lẽ đến lúc bị đánh cho tàn phế, mới cam tâm thoái ẩn sao?

Mọi người nghe vậy, sôi nổi gật đầu. Đó gọi là "Cây to đón gió", "Người sợ nổi danh ". Nhân vật giang hồ nhiều như cá diếc qua sông, có ai mà không muốn đánh bại đệ nhất cao thủ để thành danh? Danh khí Ninh Bất Phàm vang dội, tất nhiên trở thành cái bia cho người ta ngắm bắn. Hàng năm, cao thủ lên núi quấy rầy hằng hà sa số, hoặc minh tranh hoặc ám đấu, ai ai cũng muốn ngôi vị đệ nhất thiên hạ đổi chủ. Ngày đêm phải đấu đá như thế, dù võ công cao như Ninh Bất Phàm cũng chịu không nổi phiền nhiễu, lúc này mới có ý định thoái ẩn.

Linh Định thân là Thủ Tọa La Hán Đường Thiếu Lâm Tự, có chức trách đón tiếp các cao thủ khắp nơi đến so chiêu trong chùa, dĩ nhiên biết rõ cam khổ trong này. Lời nói của lão khiến cho mọi người liên tục gật đầu, tất cả đều cho là đúng.

Quyên Nhi ừm một tiếng, nói:

- Thì ra làm đệ nhất thiên hạ vất vả như vậy! Vậy ta không làm đệ nhất thiên hạ là được. Ta làm đệ nhất vạn thiên hạ, chung quy sẽ không ai đến khiêu chiến ta!

Mọi người nghe lời này, bất giác nở nụ cười.

Lư Vân nghĩ tới một chuyện, vội hỏi:

- Nếu cái danh hão ‘ đệ nhất thiên hạ ’ quan trọng như thế. Hôm nay Ninh Bất Phàm thật sự thoái ẩn. Võ lâm thiếu đi vị thái sơn bắc đẩu này, ngày sau cao thủ thiên hạ phải xếp danh ra sao?

Mọi người nghe lời Lữ Vân, liền an tĩnh trở lại. Các đại cao thủ hiểu rõ trong lòng, đều biết lời Lữ Vân nói trúng chỗ quan trọng. Lần này Ninh Bất Phàm thoái ẩn, danh hiệu đệ nhất thiên hạ liền bỏ trống, các cao thủ thiên hạ nhất định vì nó mà tranh đoạt không ngớt. Ngày sau rốt cuộc hươu chết về tay ai, chỉ sợ còn chưa biết.

Tần Trọng Hải thấy sắc mặt đám người ngưng trọng, lòng thầm buồn cười:

“Mấy gã lừa trọc cả ngày đều muốn đoạt danh hiệu đệ nhất thiên hạ, lát nữa lên Hoa Sơn, lại bỏ qua cơ hội sao? Chắc chắn sẽ có một hồi đại chiến”

Vĩ Tử Tráng thấy thần sắc đám người Linh Định, cũng âm thầm lo lắng. Hẳn họ nhẹ một tiếng, muốn làm dịu tình hình, nói:

- Kỳ thật đệ nhất thiên hạ không quan trọng đến như vậy. Ninh Bất Phàm dù thoái ẩn nhưng không phải không có ai chủ trì cục diện trên giang hồ. Ngày nay võ lâm có tứ đại tông sư. Tứ đại tông chủ đều có vị thế riêng, Ninh Bất Phàm thoái ẩn, ba người còn lại cũng có thể giữ vững đại cục...

Quyên Nhi trẻ tuổi kiến thức nông cạn, vừa nghe đến tứ đại tông sư liền trở nên hứng phấn, kéo tay Vĩ Tử Tráng, hỏi:

- Trong chốn võ lâm, tứ đại tông sư là ai, Vĩ thúc thúc nói mau!

Vĩ Tử Tráng bấm tay tính toán, nói:

- Tứ đại tông sư, ‘đệ nhất thiên hạ’ Ninh Bất Phàm đương nhiên là một, ‘Côn Luân Kiếm Thần’ Trác Lăng Chiêu là hai, ‘Cửu Châu Kiếm Vương’ là ba...

Hắn đang định nói nốt, lại nghe Quyên Nhi lớn tiếng xen vào:

- Còn một người nữa là sư phụ ta, Thanh Y Tú Sĩ!

Mọi người nghe vậy đều mỉm cười.

Vì Tử Tráng cười nói:

- Võ công của Thanh Y cường môn đương nhiên rất cao, có điều thành danh muộn hơn, không được xếp vào tứ đại tông sư. Đại tông sư cuối cùng chính là Thiếu Lâm Thiên Tuyệt đại sư.

Quyên Nhi nghe thì lơ đãng, cười nói:

- Tứ đại tông sư đánh bừa thành một đoàn, nhất định rất đặc sắc.

Linh Định hắng giọng một tiếng, lắc đầu nói:

- Tiểu cô nương nói đùa, sư thúc Thiên Tuyệt Tăng ta bế quan tu hành, sẽ không để ý tới những tục vụ kiểu này.

Đôi mắt đẹp của Quyên Nhi vừa chuyển, cười nói:

- Không sao, lão không đến thì còn ông ở đây! Linh Định đại sư liền đại diện cho một vị đại tông sư là được. Như vậy bốn người mới có thể ngồi cùng bàn đánh “Hỗ giấy” a!

Mọi người nghe vậy cười ha hả, đều tự nâng chén dùng bữa.

“Hổ giấy” kia chính là hình thức “đấu Hổ” trong "Mã Điều Bài " (1), trò chơi giống như Bài xương thịnh hành trăm năm về sau, cũng là một nhà cái, ba nhà con. Quyên Nhi ví von so sánh thế này, tất nhiên chỉ là vui đùa nhỏ, không có dụng ý khác.

Tâm niệm Tần Trọng Hải vừa động, nhớ tới sư phụ của mình, thầm nghĩ: "Xem tình hình như thế, nhất định sư phụ cũng lên Hoa Sơn xem lễ, phải nhân cơ hội tìm người nói chuyện, hỏi lai lịch hình xăm trên lưng ta một lần."

Đang lúc này, Dương Túc Quan quay sang hỏi Linh Định:

- Lần này quần hùng lên núi, sư huynh biết những cao thủ nào tới?

Linh Định lắc đầu nói:

- Ta đây cũng không rõ. Ninh Bất Phàm phát thiệp mời rộng rãi, có lẽ những hào kiệt thành danh đều đến cả.

Chợt thấy Quyên Nhi cong môi nói:

- Người khác không đến cũng không sao, chỉ có Trác Lăng Chiêu nhất định phải đến. Nếu không, chúng ta biết đi đâu tìm sư tỷ của ta đây?

Mọi người nghe lời ấy đều rùng mình, nhớ tới cao thủ Côn Luân đông đảo như cây trong rừng, thầm kiêng kỵ không thôi.

Linh Định miệng tuyên phạt hiệu, nói:

- Về công hay về tư, đều phải tính toán với Trác Lăng Chiêu. Lần này lên Hoa Sơn, lão nạp liều tánh mạng, cũng phải áp giải cường đồ lên Tung Sơn

chịu thâm dụng hình, tuyệt không thể mặc cho nhiều mạng người chết oan chết uổng như vậy.

Tần Trọng Hải nghe Linh Định có ý áp giải Trác Lăng Chiêu trở về núi chịu tội, bất giác cười lạnh một tiếng, lại nhìn sang Vi Tử Tráng. Hai người đều lắc đầu. Trác Lăng Chiêu là chưởng môn một phái, Thiếu Lâm Tự giỏi lắm thì giết được y báo thù là cùng, có thể nào áp giải đối phương trở về núi xét xử? Linh Định nói như vậy, khác nào môn nhân Thiếu Lâm tự cho mình là mình chủ võ lâm.

Linh Chân thấy mọi người không cho là đúng, quát lên ngay tại trận:

- Sao các người nhút nhát như vậy, có gì phải sợ? Không quản là Ninh Bất Phàm hay Trác Lăng Chiêu, chúng ta cứ mạnh mẽ đánh tới. Kẻ đáng đánh thì cho ăn đòn, kẻ đáng chết thì giết phứt đi, thuận tay đoạt lấy danh hiệu đệ nhất thiên hạ! Đó mới là thỏa nguyện!

Vi Tử Tráng nghe lời này, không phản bác mà chỉ cười khan mấy tiếng. Tần Trọng Hải, Lư Vân, Quyên Nhi lại như không nghe thấy, chỉ lo uống rượu ăn thịt. Ba người người một lời ta một câu, đều là:

- Ủm, thịt bò nấu rất mềm, làm cho ta húp cạn cả nước sốt.

- Đến đây, lại uống một chén, rượu này ở kinh thành không có mà uống ...

Toàn lời vô nghĩa, Linh Chân thấy không ai chú ý tới mình, không khỏi giận dữ, quát:

- Sao! Các người không tin chẳng?

Chú: (1) Hình thức cờ bạc phổ biến nhất ở Trung Quốc thời cổ là gieo súc sắc. Một hình thức tương đối quan trọng khác là bài xương, ra đời vào niên hiệu Tuyên Hòa thời Bắc Tống. Ngoài ra còn phổ biến bài giấy. Thời cổ gọi là Diệp tử (xuất hiện từ thời Đường), đến đời Minh, Thanh trò chơi bài lá này đặc biệt thịnh hành. Diệp tử có hai loại: 1/ Diệp tử in theo điểm số của bài xương in ra, ở giữa in một số hình tượng nhân vật trong Hí khúc hoặc Thủy hủ (đây là thứ phiên bản của bài xương, nhưng nhờ đổi từ xương sang giấy nên phổ biến rộng rãi hơn bài xương vì dễ chế tác, giá thành thấp);

2/ Loại thứ hai là loại bài Mã điều diệp tử: làm bằng giấy, rộng 1 tấc, dài 3 tấc (tấc # 3cm) dùng nhiều lớp giấy bồi rồi in lên. Loại bài này có 40 lá, hoa sắc/hình họa chia làm bốn môn/pho:

- Thập tự (chữ “Thập”) có 11 lá, trên mỗi lá vẽ hình nhân vật trong Thủy hủ: Tống Giang (lá Tôn Vạn Vạn quan), Võ Tòng (lá Thiên Vạn), Nguyễn Tiểu Ngũ (Bách Vạn), Nguyễn Tiểu Thất (Cửu Thập), Chu Đồng (Bát Thập)... Hồ Tam Nương (Nhị Thập).

- Vạn tự (chữ “Vạn”) có chín lá, trên mỗi lá cũng vẽ hình các nhân vật trong Thủy hủ: Lôi Hoàn (lá Tôn cửu vạn quan), Sách Siêu (Bát vạn), Tần Minh (Thất vạn), Sử Tiến (Lục vạn), Lý Tuấn (Ngũ vạn), Sài Tiến (Tứ vạn), Quan Thắng (Tam vạn), Hoa Vinh (Nhị vạn), Yến Thanh (Nhất vạn).

- Sách tự (chữ “Sách”) có chín lá, trên mỗi lá vẽ quan tiền: Lá Tôn Cửu sách (vẽ 4 chồng, mỗi chồng 2 quan, một quan nằm riêng), lá Bát sách (vẽ 4 chồng, mỗi chồng 2 quan), lá Thất sách (vẽ 3 chồng mỗi chồng 2 quan, một quan nằm riêng), lá Lục sách (như 2 cây cầu trên bộ dưới nước), lá Ngũ sách (hình như quả Cấn), lá Tứ sách (hình như 2 vòng ngọc), lá Tam sách (hình như chữ “phẩm”), lá Nhị sách (hình như “quả Chấn”?), lá Nhất sách (hình như “cái chĩa”).

- Văn tiền có 11 lá, phía trên vẽ các loại đồ hình: lá Tôn không một văn (vẽ hình “Ba tư tiến bảo”), lá Bán văn (hình hoa quả), lá Nhất tiền (hình như Thái cực), lá Nhị tiền (hình trống “yêu cổ”), lá Tam tiền (hình quẻ Càn), lá Tứ tiền (vẽ hình như vòng móc vào nhau), lá Ngũ tiền (vẽ hình Ngũ nhạc: 5 ngọn núi lớn), lá Lục tiền (vẽ hình như quẻ Khôn), lá Thất tiền (vẽ hình như chòm sao Bắc đẩu), lá Bát tiền (vẽ hình “Ngọc cô”), lá Cửu tiền (vẽ hình ba ngọn núi chồng lên nhau).

* Đấu hồ: Lấy 40 lá bài của Mã Điều, bỏ đi 9 lá thuộc pho Thập tự, chỉ lưu lại lá Thiên Vạn (hình Võ Tòng).

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 2: Thăng liên tám trăm trận

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 2: Thăng liên tám trăm trận

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điều

Biên dịch: Yến Linh Điều

Linh Chân đang quát hỏi, chợt nghe ở gần chỗ ngồi có người hắng giọng hừ mạnh một tiếng, tiếp theo là ánh mắt sắc bén trông lại bàn này, lộ vẻ khiêu khích.

Tần Trọng Hải vừa nhai vừa nuốt, thấy ánh mắt nộ hung ác biết bao, liền đuổi cùi chỏ thúc vào cánh tay Dương Túc Quan, nhồm nhoàm nói:

- Sư huynh của ngài nói nhảm, có người đến tìm rồi!

Dương Túc Quan theo lời nhìn lại. Chỉ thấy trên cái bàn ở gần, có vài nam nữ đang ngồi nhìn lại đây. Dương Túc Quan ngưng mắt nhìn kỹ, trên người đám này đều mang theo côn tam khúc, lại có người đem binh khí trực tiếp đặt trên bàn, dường như không kiêng nể gì.

Một lão nhân đang uống rượu, thấy Dương Túc Quan nhìn mình không rời, nhất thời lạnh lùng thốt:

- Buồn cười a buồn cười, ‘ Thằng liên tám trăm trận, võ nghệ trùm thiên hạ ’, Ninh chưởng môn chúng ta thân phận thế nào, không ngờ trên giang hồ còn có người ngông cuồng, hồ ngôn loạn ngữ tại nơi này, không biết thiên hạ rộng lớn như hạng ếch ngồi đáy giếng, thật sự là buồn cười à!

Linh Chân giận dữ, dùng sức vỗ bàn rồi đứng lên. Linh Định sợ sư đệ gây họa, vội vàng đưa tay ngăn cản.

Vi Tử Tráng cúi sang chỗ Dương Túc Quan, áp vào tai chàng, nói:

-Mấy người kia mang côn tam khúc, hẳn là hảo thủ Nguyễn gia ở Hồ Nam, chúng ta không nên tùy tiện đắc tội.

Vì Tử Tráng kiến thức uyên bác, biết chường môn Nguyễn gia có giao tình cùng môn hạ Hoa Sơn, hơn phân nửa được mời đến xem lễ, lập tức nhắc nhở để Dương Túc Quan hạ thủ lưu tình.

Dương Túc Quan khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Tiếp theo chàng đứng dậy, đi tới bên cạnh mấy người đang ngồi, chấp tay nói:

- Mấy vị bằng hữu, lời lẽ chúng ta có phần thất lễ, đã làm cho các huynh đài chê cười.

Lão nhân kia cười lạnh nói:

- Nơi này là chân núi Hoa Sơn, dù muốn đánh rắm, cũng phải tìm đúng chỗ, đỡ mất mặt xấu hổ, tiểu lão đệ nói đúng hay không?

Mọi người cùng bàn nghe lời này đều cười ha hả.

Dương Túc Quan nghe khẩu khí gây hấn, chỉ thờ dài, nói:

- Lão thái gia đã lớn tuổi, lời nói sao nặng nề như vậy?

Một gã đệ tử Nguyễn gia cười lạnh nói:

- Ngại nặng sao? Gánh không nổi nặng thì ở nhà coi chừng muội tử, đừng có ra ngoài tự bêu xấu!

Linh Chân vô cùng cuồng nộ, mạnh mẽ vọt tới. Dương Túc Quan một tay ngăn cản, tiếp theo mỉm cười, hướng về lão nhân kia, nói:

- Lão thái gia thân mang bảo côn tam khúc, xin hỏi có phải xuất thân Hồ Nam? Xưng hô ra sao cùng Nguyễn Thế Văn Nguyễn lão gia tử?

Hồ Nam Nguyễn gia thiện về dùng côn tam khúc, nhân vật đầu não chính là Nguyễn Thế Văn. Dương Túc Quan một lời nói toạc ra, tránh để đối phương lại thêm vô lễ.

Lão nhân kia thấy Dương Túc Quan nói thẳng lai lịch của mình, bất giác sắc mặt hơi đổi, đáp:

- Lão hủ chính là Nguyễn Thế Văn, cậu nhỏ này là ai?

Mấy người còn lại thấy chàng còn trẻ nhưng nói vu vơ vài câu, liền chỉ thẳng lai lịch đoàn người mình, bất giác cũng lấy làm lạ, âm thầm lưu tâm.

Dương Túc Quan thấy vẻ mặt bọn họ kinh ngạc, cười nhạt một tiếng, đáp lời:

- Tại hạ Thiếu Lâm Dương Túc Quan.

Nói rồi chỉ sang Linh Định Linh Chân, giới thiệu:

- Vị này chính là sư huynh tại hạ, Thủ tọa La Hán Đường Linh Định đại sư. Còn vị này cũng là sư huynh của ta, Linh Chân đại sư, được xưng là ‘ Hổ Trảo Kim Cương ’.

Linh Định bài danh thứ hai trong Tứ Đại Kim Cương, chỉ kém phương trượng, Linh Chân thì có môn ngành công vang danh tứ hải, danh tiếng hai người vang dội. Đám người Nguyễn gia vừa nghe đại danh hai người, trong tâm đều cả kinh, thoáng chốc toàn bộ đứng dậy.

Linh Định đi ra, chấp tay nói:

- Lão nạp Linh Định, gặp qua chư vị thí chủ.

Đám người Nguyễn gia thấy lão thần quang trầm tĩnh, trong tâm thầm sợ hãi, nhớ tới vừa rồi nói chuyện vô lễ với đối phương, không khỏi đỏ mặt tới mang tai, ào ào đáp lễ.

Nhân mã hai phe tiến hành chào hỏi, đến phiên Linh Chân, lão lại ngửa mặt nhìn trời, một bộ xa cách. Đám người Nguyễn gia ôm quyền với lão, lão chỉ hì hì cười lạnh, toàn bộ không quan tâm, nhìn qua có chỗ cuồng ngạo.

Nguyễn Thế Văn tuổi tác không nhỏ, bồi phận trên giang hồ rất cao, thấy bề ngoài Linh Định khiêm tốn, kiểm điểm lại lời lẽ bản thân, tự thấy mình cũng có chỗ không phải, lúc này mới lấy lễ đáp lễ. Nào biết Linh Chân vênh váo tự đắc, toàn bộ không để người khác vào mắt. Nhớ tới mới rồi, chính là hòa thượng này nói chuyện cuồng vọng, giờ còn muốn sĩ diện ra oai. Càng nghĩ lão càng giận dữ, thoáng chốc nổi nóng, cười lạnh liên tục đối với Linh Chân, nói:

- Hòa thượng quê mùa ở đâu tới, ngày thường không biết đọc kinh niệm Phật ở chỗ nào? Không ngờ dám đến Hoa Sơn làm loạn?

Đôi quái nhân của Linh Chân vừa đảo, lớn tiếng nói:

- Lão cẩu! Người vừa phóng rắm cái gì!

Vừa nói đã muốn động thủ đánh người, Linh Định lấy làm kinh hãi, vội vàng ngăn cản, đem nhân mã hai phe tách ra. Linh Chân tuy để người lôi lại nhưng vẫn chửi bậy không ngớt.

Trong cơn giận dữ, liền có đệ tử Nguyễn gia đi ra khiêu chiến, chỉ nghe một gã hán tử quát:

- Tên giặc trọc! Người muốn đến Hoa Sơn ra oai sao, còn phải đợi lâu nữa lắm! Thành tâm khuyên các người một câu, các người mấy người muốn đắc

ý tự cao, còn phải đi Côn Luân Sơn, cứu lão lừa trọc Linh Âm ra rồi hãy nói!

Người này gọi là Nguyễn Nguyên Trấn, chính là trưởng tử của Nguyễn Thế Văn, lúc này nói như vậy, hiển nhiên là chê cười chuyện Thiếu Lâm Tự bị Côn Luân Sơn ức hiếp. Đám người Nguyễn gia nghe lời trào phúng, sôi nổi nở nụ cười.

Linh Định nghe đối phương nói chuyện có ý vũ nhục, lúc này cũng nổi giận, sắc mặt trầm xuống. Lão buông ra Linh Chân, nói:

- Vị thí chủ này nói như thế, thật là âm độc.

Nguyễn Nguyên Trấn vốn không kính phục môn nhân Thiếu Lâm, sớm có ý khiêu khích. Vừa nghe khẩu khí bất thiện của Linh Định, liền cười lạnh nói:

- Hòa thượng kia tính thế nào? Muốn động thủ đánh người sao?

Linh Chân bị sư huynh buông ra, sớm đã không chịu nổi, chân phải bước ra phía trước, chợt quát "Chiến" một tiếng, ra sức đập ầm ầm sàn nhà khách điểm. Mấy người Nguyễn gia thấy công lực của lão thâm hậu, liền lấy làm kinh hãi. Nguyễn Nguyên Trấn cả giận nói:

- Muốn đánh sao?

Hắn đứng dậy, tiếp theo triển khai côn tam khúc lập môn hộ.

Linh Chân không thèm quan tâm, ngoắc ngoắc ngón út với Nguyễn Thế Văn, cười lạnh nói:

- Nhi tử của ngươi không đủ sức, chỉ ăn ba quyền liền lăn ra chết tốt, lão đầu ngươi lên trước đi.

Nguyễn Thế Văn cuồng nộ đứng phắt dậy, hai mắt như phún lửa, hung tợn nhìn chăm chăm Linh Chân.

Lư Vân thấy song phương một lời không hợp liền muốn động thủ, nhanh chóng thấp giọng hỏi Tần Trọng Hải:

- Tần tướng quân, chúng ta nên làm gì bây giờ? Hỗ trợ đánh đấm sao?

Tần Trọng Hải mỉm cười nói:

- Đây là Thiếu Lâm Tự tự gây phiền phức, không quan hệ cùng đại kế quân quốc Hầu gia chúng ta. Huynh đệ chỉ để ý ngòi, an tâm đừng đứng dậy.

Vừa nói vừa rót rượu cho Lư Vân, ở tình thế gấp gáp mà vẫn đầy ung dung.

Mọi người đang muốn động thủ, chợt nghe ngoài cửa điểm truyền tới một âm thanh cao cao, cười lạnh nói:

- Chính chủ người ta còn chưa tới, mấy tên thô lỗ lừa nhát các người vội vã đấu đá làm chi? Lát nữa lên núi xem thay đổi triều đại, đó mới là chuyện quan trọng hơn!

Mọi người nghe lời lẽ nọ vô lễ, khác nào xem nhân mã hai phe ở dưới chân, liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa.

Chỉ thấy một nam tử trung niên đứng ở cửa. Người này tay cầm một cây quạt, trang phục đẹp đẽ quý giá. Lúc này đầu mùa xuân trời rét căm căm, người này mang quạt như thế, nếu không phải hạng người an nhàn thanh thản, chính là dùng cây quạt làm binh khí.

Nguyễn Thế Văn lịch duyệt vô số, nhận ra người này, trầm giọng nói:

- Tây Môn Tung, Nguyễn gia ta cùng người nước sông không phạm nước giếng, vì sao người mở miệng là thỏ đế, lừa nhát. Nói chuyện khó nghe cỡ vậy?

Thì ra người này chính là Tây Môn Tung, ngoại hiệu Phục Ngưu Thánh Thủ, võ công khá cao, là nhân vật võ lâm vùng Hà Bắc, hẳn cũng được môn nhân Hoa Sơn mời đến xem lễ.

Tây Môn Tung nghe Nguyễn Thế Văn chỉ trích, liền cười ha hả, nói:

- Được rồi! Tính ta nói chuyện không hay. Nếu các người ăn uống no đủ, liền mau đi nhanh cho! Nếu còn không lên núi, đến khi ‘Kiếm Thần’ người ta đánh hạ Ninh Bất Phàm xuống ngựa, sẽ không thấy tên ‘đệ nhất thiên hạ’ được ra lò thế nào!

Đám người Linh Định nghe Tây Môn Tung nói như vậy, tất nhiên là hô ứng trợ trận cho Côn Luân Sơn. Xem ra Trác Lăng Chiêu đã mời không ít người tới giúp, hôm nay trên Hoa Sơn tất nhiều hung hiểm.

Nguyễn Thế Văn có giao hảo cùng Ninh Bất Phàm, sao chịu được người bên ngoài vũ nhục lão hữu, lập tức cả giận nói:

- Người nói chuyện như đánh rắm! Nói lời cần có bằng chứng, sao biết họ Trác hơn được Ninh chương môn?

Tây Môn Tung cười lạnh nói:

- Ninh Bất Phàm nếu không sợ Kiếm Thần người ta, đang là cao thủ đệ nhất thiên hạ, cần gì phải thoái ẩn? Nói rõ cho người biết đi, trên giang hồ sớm đã đồn đãi, nói là Ninh Bất Phàm tự biết không phải đối thủ Kiếm Thần,

liền muốn giấu cái đuôi chuột chạy thoát, tránh môn hạ Hoa Sơn ngày ngày trở thành cái đinh trong mắt người ta!

Những năm gần đây, Trác Lăng Chiêu hành sự kiêu ngạo, chuyên chọn nhân vật thành danh chém giết, đả bại không ít cao thủ, ngay cả Linh Âm đại sư cũng bị y bắt lại, nói không chừng võ công còn hơn cả Ninh Bất Phàm. Mọi người nghe Tây Môn Tung nói chuyện, cũng không cho lời lẽ nọ là khuyếch trương. Nguyễn Thế Văn tức giận nhưng không ngờ biết lấy gì phản bác, bộ mặt đành cứng lại.

Tây Môn Tung thấy mọi người trầm mặc không nói, bỗng dừng cười ha hả, nói:

- Khó được khi võ lâm đổi lại ngôi vương, chúng ta gặp việc vui vẻ như vậy, chi bằng uống một chén trợ hứng.

Hắn vung tay lên. Cây quạt trên tay phút chốc bay ra, vẽ thành vòng tròn bay về phía Nguyễn Thế Văn. Nguyễn Thế Văn kinh hãi, đang muốn ra tay đón đỡ, cây quạt đột nhiên chuyển hướng. Chỉ nghe xoát một tiếng, cây quạt nâng chén rượu trên bàn, vững vàng bay trở về trong tay Tây Môn Tung, rượu trong chén không vẩy ra lấy một giọt.

Mọi người thấy tuyệt thủ cỡ này, đều thầm kinh hãi. Nếu không phải người này vô lễ lúc trước, giờ phút này đã hoan hô liên tục.

Tây Môn Tung tay phải tiếp cán quạt, tay trái không nâng chén rượu, chỉ rung cổ tay lên, cười to nói:

- Mạo phạm!

Nội lực trùn khắp, cái chén vững vàng trên cây quạt, riêng rượu trong chén bị nội lực kích phát, hóa thành một mũi tên nước bắn lên giữa không trung,

tiếp theo bay vào yết hầu hần. Thủ pháp gọn gàng, vô cùng đẹp mắt.

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Ảo thuật diễn trò tới rồi. Nể cái mặt Kiếm Thần, ta nên thưởng cho ít bạc mới phải.

Vừa nói vừa móc ra mấy lượng bạc vụn, đứng dậy có ý động thủ.

Y đang muốn đi ra, Dương Túc Quan giành trước một bước. Chàng đi tới trước mặt Tây Môn Tung, thân nhiên nói:

- Thì ra Tây Môn tiên sinh là thâm giao với Trác chương môn. Các hạ giao tình thâm hậu cùng Côn Luân Sơn như thế. Tại hạ có mắt như mù, thật sự là thất kính.

Tây Môn Tung liếc xéo sang chàng, nói:

- Biết là tốt rồi. Hôm nay Ninh Bất Phàm muốn thông dong thoái ẩn, đã hỏi qua Kiếm Thần có đồng ý hay chưa? Đợi lát nữa cho mấy con thỏ để các người mở rộng mắt nhỏ, may mắn được thấy võ lâm thay đổi triều đại!

Vừa nói hần vừa liếc mắt sang Dương Túc Quan một cái, chỉ chén rượu không trên mặt quạt, ngạo nghễ nói:

- Tiểu bằng hữu, nhìn chén rượu của tiền bối đã cạn, biết phải làm sao chứ?

Đám người Linh Chân thấy hần quá mức vô lễ, ai ai cũng giận dữ. Dương Túc Quan lại mỉm cười, phất tay với bọn họ, ý bảo an tâm chớ nóng vội, tiếp theo nói:

- Tây Môn tiên sinh là bậc tiền bối, đã có lời, tại hạ cũng nên hầu hạ chu đáo.

Vừa nói, tay trái chàng cầm bầu rượu, tay phải đỡ chén, thay Tây Môn Tung châm một chung tràn đầy.

Mọi người không biết vì sao Dương Túc Quan khiêm tốn như thế, không khỏi kinh ngạc. Tây Môn Tung lại cười ha hả, nhìn thật là càn rỡ.

Dương Túc Quan khom lưng chấp tay nói:

- Khó lắm mới gặp được trên đường, ngày sau còn nhờ tiên sinh chỉ bảo nhiều hơn.

Tây Môn Tung cười to nói:

- Hiếu chuyện! Hiếu chuyện!

Vừa nói hần vừa há to miệng, cổ tay khẽ vẩy, muốn cho rượu bay lên giữa không trung, khoe khoang võ công thêm một phen nữa.

Rượu chưa bay ra, chợt thấy Tần Trọng Hải hì hì cười, nói:

- Chúc mừng chúc mừng, các hạ đã gặp may.

Đang khi nói chuyện, y cầm một cái bát to, tung đến chân bên Tây Môn Tung. Mọi người không biết cử ý Tần Trọng Hải có ý gì, đều cảm thấy buồn bực. Dương Túc Quan lại cười cười, hướng sang Tần Trọng Hải rồi lắc đầu.

Tây Môn Tung không thèm để tâm, cổ tay rung lên, rượu vẩy ra, giống như mũi tên bắn vào miệng hần.

Liền vào lúc này, bỗng nghe cách một tiếng, chén rượu trên mặt quạt của Tây Môn Tung chợt vỡ tan, nát bầy thành những mảnh vỡ, thoáng chốc theo rượu, toàn bộ bay vào trong miệng Tây Môn Tung.

Tây Môn Tung dù lão luyện nhưng đâu ngờ người ta đã động tay động chân vào chén rượu? Một lần không phòng bị, vô số mảnh sứ bắn vào trong miệng, hắt hét thảm một tiếng "Ai dà", miệng ngoác ra vô cùng hoảng loạn, mắt thấy bên cạnh chân có cái bát to, hắt không quản là nó mọc chỗ nào ra, lập tức khom người ngồi chồm hổm ôm lấy bát, phì phì nhổ như điên, thoáng chốc trong bát đầy máu tươi lẫn mảnh sứ sắc nhọn.

Mọi người vừa cảm giác hãi dị vừa buồn cười, tới giờ mới hiểu được dụng ý của Dương Túc Quan.

Thì ra khi Dương Túc Quan rót rượu, liền ám lưu âm kinh, ý vào thủ kinh tinh chuẩn, thừa dịp thuận thế phá hủy cái chén. Tây Môn Tung chưa động cây quạt thì chén rượu vẫn còn nguyên dạng. Đến khi chịu lực, chén rượu liền vỡ ra, thẳng tắp bay vào trong miệng Tây Môn Tung, khiến hắt ăn đầy một mồm sành sứ. Dương trường không thiếu hảo thủ, lại chỉ có Tần Trọng Hải nhìn ra điểm vi diệu này, ngay tại trận liền để cái bát to tại bên cạnh chân hắt, dụng ý cũng là giấu cột một phen.

Tây Môn Tung miệng đầy máu, vẫn giương "Mồm to như cái chậu máu ", cả giận nói:

- Tiểu tử mất dạy, ngươi... Ngươi dùng ám chiêu!

Hắt muốn động thủ, Linh Chân một bên sớm đi ra, hai tay xắn áo lập môn hộ, trên mặt tràn đầy sát khí.

Tây Môn Tung chảy máu miệng, đau nhức nên công lực không tinh, lại thấy chiêu thế của Linh Chân phi phạm, biết đây là một tay kinh địch, liền hú lên một tiếng quái dị, chạy trốn chết ra khỏi điểm.

Dương Túc Quan mỉm cười, chấp tay hướng sang Nguyễn Thế Văn, nói:

- Đệ tử Thiếu Lâm cùng Côn Luân Sơn thù sâu như biển, lát nữa lên núi xem lễ, xin mọi người chiếu ứng lẫn nhau.

Nguyễn Thế Văn cười ha hả, chấp tay đáp lễ:

- Các hạ thủ đoạn cao cường, bội phục, bội phục.

Đám người Nguyễn gia sợ hãi võ công cao cường của Dương Túc Quan, lại thấy chàng dạy dỗ Tây Môn Tung một phen, trong tâm tăng hảo cảm, cũng đều chấp tay đáp lễ, tranh chấp mồm miệng của song phương lúc trước xem như xóa sạch.

Quyên Nhi thấy Dương Túc Quan đuổi Tây Môn Tung chạy trốn chết, không khỏi kinh ngạc vạn phần, kéo tay Vi Tử Tráng, hỏi:

- Vi đại thúc, rốt cuộc người nọ làm gì? Hắn cần phải đầu lười sao?

Vi Tử Tráng cười ha hả, nói:

- Hắn không cần đầu lười, chỉ tự cắn mồm mình mà thôi.

Quyên Nhi ồ một tiếng, nhìn máu tươi trong bát, le lưỡi thầm nghĩ:

“Sau này ta phải cẩn thận, không có việc gì, ngàn vạn lần đừng mắng họ Dương kia. Nếu không, dù không cần đầu lười, cũng không phải trò vui gì”

Mọi người đi ra cửa điếm, đang muốn lên núi, chợt thấy Tần Trọng Hải dừng bước như có chuyện. Vì Tử Tráng đi tới, hỏi:

- Sao vậy? Trọng Hải không theo chúng ta lên núi sao?

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Chân núi Hoa Sơn có rất nhiều tửu lâu kỹ viện, ta sợ hai ngàn quân mã chịu không nổi, lại đi quấy rầy lão bá tánh. Ta muốn về xem qua tình huống, lát nữa lên núi không muộn.

Thực ra y đoán Cửu Châu Kiếm Vương chắc chắn giá lâm Hoa Sơn, có ý lén gặp mặt sư phụ, không muốn theo mọi người lên núi lúc này.

Lữ Vân là tham mưu trong quân, vội nói:

- Ta cũng đi cùng.

Tần Trọng Hải phụng mệnh sư phụ, không thể để người biết được lai lịch sư thừa, liền nói:

- Không được, khó dịp Lữ huynh đệ đến Hoa Sơn, mau theo Dương lang trung lên núi ngắm cảnh, trở về làm vài khúc thơ ca mới được.

Lữ Vân ừm một tiếng, dù không tình nguyện nhưng Tần Trọng Hải đã nói như vậy, đành phải đồng ý.

Tần Trọng Hải thấy hăn cúi đầu không nói, thần sắc có vẻ buồn khổ, tám chín phần nếu không rầu rĩ vì công chúa, thì cũng phiền lòng vì Ngũ Định Viễn. Trong lòng thầm nghĩ:

“Xem bộ dáng Lữ huynh đệ mấy ngày nay, thương tâm chưa hồi phục, lát nữa ta nên dẫn hắc đi tửu lâu vui vẻ một phen, ngày sau đỡ phải mi sầu mặt khổ, nhìn cũng phiền.”

Tâm niệm điều này, y liền vỗ vỗ bả vai Lữ Vân, cười cười một cách bất hảo rồi mới rời đi.

Mọi người nghe Tần Trọng Hải nói quân vụ bận rộn, liền không nhiều lời nữa, chỉ để ý tự hành lên núi.

Bạch Sầu

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 3: Quần hùng hội Hoa Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 3: Quần hùng hội Hoa Sơn

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Tây Nhạc Hoa Sơn được liệt danh trong Ngũ Nhạc danh sơn thiên hạ, thuộc dãy Tần Lĩnh, từ xưa đã lấy thế núi hùng vĩ hiểm trở nổi tiếng đời sau. Ngọc Thanh Quan nằm ở trên đỉnh cao nhất phía bắc Hoa Sơn. Lộ trình không xa, giờ phút này vẫn còn sớm, mọi người không quá vội vàng mà chậm rãi lên núi.

Tục ngữ nói "Hoa Sơn kỳ hiểm đệ nhất thiên hạ". Đường mòn thông hành từ chân núi lên đỉnh vừa nhỏ vừa hẹp, hoặc từ sườn vút lên trời cao, hoặc uốn khúc men theo triền núi, vô cùng hiểm ác. Quả nhiên qua mới vài dặm, mắt thấy những chỗ cao chót vót gian nan, lại nhìn dưới chân trơn trượt như băng, bên cạnh là vực sâu vạn trượng, trên đường không có vành đai bảo hộ, chỉ cần trượt chân một cái liền ngã chết tươi tức thì, thổ dân nói "Núi cao ngắt chạm tai trời" chính là như thế.

Có điều mọi người thân mang võ công, không thêm để ý hiểm đạo, Lư Vân từng bám víu vách núi hộ giá nơi Tây Vực, khác nào giẫm trên đất bằng. Ngay cả khinh công của tiểu nha đầu Quyên Nhi cũng có chút hỏa hầu, mọi người tại hiểm địa nhưng một đường ý vui, thông dong ngắm cảnh đẹp, sung sướng biết bao.

Đi tới một chỗ bình đài, mắt thấy không gian thoáng đãng, đám người liền nghỉ tạm tại đó. Lư Vân ngẩng đầu trông về phương xa, thấy nơi nơi mây mù lượn lờ, kỳ thạch quái nham cao vời mờ ảo. Vách núi mọc đủ loại tùng bách xanh tươi, trên các nhánh cây còn vương tuyết đọng, nhìn từ xa khác nào chốn tiên cảnh nhân gian.

Thân trong cảnh đẹp, Lư Vân xuất thân là người đọc sách, tất vịnh thơ ngâm phú một phen. Chỉ thấy hân lộ vẻ vui mừng, bật thốt lên khen:

- Khen thay một tòa Hoa Sơn, kỳ sơn cao vút, sừng sững cô độc, phong cốt凛冽. Núi này uy nghi như thế, chẳng trách có thể sinh ra đệ nhất thiên

hạ cao thủ!

Quyên Nhi theo sau lưng Lữ Vân, nghe hắc lăm nhăm cái gì mà "Ngũ lý quan", "Thiết môn quan", "Thanh kha Bình" "Đồng tâm Thạch", "Hàn dũ phao thư xử" (1), sớm nghe tới trong tai sinh ngứa như có kiến bò, trong lòng nàng muộn phiền. Vừa nghe hắc ngâm nga, nàng nhanh chóng bày ra bộ mặt quý, bịt hai lỗ tai kêu lên:

- Lữ ca ca, người lễ mễ như vậy, rất giống lão thái bà! Sau này ai gả cho người, đúng là xui xẻo!

Lữ Vân đỏ mặt lên, thầm nghĩ: "Ta giống lão thái bà sao? Sao ta không biết?"

Vì Tử Tráng thấy Quyên Nhi nhảy nhót tinh nghịch, sợ nàng té xuống vách núi, hắc liền đưa tay kéo lại. Đã thấy đôi mắt to đẹp của Quyên Nhi lưu chuyển, chăm chăm nhìn vào khuôn mặt tuần tú Lữ Vân, như muốn tới chọc hắc thêm một phen.

Dương Túc Quan ho nhẹ một tiếng, nói:

- Lữ huynh nói không sai. Hoa Sơn địa linh nhân kiệt, những năm này thịnh vượng biết bao, không những sơn thủy vững chãi, còn xuất ra nhân vật anh hùng cỡ như Ninh Bất Phàm. Lấy danh khí mà nói, mấy năm nay đã muốn bao trùm Võ Đang. Trong chốn võ lâm, ngoài Thiếu Lâm, đương thời không mấy môn phái có thể trêu chọc tới.

Dương Túc Quan tuổi tác tuy nhỏ nhưng địa vị tôn sùng, kết giao với đại nhân vật võ lâm đệ nhất, kiến thức phi thường. Giờ phút này chàng phân tích thế cục giang hồ, quả nhiên lý rõ ràng đâu ra đấy.

Vi Tử Tráng nghe lời này, biết Dương Túc Quan nói đúng thực tế nhưng cảm giác không vui vẫn ùn kéo tới trong lòng. Hắn xuất thân Võ Đang, biết rõ trong khoảng thời gian này, thể vận bốn môn chân chương không vượng, nhất thời thở dài không nói.

Quyên Nhi bị Vi Tử Tráng nắm tay, vừa thấy hắn cúi đầu không nói, nhất thời có ý bênh vực kẻ yếu. Nàng lập tức nhếch mồm, xì một tiếng khinh miệt, nói:

- Một cái Hoa Sơn nho nhỏ, có gì đặc biệt hơn người chứ! Chúng ta Cửu Hoa Sơn có tới chín ngọn Hoa Sơn, mạnh hơn một Hoa Sơn bọn hắn rất nhiều.

Mọi người nghe vậy, bất giác cả cười. Vi Tử Tráng sờ đầu nhỏ của nàng, cười nói:

- Nơi này là địa bàn của người ta, nói chuyện nên lưu ý một chút.

Quyên Nhi hừ một tiếng muốn cãi lại, bỗng nghe một người mắng:

- Ai dám nói Cửu Hoa Sơn mạnh hơn Hoa Sơn?

Đám người đang bất ngờ, chợt thấy trên đường nhảy ra một lão nhân cao gầy, người này cầm trên tay một cái bàn tính, quái mô quái dạng nhìn mọi người. Lữ Vân từng gặp một lần nên nhận ra lão này là Toán Bàn Quái, chính là nhân vật có bối phận cao nhất trên Hoa Sơn, bản tính xưa nay chỉ thích bốn cột, có điều giờ này ở đây, đích thị phụng mệnh đón khách.

Toán Bàn Quái nhảy đến bên người Quyên Nhi, lớn tiếng nói:

- Cái thứ trẻ ranh, không ngờ dám đến Hoa Sơn giường oai, nói chuyện nên kiểm điểm lại bản thân cho ta.

Quyên Nhi cười nói:

- Lão là ai? Cầm trên tay bàn tính lớn, là muốn tới nhà ai thu nợ?

Toán Bàn Quái xì một tiếng khinh miệt, mắng:

- Ta muốn đi thu nợ ông nội con nhãi nhà mi. Chín hai mươi tám, hăn nợ ta tổng cộng mười tám vạn lượng bạc.

Quyên Nhi nghe lão nói năng bậy bạ, chính là gái đứng chỗ ngựa, lúc này cười nói:

- Ông nội ta không chỉ là ông của ta, còn là cha của ông nội nhà lão, lão thu như vậy, không thấy quá độc ác sao?

Toán Bàn Quái sửng sốt, hỏi:

- Ông nội mi là cha của ông ta? Vậy cha của mi là ông của ai?

Quyên Nhi cười nói:

- Đương nhiên là ông của lão.

Toán Bàn Quái nhíu mày vắt óc suy nghĩ, lại hỏi:

- Ai là ông của ai, làm sao khó hiểu như vậy?

Sau một lúc, lão bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói:

- A! Cha mi là cha của cha ta, ta nên gọi mi bằng bác gái mới phải.

Quyên Nhi cười nói:

- Thông minh, lát nữa sẽ cho cháu ăn kẹo.

Toán Bàn Quái giờ mới biết bị người chiếm tiện nghi, giận dữ nói:

- Thật to gan, không ngờ dám trêu chọc đến cha mi đây!

Mọi người che miệng cười trộm, đều có cảm giác vô cùng hoang đường.

Tai nghe Toán Bàn Quái há miệng mắng to, Dương Túc Quan đi ra chấp tay nói:

- Vị tiền bối này, tại hạ Thiếu Lâm Dương Túc Quan, được quý phái chiêu mộ có lời mời, đặc biệt đến quý bảo sơn dự lễ. Xin các hạ hãy thông báo một tiếng.

Toán Bàn Quái chỉ vào Quyên Nhi, lớn tiếng hỏi:

- Tiểu liễu đầu này là gì của người? Nói chuyện không biết nặng nhẹ như thế, các người mặc kệ không quản sao?

Quyên Nhi hì hì cười, nói:

- Lão không nghe hản nói sao? Hản thuộc Thiếu Lâm Tự, cô nương ta là phận nữ nhi. Lão từng thấy qua Thiếu Lâm Tự có nữ đồ đệ chưa? Hai nhà chúng ta không chút liên quan.

Ngày thường Toán Bàn Quái đã điên điên khùng khùng, lúc này giống lửa ngốc nổi giận, lớn tiếng nói:

- Thối lắm! Lão tử nhìn mi nói nhiều như vậy, hẳn là nam tử cải trang, tám phần là hòa thượng giả trang cô nương!

Vừa nói vừa muốn tóm lấy đầu Quyên Nhi, xem nàng có đội tóc giả hay không.

Quyên Nhi hì hì cười, liền làm ra vẻ giật mình, kêu lên với Dương Túc Quan:

- Sư huynh, chúng ta bị người ta phát hiện rồi, phải làm sao bây giờ?

Dương Túc Quan cười khở một tiếng. Chàng đang muốn giải thích, đã thấy Toán Bàn Quái chống nạnh hai tay, cười to nói:

- Hai mắt lão phu như điện, có thứ yêu ma quỷ quái gì mà chưa từng thấy? Mi mau mau bỏ cải trang đi, nếu không đừng mơ lên núi!

Vi Tử Tráng thấy Quyên Nhi nghịch ngợm, xông về phía trước vài bước, chấp tay nói:

- Tại hạ Võ Đang Vi Tử Tráng. Vị cô nương này nhất thời vui đùa, thừa mong tiền bối đừng so đo cùng con trẻ.

Toán Bàn Quái là hạng lỗ mãng cỡ nào? Lão thấy dung mạo Vi Tử Tráng bình thường không đặc biệt, lúc này cười lạnh nói:

- Võ Đang? Các người là Thiếu Lâm trộn lẫn Võ Đang sao, toàn bộ các phái võ lâm chen lẫn bên trong đám các người? Nếu như vậy, không biết trong này còn có người của Hoa Sơn chúng ta?

Linh Định thấy đối phương quần lấy không rời, không muốn dây dưa thêm, liền nói:

- Chúng ta tự lên núi, đừng chậm trễ thời gian nữa.

Toán Bàn Quái hừ một tiếng, lắc lư bàn tính trên tay, quát:

- Các người muốn lừa bịp lên núi, không dễ như vậy. Quái vật nam giả nữ kia còn chưa bỏ cải trang, ta sẽ không cho phép kẻ nào rời đi!

Mọi người vừa tức vừa buồn cười, không biết nên giải thích ra sao.

Toán Bàn Quái đang hô quát, lại nghe phía sau một người kêu lên:

- Sư đệ, người đang làm cái gì vậy?

Chỉ thấy một lão nhân mập tròn dẫn vài tân khách đi tới, chính là Hoa Sơn Phì Xứng Quái. Người này xưa nay hành động hoang đường, cùng Toán Bàn Quái hợp xưng là "Hoa Sơn Song Quái ", cũng là tay già mà không nghiêm khó gặp trong chốn võ lâm.

Phì Xứng Quái cau mày nhắc nhở:

- Sư đệ, người tới là khách. Sao người ngăn trở trên đường, không thấy quá thất lễ sao?

Toán Bàn Quái chỉ về Quyên Nhi, nói:

- Sư huynh có điều chưa biết, nữ nhân này là hòa thượng Thiếu Lâm giả trang mà thành. Ấ muốn lừa bịp lên núi, hẳn có âm mưu gì đó. Ta không ngăn cản thì sao hả?

Phì Xứng Quái thất kinh, nhìn kỹ Quyên Nhi, chỉ thấy nàng cười duyên mắt sáng, quả thực là một mỹ nhân. Nếu do hòa thượng giả trang, chính là xảo

đoạt thiên công (2) . Lão liễm liễm miệng, nói:

- Hiếm thấy vị sư phụ nào có thuật dịch dung lợi hại như thế, cũng là làm khó cho người. Ta thấy Thiếu Lâm Tự nhiều hòa thượng tráng niên sung cơ như vậy, ngày thường sao chịu nổi sinh hoạt một bề như thế. Thì ra là thế, thì ra là thế, hắc hắc...

Vừa nói, lão vừa vỗ tay chữ thập thán phục:

- A Di Đà phật, không ngờ Thiếu Lâm còn có tuyệt kỹ thứ bảy mươi ba, thất kính, thất kính.

Linh Chân nghe đối phương miệng đầy ô ngôn uế ngữ, trong tâm khó chịu, cả giận nói:

- Người nói nhăng nói cuội, rốt cuộc là nói về cái gì đó?

Phì Xứng Quái không đáp, nhướng mày quay đầu hỏi sư đệ:

- Người này đầu trâu tai chuột, xấu xí như thế. Phải dịch dung cho tốt một chút. Nếu không, chẳng phải sẽ dọa người chết khiếp sao?

Mọi người nghe vậy đều cười khúc khích.

Linh Chân giận dữ, vận khởi Thiếu Lâm Đại Lực Kim Cương Chỉ, năm ngón tay chop tới Phì Xứng Quái. Phì Xứng Quái vội né tránh. Chỉ nghe roạt một tiếng, một cây đại thụ ở bên bị chop mất lớp vỏ cứng cáp hàng trăm năm. Phì Xứng Quái cả kinh thốt:

- Đại Lực Kim Cương Chỉ! Quả nhiên là người của Thiếu Lâm Tự!

Linh Chân cười lạnh nói:

- Võ công khắp thiên hạ đều từ Thiếu Lâm mà ra. Hôm nay cho đám bàng môn tả đạo các người được khai mở nhãn giới, xem một chút bản lĩnh võ lâm chính tông chúng ta!

Lão thổ nạp vận khí, liền muốn xuất chỉ. Phì Xứng Quái thấy chỉ lực của Linh Chân dị thường mạnh mẽ, không dám chậm trễ, vội rút binh khí muốn tiến lên ác đấu.

Linh Định thấy song phương sắp sửa quyết chiến. Bên mình là khách không nên thất lễ, lão ngăn cản sư đệ rồi lên tiếng hòa giải:

- Đừng như vậy, mọi người chỉ hiểu lầm miệng lưỡi nho nhỏ, cần gì phải động thủ đây?

Dương Túc Quan lắc đầu, thở dài một tiếng nói:

- Trong Hoa Sơn không còn người nào khác hiểu chuyện sao? Chúng ta tới xem lễ quan trọng hơn, thật sự không có thời gian làm rộn ở đây.

Liền vào lúc này, một thiếu niên bước nhanh xuống từ trên sơn đạo, mắt thấy hai lão béo gầy khiêu chiến khách nhân, hăn cả kinh kêu lên:

- Tổ sư bá, tổ sư thúc, các ngài lại hồ đồ nữa rồi!

Mọi người đưa mắt nhìn lại. Chỉ thấy thiếu niên nọ khí vũ phi phàm, hai mắt lấp lánh hữu thần, xem ra là anh kiệt trong lớp trẻ Hoa Sơn.

Thiếu niên kia tới bên cạnh song quái, cau mày nói:

- Tổ sư thúc, tổ sư bá. Hôm nay là ngày sư phụ thoái ẩn, các ngài lại quấy rối ở đây, trở về biết ăn nói ra sao với sư phụ con?

Phì Xứng Quái vừa nghe hẳn nói, khuôn mặt đỏ lên, ngượng ngùng nói:

- Ta... Ta không có ý gây sự, đều là sư thúc tổ người không tốt.

Vừa nói lão vừa chỉ sang Toán Bàn Quái. Toán Bàn Quái lại chỉ sang Quyên Nhi, lớn tiếng nói:

- Ta không quấy rối. Thiếu Lâm Tự phái nam giả nữ quái vật lên núi, chúng ta sao có thể để ả đi qua?

Thiếu niên thở dài, lắc đầu không nói. Phì Xứng Quái thấy trường diện không ổn, nhanh chóng cười bồi nói:

- Đồ tôn! Ta đi trước đây, những người này giao cho người tiếp đãi.

Xem ra, bối phận của lão tuy cao nhưng không dám trái ý thiếu niên kia. Mắt thấy phía sau có tân khách đang lại đây, lão liền xông lên đón tiếp, dẫn những người kia lên núi.

Toán Bàn Quái đuổi theo sau, kêu lên:

- Sư huynh đừng đi! Không giữ mặt nạ quái vật kia xuống, chúng ta sao có thể đi như vậy?

Phì Xứng Quái cười mắng:

- Đi mau! Đừng làm mất mặt xấu hổ, đến lúc chương môn sư diệt lại phát giận đó.

Toán Bàn Quái lẩm bẩm một tiếng, không tình nguyện rời đi, khóe mắt vẫn còn dò xét động tĩnh Quyên Nhi với bộ dạng không cam lòng.

Thiếu niên kia thấy hai lão đại yêu quái rời đi, lúc này mới thở dài một hơi, hướng về đám người Dương Túc Quan, chấp tay nói:

- Tại hạ Hoa Sơn Tô Dĩnh Siêu, tham kiến các vị tiền bối.

Dương Túc Quan thấy cử chỉ của hắn có lễ, trong tâm ưa thích, mỉm cười nói:

- Tô thiếu hiệp. Mấy đệ tử Thiếu Lâm Võ Đang chúng ta được Ninh chương môn có lời mời, đặc biệt đến quý sơn xem lễ, xin cậu dẫn đường cho.

Thiếu niên này gọi là Tô Dĩnh Siêu, chính là tiểu đồ đệ của Ninh Bất Phàm, trời sinh thông minh, ngộ tính phi phàm, rất được chương môn sủng ái. Tạp vụ lớn nhỏ trên núi, ngày thường đều do hắn chuẩn bị. Lúc này hắn khẽ gật đầu, chấp tay nói:

- Xin hỏi đại hiệp xưng hô ra sao?

Dương Túc Quan mỉm cười, nói:

- Tại hạ Dương Túc Quan.

Tô Dĩnh Siêu a một tiếng, cả kinh nói:

- Thì ra là Dương lang trung đỉnh đỉnh đại danh!

Vừa nói vừa khom người cúi chào, đưa tay mời khách:

- Khách quý xin đi bên này.

Mọi người thấy hần lịch duyệt lão luyện, trong tâm thầm khen. Lữ Vân từng gặp qua gã thiếu niên này. Chưa đầy một năm trước, hần còn là tiểu quỷ đập đầu thẹn thùng với người ta, ai ngờ bây giờ đã trở nên trầm ổn như thế, thật sự khiến người nhìn với cặp mắt khác xưa.

Mọi người đi một hồi, đến một chỗ núi non ba mặt vút cao lên trời, có hai tấm bia đá. Một tấm viết "Vân Thai Phong Độ Nhất Môn ", một viết "Bạch Vân tiên cảnh ", xem ra chính là đệ nhất bắc phong Hoa Sơn.

Tô Dĩnh Siêu đi trước, dẫn mọi người tới một tòa lầu tháp dựng bằng gỗ sừng sững bên cạnh núi, chỉ là không được cao cho lắm, kiến trúc có vẻ đơn sơ, trên tấm biển treo có viết hai chữ "Ngọc Thanh".

Mọi người lấy làm lạ, thầm hỏi: “Đây chính là Hoa Sơn Ngọc Thanh Quan sao?”

Tòa kiến trúc này không mấy bắt mắt. Nếu chưa thấy tấm biển, ai có thể ngờ đây là Hoa Sơn Ngọc Thanh Quan danh vang thiên hạ chứ?

Sắp tới giữa trưa, cách hơn dặm đã đứng đầy người là người. Chỉ thấy Điểm Thương Thất Hùng, chương môn Nga Mi, các lộ nhân mã từ phía tây sông Tương...Lúc này hảo thủ các môn các phái tụ tập, đưa mắt nhìn lại, có chừng mấy trăm khách nhân lên núi xem lễ. Con đường núi không rộng lắm lúc này càng đông đúc chen đẩy, thêm thêm cảm giác chật chội.

Vi Tử Tráng mắt sắc, đã nhìn ra tân khách lên núi mang theo không ít binh khí, chỉ là bọn họ ngại chủ nhân nên đều giấu chúng bên trong bọc hành lý.

Vi Tử Tráng than rằng:

- Rõng rảnh lẫn lộn thế này, hơn phân nửa những người kia lòng mang ý xấu, tựa như Tây Môn Tung nọ, lát nữa chắc chắn sẽ có đấu đá vui đây.

Trên sơn đạo, tân khách như mây, số người vắng lai rất nhiều. Dương Túc Quan cùng Linh Định đi chưa được vài bước, đã có người nhận ra hai người đều thuộc Thiếu Lâm Tự, chính là môn phái đệ nhất thiên hạ, Dương Túc Quan lại là quan viên quan trọng trong triều. Đám người vội vàng tiến lên chào hỏi, bộ dáng thân thiện, chỉ sợ mất đi lễ nghĩa.

Mấy chục người vây tụ tiến lên, người một câu, ta một câu, lôi kéo ba người đàm luận. Linh Định có võ công cao nhưng không giỏi giao tiếp, tính tình Linh Chân lại càng lỗ mãng, vừa mở miệng liền đắc tội với người, toàn bộ phải dựa vào Dương Túc Quan chu toàn mọi chuyện. Chỉ nghe lời nói của chàng dí dỏm, khiến cho quần hùng thoải mái cười to, vui mừng khôn xiết.

Lữ Vân đứng ở một bên, bội phục thầm nghĩ: “Dương lang trung quả nhiên rất giỏi, tuổi còn trẻ mà đã quen biết khắp cả thiên hạ”

Hắn là chỉ hạng vô danh tiểu tốt, giờ phút này tới thánh địa võ lâm, không quen biết người nào. Nếu có ai nhận ra hắn, tám chín phần là khách quen ăn mì trước đây.

Vĩ Tử Tráng thấy thanh thế Thiếu Lâm được tôn sùng như rồng, so sánh thì bốn môn càng cô đơn không chịu nổi, trong tâm không khỏi buồn ngủi. Một hồi đại họa triều đình năm xưa, Võ Đang Sơn bị người ta niêm phong, vì thế nên giờ chưởng môn Nguyên Thanh hành sự cực kỳ khiêm tốn, không muốn trêu chọc phân tranh hay tranh cường đoạt lợi, tránh lại bị người lời gièm pha hãm hại. Hai mươi năm nay, đường đường Võ Đang Sơn lại mai danh ẩn tích, cái gì tứ đại tông sư, cái gì đệ nhất thiên hạ, đều không liên quan đến Võ Đang.

Vĩ Tử Tráng quen biết không ít anh hùng nhưng thương cảm cho bốn môn suy yếu, thật sự không muốn xã giao. Có hảo hán tới chào, hắn chỉ miễn

cường đáp lại cho có lệ, sau đó cùng đám người Quyên Nhi, Lư Vân đứng ở một góc.

Chú: (1) Khi Hàn Dũ, nhà đại văn học đời Đường du giá đến Hoa Sơn, lấy hết sức bình sinh lên tới "Thương Lĩnh", quay đầu nhìn Hoa Sơn thật hiểm trở, cảm thấy đại kinh thất sắc, không thể hồi sơn được, viết lấy di thư ném xuống núi. Trên dãy núi khắc chữ lớn "Hàn Dũ Đầu Thư Xứ" chính là gợi nhớ điển cổ này.

(2). Xảo đoạt thiên công. Ý nói những công việc cực kỳ khéo léo tinh xảo đến mức độ tuyệt hảo sánh với trời. Xuất xứ của nó bắt nguồn từ Tam Quốc Chí.

Thời Tam Quốc, con gái của huyện lệnh Thượng Sái là Chân Thị có nhan sắc đẹp như tiên, khi còn nhỏ có thầy tướng nói nàng sau này có tướng đại phú quý. Về sau công tử thứ hai của Viên Thiệu là Viên Hy yêu nhan sắc nàng cưới làm vợ. Nhưng ít lâu sau Viên Thiệu bị Tào Tháo đánh bại ở trận Quan Độ. Viên Hy bị Tào giết chết, bấy giờ vợ Thiệu và Chân cô nương ở trong Nghiệp thành. Khi Tào Phi chiếm được Nghiệp thành, vào Viên phủ thấy nhan sắc quá đẹp đem lòng mến yêu sai binh lính giữ chặt phủ, sau đó đem về cưới làm vợ.

Phi vô cùng sủng ái Chân thị, nàng muốn sao được vậy. Về sau Phi phế Hiến Đế, lên làm vua rồi lập Chân thị làm hoàng hậu. Lúc đó Chân thị đã gần bốn mươi. Để khiến cho mình không bị Phi chán, Chân thị bỏ rất nhiều công phu vào việc trang điểm làm đẹp. Tương truyền trong cung cấm của Chân thị có nuôi một con rắn xanh rất đẹp miệng ngậm châu. Cứ mỗi lần hoàng hậu trang điểm buộc tóc là nó ở bên cạnh uốn mình xếp thành hình những kiểu búi tóc khác nhau, hoàng hậu cứ theo vậy mà kết tóc nên mỗi hôm đều có một kiểu tóc khác lạ đẹp đẽ vô cùng, khiến Phi yêu mến mãi

không biết chán. Những kiểu tóc hoàng hậu biến hóa khôn lường ai nhìn cũng phải trầm trồ thán phục và được ví như có trời làm tóc cho. Từ đó thành ngữ xảo đoạt thiên công ra đời để chỉ những điều tuyệt diệu phi phàm giống như những ván cờ nghệ thuật thâm sâu khéo léo.

Toái Càn Khôn

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 3: Quần hùng hội Hoa Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 3: Quần hùng hội Hoa Sơn

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Ba người đang trong tâm trạng nhàm chán, chợt nghe phía sau vang lên tiếng gọi:

- Sư đệ, người tới rồi!

Vi Tử Tráng nghe thanh âm quen thuộc, quay đầu đã thấy một đạo nhân đứng trước mắt. Chính là sư huynh Nguyên Dịch.

Mắt thấy đồng môn Võ Đang, Vi Tử Tráng không khỏi mừng rỡ, nhanh chóng chạy tới ôm lấy đối phương, lớn tiếng kêu lên:

- Sư huynh! Người cũng tới rồi!

Hắn nhắc gót chân, đang muốn tìm kiếm đồng môn chung quanh, đã bị Nguyên Dịch kéo lại, thấp giọng nói:

- Chớ tìm nữa, hôm nay ngoài ta ra, bốn môn không còn ai tới đây nữa.

Vi Tử Tráng mặt đầy buồn bã, khẽ gật đầu rồi thở dài một tiếng.

Lữ Vân ở một bên, quan sát thì lấy làm kỳ quái. Võ Đang Sơn khai phái đã mấy trăm năm, địa vị tôn sùng trên chốn võ lâm, sao giờ lại suy yếu đến thế này? Năm đó hắn ở Dương Châu, từng dựa vào quyển "Luyện khí luận khí" của chưởng môn Võ Đang là Nguyên Thanh tặng cho Cố Tự Nguyên, mới ngộ ra tâm pháp độc môn. Giờ có được một thân nội công, hôm nay có ý bá kiến vị cao nhân này, đáng tiếc kém duyên gặp mặt.

Lữ Vân muốn tiến lên hành lễ, thấy Vi Tử Tráng cùng Nguyên Dịch rĩ tai thì thầm không ngớt. Hắn không muốn cắt đứt cuộc chuyện trò của hai người, liền ở một bên chờ đợi.

Chợt nghe Quyên Nhi lớn tiếng khóc:

- Sư phụ! Sư phụ!

Trong lúc khóc gọi, nàng vội vàng chạy ra ngoài. Lữ Vân cả kinh quay đầu, chỉ thấy bên sơn đạo có một lão nhân cười lừ đang chậm rãi lên núi, bên cạnh còn thêm một nam tử cao lớn.

Lữ Vân ồ một tiếng, thầm nghĩ: "Xem này bộ dáng lão tiên sinh này, hẳn là cường môn Cửu Hoa Sơn Thanh Y Tú Sĩ."

Muốn xem dung mạo, không ngờ Thanh Y Tú Sĩ đeo một cái mặt nạ. Có lẽ trên mặt đối phương có một cái bớt kỳ lạ nào đó, mới không tiện để lộ mặt thật.

Mắt thấy Thanh Y Tú Sĩ giá lâm Hoa Sơn. Đám người Dương Túc Quan, Vi Tử Tráng liền ngưng chuyện trò, sôi nổi xông tới hành lễ thăm hỏi.

Quyên Nhi kéo tay sư phụ, sụt sướt thuật lại chuyện cũ. Nói đến đoạn sư thúc bị hại, sư tỷ mất tích, nàng càng lớn tiếng khóc to. Thanh Y Tú Sĩ nghe thì không nói một lời. Người này mang mặt nạ da người nhìn không ra hỉ nộ ái ố. Đám người Vi Tử Tráng ở một bên thở vắn than dài, trong lòng cũng có cảm giác bị thương.

Vi Tử Tráng đợi Quyên Nhi trần thuật xong, lắc đầu buồn bã nói:

- Trương Chi Việt Trương đại hiệp là một thiết hán cứng cỏi, nào ngờ mất mạng trong tay tặc nhân. Khi đó có chúng ta ở bên nhưng đáng giận Hồ Mị Nhi gian trá xảo hoạt, lại không người nào cứu nổi hãn, ài...

Nhớ tới khi Trương Chi Việt lâm chung uỷ thác, trong lòng hãn đau xót suýt ứa nước mắt.

Thanh Y Tú Sĩ thở dài một tiếng, nói:

- Chư vị chớ nên tự trách. Sự đệ ta trời sinh quật cường, không khuất phục trước người ta mới bất hạnh thân vong. Cứng quá thì gãy, chính là đạo lý này.

Lữ Vân nghe lời lẽ Thanh Y Tú Sĩ súc tích triết lý, lại thấy người này khí độ phi phàm, nghe tin dữ không thất kinh, cũng không bi thương khóc rống. Đủ thấy đối phương kiến thức sâu sắc, tuyệt không phải hạng phàm phu thế tục. Nhất thời cảm thấy bội phục.

Dương Túc Quan lại nghĩ: "Thanh Y chương môn bình thường không lộ hỷ nộ, tâm cơ lòng dạ sâu xa, nhất định thủ đoạn cũng đầy tàn nhẫn. Hồ Mị Nhi gây thù với người này, chính là tự tìm tử lộ."

Cùng một con người nhưng sự nhìn nhận trong mắt hai người Dương Lữ lại có khác biệt, xem ra tính cách của hai người thật sự bất đồng rất lớn.

Đang lúc này, nghe Thanh Y Tú Sĩ nói:

- Phái ta gặp họa, may là có các vị đồng đạo tương trợ, xem như đại hạnh trong bất hạnh. Quyên Nhi, còn không mau qua tạ ân cứu mạng của các vị đại hiệp.

Quyên Nhi nén khóc trách cứ:

- Còn nói sao! Nếu không phải ở cùng một chỗ với bọn họ, sư tỷ sẽ không rơi vào tay người xấu, đến nay không rõ sinh tử. Nếu không theo bọn họ, giờ này sư tỷ vẫn còn yên ổn...

Vừa nói, nàng vừa ôm lấy nam tử trung niên bên cạnh sư phụ, thất thanh khóc rống.

Nam tử này chính là A Ngốc mà Ngũ Định Viễn từng gặp năm trước. Chỉ thấy hăn ngơ ngơ ngác ngác như con lừa. Nghe Quyên Nhi khóc lóc mà không biết mở lời an ủi, về mặt tỏ ra đầy khó hiểu.

Thanh Y Tú Sĩ nghe đồ đệ oán giận, lại thấy thần sắc đám người Vi Tử Tráng lộ vẻ xấu hổ, liền chấp tay nói:

- Con trẻ hồ ngôn loạn ngữ, xin chư vị chớ trách.

Vi Tử Tráng thở dài, nói:

- Kỳ thật Quyên Nhi nói không sai. Nếu không đồng hành cùng chúng ta, Diễm Đình sẽ không rơi vào tay Côn Luân Sơn. Nói cho cùng, đúng là chúng ta không phải.

Thanh Y Tú Sĩ lắc đầu nói:

- Các vị không nên tự trách, ta với Trác Lăng Chiêu ngày xưa không oán ngày nay không thù. Người nợ là nhất đại tông sư, sẽ không làm khó một tiểu nữ nhi. Lát nữa hăn đến nơi đây, ta sẽ đòi người. Xin chư vị không nên lo lắng.

Vi Tử Tráng đang muốn đáp lời, chợt nghe một thanh âm vang lên:

- Thanh Y Tú Sĩ liệu sự như thần, chương môn phái ta có thân phận thế nào, sao đi làm khó một tiểu cô nương?

Mọi người quay đầu, thấy một hán tử mặc áo bào trắng lưng đeo trường kiếm, đang lăm liết nhìn lại phía này. Chính là Côn Luân Sơn Kiếm Bảo Mạc Lăng Sơn.

Liếc thấy cừ địch, Lư Vân chạy ra quát lớn:

- Các người đem Ngũ chế sứ giấu ở nơi nào, mau mau giao người ra đây!

Dương Túc Quan thấy hăn lỗ mãng, liền đưa tay ngăn cản, thấp giọng nhắc nhở:

- Lữ huynh chớ vội. Kẻ có cừu oán cùng Côn Luân Sơn ở nơi này vô số, người không cần vội xuất đầu.

Quả nhiên Linh Định đã sai bước ra, trầm giọng hỏi:

- Lão nạp Thiếu Lâm Linh Định, xin hỏi Trác chương môn ở đâu?

Lão nóng lòng về an nguy của sư đệ Linh Âm, có điều với thân phận Thủ Tọa La Hán Đường, khi nói chuyện vẫn không mất lễ nghĩa. Có ý tiên lễ hậu binh, sau đó mới khai mở sát giới.

Mạc Lăng Sơn mỉm cười nói:

- Vị đại sư này chớ nóng ruột. Linh Âm đại sư của quý phái đã dẫn môn nhân rời đi, có lẽ giờ này đã trở lại Tung Sơn.

Linh Chân mắng:

- Thả rắm chó! mấy ngày trước lão tử lên Côn Luân, đám rùa con các người trốn mất không thấy bóng dáng. Giờ gặp mặt, các người còn nói thả người sao? Rốt cuộc Trác Lăng Chiêu đánh ra loại rắm gì, ngay chút khí vị cũng không có!

Chỉ nghe xa xa truyền đến một tiếng cuồng tiếu, tiếp theo một âm thanh lãnh ngạo vang lên:

- Hòa thượng thô lỗ nói chuyện cẩn thận một chút! Thầy trò Linh Âm cùng Lý Thiết Sam đã sớm chạy khỏi Thiên Sơn. Nếu chúng ta muốn hại mấy tên này thì đã động thủ từ lâu.

Đang khi nói, có một người đi tới. Người nọ thân hình cao gầy, sắc mặt như mang bệnh. Chính là Tiền Lăng Dị.

Linh Chân nhận ra hắn, nhất thời phần nộ quát:

- Chó con nhà người còn dám nghênh ngang vào Trung Nguyên sao? Chưa nói đến Linh Âm sư huynh, các người giết già trẻ cả nhà Yến lăng tiêu cực. Món nợ máu này, giờ người tính trả ra sao?

Trong cơn giận dữ, Linh Chân lập tức đề cập đến huyết án, muốn xem Tiền Lăng Dị đáp lời ra sao.

Tiền Lăng Dị cười lạnh nói:

- Còn hỏi sao nữa? Mạnh thì sống, yếu thì chết. Đạo lý này, người còn không hiểu?

Linh Chân cười ha hả, thoáng chốc tăng bào cuộn cuộn lên, nói:

- Hay cho một câu mạnh thì sống yếu thì chết. Đến đây, hôm nay lão tử sẽ cho người chết được toàn thân.

Tính tình Linh Chân nóng nảy, lại ỷ vào võ nghệ cao minh, có ý quét ngang toàn trường, vừa lên Hoa Sơn liền muốn tìm người ẩu đả. Lúc này Tiền Lăng Dị lên tiếng coi thường, chính là tự chuốc lấy điều không may. Lão năm bàn tay to bè như cái hũ dấm đi đến chỗ Tiền Lăng Dị, định chỉ trong ba hai quyền đánh chết đối phương.

Chợt thấy một gã thiếu niên đi ra ngăn giữa hai người, chính là đệ tử Hoa Sơn dẫn đường, Tô Dĩnh Siêu. Hắn lộ vẻ hoảng hốt, ôm quyền thở dài khuyên:

- Chư vị tiền bối bình tâm chớ nóng. Hôm nay, tất cả khách nhân lên núi đều là bằng hữu của gia sư. Nếu mọi người tổn thương hòa khí, kẻ làm chủ như chúng ta thật là hổ thẹn. Các vị có chuyện riêng, có thể đợi sau khi xuống núi mới bàn lại hay không?

Linh Chân nóng nảy sao quản được nhiều, liền duỗi tay đẩy Tô Dĩnh Siêu một cái. Ai ngờ thân thể Tô Dĩnh Siêu nhoáng một chút, không ngờ vẫn đứng tại chỗ.

Mọi người thấy thiếu niên này tuổi tác còn trẻ mà võ công không kém, nhất thời giật mình.

Linh Chân cũng thầm sửng sốt. Ngoại môn ngành công của lão dũng mãnh vô bì, mới rồi sợ ngộ thương đệ tử phái khác nên chỉ dùng nửa thành công lực. Nào biết công phu hạ bàn của Tô Dĩnh Siêu vững chãi, cái đẩy nọ không làm gì được hắn. Linh Chân là một trong Tứ Đại Kim Cương, như vậy thể diện biết để ở đâu? Lão bước mạnh ra trước một bước, trầm giọng nói:

- Người tránh ra!

Tô Dĩnh Siêu khom người đáp:

- Vãn bối thân mang chức trách, không thể để cho chư vị khách quý ầu ả, xin tiền bối bỏ qua cho.

Lời lẽ khiêm tốn nhưng chân hắn không lùi một bước.

Tiền Lăng Dị không hề sợ hãi, cười ha hả nói:

- Linh Chân à, người cho rằng nơi này là sơn sau Thiếu Lâm Tự, có thể mặc cho người quát này sai nọ sao? Người ta là cao đồ môn hạ Hoa Sơn. Người tới nơi này làm khách, nên tuân thủ quy củ của người ta đi!

Vừa nói, hắn vừa cười cười vỗ vai Tô Dĩnh Siêu:

- Tiểu huynh đệ làm rất tốt, mỗi mượn người làm chỗ dựa lần này.

Linh Chân thấy vẻ mặt Tiền Lăng Dị đầy chê cười, có ý bêu xấu bên mình. Lão hừ một tiếng nặng nề đi lên một bước, chỉ cách Tô Dĩnh Siêu ba thước. Lúc này nếu bị một thiếu niên cản đường, ngày sau lan truyền ra ngoài, Hồ Trảo Kim Cương phải hành tẩu ra sao trên giang hồ?

Linh Chân hừ một tiếng, trảo phải vươn ra chụp tới ngực thiếu niên cản đường, muốn đem hắn bốc qua một bên.

Trảo phải Linh Chân bầu tới, chính là tuyệt chiêu trong Long Trảo Thủ của Thiếu Lâm, gọi là "Đoạt Châu Thức". Chỗ lợi hại của chiêu này không thuộc nơi tay phải, mà nằm ở trảo trái bất động tự lực. Chỉ chờ đối phương ngăn chặn thế công tay phải, trảo trái liền phát sau đến trước, trong nháy mắt chế địch nhân. Đám người Linh Định thấy Linh Chân sử xuất tuyệt chiêu Đoạt Châu Thức, đều biết lão nóng lòng vẫn hồi thể diện, chỉ sợ thua một chiêu nửa thức dưới tay vẫn bối, ngày sau khó có thể đối mặt quần hùng.

Tô Dĩnh Siêu chỉ là thiếu niên mười sáu mười bảy, thấy công phu cầm nã của Linh Chân lợi hại bậc này, trong lòng sao không sợ hãi? Mắt thấy hồ trảo chụp tới, hắn vận khởi tâm quyết sư môn, thoáng chốc một chân đạp đất làm trụ, hai tay bày ra chiêu "Song Lô Quán Nhĩ", song chưởng liền vỗ tới hai mang tai Linh Chân. Nếu chưởng này trúng đích, nhẹ thì hòa thượng

Thiếu Lâm vỡ tan màng nhĩ, nặng thì nát bấy xương đầu cùng não bộ. Mọi người thấy chiêu này cao minh, bất giác đều ồ một tiếng.

Linh Chân chỉ chờ thiếu niên kia ngăn chặn trào phải, trào trái liền lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy đối phương. Ai ngờ Tô Dĩnh Siêu hoàn toàn xem như không thấy một trào sắc bén, ngược lại vỗ tới hai mang tai lão. Chiêu này phát sau mà đến trước, vô cùng xảo diệu, đã phá vỡ Đoạt Châu Thức.

Linh Chân thấy đối phương ra tay tuyệt diệu, lúc này hồ rỗng một tiếng, bỏ qua ám chiêu nơi tay phải. Trào phải tăng lực, như tia chớp cứng rắn ngực chộp tới Tô Dĩnh Siêu, muốn đi trước một bước bắt lấy hãn.

Mọi người thấy Linh Chân biến chiêu cực nhanh, trong sát na hóa giải tình thế bất lợi, trong lòng đều có ý tán thưởng. Nếu không phải lão tăng này ý lớn hiếp nhỏ, chắc chắn lớn tiếng khen hay.

Tô Dĩnh Siêu thấy trào tới mau tuyệt, nghĩ đến chiêu Song Lôi Quán Nhĩ đánh tới không kịp. Giờ phút này, một chân hãn đạp đất làm trụ, chân còn lại đang trên không liền bước lên phía trước, song chưởng đánh tới hai tai Linh Chân liền đổi hướng đánh lên đầu vai lão. Liền vào lúc này, Linh Chân đã tóm được vạt áo ngực Tô Dĩnh Siêu. Đang muốn đẩy ngã đối phương, lão lại phát giác huyết Kiên Tĩnh chợt tê rần. Không biết là thiếu niên kia dùng pháp môn cổ quái gì, trong khoảnh khắc điểm trúng huyết đạo của lão.

Mọi người tại trường diện, có ai mà không phải là cao thủ, nhất thời kinh hãi, tuyệt không ngờ một tiểu quý lại có bản lĩnh như thế, nhất thời nghị luận sôi nổi.

Vì Tử Tráng kinh ngạc nhìn sang Dương Túc Quan, hai người đều cùng chung ý nghĩ:

"Một đệ tử Hoa Sơn nho nhỏ, không ngờ luyện được võ công đến mức này! Môn nhân Hoa Sơn thật có chỗ đặc sắc!"

Xem ra Ninh Bất Phàm không chỉ võ công cao cường, ngay cả pháp môn dạy đồ đệ cũng rất cao minh. Mỹ hiệu "Đệ nhất thiên hạ" là hoàn toàn xứng đáng.

Linh Chân đỏ mặt lên, trách bản thân mình sơ xuất đã thua một chiêu, thẹn thùng:

"Nếu ta thua trong tay tiểu quý này, sau này đừng mong xông pha trên giang hồ nữa."

Lão kích động chân lực, nháy mắt liền giải khai huyết đạo bị phong bế, đây thật sự mới là bản lĩnh giữ nhà. Nếu không có mấy chục năm nội lực cao thâm, quyết không thể làm được như vậy. Lão quát to một tiếng, tay phải nâng thiếu niên kia lên cao, nội lực bao trùm tới phong bế kinh mạch khắp thân đối phương, chỉ sợ hắn còn chiêu số cổ quái khác.

Linh Chân bắt được Tô Dĩnh Siêu, nóng lòng vẫn hồi thể diện, lúc này quát:

- Tiểu bằng hữu, hôm nay ta giáo huấn ngươi. Ngày sau thấy tiền bối phải có ý kính trọng, có nghe hay không?

Tô Dĩnh Siêu lẫm liệt không sợ, nghiêm mặt nói:

- Chỉ cần tiền bối không tư đấu tại bốn sơn, văn bối nào dám đắc tội mày may.

Lời này đúng mực khiến mọi người đều khen hay. Tô Dĩnh Siêu thua trận bị bắt nhưng còn trẻ ít tuổi, không ngờ có thể bức Thiếu Lâm Tứ Đại Kim Cương đến như thế, có thể nói là bại trong quang vinh.

Linh Chân nghe hần mở miệng phản bác, tất cả mọi người lộ vẻ thán phục. Lão liên hừ một tiếng, lớn tiếng nói:

- Tiểu hài tử hồ ngôn loạn ngữ, nói nhăng nói cuội cái gì!

Vừa nói tay phải xiết lại, phát động nội lực đè tới ngực Tô Dĩnh Siêu, muốn làm cho hần phải khóc thét xin tha. Sắc mặt Tô Dĩnh Siêu phát tím nhưng cắn chặt răng, một bộ thà chết không chịu khuất phục.

Thanh Y Tú Sĩ chứng kiến trong chốc lát, đột nhiên thở dài nói:

- Từng nghe thần tăng Thiếu Lâm hành hiệp trượng nghĩa, sao hôm nay lại làm khó một đứa trẻ? Nếu tổn thương hần, chẳng phải sẽ thẹn với cái danh hiệp nghĩa ngày thường?

Linh Định ở một bên nghe thì đỏ mặt, nói:

- Thanh Y chương môn dạy rất phải. Sư đệ của ta tính tình thô lỗ, để ta tới khuyên can hần.

Lão biết đuối lý, liền muốn tới khuyên sư đệ đừng làm khó người ta. Liền vào lúc này, chợt nghe một người cười nói:

- Hòa thượng Thiếu Lâm danh tiếng hàng đầu. Thì ra chỉ biết ăn hiếp trẻ nhỏ, làm chuyện lấy lớn hiếp bé.

Mọi người quay đầu thấy một người mỉm cười, bộ dáng như uyên bác bậc túc nho. Chính là Kiếm Thần giá lâm.

Linh Định còn chưa xông đến, Trác Lăng Chiêu đã bay tới bên cạnh Linh Chân, nhẹ nhàng đánh ra một chương. Chương này nhẹ tựa lông hồng, nào

biết lại cứng rắn như sắt. Chưởng lực bao phủ mười ba chỗ yếu nơi ngực bụng của Linh Chân. Linh Chân lấy làm kinh hãi, vội giơ chưởng ngăn cản. Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Buông đứa nhỏ này ra.

Y đột nhiên biến chưởng thành chỉ. Chỉ pháp hư ảo khó lường, thoáng chốc điểm tới bên hông Linh Chân. Chỉ công này chuyển hóa từ bộ kiếm pháp "Kiếm Hàn", chỉ lực cương mãnh không đáng nói, có điều chỗ lợi hại nằm ở nội lực âm hàn tụ trên. Linh Chân muốn nhảy về sau né tránh nhưng sợ mất thể diện, muốn xuất chưởng phong ngăn trở lại sợ chậm một bước. Lão hổ rống một tiếng, phóng lên thoát khỏi Tô Dĩnh Siêu, tiếp theo hai cái ngón cái điểm về phía trước. Đây mới là bản lĩnh Thiếu Lâm Đại Lực Kim Cương Chỉ đích thực. Nếu hai người lấy chỉ đối chỉ, Linh Chân tuyệt sẽ không kém thế.

Trác Lăng Chiêu chỉ muốn cướp lấy Tô Dĩnh Siêu, không có ý đả thương người ở đây. Y thấy Linh Chân thoát khỏi thiếu niên nọ, liền cười ha hả nói:

- Đại sư thực là thức thời!

Chỉ thấy Trác Lăng Chiêu duỗi tay tóm lấy áo Tô Dĩnh Siêu như điều hâu bắt gà con, tiếp theo tung mình bay ra ba thước, tránh thoát một chiêu của Linh Chân.

Mọi người thấy Trác Lăng Chiêu nhẹ nhàng như không, chỉ trong ba chiêu liền đoạt được thiếu niên, trong lòng trở nên hoảng sợ.

Trác Lăng Chiêu một tay nhấc Tô Dĩnh Siêu, cười nói:

- Tiểu bằng hữu, võ công của người đúng là rất cao! Không ngờ tiếp được Long Trảo Thủ của cao tăng Thiếu Lâm, sư phụ người là ai?

Thân hình Tô Dĩnh Siêu đang giữa không trung, trên mặt không hề kinh hoảng, thong dong đáp:

- Gia sư chính là chương môn bốn sơn, Ninh đại hiệp ‘ đệ nhất thiên hạ ’.

Trác Lăng Chiêu ồ một tiếng, nói:

- Tiểu bằng hữu. Tuổi người còn nhỏ, sao biết hã là ‘ đệ nhất thiên hạ ’?

Tô Dĩnh Siêu ngạo nghễ nói:

- Sư phụ ta bình sinh đánh tám trăm trận lớn nhỏ, chưa bao giờ thua qua một chiêu nửa thức.

Trác Lăng Chiêu cười ha hả, bỏ hã xuống đất rồi nói:

- Rất hay, bình sinh ta đánh cùng người, cũng chưa từng thua một chiêu nửa thức.

Ngụ ý trong lời này đượm mùi so sánh.

Tô Dĩnh Siêu xoay mình đối diện võ lâm đại cao thủ, trong lòng chợt thấy sợ hãi. Hã muốn nói một vài câu hãnh diện cho sư phụ, có điều thấy ánh mắt Trác Lăng Chiêu ầm ầm sát khí, lại không dám lên tiếng.

Dương Túc Quan cùng Linh Định nhìn nhau, trong lòng hai người đều rõ ràng Trác Lăng Chiêu lên Hoa Sơn là vì danh hàm đệ nhất thiên hạ, tuyệt không phải ý tốt gì. Dương Túc Quan âm thầm đánh giá tình thế, mắt thấy đối phương đông đảo hảo thủ. Bên này ngoài Linh Định, Linh Chân chỉ có đám người Vi Tử Tráng, Tần Trọng Hải, Lư Vân. Nếu không có Thanh Y Tú Sĩ giúp đỡ sẽ kém thế hơn rất nhiều.

Dương Túc Quan đang muốn lên tiếng, Thanh Y Tú Sĩ đã tiến lên một bước. Y ho nhẹ một tiếng, nói:

- Trác chương môn, theo lời mấy vị bằng hữu, những ngày nay tiểu đồ nấn ná làm khách tại quý sơn. Thật làm phiền Trác chương môn dạy bảo.

Trong lời nói có gai nhọn, ngụ ý chê cười Côn Luân Sơn không để ý thân phận mà đi ăn hiếp hậu bối.

Trác Lăng Chiêu thấy đối phương mang mặt nạ da người, nhận ra lai lịch liền mỉm cười nói:

- Thì ra là Thanh Y chương môn. Tại hạ không biết tiên sinh giá lâm, thật là thất lễ.

Vừa nói vừa nhẹ nhàng vái chào, lại không đề cập Diễm Đình đang ở nơi nào.

Thanh Y Tú Sĩ chẳng ừ hử gì, chỉ thản nhiên hỏi tiếp:

- Trác chương môn không cần đa lễ, sao chưa mời nghiệt đồ đi ra cho?

Trác Lăng Chiêu thở dài một tiếng, nói:

- Mấy ngày nay ta ở cùng lệnh cao đồ. Chỉ cảm thấy nàng xinh đẹp đáng yêu, lại hiếu lòng người, thực khiến cho người ta hâm mộ không thôi. Ai... Luận về nhân quang thu đồ đệ, ta còn phải nhờ ngài dạy bảo nhiều hơn.

Ngữ khí chân thành đúng là tán thưởng Diễm Đình, không giống như đang làm bộ.

Thanh Y Tú Sĩ thấy đối phương lắm lời vô nghĩa, chỉ thản nhiên nói:

- Đứa nhỏ Diễm Đình nhát gan sợ người, được Trác chương môn khen ngợi đúng là tam sinh hữu hạnh. Chỉ không biết hiện giờ nó đang ở nơi nào, để người sư phụ như ta mang về núi, tránh gây thêm phiền nhiễu cho quý phái.

Trác Lăng Chiêu thở dài, lắc đầu nói:

- Nói đến cô nương nhỏ này, ai... Đáng tiếc đáng tiếc...

Mọi người nghe vậy biến đổi sắc mặt, sợ rằng Diễm Đình gặp phải độc thủ. Thanh Y Tú Sĩ lại là hạng người đa mưu túc trí thế nào. Nếu người đã chết, có kinh hoàng thất thố cũng không thể sống lại. Y bất động thanh sắc, lạnh lùng thốt:

- Trác chương môn nói đáng tiếc, có phải đứa nhỏ này đã gây nên chuyện xấu xa?

Tiền Lăng Dị đứng ở một bên, giờ phút này liền chen vào, cười nói:

- Chuyện xấu thì không có. Chỉ là tiểu cô nương Diễm Đình không nghe chương môn bốn phái khuyên bảo, tự tiện đi cùng một tên giặc cướp. Kẻ này tính tình hung tàn, lại thường hí mắt nhìn chăm chăm vào sắp đẹp của người ta, không biết đã làm ra những chuyện hay ho gì!

Vừa nói vừa hì hì cười âm vài tiếng. Thanh Y Tú Sĩ nghe ngữ khí khinh thị của Tiền Lăng Dị, ồ một tiếng hỏi:

- Không biết là ai mang nghiệt đồ đi, xin bảo cho biết.

Tiền Lăng Dị cười nói:

- Dâm tặc vừa cao vừa to, thân cường thể tráng, mặt vuông hung ác, trước kia là bộ khoái Tây Lương phủ...

Lư Vân cùng Dương Túc Quan nhìn nhau, đều vui vẻ nói:

- Định Viễn còn sống!

Tiền Lăng Dị cười mắng:

- Nói nhảm, dâm tặc khoẻ như vâm, đương nhiên vẫn còn sống. Có điều xem bộ dáng dâm tặc híp mắt muốn ăn người, giờ có lẽ đã làm nhục người ta. Hắc hắc, một đôi đùi đẹp của cô nàng nhỏ Diễm Đình kia trắng nõn, tiểu tặc tử thật diễm phúc. Con mẹ nó...

Hắn vừa nói vừa liếm liếm miệng, bộ dạng vô sỉ khó mà tả nổi.

Thanh Y Tú Sĩ khôn khéo cỡ nào, vừa nghe Lư Vân nói chuyện cùng Dương Túc Quan, liền biết bộ khoái nọ là bạn bè Thiếu Lâm, tuyệt không phải kẻ gian tặc, lúc này an tâm trở lại. Tiền Lăng Dị còn muốn thao bất tuyệt, đã thấy Thanh Y Tú Sĩ phất ống tay áo một cái, mang đám người Quyên Nhi rời đi.

Tiền Lăng Dị kêu lên:

- Này! Ta còn chưa nói họ tên dâm tặc là gì! Người liền đi như vậy sao?

Vừa nói hắn vừa đuổi theo. Linh Định bước ra một bước, một chương đẩy ra, đánh cho Tiền Lăng Dị bổ nhào. Lão trầm giọng lên tiếng:

- Lão nạp Thiếu Lâm Linh Định, có vài sự tình muốn thỉnh giáo Trác chương môn.

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Quần hùng hội Hoa Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 3: Quần hùng hội Hoa Sơn

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Võ công của Linh Định siêu phàm nhập thánh, đủ sức ganh dài đua ngắn cùng Trác Lăng Chiêu. Lão vừa ra tay đã sử đến tuyệt chiêu, có ý đại khai sát giới. Tô Dĩnh Siêu thân mang chức trách ngăn cản nhân vật võ lâm tư đấu tại bốn phái, có điều thấy vị đại sư trước mắt khí thế bất phàm, công lực thâm hậu vượt xa Linh Chân. Hắn có mười cái lá gan cũng không dám tiến ra ngăn cản, nhất thời hoảng hốt, không biết làm sao cho phải.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Đại sư muốn động thủ? Ngài không nghe vị thiếu hiệp kia nói, chúng ta không nên tư đấu trên núi này sao?

Linh Định bất động thanh sắc, đưa tay chỉ xuống núi, nói:

- Chúng ta không cần làm khó người ngoài, cứ xuống núi nói rõ chuyện này là được!

Trác Lăng Chiêu khẽ nhú đôi mày dài, cười nói:

- Đại sư nhất định muốn phân cao thấp?

Linh Định không đáp, hai tay dang rộng ra rồi hợp lại. Chỉ nghe đoành một tiếng như sét đánh, chiêu này gọi là Lôi Khai Thiên Địa, chính là thức mở đầu trong "La Hán Đồng La Bạt". Trong các võ tăng Thiếu Lâm, trước nay chỉ có Thủ Tọa La Hán Đường mới được truyền dạy tuyệt nghệ này. Mọi người thấy Linh Định tràn đầy tự tin, đã xuất ra bản lĩnh giữ nhà, chắc chắn sẽ có một hồi quyết chiến.

Trác Lăng Chiêu cười ha hả, không mở miệng nhưng trong mắt lóe lên sát cơ. Song phương giương cung bạt kiếm, nhất thời tình thế trở nên khẩn trương.

Liền vào lúc này, chợt xa xa truyền đến một tiếng pháo nổ, tiếp theo có người cất cao giọng nói:

- Giờ lành đã đến, xin chư vị khách quý tiến vào sảnh đường, cùng chứng kiến đại lễ thoái ần của Ngọc Thanh Quan Ninh chương môn.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói với Linh Định:

- Đại sư muốn vào sảnh, hay là nhất định xuống núi phân thắng bại?

Linh Định nhớ tới nhiệm vụ chương môn giao phó, bản thân lão đại biểu cho Thiếu Lâm đến đây. Giờ phút này nếu không vào sảnh, chắc chắn thất lễ với chủ nhân. Cân nhắc lợi hại, lão đành hừ một tiếng, lạnh lùng thốt:

- Lát nữa sau khi đại sự chấm dứt, lão nạp muốn mời Trác chương môn uống mấy chén trà nhạt, hân hạnh tiếp đãi.

Trác Lăng Chiêu cười ha hả, nói:

- Không cần phiền toái như thế. Đại sư muốn uống trà, bên trong rất nhiều, lát nữa hai ta muốn thì cứ uống cho thống khoái, cần gì bỏ gần tìm xa đây?

Chúng nhân nghe thì rùng mình, biết Trác Lăng Chiêu có ý khiêu chiến Ninh Bất Phàm. Xem cục diện hôm nay còn phức tạp hơn chuyện báo thù rửa hận rất nhiều.

Trác Lăng Chiêu thấy Linh Định mặt đầy sát khí lại chỉ mỉm cười, phất ống tay áo dẫn môn nhân rời đi. Dương Túc Quan thấy hai mắt Linh Định xuất lộ hỏa, chàng bước lên trước một bước, thấp giọng nói:

- Sư huynh, chúng ta vào trước đi. Đừng để thất lễ với người ta.

Linh Định thở ra một hơi trọc khí, chấp tay chữ thập làm lễ với Thanh Y Tú Sĩ rồi cũng dẫn người đi vào.

Quần hùng tới đại sảnh, bên trong đã chật ních người. Ngoài bảy cái ghế lớn còn trống, những ghế khác đã có người ngồi. Dương Túc Quan đưa mắt nhìn lại, thấy bảy ghế lớn được bày biện làm hai hàng trước ba sau bốn, hẳn là dành cho thủ lĩnh các đại phái.

Ngày nay võ lâm Trung Nguyên cầm đầu bởi tám đại phái, theo thứ tự là Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Hoa Sơn, Nga Mi, Điểm Thương, Cửu Hoa Sơn, Không Động. Ngoài thủ lĩnh hai phái Thiếu Lâm Võ Đang không đến, chương môn các phái còn lại đều đích thân tới dự đại lễ.

Lúc này Tô Dĩnh Siêu đi vào bẩm báo. Tiếp theo một trung niên nam tử bộ dạng lấm lét bước nhanh ra, hướng về đám người nói:

- Thực là vất vả, đã làm phiền Linh Định đại sư, Trác chương môn, Nguyên Dịch đạo trưởng giá lâm Hoa Sơn! Xin các vị hãy sang bên này!

Dương Túc Quan thấy người này diện mạo xấu xí, bộ dạng thấp hèn như tiểu nhị khách điểm, xem ra là nhân vật thuộc hạng như Toán Bàn Quái, lúc này nhú mày theo Linh Định đi về phía trước.

Ra trước đại vị, nam tử có bộ dạng lấm lét nói:

-Ồ, phương trượng Thiếu Lâm Tự Linh Trí không tới, vậy xin Linh Định đại sư ngồi ở ngôi đầu.

Hắn lập tức đưa tay mời khách, liền mời Linh Định ngồi vào ghế đầu.

Dương Túc Quan thấy bốn môn được người kính trọng, vui sướng thầm nghĩ: "Danh vọng Thiếu Lâm được sùng bái như rồng. Bốn tự nổi danh từ ngàn năm trước, Hoa Sơn tuy được xưng là ‘ đệ nhất thiên hạ ’ nhưng cũng không dám thất kính."

Trong lòng chàng đang so sánh, nam tử kia lại mời Nguyên Dịch ngồi vào ghế lớn thứ hai. Xem ra những năm gần đây, thanh thế của Võ Đang Sơn không vượng nhưng vẫn đầy tiềm lực, khiến người không dám khinh thường.

Mắt thấy Nguyên Dịch ngồi ghế thứ hai, đoán rằng Trác Lăng Chiêu khí lượng hẹp hòi, trong lòng tất không thoải mái. Dương Túc Quan ghé mắt nhìn lại, đã thấy Kiếm Thần cười lạnh tựa hồ không cam lòng. Dương Túc Quan cười thầm trong bụng: "Trác Lăng Chiêu bình sinh hay so đo chấp vặt, lát nữa nếu môn nhân Hoa Sơn an bài không tốt, người này không trở mặt ngay tại trận mới lạ."

Quả nhiên, nam tử bộ dạng lấm lét thấy ánh mắt Trác Lăng Chiêu lạnh như băng, sợ đến ho khan liên tục, luống cuống chân tay. Hắn liên tục vái chào, liền đưa tay chỉ vào ghế lớn thứ ba, cười bồi nói:

- Kiếm Thần giá lâm Hoa Sơn, vẻ vang cho Ngọc Thanh Quan chúng ta, xin mời ngồi.

Trác Lăng Chiêu thấy mình ngồi thứ ba bên cạnh Thiếu Lâm Vô Đang, cũng không tính thiệt thòi quá mức, liền cười lạnh rồi ngồi xuống. Nam tử nọ không dám chậm trễ, nhanh chóng mời Thanh Y Tú Sĩ ngồi vào chỗ sau lưng Linh Định.

Đại thủ lĩnh các môn phái võ lâm sôi nổi vào chỗ ngồi, ngay cả Dương Túc Quan, Vi Tử Tráng, chư cao thủ Côn Luân đều được sắp xếp vị trí. Hán tử nọ tướng mạo tầm thường nhưng lại là nhân tài quản sự khó tìm, nhanh chóng an bài gọn gàng đâu vào đấy, căn cứ uy tín thân phận của từng người để xếp định số ghế, người tuy nhiều nhưng không một ai phát ra nửa câu oán hận nào.

Xếp đến chỗ cho Quyên Nhi, nam tử bộ dạng lấm lét thấy nàng trẻ trung non nớt, liền cười nói:

- Tiểu cô nương là Quyên Nhi? Cô có muốn ngồi bên cạnh sư phụ hay không?

Không đợi nàng đáp lời, hần liền sai người lấy ghế cho Quyên Nhi ngồi bên cạnh Thanh Y Tú Sĩ.

Quyên Nhi thấy có người nhận ra bản thân mình, không khỏi mừng rỡ, sung sướng nói:

- Ông biết ta tên là Quyên Nhi?

Nam tử có bộ dạng lấm lét cười hì hì, nói:

- Đình Nhi Quyên Nhi, kiếm thuật cao siêu, xinh đẹp như hoa. Trong chốn võ lâm, có ai chưa từng nghe đây?

Quyên Nhi nghe hần tăng bốc nàng lên tận trời, nhất thời mừng rỡ, nhanh chóng kéo tay áo Thanh Y Tú Sĩ, cười vui nói:

- Sư phụ! Người nghe người ta khen con kìa!

Hần tử kia cười nói:

- Đáng tiếc tiểu cô nương không có ngoại hiệu. Nếu không, ta nhất định sẽ ca tụng ngày đêm.

Quyên Nhi cười nói:

- Ai nói ta không có ngoại hiệu. Ta sớm đã có một cái, sau này để ý gọi bốn cô nương là ‘ Ngọc Nữ Thần Kiếm Tiểu Tinh Linh ’! Thế là được rồi!

Chúng chương môn thấy nàng ngây thơ, đều cười ha hả. Đến hạng âm trầm như Trác Lăng Chiêu cũng phải mỉm cười.

Thanh Y Tú Sĩ lắc đầu, không để ý đồ nhi mà vẫy tay gọi A Ngốc lại, nói:

- Lát nữa ở đây nhiều người lắm lời, rất là điếc tai. Người hãy rời khỏi sảnh ra ngoài chơi đi.

Thanh Y Tú Sĩ biết đầu óc của A Ngốc không được bình thường, không tiện ngồi ở đây, liền tính nhờ môn nhân Hoa Sơn dẫn hắc đến sảnh khác bên cạnh chơi đùa, tránh vô cớ rước lấy họa.

A Ngốc ồ một tiếng, sờ sờ đầu khó hiểu hỏi:

- Sảnh nhỏ bên cạnh? Chơi cái gì?

Mọi người thấy vóc người A Ngốc khôi ngô, trên mặt lại đầy vết bầm. Cả đám không khỏi kinh ngạc, đều phỏng đoán lai lịch của người này.

Quyên Nhi nghe sư phụ có ý đuổi A Ngốc ra ngoài, trong lòng chợt thấy hoảng loạn. Nàng cùng người này như hình với bóng. Lần này xuống núi đã lâu, có không biết bao nhiêu chuyện muốn nói, vậy mà giờ phải tách ra. Quyên Nhi đang muốn mở lời ngăn cản, Thanh Y Tú Sĩ đã gọi một gã đệ tử Hoa Sơn qua, nói:

- Môn nhân của ta tính tình ham chơi, ngồi một chỗ tất không yên. Làm phiền tiểu huynh đệ dẫn hắc đi đồ xí ngẫu, cho khuây khỏa thời gian.

A Ngốc nghe chữ đồ xí ngẫu thì lỗ mũi phun khí, vọt tới nắm chặt tay đệ tử kia, cười to nói:

- Đi! Chúng ta mau đi đánh cuộc cho thống khoái. Lát nữa ta liên tục đồ một trăm điểm “đại”, cho người thua đứt dây buộc quần!

Đệ tử kia bị tóm áo thì sợ đến toàn thân nhũn ra, run giọng nói:

- Điều này không thể được, môn quy của bốn sơn không cho phép đánh bạc...

A Ngốc cười hì hì nói:

- Được rồi! Ta đây đánh cuộc, nhất định người không dám đánh cuộc với ta, một trăm lượng bạc...

Vừa nói, hắn vừa lôi kéo đệ tử kia ra khỏi cửa. Chúng tân khách nhao nhao né tránh, lại không biết ở đâu chui ra một kẻ điên tác quái như vậy.

Thanh Y Tú Sĩ thấy hai mắt Quyên Nhi lệ ướt lưng tròng, lập tức nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, hòa nhã nói:

- Đứa nhỏ ngốc, sư phụ đã lâu không gặp con. Ở lại nơi này hầu hạ ta, được chăng?

Quyên Nhi nghe sư phụ thương yêu mình liền nín khóc mỉm cười, quẩn quít lấy Thanh Y Tú Sĩ không rời.

Các chương môn an tọa, liền cùng hàn huyên. Dương Túc Quan ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy hai người Linh Định, Nguyên Dịch ghé tai thì thầm như đang bàn thoại việc trong môn phái. Trong tâm chàng rất vui, thầm nghĩ: "Võ lâm chính đạo ngày nay không khởi sắc, tà ma nổi lên bốn phía. Thiếu Lâm chúng ta nên liên lạc kết giao cùng Võ Đang. Lát nữa rảnh rồi, nhất định phải cùng Nguyên Dịch đạo trưởng trò chuyện một phen mới được."

Chàng nhìn một hồi, lại chuyển hướng sang Trác Lăng Chiêu, thấy y đang cùng chương môn hai phái Nga Mi, Điểm Thương nhỏ giọng thương nghị. Mắt thấy ba người nói cười vui vẻ thân thiết, Dương Túc Quan thầm cười lạnh. Trác Lăng Chiêu tâm cao ngạo khí, kết thiện duyên rộng rãi là ngày

sau muốn mượn sức quần hùng, tranh phong cùng Thiếu Lâm Võ Đang một phen.

Dương Túc Quan cười lạnh vài tiếng, đánh giá bốn phía đại sảnh. Chàng vốn tinh minh cẩn trọng, hôm nay Hoa Sơn long xà hỗn tạp, có thể nói hung hiểm dị thường. Giờ phút này liền quan sát kỹ càng mọi sự cùng bày biện trong phòng, tránh lát nữa lại rơi vào bẫy người ta.

Khi mới vào không lưu ý, giờ nhìn quanh mới thấy bên phải đại sảnh trống rỗng có bày ba cái ghế tựa lớn. Dương Túc Quan lấy làm lạ thầm nghĩ: "Thủ lĩnh các đại phái võ lâm đã đến đông đủ, mấy cái ghế này để cho ai ngồi?"

Ba cái ghế nọ sang trọng quý giá, ở trên điêu long khắc phượng, đủ thấy dành cho khách quý quan trọng nhất ngồi. Không biết còn có cao nhân nào chưa đến?

Dương Túc Quan đang thầm phỏng đoán, chợt thấy Lư Vân bên cạnh liên tiếp quay đầu, có vẻ không an tọa. Chàng liền hỏi:

- Lư huynh có chuyện gì sao?

Lư Vân xoay đầu, cau mày nói:

- Ta thấy Tần tướng quân còn chưa lên núi, hay là có chuyện gì chậm trễ?

Dương Túc Quan ngẩng đầu, thấy Trác Lăng Chiêu vẫn đàm tiếu cùng người, không có khả năng rời khỏi sảnh gây chuyện. Chàng yên lòng, mỉm cười nói:

- Lư huynh không nên quá lo lắng. Võ công của Trọng Hải cao cường, lại khôn khéo đa trí, ai có thể làm gì nổi hắn?

Lư Vân lắc đầu, đứng dậy nói:

- Trong này không có chuyện. Tiểu đệ ra cửa lớn chờ, có thể chiếu ứng lẫn nhau cũng tốt.

Dương Túc Quan thấy hăn cố chấp thì không tiện nhiều lời, gật đầu nói:

- Lư huynh nên sớm trở lại cho. Đến lúc diễn lễ bắt đầu, chỉ sợ ra vào không tiện.

Lư Vân cười đáp:

- Tiểu đệ sẽ lưu tâm chuyện này.

Vừa nói, hăn vừa lách người rời sảnh, nhìn ra xa ngoài cửa.

Trở về từ Tây cương, mắt thấy Tần Trọng Hải như có điều phiền nhiễu, thường xuyên không nói một lời, Lư Vân cũng lấy làm lo lắng, lúc này thầm nghĩ: "Tần tướng quân đối đãi với ta tựa như huynh đệ ruột thịt. Ta cần thay hăn bày mưu nghĩ kế một phen, đừng để hăn phiền lòng như vậy."

Từ sau khi Ngũ Định Viễn mất tích, đối với bằng hữu, Lư Vân càng thêm nghĩa khí sâu nặng. Mắt thấy Tần Trọng Hải phiền não, hăn liền có ý phân ưu cùng y, chỉ là không biết nguyên nhân vì sao tâm thần Tần Trọng Hải lại không yên như vậy.

Đang lúc này, có hai nam tử sóng vai đi tới. Hai người này thân cao lưng dài, người bên trái có vóc người thon gầy, bộ mặt già nua, niên kỷ chừng sáu mươi, nét mặt ẩn lộ vẻ khí cố chấp, không biết là ai. Người bên phải lưng hùm vai gấu, vóc dáng cường tráng, thần sắc không giận mà uy, chính là Tần Trọng Hải.

Lư Vân mừng rỡ vội ra nghênh đón, kêu lên:

- Tồn tướng quân! Ta ở chỗ này!

Tồn Trọng Hải thấy Lư Vân thì sửng sốt, dường như không ngờ được hẳn chờ ngoài cửa. Thần sắc của y có vẻ không được tự nhiên, cười khổ nói:

- Lư huynh đệ, sao ngươi lại ra đây?

Lư Vân nói:

- Ta thấy ngài còn chưa lên núi, bất giác lo lắng, liền ra ngoài cửa chờ!

Tồn Trọng Hải vươn tay gõ nhẹ vào trước ngực Lư Vân, cười nói:

- Ta không phải tiểu hài tử ba tuổi, sao phải khẩn trương như vậy!

Lư Vân mỉm cười, quay đầu nhìn lão nhân bên người Tồn Trọng Hải, hỏi:

- Vị tiên bối này là ai? Tồn tướng quân có thể dẫn tiến cho ta một phen được chăng!

Tồn Trọng Hải nghe vậy thì ngần ra như có vẻ do dự, ngập ngừng nói:

- Đây... Vị này chính là...

Lư Vân thấy Tồn Trọng Hải muốn nói lại thôi, không khỏi kinh ngạc nghĩ thầm: "Tồn tướng quân bình sinh không sợ trời không sợ đất, hôm nay lại làm sao thế này?"

Hắn đang muốn hỏi lại, lão nhân kia đã tự tiếp lời, thản nhiên nói:

- Lão hủ là Phương Tử Kính.

Lúc trước mọi người phiếm chuyện tại khách điểm, Vi Tử Tráng từng đề cập tới tứ đại tông sư thiên hạ, một người trong đó chính là Cửu Châu Kiếm Vương Phương Tử Kính trước mắt. Có điều Vi Tử Tráng chưa đề cập tục danh của người này, Lữ Vân nghe ba chữ Phương Tử Kính nhưng không biết đây chính là cao thủ tuyệt đỉnh uy chấn tứ hải. Lúc này chỉ chấp tay một cái, nói:

- Thì ra là Phương lão tiên sinh, văn bối Lữ Vân ở nơi này thỉnh an ngài.

Phương Tử Kính nghe hai chữ Lữ Vân, mỉm cười hỏi:

- Người chính là tham mưu của Trọng Hải?

Lữ Vân nghe đối phương nhận ra mình, lấy làm lạ kêu lên:

- Thì ra lão tiên sinh nhận biết tại hạ.

Phương Tử Kính không đáp, vỗ một cái vào vai Tần Trọng Hải, nói:

- Các người tuổi trẻ có nhiều chuyện để nói, ta đi vào trước.

Tần Trọng Hải kéo tay lão, kêu lên:

- Sư phụ! Con còn chuyện muốn hỏi người...

Phương Tử Kính quay đầu cười nói:

- Nơi đây nhiều người lắm chuyện, thân phận hai thầy trò ta đặc thù, không nên nhiều lời. Lát nữa nếu còn gặp mặt, nói sau cũng không muộn.

Đang khi nói chuyện, thân ảnh lão chợt lóe, tiến vào trong sảnh.

Tần Trọng Hải nhìn theo bóng dáng Phương Tử Kính, bất giác thở dài một tiếng, bộ dáng có vẻ uể oải.

Lữ Vân nghe Tần Trọng Hải gọi Phương Tử Kính là thầy, lúc này than một tiếng, áy náy nói:

- Thì ra Phương lão tiên sinh là sư phụ của Tần tướng quân, mới vừa rồi ta thật là thất lễ.

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Không sao. Sư phụ ta là người không màng trần thế, tất không trách móc những tiểu tiết như vậy.

Lữ Vân gật đầu, nói:

- Tôn sư cũng đến xem Ninh Bất Phàm thoái ẩn sao?

Tần Trọng Hải nhìn cửa không đáp lời, chỉ nói nói:

- Lữ huynh đệ. Lai lịch sư thừa ta, làm phiền người giữ bí mật cho. Tính tình sư phụ của ta lạ kỳ, không thích người ngoài biết ta là đệ tử của người.

Lữ Vân ồ một tiếng, thầm nghĩ: “Phương lão tiên sinh thật là kỳ quái, có cao đồ cỡ như Tần tướng quân, nên lấy làm cao hứng mới phải! Sao lại không muốn cho người bên ngoài biết?”

Hắn tự biết đây là việc nhà của người ta, dù tò mò nhưng không tiện hỏi nhiều, đành mở lời đồng ý chuyện này.

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Chân nhân bất lộ tướng

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 4: Chân nhân bất lộ tướng

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Hai người Tần Lữ vào đại sảnh, là lúc diễn lễ sắp sửa bắt đầu. Trong này ngồi đông nghịt tới cả ngàn người. Phương Tử Kính cũng ở lẫn bên trong, hai mắt khép hờ giống như đang ngủ gật.

Tần Trọng Hải thấy bên cạnh sư phụ đầy ắp người là người, rất khó chen vào trong. Y nhướn mày nói:

- Xem ra các chỗ đều bị người ta ngồi sạch cả, chúng ta đành đứng vậy.

Lư Vân ưa thích thanh tĩnh, lời này của Tần Trọng Hải chính là gài đúng chỗ ngứa của hắn. Hai người liền đứng ở cửa lớn, từ xa quan sát động tĩnh bên trong.

Đang khi nói, bỗng một người quay đầu mỉm cười với hai người. Chính là Dương Túc Quan. Lư Vân gật đầu cười đáp lễ, Tần Trọng Hải lại lấy tay chùi nước mũi, sau đó lười biếng phất phất tay.

Tần Trọng Hải đưa tay một cái, thần không biết quỷ không hay chùi nước mũi vào người một gã khách nhân phía trước. Lư Vân đang còn kinh hoàng, chợt nghe một người lớn tiếng nói:

- Được rồi! Tất cả mọi người đã đến, diễn lễ bắt đầu!

Lư Vân nghe thanh âm khàn khàn khó nghe liền ngẩng đầu nhìn lại. Thấy người nọ có vóc người mập mạp, chính là Phì Xứng Quái đã gặp khi lên núi. Lúc này đám người Linh Định, Nguyên Dịch, Trác Lăng Chiêu sớm đã ngồi vào chỗ, thần sắc chuyên chú lắng nghe. Lư Vân biết Phì Xứng Quái là sư bá của Ninh Bất Phàm. Với thân phận sư trưởng, hôm nay tại môn phái này diễn ra trường diện trọng đại như thế, lão tất phải lộ mặt nói vài câu. Nghĩ vậy, hắn liền mỉm cười lắng nghe.

Đại sảnh tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ nghe Phì Xứng Quái lớn tiếng kêu:

- Chư vị hảo bằng hữu trên giang hồ. Ta là một trong Hoa Sơn Song Tiên. Chính là Thần Xứng Tử ‘ Phì Xứng Tiên Nhân ’, tin rằng tất cả mọi người nghe qua đại danh của ta.

Mọi người chỉ biết trong Hoa Sơn Song Quái có một lão mập, nào biết "Thần Xứng Tử thần giữ cân Công Lý" là cái gì, đều ồ lên một tiếng.

Phì Xứng Quái thấy không ít người nhận ra mình, mừng rỡ cười nói:

- Tất cả mọi người đều biết ta, thật là tốt quá. Vị nào ưa thích thư pháp của lão hủ, lát nữa có thể sang sảnh bên cạnh mà lấy.

Bỗng ở dưới có một người mắng lên:

- Người đánh rắm ít thôi! Mau gọi sư điệt của ngươi ra nói chuyện. Lão tử vừa thấy tên heo mập ngươi, liền đau nhức cả đầu!

Một người khác hì hì cười nói:

- Mối nhục Hoa Sơn lại ra bêu xấu rồi!

Nhất thời chúng hào khách giang hồ cười vang. Phì Xứng Quái nghe người chế nhạo, bộ mặt lớn đỏ bừng. Có điều dưới mấy ngàn ánh mắt theo dõi, không thể lỗ mãng, lão đành nén giận nói:

- Mọi người chớ nóng, nghe ta nói mấy câu đã.

Lời còn chưa dứt, lại nghe một người quát:

- Heo mập chết tiệt! Có rắm mau thả!

Phì Xứng Quái nhẫn nhịn cơn tức giận, liên tục ho khan, nói:

- Mọi người nghe đây. Lần này chương môn bốn phái Ninh Bất Phàm phong kiếm quy ẩn là có ý ngừng can qua. Mong sao võ lâm không còn tranh đoạt hư danh ‘ đệ nhất thiên hạ ’ nữa. Vì thế, môn hạ Hoa Sơn ta mời đông đảo võ lâm đồng đạo tới chứng kiến đại điển, dụng tâm không nhỏ. Mong chư vị niệm tình niệm nghĩa, để sư điệt ta... để sư điệt ta...

Nói đến chỗ này, lão chột nghẹn lời, bộ mặt lớn bỗng chốc xanh mét.

Mọi người vừa nghe Phì Xứng Quái nói lời trôi chảy đâu ra đấy, rất khác với tính tình điên khùng ngày thường, nhất thời thầm khen trong lòng. Ai ngờ nghe chưa được vài câu, liền thấy vết hầu của lão giật giật. Mọi người đang sinh nghi, lại nghe Phì Xứng Quái nói:

- Ủm... Mong chư vị niệm tình niệm nghĩa, để sư điệt ta...

Vừa nói lão vừa duỗi tay bóp má, hí mắt lệch miệng rồi lại lấp bắp.

Mấy người ở dưới nghe lão ấp a ấp úng, nhất thời quát:

- Để sư điệt người làm gì? Có rắm mau thả!

Vẻ mặt Phì Xứng Quái khổ não, đột nhiên hét lớn một tiếng, quát:

- Giơ cao lên một chút!

Mấy kẻ thô lỗ càng ầm ĩ kêu lên:

- Để người sư điệt giơ cao một chút? Đây là cái rắm gì! Nói cho rõ ràng mau!

Đã thấy Phì Xứng Quái kiễng gót chân rộng lớn:

- Con mẹ nó. Giơ cao một chút!

Đám người thấy hành động quái dị này thì đều kinh ngạc. Vài kẻ tâm cơ thâm trầm cảnh giác thầm nghĩ:

“Phì Xứng Quái nói chuyện kỳ quái, mong chư vị niệm tình niệm nghĩa để sư diệt ta ‘Giơ cao một chút’ là sao? Lời này có ý gì? Chẳng lẽ việc Ninh Bất Phàm thoái ẩn chỉ là ngụy trang? Hẳn còn muốn leo cao nữa sao?”

Mấy tay hảo thủ tinh thông võ công nghe lời ấy, trong lòng cũng thấp thỏm không yên, thầm nghĩ: "Ninh Bất Phàm muốn ‘Cao lên một chút nữa’ là thế nào? Kiểm pháp của hắn đã cao đến không thể cao hơn, giờ còn muốn cao tới đâu nữa đây?"

Lại có mấy người tâm tư cơ mẫn, vừa nghe lời ấy liền nghĩ: "Tốt! Rốt cục lão mập chết bầm này đã lộ ra đại bí mật. Ninh Bất Phàm muốn ‘cao chút điểm’. Người họ Cao tên gọi Nhất Điểm là ai? Người này nhất định có vô số bí mật trên thân! Ta cần phải lưu tâm điều tra."

Mọi người đang phỏng đoán không yên, Phì Xứng Quái lại dậm chân hét lớn:

- Giơ cao chút điểm nữa! Ta thấy không rõ!

Mọi người lấy làm kinh hãi, vội quay đầu nhìn lại. Đã thấy vài tên đệ tử Hoa Sơn trốn sau sảnh đường, trên tay một gã giơ cao tấm bảng thật lớn viết đầy chữ, bộ dáng lén lút không biết đang làm cái gì.

Đúng lúc Tần Trọng Hải đứng cạnh đệ tử kia, liền quay đầu nhìn tấm bảng trên tay đệ tử nọ, thì thầm đọc:

- Lần này chương môn bốn phái Ninh Bất Phàm phong kiếm quy ẩn, có ý ngừng can qua, để võ lâm không còn tranh đoạt cái hư danh ‘đệ nhất thiên hạ’, vì thế môn hạ Hoa Sơn ta mời đông đảo võ lâm đồng đạo tới chứng kiến đại điển, dụng tâm không nhỏ, mong muốn chư vị niệm tình nghĩa, để sư diệt ta thông dong rửa tay, thoái ẩn nơi núi rừng...

Tân khách sảnh đường thấy tấm bảng, thoáng chốc cười to không ngớt. Thì ra trong bụng Phì Xứng Quái hoàn toàn không có văn vẻ gì, gặp đại sự bức này không thể không đi ra nói mấy câu. Chính là chuyện bất đắc dĩ, lão đành sai người viết thông cáo lên trên bảng rồi dạn đứng xa xa sau sảnh đường để đọc.

Phì Xứng Quái nghe mọi người dưới đài đùa cợt, không khỏi giận dữ quát:

- Có gì mà cười? Đem thông cáo lại đây cho ta!

Vài tên đệ tử nghe xong vâng dạ, tranh thủ đưa lên. Phì Xứng Quái cầm giấy che mặt, lớn tiếng đọc:

- Lần này chương môn bốn phái Ninh Bất Phàm phong kiếm quy ẩn, có ý ngừng can qua, để võ lâm không còn tranh đoạt hư danh ‘ đệ nhất thiên hạ ’, vì thế môn hạ Hoa Sơn ta rộng rãi mời võ lâm đồng đạo tới chứng kiến đại điển, dụng ý không nhỏ, mong muốn chư vị niệm tình nghĩa, để sư điệt ta thông dong rửa tay, thoái ẩn nơi núi rừng, không màng chuyện đời. Nghĩa cử cao đẹp cỡ này, Thần Xứng Tử ta khắc sâu trong lòng. Từ khi tổ sư Thiên Ẩn Đạo Nhân khai sơn tới nay, Hoa Sơn lập phái đã được mấy trăm năm. Đệ tử ngàn vạn, sơn thanh thủy tú, uy nghi tứ hải, quần hùng kính nể. Đạo pháp bốn sơn thượng thừa tam thanh, thiên địa có sẵn chính khí, ngự cái. . Ngự cái ... cái kia. ... vô hình...

Chúng tân khách nghe lão lại cà lăm đều nhíu mày, có mấy người quát:

- Ngự cái con bà ngươi là con gấu! Ngay cả đọc cũng không nổi! Ngươi là con heo!

Phì Xứng Quái ngáp ngừng đọc tiếp:

- Ủm... thiên địa có sẵn chính khí, ngự... Cười bà ngoại trong vô hình...

Mọi người lấy làm kỳ lạ nghĩ thầm: "Cười bà ngoại trong vô hình? Là cái gì?"

Vài tên hung đồ cuồng tiếu:

- Sư tổ người ngự bà ngoại trong vô hình? Bà ngoại của người là ai, lại để cho người ta cười một phen rồi!

Tiếp theo cả đám lớn tiếng cười dâm.

Phì Xứng Quái đỏ mặt, nhanh chóng duỗi tờ giấy, quay đầu nhìn lại các đại chưởng môn sau lưng. Lão thấy Trác Lăng Chiêu ra vẻ đạo mạo như nhà nho uyên bác. Đoán rằng văn vẻ của người này tất cao, Phì Xứng Quái liền nhanh chóng chạy trước mặt y, đưa giấy tới thấp giọng hỏi:

- Vị lão sư này, xin hỏi hai chữ này đọc sao?

Trác Lăng Chiêu tiếp giấy, nhìn qua thì cười nhạt nói:

- Mạo diệt, đọc là mạo diệt.

Phì Xứng Quái vui vẻ nói:

- Đa tạ, mạo diệt, ta còn tưởng rằng hai chữ này đọc là bà ngoại.

Lão cười ha hả, lại nhảy trở về lớn tiếng đọc:

- Toàn bộ nghe kỹ cho ta! Đạo pháp bốn sơn thượng thừa tam thanh, thiên địa vốn có sẵn chính khí, “quan mạo diệt năng ngự chúng chi hình”(1), chính kỳ bất biến. Muốn xoay chuyển vũ trụ, khai sáng thế gian, đây là tất lộ lạn lộ, lại thấy Ngọc Thanh...

Mọi người lấy làm kỳ lạ, đều muốn hỏi: "Tất lộ lạn lộ là có ý gì?"

Lư Vân đọc đủ thứ thi thư, biết lão nói đó là bốn chữ "Gian khổ lập nghiệp", lập tức mỉm cười.

Mọi người thấy Phì Xứng Quái thao thao bất tuyệt, bất giác nhú mày. Khó khăn lắm lão mới ngừng lại, cả đám như trút được gánh nặng, thầm nghĩ: "Cuối cùng đã đọc xong."

Đã thấy Phì Xứng Quái lau mồ hôi nói:

- Khát quá! Ai đi lấy chén trà đến đây cho ta.

Vài tên hung đồ giận dữ không thôi, điên cuồng quát lên:

- Con bà nó! Cuối cùng xong chưa?

Phì Xứng Quái cười nói:

- Mọi người không nên gấp, tiếp theo là bài ' Hoa Sơn vịnh thán tụng', chính là áng văn chương có một không hai. Không nghe thật sự đáng tiếc, xin chư vị hưởng dụng."

Vừa nói vừa rung đùi đắc ý, bốt bốn thêm sáu, tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Mọi người nghe lão lắm nhảm trường giang đại hải, đều nhú mày. Vài kẻ gan to liền nằm trước đài giả vờ ngủ. Còn có người xuất ra bài cửu chơi ngay tại chỗ. Phì Xứng Quái lại làm bộ không biết, chỉ lăm lăm mà đọc.

Chỉ nghe lão lưu loát đọc to:

- Hoa Sơn trên khời Trung Cực Hoa Cái, dưới nhận Văn Uyên Thiên Hoa (2) , Tây Nhạc kỳ hiểm hùng vĩ, không phải bàn cãi. Các ngài không thấy đỉnh Hoa Sơn thượng thừa cửu thiên đó sao, chư vị không thấy dưới Hoa Sơn vạn dòng lưu thủy đó à? Kỳ thay! Đẹp thay! Hoa Sơn hời! A đau!

Chúng tân khách nghe thì lấy làm lạ, thầm nghĩ: "Cái gì gọi là ‘A đau’? Bút pháp mới mẻ độc đáo nào nữa thế?"

Mọi người buồn bực rất nhiều, ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy Phì Xứng Quái đưa tay xoa đầu, ai ngờ trên đầu lại sừng lên một cục. Thì ra đã bị người ta ám toán, lúc này mới la "Á đau" một tiếng cuối. Vẻ mặt cuồng nộ, lão quát to:

- Ở đâu ra một con rùa đen rứt đầu ám toán lão tử, lăn ra đây cho ta!

Phì Xứng Quái thấy mọi người dưới đài im lặng, lúc này xông lên phía trước, nắm chặt một gã tân khách, quát:

- Có phải ngươi hay không?

Tân khách nọ bối rối, liên tục xua tay:

- Không phải ta, không phải ta...

Phì Xứng Quái giận dữ đẩy người nọ ra, tiếp theo chỉ mọi người, quát:

- Quân rùa đen rứt đầu lăn ra đây cho ta! Ngươi chỉ biết trốn ở chỗ tối đánh lén, vô sỉ hèn hạ! Già trẻ cả nhà ngươi, tất cả sư huynh sư đệ ngươi đều là con rùa rứt đầu!

Mắt thấy mọi người dưới đài cúi đầu không nói, Phì Xứng Quái càng nổi trận lôi đình, quát:

- Rốt cuộc là ai ám toán lão tử? Dám làm không dám chịu sao? Có gan đứng ra cho ta!

Liền vào lúc này, một người mi sầu mặt khổ đi đến phía sau Phì Xứng Quái, nói:

- Người đừng nóng giận, cục đá kia là do ta ném.

Chú: (1) Ở đoạn này, Phì Xứng Quái đọc sai câu từ khiến cho quần hùng hiểu lầm. Câu này lấy ý trong bài Thái Cực Quyền luận của Vương Tông Nhạc.

Sát “Tứ lượng bạt thiên cân” chi cú, hiển phi lực thắng; quan mao diệt năng ngự chúng chi hình, khoái hà năng vi?

Xét câu “bốn lượng bạt ngàn cân”. Hiển nhiên không dùng sức mà thắng. Xem xem, cụ già bảy tám mươi tuổi (mao diệt), thế mà có thể khống chế (ngự = chế ngự) cả cái đám thanh niên là làm sao? Nhanh, khỏe (như bọn họ) thì dễ làm gì?

(2) Hoa Cái điện, Trung Cực điện, Thiên Hoa điện, Văn Uyên các: Là nơi xuất ra các đại học sĩ, có thực quyền ngang ngửa tể tướng.

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 4: Chân nhân bất lộ tướng

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 4: Chân nhân bất lộ tướng

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Phì Xứng Quái mạnh mẽ xoay người, một tay tóm lấy người nọ, quát:

- Cái đồ mất dạy!

Chế trụ được người nọ, nào ngờ lão cả kinh. Chỉ thấy trước mắt là bộ mặt dài như ngựa quen thuộc, chính là sư đệ Toán Bàn Quái.

Phì Xứng Quái nổi điên, lớn tiếng nói:

- Sư đệ! Người đang đổ kị ta? Người nghe ta đọc văn hay chữ tốt, liền không phục! Phải thế chăng?

Toán Bàn Quái bối rối khoát tay, thấp giọng nói:

- Không phải như thế.

Phì Xứng Quái cả giận quát:

- Đánh rắm! Trước mặt anh hùng thiên hạ, người còn chối nữa?

Toán Bàn Quái nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, sao người đọc nhiều như vậy? ‘ Hoa Sơn vịnh ngâm tụng ’ này là bản thơ do ta mới thảo. Người còn muốn đọc tiếp, ta có thể nào không chen vào cho được?

Phì Xứng Quái thấy mọi người dưới đài vừa cười vừa chỉ trỏ, cảm thấy quê quá hóa khùng, quát lớn:

- Ta sao biết đây là văn chương của người?

Toán Bàn Quái lấy làm kinh hãi, ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao vậy? Sư huynh không có tham gia diễn tập hôm đó sao?

Phì Xứng Quái đỏ mặt lên, nói:

- Ngày ấy ta đau bụng đi tháo, đã quên tới đó.

Toán Bàn Quái lắc đầu nói:

- Thôi bỏ đi, giờ đến lượt ta đọc.

Vừa nói vừa vươn tay ra, liền muốn cướp lấy bản thảo nọ.

Phì Xứng Quái quát:

- Không được! Ta còn chưa đọc xong!

Toán Bàn Quái lúc này cũng động khí, cả giận nói:

- Sư huynh người thực khốn nạn! Mỗi lần đều chỉ lo khoe mẽ bản thân mình!

Hai người vừa la vừa tranh chấp, mấy tấm giấy ghi kia bị xé thành tan thành những mảnh nhỏ bay lượn khắp nơi. Mọi người cười đến nghiêng ngã, đám môn hạ Hoa Sơn thì đỏ bừng mặt, tức giận đến nói không ra lời.

Chợt nghe một nữ nhân nói:

- Môn hạ Hoa Sơn cũng có hạng người thế này sao, thật sự làm cho người ta kinh ngạc vạn phần!

Mọi người nghe lời này, lấy làm lạ đều quay đầu. Chỉ thấy từ cửa đi vào một mỹ nữ phát phong yêu mị. Cô này trang điểm nhẹ trên mặt, mặc đạo bào màu vàng pha đỏ, không biết là thần thánh phương nào.

Lữ Vân vừa vặn đứng bên cạnh mỹ nữ này, ngửi hương trên người nàng thì ngửa mũi, bất giác hít hơi một cái.

Tần Trọng Hải quay đầu qua, thấp giọng nhắc:

- Lữ huynh đệ, nữ nhân này chính là ‘ Bách Hoa tiên tử ’ Hồ Mị Nhi. Huynh đệ cẩn thận.

Lữ Vân đang lấy khăn lau, nghe đây chính là nữ ma đầu xấu xa nọ, nhớ tới việc thị tàn nhẫn sát hại sư thúc của Quyên Nhi. Hắn không khỏi thất kinh, nhanh chóng thối lui vài bước, chỉ sợ bị ám toán.

Hồ Mị Nhi thấy Lư Vân cuống quít thối lui, liền quay sang cười nhạt, ôn nhu hỏi hân:

- Vị công tử này hốt hốt hoảng hoảng như thế, là bị sao rồi?

Thần thái của thị đúng là ba phần thẹn thùng bảy phần dụ dỗ, đoạt thần nhiếp phách người ta.

Lư Vân bị một phen thất thố, trên mặt hết trắng lại xanh, nhanh chóng lui về phía sau thêm vài bước.

Tần Trọng Hải thấy Hồ Mị Nhi lại thi triển tà thuật, thầm nghĩ: “Mụ nội ả hồ ly, dám đến quấy nhiễu Lư huynh đệ của ta. Xem lão tử làm sao dạy bảo người”

Y liền ưỡn ngực tiến ra.

Hồ Mị Nhi thấy bộ dạng Tần Trọng Hải như hổ như báo, anh hùng khí khái, uy vũ hơn người, bất giác mím cười thầm nghĩ: "Hôm nay trên Hoa Sơn thật nhiều anh hùng"

Hồ Mị Nhi đang muốn liếc mị nhãn sang, chợt thấy Tần Trọng Hải há to miệng như cái bát, hướng về phía thị ợ một cái. Phụt một tiếng, mùi rượu nồng nặc khó tả thoát ra. Hồ Mị Nhi thất sắc hoa dung, thoáng chốc nhú mày chạy vội ra.

Tần Trọng Hải cười thầm: “Con nhãi chết dẫm, người khác sợ người chứ Tần Trọng Hải ta không sợ. Nếu dám trêu chọc lão tử, sẽ cho người khóc lóc về nhà gọi cha kêu mẹ”

Nghĩ vậy, y lại đánh ợ một cái. Mùi hôi tanh phun ra, tân khách trái phải vội vàng né tránh.

Lư Vân thấy nữ ma đầu đã rời đi, lúc này mới vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm. Hắn ghé đầu qua, thấp giọng hỏi:

- Nữ nhân này cũng tới Hoa Sơn sao? Chẳng lẽ có âm mưu gì?

Tần Trọng Hải nghiêng mắt liếc hắn một cái, ngạc nhiên nói:

- Huynh đệ bịt mũi làm gì vậy?

Lư Vân hàm hồ đáp:

- Ta che miệng là do chúng ta đàm luận cơ mật, không thể để người ngoài nghe được.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, đang muốn đáp lời, chợt nghe ngoài cửa vang tiếng bước chân, dường như có đại đội nhân mã đang tiến lại đây. Y liền quay đầu liếc mắt ra đó, thoáng chốc hắc hắc cười lạnh:

- Kẻ thiện không đến, kẻ đến bất thiện. Hoa Sơn hôm nay nhiều chuyện.

Lữ Vân không biết lời ấy thế nào, liền nhìn lại ngoài cửa, vừa nhìn cũng đổ một thân mồ hôi lạnh.

Lại nói Hồ Mị Nhi hành sự huênh hoang, vừa vào đại sảnh liền để cho người ta nhận ra. Quyên Nhi thù sâu như biển cùng Bách Hoa tiên tử, vừa thấy đối phương liền nhớ tới cái chết của sư thúc. Cừu nhân gập mặt, hết sức đỏ mắt. Nước mắt Quyên Nhi rớt xuống, kéo mạnh tay Thanh Y Tú Sĩ, lớn tiếng khóc ròng:

- Sư phụ, chính là yêu nữ kia hại chết sư thúc, chúng ta giết ả báo thù cho người!

Thanh Y Tú Sĩ đa mưu túc trí cỡ nào? Nghe lời đồ nhi, lại chỉ than một tiếng, lắc đầu nhẹ giọng nói:

- Viện binh của nữ nhân này đã đến gần, trước mắt chúng ta không tiện động thủ. Chuyện báo thù về sau hãy tính.

Các đại chưởng môn nghe Bách Hoa tiên tử còn có viện binh đều lấy làm kỳ, mắt thấy Hồ Mị Nhi một mình đứng ở đại sảnh, ở đâu ra người giúp đỡ? Chẳng lẽ Thanh Y Tú Sĩ tự biết không phải đối thủ của người ta, liền muốn quên thù nhường đường sao?

Quyên Nhi nghe sư phụ có ý bỏ qua chuyện này, ngay tại trận liền khóc nức nở:

- Sư phụ! Sư thúc chết thật thảm thương, sao chúng ta còn sợ này sợ nọ? Mau mau tới giết ả!

Mắt đẹp của nàng rưng rưng, chân nhỏ dầm dẫm, chính là không thuận theo.

Thanh Y Tú Sĩ thấy ái đồ lòng đầy bi phần, liền nhẹ nhàng cầm tay nhỏ của nàng, ý bảo bình tĩnh chớ nóng.

Mọi người đang đoán không ngớt, bỗng nghe ngoài cửa vang lên một tiếng pháo. Có mấy chục người đồng thanh hô ứng, lớn tiếng nói:

- Tổng An Sát mười tám tỉnh, Thái tử Thái sư Giang Sung Giang đại nhân đến!

Linh Định nghe hai chữ Giang Sung, thoáng chốc hoảng sợ đứng dậy, giờ mới biết ý tứ viện binh trong miệng Thanh Y Tú Sĩ ra sao. Trác Lăng Chiêu thì cười lạnh lùng, thần sắc càng thêm âm trầm.

Dương Túc Quan ở bên cũng là người đa trí. Chàng vừa thấy Hồ Mị Nhi đến, liền biết An Đạo Kinh sắp tới. Tính kế mọi cách, lại không ngờ quyền thần Giang Sung đích thân tới Hoa Sơn này. Đây không phải chuyện đùa, chàng nhanh chóng đứng dậy nhìn ra ngoài. Tân khách khắp sảnh nghe hai chữ Giang Sung cũng đều giật mình. Chỉ có hai người Tần Trọng Hải, Lữ Vân gần cửa sớm đã thấy kiệu của người này, tất nhiên không còn kinh ngạc.

Giang Sung thân không võ công nhưng quyền thế hùng hực như lửa hun trời, cử thế vô song. Nếu cần, người này nhờ thế lực trong triều, muốn hủy diệt môn phái võ lâm dễ như ăn cơm uống nước. Mắt thấy Giang Sung sắp vào đây, khách nhân cả sảnh đường đều là hào khách võ lâm, lại không ai

có gan chậm trễ, ào ào đứng dậy đón chào. Ngay cả hạng nhân vật hoạt kê như Phì Xứng Quái cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy một người cổ ngắn bụng phệ đi vào, chính là thống lĩnh Cấm Y Vệ An Đạo Kinh. Phía sau hắn còn rất nhiều hảo thủ. Đám người Cửu U đạo nhân, La Ma Thập đều ở trong này. Mọi người đứng nhường hai bên, tiếp theo một người chậm rãi đi đến. Người này thân mặc măng bào, chân đi giày mây sóng, đại hiển phú quý. Chính là Giang Sung.

Tần Trọng Hải thấy Giang Sung đến, không khỏi cười hắc hắc, nói:

- Hỏi sao mà tên rùa đen Cao Nhan dám đắc tội với Tiết Nô Nhi? Thì ra Giang Sung rời khỏi kinh thành. Hắc hắc, người này vô sự không ra khỏi cửa, đã ra cửa tất gây họa. E là môn hạ Hoa Sơn không xong.

Ngày ấy đội xe kết thân nghị hòa bị tứ vương tử đuổi giết, từng bị tổng binh Ngọc Môn Quan Cao Nhan xuất quan cản đường. Giờ phút này nhớ lại, nếu không phải Giang Sung ở gần, Cao Nhan dù lớn mật gấp mười không dám trêu chọc Tiết Nô Nhi. Tần Trọng Hải càng nghĩ càng thấy nghi hoặc. Ninh Bất Phàm võ công cao cường nhưng chỉ là người trong giang hồ, không biết vì sao Giang Sung lại giá lâm nơi đây? Giữa hai người có khúc mắc gì chăng?

Đang quan sát, chợt thấy một người đầu tóc gấp gáp đến bên cạnh Giang Sung, chính là La Ma Thập. Lư Vân lấy làm kinh hãi, thấp giọng nói:

- Không phải yêu tăng này chết rồi sao? Sao còn xuất hiện ở đây?

Ngày ấy huyết chiến Tây cương, hắn tận mắt thấy La Ma Thập xuất chỉ tự vẫn, giờ lại mạnh khỏe xuất hiện ở Trung Nguyên, cùng một chỗ với nhất đại gian thần. Hắn giật mình vuốt mắt, cho rằng đang gặp quỷ.

Tần Trọng Hải cũng kinh ngạc. Quan sát thì khí sắc La Ma Thập rất tốt, không giống ác quỷ thân đầy âm phong. Giờ đang là ban ngày ban mặt, liền biết lão giặc trọc đã giả chết tránh được một kiếp. Tần Trọng Hải càng nghĩ càng giận, xì một tiếng khinh miệt, mắng:

- Con mẹ nó, lão trọc vô sỉ, giả chết trốn thoát! Đám yêu ma quỷ quái lắm chiêu nhiều trò. Lần sau muốn giết, nhất định phải chém lão trọc thành bảy tám mảnh, xem làm sao nối liền thân thể được!

Tần Trọng Hải còn mắng không ngớt, trong tâm Lư Vân lại nổi lên sầu tư, nhớ tới công chúa, nhất thời phiền muộn một hồi.

Giang Sung vừa đến, Hồ Mị Nhi lập tức đưa sóng mắt xinh đẹp, lộ đầy vẻ ân cần. Ầ kéo tay Giang Sung, dịu dàng nói:

- Chưởng môn Hoa Sơn đâu? Sao không ra nghênh đón Giang đại nhân?

Lời này chưa dứt, trung niên nam tử có bộ dạng lấm lét chạy vội ra, vái chào thưa:

- Chư vị đại nhân, xin hướng về bên này.

Hồ Mị Nhi thấy dung mạo đối phương hèn mọn, trừng mắt cười lạnh nói:

- Ai cho hạng tôm tép như ngươi ở đây la lối? Mau gọi Ninh Bất Phàm ra đây.

Nam tử hèn mọn nghe vậy thì sửng sốt, bồi cười nói:

- Tiên cô chớ tức giận, trước hết mời ngồi xuống rồi nói.

Hồ Mị Nhi thấy dung mạo của hắc đấng ghê tởm, khuôn mặt lúc nào cũng cười nham nhở, thật sự thô bỉ tới cực điểm. Thị không thèm liếc mắt lần hai, cả giận nói:

- Người không nghe ta nói sao? Gọi chương môn nhân các người đi ra!

Hồ Mị Nhi đang rống lên như sư tử cái, đã thấy Giang Sung khẽ khom người với nam tử hèn mọn, tiếp theo chấp tay nói:

- Ninh chương môn, mấy kẻ thuộc hạ của ta có mắt như mù, ngài đừng trách.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người xông xáo. Nhất thời toàn trường rỉ tai thì thầm, nghị luận sôi nổi.

Hôm nay, mọi người đến Hoa Sơn xem diễn lễ thoái ấn nhưng mấy người đã gặp qua thiên hạ đệ nhất cao thủ? Còn tưởng rằng được xưng là “đệ nhất thiên hạ” thì hình dạng người này dũng mãnh uy vũ, nếu không tướng mạo cũng tiên phong đạo cốt bất phàm. Nào biết vừa thấy, Ninh Bất Phàm một thân trang phục như chương quỹ khách điểm, tướng mạo không phải chỉ không có lấy nửa điểm bất phàm, quả thực quá mức bình thường, tục khí không chịu nổi. Đến như nhân vật tam lưu trên giang hồ còn uy phong hơn hẳn người này.

Mọi người ngạc nhiên rất nhiều, lại không khỏi thất vọng. Riêng Hồ Mị Nhi càng kinh ngạc đến nói không thành lời.

Quyên Nhi nhìn thân ảnh tầm thường của Ninh Bất Phàm, cả kinh nói:

- Sư phụ, bộ dáng này mà gọi là đệ nhất thiên hạ sao, hắc không phải là đồ giả chứ?

Thanh Y Tú Sĩ mỉm cười nói:

- Chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng thì không phải chân nhân. Ninh chương môn là bậc đại trí giả ngu, chính là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp. Con chớ xem thường ngài.

Các chương môn còn lại nghe lời này đều gật đầu, hiển nhiên sớm nhận ra Ninh Bất Phàm. Ngay cả Trác Lăng Chiêu cao ngạo trời sinh, nghe Thanh Y Tú Sĩ nói thì hai mắt lóe sáng lạnh lạnh, không có ý mở miệng phản bác.

Tân khách sảnh đường còn đang kinh ngạc, Giang Sung đã cười dài đi tới trước mặt Ninh Bất Phàm, cười nói:

- Ninh chương môn, những năm nay ta thành tâm thành ý, nhiều lần tương mời, xin lão nhân gia cùng thượng lương quốc sự. Ngài từ chối cũng được, sao phải phong kiếm quy ẩn? Ngài không nể thể diện Giang mỗ, thật khiến cho tâm tình người ta nguội lạnh.

Vừa nói, y vừa vỗ vai Ninh Bất Phàm, bộ dạng có vẻ thân thiết.

Ninh Bất Phàm rụt thân né tránh cái vỗ của Giang Sung, tiếp theo khom người thật sâu, đầy mặt tươi cười, chấp tay nói:

- Bất Phàm tuổi tác đã cao, thể cốt hư hao, muốn thoái ẩn dưỡng già. Giang đại nhân nhiều phen yêu quý, Bất Phàm chỉ biết tâm lĩnh.

Giang Sung cười ha hả, nói:

- Ninh chương môn già ở chỗ nào? Hai ta tuổi tác tương đương, ngài tự xưng tuổi tác đã cao. Giang Sung ta đây không tính là lão già rồi sao?

Ninh Bất Phàm nghe đối phương nói cười, cũng bồi cười vài tiếng:

- Không giống, không giống. Đại nhân thần thái sáng lạn phần chấn, thảo dân sao có thể so sánh? Chúng ta cùng tuổi nhưng đại nhân trẻ hơn rất nhiều.

Giang Sung cười ha hả, nói:

- Ta mỗi ngày hết ăn lại nằm, thực là mập mạp. Có thể nào so với người luyện võ đây, Ninh chương môn đang giấu cọt ta chăng?

Hai người vừa nhàn nhã nói chuyện, vừa chậm rãi đi sang đại sảnh bên phải. Ninh Bất Phàm dẫn Giang Sung tới chỗ ba cái ghế kia, bồi cười nói:

- Khó được Giang thái sư đích thân lên Hoa Sơn, Ngọc Thanh Quan có điều chậm trễ. Mời ngài nghỉ tạm ghế trên.

Giang Sung đánh giá chiếc ghế ngồi vài lần, bỗng nhiên ồ một tiếng, hỏi:

- Có ba cái ghế?

Ninh Bất Phàm cúi người thật sâu, cười khố nói:

-Dạ, chính là ba cái.

Giang Sung nghe lời, chợt hắc hắc cười lạnh. Hai mắt nhìn chăm chăm vào Ninh Bất Phàm, ánh mắt nghiêm khắc không chớp. Ninh Bất vội vàng cúi đầu, không dám sảo động.

Qua một hồi lâu, Giang Sung đưa tay vỗ vào vai Ninh Bất Phàm, nói:

- Cũng tốt. Nếu chương môn thực tâm thoái ẩn, Giang mỗi nhất định thành toàn, tuyệt không miễn cưỡng chương môn xuống núi làm quan.

Ninh Bất Phàm mừng rỡ, đang muốn đa tạ. Chợt thấy sắc mặt Giang Sung trầm xuống, lời lẽ chuyển sang băng lãnh:

- Có điều, Ninh chưởng môn, ta có mấy câu nhắc trước. Chúng ta là người quang minh không hành sự mờ ám, người ngàn vạn lần đừng miệng một đằng tay một nẻo. Bề ngoài nhàn vân đã hạc, tiêu dao tự tại, về sau lại sinh khí dồi dào, có đại sự gì cũng chen chân vào, như vậy sẽ khiến lòng người sợ hãi bất an.

Ninh Bất Phàm lau mồ hôi trên trán, cười khan nói:

- Tiểu nhân thật đúng có tâm thoái ẩn. Giang đại nhân đã quá lo lắng.

Giang Sung thản nhiên ngồi xuống, nói:

- Ngài tự quản chuyện đi, ta ở chỗ này. Niệm giao tình giữa hai ta, Giang mỗi thấy ngài an thường thoái ẩn thì sẽ yên tâm hơn nhiều.

Ninh Bất Phàm cười khổ mấy tiếng, hai tay rũ xuống, lui mấy bước mới xoay người rời đi, bộ dáng kính cẩn dị thường.

Mắt thấy Giang Sung ngồi vào chỗ, An Đạo Kinh lớn tiếng quát:

- Các người lại đây, bảo vệ Giang đại nhân!

Đám người Cấm Y Vệ xông về phía trước, hộ vệ bên người Giang Sung, trăm người vọt tới khiến sảnh phải trở nên chật chội.

Đi theo Giang Sung có cả trăm người. Trái có An Đạo Kinh, phải có La Ma Thập, Cửu U đạo nhân đứng ngạo nghễ phía trước, Bách Hoa tiên tử lặng lẽ phía sau, phô trương to lớn, phú quý phi phàm. Đám người trẻ tuổi ở đây

chưa bao giờ thấy qua nghi lễ tiếp đón đại quan triều đình, nhất thời có cảm giác đại khai nhãn giới.

Đám người Liễu môn ở bên nghe hai người đối đáp thì trong tâm sinh nghi, không biết vì sao Giang Sung xuất hiện nơi này, lại càng không biết người này có âm mưu gì không? Mấy người liền ở tại chỗ đoán già đoán non không ngớt.

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Phong kiếm quy ẩn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 5: Phong kiếm quy ẩn

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Đợi thêm một hồi, không còn khách nhân tiến vào. Môn nhân Hoa Sơn thấy giờ lành đã đến, liền treo cây pháo dài hơn trượng đốt bùng bùng đoàn đoàn ngoài cửa. Xem ra, Ngọc Thanh Quan tuy là môn phái võ lâm nhưng gặp việc vui mừng, cũng không thể miễn đi lễ nghi phiền phức.

Diễn lễ chính thức bắt đầu, Ninh Bất Phàm thân là chủ nhân, há không nói được mấy câu? Y mặt đầy tươi cười, chậm rãi ra giữa đài, ôm quyền nói:

- Chư vị cao hiền ở trên, Bất Phàm thoái ẩn giang hồ là việc rất nhỏ, sao dám kinh động cao nhân đại giá? Có điều nhân sinh phù du, từ biệt lần này khó dịp gặp lại. Xin các vị sau diễn lễ lưu bước vàng bước ngọc một chút, tệ phái có chuẩn bị tiệc rượu khoản đãi, xin mọi người hãy dùng tự nhiên, ngàn vạn lần đừng khách khí.

Một gã đệ tử tiến lên kêu rằng:

- Hòa thượng đạo sĩ ăn chay xin đến Thái Cực Sảnh. Chư vị ăn mặn mời đến Lương Nghi Sảnh. Buổi chiều nếu cần chỗ nghỉ, xin tìm đệ tử bốn môn để đăng ký đại danh.

Vừa nói thì một nam tử chạy ra, trong tay người này cầm một tờ danh sách, liền qua lại như thoi đưa ở trong đám người, chờ đăng ký danh sách.

Mọi người nhú mày thầm nghĩ: "Ngọc Thanh Quan này sao giống khách điểm quán ăn như vậy? Ninh Bất Phàm thật sự là 'thiên hạ đệ nhất' sao?"

Lúc trước thấy tướng mạo Ninh Bất Phàm hèn mọn, đám người đã thầm lắc đầu. Giờ này nghe y nói toàn chuyện ăn uống thô tục, cử chỉ hoàn toàn không có phong thái của bậc cao thủ, lại càng có cảm giác thất vọng.

Mọi người đang lắc đầu, từ nội sảnh chậm rãi đi ra ba gã đệ tử, trên tay mỗi người nâng một cái chậu. Mọi người lấy làm lạ hỏi thầm: "Đây là thứ cổ

quái gì?"

Đám người ngưng mắt nhìn lại. Chỉ thấy trong chậu thứ nhất có mấy quyển sách cũ kỹ, hơn phân nửa là tinh hoa võ công Hoa Sơn, xem ra là tín vật của chưởng môn nhân. Mọi người hiểu rõ, hôm nay Ninh Bất Phàm phong kiếm quy ẩn, đồng thời truyền lại chức chưởng môn trước mặt thiên hạ anh hùng.

Trong cái chậu thứ hai có một thanh trường kiếm, vỏ kiếm lộ chỗ những vết rỉ đồng xanh, chuôi kiếm buộc chặt bằng vải bố, xem ra chỉ là cây kiếm cùn, muốn bổ quả dưa cũng khó. Mọi người liếc thấy không khỏi nhú mày, vài kẻ mới nổi sau này càng thêm buồn cười, không biết vì sao "Đệ nhất thiên hạ", tuyệt đại cao thủ được võ lâm cùng đề cử lại có vật tùy thân tầm thường đến vậy.

Cái chậu thứ ba càng kỳ quái hơn, bên trong bày một đoạn vải trắng cũ nát có vết ố máu, cũng không biết dùng để làm gì. Vài kẻ tà ác nhất thời nghĩ lung tung, cho rằng đây là đồ lót của nhà ai khuê nữ thất thân, lại cầm ra nơi này để khoe khoang chiến tích. Đám này rỉ tai thì thầm, xuất ngôn châm biếm.

Ninh Bất Phàm thấy mọi người đầy mặt khinh miệt nhưng vẫn lơ đãng, y chậm rãi nói:

- Bất Phàm ra võ lâm tới nay đã hơn hai mươi năm, may mắn được sư hữu khắp nơi dẫn dắt chỉ bảo, như vậy tề nhân tề phái mới có thể đặt chân trên giang hồ. Nhờ nghĩa cao của chư vị, Bất Phàm vô cùng cảm kích.

Y vái chào tứ phương, lại nói:

- Chỉ là nghĩ đến xông pha võ lâm khó tránh giết người, đường giang hồ càng thêm gian khổ hiểm ác. Bất Phàm chán ghét cuộc sống máu tanh nơi

đầu đao mũi kiếm, liền nảy sinh ý định thoái ẩn, hy vọng chư vị cao hiền có thể thành toàn cho.

Chúng tân khách nhìn vẻ mặt y mệt mỏi, bộ dạng nhún nhường, trong lòng đều nghĩ: "Ninh Bất Phàm này hèn yếu như thế, rút lui sớm cũng phải. Nếu không gặp cao thủ tuyệt đỉnh lên núi đòi chém đòi giết, xem hắn làm sao trải qua phong ba đây?"

Diễn lễ mới bắt đầu, môn hạ Côn Luân đã rục rịch muốn đại náo Hoa Sơn, Trác Lăng Chiêu nháy mắt với bọn họ, ý bảo chớ nóng vội. Các môn các phái còn lại cũng ra ám hiệu đầy trận, tất nhiên lựa cơ tùy thời khiêu chiến.

Ninh Bất Phàm thấy đồ vật được đưa ra, liền mỉm cười nói:

- Giờ lành đã tới, tại hạ xin chư vị quý khách bằng hữu cùng chứng kiến, Ninh mỗ từ nay thoái ẩn vô lâm, về sau không còn đề cập đến chuyện luận đao luận kiếm.

Y vừa nói vừa vung tay. Gã đệ tử đứng thứ nhất liền nâng chậu đi tới trước người. Ninh Bất Phàm lấy sách từ trong chậu, tiện tay vừa lật, mỉm cười nói:

- Mấy cuốn kinh thư này là võ học huyền môn trấn phái Hoa Sơn, hôm nay ta rời khỏi giang hồ, tất truyền lại vị trí ngày xưa, để tân chủ môn lưu giữ mấy bảo vật này. Ngày sau vĩnh truyền vạn thế, duy trì uy danh Hoa Sơn còn mãi không mất.

Mọi người nghe thì rùng mình. Quả nhiên Ninh Bất Phàm có ý truyền lại ngôi vị chủ môn. Có điều vị trí này quan trọng như thế, không biết y muốn truyền cho ai?

Ninh Bất Phàm mắt nhìn đám môn hạ, thần sắc trở nên nghiêm túc. Chỉ nghe y trầm giọng nói:

- Đệ tử Hoa Sơn Ngọc Thanh Quan đời thứ mười Tô Dĩnh Siêu, quỳ xuống nhận lệnh.

Một tiếng vang dạ trong trẻo vang lên, từ trong đám người đi ra một thiếu niên dung mạo tuấn tú, niên kỷ chừng mười lăm mười sáu. Chính là Tô Dĩnh Siêu gặp trên sơn đạo lúc trước.

Mắt thấy Ninh Bất Phàm có ý truyền ngôi vị cho một gã thiếu niên, chúng tân khách rất đổi kinh ngạc. Tô Dĩnh Siêu còn trẻ non nớt, nếu thực sự kế nhiệm chương môn, không biết ngày sau phái Hoa Sơn làm sao hành tẩu giang hồ, tranh phong cùng người thế nào? Không ít người cho rằng Ninh Bất Phàm có ý nói giỡn. Có điều xem bộ dáng thầy trò hai người đứng đắn không đùa. Mọi người thầm phỏng đoán, không biết trong hồ lô của y bán thuốc gì.

Tân khách còn đang kinh ngạc, Tô Dĩnh Siêu đã hạ bái quỳ xuống, cúi đầu thưa:

- Đệ tử Tô Dĩnh Siêu, quỳ tiếp pháp chỉ của chương môn.

Một sư một đồ thần sắc trang nghiêm. Tô Dĩnh Siêu quỳ trên mặt đất càng không dám nhúc nhích.

Ninh Bất Phàm thở dài, nhìn khuôn mặt non trẻ của ái đồ, trên mặt thoáng hiện tia không đành lòng nhưng thần sắc này chỉ chợt lóe rồi tan biến. Y hít một hơi thật sâu, tiến lên một bước, lẫm liệt nói:

- Ta giữ di mệnh của Thiên Ẩn đạo nhân, đặc biệt truyền ngôi chương môn cho đệ tử Tô Dĩnh Siêu. Mong mỗi con ngày sau phát triển môn hộ, hành

hiệp trượng nghĩa, dốc lòng cho thiên hạ. Tô Dĩnh Siêu, con làm được chăng?

Tô Dĩnh Siêu dập đầu trên mặt đất, phẫn khích nói:

- Đệ tử dù bất tài, không dám quên lời sư tôn dạy bảo hôm nay.

Chương môn Hoa Sơn do một gã thiếu niên tiếp nhận. Trong khi đám tân khách xôn xao thì môn hạ đệ tử phái này không một người phản đối, càng không ai có vẻ bất mãn, dường như sớm biết việc này.

Ninh Bất Phàm nghe đệ tử đáp lời vang vọng hùng hồn, liền cười nói:

- Giang hồ hiểm ác, mong con dẫn dắt đồng môn vượt qua thời loạn.

Vừa nói vừa đưa kinh thư cho Tô Dĩnh Siêu, lại dặn thêm:

- Đây là tuyệt học Tam Đạt Kiếm của bốn sơn, mong con ngày sau chăm chỉ gian khổ tập luyện, như vậy mới có thành tựu.

Tô Dĩnh Siêu quỳ xuống tiếp nhận, tiếp theo dập đầu chín lần rồi mới chậm rãi đứng lên.

Tô Dĩnh Siêu hành lễ xong xuôi, xem như đã ngang hàng với chương môn bát đại môn phái võ lâm, đủ bình khởi bình tọa cùng phương trượng Thiếu Lâm Linh Trí, Võ Đang Nguyên Thanh đạo trưởng, Côn Luân Kiếm Thần Trác Lăng Chiêu, Cửu Hoa Sơn Thanh Y Tú Sĩ. Tân khách chứng kiến nghĩ tới ngày sau phải gọi thiếu niên này một tiếng chương môn, bất giác có chỗ khó xử, nhất thời bộ dạng xấu hổ. Qua một lúc lâu, lại không một ai tiến ra chúc mừng.

Ninh Bất Phàm nhìn các trưởng lão trong môn, trầm giọng nói:

- Triệu trưởng lão ở đâu?

Một lão nhân tóc bạc bước nhanh ra, lớn tiếng nói:

- Triệu Ngũ ở đây!

Trưởng lão này chính là Triệu Ngũ năm xưa, hỏi con người có ai mà không già cùng năm tháng? Hơn hai mươi năm trôi qua, người này bộ dáng nghiêm khắc nhất phái, đầu đầy năm đó tóc xanh, hôm nay đã bạc trắng như cước.

Ninh Bất Phàm nhìn Triệu Lão Ngũ, thần sắc trịnh trọng, nói:

- Tô chương môn bốn sơn tuổi nhỏ, mong rằng Triệu trưởng lão gắng hết phận sự. Nói lời giữ được lời, ngày sau tận tụy nhiều hơn. Có thể làm được chăng?

Ý trong câu này muốn bổ nhiệm Triệu Ngũ làm cố mệnh đại lão. Tô Dĩnh Siêu ngày sau gặp phiên toái, cũng có vị trưởng lão này ra mặt giải vây.

Chỉ nghe Triệu Ngũ lớn tiếng nói:

- Chương môn yên tâm! Triệu Ngũ không màng tánh mạng cũng bảo vệ mới tân chương môn tới cùng, chương môn hãy an tâm thoái ẩn!

Phì Xứng Quái, Toán Bàn Quái ở một bên cũng kêu to:

- Chương môn yên tâm! Chúng ta kiệt tâm hết sức, cũng sẽ bảo trụ uy danh Hoa Sơn!

Tai nghe môn nhân đồng thanh như thế. Ninh Bất Phàm gật đầu, trên mặt lộ vui mừng, hướng về đoàn thủ tịch tân khách, chấp tay nói:

- Tân chương môn bốn phái tuổi nhỏ, xin chư vị cao hiền chiếu cố nhiều hơn, Bất Phàm cảm tạ ân sâu, vĩnh viễn nhớ nhung trong lòng.

Vài lão giang hồ thấy toàn môn Hoa Sơn già thì quá già, nhỏ thì quá nhỏ. Sau này thiếu mất Ninh Bất Phàm, hoàn toàn không có cao thủ đồng dạng, chỉ lắc đầu thăm nghĩ:

“Xem quy mô thực lực Hoa Sơn thế này, sau này chưa chắc gượng dậy nổi, nói gì tranh hùng cùng Thiếu Lâm Võ Đang đây!”

Trong tân khách có người tâm cơ thâm trầm, thấy hành động kỳ lạ của Ninh Bất Phàm, liền phỏng đoán: "Xem Ninh Bất Phàm làm bộ làm tịch, tám phần lui mà không ẩn. Muốn đứng sau chỉ huy toàn cục, lúc này mới tìm một tiểu quỷ ra chủ sự."

Mọi người đang nghĩ miên man, Ninh Bất Phàm đưa tay lấy cây trường kiếm từ cái chậu thứ hai, nói:

- Kiếm này gọi là ‘ Dũng Thạch ’. Từ khi ta tập kiếm tới nay, ba mươi năm không rời khỏi người. Hôm nay Ninh Bất Phàm đặc biệt phong ấn nó, vĩnh viễn không còn ra khỏi vỏ.

Trường kiếm phong ấn, tựa như hạ quan tài vào mộ huyết. Ninh Bất Phàm khẽ vuốt ve trường kiếm, trên mặt lộ ra một trận thương cảm, thần sắc đám môn hạ Hoa Sơn càng thêm bi thương, ngay cả hạng cuồng vọng như Hoa Sơn Song Quái cũng thầm rơi lệ trong tối. Trên núi cử hành đại điển, nên hân hoan vui sướng mới phải. Chỉ là một khi Ninh Bất Phàm thoái ẩn, ngày sau Hoa Sơn thiếu đi vị cao thủ này chủ trì môn hộ, chắc chắn uy vọng giảm đi không ít, khó trách sắc mặt môn nhân đê tử sầu khổ như vậy.

Chỉ thấy ánh mắt Ninh Bất Phàm hướng xuống mặt đất, giống như đang hồi tưởng chuyện xưa. Tân khách cố nhân cảm khái rất nhiều, sôi nổi ngẩng đầu nhìn lên trần sảnh, thấy hai tấm cờ thường vẫn treo ở đó, một lá viết "Thăng liên tám trăm trận ", một lá viết "Võ nghệ trùm thiên hạ", nhớ tới Ninh Bất Phàm mười tám tuổi xuất đạo, đánh khắp thiên hạ không địch thủ. Vậy mà thế sự biến ảo, thương hải tang điền, cuối cùng cũng đến thời khắc vị cao thủ này thoái ẩn.

Ninh Bất Phàm im lặng cúi đầu một lúc không nói. Qua một hồi dường như mới tỉnh cơn đại mộng. Y thở dài một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tô Dĩnh Siêu, nói:

- Kiếm này hành tẩu giang hồ cùng ta như người thân. Đợi ngày ta quy thiên, xin Tô chưởng môn đem nó bỏ vào trong quan tài, coi như bồi táng cùng ta.

Lúc này, Tô Dĩnh Siêu trên danh nghĩa đã là chưởng môn Hoa Sơn. Ninh Bất Phàm gọi hắn là chưởng môn, không hề thiếu chút lễ tiết.

Tô Dĩnh Siêu nghe sư tôn căn dặn như thế, trong lòng vô cùng thương tâm, thoáng chốc rơi lệ, nước mắt nói:

- Đệ tử nghiêm chỉnh tuân theo chỉ dụ của sư tôn.

Ninh Bất Phàm không nói thêm nữa mà vẫy tay. Trong đám người đi ra một gã đệ tử tay phải bưng nển, tay trái mang một cái hộp vàng, trong hộp lại có một đĩa đựng sáp. Đệ tử kia dùng ngọn nến đốt hộp. Không bao lâu sáp chảy ra, liền giao cái hộp vào trong tay Ninh Bất Phàm. Xem ra trước mắt bao người, Ninh Bất Phàm sẽ lấy sáp phong ấn bội kiếm, khiến "Dũng Thạch" từ nay không thể ra khỏi vỏ.

Ninh Bất Phàm tay trái cầm kiếm, tay phải nhắc hộp vàng, hướng về tân khách, cất cao giọng nói:

- Nếu chư vị không còn dị nghị, bốn nhân phong kiếm từ đây.

Nên biết phong kiếm chẳng khác gì tự phế võ công, về sau không thể động thủ cùng người. Cũng là như thế, một người muốn thoát ải giang hồ, cần được tất cả ân nhân cừu gia nhất loạt đồng ý, khi đó mới có thể chân chính phong kiếm rửa tay. Nếu còn dính dáng ân oán, hành động phong kiếm chẳng khác tự sát, không những không thể trả ân người, cừu nhân càng lợi dụng cơ hội sát hại. Hôm nay Ninh Bất Phàm mời rộng rãi anh hùng thiên hạ đến đây chứng kiến, chính là muốn đồng đạo đồng ý với nỗi khổ thoát ải. Chỉ cần tất cả tân khách đồng ý, ngày sau nếu có người tìm y gây phiền toái, kẻ đó chính là công địch của toàn võ lâm.

Mắt thấy không người nào ngăn trở, Ninh Bất Phàm cất cao giọng nói:

- Nếu mọi người không còn lời chỉ bảo. Bất Phàm từ nay rời khỏi giang hồ, về sau không hỏi chuyện đời.

Trong lúc nói, liền muốn đem sấp trong hộp đổ vào khe vỏ kiếm. Chợt nghe một người quát:

- Chậm đã!

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Phong kiếm quy ải

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 5: Phong kiếm quy ẩn

Hồi 2

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Thanh âm không to nhưng lọt rõ ràng vào trong tai mọi người, xem ra người thốt có nội lực thâm hậu. Mọi người thầm nghĩ: "Hay lắm! Cuối cùng cũng có người ra khiêu chiến!"

Chỉ thấy một đạo sĩ thân hình phiêu dật, nhẹ nhàng bay ra. Người này tiên phong đạo cốt, đôi mắt ôn hòa ấm áp thuần chính, chính là đạo sĩ Nguyên Dịch Võ Đang Sơn. Chúng tân khách thấy cao thủ Võ Đang xuất trận, biết thực lực song phương ngang nhau, thầm nghĩ sẽ có trò hay để xem.

Dương Túc Quan khẽ nhíu mày dài, quay đầu về phía Vi Tử Tráng, thấp giọng hỏi:

- Vi hộ vệ, phải chăng sư huynh quý phái mang hùng tâm, muốn tranh ngôi đệ nhất thiên hạ cùng Ninh Bất Phàm sao?

Vi Tử Tráng lắc đầu nói:

- Dương lang trung nói đùa rồi. Sư huynh ta chỉ không đành lòng nhìn anh hùng mai một như vậy, lúc này mới ra mở lời khuyên can, tuyệt không có ý riêng.

Dương Túc Quan ồ một tiếng, lúc này mới yên lòng trở lại.

Mắt thấy cao thủ Võ Đang hạ trường, Ninh Bất Phàm mỉm cười, đem trường kiếm cùng hộp sáp giao lại cho đệ tử rồi chấp tay nói:

- Đạo trưởng có gì chỉ dạy?

Nguyên Dịch nói:

- Ninh tiên sinh võ công có một không hai thiên hạ, chính là đương kim thái sơn bắc đẩu võ lâm, mỗi lời nói mỗi hành động của ngài đều là hình tượng gương mẫu cho đồng đạo. Thân ở địa vị quan trọng như thế, Ninh tiên sinh không bệnh không chứng lại đi tuyên bố thoái ẩn giang hồ, chẳng phải sẽ làm đồng đạo thiên hạ nguội lạnh tâm tình? Hôm nay bản đạo cả gan, muốn mời Ninh tiên sinh tạm ngừng diễn lễ phong kiếm, đợi ngày sau mới bàn lại.

Tai nghe Nguyên Dịch nói lời chính khí lâm liệt, ý định vì chính nghĩa võ lâm chứ không phải khiêu chiến. Những người lịch duyệt lão luyện sôi nổi gật đầu. Có điều ở đây còn không ít người một lòng muốn xem cao thủ quyết đấu. Vừa nghe Nguyên Dịch không có ý khiêu chiến, đám này ngáp mạnh mấy cái, chán nản không muốn nghe thêm.

Ninh Bất Phàm nghe lời khuyên can của Nguyên Dịch, lại chỉ mỉm cười nói:

- Đạo trưởng dạy bảo rất phải. Có điều tại hạ thứ nhất thân thể suy yếu nhiều bệnh, thứ hai là đã chán ghét cuộc sống đao kiếm. Tâm ý quy ẩn đã quyết, không thể hồi đầu. Nỗi khổ tâm này, còn xin đạo trưởng lượng thứ cho một lần.

Ngữ khí của y kiên quyết, cự tuyệt một phen thịnh tình của Nguyên Dịch.

Nguyên Dịch lắc đầu, thở dài nói:

- Ninh tiên sinh một thân bản lĩnh cao minh, không để cứu nhân độ thế lại muốn an nhàn vui vẻ nơi núi rừng, bản đạo còn biết nói gì nữa đây?

Lão thở dài một tiếng, chấp tay rồi trở lại chỗ ngồi, không nói thêm gì nữa.

Môn hạ Hoa Sơn nghe lời đáp của chưởng môn, biết chuyện thoái ẩn không thể vãn hồi, cả đám không khỏi thở dài. Thần sắc của đám tân khách lại đầy vẻ khác biệt, có kẻ mắt mày vui mừng, có người lắc đầu không nói giống như tiếc hận, đủ loại thần thái.

Hôm nay, tân khách lên núi bất đồng môn phái nhưng dụng tâm chỉ có hai loại. Một là nhân sĩ chính đạo, những người này không muốn thế cục giang hồ biến động, có ý khuyên can Ninh Bất Phàm đừng thoái ẩn như Võ Đang Sơn Nguyên Dịch. Loại khác là thủ lĩnh đứng đầu những môn phái mới nổi lên. Ninh Bất Phàm thoái ẩn cũng tốt, tái nhậm chức cũng được, bọn họ không quan tâm. Đám này xoa quyền mài chưởng, chỉ muốn đánh bại Ninh Bất Phàm để sớm công thành danh toại.

Trong đám người nọ, Kiếm Thần Trác Lăng Chiêu có võ công cao nhất, dày công chuẩn bị, mang khí thế không được không về. Có điều ở đây không thiếu cao thủ chính đạo, đương nhiên không cho đám người kia làm càn.

Dương Túc Quan ở bên quan sát, thầm nghĩ: " Đến lúc Ninh Bất Phàm thật sự thoái ẩn, Trác Lăng Chiêu chắc chắn tiến ra khiêu chiến, chỉ bằng xin Linh Định sư huynh ra tay trấn trụ trường diện một lần, cùng Côn Luân Sơn nhất quyết phân cao thấp"

Hôm nay cao thủ Thiếu Lâm chỉ có ba người lên núi, có điều đều mang võ công cao cường. Bất luận đơn đả độc đấu hoặc xa luân chiến đều không thua kém đối phương, chàng lập tức vạch ra kế hoạch.

Nguyên Dịch đã về chỗ ngồi. Mắt thấy không có người quấy rầy, Ninh Bất Phàm liền hướng về chúng nhân nói:

- Không ai còn dị nghị. Giờ phút này tại hạ thoái ẩn, hy vọng chư vị thành toàn cho.

Khi nói thì nhìn mọi người, chỉ cần không người nào lên tiếng nữa, y liền đổ sập phong ấn trường kiếm, nửa đời về sau sẽ không động kiếm luận võ.

Liền vào lúc này, chợt nghe một người ngoài cửa hét lớn:

- Không được ta cho phép, người nhất định không thể thoái ẩn!

Chúng tân khách nghe ngữ khí hết sức cuồng vọng, liền lấy làm kinh hãi nhìn ra.

Chỉ thấy một thân ảnh chợt lóe nơi cửa lớn, một lão nhân vọt vào trong sảnh, lão này sắc mặt hồng hào nhưng râu tóc đã bạc trắng, mặc một bộ đại hồng bào bằng tơ vàng. Lão vừa tiến vào trong phòng, liền chộp tới thanh trường kiếm trong tay Ninh Bất Phàm. Trảo này pháp tắc nghiêm cẩn, công lực dày dặn, chính là một cao thủ.

Chúng tân khách rùng mình thầm nghĩ: “Người này võ công thật cao cường, là ai vậy?”

Mọi người nhìn lại ngoài cửa, thấy còn có tám người nâng kiệu lớn đứng ở đó. Xem ra người nọ phải là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, không biết là thần thánh phương nào.

Ninh Bất Phàm nghiêng người né tránh một trảo lão nhân kia, tiếp theo đưa tay ngăn trở cánh tay của lão nhân, cười khổ nói:

- Quỳnh lão gia, ngài không để cho ta thoái ẫn, hà tất còn gây khó khăn?

Chúng tân khách nghe lão nhân nọ mang họ Quỳnh, sắc mặt đều tỏ ra mờ mịt, nhất thời ào ào hỏi thăm. Lư Vân cũng không biết lai lịch của lão ra sao, hẳn biết Tần Trọng Hải quen mặt nhiều người, liền hỏi:

- Lão tiên sinh này là ai? Làm sao nọ khí còn vượng như vậy?

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, nói:

- Hoàng thân quốc thích, nộ khí đương nhiên mạnh hơn người thường nhiều.

Lư Vân nghe bốn chữ "Hoàng thân quốc thích" thì rùng mình, bộ hồng bào trên người lão nhân kia có thêu một con phượng hoàng lửa ngũ sắc, đích thị là đại nhân vật hiển hách dị thường.

Đúng lúc này, Giang Sung chậm rãi đứng lên nói:

- Lão gia, người ta nói muốn thoái ẫn, cần gì làm khó hãn đây?

Lão nhân kia lộ vẻ tức giận, quát:

- Giang Sung! Người đừng ở nơi này khoe mẽ! Nếu không phải do người, Ninh Bất Phàm đang an ổn làm đệ nhất thiên hạ, cần gì phải thoái ẩn?

Mọi người đương trường nghe vậy đều rùng mình. Đám người Dương Túc Quan, Tần Trọng Hải, Lư Vân cũng âm thầm lưu ý.

Giang Sung nghe lão nhân kia chỉ trích, nhất thời ồ một tiếng, cười nói:

- Ninh chương môn thoái ẩn là do ta? Giang Sung ta có bản lĩnh lớn như vậy, sao ta không biết đây?

Y hướng sang cười nói với Ninh Bất Phàm:

- Ninh chương môn tự nói đi, là ta bức ngài thoái ẩn sao?

Ninh Bất Phàm lắc đầu nói:

- Lần này phong kiếm là tại hạ tự quyết định, không hề liên quan đến Giang đại nhân.

Giang Sung chìa chìa hai tay, cười nói:

- Xem đi, người ta đã nói như vậy, Quỳnh lão gia còn trách ta ở chỗ nào?

Lão nhân kia sao lại đồng ý, cầm lấy cánh tay Ninh Bất Phàm, hỗn hển nói:

- Người à người, có nỗi khổ trong lòng thì cứ nói đi! Để lão phu xuất đầu thay người!

Ninh Bất Phàm cúi đầu, nói:

- Xin Quỳnh lão gia tạm nghỉ trước, lát nữa chúng ta trò chuyện cũng không muộn.

Lão nhân kia lớn tiếng nói:

- Nói bậy! Qua một hồi, chờ người phong kiếm hết thầy đều đã trễ! Giờ nói thế nào, lão phu cũng không cho người thoái ẩn!

Vừa nói liền muốn cướp hộp vàng trên tay Ninh Bất Phàm. Ninh Bất Phàm lắc đầu thối lui một bước, tránh một trảo lão nhân kia.

Giang Sung thấy lão nhân nọ còn hồ đồ không chịu hiểu, bất giác cười một tiếng, nói:

- Quỳnh lão gia đừng quấy rối nữa, cả ngàn người đang chờ ở đây!

Lão nhân kia quát lên:

- Người bớt nói nhảm cho ta! Người bức ép Ninh Bất Phàm, cho là ta không biết sao? Mọi người không ngại trở về kinh đấu một trận, xem ai sợ ai!

Giang Sung hì hì cười nói:

- Thế sao? Chỉ bằng một cuốn Đan Thư Thiết Quyển? Hay là dựa vào nữ nhi bảo bối của ngài?

Lão nhân kia tức giận đến phùng mang trợn mắt, quát:

- Quỳnh Võ Xuyên ta không dựa vào cái gì, chỉ dựa vào hai nắm đấm này!

Vừa nói vừa xông lên phía trước, liền muốn ra quyền nện vào đầu Giang Sung. Ninh Bất Phàm thất kinh, thân hình chột lóe chắn giữa hai người, nói:

- Hôm nay tại hạ quy ẩn. Hai vị nếu có gì không bằng mặt, xin cũng đừng sinh sự ở đây.

Mọi người trong sảnh thấy này lão nhân đổ mọi chuyện về phía Giang Sung, không coi hễ quyền thế của nhất đại gian thần này vào đâu, không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhất thời nghị luận sôi nổi về lai lịch của lão.

Vi Tử Tráng tuy là hộ vệ Liễu Ngang Thiên nhưng không biết trong triều có nhân vật cỡ này. Hắn biết Dương Túc Quan thông thạo chuyện triều đình, liền thấp giọng hỏi:

- Quỳnh lão gia này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Dương Túc Quan mỉm cười, nói:

- Tổ tiên người này là Quỳnh Ưng, chính là đại công thần khi Thái tổ khai quốc.

Vi Tử Tráng cả kinh nói:

- Thì ra là hậu duệ của bậc công thần! Vậy thì Giang Sung chưa chắc đối phó nổi!

Dương Túc Quan nói:

- Điều này đương nhiên. Nữ nhi của Quỳnh lão gia là sủng phi của tiên hoàng Võ Anh Đế, là chị dâu của đương kim thánh thượng. Giang Sung kiêu ngạo cỡ mấy cũng không dám làm gì lão.

Vì Tử Tráng nghe thân phận lão nhân kia hiển hách như thế, không khỏi than một tiếng, trong lòng càng thêm kính trọng.

Hai người Tần Lư ở bên cũng sôi nổi nghị luận. Lư Vân thấy lão nhân kia xuất thủ mau lẹ, không giống hạng triều thần bình thường, vội hỏi:

- Không phải Tần tướng quân nói này lão tiên sinh là hoàng thân quốc thích sao? Đường như lại có võ công?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Lư huynh đệ từng nghe qua Tử Vân Hiên?

Ở Hà Bắc, Lư Vân từng gặp qua mấy nam nữ tự xưng là môn nhân Tử Vân Hiên, nghe ba chữ này liền gật đầu nói ngay:

- Đệ từng nghe nói qua tên này, dường như là một thư viện ở gần Bắc Kinh?

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, nói:

- Tử Vân Hiên chính là thư viện do Quỳnh Võ Xuyên lập ra. Người này thuộc dòng dõi quốc công, văn võ toàn tài, không chỉ một thân võ nghệ gia truyền, trong nhà còn có Thiết Quyển Đan Thư do Thái tổ ban thưởng. Dù phạm tội trạng cỡ nào thì thân mình cũng không phải chịu hình phạt, gia tộc không phải gánh tội, là nhân vật mà ngay cả Hoàng thượng cũng phải sợ.

Lư Vân cả kinh hỏi:

- Hoàng thượng cũng sợ? Đây là ý gì?

Tần Trọng Hải nói:

- Lão này có cây roi vàng đầu rồng hai mươi bốn khúc, trên quất hôn quân dưới vọt gian thần. Huynh đệ nói hoàng thượng có sợ hay không?

Lư Vân cả kinh nói:

- Có thực là lão từng đánh cả hoàng đế?

Tần Trọng Hải đảo mắt một cái, tiếp theo cười ha hả, nói:

- Nói vậy nhưng chỉ đồ vật bày cho đẹp mắt. Trừ phi hoàng đế tới cường gian thâm thiệp của lão. Nếu không, Quỳnh Võ Xuyên còn chưa già đến hồ đồ, sao làm ra việc ngu ngốc cỡ đó?

Lư Vân nghe thì cả kinh, thấp giọng nhắc:

- Tần tướng quân nói chuyện nhỏ giọng một chút. Lời đại nghịch bất đạo thế này, đừng để người ngoài nghe được.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Sợ cái gì, huynh đệ xem có bao nhiêu người đang rỉ tai thì thầm, không chỉ riêng hai ta ở chỗ này nói hươu nói vượn.

Lư Vân nhìn lại, quả thấy mọi người trong sảnh đàm luận không ngớt. Ngay cả Dương Túc Quan, Vi Tử Tráng cũng thấp giọng nghị luận. Vài lão tiền bối giang hồ càng nhân cơ hội ba hoa chích chòe, nói đến nước miếng tung bay với chúng thanh niên. Hai người Tần Lư nhìn nhau chỉ biết cười dài.

Mọi người dưới đài nói đến miệng khô lưỡi đắng, trên đài cũng không hề nhàn rỗi. Ninh Bất Phàm một lòng khuyên bảo Quỳnh Võ Xuyên an tọa xem lễ. Quỳnh Võ Xuyên lại không thuận theo, vẫn không ngớt miệng mắng mỏ Giang Sung.

Chợt nghe một người ngáp một cái rõ to, dường như có ý chọc giận mọi người. Tiếng ngáp như sư tử sổng, mọi người nghe đều cả kinh.

Phì Xứng Quái thấy có tân khách vô lễ liền vọt ra ngay tại trận, chỉ tay mắng:

- Con mẹ nó. Người, các đại nhân đang nói chuyện, mọc ở đâu ra con rùa đen ngáp vạt như vậy!

Người nọ cười nói:

- Ngáp một cái cũng không được sao? Quy củ Hoa Sơn thật là nhiều khê, đánh rắm thì vẫn được chứ!

Mọi người chỉ nghe phạch một tiếng, tiếp theo mùi thối bốc lên tận trời, thì ra người nọ dám thả rắm thật.

Phì Xứng Quái phẫn nộ quát:

- Người là ai! Dám tới đánh rắm ở Hoa Sơn?

Đã thấy một người dù gấp vẫn ung dung đứng ở giữa đài, người này vóc người trung bình, mặc bộ áo lụa Sơn Đông có vẻ giàu có. Một bên có người nhận ra, kêu lên:

- Là hân! Phục Ngưu Thánh Thủ Tây Môn Tung! Hân cũng tới sao?

Tần Trọng Hải thấy người này, nhất thời bật cười nói:

- Hạng con hát diễn tuồng lại tới nữa.

Lúc trước người này khoe khoang võ công tại khách điểm dưới chân núi, liền bị Dương Túc Quan chinh cho một trận, không ngờ mới được một lát liền lên Hoa Sơn sinh sự.

Phì Xứng Quái từng nghe qua Tây Môn Tung, biết võ công của người này không kém, ba mươi sáu lộ Hồi Phong Thấu Cốt Phiến cũng có chỗ cao mình. Người này lần đầu lên núi liền mở mồm nói xấu. Nếu không dạy cho tốt một chút, chẳng phải để người ta xem thường Hoa Sơn? Lập tức quát:

- Tây Môn Tung! Rắm của người thì lão tử đã lĩnh rồi, quả nhiên rất thối! Lần sau đánh rắm thì về nhà người mà hưởng một mình, đừng quấy phá ở chỗ này!

Tây Môn Tung tay cầm cây quạt xếp, cười nói:

- Rốt cuộc là ai đánh rắm thối hơn? Quý phái chường môn ra vẻ thoái ẩn núi rừng, lao sư động chúng kéo theo rất nhiều bằng hữu. Ai ngờ tới rồi lại lè mề ở chỗ này, nói chuyện căn bản giống như đánh rắm! Ninh Bất Phàm nếu không muốn thoái ẩn thì mau thốt lời, đỡ cho mọi người mất hứng chờ ở chỗ này.

Vài kẻ nhiều chuyện nghe lời ấy đều reo hò đánh trống trợ trận. Phì Xứng Quái cười lạnh:

- Người thấy mất hứng thì rút ra ngoài cho ta!

Tây Môn Tung cười lạnh nói:

- Đây là đạo đài khách của Hoa Sơn sao? Hôm nay ta được học hỏi nhiều.

Chỉ nghe hân cao giọng nói:

- Chư vị bằng hữu, Hoa Sơn hạ lệnh đuổi khách rồi, mọi người có thể về thôi!

Đám người lắng chuyện nhất thời ồn ào, kêu lên:

- Về cả đi! Cái gì mà phong kiếm hồi sơn, căn bản chỉ là diễn trò gạt người!

Nói rồi trong đám đứng lên hơn mười người, muốn ra ngoài sảnh.

Mắt thấy đám người lớn tiếng làm loạn, không ít người khẩu xuất cuồng ngôn. Ninh Bất Phàm nhìn Quỳnh Võ Xuyên, buồn bã nói:

- Lão gia, ngài thật muốn để ta làm hạng tiểu nhân vô tín vô nghĩa sao?

Quỳnh Võ Xuyên cắn răng nói:

- Ta không muốn phá hủy cái danh anh hùng một đời của ngươi, có điều... tiền đồ tốt đẹp của ngươi, thật sự phải khuất phục Giang Sung sao?

Ninh Bất Phàm mắt nhìn dưới đất, thở dài nói:

- Chức trách của ta đã hết, không còn vương bận chuyện thế gian nữa.

Quỳnh Võ Xuyên rung mình, cảm giác trong lời nói có thâm ý, liền hỏi:

- Chức trách đã hết? Có ý tứ gì?

Ninh Bất Phàm lắc đầu, thấp giọng nói:

- Cụ thể ra sao, Quỳnh lão gia không ngại thì đi hỏi lệnh ái một lần!

Quỳnh Võ Xuyên cả kinh hỏi lại:

- Hỏi nữ nhi của ta? Có đại sự gì sao?

Mắt thấy thần sắc Ninh Bất Phàm tiêu điều, muốn nói lại thôi. Quỳnh Võ Xuyên muốn hỏi thêm thì y đã than nhẹ một tiếng, xoay người xuống đài rồi cất cao giọng:

- Xin các vị yên tâm chớ nóng, hãy nghe một lời của tại hạ.

Y vừa nói vừa vận nội lực, lại đè ép sạch tiếng la hét toàn trường.

Ninh Bất Phàm sơ triển thân thủ đã hiện lộ uy lực. Chúng tân khách lúc trước thấy người này cử chỉ tầm thường, nổi lên ý khinh miệt. Giờ phút này y vận dụng nội lực, công lực dường như không kém, lúc này mới có ý kính trọng.

Ninh Bất Phàm nhìn chúng tân khách, nói:

- Hôm nay tại hạ thoái ẩn, kết cục đã định. Các vị nếu có ý lưu lại chứng kiến, xin hãy về chỗ an tọa. Nếu muốn đi trước, tề phái cũng không dám ngăn trở, xin cứ tự nhiên.

Tây Môn Tung cười ha hả, nói:

- Có mấy câu này, chúng ta tin ngài một lần!

Vài tên khách nhân vừa gây ồn ào liền chạy về chỗ ngồi, cười dài chờ xem trò hay.

Tần Trọng Hải chỉ vào những người kia, nói khế với Lư Vân:

- Xem cái đám vuốt đuôi chó này, nhất định cùng một dạng với Tây Môn Tung, đều là người do Giang Sung tìm tới gây rối. Ác đồ nếu không bức lui Ninh Bất Phàm, quyết sẽ không thôi.

Lư Vân gật đầu nói:

- Những người này tướng mạo nanh ác, xem ra không phải người tốt.

Quỳnh Võ Xuyên nghe Ninh Bất Phàm tuyên bố trước mặt mọi người, biết chuyện thoái ẩn không thể vẫn hời. Lão ngậy ngốc một hồi rồi lắc đầu thở dài. Một gã đệ tử Hoa Sơn nhanh chóng đi tới thưa rằng:

- Quỳnh lão gia, xin đi bên này.

Tiếp theo mời lão ngồi vào chỗ, sánh vai cùng Giang Sung.

Quỳnh Võ Xuyên ngồi xuống, hung hăng trừng mắt nhìn Giang Sung một cái, nói:

- Bức lui cao thủ đệ nhất thiên hạ, xem gian tặc người vừa lòng đẹp ý chưa!

Giang Sung có vẻ không hiểu, nheo mắt hỏi:

- Cái gì mà lòng với ý? Sao ta hoàn toàn không biết?

Vừa nói vừa cười ha hả. Quỳnh Võ Xuyên giận đến sắc mặt trắng bệch, nhận chén trà do Hoa Sơn môn nhân dâng lên liền ngửa miệng uống sạch.

Mắt thấy hai vị đại nhân vật ngồi chung sảnh, mọi người mới rõ ràng ba vị trí nọ dành cho nhân vật trọng yếu trong triều. Hai chỗ dành cho quyền thần Giang Sung cùng quốc trượng Quỳnh Võ Xuyên. Chỗ còn lại không biết là để cho ai?

Quỳnh Võ Xuyên vừa ngồi xuống, Phục Ngưu Thánh Thủ Tây Môn Tung liền đi ra giữa đài, cười cười nói với Ninh Bất Phàm:

- Ninh chương môn, trước khi ngài thoái ẩn, ta có một chuyện muốn hỏi.

Ninh Bất Phàm thấy bộ dáng không tốt lành gì của người này thì rung mình, chấp tay nói:

- Các hạ cứ căn dặn cho.

Tây Môn Tung hắng giọng một tiếng, nói:

- Các hạ thoái ẩn hôm nay, thật sự về sau không còn múa đao lộng kiếm? Hay chỉ là làm bộ?

Mọi người trong sảnh nghe lời này liền biết Tây Môn Tung có ý gây sự, nhất thời lưu tâm.

Ninh Bất Phàm sững sốt nói:

- Tây Môn tiên sinh nói chơi rồi chẳng, ta đương nhiên thật lòng thoái ẩn.

Tây Môn Tung cười lạnh hỏi:

- Phải thế không? Cánh tay còn sờ sờ trên người của ngài. Một ngày nào đó nó sinh ngứa ngáy, ai biết ngài có nuốt lời hay không?

Phì Xứng Quái vọt ra, chỉ vào Tây Môn Tung, mắng rằng:

- Con mẹ nó. Tay của sư diệt ngứa hay không thì liên quan răm gì đến người! Người có gan thì đại chiến cùng gia gia người ba trăm hiệp, bớt ở

đây làm khó sư điệt ta đi!

Tây Môn Tung cười nói:

- Nhanh như vậy đã nhẹn không được. Ninh chương môn à, ai sẽ tin là ngài thật tâm thoái ẩn đây?

Vừa nói vừa cười ha hả, không ít tân khách cũng cuồn tiểu theo. Xem ra đều có ý chọc ghẹo Ninh Bất Phàm.

Ninh Bất Phàm thở dài một tiếng, phất phất tay với Phì Xứng Quái, nói:

- Sư thúc, mời người lui xuống trước.

Phì Xứng Quái lộ vẻ không cam lòng, kêu lên:

- Tiểu tử này mang ý xấu, muốn gây thị phi, sư điệt không cần để ý đến hắn!

Ninh Bất Phàm lắc đầu nói:

- Ta thật có ý thoái ẩn, vẫn xin mọi người thành toàn cho.

Phì Xứng Quái nắm chặt hai quyền, thần sắc bi phẫn nhưng chương môn đã ra lệnh như thế, lão đành phải im lặng trở về chỗ ngồi.

Tây Môn Tung thấy Phì Xứng Quái ủ rũ rút lui, nhất thời mỉm cười nói:

- Xem ra Ninh chương môn thật lòng thoái ẩn, tại hạ thật sự bội phục sát đất. Có điều để võ lâm đồng đạo tin tưởng cái tâm của Ninh chương môn, ta còn mấy lời muốn hỏi. Tránh để ngày sau Ninh chương môn nói không giữ lời, lại giống như đánh rắn.

Môn nhân Hoa Sơn nghe đối phương làm nhục sư tôn, ào ào đứng lên quát:

- Chính người mới đang đánh rắm!

Ninh Bất Phàm phất phất tay, ý bảo môn hạ không cần gây thêm chuyện, lại nhắc:

- Các hạ có gì dạy bảo, mời nói rõ cho.

Tây Môn Tung cười nói:

- Ninh chương môn thoái ẩn rồi, nếu có người đến ăn hiếp ngài, ngài tính thế nào?

Ninh Bất Phàm sừng sốt, nói:

- Có người đến ăn hiếp ta? Ta không kết thù cùng người, là ai nhàm chán như vậy?

Tây Môn Tung cười nói:

- Loại người ngông cuồng còn rất nhiều, Ninh chương môn không thể không đề phòng.

Ninh Bất Phàm thở dài, lập tức chấp tay hướng về tân khách cả sảnh đường, nói:

- Tại hạ một lòng thoái ẩn, về sau xin chư vị giơ cao đánh khẽ, xin đừng đến làm khó ta nữa.

Người trong võ lâm xưa nay coi trọng nhất là thể diện, đừng nói là cao thủ đệ nhất thiên hạ, dù một đệ tử Hoa Sơn bối phận thấp kém cũng không nên xuất ngôn xin người khoan dung. Chúng tân khách nghe lời ấy, bất luận chính tà hắc bạch đều lắc đầu không thôi.

Tây Môn Tung lại không bỏ qua. Hắn cười ha hả, nói:

- Nếu như có vị anh hùng đang ngồi ở đây không muốn bỏ qua cho ngài? Ngài lại muốn rút kiếm giết người sao?

Ánh mắt Ninh Bất Phàm trở nên âm đạm, thấp giọng nói:

- Các hạ cứ yên tâm, dù có người xem ta không vừa mắt đến ăn hiếp. Nửa đời về sau của Ninh mỗ cũng chỉ biết nhẫn nại, tuyệt không động thủ cùng người.

Quỳnh Võ Xuyên nghe vậy, không khỏi than một tiếng nặng nề. Giang Sung nghiêng mắt nhìn lão một cái, cười dài như đang rất vui vẻ.

Tây Môn Tung cười to không dứt, nói:

- Giỏi cho Ninh Bất Phàm! Có dũng khí!

Hắn quay đầu kêu lên với chúng tân khách:

- Ninh Bất Phàm nói thật hay giả, để cho ta thử một lần!

Nói rồi mở mồm phun ra một ngụm nước miếng, bắn thẳng về mặt Ninh Bất Phàm!

Tân khách cả sảnh thấy Tây Môn Tung cuồng vọng đến cỡ này thì ngây người cả kinh. Môn hạ Hoa Sơn cùng thảm thiết hô lớn:

- Chưởng môn!

Nước miếng phun đến, Ninh Bất Phàm lại không tránh không né, bị phun vào mũi rồi chậm rãi chảy xuống khóe miệng. Môn hạ Hoa Sơn giận dữ hô quát liên tục, muốn tiến lên ác đấu. Ninh Bất Phàm lại vung tay bảo bọn họ không được vọng động.

Đám môn hạ Hoa Sơn bi phẫn, đồng loạt quỳ xuống khóc ròng:

- Chưởng môn! Tại sao ngài phải khổ như vậy!

Đã thấy Ninh Bất Phàm lấy ra khăn lau nước miếng trên mặt. Với võ công tuyệt thế của y, nếu không tận lực chịu nhục, sao có thể để nước bọt của Tây Môn Tung phun trúng? Xem ra Ninh Bất Phàm có ý làm quần hùng thiên hạ an tâm, lúc này mới gắng gượng chịu nhục.

Quỳnh Võ Xuyên cuồn nộ công tâm, hoắc mắt đứng lên, phẫn nộ quát:

- Tây Môn tiểu tử, ngươi muốn chết sao?

Tây Môn Tung cười nói:

- Tự thân hãn không tránh, lỗi trách ta cái gì?

Vừa nói đi ra phía trước, vỗ vỗ vào má Ninh Bất Phàm, cười nói:

- Giờ này ta đã tin ngài thật có ý thoái ẩn, hay lắm! Giỏi lắm!

Ninh Bất Phàm thấp giọng nói:

- Các hạ đã tin thì mời về chỗ ngồi cho! Ta muốn phong ấn trường kiếm.

Tây Môn Tung cười ha hả, nói:

- Rất tốt! Rất tốt!

Chúng tân khách thấy Ninh Bất Phàm khúm núm như thế, trong lòng đều có đánh giá bình luận. Những kẻ coi thường liền nghĩ: "Ninh Bất Phàm căn bản rất sợ chết, người như thế cũng xứng là đệ nhất thiên hạ sao?" Có kẻ lại cực kỳ kính nể nghĩ rằng: "Ninh Bất Phàm thật sự là anh hùng đại nhân đại dũng. Làm vậy nhất định có mưu cao gì đó. Nếu không, có thể nào nhẫn nại chịu nhục cỡ này?"

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Phong kiếm quy ẩn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 5: Phong kiếm quy ẩn

Hồi 3

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điều

Mắt thấy Tây Môn Tung kiêu ngạo cuồng vọng như thế, không ít người trong chính đạo lấy làm bất mãn. Chỉ nghe một người hừ một tiếng, đứng dậy quát lên ngay tại trận:

- Tây Môn Tung, đứng lại cho ta!

Người này tay cầm côn ba khúc, bộ dáng đầy tức giận. Chính là hảo hữu tri giao của Ninh Bất Phàm, Nguyễn Thế Văn. Ninh Bất Phàm có ý khuyên can nhưng Nguyễn Thế Văn không để tâm, liền nhảy đến trước mặt Tây Môn Tung, thủ thế muốn đánh ngay tại trận.

Tây Môn Tung thấy lão đằng đằng sát khí, lại chỉ hì hì cười nói:

- Lão muốn làm gì? Xuất đầu thay người ta sao?

Hai người từng gặp tại khách điểm dưới chân núi, khi đó Nguyễn Thế Văn thấy Tây Môn Tung càn rỡ, sớm có ý ra tay giáo huấn. Lúc này mắt thấy đối phương vũ nhục lão hữu, đúng là tự rước lấy đường chết. Nguyễn Thế Văn quát lớn một tiếng, giơ côn ba khúc trên tay, lạnh lùng thốt:

- Tây Môn Tung, người chết đến nơi còn dám đánh rắm! Hôm nay ta không đánh người cho quy thiên tại chỗ, liền mang họ của tên hạ lưu như ngươi.

Cây côn ba khúc bay lượn, hai khúc đầu cuối liền vụt về phía hai hông Tây Môn Tung.

Tây Môn Tung không sợ mà cười ha hả, dựng thẳng cây quạt sắt đâm tới cổ họng Nguyễn Thế Văn.

Hai người đang muốn so chiêu, chợt nghe một tiếng thở dài. Một người hỏi:

- An Thống lĩnh, lão tiên sinh dùng côn ba khúc này là ai? Xem ra rất có tâm hiệp nghĩa, có thể giới thiệu giúp ta một phen chăng?

Mọi người nghe thanh âm không nhanh không chậm, dường như là của Giang Sung. Cả đám quay đầu, quả nhiên thấy gian thần nọ đang gác chân bưng trà, sắp có hồi ấu đả mà y vẫn đầy ung dung, không biết có âm mưu gì.

An Đạo Kinh lấy từ trong lòng ra một quyển sách, vội lật xem rồi đáp:

- Khởi bẩm đại nhân, người này họ Nguyễn song danh Thế Văn, trời sinh võ dũng, lấy côn ba khúc nổi danh một vùng Động Đình.

Nguyễn Thế Văn nghe thì rung mình, không biết lành dữ thế nào nên đành lui lại một bước. Tây Môn Tung không truy kích, chỉ đứng tại chỗ cười dài.

Giang Sung gật đầu nói:

- Trời sinh võ dũng, rất tốt.

Y nhấp một ngụm trà, lại hỏi:

- Trong tên có một chữ ‘ Văn ’, phải chăng trong nhà có người đọc sách làm quan?

An Đạo Kinh nhỏ giọng đọc, lại thưa:

- Bẩm đại nhân, toàn gia họ Nguyễn đều luyện võ, không có công danh trên người. Riêng Nguyễn Thế Văn có một nữ nhi gả đến Giang Tây, nữ tể là một tri huyện họ Đinh, mũ miện thất phẩm.

Nguyễn Thế Văn nghe người ta nhắc tới con gái thì cả kinh, trong tâm chợt nổi lên niềm xấu.

Giang Sung gật đầu cười nói:

- Một nhà văn võ, hay lắm. Khó dịp gặp được Nguyễn tiên sinh thích bên vực kẻ yếu, ta thật bội phục. Người hãy nhớ kỹ vị tri huyện họ Đinh kia. Sau khi hồi kinh, chúng ta cần đề bạt vị bằng hữu kia cho tốt.

An Đạo Kinh lớn tiếng vang dạ, lệnh cho cấp dưới đưa bút mực lên để đánh dấu, lại hỏi:

- Xin hỏi đại nhân, chúng ta nên đề bạt Đinh tri huyện thế nào?

Chỉ nghe Giang Sung cười nói:

- Mấy năm gần đây vùng Bắc cương không bình an, đám thát tử thường xuyên tới giết người cướp của, lão bá tánh khổ không kể xiết. Đang rất cần một vị quan phụ mẫu tới đó đảm đương trọng trách. Ta xem Nguyễn sư phụ võ nghệ cao minh, nữ tế của ngài nhất định không kém bao nhiêu. Chức quan béo bở nơi biên cương, nhất định chờ Đinh tri huyện đến làm rồi.

An Đạo Kinh gật gù khen:

- Đại nhân thương yêu lão bá tánh như con, lại cho Đinh tri huyện chức quan béo bở, thật là vẹn toàn đôi đường!

Nguyễn Thế Văn nghe hai người một tung một hứng, lại có ý đầy ắp con rể của mình tới vùng biên cương. Nghĩ tới một nhà ái nữ sắp sửa đại họa lâm đầu, lão thân mang võ nghệ tinh tường mà tay chân không khỏi run rẩy. Mọi người thấy sắc mặt Nguyễn Thế Văn ảm đạm thì đều thở dài. Tây Môn

Tung có Giang Sung làm chỗ dựa lưng. Lần này Nguyễn Thế Văn tùy tiện xuất đầu, kết cục nhất định vô cùng thê thảm.

Quỳnh Võ Xuyên ngồi ở một bên, nghe gian thần cậy thế lộng quyền, hỏi sao không giận? Lập tức quát:

- Giang Sung! Có Quỳnh Võ Xuyên ta ở chỗ này, còn dám tác quái? Người cho ta là hạng đầu gối sao?

Giang Sung ồ một tiếng, nói:

- Quỳnh quốc trưởng nóng lên làm gì? Đình tri huyện người ta võ công phi phàm, ta có thể nào không tiến cử vì xã tắc? Quỳnh quốc trưởng nếu không vừa lòng, chúng ta không ngại đến trước Kim Loan Điện, xin gặp Hoàng thượng hỏi rõ một phen.

Lúc này phía bắc chinh chiến không ngừng, biên cương vô cùng nguy hiểm, rất cần quan phụ mẫu tới những địa phương đó chinh đồn trị an. Quỳnh Võ Xuyên giận đến xanh mặt, có điều lấy lý do này để chỉ trích Giang Sung lộng quyền làm rối kỉ cương, chỉ sợ không hợp cả tình lẫn lý. Quỳnh Võ Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi, phùng mang trừng mắt nhưng cũng đành vô kế khả thi.

Tây Môn Tung thấy Nguyễn Thế Văn cúi đầu khoanh tay, sắc mặt lợt lạt. Hắn cười ha hả, đi tới nhéo hai má lão rồi cười nói:

- Lão cầu tử, còn muốn ra về ta đây nữa chăng?

Nguyễn Thế Văn tự biết đối đáp không ổn thì con cháu sẽ gặp họa, đành không nói lời nào, mặc cho người ta chọc ghẹo.

Tây Môn Tung thì vui như bắt được vàng, cười nói:

- Không dám động thủ thì rút về chỗ cho ta.

Vừa nói, hắn vừa đá một cước vào hông đối phương. Công phu hạ bàn Nguyễn Thế Văn không kém, tuy không bị ngã nhưng không dám phản kháng, lão chịu một cước rồi ủ rũ thối lui. Đám người Cẩm Y Vệ thấy thế đều cười nghiêng ngả.

Tây Môn Tung nhìn mọi người trong sảnh, cười nói:

- Còn ai muốn qua đây dạy bảo tại hạ? Mau mau lên đi chứ!

Hai bên đi lại nhiều năm, Nguyễn Thế Văn còn không dám ra mặt thay Ninh Bất Phàm. Các môn phái khác giao tình không sâu với Hoa Sơn, thử hỏi có ai muốn bị kéo vào vũng nước đục, đối đầu cùng quyền thần đương đại? Dương Túc Quan, Tần Trọng Hải từng đùa bỡn Tây Môn Tung nhưng lúc này, nếu mạo phạm kẻ này sẽ liên lụy đến Liễu Ngang Thiên. Cả hai chỉ đành trơ mắt nhìn đối phương kiêu ngạo.

Nhất thời tất cả mọi người im lặng. Từ Linh Định ở trên cho tới Quyên Nhi ở dưới, bất luận thân phận tôn sùng như quốc trượng hay hèn hạ như kẻ khất cái. Chỉ cần mỗi ngày đủ cơm ăn nước uống, sẽ không ai không cúi đầu trước quyền thế. Chúng ta khách thăm khó chịu nhưng không người nào can đảm đứng ra.

Tây Môn Tung thấy người người phẫn hận nhưng bề ngoài một bộ ngoan ngoãn. Hắn nghênh ngang trở về chỗ ngồi, duỗi lưng rồi hì hì cười nói:

- Có thể nhổ nước miếng lên mặt đệ nhất thiên hạ, thật là sáng khoái không thể tưởng nổi! Ha ha! Ha ha! Các người muốn thử một lần không?

Đám đệ tử Hoa Sơn ở bên vô cùng bị phần, có điều biết chưởng môn có ý nhẫn nại, nếu xông lên thì chỉ hủy đi dụng tâm của sư trưởng. Nhất thời cả đám rơi lệ, nhẫn nại chịu nhục.

Tây Môn Tung đang tự dương dương tự đắc, chợt nghe tiếng kinh phong nhanh mãnh vang lên. Mắt thấy một vật bay về phía mình, hần cười nói:

- Ái dà! Làm sao vậy? Có người nhìn ta không vừa mắt sao?

Hần rút cây quạt sắt, cổ tay khẽ vẩy xòe quạt ra. Choang một tiếng đã ngăn trở ám khí. Sau đó gấp quạt lại, bộ dáng đầy vẻ tiêu sái.

Tây Môn Tung cười ha hả, đang muốn khoe mẽ. Chợt thấy ám khí nọ mang theo kinh lực mạnh mẽ khác thường. Mặt quạt bằng tinh thiết lại bị đánh lõm xuống một chỗ. Cổ tay tê dại, Tây Môn Tung kinh hãi nghĩ thầm: “Đây là cái quái gì?”

Chỉ là như vậy còn chưa hết, nào biết trên ám khí còn chứa đạo ám kinh thứ hai. Lực đạo hùng hồn đánh tới, cổ tay hần đau đớn không cầm nổi cán quạt, thoáng chốc quạt sắt rời tay bắn ngược vào ngực. Rắc một tiếng, không ngờ đánh gãy một cái xương sườn.

Tây Môn Tung kêu lên thảm thiết, luồng kinh lực kia vẫn không ngừng, ám khí tiếp tục bắn tới, đánh cho thân thể Tây Môn Tung bay ra. Oành một tiếng, không ngờ thân thể dài rộng chấn vỡ tường đất, thẳng tắp bắn ra ngoài sảnh.

Tân khách đầy sảnh rung động kinh hô. La Ma Thập tiến lên một bước, nhặt thủ phạm từ dưới đất lên. Chúng tân khách nhìn chăm chú nhìn lại, chỉ thấy vật kia hình tròn, ở giữa có một lỗ hồng, thì ra là một đồng tiền!

Chỉ dựa vào một đồng tiền nho nhỏ, có thể truyền ra lực đạo bài sơn đảo hải hùng hồn, thực là rợn người. Mọi người trong sảnh lấy làm kinh hãi. Cả đám rì tai thì thầm, không biết là cao nhân phương nào ra tay mà uy lực như thế.

Giang Sung thầm giận dữ nhưng ngoài mặt bất động thanh sắc. Y nâng chung trà lên nhấp một hớp, hỏi:

- An Thống lĩnh, lại là ai muốn bênh vực kẻ yếu? Còn không mau điếm tên người ta ra?

Cả sảnh đường tân khách nghe lời này, liền biết gian thần sắp sửa phát uy, người xuất thủ kia tất nhiên không ổn.

An Đạo Kinh cười nói:

- Đại nhân yên tâm, thuộc hạ cũng nên lôi người nọ ra, giúp hãn tướng quan phát tài.

Đang khi nói chuyện, An Đạo Kinh tay cầm cương đao đi đến chỗ ám khí được phóng ra.

Ai ngờ vừa bước ra một bước, hãn tướng thật lùi trở về, run giọng thốt:

- Đại... Đại nhân... Là... Là hãn...

Giang Sung buông chung trà, cau mày hỏi:

- Hãn là gì? Rốt cuộc là ai tác quái?

Lời còn chưa tắt, lại nghe vù một tiếng, tiếp theo một tiếng vỡ vụn vang lên. Chung trà trên tay Giang Sung bị ám khí đánh cho nát bấy, nước trà nóng

bắn tung tóe đầy mặt và cổ y, tuy không bị thương nhưng chặt vật không chịu nổi. Chúng thuộc hạ vội vàng tiến lại lau người cho y.

Giang Sung giận dữ muốn điên, đẩy đám người rồi đứng dậy, cả giận nói:

- Là ai dám vô lễ như vậy? Không muốn sống nữa sao?

Chỉ thấy đồng tiền kia đánh vỡ chung trà nhưng thế tới không ngừng, vẫn bay về phía trước. Cạch một tiếng, đồng tiền va vào bức tường rồi bắn ngược trở lại giữa sảnh. Đường đi của ám khí khiến chúng tân khách đều sợ hãi tán thán. Nếu không phải sợ thủ đoạn của Giang Sung, nhất định lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Ánh mắt mọi người nhìn theo đồng tiền, chỉ thấy nó xoay tròn không ngừng, vẽ lên giữa không trung một đường vòng cung rồi đáp xuống đám người. Chúng tân khách sợ rước họa vào thân, cấp tốc tránh ra. Lúc này giữa sảnh chỉ còn một người ngồi im lìm như tượng. Mọi người kinh ngạc vội xem mặt người nọ, không biết là thần thánh phương nào.

Mọi âm thanh lắng lặng, người nọ ở giữa sảnh, hai mắt nhắm lại, bàn tay bất động không gợn. Đồng tiền trên không lại rơi nhanh xuống lòng bàn tay. Thoáng chốc người nọ nắm tay, mở hai mắt rồi mỉm cười nói:

- Giang đại nhân, đã lâu không gặp.

Người nghĩa hiệp dùng võ đập tan xiềng xích gông cùm, mặc cho thế gian vạn người u mê, thiên địa chỉ mình ta tỉnh. Người này lấy tuyệt thế võ công đối đầu nhất đại quyền thần đương triều, chính là Cửu Châu Kiếm Vương Phương Tử Kính!

"Cửu Châu Kiếm Vương" chính là anh hùng tiền bối năm xưa đã mai danh ẩn tích, không ít người trong đám tân khách chưa từng gặp người này,

không khỏi la lên thất kinh:

- Người nọ là ai? Làm sao lớn mật như thế, không ngờ không biết sợ hãi Giang Sung là gì!

Đám thanh thiếu niên trong sảnh càng rĩ tai thì thầm, hỏi thăm lai lịch người này.

Tần Trọng Hải thấy sư phụ làm nhục Giang Sung một phen, trong lòng thật là thống khoái, Lư Vân ở bên lại há to miệng kinh ngạc.

Mọi người đang ngạc nhiên, bỗng nghe Giang Sung hít một hơi lạnh, tiếp theo quát:

- Cửu Châu Kiếm Vương ở chỗ này sao? Người đâu, bắt hắn cho ta!

Lời còn chưa dứt, đám người Cẩm Y Vệ đã lao ra bao vây Phương Tử Kính. Chúng tân khách thấy Giang Sung trở mặt, vừa thấy có chỗ không ổn, cả đám ào ào né ra bên cạnh, chỉ sợ rước họa vào thân.

Giang Sung lớn tiếng quát:

- Phương Tử Kính nhiều lần vi phạm giáo điều, là kẻ ngỗ nghịch, hôm nay vẫn còn dám lộ mặt ngông nghênh, mau bắt lại cho ta!

Có vài tân khách nhận ra Phương Tử Kính thì kinh ngạc không thôi. Cửu Châu Kiếm Vương xưa nay nhàn vân dã hạc, trở thành cái đinh trong mắt triều đình từ khi nào? Tần Trọng Hải thấy sư phụ có ân oán cùng Giang Sung, cũng rùng mình thầm nghĩ:

“Khó trách ngày thường sư phụ dặn ta đừng nhắc tới tên của người. Thì ra có oán cừu với thằng nhãi Giang Sung”

Lấy tính tình nóng nảy của sư phụ y, tám phần là gặp chuyện bất bình ầu đã với quan viên triều đình, mới kết thù kết oán cùng gian thần này. Chỉ không biết phạm án ở năm nào tháng nào, lại chưa từng nghe người nhắc qua.

Lư Vân cũng cả kinh, nhanh chóng tiếp cận thượng cấp, thấp giọng nói:

- Xem bộ dáng của Giang Sung, nhất định sẽ lấy việc công báo thù riêng. Chúng ta tuyệt không thể để lão tiên sinh bị người khi dễ. Không được, để đệ đi trước điều quân mã lại đây, bảo vệ lão tiên sinh rời đi.

Tần Trọng Hải biết khả năng của sư phụ, dù trong thiên quân vạn mã cũng có thể qua lại tự nhiên, lập tức mỉm cười nói:

- Lư huynh đệ không cần nóng vội. Gian thần dù lợi hại nhưng có thể làm gì được sư phụ ta? Huynh đệ cứ bình tĩnh mà xem đi.

Y biết võ công của sư phụ không hề tầm thường, sẽ không có nguy hiểm, hơn nữa không muốn để Liễu Ngang Thiên dính dáng vào chuyện này, liền bảo Lư Vân không nên nhúng tay vào.

Chỉ nghe Giang Sung gầm lên liên tục, mắng chửi không ngớt. Phương Tử Kính vẫn nhắm hai mắt, thỉnh thoảng lắc lắc cái cổ như cho đỡ mỏi. Giang Sung thấy thần thái đối phương ngạo mạn thì nhẫn nại sao nổi? Y giận dữ nói:

- Phương Tử Kính! Chết đến nơi còn không biết sợ sao?

Phương Tử Kính nghe lời đe dọa, mỉm cười mở mắt nhìn Giang Sung. Giang Sung giận dữ không thôi, quát:

- Giới cho nghịch tặc! Các người lên cho ta!

Chúng hảo thủ âm âm vang dạ, tiếng hô quát ong ong chấn động cả tai tâm khách trong sảnh. Trong Cẩm Y Vệ phần nhiều là người từng trải, đương nhiên nghe qua thủ đoạn của Cửu Châu Kiếm Vương. Nhớ đến uy danh này, lại không một ai can đảm tiến lên, chỉ ở một bên la lối.

Cửu Châu Kiếm Vương thoái ẩn nhiều năm, người trong võ lâm chưa trải qua mười năm lịch duyệt, quyết không biết được sự nguy hiểm của người này. Đám thanh niên trong sảnh thấy sắc mặt đám Cẩm Y Vệ ảm đạm thì lấy làm kỳ quái. Không biết lão nhân trước mắt có gì lợi hại, lại khiến cho đường đường cả một thế lực Cẩm Y Vệ sợ đến như vậy! Vài kẻ lão luyện kiến thức rộng rãi, biết võ công của Phương Tử Kính cao siêu khôn lường, muốn động thủ với người này chính là giẫm một chân vào quỷ môn quan, tất không ngạc nhiên với bộ dáng sợ hãi của Cẩm Y Vệ.

Giang Sung thấy mọi người khiếp đảm, giận đến sôi lên, phần nộ quát:

- Các người còn làm gì! Mau lên cả cho ta!

La Ma Thập nghe lời, lập tức tiến lên đứng trước mặt Phương Tử Kính, chấp tay chử thập nói:

- Vị thí chủ này, mời đứng lên cho. Giang đại nhân có chuyện hỏi người.

La Ma Thập xuất thân Tây Vực, chưa từng nghe qua uy danh Cửu Châu Kiếm Vương, giờ phút này liền muốn sính công lập uy, lúc nói thì cười cười, không hề để Phương Tử Kính vào mắt.

Phương Tử Kính mỉm cười nhìn lão một cái, hỏi:

- Người là ai?

La Ma Thập cũng mỉm cười nói:

- Tiểu tăng La Ma Thập là nhân sĩ Tây Vực, cũng từng là đệ nhất quốc sư Hân quốc.

Giọng nói dù bình thản nhưng lời lẽ lộ đầy ngạo khí. Phương Tử Kính ồ một tiếng, trên dưới đánh giá La Ma Thập vài lần, tiếp theo nhắm mắt dưỡng thần, nói:

- Chưa từng nghe qua.

La Ma Thập thấy thần sắc khinh miệt của đối phương, nhất thời giận dữ cười lạnh:

- Mau đứng lên mà nói.

Dưới cơn thịnh nộ, hai tay vận khí chỉ chờ ra chiêu giết người.

Phương Tử Kính liếc nhìn La Ma Thập, ánh mắt coi thường như đang bị đứa trẻ vùi vãnh làm phiền. Lão thở dài một tiếng, chậm rãi đứng lên nói:

- Ta đứng lên rồi đây. Đại sư có gì sai bảo?

La Ma Thập cả giận nói:

- Người đùa bỡn khinh nhờn thái sư, trong mắt còn vương pháp sao? Mau đi qua quỳ xuống tạ tội với ngài!

Phương Tử Kính nghe lời có ý vũ nhục nhưng chỉ lơ đãng, mỉm cười nói:

- Được, dù sao đã lâu không gặp Giang đại nhân, ta liền đi qua vậy.

Mắt thấy Phương Tử Kính bước ra, La Ma Thập bỗng rét run thân thể, cảm thấy có chỗ không đúng. Đa phần điều thú trên thế gian thường có trực giác kỳ diệu. Sài lang chưa thấy mãnh hổ, chỉ ngửi được mùi đã sợ hãi bỏ chạy. La Ma Thập tính tình gian ác, có thể sống đến hôm nay cũng là dựa vào cảm ứng sinh tử như thế. Lúc này thấy ánh mắt Phương Tử Kính ẩn dấu hung tính, La Ma Thập thoáng chốc kinh hãi, ý niệm nhanh chóng lưu chuyển: "Người này tuyệt đối không thể trêu chọc!"

Tâm niệm vừa động, La Ma Thập liền lui nhanh ra sau ba thước, song chưởng giơ cao, xuất ra tuyệt kỹ thành danh "U Minh Huyền Chỉ ", hai ngón trỏ hai tay cùng cấp bách đâm ra. Chiêu này trong thủ có công, trong công có thủ, quy củ nghiêm ngặt, bá khí mà không nóng nảy, đúng là tinh diệu khó tả.

La Ma Thập sử xuất tuyệt chiêu. Nếu Phương Tử Kính tiến lên thì lãnh một chữ chết. La Ma Thập tự biết tránh được một kiếp, đang muốn thở phào, nào ngờ cảm giác trên đỉnh đầu ấm áp, giống như có người vuốt ve cái đầu trọc của mình.

La Ma Thập la hoảng một tiếng, ngẩng đầu vừa nhìn. Ai ngờ không biết làm sao, đã thấy Phương Tử Kính mỉm cười đứng ở trước mặt lão một thước, bàn tay đối phương đặt trên đầu lão vuốt ve qua lại, tựa như đang vỗ về một con chó nhỏ.

La Ma Thập phát run toàn thân, run giọng thốt:

- Chuyện gì... Chuyện gì đang xảy ra...

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Phong kiểm quy ẩn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 5: Phong kiểm quy ẩn

Hồi 4

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Các đại cao thủ đương trường đều thấy rõ ràng, mới rồi La Ma Thập ra chiêu phòng ngự. Song chỉ điểm tới huyết thái dương địch thủ, chiêu này bá đạo mau lẹ, từ hai bên đánh vòng vào giữa, chặn bước đón đầu. Phương Tử Kính chỉ còn cách đứng nghiêm cước bộ, tuyệt không còn đường tiến lên. Chờ lão đứng lại, La Ma Thập sẽ thừa cơ né ra. Ai ngờ Phương Tử Kính không dừng, cũng không sợ trúng chiêu mà vẫn cất bước tiến lên.

Mắt thấy U Minh Huyền Chỉ sắp đánh trúng nơi yếu hại, trong một sát na, Phương Tử Kính đột ngột dừng chân trên không, thân hình bị ép ngưng một cách cường ngạnh. Biến cố này vượt ngoài ý liệu của các cao thủ. Thân hình Phương Tử Kính đột ngột dừng lại, song chỉ của La Ma Thập liên điểm vào khoảng không. Lực cũ vừa hết, phòng ngự buông lỏng, Phương

Tử Kính lại bước nốt một bước nọ, như vậy liền phá giải kỳ chiêu phòng thủ đặc sắc của La Ma Thập.

Động tác của Phương Tử Kính nhìn thì đơn giản, kỳ thật rất khó làm được. Nên biết, một người bước đi thì lưng cũng uốn theo, trọng tâm đổ về phía trước. Phương Tử Kính có thể đột ngột dừng thân thẳng bằng bất động. Nếu không phải cơ bắp toàn thân thu phóng tùy ý, sao có thể làm nổi? Chính là vì thế, lúc này mới phá tan võ học của cao thủ như La Ma Thập.

Cất bước thành chiêu, cười ngạo phá địch. Phương Tử Kính chưa dùng một chiêu nửa thức, chỉ bước một bước lại khiến quốc sư Tây Vực ra tay vô dụng, sắp đánh trúng yếu hại mà lại không thành. Quần hùng ở một bên xem cuộc chiến, không khỏi bội phục sát đất.

Lữ Vân từng kịch chiến cùng La Ma Thập tại Thiên Sơn, sinh tử quyết đấu không dưới trăm hiệp nên biết rõ lợi hại của lão tăng này. Lúc này mắt thấy Phương Tử Kính cử trọng nhược khinh, không thêm để tâm, đảo mắt liền bắt được La Ma Thập, trong tâm nổi lên cảm giác khiếp sợ. Lòng đầy tán thán, hăn liền muốn thốt lên: " Tào Tử Kiến Bắc Ngụy năm xưa cất bảy bước thành thơ (1), Phương tiên sinh ngày nay một bước bắt giặc, thật là tuyệt diệu như nhau."

La Ma Thập bị người chế trụ, tự biết cái chết trước mắt. Đối phương chỉ cần dùng sức năm ngón sẽ bóp vỡ toang óc lão, nổ mắt vỡ xương mà chết. Nhớ tới chuyện cũ nhất thời hối hận, nước mắt nhỏ xuống.

La Ma Thập đang nhắm mắt đợi chết, chợt nghe Phương Tử Kính an ủi:

- Trẻ ngoan, đừng khóc, đến ăn kẹo.

Vừa nói, lão vừa từ trong lòng lấy ra một củ khoai chín, dúi vào trong tay La Ma Thập, lại xem vị quốc sư này như là đứa trẻ mới sinh.

La Ma Thập ngơ ngác cầm củ khoai, sắc mặt cực kỳ xấu hổ, đôi chân mềm nhũn liền ngã ngồi trên đất.

Phương Tử Kính chậm rãi đi về phía Giang Sung, mỉm cười nói:

- Giang đại nhân, đã lâu không gặp, khí sắc của ngài vẫn rất tốt.

Giang Sung sợ đến tâm thần vỡ liệt, cả kinh kêu lên:

- Mau ngăn cản hân!

Phương Tử Kính thở dài một tiếng, lại lấy ra một củ khoai, cau mày nói:

- Vì sao đại nhân phải bắt ta? Phương mỗi ngày ở trong sơn động, chỉ là cô hồn dã quỷ, không thể không tử, nhiều năm làm bạn với gió núi heo hút, sinh hoạt tầm thường không vui vẻ khoái lạc. Giờ ta muốn mời đại nhân về nhà làm khách, nấu khoai cho ngài nếm thử, đại nhân có thể nào cự tuyệt hảo ý của người ngoài ngàn dặm đây?

Giang Sung nghe đối phương muốn bắt mình về động. Nghĩ đến cuộc sống địa ngục như thế, nhất thời thét to:

- Người đâu, mau mau lên đi!

Chúng hảo thủ hai mặt nhìn nhau, lại không một ai dám động đậy. Giang Sung càng lúc càng sợ, liền đẩy An Đạo Kinh đi ra. An Đạo Kinh đành run rẩy tới trước mặt Phương Tử Kính. Toàn thân hân phát run, ngay cả cương đao cũng cầm không nổi.

Phương Tử Kính thấy An Đạo Kinh run loạn toàn thân, liền mỉm cười đi về phía trước. An Đạo Kinh thấy lão tới gần, thoáng chốc sợ hãi xua xua hai

tay, vội lui về phía sau.

Phương Tử Kính nhìn hắn một cái, nói:

- An Thống lĩnh, mấy năm không gặp, người mập lên nhiều rồi.

Hai hàm răng An Đạo Kinh lập cập va vào nhau, ánh mắt sụp xuống, run giọng nói:

- Dạ... Ta... Ta sợ ...

Phương Tử Kính nói là chữ mập, không biết do An Đạo Kinh nghe lầm hay lưỡi ngọng, lại nói chữ mập thành ra chữ sợ.

Phương Tử Kính mỉm cười nói:

- An Thống lĩnh, không có việc gì thì tới nhà ta ăn khoai ăn sắn, thân hình sẽ không béo lên nữa.

Vừa nói vừa chậm rãi giơ tay, đặt củ khoai vào tay An Đạo Kinh. An Đạo Kinh đưa tay tiếp nhận, cảm giác toàn thân rét run, run giọng nói:

- Không... Không được... Ta thích ở kinh thành...

Trong lúc bối rối, chợt nghe mùi khai truyền ra. Vài gã tân khách đứng gần liền thấy đũng quần của hắn ướt đầm, thì ra sợ đến tiểu ướt cả quần.

Cảnh tượng dù buồn cười nhưng trước sát khí của Cửu Châu Kiếm Vương, lại không một ai dám lên tiếng chế nhạo. Tần Trọng Hải thầm nghĩ: "Sư phụ có khí phách thật kinh người, ta nên học theo cho tốt." Lữ Vân ở một bên lại kinh ngạc đến mở to hai mắt, nói không ra lời.

Phượng Tử Kính thấy An Đạo Kinh nhát gan như vậy, liền mỉm cười đi đến chỗ Giang Sung.

Lần này đến phiên Hồ Mị Nhi chịu trận. Thị sợ đến hoa dung thất sắc, cả kinh nói:

- Người... Người không được lại đây!

Hai tay nắm đầy ngân châm nhưng thấy đối phương một bước phá địch, võ công cao tuyệt bình sinh giờ mới gặp, Hồ Mị Nhi lòng đầy sợ hãi, lại không dám tùy tiện ra tay.

Mắt thấy cường địch lại gần, Giang Sung ứa mồ hôi lạnh đầm đìa toàn thân, thảm thiết kêu lên:

- Trác chương môn! Mời ngài mau lại đây!

Thoáng chốc bóng người nhoáng lên, một bóng trắng phi thân lại đây che Giang Sung ở sau lưng. Người này mặc áo bào trắng, trên mặt lộ đầy sát khí băng lãnh, chính là Kiếm Thần Trác Lăng Chiêu!

Hảo thủ Cẩm Y Vệ thấy "Kiếm Thần" ra mặt thì đại chấn tinh thần, liền rút đao cầm tay, bao quanh bảo vệ Giang Sung. Đám hảo thủ Côn Luân ở bên cũng rút kiếm gia nhập chiến đoàn. Liền vào lúc này, ngoài đạo quán chạy vội vào cả trăm tên Hỏa thương thủ, là do La Ma Thập gọi vào. Nhất thời võ lâm cao thủ đầy sảnh, quân binh tướng sĩ toàn bộ chỉ chờ Phượng Tử Kính động thủ.

Lư Vân lấy làm kinh hãi, vội nói với Tần Trọng Hải:

- Làm sao bây giờ? Trác Lăng Chiêu đã ra mặt, chúng ta phải giúp Phương lão sư thế nào?

Tần Trọng Hải mỉm cười phẩy tay với Lư Vân, ý bảo hẩn chờ nên kinh hoảng.

Lúc này Kiếm Vương Kiếm Thần ngưng mắt nhìn nhau, cả hai đứng bất động cách xa năm thước.

Phương Tử Kính nhìn Trác Lăng Chiêu, thản nhiên nói:

- Người cũng muốn ăn khoai sao?

Sắc mặt Trác Lăng Chiêu trầm xuống, điềm nhiên nói:

- Phương Tử Kính, trước mặt Trác mỗ mà còn giả ngây giả dại, lát nữa đừng có hối.

Phương Tử Kính nghe lời nói khí phách mười phần, ồ lên một tiếng:

- Người mang danh Kiếm Thần, rốt cuộc kiếm pháp ra sao?

Trác Lăng Chiêu cầm trường kiếm trong tay, lăm liết nói:

- Các hạ muốn biết, chi bằng nhất quyết một trận thư hùng đi!

Mọi người vừa nghe Trác Lăng Chiêu buông lời, nhất thời xôn xao bàn tán. Cửu Châu Kiếm Vương Phương Tử Kính thành danh cực sớm, nổi danh khắp giang hồ vài chục năm trước, sánh ngang với Thiếu Lâm Thiên Tuyệt Tăng. Chỉ là vật đổi sao dời, hơn mười năm trước thiên hạ bộc phát đại họa, khiến cho hai đại cao thủ cùng thoái ẩn. Từ đó, trong chốn võ lâm mới quật khởi đệ nhất thiên hạ Ninh Bất Phàm, về chuyện Trác Lăng Chiêu xuất hiện lại là mấy năm gần đây. Lúc này Trác Lăng Chiêu xuất ngôn khiêu chiến

Phương Tử Kính. Hai người này là hai thế hệ đứng đầu võ lâm cách mấy chục năm. Nếu phải chém giết một hồi, chính là đại sự chấn động giang hồ.

Mắt nhìn đối phương không hề thoái nhượng, Trác Lăng Chiêu quát một tiếng, tay ấn chốt muốn rút kiếm khỏi vỏ. Liền vào lúc này, Phương Tử Kính đột nhiên đưa tay lại đây, giữ lấy chuôi kiếm của Trác Lăng Chiêu, thủ pháp nhanh như thiểm điện, làm cho Kiếm Thần không thể rút kiếm.

Trác Lăng Chiêu mặt lộ sát khí, cả giận nói:

- Người sợ sao?

Thoáng chốc một luồng nội lực khí phách tuyệt luân bức ra, nội lực hân hữu thể gian, đủ để trăm yêu trừ ma càn quét thiên địa, chỉ sợ Phương Tử Kính không thể chịu nổi.

Nội lực cường hân chấn đến, Phương Tử Kính đột nhiên cười dài, bàn tay liền sinh ra âm dương song khí, lợi dụng luồng lực đạo âm nhu tiếp lấy nội lực bá đạo vô bì của Trác Lăng Chiêu, còn luồng khí dương cương kia thì theo chuôi kiếm, như lưỡi dao chém vào cơ thể Trác Lăng Chiêu. Một chiêu lập tức phản thủ vi công.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, thầm nghĩ: "Lão đầu này quả có chút tà đạo, không phải chỉ biết dọa người."

Y lập tức vận khởi mười thành nội lực, phát động thần công khổ luyện mấy chục năm, trên thân phát ra một đạo khí dày đặc như bức tường, thoáng chốc trừ khử đi cương khí vô hình do Phương Tử Kính phát ra.

Cự lực đối đầu, nhất thời không phân cao thấp. Hai đại cao thủ đều cùng thối lui một bước. Hai người giao thủ, toàn bộ lấy nội lực vô hình đối

kháng. Ngoài vài cao thủ tuyệt đỉnh ở đây, không người nào nhìn ra được huyền cơ trong này.

Trác Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, điềm nhiên nói:

- Các hạ không cho ta rút kiếm, sao có thể phân kiếm pháp cao thấp?

Phương Tử Kính mỉm cười nói:

- Mấy năm nay ta bỏ kiếm theo đao. Muốn so kiếm pháp, coi như người thắng là được.

Vừa nói vừa giấu tay vào trong tay áo, dường như không hề quan tâm.

Trác Lăng Chiêu lạnh lùng thốt:

- Người làm gì vậy? Nếu sợ thì mở miệng xin tha, ta đây không bức bách.

Phương Tử Kính lắc đầu, mỉm cười nói:

- Phương mỗi giờ gần đất xa trời, tâm sớm tàn lạnh, không cần xuất ngôn khích tướng. Các hạ muốn tìm người đấu đá, đi qua tìm hãn đi.

Vừa nói vừa đưa tay chỉ vào một góc đại sảnh.

Hai hàng chân mày Trác Lăng Chiêu khẽ nhú, theo ngón tay của đối phương nhìn lại. Chỉ thấy nơi đó có một nam tử đang cầm khăn tay lau nước miếng. Người này bộ dạng hèn mọn ti tiện, không phải Ninh Bất Phàm thì là ai? Ninh Bất Phàm vừa thấy tân khách khắp sảnh nhìn mình, nhanh chóng cười bồi rồi vòng tay khắp bốn phương, bộ dáng giống hết chương quỹ đón khách.

Phương Tử Kính cười nhạt nói:

- Người dù hơn ta cũng không thắng được hãn.

Trác Lăng Chiêu lửa giận ngút trời, lạnh lùng nói:

- Ta chưa giao thủ cùng Ninh Bất Phàm, sao người biết rõ ai thắng ai bại?

Phương Tử Kính nói:

- Việc này không cần nói nữa. Đương kim thế gian, không người nào hơn nổi Ninh Bất Phàm.

Lúc trước Ninh Bất Phàm ăn nói khúm núm, còn nhẫn nhịn để Tây Môn Tung phun nước miếng vào mặt. Chúng tân khách sớm không coi người này là nhất đại tông sư gì nữa, giờ phút này nghe Cửu Châu Kiếm Vương tôn sùng hãn như có chỗ đặc sắc, cả đám nhất thời ngạc nhiên. Ngay cả Tần Trọng Hải cũng buồn bực khó hiểu, sư phụ của y đường đường là đại tông sư, không biết tại sao lại coi trọng một người tầm thường như Ninh Bất Phàm?

Trác Lăng Chiêu thấy Phương Tử Kính cố tình làm bộ, dường như có ý chọc giận bản thân, y không cam lòng thầm nghĩ: "Không biết họ Phương thu được bao nhiêu chỗ tốt từ Ninh Bất Phàm, lại tận lực nâng thanh thế cho hãn như thế. Ta nên trấn tĩnh lại, tránh rơi vào bẫy của đám tiểu nhân. "

Y điều hoà khí tức, nén lửa giận trong lồng ngực rồi nói:

- Kiếm vương đã tôn sùng Ninh chương môn như vậy, chi bằng chúng ta mời ngài đi ra. Mọi người công bình đấu một hồi, ngày sau tránh bớt những chuyện phân tranh.

Phương Tử Kính thở dài nói:

- Người muốn đấu cùng Ninh Bất Phàm? Giang đại nhân đầu đầy quyền mưu, sẽ đồng ý với người sao?

Trác Lăng Chiêu hừ mạnh một tiếng, điềm nhiên nói:

- Ta mang danh Kiếm Thần, hôm nay tới đây để đoạt lấy danh hiệu đệ nhất thiên hạ. Bất luận là ai, đều không thể ngăn trở ta động thủ cùng Ninh Bất Phàm!

Vừa nói tròng mắt liếc Giang Sung, trong mắt tràn đầy sát ý.

Lời này của Trác Lăng Chiêu tuyệt không phải làm bộ, y vì tuyệt thế võ công trong Thiên Sơn mà giết người phóng hỏa, không từ bất cứ việc xấu nào. Khi tại Nam Thiên Môn, đã công khai bất hòa cùng Giang Sung, tất cả chuyện này chỉ vì bốn chữ "Đệ nhất thiên hạ". Giờ có người dám ngăn trở y khiêu chiến Ninh Bất Phàm, chính là tự tìm đường chết.

Giang Sung ngày thường vô cùng kiêu ngạo, có điều thân giữa hai đại cao thủ đương thời thì không dám xen vào nửa câu. Bị Trác Lăng Chiêu nhìn như vậy, y cười khan vài tiếng, không thấy có ý kiến gì.

Trác Lăng Chiêu bẻ nghể cười lạnh, nói:

- Phương tiên sinh nói nhiều như thế, đều là thói phồng Ninh chương môn. Nếu các hạ tự nhận tài nghệ không bằng người, cần gì lên Hoa Sơn? Chẳng lẽ là tới khẩu đầu với người ta sao?

Phương Tử Kính nghe lời lẽ chê cười nhưng không lấy làm giận, lắc đầu nói:

- Ai là đệ nhất thiên hạ, Phương mỗ không thêm để ý. Lần này ta lên Hoa Sơn, chỉ để xem một người mà thôi.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, hỏi:

- Người nào?

Phương Tử Kính thần nhiên nói:

- ‘Mậu Thìn tuế chung, Long Hoàng động thế, thiên cơ do chân, thần quỷ tự tại’. Hôm nay ta lên Hoa Sơn, đích xác tới tìm Chân long.

Trác Lăng Chiêu sửng sốt, hỏi:

- Người nói là tuyệt thế võ công trong Thiên Sơn?

Phương Tử Kính cười khở, thần sắc có vẻ thê lương, nói:

- Không sai. Chỉ khi kế thừa tuyệt học Thiên Sơn, mới có thể độc bá giang hồ, trọng chấn triều cương. Trong thiên hạ, duy nhất truyền nhân Thiên Sơn, mới có khả năng thắng nổi Ninh Bất Phàm.

Ninh Bất Phàm nghe lời này thì nuốt nước miếng khan, trên mặt lộ vẻ xấu hổ. Trác Lăng Chiêu lại hắc hắc cười lạnh, bộ dáng đầy vẻ không phục. Tân khách còn lại nghe hai người đối đáp liền người nhìn ta, ta nhìn người. Tất cả đều không hiểu ra sao.

Mọi người đang còn mờ mịt khó hiểu, đã thấy sắc mặt Giang Sung xanh mét như sợ hãi vạn phần. Y quay đầu nhìn ra ngoài, toàn thân chảy mồ hôi lạnh. Dường như quái vật mặt người thân rắn kia đang rình ở bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào nuốt chửng y.

Chú: (1) Bảy bước thành thơ. Điển cố nổi tiếng trong truyện Tam Quốc Chí. Tào Thực (192-232) người đất Bái, huyện Tiều, nay thuộc tỉnh An Huy, Trung Quốc; là con trai thứ ba của Tào Tháo, em của Tào Phi, tự là Tử Kiến, khi mất có tên thụy là Tư, nên còn được gọi là Trần Tư Vương. Ông là một nhà thơ nổi bật nhất trong số văn nhân thời Kiến An, Trung Quốc.

Tào Phi và Tào Thực, là hai anh em ruột mà tính tình và đời sống trái nhau hẳn. Tào Phi làm vua chỉ cho văn chương mới là sự nghiệp lớn, đáng lưu truyền lại thiên thu; còn phú quý, công danh hễ chết là hết. Tào Thực, ngược lại, cho văn chương là nghề mọn mà sự lập công mới đáng trọng. Trong một lá thư gửi bạn, ông thổ lộ nỗi lòng, đại ý nói: “Tôi tuy bạc đức, cũng gắng sức giúp nước, để ân huệ cho dân, chứ không muốn lấy công việc bút mực làm công lao, lấy từ phú làm hơn người”.

Lúc Tào Tháo xây xong Đồng tước đài, Tào Thực chỉ mới lên mười. Vậy mà, khi nghe cha ra lệnh các con làm thi phú để tán tụng, ông làm xong bài phú Đồng tước đài, khiến cha vừa mừng vừa kinh ngạc, và Tào Phi bắt đầu ganh tị với ông từ đó.

Sau khi Tào Phi lên ngôi, muốn loại trừ Tào Thực, một lần giữa triều, nhà vua lấy đầu đề “Anh em” (nhưng trong bài không được nói đến hai tiếng “anh, em”) bắt Tào Thực bước bảy bước, phải làm xong bài thơ, nếu không sẽ bị tội. Và Tào Thực, vừa rơi nước mắt vừa đọc:

Nấu đậu bằng dây đậu,

Đậu ở trong nồi khóc.

Rằng cùng một gốc sinh,

Đốt nhau sao mà gấp!

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Truyền nhân Thiên Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 6: Truyền nhân Thiên Sơn

Hồi 1

Người dịch: Yến Linh Điêu

Biên dịch: Yến Linh Điêu

Lại nói Ngũ Định Viễn một đường cùng Diễm Đình, gặp núi cùng ngấm, gặp sông cùng bơi, quả thực khác nào thần tiên. Ngũ Định Viễn cả đời đơn độc, khó dịp được giai nhân làm bạn, cảm giác lộ trình đầy sự ấm áp. Chỉ trăm dặm đường nhưng mất tới mười ngày thời gian. Có điều lúc nào tay phải Ngũ Định Viễn cũng xuất độc tính, khẽ vận lực vận khí liền sinh tử quang lòe loẹt, nhìn qua rất cổ quái. Hắn lo rằng Diễm Đình khiếp sợ, trên đường liền mua băng vải quấn chặt lấy tay phải.

Ngày hôm đó đúng là mừng một tháng hai, Ngũ Định Viễn đánh xe ngựa, rứt cục tối dưới chân núi Hoa Sơn. Ngũ Định Viễn ngồi trước, quay người nhấc màn xe cười nói:

- Diễm Đình cô nương, chúng ta đến rồi!

Diễm Đình vui vẻ hỏi:

- Là thật sao?

Nói rồi nàng thò đầu ra từ màn xe, nhìn về dãy Hoa Sơn hùng vĩ kỳ hiểm.

Hai người gần trong gang tấc, có thể nghe thấy tiếng hô hấp của nhau. Đôi gò má trắng muốt mềm mại Diễm Đình áp gần, tương phản với khuôn mặt dàn dày phong sương của Ngũ Định Viễn. Phấn hương như xạ, hơi thở như lan, Ngũ Định Viễn ghé mắt nhìn lại, thấy đôi mi thật dài của Diễm Đình khẽ động, càng tô đậm thêm vẻ xinh đẹp. Nhất thời hấn ý loạn tình mê, thầm muốn ôm chặt nàng vào ngực thương tiếc một phen.

Đang lúc tâm viên ý mã (1), chợt thấy Diễm Đình chỉ một ngón tay, kêu lên:

- Ngũ đại gia, huynh xem kìa!

Ngũ Định Viễn theo lời nhìn lại. Chỉ thấy xa xa quân doanh san sát, một lá cờ lớn màu vàng đen tung bay trước doanh trưởng, bên trên có viết một chữ "Liễu". hai bên doanh trưởng còn cắm mấy cây cờ nhỏ có ghi chữ "Tần".

Diễm Đình cười nói:

- Đây chính là quân doanh của Liễu đại nhân các ngài! Xem ra thật là uy phong!

Ngũ Định Viễn nghe ba chữ "Liễu đại nhân", thoáng chốc chấn động trong lòng, liền nhớ tới Dương Túc Quan. Hắn thầm nghĩ: "Mấy ngày nay ta tiêu dao vô tâm, lại quên mất Dương lang trung! Diễm Đình cô nương chuyên tâm với hắn như thế, ta biết làm nào cho phải?"

Nghĩ vậy toàn thân hắn run lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống. Diễm Đình thấy sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, vội hỏi han:

- Ngũ gia, huynh làm sao vậy?

Ngũ Định Viễn vội hoàn hồn, gượng cười nói:

- Không có gì. Chỉ là nhớ tới việc công nên lòng ta chợt thấy ưu phiền. Chúng ta mau lên núi gặp mặt sư muội của cô.

Sắc mặt Diễm Đình hoan hỉ, nói:

- Thật tốt quá, không biết những ngày nay sư muội thế nào rồi?!

Ngũ Định Viễn thầm thở dài trong lòng. Biết rằng chốc lát nữa lên Hoa Sơn, chỉ sợ hai người sẽ tách ra. Ngày sau, không biết năm nào tháng nào mới gặp lại Diễm Đình.

Tuy lòng phiền não nhưng Ngũ Định Viễn xuất thân bộ đầu, từng nếm trải đủ mọi phong sương, xưa nay tính cách nhẩn nại. Mắt thấy tương lai như thế, dù hai mắt đầm lệ lưng tròn nhưng còn biết làm sao? Hắn lắc lắc đầu, nhắc dây cương thúc ngựa chạy đi.

Tới chân núi, đường lên bắt đầu khó khăn. Ngồi xe bất tiện, Ngũ Định Viễn liền cùng Diễm Đình xuống đi bộ. Lúc này thời tiết còn lạnh, dưới đất vẫn còn băng mỏng, Ngũ Định Viễn sợ Diễm Đình cảm lạnh. Hắn nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên thân Diễm Đình mặc áo da điều ấp áp, là ngày ấy hắn dụng tâm mua cho nàng.

Ngũ Định Viễn thấy lòng được an ủi, thầm nghĩ: "Cô này ngày sau có gả cho người, ta cũng không hối hận vì đã đối xử tốt với nàng."

Ngày ấy hai người gặp đại hiểm trong Thần Cơ Động. Tại thời điểm sinh tử, Ngũ Định Viễn vì cứu Diễm Đình mà không tiếc tan xương nát thịt, liều chết nhảy xuống Minh Hải. Nhớ cử chỉ hào phóng ngày đó, hắn chợt cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, nhất thời lòng đầy ắp một khối tình si khi liều mình cứu giúp.

Diễm Đình thấy Ngũ Định Viễn nghiêng răng nghiêng lợi, bất giác lo lắng. Nàng lập tức cầm tay hắn, chuyển thân tới gần, ôn nhu nói:

- Ngũ đại gia làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?

Ngũ Định Viễn lấy lại bình tĩnh, hắn thấy Diễm Đình nắm hai tay mình, sợ độc tính làm nàng bị thương, liền rút tay ra rồi cười gượng nói:

- Đại ca của muội đang mạnh khỏe, sao lại ốm đau? Ta không có việc gì.

Đôi mắt đẹp của Diễm Đình tràn đầy nhu tình, nhẹ giọng nói:

- Ngũ đại gia đừng nói như vậy. Người yếu thì bệnh thừa cơ mà đến. Mấy ngày này thời tiết nóng lạnh thất thường, huynh phải cẩn thận, kéo nhiễm phải phong hàn.

Ngũ Định Viễn cười khổ nghĩ thầm: “ Với thể trạng của ta hiện nay, dù ngân châm của Bách Hoa tiên tử cũng không làm gì nổi, còn có thể nhiễm phong hàn sao?”

Từ khi rời Thần Cơ Động tới nay, Ngũ Định Viễn không chỉ mắt sắc trong đêm đen, chường độc kinh người, đi đường như ngựa phi nước đại, so sánh với loài yêu quái chỉ kém một bước. Ngày đó trúng độc châm còn hồn nhiên vô sự, nếu bảo ngày sau còn cảm mạo tiêu chảy, ngược lại đó mới là chuyện lạ.

Nghĩ như vậy nhưng không tiện nói khiến Diễm Đình sợ hãi. Hắn lắc đầu, đang muốn đối đáp qua chuyện, chợt nghe bên đường truyền tới một thanh âm bén nhọn, cười nói:

- Cô nhỏ này rất thông minh! Trời không thể lường mưa gió, người có họa có phúc, không quản người là thần phật tiên đạo hay yêu ma quỷ quái. Một lần sơ xuất là thân bại danh liệt. Có thể nào không cẩn thận đây?

Ngũ Định Viễn nghe lời này mang âm quái khí bất nam bất nữ, vội quay đầu nhìn sang. Chỉ thấy một lão nhân đang ngồi chồm hổm bên đường núi như tìm củi đốt. Lão nhân này còng lưng, mặt vàng như nến, tuổi chừng bảy mươi. Lão chỉ mặc áo ngoài bằng vải thô, không khoác áo bông, y phục trên thân đơn bạc, đoán rằng là một lão nhân nghèo khổ, mới đến chân núi tìm củi bán duy sinh.

Lão nhân nọ thấy Ngũ Định Viễn nhìn mình thì cả cười nói:

- Vị đại gia này muốn hỏi đường sao? Há có gì nhìn chăm chăm vào lão đầu nhi ta vậy?

Ngũ Định Viễn đối xử với người luôn luôn chu đáo. Vừa thấy lão nhân cơ khổ, liền cởi áo khoác đưa cho đối phương, nói:

- Lão trượng, trên núi rất lạnh, ông mặc thêm áo vào đi.

Diễm Đình chứng kiến cảnh này, trong lòng liền nghĩ: "Ngũ đại gia bề ngoài hung dữ, kỳ thật tâm địa rất tốt."

Lão nhân nọ không nhận áo, chỉ ồ một tiếng, nói:

- Vị đại ca này chưa từng gặp mặt ta, sao đối với lão đầu nhi này tốt như vậy?

Ngũ Định Viễn nói:

- Người trong bốn bể đều là anh em một nhà. Lão trượng cao tuổi như vậy, ta có nghĩa vụ săn sóc một chút.

Nói xong kiên quyết đưa áo qua. Lão nhân đứng dậy tiếp nhận, lại chỉ cầm trong tay mà không thấy mặc vào.

Diễm Đình lập tức bước lên phía trước, hòa nhã nói:

- Lão trượng, đại ca tôi là người thành khẩn. Tấm áo này thật tâm thành ý, ông mặc vào đi.

Nàng cầm áo lại, đầy mặt ôn nhu nói:

- Lão trượng, để tôi giúp ông mặc áo.

Nói xong mở áo mời lão nhân mặc vào, hình dáng dịu dàng thân thiết như là một thiếu phụ có chồng.

Ngũ Định Viễn nhìn trong mắt, đột ngột nhớ tới phụ thân, trong tâm nổi lên ý nghĩ thương cảm: “Nếu cha ta còn tại nhân thế, vợ ta hầu hạ người mặc đồ như vậy, nhất định rất là đầm ấm.”

Nghĩ như vậy, mi mắt hắn lại thấy cay cay. Lão nhân nọ thấy Ngũ Định Viễn nhìn không chuyển mắt, chăm chú nhìn mình cùng Diễm Đình, liền cười nói:

- Hai cô cậu tâm địa thật tốt, biết săn sóc người già cả như vậy, nhất định là rất hiếu thuận với cha mẹ.

Ngũ Định Viễn nghe lão nói ra tâm sự của mình, thở dài một tiếng rồi im lặng không nói.

Lão nhân nọ dò xét Diễm Đình vài lần, chặc chặc khen:

- Cô nhỏ này thật mỹ lệ, đã gả cho người ta chưa?

Diễm Đình đỏ mặt lên, nói:

- Tiểu nữ vừa tròn mười tám. Chưa được người mai mối, sư môn chưa có lệnh, nào dám nói chuyện kết hôn.

Lão nhân ồ một tiếng, giơ một ngón tay với Ngũ Định Viễn, cười nói:

- Anh chàng này khỏe mạnh như hổ, tướng mạo đường đường, tiểu nha đầu cô nói thực đi, phải chăng từng trộm thương thầm nhớ người ta?

Diễm Đình phì một cái, xấu hổ đến hai gò má đỏ rực, vội quay đầu không dám mở miệng.

Ngũ Định Viễn nghe lão nhân trêu ghẹo như thế, chính là đánh vào chỗ yếu trong lòng. Hắn tuy vui mừng nhưng trên mặt không lộ tâm sự, chỉ mỉm cười chấp tay nói:

- Lão trưởng, chúng ta còn đại sự cần làm, không có thời gian nhiều lời, cáo từ.

Nói xong kéo Diễm Đình xoay người tránh ra. Lão nhân nọ cười nói:

- Đừng đi gấp như vậy! Chúng ta hãy tâm sự thêm một chút!

Ngũ Định Viễn thấy Diễm Đình đỏ mặt, hình dáng động lòng người, khóe miệng không nhịn được nở nụ cười. Hai người gia tăng cước bộ, nhắm thẳng trên núi mà đi.

Trên con đường núi dài, Ngũ Định Viễn thấy không còn bóng dáng tân khách, cũng không môn nhân Hoa Sơn ra đón chào. Xem ra hai người đã đến muộn giờ, liền nói:

- Xem ra chúng ta đã tới trễ, giờ này Ngọc Thanh Quan bắt đầu hành lễ. Chúng ta mau lên một chút.

Nói xong cầm tay Diễm Đình, vận khởi khinh công chạy nhanh theo đường núi.

Chạy vài dặm, Diễm Đình chỉ cúi đầu đi nhanh, im lặng không nói. Ngũ Định Viễn thấy nàng như vậy, lo lắng nghĩ thầm: "Nhìn bộ dạng cô này tựa hồ không vui. Phải chăng lời nói lão nhân kia đã chọc giận đến nàng?"

Hắn đoán không ra, lại không hiểu lão đầu nọ chuyện phiếm nhằm mục đích gì hay không, liền tăng thêm cước bộ tránh thêm khó xử.

Hai người vận khởi khinh công, chừng nửa canh giờ đã đến núi phía bắc. Ngũ Định Viễn thấy xa xa có một tòa đạo quán, trên tấm biển treo có hai chữ "Ngọc Thanh". Ngũ Định Viễn lấy làm vui vẻ, đang muốn tiến lại. Chợt thấy mảnh đất trống phía trước có mấy chiếc kiệu, rất nhiều Hán vệ hảo thủ đứng tại cửa. Nhìn qua tới mấy trăm người, đúng là lộ nhân mã của Giang Sung.

Diễm Đình thấy Cẩm Y Vệ đến đây, hoảng sợ run giọng nói:

- Mấy người xấu lại tới nữa sao?

Ngũ Định Viễn dừng bước trầm nghĩ: “Đám ngu quỷ xà thần này sao như âm hồn bất tán, lúc này lên Hoa Sơn làm gì?”

Ngũ Định Viễn dò xét một hồi lâu thì phát hiện. Lúc này cao thủ bên mình cũng tập hợp đông đủ tại Hoa Sơn. Linh Định, Linh Chân công lực thâm hậu. Vi Tử Tráng, Dương Túc Quan túc trí đa mưu. Ngay cả Tần Trọng Hải, Lư Vân cũng mang tuyệt học trên thân. Người đông thế mạnh như vậy, võ công của hãn lại tiến nhanh, xem ra chỉ cần các bên hội hợp, bất luận đơn đả độc đấu hay quần ẩu đều chiếm phần hơn. Hãn tính toán xong, liền nói:

- Cô nương chớ hoảng sợ. Chỉ cần chúng ta đi vào gặp mặt mọi người, sẽ không còn phải sợ gì hết!

Diễm Đình mặt lộ sầu lo, nói:

- Giữ cửa đều là người Cẩm Y Vệ, chúng ta làm sao để vào đây?

Ngũ Định Viễn nói:

- Không cần lo lắng điều này, hãy xem Ngũ đại ca của muội.

Ngũ Định Viễn xưa nay hành sự chu đáo chặt chẽ. Chỉ là việc nhỏ nhập sảnh, sao có thể làm khó được hẳn? Lập tức kéo Diễm Đình vòng từ đường mòn sau núi, tìm kiếm lối vào sảnh đường.

Đến hậu sơn, thấy có một bức tường cao cao, đoán rằng qua tường liền có thể đi vào trong. Ngũ Định Viễn đang muốn phi thân phóng qua, chợt nghe một người cười nói:

- Ai dà! Sao đúng dịp như vậy? Lại gặp hai người hảo tâm các người!

Ngũ Định Viễn nghe thanh âm quen thuộc, quay đầu chỉ thấy một lão nhân chậm rãi đi tới, là người vừa gặp bên đường núi. Chỉ thấy lão nở nụ cười dễ gần, trên thân còn mặc áo ngoài của hắn, hình dáng thật là hòa ái.

Diễm Đình chấp tay với lão nhân nọ, cười nói:

- Lại gặp được lão tiên sinh. Chúng ta thật hữu duyên.

Lão nhân cười nói:

- Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ. Chúng ta hữu duyên như vậy, sau này con cháu chắc chắn ngồi cùng thuyền qua sông!

Đây gọi là "tu mười năm mới được ngồi cùng thuyền, tu trăm năm mới được ngủ cùng gối ". Lão nhân này nói chuyện, tất nhiên có ý trêu ghẹo.

Lão nói xong, trên dưới dò xét Ngũ Định Viễn cùng Diễm Đình, lại cười nói:

- Hai người các người ở chỗ này làm gì? Muốn tu mỗi lương duyên cùng gối chăng?

Diễm Đình xấu hổ đến mang tai, trách cứ:

- Lão trượng nói chuyện không đứng đắn, bốn cô nương mặc kệ lão.

Nói xong nhún chân khẽ động eo nhỏ, xoay người không hề để ý tới đối phương.

Lão nhân thấy Diễm Đình lộ vẻ xấu hổ, lại chỉ cười to không dứt, dường như rất là vui vẻ.

Ngũ Định Viễn mừng thầm song trên mặt bất động thanh sắc. Hắn hắng giọng một tiếng, nói:

- Lão trượng nói không đúng rồi. Chúng ta tới nơi đây để tìm người.

Lão nhân ồ một tiếng, nói:

- Thì ra tìm đến người. Nói vừa lúc, ta cũng đến tìm người, chi bằng cùng nhau vào đi.

Ngũ Định Viễn nghe lời này, bất giác khẽ rung mình. Lúc trước hắn thấy lão nhân này theo mình như bóng với hình, đã cảm giác có điều không ổn. Giờ nghe lời thì càng thêm đề phòng. Ánh mắt sáng ngời nhìn lão nhân nọ, hắn nói:

- Lão trượng nhãn lực cao minh, sao biết chúng ta muốn vào đạo quán?

Lão nhân cười nói:

- Điều này có gì khó đoán? Bắc phong này trụi lủi một mảnh, thật sự không có gì để ngắm nghía. Hai người nếu không vào xem lễ, còn có thể đi chỗ nào? Hay là thật muốn đi tìm một cái giường ngủ sao?

Nói xong lại cười ha hả.

Ngũ Định Viễn giận tái mặt, thầm nghĩ: "Hôm nay là ngày Ninh Bất Phàm thoái ần, khách đến đều là người trong võ lâm. Lão nhân này bộ dáng cổ quái, lẽ nào là thủ hạ của Giang Sung, ta nên cẩn thận ứng phó."

Hắn cầm tay Diễm Đình, nói:

- Lão trượng, trước mắt chúng ta có việc cần làm, thứ cho không thể phụng bồi.

Nói xong liền mang Diễm Đình rời đi. Lão nhân nọ đuổi theo, nói:

- Nay, mọi người cùng vào xem náo nhiệt, có gì là không ổn đâu? Theo ta đi thôi!

Ngũ Định Viễn nghe lão cao giọng kêu la, sợ là đánh động đến đám thủ hạ của Giang Sung. Hắn hừ một tiếng, xoay người lại điềm nhiên nói:

- Thực ra lão trượng có gì chỉ giáo?

Khi nói thì hít một ngụm chân khí thầm đề phòng. Công lực của Ngũ Định Viễn giờ đã thông thần, không còn là bộ đầu võ nghệ thấp kém khi xưa. Chỉ thoáng vận công, trên thân xuất ra một luồng khí lưu, khiến cho quần áo khẽ lay động, tay phải dường như tỏa ra tử quang mờ ảo, quả thực dọa người.

Lão nhân thấy sắc mặt hắn bất thiện, vội vàng xua tay, cả kinh nói:

- Tiểu lão đệ đừng nóng. Ta chỉ đến tìm người, không có ý làm khó người!

Lời này cao giọng hô lên như sét đánh, e là đám người Cẩm Y Vệ dù tai điếc cũng nghe được.

Ngũ Định Viễn nghe lão la to, chắc chắn dẫn dụ người tới. Hắn đang muốn trách cứ, bỗng nghe phía sau có người hô:

- Nơi kia có người nói chuyện, chúng ta quá đó xem sao!

Ngũ Định Viễn quay đầu, chỉ thấy có năm ba người mặc trang phục Hán vệ đang chạy tới, là thủ hạ của An Đạo Kinh.

Ngũ Định Viễn hừ một tiếng, đang muốn nổi giận, lão nhân nọ lại hì hì cười nói:

- Đi thôi. Chậm chút nữa sẽ để người ta nhìn thấy, khi đó không động thủ e là không thể thoát nổi.

Nói xong nhún người nhảy lên. Nhoáng một cái đã lên đầu tường, thân pháp thập phần linh hoạt.

Ngũ Định Viễn thấy người này mang võ công, càng thêm đề phòng. Có điều đám Cẩm Y Vệ đã tới gần phía sau. Song phương đối mặt chắc chắn sinh ra phiền toái. Hắn than thở một tiếng, ôm eo nhỏ Diễm Đình rồi đề khí nhảy lên.

Bức tường nọ cao tới cỡ ba người xếp chồng. Ngũ Định Viễn tay ôm một người lại nhẹ nhàng nhảy dựng, thân hình còn bật cao khỏi tường vài thước, dường như cưỡi gió bay thẳng lên. Lão nhân nọ ngồi ở trên tường, thấy thì không khỏi sợ hãi, bật thốt khen:

- Giỏi! Khinh công như vậy, không hổ tới từ Thiên Sơn!

Chú: (1) Tâm như con khỉ, ý như con ngựa. Con khỉ luôn nhảy nhót, con ngựa chạy luôn chân. Ý nói những ý nghĩ nhảy lung tung như con khỉ, chạy loăng quăng như con ngựa, đang nghĩ chuyện này thoát nghĩ sang chuyện khác, những chuyện xa cách nhau về thời gian và không gian, những chuyện không liên can gì đến nhau, tâm ý không lúc nào ngừng chuyển động, tâm ý đổi khác trong mỗi sát na!

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Truyền nhân Thiên Sơn

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 6: Truyền nhân Thiên Sơn

Hồi 2

Người dịch: Riengmotgoctroi

Biên dịch: Riengmotgoctroi

Ngũ Định Viễn tai nghe đối phương nêu thẳng lai lịch võ công của mình, thoáng chốc trong lòng chấn động, liền muốn quát hỏi. Diễm Đình vội đưa tay che miệng hẳn, lão nhân nọ chỉ cười hì hì, quay đầu nhảy khỏi tường.

Ngũ Định Viễn kịp thoát khỏi Diễm Đình, nhảy xuống chặn trước người lão. Hẳn trầm giọng hỏi:

- Lão trượng mới vừa nói gì?

Thanh âm tuy thấp nhưng ngữ khí đầy vẻ nghiêm khắc. Bộ dạng lão nhân nọ đầy vẻ khó hiểu, lắc đầu phủ nhận:

- Cậu hỏi gì? Ta chưa từng nói gì cả!

Ngũ Định Viễn thấy lời lẽ cử chỉ đối phương mờ ám, thoáng chốc giờ hữu chương lên, mặt đầy lửa giận nói:

- Đừng trêu chọc ta, cho ta là hạng người dễ bắt nạt sao?

Diễm Đình sợ hẳn xuất thủ đả thương người, vội kéo lại khuyên nhủ:

- Lão trượng này chỉ nói nhiều mấy câu, không có ác ý. Ngũ đại gia đừng làm khó dễ lão nữa.

Ngũ Định Viễn thấy lai lịch đối phương không bình thường. Nếu không tra hỏi, e là sau này có hậu họa. Hẳn không để ý tới Diễm Đình, lạnh lùng thốt:

- Mời lão trượng nói rõ cho, rốt cuộc lão là ai? Sao biết lai lịch của ta?

Khi nói thì sát khí bốc đầy mặt, chỉ cần lão nhân nọ trả lời không đúng liền ra tay lập tức.

Lão nhân nọ gãi gãi đầu, nhân nhó nói:

- Được rồi, cậu nhất định muốn hỏi, vậy thì ta họ Lưu, là một lão đầu cơ khổ không nơi nương tựa, như vậy đủ rồi chứ?

Ngũ Định Viễn hừ lạnh:

- Lão trưởng nói cho có lệ như thế, xem ta là tiểu hài nhi ba tuổi sao?

Vẻ mặt lão nhân nọ đầy khó khăn, nói:

- Vậy cậu muốn thế nào? Muốn xem gia phả nhà ta sao? Nhưng ta để thứ đó ở nhà, sao có thể đưa ra lúc này?

Diễm Đình nghe lời này, không nhịn được bật cười thành tiếng. Sắc mặt Ngũ Định Viễn trở nên khó coi, nhất thời tâm tư lưu chuyển, lại không nghĩ ra nhân vật võ lâm họ Lưu nào có bộ dạng tướng mạo như vậy.

Đang ngờ vực, chợt thấy rất nhiều gã Hỏa thương thủ tiến vào nội đường. Ngũ Định Viễn rung mình, chẳng rõ Giang Sung đã động thủ cùng đám người Dương Túc Quan hay chưa? Nóng lòng lo cho đồng bạn, hẳn bất chấp lão nhân kia, khẽ động cước bộ chạy tới đạo quán.

Lão nhân nọ cười nói:

- Là nhân mã của Giang Sung, kinh địch của cậu tới rồi!

Ngũ Định Viễn cả kinh, dừng bước hỏi:

- Lão cũng biết Giang Sung?

Lão nhân nọ cười nói:

- Hạng đại gian đại ác, thiên hạ có ai mà không biết?

Lão nói chuyện nhưng cước bộ rất mau lẹ, thoáng chốc chạy xa mấy trượng.

Ngũ Định Viễn chạy theo lão, thầm lấy làm kinh hãi: "Thực ra lão nhân này có lai lịch thân phận gì, lại có thể biết rõ mọi thứ như trong lòng bàn tay, nói là mang họ Lưu. Rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Hắn dốc lòng suy tư nên quên kéo tay Diễm Đình, nhìn lại đã thấy nàng theo sát phía sau.

Ngũ Định Viễn từng thấy qua khinh công của Diễm Đình tại Thiên Sơn, lúc này thấy thân pháp của nàng nhẹ nhàng, chỉ mỉm cười gật đầu. Diễm Đình thấy trong mắt Ngũ Định Viễn ẩn chứa ý khen ngợi, liền cũng cười theo.

Chỉ một thoáng, ba người đã tới cửa sau đạo quán, liền nhảy lên rồi đi xuyên qua trên mái nhà. Khinh công của ba người cao minh, một đường đi tới không hề phát ra tiếng động. Đi tới một góc mái, chợt thấy lão nhân nọ phi thân xuống, thân ảnh chợt lóe biến mất không thấy, đoán rằng phía dưới chắc chắn có lối vào.

Ngũ Định Viễn rùng mình, e là lão nhân này có quan hệ với Ngọc Thanh Quan, nếu không sao lại quen thuộc địa hình nơi đây như thế? Hắn không nghĩ nhiều, lập tức kéo Diễm Đình nhảy theo. Thân hình hai người hạ xuống, trước mắt quả có một cửa sổ dài rộng tầm một thước đủ chui lọt thân hình, liền một trước một sau chui vào.

Tiến vào trong sảnh, hai người đứng trên xà nhà. Chỉ thấy phía dưới đông nghịt tới cả ngàn người. Cả hai cả kinh nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng lão nhân nọ. Diễm Đình thấp giọng hỏi:

- Làm sao bây giờ? Chúng ta nhảy xuống chẳng?

Ngũ Định Viễn lắc lắc đầu, chưa quyết định thì thấy phía sau một tấm biển thò ra một cánh tay, đang vẫy về phía hai người. Thì ra lão nhân nọ ẩn thân rất kỹ sau đó.

Ngũ Định Viễn thấy tấm biển dài tới mười thước, ở trên viết bốn chữ "Kiếm Vũ Phi Dương", liền nghĩ: "Tấm biển lớn như thế, là nơi ẩn thân rất tốt." Lập tức dẫn theo Diễm Đình nấp vào trong đó.

Hai người trốn sau tấm biển, lui tới bên cạnh lão nhân nọ. Ngũ Định Viễn thấy lão cười dài, trong lòng có vô vàn lời muốn hỏi, đang muốn mở miệng lại nghe một tiếng quát:

- Chỉ dám ăn hiếp người không có võ công sao? Cuối cùng có dám độ sức cùng ta hay không?

Ngũ Định Viễn nghe thanh âm quen thuộc, liền thò đầu ra nhìn. Chỉ thấy Trác Lăng Chiêu tay ấn chốt kiếm, đang nhìn chăm chăm vào một nam tử cao lớn đứng giữa sảnh. Ngũ Định Viễn thấy bộ dáng Trác Lăng Chiêu như nóng máu bốc đầu, không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ: "Hung đồ xưa nay mọi việc thuận lợi, luôn luôn kiêu ngạo cuồng vọng, sao giờ tỏ ra giận dữ như thế?"

Ngũ Định Viễn tò mò, không biết người giữa sảnh là thần thánh phương nào, muốn xem diện mạo đối phương nhưng người nọ đưa lưng về phía hắn, nhất thời nhìn không rõ ngũ quan.

Lúc này tân khách trong sảnh không phân biệt già trẻ lớn bé, đều nhìn chăm chăm vào nam tử cao lớn nọ. Chỉ thấy một người trốn sau lưng Trác Lăng Chiêu, người này thân mặc măng bào, sắc mặt khó coi, chính là Giang

Sung. Bên cạnh y còn rất nhiều cao thủ bảo vệ. Mấy trăm tay Hỏa Thương Thủ giơ súng, bộ dạng đám này chăm chú như lâm đại địch.

Liền vào lúc này, người nọ đột nhiên quay đầu nhìn lên tấm biển. Ngũ Định Viễn thấy người nọ phát hiện ra mình, bất giác khẽ la một tiếng, thầm nghĩ: “Thì ra là lão tới rồi, chẳng trách cục diện thành ra như vậy”.

Lão nhân nọ ở bên lại cười cười, duỗi khuỷu tay huých vào Ngũ Định Viễn, cười nói:

- Không hổ là Kiếm Vương, chỉ một lát liền phát hiện chúng ta.

Người giữa sảnh diện mạo già nua, vẻ mặt cố chấp, chính là Phương Tử Kính năm đó Ngũ Định Viễn từng gặp qua một lần tại Bạch Long Sơn. Về sau hãn tha hương lưu lạc giang hồ, đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện. Giờ thành Chế sứ kinh thành, còn luyện thành một thân võ công huyền diệu. Nhớ tới chuyện cũ năm đó, trong lòng không khỏi ngổn ngang trăm mối.

Ngũ Định Viễn đang than thở không ngớt trên xà, Trác Lăng Chiêu ở dưới lại luân phiên khiêu chiến. Chỉ nghe y quát:

- Phương Tử kính! Người là cao thủ kiếm thuật, Giang đại nhân không có võ công, vì sao liên tiếp đe dọa? Có Trác mỗ ở đây, tới so cao thấp đi!

Ngũ Định Viễn nghe thì rùng mình, vội vàng ngưng thần. Phương Tử Kính lại không có ý động thủ, chỉ cười nói:

- Ai đe dọa Giang đại nhân? Ta chỉ muốn mời hãn ăn khoai mà thôi.

Nói rồi lấy ra một củ khoai, ném thẳng về phía Giang Sung. Giang Sung hoảng sợ, co người nấp sau lưng La Ma Thập. Củ khoai nhất thời bắn trúng

cái đầu trọc của lão tăng rồi rơi xuống dưới đất.

Phương Tử Kính nhú mày nói:

- Trồng khoai này không dễ, đừng lãng phí như vậy.

Nói xong liền muốn tiến lên lượm lấy. La Ma Thập kinh hãi, vội nhặt củ khoai nhét vào trong miệng An Đạo Kinh. An Đạo Kinh sợ Phương Tử Kính tức giận nên không dám nhả ra, đành phải cố mà nhai nuốt.

Phương Tử Kính mỉm cười nói:

- Khoai này ngon chẳng?

An Đạo Kinh một mồm đầy khoai, chỉ biết ú ớ phát tay, sắc mặt cũng trắng bệch, nghĩ đến khó mà nuốt ngay cho nổi.

Trác Lăng Chiêu thấy Phương Tử Kính còn lo trêu chọc người ngoài, nhất thời lửa giận công tâm, quát:

- Người trốn trái trốn phải, chẳng lẽ là sợ Trác mỗ?

Phương Tử Kính quay đầu nhìn đối phương một cái, tiếp theo cười nhạt nói:

- Ta sợ thì sao? Kiếm Thần võ công đệ nhất thiên hạ, nhân phẩm thối nhất thiên hạ. Lão phu cam bái hạ phong.

Nói xong chấp tay trở về chỗ ngồi, để mặc cho Trác Lăng Chiêu cứng đờ đương trường, khí giận xông ngực. Tân khách nghe lời trào phúng, nhớ tới hành vi ngày thường Trác Lăng Chiêu, không khỏi cười mỉm.

Phương Tử Kính uy phong bát diện, chỉ thoáng chốc đã dọa cho đám gian tặc mặt xám mày tro. Diễm Đình thán phục hỏi:

- Lão tiên sinh này là ai mà cao siêu giỏi giang như vậy?

Lão nhân nọ cười nói:

- Cô nhóc nhớ cho kĩ. Người này là Phương Tử Kính, ngoại hiệu Cửu Châu Kiếm Vương, võ công cực cao, từng oai phong trên chốn giang hồ hơn hai mươi năm trước. Giang Sung muốn trêu chọc hắn, đó là tự chuốc lấy cái khổ.

Ngũ Định Viễn cũng tán thưởng, nghĩ thầm: "Đây mới thật là bậc anh hùng hào kiệt, chỉ mong ngày sau ta có được một nửa khí thế của Phương đại hiệp."

Trác Lăng Chiêu tính tình cao ngạo, bị Phương Tử Kính cười nhạo trước mặt mọi người, hỏi sao không giận đến điên lên? Chỉ thấy hai mắt y lóe sáng, liền muốn ra tay giết người đương trường. Chợt trong đám đông len ra một người che trước người Trác Lăng Chiêu. Chính là nhân vật đứng hàng thứ hai tại Côn Luân Sơn, Kiếm Hàn Kim Lăng Sương. Người này liền thấp giọng nói bên tai Trác Lăng Chiêu như khuyên nhủ điều gì.

Hai người nói chuyện rất nhỏ, không người nào nghe thấu. Ngũ Định Viễn dựa vào uy lực của Phi La Tử Khí, nhĩ lực vượt xa người thường trăm ngàn lần mà cũng không nghe nổi. Hắn thầm nghĩ: "Xem bộ dạng hai người này nhất định là có âm mưu, ta không thể bỏ qua." Liền vận thần công lén nghe hai người nói chuyện. Chỉ nghe bọn họ đối đáp vừa nhanh vừa vội, nhưng quanh đi quẩn lại không thoát được bốn chữ "Minh chủ võ lâm "!

Sắc mặt Ngũ Định Viễn trắng bệch, trở nên kinh nghi bất định. Lúc này Trác Lăng Chiêu đã áp chế được lửa giận. Y hít một hơi thật sâu, diễm

nhiên nói:

- Chỉ cần Phương tiên sinh không trêu chọc đến đại quan triều đình. Niệm ngài là tiền bối, ta sẽ không miễn cưỡng động thủ nữa.

Mọi người biết Trác Lăng Chiêu hiếu thắng, giờ nghe y nhượng bộ, liền lấy làm kinh ngạc. Phương Tử Kính lại không hề cảm kích. Lão sớm ngồi trở lại ghế trên, nghe lời chỉ nhếch môi một cái.

Trác Lăng Chiêu không muốn trêu chọc Phương Tử Kính, chuyển hướng sang Ninh Bất Phàm, lạnh lùng thốt:

- Ninh chương môn. Ta ở nơi này có một yêu cầu quá đáng, việc này liên quan đến tài sản tính mạng của võ lâm đồng đạo thiên hạ, mong ngài thành toàn cho.

Mọi người nghe y miệng nói đến đồng đạo thiên hạ thì đều ngạc nhiên. Kiếm Thần hung ác tàn bạo lạnh nhạt ích kỷ, từ khi nào biết nghĩ tới người trong thiên hạ? Đoán rằng trong này tất có mưu kế, nhất thời cả đám thầm lưu tâm.

Ninh Bất Phàm biết Trác Lăng Chiêu hành sự tàn nhẫn, vì an nguy của môn nhân ngày sau, sao dám vô ý đắc tội? Nghe đối phương có việc mở miệng. Y hắng giọng một tiếng, nói:

- Trác chương môn có chuyện sai bảo, Bất Phàm đương nhiên tuân theo, xin mời nói cho.

Trác Lăng Chiêu nhìn chúng tân khách trong sảnh, mắt tỏa hào quang, trầm giọng nói:

- Chư vị cao hiền, khó được dịp quần anh tụ tập Hoa Sơn, bốn tọa nghĩ nên thừa dịp này lập ra minh chủ võ lâm.

Bốn chữ " minh chủ võ lâm " vừa ra, đám người trong sảnh nhất thời ồ lên. Minh chủ võ lâm đứng đầu quần hùng thiên hạ. Nếu ngồi vào cái ngai này, lời nói chính là quy củ, không ai dám dị nghị. Chúng tân khách kinh ngạc, sôi nổi nhìn lại môn nhân Côn Luân, chỉ thấy Đồ Lăng Tâm bộ dáng hung ác, Tiền Lăng Di dương dương đắc ý. Nếu ngôi vị minh chủ võ lâm rơi vào trong tay đám hung đồ này, thử hỏi giang hồ nào còn ngày nào được yên tĩnh?

Nhất thời Dương Túc Quan, Vi Tử Tráng trong phòng; Tần Trọng Hải, Lữ Vân ngoài sảnh đều trở nên nghiêm nghị. Chỉ có Ngũ Định Viễn đã nghe được điều này, tất nhiên không lấy làm lạ.

Ninh Bất Phàm cực kỳ hoảng sợ, run giọng hỏi:

- Ngài muốn lập minh chủ võ lâm?

Trác Lăng Chiêu nghiêm nghị nói:

- Đúng vậy!

Nói xong chậm rãi quay sang nhìn Giang Sung. Ánh mắt hai người chạm nhau, khóe miệng cả hai đều nở nụ cười gằn.

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 7: Áp chế thiên hạ

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 7: Áp chế thiên hạ

Hồi 1

Người dịch: Nhóm nguoibantot8

Biên dịch: Riengmotgoctroi

Ngũ Định Viễn trốn trên xà nhà, rõ ràng những chuyện bên dưới. Giờ phút này trên Hoa Sơn, thủ hạ của Giang Sung người đông thế mạnh, võ công của Kiếm Thần lại rất cao cường, ngay cả Phương Tử Kính được xưng là Kiếm Vương cũng không muốn đối đầu. Trác Lăng Chiêu đề nghị lập võ lâm minh chủ, thái độ vô cùng cương quyết. Ngũ Định Viễn biết võ công bản thân tiến nhanh nhưng trước đây hẳn chỉ là một bộ khoái nho nhỏ, nghĩ đến việc hiện thân trong đại hội tới cả ngàn người, trong lòng khó tránh lo lắng sợ hãi.

Ánh mắt Trác Lăng Chiêu sáng rực, dừng lại trên người Ninh Bất Phàm, mỉm cười nói:

- Ninh chưởng môn, không biết ý của ngài như thế nào? Có đồng ý với đề xuất của bốn tọa chăng?

Ninh Bất Phàm thân là thủ lĩnh Hoa Sơn, trong lòng cân nhắc lợi hại, đang muốn mở miệng phản đối, bỗng nghe Giang Sung hắng giọng một tiếng, Ninh Bất Phàm kinh hãi vội nuốt lời vào trong, lúng túng nói:

- Tại hạ đã tính thoái ẩn, sao dám có ý kiến gì nữa?

Trác Lăng Chiêu cười lạnh nói:

- Các hạ được xưng là thiên hạ đệ nhất, có thể nào không có chủ kiến, chẳng hay có thể nói ra?

Ninh Bất Phàm liếc mắt nhìn qua, thấy ánh mắt hung tàn của Giang Sung đang nhìn mình chăm chăm, khóe miệng còn không ngừng cười lạnh. Y hắng giọng một tiếng, ngẩng đầu chấp tay hướng về các đại chưởng môn, bồi cười nói:

- Khó có dịp các đại chưởng môn đều tụ hội ở Hoa Sơn. Cao kiến của chư vị thế nào, Bất Phàm chỉ cần tuân theo là đủ.

Ninh Bất Phàm đem khoai lang phồng tay ném sang, các đại chưởng môn lập tức biến sắc. Đám này người nhìn ta ta nhìn người, nếu không cản nổi ý định của Trác Lăng Chiêu, võ lâm nhất định rơi vào độc chưởng của Côn Luân Sơn. Mai này người là đao, ta là thịt bò mặc người chặt chém, môn hộ các phái nhất định sẽ gặp chuyện không may.

Chỉ nghe một tiếng cười dài vang lên, một đạo sĩ từ bước ra đám người, chính là Nguyên Dịch Võ Đang Sơn. Người này lòng đầy chính nghĩa, lập tức cất cao giọng:

- Trung Nguyên võ lâm đang loạn không ngớt. Vì cái hư danh thiên hạ đệ nhất, không biết có bao nhiêu người đánh đến người chết ta sống. Giờ còn

lập thêm ngôi vị mình chủ, không phải tự tìm phiền phức hay sao? Ta Nguyên Dịch đại biểu cho chương giáo Võ Đang chân nhân, là người đầu tiên đứng ra phản đối. Mong các hạ thu hồi đề xuất này.

Những năm nay, thế lực Võ Đang tuy không bành trướng nhưng vẫn là đại phái khiến người giang hồ phải ngước nhìn. Lúc này Nguyên Dịch nói lời phản đối, Trác Lăng Chiêu nếu không muốn trở mặt tại đây, tất phải phải rút lại đề xuất. Các chương môn nghe đều âm thầm khen ngợi.

Võ công của Nguyên Dịch không kém, Thái Cực Quyền Kiếm có thể nói là song tuyệt. Sư đệ Vi Tử Tráng của người này lại hành sự dưới trướng Liễu Ngang Thiên. Trác Lăng Chiêu nếu muốn đối phó Võ Đang, về cứng hay mềm đều khó cả. Y đang cân nhắc đối sách, bỗng nghe một người thở dài, nói:

- Đáng tiếc à đáng tiếc. Nguyên Dịch sư huynh võ công rất cao nhưng tầm nhìn quá hạn hẹp, khiến cho người ta tiếc hận trong lòng.

Lời này nhằm mục đích giải vây cho Trác Lăng Chiêu. Mọi người liền nhìn sang kẻ vừa lên tiếng. Chỉ thấy người nọ ngồi ghế chương môn, chính là Nghiêm Tùng, chương môn Nga Mi.

Dương Túc Quan giật mình nghĩ thầm: “Nga Mi ở nơi biên thùy hẻo lánh, xưa nay không tranh giành cùng thế gian, đã cấu kết với Trác Lăng Chiêu từ khi nào?”

Lúc này thấy Nghiêm Tùng và Giang Sung mắt đi mày lại, Dương Túc Quan lập tức hiểu ra người này bị người ta sai khiến. Nếu không thì Trác Lăng Chiêu hành sự lãnh ngạo, chương môn một phái như Nghiêm Tùng cần gì phải giải vây cho y?

Nguyên Dịch liếc nhìn Nghiêm Tùng, thản nhiên nói:

- Bần đạo những năm nay hành tẩu giang hồ, tận mắt thấy người võ lâm người giết ta ta giết người, không vì cướp đoạt bí kíp thì cũng tranh giành địa bàn, gió tanh mưa máu vô cùng thảm thiết. Lúc này chúng ta không trị tận gốc, ngược lại đi tranh thêm ngôi vị võ lâm mình chủ, chẳng phải càng thêm rối loạn sao? Không biết cách nhìn của bần đạo có chỗ nào không đúng?

Nghiêm Tùng nghe lời lẽ sắc bén lợi hại, cũng không hề hoảng hốt mà chỉ mỉm cười nói:

- Không phải ta muốn tranh cãi, có điều Nguyên Dịch đạo huynh lắm lớn rồi. Sở dĩ giang hồ rối loạn tranh chấp không ngừng, chính là vì thiếu đi một vị võ lâm minh chủ tri, nếu có một đầu lĩnh chuyên bình ổn can qua, xử trí mọi việc công bằng, thay quần hùng giải quyết tranh chấp, vậy võ lâm còn nổi phong ba gì nữa?

Tân khách nghe lời lẽ hữu lý, có người lớn tiếng phụ họa. Đám người Côn Luân lập tức vui mừng ra mặt.

Nguyên Dịch ồ một tiếng, nói:

- Nghiêm sư huynh nói rất đúng. Có điều bần đạo muốn hỏi một câu, nếu chính bản thân võ lâm minh chủ lại là ngọn nguồn của mọi tội lỗi, giết người phóng hỏa không việc xấu nào không làm. Người như vậy có thể giúp chúng ta giải quyết tranh chấp, bình ổn can qua chẳng? Chuyện này còn thỉnh giáo Nghiêm sư huynh.

Dương Túc Quan biết lời này nhắm vào Trác Lăng Chiêu, lòng thầm khen ngợi.

Trác Lăng Chiêu sao không biết có người đang chiêm chọc mình? Y cười lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng phản bác, lại nghe Nghiêm Tùng ho khan vài tiếng, nói:

- Những lời này của Nguyên Dịch đạo trưởng ý gì? Các vị chưông môn ngồi ở đây xuất thân chính đạo, đều là nhân vật không chỗ nào không trong sạch, giết người phóng hỏa, không việc xấu nào không làm là khi nào? Theo như tầm nhìn của các hạ, một người chỉ cần chưa từng tụ tập người lên núi tạo phản làm loạn, sẽ có tư cách tham gia tranh ngôi võ lâm minh chủ! Không biết đạo huynh nghĩ như thế nào?

Nguyên Dịch đang đúng lý hợp tình, vừa nghe câu “Tụ tập người lên núi tạo phản làm loạn”, phút chốc mặt xám như tro. Dương Túc Quan lấy làm kỳ quái, đang muốn hỏi Vi Tử Tráng, lại chỉ thấy hẩn cúi đầu, ánh mắt như đang kiềm chế bi thương.

Dương Túc Quan thấy vậy, giật mình thầm nghĩ: “Xem bộ dạng của Vi hộ vệ, chẳng lẽ Võ Đang từng có ân oán cùng triều đình?” Những năm nay Võ Đang mai danh ẩn tích, nhất định có liên quan với mấy lời của Nghiêm Tùng.

Nguyên Dịch nghe xong một thôi một hồi của Nghiêm Tùng, giống như bóng cao su xì hơi, gật gật thấp giọng nói:

- Nếu chỉ cần trung thành với triều đình mà là người tốt, vậy tùy mọi người thôi.

Câu này ẩn ý chiêm chọc, tân khách trong sảnh đường thầm nghi hoặc, đám mệnh quan triều đình thì nhú mày không thôi.

Nghiêm Tùng thấy Nguyên Dịch đã lùi bước, liền mỉm cười quay đầu nói với Trác Lăng Chiêu:

- Khó được Nguyên Dịch đạo trưởng không còn dị nghị. Ninh chương môn lại nguyện ý theo bước chân của các vị chương môn. Giờ mời Trác sư huynh chủ trì cục diện, nhanh chóng đề cử võ lâm minh chủ cho.

Trác Lăng Chiêu thấy người này nói vài câu đã đuổi được Nguyên Dịch, trong lòng cũng bội phục, thầm tính toán: “Nghiêm Tùng này miệng lưỡi thật lợi hại, mai này nhất định có trợ giúp rất lớn.”

Y nhìn về phía mọi người, mỉm cười nói:

- Nếu Nguyên Dịch đạo trưởng đã không phản đối, mời các vị chương môn khác cho ý kiến về chuyện này.

Lúc này trong thiên hạ võ lâm, Hà Nam Thiếu Lâm, Hồ Bắc Võ Đang, Tây Vực Côn Luân, Thiểm Tây Hoa Sơn chính là bốn đại phái, bốn phái nhỏ hơn là Nga Mi, Cửu Hoa, Không Động, Điểm Thương. Trác Lăng Chiêu có ý áp đảo quần hùng, liền bắt đầu từ Điểm Thương là phái yếu nhất trong tám phái. Chỉ nghe y lạnh lùng hỏi:

- Chúng ta muốn lập võ lâm minh chủ, không biết ý của Hải Xuyên đạo huynh thế nào?

Chương môn Điểm Thương là Hải Xuyên Tử, một trong Điểm Thương Thất Hùng. Người này tầm thường hèn nhát, không làm nên đại sự. Hơn nữa số sư huynh sư đệ trong môn không coi hấn ra gì, thời điểm quan trọng như vậy, sao dám xuất đầu? Người này cười gượng vài tiếng, nói:

- Mọi người nói như thế nào, ta theo thế ấy. Không cần hỏi ta.

Điểm Thương Sơn xưng bá vùng Vân Quý nhưng trong môn không có cao thủ tuyệt thế, tất có chỗ không bằng các đại phái của Trung Nguyên, chỉ có

thế bo bo giữ mình.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, điềm nhiên nói:

- Rốt cuộc Hải Xuyên đạo trưởng đồng ý hay phản đối, cũng nên đưa ra một đáp án rõ ràng chứ?

Sắc mặt Hải Xuyên Tử xanh mét, nhìn về phía các sư huynh đệ trong môn mấy lần, ấp úng nói:

- Ta...Xem như ta đồng ý là được.

Đám người Điểm Thương Sơn thấy hăn dễ dàng khuất phục dưới uy quyền của Trác Lăng Chiêu, trên mặt lộ vẻ giận dữ, có điều giờ phút này không tiện phát tác trước đám đông, chỉ có thể kêu to vài tiếng tỏ sự bất mãn.

Trác Lăng Chiêu vừa lòng cười ha hả, quay sang hỏi Hình trưởng lão là chương môn Không Động:

- Ý của Hình lão sư như thế nào?

Không Động nằm ở Trung Nguyên, có quan hệ rất tốt với Chúc gia trang ở Hà Bắc, Triệu gia trang ở Lĩnh Nam và các võ lâm thế gia khác, tính ra thế lực không nhỏ. Chương môn Hình Huyền Bảo tuổi cao, từng phụng mệnh triều đình theo quân binh bao vây tiêu trừ phản tặc Nộ Thương Sơn, người trong giang hồ tôn kính xưng một tiếng lão sư, thâm niên uy tín đều đủ cả. Nếu người này không nể mặt Trác Lăng Chiêu, cũng không hăn không có phân lượng.

Hình Huyền Bảo cười hắc hắc, đang muốn mở miệng, chợt thấy Giang Sung cau mày, không nói một lời chỉ nhìn mình chăm chăm. Hình Huyền Bảo nhớ đến không ít đệ tử bốn môn dẫn thân vào chốn quan binh, bản thân

lão không nên lỡ lời tránh phiền toái cho bọn họ, nhịn không được bắt đầu ắp úng.

Trác Lăng Chiêu thấy vậy liền hỏi một cách không kiên nhẫn:

- Rốt cuộc Hình lão sư muốn thế nào, sao không sáng khoái nói cho mọi người biết?

Hình Huyền Bảo cứng họng, bị Trác Lăng Chiêu nhìn trừng trừng thì hoảng sợ tới toàn thân nhũn ra. Sắc mặt lão trắng bệch xua xua tay, Trác Lăng Chiêu điềm nhiên nói:

- Hình lão sư xua tay là không đồng ý lập võ lâm mình chủ?

Hình Huyền Bảo giật mình hoảng sợ, vội nói:

- Ta đồng ý.

Hai tay vẫn lắc lư đông tây giống như môn phái ba phải vậy.

Trác Lăng Chiêu gật gật đầu, nói:

- Nếu Hình lão sư đã tán thành đề xuất vụng về của tại hạ. Mọi người ngồi ở đây đều là bạn tốt, cũng không thể không nể thể diện chúng ta một lần.

Y lạnh lùng cười hỏi:

– Vậy chúng ta hỏi ý người tiếp theo. Thanh Y chương môn Cửu Hoa Sơn, ý của ngài thế nào?

Tiếng nói vừa dứt, cả ngàn ánh mắt liền nhìn về hướng Thanh Y Tú Sĩ. Quyên nhi đứng sau lưng sư phụ, hoảng sợ lùi vội lại sau ghế dựa. Thanh Y

Tú Sĩ đương nhiên không hề sợ hãi, chậm rãi đứng dậy rời khỏi ghế.

Diễm Đình trốn trên xà nhà, vừa thấy sư phụ thì trong lòng mừng rỡ, cơ hồ muốn bật thốt lên. Ngũ Định Viễn vội che miệng nàng lại, thấp giọng nói:

- Bây giờ đừng vội nhảy xuống. Chút nữa tình huống ổn định, chúng ta gặp mặt cũng không muộn.

Diễm Đình không đáp mà hai mắt chăm chú nhìn sư phụ, nhẹ nhàng gật đầu.

Ngũ Định Viễn thấy ánh mắt nàng nhìn về sư phụ đầy ngưỡng mộ quyến luyến, hắn lấy làm hâm mộ, bất giác thở dài thầm nghĩ: “Kiếp này có thể khiến nàng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy, chết không hối tiếc.”

Lúc này Thanh Y Tú Sĩ chấp tay hướng về mọi người. Tân khách đều biết chương môn Cửu Hoa Sơn là kỳ nhân bất xuất thế. Từ lúc người này lên núi cầu đạo, tài phú của Cửu Hoa Sơn chất cao như núi, võ công trong môn tiến nhanh. Từ một môn phái tam lưu mới thành lập, trong thời gian ngắn đã trở thành đại phái võ lâm. Giờ người này muốn nói ra chủ kiến, đám tân khách lặng ngắt như tờ chờ mở miệng.

Trác Lăng Chiêu lạnh lùng nói:

- Nghe qua Thanh Y chương môn túc trí đa mưu, lần này chúng ta đề cử mình chủ, chương môn nhất định biết lợi hại. Vì mưu cầu hạnh phúc thương sinh thiên hạ, mời chương môn cho ý kiến.

Giọng điệu của Kiếm Thân lạnh như băng, lời nói ẩn chứa sự đe dọa. Thanh Y Tú Sĩ chỉ mỉm cười nói:

- Trác chương môn không cần hỏi nhiều. Ta phản đối chuyện này.

Mọi người nghe lời phản đối thì kinh hô thành tiếng. Đại thế lực như Hoa Sơn, Võ Đang còn không dám đối địch cùng Trác Lăng Chiêu, không ngờ môn phái nhỏ Cửu Hoa Sơn lại có đảm lược như thế, nhất thời cả đám vừa sợ vừa bối phục.

Trác Lăng Chiêu không mấy ngạc nhiên, chỉ lãnh đạm nói:

- Các hạ phản đối là vì sao?

Thanh Y Tú Sĩ nói:

- Võ lâm nguyên bản vô sự, chỉ kẻ tầm thường mới tự chuốc phiền toái. Thiên hạ võ lâm giờ có các đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang chủ trì cục diện đã là đủ rồi, cần gì phải lập thêm mình chủ gì nữa? Các vị thử nghĩ xem, mai này các đại môn phái đấu đá lẫn nhau, mình chủ của chúng ta đủ bản lĩnh làm được gì? Chẳng lẽ mình chủ có thể lên Tung Sơn tróc nã phương trượng Thiếu Lâm hay sao? Theo ý của ta, ngôi vị mình chủ võ lâm hữu danh vô thực, chỉ để các đại môn phái lợi dụng lý do thôn tính kẻ yếu, không hề tạo bình an cho thiên hạ, tệ phái tuyệt không tán thành chuyện này.

Thanh Y nói vài câu đã chỉ rõ mấu chốt trong chuyện này, tân khách trong sảnh đa phần xuất thân cô môn tiểu phái hay bang hội yếu nhỏ, nhớ đến tình khó khăn ngày sau đều âm thầm gật đầu.

Trác Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, không hề để ý đến Thanh Y Tú Sĩ mà quay sang hỏi chương môn Nga Mi:

- Nghiêm tiên sinh bình sinh trọng nghĩa, vì an nguy võ lâm, nhất định tiên sinh sẽ tán thành.

Lúc trước Nghiêm Tùng nói đỡ cho Trác Lăng Chiêu, lúc này gật đầu cười nói:

- Đây là đương nhiên, chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta mau bắt đầu đề cử mình chủ.

Trác Lăng Chiêu nhú mày hỏi:

- Cửu Hoa Thanh Y chương môn không đồng ý, chúng ta sao có thể mặc kệ đây?

Nghiêm Tùng lắc đầu nói:

- Thanh Y chương môn xưa nay luôn mang mặt nạ, nói qua nói lại cũng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, hành tung không rõ ràng. Chúng ta muốn làm đại sự, không thể vì ba người năm ý mà buông bỏ cao kiến lập võ lâm mình chủ này! Mời Trác chương môn lấy thiên hạ làm trọng, mau mau xưng nghị ngôi vị mình chủ cho.

Đám tân khách đều khinh bỉ thầm nghĩ: “Nghiêm Tùng ngày thường ra vẻ đạo mạo, không ngờ là loại người vô sỉ như vậy.”

Trác Lăng Chiêu mỉm cười, đang muốn lên tiếng, chợt nghe một âm thanh cười nói vang lên:

- Chúng ta còn cần đề xưng cái gì nữa? Trác chương môn được xưng là “Kiếm Thần”, võ công cái thế tài đức song toàn, phóng mắt khắp thiên hạ là thiên địa vô song, là nhân tài vạn năm hiếm thấy. Sao chúng ta không lập Trác chương môn làm mình chủ, sau đó lại xây một “Miếu Kiếm thần” cúi đầu bái lạy. Mọi người nghĩ thế nào?

Mọi người nghe giọng điệu lười biếng tràn ngập vẻ châm chọc, liền quay đầu nhìn lại, thấy người vừa lên tiếng đang ngáp ngắn ngáp dài, hai mắt nửa khép nửa mở, chính là Phương Tử Kính.

Trong đầu Trác Lăng Chiêu chỉ biết mỗi quyền vị thanh danh, nghe không ra trong lời Phương Tử Kính có ý trào phúng. Y nghe mà vẫn tưởng được ca tụng, trong lòng mừng như điên, mỉm cười nói:

- Danh hiệu “Thần kiếm” của tại hạ chỉ là do vài vị bằng hữu vui đùa đặt ra, sao có thể tưởng là thực? Phương đại hiệp muốn lập miếu thờ cúng cho ta, đây không phải là đặc biệt ưu ái tại hạ sao!

Trong lòng vui vẻ, lập tức sửa miệng gọi Phương Tử Kính là đại hiệp, dường như đã quên hẳn lúc trước người này chê cười y. Mọi người ngoài mặt nín nhịn nhưng thầm cười trộm trong lòng.

Trác Lăng Chiêu khiêm tốn vài câu, sau đó nói:

- Trong tám đại phái có bảy phái tán thành đề xuất, chỉ có một phái phản đối. Chúng ta phải lấy an sinh làm trọng, đành xin Thanh Y đạo trưởng chịu chút uất ức, bây giờ chúng ta bắt đầu tiến hành lập minh chủ.

Nghiêm Tùng cười ha hả, nói:

- Phải như thế mới đúng. Còn mời Trác chương môn chủ trì đại cục, chúng ta muốn tỉ thí hay là đề cử, bây giờ nên đưa ra chủ ý rõ ràng.

Hai người này một tung một hứng, tìm cách dẫn dắt quần hùng. Đúng lúc này, bỗng nghe một tiếng A di đà phật vang lên, lớn đến nỗi chấn động lỗ tai tân khách trong sảnh. Một người điềm nhiên lên tiếng:

- Trác chương môn, hình như người đã quên Tung Sơn Thiếu Lâm còn ở chỗ này, sao có thể bỏ mặc không hỏi chủ kiến?

Mọi người không cần nhìn cũng biết người lên tiếng là thủ tọa La Hán Đường Thiếu Lâm, Linh Định đại sư.

Trác Lăng Chiêu ồ một tiếng, áy náy cười nói:

- Thật sự rất áy náy, ta quên võ lâm còn có Thiếu Lâm Tự, không biết đại sư có cao kiến gì chăng?

Thiếu Lâm là môn phái đệ nhất thiên hạ, Trác Lăng Chiêu sao có thể quên bég không hỏi? Nhất định là có ý khinh nhờn.

Linh Định áp chế cơn giận trong lòng, trầm giọng nói:

- Chuyện lập minh chủ chưa thông báo lại với phương trượng chúng ta, quá gấp gáp vội vàng. Lão nạp không đồng ý, tạm gác lại mai này nghị luận sau.

Mắt thấy Trác Lăng Chiêu vô lễ như vậy, Linh Định không muốn nói thêm, quay sang vỗ tay nói với Ninh Bất Phàm:

- Lão nạp lên Hoa Sơn là vì chuyện Ninh chương môn thoái ẩn giang hồ. Xin chương môn không cần để ý đến mấy chuyện vật vãnh, tiếp tục đại diện phong kiến cho.

Ninh Bất Phàm gật đầu thở ra, muốn lấy trường kiếm từ vòng tròn. Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, một bước giảnh lên trước ngăn y lại, lạnh lùng nói:

- Linh Định đại sư, ta biết đại sư có thành kiến với Trác mỗ, nhưng đề nghị lần này của ta chỉ vì thiên hạ thương sinh, đại sư đừng để thù oán riêng phá

hư công lý chính nghĩa.

Giang Sung nghe những lời này thì ho hắng vài tiếng, xem ra muốn biểu hiện là chỗ dựa cho Trác Lăng Chiêu.

Tân khách trong sảnh đều hiểu rõ, Trác Lăng Chiêu và Giang Sung cấu kết thành bè lũ, Thiếu Lâm muốn chống đối Côn Luân Sơn, không tránh khỏi trêu chọc tới đại gian thần này. Quả nhiên Linh Định nghe Giang Sung liên tục ho khan, nhớ đến thủ đoạn đối phương thì sắc mặt khẽ biến, không biết đáp lời thế nào.

Bỗng nghe một tiếng cười khẽ, ánh mắt mọi người đột nhiên sáng lên. Một quý công tử từ trong đám người bước ra, chỉ nghe chàng nói:

- Trác chương môn, giữa quý phái và bốn phái quả thật có chút xung đột nhưng đệ tử Thiếu Lâm chúng ta luôn lấy hiệp nghĩa làm đầu, đã khi nào quên đi chính nghĩa võ lâm? Các hạ không cần mượn chuyện này làm loạn lòng người.

Người này mặt như ngọc thạch, bộ dáng tiêu sái, chính là Phong lưu Tư lang trung.

Dương Túc Quan khom người chấp tay hướng về Quỳnh Võ Xuyên, Giang Sung:

- Binh bộ Tư lang trung Dương Túc Quan tham kiến hai vị đại nhân.

Giang Sung thấy đại tướng của Liễu môn hiện thân thì cảm thấy đau đầu, lập tức cười lạnh vài tiếng rồi im lặng. Quỳnh Võ Xuyên thì cười ha hả nói:

- Dương lang trung không ở trong kinh làm việc, lại chạy đến Hoa Sơn làm gì? Là thay Hầu gia các người đến hái Linh Chi Thảo sao?

Dương Túc Quan chính là quan ngũ phẩm quan trọng trong triều, ái tướng đệ nhất của Chinh Bắc đô đốc, lại là con của Nội các Đại học sĩ, thế lực của Giang Sung lớn thế nào cũng không tác dụng với chàng. Xem ra Thiếu Lâm Tự có đại thần dựa vào, căn bản không phải sợ đám người Côn Luân Sơn.

Dương Túc Quan hành lễ xong, quay đầu lại nhìn Trác Lăng Chiêu, mỉm cười nói:

- Trác chương môn, từ biệt nơi Thần Quỷ Đình, đã lâu không gặp.

Trác Lăng Chiêu cười lạnh nói:

- Cao kiến của Thiếu Lâm Tự không phải do Linh Định đại sư quyết định sao? Khi nào thì đến phiên Dương lang trung đứng ra nói chuyện?

Y biết miệng lưỡi của Dương Túc Quan lưu loát, khó đối phó hơn Linh Định nhiều, liền có ý châm ngòi ly gián khiến Dương Túc Quan phải thối lui.

Linh Định biết khả năng của Dương Túc Quan, thấy chàng tiến ra giải vây thì cầu còn không được. Lão niệm một tiếng A di đà phật, nói:

- Lão nạp và Dương sư đệ nhất thể đồng tâm, ai lên tiếng cũng như vậy cả.

Trác Lăng Chiêu cười cười, nói:

- Đáng thương à đáng thương, Linh Định đại sư của chúng ta một thân đạo hạnh lại không hề có địa vị trong chùa, lời nói của đại sư kém cả một người tuổi trẻ.

Lời này thuần túy là khích tướng, Linh Định sao có thể không hiểu, trên mặt chợt lóe hoàng khí, phút chốc giận đến tái mặt. Linh Chân đứng một bên cũng giận dữ không thôi, nhưng giờ phút này mở miệng khác nào đánh người nhà một bạt tai, ngược lại khiến địch nhân vui mừng. Thoáng chốc lão thờ hồng hộc nhưng không thể phản kháng.

Dương Túc Quan nghe lời ly gián nhưng không hề hoảng hốt. Chỉ nghe chàng cười nhẹ, nói:

- Trác chưởng môn thân là chưởng môn đại phái, kiến thức há lại tầm thường như vậy? Linh Định sư huynh ta lớn lên trong phật pháp, tính cách khiêm nhường, xưa nay cân nhắc trước sau, không hề so đo cái gì địa vị bài danh. Đáng tiếc Trác chưởng môn lại lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử của người. Hẹp hòi nông cạn như thế, chẳng phải là sỉ nhục mỹ danh “Kiếm Thần” hay sao?

Trác Lăng Chiêu bị chàng chê cười, giận đến sắc mặt trắng bệch, lại không nghĩ ra lời phản bác, trong phút chốc ngậm miệng á khẩu. Người của Côn Luân Sơn đứng một bên hét to:

- Con mẹ nó thả rắm! Người mới là kẻ hẹp hòi nông cạn!

Những lời thô tục hẹp hòi này chẳng khác do Trác Lăng Chiêu phát ra. Đám tân khách thấy Dương Túc Quan có tài ăn nói, lấy làm khâm phục.

Tần Trọng Hải thu mọi chuyện vào tầm mắt, phút chốc nhếch miệng cười với Lữ Vân:

- Dương lang trung của chúng ta giỏi nhất là khua môi múa mép, Trác Lăng Chiêu được xưng là “Kiếm Thần”, lại muốn đi tranh cãi với “Thần rắm” của chúng ta, đây không phải là tự tìm đường chết hay sao.

Lữ Vân mỉm cười thâm nghĩ: “Tài ăn nói của Dương lang trung lợi hại như vậy, ở trong triều đình nhất định lưỡi xán hoa sen, hôm nay ta nên chứng kiến mở mang một lần mới được.”

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Áp chế thiên hạ

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 7: Áp chế thiên hạ

Hồi 2

Người dịch: Nhóm nguoiibantot8

Biên dịch: Riengmotgoctroi

Hai người Tần Lữ ở dưới bàn quan xem trò hay, Ngũ Định Viễn trốn trên xà cũng ngưng thần chú ý. Hắn tai nghe Dương Túc Quan mới nói vài câu đã khiến Trác Lăng Chiêu ầm ức ngậm miệng, không khỏi thầm khen trong lòng.

Ngũ Định Viễn đang vui vẻ, chợt nghe bên cạnh truyền đến một tiếng than thở đậm nỗi chua xót, dường như mang theo niềm ai oán vô tận. Hắn quay sang, đã thấy Diễm Đình đỏ ửng khuôn mặt. Giờ phút này nàng cắn chặt vành môi dưới, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào Dương Túc Quan không chớp. Xem ánh mắt chớp động, đôi mày hấp háy đầy vẻ tương tư ái mộ, giống như có kêu đi chết vì Dương Túc Quan, nhất định nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Ngũ Định Viễn chợt thấy lạnh lẽo, toàn thân như bị dội nước lạnh:

“Cô này lúc nhìn ta, ánh mắt không hề mong mỏi như vậy... Tại sao tách ra lâu như vậy, nàng lại càng thêm ái mộ Dương lang trung? Chẳng lẽ...Chẳng lẽ đây là nỗi khổ tương tư mà người đời thường nhắc hay sao?”

Xem bộ dạng của Diễm Đình, có thể đoán được mối tơ tình đã mọc rễ trong lòng, muốn nàng quên Dương Túc Quan là vạn lần không thể. Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng, trên mặt hiện nỗi cô đơn.

Diễm Đình nghe tiếng thở dài, quay sang thấy vẻ mặt đau khổ của hắn. Nàng lấy làm quan tâm, dịu dàng hỏi:

- Ngũ đại gia, huynh sao vậy?

Khi nói chuyện, cơ thể mềm mại bất chợt nhích lại gần một chút, bộ ngực co dãn đụng phải cánh tay Ngũ Định Viễn. Cơ thể hai người tiếp xúc, nàng lại hồn nhiên không phát hiện điều này, một đôi mắt to chỉ lo lắng nhìn về Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn thấy Diễm Đình không hề tị hiềm bản thân, có điều trong ánh mắt nàng chỉ có sự kính cẩn như đối với bậc trưởng bối. Hắn khẽ lắc đầu, lòng càng thêm phiền muộn, liền nhích người qua một bên tránh thân thể mềm mại kia, nhẹ giọng nói:

- Dương lang trung đang nói chuyện, chúng ta chuyên tâm lắng nghe, không nên bỏ lỡ điều gì.

Diễm Đình nghe lời gật đầu, ánh mắt lại chăm chú nhìn từng động tác của Dương Túc Quan. Ngũ Định Viễn thấy hết tất cả, trong lòng cười khố: “Ngũ Định Viễn à Ngũ Định Viễn, người không có chuyện gì làm, rảnh rồi mới đi yêu thích một tiểu cô nương? Ngày xưa người bản lĩnh cỡ nào, giờ đừng tự hại mình nữa được không.”

Nghĩ vậy, hắn lại không kìm được thở dài. Lão nhân bên cạnh đang im lặng, nghe thế liền quay sang cười nói:

- Tiểu tử, người quên mình là chân long rồi sao?

Nói xong, lão vỗ vào vai như muốn khích lệ hắn. Ngũ Định Viễn kinh ngạc rồi đỏ mặt, vội tập trung tinh thần, không dám suy nghĩ miên man nữa.

Trên xà ý loạn tình mê, bên dưới tràn ngập mùi khói lửa. Qua một lúc, Trác Lăng Chiêu hắng giọng một tiếng, nói:

- Dù là ai đại diện cho Thiếu Lâm, hôm nay số mệnh thiên hạ đều do người của Tung Sơn quyết định. Không biết Dương lang trung nghiêng về bên nào?

Đám tân khách rùng mình, đều giương mắt đợi câu trả lời của Dương Túc Quan.

Chỉ thấy Dương Túc Quan vỗ tay cười nói:

- Trác chương môn, ngài hỏi ta chuyện này, ta còn muốn hỏi lại ngài mới đúng.

Trác Lăng Chiêu nghe chàng viện cớ, thoáng chốc giận dữ nói:

- Rốt cuộc người muốn nói gì?

Dương Túc Quan cười nói:

- Trác chương môn luôn mồm bảo phải lập võ lâm Minh chủ, tại hạ không biết thực ra vị minh chủ này chấp chương cái gì? Quyền hạn ra sao? Lòng ta rất muốn tán thành nhưng ngài lại không nói rõ, ta lấy gì để tin theo đây? Xem Trác chương môn võ công cao cường nhưng làm việc qua loa như vậy, ai.... Thật khiến cho tại hạ khó xử.

Trác Lăng Chiêu giận dữ công tâm, tuy vậy vẫn điềm nhiên nói:

- Người nói ta làm việc qua loa? Vậy theo ý của người, làm thế nào mới không qua loa?

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Quyền hạn của võ lâm minh chủ vô cùng trọng đại, sao có thể chỉ định đoạt trong dăm ba câu? Theo ý của tại hạ, chỉ bằng đầu tiên viết ra một quyển “Võ lâm minh chủ quyền chương điển luật”, phân thành bốn chương gồm: chấp chương bổ nhiệm miễn nhiệm và thưởng phạt. Sau khi viết xong, trưởng lão các phái sẽ thẩm duyệt qua một lần. Chờ các bên đều nhất trí đồng ý, chúng ta lập tức triệu tập quần hùng thiên hạ ra quyết định cuối cùng.

Dương Túc Quan làm quan nhiều năm, ngày thường có trách nhiệm tới lui xử lý công văn, nếu muốn dùng quy củ luật lệ đối phó với Trác Lăng Chiêu, phải nói là dùng dao mổ trâu đi giết gà.

Các vị khách nghe lễ nghi phiền phức, ai nấy đều nổi da gà, một người hỏi:

- Chuyện này phải làm bao lâu mới xong?

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Bản phác thảo, tại hạ có thể giúp một tay. Đại khái tốn chừng một năm. Sau khi viết xong, công văn chuyển tới chuyển lui giữa các phái, tốn thêm một năm. Chưởng môn tám phái, mỗi người mất một năm ghi chép phê bình lên giấy, cũng phải tốn tám năm nữa. Chắc khoảng mười năm sau, có thể mời quần hùng hội họp. Nhưng nếu chưởng môn các phái còn chưa thống nhất, lại phải triệu tập giải quyết, khi đó thời gian sẽ kéo dài hơn nữa.

Mọi người nghe nói tới mười năm sau mới có thể mở đại hội, ai nấy đều biến sắc, đám người Liễu môn thì cười ha hả, vỗ tay rầm rầm.

Trác Lăng Chiêu biết Dương Túc Quan có ý trì hoãn, thoáng chốc giận dữ muốn điên. Có điều trước mặt quần hùng, không thể một kiếm giết chết đối phương, liền tức đến không ngừng thở dốc. Người của Côn Luân thấy chưởng môn như vậy, sao có thể nhẫn nại? Tiền Lăng Dị lớn tiếng rít gào:

- Cái thứ trẻ ranh mà cũng dám đứng ra nói chuyện, mau mau cút cho ta!

Dương Túc Quan thấy đám người Côn Luân không ngừng ầm ĩ, lắc đầu thở dài nói:

- Trác chưởng môn, môn hạ của ngài muốn ta cút xuống núi, ngài nói thế nào đây? Chẳng lẽ thật muốn Thiếu Lâm rời khỏi võ lâm? Nói thế nào, chuyện thiên hạ không qua được một chữ “Lý”. Võ công của các hạ tuy cao nhưng lời ăn tiếng nói của môn nhân quý phái lại không thể phục chúng. Dù ngài có làm võ lâm minh chủ, cũng chỉ là vô dụng.

Mọi người nghe lời lẽ không hề có một chữ thô tục, lại có thể khiến môn nhân Côn Luân bừng bừng tức giận, ai nấy đều thầm bội phục trong lòng.

Linh Chân cười to nói:

- Nói rất hay! Kiếm thần võ công đệ nhất thiên hạ, nhân phẩm cũng là thiên hạ đệ nhất răm!

Những lời này, Phương Tử Kính đã dùng bốn cột Trác Lăng Chiêu, bây giờ Linh Chân lại mượn dùng thêm một lần.

Tiền Lăng Dị cuồng nộ công tâm, mắng:

- Cái tên lừa trọc, không đánh răm cũng không ai bảo người bị câm!

Linh Chân cự lại:

- Mẹ người mới đánh răm! Hạng không bằng heo chó cũng dám đứng ở đây la lối sao!

Hai người ồn ào mắng chửi nhau. Tiền Lăng Dị mở miệng toàn những câu chợ búa thì không nói. Linh Chân là một trong Tứ đại Kim Cương mà cũng ăn nói thô tục như phường vô lại. Đám tân khách nghe thì kinh ngạc đến nói không nên lời.

Bỗng nghe một thanh âm kiêu mị vang lên:

- Đừng ồn ào nữa. Dương lang trung còn chưa nói xong, các người cãi cò làm gì?

Tiền Lăng Dị nghe thanh âm dịu dàng rung động tâm can, vội nhìn lại về hướng đó. Thấy một nữ nhân tà mị đứng bên sảnh, chính là yêu nữ vô sỉ Hồ

Mị Nhi. Vẻ mặt thị đầy ái mộ cùng quyến luyến, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào Dương Túc Quan. Diễm Đình trốn trên xà nhà, mắt thấy Hồ Mị Nhi tình tứ nhìn Dương Túc Quan, thù mới hận cũ tất cả bốc lên. Nàng nhớ đến cảnh sư thúc chết thảm, không khỏi oán hận nói:

- Lại là ả yêu nữ vô sỉ đó!

Ngũ Định Viễn thấy vẻ mặt thống hận của nàng, trong lòng thầm nghĩ: “Ta nên nghĩ biện pháp giúp cô này diệt trừ Hồ Mị Nhi báo thù.”

Hồ Mị Nhi thấy Dương Túc Quan nhìn về mình, liền dịu dàng nói:

- Dương lang trung, hai ta đã lâu không gặp. Nô gia rất nhớ chàng!

Mọi người biết Hồ Mị Nhi là nhân mã của Giang Sung, nghe thị nói thế thì ngạc nhiên. Lại không thấy Giang Sung có biểu hiện gì, chắc cũng biết Hồ Mị tính tình phóng đãng, ngay cả y cũng quản không nổi.

Nghiêm Tùng thấy Dương Túc Quan ăn nói lợi hại, đánh cho Trác Lăng Chiêu không hề có sức chống đỡ, liền tranh thủ lúc này bước lên giải vây. Hắn thấy Hồ Mị Nhi có vẻ ái muội nhìn Dương Túc Quan, phút chốc lấy chuyện này làm mũi dùi, thở dài nói:

- Nhìn không ra, Dương lang trung còn trẻ mà đã giao du bằng hữu khắp thiên hạ, còn kết bạn với Bách Hoa tiên tử của chúng ta nữa, ai.... Thật sự là khó được!

Lời này quả là âm độc, một chiêu đẩy hai người ngồi chung thuyền. Quả nhiên tân khách trong sảnh thì thảo nghị luận. Bách Hoa tiên tử lại rất vui vẻ, cười dài nhìn Dương Túc Quan với dung mạo quyến rũ, vẻ mặt ngây thơ.

Hồ Mị Nhi liếc mắt đưa tình cho Dương Túc Quan, bốn người Liễu môn chứng kiến thì lộ thần thái khác nhau. Ngũ Định Viễn mày nhú mắt nhăn, Tần Trọng Hải cười mắng không ngớt, Lữ Vân thì ngơ ngác không hiểu. Dương Túc Quan lại là tay già đời trong chốn tình trường. Chàng hăng giọng một tiếng, lập tức ổn định trở lại.

Trác Lăng Chiêu điềm nhiên nói:

- Dương lang trung, đừng bày vẽ quan trường ở đây nữa. Người trong giang hồ một lời nặng ngàn vàng. Đã nói là làm, có tán thành chuyện lập Minh chủ võ lâm hay không, mau một lời quyết định đi.

Dương Túc Quan cười nói:

- Nếu Trác chưởng môn thành tâm như vậy, tại hạ không thể không trả lời.

Chàng quay sang Thanh Y Tú Sĩ, thở dài nói:

– Vừa rồi được nghe cao kiến của các tiền bối cao nhân. Có vị đồng ý chuyện lập minh chủ, lại có vị lại phản đối. Tại hạ cân nhắc kỹ lưỡng, cảm thấy hai bên đều có lý lẽ riêng. Nếu tại hạ theo ý của Thanh Y chưởng môn, nhất định sẽ đắc tội đồng đạo. Còn nếu tại hạ theo ý các chưởng môn khác, chắc chắn sẽ khiến Thanh Y chưởng môn đau lòng. Ai...Thật khó quyết định!

Trên mặt Trác Lăng Chiêu chợt lóe thanh khí, nói:

- Dương lang trung nói chuyện thật khó hiểu, trái đũa phải đưa, rốt cuộc có ý lập minh chủ hay không?

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Trác chương môn không cần nóng vội. Lúc này tại hạ đã nói, lập minh chủ hay không còn phải xem quyền chấp chương thế nào. Chỉ cần Trác chương môn đồng ý với thỉnh cầu của tại hạ, như vậy sẽ dễ dàng nói chuyện.

Trác Lăng Chiêu nhớ đến sở trường của Dương Túc Quan là viện cớ đưa đẩy. Sắc mặt y hơi đổi, hỏi:

- Không phải lại thỉnh cầu thảo quy tắc chung đó chứ?

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Không cần, chỉ cần Trác chương môn đồng ý một chuyện, tất cả đều có thể đàm phán.

Trác Lăng Chiêu sợ đủ loại quái chiêu của đối phương, lập tức ho khan một tiếng, nói:

- Chỉ cần đừng làm bộ làm tịch quan trường, không gì không thể đồng ý.

Dương Túc Quan thu lại vẻ tươi cười, gật đầu nói:

- Trác chương môn khoái nhân khoái ngữ, tại hạ ở đây đa tạ trước.

Chàng đồn khí đan điền, cất cao giọng nói:

– Chỉ cần Trác chương môn thề rằng, mai này quần hùng đã quyết định ai là minh chủ, chương môn đều nguyện ý theo lệnh hành động, chấp hành nghiêm chỉnh thưởng phạt, lệnh ban ra như núi. Nếu chương môn làm được điều này, ta sẽ là người đầu tiên tán thành việc lập ngôi minh chủ. Không biết ý của chương môn thế nào?

Nghe ý Dương Túc Quan quả thật muốn lập một minh chủ võ lâm có thực quyền rõ ràng. Đám tân khách có mặt không ngờ nổi, đều ồ lên một tiếng. Trác Lăng Chiêu cũng ngạc nhiên không thôi, còn tưởng rằng Dương Túc Quan chắc chắn phản đối, nào biết mở miệng tán thành, còn muốn khuếch trương quyền hạn của minh chủ, thật là ngoài ý muốn.

Các chương môn nhìn nhau, vẻ mặt tỏ ra ngưng trọng. Ai nấy đều suy tính lợi hại trong này.

Linh Định cũng không ngờ nổi Dương Túc Quan lại tán thành, liền đánh mắt về phía chàng. Dương Túc Quan lại như không thấy, chỉ nhìn Trác Lăng Chiêu chờ đợi câu trả lời.

Trác Lăng Chiêu xưa nay tự phụ, dù Dương Túc Quan có rắp tâm khác, y cũng không coi vào đâu, liền mỉm cười nói:

- Khó được Dương lang trung hiểu lý lẽ như vậy, bốn tọa đa tạ. Nếu Thiếu Lâm không phản đối, chúng ta bắt đầu đề cử minh chủ thôi.

Y quay sang cười với Ninh Bất Phàm:

– Làm phiền các hạ đợi thêm một chút, chờ định xong ngôi minh chủ, thoái ẩn cũng không muộn.

Ninh Bất Phàm một bộ khúm núm, cúi đầu vâng dạ liên tục. Lữ Vân ở bên này buồn bực, kéo áo Tần Trọng Hải hỏi:

- Thực ra Dương lang trung có chủ ý gì? Sao giống như đi giúp Trác Lăng Chiêu vậy?

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, nói:

- Dương lang trung nói lời mà không kinh động được lòng người thì có chết cũng không nguôi. Ngày thường hẳn luôn chọn đường hiểm, chỉ mong đừng làm hỏng chuyện.

Tần Trọng Hải hiểu rõ trong lòng. Xem xét quần hùng dự hội hôm nay, có thực lực tranh ngôi võ lâm minh chủ này, ngoài Cửu Châu kiếm vương ra, chỉ còn mấy người Linh Định, Trác Lăng Chiêu, Ninh Bất Phàm. Ninh Bất Phàm mang ý thoái ẩn, sư phụ của y sớm coi thường hư danh, không màng thế sự. Như vậy chỉ còn Linh Định và Trác Lăng Chiêu là có tâm tranh chấp. Chỉ cần Linh Định có thể đánh bại Kiếm Thần, từ nay Tung Sơn Thiếu Lâm có thể ngôi lại ngôi vị Minh chủ võ lâm. Dương Túc Quan giống như tràn đầy nhiệt huyết, thật ra là đang tính toán cho sư môn.

Lữ Vân hiểu được nguyên do, kinh hãi thầm nghĩ: “Kế sách này của Dương lang trung quả là hiểm. Võ công của Trác Lăng Chiêu rất cao, không chắc Linh Định đại sư sẽ tất thắng. Nếu Thiếu Lâm thua trận này, chẳng lẽ để võ lâm rơi vào miệng cọp hay sao?”

Có điều hẳn từng thấy qua cách hành sự của Dương Túc Quan, người này luôn tính trước làm sau, nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin kia, nhất định đã có mưu kế, tuyệt không có chuyện giúp không cho Trác Lăng Chiêu.

Mọi người đang châu đầu ghé tai bàn luận, trong phái Điểm Thương bước ra một người. Người này mặc đạo bào, bộ dạng thanh kiện, quần hùng nhận ra là Ngọc Xuyên Tử trong Điểm Thương Thất Hùng. Chỉ nghe hắn nói:

- Mọi người nói nhiều như vậy, tất cả đều có lý riêng nhưng chín người mười ý, không biết chọn ra võ lâm minh chủ thế nào? Chẳng lẽ phải dùng đến hình thức rút thăm?

Trác Lăng Chiêu cười lạnh nói:

- Nếu là võ lâm minh chủ, nhất định phải có võ công phục chúng, chúng ta không ngại thì ra tay tỷ thí.

Lời này vừa ra, toàn trường trở nên hưng phấn, phút chốc ai nấy đều kêu to:

- Luận võ đoạt soái! Luận võ đoạt soái!

Nguyên Dịch nghe mọi người hò hét, chỉ thờ dài nói:

- Nếu thật sự muốn luận võ, khách có mặt ở đây tới cả hơn ngàn vị. Chỉ sợ bị thương hơn phân nửa, sao có thể được?

Hình Huyền Bảo nói:

- Nguyên Dịch sư huynh lo lắng cũng đúng, để tránh sát thương quá nhiều, các phái cử một người ra tỷ thí là tốt nhất.

Linh Định dù không muốn lập minh chủ nhưng lửa cháy đến nơi, không còn cách nào ngăn chặn nữa. Lão chấp tay, thờ dài nói:

- A di đà phật, trời cao có đức hiếu sinh. Các vị muốn tỷ thí thế nào cũng được, quan trọng là không thể sát sinh.

Mọi người người một lời ta một câu, không ngừng tranh luận. Ai cũng có ý kiến riêng. Ninh Bất Phàm thấy thì thở dài khuyên:

- Võ lâm minh chủ, thiên hạ đệ nhất. Chư vị không biết loại hư danh đó nặng gánh đến thế nào sao! Tại hạ xin khuyên một câu, quên mấy thứ phiền não đó đi là tốt nhất.

Những người có dã tâm nghe lời này, đều cười lạnh nghĩ thầm: “Ninh Bất Phàm quả là lòng dạ hẹp hòi. Hắn muốn thoái ẩn, còn không buông tay để người khác đảm đương ngôi vị võ lâm đệ nhất. Trong thiên hạ nào có chuyện tiện nghi như vậy.”

Mắt thấy mọi người xôn xao, không tìm được cách tỷ thí thỏa đáng, chợt nghe một thanh âm vang lên:

- Nếu Tung Sơn Thiếu Lâm không phản đối việc lập minh chủ, bây giờ thất phái cùng đồng lòng. Cửu Hoa Sơn chúng ta sẽ theo bước, mưu cầu phúc phần cho thiên hạ.

Mọi người quay đầu nhìn lại, đương nhiên là chương môn Cửu Hoa Sơn Thanh Y Tú Sĩ lên tiếng. Trác Lăng Chiêu ha hả cười nói:

- Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Thanh Y chương môn quả nhiên thông hiểu.

Thanh Y Tú Sĩ không để ý đến Kiếm Thần, lại kính cẩn nói:

- Võ lâm minh chủ mai này chỉ huy quần hùng, trong tỷ thí không thể sát thương quá nhiều, tránh sinh oán hận. Tại hạ bất tài nhưng cũng xin đưa ra một biện pháp, đầu tiên có thể tránh uy hiếp sinh mệnh nhiều người, thứ hai có thể tiết kiệm thời gian.

Lúc trước y cực lực phản đối chuyện lập minh chủ. Có điều giờ ván đã đóng thuyền, chỉ có thể thuận theo mà làm, tận lực giảm bớt sát thương. Mọi người biết Thanh Y Tú Sĩ thông minh tuyệt đỉnh, ai ai cũng im lặng, đồng tai chờ nghe.

Thanh Y Tú Sĩ nói:

- Theo tại hạ tính toán, ở đây có mặt tám phái mười bảy môn cùng hơn ba mươi bang hội. Nếu mỗi phương cử một người ra tỷ thí, ít nhất cũng phải đấu tới mấy chục trận. Như vậy tiêu hao rất nhiều sức lực, chỉ sợ mất một tháng cũng chưa xong.

Mọi người nghe đều gật đầu. Thanh Y Tú Sĩ thấy vậy tiếp tục nói:

- Hôm nay, nếu dùng võ học phân cao thấp. Theo tại hạ, không ngại thì đặt ra một cửa thử thách ban đầu. Ai thông qua cửa này mới có đủ tư cách khiêu chiến, như vậy số lượng người tham gia sẽ giảm, đồng thời tránh khỏi sát thương quá mức.

Mọi người lớn tiếng hỏi:

- Cửa thử thách gì? Thi thử cái gì sao?

Thanh Y Tú Sĩ gật đầu nói:

- Cho dù hỏi không trúng, cũng không còn xa lắm.

Chỉ thấy y tung người nhảy lên, thân hình phất phơ bay tới giữa sảnh. Từ chỗ ngồi đến nơi đó chừng hơn mười trượng, ai ngờ không cần rơi xuống đất mượn lực, chỉ nhẹ nhàng như cánh chim bay qua.

Cửu Hoa Sơn lấy khinh công nổi tiếng hậu thế, mọi người cửu ngưỡng đã lâu, giờ tận mắt chứng kiến khinh công nhẹ nhàng bay ngang trời thế này, đám tân khách vẫn hoảng sợ kêu thành tiếng, thầm nghĩ: “Nếu dựa vào khinh công để phân định, nhất định Thanh Y Tú Sĩ được coi là thiên hạ đệ nhất, độc bộ vô lâm.”

Đám người Ninh Bất Phàm, Trác Lăng Chiêu thấy khinh công rợn người cỡ này, trong lòng đều âm thầm hãi dị.

Thanh Y Tú Sĩ rơi xuống giữa sảnh, quay lại chấp tay với Ninh Bất Phàm, nói:

- Xin quý phái lấy ra nệm đỏ dùng trong đạo quán, tại hạ muốn mượn dùng một lát.

Ninh Bất Phàm không đáp, chỉ nhìn về phía Tô Dĩnh Siêu. Tô Dĩnh Siêu liền hiểu ý sư phụ. Nhớ đến mình đã mang thân phận chương môn, hần lập tức hắng giọng một tiếng, tiến lên nói:

- Chư vị cao hiền đến tệt sơn đề cử minh chủ, thân là chủ nhân Hoa Sơn Ngọc Thanh Quan, ta đương nhiên phải tương trợ.

Nói xong lập tức sai người đi lấy nệm. Tân khách nghe lời lẽ khéo léo, có vài phần phong thái chương môn, trong lòng đều nghĩ: “Xem ra tầm mắt Ninh Bất Phàm thực rộng rãi. Đứa nhỏ này bây giờ tuy chưa thành khí, nhưng mai này luyện võ thành thực, dựa vào tài cán cơ trí hơn người, nhất định Hoa Sơn sẽ lấy lại uy danh.”

Chỉ một lúc, người của Hoa Sơn khiêng ra một ngọn nệm lớn đủ một người ôm, để ở giữa sảnh. Tô Dĩnh Siêu nói:

- Ngọn nến này, tẻ phái thường sử dụng trong ngày lễ tết, không biết có hợp ý tiền bối hay không?

Thanh Y Tú Sĩ gật gật đầu nói:

- Được, cây nến lớn như vậy, người ra sân tranh đấu sẽ ít hơn.

Tô Dĩnh Siêu ngạc nhiên hỏi:

- Lời của tiền bối là sao?

Thanh Y Tú Sĩ không đáp mà chấp tay nói:

- Nhờ chư vị đốt lửa cho.

Môn nhân Hoa Sơn theo lời châm nến, thoáng chốc ánh lửa bùng lên. Giờ đã là sau giờ Ngọ, ánh sáng lập tức chiếu lên những chỗ ngồi âm u khắp phòng.

Thanh Y Tú Sĩ đứng vững vàng cách ngọn nến chừng một trượng, quát khẽ:

- Mời chư vị xem cho.

Y hạ mã bộ, hít một hơi chân khí. Song chưởng kết hợp, dùng sức đẩy về phía trước. Đám người chỉ cảm thấy một cơn gió lớn thổi qua mặt. Một dòng khí mạnh vô hình tụ lại, quét về phía cây nến. Thoáng chốc ánh lửa lay động rồi khói nhẹ bốc lên, ngọn nến đã bị chưởng phong của Thanh Y Tú Sĩ đánh tắt.

Diệt Hồng Trần

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 7: Áp chế thiên hạ

Anh Hùng Chí

Tác giả: Tôn Hiếu

Quyển VII: Thiên hạ đệ nhất

Chương 7: Áp chế thiên hạ

Hồi 3

Người dịch: Nhóm nguoibantot8

Biên dịch: Riengmotgoctroi

Mọi người thấy ngọn nến lớn ở xa như vậy, không ngờ Thanh Y Tú Sĩ có thể dùng chưởng phong vô hình dập tắt nó, công lực thâm hậu đủ để ngạo thị võ lâm. Qua một lúc, tiếng hoan hô hâm mộ mới vang lên hồi lâu không dứt.

Trong đám người, kêu lớn nhất chính là Quyên Nhi. Chỉ thấy vẻ mặt của nàng đầy hưng phấn, xem ra thật sự yêu mến thần công của sư phụ. Diễm Đình thấy vậy, trong lòng cũng rất kiêu ngạo. Hai tỷ muội một trên một dưới xà nhà đều hưng phấn không thôi.

Thanh Y Tú Sĩ lại sai người đốt nến lên, nói:

- Chỉ cần đánh tắt ngọn nến, sẽ có tư cách tranh ngôi võ lâm minh chủ, không biết ý của chư vị thế nào?

Mọi người người nhìn ta ta nhìn người, trên mặt đều lộ sắc thái khó khăn. Nếu nói phương pháp này đơn giản, chắc chắn sẽ bị người khác nói khích bắt lên thử một lần. Khi đó, ngọn nến lớn như vậy, hơn phân nửa sẽ bêu xấu bản thân. Nếu nói quá khó khăn, nhất định lại có người châm biếm trào phúng.

Nhất thời không ai dám lên tiếng. Thanh Y Tú Sĩ quay đầu nhìn về phía Giang Sung và Quỳnh Võ Xuyên, hỏi:

- Ý của hai vị đại quan triều đình ra sao?

Quỳnh Võ Xuyên gật đầu nói:

- Cách này rất hay, không làm tổn thương nhiều người, lão phu là người đầu tiên tán thành.

Thanh Y Tú Sĩ mỉm cười, nói:

- Đa tạ Quỳnh quốc trượng đã ủng hộ, còn Giang đại nhân? Ý của ngài thế nào?

Giang Sung nhấp một ngụm trà, cười nói:

- Mấy chuyện liên quan đến võ công, ta đều không hiểu. Các người muốn làm thế nào thì làm, không cần hỏi ta.

Ngụ ý là y rất tin tưởng vào võ công của Trác Lăng Chiêu, tin rằng dù phương pháp tỷ thí thế nào cũng không làm khó nổi Thần Kiếm.

Thanh Y Tú Sĩ gật đầu nói:

- Nếu hai vị không phản đối, vậy chúng ta bắt đầu!

Y chấp tay hướng sang Ninh Bất Phàm, nói:

– Tại hạ cả gan, muốn mời chủ nhân nơi này lên đài trước tiên.

Ninh Bất Phàm lắc đầu thờ dài:

- Ta sắp thoái ẩn rồi, chỉ là một phế nhân vô tích sự, cần gì thử nữa?

Mọi người nghe lời này đều ồ một tiếng, đoán rằng chưởng lực của Ninh Bất Phàm không đủ thâm hậu. Người này sợ mất mặt nên mới không dám ra tay.

Thanh Y Tú Sĩ không đồng ý lời này, lắc đầu chấp tay nói:

- Ninh chưởng môn có ý thoái ẩn, cũng không thể không để ý đến bộ mặt Hoa Sơn. Hôm nay chưởng môn không lên đài, mai này người của Hoa Sơn sẽ không tránh khỏi bị người cười nhạo. Ngài thật muốn sau này bọn họ không yên ổn trong chốn võ lâm chăng?

Ninh Bất Phàm cũng hiểu được điều đó, thờ dài một tiếng nói:

- Thanh Y sư huynh dạy rất phải, tại hạ đành bêu xấu vậy.

Y thành thành thật thật đứng bên người Thanh Y Tú Sĩ, vận khí rất lâu rồi mới đưa hai tay đẩy nhẹ ra trước. Mọi người chỉ cảm thấy một cơn gió dịu nhẹ thổi qua. Ánh nến lay động hồi lâu, ngọn lửa lúc sáng lúc tối. Thật lâu sau thật lâu sau, ánh lửa ảm đạm rồi mới chậm rãi tắt dần đi.

Mọi người thấy chiêu thức của Ninh Bất Phàm tầm thường, thủ pháp không đáng khen ngợi, không hề có một tiếng reo hò nào vang lên. Chỉ có người Hoa Sơn trầm trồ khen ngợi. Chúng tân khách lắc đầu thở dài, thầm nghĩ: “Ninh Bất Phàm thật uổng với danh xưng thiên hạ đệ nhất, xem chương lực của hắn không chỗ lợi hại, không biết con số tám trăm trận thắng từ đâu có nữa? Chẳng lẽ dựa vào kịch độc hay ám khí mà có được sao?”

Trong tiếng thở dài của mọi người, một người cười to bước ra. Chính là Xích Xuyên Tử trong Điểm Thương Thất Hùng, chỉ nghe hắn nói:

- Ninh Bất Phàm được xưng là thiên hạ đệ nhất, chương lực cũng thường thôi. Hãy xem ta đây!

Hắn hô quát một tiếng, các ngón hai tay xòe ra đan thành hình khối cầu, trong lòng bàn tay bỗng có tiếng sấm nổ mạnh. Mọi người ngạc nhiên lẫn sợ hãi, thầm nghĩ: “Điểm Thương xưng hùng vùng Tây Nam, thật sự là có bản lĩnh.”

Xích Xuyên Tử dùng sức đẩy hai tay ra, hét lớn một tiếng:

- Tắt!

Gió thổi qua khiến ánh nến kịch liệt lay động, có điều rung rẩy một hồi nhưng không tắt đi.

Xích Xuyên Tử đỏ bừng mặt, lại dùng sức đẩy một lần nữa. Lần này chương phong thổi qua lại như thêm củi vào lửa, ngọn nến cháy thêm càng mạnh. Xích Xuyên Tử nào chịu nổi sự sỉ nhục này, liên tục ra chương. Cả người hắn đầy mồ hôi nhưng lửa vẫn cháy hừng hực, không hề có dấu hiệu tắt đi.

Tân khách thấy có chuyện vui, ngay lập tức cười ầm lên:

- Đủ rồi! Trời cũng sắp tối, mau xuống dưới nghỉ ngơi chút đi!

Xích Xuyên Tử mặt đỏ tai hồng, liều chết xuất lực nhưng chưởng phong càng ngày càng yếu, về sau ánh nền không hề lay động. Chỉ nghe hân hét to một tiếng, chạy nhanh ra cửa trong tiếng cười chế nhạo của mọi người. Nhìn vẻ mặt đầy nước mắt của hân, xem ra vô cùng xấu hổ.

Lúc này có rất nhiều người bước lên thử thách. Không ít kẻ tự phụ chưởng lực của mình dũng mãnh, có điều sau khi vận kình xuất chưởng thì hầu hết không đủ lực, thấy ánh nền không hề động mới biết bản thân mình chỉ là hạng ếch ngồi đáy giếng, đành xấu hổ lùi ra sau.

Nửa canh giờ trôi qua, hơn trăm người bước lên nhưng không một ai đủ công lực, lúc này đám tân khách mới biết khó khăn trong thử thách này, lập tức thu hồi lại sự tự đại cuồng vọng khi trước.

Thanh Y Tú Sĩ thấy qua một thời gian không có ai dám lên, liền hỏi:

- Còn người nào muốn lên thí luyện nữa không?

Dương Túc Quan ngồi trong đám người, lúc này quay sang hỏi Vi Tử Tráng:

- Vi hộ vệ không lên thử một lần sao?

Vi Tử Tráng tự nhủ công lực bản thân cũng không đến nỗi nào, muốn lên nhưng sợ chịu không nổi sự chê cười của mọi người. Hân cười khổ một tiếng rồi lắc lắc đầu.

Mọi người đang im lặng, chợt thấy trong Côn Luân Sơn nhảy ra một cao thủ, quát:

- Ta lên đây!

Mọi người ngẩng đầu nhìn xem, thì ra là Kiếm Hàn Kim Lăng Sương. Người này bước ra giữa đài, đã tọa một hồi lâu mới chậm rãi đứng lên. Chỉ thấy y hít vào thở ra vài nhịp. Song chưởng giơ lên dùng sức đẩy về phía trước. Trong một thoáng, một cơn gió lạnh buốt thổi qua, ánh nến kia chỉ lay động một chút, không hề có dấu hiệu tắt đi.

Đám tân khách đa phần mang lòng bạc bẽo, có bao giờ nhìn thấy điểm tốt của người khác? Mắt thấy Kim Lăng Sương mất mặt, cả đám muốn thốt ra câu chế giễu. Đúng lúc này thấy quanh ngọn nến bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh, ánh lửa sáng tối không ngừng, cuối cùng cũng tắt đi. Chưởng này dựa vào nội lực âm hàn để giành chiến thắng, không phải là do lực chưởng phong. Kim Lăng Sương thở ra một hơi dài, cúi người với Trác Lăng Chiêu rồi quay lại chỗ ngồi.

Thanh Y Tú Sĩ nhú mày nói:

- Thế này thì nguy rồi, khắp thiên hạ chỉ có ba người thông qua cửa này. Chẳng lẽ chốn võ lâm không còn tuần kiệt nữa sao?

Lại nghe một người quát lên:

- To gan! Có Tung Sơn Thiếu Lâm Tự ở đây, dám nói thế sao?

Một tiếng thét truyền qua, tiếp theo một cơn gió mạnh đánh tới. Mọi người chỉ cảm thấy gió rất như đao cắt qua mặt, ánh nến không lay động mà lập tức tắt đi.

Mọi người hoảng sợ nhìn lại. Thấy người ra tay có thân hình to béo, vẻ mặt dữ tợn, chính là hòa thượng Linh Chân. Chỉ nghe lão quát:

- Thắp nến lên mau! Sư huynh của ta muốn thử sức một lần!

Môn nhân Hoa Sơn hoảng sợ, vội vàng thắp nến lên chờ Linh Định ra tay.

Trong ánh nến bập bùng, chỉ thấy một lão tăng chậm rãi bước ra, chính là thủ tọa La Hán Đường Thiếu Lâm, hòa thượng Linh Định được giang hồ tặng danh thánh tăng: “Trong Đạt Ma Viện có Tam Bảo Thánh, trước La Hán Đường có Tứ Kim Cương”. Võ công của Linh Định sánh gần bằng Thiên Tuyệt Tăng, ngang hàng với phương trượng Linh Trí. Mọi người không khỏi kính trọng, im lặng muốn xem bản lĩnh của lão.

Linh Định đứng trước ngọn nến lớn, chấp tay nói:

- Không phải lão nạp có ý tranh đua, chỉ vì trên lưng mang danh đệ tử Thiếu Lâm, không thể cô phụ võ danh ngàn năm.

Chỉ thấy Linh Định khí tùy ý chuyển, hai chân dang ra, không hề thấy hít thở vận khí, đơn thủ đẩy ra. Một cơn gió mạnh thổi tới, tân khách bị gió mạnh quét qua, hoặc là đôi chân đong đưa không yên, hoặc là trang phục bay phấp phới. Tất cả đều hoảng hốt kêu to.

Chưởng phong tựa như cơn lốc mãnh liệt thốc tới. Mọi người đều tìm chỗ dựa tránh bị ngã. Các nữ hào khách nhanh chóng dè váy, sợ lộ ra cảnh xuân sắc phía dưới. Chợt nghe ầm một tiếng, không ngờ ngọn nến lớn đã bị chưởng phong đẩy ngã, ánh nến cũng tắt hẳn.

Mọi người biến sắc, hoảng sợ run rẩy đến độ không người nào mở miệng. Qua một lúc thật lâu, rốt cuộc hàng trăm tiếng reo hò như vỡ òa, truyền ra một quãng xa từ trong đạo quán. Những hương dân đang cày ruộng hoặc canh cửi xa xa, nghe tiếng hoan hô như sấm dậy, nghĩ đến mùa xuân tới,

người ra cửa làm việc đều về nhà lấy dù, trên đường người tới lui nối liền không dứt.

Ninh Bất Phàm hoảng sợ khen ngợi:

- Thiều Lâm đứng đầu võ lâm, quả nhiên danh bất hư truyền, xem ra ta chắc hẳn phải buông cái hư danh thiên hạ đệ nhất rồi.

Thanh Y Tú Sĩ nhìn y nói:

- Ninh chương môn còn chưa dùng hết sức, cần gì phải khách khí?

Qua một lúc, mới có một đệ tử Hoa Sơn bước lên nâng ngọn nến lớn, lại thắp nến sáng lên một lần nữa. Thanh Y Tú Sĩ quay sang hỏi mọi người:

- Thiều Lâm đại sư có tư cách tham gia vòng sau, không biết còn người nào muốn lên thử không?

Mắt thấy không ai nguyện ý bước lên, Thanh Y Tú Sĩ bước đến chỗ ngồi của Phương Tử Kính, hỏi:

- Không biết Phương đại hiệp có muốn lên một lần không?

Thanh Y Tú Sĩ nhìn sang y, nói:

- Ninh chương môn chưa dùng hết sức, cần gì phải khách khí?

Qua một lúc, mới có một đệ tử Hoa Sơn bước lên nâng ngọn nến dậy, lại thắp sáng lên một lần nữa. Thanh Y Tú Sĩ quay sang hỏi mọi người:

- Thiều Lâm đại sư đủ tư cách tham gia vòng sau, không biết còn ai muốn lên thử?

Mắt thấy không người nào nguyện ý bước lên, Thanh Y Tú Sĩ bước đến chỗ ngồi của Phương Tử Kính, hỏi:

- Không biết Phương đại hiệp có muốn lên một lần?

Phương Tử Kính không hề có ý đứng dậy, chỉ lắc đầu nói:

- Ngọn nến là chết, kẻ địch là sống. Phương pháp của chưởng môn có ý lương thiện nhưng không thể hiện được võ công chân thực của mọi người.

Thanh Y Tú Sĩ khuyên nhủ:

- Dựa vào công lực thâm sâu của Phương lão sư, muốn dập tắt ngọn nến dễ như trở bàn tay. Thân mang đầy công phu, sao lão sư không lên tranh chức võ lâm minh chủ?

Phương Tử Kính mỉm cười nói:

- Lão phu đã gần đất xa trời, còn cầu cái thứ hư danh đó làm chi? Lão phu hôm nay đến đây là muốn xem Chân Long đương thời một lần, đa tạ ý tốt của chưởng môn.

Nói xong rút hai tay vào trong tay áo, không hề có ý lên đài.

Một kẻ thích gây chuyện cười nhạo nói:

- Nói nhiều như vậy, thì ra là sợ mất mặt!

Tiếng còn chưa dứt, người kia đã ăn một cú đá lăn vào trong bàn. Một người vọt tới, điên cuồng hét một tiếng, thân hình liền như con vù xoay

tròn, thoáng chốc hỏa quang bùng lên. Gió mạnh quét về phía ngọn nến lớn. Vù một tiếng, ánh nến đã tắt.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy người vừa ra tay thân mặc quân trang, là một tướng quân còn trẻ. Đám Lữ Vân Dương Túc Quan đều vỗ tay khen:

- Võ nghệ của Trọng Hải thật cao cường!

Người nọ không phải ai khác, chính là Tần Trọng Hải lên đài thử đao.

Thanh Y Tú Sĩ cười nói:

- Vị tướng quân này không mượn chưởng lực, lại có thể dùng đao phong đập tắt nến, cũng là như nhau. Đã đủ tư cách tham gia tranh ngôi.

Tần Trọng Hải nghe lời thì lắc đầu nói:

- Thanh Y chưởng môn chê cười rồi. Với võ công nông cạn của ta, sao có thể tranh đoạt võ lâm minh chủ cái gì? Tại hạ chỉ muốn thử xem công lực của mình thế nào, ngoài ra không có ý khác.

Khi nói thì y hướng về một chỗ, như đang nói với một mình Phương Tử Kính. Phương Tử Kính lại nhắm mắt dưỡng thần, nhìn không ra vui buồn.

Trong số tân khách, chỉ có Lữ Vân hiểu được hành động của Tần Trọng Hải. Do y thấy người khác cười nhạo sư phụ, khó nén nổi nên mới bước lên thử đao. Tuy không thể lộ ra tình thầy trò trước mặt người khác, có điều ý nghĩa “đồ đệ như thế, huống chi sư phụ đích thân ra tay” vẫn tỏa ra nồng đậm.

Thanh Y Tú Sĩ cười nói:

- Cho dù thế nào, các hạ vẫn đủ tư cách tham gia trận tranh hùng về sau.

Y quay đầu hỏi tiếp:

- Còn người nào muốn lên thử sức?

Lập tức nghe một người nói:

- Nếu Trọng Hải đã lên, ta cũng thử một lần xem sao!

Người nọ bộ dạng anh tuấn, chính là Phong lưu tư lang trung Dương Túc Quan. Chàng vừa bước ra, đã nghe Hồ Mị Nhi cười nói:

- Dương lang trung giỏi lắm! Gia nô ở đây vỗ tay cổ vũ cho chàng!

Dương Túc Quan ho khẽ một tiếng, thầm nghĩ: “Nếu nữ nhân này còn tiếp tục dây dưa không buông, người khác nhất định nghĩ rằng ta có gian tình với ả. Sau này phải tìm cách vạch định rõ ràng mới được.”

Chàng không mở miệng nói chuyện, bước lên rút trường kiếm bên hông ra. Một kiếm lập tức biến ảo thành bảy kiếm, bảy kiếm lay động một chút, sau đó lại biến ảo thành bốn mươi chín điểm hàn tinh. Chính là tuyệt chiêu nổi danh trong “Bồ Đề Tam Thập Tam Thiên Kiếm”.

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Hay cho một chiêu Niết Bàn Văn Sinh!

Mọi người nghe thì kinh ngạc hoảng sợ, đây chính là chiêu nổi danh nhất trong vòng ba mươi năm trở lại đây của Thiếu Lâm Tự, nghe danh đã lâu nhưng đây là lần đầu tận mắt trông thấy. Chỉ nghe một tiếng nhắc nhở vang

lên, ba trăm bốn mươi ba điểm hàn tinh bắn thẳng về phía trước. Xoạt một tiếng, ánh nến bị chia thành vô số đốm lửa nhỏ, từ từ tắt đi.

Mọi người ầm ĩ reo hò, thoáng chốc tiếng trầm trồ khen ngợi vang khắp sảnh. Hồ Mị Nhi còn nũng nịu kêu to, đúng là oanh hót yến kê không ngớt.

Thanh Y Tú Sĩ gật đầu nói:

- Thiếu Lâm Tự có ba người thông qua thử thách, không thẹn với mỹ danh đại phái đệ nhất võ lâm.

Sau đó y quay đầu nhìn mọi người, lại hỏi:

– Còn vị bằng hữu nào muốn bước lên thử sức?

Bỗng nghe một người quát:

- Tránh ra!

Tiếng chưa dứt, một dòng khí mạnh thốc nhanh về phía trước, Thanh Y Tú Sĩ lộ vẻ kinh ngạc, hai chân khẽ dùng lực rồi cơ thể xoay tròn bay lên cao, liền tránh khỏi dòng khí hung mãnh kia. Mọi người đang không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe ngọn nến phát ra xoạt một tiếng, lập tức bị chẻ làm hai nửa đổ trên đất. Trong số các chưởng môn vẫn còn người chưa lên thử chưởng lực, mắt thấy ngọn nến đã bị hủy thì biến sắc không thôi.

Mọi người không biết là ai ra tay, đều lấy làm kinh ngạc. Đã thấy Trác Lăng Chiêu bước ra giữa đài, ngạo nghễ nói:

- Nghe hoài bực mình đã lâu, thật khiến người ta nhàm chán. Bây giờ bốn tọa muốn động gân động cốt, lưu thông huyết mạch, người nào muốn lên

chỉ giáo?

Mọi người lạnh lẽo toàn thân. Ngọn nến bị gãy làm đôi, ra là do Trác Lăng Chiêu ra tay, có điều thủ pháp nhanh tuyệt, lại không ai thấy y xuất kiếm ra sao.

Thanh Y Tú Sĩ lắc đầu nói:

- Các hạ sao nóng vội như vậy? Còn chưa định hết thứ tự tranh hùng, quy củ cũng chưa định ra. Trác chưởng môn có thể nào tự tiện tìm người tư đấu?

Ra một chiêu lúc này, Trác Lăng Chiêu có ý muốn áp đảo cao thủ có mặt tại đây, giờ mới cười lạnh nói:

- Lão huynh dài dòng quá, xem ra nói hoài cũng mệt rồi phải không. Dù sao ta và người đều đủ tư cách tỷ thí, chi bằng mở trước một hồi sát giới đi!

Thanh Y Tú Sĩ hừ một tiếng, hỏi:

- Các hạ muốn ra tay với ta?

Trác Lăng Chiêu lạnh lùng trả lời:

- Người không có vài chiêu phòng thân, sao dám lôi thôi nửa ngày ở đây? Muốn đánh thì đánh, không đánh thì lui ra!

Thanh Y Tú Sĩ lắc đầu nói:

- Trác chưởng môn sao có thể nói vậy? Ở đây có rất nhiều anh hùng đã qua ải, chẳng lẽ người muốn đánh ngã tất cả để bước qua hay sao? Chúc trách của mình chủ là ngăn chặn can qua. Người hại người như vậy, mai này còn tư cách hòa giải phân tranh thế nào?

Mọi người nghe lời này đều gật đầu. Các cao thủ ở đây dựa vào tuyệt học tranh ngôi minh chủ võ lâm. Nếu không cẩn thận một chút, sẽ bị kẻ tâm thuật bất chính cướp mất ngôi vị. Cao thủ chính đạo không muốn nghe theo lời sai khiến của tặc nhân, nghĩ đến đây đều thầm lo lắng.

Trác Lăng Chiêu điềm nhiên nói:

- Ta không muốn sát thương nhiều người, có điều kẻ vọng tưởng đánh bại bốn tọa không thể không chết.

Thanh Y Tú Sĩ lắc đầu nói:

- Các hạ nói lời quá nặng nề rồi. Tại hạ không mang tâm tranh đoạt đệ nhất thiên hạ hay võ lâm minh chủ gì cả. Có điều hành động lời nói của người lại ngang ngược như vậy, thật khó mà khiến cho người ta khâm phục.

Trác Lăng Chiêu nhắm mắt lại, thản nhiên nói:

- Muốn đánh thì đánh, bằng không bớt sàm ngôn đi. Nơi này không phải chỗ để kẻ yếu hèn đặt chân.

Mọi người thấy y cuồng vọng đến vậy, trong lòng vô cùng bất mãn.

Bỗng nghe một tiếng hét to: “Chiến”, sau đó là tiếng nổ lớn vang lên, gạch vỡ bay tán loạn. Một hòa thượng to béo đẩy khách qua một bên, bước ra cười lạnh nói:

- Họ Trác kia! Người còn thời gian gây phiền phức cho người khác sao? Ông nội người chờ ở đây lâu lắm rồi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 7: Áp chế thiên hạ Hồi 4

Trác Lăng Chiêu nghe lời lẽ khinh thường, tức khắc quay đầu. Chỉ thấy người lên tiếng đầu trọc không hề có sợi tóc nào, chính là Linh Chân. Ra là hòa thượng này nghe Trác Lăng Chiêu nói chuyện cuồng vọng, dưới cơn tức giận đã dụng lực chân mạnh mẽ đạp nát sàn đá, sau đó bước ra khiêu chiến. Các cao thủ chính đạo thấy có người ra mặt, vui mừng thầm nghĩ: “Có gã hòa thượng lỗ mãng Linh Chân này xung phong đi trước, đúng là không gì tốt hơn.”

Linh Chân cười lạnh nói:

- Họ Trác kia, mỗi lần ông người muốn dạy bảo, người đều lo chạy trốn chết. Lên núi Côn Luân kêu người ra, bàn chân người lại giống thoa dầu, chạy còn nhanh hơn so với đám môn nhân đệ tử. Đến đình Thần Quỷ đánh người, người lại còn ba chân bốn cẳng chạy nhanh hơn nữa, giống như con rùa rút cổ mọc thêm cánh vậy! Rốt cuộc có gan chết tiếp chiêu của cha người không vậy?

Mọi người nghe lời lẽ nói Trác Lăng Chiêu đến mức không ra gì, phút chốc nửa tin nửa ngờ.

Trác Lăng Chiêu giận đến sắc mặt trắng bệch. Y áp chế nội khí, nói:

- Người muốn đánh thì lại đây. Chúng ta không ngại phân định bản lĩnh trước mặt đồng đạo thiên hạ, xem ai mạnh ai yếu.

Linh Chân cười ha hả nói:

- Người muốn mượn cơ hội này để ra oai chẳng? Ta nói cho người hay, hôm nay ông người nhất định sẽ đánh người đến mặt mũi bầm dập, cho tiểu tử người nổi danh một lần!

Trác Lăng Chiêu cố ý phô diễn bản lĩnh trước mặt thiên hạ, nghe Linh Chân mở lời khiêu chiến, chính là cầu còn không được. Linh Chân cũng có ý uy chấn quần hùng. Hai tay thi triển chiêu thức “Đại Lực Kim Cương Chỉ”, lão ngưng thần vận khí, muốn lập tức đánh bại Trác Lăng Chiêu.

Linh Chân tuy là người thô lỗ nhưng ngoại môn ngành công cao cường, quyền dùng “La Hán Thiết Quyền”, chưởng là “Đại Kim Cương Chưởng”, trán húc “Thiên Ngạch Liệt Kim Thạch”, trảo là “Mãnh Trảo Toái Ngàn Sơn”, trên dưới toàn thân tổng cộng luyện được mười ba tuyệt kỹ. Năm đâm cứng như sắt, trán lại rắn như thép. Giờ phút này lão bước ra đứng giữa đài, tư thế vững vàng như cột đình, nghiêm trang như núi cao. Bất luận ai thấy cũng phải sợ hãi ba phần.

Đối đầu với kẻ địch mạnh, Trác Lăng Chiêu lại không thêm một cái liếc mắt. Y quay sang Ninh Bất Phàm, điềm nhiên nói:

- Ninh chưởng môn, mời ngài nhìn cho kỹ càng.

Linh Chân thấy đối phương còn nhớn nhoe nói chuyện với người khác, không khỏi tức giận. Lão đang muốn mở miệng mắng chửi, bỗng tất cả môn nhân Côn Luân đồng loạt đứng dậy, khom người cất cao giọng:

- Đệ tử cung kính chiêm ngưỡng thần kỹ của chưởng môn!

Đám này một bộ cung kính chờ Trác Lăng Chiêu ra chiêu. Các khách mời trong sảnh thấy Côn Luân Sơn tự tin như vậy, trong lòng kinh ngạc xen lẫn

sợ hãi. Ninh Bất Phàm thì cau mày, ngưng thần xem xét từng động tác nhỏ của Trác Lăng Chiêu.

Linh Chân xì một tiếng khinh miệt, quát lên với Trác Lăng Chiêu:

- Họ Trác kia, cái đám chó săn nhà người quả là ghê tởm khiến cho người ta cười sặc! Người mau lon ton lại đây nhanh lên!

Lão vận khí ngưng lực, hô quát liên tục nhưng Trác Lăng Chiêu chỉ đứng yên một chỗ, vẻ mặt như cười lại như không cười, chậm chạp không bước lên ra chiêu.

Linh Chân đứng nhìn một hồi, không kiên nhẫn quát:

- Người mau mau đến đây!

Trác Lăng Chiêu vẫn cười cười, không hề có động tác nào cả.

Linh Chân hừ một tiếng khinh miệt, quát:

- Người không dám lại, vậy Phạt gia đành qua đó!

Lão nắm chặt tay, bước mạnh một bước. Một tiếng oanh vang lên, một quyền đánh thẳng đến trước mặt Trác Lăng Chiêu. Quyền này mang theo uy lực không nhỏ, tạo ra tiếng gió gào thét mãnh liệt. Mọi người ngoài vòng chiến thấy năm đấm của lão ẩn chứa kinh lực xoay tròn. Nếu quyền này trúng đích sẽ tạo ra biến dạng, dòng lực mãnh liệt tiến vào cơ thể, phá vỡ tạng phủ đối phương, có thể xem là một tuyệt chiêu lấy mạng người nhanh gọn.

Mắt thấy sắp thành công, trên mặt Linh Chân lộ nụ cười gằn, chợt nghe Linh Định kêu lớn:

- Sư đệ cẩn thận!

Linh Chân trở nên kinh ngạc. Trác Lăng Chiêu không hề nhúc nhích chút nào, vậy phải cẩn thận cái gì? Có điều sư huynh kiến thức phi phàm, lúc này kêu to nhắc nhở chắc hẳn có thâm ý. Lão vội vàng dùng sức dừng bước.

Ầm một tiếng, sàn nhà bị phá vỡ. Linh Chân cứng rắn lùi lại ba bước, liền quay đầu liếc Linh Định một cái, nhú mày hỏi:

- Sư huynh bảo đệ cẩn thận cái gì? Có chuyện gì sao?

Chợt nghe Tiền Lăng Dị cười hì hì, nói:

- Sư huynh của người sợ người bị chương môn chúng ta giết chết, mới la lên cảnh cáo, hiểu chưa?

Linh Chân giận dữ, quát:

- Mẹ người đánh rắm chó! Họ Trác co đầu rút cổ không dám lên. Các người còn đứng đó mà đông dặc, không biết nhục sao?

Linh Chân điên cuồng mắng không ngừng, chợt thấy mọi người trong sảnh đều che miệng cười trộm. Hai người Linh Định và Dương Túc Quan, một thì thở dài một thì đỏ mặt, đều cúi đầu không nói. Linh Chân ngạc nhiên hỏi:

- Các người cười cái gì?

Tiền Lăng Dị cười nói:

- Tên ngu ngốc kia! Cúi xuống nhìn quần của người xem!

Linh Chân hoảng sợ, cúi đầu xuống xem thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Chỉ thấy dây quần đã bị một kiếm sắc bén cắt đứt, cái quần bông đang mặc rơi xuống đất. Lúc này Linh Chân mặt không còn chút máu, mới biết vừa rồi Trác Lăng Chiêu xuất kiếm nhanh như chớp, bản thân không hề có cảm giác gì cả.

Linh Chân mặt đỏ tai hồng, phút chốc không biết nên kéo quần lên hay không, bỗng nghe Tiền Lăng Dị cười nói:

- Vết lở trên mông của người này gớm quá, sao không đi chữa trị vậy?

Mọi người ha hả cười to, ai ai cũng đưa tay chỉ trỏ vào Linh Chân.

Linh Chân bi thương trong lòng, ngẩng đầu thấy người nào cũng hi hi cười dài không ngớt, nhìn bản thân mình với vẻ đầy chê cười. Linh Chân rưng rưng mắt hổ, nghĩ đến danh dự cả đời thoáng chốc tan biến như gió, lại còn ảnh hưởng đến võ danh ngàn năm của Thiếu Lâm. Càng nghĩ trong lòng càng thấy chua xót, lão liên tục cắn răng dùng một chỉ tự đâm thẳng vào ngực mình, muốn kết liễu bản thân.

Tân khách đứng xem không ngờ được chuyện này, thoáng chốc kinh hãi ngây người, Linh Định vừa sợ vừa vội, lớn tiếng nói:

- Sư đệ mau dừng lại!

Lão đẩy mọi người rồi chạy nhanh tới, một tay ngăn hành động của Linh Chân. Chỉ cần chậm một bước, Linh Chân đã chết thảm ngay tại trận. Đám người Lư Vân, Quyên Nhi, Diễm Đình đều đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Linh Chân rơi lệ nói:

- Đệ học nghệ không tinh, đã làm nhục võ danh của Thiếu Lâm, hôm nay không tự sát tạ tội, còn mặt mũi quay về nữa sao?

Hai tay lão hết sức giãy dụa, vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của Linh Định.

Linh Định biết sư đệ luôn luôn cậy mạnh, một mình chỉ sợ không ôm nổi hãn, liền quay lại nhìn Dương Túc Quan. Dương Túc Quan thở nhẹ một tiếng, đến sau lưng Linh Chân, năm ngón tay khẽ điểm vài cái. Lúc này Linh Chân đang muốn tự sát, nào còn tâm trí phòng bị nữa, phút chốc đã bị chế trụ, sau đó ngã xuống.

Trác Lăng Chiêu chứng kiến cảnh này, chỉ mỉm cười nói:

- Vị đại sư này đòi sống đòi chết, khiến cho chư vị ở đây vừa gấp vừa sợ. Về sau quý phái nhất định phải trông coi cẩn thận, tránh để người ta lại đòi đi tự sát lần nữa.

Người của Côn Luân nghe vậy đều cười ha hả. Tiền Lăng Dị còn bồi thêm:

- Chưởng môn nói rất đúng. Người này mà tự tìm chết, đến lúc đó lại tính nợ thêm lên người chúng ta, thật là phiền phức!

Trác Lăng Chiêu bước lên một bước, mỉm cười nói:

- Giải quyết xong một người, không biết vị nào muốn lên nữa?

Các cao thủ chính phái thấy Trác Lăng Chiêu đằng đằng sát khí, trong lòng đều thầm kiêng kị. Nếu để người này đoạt được ngôi minh chủ, không biết hảo hán giang hồ phải qua ngày thế nào. Có điều võ công của y cao thâm như vậy, người thường nào có thể sánh nổi.

Mọi người ai nấy lo lắng, đang không biết làm thế nào mới đúng. Bỗng nghe một người nói:

- Trác chương môn, ta lên tiếp chiêu người đây.

Mọi người nhìn lại, một người sai bước tiến đến giữa sân. Chính là thủ tọa La Hán Đường Thiếu Lâm, thánh tăng Linh Định.

Mắt thấy sư đệ chịu nhục, Linh Định lòng đầy tức giận nhưng mặt ngoài không lộ hi nộ. Lão bình thân chấp tay nói:

- Trác chương môn, lão nạp không có ý tranh đoạt đệ nhất thiên hạ hay ngôi vị võ lâm minh chủ. Có điều ân oán giữa tệ tự và quý sơn, hôm nay buộc phải kết thúc.

Khóe miệng Trác Lăng Chiêu nhếch lên, cười lạnh nói:

- Đại sư có ý giáo huấn tại hạ, vậy không còn gì tốt hơn nữa.

Linh Định nói:

- Trác chương môn dung túng môn nhân tàn sát toàn gia Yến Lăng tiêu cục, lại tự tới cướp đoạt vật của Túc Quan sư đệ. Hôm nay nếu không bắt các hạ giao ra hung phạm, vật về chủ cũ, lão nạp sẽ làm ngàn vạn đệ tử Thiếu Lâm trong thiên hạ thất vọng!

Vẻ mặt lão trầm xuống, lạnh lùng nói:

– Trác chương môn, hôm nay nếu người bại dưới tay lão nạp, phải theo ta về bổn tự chịu thâm vãn!

Trác Lăng Chiêu ồ một tiếng, nói:

- Chịu thăm vấn? Thiếu Lâm Tự cũng có nha môn sao?

Đám người Côn Luân phút chốc cười ha hả. Trong tiếng cười vang, bỗng nghe một người mở lời xen vào:

- Thiếu Lâm Tự không có nha môn, nhưng nếu đã lập võ lâm mình chủ, sao không thể lập thêm một cái nha môn?

Mọi người nhìn lại, người lên tiếng chính là Thanh Y Tú Sĩ. Chỉ nghe y nói tiếp:

– Chúng ta đề cử võ lâm mình chủ, là người hiệu lệnh quần hùng hóa giải phân tranh. Người này là võ lâm chí tôn, không thể không có hình luật quyền bính trong tay. Nếu mình chủ muốn lập hình đường nha môn, chúng ta cũng phải vui vẻ chấp nhận.

Trác Lăng Chiêu à một tiếng, nói:

- Cho nên nếu Linh Định đại sư thắng ta, phải chăng có thể áp giải ta về núi thăm án?

Thanh Y Tú Sĩ thản nhiên nói:

- Đây là quyền chấp chương của võ lâm mình chủ, tại hạ không có tư cách hỏi đến.

Trác Lăng Chiêu cười ha hả, nói:

- Thanh Y chương môn thật là dài dòng. Vậy ta hỏi ngươi một câu, nếu ta là võ lâm mình chủ, ta có thể giết chết ngươi hay không?

Thanh Y Tú Sĩ nghe lời này, chỉ hừ một tiếng không đáp. Y đeo mặt nạ da người, người khác không nhìn thấy sắc mặt. Có điều xem cơ thể run rẩy, nhất định là cơn giận trong lòng không nhỏ.

Linh Định bước lên một bước, điềm nhiên nói:

- Trác chương môn đừng tự tin như vậy, người dám đánh cuộc một lần hay không?

Trác Lăng Chiêu cười nói:

- Được. Nếu đại sư làm minh chủ, muốn xử Trác Lăng Chiêu ta thế nào thì tùy, tuyệt không một câu oán hận. Tuy nhiên, ta cũng không muốn làm một vụ buôn bán không lời. Nếu ta trở thành võ lâm minh chủ. Từ nay về sau, chỉ cần đệ tử Thiếu Lâm nhìn thấy người của Côn Luân ta, nhất định phải khom người xin đi đường vòng. Không biết đại sư dám đánh cuộc hay không?

Các khách mời nghe vậy đều hoảng sợ, Trác Lăng Chiêu thực quá cuồng vọng rồi, muốn mượn cơ hội áp đảo Tung Sơn Thiếu Lâm Tự. Nếu hôm nay Linh Định bị y đánh bại, mai sau e là Thiếu Lâm không còn chỗ đứng trong giang hồ.

Linh Định nghe thì nổi cơn lạnh toàn thân, thầm nghĩ: “Cuộc chiến này liên quan quá lớn, nếu ta sơ sót thất bại, không những hủy đi uy danh Thiếu Lâm, ta cũng trở thành tội nhân thiên cổ của Tung Sơn mất.”

Nghĩ vậy thì lão trở nên do dự. Cao thủ đệ nhất trong chùa chính là Thiên Tuyệt Tăng. Nếu lão hòa thượng này quyết chiến cùng Trác Lăng Chiêu, khả năng chiến thắng sẽ cao thêm vài phần. Nhất thời không biết làm thế nào, Linh Định liền quay đầu nhìn về Dương Túc Quan.

Mọi người nín thở ngưng thần, chờ đợi người của Thiếu Lâm đáp lời. Trong bầu không khí im ắng vạn phần, Dương Túc Quan bước lên. Chàng mỉm cười, bộ dáng khoan thai không hề hốt hoảng.

Trác Lăng Chiêu liếc mắt một cái, nói:

- Linh Định đại sư nhất gian sợ phiền, chẳng lẽ Dương lang trung cũng là hạng như vậy? Muốn rút lui sao?

Người của Côn Luân nghe vậy đều phá lên cười.

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Trác chương môn không cần lo lắng. Hôm nay chúng ta cứ ước định như vậy đi. Chỉ cần Thiếu Lâm Tự chúng ta đoạt được ngôi võ lâm minh chủ, Trác chương môn phải theo chúng ta lên Tung Sơn để trưởng lão bốn tự thăm vấn. Nếu Trác chương môn lấy được ngôi minh chủ, từ nay tăng nhân bốn tự thấy đệ tử quý phái, đều phải đi vòng nhường đường.

Mọi người nghe lời này đều giật mình hoảng sợ. Trác Lăng Chiêu thì nở nụ cười, xem ra rất vừa lòng.

Linh Định thất sắc, đưa đầu qua thấp giọng hỏi:

- Võ công của Trác Lăng Chiêu không hề tầm thường, Dương sư đệ đừng trúng kế khích tướng của đối phương. Đợi sau này báo lên phương trượng, mời Thiên Tuyệt sư thúc ra tay cũng không muộn.

Dương Túc Quan mỉm cười, lắc đầu nói:

- Không phải Túc Quan dám bất tuân lời sư huynh, chỉ là tình thế trước mắt khẩn trương. Hôm nay nếu chúng ta cúi đầu trốn tránh, e là danh dự ngàn năm của Thiếu Lâm sẽ bị hủy sạch. Mai này dù sư phụ của đệ ra mặt, cũng không thể lấy lại được như xưa.

Linh Định chau mày hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ tùy tiện đánh đấm?

Dương Túc Quan mỉm cười, ghé người đến gần lão, thấp giọng nhắc:

- Sư huynh, dùng Tu La thần công.

Linh Định nghe thì rúng động, run giọng hỏi lại:

- Điều này... Sao có thể được?

Dương Túc Quan thấp giọng nói:

- Vì võ danh ngàn năm của Thiếu Lâm, trận này tuyệt đối không thể thua. Sư huynh không cần cố kỵ gì nữa.

Linh Định nghe lời này thì ứa mồ hôi lạnh, nói không nên lời.

Trác Lăng Chiêu thấy hai người châu đầu ghé tai, kìm không được buông lời cười nhạo:

- Rốt cuộc thế nào? Các người thương lượng xong chưa?

Mắt thấy Dương Túc Quan lùi trở về. Cả ngàn con mắt tân khách nhìn chăm chăm mình, Linh Định tự biết không còn đường lùi. Lão hít một hơi thật sâu, điềm nhiên nói:

- Trác chương môn tự lo cho mình thì hơn, không cần quan tâm chúng ta.

Nói xong chấp tay trầm giọng nhắc:

– Thiếu Lâm thủ tọa La Hán Đường Linh Định, cần cần tiếp chiêu của Kiếm Thần Côn Luân.

Trác Lăng Chiêu lập tức rút trường kiếm, mỉm cười nói:

- Nào có dám, đại sư mời ra chiêu!

Mọi người nín thở ngưng thần, chăm chú theo dõi hai đại cao thủ đương thời quyết chiến.

Vừa rồi Trác Lăng Chiêu đánh bại Linh Chân, khiến cho Thiếu Lâm Tự nhục nhã một lần. Y một chiêu vũ nhục đối phương, kiếm pháp vừa nhanh vừa chuẩn, khiến cho người người chứng kiến rơi vào tâm trạng kích thích kinh ngạc. Trong đó, người sợ hãi nhất lại chính là người của Côn Luân Sơn, “Kiếm Báo” Mạc Lăng Sơn. Thì ra khoái chiêu vừa rồi Trác Lăng Chiêu sử dụng, chính là tuyệt chiêu “Kiếm báo”, có điều công lực lại tinh chuẩn hơn xa Mạc Lăng Sơn.

Côn Luân Sơn có tổng cộng mười ba bộ kiếm pháp. Trong đó, “Kiếm Hàn” lấy hàn khí làm chủ, truyền cho nhị đệ tử Kim Lăng Sương. “Kiếm Cổ” lấy âm khí âm lực tàn phá tâm tạng, được tam đệ tử Đồ Lăng Tâm kế thừa. Các bộ kiếm pháp còn lại như “Kiếm Ảnh”, “Kiếm Lãng”, “Kiếm Báo”, “Kiếm Phi” đều do các đệ tử khác tập luyện. Mười ba bộ kiếm pháp này không thứ nào là không bác đại tinh thâm, đều do tiền bối cao nhân rèn đúc qua mấy trăm năm mà thành. Có điều mười ba bộ kiếm pháp này khắc chế lẫn nhau, cực kỳ khó luyện. Từ lúc Côn Luân lập phái đến nay, không người nào có

thể luyện thành toàn bộ, mãi cho đến khi Kiếm Thần Trác Lăng Chiêu xuất hiện.

Trác Lăng Chiêu ngộ tính rất cao, từ lúc gia nhập Côn Luân Sơn, sớm đã am hiểu tường tận các bộ kiếm pháp, tuy tham lam muốn học nhiều thứ nhưng người này thông minh tài trí kinh người. Mỗi môn võ học mới đều có thể dung nhập võ học của bản thân mình, chiêu mới chiêu cũ xen kẽ sử dụng đều là quý phủ thần công, không hề có dấu hiệu xuống dốc. Ba năm trước, võ công của Trác Lăng Chiêu đã rất cao, ai ngờ thiên mệnh sai bảo, lại để cho y đào được cổ mộ “Kiếm thần” năm xưa, tìm được tuyệt thể võ công trong đó. Đến khi luyện thành tuyệt chiêu cổ truyền của “Kiếm thần” lưu lại thế gian, Trác Lăng Chiêu lại càng cuồng vọng không ai sánh bằng, từ đó bắt đầu liên tục khiêu chiến khắp nơi.

Trác Lăng Chiêu dựa vào tài năng kiếm thuật của mình, tự nhận định rằng ngoài tuyệt thể võ công trong Thiên Sơn ra, đương thời không người nào có thể kháng cự được một chiêu nửa thức của bản thân. Cũng chính vì như thế, y mới ước định cùng Giang Sung tới Thiên Sơn, muốn chiếm kho báu làm của riêng, nếu không cũng phải tự tay phá hủy tất cả, để trừ cái họa sau này. Y gây thù bốn phương, giết chóc nơi nơi, lấy đao kiếm phô trương thanh thế, bức Ninh Bất Phàm thoái vị, lao tâm khổ tứ, tất cả đều vì muốn đoạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất, là để xưng bá thiên hạ.

Trác Lăng Chiêu hít thở thật sâu, cuối cùng đã đến thời khắc nước chảy thành sông. Chỉ cần đánh bại được hòa thượng Linh Định, đoạt lấy ngôi võ lâm Minh chủ. Từ nay về sau, Côn Luân nhất định áp đảo Thiếu Lâm, trở thành đệ nhất đại môn phái võ lâm. Tưởng tượng đến cảnh tên mình ghi trong sử sách, trở thành đại anh hùng được người đời sau kính ngưỡng, y lại nhin không được mỉm cười.

Lúc này Ngũ Định Viễn trốn sau tấm biển, mắt thấy Linh Chân thảm bại, Trác Lăng Chiêu sắp sửa quyết đấu cùng Linh Định. Tình hình bên dưới

hung hiểm, hăn nhin không được ho nhẹ một tiếng.

Lão nhân ở bên cười hỏi:

- Sao vậy? Bị bọn họ dọa cho sợ hãi sao?

Ngũ Định Viễn xấu hổ cười, nói:

- Không phải, ta đang đoán xem ai thắng ai thua, thoáng chốc trăm tư nan giải nên mới ho một tiếng.

Lão giả kia nói:

- Đã là truyền nhân Thiên Sơn, theo kiến giải của người, trận này thắng bại thế nào?

Ngũ Định Viễn nghe lão lại kêu mình như vậy, nhin không được hừ một tiếng.

Diễm Đình ở một bên lắng nghe, ngắt lời hỏi:

- Sao Linh Định đại sư lại không dùng binh khí? Đại sư biết rõ Trác Lăng Chiêu là cao thủ kiếm thuật, sao còn sơ ý như vậy?

Nàng một lòng hướng về phía Dương Túc Quan, đương nhiên không vui khi thấy Thiếu Lâm bại trận, trong lòng lo lắng mới hỏi một câu.

Lão nhân nọ ngẩng đầu nhìn Ngũ Định Viễn, cười nói:

- Người nói vì sao? Có thật là do Linh Định sơ ý?

Ngũ Định Viễn tập trung nhìn kỹ. Từ lúc luyện thành thần công, thị lực của hắn tăng tiến vạn dặm, bất kì hành động nhỏ nhất nào cũng không qua được mắt. Lúc này hắn nhìn kỹ cước bộ thân hình của Linh Định, bất giác ồ một tiếng, nói:

- Tăng bào của Linh Định đại sư có chỗ không đúng, bên trong chắc chắn có điều cổ quái.

Lão nhận nợ lộ vẻ khen ngợi:

- Không hổ là truyền nhân Thiên Sơn, quả nhiên là có tài.

Diễm Đình cảm thấy khó hiểu, nàng nhìn trang phục của Linh Định vẫn bình thường, làm gì có cái gì cổ quái kỳ lạ, hỏi:

- Ngũ đại gia đang nói gì vậy? Sau muội nghe không hiểu?

Ngũ Định Viễn đến bên cạnh nàng, vươn tay chỉ rồi thấp giọng nói:

- Muội nhìn kỹ tăng bào của Linh Định đại sư mà xem.

Diễm Đình giương mắt nhìn hồi lâu, chỉ thấy Linh Định cúi đầu niệm Phật như thường, liền lắc đầu nói:

- Không thấy gì cả!

Ngũ Định Viễn thúc giục nói:

- Nhìn thật kỹ vào, cẩn thận từng chút, chú ý cổ tay áo của đại sư.

Diễm Đình theo lời nhìn kỹ, thoáng chốc kinh ngạc hoảng sợ thốt lên:

- Tay áo của đại sư, sao lại bị kéo lên như ngăn đi vậy?

Ngũ Định Viễn gật đầu, tiếp tục chỉ:

- Đúng rồi, muội lại nhìn ống quần của đại sư xem.

Diễm Đình vội vàng nhìn lại, quả thật thấy ống quần của Linh Định ngắn hơn mấy tấc, giống như người lớn mặc quần áo của trẻ con vậy.

Lão nhân nọ cười ha hả, vỗ vỗ đầu nàng rồi nói:

- Cô nhỏ đã hiểu rồi chứ?

Diễm Đình suy tư chốc lát, phút chốc kinh ngạc hoảng sợ nói:

- Đại...Đại sư sao lại cao lên như vậy?

Ngũ Định Viễn gật gật đầu nói:

- Đúng vậy. Đây chính là điểm kỳ quái.

Lão nhân nọ cười nói:

- Hai người các người cứ chờ xem đi! Tiểu tử Trác Lăng Chiêu rất kiêu ngạo nhưng Linh Định cũng không phải là đèn cạn dầu. Trận này nhất định kéo dài, các người nên quan sát đối chiếu với sở học của mình, bảo đảm lợi ích một đời.

Nói xong cười cười nhìn Ngũ Định Viễn, dường như ẩn chứa thâm ý.

Ngũ Định Viễn đột nhiên bừng tỉnh, hẩn quay người đưa lưng về phía lão nhân, cúi người từ trong lòng lấy ra bí kíp “Phi La Tử Khí”. Mở nội dung

võ học trên trang giấy, chỉ thấy trang thứ nhất có viết: “Đạo của quyền nằm ở chỗ thần, tinh hoa của kiếm tìm thấy ở ý, Phi La Tử Khí của ta không phải quyền cũng không phải kiếm, lại giống như quyền như kiếm, trong kiếm chứa quyền, trong quyền có kiếm khí, là đại pháp hóa thiên địa cho bản thân mình dùng...”

Bên trong còn có không ít chiêu thức võ công, Ngũ Định Viễn tán thưởng trong lòng. Hắn nhìn hình vẽ trên trang sách, liền muốn dùng nó đối chiếu với võ công của hai đại cao thủ bên dưới.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Luận võ đoạt soái Hồi 1

Hai đại cao thủ chậm rãi bước đến gần nhau. Mọi người trong sảnh có thể tận mắt chứng kiến cao nhân đương thời quyết chiến. Trận này đúng là bình sinh hiếm gặp. Cả đám thềm kê sáng khoải, cảm giác thật bổ công bổn ba lên Hoa Sơn chuyến này.

Lại nói Trác Lăng Chiêu luân phiên đánh bại hai đại Kim Cương là Linh Âm, Linh Chân, đã xem thấu ngọn nguồn võ học Thiếu Lâm. Lúc này y thâm tính toán, so về nội lực thì cao thủ Thiếu Lâm thâm hậu vững chắc các môn phái khác khá nhiều, có điều nói về độ linh hoạt tùy biến trong chiêu thức thì đám hòa thượng này lại kém một bậc. Ngay cả đệ tử tục gia như Dương Túc Quan cũng mắc phải khuyết điểm này. Muốn đánh bại đám cao thủ nội lực thâm hậu như vậy, ngoài chính chiêu cần phải dùng kỳ chiêu. Trên mặt Trác Lăng Chiêu nở cười tươi tắn nhưng quỷ kế liên tục xuất hiện trong lòng, không ngừng suy tính chiêu thức động thủ.

Tay ấn chặt chuôi kiếm, Trác Lăng Chiêu đang muốn rút kiếm tấn công. Lại thấy Linh Định cúi đầu, đôi mày rủ xuống, miệng đang lẩm bẩm không biết đang sử dụng tà pháp gì. Trác Lăng Chiêu cười lạnh thầm nghĩ: “Lão hòa thượng này chết đến nơi mà còn đứng đó niệm kinh, là muốn tự siêu độ cho bản thân hay sao?”

Y thổ nạp một hơi, đang muốn xuất kiếm, chợt thấy thân hình Linh Định có chỗ kỳ quái, ngưng thần nhìn kỹ thì phát hiện đối phương đã cao hơn mấy tấc! Trác Lăng Chiêu hoảng sợ thầm nghĩ: “Rốt cuộc lão hòa thượng này đang diễn tuồng gì vậy?”

Càng xem càng hoảng, thoáng chốc y gào thét một tiếng, nội lực tuôn ra, thanh quang chợt lóe. Chỉ thấy kiếm quang lay động như sét trên trời giáng xuống, người phàm mắt thịt nào có thể chặn được? Trong một thoáng, trên người Linh Định đã liên tục trúng kiếm vào cổ họng, nhân trung, đầu vai, bụng dưới, phần dưới thân, đủ tất cả các điểm yếu hại trên người. Xem ra kiếm pháp của Trác Lăng Chiêu vừa nhanh vừa chuẩn, đã đến cảnh giới nhập hóa.

Những người võ công thấp một chút có mặt ở đây, còn không biết Trác Lăng Chiêu xuất kiếm thế nào. Đương trường rõ ràng đường kiếm của y, chỉ có Ninh Bất Phàm, Phương Tử Kính và một vài cao thủ khác.

Thắng bại đã phân, Trác Lăng Chiêu mỉm cười tra kiếm vào vỏ, sau đó xoay người trở về. Trong lòng đầy đắc ý, không ngờ Linh Định chỉ là hạng tốt mã dễ cùi, là một con hổ giấy, ngay cả một kiếm của y cũng ngăn không được. Trận này thắng dễ dàng đến không thể ngờ nổi.

Trác Lăng Chiêu đang muốn rời đi, chợt nghe một thanh âm truyền đến:

- Xoay người lại, lão nạp không muốn ám toán sau lưng người khác.

Trác Lăng Chiêu giật mình, hoảng sợ quay đầu. Đã thấy Linh Định hai tay ôm ngực, đang cúi đầu nhìn mình.

Trác Lăng Chiêu ngẩng đầu lên, hoảng sợ nói:

- Người... Sao lại cao lên như vậy?

Chỉ thấy lúc này thân hình Linh Định cao thêm một cái đầu, dáng người thấp bé giờ cao lớn lên tới gần hai thước, dù là đại lực sĩ cũng phải cam nguyện chịu thua.

Mặt mũi Linh Định vốn hiền hòa như thánh tăng, giờ phút này lại giống như yêu ma quỷ quái, trên mặt tỏa nồng đậm sát khí. Mọi người trong sảnh lộ vẻ sợ hãi, ngơ ngác mà nhìn. Linh Định lạnh lùng thốt:

- Trác Lăng Chiêu! Mọi chuyện đều là do người tự chuốc lấy! Nếu không phải bị người ép buộc, ta sao dám vi phạm nội quy bốn tự, sử xuất “Tu La thần công” cấm truyền này?

Trác Lăng Chiêu lấm bầm:

- Tu La thần công?

Trong thoáng chốc nhớ đến một điển cố, bất giác toàn thân y ứa mồ hôi lạnh.

Thiếu Lâm có tổng cộng bảy mươi hai tuyệt kỹ, trong đó mấy bộ võ công uy lực rất lớn nhưng chiêu thức âm độc tàn nhẫn, làm ảnh hưởng đến phật pháp từ bi, do vậy bị các cao tăng trong chùa liệt vào hàng ngũ cấm truyền, Tu La thần công cũng là một trong số đó. Bộ võ công này thần diệu không kể xiết, có điều một khi phát công thì sẽ bị ma tính khống chế lòng người. Một trăm năm trước, có một tăng lữ trẻ tuổi luyện tập thành công đã trốn

xuống núi giết người gian dân, không chuyện ác nào không làm, sau đó bị các cao tăng trong chùa liên thủ giết chết, bộ thần công này mới bị liệt vào hàng cấm truyền.

Đến giờ trong Thiếu Lâm Tự, ngoài phương trượng, thủ tọa La Hán Đường và một số ít người, tăng lữ trong chùa đều không thể xem không thể tập. Chỉ vì trận chiến này liên quan đến tồn vong vinh nhục của Thiếu Lâm, Linh Định đã rơi vào thế không thể không thắng.

Sắc mặt Trác Lăng Chiêu thảm đạm, chưa biết đối phó thế nào. Đúng lúc này, Linh Định đưa tay đâm ngực. Lão ngựa mặt lên trời điên cuồng hét lớn, sau đó lao thẳng về Trác Lăng Chiêu. Mọi người thấy Linh Định nào còn bộ dạng cao tăng hiền hòa, trong lòng sợ hãi, vội lùi về sau vài bước.

Linh Định vung chưởng lên, bàn tay to như quạt hương bồ đập xuống, Trác Lăng Chiêu khê động cước bộ. Kiếm quang bắn ra bốn phía, phút chốc y xuất ra liên tục bảy mươi hai nhát kiếm, kiếm kiếm đâm trúng vùng ngực bụng yếu hại của Linh Định. Có điều lão hòa thượng này lại không có cảm giác đau đớn, không thấy máu tươi chảy ra. Trác Lăng Chiêu hoảng sợ, biết đây là cường địch hiểm gặp trong đời.

Linh Định nhe răng cười một tiếng, nói:

- Tự xưng là Kiếm thần, sao kiếm pháp không thấy gì đặc biệt?

Lão rống to một tiếng, hai quyền dũng mạnh đập xuống đầu Trác Lăng Chiêu. Trác Lăng Chiêu vội vàng nhảy ra tránh. Đất cát bắn tung tóe bốn phía, mặt đất bị quyền pháp cương mãnh đánh thành một cái hố lớn. Nếu bị hai quyền nọ đánh trúng người, chỉ sợ Trác Lăng Chiêu gãy xương đứt gân, chết oan chết uổng ngay tại chỗ.

Nội lực Linh Định xếp danh trong mười người hàng đầu chốn võ lâm, dựa vào công lực thâm hậu cỡ này, lại dùng tuyệt chiêu cấm truyền, lúc này kích phát hoàn toàn tiềm năng trong cơ thể. Một chiêu đánh tới mang theo lực đạo cương mãnh vô bì, chỉ sợ không người nào trong thiên hạ ngăn nổi.

Trác Lăng Chiêu tự biết tình huống không ổn. Y hít một hơi chân khí thật sâu, trường kiếm xoáy thành vòng tròn, Tiền Lăng Dị thấy chiêu này, kinh ngạc hoảng sợ thốt:

- Kiếm ảnh! Đây là tuyệt chiêu của ta!

Chỉ thấy trường kiếm ngoằn ngoèo biến ảo, khiến cho người ta hoa cả mắt, hoàn toàn không thấy đường đi của kiếm. Kiếm tới không hình ảnh, kiếm về không tung tích, chính là đạo lý tối cao của “Kiếm Ảnh”. Tiền Lăng Dị dựa vào “Vô hình bảo kiếm” mới có thể khắc địch, Trác Lăng Chiêu chỉ nhiều kiếm thành vòng, khiến cho người người không thể nhìn rõ đường đi của kiếm. Đồng môn cùng học nghệ nhưng công lực hai người chênh lệch quá lớn, thật không thể nào so sánh.

Chỉ thấy thanh quang lóe lên, trường kiếm của Trác Lăng Chiêu bắn ra nhanh chóng. Tuyệt chiêu này là tổ hợp của hai chiêu “Kiếm ảnh” và “Kiếm Báo”. Kiếm tới không ảnh, tốc độ lại nhanh như sấm chớp, vô cùng lợi hại.

Lúc này Trác Lăng Chiêu đặc ý nghĩ thầm: “Cho dù người luyện thành tẩm thân kim cương bất hoại, chẳng lẽ không thể bị hủy đôi mắt sao?”

Lúc này như có hai thanh kiếm song song như chớp đâm tới. Trác Lăng Chiêu quát to một tiếng:

- Trúng!

Thoáng chốc mũi kiếm đâm thẳng vào hai mắt Linh Định. Linh Định vội vàng cúi đầu, dùng trán ngăn chặn mũi kiếm. Nếu người bình thường sử dụng chiêu này, để mũi kiếm đâm vào sọ, nhất định là tự tìm chết. Ai ngờ toàn thân Linh Định cứng rắn như thép, trường kiếm của Trác Lăng Chiêu đụng vào trán lão thì lại bị oằn đi. Linh Định cũng tránh được bị hủy đi hai mắt.

Lực va chạm giữa kiếm và trán quá mức mãnh liệt, may mắn là thân kiếm mềm dẻo nên chỉ bị văng ra, chưa đến mức bị gãy làm đôi. Dù là như thế, cũng khiến cho Trác Lăng Chiêu đổ mồ hôi lạnh, kinh ngạc nói không nên lời.

Linh Định gầm lên một tiếng, quát:

- Nạp mạng!

Hai tay lão không ngừng múa may, vô số quyền chưởng xuất hiện, vừa giống Thiên Thủ La Hán, lại giống như Bát Tí Kim Cương. Quyền cước bất phàm, tạo ra kinh phong rít gào khắp nơi, không ít tân khách bị gió mạnh đẩy ngã. Mọi người vội vàng vận công hộ thể, cố chịu cơn đau như dao cắt qua da thịt trên mặt.

Trác Lăng Chiêu đỡ trái thì hở phải, vô cùng vất vả, đôi chân liên tục né tránh. Lúc này cây cột trụ bằng gỗ bên cạnh bị Linh Định đánh nát, trong thoáng chốc y bị động chạy trốn chết. Tân khách thấy thân thể Linh Định giống như tường đồng vách sắt, trường kiếm trong tay Trác Lăng Chiêu không thể đả thương nổi, lão lại dựa vào chưởng lực cương mãnh đuổi đánh đối thủ. Trận tỷ thí này, ai thắng ai bại xem ra đã rõ.

Linh Định thần uy lẫm lẫm quát:

- Mọi người nhìn cho kỹ đây! Hôm nay ta sẽ báo thù cho Yến Lăng tiêu cục!

Chưởng trái chém ra, kinh phong lập tức chặn đường lui của Trác Lăng Chiêu. Lão hét lớn một tiếng, quyền phải đánh thẳng vào mặt đối phương. Một quyền nhanh mãnh, đằng sau không hề còn đường lui, Trác Lăng Chiêu tránh né không kịp, thoáng chốc bị quyền đánh trúng gò má. Chỉ nghe bình một tiếng, thân hình Trác Lăng Chiêu giống như cọng rơm bay ra xa, bắn vào bức tường điện thờ, khiến cho nó bị chấn vỡ nát. Đệ tử Côn Luân Sơn kinh sợ đến ngây người, không biết chương môn sống chết thế nào.

Linh Định ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng, thanh thế vô cùng kinh người.

Giờ phút này thắng bại đã rõ, có điều người xem vẫn còn ngơ ngác nhìn Linh Định, trong lòng sợ hãi khó nói thành lời.

Giang Sung vốn an nhàn ngồi xem Ninh Bất Phàm sắp thoái ẩn, lại chứng kiến cảnh Trác Lăng Chiêu tranh đoạt ngôi vị võ lâm minh chủ. Trác Lăng Chiêu ngày thường tự cao tự đại, ai ngờ võ công lại yếu đến mức không chịu nổi một quyền, đừng nói giao thủ cùng Ninh Bất Phàm, ngay cả hòa thượng Linh Định cũng địch không nổi. Giang Sung lắc lắc đầu, nhú mày nhìn đám người Cẩm Y Vệ, nói:

- Các người lên xem hắn đã chết chưa?

Đám người Cẩm Y Vệ xưa nay hận nhất là họ Trác, quả thật vui sướng khi người gặp họa, liền vui vui vẻ vẻ chạy tới xem xét. Một hảo thủ cười nói:

- Trác lão nhi, người còn sống nữa không?

Hắn vươn chân ra muốn đạp lên ngực Trác Lăng Chiêu. Đám người Kim Lăng Sương, Đồ Lăng Tâm giận dữ như điên, chạy gấp tới quát:

- Thu bàn chân bẩn thỉu của người lại ngay!

Hảo thủ nọ kinh ngạc cười nói:

- Chỉ đùa một chút mà...

Từ “đã” còn chưa thoát khỏi miệng, bỗng thấy thanh quang lóe lên, cao thủ nọ đã bị kiếm chém thành hai đoạn. Một người tóc tai bù xù đứng lên, bộ dạng âm trầm cùng cực, chính là “Kiếm Thần” Trác Lăng Chiêu.

Đám người Kim Lăng Sương thấy chương môn chưa chết, trận tỷ thí còn chưa chấm dứt, đều mừng rỡ lùi về phía sau.

Chỉ thấy Trác Lăng Chiêu sải bước tiến lên, trên tay nắm chặt trường kiếm. Linh Định thấy đối phương chưa ngã, lão hét lên một tiếng điên cuồng, thêm một quyền nện xuống đối phương. Quyền lực cương mãnh, kinh phong mãnh ác, quả là sát chiêu cực kì hung ác.

Trác Lăng Chiêu bình tĩnh cười lạnh:

- Linh Định người có tuyệt chiêu cấm truyền, Trác Lăng Chiêu ta danh là Kiếm Thần, chẳng lẽ không có tuyệt học sinh tử?

Thoáng chốc y giơ trường kiếm lên. Nội lực tràn ra, thân kiếm bỗng tỏa ánh sáng rực rỡ, giống như ngọn lửa hùng hực chiếu rọi khắp đại sảnh.

Tất cả mọi người chứng kiến đều sợ hãi kinh dị, hoảng sợ ngạc nhiên hỏi:

- Đây... Đây là cái gì?

Lúc này sắc trời mờ ảo, mặt trời đã lặn về tây. Chỗ ngồi nơi này bắt đầu tối dần, ánh sáng phát ra từ thân kiếm càng thêm chói lòa, khiến cho mọi người không thể mở nổi mắt.

Phượng Tử Kính vốn đang khép hờ hai mắt, không hề quan tâm đến ý xung quanh, cho dù ban này Linh Định dùng Tu La thần công cũng không hề động dậy. Nào biết ánh sáng vừa tỏa ra rực rỡ trên thân kiếm, bất giác hai mắt lão lóe lên thần quang, thoáng chốc đứng dậy, kinh ngạc hoảng sợ nói:

- Kiếm quang! Giới cho tiểu tử nhà người!

Linh Định thì không thèm quan tâm cái gì là kiếm quang hay đao nhoáng, dù sao đã có thân thể kim cương bất hoại, dù bảo đao lợi kiếm cỡ nào cũng không thể đả thương. Lão hét lên một tiếng, hung mãnh đánh ra một quyền. Ngay lúc này, Trác Lăng Chiêu cũng giương kiếm, ánh sáng xanh rực rỡ lóe lên đâm tới lồng ngực Linh Định. Linh Định hề tránh chiêu, một quyền đánh thẳng vào mặt Trác Lăng Chiêu.

Chỉ thấy ánh sáng tắt dần, một kiếm của Trác Lăng Chiêu đâm vào ngực Linh Định, năm đấm của Linh Định cũng trúng cằm dưới Trác Lăng Chiêu. Thân hình hai người không hề nhúc nhích, giống như chết đứng tại trận.

Qua thật lâu, Trác Lăng Chiêu mới chậm rãi thu kiếm, đẩy tay Linh Định đang trên hàm mình ra. Chỉ nghe ầm một tiếng, cơ thể cao to của Linh Định ngã xuống đất, từ ngực phun lên một dòng máu tươi, xem ra đã bị trọng thương. Lúc này cơ thể Linh Định bắt đầu thu nhỏ, không bao lâu đã biến thành hình dáng thánh tăng thấp bé hiền hòa ngày thường.

Mọi người mắt thấy trận chiến luân phiên thay đổi cao trào, kết quả cuối cùng Trác Lăng Chiêu chuyển bại thành thắng, trong lòng đều hoảng sợ không thôi.

Trác Lăng Chiêu tra kiếm vào vỏ, sửa sang lại đầu tóc trang phục, sau đó cất cao giọng nói:

- Chư vị nghe cho rõ đây, từ nay về sau đệ tử Thiếu Lâm gặp người môn phái ta, đều phải nhường đường né tránh. Nếu không, Linh Định là tấm gương cho các người đó!

Đám người Dương Túc Quan, Vi Tử Tráng thấy mạng của Linh Định nguy ngập trong sớm tối, lập tức xông lại. Vi Tử Tráng kêu lên:

- Ta đến cầm máu!

Hắn vội vàng điểm huyết nhưng vết thương ở ngực Linh Định quá sâu, máu tươi ào ào bắn ra. Chúng tân khách thấy Linh Định già cả như vậy, chỉ sợ vết thương này sẽ cướp mất tính mạng của lão. Dương Túc Quan lấy hai tay đè chặt vết thương nọ nhưng máu tươi vẫn theo kẽ tay phun ra, toàn bộ bắn lên mặt chàng. Hai người Tần Trọng Hải, Lư Vân thấy thế cũng chạy vội tới hỗ trợ.

Tần Trọng Hải lấy thuốc trị thương từ trong lòng ra, nói:

- Thử cái này đi!

Mọi người luống cuống tay chân nhưng không cầm nổi máu. Mắt thấy Linh Định đổ máu ngày càng nhiều, hơi thở trở nên yếu ớt. Dương Túc Quan nào đoán được kết cuộc trận chiến lại như thế, phút chốc tự trách bản thân nặng nề. Chàng cầm tay sư huynh, cắn răng nói:

- Sư huynh! Hãy gắng gượng lên!

Một người đi đến bên cạnh, trầm giọng nói:

- Tất cả tránh ra!

Mọi người quay đầu, chỉ thấy người tới không giận mà uy, chính là Cửu Châu Kiếm Vương Phương Tử Kính. Tần Trọng Hải biết sư phụ muốn ra tay cứu người, trong lòng vui vẻ, vội vàng kêu mọi người lùi lại.

Mắt thấy đám người tản ra, Phương Tử Kính giơ song chỉ điểm nhẹ vào không khí. Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, kinh lực thấu vào xương cốt, huyết đạo bị che lấp, dòng máu nơi ngực Linh Định lập tức ngừng phun. Tân khách chứng kiến công phu cách không điểm huyết của Phương Tử Kính thì đều nhao nhao nghị luận, trên mặt không che được nét sợ hãi kinh dị.

Phương Tử Kính chột nheo mắt, nói:

- Nghe nói y thuật của Thanh Y chương môn rất cao, có thể tương trợ một lần chăng?

Thanh Y Tú Sĩ nghe lời triệu hồi, lúc này bước tới xem xem vết thương của Linh Định, xem trong chốc lát liền nói:

- Một kiếm thương đến tạng phủ, phải cứu chữa lập tức.

Y rút ra một cây kim vừa mảnh vừa dài, sau đó lại từ trong bao lấy ra một hoàn thuốc bôi màu vàng. Ban đầu dùng kim quấy thuốc trong hộp, lấy ra một chút thuốc bôi màu vàng đậm đặc, sau đó dùng kim thoa thuốc vào vết thương bị kiếm đâm. Thuốc bôi quả thực linh nghiệm, vết thương bắt đầu co rút, không bao lâu đã bắt đầu khép lại.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Luận võ đoạt soái Hồi 2

Mọi người thấy thuốc trị thương linh nghiệm như thế, đều sợ hãi tán thán, trong lòng thầm nói: “Chẳng trách Cửu Hoa Sơn tài bảo chồng chất như núi, thuốc trị thương kia quả thật là bảo bối, còn quý hơn cả vàng.”

Thanh Y Tú Sĩ lại lấy một viên thuốc bỏ vào miệng Linh Định, dặn dò:

- Trong vòng trăm ngày không được chạy nhảy hoạt động mạnh, nếu không miệng vết thương sẽ vỡ ra.

Dương Túc Quan cảm kích trong lòng, chấp tay nói:

- Cũng nhờ chưởng môn ra tay cứu chữa, trên dưới toàn Thiếu Lâm cảm tạ đại đức.

Sau đó chàng quay về phía Cửu Châu Kiếm Vương, nói:

– Nghĩa cử cao cả của tiền bối, vân bối khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn không quên.

Hai người nghe chỉ gật đầu không nói thêm.

Trác Lăng Chiêu thấy mọi người cứu chữa cho Linh Định, y cười lạnh một tiếng, quay sang khắp nơi nói:

- Các vị bằng hữu, bốn tọa đã đánh bại đại sư Linh Định Thiếu Lâm Tự, không biết còn vị nào muốn lên khiêu chiến nữa?

Trận đại chiến vừa rồi đánh cho thiên địa biến sắc, bốn phương kinh sợ. Mọi người thấy võ công Linh Định thần kỳ như vậy mà còn thua trong tay người này, bây giờ hỏi còn ai không biết tự lượng sức dám lên khiêu chiến?

Trác Lăng Chiêu mắt dừng trên thân Thanh Y Tú Sĩ, nói:

- Các hạ cũng là người đủ tư cách lên đài, có muốn hoạt động một chút, so vài chiêu với bốn tọa?

Thanh Y Tú Sĩ lắc đầu nói:

- Ta không phải là đối thủ của Trác chương môn.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười, nói:

- Biết mình biết người, Thanh Y chương môn quả nhiên thông minh.

Y quay đầu nhìn sang Dương Túc Quan cùng Tần Trọng Hải, lại hỏi:

- Hai vị thiếu niên anh kiệt, có đồng ý làm một trận quyết đấu sinh tử với ta chăng?

Hai hàng chân mày Dương Túc Quan nhíu lên, liền đứng phắt dậy. Hai vị sư huynh lần lượt bại trận, mưu kế của chàng cũng mất đi hiệu quả. Giờ còn không lên ứng chiến, nhất định uy danh Thiếu Lâm không còn sót chút nào nữa.

Tần Trọng Hải biết Dương Túc Quan không phải là đối thủ của Kiếm Thần, tùy tiện lên ứng chiến chỉ là chịu chết mà thôi. Y vội vàng giữ chặt Dương Túc Quan lại, sau đó hắc hắc cười lạnh với Trác Lăng Chiêu:

- Chưởng môn tìm hai ta làm gì? Ngài quay lại xem đằng sau kia, thiên hạ đệ nhất Ninh Bất Phàm đang nhìn chăm chăm đó!

Trác Lăng Chiêu mỉm cười nói:

- Đúng rồi! Sao ta lại quên hẳn?

Y quay đầu lại, trầm giọng hỏi:

- Ninh huynh! Muốn đấu một trận với ta chăng?

Ánh mắt vô cùng sắc bén, nhắm thẳng vào Ninh Bất Phàm.

Phương Tử Kính không ra tay tỷ thí, Thiên Tuyệt tăng lại không đến. Trong tứ đại tông sư, chỉ còn mỗi mình Ninh Bất Phàm có thể chống lại Trác Lăng Chiêu. Chỉ cần Ninh Bất Phàm đánh bại Kiếm Thần cuồng ngạo, lúc đó võ lâm sẽ trở lại cục diện ban đầu. Mọi người biết vận mệnh võ lâm đều nằm cả trong trận chiến sắp tới, ai nấy đều đưa mắt nhìn về phía Ninh Bất Phàm, chờ đợi một câu trả lời xác đáng.

Ninh Bất Phàm cười gượng vài tiếng, bồi cười nói:

- Tại hạ sao có thể là đối thủ của Trác chưởng môn? Trác chưởng môn thần công cái thế, thiên hạ vô địch, mỹ danh thiên hạ đệ nhất phải dăng cho ngài rồi.

Các vị khách đến xem đều nhìn y bằng ánh mắt hèn mọn, thầm nghĩ: “Ninh Bất Phàm là con hổ giấy, không dám đứng ra ứng chiến.”

Trác Lăng Chiêu chỉ hừ một tiếng, nói:

- Ninh tiên sinh khách khí rồi, Trác mỗ chưa đánh thắng tiên sinh, sao có thể võ ngược tự xưng là võ lâm minh chủ?

Ninh Bất Phàm khom người thở dài, than thở:

- Minh chủ trăm ngàn lần đừng nói như vậy. Lão nhân gia ngài đả bại vô số cường địch, thật sự khiến người người kính ngưỡng, tại hạ sao có thể tiếp được một chiêu nửa thức của ngài? Thịnh ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho ta còn cái miệng ăn cháo đi!

Mọi người nghe y ăn nói khép nép như vậy, phút chốc lộ vẻ khinh thường, cũng có người nghĩ rằng trong này có âm mưu tính toán gì khác. Phút chốc vẻ mặt mọi người âm tình bất định, đều nghiên ngẫm dụng ý của Ninh Bất Phàm.

.

Trác Lăng Chiêu cười lạnh nói:

- Tiên sinh thật sự không muốn động thủ?

Ninh Bất Phàm kính cẩn nhìn mọi người trong sảnh đường, cao giọng nói:

- Chư vị ở đây chứng kiến, chương môn Côn Luân Sơn, Trác lão sư võ công đệ nhất thiên hạ, đã ngồi lên ngôi vị võ lâm minh chủ, xin các vị sớm ngày tuyên dương ở trên giang hồ, tại hạ vô cùng cảm kích.

Y lấy trường kiếm khỏi cái đĩa đựng, lớn tiếng kêu lên:

– Hôm nay Bất Phàm phong kiếm thoái ẩn, về sau không hỏi chuyện giang hồ, mai này nếu mọi người có điều thỉnh giáo, xin mời đi tìm Trác minh chủ. Bất Phàm ở đây đa tạ.

Nói xong lấy nến đốt dưới hộp vàng, nhìn bộ dạng vội vàng giống như muốn đi đâu thai sớm cho kịp vậy.

Ninh Bất Phàm không dám đánh trận cuối cùng, vận số võ lâm chính đạo đã hết, Đám người Nguyên Dịch nhin không được thở dài một hơi đầy thất vọng. Gương mặt Dương Túc Quan lại trắng như tờ giấy, cắn chặt môi dưới, toàn thân run rẩy.

Giang Sung thấy tình thế cơ bản đã định, lập tức tiến lên cười nói:

- Trác chương môn đã đoạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất. Vài ngày nữa hồi kinh, ta nhất định sẽ dâng lên một bản tấu chương, xin triều đình sắc phong Trác chương môn là hộ quốc thiên sư của triều đình, vĩnh viễn bảo hộ an nguy vững vàng cho hoàng thất.

Trác Lăng Chiêu lộ vẻ vui mừng, chấp tay nói:

- Thảo dân Trác Lăng Chiêu, tạ ơn đãi ngộ của Giang đại nhân.

Giang Sung cười ha hả nói:

- Trác chương môn bằng bản lĩnh thật sự của mình đạt được ngôi vị, được thiên ân này, cần gì phải nói lời cảm tạ!

Bộ dáng Quỳnh Võ Xuyên đang đầy cô đơn, nghe Giang Sung đồng dạng nói chuyện, nhin không được đứng lên quát:

- Tiểu tử ngươi. Hộ quốc thiên sư là chức vị mà ngươi nói phong thì phong sao?

Giang Sung cười nói:

- Trác chương môn chính là nhất đại kiếm thần đương thời. Hoàng thượng phong hiệu cho hã, có chỗ nào không đúng?

Quỳnh Võ Xuyên xì một tiếng khinh miệt, nói:

- Ninh Bất Phàm còn chưa bị người đánh bại, vĩnh viễn vẫn là thiên hạ đệ nhất!

Lời này âm vang hữu lực, người của Hoa Sơn vỗ tay rầm rộ. Riêng Ninh Bất Phàm nghe thì biến sắc, hai tay run rẩy, cầm cái hộp vàng không chặt lại để rơi xuống đất. Một tiếng leng keng vang lên. Dòng sáp nóng đỏ bên trong tràn ra đầy đất, thoáng nhìn giống như máu tươi vậy.

Giang Sung thở dài một tiếng, nói:

- Quỳnh quốc trượng à. Câu nói hay có thể cứu một mạng người, nhưng một câu ngu ngốc cũng có thể giết chết một người, ngài biết điều này chưa?

Quỳnh Võ Xuyên hừ một tiếng, nói:

- Người nói cái quỷ gì vậy, lão phu nghe không hiểu nổi nửa câu.

Giang Sung thở dài:

- Thực ra Ninh Bất Phàm có thể bình an thoái ẩn, ai ngờ vì câu nói của ngài, đại họa sắp rơi xuống đầu hã rồi.

Quỳnh Võ Xuyên biến sắc hỏi:

- Những lời này của người có ý gì?

Giang Sung thở dài:

- Chỉ cần hấn ngoan ngoãn giao lại danh hiệu đệ nhất thiên hạ, sẽ không có người đến quấy rầy nữa, nhưng vì những lời vừa rồi của ngài. Nếu Ninh Bất Phàm còn sống trên đời, cho dù ai cũng không được xưng là đệ nhất đương thời, ngài nói đúng hay không?

Quỳnh Võ Xuyên giật mình hoảng sợ, nhìn thoáng qua Ninh Bất Phàm. Chỉ thấy sắc mặt y thâm đậm, một lúc lâu nói không nên lời.

Quỳnh Võ Xuyên nhìn về phía Giang Sung, lạnh lùng nói:

- Cuối cùng người muốn thế nào?

Giang Sung mỉm cười, nói:

- Vòm trời không thể có hai vầng dương, giang hồ há dung nổi hai thiên hạ đệ nhất, nếu không ngôi vị minh chủ chỉ là hữu danh vô thực, vậy thì rất khó coi.

Nói xong đứng dậy, đi đến bên Ninh Bất Phàm. Giang Sung vừa đứng, một đám hộ vệ đều rút đao giắt ở hông ra, vội vàng luân phiên bảo hộ. Đám Hỏa Thương Thủ cũng giơ súng, nhìn chăm chăm mọi người trong sảnh. Chỉ cần có người hành động thiếu suy nghĩ, chắc chắn là toàn thân cùng ăn cả trăm phát đạn.

Giang Sung thấy thuộc hạ bảo vệ chu toàn, Trác Lăng Chiêu cũng rút kiếm đứng bên cạnh nên không hề sợ hãi. Y đứng trước mặt Ninh Bất Phàm, mỉm cười nói:

- Ninh đại hiệp, ta muốn mượn một thứ của đại hiệp.

Ninh Bất Phàm biến sắc, bồi cười nói:

- Hoa Sơn cơ hàn khốn cùng, tiểu nhân thân không của nả, không biết đại nhân muốn mượn cái gì?

Giang Sung không trả lời, chỉ cầm hai tay Ninh Bất Phàm lên sờ soạng, vẻ mặt tươi cười.

Ninh Bất Phàm run giọng nói:

- Hai tay tại hạ thô ráp, đại nhân vạn lần đừng sờ, chỉ sợ ô uế tay ngài!

Giang Sung cầm hai tay Ninh Bất Phàm, cười nói:

- Nói gì vậy? Hai tay này vô cùng trân quý. Có điều chính lão đệ tự thừa nhận đánh không lại người ta, còn hứa hẹn sau này không dùng kiếm nữa. Đôi tay này về sau ngoài ăn cơm viết chữ, chắc cũng không còn làm gì khác nữa, đúng không?

Ninh Bất Phàm run giọng nói:

- Đại nhân... Ngài... Ngài muốn làm gì?

Giang Sung cười cười, nói:

- Không có gì, dù sao về sau hai tay của lão đệ cũng vô dụng, vậy cho ta mượn mang về kinh đi, tương lai chờ người xuống mồ, ta sẽ sai người trả lại, lão đệ nói được hay không?

Ninh Bất Phàm kinh ngạc, run giọng thốt:

- Ta thoái ẩn còn chưa đủ, ngài... còn muốn chặt hai tay của ta nữa...

Giang Sung cười nói:

- Đúng vậy, nếu không thì ta sao có thể an tâm? Trác minh chủ sao có thể thoả mái hiệu lệnh quần hùng?

Lời vừa nói ra, mọi người đều ồ lên. Đám môn nhân Hoa Sơn cuồng nộ rút kiếm vọt lên. Giang Sung cười nói:

- Ngăn bọn họ lại!

Thoáng cái Hồ Mị Nhi, An Đạo Kinh, đám người Côn Luân Sơn đều đồng loạt tiến lên. Đám Hỏa Thương Thủ cũng quay hòng súng, nhắm ngay đám người Hoa Sơn.

Tân khách trong sảnh đánh giá tình thế, trong lòng đều rõ ràng. Nếu người của Hoa Sơn muốn đánh bừa, dựa vào thực lực của bọn họ, không thể là đối thủ của cao thủ thủ hạ dưới trướng Giang Sung, chắc chắn sẽ chết thảm hơn phân nửa. Chưởng môn các đại phái nhìn nhau thì đều lắc đầu. Gian thần lộng hành, thiên địa còn không kháng cự nổi, hỏi có ai can đảm tiến ra trợ giúp?

Giang Sung thấy Ninh Bất Phàm run rẩy, cười cười nói:

- Ninh Bất Phàm! Người muốn đám người kia bình an qua ngày, chỉ cần chặt hai tay của mình, dùng chúng đổi lấy bình an chân chính cho Hoa Sơn.

Ninh Bất Phàm mắt thấy các đệ tử đều nằm trong tầm ngắm của gian thần, chỉ có thể cười khổ nói:

- Dùng hai tay ta đổi lấy bình an cho toàn phái, nói thế nào cũng là một vụ buôn bán có lời.

Tô Dĩnh Siêu kiềm nén không được, thoáng chốc vọt ra, nhin khóc nói:

- Sư phụ! Chúng ta liều mạng thôi!

Ninh Bất Phàm cười nói:

- Đứa nhỏ ngoan, chỉ cần lòng mang hiếu tâm là được, sư phụ đã rất vui, mau mau lùi lại đi!

Môn nhân Hoa Sơn đồng loạt quỳ xuống đất, khóc nói:

- Chưởng môn!

Quỳnh Võ Xuyên dù có ý ngăn trở nhưng thuộc hạ của Giang Sung cao thủ như mưa, kiên quyết ngăn không cho lão đi qua can thiệp. Có điều lão biết chỉ cần Ninh Bất Phàm ra tay phản kháng thì không ai cản nổi, lập tức lớn tiếng kêu lên:

- Bất Phàm, người thật sự muốn để yên cho người ta chặt tay sao? Người ra tay đi, bọn họ không làm gì được người đâu!

Giang Sung liếc xéo sang Quỳnh Võ Xuyên, cười nói:

- Quỳnh quốc trượng đừng giật dây nữa, hấn thiếu đi hai tay nhưng về sau vui vẻ tiêu dao, ngài đừng nói thêm mà hại chết hấn đó.

Quỳnh Võ Xuyên tức giận nói:

- Người...Người độc tài như vậy, ta.... Ta tuyệt đối không tha cho người!

Giang Sung cười ha hả nói:

- Giang Sung ta độc tài không phải ngày một ngày hai, Quỳnh quốc trưởng nếu muốn sửa cho ta, xin cứ tùy tiện.

Y phát tay quát:

– Ra tay!

Đệ tử Hoa Sơn đồng loạt kêu lên:

- Chúng huynh đệ! Mọi người hôm nay cùng rải máu khắp Hoa Sơn này, dù chết cũng không chịu nhục!

Đám người An Đạo Kinh quát:

- Muốn chết nhanh thì lại đây!

Đám người Tần Trọng Hải, Dương Túc Quan dù muốn xen vào nhưng giờ Linh Định bị trọng thương, thực lực đại giảm. Hơn nữa giao tình giữa Liễu môn cùng Ninh Bất Phàm chỉ bình thường, không muốn xen vào vũng bùn này, đám này không nói được lời nào. Mắt thấy môn nhân Hoa Sơn bị người dùng súng ngăn lại. Các cao thủ khác chỉ cần hành động thiếu suy nghĩ, nhất định sẽ hại chết đám người Hoa Sơn, tất cả đều lực bất tòng tâm.

Trong tình thế nguy cấp, Phương Tử Kính lại mỉm cười như không quan tâm đến chuyện đang xảy ra. Chỉ thấy khóe mắt lão chăm chú nhìn vào tấm biển có đề bốn chữ “Kiếm Vũ Phi Dương”, không biết phía sau có gì cổ quái nữa.

Mắt thấy Giang Sung từng bước bức bách, Ninh Bất Phàm sao có thể để người trong môn phái bị cuốn theo dòng nước dữ. Y lắc lắc đầu, cất cao giọng nói:

- Môn nhân Hoa Sơn nghe lệnh, hôm nay ta tự nguyện chặt đứt tay, toàn bộ mọi người lui xuống, không cần oán hận trong lòng.

Y không để ý người trong môn phái, tự bước lên nói với Trác Lăng Chiêu

– Trác chương môn, mời ngài chém hai tay Ninh mỗ cho! Từ nay về sau ngài chính là thiên hạ đệ nhất.

Trác Lăng Chiêu không hề mong muốn điều này. Sắc mặt y ngưng trọng, lắc đầu nói:

- Trác mỗ tuy giết nhiều người nhưng không phải là hạng tiểu nhân hèn hạ, xin hỏi vì sao các hạ không đánh một trận? Chẳng lẽ xem thường ta sao?

Mấy câu này vừa ra, mọi người gật gù thầm khen. Dù sao Trác Lăng Chiêu vẫn còn có khí khái của người luyện võ, có điểm khác xa với Giang Sung.

Ninh Bất Phàm lắc đầu thở dài, nói:

- Ta có nỗi khổ riêng, ngài chỉ cần chém một kiếm, không cần nhiều lời.

Trác Lăng Chiêu thấy y tìm đủ cách trốn tránh, hừ một tiếng rồi nhìn mọi người trong sảnh, nói:

- Người này nhất quyết không dám ứng chiến, bây giờ ta rút kiếm chặt đứt hai tay của hắn, các vị không thể trách ta.

Y rút trường kiếm ra, điềm nhiên nói:

– Ninh huynh, bốn tọa đắc tội.

Đám đệ tử Hoa Sơn kêu thảm thiết:

- Không được!

Đám này muốn tiến lên ngăn trở, lại bị người ta chặn đứng.

Ngũ Định Viễn thấy tình thế bên dưới ngày càng bất lợi. Mắt thấy Trác Lăng Chiêu sắp sửa chặt đứt hai tay Ninh Bất Phàm, hấn sợ hãi thầm nghĩ: “Cuối cùng là có chuyện gì? không phải Ninh Bất Phàm chỉ muốn thoái ẩn thôi sao, sao một đám gian tặc Giang Sung lại muốn bức y đến bước đường này?”

Hắn đang suy tư, lão nhân bên cạnh chợt cười nhẹ, nói:

- Đến lúc chúng ta xuống rồi.

Ngũ Định Viễn còn chưa đáp, thấy lão nhân nọ đã nhảy ra, thoáng chốc thân hình bay xuống dưới.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 9: Kiếm như thần kiếm như ta Hồi 1

Kiếm quang chớp động, Trác Lăng Chiêu đang muốn chặt hai tay của Ninh Bất Phàm. Chợt nghe một người cười lên ha hả, như thiên tướng hạ phàm bay xuống che trước mặt kẻ yếu thế.

Người nọ chậm rãi bước lên, liếc nhìn Giang Sung một cái, nói:

- Giang đại nhân, đã lâu không gặp!

Giang Sung hoảng sợ, run giọng thốt:

- Là... Là lão...Lão cũng rời kinh đến chỗ này?

Trác Lăng Chiêu thấy người tới cười dài như có thể lượm lấy được tiếng cười đó, niên kỷ chừng hơn bảy mươi. Đột nhiên trong lòng y cảm thấy lạnh lẽo, biết lão nhân trước mặt có chỗ khác thường, lập tức dừng tay rồi lùi lại vài bước. Mọi người trong sảnh thấy dung mạo của lão nhân bình thường cùng trang phục mộc mạc, lại không biết là thần thánh phương nào.

Lão nhân nọ thấy mọi người nhìn mình không chớp mắt, chỉ mỉm cười vỗ tay nói:

- Đều xuống đây hết đi!

Mọi người ngạc nhiên thầm hỏi: “Bên trên còn người nữa sao?”

Chỉ thấy bóng người chớp lên, một nam một nữ bay xuống. Nam có khuôn mặt chữ điền, thân hình cao lớn, chính là danh bộ vùng Tây Lương năm xưa, Ngũ bộ đầu Ngũ Định Viễn. Nữ thì có dáng người thon thả lả lướt giống như đoá hoa mới nẻ, là đệ tử Cửu Hoa Sơn, Diễm Đình.

Ba người vừa xuất hiện, đám người Lư Vân, Dương Túc Quan lập tức chạy đến chỗ Ngũ Định Viễn, vây quanh hỏi này hỏi nọ, khiến hân hận tối mày tối mũi. Diễm Đình thì tiến tới quỳ xuống thỉnh an sư phụ. Sắc mặt Quyên nhi đầy vẻ kích động, vừa ôm sư tỷ vừa khóc lóc hỏi hai. Sư môn ba người gặp lại, đúng là vui buồn lẫn lộn.

Ngũ Định Viễn, Diễm Đình bận chào hỏi người quen. Lão nhân nọ cũng không hề nhàn rỗi, tự đến chiếc ghế lớn thứ ba rồi ngồi xuống. Lão nhìn Quỳnh Võ Xuyên, mỉm cười gật gật đầu chào hỏi:

- Quỳnh quốc trưởng, đã lâu không gặp.

Quỳnh Võ Xuyên ha hả cười nói:

- Sao ngài cũng lên núi vậy? Chẳng lẽ được Hoàng thượng phê chuẩn cho rời kinh sao?

Lão nhân nọ cười nói:

- Dĩ nhiên là thế, nếu không được thánh thượng ân chuẩn, chẳng lẽ ta dám chuồn ra ngoài chơi sao?

Lão quay đầu nhìn về phía Giang Sung, cười nói:

– Giang đại nhân của chúng ta sao không an ổn ở bên hầu hạ Hoàng thượng, lại chạy đến Hoa Sơn hò hét đi múa hát lại, chăm chăm chỉ muốn chặt bỏ hai tay của người ta, nếu Hoàng thượng biết chuyện này, chẳng phải sẽ thấy hoang đường cực độ sao?

Giang Sung nghe lời trào phúng nhưng không dám mở miệng đáp trả, sắc mặt trở nên khó coi. Trác Lăng Chiêu chau mày nhìn lão nhân nọ, hỏi:

- Tôn giá là ai?

Lão nhân nọ mỉm cười, nói:

- Ta họ Lưu, tên có một chữ là Kính.

Hai chữ “Lưu Kính” vừa ra khỏi miệng lão, những người bên cạnh chấn động đến độ đứng ngậy người như phỗng. Người ngoài thấy vậy vội vàng hỏi thăm lai lịch lão nhân, thoáng chốc một truyền mười mười truyền trăm. Đại sảnh đang ồn ào thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Lão nhân nọ thấy tân khách trong sảnh hoảng sợ, lập tức cười ha hả nói:

- Sao vậy? Ta chẳng qua là một lão thái giám, các vị làm gì sợ hãi giống như ta là quái vật vậy? Thật khiến cho người ta bối rối.

Mọi người người nhìn ta ta lại nhìn người, tất cả đều trở nên á khẩu. Trước mặt không phải ai khác, chính là nhân vật danh chấn thiên hạ, có thể cùng Giang Sung, Liễu Ngang Thiên tạo thành thế chân vạc. Đông Hán đại thái giám Lưu Kính!

Đám Dương Túc Quan thấy người đứng đầu mười hai ban thái giám trong kinh thành, cũng là thái giám cầm bút tùy hầu hạ bên cạnh đương kim thiên tử, trong lòng cũng lấy làm ngạc nhiên. Tần Trọng Hải ho một tiếng, thấp giọng nói:

- Quái lạ, lão thái giám này bình thường không rời cung nửa bước, hôm nay chạy đến đây làm gì?

Dương Túc Quan cũng thấy buồn bực, gật đầu nói:

- Dù thế nào, e là người tới có âm mưu, chúng ta nên cẩn thận thì hơn.

Lư Vân thấy Ngũ Định Viễn cúi đầu không nói, liền hỏi:

- Sao Ngũ huynh lại trốn cùng lão sau tấm biển vậy? Các người cùng lên núi sao?

Ngũ Định Viễn thấy ba người chăm chăm mình, vội xua tay nói:

- Mọi người đừng hiểu lầm, ta vô tình gặp người này trên đường lên núi, không hề biết đây chính là Lưu tổng quản.

Mọi người ồ một tiếng nửa tin nửa ngờ.

Dương Túc Quan càng nghĩ càng thêm nghi hoặc. Chàng đang muốn hỏi rõ, chợt nghe Lưu Kính nói:

- Chư vị bằng hữu, ta hôm nay lên Hoa Sơn là muốn xem dáng vẻ oai phong của các vị anh hùng khắp nơi, cũng muốn xem ai mới là đương kim võ lâm minh chủ, bây giờ đã đề cử được người đó chưa vậy?

Dương Túc Quan nghe nhắc chuyện này, cơn đau lại bốc lên dữ dội trong đầu. Trác Lăng Chiêu đánh bại Linh Định, Ninh Bất Phàm thì sợ hãi không dám phân thắng bại cùng y, như vậy “Kiếm thần” nghiễm nhiên trở thành võ lâm minh chủ. Nghĩ đến thanh danh của Thiếu Lâm bị hủy trong tay mình, sắc mặt chàng trở nên trắng bệch.

Giang Sung đi tới cười nói:

- Lưu tổng quản hỏi rất hay, được mọi người tôn là đương kim võ lâm minh chủ, chính là chương môn Côn Luân Trác Lăng Chiêu Trác lão sư của chúng ta, mai này chư vị bằng hữu hãy nghe Trác lão sư hiệu lệnh đi!

Lưu Kính cười nói:

-Ồ! Thì ra võ lâm minh chủ chính là Trác chương môn sao? Sao ta lại chưa rõ. Không biết Ninh Bất Phàm Ninh đại hiệp của chúng ta được tôn là thiên hạ đệ nhất, từng bại dưới tay Trác chương môn thế nào? Là thua ở quyền cước không theo kịp, hay thua ở kiếm thuật không bằng?

Nói xong, liền đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Trác Lăng Chiêu.

Lưu Kính hỏi như vậy e là còn lợi hại hơn cả đe dọa bằng bạo lực. Quả nhiên Trác Lăng Chiêu khẽ biến sắc, lắc đầu nói:

- Trác mỗ chưa từng đấu với Ninh chương môn, chưa biết ai mạnh ai yếu.

Lưu Kính cười nói:

- Thì ra các người còn chưa tỷ thí, sao Trác tiên sinh có thể vỗ ngực tự xưng là võ lâm minh chủ? Chẳng lẽ Trác tiên sinh liệu sự như thần, có thể biết trước tương lai hay sao?

Trác Lăng Chiêu nghe lời trào phúng, sắc mặt hết xanh lại đỏ. Cùng một câu như nhau, Quỳnh quốc trưởng nói ra thì táo bạo giận dữ, Lưu Kính mở miệng lại trở thành châm chọc xảo diệu, khiến cho người ta không thể đáp trả.

Giang Sung cười lạnh nói:

- Chuyện này không liên quan đến Trác lão sư. Là Ninh đại hiệp của chúng ta tự biết lấy mình, không dám một trận phân thắng bại, điều này không thể trách được Trác chương môn.

Y quay đầu nhìn về Ninh Bất Phàm, cười gằn hỏi:

– Thế nào? Lời này của ta có chỗ nào không đúng?

Ninh Bất Phàm ho nhẹ một tiếng, nói:

- Lời của Giang đại nhân không chỗ nào không đúng, tại hạ không phải là đối thủ của Trác tiên sinh, không cần đấu cũng rõ điều này.

Quỳnh Võ Xuyên thấy bộ dáng yếu đuối của y thì vừa vội vừa tức, lớn tiếng kêu lên:

- Người đến đây cho ta! Rốt cuộc người đang sợ cái gì?

Lưu Kính ở bên lại vươn tay vào vổ vai Quỳnh Võ Xuyên, cười nói:

- Quốc trưởng có điều không biết, hấn sợ Giang đại nhân của chúng ta, không phải sợ Trác tiên sinh.

Quỳnh Võ Xuyên biết tài ăn nói lợi hại của Lưu Kính. Lão thái giám này đã nói vậy tất có dụng ý, lão giả ý tiếp lời, ngạc nhiên hỏi:

- Những lời này của tổng quản thật là kỳ quái, Ninh đại hiệp chúng ta rõ ràng muốn đánh một trận với Trác chưởng môn, xem ai mạnh ai yếu. Sao lại phải sợ Giang đại nhân? Hay là Giang đại nhân còn luyện được võ công lợi hại hơn nữa?

Lưu Kính ha hả cười nói:

- Chính xác! Quỳnh quốc trưởng nói không sai chút nào. Đúng là Giang đại nhân của chúng ta luyện hai bộ thần công, một bộ là “Thiết khẩu tùy tâm công”, một bộ là “Ngự tiền giao nhĩ công”. Hai bộ thần công này cùng sử dụng, dù Ninh đại hiệp với võ công đệ nhất thiên hạ cũng phải cam bá hạ phong.

Quỳnh Võ Xuyên sao không rõ Lưu Kính đang cố ý châm biếm, lại giả cách chưa từng nghe đến, hỏi:

- Cái gì gọi là “Thiết khẩu tùy tâm công”? Đây là loại võ công thần kỳ gì vậy?

Lưu Kính cười nói:

- “Thiết khẩu tùy tâm công” thần diệu như tên gọi, chính là một cái miệng nói ra những lời thần thông quảng đại, uy lực cực lớn. Chỉ cần miệng sắt phát uy, ngồi ở chốn công đường bộ Hình thét to vài tiếng. Hắc hắc, dù người có bản lĩnh thông thiên, người ta chỉ cần phát ra mấy ngàn tấm công văn hỏa tốc, phái mấy vạn quan sai đi bắt, dù người có chạy đến chân trời góc bể, cũng phải trở về nạp mạng mà thôi.

Quỳnh Võ Xuyên làm bộ kinh ngạc, hoảng sợ nói:

- Lợi hại như vậy sao? E là còn gấp mười lần công phu Cách Sơn Đả Ngưu!

Hai người một hỏi một đáp, châm chọc cách đối nhân xử thế thường ngày của Giang Sung. Đám tân khách thầm lấy làm buồn cười.

Lưu Kính thở dài nói:

- Cái đó thì tính gì, so với “Ngự tiền giáo nhĩ công”, “Thiết khẩu tùy tâm công” chỉ được xem là võ nghệ thô thiển mà thôi!

Quỳnh Võ Xuyên ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Ngự tiền giáo nhĩ công, lại là võ học lợi hại nào nữa?

Lưu Kính nói:

- “Thiết khẩu tùy tâm công” chẳng qua chỉ dùng đối phó với số ít. “Ngự tiền giáo nhĩ công” lại không hề nhỏ chút nào, chỉ cần Giang đại nhân ở

trên Kim Loan Điện căn mấy cái, cho dù mấy trăm người hay là một đại môn phái mấy ngàn người, trong một đêm lập tức trở thành công địch của vạn dân thiên hạ. Giang đại nhân căn ra người là giống cái, người không thể cãi mình là giống đực. Giang đại nhân căn ra người là đực, người lại không thể biện minh mình là cái. Trắng đen đúng sai đều do miệng Giang đại nhân căn ra cả, đỏ vàng xanh trắng mặc hăn căn bao nhiêu thì căn. Chỉ cần căn mấy cái, cho dù người tận trung đền nợ nước hay là máu đỏ lòng son thế nào, đều bị đưa ra pháp trường xử hình. Quốc trượng thấy pháp lực của Giang đại nhân chúng ta vô biên chưa, lại muốn chúng sinh ngăn chặn thế nào!

Quỳnh Võ Xuyên lộ vẻ tán thưởng, gật đầu nói:

- Thì ra là thế, chẳng trách Ninh Bất Phàm sợ hăn muốn chết, như vậy danh hiệu thiên hạ đệ nhất phải trao cho Giang đại nhân của chúng ta mới đúng.

Giang Sung mặt đỏ bừng bừng, cười hắc hắc đáp lễ:

- Hai vị đại nhân nói này nói nọ nhiều rồi. Cái gọi là chuyện giang hồ để tự giang hồ quản, chúng ta đều là người của triều đình, ít nói vài câu thì tốt hơn.

Lưu Kính cười nói:

- Ta cùng Quỳnh quốc trượng chuyện phiếm hóng gió, tán dóc vài câu, lại khiến Giang đại nhân không vui sao? Được rồi! Đại nhân muốn chúng ta câm miệng, chúng ta đành yên yên lặng lặng xem là được. Chư vị có chuyện mời nói, có rắc mời đánh.

Mọi người biết hai người này có ý đối phó Giang Sung, Nếu tùy tiện nói chen vào, sẽ không tránh khỏi tham gia trận so đấu của các đại quyền thần, ai nấy đều miệng câm như hến.

Quỳnh Võ Xuyên phất tay áo cười nói:

- Mọi người có chuyện gì thì cứ nói, sao im lặng như vậy?

Tiền Lăng Dị thường ngày thích nhất là làm náo động, mắt thấy không ai dám trả lời, lập tức cười lạnh nói:

- Lão đầu thối nhà ngươi bớt đánh rắm đi, không ai bảo ngươi bị câm đâu.

Mọi người nghe Tiền Lăng Dị nói chuyện lớn mật như vậy, đều trở nên hoảng sợ. Quả nhiên nghe Lưu Kính ồ một tiếng, hỏi:

- Ngươi là ai? Sao dám nói chuyện vô lễ với Quỳnh lão gia như vậy?

Tiền Lăng Dị lạnh lùng trả lời:

- Tại hạ Côn Luân Sơn Tiền Lăng Dị, ngoại hiệu “Kiếm Ảnh”.

Lưu Kính thở dài:

- Thì ra là Tiền tứ hiệp, ai... Ta còn tưởng cao thủ Côn Luân Sơn kiến thức bất phàm, ai ngờ lại dốt đặc cán mai như vậy, đáng tiếc hời ời đáng tiếc.

Tiền Lăng Dị ỷ có Giang Sung làm chỗ dựa, không hề sợ hãi mà còn giận dữ quát:

- Ngươi nói cái gì?

Lưu Kính mỉm cười nói:

- Tiền tứ hiệp, người thật sự nghĩ rằng lão tiên sinh này chỉ là một lão đầu thối hay sao?

Tiền Lăng Dị đột nhiên thấy run sợ, lúc này mới nhớ ra thân phận của Quỳnh Võ Xuyên không hề tầm thường. Hắn nhìn thoáng qua thì thấy đám người Kim Lăng Sương đứng thẳng khoanh tay, cúi đầu im lặng không dám nhúc nhích.

Lúc này biết mình đã lâm đại họa. Tiền Lăng Dị ho hắng một tiếng, lúng túng nói:

- Ta...Ta chỉ...

Lưu Kính thở dài, nói:

- Người cho rằng vị này là ai? Là người tùy tiện để cho người khác thích là mở mồm trêu chọc sao?

Tiền Lăng Dị bồi cười nói:

- Không phải... Tại hạ không có ý này...

Sắc mặt Lưu Kính chợt trở nên lạnh lùng, quát:

- Điêu dân lớn mật! Đã biết trong nhà vị này có Thiết Quyền Đan Thư do Thái tổ ngự ban chưa? Ngay cả Hoàng đế trên Kim Loan Điện cũng không dám mắng như vậy. Đại nhân vật cỡ này, là để cho tên điêu dân nho nhỏ như ngươi chửi đổng sao? Chẳng lẽ ngươi không sợ mất đầu?

Tiền Lăng Dị sợ tới mức hồn phi phách tán, run giọng phân bua:

- Ta... Ta không cố ý...

Lưu Kính lạnh lùng nói:

- Cây roi vàng đầu rồng hai bốn khúc trong nhà vị này, cho dù Hoàng thượng cũng có thể bị nó đánh. Người lại dám nói chủ nhân của nó là một lão đầu thối, chẳng lẽ người tự cho rằng mình còn cao quý hơn cả thánh thượng? Người muốn tạo phản phải không?

Tiền Lăng Dị sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói:

- Xin tống quản tha mạng, cái miệng chó của ta nói sai rồi! Ta đáng bị đòn! Ta đáng ăn đòn!

Nói xong lập tức vả vào miệng mình chan chát.

Mọi người thấy Lưu Kính vừa xuất hiện, chỉ nói vài đã khiến Tiền Lăng Dị dập đầu quỳ xuống, ai ai cũng thầm bội phục. Ngũ Định Viễn thầm nghĩ: “Giang Sung, Lưu Kính, hai đại gian thần này quả thật lợi hại. Người nào cũng có bản lĩnh cao bằng trời, so tài trí so cách ăn nói cùng bọn họ, ta còn kém xa đến cả vạn dặm.”

Dương Túc Quan, Tần Trọng Hải cũng lấy làm bội phục, thầm nghiền ngẫm muốn học theo thủ đoạn hành sự của lão thái giám trước mắt.

Trác Lăng Chiêu thấy người môn nhân bị người ta răn dạy cho thảm hại, liền ho một tiếng, nói xen vào:

- Là tại hạ quản giáo không nghiêm, để cho môn hạ nói năng vô lễ, xin hai vị đại nhân tha thứ một lần.

Trác Lăng Chiêu nói như vậy, cũng là nể thể diện của Lưu Kính, nào biết Lưu Kính còn không buông tha, chỉ cười nói:

- Trác chương môn yên tâm, Quỳnh quốc trượng của chúng ta rất độ lượng, tuyệt không đi so đo với Tiền tứ hiệp. Nhưng nữ nhi bảo bối của người ta lại là chị dâu của Hoàng thượng, không biết Hoàng thượng có khoan hồng độ lượng, để yên cho một điều dân nho nhỏ mắng mỏ thân thích của người thế này hay không? Ai, đây là tội lớn tru cửu tộc đó!

Tiền Lăng Dị nghe lời này, sợ tới đập đầu như điên như dại. Giang Sung biết miệng của Lưu Kính rất lợi hại, nếu y xen ngang vào cầu tình, không tránh khỏi sẽ bị bắt thóp, liền im lặng không nói nổi một lời.

Trác Lăng Chiêu thấy Lưu Kính không hề nể mặt, thoáng chốc quát một tiếng, tay cầm chặt chuôi kiếm, trầm giọng nói:

- Lưu tổng quản cùng Quốc quỳnh trượng một tung một hứng, thực ra là muốn thế nào? Nếu muốn che chở Ninh Bất Phàm, chúng ta lập tức xuống núi, không cần xem hăn giả mù sa mưa thoái ẩn, xem như tất cả mọi chuyện đều là rắm chó hết!

Trác Lăng Chiêu mặt đầy sát khí. Ngày trước vì tuyệt thế võ công trên Thiên Sơn, Kiếm Thần không ngại trở mặt cùng Giang Sung. Giờ nếu Lưu Kính bức bách quá đáng, xem ra chuyện gì y cũng dám làm.

Lưu Kính mỉm cười nói:

- Cơn giận của Trác chương môn đúng là không nhỏ!

Lão phát phát tay về Tiền Lăng Dị, nói:

- Được rồi! Nhìn Tiền tứ hiệp đập cũng sắp hỏng cái đầu, đã ăn năn lắm rồi, vậy đứng lên đi!

Tiền Lăng Dị như được hoàng ân đại xá, nước nở nói:

- Tiểu dân đa tạ tổng quản, nhất định cả đời không quên đại ân của tổng quản.

Lưu Kính cười nói:

- Người không quên đại ân của ta? Vậy Giang đại nhân thì sao đây? Hay là người muốn đầu nhập vào làm thái giám bên ta?

Tiền Lăng Dị quay lại nhìn trộm, thấy sắc mặt của Giang Sung bất thiện thì hoảng sợ, vội vàng trốn sau lưng Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu hừ một tiếng, không thèm để ý đến Lưu Kính nữa, trợn mắt nhìn về phía Ninh Bất Phàm, lớn tiếng hỏi:

- Rốt cuộc các hạ muốn thoái ấ hay là muốn làm gì, mau mau buông một câu cho xong! Chúng ta không rảnh ở đây dây dưa cùng người mãi như thế!

Lúc trước Giang Sung độc bá toàn trường, Ninh Bất Phàm hoàn toàn bị động không thể chống đỡ. Giờ phút này Lưu Kính hiện thân khống chế lại cục diện, theo lý Ninh Bất Phàm nên vui mừng mới đúng, Có điều vừa thấy Lưu Kính, vẻ mặt của y chẳng những không thoải mái, ngược lại còn thêm nổi ưu phiền. Các vị khách trong sảnh nhìn ra điều này thì càng thêm buồn bực.

Chỉ nghe Ninh Bất Phàm thở dài, nói:

- Hôm nay tại hạ thoái ấ, chính là muốn rời xa phân tranh, mai này trong triều ác đấu cũng được, giang hồ chết người cũng được, không liên quan tới Ninh Bất Phàm này. Xin chư vị đại nhân thành toàn cho, đừng gây khó dễ cho ta nữa.

Lời nói quả thật có ý thoái ần, không hẳn chỉ do bị Giang Sung ép bức. Y vươn tay đặt vào chậu thứ ba, lấy đoạn vải trắng nọ đưa cho Lưu Kính, nói:

- Xin đại nhân chuyển thứ này cho Quỳnh quý phi, nhờ nói lại là đã đến lúc Ninh Bất Phàm thoái ần giang hồ, cũng may từ đầu đến cuối không làm người thất vọng.

Mọi người thấy đoạn vải trắng rách nát cũ kỹ, nào ngờ lại có liên quan đến cả Quý phi đương triều, trong lòng cả đám lấy làm tò mò. Sắc mặt Giang Sung đại biến, ngay cả Quỳnh Võ Xuyên cũng hít một hơi sâu.

Lưu Kính thấy mọi người suy đoán này nọ, lập tức mở đoạn vải trắng ra. Chỉ thấy trên đó đầy vết máu, còn viết một dòng chữ. Quỳnh quốc trưởng cao giọng đọc:

- “Có công với quốc gia, Chu Viêm đề bút”

Ngũ Định Viễn nhíu mày hỏi:

- Chu Viêm là ai?

Dương Túc Quan thấp giọng nói:

- Danh xưng này không thể gọi tùy tiện, chính là của Tiên hoàng Võ Anh Đế.

Ngũ Định Viễn ồ một tiếng, nói:

- Thì ra... Thì ra Ninh Bất Phàm từng quen biết tiên hoàng...

Trong đầu hẳn trở nên hỗn loạn, cảm thấy có chỗ rất kỳ quái nhưng phút chốc không nghĩ ra, chỉ có thể nhú mày suy tư.

Giang Sung ở một bên lại mặt xanh như tàu lá, cơ thể run rẩy không ngừng nhưng đang vô cùng khẩn trương. Chỉ thấy yết hầu y giật giật, lăm bắm:

- Ông trời ... Chẳng lẽ chuyện đó còn chưa chấm dứt sao... Không thể... Vạn vạn lần không thể....

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 9: Kiếm như thần kiếm như ta Hồi 2

Trác Lăng Chiêu có Giang Sung làm chỗ dựa, giờ này Ninh Bất Phàm cũng được Lưu Kính trợ trận. Hai người nói qua nói lại không ai sợ ai. Nếu giờ Ninh Bất Phàm hồi tâm muốn quyết đấu một trận, thậm chí tranh ngôi võ lâm minh chủ vẫn còn chưa muộn. Lưu Kính thấy y cúi đầu không nói, liền khuyên nhủ:

- Người thật sự thoái ẩn như vậy? Chúng ta còn biết bao đại sự cần làm, người không thấy mai một đi một thân võ công sao?

Ninh Bất Phàm nghe mấy chữ “đại sự cần làm” thì thân thể run lên, cúi đầu chấp tay nói:

- Tổng quản tha cho ta đi. Hai mươi năm qua, Bất Phàm cúc cung tận tụy trung thành với triều đình. Sau này còn xin tổng quản bỏ quá cho.

Tân khách trong sảnh nghe đoạn đối thoại của hai người, trong lòng hiểu rõ. Xem ra giao tình giữa Ninh Bất Phàm và Lưu Kính không hề tầm thường, khó trách Giang Sung không tiếc thân phận đại thần, lặn lội từ kinh thành xa xôi đến đây gây chuyện. Có điều Ninh Bất Phàm mang danh hiệp khách, sao lại liên can đến Lưu Kính? Điều này thật khiến cho người ta khó hiểu.

Mắt thấy Ninh Bất Phàm quyết tâm thoái ẩn bằng được, Lưu Kính tự biết không thể ngăn cản nổi. Lão nhìn Ninh Bất Phàm hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi, nói:

- Được rồi, niệm giao tình nhiều năm giữa hai ta, ngươi cứ yên tâm thoái ẩn đi! Ta chúc ngươi sau này bình bình an an sống đến trăm tuổi. Đám đồ tử đồ tôn của ngươi, ta cũng sẽ trông coi thay, tuyệt không để bọn họ bị người khác khi dễ.

Ninh Bất Phàm nghe câu trên lập tức vui mừng ra mặt, lúc này mới khom người nói:

- Đa tạ công công thành toàn cho.

Y xoay người cúi chào đám tân khách:

– Đa tạ các vị đã vui lòng lên núi xem lễ.

Lại chấp tay bồi cười với Trác Lăng Chiêu:

– Minh chủ tại thượng, mai này có thể dạy bảo thêm cho đám môn nhân Hoa Sơn, Bất Phàm vô cùng cảm kích.

Trác Lăng Chiêu nghe đối phương nịnh nọt, bất giác khóe miệng lộ nụ cười.

Đám người Dương Túc Quan, Lư Vân, Tần Trọng Hải thì lộ vẻ mặt khổ đau. Ninh Bất Phàm thoát ải, số mệnh của võ lâm chính đạo sẽ chấm dứt từ đây. Nghĩ đến về sau Thiếu Lâm Tự bị người ức hiếp, Dương Túc Quan càng thấy tội của mình thêm nặng. Mặc cho chàng lão luyện từng trải, trong lòng vẫn có cảm giác mờ mịt không biết làm sao.

Ninh Bất Phàm thấy không còn người ngăn cản, vui mừng lấy trường kiếm cùng đĩa đựng nến lỏng. Lúc này chính tà song phương không còn ai can thiệp, phong kiếm trở thành kết cục đã định.

Ninh Bất Phàm đang muốn đổ nến vào kiếm, chợt nghe một tiếng thở dài vang lên:

- Công danh lợi lộc, ái tình nam nữ, lại trói người ta thật chặt. Uống cái danh cao thủ đệ nhất thiên hạ, không ngờ lại sa sút đến thế này, thật sự khiến người không nở nhìn.

Mọi người quay đầu, chỉ thấy người lên tiếng đượm vẻ đơn độc ngồi trên ghế lớn, chính là Cửu Châu Kiếm Vương Phương Tử Kính. Thanh âm của lão bình thản, không mang ý chỉ trích hay ngăn cản, lơ lửng trong không khí như hữu khí vô lực vậy. Lại nghe lão tiếp tục nói:

- Văn bối Ninh Bất Phàm, hôm nay lấy một thân võ nghệ hành hiệp giang hồ, làm nên đại nghiệp vì chúng sinh, lão tiền bối là đương kim kiếm vương. Dù thế nào, ta quyết một trận thắng bại với ngài.

Ninh Bất Phàm đang kích động phong kiếm, nghe những lời này như bị thức tỉnh. Y ngừng tay lại, cười khổ:

- Phương đại hiệp quả thật nhớ lâu. Đã hơn mười năm, ngài vẫn còn nhớ những lời của văn bối từng nói khi hai ta động thủ...

Tần Trọng Hải nghe những lời khác thường này, thầm nghĩ: “Nghe hai người nói vậy, xem ra sư phụ từng đấu cùng Ninh Bất Phàm một trận, không biết ai thắng ai thua...”.

Y càng đoán càng kinh ngạc hoảng sợ: “Sư phụ là đại kiếm khách không người nào trong thiên hạ không biết, sao lại quăng kiếm dùng đao? Xem ra lão nhân gia...cũng thua dưới kiếm Ninh Bất Phàm....”

Trong lòng kích động, Tần Trọng Hải thật lâu thốt không thành lời.

Phương Tử Kính chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Ninh Bất Phàm, thờ dài nói:

- Năm đó ta kính nể người là một kiếm khách nên mới so kiếm, nào biết danh lợi vừa đến, xiềng xích đã trói chặt người. Thật uổng là nhất đại tông sư, ngay cả thời khắc thoát ải cũng không thể tự do tự tại. Ninh Bất Phàm, thực ra người luyện võ là vì cái gì? Là vì hư danh trên thế gian này? Hay là vì quyền lợi ruồi bu kia?

Ninh Bất Phàm nghe lời này, cổ họng khô khốc khó mà đáp lời.

Phương Tử Kính đến bên cạnh y, vươn tay cầm lấy “Dũng Thạch”. Xoát một tiếng, rút một nửa thanh kiếm ra, nói:

- Người nhìn lại xem nào, còn nhận ra đây là ai nữa chăng?

Thân kiếm sáng bóng như gương. Ninh Bất Phàm cúi đầu nhìn, chỉ thấy khuôn mặt phản chiếu trên kiếm đầy vẻ phong sương, dường như nhận hết đủ loại tra tấn thế gian, khóe mắt đầy những nếp nhăn lại càng giống một người mang đầy dã tâm đồ kị hận thù ... Người trung niên mang khuôn mặt nịnh nọt kia không phải ai khác, chính là Bất Phàm, Ninh Bất Phàm...

Ninh Bất Phàm si ngốc nhìn gương mặt bản thân trong kiếm, lòng đầy thống khổ. Đột nhiên, khuôn mặt già nua biến mất, một khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết đầy nước mũi của một đứa trẻ nho nhỏ, bộ dạng vụng về từ từ hiện lên, còn ngây ngô cười không dứt.

Ký ức thoáng hiện, chuyện xưa ủa về. Ninh Bất Phàm nhin không được, nước mắt ứa ra lăn xuống hai gò má.

Phương Tử Kính than thở:

- Người là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp, một tay kiếm phong hoa tuyệt đại. Ai ngờ hơn mười năm không thấy, lại sa sút thành bộ dạng thế này. Hôm nay, thử hỏi trong đám tân khách còn ai nhận ra người? Mọi người còn tưởng là một kẻ tạp vụ ở Hoa Sơn mà thôi. Là cái gì đã chèn ép chí khí của người? Nữ nhi tình trường? Là tài phú? Hay là quyền thế? Gian thần đứng đây nói vài câu, người đã ngoan ngoãn vươn tay để người ta chém người ta giết, người hỏi người..... thật uổng danh xưng thiên tài kiếm thuật, không làm thất vọng một thân thiên phú của mình sao?

Ninh Bất Phàm nghe lời này thì vươn tay che mặt, nước mắt như mưa. Mọi người thấy vậy đều ngạc nhiên không thôi.

Phương Tử Kính tra kiếm vào vỏ, trả nó về trong tay chủ nhân, nói:

- Ninh Bất Phàm! Thân là một kiếm sĩ, phải tự cầm lấy kiếm của mình đánh một trận oanh oanh liệt liệt! Chết cũng được sống cũng tốt, dẫu sao cũng chỉ có một cái mạng mà thôi! Phải biết hôm nay phong kiếm, cho dù võ nghệ cao đến đâu, về sau trong thiên hạ, đã không còn đối thủ để độ sức nữa!

Phương Tử Kính có bối phận rất cao trong võ lâm, lúc này mở miệng nói chuyện, những người có mặt đều nghiêm túc lắng nghe, thậm chí vài gã

thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết sôi trào. Trước mặt đại tông sư này, đám gian thần Giang Sung sao có chỗ để xen ngang? ai nấy đều yên lặng không nói.

Ninh Bất Phàm ngẩng đầu, chậm rãi nhìn hai lá cờ thường trên cao, ở trên có viết “Thăng liên tám trăm trận, võ nghệ được khắp thiên hạ tôn sùng”

Y khẽ thở dài thầm nghĩ: “Đúng vậy... Ta vốn là một kiếm khách, chỉ biết sử dụng kiếm mà thôi... Ta đã trở thành một kẻ khiếp đảm vô dụng, vô sỉ đáng chê cười từ khi nào.... Ta sống không phải vì danh lợi ...Cũng không phải vì Hoa Sơn.... Ta sinh ra trên đời này, chỉ vì kiếm của mình mà sống...”

Chỉ một thoáng, y ngửa mặt lên trời cuồng khiêu, lớn tiếng nói:

- Nhảy múa! Cùng nhảy múa nào!

Chỉ thấy Ninh Bất Phàm giơ kiếm cao quá đầu, thân hình xoay tròn như chong chóng, lên trước ba bước, qua bên cạnh hai bước, lại không ngừng nhảy tại chỗ, như đang múa lễ tế thần vậy. Vũ khúc năm đó, nhảy ra một tuyệt thế cao thủ danh chấn thiên hạ. Vũ khúc hôm nay, chỉ sợ về sau sẽ thất truyền trên thế gian này. Môn đồ Hoa Sơn liền khóc như mưa ngay tại chỗ. Đám Triệu Lão Ngũ, Phì Xứng Quái nhớ đến chuyện cũ cũng thất thanh khóc rống. Tân khách trong sảnh thì há to miệng, lại không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Phương Tử Kính thần nhiên nói:

- Truyền nhân của Tần Bá Tiên đã xuống núi, chẳng lẽ người không muốn đấu một trận với người này? Người luyện võ công một đời, không phải chỉ chờ cơ hội đó sao?

Ninh Bất Phàm đột nhiên nhảy dựng lên, cười ha hả nói:

- Đúng! Tần Bá Tiên! Đáng tiếc người này đã sớm chết, nếu không Ninh Bất Phàm ta nhất định cùng y phân xem ai mạnh ai yếu!

Ngũ Định Viễn nghe thì kinh ngạc hoảng sợ, thầm nghĩ: “Lại là họ Tần này nữa, thực ra là ai? Sao giống như một đại nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn như vậy?”

Giang Sung nghe đến cái tên nọ cũng biến sắc, hung tợn nhìn chăm chăm Ngũ Định Viễn, hậm hực thầm nghĩ: “Lại là nghịch tặc đáng hận kia, chết rồi mà vẫn như âm hồn không tan là sao!”

Lưu Kính một mực yên lặng, thấy bộ dáng Ninh Bất Phàm vui mừng sung sướng thì khẽ cười nói:

- Ninh chương môn, đã lâu không thấy chương môn cao hứng như vậy.

Ninh Bất Phàm cười ha hả nói:

- Đừng gọi ta là chương môn nữa, bây giờ ta chỉ là một kiếm khách tầm thường, một gã kiếm khách tự cầu con đường đi riêng của mình mà thôi!

Y bay lên giữa không trung, hét lớn nói:

- Cái gì công danh lợi lộc, cái gì quyền thế tài phú, toàn bộ vứt hết cho ta!

Nội lực tràn ra, “Dũng Thạch” lập tức bắn ra khỏi vỏ. Chỉ nghe một tiếng keng lớn vang lên. Thanh âm kia chấn thẳng lên mái nhà, bụi cát trên trần cũng lá tả rơi xuống.

Mọi người kinh ngạc lẫn sợ hãi, lúc này mới biết được công lực chân chính của Ninh Bất Phàm. Xem ra đến giờ y mới giải thoát khỏi gông xiềng, khô

phục lại khí khái của cao thủ đệ nhất thiên hạ.

Phương Tử Kính cười ha hả nói:

- Giỏi cho Ninh Bất Phàm! Đây mới là thiên hạ đệ nhất!

Ninh Bất Phàm cầm trường kiếm trong tay, hai mắt lại trở nên sáng ngời tinh anh, chỉ nghe y nói:

- Cũng nhờ Phương tiên bối chỉ điểm khỏi bến mê, Bất Phàm đã hiểu ra. Mai này Hoa Sơn có bị kẻ gian hãm hại, tất có thiên mệnh bảo vệ, không cần một kẻ phàm trần như ta nhiều chuyện.

Y xoay người nhìn về phía mọi người, cất cao giọng nói:

—Ninh Bất Phàm ta rút lui khỏi giang hồ, về sau cả đời không động đến kiếm nữa. Hôm nay, chư vị nào muốn chỉ giáo vài chiêu, phân cao thấp cùng tại hạ thì mời tiến lên.

Mọi người nhìn ánh mắt của y, bất giác thân thể không rét mà run. Lúc trước bộ dạng Ninh Bất Phàm như một tiểu nhị đáng khinh, giờ phút này cầm trường kiếm lại như một người cao khổng lồ, khiến người không dám lại gần. Giang Sung định buông lời đe dọa, có điều ánh mắt vừa chạm vào mắt Ninh Bất Phàm, liền giật mình hoảng sợ, đến nỗi không dám hít thở mạnh.

Ninh Bất Phàm rút kiếm nghênh chiến, ngửa mặt lên trời kiêu ngạo nhìn quanh, toàn thân tỏa ra khí khái khiến người không dám nhìn thẳng của thiên hạ đệ nhất. Trác Lăng Chiêu thấy vậy lại vui vẻ trong lòng. Giờ chỉ cần đánh bại được Ninh Bất Phàm, vậy ngay vàng “Võ lâm Minh chủ” của y sẽ về đúng bản chất của nó, không còn người nào dám chê cười nữa. Nghĩ như vậy, y lập tức bước lên, lạnh lùng nói:

- Ninh huynh, Trác mỗ muốn lĩnh giáo cao chiêu của các hạ đã từ lâu.

Ninh Bất Phàm nhìn Trác Lăng Chiêu, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, nói:

- Trác chương môn là nhất đại kiêu hùng, kỳ thật lúc trước nếu không bị người gây khó dễ, ta đã muốn đấu một trận cùng chương môn!

Ninh Bất Phàm lúc trước yếu hèn thế nào, giờ cầm kiếm trong tay thì giọng điệu tự tin gấp bội. Đám người đứng ngoài quan sát không hề dám châm chọc nữa.

Trác Lăng Chiêu mỉm cười, nói:

- Được các hạ để mắt tới, Trác mỗ quả thật tam sinh hữu hạnh.

Y đánh bại ba cao thủ danh chấn của Thiếu Lâm, đã trở thành nhân vật nổi tiếng được cả võ lâm Trung Nguyên sùng bái, giờ này đây tự tin đấu một trận cùng Ninh Bất Phàm.

Hai người cầm chặt trường kiếm, đồng thời bước ra giữa đài. Song hùng nhìn chăm chăm nhau, đều thầm đánh giá đối phương. Ninh Bất Phàm thấy ánh mắt của Trác Lăng Chiêu như lửa như đuốc, trên người đàng đàng sát khí, liền mỉm cười hỏi:

- Kiếm thần Trác Lăng Chiêu, nói cho ta biết, kiếm của ngươi là gì?

Hai mắt Trác Lăng Chiêu bắn ra tinh quang, uy nghiêm cười lạnh nói:

- Kiếm của ta là Thần! Dù là công lý chính nghĩa, cũng không thoát khỏi trường kiếm trong tay ta!

Khi nói thì rút kiếm khỏi vỏ gươm trước ngực, càng hiện ra khí thế bề thế của Kiếm thần.

Ninh Bất Phàm khẽ gật đầu, nói:

- Rất ngông cuồng!

Khóe miệng Trác Lăng Chiêu nhếch lên, ngạo nghễ nói:

- Vậy không biết kiếm của các hạ là gì?

Ninh Bất Phàm nhún vai, mỉm cười nói:

- Ta ngu ngốc từ nhỏ, một không biết đọc sách viết chữ, hai là không biết nghề nông gì, lớn lên cũng không biết cái gì là quyền mưu phách thuật, cái gì là tiên Phật quý quái. Ta chỉ biết luyện kiếm, cũng chỉ thích luyện kiếm.

Y nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, nói:

– Kiếm chính là ta. Ta chính là kiếm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 9: Kiếm như thần kiếm như ta Hồi 3

Hai đại cao thủ nổi danh nhất đương thời chăm chú nhìn nhau. Một người là Kiếm Thần chưởng môn vùng Tây Vực, kiếm khách thiên tài từ lúc Côn

Luân khai phái đến nay. Một người được tôn là “Thiên hạ đệ nhất”, chưởng môn Hoa Sơn sắp sửa phong kiếm quy ẩn. Có thể nói trận chiến này ắt kinh thiên động địa, danh chấn kim cổ. Trong đại sảnh lập tức bốc lên sát khí ngùn ngụt, các vị khách đều bị sát khí của hai người bức lùi về góc tường, lộ ra một khoảng không gian rộng lớn.

Trác Lăng Chiêu thấy khí thế hào hùng của tuyệt đại cao thủ trước mặt, quả thật là người đứng đầu Trung Nguyên, thầm nghĩ: “Người này xưng bá Trung Nguyên hơn mười năm, không người nào vượt qua được một chiêu nửa thức, không biết kiếm pháp của hắn đã đến cảnh giới nào? Chẳng lẽ thật như trong lời đồn, ngộ được thiên đạo?”

Nghĩ đến đây y không khỏi e ngại, có điều sau một lát thì hào khí dâng lên trong ngực: “Trác Lăng Chiêu ta bình sinh gặp không biết bao nhiêu cao thủ. Nhân vật lợi hại như Linh Định, không phải vẫn thua dưới kiếm của ta hay sao? Ninh Bất Phàm này niên kỷ chỉ tầm tứ tuần, sao có được công lực thâm hậu cỡ đó? Hãy chờ xem, nhất định ta sẽ lôi hắn xuống khỏi cái hư danh “Thiên hạ đệ nhất”!”

Trong lòng tự tin chiến thắng, Trác Lăng Chiêu liền chấp tay nói:

- Xem kiếm!

Xoạt một tiếng, trường kiếm lay động. “Kiếm bá” chợt hiện ào ào như thác đổ suối phun, lập tức chém ra tám tám sáu mươi tư đường kiếm, kiếm sau mau hơn kiếm trước. Trong các môn võ công tầm thường chỉ có “Tam liên hoàn”, “Thất liên kỹ” là cùng, chưa bao giờ nghe qua một chiêu có thể chém ra mấy chục kiếm. Kiếm quang lấp lánh, như cuồng phong bão táp trực diện công tới Ninh Bất Phàm.

Dương Túc Quan thấy chiêu kiếm nhanh mãnh như thế, hoảng sợ thầm nghĩ: “Một chiêu “Niết Bàn Vãng Sinh” của ta đã là hiếm thấy trong trồn võ

lâm, ai ngờ kiếm pháp của họ Trác còn cao hơn nữa. Ngày ấy dụng độ ở kinh sư, may là y chỉ dùng tay không. Nếu không, ta còn sống đứng ở chỗ này hôm nay sao?”

Bị kiếm quang bức đến khó mà nhìn thẳng, mọi người chỉ có thể nheo mắt nhìn kỳ cảnh hiểm thấy. Chỉ nghe choang một tiếng, Trác Lăng Chiêu đã tra kiếm vào vỏ. Cả đám khó hiểu, không biết ai thắng ai thua qua chiêu này.

Chỉ các đại cao thủ mới thấy rõ ràng. Vừa rồi trước khi vô số kiếm hoa kinh thiên động địa đến trước mặt, Ninh Bất Phàm bất ngờ nâng kiếm, nhẹ nhàng đâm một kiếm về phía ngực của Trác Lăng Chiêu. Nhát kiếm này không nhanh nhưng lại đâm thẳng vào khe hở của màn kiếm khổng lồ kia. May là khinh công của Trác Lăng Chiêu không tệ, trước khi trường kiếm đối phương phá áo đâm vào da thịt, y đã kịp bay lùi lại né tránh, nếu không giờ phút này đã mất mạng.

Hai hàng chân mày của Trác Lăng Chiêu nhíu lên, không nói không rằng, lại rút kiếm tiến về phía Ninh Bất Phàm. Phút chốc kiếm quang lóe lên, trường kiếm từ trái đến phải, cắt ngang qua hông Ninh Bất Phàm. Chiêu này kèm theo tiếng ầm ầm như biển lớn nổi sóng dữ. Người xem hai bên chỉ thấy kiếm phong cắt qua mặt bóng rập, chân lực không nhỏ, kiếm thế hùng hồn. Chính là một trong mười ba chiêu kiếm của Côn Luân Sơn, “Kiếm Lăng”.

Hai chân Ninh Bất Phàm không hề nhúc nhích, hai đầu gối hơi chùn xuống, cánh tay duỗi thẳng, trường kiếm chậm rãi từ phải chuyển đến trước mặt. Một kiếm này dùng khỏe ứng mệt. Nếu Trác Lăng Chiêu không thu tay, mũi kiếm của y chưa đến trước mặt Ninh Bất Phàm thì cổ tay đã bị cắt. Mọi người nhin không được lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Các đệ tử võ công thấp không biết kiếm pháp của Ninh Bất Phàm đáng khen ngợi ở chỗ nào, còn tưởng mọi người đang tung hô kiếm chiêu mang khí khách tuyệt luân của Trác Lăng Chiêu.

Trác Lăng Chiêu thấy chiêu kiếm bị phá, không đợi chiêu thức đi hết đã rung cổ tay lên. Mũi kiếm lập tức chuyển hướng từ dưới đâm lên, thẳng tới cổ họng Ninh Bất Phàm. Kiếm này nhanh như chớp nhưng lại uốn lượn ngoằn ngoèo, khiến người không rõ đích nhắm cuối cùng. Mũi kiếm rung động, tất cả yếu huyệt nửa thân trên Ninh Bất Phàm đều bị uy hiếp. Đây chính là một trong mười ba chiêu kiếm của Côn Luân Sơn, “Kiếm Mãng”.

Dương Túc Quan ở bên quan sát cũng thấy bội phục, thầm nghĩ: “Trác Lăng Chiêu không hổ là một trong bốn đại tông sư đương đại. Sử kiếm như vậy, có mấy người trong thiên hạ tiếp được một chiêu?”

Ngay lúc này, tay phải Ninh Bất Phàm duỗi ra đặt sau lưng. Mũi kiếm trở nên mềm mại, chuyển về bên trái. Mọi người thấy kiếm này không hề mang khí thế, tất cả đều mày nhíu mặt nhăn, không biết tác dụng thế nào. Chỉ có Phương Tử Kính là gật đầu bội phục.

Quả nhiên đối mặt kiếm chiêu có vẻ vô dụng này, Trác Lăng Chiêu lập tức biến chiêu, xem ra kiếm của Ninh Bất Phàm lại nhắm vào điểm yếu nhất trong kiếm pháp của y.

Trác Lăng Chiêu hét lên một tiếng, bạt kiếm công tới. Lập tức phát động “Kiếm Báo”. “Kiếm Lãng”, “Kiếm Mãng”, “Kiếm Phi”, thi triển hơn mười loại kiếm pháp khác nhau nhưng không hề cứng nhắc, lại lưu loát sinh động, liên mạch giống như mây bay nước chảy. Mọi người hoa mắt váng đầu, chỉ biết trợn mắt há mồm mà nhìn. Ninh Bất Phàm vẫn bất động, chỉ khẽ vẩy cổ tay. Mũi kiếm di chuyển một chút, lại khiến Trác Lăng Chiêu phải biến chiêu.

Lư Vân đứng bên ấn chứng, thầm nghĩ: “Năm đó ta với Lục gia ước định ba quyền phân thắng bại, tay của người không hề nhúc nhích mà phá vỡ quyền pháp của ta, xem ra Ninh Bất Phàm này cũng như thế, có điều công phu cao

minh hơn Lục gia. Binh pháp có câu: “Người thiện chiến, đường đi nước bước tấn công, xếp đặt người ta chứ không để người ta xếp đặt mình, lấy vô hình thắng hữu hình”. Chiếu theo đạo lý này, chắc chắn Ninh Bất Phàm đã thấy rõ kiếm lộ của Trác Lăng Chiêu, mới có thể phát động sau mà chế trụ kẻ đi trước, công địch bằng phép tắc này.”

Hơn trăm chiêu trôi qua, trên mặt đất đầy dấu chân Kiếm thần, Ninh Bất Phàm lại chưa từng di chuyển nửa bước. Sắc mặt Trác Lăng Chiêu đầy khó coi, dừng tay lẳng lặng suy nghĩ chiêu thức tiếp theo.

Ninh Bất Phàm mỉm cười, nói:

- Ngài đừng vội thưởng công. Kiếm pháp của Kiếm Thần há chỉ có như thế.

Nghe giọng điệu khiêm tốn nhưng lại như trường bối chỉ điểm đệ tử. Trác Lăng Chiêu giận dữ thầm nghĩ: “Hôm nay nếu ta không thể bức hẳn động một bước, từ nay sao dám hành tẩu trên giang hồ? Côn Luân Sơn lấy gì để đối mặt anh hào thiên hạ?”

Giờ y đã là võ lâm minh chủ. Nếu hôm nay thảm bại không lý do, tất cả tâm huyết trước kia đều như nước trôi ra biển Đông. Trác Lăng Chiêu hít một ngụm chân khí thật sâu, thúc dục nội lực hùng hậu, thoáng chốc một làn khói trắng thổi qua, trên thân kiếm ngưng tụ ra một tầng sương lạnh.

Kim Lăng Sương sợ hãi kêu lên, run giọng nói:

- Đây là “Kiếm Hàn”...

Mọi người đứng xem chỉ cảm thấy quanh thân lạnh dần, hơi nước trong không gian muốn ngưng kết thành tuyết. Kiếm của Trác Lăng Chiêu như hấp thu hết nhiệt khí vậy. Khí lạnh ngày càng dày đặc, tỏa ra từng đợt từng đợt trên thân kiếm. Trác Lăng Chiêu chậm rãi múa trường kiếm. Sương

lạnh trắng xóa thối ngang, thân kiếm chậm rãi biến mất không thấy bóng hình. Kim Lăng Sương run giọng thốt:

- Đây là “Kiếm hàn” “Kiếm ảnh” hợp làm một. Trời! Không ngờ công lực của chưởng môn sâu dày đến mức này...

Lúc này, quanh người bọc một đám sương trắng, Trác Lăng Chiêu chậm rãi bước đến trước mặt Ninh Bất Phàm. Hàn khí trên kiếm dày đặc, xem ra mang theo nội lực độc tính. Nếu Ninh Bất Phàm bị kiếm này phá da thịt, tuyệt không đơn giản chỉ đổ vài giọt máu, còn bị độc tính âm hàn kia xâm nhập gây thương tích trong thân. Chỉ thấy trong đám sương mờ mịt, mũi kiếm Trác Lăng Chiêu đã biến ảo thành một luồng sáng trắng mơ mơ hồ hồ. Khí lạnh trong đại sảnh ngày càng dày đặc, nơi nơi đều trở nên âm trầm lạnh lẽo.

Lư Vân ở bên thầm nghĩ: “Sở dĩ Ninh Bất Phàm có thể thủ thắng, tất cả đều dựa vào liệu trước tiên cơ. Giờ Trác Lăng Chiêu lại thi triển ra chiêu thức vượt quá mức tưởng tượng, có thể che giấu đường đi của kiếm. Ninh Bất Phàm không thể nhìn rõ, đương nhiên không thể tiếp tục lấy khỏe ứng mệt.”

Thì ra Trác Lăng Chiêu thấy đối thủ không ngừng phá giải kiếm chiêu của mình, cũng biết trình độ kiếm đạo của cao thủ đệ nhất thiên hạ trước mắt đã đạt đến cảnh giới nhìn dáng đã hiểu, trong phút chốc có thể nhìn ra sơ hở trong kiếm pháp của mình. Chính vì thế y mới giấu đi đường kiếm. Để xem Ninh Bất Phàm không thấy rõ, làm cách nào phá giải tuyệt chiêu đánh tới đây. Trác Lăng Chiêu quát:

- Đi!

Kiếm quang lóe lên mãnh liệt, sương trắng dày đặc bốn phía, một chiêu dung hợp hai bộ kiếm pháp tạo ra tiếng gió thê lương, khí lạnh tỏa ra bức người, không biết Ninh Bất Phàm sẽ dùng chiêu gì ngăn cản.

Chỉ nghe hai tiếng “hắc” “hừ” vang lên. Mọi người nghênh cổ đón chờ kết cục. Chỉ thấy hai đại cao thủ không nói lời nào, đều lùi vài bước rồi tra kiếm vào vỏ.

Song phương ra tay quá nhanh, Trác Lăng Chiêu lại sử dụng kiếm pháp vô hình, thật sự rất khó nhìn ra ai thắng ai thua.

Một cơn gió núi thổi vào đại sảnh, trong tiếng kêu sợ hãi kinh ngạc của mọi người, ống tay áo của Trác Lăng Chiêu bị cắt xuống một mảnh. Một kiếm này đã phân ra ai thắng ai bại, đương nhiên Kiếm Thần đã thua.

Trong mắt Ninh Bất Phàm lóe lên tia cảm thông, nhẹ giọng nói:

- Người thua rồi.

Trác Lăng Chiêu run giọng nói:

- Ta đã phát động “Kiếm Ảnh”, theo lý người không nhìn thấy kiếm lộ của ta mới đúng, người...Có thể nào phá vỡ kiếm pháp của ta?!

Trác Lăng Chiêu luôn lấy tâm cơ thâm trầm nổi danh, năm xưa từng dùng âm mưu quỷ kế, một chiêu đánh bại hai đại cao thủ Linh Âm cùng Lý Thiết Sam. Ai ngờ giờ phút này hao hết tâm cơ, lại bị Ninh Bất Phàm dễ dàng phá giải tuyệt chiêu, tựa hồ còn dư lực.

Ninh Bất Phàm nói:

- Kiếm Ảnh của người sử xuất dựa vào nội lực, mắt ta không thấy kiếm lộ nhưng cảm nhận được sát khí trên thân kiếm, vì vậy mới phá được chiêu thức của người.

Trác Lăng Chiêu cười thắm một tiếng, nói:

- Sát khí trên thân kiếm sao?

Ninh Bất Phàm gật đầu nói:

- Hễ người học võ có cử động, ta có thể dựa vào sát khí đoán ra động tác cử chỉ của hắn, đây chính là tinh hoa võ học của môn phái ta. Những suy tính trong lòng các hạ, ta đương nhiên không đoán được. Có điều bảo ta dựa vào cước bộ hô hấp của các hạ đoán chiêu thức, đây không phải việc khó gì.

Trác Lăng Chiêu cười hắc hắc, nói:

- Cho nên... Bất kể là ta ra chiêu thức gì, người đều đoán trước được?

Ninh Bất Phàm gật đầu nói:

- Không sai. Tuy nhiên Trác chưởng môn không cần tự trách, ta hơn một bước nhưng nội lực không bằng người. Kiếm thuật không mạnh như người, sở dĩ thắng được là dựa vào bốn chữ “Đi trước chế địch”, không phải vì võ công ta cao hơn người.

Trong lòng mọi người đều sáng như tuyết, những lời này của Ninh Bất Phàm chỉ có ý an ủi mà thôi. Kiếm thần quả thật kém cao thủ đệ nhất thiên hạ một bước dài.

Các lộ võ học trong thiên hạ, sở cầu chẳng qua hai thứ chính là “Lực” và “Trí”. Nếu dựa vào “Lực” tấn công, là muốn vượt qua năng lực thần kỹ của đối thủ, chiêu thức của đối phương nhanh một bước, ta nhất định phải nhanh hai bước. Đối phương nâng được trăm cân, ta có thể gánh ngàn cân trên vai. Thắng bại thuần túy dựa vào sức ai mạnh. Ví như Linh Chân khổ luyện ngoại môn ngành công, hay như kiếm pháp luyện ngược huyền bí của

Trác Lăng Chiêu, thắng địch tất cả đều dựa vào câu: “Khí lực của ta lớn hơn người.”

Luận bàn đến võ học dùng “Trí”, chính là dựa vào kỹ xảo lừa gạt đối thủ. Người muốn đi về bên trái, ta cố tình lừa cho người đi về bên phải. Người muốn đi về bên phải, ta lại cố tình dọa người đi về bên trái. Chiêu thức của người hoàn toàn bị ta đoán trước hết, mặc cho hiểm độc cỡ nào, lực đạo mạnh mẽ ra sao, ta đều có thể “Liệu trước tiên cơ”, “xếp đặt người ta chứ không để người ta xếp đặt mình”, sau đó dễ dàng lấy được thắng lợi. Võ công dựa vào “Trí”, dù là thằng nhóc ba tuổi cầm một cây châm nhỏ gầy, cũng có thể đánh bại một đại lực sĩ cầm thiết chùy nặng ngàn cân. Vì chữ “Trí” này, rất nhiều môn các phái khổ luyện hư chiêu dụ địch cầu thắng, có điều còn chưa ai luyện đến cảnh giới của Ninh Bất Phàm.

Lư Vân tình tính thông minh. Mắt nhìn hai người so chiêu, trong lòng cũng ngộ ra: “Chỉ cần chiếm được tiên cơ chế địch, chiêu thức bình thường cũng có thể trở thành tuyệt chiêu mạnh nhất trong thiên hạ. Xem ra Ninh Bất Phàm thật sự là thiên tài, nếu không chỉ bằng chiêu thức tầm thường, sao có thể phá giải kiếm pháp phức tạp bậc nhất của Trác Lăng Chiêu?”

Trên thân kiếm của Ninh Bất Phàm không hề có chân khí nội lực, chỉ là một thanh kiếm tầm thường. Trên thân kiếm của Trác Lăng Chiêu lại tỏa ra âm kinh hàn khí, ra chiêu nhanh độc. Kiếm chiêu của Trác Lăng Chiêu hoa lệ cùng uy lực cường đại, tư vị giống như sơn trân hải vị. Quả thật là thiên kì bách quái, không chỗ nào không chỗ hay. Kiếm chiêu của Ninh Bất Phàm lại giống như rau xanh đậu hủ vậy, bình thường không chỗ kỳ diệu, một không có nội lực, hai không có khinh công. Chỉ cầm trường kiếm trong tay chậm rãi di chuyển, tùy ý đâm ra. Loại kiếm pháp này, một đứa nhóc ba tuổi cũng biết. Dùng trong trận này, cuối cùng Ninh Bất Phàm thắng được Trác Lăng Chiêu. Chỗ khác biệt giữa hai người chính là hai chữ “Thiên tài”.

Chỗ kỳ diệu của loại kiếm pháp dùng “Trí” đã vào “Thiên đạo”, tất nhiên chỉ để cho thiên tài sử dụng. Trác Lăng Chiêu hao tâm tốn sức, lấy lực của người bù vào chỗ không đủ trong kiếm pháp, luyện đến cảnh giới tuyệt đỉnh nhưng chỉ có thể xưng là “Đạo lý nhân gian”, “Nhân định thắng thiên” mà thôi.

Lư Vân thấy Trác Lăng Chiêu cúi đầu không nói, môn nhân Côn Luân thì rưng rưng mắt hồ. Trong lòng hăn chợt nổi lên cảm giác đồng tình, thầm nghĩ: “Kỳ thật Kiếm Thần với một thanh trường kiếm, có thể sử xuất thần công quỷ phủ cỡ này, mấy ai trong thiên hạ có thể chống nổi. Đáng thương y luyện đến mức này, lại không thể cản được một chiêu tùy tiện của Ninh Bất Phàm, hỏi sao không bị thương cho được.”

Ninh Bất Phàm thấy vẻ mặt Trác Lăng Chiêu đau đớn, cúi đầu không nói, liền mỉm cười hỏi:

- Trác chưởng môn, chúng ta không cần so đấu nữa, đúng không?

Y quay đầu nhìn mọi người trong sảnh, nói:

– Còn vị nào muốn chỉ giáo nữa chăng?

Chợt nghe một người điềm nhiên nói:

- Xoay người lại, chúng ta còn chưa đấu xong.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 9: Kiếm như thần kiếm như ta Hồi 4

Thanh âm nọ đầy vẻ lãnh ngạo, chính là của Trác Lăng Chiêu. Chỉ thấy hai mắt y bắn ra tia sáng hung tợn mãnh liệt, giống như muốn ăn sống nuốt tươi đối phương vậy. Mọi người đều mắng thầm: “Có miếng nào đã dùng hết cả, người ta còn chưa di chuyển một bước, giờ còn muốn so độ gì nữa đây?”

Vừa rồi Ninh Bất Phàm đứng yên bất động đánh bại Kiếm thần, thực lực hai người ai cao ai thấp vừa xem đã hiểu. Không biết giờ Trác Lăng Chiêu còn muốn gắng gượng cái gì nữa. Chỉ là e ngại Côn Luân Sơn người đông thể mạnh, không ai trong tân khách dám mở miệng chê cười.

Ninh Bất Phàm nhíu mày hỏi:

- Các hạ còn muốn đánh nữa sao?

Trác Lăng Chiêu không đáp mà hít một hơi thật sâu, từ đầu mũi kiếm của y đột nhiên sinh ra một luồng thanh quang chói lòa. Nó không ngừng dài ra. Một tắc, hai tắc, ba tắc, chậm rãi hình thành thêm một lưỡi kiếm ánh sáng. Trong đại điện tối đen, luồng sáng kia lại chói lòa khiến mọi người không thể mở mắt.

Ninh Bất Phàm gật đầu nói:

- Lưỡi kiếm ánh sáng này rất lợi hại! Ninh mỗ bình sinh hiếm gặp.

Trác Lăng Chiêu ngửa mặt lên trời, kiêu ngạo nói:

- Sở dĩ ta tự xưng là Kiếm thần, chính là vì nó. Mời Ninh chương môn chỉ giáo tiếp cho!

Miệng y nói chuyện, lưỡi kiếm ánh sáng nhú dài ra từ mũi bảo kiếm không hề có dấu hiện nhạt xuống, ngược lại càng sắc sỡ chói mắt.

Cái gì gọi là kiếm ánh sáng? Đây là cảnh giới cao nhất mà bất kì kiếm khách nào xưa nay đều theo đuổi, chính là kiếm sĩ dùng nội lực thâm hậu bức ra lân phần từ mũi kiếm, thiêu đốt trong không khí nhìn qua giống như ngọn lửa mang sắc màu, vì vậy gọi là “Nhú dài ra”. Dựa vào kiếm khí vô hình ngưng tụ thành những tia lửa sáng nhoáng, không những có thể cắt sắt chém vàng đánh đâu thắng đó, mà còn xảo diệu biến hóa không ngừng. Nếu có người dựa vào kiếm ánh sáng hoành hành thiên hạ, cho dù đối phương mang theo danh kiếm bảo đao cũng không thể chặn nổi một chiêu chính diện.

Mọi người thấy kiếm ánh sáng hùng hồn như vậy, đều hâm mộ tán thưởng không thôi. Các lão kiếm khách đi nhiều biết rộng, từng nghe qua đại danh kiếm ánh sáng nhưng chưa có cơ hội tận mắt trông thấy, bởi vì khi phát động kiếm ánh sáng sẽ rất hao tổn nội lực. Trên giang hồ, người luyện thành ngày càng ít, một cao thủ chỉ cần phát ra kiếm ánh sáng dài nửa tấc, trụ được trong một nhịp hô hấp cũng đủ ngạo thị giang hồ. Bây giờ lại thấy nội lực của Trác Lăng Chiêu giống như giếng sâu không đáy, lưỡi kiếm ánh sáng do y phát ra không chỉ dài đến ba tấc mà còn sáng ngời, liên tục rực cháy tuyệt không ngừng nghỉ, có thể nói là danh chấn kim cổ. Nhìn thấy kỳ cảnh có một không hai này, không ít kiếm khách lệ rơi lã chã, cảm thấy sống kiếp này thật không uổng.

Đám người Dương Túc Quan nhớ đến Linh Định thua ở chiêu “kiếm ánh sáng” này, càng chăm chú quan sát. Phương Tử Kính tuy khinh thường đạo làm người của Trác Lăng Chiêu nhưng thấy tuyệt học cỡ này, trong lòng cũng sinh ý kính nể, thầm nghĩ: “Kiếm ánh sáng khó thi triển như vậy, nhất định Trác Lăng Chiêu luyện qua pháp môn thần kỳ nào đó. Nếu không, sao có thể chống đỡ lâu như vậy?”

Phương Tử Kính nào biết rằng, “Kiếm ánh sáng” này đúng là tuyệt học mà Trác Lăng Chiêu tìm được trong cổ mộ nọ. Nếu không nhờ trí tuệ tiền nhân đúc kết, dù nội lực của Trác Lăng Chiêu thâm hậu cỡ nào cũng không thể làm kinh thiên động địa như vậy.

Lúc này cổ tay Trác Lăng Chiêu khẽ rung. Lưỡi kiếm ánh sáng hiện lên, chém thẳng đến yết hầu Ninh Bất Phàm. Với cơ thể kim cương bất hoại của Linh Định mà còn không chịu nổi. Nếu để kiếm qua cổ họng, nhất định cảnh tượng tiếp theo là Ninh Bất Phàm đầu rơi máu chảy. Ninh Bất Phàm biết nguy hiểm, lập tức cúi đầu để kiếm ánh sáng cắt ngang qua cây cột trụ sau lưng. Phút chốc cây trụ gỗ đứt làm hai. Tân khách đứng gần đều sợ hãi kêu lên, ào ào tránh ra chỗ khác.

Ba tấc kiếm ánh sáng, lại thêm thân trường kiếm dài năm tấc. Uy lực quả thật cực lớn, trên trời dưới đất, không có gì có thể kháng cự nổi. Lúc này Trác Lăng Chiêu ỷ vào kiếm ánh sáng hữu hình vô chất, tấn công Ninh Bất Phàm từ xa. Hai người cách khá xa nhau nhưng Trác Lăng Chiêu dựa vào kiếm khí vô hình giết người, Ninh Bất Phàm không thể giơ kiếm phản kích, hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Những mảnh vụn gỗ bay tán loạn. Kiếm quang lóe lên, chém thẳng một đường vào sau lưng Ninh Bất Phàm. Trác Lăng Chiêu lạnh lùng nói:

- Đấu cùng Kiếm thần ta, không thể để người đứng thẳng bất động!

Ninh Bất Phàm ho khan một tiếng, đành bước ra một bước. Ầm một tiếng, mặt đá xanh cứng rắn lại bị kiếm của Trác Lăng Chiêu chém thành một rãnh sâu, khiến cho người xem giật mình thót tim.

Chỉ thấy kiếm quang lấp lánh, kiếm khí dày đặc, giây lát hai người qua hơn mười chiêu, khoảng cách hai bên vẫn rất xa nhau. Ninh Bất Phàm khó có thể phản đòn, chỉ biết né tránh, không hề sử dụng nổi một kiếm. Qua thêm

một nén hương, mũi kiếm ánh sáng nọ ngày càng mạnh mẽ, hoàn toàn không có dấu hiệu suy yếu.

Trong đại điện, kiếm khí tung hoành, mọi người sớm trốn qua một bên, ngay cả các cao thủ cũng không ngoại lệ, kiếm quang lợi hại như vậy, ai dám trực diện ngăn cản? Mọi người chỉ có thể tận lực dán mình vào vách tường, cầu cho kiếm khí của Trác Lăng Chiêu đừng quét ngang qua đây.

Trác Lăng Chiêu quát:

- Ninh Bất Phàm! Người phá giải hết các chiêu thức trong nhân gian, nhưng kiếm ánh sáng này do thiên giới truyền lại, xem người làm cách nào phá giải?

Thoáng chốc lưỡi kiếm ánh sáng nọ hùng hồn tán ra, biến ảo thành trăm ngàn tiểu kiếm nhàn nhạt, nhanh chóng bắn tới, trái phải tấn công Ninh Bất Phàm.

Phương Tử Kính cũng kinh ngạc không ít, thầm nghĩ: “Hào quang ngàn đạo! Thế gian thật sự có võ học cỡ này sao!”

Ninh Bất Phàm thấy chiêu này quá mạnh, không dám đón đỡ trực diện, lúc này hướng sang phải rồi nhảy ra. Ngàn đạo kiếm quang lập tức xẹt ngang qua, chỉ nghe một tràng âm thanh nhỏ vang lên, thoáng chốc bức tường phía sau đã bị đâm thủng mấy ngàn lỗ nhỏ. Mọi người thấy kiếm khí cỡ này, hoảng sợ thầm nghĩ: “Kiếm pháp thật đáng sợ! Trác Lăng Chiêu thật sự là Thần trong vạn kiếm!”

Trác Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, lại sử xuất chiêu “Hào quang ngàn đạo”, sắc mặt Ninh Bất Phàm thảm đạm, vội vàng né tránh với bộ dạng vô cùng chật vật.

Hơn trăm chiêu trôi qua, Ninh Bất Phàm vẫn trái tránh phải né, không thể hoàn thủ nổi một chiêu. Người ngoài đứng xem đều nhú mày thầm nghĩ: “Cao thủ đệ nhất thiên hạ mà không dám trực diện đón chiêu, cứ né tránh như vậy, không phải làm hỏng danh hiệu cao quý sao?”

Có kẻ lắm chuyện lập tức lớn tiếng quát:

- Mau quyết một trận tử chiến đi! Đừng chỉ biết trốn tránh như con rùa đen!

Đệ tử Hoa Sơn lập tức đáp trả một cách mỉa mai:

- Người gấp cái gì? Muốn so chiêu phân thắng bại, lát nữa còn nhiều cơ hội!

Tiếng tranh chấp không ngừng vang lên, trong đại điện loạn thành một đống.

Trác Lăng Chiêu trước khi lên núi đã tính toán kỹ càng, chỉ cần dựa vào tuyệt kỹ kiếm ánh sáng của mình, nhất định khiến cho nhân sĩ võ lâm khiếp sợ tôn sùng. Chốc lát nữa, Ninh Bất Phàm còn không dám phản đòn, y sẽ dừng lại không đấu. Khi đó đối phương đương nhiên không còn mặt mũi bước lên đấu tiếp, danh hiệu võ lâm minh chủ sẽ được củng cố dễ như bỡn.

Nghĩ đến hôm nay bản thân đánh bại Thiếu Lâm, phá nát Hoa Sơn, lập nên đại nghiệp hiếm thấy từ lúc Côn Luân khai phái đến nay, Trác Lăng Chiêu bất giác nở nụ cười đắc ý.

Dựa vào chiêu thức chiếm thượng phong, y ung dung xuất kiếm có ý khoe khoang. Lại thấy Ninh Bất Phàm chân đạp thất tinh chạy nhanh quanh mình, tùy thời đều muốn xông qua. Y mỉm cười thầm nghĩ: “Cho dù kiếm pháp của người cao đến đâu, cũng không cách nào ngăn cản kiếm ánh sáng

hữu hình vô chất của ta, nếu còn cố đắm ăn xôi muốn vọt qua, không phải sang chịu chết hay sao!”

Đang muốn sử xuất “Hào quang vạn đạo” công tới đối phương, Trác Lăng Chiêu chợt nhận ra những dấu chân trên mặt đất có chỗ kỳ lạ. Phần lớn dấu chân tán loạn đều là của y. Riêng có một vòng dấu chân lấy y làm trung tâm tựa hồ muốn vây quanh, những dấu chân này đều là của Ninh Bất Phàm.

Trác Lăng Chiêu nhìn về phía Ninh Bất Phàm, chỉ thấy sắc mặt đối phương ngưng trọng như đang suy tính điều gì, bất giác trong lòng y nảy sinh niềm không hay, lo lắng thầm nghĩ: “Nhìn bộ dạng của hắn nhất định có âm mưu, ta nên cẩn thận thì hơn”

Trác Lăng Chiêu âm thầm suy tính. Mắt thấy Ninh Bất Phàm chậm rãi đến gần, khoảng cách giữa hai người chỉ còn mười tấc. Y tự phụ vào uy lực trường kiếm trong tay, dựa vào thân kiếm dài năm tấc cộng với ba tấc kiếm ánh sáng, đủ để phá hủy mọi thứ trong phạm vi tám tấc. Ninh Bất Phàm từ từ tới nạp mạng, còn không xuất kiếm thì đợi đến khi nào?

Trác Lăng Chiêu gào to một tiếng:

- Đến đây!

Y hít một ngụm chân khí thật sâu. Chỉ nghe ầm một tiếng. “Hào quang ngàn đạo” bắn ra với tốc độ cực nhanh, kiếm khí đầu mũi kiếm như bài sơn hải đảo, bắn nhanh đến trước mặt Ninh Bất Phàm. Cho dù võ công của Ninh Bất Phàm mạnh cỡ nào, kinh công cao đến mấy, cũng không tránh khỏi trở thành một đồng thịt, chết không còn hình người.

Khói trắng bốc lên, tro bụi che kín đại diện, tất cả tân khách đều ngẩn cổ, sợ hãi kêu lên thán phục. Đệ tử Hoa Sơn thấy chương môn không rõ sống

chết thì đấm ngực dậm chân, tiếng khóc không ngừng vang lên. Trác Lăng Chiêu thấy thắng bại đã rõ, phút chốc lộ nụ cười, muốn tra kiếm vào vỏ.

Ngay tại phút giây vui sướng này, đột nhiên trước mặt Trác Lăng Chiêu chợt lóe sáng, một thanh trường kiếm đâm thẳng tới mặt y, chính là “Dũng Thạch” của Ninh Bất Phàm!

Kinh ngạc không nhỏ, mắt thấy “Dũng Thạch” sắp đâm vào ngực. Trác Lăng Chiêu vội vàng lùi về sau né tránh, Ninh Bất Phàm lại tiến thẳng về trước không rời. Hai người một người tiến một lùi, giây lát đã hơn một trượng. Đám người thấy biến cố này lại ngạc nhiên đến ngây người.

Phương Tử Kính ở bên quan sát, thầm nghĩ: “Giỏi cho Ninh Bất Phàm, không ngờ nắm được đạo lý mười tắc tất thắng này.”

Kiểm ánh sáng của Trác Lăng Chiêu có thể coi là tuyệt chiêu vô địch đương thời, cho dù chưởng lực mạnh như thế nào, nội công thâm hậu đến đâu cũng không thể ngăn được một kích. Hễ là máu thịt, tất cả đều không thể chống lại nó. Có điều, tuy rất khí phách nhưng bản thân chiêu này cũng có một khuyết điểm nho nhỏ, đó chính là khi sử dụng “Hào quang ngàn đạo”, sẽ cần một khoảng thời gian đổi hơi thở. Lúc này Ninh Bất Phàm không ngừng trốn tránh kéo dài, không phải để tiêu hao nội lực của Trác Lăng Chiêu mà muốn nắm rõ thời gian đổi hơi thở này dài ngắn ra sao.

Công lực của Trác Lăng Chiêu thật sự rất thâm hậu, thời gian đổi hơi thở chỉ trong giây lát. Ninh Bất Phàm tính toán rằng dựa vào khinh công của y, cần phải đến gần Trác Lăng Chiêu mười tắc mới có cơ hội đặt cược mạng sống tấn công.

Y chờ rất lâu, rốt cuộc tìm được cơ hội, trước khi Trác Lăng Chiêu phát ra chiêu “Hào quang ngàn đạo”, đã giành trước một bước đánh vào vòng

trong, lập tức phá giải tuyệt kỹ kiếm ánh sáng kinh động thiên hạ của Trác Lăng Chiêu.

Lúc này Trác Lăng Chiêu cũng biết tình thế cực kì hung hiểm của mình. Nếu để Ninh Bất Phàm tiến gần thêm, đối phương sẽ lấy thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai đánh vào. Hai người cận chiến, kiếm ánh sáng ngạo thế của y trở thành trời buộc, dựa vào kiếm pháp cao thâm của Ninh Bất Phàm thì cận chiến là vô địch, nhất định bản thân y sẽ thảm bại.

Trác Lăng Chiêu nghĩ như vậy, liên tục lùi lại đằng sau. Ninh Bất lại theo đuôi không rời. Tân khách đứng xem, không hiểu chuyện đều cười rộ lên:

- Hai người bọn họ đang nhảy múa hay sao? Sao một người tiến một người lùi, luyện tập cũng không hợp ý như vậy!

Những hạng võ công tầm thường sao biết được chỗ hiểm ác bên trong. Giờ nếu Ninh Bất Phàm bị đẩy ra ngoài mười tấc, lập tức bị Trác Lăng Chiêu dùng “Hào quang ngàn đạo” chém chết. Ngược lại, nếu Trác Lăng Chiêu để Ninh Bất Phàm tiến sâu vào phạm vi mười tấc, lập tức điểm yếu giữa ngực bụng của y sẽ phơi bày ra. Hai người lùi tiến là đang tranh đấu ở Quỷ Môn quan.

Trác Lăng Chiêu lùi dần về sau, mắt thấy sắp đụng tường thì còn đường sống sao? Cũng không thể đánh nát bức tường rồi bỏ chạy xuống núi mất dạng được!

Lúc này trên trán Trác Lăng Chiêu chảy mồ hôi lạnh, y học kiếm đến nay đã hơn bốn mươi năm, trong đời gặp qua vô số cao thủ nhưng chưa ai quái dị như người trước mắt, nếu so về “Lực” thì Linh Định chắc chắn ở trên Ninh Bất Phàm, nếu nói về chiêu thức tinh diệu thì bản thân y còn hơn đối phương trăm ngàn lần. Chỉ là lại không có cách nào phá giải một chiêu tùy ý của đối phương.

Sắc mặt Trác Lăng Chiêu xanh mét, thầm nghĩ: “Trận này nếu thất bại khó coi như vậy, mai này ta còn hành tẩu trên giang hồ được nữa sao? Ta.... Ta thuở nhỏ thông minh hơn người, luôn được các sư trưởng khen ngợi. Ba năm trước may mắn lọt vào mắt xanh của ông trời, ban thưởng cho ta quyền kiểm pháp Kiếm thần, ta đã có thiên phú lại thêm ông trời trợ giúp, chẳng lẽ còn không thể thắng được hắn sao? Ta... Ta tuyệt đối không thể thua...”

Trong giây lát, ý tưởng “lưỡng bại câu thương”, “ngọc đá cùng nát” hiện lên trong đầu, Trác Lăng Chiêu ngửa mặt lên trời cuồn khiếu, nội lực nơi ngực bụng lập tức tuôn ra, thoáng chốc kiếm ánh sáng biến ảo ra mấy ngàn đạo hào quang. Mọi người đứng ngoài thấy khí thế cỡ này, thoáng chốc bị hù hết hồn. Thầm nghĩ may mắn rằng người đứng mũi chịu sào là “Thiên hạ đệ nhất” Ninh Bất Phàm, nếu đối là mình, tất sẽ thành một đồng thịt vụn.

Chỉ thấy kiếm ánh sáng lượn lờ khắp đại điện, trăm thanh kiếm quang không công tới mà bay quanh Trác Lăng Chiêu. Mọi người thấy kiếm quang có thể gấp khúc lại đều sợ hãi kêu thành tiếng. Ninh Bất Phàm thấy Trác Lăng Chiêu dùng kiếm quang hộ thể kín kẽ thì cước bộ chậm lại, không truy đuổi nữa. Xem ra trận này không thấy máu sẽ không phân thắng bại. Trong hai đại cao thủ, chắc chắn có một người chết thảm đương trường

Trong đại điện lại không một người nào biết, giờ phút này Trác Lăng Chiêu đã bóp vỡ thanh trường kiếm trong tay thành những mảnh nhỏ, dựa vào nội lực thâm hậu mới tạo ra màn kiếm quang bay lượn quanh người. Có điều phát động nội lực như vậy đã tổn thương tạng phủ. Khóe miệng Trác Lăng Chiêu rỉ máu, nhưng dưới kiếm quang chói mắt, không người nào nhìn ra thảm trạng này.

Trác Lăng Chiêu cương ngạnh thầm nghĩ: “Nếu thua trận này, ta cũng không muốn sống nữa. Hôm nay cứ dùng hết nội lực trong thân, dù là công lực mất sạch cũng phải giết chết Ninh Bất Phàm!”

Y diên cuồnng hét lên một tiếng, vô số lưỡi kiếm ánh sáng nhỏ lạnh thấu xương bắn tới Ninh Bất Phàm, mang theo khí thể kinh thiên động địa, khiến cho quỷ thần đều khiếp vía.

Ninh Bất Phàm thấy máu rỉ nơi khoe miệng của Trác Lăng Chiêu, cũng biết đối phương vì giành thắng lợi mà không tiếc tổn hao sạch công lực. Chỉ sợ chiêu này vừa kết thúc, đối phương cũng trở thành phế nhân. Ninh Bất Phàm khẽ thở dài, lắc đầu nói:

- Kiếm thần à Kiếm thần, người tự xưng là Thần, vì sao không nhìn rõ hư danh trên thế gian?

Trên mặt lộ vẻ thương xót, hai chân Ninh Bất Phàm đứng vững bất động, hai tay nâng kiếm hướng thẳng lên trời, chuôi kiếm đặt trên trán, miệng lầm nhẫm niệm gì đó.

Đệ tử Hoa Sơn thấy bộ dạng này của sư tôn, lập tức kinh hô:

- Nhân kiếm chấn âm dương!

Các đệ tử lộ vẻ tán thưởng, quỳ rạp xuống đất. Đám tân khách không rõ chuyện gì, liền nhao nhao nghị luận.

Phượng Tử Kính thấy vậy chỉ thở dài, thầm nghĩ: “Nhân kiếm xuất thủ, thắng bại đã đến hồi cuối.”

Cầm kiếm như thắp nhang, khuôn mặt Ninh Bất Phàm lộ vẻ từ bi, chỉ thấy lòng bàn tay hai tay hướng ra, dùng lực dính chặt chuôi kiếm. Nội lực phát động, mũi kiếm chuyển động theo quỹ tích hình tròn như vầng trăng. Kiếm chuyển động rất nhanh nhưng không hề nghe một tiếng động, đủ thấy nội lực trên thân kiếm nhu hòa mềm dẻo đạt đến cảnh giới cao nhất. Từ xa nhìn

lại, vàng trắng tròn rục rở kia cùng khí nóng phiêu đảng, phảng phất như vàng sáng tỏa ra từ đỉnh đầu tượng phật, càng làm cho lòng người thêm kính sợ.

Trác Lăng Chiêu thấy Ninh Bất Phàm còn tuyệt chiêu chưa sử dụng thì chấn động trong lòng, nhớ đến những lời Phương Tử Kính từng nói.

“Chẳng lẽ.... Chẳng lẽ đúng như lời của Phương Tử Kính. Trên thế gian, chỉ có truyền nhân của Thiên Sơn mới có khả năng đánh bại Ninh Bất Phàm sao? Ta không tin! Ta không tin!”

Nhớ đến bản thân dung túng cho môn đồ phóng hỏa giết người vì một tấm da dê, thân mang xú danh khó gột rửa. Nếu thua trận này, tất cả đều biến thành trò khôi hài nhất thế gian. Nghĩ đến lòng đã chua xót, bất giác Trác Lăng Chiêu hét lên một tiếng điên cuồng, nội lực toàn thân mãnh liệt tuôn ra, liều mạng phát động tấn công.

Ngay lúc này, vàng sáng kia lập tức mở rộng bao phủ màn kiếm ánh sáng của Trác Lăng Chiêu. Chỉ nghe tiếng đình đình đang đang không ngừng vang bên tai, sau đó đây rẩy những đoạn kiếm nhỏ rơi xuống đất.

Mọi người đầy kinh ngạc, ào ào hỏi nhau:

- Sao rồi? Ai thắng?

Lời chưa xong, bỗng nghe một tiếng kêu thảm, một người miệng phun máu tươi quỵ rạp xuống đất. Người nọ mặt đầy bi phẫn, chính là chương môn Côn Luân Sơn, “Kiếm thần” Trác Lăng Chiêu!

Phương Tử Kính thở dài thầm nghĩ: “Đáng thương cho Trác Lăng Chiêu xảo trá đủ cả, vẫn không qua được một chiêu “Nhân kiếm chấn âm dương”.”

Hoa Sơn sở truyền có “Tam đạt kiếm” ba chiêu tuyệt kỹ, là “Trí kiếm bình bát phương”, “Nhân kiếm chấn âm dương”, “Dũng kiếm trảm Thiên cương”. Trí kiếm phục địch, Nhân kiếm hộ thân, Dũng kiếm trảm sát. Đầu tiên là “Trí kiếm” tìm kiếm sơ hở của kẻ địch. Hai đại cao thủ giao đấu lúc đầu, kiếm pháp của Trác Lăng Chiêu lần lượt bị Ninh Bất Phàm phá giải, tất cả đều thua trong chiêu số của “Trí kiếm bình bát phương”. Đến chiêu quyết một trận tử chiến cuối cùng kia, chính là vương đạo phục nhân “Nhân kiếm chấn âm dương”. Năm xưa Phương Tử Kính đánh với Ninh Bất Phàm cũng thua ở chiêu này. Giờ này mắt thấy nó tái hiện, tất nhiên sào nhào một hồi.

Thanh Y Tú Sĩ và các cao thủ liếc mắt nhìn nhau, giờ mới biết Ninh Bất Phàm không chỉ có kiếm pháp ngạo thị giang hồ, ngay cả nội lực cũng thâm hậu hơn người thường rất nhiều, mới có thể sử xuất “Nhân kiếm” áp đảo cường địch. Nghĩ lại khi Trác Lăng Chiêu chiếm thế thượng phong, Ninh Bất Phàm có thể dựa vào nội lực sớm giành chiến thắng, chỉ là y không muốn mà thôi.

Trong các cao thủ, chỉ có Phương Tử Kính là người hiểu rõ nhất. Ninh Bất Phàm xưa nay dựa vào chiêu số phân thắng bại, không thích lấy sức lực hàng phục người ta. Nếu không phải thương hại Trác Lăng Chiêu tự hại mình hủy đi công lực, y cũng không sử xuất tuyệt chiêu “Nhân kiếm chấn âm dương” để chế trụ đối phương.

Ninh Bất Phàm thấy thắng bại đã rõ, liền chậm rãi đi tới, cúi đầu nhìn Trác Lăng Chiêu. Trác Lăng Chiêu không muốn khuất phục, gượng đứng lên nhưng toàn thân không còn khí lực, nội lực bá đạo tuyệt luân ngày thường không còn sót lại chút nào, găng mãi mới chậm chạp đứng dậy.

Hai người đứng thẳng đối mặt, Trác Lăng Chiêu biết tài không bằng người, mặt mày xám như tro tàn, cắn răng nói:

- Người giết ta đi!

Ninh Bất Phàm lắc lắc đầu, xoa vai Trác Lăng Chiêu rồi hòa nhã nói:

- Trác chương môn đừng tự trách nữa. Kiếm pháp của các hạ quả thật cao tuyệt, nếu không có nhiệt tâm yêu thương kiếm đạo, tuyệt không thể luyện thành kiếm khí cỡ này. Người ngoài nói người là một ma đầu giết người không chớp mắt, có điều dựa vào kiếm mà nói, các hạ quả thật được xưng là vầng trăng sáng lúc trời trong, là một hảo hán đỉnh thiên lập địa.

Nói xong truyền một dòng nội lực vào cơ thể đối phương, giúp Trác Lăng Chiêu chữa trị nội thương.

Mắt thấy cường địch hao phí công lực vì mình, người bình thường chần chẫn cảm động đến rơi nước mắt, có điều Trác Lăng Chiêu trời sinh cao ngạo, Ninh Bất Phàm chữa thương giúp còn kiến y khó chịu hơn bị đâm một kiếm gấp trăm ngàn lần. Trác Lăng Chiêu gào to một tiếng, phát động nội lực toàn thân, phát tay áo đẩy Ninh Bất Phàm lui vài bước. Chỉ là nội lực vừa động, nội thương thêm nặng khiến y không chịu nổi hộc máu ra. Trác Lăng Chiêu xưa nay coi trọng nhất là thể diện, cố gắng nuốt xuống, chống vờ kiếm xuống đất, lúc này mới ổn định thân thể.

Ninh Bất Phàm lộ vẻ không đành lòng, khuyên nhủ:

- Đời người gặp ghềnh không bằng phẳng. Thắng bại là chuyện thường tình, vì sao phải xem trọng như vậy?

Trác Lăng Chiêu cười hắc hắc, nói:

- Kẻ mạnh làm vua, người thua làm giặc, kiếm thuật của Trác mã không bằng người, còn nói được lời nào?

Trên mặt lộ vẻ quật cường, y ngửa đầu nhìn hai lá cờ thướt phía trên. Nhớ đến bản thân là bại tướng dưới tay người, thoáng chốc trong lòng bi thương, nước mắt ứa ra, than rằng:

- Đã sinh Du, sao còn sinh Lượng?

Máu tươi phun ra từ miệng, Trác Lăng Chiêu liền té ngã xuống đất.

Ninh Bất Phàm lắc lắc đầu, muốn tiến lên nâng đối phương dậy. Kim Lăng Sương thân là người đứng thứ hai trong Côn Luân. Chưởng môn thảm bại, không thể không ra mặt. Y thở dài một tiếng, lập tức bước lên ôm Trác Lăng Chiêu vào ngực, khom người nói:

- Chưởng môn Hoa Sơn quả nhiên là thiên hạ đệ nhất, Côn Luân Sơn ta cam bái hạ phong.

Ninh Bất Phàm không hề vui mừng, chỉ lắc đầu thở dài:

- Xin chuyển cáo cho chưởng môn quý sơn, nói là Ninh Bất Phàm trước khi thoái ẩn có thể đấu một trận cùng y, đã cảm thấy rất vinh hạnh, mong y đừng để chuyện thắng bại trong lòng nữa.

Kim Lăng Sương trầm nghĩ: “Người này không hổ là cao thủ đệ nhất thiên hạ, cử chỉ khí độ đều khiến người ta bội phục.”

Lập tức khom người đáp lễ:

- Đa tạ Ninh đại hiệp, tại hạ nhất định chuyển lời này cho chưởng môn tệ phái.

Mắt thấy Trác Lăng Chiêu thảm bại, Phương Tử Kính lại không hề ngạc nhiên. Lão lắc đầu than thở: “Kỳ thật sự chênh lệch giữa hai người, đã rõ ràng ngay ở chiêu đầu tiên.”

Trước khi hai người ra tay, Trác Lăng Chiêu nói “Kiếm như thần”, lời này khí phách tuyệt luân nhưng mất đi ý cảnh. Ninh Bất Phàm nói “Kiếm là ta”, chính là cảnh giới cao nhất của nhân kiếm hợp nhất. Phương Tử Kính là cao thủ kiếm thuật, nghe đoạn đối thoại liền biết trong lòng Trác Lăng Chiêu còn rào cản, một lòng chỉ cầu thanh danh lợi lộc, luyện võ vì cầu thắng. Ninh Bất Phàm thì siêu thoát khỏi sinh tử vinh nhục, tìm được cái bản ngã trong kiếm thuật. Cách nhìn của hai người về kiếm đạo cách nhau một trời một vực, kiếm chiêu cũng không giống nhau. Tuy đều dùng trí khắc địch nhưng Ninh Bất Phàm cầu thuận theo tự nhiên, Trác Lăng Chiêu cầu chính là khí phách bản thân. Một khi hai loại kiếm thuật này gặp nhau, thắng bại tất nhiên vừa xem đã rõ.

Mọi người thấy kết cục của Kiếm Thần, trong lòng buồn bã. Những kẻ được Trác Lăng Chiêu tìm đến trợ trận, giờ phút này thấy y thảm hại như thế, trước khi tức giận rời đi, miệng còn không ngừng kêu la:

- Con mẹ nó, Kiếm thần cái rắm, căn bản chỉ là hồ giấy, toàn bộ không phải là đối thủ của người ta!

Đủ loại chê cười khinh thường trong lòng, đều biểu hiện hết ra lời nói.

Phương Tử Kính nhìn hạng người bạc bẽo đó, không khỏi lắc đầu than thở:

- Lại là mấy lời khen chê của thế gian, mới khiến một đại cao thủ làm nhiều chuyện ác như vậy. Nếu giờ Trác Lăng Chiêu tỉnh lại, nghe những lời trào phúng này, chắc chắn uất ức cả đời.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 10: Sông núi sinh tài đời đời có Hài 1

Tập thơ Lý, Đỗ miệng muôn người

Xem lại ngày nay đã cũ rồi

Sông núi sinh tài đời vẫn có

Lấy lòng ai cũng một thời thôi

Lại nói Linh Định, Trác Lăng Chiêu đều bại trận. Phương Tử Kính lại không muốn xuống đài, ngôi vị minh chủ võ lâm giống như một giấc mộng không thể thành hiện thực, sẽ tan biến theo chuyện Ninh Bất Phàm thoái ẩn. Đám tân khách trong sảnh thầm than thở: “Võ công của Ninh Bất Phàm cao siêu như vậy. Sau này y thoái ẩn rồi, võ học thế gian lại thụt lùi một bước, thật sự đáng tiếc.”

Giang sơn đời nào chẳng có nhân tài xuất hiện, thế hệ mới thay thế hệ cũ, cao thủ võ lâm không ngừng nổi lên nhưng không người nào có thể đánh ngang tay với Ninh Bất Phàm, cảm giác đúng là người nay không bằng người xưa.

Ninh Bất Phàm thoái ẩn, điển lễ cũng kết thúc. Không ít người thấy đại cuộc đã định, liền đứng dậy tạm biệt. Ngang qua đám người Côn Luân Sơn, có vài kẻ còn buông lời châm chọc khiêu khích. Môn nhân Côn Luân tất nhiên đầy tức giận, mở miệng ác độc đáp trả. Đồ Lăng Tâm còn muốn ra

tay giết người, đám đệ tử Hoa Sơn đành tiến lại khuyên can, thoáng chốc trường diện loạn thành một đồng.

Kim Lăng Sương hít vào một hơi, nhớ đến thanh thế của Côn Luân Sơn khi lên núi, trong lòng cảm thấy khó khăn. Y nhìn Trác Lăng Chiêu đang hôn mê bất tỉnh, thầm nghĩ: “Cả đời chưởng môn háo thắng, vì hư danh mà mang tiếng xấu không chuyện ác nào không làm, ài... Điều này thực sự là đáng sao?”

Chợt thấy Ninh Bất Phàm xoay người, chỉ vào một vật trên mặt đất, hỏi:

- Thứ này của các người?

Kim Lăng Sương giật mình cúi nhìn, thấy một vật màu trắng nằm ngay bên chân Ninh Bất Phàm, vật nọ mỏng manh hình vuông. Chính là thứ đã dẫn dắt Côn Luân Sơn đến chỗ tụ tập đủ mọi tội ác trên đời, một tấm da dê.

Kim Lăng Sương biết là do chưởng môn trọng thương, không còn sức để ý các thứ trên người, mới để da dê từ trong lòng rơi xuống đất. Y đi tới nói:

- Thứ này là của chúng ta, làm phiền Ninh tiên sinh trả lại cho.

Ngay đúng lúc này, trong đám Liễu môn bước ra một người, cất cao giọng nói:

- Chậm đã! Thứ đó là của chúng ta. Ninh tiên sinh đừng nghe hăn nói bậy!

Người lên tiếng có khuôn mặt anh tuấn, chính là Dương Túc Quan.

Ninh Bất Phàm nghe hai bên đều nhận vật là của mình, trong tâm buồn bực, khó hiểu hỏi:

- Thứ này thực ra là của ai?

Bỗng nghe một người lên tiếng:

- Thứ đó là của Giang đại nhân, ai dám lấy?

Một lão phiến tăng bước nhanh ra. Thần Cơ Động đã bị hủy nhưng vẫn không ít đại thần cho rằng tấm da dê là vật chứng bán nước của Giang Sung. La Ma Thập tính cướp thứ này rồi tiêu hủy là tốt nhất, tránh sinh thêm phiền toái.

Ninh Bất Phàm ho khan một tiếng, thầm nghĩ: “Xem mấy người này đẳng đẳng sát khí như vậy, trước tiên cứ thu hồi thứ này lại, tránh để xảy ra thêm sát nghiệp vô vị.”

Y cúi người xuống nhặt tấm da dê. Kim Lăng Sương giật mình sợ hãi, nhớ đến chưởng môn rất coi trọng vật này, lập tức bay về phía trước, muốn nhanh tay cướp lấy.

Dương Túc Quan quát:

- Thu tay lại!

Chàng vận khởi khinh công, cấp tốc lao đến. Trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, muốn ngăn cản Kim Lăng Sương. La Ma Thập thấy ba người ra tay cướp đoạt, sao chịu chậm chân đi sau? Thân thể lão nhoáng một cái, cũng bay tới tranh cướp.

Bốn người ra tay cùng lúc, Ninh Bất Phàm đứng gần nhất nhưng không biết tầm quan trọng của tấm da dê, chỉ chậm rãi cúi người nhặt lên, ba người còn lại thì quyết tâm lấy cho bằng được. Mắt thấy bốn bàn tay cùng chạm tấm da dê. La Ma Thập tu luyện công phu đặc dị, thoáng chốc cánh tay dài ra

nắm được một góc của nó. Dương Túc Quan sao có thể để đối phương được như nguyện? Trường kiếm lóe hàn tinh, mau lẹ đâm tới. La Ma Thập hừ một tiếng, đành buông tay nghiêng người né tránh. Dương Túc Quan mừng rỡ ngồi xuống, tay trái đã cầm được một góc tấm da dê.

Lúc này Kim Lăng Sương đã tới nơi, y hét lớn một tiếng:

- Buông tay!

Kiểm hàn rời vỏ ngăn trường kiếm của Dương Túc Quan, tả chỉ vươn ra điểm tới mi tâm của chàng. La Ma Thập vui vẻ thầm nghĩ: “Thật là trời giúp ta!”. Tay trái lão thuận thế nắm lại tấm da dê, tay phải vận khởi “U Minh huyền chỉ”, cũng điểm tới ngực Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan phút chốc đổi mặt với đòn tấn công của hai cao thủ, trường kiếm nơi tay phải đang bị kiếm của Kim Lăng Sương chặn lại, tay trái lại nắm một góc da dê, hận rằng không thể mọc thêm cánh tay ngăn địch, chỉ có thể buông tay nhường đường mới thoát nổi.

Xa xa, Diễm Đình thấy Dương Túc Quan nguy cấp, liền hét lên một tiếng. Đám người Lữ Vân cũng kêu lên:

- Dương lang trung! Mau buông tay!

Mấy người liền chạy tới cứu nhưng hai bên cách xa cả trượng, chỉ sợ không kịp.

Dương Túc Quan có võ nghệ cao minh, sao không biết mình đang trong tình thế nguy hiểm? Có điều lúc này chỉ cần buông tay, tấm da dê lập tức rơi vào tay kẻ gian. Lúc trước để cho Linh Định bị thương nặng, chàng đã tự trách bản thân rất nhiều, giờ này sao có thể vuột mất tấm da dê một lần

nữa? Mắt thấy chiêu thức của địch đã tới, Dương Túc Quan lại cắn răng nắm chặt da dê, không hề có ý buông bỏ.

Ngay khoảng khắc sống còn này, đột nhiên một vầng sáng tím lóe lên, một bóng người như quỷ mị bay vào giữa, tốc độ nhanh như chim ưng. Trong tiếng kinh hô của mọi người, người nọ đứng giữa bốn cao thủ, tay phải đẩy Dương Túc Quan khỏi vòng nguy hiểm, lại đánh ra một chưởng bức lui La Ma Thập vài bước, sau đó vươn tay cướp lấy tấm da dê ngay tại chỗ.

Mọi người thấy người này hành động cực nhanh, động tác lại chuẩn xác giống như loài yêu ma, vội vàng ngưng mắt nhìn kỹ. Chỉ thấy người nọ thân cao vai rộng, khuôn mặt chữ điền, thì ra là Ngũ Định Viễn!

Kim Lăng Sương đầy kinh ngạc nhưng không hề chậm trễ, trường kiếm xoay một vòng, đâm thẳng tới ngực Ngũ Định Viễn, tốc độ cực nhanh. Ngũ Định Viễn đứng quá gần, không hề có chỗ né tránh. Lại thấy thân thể của hắn bỗng đảo ngược, chống trên đất chỉ bằng một đầu ngón tay. Lúc này đầu dưới chân trên, một kiếm kia liền đâm vào khoảng không.

La Ma Thập đứng bên thấy tình huống không ổn, muốn ra tay đoạt da dê. Ngũ Định Viễn đang trong tư thế chống ngược người. Chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng, dùng sức một ngón tay bật thân thể lộn lên một vòng, chân trái đá thẳng vào mặt Kim Lăng Sương, chân phải nhắm ngay ngực La Ma Thập, tốc độ cực nhanh, thoáng chốc bức lùi hai cao thủ rồi vững vàng hạ xuống mặt đất.

Dương Túc Quan đứng một bên, mắt thấy Ngũ Định Viễn dựa vào lực một ngón tay mà có thể bật người tấn công. Thân thể mạnh mẽ kỳ quái trước đây chưa từng thấy qua. Chàng vô cùng kinh ngạc, run giọng hỏi:

- Định Viễn huynh... Võ công của huynh...

Ngũ Định Viễn biết chuyện này quái dị huyền ảo, không thể giải thích rõ trong dăm câu đôi lời. Hắn mỉm cười nói:

- Chuyện này nói sau, chúng ta thu hồi thứ này lại đã.

Nói rồi vươn tay muốn lấy tấm da dê giao cho Dương Túc Quan.

Ngũ Định Viễn vừa cầm tấm da dê, bỗng thấy bàn tay căng ra. Nhìn lại thấy một người nắm một góc tấm da dê kéo lại, đồng thời còn mở to hai mắt nhìn mình. Chính là cao thủ đệ nhất thiên hạ Ninh Bất Phàm!

Ngũ Định Viễn lòng đầy kinh ngạc, hắng giọng một tiếng, nói:

- Thứ này là của chúng ta, xin các hạ buông tay.

Ninh Bất Phàm như không nghe thấy, chỉ nghe y run giọng hỏi:

- Người là truyền nhân Thiên Sơn?

Ngũ Định Viễn nghe đến cái tên này, không khỏi nhú mào. Hắn lại hắng giọng lần nữa, nói:

- Tiền bối muốn chỉ giáo thì lát nữa nói sau được chẳng? Xin ngài buông thứ này ra.

Ngũ Định Viễn thấy Ninh Bất Phàm nắm chặt tấm da dê như không nghe lời của hắn, hai mắt còn cao thấp đánh giá bản thân như là quái vật gì đó. Có điều Thần Cơ Động đã bị hủy, võ học trong động giờ nằm trong tay hắn, tấm da dê đã là một tờ giấy vô dụng, không cần gây thêm phân tranh nữa. Tâm niệm như thế, Ngũ Định Viễn liền buông lỏng tay để Ninh Bất Phàm đoạt tấm da dê.

Đúng lúc này, một kiếm nhanh như chớp đâm tới mặt hăn, chính là “Dũng Thạch” của Ninh Bất Phàm công đến!

Ngũ Định Viễn không biết vì sao Ninh Bất Phàm muốn giết mình. Hăn giật mình hoảng sợ, ngửa mặt lên trời ngã người ra, một ngón tay chống xuống đất, thân thể nhanh chóng xoay tròn phát ra kinh phong, thoáng chốc tránh khỏi một chiêu lấy mạng.

Tân khách thấy chiêu thức quái dị, không khỏi hai mặt nhìn nhau, ngạc nhiên nói không nên lời. Chiêu này rất khó thực hiện, tất cả đều dựa vào lực một ngón tay. Nếu chỉ lực không đủ mạnh, tuyệt đối không thể đỡ được cơ thể nặng như vậy. Dương Túc Quan đứng xem mà đổ đầy mồ hôi lạnh, than thầm: “Thiếu Lâm ta tuy có “Nhất chỉ thiên thần công” nhưng dựa vào đơn chỉ, đủ để chống ngược người đứng im mà thôi. Thực ra Ngũ Định Viễn luyện công phụ gì? Sao có chỉ lực đáng sợ vậy?”

Đám người Liễu môn hô quát không ngừng, tốc độ trường kiếm của Ninh Bất Phàm lại cực nhanh. Chưa đến một cái chớp mắt, đã thấy mũi kiếm xoay chuyển từ sau đâm thẳng đến trước, không ngờ tính chính xác được đường né tránh của Ngũ Định Viễn, cướp chỗ chờ đợi. Ngũ Định Viễn xoay một vòng tương đương với việc tự đưa cổ họng đâm vào kiếm. Hăn trở nên hoảng sợ. Lúc trước đứng ngoài xem Trác Lăng Chiêu đấu với Ninh Bất Phàm, còn chưa thấy hết chỗ đáng sợ của người này. Giờ tự trải nghiệm qua mới biết, cho dù Trác Lăng Chiêu công lực cao minh cỡ nào, cũng không thể ngăn chặn một đòn tùy ý của đối phương.

Mắt thấy mũi kiếm đâm tới cổ họng, Ngũ Định Viễn muốn mở miệng xin tha nhưng nào có thời gian lên tiếng, thân thể đang chống ngược rất khó tránh phải né trái. Tưởng rằng nhất định bị kiếm xuyên qua cổ họng, chỉ nghe hăn hét to một tiếng, cơ bắp tay phải căng ra, không biết từ đâu bùng nổ ra một luồng lực đạo, cơ thể giữ nguyên tư thế chống ngược thẳng tắp giật ngược lại, tránh được một đòn trí mệnh.

Thế né tránh của Ngũ Định Viễn vô cùng quái dị, biến chuyển tạo thành góc vuông. Tất cả mọi người trong sảnh sợ hãi kêu thành tiếng, không biết hẳn làm cách nào mà được như vậy. Ngay bản thân Ngũ Định Viễn cũng có cảm giác khó hiểu. Kỳ thật, tất cả biến hóa thần diệu này đều là do “Đài thần Ao báu”. Cơ thể của Ngũ Định Viễn sau khi ngâm trong ao báu Phục Hy, vừa thấy cổ họng sắp bị kiếm đâm thẳng, trên tay lập tức sinh ra lực mới, cấp tốc lùi lại sau né ra.

Lại nói “Trí kiếm bình bát phương” chuyên công vào điểm yếu của các tuyệt chiêu trong thiên hạ. Có điều võ công của Ngũ Định Viễn vô cùng quái dị, mỗi khi gặp tuyệt cảnh lại sinh ra quái chiêu. Như vậy sơ hở không còn là sơ hở nữa, hai người quyết đấu một chiêu nhưng đã chấn động đến cả cao thủ đệ nhất thiên hạ.

Quả nhiên Ninh Bất Phàm mặt đầy mồ hôi lạnh, mắt thấy Ngũ Định Viễn lùi về sau né tránh, mũi kiếm lập tức đuổi theo, lại hướng ngay cổ họng của Ngũ Định Viễn. Một kiếm này chẳng những nhắm ngay điểm yếu trên người, thân kiếm dưới sự trợ giúp của nội lực tạo thành hình cung, căn bản không nhìn rõ điểm dừng. Hàn quang bốc lên trùng thiên. Nếu Ngũ Định Viễn không buông tay đầu hàng, nhất định sẽ diễn ra thảm cảnh bị kiếm xuyên cổ họng ngay trước mắt.

Đám người Dương Túc Quan biết tình huống thật sự không ổn, mọi người la hoảng một tiếng, đồng thanh quát:

- Dừng tay!

Bốn người đồng loạt ra chiêu tấn công. Chỉ thấy Tần Trọng Hải bên trái, Lư Vân bên phải, Dương Túc Quan bay người nhảy lên, Vi Tử Tráng lặn bên dưới. Bốn cao thủ chia ra bốn hướng, toàn lực ngăn đòn tấn công của Ninh Bất Phàm.

Chỉ nghe một tiếng xèo quái dị vang lên, hai người trong trận thoáng chốc rời ra. Đám người Dương Túc Quan, Tần Trọng Hải thấy thế đều lùi lại vài bước, muốn xem rõ tình hình trước mắt.

Chỉ thấy sắc mặt Ngũ Định Viễn đầy khó coi, giơ tay phải bảo vệ điểm yếu nơi cổ, băng vải trên tay đã bị cắt xuống, để lộ làn da màu tím. Xem ra Ninh Bất Phàm chỉ có ý thử chiêu, nếu không chỉ cần Dũng Thạch đâm sâu thêm một tấc, tay phải của Ngũ Định Viễn đã bị hủy.

Đám người Liễu môn biết tình huống bình ổn trở lại, cả đám ủa lên. Chỉ thấy Lư Vân che trước người Ngũ Định Viễn. Tần Trọng Hải, Dương Túc Quan đều lấy binh khí bao vây Ninh Bất Phàm.

Dương Túc Quan cầm trường kiếm, cất cao giọng nói:

- Tiền bối cố ý gây phiền phức cho Thiếu Lâm sao? Nếu thật sự có ý khiêu chiến với bốn phái. Tại hạ nhất định sẽ chuyển cáo sư tôn, ngày sau đến tiếp cao chiêu của các hạ.

Vì Tử Tráng cũng bước lên trước nói:

- Ninh chương môn cần gì làm khó hậu sinh văn bối? Nếu muốn tìm người đo sức, tại hạ có thể phụng bồi.

Lư Vân quay đầu hỏi Ngũ Định Viễn:

- Sao rồi? Cánh tay có bị chém trúng?

Ngũ Định Viễn lắc lắc đầu, cởi băng vải lộ ra cánh tay phải màu tím nhạt. Hắn hít một ngụm chân khí, thoáng chốc ánh sáng tím chớp động bao quanh tay phải, như tia chớp lan ra toàn thân, trong giây lát ánh sáng tím

thu lại trở về đan điền. Đám người Liễu môn nhìn thấy tình trạng quý dị, bất giác hít một hơi lạnh, không biết chuyện gì đã xảy ra với Ngũ Định Viễn.

Ninh Bất Phàm thấy cánh tay của Ngũ Định Viễn, đột nhiên thở dài một hơi rồi tra kiếm vào vỏ. Y chậm rãi đến giữa sảnh đường, chấp tay với các vị khách trong sảnh, nói:

- Đa tạ chư vị bằng hữu đã đến đây chứng kiến, Bất Phàm từ nay thoái ẩn giang hồ, không hỏi thế sự. Xin các vị chuyển lời thay tại hạ, rằng trong chốn võ lâm đã không còn người nào gọi là Ninh Bất Phàm nữa. Chỉ mong ngày sau vô duyên gặp lại, các vị giơ cao đánh khẽ, đừng bắt nạt tại hạ.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, Ninh Bất Phàm đi về phía Ngũ Định Viễn, chấp tay nói:

- Đa tạ các hạ. Trước khi thoái ẩn, tại hạ có thể giao đấu với võ học Thiên Sơn, cuộc đời này đã không còn gì tiếc nuối.

Nói xong đưa tấm da dê cho Ngũ Định Viễn.

Ngũ Định Viễn thiếu chút nữa bị đối phương hại chết, lúc này lại nghe y nói lời đa tạ, đành gượng cười vài tiếng, không biết nên đáp lời thế nào.

Ninh Bất Phàm nhìn Ngũ Định Viễn, vỗ vỗ vai hân rồi mỉm cười chuyển hướng ra cửa lớn. Mọi người thấy y rời đi nhanh như vậy thì ngẩn ngơ. Tô Dĩnh Siêu nhanh chân chạy theo la lên:

- Sư phụ! Người muốn đi đâu?

Ninh Bất Phàm hơi dừng chân, cười nói:

- Ta muốn về nhà.

Tô Dĩnh Siêu kêu lên:

- Sư phụ, nơi này chính là nhà của người!

Ninh Bất Phàm lắc đầu nói:

- Trần duyên của ta đã hết. Các người tự bảo trọng, cáo từ.

Thân ảnh chợt lóe, trong thoáng chốc đã biến mất ngoài cửa.

Tô Dĩnh Siêu vọt qua cửa, khóc lớn rằng:

- Sư phụ! Người đừng đi! Đừng đi!

Hắn đang khóc, bỗng phát hiện trong tay có một hạt gì đó. Mở mắt thấy là một viên đất.

Tô Dĩnh Siêu tò mò, không biết viên đất này có tác dụng gì. Chỉ nghe xa xa truyền lại âm giọng của Ninh Bất Phàm:

- Sau này nếu gặp đại phiền toái, bóp nát viên đất, sẽ tìm được lời giải.

Tô Dĩnh Siêu biết sư phụ lưu lại biện pháp liên hệ mai này cho mình thì mừng rỡ, lập tức quỳ xuống bái lạy:

- Đa tạ sư phụ, đệ tử nhất định tâm tâm tận lực bảo vệ Hoa Sơn.

Tân khách thấy Ninh Bất Phàm đã đi xa. Nghĩ đến về sau hành tung của cao thủ đệ nhất thiên hạ như mây như khói, trong lòng chợt dâng cảm giác phiền muộn.

Tô Dĩnh Siêu đang quỳ trên đất, một người đi tới nâng hắn lên. Người nọ mặt không biểu cảm, tuổi chừng bảy mươi, ra là Lưu Kính. Chỉ nghe lão nói:

- Sư phụ người thoái ẩn, ta cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Mai này nếu gặp phiền toái gì lớn, cứ sai người đến kinh thành tìm Đông Xưởng, chúng ta chắc chắn sẽ giúp các người một tay.

Tô Dĩnh Siêu quỳ xuống đa tạ, vui mừng nói:

- Nhận được ân trọng của Lưu đại nhân, văn bối vô cùng cảm kích.

Lưu Kính mỉm cười đỡ tay, nói:

- Người giờ đã là chủ môn Hoa Sơn. Trừ phi thấy thiên tử, bằng không không thể quỳ trước kẻ nào cả.

Lão đưa tay nâng hắn, vô tình phát hiện căn cơ nội lực của Tô Dĩnh Siêu rất khá, liền nói:

- Võ công của người rất có nền tảng, ngộ tính cũng không tồi. Sau này chăm chỉ tập luyện, nhất định tiếp tục phát dương quang đại Hoa Sơn. Biết rồi chứ?

Tô Dĩnh Siêu nhịn khóc nói:

- Đa tạ Lưu đại nhân.

Đang nói chuyện, đã thấy Quỳnh Võ Xuyên đi tới. Tô Dĩnh Siêu chấp tay nói:

- Lão gia tử cũng muốn đi sao?

Quỳnh Võ Xuyên nhìn thoáng qua Lưu Kính, cười to nói:

- Ta có thể đi lúc này sao? Đứa nhỏ người xử lý đại sự còn lại thế nào? Ta sẽ ở trên núi một thời gian nữa.

Đám người Hoa Sơn nghe lời này thì vui vẻ. Có quốc trưởng trợ giúp, mọi sự về sau không cần lo nữa.

Ngũ Định Viễn vừa mới bình yên, đám người Liễu môn đã xông tới, người một lời ta một câu hỏi han. Ngũ Định Viễn đáp lời không hề chuyên tâm, nói chuyện ắp a ắp úng. Ánh mắt thì luôn dôi về một hướng, bộ dạng như đầy vẻ ưu phiền.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của hắn. Chỉ thấy Thanh Y Tú Sĩ dẫn theo hai nữ đồ đệ hàn huyên cùng vài vị chương môn, không thấy có gì khác lạ. Tần Trọng Hải vỗ vai Ngũ Định Viễn một cái, cười nói:

- Con mẹ nó! Lão huynh người cứ nhìn người ta chăm chăm là sao, muốn tìm Thanh Y Tú Sĩ mua thuốc trị thương? Hay là da mặt mỏng nên muốn tìm một cái mặt nạ đeo vào?

Mọi người đã thấy qua thuốc trị thương của Cửu Hoa Sơn hiệu nghiệm thế nào, ngụ ý của Tần Trọng Hải bảo Ngũ Định Viễn mua thuốc chữa thương lòng, đương nhiên có ý trêu ghẹo.

Ngũ Định Viễn bưng tỉnh, áy náy cười bồi. Lư Vân đánh giá hắn một lần, ngạc nhiên hỏi:

- Ngũ huynh sao vậy? Hay là bị thương chỗ nào? Phải chăng nên để tiểu đệ bắt mạch thay huynh?

Diễm Đình sắp theo sư phụ về núi, Ngũ Định Viễn cũng phải quay về kinh thành cùng mọi người. Hai người sắp chia tay, tinh thần của hắn trở nên phân tán. Bệnh này chính là tâm bệnh, muốn bắt mạch thì phải chuốc rượu cho hắn quá chén, mới có thể tra ra được căn nguyên. Hắn xua xua tay, cười khổ không nói.

Dương Túc Quan thấy Ngũ Định Viễn trong thời gian ngắn luyện được thần công, Ninh Bất Phàm lại gọi hắn là truyền nhân Thiên Sơn, trong lòng sớm đã nghi ngờ. Chàng ho khẽ một tiếng, hỏi:

- Ngũ chế sứ, trong những ngày huynh mất tích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có thể nói cho mọi người cùng biết chăng?

Ngũ Định Viễn nhớ lại lời căn dặn trong cuốn “Phi La Tử Khí” thì lạnh người, không biết nên trả lời thế nào. Ngay lúc này, chợt nghe một giọng điệu vang lên bên sườn:

- Ngũ chế sứ, thủ khẩu như bình, đảm bảo bình an. Mở miệng vọng ngôn tất rước họa, người phải nhớ kỹ.

Đám người Liễu môn nghe giọng điệu như của Giang Sung thì quay đầu, quả nhiên thấy Giang Sung đứng cách không xa, đang chăm chăm nhìn Ngũ Định Viễn, vẻ mặt vô cùng âm độc.

Sắc mặt Ngũ Định Viễn khó coi, quay đầu tránh khỏi tầm mắt của Giang Sung. Giang Sung còn cười lạnh lùng, liếc sang đám người Liễu môn một

cái:

- Các vị tiểu bằng hữu, gặp lại mọi người tại kinh thành.

Nói xong liền rũ áo đi ra ngoài. An Đạo Kinh vung tay quát:

- Mọi người đi thôi!

Đám cao thủ hộ vệ dạ ran, tiền hô hậu ủng bảo vệ Giang Sung xuống núi.

Tần Trọng Hải nhổ một ngụm nước miếng xuống đất, mắng:

- Cầu tặc ra oai khoe mẽ, xem về sau chúng ta đấu thế nào!

Ngũ Định Viễn thở dài, đang muốn lên tiếng, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng nhắc:

- Đảm đương việc nước, thề chết mới thôi, đó là bốn phận của trung thần hiếu tử. Ngũ chế sứ, ngài hiểu rõ những lời này chứ?

Quay đầu nhìn, thì ra là tổng quản Đông Xưởng Lưu Kính. Một người nghi hoặc thầm hỏi: “Ngũ chế sứ có quyền thế mạnh mẽ từ lúc nào mà ngay cả Giang Sung Lưu Kính đều tìm đến vậy?”

Ngũ Định Viễn chỉ cúi đầu không để ý. Lưu Kính vỗ vỗ vai hắn, cười dài rồi cũng rời khỏi. Mọi người còn lo hỏi han, Ngũ Định Viễn chỉ lắc đầu thờ dài:

- Một người đừng hỏi nữa. Chờ về kinh, ta sẽ bẩm báo để Hầu gia định đoạt sau.

Mọi người tuy tò mò nhưng thấy hân hoan lòng như vậy, đành phải gạt đầu. Chỉ riêng Dương Túc Quan chưa từ bỏ ý định. Chàng đang muốn lên tiếng, chợt nghe sau lưng truyền đến một âm giọng nũng nịu:

- Dương lang trung, các người từ từ nói chuyện, ta đi trước.

Ra là Hồ Mị Nhi lên tiếng. Dương Túc Quan sợ bị dây dưa thêm, vội chấp tay nói:

- Tiên cô đi thông thả cho.

Hồ Mị Nhi mỉm cười nhắc tay, một trang giấy bay tới. Dương Túc Quan theo bản năng vươn tay đón lấy, có điều nhớ đến toàn thân Hồ Mị Nhi đều là độc thì hoảng sợ giật mình. Hồ Mị Nhi liền cười nói:

- Chàng đã trúng cổ độc “Tương tử” của ta rồi, không cần hạ loại độc nào khác nữa!

Nói xong thị che miệng cười khẽ, nhanh chóng biến mất.

Dương Túc Quan nhướng mày mở trang giấy, thấy ở trên viết hàng chữ ngắn ngủi: “Mùng tám tháng ba, nô gia chờ chàng đại giá tới Nghi Hoa Lầu kinh thành, không gặp không về.”

Tần Trọng Hải cười hắc hắc đi tới, nghênh cổ nhìn qua tờ giấy thì làm bộ hít hà liên tục, cười nói:

- Rất thơm à!

Dương Túc Quan thấy y ngoác miệng liếc nhìn, vẻ mặt không đứng đắn, liền gấp trang giấy, quay đầu nói:

- Trọng Hải không còn gì chuyện gì nói nữa sao?

Lư Vân là người thành thật, thấy Hồ Mị Nhi quăng giấy đưa tình, liền kéo tay Dương Túc Quan lại khuyên nhủ:

- Trên đời này thiếu gì nữ nhân tốt, đại nhân vạn vạn lần đừng bị yêu nữ kia mê hoặc.

Dương Túc Quan nghe lời khuyên lại giận đến sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng nói:

- Các người xem ta là ai? Lãng tử kinh thành sao?

Chợt nghe một giọng nữ chêm vào:

- Đúng vậy! Người chính là lãng tử kinh thành!

Dương Túc Quan quay đầu, thấy một cô gái hai mắt rưng rưng nhìn chàng với vẻ đau khổ đáng thương, chính là Diễm Đình. Dương Túc Quan lạnh lẽo trong lòng, xua tay nói:

- Cô nương đừng hiểu lầm...

Tần Trọng Hải cười hì hì nhìn Lư Vân, thấp giọng cười nói:

- Lại có người ăn dấm chua!

Dương Túc Quan thấy hai mắt Diễm Đình đầm lệ ai oán cũng thấy đau đầu, không biết nên khuyên giải thế nào.

Hai mắt Diễm Đình rưng rưng, xoay khuôn mặt khả ái sang chỗ khác, vén áo thi lễ Ngũ Định Viễn, nói:

- Ngũ đại gia, đa tạ mấy ngày nay huynh chiếu cố cho. Mai này rảnh rồi, nhất định phải lên Cửu Hoa Sơn làm khách một chuyến.

Ngũ Định Viễn gật đầu, muốn nói nhưng cổ họng bị thứ gì đó chặn lại, không cất nổi lời nào. Diễm Đình lau nước mắt, cười với hắc ròi theo sư phụ sư muội rời đi.

Tần Trọng Hải đứng nhìn một đám nam nữ diễn trò. Y đang cười ha hả, chợt thấy một lão nhân phiêu diêu rời khỏi sảnh, chính là Phương Tử Kính. Tần Trọng Hải thấy sư phụ xuống núi, vội vàng đuổi theo.

Dương Túc Quan kéo y lại, nhíu mày hỏi:

- Trọng Hải muốn đi đâu?

Trên người Tần Trọng Hải có binh phù điều khiển hai ngàn binh mã, nếu để y chạy mất không thấy bóng dáng, đại quân không người điều khiển thì phiền phức lớn.

Tần Trọng Hải nào có thời gian để ý mấy chuyện này? Y tung một cước đẩy lùi Dương Túc Quan, hét lớn:

- Con mẹ nó! Lão tử ra ngoài giải quyết một chút, chút nữa lập tức trở về!

Y vội vàng chạy ra khỏi cửa. Nhìn qua nhìn lại, chỉ thấy cảnh vật yên tĩnh, gió lạnh thổi tới nhưng nào thấy bóng dáng của sư phụ.

Tần Trọng Hải được Phương Tử Kính nuôi nấng từ nhỏ. Hai người tình như cha con, không gặp đã năm sáu năm. Lần này y còn muốn trò chuyện một phen, ai ngờ sư phụ đến nhanh mà đi nhanh như gió vậy. Dù tính cách hào phóng, lúc này nhìn thấy núi trống lạnh lẽo, trong lòng than thở:

“Sau lần này, không biết khi nào mới gặp lại người. Ài...”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 10: Sông núi sinh tài đời đời có Hôi 2

Trong nắng chiều sáng lạn đẹp đẽ, Ninh Bất Phàm đứng trên đỉnh núi, ngắm nhìn những đám mây bảy màu lững lờ trôi mà lòng đầy cảm khái.

Mười hai tuổi y lên núi, đến nay đã hơn ba mươi năm. Nghĩ đến sau này thoái ẩn lẻ loi một mình, nhất thời không biết nên đi đường nào.

Trên con đường núi, khách rời đi vẫn nối liền không dứt, gây nên những tiếng âm ỉ không ngừng. Ninh Bất Phàm khe khẽ thở dài:

- Mai này gặp đám nhân vật giang hồ đó, ta không thể lấy bộ mặt thật gặp người nữa.

Đã không thể đề đao luận kiếm, nhớ đến kiếp này nhờ kiếm mà bất phàm, nay thiếu nó có khác gì tàn phế, bất giác y lại thở dài.

Ráng chiều đã ngã về tây, chợt có cảm giác đói bụng, Ninh Bất Phàm nở nụ cười khổ. Ba mươi năm qua đều có người hầu cơm ăn áo giặt. Bây giờ thoái ẩn, đãi ngộ quyền bính khi xưa cũng không còn. Y sờ sờ vào bao, cũng may có một xấp ngân phiếu khá dày, xem ra trong vài năm tới, chỉ cần không đến những chốn như thanh lâu đồ phường, đại khái cũng đủ qua ngày không trở ngại.

Đang muốn tìm cái ăn, bỗng trong rừng bay ra mùi hương thơm phức, dường như có người nướng đồ nơi đó. Ninh Bất Phàm nuốt một ngụm nước miếng, vừa quay lại nhìn, trong rừng cây bỗng truyền ra tiếng cười vang. Một củ khoai bay tới, Ninh Bất Phàm vươn tay tiếp lấy, thoáng chốc bàn tay nóng rát. Chỉ là thân mang nội lực tuyệt đỉnh, y khẽ vận khí, cảm giác kia đã biến mất vô tung.

Lại nghe trong rừng cây truyền ra tiếng cười hỏi:

- Thế nào, khoai lang núi phồng tay, ăn có nổi chăng?

Đang lúc cô tịch, Ninh Bất Phàm nghe tiếng cổ nhân thì mừng rỡ kêu to:

- Phương tiên bối!

Lời còn chưa tắt, chỉ nghe một người cười ha hả bước ra từ trong rừng, trên tay người này còn cầm một nhánh cây có xuyên một củ khoai nướng, đúng là Phương Tử Kính.

Phương Tử Kính tìm một tảng đá lớn rồi ngồi xuống, cười nói:

- Mới ngày đầu nhàn vân đã hạc, đã đứng ở chỗ này than thở! Người hỡi, nếu thật sự luyến tiếc, vậy đừng thoái ẩn làm chi!

Ninh Bất Phàm cười ha hả nói:

- Phương tiên bối đừng giễu cợt ta nữa. Làm chương môn mấy chục năm, bỗng chốc trở lại một thân tự do, khó tránh cảm giác chưa kịp thích nghi.

Y nói rồi bóc vỏ khoai cắn một miếng, chỉ thấy trong miệng ngọt man mát, mùi vị đúng là không tệ.

Phương Tử Kính nhìn sang nói:

- Nói thật, lúc này người mau chóng bỏ chạy, có phải là bị tên tiểu tử Thiên Sơn kia làm cho hoảng sợ, phải hay không?

Ninh Bất Phàm nghe vậy thì giật mình, sau đó cười khỗ:

- Không hổ là Kiếm vương, không thể qua nổi ánh mắt của tiền bối.

Y lắc lắc đầu, cười thanh “Dũng Thạch” xuống rồi đưa qua.

Phương Tử Kính rút trường kiếm xem xét. Chỉ thấy trên lưỡi kiếm bị mòn một chỗ bằng ngón út, đúng là bị chất độc ở trên tay Ngũ Định Viễn ăn mòn. Phương Tử Kính gật đầu nói:

- May mà người nhanh tay lẹ mắt. Nếu để tiểu tử kia nắm lấy, e là kiếm này đã bị hủy.

Lúc này hai người giao thủ, chúng tân khách đều nghĩ Ninh Bất Phàm có ý thử thách, ngay cả Ngũ Định Viễn cũng không ngoại lệ, nào ai đoán được bên trong lại có huyền cơ thế này.

Ninh Bất Phàm gật đầu nói:

- Thanh kiếm này làm bạn cùng văn bối mấy chục năm, tuy không phải là bảo đao lợi kiếm gì nhưng cũng chỗ quyền luyện. Thật không đành lòng thấy nó bị tổn thương.

Y ngửa đầu nhìn nắng chiều, than rằng:

– Trường Giang sóng sau đê sóng trước, thiên hạ rộng lớn không gì là không thể. Hôm nay ta được chứng kiến, ai...

Phương Tử Kính trả trường kiếm lại rồi vỗ vai y, cười nói:

- Người còn chưa dùng toàn lực, sao phải sợ tiểu tử kia? Hắn muốn luyện võ nghệ đến cỡ như Tần Bá Tiên nọ, e là còn phải học hỏi nhiều!

Ninh Bất Phàm khẽ lắc đầu thở dài:

- Người này bây giờ quyền cước tuy đơn giản nhưng mai này chăm chỉ tập luyện, chỉ sợ còn hơn Tần Bá Tiên. Ai... Cũng chỉ đến lúc đó, “Dũng kiếm trăm Thiên Cương” của ta mới có chỗ mà dùng...

Chỉ với hai chiêu kiếm pháp “Trí kiếm” “Nhân kiếm”, Ninh Bất Phàm đã mang mỹ danh thiên hạ đệ nhất nhiều năm. Lời này không khỏi lộ cảm giác cô độc khi ngồi trên ngôi vị cao vời.

Phương Tử Kính ha hả cười nói:

- Đã đánh xong trận cần đánh, trước mắt người nên thoái ẩn sơn lâm, trải qua những ngày tháng tiêu dao khoái hoạt, còn lo gì những việc ngoài thân đó nữa?

Ninh Bất Phàm nhất thời tỉnh ngộ, cười nói:

- Phương tiên bối dạy rất phải, mấy chục năm nghe thị phi triều đình, vẫn bối sợ đến vỡ mật chân run. Khó khăn lắm mới được tiêu dao tự tại, quả thật nên sống vì bản thân.

Phương Tử Kính nghe mấy từ “Thị phi triều đình”, nhất thời chau mày nói:

- Trong triều luôn luôn có điều thị phi, đó là cấm kỵ của những người nhân văn dã hạc như chúng ta. Ta khuyên người đừng quan tâm những việc này nữa, ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ, như vậy mới được.

Ninh Bất Phàm nhìn ánh hoàng hôn nơi Ngọc Thanh Quan, đột nhiên mỉm cười rồi quay đầu hỏi:

- Phương tiền bối tiêu sái như vậy, chẳng lẽ không còn gì vướng bận?

Phương Tử Kính cười hắc hắc không đáp. Lão cầm củ khoai trên tay, đang muốn cúi ăn, bỗng nghe xa xa truyền đến tiếng hô lớn:

- Con mẹ nó! Sư phụ đừng trốn nữa! Đệ tử đã ngửi được mùi khoai nướng của người rồi, mau mau ra gặp con một lần đi!

Tiếng rống này đến rất nhanh, chưa kịp lật tay đã truyền ra ngoài hơn mười trượng, Phương Tử Kính cười xấu hổ, chấp tay nói:

- Tục vụ của ta đã đến, phải đi trước một bước rồi.

Chân khẽ dùng sức, thân hình lão đã tan biến như làn khói nhẹ.

Ninh Bất Phàm thấy Phương Tử Kính vội vàng chạy trốn, bất giác phá cười lên. Y cúi đầu nhìn Dũng Thạch trên tay, mỉm cười nói:

- Bằng hữu à bằng hữu, khi xưa gặp gỡ thật là may mắn. Mai này muốn gặp lại người, không biết phải đến tháng nào năm nào nữa.

Y ngửa mặt lên trời cười dài, bỏ Dũng Thạch xuống cốc núi sâu, lại cho củ khoai vào trong lòng, mỉm cười lặng yên đi xa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 11: Miệng thép xem mệnh cho người Hồi

1

Tháng hai trời giá rét, vào lúc chạng vạng tối, mới sang năm không lâu nên người trên đường còn lười biếng chưa tụ nổi sức lực làm việc. Ở một ngã tư lạnh lẽo, có một nam tử trung niên ngồi trước cửa một ngôi điểm, đang neho đôi mắt quái dị nhìn chăm chăm những khách đi lại thừa thớt trên đường. Chỉ thấy sau lưng người này có treo một tấm chiêu bài, viết: “Truyền tiên pháp Hoa Sơn Ngọc Thanh, thiết khẩu trực đoán Ngô bán tiên”. Xem bộ dạng như vậy, chắc chắn đây là một chỗ bói toán, người trung niên kia tự xưng mình là “Nửa thần tiên miệng có gang có thép, lời ngay thẳng đoán số mệnh”

Người này không phải ai khác, chính là đứa trẻ đồng môn năm xưa của Ninh Bất Phàm, Ngô An Chính, kêu là “Tiểu An Tử”. Thời gian thấm thoát thoi đưa, đảo mắt một cái đã ba mươi năm trôi qua, Tiểu An Tử dù không có bản lĩnh trở thành một cao thủ nhưng nhờ gặp nhân duyên, lại thành một thuật sĩ âm dương ra vẻ đạo mạo.

Gió lạnh thổi tới, mang theo những bông tuyết lất phất trên bầu trời, Ngô An Chính thắp đèn lồng lên, mặc thêm một chiếc áo khoác, thầm nghĩ: “Hôm nay không phải là ngày đầu tháng hai sao? Hắc hắc, Tiểu Cầu Tử cả đời luyện kiếm, luyện đến hai tay đầy vết chai sần, cuối cùng không phải cũng thoái ẩn giang hồ sao? Xem ta thông minh như thế, ba mươi năm trước đã hiểu điều này, đây không phải là mạnh hơn đám ngốc cùng lứa sao?”

Nghĩ vậy thì khoe miệng nhếch lên nụ cười.

Lại nói đứa trẻ Ngô An Chính năm đó trời sinh lười biếng, cũng không có khiếu luyện võ. Bảy vòng thử thách chỉ qua được ba, xếp cuối trong đám đệ tử, mỡ heo bôi lòng bàn tay cũng bị người cướp đi. Mắt thấy những ngày sau phải chịu khổ cực đau đớn, nó liền suốt đêm chạy xuống núi, về sau định cư tại trấn nhỏ dưới chân Hoa Sơn.

Trời không tuyệt đường người, Ngô An Chính luyện võ không thành, ngược lại số mệnh lại khiến người này tìm được một con đường sống trên đường. Khi đó vội vàng xuống núi, trên đường đói bụng không chịu nổi, nó phải tìm thảo dược ăn đỡ đói, ai ngờ vô tình lại ăn được một củ linh chi ngàn năm. Về sau không ngờ sinh ra dị năng, đôi đồng tử của Ngô An Chính chuyển thành “Thông Thiên Mục”, có thể quan sát hồn phách chúng sinh.

Chuyện này nghe thì kỳ lạ nhưng kỳ thật không hề khó hiểu. Nếu là người chính trực, chỉ cần Ngô An Chính bắt được mạch môn của người nọ, ý vào pháp nhãn lợi hại, y có thể nhìn thấy ánh hào quang mờ ảo. Nếu là người phú quý, có thể thấy điềm may vui sướng. Ngoài ra, quanh người nào hiện lên màu đen bụi thì là kẻ gian ác chuyên làm chuyện mờ ám. Mọi trường hợp đều là như thế, không có ngoại lệ.

Ý vào dị năng trời sinh, Ngô An Chính không thầy mà tự thông hiểu một số kinh thư, mở sập đoán số cho người vài chục năm, không ngờ thu được lợi nhuận không nhỏ, sinh ý thịnh vượng, còn thu được rất nhiều đệ tử, có chút danh tiếng ở vùng Thiểm Tây. Nhưng tính tình của y có một điểm cố quái. Phàm là thu đệ tử, bất kể nam nữ già trẻ, người nào chưa để y đánh đủ một trăm cái tát thì không cho nhập môn. Nếu không qua cửa này, mọi chuyện không cần bàn nữa.

Ngô An Chính đang còn nghĩ ngợi. Chợt thấy một phụ nhân được vài tên gia đình vây quanh khóc sụt sùi chạy vào, kêu lên:

- Ngô lão sư, trượng phu của tôi lại có gian tình mới nữa rồi. Ngài phải làm chủ cho tôi!

Ngô An Chính nghiêng mắt liếc nhìn vị phụ nhân kia, chỉ thấy thân hình mập mạp muốn phá nát cả cửa lớn, xem mặt đã nhận ra đây là ai rồi. Trượng phu của bà nương này là một phú thương háo sắc, nhưng xui là trong nhà có vợ dữ nên không dám nạp thiếp, đành ngày đêm tìm kiếm người tình lêu lổng bên ngoài. Cũng chính vì thế, vị phụ nhân này mới chạy đến mời thầy tướng số như y để sửa vận.

Ngô An Chính đánh ợ một cái, tức giận nói:

- Lần trước, không phải mới giúp người bắt gian tình ngay tại giường hay sao? Sao còn chuyện như thế nữa?

Vị phụ nhân kia khóc nói:

- Nào có biết là hồ ly tinh nhà ai lại tới trêu chọc! Ngô lão sư có thể thay tôi nghĩ ra chủ ý gì hay chăng?

Ngô An Chính thở dài, vươn tay ra nói:

- Một trăm lượng bạc.

Vị phụ nhân kia mừng rỡ, lập tức sai người lấy ra năm thỏi long ngân, cung kính dâng lên.

Ngô An Chính cầm bạc đi về tủ gỗ, mở ra bỏ bạc vào, sau đó vươn tay đặt lên cổ tay phải của phụ nhân kia giống như thăm bệnh vậy. Theo y lý thì mệnh môn của nam ở bên trái, của nữ bên phải.

Công lực của Ngô An Chính thâm hậu, mới bắt được mạch đã sinh cảm ứng. Ngón tay đặt ở mạch môn, thoáng chốc trong đầu chọt lóe lên hình ảnh, nhìn thấy một dòng suối dơ bẩn, có một con lợn rừng đen nhánh đang nằm lẫn lộn ở giữa, khiến cho các con lợn rừng khác chạy loạn bốn phía.

Ngô An Chính vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ: “Người đàn bà này hình dạng là một con lợn, trời sinh khắc nam nhân. Nói phu quân của thị không hoa tâm thì quả thật không còn thiên lý nữa. Phen này không thể cứu nổi nữa rồi”

Phụ nhân kia thấy y nhú mày, thoáng chốc hoảng hốt hỏi:

- Ngô lão sư, ngài đừng nghĩ sang chuyện khác, tôi nên làm gì bây giờ?

Ngô An Chính cười gượng vài tiếng, đang không biết làm thế nào, chọt thấy có một gã gia đình hình dung khô quắt, giống như một khúc củi khô đứng sau lưng vị phụ nhân kia, Ngô An Chính vừa thấy dung mạo của hãn lộ vẻ dị thường, liền gọi:

- Vị tiểu ca kia, người lại đây một lát.

Gã gia đình kinh ngạc đi đến bên cạnh. Ngô An Chính vươn tay bắt mạch môn của hãn, trong thoáng chốc nhìn thấy một con rắn nhỏ khô quắt, nằm dưới đất há mồm cắn loạn như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Ngô An Chính đại hỉ, thầm nghĩ: “Thật là trời giúp ta. Bà mậ này gặp đúng chân mệnh thiên tử rồi!” Thoáng chốc cười khùng khục nói:

- Trượng phu của phu nhân hoa tâm như thế, cũng không có gì lạ. Nhưng mỗi tháng hãn đưa ngân lượng cho phu nhân là được, đúng không?

Phụ nhân gật gật đầu, thở dài:

- Tiền thì có nghĩa lý gì chứ? Ta chỉ cần hảnh mỗi ngày ôm ấp yêu thương kia, vậy mới vui vẻ.

Gia đình hai bên nghe vậy đều nường mày chép miệng, vội vàng quay đầu. Chỉ có gã nam nhân bộ dáng khô quắt vàng vọt kia lóe dị quang trong mắt, nhìn chăm chăm vị phu nhân kia dường như có chỗ yêu thương.

Ngô An Chính trong lòng cười thầm: “Xem bộ dạng gã này như vậy, quả thật là bụng đói muốn ăn quàng ăn xiên.” Lập tức lấy một viên đan dược ra, cười nói:

- Được rồi, đã muốn sửa vận, còn không làm gấp? Trong trấn có một chỗ là Bảo Lai đại khách sạn, phu nhân đến tìm một phòng thượng hạng, vào trong đó ăn viên đan dược này, mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả!

Vị phu nhân kia mừng rỡ nói:

- Chỉ cần ăn viên thuốc này, trượng phu của ta sẽ hồi tâm chuyển ý sao?

Ngô An Chính làm bộ đây là tất nhiên, nói:

- Đó là đương nhiên. Tuy nhiên khi phu nhân ăn viên thuốc này, không thể để ai ở bên cạnh.

Y vươn tay chỉ gã gia đình khô quắt kia, trầm giọng nói:

– Bát tự của người hợp tướng phu nhân, khi chủ nhân ăn uống nên ở bên hầu hạ. Nếu có sai lầm nào, sẽ hỏi tội người đấy!

Thân thể của gã gia đình run lên nhưng đuôi mày lại nhếch lên vẻ vui mừng, vội nói:

- Đây là đương nhiên, đương nhiên.

Mắt thấy đám người kia đi xa, Ngô An Chính đi ra ngoài cửa, vươn vai lắc hông trên phố. Thầm nghĩ: “Rắn khô đấu với lợn rừng, lợi ích đủ cả. Đỡ phải mỗi ngày người khóc ta quát, xem như ta làm việc thiện rồi, phải không?”

Tưởng tượng cảnh con rắn nhỏ nuốt lợn rừng, Tâm trí Ngô An Chính đang bay đến phương nào, chợt nghe một thanh âm vang lên:

- Vị đại ca này, xin hỏi trong trấn có hiệu thuốc nào không?

Ngô An Chính nghe thanh âm thanh lịch nhẹ nhàng. Thân là thầy tướng số ba mươi năm, công lực phi phàm, vừa mới nghe liền biết người đến xuất thân thế gia, chỉ sợ là một quan viên trọng yếu trong triều.

Y mặt đầy tươi cười, quay đầu lại nói:

- Có có có, trong trấn đương nhiên có quầy thuốc.

Ngẩng nhìn, chỉ thấy một quý công tử đứng trước mặt. Người này bộ dạng anh tuấn, lưng đeo trường kiếm hông đeo lệnh phù, khí khái phi phàm. Ngô An Chính thầm tán thưởng một tiếng, trong lòng vô cùng hiếu kỳ, muốn suy đoán số mệnh tính cách người này, cười nói:

- Vị công tử này, khó dịp đến dưới chân Hoa Sơn, muốn xem một quẻ chăng?

Quý công tử kia mỉm cười, nói:

- Chút nữa rồi nói sau. Ta có một vị bằng hữu bị kiếm đá thương, đang vội đi hốt thuốc.

Lập tức hỏi rõ đường rồi đi về hiệu thuốc.

Ngô An Chính có một điều kỳ lạ, chính là chỉ cần thấy có người có số mệnh cốt cách đặc biệt, trăm phương nghìn kế cũng muốn bói xem một quẻ. Y nhìn bóng dáng của quý công tử kia, không khỏi bóp cổ tay thở dài:

- Người này tướng mạo bất phàm, bộ dáng trời sinh hình công mắt phượng, chút nữa nhất định phải xem một quẻ, để xem hồn phách của hắn thuộc loại gì.

Y đang cúi đầu thở dài, bỗng nghe phía sau có một người hét to:

- Này! Kỹ viện đi đường nào?!

Ngô An Chính nghe thanh âm hung ác thô lỗ, biết người tới nhất định là phường lưu manh thổ phỉ, phân nửa là kẻ giết người không chớp mắt. Y đầy mặt tươi cười, sợ hãi quay người.

Chỉ thấy một đại hán đứng trước mặt, lưng đeo cương đao, trên mặt tỏa vẻ hào phóng, tay còn cầm một cái đuôi gà đang đứng gặm nhấm. Ngô An Chính hoảng sợ nghĩ thầm:

“Người này có khí thế bá vương, không phải hạng tầm thường, ta cũng nên xem một quẻ mới được”

Đang muốn mở miệng, đại hán kia trừng mắt liếc nhìn y, hung tợn nói:

- Nhà ngươi, mau nói cho lão tử biết! Kỹ viện đi đường nào?!

Ngô An Chính hoảng sợ, vội hủy bỏ ý tưởng mới manh nha trong đầu, run giọng nói:

- Đi qua đường cái, quẹo phải đi vài bước, chính là nơi tụ tập của đám phong trần nữ tử.

Đại hán kia có vẻ vừa lòng, ném cục xương gà trong tay ra ngoài, quay đầu lại hét lớn một tiếng:

- Lư huynh đệ! Nhanh nhanh lại đây! Chúng ta đi chơi một bữa sảng khoái.

Chỉ nghe phía sau truyền đến một tiếng thở dài, một thư sinh mi sầu mặt khổ bước đến. Người này mặt vuông tai dài, mày kiếm mắt sao, trên mặt lại lộ vẻ sầu thảm.

Trong lòng Ngô An Chính thầm nói: “Người này nho nhã thanh tao như kẻ thư sinh, sao cũng đi kỹ viện chơi vậy? Thật là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.”

Y nhìn thư sinh kia, trong lòng than thở, bỗng thấy người nọ có vàng trán cao rộng tốt tươi sung túc, ánh mắt trầm tĩnh ẩn chứa trí tuệ vô biên, là một người mang thiên phú dào dạt.

Ngô An Chính hoảng sợ thầm thốt: “Người này trời sinh vô cùng thông minh, là người phi thường! Ngô bán tiên ta đợi ba mươi năm, rốt cuộc đã gặp được truyền nhân!”

Y kinh hô một tiếng, vội vàng chạy theo quát:

- Đồ nhi! Mau mau bái ta làm thầy!

Thư sinh kia đang than thở, bỗng thấy Ngô An Chính lộ hành vi quái dị, hoảng sợ vội vàng nhảy tránh ra.

Đại hán kia vọt qua, tung một cước đá Ngô An Chính văng ra xa, mắng:

- Kẻ điên lại giở thói sao?

Đại hán lại nắm chặt tay thư sinh, cười nói:

– Lão tử xem huynh đệ suốt ngày sầu mi khổ kiếm, trong lòng phiền não. Đến nào, giờ đưa huynh đệ đi xem kịch vui, mau mau đi cùng ta!

Thư sinh kia trái né phải tránh, thở dài năn nỉ từ chối nhưng đại hán thô lỗ sức lớn, rốt cuộc vẫn kéo hẳn đi xa.

Mắt thấy hai người rời đi, Ngô An Chính nghĩ đến thư sinh kia tướng mạo thông minh cực đỉnh, càng nghĩ càng đau lòng, dấm ngực đuổi theo kêu lên:

- Đồ nhi chớ đi! Hôm nay ta phá lệ không tát con, mau bái ta làm thầy!

Đang kêu đuổi theo, chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng hỏi:

- Vị lão sư này, xin hỏi ngài có phải là thầy xem tướng chẳng?

Cuối cùng có khách đến gõ cửa, có điều Ngô An Chính sinh ý thịnh vượng, không để vài khách hàng nho nhỏ vào mắt. Y lau mắt, quay đầu lạnh lùng nói:

- Lời thừa, cái danh “thiết khấu trực đoạn”, chẳng lẽ là giả sao?

Ngô An Chính liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy một nam tử cao lớn bằng vải ở tay phải, mặt hình chữ điền đang nhìn mình. Ngô An Chính cười lạnh một

tiếng: “Xem vẻ mặt sầu khổ của người này, chắc chắn là tới hỏi chuyện hôn nhân.”

Đang muốn mời chào ngã giá, bỗng thấy người này tai lớn, tướng mạo dường như không phải người thường, Ngô An Chính ồ một tiếng, tập trung nhìn kỹ, thoáng chốc càng xem càng lấy làm kỳ, lập tức vui mừng kêu lên:

- Tam tài chẫm! Tiên phật hàng thế! Ta xem mệnh ba mươi năm, rốt cuộc để ta gặp được rồi!

Trong phút chốc trong lòng vô cùng hưng phấn: “Hôm nay vận khí sao tốt như vậy, liên tục gặp mấy nhân vật toàn không phải người thường cả.”

Nam tử kia mỉm cười, hỏi:

- Xin hỏi bán tiên, xem một quẻ bao nhiêu tiền?

Ngô An Chính không mở miệng mà nhếch mép cười, vươn tay nắm lấy tay trái của nam tử kia, đặt ngón tay ở mạch môn đối phương, phút chốc dùng hết sức vận công, muốn xem rõ ràng lai lịch của người này.

Ngón tay và cổ tay song phương vừa tiếp xúc, trong đầu Ngô An Chính lập tức sinh ra hình ảnh. Chỉ thấy trong sương mù lượn lờ mờ mịt, có một con thần long nằm trên đỉnh một ngọn núi lớn, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía mình. Ngô An Chính vui mừng như điên, nhảy dựng lên ngay tại chỗ, thét to:

- Mệnh cách của các hạ như vậy, ta không thu tiền! Tuy vậy, coi như các hạ thiếu một phần nhân tình của ta, mai này nếu ta gặp phiền toái, các hạ phải giúp ta một phen mới được!

Nam tử kia nghe lời khen ngợi, phút chốc mừng rỡ nói:

- Được. Mai này tại hạ thật sự có thể thăng quan tiến chức, tất sẽ không quên các hạ.

Ngô An Chính cười ha hả kéo tay người kia, hai người liền vào trong điếm.

Ngô An Chính ngồi xuống, cười nói:

- Các hạ muốn coi cái gì?

Nam tử kia mỉm cười nói:

- Cái gì cũng coi. Quan lộc, tiền tài, phúc trạch, nữ nhi, đều mời bán tiên giúp ta coi một lần.

Ngô An Chính cười hì hì, nói:

- Đại ca rất hứng thú à. Muốn xem chi tiết mệnh số, không thể chỉ dựa vào bắt mạch, xin huynh đài viết ngày sinh ra.

Nam tử kia viết họ tên ngày sinh rồi đưa qua. Ngô An Chính vừa thấy, thoáng chốc như hít phải một hơi khí lạnh, giật mình nói:

- Tứ trụ đồng mệnh!

Nam tử kia nghe không hiểu thuật ngữ này, nhú mày hỏi:

- Tứ trụ đồng mệnh? Cát hung thế nào?

Ngô An Chính lộ vẻ sợ hãi giật mình, nói:

- Tứ trụ đồng mệnh, đó là ngày tháng năm sinh hoàn toàn trùng với tứ trụ can chi. Vị đại ca này đã từng trải qua cửa ải sống chết rồi, đúng không?

Người nọ nghe vậy giật mình hoảng sợ, liền nói:

- Pháp lực của bán tiên quả nhiên phi phàm. Tháng trước quả thật ta từng chết đi sống lại. Cửa ải này khó khăn, nhất định ta phải trải qua sao?

Ngô An Chính gật gật đầu, nói:

- Tứ trụ đồng mệnh, phải gặp đại khổ đại nạn, sau này mới có thể đạt được phú quý

Y vừa nói chuyện, vừa không ngừng đếm số nét cái tên, nói:

- Nhân với ngũ tạo thành ngũ, sáu nét, bảo với cái là định, tám nét, viên với xước là viễn, mười bốn nét. Ngũ Định Viễn, tổng cộng hai mươi tám nét...

Người kia thấy Ngô An Chính tỉ mỉ suy tính, liền ngồi thẳng lưng chuyên tâm lắng nghe không dám động đậy.

Nam tử này chính là Ngũ Định Viễn. Hắn và đám người Dương Túc Quan, Tần Trọng Hải rời khỏi Hoa Sơn. Mắt thấy sắc trời đã tối, trên người Linh Định đại sư lại mang thương thế, không thể đi nhanh. Mọi người liền dừng chân nghỉ tạm ở trấn nhỏ dưới chân núi.

Thời gian trôi qua quá mức nhàm chán, Diễm Đình đã rời đi, tâm trạng Ngũ Định Viễn càng thêm không tốt. Hắn đang đi dạo trên đường, bỗng thấy một cửa điểm đoán mệnh, nhớ đến Giang Sung, Linh Trí đại sư từng nói mệnh số của mình rất kỳ lạ, liền đến xem một lần cho khuây khỏa.

Ngô An Chính nhìn kỹ ngày sinh họ tên của Ngũ Định Viễn, suy tính một hồi, bất giác vỗ tay khen:

- Các hạ ngày sau chức vị rất cao, ở bên đấng cửu ngũ chí tôn, quả thật là mệnh long thần!

Ngũ Định Viễn nghe vậy thì vui vẻ thoải mái, mỉm cười nói:

- Còn xin tiên sinh nói rõ.

Ngô An Chính vui vui mừng mừng đi lấy sách cổ mang ra, bắt đầu ghi chép lên tờ giấy. Chỉ thấy những điều viết ra đều là những điều tốt, như là năm nào tiến phó tiến tài, tuổi nào thăng quan, vân vân và vân vân. Viết rất nhiều, nhưng mãi cũng thấy đến việc hôn nhân ở đâu.

Ngũ Định Viễn có điểm nóng lòng, liền thấp giọng hỏi:

- Chuyện hôn nhân mai này của ta thế nào?

Ngô An Chính ừm một tiếng, lật vài trang sách, lại nhú mày nói:

- Các hạ cả đời quyền cao chức trọng, nhưng hôn nhân nhiều khó khăn gập ghềnh, chỉ sợ mệnh phạm hoa đào sát. Các hạ nói thật cho, có phải mấy ngày nay đã gặp được ý trung nhân rồi, đúng không?

Thân thể Ngũ Định Viễn run lên, sau đó thờ dài một tiếng.

Ngô An Chính cười thầm trong lòng: “Cho dù chân long giáng thế, cũng khó trốn được vương mắc tơ tình thế gian.”

Xưa nay đến đây xem mệnh, đều là về phiên nào chuyện tình ái, Ngô An Chính chứng kiến qua đã nhiều lắm. Y thấy trong mắt Ngũ Định Viễn đầy

vẻ chua xót, liền nói:

- Nếu trong lòng các hạ đã có người, vậy chúng ta xem một lần, xem hai người có duyên hay không.

Ngũ Định Viễn vui mừng nói:

- Đa tạ tiên sinh.

Ngô An Chính nói:

- Nếu muốn xem, cần phải có ngày sinh, các hạ có ngày tháng năm sinh của người đó chăng?

Ngũ Định Viễn cười khở một tiếng, lắc lắc đầu, nói:

- Ta và người đó bình thủy tương phùng trên đường, sao có được ngày tháng năm sinh của đối phương?

Ngô An Chính gật đầu nói:

- Cũng không sao. Các hạ viết tên người đó ra, ta xem chữ cũng được.

Ngô An Chính này đạo hạnh cao siêu. Hễ là tứ trụ thôi mệnh, thiết bản thần toán, Hi Dy đấu số, bấm quẻ đoán chữ, có thể nói là cái gì cũng biết, cái gì cũng thông. Y lập tức lấy ra một tờ giấy trắng, bảo Ngũ Định Viễn viết ra tên người trong lòng.

Ngũ Định Viễn vui mừng cầm bút lông lên. Hắn đang muốn viết, bỗng nghe một thanh âm truyền đến:

- Ồ? Đây không phải là Định Viễn hay sao? Không nghỉ ngơi ở khách điếm, chạy đến chỗ này làm gì?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 11: Miệng thép xem mệnh cho người Hồi
2

Ngũ Định Viễn nhìn lại, thấy một hán tử trung niên đi đến, người này mặt tròn vành vạnh, thân hình mập mạp, trên tay còn cầm đồ nhắm và rượu, ra là Tử Vi Tráng Võ Đang Sơn. Ngũ Định Viễn giật mình buông bút lông xuống.

Vi Tử Tráng nhìn qua nhìn lại, thoáng chốc ồ một tiếng, cười nói:

- Giỏi cho Định Viễn, dám chạy đến đây xem tướng số.

Ngũ Định Viễn cười gượng vài tiếng, nói:

- Trong khách điếm quả thật buồn tẻ. Tần tướng quân, Lư huynh đệ lại trốn không còn ai, ta mới ra ngoài đi dạo một vòng.

Vi Tử Tráng nhìn thoáng qua tờ giấy trước mặt Ngũ Định Viễn, cười nói:

- Huynh đệ đến xem nhân duyên sao?

Khuôn mặt Ngũ Định Viễn đỏ lên, ho khan một tiếng không đáp.

Ngô An Chính thấy tướng mạo của Vi Tử Tráng bình thường, vừa nhìn đã biết mạng đầy tặc khí. Y ngáp một cái, nói:

- Vị huynh đài này, ta đang giúp người đoán chữ giải vận, huynh đài đừng quây rầy nữa được chăng?.

Vi Tử Tráng cười một tiếng, vỗ vỗ vai Ngũ Định Viễn rồi nói:

- Được rồi, huynh đệ cứ từ từ xem đi. Linh Định đại sư đang một mình trong điểm, không thể không có người chăm sóc. Ta về trước.

Khó khăn lắm Vi Tử Tráng mới rời đi, Ngũ Định Viễn nuốt một ngụm nước miếng, vuốt vuốt ngực nhưng chậm chạp không dám viết tên. Ngô An Chính biết da mặt người này rất mỏng, liền cười nói:

- Các hạ từ từ mà viết, ta đi nấu nước pha trà.

Nói xong đi vào trong phòng nổi lửa.

Ngũ Định Viễn thấy không còn người quây rầy, nhẹ nhàng thở ra rồi bắt đầu cầm bút lên, muốn viết tên người trong lòng.

Mới vài nét, đã thấy một thư sinh đứng trước cửa điểm. Người này cũng vuốt vuốt ngực, không ngừng thở hổn hển, than thở:

- Thối đời lụn bại, lòng người xuống dốc! Những cô nương trong trấn thấy người liền ôm, thật không biết xấu hổ, còn thiên lý vương pháp nữa sao?

Thư sinh kia thì ào, đứng trước cửa thở dốc hồi lâu, khước mắt liếc qua trong điểm, đã thấy Ngũ Định Viễn ngồi bên trong, lập tức kêu lên:

- Định Viễn! Huynh làm gì ở đây?

Nói xong ba bước rút làm hai bước, vội vàng bước vào.

Ngũ Định Viễn lộ nụ cười sần, buông bút xuống bàn, lấy tay che tờ giấy lại. Trong lòng kêu khổ thấu trời, ngoài mặt hẳn lại phải cười nói:

- Lư huynh đệ không cùng Tần tướng quân ra ngoài sao? Sao cũng tới nơi này vậy?

Lư Vân lắc đầu thở dài nói:

- Lòng người không còn thuần chất, thói đời xuống dốc... Nơi đệ mới tới quả là không thể tưởng tượng, Lư Vân ta đọc đủ thứ sách thánh hiền, hành vi vô sỉ này, sao có thể làm ra cho được..

Thư sinh này đúng là Lư Vân, cũng do Tần Trọng Hải nhiều chuyện, thấy hẳn than thở cả ngày, liền áp giải đến tửu lâu kỹ viện giải xui. Có điều Lư Vân trời sinh cương trực, sao có thể xem được loại chuyện phong trần như thế? Mắt thấy một đám nữ nhân như sói như hổ vồ tới, hẳn vội bịa muốn đi vệ sinh mới thoát được. Nhìn trên mặt toàn dấu son môi, xem ra đã qua một hồi khổ chiến.

Ngô An Chính đang nấu nước trong phòng, nghe bên ngoài có tiếng nói liên ra xem xét, vừa thấy Lư Vân ở xa xa lấm bẫm, lập tức y mừng như điên, giật mình kêu lên:

- Đồ nhi! Vẫn chưa quên sư phụ chứ? Rốt cuộc chịu trở về báỉ sư rồi!

Thanh âm vô cùng kích động, giống như gặp được vật chí bảo, lập tức chạy lại.

Lư Vân bị người ôm chặt, nhớ đến tình huống bi thảm ở thanh lâu, thoáng chốc giật mình hoảng sợ kêu lên:

- Người trong trấn này sao lại quái như vậy, chẳng phân biệt nam nữ đều nhào vào ôm chặt người khác là sao? Lòng người không thuần chất! Thói đời lụn bại à!

Lư Vân đang muốn lật tay đẩy người ôm mình ra, đã thấy Ngô An Chính cầm chặt cổ tay trái hắn, sau đó ngưng thần vận công lực, dùng sức bắt đầu xem xét.

Ngón tay chạm cổ tay, trong đầu Ngô An Chính chợt tỏa điện quang rực rỡ. Thoáng chốc ngửi được mùi đàn hương, y cúi đầu nhìn lại. Chỉ thấy bản thân mình đang trên đại dương xanh thẳm, dưới chân sóng vỗ dập dờn, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy bầu trời rộng lớn mây gió biến hóa, sao Thái Bạch lấp lánh xa xa, phía chân trời có vô vàn đóa hoa đang rải xuống, cảnh tượng giống như thần phật giáng xuống trần thế.

Ngô An Chính lã chã lệ rơi, khóc nức nở:

- Văn Khúc Tinh hạ phàm, Ngô An Chính ta gặp được truyền nhân như thế này, cuộc đời này sống thật không uổng.

Nói xong càng ôm chặt Lư Vân, đánh chết cũng không buông.

Lư Vân bị ôm đến giấy không ra, vội nháy mắt Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn cũng giật mình không hiểu, lập tức bước lên khuyên can.

Ba người đang kéo đẩy nhau, bỗng nghe ngoài cửa có một người nói:

- Sao các người lại chạy hết đến đây vậy? Để cho Linh Định sư huynh không người chăm sóc là thế nào?

Ba người trong điểm nghe giọng điệu réo rắt, quay đầu lại nhìn. Đã thấy một quý công tử đứng trước cửa, trên tay cầm một thang thuốc, đang nhìn vào trong điểm với ánh mắt nghi hoặc.

Ngô An Chính lúc trước gặp qua người này, đang còn tiếc không thể xem mệnh, lúc này lòng tràn đầy vui sướng, vội buông Lữ Vân ra cười nói:

- Ái đồ đợi chút, vi sư đi trước xem chuyện này.

Phút chốc y vọt qua, vươn tay chụp lấy cổ tay trái của quý công tử kia.

Quý công tử nhú mày, phất tay cản Ngô An Chính lại, hỏi:

- Vị tiên sinh này có việc gì?

Ngô An Chính bị cản trở nhưng một lòng xem mệnh, cười hì hì vươn tay muốn chụp lấy mạch môn của quý công tử kia, muốn cảm thụ một chút hồn khí của đối phương.

Quý công tử cử chỉ tao nhã, tướng mạo tuấn mỹ như vậy, tất nhiên là Dương Túc Quan. Chàng thân mang võ công, sao có thể để người khác tùy tiện muốn cầm mạch môn là cầm? Mắt thấy cử chỉ quái dị của Ngô An Chính, chàng lập tức xoay thân một vòng, nhảy qua bên cạnh vài tấc, trầm giọng nói:

- Các hạ có gì chỉ giáo? Muốn động thủ sao?

Ngũ Định Viễn bước lên khuyên nhủ:

- Dương lang trung đừng đa tâm. Người này là thầy tướng số, không có ác ý gì.

Dương Túc Quan ồ một tiếng, nhìn thoáng qua tên điểm, nói:

- Thì ra là thế. Mặc dù ta không tin số mệnh, tuy nhiên khó có dịp hữu duyên, không ngại xem qua một lần vậy.

Liền quay đầu nhìn Ngô An Chính, mỉm cười nói:

– Vị đại ca này, không biết số mệnh của tại hạ thế nào? Có thể miệng thếp nói lời thẳng thắn thay ta một lần?

Ngô An Chính cười hì hì, vươn tay sờ sờ cổ tay của Dương Túc Quan, trong đầu lập tức sinh ra dị tượng. Chỉ thấy bản thân đang trên cung trăng, khắp nơi lấp lánh ánh sáng bạc, đẹp không sao tả xiết, xa xa có Hằng Nga đang nhảy múa ca hát cùng Thỏ ngọc tung tăng qua lại, quả là cảnh đẹp thần tiên trong tranh.

Ngô An Chính mỉm cười:

- Đây là mệnh “đề tên bảng vàng”, người này phong lưu tiêu sái, là anh tài trị quốc.

Đang muốn mở mắt, bỗng ngay lúc này toàn thân lạnh lạnh, quay đầu đã thấy lúc này cung trăng tràn đầy băng sương, Thỏ Ngọc Hằng Nga đã bị đông thành khối băng hết cả.

Ngô An Chính giật mình hoảng sợ, vội vàng mở hai mắt, thầm nghĩ: “Ta xem mệnh ba mươi năm, chưa từng gặp qua chuyện lạ cỡ này. Người này bề ngoài tuấn mỹ, rõ ràng là tướng đề tên bảng vàng, vậy sao rét lạnh một phương giống như thân đang ở Băng cung? Người này thực ra có lai lịch thế nào?”

Dương Túc Quan thấy sắc mặt của y thay đổi, không khỏi nhíu mày hỏi:

- Vị bán tiên này, mệnh tướng của ta thế nào? Có thể nói rõ cho?

Ngô An Chính lắc lắc tay, cười gượng nói:

- Các hạ đừng hỏi ta, ta không biết.

Thanh âm dường như run run. Ngũ Lữ hai người thấy khớp hàm Ngô An Chính run rẩy như mới từ hầm băng chui ra vậy, bất giác lấy làm kỳ quái. Dương Túc Quan cũng không hiểu tại sao, chỉ nhìn Ngô An Chính chăm chăm.

Ngô An Chính thở dài một tiếng, tự biết đạo hạnh bản thân có hạn, khó mà đoán được mệnh cách của quý công tử này. Y lắc lắc đầu, lại nhào về phía Lữ Vân, kêu lên:

- Đồ nhi ! Chúng ta bỏ qua tạp vụ, mau mau đến làm lễ bái sư đi!

Lữ Vân sợ nhất người này nhào tới đây đưa, vội nói:

- Ông đừng tới đây, ta bây giờ còn có chuyện, không rảnh quan tâm.

Ngô An Chính lại không quan tâm hẳn có chuyện hay không có chuyện, chỉ liều chết quẩn lấy, liều mạng kéo lại.

Đang ồn ào ầm ĩ, chợt nghe một đại hán cười lên ha hả:

- Lữ huynh đệ! Cô nương tốt đã chuẩn bị cho huynh đệ rồi, còn muốn chạy đi đâu!

Người này gương nanh múa vuốt nhào tới Lữ Vân, chính là Tần Trọng Hải.

Lư Vân đang bị Ngô An Chính lôi kéo, đã buồn bực không thấu, giờ thấy thêm Tần Trọng Hải chạy đến, hấn sợ tới mức hồn bay ngàn dặm, hoảng sợ nói:

- Huynh đừng đến đây!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Chỉ mới đứng trước cửa thanh lâu mà huynh đệ đã sợ đến mức này sao?

Tay trái y vung lên đẩy Ngô An Chính ra, sau đó giữ chặt Lư Vân, cười nói:

– Đi thôi! Nhanh đi phong lưu một phen thôi!

Lư Vân kêu thảm thiết:

- Ta không đi, tướng quân đừng kéo nữa!

Trong tình huống cấp bách, vội vàng sử xuất “ Vô Song Liên Quyền” muốn đánh tới, Tần Trọng Hải cười nói:

- Sao? Muốn trở mặt cùng ta?

Hai tay triển khai quyền muốn tiếp chiêu.

Dương Túc Quan và Ngũ Định Viễn nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ: “Trọng Hải thật là càn quấy. Tốt nhất đừng đánh là được.”

Hai người đang muốn bước lên ngăn cản. Chợt nghe ầm một tiếng lớn như có vật nặng ngã ra. Mọi người ngạc nhiên, đồng loạt quay đầu lại nhìn, ra là Ngô An Chính ngã xuống đất, sắc mặt vô cùng hoảng sợ.

Tần Trọng Hải quay đầu lại nhìn, ồ một tiếng áy náy:

- Cáo lỗi, là tại hạ ra tay quá nặng.

Nói xong muốn bước tới nâng Ngô An Chính dậy, nào biết Ngô An Chính vừa thấy thế lập tức hét lớn một tiếng, cơ thể co rút, vội trồn xuống gầm bàn.

Tần Trọng Hải và mọi người nhìn nhau, không biết Ngô An Chính sợ hãi cái gì. Lư Vân nhú mày nói:

- Vị bán tiên này sao vậy? Chẳng lẽ ngã đến đâu bị chấn thương?

Đang muốn cúi người xuống xem xét, thân thể bỗng cứng ngắc, không ngờ đã bị Tần Trọng Hải ôm chặt, xem ra hãn đã sơ suất, con đường sáng tới thanh lâu nọ không thể không đi.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Mặc kệ hãn là bán tiên hay toàn tiên, chúng ta mau đi khoái hoạt giống như thần tiên thôi!

Nói xong kéo Lư Vân. Trong tiếng cười phóng đăng, hai người lao ra khỏi cửa.

Dương Túc Quan thấy Tần Trọng Hải càn quấy lợi hại, không khỏi cười khỗ nói:

- Ngũ chế sử, ta về trước sắc thuốc, chút nữa không việc thì huynh nên sớm quay về.

Nói xong xoay người rời đi.

Ngũ Định Viễn cười khố vài tiếng, lần này xem tướng mệnh rất tốt, không ngờ lại ra kết cục như vậy. Hắn cúi người xuống, chấp tay với Ngô An Chính dưới gầm bàn, nói:

- Đạ tạ đại ca miệng vàng phê lời lên trang giấy, nhưng tại hạ có việc trên người, mai này sẽ tới sau.

Ngô An Chính không đáp lời, chỉ nằm tên đất, sắc mặt trắng bệch giống như bị điên. Ngũ Định Viễn khẽ lắc đầu rời đi.

Trong điểm không người không tiếng, Ngô An Chính nằm trên mặt đất, thì thào tự nói:

- Địa ngục nghiệp hỏa, đốt ta thành tro...Ông trời hời... Thiên hạ sắp đại loạn rồi...

Y đưa mắt nhìn ngoài cửa, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm như đang cầu khẩn ơn cao gì đó.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Quyển VIII: Bảng vàng đề danh Chương 1: Uống máu

Tiếng thở dồn dập vang lên, khiến người nghe mà kinh hãi. Một lão nhân cắn răng như đang gắng nhịn nổi thống khổ nào đó, khàn giọng hỏi:

- Người...Người nói Hoàng đế Võ Anh thực sự ở trong động kia?

Một hán tử mặt chữ điền ngồi ngay ngắn ở bên đáp lời:

- Đúng thế. Thuộc hạ từng thấy một cái quan tài đá có chứa bộ long bào trong động, hẳn là hoàng đế từng ở đó.

Lão nhân kia nuốt nước miếng, hít liên mấy hơi rồi run giọng hỏi tiếp:

- Vậy tiên hoàng thế nào? Người có tận mắt nhìn thấy?

Hán tử mặt chữ điền lắc đầu:

- Thuộc hạ không gặp được người. Thực ra trong động đầy rẫy những thứ quái dị, theo quan sát thì hoàng đế không thể sống một mình, có lẽ đã vong mạng. Hơn nữa thi cốt đã bị kích độc ăn mòn, hoặc bị dã thú cắn xé không còn.

Còn đang nói chợt nghe tiếng nắc nghen ngào, hán tử mặt chữ điền quay sang, đã thấy lão nhân nọ che mặt khóc rống. Hắn kinh ngạc, đứng dậy hỏi:

- Hầu gia, ngài làm sao vậy?

Trong căn nhà nhỏ, Liễu Ngang Thiên cúi đầu rơi lệ, ngẩn ngơ nhìn tấm da dê trong tay nứt nẻ thối lên:

- Sai rồi. Toàn bộ sai rồi... Bá Tiên Công, ta xin lỗi ông...

Nói xong ôm đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi như đang hối hận cùng cực.

Trong này, ngoài lão ra còn hai người trẻ trung đều mặc quan phục. Một người diện mạo tuấn mỹ, chính là Dương Túc Quan. Chỉ là lúc này sắc mặt chàng tái nhợt, có lẽ còn đang thất kinh trước những gì hai người vừa nói. Người còn lại bộ dạng khấn trương, thân hình cao lớn cường tráng cùng khuôn mặt chữ điền cúi thấp, mồ hôi trên trán nhỏ xuống thấm ướt cả áo, chính là Ngũ Định Viễn.

Thấy thượng cấp khóc ròng như thế, hai người Dương Ngũ chỉ biết lo lắng nhìn nhau.

Thật lâu sau, Liễu Ngang Thiên lau giọt lệ già nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này đã quá trưa mà sắc trời u ám như sắp mưa to. Lão đặt tấm da dê xuống, thấp giọng thở dài:

- Việc đã đến nước này, tất cả đều do số mệnh.

Khôi phục lại bộ dáng ung dung, lão quay sang hỏi Dương Túc Quan:

- Có bao nhiêu người biết việc này?

Dương Túc Quan nói:

- Chỉ có thuộc hạ và Định Viễn, ngoài ra không còn ai khác.

Liễu Ngang Thiên quay đầu nhìn Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn rùng mình, vội đáp lời:

- Từ khi rời Thiên Sơn tới nay, thuộc hạ thủy chung thủ khẩu như bình, chưa hề nhắc tới chuyện này với ai. Ngay cả Tần tướng quân hay Vi hộ vệ đều không biết.

Liễu Ngang Thiên gật đầu thở ra một hơi:

- Thế là tốt rồi.

Lão lấy ra một con dao nhỏ, vung tay đưa dao cắt tới Ngũ Định Viễn! Ngũ Định Viễn chấn động, theo bản năng giơ tay phải cản lại, run giọng hỏi:

- Hầu ...Hầu gia, Ngài..... Ngài muốn...

Hắn lắp bắp kinh hãi. Dương Túc Quan ở một bên cũng run rẩy không thôi, muốn khuyên can nhưng không biết mở lời thế nào.

Con dao bị ngăn lại, Liễu Ngang Thiên lắc đầu, đột nhiên thu dao về đâm vào cánh tay còn lại của mình!

Trong tiếng kinh hô, Liễu Ngang Thiên đã đâm sâu vào tay, máu tươi trào ra. Lão lấy một cái chung rồi nhỏ máu tươi vào trong, cuối cùng gác con dao lên miệng chung.

Ngũ Định Viễn giờ mới hiểu Liễu Ngang Thiên không có ý giết mình, chỉ muốn lấy máu trên tay nhưng không biết dùng để làm gì.

Hắn còn đang lo lắng, Liễu Ngang Thiên đã cúi người lôi một vò rượu dưới bàn lên. Nắp vò vừa mở, hương rượu tỏa ra ngan ngát, xem ra là rượu ngon trăm năm khó kiếm. Lão không nói gì, lặng lẽ đổ rượu vào chung. Ba người đều mang tâm sự nặng nề trong lòng, hương rượu thơm ngát cũng không thể làm chân mày của họ giãn ra chút nào.

Trong căn nhà nhỏ tĩnh lặng, ngoài tiếng rượu chảy còn thêm tiếng hít thở trầm trọng của Liễu Ngang Thiên. Qua một lúc, lão buông vò nâng chung rượu cao quá đầu, bộ dáng đầy vẻ trang nghiêm.

Ngũ Định Viễn thấy hành vi khác thường của Liễu Ngang Thiên thì e sợ, liếc mắt qua Dương Túc Quan. Lại chỉ thấy chàng cúi đầu bất động, vẻ mặt ngưng trọng như đang nghĩ tới điều gì đó.

Liễu Ngang Thiên từ từ quỳ xuống, hai tay nâng chung rượu hướng về phương Bắc, lạy vài cái rồi nghiêm giọng nói:

- Thần Chinh Bắc Đô đốc Liễu Ngang Thiên, hôm nay xin mượn rượu thề với trời đất, sống chết trung thành với đương kim thánh thượng, trọn đời không sinh hai lòng.

Lão ngừng một chút, nhìn hai người Dương Ngũ, lớn tiếng nói:

- Nếu Liễu Ngang Thiên vi phạm lời thề, toàn bộ Liễu gia chết không chỗ chôn!

Lời lẽ chắc nịch. Ngũ Định Viễn nghe lời thề ác độc như thế, không khỏi khiếp sợ.

Liễu Ngang Thiên uống cạn chung rượu, đứng dậy nhìn hai người Dương Ngũ, thản nhiên nói:

- Các người cũng tới đi, lập lời thề như ta.

Ngũ Định Viễn bỗng hiểu ra, thầm nghĩ: “Ra là Hầu gia sợ ta gây tranh chấp trong triều, muốn ta thề trung thành với Hoàng thượng.”

Lòng hăn rối loạn, nhớ tới trong “Phi La Tử Khí” nói bản thân là Chân long, có nhiệm vụ giúp tiên hoàng trở về. Giờ nếu uống chung rượu kia, mọi chuyện coi như không còn gì nữa.

Liễu Ngang Thiên nhìn Ngũ Định Viễn, đưa con dao qua chờ hắn quyết định. Ngũ Định Viễn chậm chạp không dám tiếp lấy. Dương Túc Quan đột nhiên đứng dậy, đi tới cầm dao ngẩng đầu nhìn Liễu Ngang Thiên.

Ánh mắt Dương Túc Quan khẽ lóe dị quang, thoáng chốc đưa dao xẹt qua tay, máu tươi trào ra nhỏ xuống cái chung.

Liễu Ngang Thiên gật đầu khen ngợi:

- Dương hiền đệ, hãy vì an nguy triều đình mà lập lời thề đi.

Dương Túc Quan nâng chén quỳ xuống, thề rằng:

- Thần Dương Túc Quan lấy rượu thề với trời, nguyện trung thành với Hoàng thượng, không hề do dự, vĩnh viễn ra sức vì triều đình. Nếu vi phạm lời thề hôm nay, Dương Túc Quan chết không có chỗ chôn, bị hại trong tay kẻ thân tín.

Nói xong uống cạn chung rượu, quỳ xuống khấu đầu vài cái.

Dương Túc Quan đứng dậy. Mắt thấy hai người nhìn mình chăm chăm như thúc giục, Ngũ Định Viễn nuốt nước miếng, thầm nghĩ: “Võ Anh Đế đã chết, giờ bảo ta trung thành với người thế nào đây? Làm sao để hoàn thành tâm nguyện của vị tiền bối kia?”

Hắn thấy sắc mặt Liễu Ngang Thiên ẩn hiện sự lo âu, lại nghĩ: “Hầu gia có ân cứu mạng ta. Nếu ta không toàn tâm phụng sự, không khỏi có lỗi với người.”

Nghĩ vậy không do dự nữa. Ngũ Định Viễn lấy dao cắt tay, máu tươi chậm rãi tan vào rượu, càng thêm vẻ thê lương dưới ánh nến.

Liễu Ngang Thiên nhẹ giọng nhắc:

- Định Viễn. Vì triều đình, cũng vì chính người. Hãy quên chuyện trong Thần Cơ Động đi, đừng quản trắng đen của ngày xưa nữa. Chúng ta một lòng trung thành với đương kim thánh thượng, hiểu chứ?

Ngữ khí của lão thê thương như lòng còn mang nỗi thương tâm nào đó.

Ngũ Định Viễn hít một hơi thật sâu, nhận chung rượu từ trong tay Dương Túc Quan. Hắn học theo Liễu Ngang Thiên ngẩng đầu nhìn trời, nâng chung rượu quá vai, quỳ xuống cao giọng nói:

- Trên có Hoàng thiên, dưới có Hậu thổ. Ngũ Định Viễn thề rằng đời này kiếp này vĩnh viễn trung thành với đương kim thánh thượng, tuyệt không hai lòng. Nếu vi phạm lời thề....

Nói đến đây thì run rẩy toàn thân, hắn liếc thấy Liễu Ngang Thiên vẫn nhìn mình không rời mắt, cắn răng lớn tiếng thề:

- Nếu vi phạm lời thề, Ngũ Định Viễn ta sẽ bị thiên lôi đánh chết, trai gái cả nhà đều chết oan chết uổng!

Liễu Ngang Thiên nghe vậy thì thần sắc dịu lại. Lão đỡ Ngũ Định Viễn dậy rồi hòa nhã nói:

- Có lời này của người, thiên hạ nhất định thái bình.

Ngũ Định Viễn lau mồ hôi trên mặt, đang muốn đáp lời, chợt thấy ngoài cửa sổ lóe lên một lần sét, tiếp theo là tiếng sấm nổ báo hiệu mưa xuân sắp đến.

- Khởi bẩm Giang đại nhân, người đã đến đông đủ.

Nghe gã nam tử ướt đầm áo đứng ngoài cửa bẩm báo, trong thư phòng, một người trung niên đang cúi đầu phê duyệt tấu chương, không ngẩng đầu lên ra lệnh:

- Cho vào.

Nam tử kia dạ một tiếng rồi vội lui ra.

Phủ Thái Sư kinh thành, nơi nắm giữ quyền hành triều chính đương thời. Đêm đã về khuya mà trong màn mưa dày đặc còn ẩn hiện sát khí. Không biết hôm nay là ngày gì mà đám hạ nhân sớm bị đuổi đi, chỉ còn rất nhiều cao thủ Cẩm Y Vệ canh giữ như sắp phát sinh chuyện lớn nào đó.

Trong thư phòng rộng lớn, dưới đất trải da hổ trên xà khắc rồng trổ phượng. Giang Sung mặc áo nhẹ thắt đai lỏng, tay cầm bút son ngồi sau bàn án, hai bên đều có người hộ vệ. Trái là La Ma Thập, phải là An Đạo Kinh. Trong sảnh bày bảy cái ghế không, không biết dành cho những người nào ngồi, nhìn qua đầy vẻ thần bí. Lúc này Giang Sung buông bút nhìn về phía La Ma Thập, mỉm cười nói:

- La Ma đại sư, tối nay là đại hội anh hào hệ phái họ Giang chúng ta, bình thường hiếm tổ chức. Ngày sau người là tham mưu cho ta, nên chú tâm một chút.

La Ma Thập cả kinh, khoanh tay đáp:

- Thuộc hạ hiểu.

Tứ vương làm phản thất bại, La Ma Thập chạy đến Trung Nguyên nương tựa dưới trướng Giang Sung, đây là lần đầu tham dự đại sự nên không dám nhiều lời.

Được một lúc, có một gã hắc y nhân bước vào, phía sau là sáu người chia làm hai hàng. Cả đám đều đội lồng che mặt, toàn thân ướt đẫm. La Ma Thập hiểu rằng đây chính là những minh hữu mà Giang Sung toàn lực lôi kéo. Ở thời khắc mấu chốt, nếu bảy người này đồng loạt gây khó dễ, không những dễ dàng hạ bệ Liễu Ngang Thiên, còn đủ để khống chế khắp vùng kinh kỳ. Vì thế thân phận bảy người được bảo mật rất kỹ. Nếu như bỏ những cái lồng che mặt kia ra, chắc chắn sẽ dẫn đến một hồi tranh đấu kinh thiên động địa.

La Ma Thập thầm phỏng đoán, Giang Sung triệu tập bảy người tới là có liên quan đến chuyện ở Thiên Sơn. Dù lão chưa được tận mắt thấy Thần Cơ Động nhưng từ vẻ thận trọng lo lắng của Giang Sung, có thể đoán rằng bí mật trong đó không thể coi thường, đủ để chấn động thiên địa.

Bảy người vào phòng, không cần hành lễ mà tự ngồi xuống. Một chậu than được đưa vào giữa phòng nhằm hong khô trang phục, mấy người này lại không hề để ý.

Trong phòng im lặng không một tiếng động. Chỉ nghe tiếng mưa rào rào cùng bóng nước vỡ tan bên ngoài. Giang Sung mỉm cười nói:

- Thời tiết không tốt mà Giang mỗ còn làm phiền các vị đại giá tới đây, thật lấy làm áy náy.

Một hắc y nhân vỗ vỗ áo ướt trên thân, hừ một tiếng nói:

- Giang đại nhân biết thế là tốt. Mọi người âm thầm làm việc cho ngài, có ai mà không phải mạo hiểm sinh tử? Ngài lỗ mãng triệu tập bọn ta tới đây là

có đại sự gì?

Khẩu khí của người nọ bạo ngược, có vẻ không hài lòng.

Giang Sung lơ đãng, mỉm cười đáp:

- Ta tìm các vị tới đương nhiên có đại sự. Xin các vị yên tâm, Giang mỗ là bằng hữu của các vị, tuyệt sẽ không bạc đãi mọi người.

Hắc y nhân nọ hừ một tiếng, cúi đầu không ý kiến.

Giang Sung nâng chén trà, nhấp một ngụm rồi hỏi:

- Trước tiên nói về Đông Xưởng. Không biết bên chỗ Lưu Kính thế nào? Có động tĩnh gì chăng?

La Ma Thập nghe thì rung mình, đoán là Giang Sung đã an bài tâm phúc bên cạnh Lưu Kính, chỉ không biết thân phận kẻ nội gián này cao thấp thế nào.

Một hắc y nhân ngồi bên trái the thế nói:

- Theo tin truyền ra từ Đông Xưởng, mấy ngày gần đây tổng quản Lưu đại nhân muốn dâng tấu chương buộc tội ngài tự tiện xuất cung cùng việc điều động binh lính.

Thanh âm người này bén nhọn như đao, thật khó nghe nhưng tất cả đám người Đông Xưởng đều là hoạn quan, không thể nhận ra là tiếng của ai.

Giang Sung gật đầu cười lạnh nói:

- Lưu Kính muốn làm khó ta sao? Lần trước Đông Xưởng tự điều động quan ngân xuất kinh, án này còn chưa tra ra manh mối, ngày mai cứ để bộ Hình hỏi ngược coi như đáp lễ, mọi người liệu xem mà làm.

Y hừ vài tiếng, lại hỏi:

- Trong cung thì sao? Mấy ngày nay có gì khác thường?

Một hắc y nhân hắng giọng một tiếng. Cùng ngồi mà người này còn cao hơn người thường một cái đầu. Xem thân thể uy vũ, hẳn là một thị vệ bên người Hoàng đế. Chỉ nghe hắc đáp rằng:

- Trong cung truyền tin, tháng trước Quỳnh Quý Phi tự tiện xuất cung, không biết đi đâu làm gì.

Giang Sung nhượng mày hỏi:

- Nữ nhân này xưa nay không an phận, không ít tình nhân. Lần này ả rời cung, phải chăng có liên quan đến việc Ninh Bất Phàm thoát ải?

Hắc y nhân kia lắc đầu nói:

- Việc này còn chưa rõ, đại nhân muốn điều tra còn phải tốn chút công phu.

Giang Sung sao không nghe ra ẩn ý trong đó, hẳn là người kia thêm muốn tiền tài. Y mỉm cười, quay đầu nhìn An Đạo Kinh nói:

- Người cầm lệnh bài của ta, tới quốc khố lấy mười vạn lượng bạc trắng tới đây. Bên bộ Hộ có hỏi thì cứ nói là dùng để tu sửa Trường thành.

Hắc y nhân kia nghe sắp được bạc trắng, nhất thời vui mừng vỗ tay nói:

- Đa tạ Giang đại nhân.

La Ma Thập nghe hai người nói chuyện mà thấy sợ hãi. Giang Sung có quyền lực kinh người, coi quốc khố như tài sản riêng, cần thì dùng thoải mái. Khó trách nhiều đại thần chính trực coi y như cái gai trong mắt.

Giang Sung lại nhấp một ngụm trà, hỏi:

- Liễu Ngang Thiên đâu? Ngũ Định Viễn có lộ bí mật kia không?

La Ma Thập nghe thì hãi hùng, vừa kính vừa sợ than rằng: “Ngay cả bên cạnh Liễu Ngang Thiên cũng có mật thám, Giang đại nhân thực là thần thông quảng đại”

Một hắc y nhân dáng vóc thon dài không giống quân nhân chậm rãi đứng dậy, đáp lời:

- Nghe nói tên Ngũ chế sứ kia đã để lộ sự tình cho Liễu Ngang Thiên.

La Ma Thập nghe thanh âm già yếu, đoán rằng người kia ít nhất cũng phải sáu mươi, chẳng qua có lông che mặt nên không nhận ra là ai. La Ma Thập sinh nghi, bên người Liễu Ngang Thiên không phải mấy người trẻ tuổi thì cũng là võ tướng cao lớn, sao lại mọc ra nhân vật thể này? Lão thâm đoán thân phận người nọ nhưng nhất thời nghĩ không ra.

Giang Sung cười lạnh nói:

- Ngũ Định Viễn để lộ rồi sao? Hắc hắc, tên này sợ phiền phức, hẳn trong lòng có bí mật nên tám phần ăn ngủ bất an, giờ muốn tìm một chỗ vững chắc trốn vào.

Vài gã hắc y nhân còn lại nghe thì đều cười lạnh. Một người duỗi tay đặt trên yết hầu, khẽ làm động tác. La Ma Thập cũng là người tâm ngoan thủ lạt, vừa thấy liền hiểu người nọ muốn giết Ngũ Định Viễn diệt khẩu.

Giang Sung lắc đầu, mỉm cười nói:

- Không cần. Ngũ Định Viễn không phải kẻ tàn nhẫn, cho dù võ công đại thành cũng không làm nổi chuyện gì. Cứ giữ lại cái mạng của hắc, ngày sau còn chỗ hữu dụng.

Y nhấp một ngụm trà, nói:

- Mọi chuyện sau này mấu chốt nằm ở Liễu Ngang Thiên. Lão đầu này muốn tìm hiểu bí mật ở Thiên Sơn đến cùng, như thế e là khó khăn.

Thanh âm già nua kia lại vang lên trong tiếng cười nhẹ:

- Việc này thì Giang đại nhân yên tâm, Liễu Ngang Thiên đã đốt bỏ tấm da dê nọ.

Mấy gã hắc y nhân khác đều lấy làm kinh ngạc. Giang Sung nghe xong chỉ cười ha hả:

- Thông minh, thông minh. Liễu gia có tới mấy trăm nhân mạng, gặp chuyện thiên địa đổi dời cũng phải bo bo giữ thân, không dám vọng động.

Y vỗ tay mỉm cười nói:

- Xem ra bên Liễu Ngang Thiên không đáng lo. Chúng ta cũng không cần trêu chọc, tránh để đối phương nóng nảy chạy sang bên kia, chỉ khiến Lưu Kính lớn mạnh thêm mà thôi.

Nghe hai từ Lưu Kính, mấy tên hắc y nhân đều giật mình như sợ hãi. Giang Sung hắc hắc cười lạnh, nói:

- Chúng ta cần lưu ý bên Đông Xương nhiều hơn, mấy ngày này các vị hãy điều thêm người giám sát, có chuyện gì lập tức thông báo.

Ngữ điệu tuy bình thản nhưng ẩn chứa không biết bao nhiêu sát khí, khiến người ớn lạnh trong lòng.

Mọi người vâng dạ một tiếng, đang định cáo từ, chợt có người nói:

- Tại hạ còn một chuyện muốn hỏi Giang đại nhân.

Giang Sung phất tay nói:

- Cứ nói.

Người nọ nói:

- Hiện tại mấy kẻ dưới trướng Liễu Ngang Thiên lập được chút công lao. Lão đầu này dâng tấu xin phong thưởng cho chúng, đại nhân tính sao?

Giang Sung cười ha hả. Do lười quản việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này, đang định xua tay đột nhiên lại thầm nghĩ: “Họ Liễu kia luôn không nể mặt ta, còn phái người tâm phúc đi tra án ở Tây Cương, nếu ta không làm cho kẻ đứng đầu như hấn bề mặt một lần, ngày sau e là còn lấn tới.”

Lập tức cười nói:

- Xem xét tấu chương cẩn thận, chỉ cần gây khó dễ được cho bọn chúng thì cứ làm.

Hắc y nhân kia gạt đầu vài cái rồi lui ra. La Ma Thập thấy thế hiểu rằng trong kinh thành lại có người sắp gặp họa, thầm than thở: “Chúng sinh đích thực đáng thương, chỉ cần một ý niệm của đại nhân vật cũng đủ gây ra chuyện bất bình trong thế gian.” Nghĩ tới phận dân đen chỉ như con sâu cái kiến, lão tự nhủ phải tàn nhẫn gấp bội mới có thể xuất đầu.

Không còn đại sự, bảy gã hắc y nhân liền cáo từ. An Đạo Kinh vội mở cửa tiền đám này, nhìn bộ dạng đưa đón cung kính của hắc y, cũng có thể nhận ra thân phận mấy người kia không thể xem thường, chắc chắn phải là quan viên tứ phẩm trở lên.

Mọi người nối đuôi nhau đi ra. Thư phòng lại trở nên trống trải, chỉ còn Giang Sung và La Ma Thập. La Ma Thập nhẹ nhàng thở ra, đang muốn lui đi nghỉ, chợt nghe Giang Sung thở một hơi dài nặng nề.

La Ma Thập rùng mình, ghé mắt chỉ thấy Giang Sung cúi đầu, đầu môi khẽ nhích như đang cầu khẩn điều gì đó. La Ma Thập lấy làm kinh ngạc. Trước nay Giang Sung điều hành mọi việc thoả mái, sao giờ lại sợ hãi như thế? Lão thấy sắc mặt đối phương khó coi, bộ dáng nghiêm trọng, bèn vận khởi nội lực để nghe cho rõ, muốn tìm hiểu chân tướng.

Trong giọng điệu đứt quãng, La Ma Thập nghe thấy tiếng cầu khẩn mơ hồ không rõ:

- Cầu trời xanh phù hộ, để hắc chết đi, để hắc chết đi. Chỉ có hắc chết, triều đình mới được thái bình, chết đi.. chết đi.... đừng quay lại quấy phá..

Nghe kĩ thanh âm như mang theo cả tiếng khóc than, tựa như loài dã thú mệt mỏi không còn sức lực, lại găm gù khiến người nghe nổi da gà.

Sắc mặt La Ma Thập trầm đạm, vội thu liễm tinh thần, cúi đầu khoanh tay không dám vọng động.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Giáp mặt chẳng nhận nhau

Tiếng thở dồn dập vang lên, khiến người nghe mà kinh hãi. Một lão nhân căn răng như đang gắng nhìn nỗi thống khổ nào đó, khàn giọng hỏi:

- Người...Người nói Hoàng đế Võ Anh thực sự ở trong động kia?

Một hán tử mặt chữ điền ngồi ngay ngắn ở bên đáp lời:

- Đúng thế. Thuộc hạ từng thấy một cái quan tài đá có chứa bộ long bào trong động, hẳn là hoàng đế từng ở đó.

Lão nhân kia nuốt nước miếng, hít liên mấy hơi rồi run giọng hỏi tiếp:

- Vậy tiên hoàng thế nào? Người có tận mắt nhìn thấy?

Hán tử mặt chữ điền lắc đầu:

- Thuộc hạ không gặp được người. Thực ra trong động đầy rẫy những thứ quái dị, theo quan sát thì hoàng đế không thể sống một mình, có lẽ đã vong mạng. Hơn nữa thi cốt đã bị kích độc ăn mòn, hoặc bị dã thú cắn xé không còn.

Còn đang nói chợt nghe tiếng nắc nghẹn ngào, hán tử mặt chữ điền quay sang, đã thấy lão nhân nọ che mặt khóc rống. Hắn kinh ngạc, đứng dậy hỏi:

- Hầu gia, ngài làm sao vậy?

Trong căn nhà nhỏ, Liễu Ngang Thiên cúi đầu rơi lệ, ngẩn ngơ nhìn tấm da dê trong tay nứt nẻ thốt lên:

- Sai rồi. Toàn bộ sai rồi... Bá Tiên Công, ta xin lỗi ông...

Nói xong ôm đầu, nghiêng rãng nghiêng lợi như đang hồi hận cùng cực.

Trong này, ngoài lão ra còn hai người trẻ trung đều mặc quan phục. Một người diện mạo tuấn mỹ, chính là Dương Túc Quan. Chỉ là lúc này sắc mặt chàng tái nhợt, có lẽ còn đang thất kinh trước những gì hai người vừa nói. Người còn lại bộ dạng khấn trương, thân hình cao lớn cường tráng cùng khuôn mặt chữ điền cúi thấp, mồ hôi trên trán nhỏ xuống thấm ướt cả áo, chính là Ngũ Định Viễn.

Thấy thượng cấp khóc ròng như thế, hai người Dương Ngũ chỉ biết lo lắng nhìn nhau.

Thật lâu sau, Liễu Ngang Thiên lau giọt lệ già nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này đã quá trưa mà sắc trời u ám như sắp mưa to. Lão đặt tấm da dê xuống, thấp giọng thở dài:

- Việc đã đến nước này, tất cả đều do số mệnh.

Khôi phục lại bộ dáng ung dung, lão quay sang hỏi Dương Túc Quan:

- Có bao nhiêu người biết việc này?

Dương Túc Quan nói:

- Chỉ có thuộc hạ và Định Viễn, ngoài ra không còn ai khác.

Liễu Ngang Thiên quay đầu nhìn Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn rùng mình, vội đáp lời:

- Từ khi rời Thiên Sơn tới nay, thuộc hạ thủy chung thủ khẩu như bình, chưa hề nhắc tới chuyện này với ai. Ngay cả Tần tướng quân hay Vi hộ vệ đều không biết.

Liễu Ngang Thiên gật đầu thở ra một hơi:

- Thế là tốt rồi.

Lão lấy ra một con dao nhỏ, vung tay đưa dao cắt tới Ngũ Định Viễn! Ngũ Định Viễn chấn động, theo bản năng giơ tay phải cản lại, run giọng hỏi:

- Hầu ...Hầu gia, Ngài..... Ngài muốn...

Hắn lắp bắp kinh hãi. Dương Túc Quan ở một bên cũng run rẩy không thôi, muốn khuyên can nhưng không biết mở lời thế nào.

Con dao bị ngăn lại, Liễu Ngang Thiên lắc đầu, đột nhiên thu dao về đâm vào cánh tay còn lại của mình!

Trong tiếng kinh hô, Liễu Ngang Thiên đã đâm sâu vào tay, máu tươi trào ra. Lão lấy một cái chung rồi nhỏ máu tươi vào trong, cuối cùng gác con dao lên miệng chung.

Ngũ Định Viễn giờ mới hiểu Liễu Ngang Thiên không có ý giết mình, chỉ muốn lấy máu trên tay nhưng không biết dùng để làm gì.

Hắn còn đang lo lắng, Liễu Ngang Thiên đã cúi người lôi một vò rượu dưới bàn lên. Nắp vò vừa mở, hương rượu tỏa ra ngan ngát, xem ra là rượu ngon trăm năm khó kiếm. Lão không nói gì, lặng lẽ đổ rượu vào chung. Ba người đều mang tâm sự nặng nề trong lòng, hương rượu thơm ngát cũng không thể làm chân mày của họ giãn ra chút nào.

Trong căn nhà nhỏ tĩnh lặng, ngoài tiếng rượu chảy còn thêm tiếng hít thở trầm trọng của Liễu Ngang Thiên. Qua một lúc, lão buông vò nâng chung rượu cao quá đầu, bộ dáng đầy vẻ trang nghiêm.

Ngũ Định Viễn thấy hành vi khác thường của Liễu Ngang Thiên thì e sợ, liếc mắt qua Dương Túc Quan. Lại chỉ thấy chàng cúi đầu bất động, vẻ mặt ngưng trọng như đang nghĩ tới điều gì đó.

Liễu Ngang Thiên từ từ quỳ xuống, hai tay nâng chung rượu hướng về phương Bắc, lạy vài cái rồi nghiêm giọng nói:

- Thần Chinh Bắc Đô đốc Liễu Ngang Thiên, hôm nay xin mượn rượu thề với trời đất, sống chết trung thành với đường kim thánh thượng, trọn đời không sinh hai lòng.

Lão ngừng một chút, nhìn hai người Dương Ngũ, lớn tiếng nói:

- Nếu Liễu Ngang Thiên vi phạm lời thề, toàn bộ Liễu gia chết không chỗ chôn!

Lời lẽ chắc nịch. Ngũ Định Viễn nghe lời thề ác độc như thế, không khỏi khiếp sợ.

Liễu Ngang Thiên uống cạn chung rượu, đứng dậy nhìn hai người Dương Ngũ, thản nhiên nói:

- Các người cũng tới đi, lập lời thề như ta.

Ngũ Định Viễn bỗng hiểu ra, thầm nghĩ: “Ra là Hầu gia sợ ta gây tranh chấp trong triều, muốn ta thề trung thành với Hoàng thượng.”

Lòng hăn rối loạn, nhớ tới trong “Phi La Tử Khí” nói bản thân là Chân long, có nhiệm vụ giúp tiên hoàng trở về. Giờ nếu uống chung rượu kia, mọi chuyện coi như không còn gì nữa.

Liễu Ngang Thiên nhìn Ngũ Định Viễn, đưa con dao qua chờ hăn quyết định. Ngũ Định Viễn chậm chạp không dám tiếp lấy. Dương Túc Quan đột nhiên đứng dậy, đi tới cầm dao ngáng đầu nhìn Liễu Ngang Thiên.

Ánh mắt Dương Túc Quan khẽ lóe dị quang, thoáng chốc đưa dao xẹt qua tay, máu tươi trào ra nhỏ xuống cái chung.

Liễu Ngang Thiên gật đầu khen ngợi:

- Dương hiền điệt, hãy vì an nguy triều đình mà lập lời thề đi.

Dương Túc Quan nâng chén quỳ xuống, thề rằng:

- Thần Dương Túc Quan lấy rượu thề với trời, nguyện trung thành với Hoàng thượng, không hề do dự, vĩnh viễn ra sức vì triều đình. Nếu vi phạm lời thề hôm nay, Dương Túc Quan chết không có chỗ chôn, bị hại trong tay kẻ thân tín.

Nói xong uống cạn chung rượu, quỳ xuống khấu đầu vài cái.

Dương Túc Quan đứng dậy. Mắt thấy hai người nhìn mình chăm chăm như thúc giục, Ngũ Định Viễn nuốt nước miếng, thầm nghĩ: “Võ Anh Đế đã

chết, giờ bảo ta trung thành với người thế nào đây? Làm sao để hoàn thành tâm nguyện của vị tiền bối kia?”

Hắn thấy sắc mặt Liễu Ngang Thiên ẩn hiện sự lo âu, lại nghĩ: “Hầu gia có ân cứu mạng ta. Nếu ta không toàn tâm phụng sự, không khỏi có lỗi với người.”

Nghĩ vậy không do dự nữa. Ngũ Định Viễn lấy dao cắt tay, máu tươi chậm rãi tan vào rượu, càng thêm vẻ thê lương dưới ánh nến.

Liễu Ngang Thiên nhẹ giọng nhắc:

- Định Viễn. Vì triều đình, cũng vì chính người. Hãy quên chuyện trong Thần Cơ Động đi, đừng quản trắng đen của ngày xưa nữa. Chúng ta một lòng trung thành với đương kim thánh thượng, hiểu chứ?

Ngữ khí của lão thê thương như lòng còn mang nỗi thương tâm nào đó.

Ngũ Định Viễn hít một hơi thật sâu, nhận chung rượu từ trong tay Dương Túc Quan. Hắn học theo Liễu Ngang Thiên ngẩng đầu nhìn trời, nâng chung rượu quá vai, quỳ xuống cao giọng nói:

- Trên có Hoàng thiên, dưới có Hậu thổ. Ngũ Định Viễn thề rằng đời này kiếp này vĩnh viễn trung thành với đương kim thánh thượng, tuyệt không hai lòng. Nếu vi phạm lời thề....

Nói đến đây thì run rẩy toàn thân, hắn liếc thấy Liễu Ngang Thiên vẫn nhìn mình không rời mắt, cắn răng lớn tiếng thề:

- Nếu vi phạm lời thề, Ngũ Định Viễn ta sẽ bị thiên lôi đánh chết, trai gái cả nhà đều chết oan chết uổng!

Liễu Ngang Thiên nghe vậy thì thần sắc dịu lại. Lão đỡ Ngũ Định Viễn dậy rồi hòa nhã nói:

- Có lời này của người, thiên hạ nhất định thái bình.

Ngũ Định Viễn lau mồ hôi trên mặt, đang muốn đáp lời, chợt thấy ngoài cửa sổ lóe lên một lần sét, tiếp theo là tiếng sấm nổ báo hiệu mưa xuân sắp đến.

- Khởi bẩm Giang đại nhân, người đã đến đông đủ.

Nghe gã nam tử ướt đầm áo đứng ngoài cửa bẩm báo, trong thư phòng, một người trung niên đang cúi đầu phê duyệt tấu chương, không ngẩng đầu lên ra lệnh:

- Cho vào.

Nam tử kia dạ một tiếng rồi vội lui ra.

Phủ Thái Sư kinh thành, nơi nắm giữ quyền hành triều chính đương thời. Đêm đã về khuya mà trong màn mưa dày đặc còn ẩn hiện sát khí. Không biết hôm nay là ngày gì mà đám hạ nhân sớm bị đuổi đi, chỉ còn rất nhiều cao thủ Cẩm Y Vệ canh giữ như sắp phát sinh chuyện lớn nào đó.

Trong thư phòng rộng lớn, dưới đất trải da hổ trên xà khắc rồng tro phượng. Giang Sung mặc áo nhẹ thắt đai lỏng, tay cầm bút son ngồi sau bàn án, hai bên đều có người hộ vệ. Trái là La Ma Thập, phải là An Đạo Kinh. Trong sảnh bày bảy cái ghế không, không biết dành cho những người nào ngồi,

nhìn qua đây về thần bí. Lúc này Giang Sung buông bút nhìn về phía La Ma Thập, mỉm cười nói:

- La Ma đại sư, tối nay là đại hội anh hào hệ phái họ Giang chúng ta, bình thường hiếm tổ chức. Ngày sau ngươi là tham mưu cho ta, nên chú tâm một chút.

La Ma Thập cả kinh, khoanh tay đáp:

- Thuộc hạ hiểu.

Tứ vương làm phản thất bại, La Ma Thập chạy đến Trung Nguyên nương tựa dưới trướng Giang Sung, đây là lần đầu tham dự đại sự nên không dám nhiều lời.

Được một lúc, có một gã hắc y nhân bước vào, phía sau là sáu người chia làm hai hàng. Cả đám đều đội lông che mặt, toàn thân ướt đầm. La Ma Thập hiểu rằng đây chính là những minh hữu mà Giang Sung toàn lực lôi kéo. Ở thời khắc mấu chốt, nếu bảy người này đồng loạt gây khó dễ, không những dễ dàng hạ bệ Liễu Ngang Thiên, còn đủ để khống chế khắp vùng kinh kỳ. Vì thế thân phận bảy người được bảo mật rất kỹ. Nếu như bỏ những cái lông che mặt kia ra, chắc chắn sẽ dẫn đến một hồi tranh đấu kinh thiên động địa.

La Ma Thập thầm phỏng đoán, Giang Sung triệu tập bảy người tới là có liên quan đến chuyện ở Thiên Sơn. Dù lão chưa được tận mắt thấy Thần Cơ Động nhưng từ vẻ thận trọng lo lắng của Giang Sung, có thể đoán rằng bí mật trong đó không thể coi thường, đủ để chấn động thiên địa.

Bảy người vào phòng, không cần hành lễ mà tự ngồi xuống. Một chậu than được đưa vào giữa phòng nhằm hong khô trang phục, mấy người này lại không hề để ý.

Trong phòng im lặng không một tiếng động. Chỉ nghe tiếng mưa rào rào cùng bóng nước vỡ tan bên ngoài. Giang Sung mỉm cười nói:

- Thời tiết không tốt mà Giang mỗ còn làm phiền các vị đại giá tới đây, thật lấy làm áy náy.

Một hắc y nhân vỗ vỗ áo ướt trên thân, hừ một tiếng nói:

- Giang đại nhân biết thế là tốt. Mọi người âm thầm làm việc cho ngài, có ai mà không phải mạo hiểm sinh tử? Ngài lỗ mãng triệu tập bọn ta tới đây là có đại sự gì?

Khẩu khí của người nọ bạo ngược, có vẻ không hài lòng.

Giang Sung lơ đãng, mỉm cười đáp:

- Ta tìm các vị tới đương nhiên có đại sự. Xin các vị yên tâm, Giang mỗ là bằng hữu của các vị, tuyệt sẽ không bạc đãi mọi người.

Hắc y nhân nọ hừ một tiếng, cúi đầu không ý kiến.

Giang Sung nâng chén trà, nhấp một ngụm rồi hỏi:

- Trước tiên nói về Đông Xưởng. Không biết bên chỗ Lưu Kính thế nào? Có động tĩnh gì chẳng?

La Ma Thập nghe thì rung mình, đoán là Giang Sung đã an bài tâm phúc bên cạnh Lưu Kính, chỉ không biết thân phận kẻ nội gián này cao thấp thế nào.

Một hắc y nhân ngồi bên trái the thé nói:

- Theo tin truyền ra từ Đông Xưởng, mấy ngày gần đây tổng quản Lưu đại nhân muốn dâng tấu chương buộc tội ngài tự tiện xuất cung cùng việc điều động binh lính.

Thanh âm người này bén nhọn như dao, thật khó nghe nhưng tất cả đám người Đông Xưởng đều là hoạn quan, không thể nhận ra là tiếng của ai.

Giang Sung gật đầu cười lạnh nói:

- Lưu Kính muốn làm khó ta sao? Lần trước Đông Xưởng tự điều động quan ngân xuất kinh, án này còn chưa tra ra manh mối, ngày mai cứ để bộ Hình hỏi ngược coi như đáp lễ, mọi người liệu xem mà làm.

Y hừ vài tiếng, lại hỏi:

- Trong cung thì sao? Mấy ngày nay có gì khác thường?

Một hắc y nhân hắng giọng một tiếng. Cùng ngồi mà người này còn cao hơn người thường một cái đầu. Xem thân thể uy vũ, hẳn là một thị vệ bên người Hoàng đế. Chỉ nghe hắc đáp rằng:

- Trong cung truyền tin, tháng trước Quỳnh Quý Phi tự tiện xuất cung, không biết đi đâu làm gì.

Giang Sung nhướng mày hỏi:

- Nữ nhân này xưa nay không an phận, không ít tình nhân. Lần này ả rời cung, phải chăng có liên quan đến việc Ninh Bất Phàm thoái ẩn?

Hắc y nhân kia lắc đầu nói:

- Việc này còn chưa rõ, đại nhân muốn điều tra còn phải tốn chút công phu.

Giang Sung sao không nghe ra ẩn ý trong đó, hẳn là người kia thêm muốn tiền tài. Y mỉm cười, quay đầu nhìn An Đạo Kinh nói:

- Người cầm lệnh bài của ta, tới quốc khố lấy mười vạn lượng bạc trắng tới đây. Bên bộ Hộ có hỏi thì cứ nói là dùng để tu sửa Trường thành.

Hắc y nhân kia nghe sắp được bạc trắng, nhất thời vui mừng vỗ tay nói:

- Đa tạ Giang đại nhân.

La Ma Thập nghe hai người nói chuyện mà thấy sợ hãi. Giang Sung có quyền lực kinh người, coi quốc khố như tài sản riêng, cần thì dùng thoải mái. Khó trách nhiều đại thần chính trực coi y như cái gai trong mắt.

Giang Sung lại nhấp một ngụm trà, hỏi:

- Liễu Ngang Thiên đâu? Ngũ Định Viễn có lộ bí mật kia không?

La Ma Thập nghe thì hãi hùng, vừa kính vừa sợ than rằng: “Ngay cả bên cạnh Liễu Ngang Thiên cũng có mật thám, Giang đại nhân thực là thần thông quảng đại”

Một hắc y nhân dáng vóc thon dài không giống quân nhân chậm rãi đứng dậy, đáp lời:

- Nghe nói tên Ngũ chế sứ kia đã để lộ sự tình cho Liễu Ngang Thiên.

La Ma Thập nghe thanh âm già yếu, đoán rằng người kia ít nhất cũng phải sáu mươi, chẳng qua có lông che mặt nên không nhận ra là ai. La Ma Thập sinh nghi, bên người Liễu Ngang Thiên không phải mấy người trẻ tuổi thì

cũng là võ tướng cao lớn, sao lại mọc ra nhân vật thế này? Lão thầm đoán thân phận người nọ nhưng nhất thời nghĩ không ra.

Giang Sung cười lạnh nói:

- Ngũ Định Viễn để lộ rồi sao? Hắc hắc, tên này sợ phiền phức, hẳn trong lòng có bí mật nên tám phần ăn ngủ bất an, giờ muốn tìm một chỗ vững chắc trốn vào.

Vài gã hắc y nhân còn lại nghe thì đều cười lạnh. Một người duỗi tay đặt trên yết hầu, khẽ làm động tác. La Ma Thập cũng là người tâm ngoan thủ lạt, vừa thấy liền hiểu người nọ muốn giết Ngũ Định Viễn diệt khẩu.

Giang Sung lắc đầu, mỉm cười nói:

- Không cần. Ngũ Định Viễn không phải kẻ tàn nhẫn, cho dù võ công đại thành cũng không làm nổi chuyện gì. Cứ giữ lại cái mạng của hắn, ngày sau còn chỗ hữu dụng.

Y nhấp một ngụm trà, nói:

- Mọi chuyện sau này mấu chốt nằm ở Liễu Ngang Thiên. Lão đầu này muốn tìm hiểu bí mật ở Thiên Sơn đến cùng, như thế e là khó khăn.

Thanh âm già nua kia lại vang lên trong tiếng cười nhẹ:

- Việc này thì Giang đại nhân yên tâm, Liễu Ngang Thiên đã đốt bỏ tấm da dê nọ.

Mấy gã hắc y nhân khác đều lấy làm kinh ngạc. Giang Sung nghe xong chỉ cười ha hả:

- Thông minh, thông minh. Liễu gia có tới mấy trăm nhân mạng, gặp chuyện thiên địa đổi dời cũng phải bo bo giữ thân, không dám vọng động.

Y vỗ tay mỉm cười nói:

- Xem ra bên Liễu Ngang Thiên không đáng lo. Chúng ta cũng không cần trêu chọc, tránh để đối phương nóng nảy chạy sang bên kia, chỉ khiến Lưu Kính lớn mạnh thêm mà thôi.

Nghe hai từ Lưu Kính, mấy tên hắc y nhân đều giật mình như sợ hãi. Giang Sung hắc hắc cười lạnh, nói:

- Chúng ta cần lưu ý bên Đông Xương nhiều hơn, mấy ngày này các vị hãy điều thêm người giám sát, có chuyện gì lập tức thông báo.

Ngữ điệu tuy bình thản nhưng ẩn chứa không biết bao nhiêu sát khí, khiến người ớn lạnh trong lòng.

Mọi người vâng dạ một tiếng, đang định cáo từ, chợt có người nói:

- Tại hạ còn một chuyện muốn hỏi Giang đại nhân.

Giang Sung phất tay nói:

- Cứ nói.

Người nọ nói:

- Hiện tại mấy kẻ dưới trướng Liễu Ngang Thiên lập được chút công lao. Lão đầu này dâng tấu xin phong thưởng cho chúng, đại nhân tính sao?

Giang Sung cười ha hả. Do lười quản việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này, đang định xua tay đột nhiên lại thầm nghĩ: “Họ Liễu kia luôn không nể mặt ta, còn phái người tâm phúc đi tra án ở Tây Cương, nếu ta không làm cho kẻ đứng đầu như hăn bề mặt một lần, ngày sau e là còn lấn tới.”

Lập tức cười nói:

- Xem xét tấu chương cẩn thận, chỉ cần gây khó dễ được cho bọn chúng thì cứ làm.

Hắc y nhân kia gật đầu vài cái rồi lui ra. La Ma Thập thấy thế hiểu rằng trong kinh thành lại có người sắp gặp họa, thầm than thở: “Chúng sinh đích thực đáng thương, chỉ cần một ý niệm của đại nhân vật cũng đủ gây ra chuyện bất bình trong thế gian.” Nghĩ tới phận dân đen chỉ như con sâu cái kiến, lão tự nhủ phải tàn nhẫn gấp bội mới có thể xuất đầu.

Không còn đại sự, bảy gã hắc y nhân liền cáo từ. An Đạo Kinh vội mở cửa tiền sảnh này, nhìn bộ dạng đưa đón cung kính của hăn, cũng có thể nhận ra thân phận mấy người kia không thể xem thường, chắc chắn phải là quan viên tứ phẩm trở lên.

Mọi người nối đuôi nhau đi ra. Thư phòng lại trở nên trống trải, chỉ còn Giang Sung và La Ma Thập. La Ma Thập nhẹ nhàng thở ra, đang muốn lui đi nghỉ, chợt nghe Giang Sung thở một hơi dài nặng nề.

La Ma Thập rùng mình, ghé mắt chỉ thấy Giang Sung cúi đầu, đầu môi khẽ nhích như đang cầu khẩn điều gì đó. La Ma Thập lấy làm kinh ngạc. Trước nay Giang Sung điều hành mọi việc thoải mái, sao giờ lại sợ hãi như thế? Lão thấy sắc mặt đối phương khó coi, bộ dáng nghiêm trọng, bèn vận khởi nội lực để nghe cho rõ, muốn tìm hiểu chân tướng.

Trong giọng điệu đứt quãng, La Ma Thập nghe thấy tiếng cầu khẩn mơ hồ không rõ:

- Cầu trời xanh phù hộ, để hắn chết đi, để hắn chết đi. Chỉ có hắn chết, triều đình mới được thái bình, chết đi.. chết đi.... đừng quay lại quấy phá..

Nghe kĩ thanh âm như mang theo cả tiếng khóc than, tựa như loài dã thú mệt mỏi không còn sức lực, lại găm gù khiến người nghe nổi da gà.

Sắc mặt La Ma Thập thâm đậm, vội thu liễm tinh thần, cúi đầu khoanh tay không dám vọng động.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 2: Giáp mặt chẳng nhận nhau Hồi 2

Ngày xuân ấm áp, Lữ Vân ngồi một mình trong viện, khắp nơi nào còn bóng dáng người nào. Nghe tiếng người xôn xao náo nhiệt nơi tiền sảnh, hắn nhớ tới giao tình cùng đám người Tần Trọng Hải, Ngũ Định Viễn. Trong lòng liền nghĩ: "Lữ Vân à Lữ Vân, đám người Trọng Hải là bạn tốt của ngươi, lần này bọn họ thăng quan tấn tước, ngươi nên cao hứng mới phải, có thể nào hẹp hòi ngồi đây? Mau qua vỗ tay một tràng đi!"

Nghĩ thế liền dời bước tới sảnh, hắn ẩn sau một cây cột gỗ nhìn trộm vào trong. Chỉ thấy đầy sảnh đông nghìn nghịt người là người. Dương Túc Quan, Ngũ Định Viễn đều ở trong này. Trước sảnh có một gã hoạn quan, hai tay nâng thánh chỉ lên cao, chính là khâm sai truyền thánh chỉ. Chỉ nghe hoạn quan nọ cất cao giọng:

- Chinh Bắc Đại đô đốc, Thái tử Thái bảo Hiếu thân Thiện mục hầu Liễu Ngang Thiên tiếp chỉ!

Một lão nhân bước nhanh về phía trước, chính là Liễu Ngang Thiên. Chỉ nghe lão lớn tiếng nói:

- Thần Liễu Ngang Thiên quỳ tiếp thánh chỉ!

Tiếp theo khom người, hai đầu gối quỳ xuống. Đám tân khách đồng loạt quỳ theo.

Hoạn quan nọ the thế đọc:

- Phụng thiên thừa vận, Nhân Võ Văn Đức Cảnh Thái hoàng đế chiếu viết: ‘Gần đây giống man di nổi lên như lửa, tây cương mỗi ngày thêm ưu phiền, khiến Trẫm lo lắng không thôi. Cũng may có đám Ngự sử Hà Hưng, phó tổng quản Đông cung Tiết Nô Nhi, du kích tướng quân Tần Trọng Hải đốc tâm kiệt lực, hộ giá công chúa bình an sang tây, thiết lập lại mối bang giao hòa hảo giữa hai nước. Quốc vương Thiếp Mộc Nhi Hãn Quốc đã sai người tới bốn triều, hết lời cảm tạ chư khanh hợp tác trừ nội loạn cho bọn họ. Trẫm niệm công lao to lớn của chư thần tây hành lần này, đặc biệt phong thưởng tứ bảo, khâm thử.’

Lữ Vân nghe trong thánh chỉ quả thật không nhắc đến tên mình. Hắn thờ dài một tiếng, thầm nghĩ: "Ài... công danh lợi lộc, chỉ sợ cả đời ta vô duyên ... "

Thoáng chốc nhớ tới Cố Thiển Hề, trong lòng càng thêm chua xót: "Kiếp này nếu ta không rửa sạch hàm oan, chỉ sợ vĩnh viễn không thể gặp lại nàng. Ông trời ơi, lúc nào mới để cho ta thấy lại ánh dương?"

Lòng hần tràn đầy thê lương, hai tay nắm lại toàn thân run rẩy.

Hoạn quan nọ giao thánh chỉ vào tay Liễu Ngang Thiên, tiếp theo lấy ra bằng vàng, cao giọng gọi:

- Thiện mục hầu Liễu Ngang Thiên nghe ban thưởng!

Liễu Ngang Thiên vội vàng bái lạy, phủ phục trên đất:

- Thần Liễu Ngang Thiên run sợ tiếp phong thưởng.

Hoạn quan nọ lớn tiếng đọc:

- Tây hành lần này công trạng viên mãn, Thiện Mục Hầu Liễu Ngang Thiên có công tiến cử hiền tài, lòng trẫm rất được an ủi. Đặc biệt phong Liễu Ngang Thiên tước Nhất đẳng Hầu, thưởng long ngân ba trăm lượng, đai vàng một cái.

Liễu Ngang Thiên dập đầu bái tạ, cất cao giọng nói:

- Thần Liễu Ngang Thiên tạ chủ long ân.

Liễu Ngang Thiên vốn là nhị đẳng hầu, lần này thuộc cấp lập chiến công rực rỡ, hiệp trợ liên bang bình loạn, đáng lẽ phải thăng làm Quốc công, vậy mà chỉ lên được Nhất đẳng hầu, xem ra hai phái Giang Lưu đã động tay động chân vào chuyện này.

Hoạn quan nọ xưng danh từng người, mọi người tây hành lần này đều được phong tước, hoặc thưởng cho long ngân trân khí... Đông Xưởng được thưởng rất hậu, Tiết Nô Nhi được một chiếc cấm bào, mấy kẻ dưới tay cũng tặng phẩm, dự liệu là Lưu Kính xuất lực. Hà đại nhân thân giữa hai đại quyền thần Giang Sung, Lưu Kính so đấu, ngược lại không người quấy rầy,

một đường thẳng lên làm Tả Ngự Sử đại phu, tự xưng nhật đại tiện nghi, tất nhiên cười đến không thể khép miệng.

Hoạn quan nọ xưng danh quát:

- Chỉnh Bắc du kích Tần Trọng Hải tiến lên nghe thưởng!

Tần Trọng Hải chỉ huy đại quân, chính là nhân vật đệ nhất quan trọng trong cuộc tây hành kết thân nghị hòa này. Dù hai phái Giang Lưu muốn quấy nhiễu chuyện phong thưởng cũng lực bất tòng tâm, hẳn sẽ thưởng phong hậu hĩnh. Cả sảnh đường tràn đầy tò mò, chờ nghe thánh chỉ tuyên thưởng.

Hoạn quan nọ hô vài tiếng, lại không thấy bóng dáng Tần Trọng Hải nơi nào. Mọi người lấy làm lạ thầm nghĩ: “Tần Trọng Hải thật to gan, lúc này mà còn ở chỗ nào vậy?”

Liễu Ngang Thiên cũng nhíu mày, thoáng chốc đứng dậy đề thanh quát:

- Trọng Hải! Mau ra đây nghe thưởng!

Lữ Vân trốn sau cây trụ gỗ quan sát, không thấy Tần Trọng Hải cũng thầm nghĩ: “Tần tướng quân bề ngoài hào phóng, kỳ thật hành sự chừng chặc không sai lầm. Giờ là lúc khẩn yếu quan đầu, không biết đang ở nơi nào đây?”

Hắn đang nghi hoặc, chợt nghe một người cười nói bên tai:

- Thánh chỉ cái con bà nó, lão tử cố tình không tiếp thì sao?

Lữ Vân nghe thanh âm quen tai biết bao, vội vàng quay đầu. Chỉ thấy một người ẩn thân bên cạnh, người này đang gặm một cái đầu gà, chính là Tần Trọng Hải.

Lư Vân cả kinh, thấp giọng nói:

- Hoàng thượng đích thân hạ chỉ, há còn rảnh rỗi ở đây? Tướng quân nhanh đi tiếp chỉ, chớ gây thêm phiền toái.

Tần Trọng Hải nghiêng mắt nhìn hắn một cái, cười nói:

- Quản nhiều như vậy làm gì? Lão tử trời sinh nóng nảy, không ưa thói lễ nghi phiền phức.

Nói rồi tiện tay quăng xương gà vào trong đám người. Một gã tân khách đang quỳ, chợt thấy nơi cổ mỡ màng, vội vàng một trảo tóm được xương gà, nhất thời mặt đầy kinh ngạc.

Tần Trọng Hải duỗi lưng một cái, kéo tay Lư Vân cười nói:

- Đi mau! Nghe thưởng này thưởng nọ có gì hay ho. Hai ta đi uống vài chén thống khoái thống khoái! Đó mới là chính đạo.

Lư Vân biết rằng Tần Trọng Hải không đành lòng để mình hắn phải chịu ủy khuất, lại bỏ qua cả chuyện hoàng đế phong thưởng. Trong lòng cảm động, hắn run giọng nói:

- Tần tướng quân! Ngài đừng như vậy... hà tất phải làm thế vì ta?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Huynh đệ đúng là nhiều chuyện, lão tử không thích quỳ trước hoạn quan, có thể nào quỳ trước cái hạng không chim đó sao?

Hai người đang nói, chợt nghe một người kêu lên:

- Hỏi cái thứ rùa đen chạy đến đâu? Thì ra trốn ở chỗ này!

Người nọ mặt đầy phấn trắng, chính là Tiết Nô Nhi. Lần này lão nhận lời đến Liễu phủ làm khách, vừa rồi lĩnh thưởng cũng có phần. Lúc này không thấy Tần Trọng Hải, biết người này ở gần tác quái, quả nhiên liền tìm được đối phương.

Chúng tân khách nghe lời Tiết Nô Nhi liền sôi nổi vọt tới đây, Liễu Ngang Thiên một trào tóm lấy Tần Trọng Hải, quát:

- Hồn tiểu tử Trọng Hải! Thánh chỉ phía trước, ngươi còn không mau qua!

Vừa nói kéo cánh tay Tần Trọng Hải, cứng rắn muốn lôi y ra. Tần Trọng Hải hú lên một tiếng quái dị, nói:

- Đau bụng quá! Ta cần phải đi tiêu!

Y giãy sang tránh năm ngón tay Liễu Ngang Thiên rồi chạy như điên dọc theo hành lang, trên đường còn nghe kêu lớn:

- Hầm xí ở đâu? May mắn được tướng quân nhà ngươi tới rồi!

Mọi người thấy phong thái này đều choáng váng. Lữ Vân thì kích động trong lòng, biết Tần Trọng Hải nghĩa khí sâu nặng, thà rằng bị hoàng đế trách phạt cũng không muốn lĩnh thưởng một mình, bất giác lệ nóng lưng tròng.

Hoạn quan nọ thấy Tần Trọng Hải đào tẩu nhanh như ma đuổi, rõ ràng có ý coi thường khâm sai. Hắn bực mình thả thánh chỉ xuống, sắc mặt trở nên khó coi. Liễu Ngang Thiên thấy tình thế không ổn, bước lên đặt một thỏi vàng vào tay người nọ, thấp giọng nói:

- Thân thể du kích tướng quân không được thoải mái, xin công công cho qua, để lão phu tiếp thay phong thưởng vậy.

Hoạn quan nọ trầm mặt xuống, nói:

- Hoàng thưởng ban thưởng là chuyện quan trọng cỡ nào, có thể nào hồ đồ như vậy?

Liễu Ngang Thiên cười khan một tiếng, đang muốn lên tiếng thì nghe Tiết Nô Nhi chen lời:

- Có gì mà không được? Thân thể Tần Trọng Hải không thoải mái, Liễu hầu gia nhận thưởng thay cho, được thế còn tốt hơn nữa.

Mọi người nghe Hoa Yêu lên tiếng vì Tần Trọng Hải đều lấy làm kỳ lạ, không biết hôm nay sao Tiết Nô Nhi trở nên khác thường như thế?

Địa vị của Tiết Nô Nhi chỉ kém Lưu Kính. Lúc này đã mở lời như vậy, hoạn quan nọ tất nhiên không dám nhiều lời, hắng giọng một tiếng, gật đầu nói:

- Được rồi! Nếu Tiết phó tổng quản có lời, xin Liễu hầu gia tiếp chỉ.

Liễu Ngang Thiên vui mừng khôn xiết, vội vàng quỳ xuống. Hoạn quan nọ cao giọng đọc:

- Tần Trọng Hải có công hộ giá, vào sinh ra tử, được Khả Hãn Hãn quốc tặng kim bài ghi công. Trẫm niệm khí khái võ dũng trung trực, đặc biệt phong Tần Trọng Hải là Ngự tiền tứ phẩm đại đao, tổng quản Hồ Lâm Quân, ít ngày nữa vào cung nghe lệnh.

Liễu Ngang Thiên nghe phong thưởng, không khỏi chấn kinh nghĩ thầm: "Hoàng thượng đang êm đẹp sao điều Trọng Hải vào đại nội? Trọng Hải là ái tướng của ta, không phải Hoàng thượng không biết điều này. Đây không phải hủy kế hoạch của ta sao?"

Đạo phong cáo có chỗ kỳ quái, không phải Giang Sung quấy phá thì cũng là Lưu Kính tác quái, phân nửa làm yếu binh quyền Liễu môn, khiến người nhận phiền lòng không thôi.

Khuê phòng trong phủ thượng thư. Khắp nơi rèm hồng màn gấm, hương thơm tú khí của thì con gái thấm động lòng người.

Từ cửa sổ nhỏ nhìn ra, có thể thấy một vùng xuân ý tốt tươi. Đầu mùa xuân điều ngừ hoa hương, mẫu đơn mân côi tranh tươi đấu sắc, một vùng hồng vàng tím lộ đầy ý thơ thanh cảnh.

Đã thấy một cánh tay trắng tuyết dựa vào cửa sổ tiểu viên, phía trên còn chiếc má hồng động lòng người, khuôn mặt đó có đôi lông mi thật dài, thêm đôi môi mềm mại mọng đỏ rung động. Thì ra chính là mỹ nữ Giang Nam gần người trong vườn xuân sắc. Mắt thấy nàng đang ngắm nhìn mùa xuân phương Bắc, trên khuôn mặt xinh đẹp còn mang theo một chút sầu tư nhàn nhạt. Chẳng lẽ là đáng vẻ u sầu trời ban? Hay là lòng thật mang nỗi phiền muộn?

- Tiểu thư, người mau lên một chút! Hôm nay chúng ra phải ra ngoài!

Nghe tiếng kêu lớn, tiểu thư nọ lười biếng động eo thon. Nàng duỗi thẳng hai cánh tay, nhẹ nhàng ngáp một cái. Một tỳ nữ chạy vội vào trong này, kêu lên:

- Tiểu thư! Chớ cho là Tiểu Hồng lắm điều. Người mau trang điểm một chút, tránh để cho tỳ nữ lại bị nhị di nương mắng.

Tiểu thư nọ lắc đầu nói:

- Lại là mấy chuyện xã giao nhàm chán, ta thực không đề nổi sức lực mà đi nữa. Ai! Lên tới Bắc Kinh, mỗi ngày đều là xã giao đến xã giao đi, vẽ không được vài nét bút, thật sự giận chết người đi được.

Tỳ nữ nghe tiểu thư oán giận, vội nói:

- Kinh thành không thể so với Dương Châu, Lão gia giờ là thượng thư đương triều, tiểu thư người cũng đừng ngang bướng nữa.

Tiểu thư kia than nhẹ một tiếng. Nàng ngồi vào trước gương đồng, hỏi:

- Xem người vội vàng như thế, hôm nay lại muốn đi đâu?

Tỳ nữ mày hoa mắt cười, nói:

- Tiểu thư quên mau thế sao! Hôm nay chúng ta không đến chỗ nhàm chán nữa, lát nữa đi chính là phủ đệ của Dương đại học sĩ.

Tiểu thư kia ồ một tiếng, hỏi:

- Dương đại học sĩ? Chính là Đại học sĩ Trung Cực Điện Dương Viễn sao?

Tỳ nữ cười nói:

- Ngoài Dương đại học sĩ, còn có một Dương tiểu học sĩ.

Tiểu thư kia thấy tỳ nữ cười hì hì, ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì mà Đại học sĩ với tiểu học sĩ, nói chuyện đường quanh co lòng vòng như thế.

Tỳ nữ nọ le lưỡi, thấp giọng nói:

- Dương tiểu học sĩ chính là Dương lang trung, chúng ta hôm nay tới Dương gia.

Tiểu thư nghe ba chữ "Dương lang trung", không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- A! Thì ra Dương lang trung là công tử của Dương đại học sĩ, là hồi thứ nhất ta nghe được điều này.

Tỳ nữ cười nói:

- Dương lang trung chưa bao giờ khoe khoang gia thế, tiểu thư không biết là phải. Chúng ta mau nhanh đi! Chớ nên tới trễ.

Tiểu thư kia ừm một tiếng, nàng kinh ngạc nhìn mình trong gương, chỉ cảm thấy khuôn mặt bản thân trở nên xa xôi, nhất thời có cảm giác xa lạ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Giáp mặt chẳng nhận nhau Hồi 3

Ngày hôm đó, Dương Túc Quan mời đám người Liễu môn và anh kiệt cùng trang lứa tới nhà làm khách. Phụ thân chàng chính là một trong Ngũ phụ đại

thần dương triều, địa vị cực cao, thanh thế còn trên cả lục bộ thượng thư, trong đó Trung phụ đại học sĩ được gọi là "Hiệp quỹ(1)". Dương Túc Quan mời mọi người đến phủ đãi tiệc rượu, chư tướng Liễu môn đương nhiên rất nể thế diện của chàng.

Ngày hôm đó, Tần Trọng Hải cùng Lư Vân bận rộn quân vụ nên hẹn chiều tối mới đến, liền nhờ hai người Ngũ Định Viễn Vi Tử Tráng đi trước một bước.

Vi Tử Tráng cùng Ngũ Định Viễn bộ hành mà tới. Dương đại học sĩ là quan cực phẩm, phủ đệ hùng vĩ ở cạnh cửa trái Trường An. Hai người liền theo đường phố như bàn cờ mà đi.

Thẳng một đường, chỉ thấy nhân sĩ kinh thành dều dặt lui tới, mọi người cử chỉ tao nhã, không ai mà không quần áo ngăn nắp. Xe như nước ngựa như rồng, đúng là một bức tranh phồn thịnh thái bình.

Ngũ Định Viễn xem trong mắt, hồi tưởng kiếp sống vong mạng đã qua, thở dài nói:

- Ài, đều nói ‘ Nhân sinh tụ hợp tại Dương Châu cổ’. Ta xem ở dưới chân thiên tử, sợ là còn đông đảo hơn cả Giang Nam.

Vi Tử Tráng mỉm cười, nói:

- Lời này cũng không sai. Năm nay mưa thuận gió hòa, quốc phú dân an. Ngoài mấy tên gian nịnh quấy phá trong triều, hết thảy không có trở ngại.

Ngũ Định Viễn nhớ tới đám người nham hiểm Giang Sung, lại thở dài một tiếng, nói:

- Tiểu nhân đặc chí, anh hùng khí đoản. Còn đám tặc tử ngồi kiệu quan trên, hào kiệt khó mà xuất đầu.

Vi Tử Tráng biết hấn nhắc đến Lư Vân, lập tức lắc đầu nói:

- Có một số việc gấp cũng không được, chúng ta chỉ cần đi theo Liễu hầu gia cho tốt, cuối cùng sẽ có một ngày dương danh.

Ngũ Định Viễn nhìn đường lớn, thở dài nói:

- Lúc ta còn làm bộ đầu, cho rằng võ công luyện cho giỏi, chuyện gì cũng có thể xử trí. Nào biết võ công luyện đến đệ nhất thiên hạ, vừa thấy gian nịnh tiểu nhân cũng phải chạy trốn chết! Ai... Hai năm đắm sắt cũng không bằng miếng lưỡi không xương. Gặp đám giặc này, còn có thể làm gì nổi đây?

Vi Tử Tráng ở kinh thành hơn mười năm, đã có thê nhi nên không dám mắng mỏ tùy tiện, nghe nhắc tới Ninh Bất Phàm, lập tức chuyển đề tài, hỏi:

- Trở về từ Hoa Sơn, có kẻ nào tìm đến Ngũ chế sứ gây phiền toái?

Ngày đó Ninh Bất Phàm trừ danh anh hùng thiên hạ, bỗng nhiên động thủ với Ngũ Định Viễn. Sau đó Giang Sung, Lưu Kính lại luân phiên tới kiếm chuyện với hấn. Vi Tử Tráng không rõ nội tình nhưng đoán rằng Ngũ Định Viễn có điều cơ mật quần thân, mới gặp phải đám hung thần ác sát trên. Hấn sợ khi về kinh, Ngũ Định Viễn vẫn có khách không mời tới nhà, lúc này liền mở lời phân ưu.

Ngũ Định Viễn nhớ tới lời dặn của Liễu Ngang Thiên, tự biết không nên nhiều lời, liền lắc đầu nói:

- Vi hộ vệ đa tâm rồi. Ta hồi kinh tới nay, thủy chung an phận thủ thường, hành sự khiêm tốn. Dù bị người tới phiền, ta cũng tránh xa tuyệt không trêu chọc.

Vi Tử Tráng ồ một tiếng, quay sang nhìn Ngũ Định Viễn. Chỉ nghe hần thố nập thật dài, đi đường đã lâu mà bộ pháp vẫn khó dò cho nổi. Rõ ràng dưới chân lướt nhẹ, cát bụi không bốc lên nhưng mỗi cái nhấc chân lại như có lực đạo vạn quân, đủ thấy hạ bàn của Ngũ Định Viễn ổn trọng như núi, khinh công cao vợi như loài chim lớn, một thân hội đủ hai đại sở trường là nhẹ nhàng cùng cương mãnh.

Vi Tử Tráng biết võ công của Ngũ Định Viễn tiến nhanh, tuyệt không phải là Ngô Hạ A Mông của ngày xưa nữa, lúc này chứng kiến dị trạng hành tẩu của hần thì có cảm giác kinh hãi. Ngày ấy hai người La Ma Thập, Kim Lăng Sương liên thủ mà còn không làm gì được Ngũ Định Viễn. Giờ thấy hần tự tập nội ngoại võ học, trình độ tiến triển cực nhanh. Xem ra dù có cao thủ tuyệt thế tới quấy rầy, hần cũng có thể thông dong ứng phó.

Tâm niệm như thế, Vi Tử Tráng yên lòng gật đầu:

- Như vậy là tốt. Ta chỉ sợ Trác Lăng Chiêu lại tới gây phiền toái.

Ngũ Định Viễn nghe ba chữ "Trác Lăng Chiêu", bất giác trên mặt hiện vẻ tức giận, lớn tiếng nói:

- Tên giặc Trác Lăng Chiêu không đến trêu chọc ta, ta còn muốn đi tìm hần đây! Đám Côn Luân Sơn đáng hận thảm bại tại Hoa Sơn thì bỗng mai danh ẩn tích, nếu không... Hắc hắc, xem ta đối phó bọn chúng thế nào!

Vi Tử Tráng biết hần rất chán ghét đám người Trác Lăng Chiêu, liền khuyên nhủ:

- Ngũ chế sứ chớ để tâm, Trác Lăng Chiêu đích thị lòng đầy âm mưu. Đến thời điểm thích hợp, đám người kia chịu không nổi nhàm chán, tất đi ra gây sóng gió, đến lúc đó còn sợ không gặp sao?

Ngũ Định Viễn căn răng nói:

- Ngày xưa ta không phải đối thủ của bọn chúng thì không nhắc. Giờ hôm nay lúc này, ta chỉ mong sớm tìm được đám tặc nhân, đưa chúng ra công lý, rửa sạch cừu hận cho cả nhà Yến Lăng tiêu cực.

Vi Tử Tráng gật đầu nhưng thầm nghĩ: “Hiện nay Giang Sung thế đại, đến vật chứng cỡ như da dê nọ còn vô dụng. Chúng ta muốn đấu Giang Sung, chỉ sợ còn kém một chút”

Thực lực Côn Luân Sơn mạnh mẽ, muốn một lần tiêu diệt sạch chỉ còn nước xuất động quân mã triều đình. Có điều Trác Lăng Chiêu cùng Giang Sung gắn bó như môi với răng. Muốn điều động quân mã phải được gian thần nọ gật đầu, sự tình này e còn khó hơn lên trời.

Hai người thuận miệng nói chuyện. Mắt thấy sắc trời đã tối, sợ trễ giờ liền tăng cước bộ. Chạy tới ngoài cửa Đại Minh, cơ nghiệp Dương gia đã ở không xa, Vi Tử Tráng chỉ tay cười nói:

- Nhìn xem, nơi ấy chính là Dương phủ.

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu nhìn lại. Nổi rõ trong bóng hoàng hôn ảm đạm là tòa biệt viện to lớn nguy nga. Nhìn từ xa, đèn lồng treo dây đặc như biển, kiệu quan lui tới đầy vẻ phú quý.

Ngũ Định Viễn nhìn một hồi, thầm tán thán: "Dương đại nhân võ công cao cường, học thức uyên thâm, gia thế lại phi phàm, thật là rồng là phượng trong loài người!"

Thoáng chốc hẵn lại nghĩ tới Diễm Đình: "Vội vã từ biệt nơi Hoa Sơn, giờ đã hai tháng không gặp, không biết những này nàng có tốt không?"

Hai người tới cửa lớn. Vài gã gia đình đứng đợi, đám này thấy đại tướng Liễu môn vội vàng vái chào, đón tiếp hai người vào trong.

Trên đường vào đại sảnh, đều có hạ nhân tỳ nữ hầu hạ. Quả thực lộng lẫy, khí phái hàng vạn hàng nghìn, không hổ là phủ của Đại học sĩ đương triều.

Vi Tử Tráng nói:

- Dương gia liên tiếp xuất ra hai vị tiến sĩ, có thể nói là truyền thống gia học nổi dài. Năm nay người đệ đệ của Dương lang trung cũng muốn dự thi. Chỉ cần trúng cử, đây chính là tam tiến sĩ xuất cùng một cửa.

Ngũ Định Viễn lấy làm lạ hỏi:

- Ồ! Dương đại nhân còn có đệ đệ?

Vi Tử Tráng gật đầu nói:

- Người nọ vừa mới hai mươi, cùng thân mẫu với Dương lang trung, tình cảm thường ngày của hai huynh đệ bọn họ rất tốt.

Ngũ Định Viễn ồ một tiếng, đang muốn hỏi thì thấy một người cử chỉ ấm áp, dáng vẻ thanh nhã chậm rãi đi tới, chính là Dương Túc Quan đích thân ra đón khách. Chỉ nghe chàng cười nói:

- Khó có dịp hai vị đại nhân chiếu cố, xin mời ngồi.

Tới sảnh trên. Ngũ Định Viễn đưa mắt nhìn lại, thấy có một số người trẻ tuổi đang ngồi, lại không thấy người nhà Dương gia. Như vậy Dương phủ thiết tiệc chỉ mời vài bằng hữu phiếm chuyện, không kinh động đến Đại học sĩ Dương Viễn.

Ngũ Định Viễn ho nhẹ một tiếng, nói:

- Khó dịp gặp được nhiều bằng hữu, không biết Dương đại nhân có thể dẫn tiến cho ta một phen chăng?

Dương Túc Quan sở trường về đạo làm quan, hiểu ý liền cười nói:

- Điều này là đương nhiên.

Chàng giới thiệu Ngũ Định Viễn với mọi người trong sảnh, Ngũ Định Viễn thấy đám người này lai lịch phi phàm, nếu không phải bên bộ Binh cùng Dương Túc Quan thì cũng là đồng môn ở Thái Học Viện của chàng, tính ra đều là tuần kiệt đương triều. Hắn không dám thất lễ, nhất nhất tiến lên bái kiến.

Ngũ Định Viễn gặp qua mấy người, chợt thấy một mỹ nhân ngồi ở một góc sảnh. Cô này mắt mày tuyệt mỹ, thần sắc tự nhiên hào phóng không lẫn cùng chúng quan, hẳn là tiểu thư quan gia xuất thân cao quý.

Dương Túc Quan thấy hắn nhìn về mỹ nhân nọ, liền cười nói:

- Ngũ chế sứ, ta giới thiệu cho ngài một vị tài nữ hiếm có.

Ngũ Định Viễn ở lâu tại công môn, biết rõ đạo lí đối nhân xử thế, liền mỉm cười đi tới bên người mỹ nhân kia, chấp tay nói:

- Vị cô nương này khí chất cao nhã, đáng vẻ phi phàm, hẳn là tài nữ mà Dương lang trung vừa nhắc đến!

Dương Túc Quan cười ha hả, còn chưa lên tiếng thì mỹ nhân nọ đã mỉm cười:

- Đại nhân nói chơi rồi.

Vừa nói nàng vừa đứng lên, nhẹ nhàng vén áo với thi lễ Ngũ Định Viễn:

- Tiểu nữ tham kiến đại nhân.

Ngũ Định Viễn thấy nàng đa lễ, vội xua tay:

- Ta chỉ là một Chế sứ nho nhỏ, ở đâu ra mà được gọi là đại nhân, xin tiểu thư đừng đa lễ.

Dương Túc Quan cười nói:

- Vị tiểu thư này chính là ái nữ của thượng cấp trực tiếp lãnh đạo ta. Chính là Cố đại tiểu thư, về phương danh, tất nhiên ta không tiện nói.

Dương Túc Quan tuy là ái tướng của Liễu Ngang Thiên nhưng vẫn thuộc sự quản lý của Binh bộ thượng thư. Có điều thượng thư các đời biết chàng quan hệ sâu xa cùng Liễu môn, xưa nay đều mở một mắt nhắm một mắt không can thiệp, để cho chàng tự do tự tại, không phải đi làm tạp vụ nhỏ nhặt.

Ngũ Định Viễn nghe thì rung mình. Thì ra cô này chính là con gái yêu của Binh bộ thượng thư. Đại thọ của Cố Tự Nguyên năm đó, hẳn từng tới phủ chúc thọ. Chỉ là lúc ấy nhiều người ồn ào, chức quan của hắn lại thấp,

không cơ hội cùng gặp mặt kết giao cùng người ta. Nhớ tới phụ thân cô này là đại quan đương triều, Ngũ Định Viễn khom lưng chấp tay nói:

- Hạ quan Tây Lương Ngũ Định Viễn, bái kiến thanh nhan của Cố tiểu thư.

Dương Túc Quan quay đầu nhìn mỹ nhân kia, cười nói:

- Ngũ chế sứ từng là bộ đầu Tây Lương, hiện là môn hạ dưới trướng Liễu hầu gia, võ công cao cường, từng giao thủ mười mấy hiệp cùng Hoa Sơn đệ nhất cao thủ thiên hạ, thật sự không phải chuyện đùa.

Mỹ nhân kia mỉm cười đáp lễ:

- Ngũ chế sứ mạnh mẽ hùng tráng, quả nhiên anh hùng khí khái, người thường nào có thể sánh nổi.

Dương Túc Quan cười ha hả, vỗ vai Ngũ Định Viễn nói:

- Định Viễn mau ngồi đi, chúng ta lập tức khai tiệc.

Xưa nay Dương Túc Quan đều rất nghiêm trang, rất ít khi thoải mái cười to, giờ phút này thần sắc lại đầy vẻ sung sướng, hẳn là chàng rất coi trọng buổi tiệc rượu tối nay.

Mọi người ngồi giữa sảnh tán chuyện, Ngũ Định Viễn thấy Cố gia tiểu thư nọ oanh oanh yến yến, lời ăn tiếng nói không hề tục khí, thật là một mỹ nhân tài mạo song toàn, liền lấy làm khen thầm.

Vì Tử Tráng biết Dương Túc Quan có ý với nữ nhân này, lập tức ghé đầu qua nói khẽ với Ngũ Định Viễn:

- Cỗ tiểu thư tài mạo phi phạm, ngày sau nếu có thể làm Dương phu nhân, sẽ rất có ích đối với mọi người chúng ta.

Ngũ Định Viễn gật đầu. Hắn thấy Dương Túc Quan thảnh thỏ thấp giọng nói cùng Cỗ gia tiểu thư, đoán rằng cô này đúng là ý trung nhân của chàng, trong lòng bỗng vui sướng thầm nghĩ: "Nhìn hai người thân mật như vậy, hơn nữa lại môn đăng hộ đối, tám phần là đã có hôn ước."

Nghĩ đến nỗi tương tư của Diễm Đình với Dương Túc Quan cuối cùng thành không, Ngũ Định Viễn bất giác lộ niềm vui nơi đuôi mày: "Dương lang trung tuy là đệ tử của Thiên Tuyệt Tăng nhưng quan cao quyền trọng, không tính là người trong giang hồ, Diễm Đình xuất thân dân gian, hỏi hai bên làm sao mà xứng đôi?"

Trong tâm hắn đang vui vẻ, đột nhiên ý niệm vừa chuyển, thầm nghĩ: "Ngũ Định Viễn à Ngũ Định Viễn, người đường đường một thiết hán, sao giờ trở nên vô sỉ như vậy? Diễm Đình người ta tương tư không thành, người lấy đó làm vui thì còn là người sao?"

Hắn lắc đầu, tự trách không thôi.

Dương Túc Quan thấy tinh thần Ngũ Định Viễn phân tán. Lại thấy sắc trời đã tối, chàng liền nói:

- Xem ra mọi người đã đói bụng, sao Tần tướng quân còn chưa tới, chẳng lẽ có chuyện gì chậm trễ sao?

Vì Tử Tráng đang muốn đáp lời, lại nghe Cỗ gia tiểu thư nọ hỏi:

- Tần tướng quân? Tôi thường nghe nói ‘ Liễn môn nhị tướng, văn Dương võ Tần ’, Tần tướng quân chính là vị ‘ võ Tần ’ kia sao?

Vi Tử Tráng cười nói:

- Tiểu thư quả nhiên uyên bác, Tần tướng quân cũng là ái tướng của Liễu hầu gia chúng ta, tháng sau được điều vào đại nội làm tổng quản Hồ Lâm Quân.

Cố gia tiểu thư gật đầu nói:

- Nghe nói Tần tướng quân là anh hùng hào kiệt, không biết so cùng Dương lang trung thì thế nào?

Vừa nói, nàng vừa nhìn phía Dương Túc Quan với vẻ tò mò. Dương Túc Quan cười nói:

- Trọng Hải võ nghệ cao siêu, kiến thức trác tuyệt, lại lớn hơn ta tám tuổi. Tại hạ sao dám cùng sóng vai?

Cố gia tiểu thư nọ ồ một tiếng, đôi mắt sáng mở to, tựa hồ có vẻ hứng thú về phong thái của võ tướng này.

Ngũ Định Viễn nghe lời này lại cười thầm: "Vi tiểu thư này còn chưa biết Tần tướng quân chúng ta thô lỗ thế nào. Đợi lát nữa gặp, e là sợ đến hoa dung thất sắc."

Dương Túc Quan mỉm cười, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi:

- Hôm nay Lữ huynh không đến sao?

Ngũ Định Viễn ngẩn ra, không biết lời này ra sao, liền đáp:

- Đương nhiên là có! Hần là huynh đệ sinh tử của chúng ta, ăn thịt uống rượu sáng khoái thế này, có thể nào lại thiếu phần hần?

Dương Túc Quan nghe Lư Vân tới thì khẽ nhướng mày, có điều vẫn gật đầu nói:

- Đây là tự nhiên.

Ngũ Định Viễn thấy thần sắc Dương Túc Quan có vẻ lo lắng, biết chàng sợ Lư Vân tính tình cương trực. Sợ là nếu người huynh đệ phát tác ở đây, lại trêu chọc mọi người không hài lòng, hắn liền nói ngay:

- Dương đại nhân yên tâm, Lư huynh đệ chúng ta nhanh mồm nhanh miệng nhưng là người thông minh, tuyệt không thất thố tại chỗ này.

Dương Túc Quan cười ha hả nói:

- Ngũ chế sứ nói gì vậy? Lư huynh tới đây, ta cao hứng còn không kịp, sao dám tỏ ý không vui đây?

Hai người đang nói chuyện, Cố gia tiểu thư nọ chợt xen vào:

- Lư huynh đệ? Hắn vậy là người nào?

Mọi người nghe giọng nói của nàng dường như phát run, thần sắc lộ vẻ khác thường, nhất thời không rõ thế nào.

Dương Túc Quan nói:

- Lư huynh là liêu thuộc bên Tần tướng quân, được Tần tướng quân rất nể trọng.

Ngũ Định Viễn cũng tiếp lời:

- Lữ huynh đệ là người nghĩa khí. Năm đó ta gặp sinh tử đại hiểm, nếu không phải được người huynh đệ này liều mình cứu giúp, hỏi sao còn Ngũ Định Viễn của ngày hôm nay?

Cố gia tiểu thư nọ gật đầu không đáp, chỉ cúi đầu như đang suy tư. Mọi người thấy thần sắc của nàng thì đều lấy làm kỳ quái.

Dương Túc Quan thấy lúc này mà hai người Tần Lữ còn chưa đến, đành nói:

- Mọi người ngồi vào vị trí cho! Chúng ta cho để phần hai người vậy.

Lập tức dựa theo tuổi tác lớn nhỏ, nam nữ tôn ti, liền xin Vi Tử Tráng lớn tuổi nhất ngồi ghế đầu, chàng thì ngồi bên bồi tiếp Cố gia tiểu thư.

Ngũ Định Viễn nhìn sang Vi Tử Tráng, tuy rõ ràng Dương Túc Quan quan tâm đến Cố gia tiểu thư nhưng không biết quan hệ giữa hai người tiến triển đến mức nào.

Gia đình dâng đồ ăn lên, mọi người sôi nổi mời rượu, rượu làm nóng tai đỏ môi, Dương Túc Quan hăng hái mời rượu liên tục. Ngũ Định Viễn, Vi Tử Tráng cũng tận tình uống mạnh. Chỉ một lúc sau, bỗng nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng rống to:

- Lão tử mắng con bà nó! Đồ ranh con các ngươi ăn trước uống trước, thực là không biết suy nghĩ!

Mọi người quay đầu, chỉ thấy một người mũi cao mắt ưng, thần sắc hào phóng đang cười ha hả tiến đến đây, chính là Tần Trọng Hải. Tân khách đầy bàn đều là danh sĩ văn nhã, nghe lời lẽ của người nọ thấp kém, bất giác nghị luận sôi nổi. Dương Túc Quan cả kinh, nhanh chóng liếc nhìn Cố gia tiểu

thư, quả nhiên thấy đôi mi thanh tú nọ khẽ nhú, dường như trong lòng không ưu thích cho lắm.

Dương Túc Quan sợ tiệc rượu vui vậy bị gã lưu manh này phá hỏng, lúc này cười bồi nói:

- Chỉ vì tướng quân tới chậm, chúng ta đành uống trước, không phải có ý bất kính.

Tần Trọng Hải tự lồi ghế ngồi bên cạnh Ngũ Định Viễn, tiếp theo tiện tay tóm một cái đùi gà. Y gặm đến miếng bóng đầy mỡ, xem ra thật sự đói bụng muốn chết.

Ngũ Định Viễn cười hỏi:

- Sao, Lữ huynh đệ không tới?

Tần Trọng Hải không để ý mà giương giọng bật hơi, quay đầu về phía sau kêu lên:

- Lữ huynh đệ, mau vào đi! Còn không vào, đồ ăn sẽ bị người chén sạch rồi!

Một người đáp:

- Tuân mệnh.

Trước mắt mọi người sáng ngời, chỉ thấy một người hiện nơi cửa lớn. Người này mi rồng mắt phượng, khí vũ hiên ngang, chính là Lữ Vân. Hôm nay hắn mặc một bộ thanh sam, trên lưng còn cắm một cái lệnh tiễn quen dùng trong quân, đang chậm rãi tiến vào sảnh.

Chúng tân khách thấy diện mạo tuấn mỹ của hân, trong lòng thầm nghĩ: "Người này dáng vẻ phi phàm, có thể cùng Dương đại nhân xưng Du xưng Lượng"

Mọi người đang nhìn, ai ngờ Cố gia tiểu thư run tay để chén rượu rớt xuống đất, khiến nó vỡ tan tành. Dương Túc Quan cuống quýt hỏi:

- Sao vậy?

Lại chỉ thấy Cố gia tiểu thư si ngốc nhìn Lữ Vân, dường như nhận ra hân.

Dương Túc Quan sinh nghi, nhanh chóng nhìn về Lữ Vân. Nào ngờ hân cũng run rẩy toàn thân, vẻ mặt hết sức kích động. Mọi người thấy thần sắc một nam một nữ đặc dị thì đều lưu tâm.

Tần Trọng Hải nào thềm để ý chuyện nam nữ này nọ, miệng cắn đùi gà tay kéo Lữ Vân xuống, tiếp theo rót rượu cho hân, cuối cùng nói:

- Ngây ngốc ở đó làm gì, mau tới uống rượu!

Lữ Vân run rẩy toàn thân, tiếp nhận chén rượu rồi cạn sạch.

Tần Trọng Hải đáp lễ một chén, cười nói:

- Hay lắm, tiếp nào!

Ngũ Định Viễn mỉm cười, châm rượu cho hai người, hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì, sao chậm trễ hồi lâu như vậy?

Tần Trọng Hải gắp một miếng thịt bò, cười nói:

- Ngoài luyện binh thì lão tử còn có chuyện gì, không lẽ lại tới kỹ viện chơi sao? Hôm nay chúng ta khổ luyện Kim Tỏa đại trận. Chỉ cần thuần thực, ngày sau gặp kỵ binh của đám Ngôã Lạt cũng không hề sợ hãi! Lữ huynh đệ, người nói phải không?

Vừa nói vừa đưa tay vỗ Lữ Vân một cái. Lữ Vân ừm một tiếng, cúi đầu không đáp.

Ít ngày nữa Tần Trọng Hải sẽ vào cung nhưng đừng tính hiếu chiến không giảm, mấy ngày nay vẫn cùng Lữ Vân nghiên cứu tập trận, luyện binh không ngớt. Y thấy mọi người nhìn mình không chuyển mắt, bất giác cười nói:

- Mọi người đừng nhìn nữa! Ăn nào! Ăn nào!

Một gã tân khách hai tay cầm chén, đứng dậy nói:

- Tại hạ Lý Như Phong, kính Tần tướng quân một chung.

Tần Trọng Hải thấy người này dung mạo văn nhã, đoán là bằng hữu của Dương Túc Quan, liền cười nói:

- Lý đại nhân hẳn là quan anh bên bộ Lễ thì phải! Hôm nào rồi rồi nhờ chỉ dạy lão Tần ta một chút lễ nghi tục lệ, đừng để ta đây thô tục mãi thế này! Ha ha! Ha ha! Con mẹ nó!

Lý Như Phong nghe lời lẽ đầy thô tục, đành bõ cười nói:

- Đâu dám, đâu dám.

Hai người đối ẩm một chén. Mọi người sôi nổi mời rượu Tần Trọng Hải, chúc mừng y được thăng nhiệm làm Ngự tiền thị vệ.

Mọi người cùng chén nâng bát đầy náo nhiệt, Lư Vân lại ngây ngốc ngồi đó, không những không nói câu nào mà còn không ngừng nhìn lên Cố gia tiểu thư nọ. Chúng tân khách xem trong mắt thì lấy làm bực mình, cảm thấy người nọ thật sự quá mức vô lễ. Khiến cho Cố gia tiểu thư cúi đầu không nói, Dương Túc Quan thì biết bao khó xử, tất cả đều do ánh mắt vô lễ nọ quấy nhiễu.

Lý Như Phong là bạn học cũ của Dương Túc Quan, thấy thế thì bất mãn, rót rượu thay Lư Vân rồi cười nhạt hỏi:

- Vị bằng hữu này phải chăng họ Lư? Gọi là phi lễ chớ nhìn, bằng hữu từng nghe qua chăng?

Lư Vân nghe lời mà vẫn hồn nhiên không hiểu. Ngũ Định Viễn cúi thân qua thấp giọng nhắc:

- Lư huynh đệ, đây chính là Lý đại nhân ở bên bộ Lễ. Ngài muốn mời rượu, đệ mau nâng chén lên.

Vừa nói khẽ đẩy cánh tay Lư Vân, tiếp nhận rượu thay hắn.

Lư Vân bị người lay động mới tỉnh, nhận chén từ Ngũ Định Viễn, miễn cưỡng tươi cười, thuận miệng đáp:

- Tại hạ Lư Vân, hạnh ngộ hạnh ngộ.

Nói rồi một hơi uống cạn sạch. Hắn uống xong lại không một câu xã giao, vẫn là bộ dáng tâm sự nặng nề. Lý Như Phong thấy vậy trong lòng không vui, hừ một tiếng.

Ngũ Định Viễn thấy sắc mặt mọi người bất thiện, tựa hồ không ưa nổi sự vô lễ của Lư Vân. Hắn biết người huynh đệ của mình cao ngạo, năm xưa từng đắc tội với không ít võ quan, liền nghĩ: "Lư huynh đệ tính tình khác biệt, mong là đừng đắc tội với mấy vị đại nhân này, ta hãy đi hòa giải một phen"

Hắn thấy Lư Vân nhìn chăm chăm Cố gia tiểu thư không chuyển mắt, nghĩ đến người huynh đệ này trời sinh lỗ mãng nên không biết Dương Túc Quan có ý đối với nữ nhân này, lập tức vỗ vỗ vai Lư Vân, cười nói:

- Lư huynh đệ, khó dịp khách quý tụ tập ở đây, để ca ca giới thiệu cho người mấy vị bằng hữu.

Vừa nói vừa thúc Lư Vân đứng dậy, muốn đi mời rượu từng vị tân khách.

Lư Vân chậm rãi đứng lên với bộ dáng mất hồn, bất luận là tiếp ai, đều rượu đến liền cạn, không một câu đối đáp. Mọi người thấy hắn vô lễ cuồng ngạo như thế, trong tâm sinh ra oán giận. Ngũ Định Viễn thấy vậy càng kêu khổ thấu trời, muốn mở lời làm dịu trường diện nhưng lại sợ Lư Vân gây thêm phần vô lễ. Hắn liếc mắt nháy mắt với Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải lại không chút quan tâm, vẫn cúi đầu ăn uống tì tì.

Giới thiệu đến Cố gia tiểu thư, Ngũ Định Viễn mới quen nhưng Dương Túc Quan có ý với nữ nhân này, không biết sao mở miệng sao cho thỏa đáng.

Dương Túc Quan thấy hắn dờ dợ, liền đứng dậy mỉm cười nói:

- Ngũ chế sứ không vội, để ta tới đi.

Vừa nói chàng đưa mắt nhìn Lư Vân, mỉm cười nói:

- Vị tiểu thư này họ Cố, chính là ái nữ duy nhất của đương kim Bình bộ Thượng thư Cố Tự Nguyên Cố đại nhân, được gọi là Cố đại tiểu thư. Năm

trước mới từ Dương Châu tới Bắc Kinh.

Lư Vân căn môi xuôi tay không đáp. Chỉ thấy Dương Túc Quan khom lưng cúi người áp vào Cổ tiểu thư bên tai, nói nhỏ rằng:

- Vị này chính là Lư huynh đệ vừa nhắc, tên một chữ Vân, hiện là tùy quân tham mưu bên cạnh Tần tướng quân...

Dương Túc Quan thấp giọng nói chuyện, Cổ gia tiểu thư nọ lại ngóng nhìn Lư Vân, thần sắc buồn bã như muốn nói lại thôi. Lư Vân thấy cử chỉ của hai người đầy thân mật thì lòng đầy đau khổ, hai hàng nước mắt chỉ chực trào ra.

Ngũ Định Viễn thấy chén không, liền châm rượu thay Lư Vân, ghé vào tai hăn nhắc nhở:

- Lư huynh đệ, mời Cổ tiểu thư người ta một chén, đừng nên thất lễ.

Sắc mặt Lư Vân trắng bệch, chậm rãi giơ hai tay nâng chén rượu, mắt nhìn mà thân thể lại run lên nhè nhẹ.

Dương Túc Quan giơ chén cười nói với Lư Vân:

- Cổ thượng thư đã căn dặn ta, thiên kim của ngài không uống được rượu, chén này để ta uống đi!

Nói rồi ngẩng cổ một hơi cạn sạch.

Bộ dáng Lư Vân thê thảm, hai tay run rẩy chậm rãi dốc chén, đột nhiên thấy tức ngực khó nhin, sặc sụa ho ra rượu phun ướt cả áo. Ngũ Định Viễn cả kinh, vội lấy khăn lau cho hăn.

Lý Như Phong sớm đã bất mãn đối với Lư Vân, lúc này thấy hắn bị bêu xấu, tất nhiên càng thêm chê cười, liền nói:

- Vị Lư công tử này kiểu cách thật lớn! Không ngờ để cho đường đường quan chế sứ đồ nước tiểu thay, cũng không biết Lư công tử từng đỗ Trạng nguyên hay tiến sĩ khoa nào?

Lý Như Phong biết Lư Vân là tham mưu trong quân, không phải xuất thân khoa khảo, lúc này liền xuất ngôn trào phúng. Lư Vân nghe lời chê cười thì toàn thân phát run, cúi đầu không nói. Ngũ Định Viễn cũng ngừng tay, đầy mặt xấu hổ.

Mọi người đang thấy khó xử, chợt nghe Tần Trọng Hải lạnh lùng thốt:

- Cũng không biết cha của Lý đại nhân chơi gái ở đâu, năm nào sinh ra tạp chủng như ngài?

Lý Như Phong nghe Tần Trọng Hải nói chuyện vô lễ, một lời vũ nhục song thân, hắn không khỏi cuống nộ, lớn tiếng quát:

- Người... Người nói cái gì? Có gan nói lại lần nữa!

Tần Trọng Hải nhổ một ngụm nước miếng, cười lạnh nói:

- Cái thứ chó con lòng thối! Xem người giỏi lắm chỉ là quan thất phẩm, cũng dám trêu chọc tới nhân mã của ông Tần nhà người? Lão tử hiện nay là tứ phẩm đài đao, ngày mai lửa giận bốc lên, ông một lần làm cỏ sạch già trẻ cả nhà người! Có tin hay không?

Vừa nói tay ấn chuôi đao muốn đứng dậy. Y cùng Lư Vân cảm tình thân mật, lúc này nghe Lý Như Phong cười nhạo hắn trước mặt mọi người, hỏi sao nhẫn nại cho nổi? Lập tức nổi nóng xuất đầu.

Lý Như Phong giận dữ nhưng không dám trở mặt, nhất thời không biết sao cho phải.

Dương Túc Quan thấy tình thế không ổn, đứng vội dậy hòa giải:

- Xin mọi người nể mặt Túc Quan, cùng nhường một bước.

Vì Tử Tráng biết tính tình của Tần Trọng Hải nóng nảy, nhanh chóng đứng lên khuyên can, lại trấn an toàn trường:

- Không có việc gì, không có việc gì, xin mọi người tiếp tục uống rượu cho.

Tần Trọng Hải cười lạnh một tiếng, liền muốn xem xét Lư Vân. Chợt nghe phụt một tiếng. Đã thấy Lư Vân ôm ngực, há miệng phun máu tươi bắn tung tóe lên thân mình. Chúng tân khách thất kinh, ào ào đứng dạt cả ra.

Ngũ Định Viễn lại càng hoảng sợ, hỏi:

- Lư huynh đệ làm sao vậy? Đã bị nội thương chẳng?

Cố gia tiểu thư nọ thấy thần sắc thống khổ của Lư Vân, cũng nén không được mà để nước mắt rơi xuống, nước nở thành tiếng.

Lư Vân thấy vậy thoáng chốc lệ nóng lưng tròng. Hắn cắn răng quay đầu chạy ra cửa trước. Tần Trọng Hải không rõ chuyện gì, cả kinh gọi với theo:

- Lư huynh đệ! Người muốn đi đâu?

Lư Vân không đáp cũng không quay đầu, đẩy mấy tên gia đình ra rồi chạy đi.

Dương Túc Quan chứng kiến cảnh tượng này thì kinh ngạc. Chàng lắc đầu, cúi đầu nhìn tiểu thư Cố gia. Chỉ thấy nàng si ngốc nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt đầy đau khổ.

Dương Túc Quan an ủi:

- Thiến Hề, không ngờ hôm nay sinh ra chuyện như vậy, đã làm cho nàng sợ hãi. Thật là không phải.

Cố gia tiểu thư chậm rãi lau nước mắt, nhẹ giọng nói:

- Không có việc gì. Trời đã tối, tôi phải về đây.

Dương Túc Quan thấy nàng bụng đầy tâm sự, trong tâm nghi hoặc nhưng không dám hỏi lại, đành phải gật đầu.

Lại nói Lữ Vân thẳng lao ra cửa, đúng là khó nhịn nước mắt. Hắn thấy Dương Túc Quan đối đãi với Cố Thiến Hề thân mật, cảm giác bản thân như đã chết, nội tâm tan thành nhiều mảnh nhỏ, nhớ tới giờ này mình vẫn là tội nhân cần nhờ Liễu Ngang Thiên Dương Túc Quan xuất lực rửa oan. Hắn há to miệng muốn kêu gào nhưng yết hầu vừa đau vừa tắc, nói không thành lời.

Lữ Vân chạy như điên, giờ phút này nội công tích tụ, tâm thần kích động. Thần công phát động, toàn thân như đằng vân giá vũ, nháy mắt liền chạy ra ngoài thành.

Chợt nghe chân trời truyền đến một tiếng sấm xuân, mưa to lập tức đổ ào xuống, trút vào trên người.

- Lại là thế này... Năm đó ở Dương Châu cũng là thế này... Ta một người cô độc đến rồi cô độc đi. . . Ông trời! sao phải để ta gặp lại nàng? Nàng đã là

nữ nhân của người khác, vì sao ông bắt ta gặp lại nàng? Tại sao?

Lư Vân há mồm khóc lớn, nhất thời không rõ phương hướng, xông bừa đến một con đường núi, thầm muốn hành hạ bản thân. Hắn không quản sẽ đến nơi nào, lúc này ra sức xông lên sườn núi. Không bao lâu một mình đứng ở một chỗ sơn cương. Nào ngờ lại là Thổ Nhi Sơn năm đó Tần Trọng Hải mời hắn nhập bọn.

Bầu trời lóe lên tia chớp, Lư Vân ngửa mặt lên cuồn khiêu, lớn tiếng nói:

- Tất cả đều là hư vô! Tất cả đều là hư vô!

Hắn khó nhịn niềm bi thống, một chưởng gạt ra. Chưởng phong hỗn loạn trong mưa đánh vào một cây đại thụ. Chỉ nghe oành một tiếng, một tia chớp nơi chân trời giáng xuống, đánh thẳng vào bên cạnh. Cây đại thụ nọ bị chưởng lực chấn đến lá rụng đầy trời, toàn bộ quất vào trên người Lư Vân.

Lư Vân hồn nhiên bất giác mặc cho mưa to, đám lá cây lại quất thân hắn như không chịu sự khống chế của quyền cước, như cười nhạo hắn đã thua bởi vận mệnh gian khổ.

Lòng đầy bi phần, thoáng chốc nội lực không thông, hắn liền té ngã trên đất. Chợt nghe một tiếng thở dài:

- Lư huynh đệ. Nếu còn đánh, đến lúc cây đổ, mạng người cũng hỏng.

Lư Vân quỳ trên đất, ôm đầu kêu to:

- Tránh ra! Đừng phiền ta!

Người nọ thở dài một tiếng, chậm rãi đi tới đặt tay trên vai Lư Vân. Lư Vân quất lên lớn một tiếng, đánh trả một chưởng. Người nọ tránh đi rồi lại ôm

cổ hần, thở dài nói:

- Đừng đánh nữa, người nghỉ ngơi một chút đi!

Người này dáng vẻ hào hùng thế nhưng lúc này đầy mặt thương xót, chính là Tần Trọng Hải.

Lư Vân khó nhịn đau đớn trong lòng, nhất thời ôm chặt lấy Tần Trọng Hải khóc rống thất thanh.

Tần Trọng Hải khẽ vuốt sống lưng hần, nói:

- Chúng ta tìm nơi tránh mưa đã!

Y lấy từ trong lòng ra một bình rượu, đặt vào trong tay Lư Vân, nói:

- Trước tiên hãy uống vài hớp, cuồn cuộn công tâm chính là loại độc dược mạnh nhất thế gian.

Lư Vân mở nắp bình, ngửa đầu uống điên cuồng. Tần Trọng Hải yên lặng dẫn đường, cảnh vật chung quanh đen thẫm hòa trong tiếng mưa to rào rào.

Hai người tới một chỗ chòi nghỉ liền vào trú chân. Tần Trọng Hải lặng lẽ vận thần công, Hỏa Tham Nhất Dao mạnh mẽ phát ra, lập tức đánh tan hơi nước trên người. Riêng Lư Vân vẫn mặc cho nước mưa ướt sũng người.

Tần Trọng Hải ngồi xuống, hỏi:

- Lư huynh đệ, người quen biết Cố tiểu thư sao?

Lư Vân cười thâm, nhìn bóng đêm bốn phía thấp giọng nói:

- Đâu có gì. Chỉ là chuyện chê cười mà thôi.

Tần Trọng Hải cúi đầu nghĩ ngợi, nhớ tới Cố tiểu thư xuất thân Dương Châu, Lữ Vân lại không gặp thời bên ba nơi Giang Nam. Tâm niệm vừa chuyển, lúc này đoán được ba bốn phần câu chuyện, hẳn là Lữ Vân từng đặt chân tới Dương Châu nên quen biết Cố tiểu thư. Hẳn tài văn hơn người, chiếm được tâm hồn thiếu nữ. Chỉ không biết vì sao hai người lại chia lìa thế này.

Tần Trọng Hải thấy tinh thần Lữ Vân sa sút, liền hắng giọng một tiếng, hỏi:

- Người hận Dương lang trung sao?

Thần sắc Lữ Vân thản nhiên như không, thấp giọng nói:

- Hận, muốn nói đến chữ hận, chỉ hận chính ta không có tiền đồ.

Vừa nói vừa mở bầu rượu nốc một hơi. Tần Trọng Hải khuyên nhủ:

- Cố tiểu thư tài mạo song toàn, đám công tử kinh thành theo đuổi nàng như cá diếc qua sông. Dương lang trung chẳng qua chỉ là một trong số đó, người đừng lo lắng.

Lữ Vân cúi đầu uống rượu không đáp. Tần Trọng Hải thấy mưa rơi đã ngớt, lúc này đứng dậy nói:

- Chúng ta về thôi!

Lữ Vân buông bình rượu cười khố:

- Về đâu? Ta đã đắc tội bọn họ, còn có thể trở về sao?

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, lắc đầu nói:

- Người đừng nói vậy, Định Viễn cùng người trải qua sinh tử, như thế còn chưa đủ sao? Mọi người thực lòng lo lắng cho người, mau theo ta trở về.

Vừa nói y lôi tay Lư Vân, muốn kéo hẳn trở về bằng được.

Lư Vân thấy Tần Trọng Hải tình chân ý thiết quan tâm bản thân, bất giác trong lòng cảm động. Hắn đi ra phía trước, cầm hai tay Tần Trọng Hải nức nở nói:

- Tần tướng quân... Những ngày qua được lão huynh săn sóc đỡ đầu, Lư Vân ta sau này không biết hồi báo sao đây.

Tần Trọng Hải thở dài nói:

- Mọi người đều là huynh đệ, nói vậy không thấy khách khí sao?

Mi mắt Lư Vân đỏ lên, lắc đầu nói:

- Giờ ta phải đi thôi.

Tần Trọng Hải nghe vậy sững sốt, cả kinh hỏi:

- Người... Người muốn đi đâu?

Lư Vân thở dài một tiếng, nói:

- Ta muốn trở về quê cũ. Ta còn chút lộ phí, trở về Sơn Đông mở một chỗ tư thực, dạy bọn nhỏ đọc sách viết chữ, hy vọng có thể sống qua ngày.

Tần Trọng Hải vội la lên:

- Người nhụt chí cái gì? Không còn mộng vương tướng nữa sao?

Lư Vân nhìn tòa cấm thành dưới chân, thản nhiên nói:

- Đây không phải chỗ ta nên tới, mơ mộng như thế đủ rồi, đã đến lúc trở về.

Lời lẽ chua xót cùng cảm khái vô hạn.

Tần Trọng Hải nhìn Lư Vân, chỉ thấy khuôn mặt hẩn lộ đầy vẻ bất đắc dĩ, thần sắc tiêu điều lẻ loi. Sao không biết Lư Vân tự ti về thân thế, không muốn làm bạn cùng đám người Dương Túc Quan?

Tần Trọng Hải nắm hai tay lại, thoáng chốc nhiệt huyết sôi trào trong lòng. Y điên cuồng hét lên một tiếng, quát:

- Thúi lắm! Mới mộng liền tỉnh cái gì? Còn chưa đến lúc!

Y xông lên phía trước, dùng sức vỗ vai Lư Vân một cái, lớn tiếng nói:

- Con mẹ nó! Thừa dịp lão tử còn binh quyền, chúng ta thống thống khoái khoái đánh một trận đi!

Lư Vân sửng sốt hỏi:

- Đánh? Đánh cái gì?

Tần Trọng Hải cười hắc hắc nói:

- Hỏi nhiều làm gì, lần này chúng ta không chiến vì người khác, mà vì chính vận mệnh của mình! Theo ta đánh xong trận này, lão tử liền thả người đi! Thế nào?

Lư Vân thấy trong mắt y tràn đầy vẻ khích lệ. Nhớ tới từ khi hai người gặp mặt tới nay, lời lẽ hợp ý cùng đồng cam cộng khổ huyết chiến tây cương. Có mỗi duyên gặp gỡ khó được như vậy, ngày sau hồi tưởng cũng đủ để khuây khoả bình sinh. Càng nghĩ, nhiệt huyết của hãn cũng dâng lên, lòng đầy kích động. Bất luận Tần Trọng Hải muốn đại náo kinh thành hay nhảy núi tự tận, hãn đều đi theo bất cứ giá nào.

Lư Vân uống cạn rượu rồi dùng sức ném chiếc bình đi, lớn tiếng nói:

- Được! Ta liều mình bồi quân tử! Lão... Lão tử liền cùng huynh đánh trận cuối cùng!

Bình sinh hãn không nói lời thô tục, lần đầu tự xưng "Lão tử" có vẻ không được tự nhiên.

Tần Trọng Hải nghe lời đáp ứng sáng khoái, nhất thời cười ha hả, lôi kéo Lư Vân đi liền.

Hai người không hồi kinh mà trở về quân doanh nơi ngoại ô ngay trong đêm. Tần Trọng Hải cho tìm Lý phó quan đến, lệnh cho thuộc hạ nhổ trại đêm khuya. Lý phó quan kinh hãi nhưng biết Tần Trọng Hải hành sự khác người, nghĩ rằng quân vụ ẩn mật nên không dám hỏi nhiều.

Lư Vân thấy đại quân khởi binh theo hướng đông, không biết đánh đến nơi nào. Chỉ là nghĩ tới đây chính là trận đánh cuối cùng trong đời, hãn liền lẳng lặng đi theo.

---o0o---

Chú: (1) Quỹ là cái chức của quan tể tướng, vì thế đời sau mới gọi quan tể tướng là thủ quỹ , hay hiệp quỹ vậy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Trận chiến cuối cùng

Người dịch: Riengmotgoctroi

Biên dịch: Riengmotgoctroi

Nguồn: 4vn.eu

Đi năm sáu ngày đường, Tần Trọng Hải đều trốn trong quân doanh, rất ít bắt chuyện cùng Lữ Vân. Đêm nọ, khi đại quân tiến đến giáp ranh Sơn Đông, Tần Trọng Hải bất ngờ hạ lệnh đóng quân. Mọi người dàn xếp quân mã ổn thỏa, đến lúc vây quanh lửa trại tán chuyện, chợt nghe một tiếng cười dài. Một người từ trong doanh đi ra, chính là Tần Trọng Hải.

Lý phó quan tiến lên hỏi:

- Tướng quân, chúng ta đã đến tỉnh thành, kế tiếp nên hành sự ra sao?

Tần Trọng Hải ngửa mặt lên trời cười to, cất cao giọng nói:

- Các người nghe cho kỹ, tối nay xem như nể mặt Tần mỗ, mời tất cả làm cường đạo một lần cho ta!

Đám người nghe vậy đều lấy làm kinh ngạc, Lữ Vân càng hoảng sợ la thành tiếng. Tần Trọng Hải thấy mọi người có vẻ chần chờ, liền cười hắc hắc nói:

- Các người theo ta đến nay đã bảy tám năm, mở trận ta luôn xông đầu, không hề e ngại chối từ khổ cực. Nếu chư vị có lòng yêu quý ta, hôm nay coi như nể mặt Tần mỗ mà mạo hiểm một hồi.

Quân sĩ hai mặt nhìn nhau, thoáng chốc lại cười hì hì. Thì ra toàn bộ đám người đều xuất thân lục lâm thảo mãng, được Tần Trọng Hải nhất nhất thu phục vào trong quân. Vừa nghe nói trở về nghề cũ, cả đám hưng phấn dị thường. Có điều sợ thượng quan giả cách dò xét, giờ biết chuyện này là thực, cả đám đều hoa tay múa chân, còn cần động viên thêm gì nữa?

Lý phó quan bữu môi về phía Lữ Vân, thấp giọng hỏi:

- Tần tướng quân, Lữ công tử này có đáng tin cậy chăng?

Tần Trọng Hải cười ha hả nói:

- Người đừng cho hăn là người đọc sách, hăn cũng xuất thân phi đồ đó.

Lý phó quan ồ một tiếng, có vẻ không mấy tin tưởng.

Quả nhiên Lữ Vân tự cho mình mang tâm thánh hiền, sao chịu được chuyện hoang đường như thế? Hăn bước nhanh ra phía trước, trầm giọng hỏi:

- Tần tướng quân nói đánh trận cuối cùng, chính là đi cướp bóc sao?

Tần Trọng Hải hắc hắc cười lạnh, nói:

- Tần mỗ là hạng người nào mà đi trộm cướp vặt? Lữ huynh đệ tin tưởng thì cứ theo ta, tuyệt sẽ không ô uế nửa ngón tay của người. Còn không tin liền quay đầu rời đi, ta không oán trách nửa câu.

Y không dây dưa thêm cùng Lữ Vân nữa, cùng thuộc hạ cởi bỏ trang phục quan binh rồi đổi sang hắc y, có vẻ tính làm một kẻ lớn.

Lữ Vân tính toán một trận, do dự một hồi mới nói:

- Được! Ta tin tưởng quân, chúng ta đi cùng một chỗ.

Hắn nói như vậy nhưng âm thầm quyết định. Nếu quả thật Tần Trọng Hải có chủ ý hại dân hại nước, tuy hắn không thể ngang nhiên trở mặt nhưng sẽ tận lực khuyên can, tuyệt không để người vô tội bị sát hại.

Tần Trọng Hải lấy ra một tấm bản đồ, thấp giọng căn dặn mọi người với vẻ đầy thần bí, không biết là có tính toán gì.

Chờ đến canh ba, đại quân phát ra một tiếng hô, liền từ sơn cương lao xuống áp sát tỉnh thành. Lữ Vân không biết ý đồ của Tần Trọng Hải, sợ y đa thương đến lão bá tánh, liền gấp gáp theo sau.

Đại quân xông thẳng tới cửa thành, hướng này ít có đạo tặc lui tới, số lượng quân sĩ thủ thành ít ỏi, lại đêm khuya nên cửa thành chỉ khép hờ. Quan binh thủ thành đang ngủ say, chợt nghe tiếng la ó nổi lên, mắt thấy người la ngựa hí lao tới, đám này sợ đến tè ra quần, cả kinh kêu lên:

- Bọn cướp Sơn Đông tới rồi!

Tần Trọng Hải thúc ngựa đi đầu mở cửa lớn, đám thuộc hạ lập tức xông tới bắt trời quân sĩ thủ thành. Năm nghìn binh mã vào trong, không đi quấy rối lão bá tánh mà chạy như bay trên đường. Lữ Vân còn lo lắng Tần Trọng Hải

xuất đao giết người, giờ thấy vậy thì lấy làm ngạc nhiên, không biết rốt cuộc Tần Trọng Hải có tính toán gì.

Lúc này lão bá tánh đã tỉnh giấc, nghe có quân mã tràn vào thành thì sợ đến hồn bất phụ thể, nhất thời hô cha gọi mẹ, ào ào trốn dưới bàn thờ thắp hương niệm Phật, chỉ cầu các ông cường đạo mau mau rời đi cho.

Lư Vân nhíu mày đi theo đại quân, trong lòng không ngừng suy xét dụng ý của Tần Trọng Hải. Đi một hồi, chợt thấy phố bên có một khách sạn khá quen mắt, hẩn ngẩng đầu nhìn, thấy có ba chữ "Khách Lai Hiên".

Lư Vân ồ một tiếng, nhận ra đây là thị trấn hẩn từng lưu lạc tới khi năm xưa thi rớt, nghèo túng đến nỗi phải đi làm tiểu nhị. Không biết Tần Trọng Hải tới đây làm gì.

Lúc này, Tần Trọng Hải đã dẫn quân tới huyện nha, ha hả cười nói:

- Lư huynh đệ, chỉ mỗi cái nha môn này mà hại người bi thảm đến vậy?

Lư Vân chợt giật mình tỉnh ngộ, run giọng hỏi:

- Tần tướng quân, ngài. . . Ngài đến báo thù thay cho ta?

Năm đó do huyện nha này hãm hại, Lư Vân bị đánh đến chết đi sống lại. Về sau được hảo hán Giang Đông Song Long Trại giải cứu, hẩn tiếp tục bị vu cáo thêm tội vượt ngục cùng đám này, mở ra thêm hai năm dài bi thảm về sau.

Tần Trọng Hải ngửa mặt lên trời cười dài, lớn tiếng nói:

- Tiểu nhân trong triều nhúng tay, muốn triệt để đánh rớt công lao của Lư huynh đệ, không để cho người rửa sạch án oan. Hắc hắc, như thế cũng tầm

thường mà thôi. Giờ Tần mỗ dẫn quân mã ở đây, dám thỏ đế kia không giúp người, chúng ta liền tự mình làm cho thống khoái, có gì mà phải ngại ngần?

Lư Vân nghe thì bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra Tần Trọng Hải sớm đã điều tra lai lịch của hã. Mắt thấy hã có chí mà thân khó tiến, liền tới đây xuất đầu rửa hận dùm một phen. Trong tâm cảm động, hồi tưởng cả đời không ai đối đãi với mình tốt như vậy, bất giác Lư Vân ứa lệ, nói:

- Tâm ý của Tần tướng quân, Lư Vân xin tâm lĩnh. Chỉ là ta đã quyết hồi hương dạy học, tướng quân cần gì khổ tâm như vậy?

Tần Trọng Hải hắc hắc cười lạnh:

- Năm đó ta kéo người huynh đệ nhập bọn, đã đồng ý rửa oan thay người, đây là ta nợ người, còn nói nhiều làm gì?

Lư Vân lắc đầu nói:

- Huynh là mệnh quan triều đình, có thể nào làm ra chuyện này? Chúng ta mau trở về thôi!

Tần Trọng Hải không quản nhiều nữa mà đẩy hã ra, trầm giọng nói:

- Chúng quân tướng nghe lệnh, che mặt vào!

Ba quân dạ ra một tiếng, nhất thời nai nịt che đầu. Tần Trọng Hải quát lên một tiếng:

- Lên!

Y thúc ngựa lên trước, giơ chân đạp phá cửa lớn huyện nha, gã quan sai gác đêm nghe tiếng động thì thất kinh, vội vàng vọt ra.

Tần Trọng Hải mắng:

- Tổ tông nhà ngươi!

Y một cước đạp bắn đối phương ra ngoài. Quân sĩ phía sau cười ha hả, thoáng chốc toàn bộ tràn vào cửa lớn.

Tần Trọng Hải nhảy vào nha môn, thấy ghế huyện quan ở trên, y kéo lồng bịt mặt xuống, bộ dạng nghiêm nghị, quát:

- Cầu quan ở đâu?

Lý phó quan vội vàng lại đây bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, thuộc hạ đã phong tỏa tất cả tuyến đường chính trong thành ngoài thành, giờ đang giải quan gian Ngô Xương cùng già trẻ cả nhà tên sư gia đến, chờ tướng quân phát lạc.

Lư Vân thất kinh đến toàn thân run rẩy, vội khuyên nhủ:

- Tướng quân đừng dây vào, lát nữa để người khác nhận ra thì phiền phức rất lớn.

Hắn còn muốn can ngăn, bên ngoài đã truyền đến tiếng la lớn:

- Quan gian đã đến nha môn! Chờ phán xét!

Tần Trọng Hải cười ha hả, quát:

- Mang tên quan gian Ngô Xương lên đây!

Quân sĩ hai bên lớn tiếng đáp:

- Mang quan gian Ngô Xương vào!

Lư Vân quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Lý phó quan áp giải một trung niên nam tử cổ ngắn bụng phệ đi vào, chính là Ngô Xương nọ.

Lư Vân vừa thấy Ngô Xương, nhất nhất chuyện cũ cuồn cuộn trong lòng như sóng dậy. Năm đó hắn bị tên huyện quan này hạ lệnh đánh đến chết đi sống lại, cuối cùng còn bị vu oan là giang dương đại đạo, hết thầy bất hạnh đều do đối phương ban cho. Lư Vân bi thương cùng giận dữ trong lòng, tuy không muốn làm điều phi pháp nhưng cừu nhân trước mắt thật sự khó nhin. Hắn run rẩy toàn thân, chạy vội tới trở tay hét lớn:

- Tên quan gian trá! Chính là người hại ta bị thảm đến thế này!

Chỉ thấy Ngô Xương phát run, nằm sấp dưới đất không ngừng cầu xin. Tần Trọng Hải sai người cản Lư Vân lại, cười nói:

- Cứ giao người này cho ta! Ca ca người chuyên môn đối phó loại phế vật này, huynh đệ hãy ở một bên xem là tốt rồi.

Lý phó quan bưng ghế tới mời Lư Vân ngồi một bên quan sát. Lư Vân bị giận rất nhiều nhưng dứt khoát không ra ngoài, ngay cả lồng bịt mặt cũng không đội, chờ xem thủ đoạn của Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải sai người lôi Ngô Xương qua, chợt thấy còn thiếu gì đó, lại hỏi:

- Gã sư gia nọ đâu?

Lý phó quan quát lớn:

- Mang cầu quan sư gia vào đây!

Chỉ một thoáng, mấy gã binh tốt liền lôi một nam tử xấu xí vào, chính là gã sư gia năm đó.

Tần Trọng Hải vỗ mạnh tấm lệnh ra uy xuống bàn, quát:

- Cầu quan lớn mật! Sư gia vô sỉ! Hai người các người có nhận tội hay không?

Hai người không biết vì sao dám cường đạo tới đây, nghe lời chỉ thấy vừa kinh vừa sợ, sầm trầm hỏi:

- Đại gia muốn chúng ta nhận tội gì?

Lư Vân ngồi một bên, nghe vậy thì vô cùng tức giận. Hai người này từng hại hãn bi thảm như thế, giờ còn không hề có ý hối cải. Hãn đang giận dữ,

đã thấy Tần Trọng Hải chỉ vào Ngô Xương, lớn tiếng quát:

- Nhận tội gì? Nhìn người mập như con lợn, đó chính là tội! Đánh cho ta!

Ngô Xương cả kinh nói:

- Ta sinh ra đã trong hình hài này. . Vậy cũng là tội sao?

Tần Trọng Hải mắng:

- Tướng mạo con người ta trước bốn mươi tuổi do cha mẹ, sau bốn mươi dựa vào bản thân! Người năm nay bao tuổi?

Ngô Xương rung giọng nói:

- Bốn mươi sáu.

Tần Trọng Hải quát lớn:

- Cái gì! Bốn mươi sáu, đầu heo óc heo như vậy, lão tử nhìn là nổi trận lôi đình, đánh hai mươi roi rồi hẵng nói!

Lý phó quan cười nói:

- Dạ!

Hắn cầm lấy sợi dây mây, dùng sức vụt mạnh vào cái mông của lão huyện quan, thoáng chốc đánh cho lão này tróc da bong thịt, đau đớn không thể tả xiết.

Lư Vân thấy huyện quan bị đánh thành như vậy, nhớ tới bản thân từng chịu đòn hiểm của người này, nhất thời trong lòng cũng thấy hả hê.

Huyện thái gia bị đánh tới bảy lần ngất tám lần tỉnh, khóc ròng nói:

- Lão gia đừng đánh nữa. Ta nhận tội, đều là mẹ ta thích nấu ăn, mỗi ngày đều là sơn trân hải vị, ta ăn căng bụng nên thành ra cái dạng này.

Tần Trọng Hải cười lạnh nói:

- Được rồi, nghe người nói cũng đáng thương, tạm tha người qua một bên.

Sư gia nọ quỳ bên thềm nghĩ: "May mắn là ta tiên phong đạo cốt, một trời sinh ăn bao nhiêu cũng không mập. Vóc người như con khỉ, hôm nay nhất định tránh được một kiếp"

Hắn đang dương dương tự đắc, bỗng nghe Tần Trọng Hải vỗ mạnh tấm mộc bài xuống bàn, quát:

- Con mẹ nó! Cầu sư gia người vừa cao vừa gầy như thế! Là hạng mặt khỉ đáng chó mà cũng dám hành tẩu trên đường, không sợ quấy nhiễu trẻ nít hay sao? Thật là đáng chết! Đánh mạnh cho lão tử!

Sư gia thấy quân sĩ tả hữu tay cầm dây mây, sợ đến toàn thân nhũn ra, cầu xin:

- Đại nhân! Béo cũng đánh, gầy cũng muốn đánh, đây không phải thù dệt tội danh sao?

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, cười lạnh hỏi:

- Nói như vậy, phải chăng không nên cho người ăn đòn?

Sư gia nọ thấy y muốn phân rõ phải trái, nhất thời một bộ cây ngay không sợ chết đứng, đáp:

- Đương nhiên là tại hạ không đáng bị đánh, gia tộc ta nam không phạm pháp, nữ không tái giá, luôn luôn đỉnh thiên lập địa, sao có thể bị đánh?

Tần Trọng Hải lạnh lùng thốt:

- Còn dám chối tội! Người đâu, đem mồ hôi nước mắt hấn vợ vết của lão bá tánh lấy ra đây cho ta!

Mấy người quát một tiếng lớn, dốc ra một đồng vàng bạc. Tần Trọng Hải cười lạnh nói:

- Cân lên xem nặng cỡ bao nhiêu!

Lý phó quan cân một lúc rồi bấm lại:

- Tổng cộng bảy mươi hai cân.

Huyện thái gia đang nằm dưới đất, nghe tài bảo trong nhà sư gia vô số thì giật mình nhảy dựng lên. Lão đá cho sư gia nọ một cước, quát:

- Người. . . Cái tên hỗn đản này, không ngờ còn giàu có hơn cả ta.

Sư gia lộ vẻ sầu thảm, liên tục né tránh, nhất thời hai người loạn thành một đồng.

Tần Trọng Hải lệnh cho Lý phó quan lôi hai người ra, tiếp theo chỉ về sư gia mắng:

- Cầu tạp chủng! Trong nhà của người dẫu bảy mươi hai cân tài bảo, tên khi nhà người nặng bao nhiêu cân?

Sư gia sợ đến hồn phi phách tán, run giọng đáp:

- Tôi chưa cân thử...

Tần Trọng Hải trầm giọng nói:

- Người dẫu, treo hăn lên cân móc hàm cho ta.

Mấy người treo sư gia lên, cẩn thận cân rồi hồi bẩm:

- Tiểu tử này không có bao nhiêu thịt, chỉ được sáu mươi cân.

Tần Trọng Hải vỗ tấm lệnh ra uy, mắng:

- Con mẹ nó, trong nhà nhiều vàng bạc như vậy mà không nở ăn xài tấm bố, không biết con khi nhà người nghĩ cái gì, đánh một trận rồi nói sau!

Gã sư gia vừa kinh vừa sợ, hoảng sợ nói:

- Bản tính tôi vốn tiết kiệm, sao phải bị đánh!

Hai bên quân sĩ không tha, kẹp đầu kẹp cổ loạn đả một trận. Tần Trọng Hải thấy toàn thân sảng khoái, thoáng chốc quát một tiếng:

- Người dẫu! Mang người nhà cầu quan đi ra!

Hai người kia nghe thân nhân bị mang ra, không biết sắp phải chịu thảm họa gì, một tên sợ đến sồn cả phân, một kẻ thì tè ra quần. Nhất thời mùi hôi bốc lên tận trời.

Chỉ thấy quân sĩ kéo vài người già trẻ ra, đều là vợ con thân thuộc của hai người, Lữ Vân sợ Tần Trọng Hải thương tổn người vô tội. Hắn đang muốn khuyên can, bỗng nghe Tần Trọng Hải quát:

- Lão già trẻ nít thì thả ra! Mấy mụ sồn sồn thì giữ lại!

Đám già trẻ như được hoàng ân đại xá, không ngừng chạy khỏi nha môn, chỉ chừa hai nữ nhân ở lại.

Tần Trọng Hải thấy phu nhân của hai tham quan này rất là xinh đẹp, lập tức hừ một tiếng, nói:

- Nhìn không ra, hai người các người một con heo mập một con khỉ khô, không ngờ lấy được mỹ nữ làm vợ.

Sư gia giờ chỉ cần tánh mạng, đâu thèm quản chết sống của kẻ từng đầu ấp tay gối? Hắn nhanh chóng bồi cười:

- Phải chăng đại vương ngài đang thiếu một áp trại phu nhân? Bà nương nhà tôi không quá xinh đẹp nhưng công phu trên giường rất mạnh. Tôi hóa ra con khỉ khô như vậy, chính sức yếu không chịu nổi. Đại vương thu lấy ả, chấp nhận dùng thì xin bỏ qua cho tiểu nhân một lần!

Tần Trọng Hải nghe vậy giận dữ, quát ngay tại trận:

- Người trời sinh là con rùa khốn nạn! Lâm nạn thì ngay cả lão bà cũng không cần, thực là vô sỉ. Quân đâu, vả vào mồm cho ta!

Quân sĩ hai bên xông lên đánh chan chát, nhất thời hai gò má của gã sư gia sưng tấy lên.

Tần Trọng Hải thấy Ngô Xương lui ở một bên, sắc mặt khó coi, biết muốn rửa án oan cho Lữ Vân thì phải hạ thủ lúc này. Y liền đánh mắt sang. Lý phó quan hiểu ý, lập tức nhảy ra, giơ đao chỉ vào Ngô Xương quát:

- Quan tham! Hôm nay đại vương chúng ta thay trời hành đạo, người có sự tình gì trái với lương tâm thì mau khai hết ra. Đại vương chúng ta sẽ xử lại án, nếu người làm ác không nhiều, không chừng sẽ cho người được toàn thân!

Ngô Xương nào dám nói thật, chỉ dập đầu như giã tỏi, kêu lên:

- Ta không làm gì trái với lương tâm! Đại vương, oan uổng, oan uổng!

Tần Trọng Hải hừ mạnh một tiếng. Lý phó quan vung đao lên chém rụng tóc Ngô Xương. Ngô Xương sợ đến tim vỡ mật nát, kêu lên:

- Tôi khai! Chỉ cần không giết tôi, tôi khai tất!

Vừa nói thở liên tục, nằm xuống không ngừng run rẩy.

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, nói:

- Muốn khai sao, còn không mau nói.

Ngô Xương lau mồ hôi trên mặt, bồi cười nói:

- Vâng vâng... Tiểu nhân làm ác không ít, chuyện ác bình sinh lớn nhất chính là bố thí trong miếu, cứu tế người nghèo...

Tần Trọng Hải nghe đối phương nói vậy, ngay tại trận giận dữ quát một tiếng:

- Đánh mạnh nữa cho ta!

Lý phó quan giơ sợi dây mây quất loạn một trận, Ngô Xương không thể chịu được đau đớn, tru tréo lên:

- Khai khai khai, tôi khai toàn bộ.

Lý phó quan nghe vậy mới dừng tay, Ngô Xương cười thảm vài tiếng, thở dài nói:

- Chuyện ác bình sinh của tôi chia làm bốn món tám loại, không biết đại vương muốn nghe loại nào?

Tần Trọng Hải lấy làm kỳ lạ. Người này chuyên đi hãm hại lão bá tánh thiện lương, không ngờ còn có rất nhiều chiêu trò, lập tức hỏi:

- Ở đâu ra bốn món, tám loại là thế nào? Người nhất nhất nói ra, lão tử nghe thấy sáng khoái, không chừng tha cho người khỏi cái chết.

Ngô Xương thở dài nói:

- Tiểu nhân nghĩ toàn biện pháp hại dân, bốn món trước gọi là ‘ ăn chơi, nhậu nhẹt, gái gú, bài bạc ’. Tám loại sau gọi là ‘ trộm đoạt lừa gạt, gian dân cướp của’, không biết đại vương muốn nghe loại nào?

Tần Trọng Hải chỉ nghĩ rửa sạch án oan cho Lư Vân, đâu ngờ còn có trò vui bức này. Y cười ha hả, nói:

- Xem ra người không khác gì đám thổ phỉ chúng ta! Chúng ta nhiều nhất chỉ cướp cướp giết giết, nói đến mấy món này, e là còn chưa lợi hại bằng người.

Ngô Xương nghe khen ngợi, nhất thời nhìn mặt người hiểu được sắc, cười nói:

- Tôi xuất thân tiến sĩ, đầu óc lạnh lẽo hơn thổ phỉ các ngài, đương nhiên có nhiều phương pháp hơn...

Lão còn muốn nói nữa, đã bị Lý phó quan đá cho một cước, quát:

- Còn nói nhảm nhiều như vậy!

Ngô Xương ngã xuống đất, thở dốc nói:

- Được rồi! Đại vương muốn nghe thứ nào, xin hãy nói đi!

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Người mới vừa nói tứ khoái có ăn chơi, uống rượu, chơi gái, bài bạc. Không biết hai chuyện ‘ ăn ’, ‘ uống ’ có thể nào moi tiền hại dân?

Ngô Xương cười khan vài tiếng, nói:

- Không dám dẫu đại vương, ăn chính là Hồng Môn Yến, uống chính là Đầu Dao Tửu. Phàm là hạng phú thương trong thành, mỗi dịp thọ yến của mẫu thân tôi, phải đến ăn Hồng Môn Yến. Mỗi người một ngàn lượng bạc, không ai thoát khỏi.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, hỏi tiếp:

- Thì ra là như vậy. Thế còn uống? Là trò hay gì?

Ngô Xương cười nói:

- Uống thì nói cũng rất dễ dàng. Phàm đến tiệc rượu của tôi, mỗi người được thưởng ba hũ rượu lớn, không uống xong thì không cho phép ra về.

Tần Trọng Hải hừ nói:

- Ai có tửu lượng cao như vậy, há có thể uống nổi ba hũ lớn?

Ngô Xương hắc hắc cười gian, nói:

- Uống không xong thì mua về uống dần, mỗi hũ một ngàn năm trăm lượng, lớn bé già trẻ đều được đối đãi bình đẳng ‘mới thôi’.

Tần Trọng Hải thấy đối phương tươi cười, không ngờ còn đem chuyện tham nhũng biến thành lời hoa mỹ, lúc này cuồng nộ quát:

- Còn dám cười nữa, đánh cho ta! Phải quất đủ ba mươi roi, đánh đến hô cha gọi mẹ ‘mới thôi’!

Mọi người nghe Tần Trọng Hải cũng học khẩu khí của tham quan, bất giác đều cười trộm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Trận chiến cuối cùng

Người dịch: Riengmotgoctroi

Biên dịch: Riengmotgoctroi

Nguồn: 4vn.eu

Lại nói tai nghe quan huyện kêu đau, sư gia cũng hãi hùng khiếp vía, chột nghe Tần Trọng Hải hỏi:

- Mới rồi tên quan gian kia nói có tám món làm tiền, ‘trộm đoạt lừa gạt’ cùng gì gì nữa...

Sư gia nọ không dám không đáp, cuống quýt nói:

- Bốn món sau gọi là ‘gian dân cướp giật’.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Ủm, chính là gian dân cướp giật.

Đột nhiên y giận dữ quát:

- Còn dám tự khoe! Đánh!

Mấy người mừng rỡ, sôi nổi quyền đấm cước đá, đánh đến toàn thân đổ mồ hôi.

Qua một hồi, Tần Trọng Hải thấy sư gia bị đánh đến mắt nổ đom đóm, miệng mồm méo xệch, y liền hắng giọng một tiếng, hỏi:

- Tám kiểu làm ăn này có vẻ không thật, chữ gian cùng chữ dân vốn cùng nghĩa, dùng trong các trường thế nào?

Bộ dạng sư gia lộ đầy đau đớn, nói:

- Lãng nhăng với vợ kẻ khác là gian, rình coi quấy rồi gọi là dâm.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Thì ra là thế.

Lại giận dữ quát:

- Còn dám tự khoe! Đánh tiếp!

Chúng quân sĩ hô ứng một tiếng, lại đánh một trận.

Sư gia bầm dập mặt mũi, gượng mở môi hỏi:

- Đại vương còn muốn hỏi điều gì?

Tần Trọng Hải cười lạnh nói:

- Người có từng trải qua hành vi gian dâm?

Sư gia nọ thấy sắc mặt quân sĩ hai bên đầy bất thiện, run giọng nói:

- Gian dâm lại phân ra vài loại, không biết đại vương muốn hỏi loại nào?

Tần Trọng Hải lấy làm kỳ, hỏi:

- Còn có rất nhiều biến hóa sao? Người nói nghe qua một chút!

Sư gia thấp giọng bầm báo:

- Đại khái gian dâm chia làm ‘ tưởng tượng, quấy rối, trộm cấm, mớm ăn’ bốn loại.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, cười hắc hắc nói:

- Tưởng tượng, quấy rối, trộm cấm, mớm ăn’? Tưởng tượng so với quấy rối thì loại nào hay hơn?

Sư gia nọ thở dài một tiếng, đáp:

- Tưởng tượng đương nhiên rộng nhất, chính là mắt thấy người đẹp thì dâm ý dạt dào vô bến bờ.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, hỏi:

- Quấy rối là sao?

Sư gia ủ rũ, thấp giọng đáp:

- Chính là sờ loạn sờ bừa một lần, cũng tính là mang tội.

Tần Trọng Hải nghe thì hứng khởi, lại hỏi:

- Vậy trộm cấm, mớm ăn là sao?

Sư gia nọ ho nhẹ một tiếng, nói:

-Trộm chính là hạ mê hương mê dược cướp tình, việc ngu ngốc cỡ này tôi không bao giờ thèm làm. Chỉ riêng mớm ăn là ngầm thông tâm tình, chính là cảnh giới cao nhất. Đôi bên liếc mắt hiểu ý một cái, liền đi ngay tìm khoái lạc, ung dung đỡ việc, bản thân tôi thường xuyên sử dụng.

Chợt nghe mẹ vợ của Ngô Xương khóc ròng mà rằng:

- Thì ra người sớm tồn tại dị tâm, người... Người thật không có lương tâm!

Vừa nói, thị vừa tiến lên loạn đả gã sư gia một trận.

Ngô Xương ở một bên cả kinh nói:

- Lý Cỗ chết dẫm! Tiểu tử người ăn của ta của uống ta, lại còn dâm cả lão bà của ta! Khó trách thằng con ta ăn mãi mà không mập, gầy giống như con khỉ, ra là con rùa đen người làm càn! Lão tử liều mạng với người!

Nói rồi lao tới cắn loạn. Sư gia nọ cả giận mắng lại:

- Tham quan vô sỉ nhà người, mỗi lần say khướt đều mò đến nhà ta, người cho rằng làm chuyện tốt sao?

Hai người mắng chửi lẫn nhau, kết thành một khối.

Lư Vân thầm than thở một hồi. Đám người kia ăn lộc vua mà hành vi vô sỉ như thế, xem ra chuyện bọn họ hãm hại hẳn thật không đáng là gì.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Được rồi! Hai người các người không ai thiệt thòi, sau này đổi lão bà cho nhau, hai nhà đều vui vẻ cả.

Hai người kia nghe mạng sống còn hy vọng, lập tức quỳ xuống đất, liên thanh nói:

- Đại vương tha mạng! Chỉ cần bỏ qua cho chúng tiểu nhân một lần, ngày sau chúng ta chắc chắn dựng bài vị trường sinh cho ngài, mỗi ngày thắp

nhang cầu khẩn.

Tần Trọng Hải hắng giọng một tiếng, nói:

- Dễ dàng bỏ qua cái mạng chó của các người sao? Mang tiền tài đến đổi lại đi.

Hai người cùng kêu lên:

- Nguyên dùng một trăm lượng hoàng kim, xin cho chúng tôi về cố hương!

Tần Trọng Hải cười lạnh nói:

- Nào ngon ăn như vậy? Hai tham quan chuyên làm chuyện xấu, thịt thà trên người đều là đồ bẩn thỉu! Như vậy đi, mỗi cân thịt dùng một lượng hoàng kim đổi lại.

Ngô Xương nghe vậy kinh hãi, kêu thảm thiết rằng:

- Hỏi với những người béo như tôi thì công bình ở đâu?

Tần Trọng Hải trầm buồn cười nhưng cổ tỏ ra nghiêm trang, nói:

- Ta mặc kệ người, lão tử chỉ nghĩ ra cách này.

Lập tức sai người đi cân, lão huyện quan thật sự mập mạp, chừng trên dưới một trăm cân, tịch thu cả gia sản vẫn còn thiếu hai mươi cân.

Tần Trọng Hải lắc đầu thở dài, nói:

- Người này béo quá khổ, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lý phó quan cười nói:

- Có gì phiền toái? Cứ chặt quách hai cái đùi mập đi, vậy là bớt được hai mươi cân bạc liền!

Ngô Xương vừa sợ vừa vội, bi thảm nói:

- Đại vương tha mạng, lão bà của tôi tặng luôn cho ngài, có thể tính thêm vài cân chẳng!

Mụ vợ Ngô Xương nghe vậy kinh hãi khóc rống:

- Đồ tiểu nhân vô sỉ, còn mở miệng bán cả ta sao.

Ngô Xương liếc thị một cái, mắng:

- Tiểu dân phụ vô sỉ biết bao, ngày thường chuyên môn trộm tình, giờ còn dám mở miệng nữa.

Ngô Xương lão bà vừa khóc vừa cãi, phu phụ hai người loạn thành một đống. Tần Trọng Hải vỗ mạnh một bài, quát:

- Không được cãi! Lão bà người sớm bỏ đi cùng gian tình, không tính là của người nữa!

Ngô Xương kinh hãi, khóc rống nói:

- Đại vương tha mạng! Đừng cứa chân của tôi!

Lý phó quan ở một bên thấy Tần Trọng Hải nháy mắt, biết hẳn muốn bức Ngô Xương lấy ra công văn Hình bộ, lúc này sờ cái đầu mập của lão quan huyện, cười lạnh nói:

- Tham quan! Người còn bảo bối cỡ quái gì nữa, mau lấy ra để chúng ta đại vương xem một lần!

Ngô Xương vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi dài, vội nói:

- Có có có, nhà của ta còn bàn tính Ngọc Hoàng đại đế đã dùng qua, thêm kim chỉ nam mà Hoàng đế lưu lại khi đại chiến với Xi Vương, đều giá trị liên thành, ngài xem một lần, đều ở đằng kia.

Vừa nói liền chỉ cái bàn tính cùng thỏi nam châm dưới đất.

Mọi người nghe lời thần kỳ vội quay đầu, ai ngờ thấy hai đồ vật cũ kỹ, thật sự nhìn không ra đáng giá chỗ nào.

Tần Trọng Hải cả giận nói:

-Người cho lão tử là thằng ngu sao? Đánh! Đánh mạnh nữa vào!

Đám người vâng dạ rồi luân phiên đâm đá, Ngô Xương bị đau đành nói:

- Như vậy đi! Tôi còn hai bản danh sách tù phạm rất dày, nhất định đại vương sẽ mò ra chỗ tốt từ đó!

Tần Trọng Hải cần chính là bảo bối cỡ này, thoáng chốc mừng rỡ quát:

- Được! Lấy ra toàn bộ cho ta!

Ngô Xương chỉ dẫn cho người mang tới. Chỉ thấy hai gã quân sĩ nâng đến hai quyển sách dày, oành một tiếng vất ở trên bàn. Tần Trọng Hải cả kinh hỏi:

- Sao dày thế này?

Ngô Xương đáp:

- Tiểu nhân không dám dấu diếm, đây chính là danh sách toàn bộ tặc nhân khắp tỉnh. Tiểu nhân ngày thường sớm ghi lại ác sự của rất nhiều lão bá tánh, chỉ chờ ngày sau bắt được sẽ tố giác.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Nhìn người phì đầu phì não, không ngờ lợi hại như vậy. Đáng ra Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng nên mời người đến bàn điều tâm đắc mới phải, cho bọn chúng được khai mở học hỏi một phen.

Ngô Xương nhìn mặt hiểu được sắc, cười nói:

- Lần trước Giang Sung Giang đại nhân đến đây tuần tra, tôi nhân tiện bẩm báo qua, Giang đại nhân còn khen ...

Lão còn thao thao muốn nói, chợt thấy sắc mặt quân sĩ bất thiện, lập tức ngậm miệng.

Tần Trọng Hải mở sách tìm tên Lư Vân, ai ngờ sách nặng đến cỡ Hỏa Tham Nhất Dao công lực thâm hậu mà giờ phút này cũng cố hết sức. Tần Trọng Hải quát lớn:

- Cuốn sách khi gió, rốt cuộc tìm đọc ra sao?

Ngô Xương vội nói:

- Muốn đọc sách này phải có phương pháp, xin đại vương tra cứu mục lục đăng trước. Có chia làm tính danh, hành vi phạm tội, nam nữ, bậc tuổi. Bốn phép tra duyệt, đây là công lao rất lớn của tôi!

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, vội vàng tìm, lật một chút thấy tên Lư Vân. Lư Vân cũng gấp gấp đến xem. Hai người vừa nhìn, thoáng chốc tức giận trong lòng, Tần Trọng Hải cả giận nói:

- Lư Vân này rốt cuộc là ai? Sao hành vi phạm tội dài đến hơn mười trang?

Ngô Xương sững sốt, bước mau lên phía trước, đọc rằng:

- Lư Vân người huyện Duy Sơn Đông sát hại ngục tốt, cùng quần đạo Thái Hồ vượt ngục, từng mưu hại người qua đường Lý Tam, tiểu thương Vương Tứ, cướp giết Trần Ngũ, cưỡng gian rồi giết chết Trần bà, Hứa muội, Vương tỷ...

Nhất thời không nghĩ ra ai, lão trầm tư chỉ chốc lát, lập tức cười nói:

- Đại vương minh giám, tiểu nhân đúng là có tài tiên tri! Đám nam nam nữ nữ nọ chết cùng nguyên nhân với lão ngục tốt, không một ai ngã bệnh chết. Đương nhiên họ Lư là kẻ khả nghi số một, cũng bởi vậy tiểu nhân mới hiềm nghi, tuyệt không phải vu hãm.

Tần Trọng Hải nghe lời bậy bạ, liền quát:

- Thúi lắm! Cấp trên người viết rõ ràng, nói Lý Tam chết đã tám mươi mấy năm, có thể nào cũng là họ Lư làm?

Ngô Xương cười nói:

- Cái này đương nhiên, ta đã thấy mặt họ Lư. Người này chừng hơn trăm tuổi, là một lão nhân thần bí.

Tần Trọng Hải thấy Lư Vân tức giận sôi trào, lập tức quát:

- Đánh! Đánh cho chết tươi!

Ngô Xương cũng là hạng người tinh táo, lúc này nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

- Họ Lư chính là hảo hữu của đại vương! Đúng hay không?

Tần Trọng Hải không muốn nói rõ cũng không muốn phủ nhận, cười hắc hắc nói:

- Đúng thì sao, không đúng thì sao?

Ngô Xương dùng sức vỗ tay một cái, lớn tiếng nói:

- Chỉ cần là bằng hữu đại vương, hết thảy đều xử lý ổn thỏa!

Chỉ thấy lão tiến lên, giơ bút lông trên án vạch một cái, "Lư Vân" kia thoáng chốc biến thành "Lư Nhất Vân" . Ngô Xương chỉ vào ba chữ "Lư Nhất Vân" cười nói:

- Được rồi! Tất cả tội ác đều biến thành do Lư Nhất Vân làm. Lư Nhất Vân người Sơn Đông Duy huyện, tiểu tử này chính xác cùng hung đồ cực ác!

Mắt thấy Lư Vân trợn mắt há hốc mồm, Tần Trọng Hải cũng cảm giác hoang đường, ha hả cười nói:

- Giải cho tên gian quan! Còn dối trá như vậy!

Ngô Xương cười hì hì, đắc ý nói:

- Đại vương minh giám, chứng kiến cho tiểu nhân thay mới hết công văn hải bộ, không xử tử tên đầu trộm đuôi cướp ‘ Lư Nhất Vân ’ ngay tại chỗ thì tuyệt không thôi!

Tần Trọng Hải ngửa mặt lên trời cười to, tiếp theo quay đầu quát:

- Người đâu! Đưa giấy lên!

Lý phó quan ở một bên nghe vậy, liền đưa một bản cung đặt trên án đường. Ngô Xương cả kinh, không biết Tần Trọng Hải sẽ đối phó mình thế nào, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tần Trọng Hải cất cao giọng nói:

- Người đồng ý xác nhận vào đây! ‘Hai người Ngô Xương ta cùng Lý Cố viết huyết thư này, thề cống hiến vì dân, trình trung đền nợ nước...’

Ngô Xương cùng Lý Cố lộ vẻ kinh hãi, thoáng chốc vỗ ngực liên tiếp, hai mặt nhìn nhau cười nói:

- Đại vương lợi hại biết bao, đã biết chí hướng trong lòng chúng ta!

Tần Trọng Hải không để ý, lại đọc tiếp:

- Thề rằng Ngô Xương Lý Cố cùng kết tâm lan, không giết được hai đại cường đạo gian thần Giang Sung cùng ác hoạn Lư Kính thề không làm người, đặc biệt lập giấy làm có đất trời chứng giám. Chính tại ngày này tháng này năm này, đồng ý như thế.

Hai người nghe đến đây mới biết Tần Trọng Hải có ý hãm hại. Nếu tờ giấy này truyền ra ngoài, hai đại gian thần Giang Sung, Lưu Kính không hề dễ chọc, liên thủ đối phó một tri huyện nho nhỏ thì hai người còn đường sống sao?

Ngô Xương cùng Lý Cỗ nhìn nhau thì sợ đến hồn vía lên mây, toàn thân phát run.

Tần Trọng Hải đưa tay vỗ giấy, quát:

- Mau mau đồng ý ký tên điểm chỉ, nếu không cứ đánh cho chết tươi! Hai con đường cho các người chọn đó!

Ngô Xương tính toán lợi hại, sống thêm được lúc nào hay lúc đó, cười khổ nói:

- Ta viết ta ký! Chung quy đừng bị đánh chết ngay là được!

Lý Cỗ càng thông minh hơn, nhanh chóng bồi cười nói:

- Tru diệt gian thần, quả thật là chí nguyện trong lòng tại hạ, đa tạ đại vương giúp ta viết ra.

Tần Trọng Hải thấy hai người ký vào, biết đã có biện pháp chế trụ bọn họ, tiện tay mở danh sách tù đồ, thầm nghĩ: "Sách này hại dân như thế, lại trọng đại phi thường, tuyệt không thể tùy tiện phá hủy, ta nên tính sao cho phải?"

Y thấy trong danh sách có không ít hảo hán như Triệu Thành, Vương Hồ, Trương Long, lập tức học theo bộ dáng gian quan, giơ bút vạch một cái là được Triệu Nhất Thành, Vương Nhất Hồ, Trương Nhất Long. Y lật vài tờ, thấy còn nhiều tên ba chữ như Hạ Chiêu Bảo, Lý Tiến Quan, Ngô Sử Tiền, lập tức đều gạch sửa thành Nhất Bối Chiêu Bảo, Mộc Nhất Tiến Quan, Nhất

Thiên Sử Tiền. Về sau, trên giang hồ nếu có người mang họ quái lạ, hơn phân nửa đều là Tần Trọng Hải gây nên, việc này hãy để đời sau khảo chứng.

Tần Trọng Hải nói:

- Hai người các người nghe kỹ, hạn trong mười ngày phải đưa bản sách mới đến bộ Hình. Nếu có gì sai lầm, lão tử liền đem tờ ước thề sinh tử các người mưu hại Giang đại nhân, Lưu tổng quản đưa lên, có nghe hay không!

Hai người liên tục xin tha, Tần Trọng Hải không để ý, lại thu hết tiền tài tham ô, lúc ra thị trấn thì đánh rơi vô số tài bảo ven đường, có ý cứu tế người nghèo khó. Cuối cùng cột trần trường hai tham quan vào trên thành, trên người một người viết có "Gà trống", trên người một người viết "Gà mái". Hai người lỏa thân bù trừ thành một đôi.

Tần Trọng Hải ở dưới thành, cao giọng nói:

- Hai người các người ngày sau còn dám hại quốc vương dân, lão tử tùy thời đến dạy bảo các người! Có nghe hay không!

Hai người kia bị cột vào đầu tường cao, đã sợ đến thần trí bất minh, nghe Tần Trọng Hải gầm lên, cả kinh nói:

- Đại vương tha mạng! Tiểu nhân không dám, chết cũng không dám nữa!

Tần Trọng Hải cười ha hả, lúc này mới nghênh ngang rời đi.

Trải qua một phen nhiều sự, về sau hai tham quan luôn luôn sợ hãi, cho rằng Tần Trọng Hải tùy thời quang lâm trở lại, hơn nữa còn sợ lão bá tánh công bố gièm pha chuyện “gà trống gà mái”. Hai người sợ hãi rất nhiều, về sau không hề dám làm ác, coi như niềm vui ngoài ý cho dân lành.

Trở ra thị trấn, trời đã sáng rõ, Lữ Vân ngược nhìn trời xanh mây trắng, hồi tưởng chuyện hôm qua đúng là hoang đường buồn cười, nhớ tới cuối cùng bản thân đã giải thoát gông xiềng, là việc vui nhất bao lâu nay.

Lữ Vân đang muốn nói lời đa tạ, Tần Trọng Hải không để hẵn nhiều lời, đưa tay vỗ vai cười nói:

- Lữ huynh đệ, chúng ta đã xong chuyện, giờ hãy theo ta hồi kinh!

Lữ Vân lắc đầu nói:

- Không được, ta không về kinh, xin Tần tướng quân trở về cho!

Tần Trọng Hải cả kinh nói:

- Người. . . khó khăn giải thoát, đang muốn lập nên sự nghiệp, có thể nào tự tiện buông bỏ?

Lữ Vân mỉm cười nói:

- Nhờ Tần tướng quân trượng nghĩa đêm qua, sáng khoái thay ta rửa sạch oan tình, coi như đánh tan mọi chuyện tức giận khi xưa. Có điều về công danh lợi lộc thế gian, lòng ta thấy đã phai nhạt, giờ hồi hương là tốt nhất.

Tần Trọng Hải vội la lên:

- Người. . . Người thật muốn đi?

Lữ Vân gật đầu nói:

- Lư Vân khoa cử không trúng cũng là thiên mệnh, còn biết nói gì nữa đây? Ta nên trở về quê hương dạy vài con chữ. Hôm nay có thể nghĩ thông suốt điểm này, cũng không tính là muộn.

Vừa nói vừa vỗ tay:

- Ngày khác nếu tướng quân đến huyện Duy tâm u phóng cổ, tại hạ xin hầu mấy chén rượu nhạt.

Tần Trọng Hải mắt nhìn Lư Vân, biết tâm ý của hắn đã quyết. Y than nhẹ một tiếng rồi cúi đầu. Nghĩ đến lần này chia lìa, kiếp này hai người không còn gặp mặt. Y lắc đầu, không khỏi lộ vẻ uể oải.

Lư Vân thấy bộ dạng của Tần Trọng Hải như thế, ngược lại tiến lên an ủi, khuyên rằng:

- Trọng Hải, mỗi người đều có số mệnh riêng, chúng ta cần gì cưỡng cầu? Ta có thể bình an hồi hương, đó cũng là việc tốt!

Hắn biết Tần Trọng Hải tới nay đều xưng bằng tướng quân, lúc này không còn chức quan ràng buộc mới có thể gọi thẳng tên, cảm giác thân mật thêm nhiều.

Lư Vân không nói thêm, vỗ tay với đám người Lý phó quan rồi rời đi. Tần Trọng Hải nhìn theo bóng dáng của hắn, bỗng lớn tiếng gọi:

- Lư huynh đệ, trước khi chia tay, ca ca có chuyện cầu người, không biết có dám nhận lời hay không?

Lư Vân xoay người lại, cười nói:

- Được tướng quân đối đãi như thế, Lữ Vân sao dám không hồi báo? Có gì sai khiến, xem bảo cho biết.

Tần Trọng Hải lộ vẻ cao hứng, gật đầu nói:

- Huynh đệ thật sáng khoái. Bất luận chuyện gì cũng dám nhận lời?

Lữ Vân cả kinh, nhớ tới Tần Trọng Hải hành sự khác người, không khỏi kiêng kỵ thầm nghĩ: “Tần tướng quân ra chiêu luôn dấu bài, không biết sẽ ra đề mục kỳ quái gì cho ta?”

Có điều nghĩ đến nghĩa khí giữa hai người, sao còn có thể thoái thác? Hắn cắn răng một cái, vỗ ngực nói:

- Tướng quân cứ nói, chỉ cần Lữ làm được, chắc chắn tận lực hoàn thành.

Tần Trọng Hải lộ vẻ vui mừng, lập tức chạy tới cầm hai tay Lữ Vân, chậm rãi nói:

- Lữ huynh đệ, ta muốn nhờ người thi hội thêm một lần.

Lữ Vân ồ một tiếng, tuyệt đối không ngờ được Tần Trọng Hải lại yêu cầu thế này.

Hắn run giọng nói:

- Ngài... Muốn ta thi thêm một lần nữa?

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Đúng thế, vì Tần mỗ, mong người đừng buông bỏ.

Lư Vân cứng họng, ngơ ngác nhìn Tần Trọng Hải, thoáng chốc hiểu tâm ý của đối phương. Tần Trọng Hải không muốn hấn mai một một thân đèn sách nên mới ra đề mục này, hy vọng vạn nhất hấn có nhụt chí, vẫn có thể lại thử một lần.

Lư Vân lấy làm cảm động, run giọng nói:

- Tần tướng quân, huynh . . vì sao...

Tần Trọng Hải vỗ mạnh vào vai Lư Vân, nói:

- Lư huynh đệ! Vì chính người, cũng vì lão Tần ta, đừng quên lời hứa hôm nay!

Y xoay người sang chỗ khác, nói:

- Chúc huynh đệ khảo vận thông suốt, ta ở kinh thành chờ tin vui.

Lư Vân nhớ tới Tần Trọng Hải ngàn dặm xa xôi rửa oan cho mình, giờ phút này còn toàn tâm toàn ý như vậy. Hấn đi ra phía trước, một tay ôm lấy Tần Trọng Hải, rơi lệ nói:

- Tướng quân đối đãi Lư Vân như thế, ân cao khác nào tái tạo, sinh thời ta tuyệt không quên.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Đừng ôm ta nữa, kéo hai ta lại thành một đôi gà trống gà mái đó!

Miệng nói giỡn nhưng mi mắt y cũng đỏ lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Nam tử gan to bằng trời

Tần Trọng Hải trở về kinh thành, liền nhắc tới chuyện Lư Vân quyết định hồi hương với mọi người. Ngũ Định Viễn nghe xong tất nhiên rầu rĩ không vui. Hai huynh đệ từng trải qua nhiều gian khổ hoạn nạn, giờ Lư Vân từ biệt mà không một lời, thật khiến cho người thương tâm.

Tần Trọng Hải lại bẩm báo với Liễu Ngang Thiên, rằng lão không cần rửa oan cho Lư Vân, án này tự nhiên sẽ có kết cục thỏa đáng. Đám người Liễu Ngang Thiên đương nhiên không biết chuyện Tần Trọng Hải giả trang thành thổ phi, nhất thời lấy làm kinh ngạc, không biết y dứt lốt hay áp bức mà trong vài ngày liền giải quyết việc này? Tần Trọng Hải nghe mọi người hỏi, lại chỉ cười cười không đáp.

Mấy ngày sau, Tần Trọng Hải sai người đến bộ Hình tìm hiểu tin tức, quả nhiên quan huyện Ngô Xương kia đã đưa lên danh sách tù phạm được thay đổi. Như vậy vụ án của Lư Vân đã đổi chủ, cuối cùng trả lại cho thư sinh thê thảm nợ một thân trong sạch.

Qua thêm mấy ngày, hoàng đế hạ lệnh điều Tần Trọng Hải vào đại nội làm nhiệm vụ. Tần Trọng Hải là kẻ thô lỗ, cử chỉ lời nói có nhiều chỗ phạm húy. Y thấy mọi người có vẻ lo lắng, liền cười nói:

- Các người đừng sợ như vậy, lão tử đi thẳng quan chứ không phải bị bắt nhảy xuống biển tìm chết, có gì mà lo lắng?

Liễu Ngang Thiên làm quan nhiều năm, biết rằng trong cung hiểm ác, nghe lời lẽ của Tần Trọng Hải có ý khinh thị, lập tức mắng:

- Người còn dám coi thường chức trách thị vệ? Trong cung không đến mức máu thịt tung bay như trên sa trường nhưng là chỗ sóng ngầm, tuyệt không đơn giản như nơi tiền tuyến! Người phải cẩn thận nhiều hơn cho ta!

Tần Trọng Hải cười hì hì, ngoài miệng vâng dạ nhưng vẫn không thềm để tâm.

Hôm đó đến ngày tiến cung, trong cung phái ra một tiểu thái giám tới phủ đón chào, xin Tần Trọng Hải vào hoàng thành báo danh. Tiểu thái giám này gọi là Tiểu Lục, tầm mười hai mười ba tuổi, là thủ hạ của Tiết Nô Nhi. Trước khi rời cung, đứa nhỏ này từng nghe tân thống lĩnh Hồ Lâm Quân tính tình nóng nảy, trước nay nhìn thượng cấp của mình không thuận mắt, dọc đường nó liền dụng tâm hầu hạ, không dám có chỗ lơ là.

Hai người vào hoàng thành, Tần Trọng Hải thấy nơi nơi trong cung đều là kiến trúc hùng vĩ hoa lệ, liền ngắm nghía tới vài lần. Từng là Du Kích tướng quân ngũ phẩm triều đình nhưng ngày thường y xông pha nơi tiền tuyến, rất ít ở trong kinh. Đây là lần thứ hai tiến vào hoàng thành. Nếu không phải hai năm trước, hoàng đế mở đại thọ năm mươi, hạ lệnh đủ loại quan lại lớn nhỏ được vào, sợ rằng còn không có cơ hội vào cung.

Tiểu thái giám thấy y không quen địa hình, vội trên đường giải thích. Nó chỉ vào bốn phương hoàng thành, nói:

- Khởi bẩm tướng quân, thành Bắc Kinh chúng ta chia làm bốn dãy tường thành. Ngoại thành, nội thành, hoàng thành, cung thành. Có thể nói trong thành có thành, trong tường có tường. Cung thành dài rộng một trăm năm mươi dặm. Bắc là Thần Vũ Môn, đông là Đông Hoa Môn, tây là Tây Hoa Môn. Nam là Ngọ Môn, đây cũng là cửa chính vào cấm thành chúng ta.

Tần Trọng Hải ừm một tiếng trong bộ dáng ngáp ngủ, nhắm mắt nói:

- Rất đẹp.

Tiểu thái giám không lưu ý thần sắc của y, dẫn xuyên qua Ngọ Môn lại nói:

- Chúng ta hiện đang đi tới Ngọ Môn, trước mặt là quảng trường có sông Kim Thủy hình dây cung chảy ngang qua. Chính giữa có năm chiếc cầu bằng đá trắng lớn. Sau đó là Phụng Thiên Môn, Phụng Thiên Điện. Đại điện tục xưng là Kim Loan Điện, chính là chỗ Hoàng thượng ngự triều.

Tần Trọng Hải nghe đến phát chán chịu không nổi, liền nhổ một ngụm nước miếng. Tiểu thái giám nọ lại nói đến hứng khởi, đầu thềm để tâm đến bộ dạng buồn ngủ kỳ quái của đối phương, lại chỉ một hướng bên khác, cười nói:

- Bên trái Phụng Thiên Môn cũng có một cửa, gọi là Tả Thuận Môn. Phía bên phải cũng có, gọi là....

Tần Trọng Hải ngáp một cái, lớn tiếng nói:

- Hữu Thuận Môn.

Tiểu thái giám thất kinh, run giọng hỏi:

- Ngài... Làm sao ngài biết?

Tần Trọng Hải gãi đầu, tùy tiện nói:

- Nếu Phụng Thiên Môn có cửa sau, liền gọi là Thí Thuận Môn, đúng không?

Tiểu thái giám run giọng phân bua:

- Phụng Thiên Môn không có cửa hậu.

Tần Trọng Hải nắc một cái, thầm nghĩ: "Xem ra tiểu quý này thực sợ ta, không cần mở miệng ăn hiếp nó. Tránh đến khi vào cung lại bị Tiết Nô Nhi trách móc, như vậy thực không hay ho chút nào."

Y nghĩ vậy liền không nhiều lời nữa.

Tiểu thái giám thấy vẻ mặt đối phương bất thiện, cũng không dám nói nữa, một đường dẫn Tần Trọng Hải đến Văn Hoa Điện, khom người nói:

- Lát nữa Tiết phó tổng quản sẽ tới, xin Tần tướng quân chờ trong chốc lát.

Vừa nói vừa cúi đầu liên tục, sau đó mới dám cáo lui rời đi.

Điện Văn Hòa chính là nơi thái tử đọc sách. Xuân thu hai mùa hàng năm, hoàng đế sẽ cử hành hội kinh đình nơi ở này, cùng các giảng quan nghiên cứu thảo luận tứ thư. Tần Trọng Hải xuất thân thảo mãng, biết không nhiều mặt chữ chứ đừng nói là điển cố điển tích cái gì! Y nhìn đại điện trống rỗng thì trong lòng sầu muộn, thầm nghĩ:

“Nghĩ tới Tần mỗ anh hùng cỡ nào, ai ngờ suy bại đến mức phải vào cái hoàng cung tổ chim này, làm bạn cùng thái giám không chim, chính xác là hổ lạc bình dương, ai... Lão tử chửi con bà nó là con gấu...”

Y trời sinh thô lỗ, ngay cả lúc thở than cũng muốn chửi thề. Lòng đầy nhàm chán, tự tìm một cái ghế ngồi xuống, vất chân lên thở vắn than dài.

Đang lúc này, chợt nghe một người nói:

- Hóa ra người chính là Tần Trọng Hải?

Thanh âm này the thé lạnh lùng, pha lẫn chút ý tứ cao ngạo.

Tần Trọng Hải đứng dậy quay đầu. Chỉ thấy một gã thái giám to béo đi đến, thân thể người này hùng vĩ dị thường, còn cao hơn y một cái đầu. Hình thể Tần Trọng Hải vốn đã khô ngô, không ngờ trên thế gian còn có người cao lớn như vậy, lúc này không khỏi kinh ngạc.

Thái giám nọ từ trên nhìn xuống, cười lạnh nói:

- Thế nào? “Bao cát” tiến cung, sợ rồi chăng?

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, chưa đáp thì thái giám nọ đã bày ra bộ mặt lạnh lùng, giơ phất trần chỉ trở về phía y, nói:

- Người tiến cung lần đầu, không biết sự tình không rõ đạo lý, liền tu dưỡng khiêm cung từ tốn hỏi nhiều học nhiều. Trước ba điện, sau ba đình, đông tây sáu cung, Đại Minh, Thừa Thiên, Đoan, Ngọc, Thừa Thiên năm cửa, mỗi địa phương đều có quy củ riêng. Bắt đầu từ hôm nay, người nên dụng tâm học hỏi, nhìn, nhớ kỹ, đã hiểu chưa?

Hắn thấy sắc mặt Tần Trọng Hải lộ vẻ sầu thảm, lạnh lùng nói:

- Mới rồi người đi một vòng, hẳn là nhớ không ít địa phương? Nói thử mấy chỗ ta nghe một chút.

Tính tình Tần Trọng Hải hung mãnh, sao nhẫn nại được bị người coi thường cỡ này? Liên nghĩ: "Xem tên rùa đen này, tám phần tới tìm không may, xem ông chọc người tức chết thế nào."

Y ngáp một cái, nói:

- Cũng nhớ được mấy chỗ. Những nơi Hoàng đế, Hoàng thái hậu, hoàng gia gia vãi ra, toàn bộ đã nhìn qua. Còn thiếu mấy chỗ hoàng thái tử, hoàng thái muội, hoàng thái quy đi tiểu thì chưa thấy, lát nữa ta đi xem một chút.

Thái giám nọ xanh mặt, cả giận nói:

- Dám nói chuyện vô lễ như vậy, kiểm điểm lại cho ta!

Tần Trọng Hải hoảng sợ hỏi:

- Công công nói gì vậy? Nghe ngài nói như vậy, dường như Hoàng thượng không cần đi vãi ra? Nên biết Hoàng thượng chúng ta văn võ nhân đức, thánh minh biết bao, người lại nói ngài thành quái vật không biết són không

biết tiểu. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chính là đại tội phỉ báng đương kim!

Thái giám nọ giận dữ, múa may phất trần trên tay, lớn tiếng quát:

- Người vừa thả rắm cái gì! Không sợ ta đánh chết người sao?

Vừa nói giậm chân tại chỗ, người này vô cùng khôi ngô, lúc bước đi lại trông như một ngọn núi nhỏ di động.

Tần Trọng Hải có ý trêu cợt, giả bộ sợ hãi kêu lên thảm thiết:

- Vị công công này người cao ngựa lớn, xem ngài anh hùng khí lực mạnh mẽ, xin đừng đánh ta!

Thái giám nọ thấy y sợ, liền cười lạnh ngay tại trận:

- Xem người cũng không quá ngốc, còn biết nịnh nọt ta! Nếu để cho ta đánh, bao cát người ăn một quyền sẽ chết thảm đương đường!

Tần Trọng Hải nịnh nọt bồi cười:

- Đúng vậy! Công công cao lớn như vậy, hẳn là đánh khắp thế gian không địch thủ!

Thái giám nọ càng đắc ý, cười nói:

- Không sai! Ta to lớn như vậy, còn chưa từng thấy ai sánh bằng! Ngày sau người muốn lẫn lộn trong cung, nên nịnh hót ta nhiều hơn!

Tần Trọng Hải cười hì hì, nói:

- Công công hùng vĩ như vậy, hẳn là lúc tịnh thân phải tốn không ít công phu à? Tổng cộng cắt mấy đao?

Mắt thấy thái giám nọ xanh cả mặt, toàn thân run rẩy. Y tiếp tục cười hỏi:

- Ta nói sai rồi sao? Chẳng lẽ người là đầu thương bọc sáp, ngựa chỉ dài mà không to? Chỉ nhẹ nhàng đưa một đao, lão ca người liền xong nợ?

Thái giám nọ tức giận đến sắc mặt tím tái, hét chói tai một tiếng rồi lao đến Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải nhẹ nhàng né qua, thái giám nọ nhất thời lao vào khoảng không, Tần Trọng Hải dù bận vẫn ung dung, mắt thấy bàn trà ở một bên có bày trái cây, liền chộp lấy quả bắt đầu nhấm nháp.

Trái cây này dùng để tạo mùi thơm trong điện, lại bị Tần Trọng Hải lấy ăn, cảnh này lọt vào trong mắt thái giám nọ, hỏi sao không giận? Hắn cả giận quát:

- Thật to gan! Đây không phải đồ cho người ăn!

Hắn hú lên quái dị, lại vọt tới. Tần Trọng Hải ăn chỉ còn hột trái, cười nói:

- Không phải cho ta? Vậy là để cho người ăn?

Vừa nói vừa tiện tay nhét cái hột vào trong miệng thái giám nọ, tiếp theo tát một cái, đồng thời đưa chân đá ra, thái giám nọ đã bay ra ngoài.

Thái giám sắp té ngã, bỗng thấy một cánh tay duỗi ra. Thủ pháp người này nhẹ nhàng không hề bá khí, dựa vào lực bàn tay liền đỡ lấy thân hình khổng lồ kia.

Tần Trọng Hải thấy người tới võ công cao cường, cấp bách nhìn qua. Người nọ tuổi tác đã cao, thần sắc lại hòa ái dễ gần. Chính là tổng quản Đông Xưởng đứng đầu mười hai ban thái giám kinh thành, Lưu Kính.

Tần Trọng Hải đã chứng kiến người này hành sự tại Hoa Sơn, nhân giới thủ đoạn đều bất phàm, lúc này tới nhất định có thâm ý. Y hắng giọng một tiếng, chấp tay nói:

- Mặt tướng Tần Trọng Hải, tham kiến Lưu công công.

Lưu Kính nhìn đánh giá y vài lần, mỉm cười nói:

- Quả là hổ oai nam tử, thật là uy phong, thật là lợi hại.

Tần Trọng Hải nghe trong lời lẽ có ý trào phúng, lập tức hắc hắc cười khan, hỏi:

- Lưu công công tới nơi này là có gì sai bảo?

Lưu Kính mỉm cười nói:

- Ta không có chuyện gì, đặc biệt tới xem ngươi một chút.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, nói:

- Xem ta? Ta có cái gì hay mà xem?

Lưu Kính mỉm cười, nói:

- Năm xưa thiên hạ chia ba. Tào Lưu Tôn, Ngụy Thục Ngô, không ai nhường ai. Tần tướng quân thông thạo sử sách, hẳn là biết rõ chuyện cũ?

Tần Trọng Hải hắc hắc cười khan, cúi đầu không nói. Triều đình bây giờ cũng chia thành thế chân vạc. Phe phái họ Giang lớn nhất, tiếp theo là hai phái Lưu Liễu. Lưu Kính nhắc đến Tam quốc, dụng ý tất nhiên là mượn chuyện xưa nói chuyện nay. Chỉ nghe lão thở dài nói:

- Năm đó tình thế thiên hạ nguy cấp, Tôn Lưu hai nhà hợp sức đánh cho Bắc Ngụy đại bại. Giả sử nếu giặc Tào mượn được sức Đông Ngô, đáng thương cho Huyền Đức được nhân tâm cả thiên hạ cũng phải mất mạng, nuốt hận mà chết. Người nói đúng không?

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Tổng quản đại nhân cũng mang họ Lưu, không phải là hậu nhân của Lưu hoàng thúc đó chứ?

Lưu Kính mỉm cười nói:

- Tần tướng quân đang giấu cột chằng. Năm đó giặc Tào thế lớn, Ngô Thục hai nước môi hở răng lạnh, nên lục lực cùng tiến mới phải. Ai ngờ do loài tiểu nhân quấy phá, trong hai nước lại có hạng vô tri ngu xuẩn, chỉ vì tình thân sinh cường, tự tiện tổn thương hòa khí lẫn nhau, lúc này mới khiến cục diện tam quốc tan thành mây khói, ai... Thật sự là vạ phần đáng tiếc!

Tần Trọng Hải biết lão châm chọc mình hành sự thô bạo, liền cười hắc hắc không đáp.

Lưu Kính thở dài một hồi, tiếp theo quay đầu dò xét trái phải, nói:

- Pháp nhãn của Tần tướng quân lợi hại, không biết có nhìn thấy hạng vô tri đó chăng?

Tần Trọng Hải thầm nghĩ: "Có, chính là lão già người"

Ngoài miệng y lại nói:

- Công công giáo huấn rất phải. Hai phái chúng ta dĩ hòa vi quý, ngày sau nếu Trọng Hải gặp hạng vô tri như thế, chắc chắn khiến trách hấn, tuyệt không để yên.

Lưu Kính cười ha hả, nói:

- Hy vọng tướng quân nhớ kỹ lời hôm nay!

Hai người đang nói chuyện, lại nghe một âm thanh đầy bén nhọn truyền đến:

- Là ai to gan như vậy? Không ngờ dám đánh cả Đại Bảo?

Thanh âm này khó nghe chanh chua, là của Tiết Nô Nhi.

Tần Trọng Hải lấy làm kỳ lạ thầm hỏi: "Đại Bảo?"

Rõ ràng "Đại Bảo" không phải ai khác, chính là thái giám khổng lồ mới rồi. Quả thấy trên mặt Đại Bảo còn in dấu năm ngón tay của Tần Trọng Hải, đứng dậy lớn tiếng nói:

- Đều là tên... tên... kia.

Đang định nói, đã thấy Lưu Kính trừng mắt nhìn lại, Đại Bảo hoảng sợ liền tự câm mồm.

Tiết Nô Nhi cà nhắc đi lại đây, là trước bị La Ma Thập đả thương nơi chân, giờ còn chưa lành. Lão trợn mắt nhìn Tần Trọng Hải, cất giọng the thé nói:

- Đại Bảo! Là ai đả thương người? Mau nói cho nghĩa phụ!

Thái giám không có con, thỉnh thoảng thu tiểu thái giám làm nghĩa tử, thậm chí lấy cung nữ làm vợ, xem như có còn hơn không. Đại Bảo này chính là con nuôi của Tiết Nô Nhi.

Đại Bảo trừng mắt nhìn Tần Trọng Hải, tức giận nói:

- Con trượt chân giẫm phải một đám phân chó thúi hoặc, ngã đến váng đầu não trướng, đúng là đau đớn tột độ.

Miệng hăn nói, ánh mắt không quên dò xét Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải gãi đầu, thầm nghĩ: " Đại Bảo này dám mắng ta là phân chó sao?"

Chợt nghe Tiết Nô Nhi hừ một tiếng, đánh một quyền vào đầu Đại Bảo:

- Cái thứ vô dụng! Bước đi cũng không nhìn dưới đất! Văn Hòa Điện này do người quét dọn, không dọn sạch phân chó, làm sao còn nghi ngờ người bên ngoài? Lát nữa đi thăm dò cho ta, tìm ra là vị Phi tần nào cho đám cầu nhi vãi loạn ra! Chúng ta cần phải trách mắng nặng nề!

Đại Bảo dù cao to nhưng bị một quyền của Tiết Nô Nhi đánh vào ót, cũng đau đến cong cả người.

Tần Trọng Hải cười thầm trong bụng, ngoài miệng lại nói:

- Tiết công công đừng phạt con trẻ. Ta đang đợi ngài, có chút chuyện nghiêm chỉnh muốn nói!

Hai hàng lông mày Tiết Nô Nhi khẽ nhú, nghiêng hông the thé nói:

- Người mới đợi một lát đã không kiên nhẫn, sau này làm sao hầu hạ trong cung?

Lưu Kính thấy hai người lại cãi cọ, lập tức cười nói:

- Hai người các người đừng nóng, nói chuyện hòa khí một chút, chúng ta đi trước một bước.

Lão liền kéo tay Đại Bảo, thân ảnh hai người chợt lóe đã rời khỏi điện.

Tiết Nô Nhi thấy Lưu Kính đi xa, cười lạnh nói:

- Tần Trọng Hải. Ta đợi ngày hôm nay đã lâu, hắc hắc, cuối cùng người cũng rơi vào tay chúng ta.

Vừa nói vừa xoa quyền mài chưởng, lộ vẻ hung ác. Tần Trọng Hải nghiêng mắt nhìn lão, ngáp một cái rồi lười biếng nói:

- Tối qua ta ngủ không ngon, chơi bạc đến nửa đêm, nếu Tiết công công không còn gì sai khiến, ta đây hết việc cần về nhà nghỉ!

Tiết Nô Nhi tức giận đến xanh mặt, thầm nghĩ: "Trong cung có mấy ngàn thị vệ, người nào cũng sợ ta muốn chết. Ai ngờ lại tới một tên vô lại như vậy, hôm nay nhất định phải nói rõ ràng quy củ với hắn, ngày sau quản dạy mới được nghiêm."

Lão há to miệng đang muốn mắng mỏ, đã thấy Tần Trọng Hải cầm trái cây bắt đầu nhai rôm rốp, miệng còn nói nhồm nhoàm:

- Trái này hương vị không tệ, giòn lắm! Là mua ở quán bán bên ngoài Đông Hoa Môn sao? Một trái bao nhiêu tiền?

Tiết Nô Nhi thở hốt hển, lớn tiếng nói:

- Quy củ thứ nhất trong cung, không cho phép ăn bậy đồ trong điện!

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, ta không biết trái cây này không được ăn, thật sự ngại quá.

Nói rồi y há miệng, liền phun cả mồm vỏ quả nhai nát ra trên mặt đất, tiếp theo vù một tiếng, ném cái hạt ra xa.

Tiết Nô Nhi tức giận đến tím mặt, lạnh lùng nói:

- Quy củ trong cung, điều thứ hai, không được ném vỏ cây giấy vụn lung tung!

Tần Trọng Hải áy náy cười, đột nhiên ho khan một tiếng, nhổ ra một bãi đờm. Đến lúc này Tiết Nô Nhi đã cực kỳ hoảng sợ, kêu lên:

- Điều quy củ thứ ba, không cho phép tùy tiện khạc nhổ!

Tần Trọng Hải cười ha hả, tiện tay tìm một cái bình hoa phun vào trong đó, Tiết Nô Nhi khóc thét, thảm thiết nói:

- Quy định thứ tư, không cho phép làm bẩn cùng tổn hại đồ vật trong cung!

Lập tức hai người một làm một nói. Chớp mắt, Tần Trọng Hải liền nghe xong đến cả bảy mươi quy củ.

Độc truyện Online - Chương 4: Nam tử gan to bằng trời

Nghe mắng một buổi sáng, Tần Trọng Hải mới lĩnh đến lệnh bài cùng y phục. Tiểu thái giám nọ đã trở lại dẫn y đến doanh trại Hồ Lâm Quân. Địa vị của Hồ Lâm Quân không thấp, chính thức gọi là Hồ Bí tả vệ, cùng Kim Ngô tiền vệ, Vũ Lâm hữu vệ, Phủ Quân hậu vệ cùng trấn thủ hoàng thành, trên danh nghĩa chịu sự quản lý của Đô Chỉ Huy Sứ kinh vệ nhưng kỳ thật đám này tự ý hành sự, chưa từng để Chỉ huy sứ vào mắt.

Hồ Lâm Quân ngày thường đóng tại một ngôi lầu phía tây, tiểu thái giám dẫn Tần Trọng Hải gần đó thì ngừng lại. Tần Trọng Hải lấy làm lạ, hỏi:

- Sao rồi? Lạc đường chăng?

Tiểu thái giám nọ kinh hồn táng đảm, lắc đầu nói:

- Ngự tiền thị vệ. . . Thật đáng sợ, tôi... Tôi không dám đi qua, tướng quân tự đi thôi...

Tần Trọng Hải cũng biết trong Ngự tiền thị vệ có lắm kẻ sài lang hồ báo, xưa nay chuyên làm chuyện ác. Có điều y là thủ lĩnh đám người lẫn lộn nơi mũi đao, sao còn sợ tiểu nhân ngang ngược? Lập tức cười nói:

- Có ta ở đây, người sợ cái gì?

Nói rồi liên thanh thúc giục, tiểu thái giám nọ do dự nhưng thấy Tần Trọng Hải có vẻ mất kiên nhẫn, đành nén sợ gắng gượng đi vào.

Hai người đi một lát, đến lầu tây nhưng không thấy có vệ sĩ. Tần Trọng Hải buồn bực hỏi:

- Chúng ta đi sai chỗ chăng? Sao chưa thấy mống nào?

Tiểu thái giám cũng khó hiểu, mờ mịt lắc đầu nói:

- Tôi không biết, bình thường bọn họ đều ở chỗ này.

Tần Trọng Hải thấy trái phải không có người nào, liền đề khí kêu lớn:

- Có người ở đây không?

Gọi một hồi mà không thấy có người đi ra. Tần Trọng Hải thấy dưới lầu có cánh cửa nhỏ, lúc này giờ chân đá vào, tiểu thái giám cả kinh nói:

- Tướng quân đừng làm bậy!

Lời chưa tắt, cánh cửa nọ đã bị một cước ầm ầm đổ ra. Chỉ thấy bên trong lao ra một người, quát hỏi:

- Cái đồ lão xược, là ai gây sự ở chỗ này?

Người nọ mặt đầy râu, bộ dạng hung ác. Hắn nhìn thấy tiểu thái giám, liền quát:

- Không phải ông người đã nói rồi sao! Còn tới nơi này sẽ bị chúng ta đánh cho lần hai cái mông! Sao dám trở lại, còn đá hỏng cửa ông nhà người? Con mẹ nó! Người không muốn sống nữa sao?

Tiểu thái giám sợ hãi, hai tay che kín mông, run giọng phân bua:

- Không phải tôi... Không phải tôi đập cửa..

Người nọ vọt tới, hung tợn nói:

- Còn dám cãi sao?

Lại nghe một người cười nói:

- Người đừng ăn hiếp con trẻ, cánh cửa kia do ta đá đổ.

Người mặt đầy râu nọ quay đầu, thấy Tần Trọng Hải thì lập tức quát:

- Người là ai?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Mau gọi các huynh đệ ra, thượng ty của các người đã tới rồi.

Người nọ ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì thượng ty thượng cấp? Sao ta không thấy?

Tần Trọng Hải tự chỉ vào mình, cười nói:

- Mở to mắt một chút, sau này lão đại của các người chính là ta!

Người nọ chột cười nghiêng cười ngã, nói:

- Thì ra là một tên trẻ ranh miệng còn hôi sữa, có từng đi đổ nước tiểu chưa?

Tần Trọng Hải mỉm cười không đáp, liền đi vào cửa. Người nọ nhấc tay ngăn cản, quát:

- Người muốn làm gì? Hang ổ Hồ Lâm Quân là nơi để người tùy tiện xông vào sao?

Tần Trọng Hải tùy tiện uốn tay một cái, sử xuất chiêu thức Cầm Nã thủ bắt được cánh tay người nọ, tiếp theo lôi ra rồi đè mạnh. Người nọ hét thảm một tiếng, cầu xin:

- Hảo hán tha mạng! Đừng bẻ tay gãy của ta!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Ta chỉ đổ nước tiểu thay người mà thôi, kêu gào cái gì.

Y đẩy tay, áp giải người nọ đi vào trong.

Tiểu thái giám kinh hãi kêu lên:

- Tần tướng quân! Ngài cẩn thận một chút, bọn họ quả thực rất hung ác!

Tần Trọng Hải chỉ cười một tiếng rồi vào bên trong. Chỉ nghe hô quát liên tục, một người kêu lên:

- Con mẹ nó! Tiểu tử thú vị không biết sống chết, hôm nay coi như người đã chết rồi!

Tiếp theo có người nâng cánh cửa kia lên đóng lại, ngăn Tần Trọng Hải ở trong phòng. Tiếng hung bạo gào không dứt bên tai:

- Chúng ta giết súc sinh này thế nào? Đem hấp hay kho tàu?

Tiểu thái giám biết đám Ngự Tiền thị vệ tàn bạo nổi tiếng, tai nghe khẩu khí bất thiện, nghĩ đến Tần Trọng Hải lẻ loi một mình bên trong, tất nhiên không ổn. Lúc này cửa phòng đã bị che kín, tiểu thái giám nóng ruột nhưng không rõ tình cảnh bên trong thế nào.

Chợt nghe hừ hà vài tiếng, tiếp theo truyền ra một trận chấn động, bụi mù trên lầu rơi xuống. Tiểu thái giám nọ kinh hãi thót tim, nghe ngóng hồi lâu không có tiếng người mới bình tâm trở lại, chỉ là không biết Tần Trọng Hải gặp độc thủ hay chưa. Nó liền lò dò tới cửa, bỗng bên trong lại truyền ra một trận nổ vang, cánh cửa chấn động rồi nứt ra một khe hở. Tiểu thái giám càng hoảng sợ, vội vàng thối lui.

Qua một lát nghe không còn tiếng động. Tiểu thái giám vừa kinh vừa sợ, cả gan gõ cửa hỏi:

- Tần tướng quân, ngài có khỏe không?

Lời chưa tắt, bỗng nhiên thiên lay địa chấn một trận, ngôi lầu giống như bị dỡ xuống, vụn gỗ bay tán loạn. Tiểu thái giám sợ đến sắc mặt phát xanh, rúc vào một góc.

Qua một lúc lâu, thủy chung không còn tiếng người, ngôi lầu cũng ngừng chấn động, tiểu thái giám kêu lớn:

- Tần tướng quân! Ngài ở bên trong sao?

Đợi một lúc không tiếng đáp, tiểu thái giám không biết thế nào. Nó đang còn lo lắng, chợt nghe tiếng của Tần Trọng Hải truyền ra, hét thảm một tiếng:

- A! Đau! Đừng hạ thủ nặng như vậy!

Tiểu thái giám cả kinh thầm nghĩ: “Thảm rồi! Tần tướng quân bị bọn họ bắt lại! Ta phải trở về bẩm báo với Tiết phó tổng quản”

Tại nghe Tần Trọng Hải kêu thảm liên tục như chịu nghiêm hình tra tấn. Tiểu thái giám không dám chậm trễ, vội vàng trở về.

Tiết Nô Nhi đang ngủ trưa, tiểu thái giám hỗn hển báo lại. Nghe xong can do, lão lại mừng rỡ muốn điên: “Đáng đời gã họ Tần, dám đến địa bàn của ta giương oai, vừa lúc để bọn chúng giáo huấn hăn một phen”

Lão duỗi lưng một cái, chậm rãi xỏ giày cùng đánh phấn, tiểu thái giám vội la lên:

- Công công! Nếu còn chậm trễ, chắc chắn Tần tướng quân sẽ bị bọn họ giết chết!

Tiết Nô Nhi cười nói:

- Giết thì giết, người gấp gáp cái gì?

Lão cười tủm tỉm, đoạn rời cửa đi về ngôi lầu phía Tây.

Đến nơi, Tiết Nô Nhi hí mắt nói:

- Người tới gõ cửa, bảo bọn chúng ra nghênh đón bốn công công.

Tiết Nô Nhi trời sinh tự đại, ưa thích phô trương, muốn lão đích thân gõ cửa bái phỏng thì còn khó hơn việc đưa đầu cho người ta chặt. Tiểu thái giám nghe lệnh, đành phải kiên trì đến cùng, kinh hồn táng đảm đi tới. Nó gõ vài cái, thấp giọng hỏi:

- Xin. . . Xin hỏi có người không?

Đang sợ hãi, cánh cửa đột nhiên mở ra. Một người lấp ló đi ra, cười nói:

- Có có có, đương nhiên là có người, công công ngài tìm ai?

Tiểu thái giám không biết người này vì sao khách khí như thế. Nó nuốt nước miếng, run giọng nói:

- Tôi. . . Tôi tới tìm Tần tướng quân . . .

Người nọ nhìn ra ngoài cửa, thấy Tiết Nô Nhi thì vội vàng vái chào, cười nói:

- Thì ra là hai vị khách quý đến. Mời mời mời, xin mời vào bên trong.

Đám Ngự tiền thị vệ hành động hung bạo, lúc nào từng hành sự thiện cảm như vậy? Tiểu thái giám càng hoảng sợ, thầm nghĩ: "Nguy rồi, Tần tướng quân đã bị giết chằng?"

Nó quay đầu nhìn về phía Tiết Nô Nhi như chờ đợi chỉ thị.

Tiết Nô Nhi cười lạnh một tiếng, Hồ Lâm Quân ngày thường hung ác vô lại nhưng lão quyền cao chức trọng, ý thêm võ nghệ cao cường, Ngự tiền thị vệ có âm mưu gì cũng không sợ, lập tức cất bước đi vào. Tiểu thái giám thấy thượng cấp vào cửa, vừa lo lắng đề phòng vừa chậm rãi theo sau.

Vào phòng, chỉ thấy đen nhánh một mảng, không phát hiện tung tích Tần Trọng Hải. Tiểu thái giám sợ hãi, thấp giọng gọi:

- Tần tướng quân... Ngài ở nơi nào ?

Chỉ nghe bên trong phòng truyền tới âm thanh yếu ớt:

- Ta ở chỗ này...

Thanh âm vô lực nhưng đúng là của Tần Trọng Hải không thể nghi ngờ. Bỗng nghe y lại kêu thảm một tiếng:

- Đau! Đừng bóp mạnh như vậy!

Tiểu thái giám vừa mừng vừa sợ. Mừng là Tần Trọng Hải còn sống, sợ là hơi thở y yếu ớt, đích thị đang chịu đủ thứ tra tấn.

Tiết Nô Nhi cười lạnh một tiếng, nói với vẻ trào phúng:

- Tần Trọng Hải, người là tướng trên chiến trường, giờ muốn chúng ta tới cứu, sau này biết giấu bản mặt đi đâu?

Tần Trọng Hải lại chỉ la đầu, hoàn toàn không quan tâm tới lời của Tiết Nô Nhi.

Tiết Nô Nhi nghe tiếng rên thê thảm mà trong lòng sung sướng. Lão đang muốn bồi thêm vài câu, chợt thấy một gã đại hán đi tới trước mặt, trầm giọng nói:

- Hai vị đã tới chỗ này, sao không thư giãn một chút?

Khi nói hai tay bóp vào, khiến cho đốt xương kêu răng rắc rung động.

Tiểu thái giám nghe Tần Trọng Hải khóc thét không ngừng, sớm đã nhũn toàn thân, lúc này thấy bộ dạng hung bạo của thị vệ nọ, nó sợ đến hai tay thông xuống, run giọng từ chối:

- Không cần... Không cần...

Đại hán kia hừ một tiếng, nói:

- Người xem thường tay nghề của ta?

Tiểu thái giám la thảm, vội vàng trốn sau lưng Tiết Nô Nhi. Tiết Nô Nhi mang thân phận cờ nào? Mắt thấy có người dám động thủ trên đầu thái tuế, lão giận dữ không thôi, ngay tại trận đánh ra một bạt tai, quát:

- Trước mặt bốn công công còn dám khoe mẽ? Đốt đèn lên cho ta!

Đại hán kia bị đánh bảy tám cái tát, cả giận nói:

- Không cần, muốn đốt chỗ nào?

Tiết Nô Nhi lấy Thiên Ngoại Kim Luân ra, the thé nói:

- Bớt nói nhảm đi! Mau đốt đèn cho ta! Nếu không toàn bộ các người sẽ phải đền mạng!

Đại hán kia không dám cãi, vội vàng đốt đèn. Thoáng chốc trong phòng sáng lên, một đại hán đại nằm duỗi dài trên ghế, chính là Tần Trọng Hải. Hai chân y đều gác trên lưng một gã thị vệ. Có người đốt chân, sau lưng còn có người dùng sức bóp vai. Chỉ nghe y quái thanh quái khí kêu lên:

- Ai nha! Đau đau! Mạnh hơn chút nào!Ồ! Thích quá!

Thị vệ đầy phòng vây quanh Tần Trọng Hải, mỗi người mi sầu mặt khổ, mặt mày bầm dập, hiển nhiên đã bị người hung hăng đánh qua. Một người chạy về phía này, cười bồi nói:

- Hai vị Phật gia là bằng hữu của Tần tướng quân, khó dịp đến Hồ Lâm Quân chúng ta chơi, chi bằng uống hớp trà thơm, ngâm cái chân, đợi lát nữa xoa bóp thoải mái một chút, như thế được chăng?

Người này mặt đầy râu là râu, chính là gã ác bá lúc trước đe dọa tiểu thái giám. Tiểu thái giám thấy giờ hăn ăn nói khép nép như thế, nhất thời cả kinh đến ngây người.

Tiết Nô Nhi trợn mắt nhìn lại tiểu thái giám nọ, the thé giọng hỏi:

- Tần Trọng Hải bị người ta bắt là sao? Mắt ngươi để đi đâu đó?

Vừa nói vừa nhắc tay vả một cái.

Tiểu thái giám càng hoảng sợ, chỉ là nó sắp bị đánh thì một người nhảy lại đỡ tay Tiết Nô Nhi, chính là Tần Trọng Hải.

Tần Trọng Hải ngăn trở Tiết Nô Nhi, cười nói:

- Công công mang thân phận cao vời cỡ nào, cần gì làm khó một đứa trẻ?

Tiết Nô Nhi rút tay trở về, hừ một tiếng, mắng:

- Người xác lảo hành sự không đàng hoàng, cẩn thận một chút cho ta!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Ai nói chúng ta hành sự không đàng hoàng? Ta đang khổ luyện Ưng Trảo Công cho đám thủ hạ ở đây! Bóp đến chính xác tuyệt diệu, công công ngài bận muôn vàn chính sự, chăm chỉ hết mực, thân thể tất nhiên uế oải, có muốn nếm thử cảm giác nọ hay không?

Mắt thấy vẻ mặt Tần Trọng Hải thành khẩn, Tiết Nô Nhi nhớ tới bệnh phong thấp của mình, bất giác cười nói:

- Ủm. Mấy ngày nay, bả vai ta đau nhức...

Đột nhiên lão bừng tỉnh, quát:

- Người nói bậy bạ gì đó! Mau đi làm chuyện đứng đắn cho ta!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Công công muốn ta làm chuyện đứng đắn sao?

Y đột nhiên cao giọng, quát:

- Huynh đệ Hồ Lâm Quân nghe lệnh!

Chỉ nghe thị vệ đẩy phòng cùng kêu to:

- Có chúng thuộc hạ!

Âm thanh giống như sét đánh làm gã tiểu thái giám giật nảy người.

Tần Trọng Hải chỉnh sửa đám thuộc hạ trở nên nhu thuận, ngay tại trận cười to nói:

- Được rồi, chính là tinh thần thế này.

Y liếc sang Tiết Nô Nhi, cười nói:

- Khí thế quân ta như cầu vồng, công công nghĩ sao?

Tiết Nô Nhi cười lạnh nói:

- Thế này có gì hay mà lấy làm khoe mẽ!

Miệng nói vậy kỳ thật trong tâm lão vừa sợ lại bội phục, đám Hồ Lâm Quân này vô lại hung bạo, mấy gã đầu lĩnh khi trước đều bị bọn chúng đánh tới chết đi sống lại, không một ai đảm đương nổi chức trách. Giờ không biết Tần Trọng Hải dùng thủ đoạn gì mà chỉ một lát liền hàng phục đám thị vệ này, nhất thời lấy làm tò mò không thôi

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Nam tử gan to bằng trời

Lại nói Tự Tần Trọng Hải thu phục xong đám thị vệ, cả ngày dạo trong hoàng thành, nơi đây không căng thẳng như tiền tuyến, cuộc sống an nhàn đến nhàm chán. Khi rảnh rỗi, Tần Trọng Hải liền bắt thuộc cấp tập luyện ươm thảo thần công, bóp gân bóp cốt đang ngứa ngáy hộ cho. Có dịp chuồn về phủ, liền tìm Ngũ Định Viễn cắn hạt dưa nói chuyện phiếm. Có điều với bản tính nóng nảy như hổ lang. Rảnh rang hơn hai tháng, y đã buồn bức không chịu nổi.

Hôm đó tiết trời nóng bức, đã vào mùa nắng gắt. Trong lúc rảnh rỗi, Tần Trọng Hải liền trốn vào trong Nhân Trí Điện ngủ trưa. Nhân Trí Điện nằm

phía tây tam đại điện, chính là lăng mộ của các tiên hoàng. Thời này hoàng đế thịnh trị nhiều năm, nếu muốn Nhân Trí Điện phát huy công dụng, ít ra còn hai mươi năm nữa. Năm nay trong cung trên dưới bình an, trong điện an tĩnh không một bóng người. Nếu có thứ gì đó dám tới quấy rầy, đương nhiên là quý không phải người. Có điều Tần Trọng Hải to gan lớn mật, từng ngủ trên chiến trường đầy xác người như cơm bữa, u hồn lay động cũng xem như sương khói. Y dặn thuộc hạ hai canh giờ sau trở lại, sau đó gác cao chân đánh một giấc.

Trong mộng đang gặp cá bống thịt phong lưu khoái hoạt, chợt nghe có tiếng bước chân vang lên khe khẽ, dường như có người sắp vào trong điện. Tần Trọng Hải tỉnh giấc, thầm nghĩ : "Lúc này có người tới, chẳng lẽ là Kim Ngô quân, Vũ Lâm quân đến sao?" Lại nghĩ tiếp: "Không đúng, những người này nếu muốn ngủ trưa thì sẽ tới Kiến Cực Lâu, sao lại đến tranh địa bàn của ta? Người này chắc chắn chút lai lịch, ta cần lưu ý"

Người nọ bước đi nhỏ nhẹ, đã còn không xa. Tần Trọng Hải không kịp nghĩ ngợi thêm, hai chân điểm một cái, phi thân lên trốn trên xà nhà.

Tần Trọng Hải nằm trên xà cúi đầu nhìn lại, tiếng bước chân ngày càng vang. Không ngờ là một phi tần xinh đẹp đi vào. Tần Trọng Hải sinh nghi khi thấy phi tần lẻ loi một mình, trên tay cô này cầm theo một cái rổ, bên cạnh không có cung nữ theo hầu. Càng quan sát càng kỳ quái, y thầm nghĩ: "Đám phi tần ngày thường đều ở hậu cung, sao giờ chạy đến tiền điện? Đám này được nuông chiều từ bé, đi đâu cũng có kẻ hầu người hạ, một mình đến đại điện trống trải này làm gì?"

Mắt thấy phi tần nọ đi sâu vào trong điện, Tần Trọng Hải cúi thấp người chạy trên xà nhà đuổi theo. Khinh công của y không kém, giờ phút này cẩn thận gấp bội. Trừ phi phải là cao thủ võ học, không thì đừng mong phát hiện nổi.

Phi tần nọ tới trước một bức họa thì ngừng mắt nhìn kỹ, giống như đang ngắm tranh. Hai mắt Tần Trọng Hải như điện, thấy sắc mặt phi tần nọ có vẻ khẩn trương, ngọc thủ thon dài đuổi ra phía sau bức họa. Chỉ nghe cạch một tiếng, như có cơ quan mới phát động, thoáng chốc bức tường dâng lên lộ ra một mật đạo!

Phi tần nọ nhìn ra bên ngoài một thoáng, cấp tốc đi vào trong đường hầm. Chỉ một lúc sau, xoạt một tiếng nhỏ, không ngờ bức tường rơi xuống trở lại.

Tần Trọng Hải khiếp sợ không thôi, nhìn ra ngoài một hồi, thấy không có người mới nhảy tới trước bức họa, nâng nó lên thì thấy một ổ khóa nho nhỏ ẩn mật, như là một chỗ tổn hại tự nhiên trên tường, nếu không thấy tận mắt phi tần nọ chui vào cửa ngầm, quyết phát hiện không được nơi bí mật này.

Tần Trọng Hải trầm nghĩ: "Hay lắm, nơi này chắc chắn có điều cổ quái, đợi ta nghe ngóng cho biết."

Y áp tai vào vách tường, chậm rãi phát động thần công, muốn nghe lén tiếng người bên trong.

Tần Trọng Hải tu tập chủ yếu là "Hỏa Tham Nhất Đạo ", chưa từng học qua thủ đoạn "Đạt Ma Thiên Nhĩ" như Dương Túc Quan, lúc này cách một bức tường, liền ý vào nội công tu vi nhiều năm tận lực lắng nghe.

Chỉ nghe nàng kia nói:

- Ta nhớ ngài quá... Nhiều năm như vậy, ta mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ ngài.

Âm thanh cao vút tựa hồ đang kích động. Chỉ nghe tiếng thở dài của một nam tử đáp lại:

- Ai... Rất nhiều nữ nhân, chỉ có nàng là tốt nhất...

Giọng nói trầm thấp tựa hồ trung khí không đủ, tiếp theo là một hồi tiếng ôm ấp hôn môi.

Tần Trọng Hải rung mình thầm nghĩ: "Giỏi! Ra là phi tần kia trộm tình!"

Y hắc hắc cười lạnh, không biết gã nam tử nọ ở đâu chạy tới, sắc đảm bao thiên, không để ý tánh mạng an nguy của cửu tộc thân hữu, lại dám tới cấm cung chơi bời.

Lại nghe nàng kia nói:

- Hôm nay ta có thể ở lâu một lát, trước hết uống chút canh nóng tắm bổ một chút.

Tiếp theo truyền đến một hồi uống húp sùm sụp. Tần Trọng Hải cười thầm: "Giỏi cho tên tiểu tử, yếu ớt cỡ này còn muốn vui dâm đến quên cả cái đầu?"

Tai nghe người nọ lớn miệng uống canh, y lại nghĩ: "Trước cho người ăn bổ sung, phía sau trả lại bằng sạch, còn không phải của thiên giả địa?"

Uống một hồi, lại nghe hai người thấp giọng nói chuyện, ngữ khí vừa nhanh vừa vội, Tần Trọng Hải dốc lực nghe ngóng nhưng không rõ. Âm thanh người nọ quả thực suy yếu, tuyệt không phải người luyện võ. Tần Trọng Hải e sợ thầm nghĩ: "May là không phải thủ hạ của lão tử trộm tình. Nếu không liên lụy tới việc này, e là ngay cả cái đầu lão tử cũng giữ không được."

Đang còn nghe lén, bỗng phát hiện thêm tiếng bước chân đi tới, cước bộ người này nhanh chóng, lại không phát ra tiếng vang. Tần Trọng Hải rung mình, biết có cao thủ tới, lập tức nhảy về trên xà.

Chỉ một lúc sau, một người vội vã đi tới, người này mặt trát phấn trắng tô môi đỏ,, chính là Tiết Nô Nhi.

Tần Trọng Hải thầm mắng: "Còn hỏi ở đâu ra lão cầu xúi giục thông dâm, thì ra là lão hỗn đản này! Lão tiểu tử an bài gian tình nơi đâu thì không đi, lại đến địa bàn của lão tử, thực là của nợ!"

Tiết Nô Nhi tới trước bức họa, không ngờ khoan chân ngồi xuống. Chỉ thấy lão mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm, không nhúc nhích như muốn vận công đả tọa. Tần Trọng Hải nhướng mày, giờ phút này không thể rời khỏi điện. Sâu trầm nghĩ: "Lão rùa đen ngồi ở chỗ này, ta làm sao đi ra ngoài đây! Hai người bọn họ phong lưu khoái hoạt bên trong, ta lại phải ngồi xồm ngẩn người trên xà, thật sự là buồn cười."

Quả nhiên nam nữ luyện gian tình nhiệt chừng một thời thần. Tần Trọng Hải ngồi chồm hổm đến choáng váng, hai chân tê dại, muốn thoát thân ra ngoài nhưng lại kiêng kỵ Tiết Nô Nhi võ công cao cường. Tùy tiện động đậy sẽ bị phát hiện, y đành nín thở ngưng thần, mong sao đôi nam nữ sớm làm xong chuyện.

Liền vào lúc này, chợt có mấy người từ bên ngoài chạy vào, sôi nổi kêu lên:

- Tần lão đại! Nhanh tỉnh một chút!

Tần Trọng Hải vui vẻ, biết là thuộc hạ đến kiểm mình. Tiết Nô Nhi nghe mấy người kia quát to, lúc này mặt lộ sát khí, hừ một tiếng rồi đi ra.

Tần Trọng Hải thấy thời cơ tới, nhảy từ xà xuống rồi chui qua cửa sổ ra ngoài. Y vòng qua vườn hoa, sau đó mới chậm rãi trở về cửa lớn Nhân Trí Điện. Chỉ thấy Tiết Nô Nhi đang trách mắng thủ hạ của mình với đầy vẻ phẫn nộ. Tần Trọng Hải cười ha hả, giả cách không biết, đi ra phía trước cười nói:

- Tiết công công, mấy kẻ thủ hạ của ta thế nào? Lại dám trêu chọc ngài tức giận như vậy!

Trên mặt Tiết Nô Nhi chợt lóe thanh khí, lạnh lùng nói:

- Người chạy đi nơi đâu? Sao bọn chúng nói là đến tìm người?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Ta mới vừa đi hăm xí, công công hỏi có chuyện gì không?

Thần sắc Tiết Nô Nhi chợt khẩn trương, the thé nói:

- Vậy sao bọn chúng nói người ngủ trong Nhân Trí Điện?

Tần Trọng Hải mặt mày duỗi lưng một cái, nói:

- Ta mới vừa đi thái xong, tâm tình không tệ, lúc này mới buồn ngủ.

Vừa nói ngáp một cái, liền muốn đi vào trong.

Tiết Nô Nhi kinh hãi, vội vàng ngăn cản:

- Tránh ra! Không cho phép đi vào trong này.

Tần Trọng Hải cười thầm: " Lão cầu tử này không đọc thông Kim Bình Mai, rứt đầu rứt cổ ăn vụng như vậy? Đây không phải giấu đầu hở đuôi sao? Phải nói như vậy: ‘ ai nha, nơi này thật bẩn, chúng ta còn phải quét dọn cho sạch, các quan nhân cũng đừng gấp. ’ Con mẹ nó! Sao lại có lại rùa đen hung bạo như vậy?"

Tiết Nô Nhi thấy y lộ vẻ lười biếng, cả giận nói:

- Người muốn làm gì? Ta không tính sổ với người, người còn nhìn ta làm cái gì?

Tần Trọng Hải cười hì hì, nhún vai nói:

-Không có việc gì, công công đừng nóng.

Tiết Nô Nhi chỉ tay mắng:

- Người không nghiêm chỉnh, khi tuần tra hay trốn về nhà, đã phạm quy định thứ bốn mươi hai của ‘Hạch điển yếu đại nội tuần tra hộ vệ’. Điều này còn không nói, giờ người muốn tự tiện vào điện ngủ trưa, lại tái phạm nội quy thứ chín mươi sáu ‘Quy tắc chung tu thiện trí dụng Nhân Trí Điện’. Theo luật mà nói, ta có thể khấu trừ của người hai mươi lăm lượng chín tiền bát văn, đã biết tội chưa?

Tần Trọng Hải vờ sợ hãi cầu xin:

- Xin công công giơ cao đánh khẽ, mấy tháng nay vận khí của ta không tốt, đánh bạc thua đến trắng túi. Ngài mà khấu trừ, ngựa yêu ‘Vân Lý Chuy’ còn đang trong điểm cầm đồ sẽ không thể nào chuộc nổi!

Tiết Nô Nhi hừ một tiếng, thét to:

- Mau cút cho ta!

Tần Trọng Hải cười ha hả, gãi đầu gãi tai dẫn vài tên thuộc hạ rời đi. Hai gã thuộc hạ vội vàng hỏi:

- Có thật lão đại thiếu tiền dùng? Thuộc hạ còn mấy trăm lượng bạc. Nếu cần, ngài cứ việc mở lời...

Tần Trọng Hải thuận miệng ừ hử cho có lệ, trong lòng thầm nghĩ: " không biết nam tử ăn vụng ăn trộm kia là ai? Xem bộ dạng của Tiết Nô Nhi, người này hẳn phải là quan viên trọng yếu, tám phần là Đại học sĩ. Giỏi! Đám người khốn kiếp, không ngờ trộm tình ngay trên địa bàn của lão tử, ta sẽ không để yên đâu."

Đêm về phủ, Tần Trọng Hải đang nghĩ về điều cổ quái trong Nhân Trí Điện, chợt Liễu Ngang Thiên cho người tới báo, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Tần Trọng Hải nghe vậy nhanh chóng chạy tới. Tới cửa phủ đã thấy có một chiếc kiệu hoa lệ, Liễu Ngang Thiên bình thường không ngồi kiệu, rõ ràng bên trong là thân quyến Liễu gia. Tần Trọng Hải ngày thường ngông nghênh, có điều trước mặt người nhà Liễu Ngang Thiên lại hết sức cung kính.

Chỉ thấy một thiếu phụ đẹp tuyệt bước ra trong kiệu, mang theo đôi mắt đẹp ướt át động lòng người. Gia đình ở cửa đón chào:

- Thất phu nhân!

Thiếu phụ kia thướt thướt tha tha bước vào cửa, chợt thấy Tần Trọng Hải khoanh tay đứng ở bên liền quay sang, nũng nịu kêu lên:

- Tần tướng quân.

Tần Trọng Hải cúi đầu nhìn đất, nghiêm trang sắc mặt nói:

- Hầu gia cho gọi, nói có việc muốn thương lượng cùng hạ quan. Bất ngờ quấy nhiễu phu nhân, xin chớ trách tội.

Thiếu phụ kia mỉm cười nói:

- Người lại thăng quan, có đúng hay không?

Tần Trọng Hải ho khan vài cái, nói:

- Tin tức của phu nhân thật linh thông, ta được thăng là Tứ phẩm Ngự tiền đại dao thị vệ, hầu tể trong cung.

Thiếu phụ kia muốn nói nhưng chậm chạp không thành lời, Tần Trọng Hải chau mày, không dám động đậy.

Chợt nghe trong cửa truyền ra một giọng già nua:

- Trọng Hải! Người đang làm gì đó? Tối cửa sao còn không vào!

Thanh âm uy nghiêm biết bao, là Liễu Ngang Thiên chờ không nổi, đích thân ra xem thế nào.

Tần Trọng Hải thở ra một hơi như trút được gánh nặng, nói:

- Phu nhân đi thông thả, ta vào trước.

Y nhanh như chớp xông vào. Thiếu phụ kia nhìn theo bóng dáng, lại khe khẽ thở dài.

Tần Trọng Hải theo Liễu Ngang Thiên vào thư phòng. Chỉ thấy sắc mặt Ngũ Định Viễn lộ vẻ khó coi, Dương Túc Quan thì thở vắn than dài. Không biết đã xảy ra chuyện gì, y ngồi xuống hỏi:

- Có chuyện gì? Sao mọi người rầu rĩ như bị mọc trĩ mông vậy?

Liễu Ngang Thiên hừ một tiếng, nói:

- Nói chuyện dễ nghe một chút! Hôm nay có đại sự!

Tần Trọng Hải cười nói:

-Ồ ! Vợ bé của ngài có tin mừng?

Liễu Ngang Thiên mắng:

- Nói lời nghiêm chỉnh được hay không! Ta đã có mấy đứa con, còn có thể chơi trò ‘chân đạp hai thuyền’ nữa sao?

Lão triệu Vi Tử Tráng qua, nói:

- Xin Vi hộ vệ ra ngoài tuần tra một phen, không để đám người tạp vụ lại gần đây.

Vi Tử Tráng vâng dạ một tiếng rồi đi ra. Tần Trọng Hải rùng mình, biết sự tình không hề tầm thường.

Liễu Ngang Thiên lấy ra một phong thư, giao cho Tần Trọng Hải rồi nói:

- Người xem trước rồi nói.

Tần Trọng Hải ừm một tiếng, đọc rằng:

- Thiệt Mục Hầu Chinh bắc đại đô đốc Liễu Ngang Thiên đại nhân túc hạ, Hầu gia oai hùng toả sáng, uy chấn vũ nội, là bức bình phong vững chãi che chở cho chúng ta. Mấy chục năm qua bắc kháng Ngõa Lạt, tây phá Khương Nhung, võ công sánh với chư danh thần tướng khai quốc, đức đại thiên hạ...

Tai nghe Tần Trọng Hải đọc ấp úng, đầu đầy mồ hôi, Liễu Ngang Thiên hừ một tiếng, nói:

- Đều là nói nhảm, người có thể bỏ qua không đọc.

Tần Trọng Hải thở phào nhẹ nhõm, đọc tiếp:

- Ta nghĩ thời nay tai thánh u mê, đến nỗi dưới trần đại loạn, đạo tặc nổi lên bốn phía, tử thương hỗn độn, cường gian rồi giết chết, không từ bất cứ việc xấu nào. Nghĩ rằng đầu đảng tội ác không ngoài đám phỉ họ Giang. Giang tặc hoành hành lâu ngày, triều chính lâm nguy. Nếu chúng còn chậm trễ không đền tội, bốn triều có thể nào gọi là đại trị, đủ yên bình gọi là thịnh thế? Một ngày tặc đảng chưa trừ diệt, ngày đó họa vong triều đình còn chưa dứt.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Người viết thơ muốn đối phó Giang Sung, khôi phục triều cương, phải thế chăng?

Liễu Ngang Thiên thấy y hiểu ý văn, khen:

- Không tệ! Đọc hiểu được đoạn văn này! Xem học vấn của người tăng không ít, hẳn là công lao của Lư hiền diệt!

Tần Trọng Hải dạ một tiếng, tất nhiên không tiện tán dương "Kim Bình Mai" cùng "Nhục Bồ Đoàn" ngay tại trận, tiếp tục đọc:

- Chỉ là căn cơ của Giang tặc thâm hậu, sự nghiệp rộng lớn, bốn nhân tự biết lực mỏng, thế đơn khó kháng lũ tiểu nhân yêu ma, nghĩ rằng mình công động thuộc cơ tiên, mưu tính sâu xa, biết định lợi hại. Còn đợi ngài vung tay lăm liệt tứ hải, làm nên đại sự, thiên hạ mới có hi vọng! Lão bá tánh mới có hi vọng!

Tần Trọng Hải nhìn chỗ kí tên, thấy sáu chữ là: “Tổng quản Đông Xưởng Lưu Kính”

Đọc đến đây, Tần Trọng Hải biết tranh đấu triều chính đã đến hồi quyết liệt, Lưu Kính bắt đầu mượn sức Liễu Ngang Thiên, nội tình tuyệt không đơn giản. Y trầm ngâm chốc lát rồi nhìn sắc mặt mọi người. Chỉ thấy Ngũ Định Viễn nghiêng răng nghiêng lợi như đang kích động, Dương Túc Quan thì cúi đầu suy tư không lộ hi nộ.

Tần Trọng Hải hỏi:

- Thơ này do ai đưa tới?

Liễu Ngang Thiên nói:

- Là đệ tử của Tử Vân Hiên.

Tần Trọng Hải gật đầu. Bức thư này trọng yếu dị thường, Lưu Kính lo lắng rằng cao thủ Đông Xưởng đưa đi không tiện, liền nhờ môn nhân đệ tử của Quỳnh quốc trưởng đưa tới Liễu phủ.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Mấy ngày nay triều đình tranh đấu ác liệt. Lưu Kính nhờ mấy đại thần dâng tấu chương, chỉ trích Giang Sung trước đó tự ý xuất cung, không những chạy tới tây bắc, còn tự tiện điều động quân binh ra khỏi quan ải, có thể nói phạm vào đại tội, xin Hoàng thượng truy xét.

Tần Trọng Hải khẽ gật đầu, ngày ấy khi gặp quân mã của Giang Sung dưới chân Thiên Sơn, đám người kia thấy chết mà không cứu, Lưu Kính phát hiện việc này cũng hợp lẽ thường.

Liễu Ngang Thiên nhấp một ngụm trà, nói:

- Hoàng thượng xem tấu chương liền triệu Giang Sung tới, chất vấn một phen trước mặt chúng đại thần, còn cho cách chức điều tra tổng binh Ngọc Môn Quan Cao Nhan. Giang Sung mất mặt nhưng không cam yếu thế, ngay trong đêm sai người dâng tấu, nói người Đông Xưởng ăn hối lộ trái vương pháp, trộm bạc quan vận ra kinh. Hiện nay Hoàng thượng đưa án của Giang

Sung tới Đại Lý Tự, án của Lưu Kính đến Hình bộ, hai phe nhân mã toàn lực đấu đá, quyết đánh nhân mã của đối phương xuống đài mới thôi.

Mọi người nghe thì chau mày. E rằng sau lần ác đấu này, trong triều lại có vô số người bị bãi quan, xét nhà sung quân, trong tâm nổi lên điềm xấu.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Lưu Kính đa mưu túc trí, mắt thấy Giang Sung phản pháo, biết người này được hoàng đế hết mức sủng ái, chỉ sợ phe hãn không làm gì được mà còn bị phản kích, liền tìm ta với hy vọng được giúp một tay, cùng đối phó Giang Sung.

Tần Trọng Hải khẽ chau mày, gật đầu nói:

- Xem ra lão thái giám này muốn làm một võ thật to.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Lưu Kính rất cáo già, hãn kéo ta xuống nước chưa chắc có lòng tốt, tám phần là hy vọng chúng ta đấu đến lưỡng bại câu thương cùng Giang Sung, để hãn làm ngư ông đắc lợi. Chính vì thế, hôm nay mới tìm người đến thương lượng.

Tần Trọng Hải mỉm cười nói:

- Điều này có gì khó? Hai nhà chúng ta liên thủ đánh đổ Giang Sung còn tốt hơn đi cướp bóc ở chỗ tầm thường khác. Hai bên cường đạo chúng ta cùng Lưu Kính, trước tiên phân định ai tới canh chừng, ai tới xuống tay, lại phân định chỗ tốt rõ ràng, tránh ngày sau khi chia của lại đánh nhau, như thế được chăng?

Dương Túc Quan cau mày nói:

- Tần tướng quân, mọi người đều là mệnh quan triều đình, người đừng ví von theo kiểu bất luân bất loại như thế.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta giống như là hai đàn heo núi, hiện nay gặp phải con cọp...

Liễu Ngang Thiên hừ một tiếng, mắng:

- Người đừng ví nhảm! Nói chúng ta khó nghe như vậy!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Nói thật ra, mọi người không phải làm chuyện tốt. Làm chuyện khó coi, nói ra đương nhiên khó nghe.

Dương Túc Quan nói:

- Trọng Hải có điều chưa rõ, Giang Sung sớm đã biết Lưu Kính có ý kết minh cùng chúng ta, sáng nay gian thần này cũng đến quý phủ bái phỏng, hy vọng Hầu gia có thể hợp tác cùng y.

Tần Trọng Hải cả kinh, than rằng:

- Giỏi cho gian thần, không ngờ tới nhanh như vậy!

Giang Sung cáo già ra sao thế nhân đều biết, Lưu Kính hành sự tuy ẩn mật nhưng tai mắt của Giang Sung đông đảo, quả nhiên biết được việc này.

Dương Túc Quan nói:

- Giang Sung đã ra điều kiện, chỉ cần chúng ta tọa thủ bàn quan. Đến lúc Lưu Kính bị đánh đổ, y chắc chắn sẽ đưa lên lễ trọng.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Lễ trọng cái gì? Cái đầu trên cổ hắn sao?

Ngũ Định Viễn có cừu oán cùng Giang Sung, nghe lời này bỗng vỗ đùi, lớn tiếng nói:

- Nói đúng lắm!

Liễu Ngang Thiên trừng mắt liếc hắn, nói:

- Người cũng bị làm hư theo sao?

Sắc mặt Ngũ Định Viễn quẫn bách, cúi đầu không nói.

Dương Túc Quan chậm rãi nói:

- Chính miệng Giang Sung hứa hẹn. Sau khi chuyện thành công, y liền giao lại chức Kinh vệ đô chỉ huy sứ cùng binh quyền tây cương để nhân mã của Hầu gia tiếp quản.

Tần Trọng Hải nghe thì cả kinh, hai chức quyền này phân lượng không nhẹ. Nếu Liễu Ngang Thiên đắc thủ, lợi ích thế nào đã quá rõ ràng.

Y thu lại vẻ tươi cười, trầm ngâm nói:

- Vậy nếu chúng ta giúp Lưu Kính thì có chỗ tốt gì?

Dương Túc Quan nói:

- Chiếu theo trong thư, chỗ tốt của chúng ta không có rõ rệt.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Như vậy, chúng ta tương trợ Lưu Kính thì trắng tay, giúp Giang Sung vẫn có chút ích lợi. Phải thế không?

Dương Túc Quan gật đầu nói:

- Trọng Hải nói như vậy dường như cũng đúng.

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, nói:

- Khoan hãy nói lợi ích. Hai người bọn họ hiện nay mang tội, một mạng đòng ở Đại Lý Tự, một mạng treo ở công đường Hình bộ. Chẳng may một kẻ để cho người ta bức tử, chúng ta há có thể thu nợ người chết? Hiện nay hai bên ai chiếm thượng phong, ai khuất hạ phong, Dương lang trung liệu có rõ ràng?

Dương Túc Quan nói:

- Hiện nay Đại Lý Tự thẩm vấn Giang Sung, Hình bộ thẩm vấn Lưu Kính. Nhìn ngoài thì nhân mã hai bên ngang nhau, kỳ thực Giang Sung vẫn chiếm thượng phong. Y có giao tình thâm hậu cùng mấy lão nhân Đại Lý Tự, trừ phi là Tự Khanh Từ Trung Tiến đích thân thẩm vấn, nếu không án của Giang Sung rõ ràng không có việc gì. Ngược lại bên Lưu Kính có hại không ít, Hình bộ thượng thư Triệu Chính là hiền tài do một tay Giang Sung tiến cử, người này chịu ơn của Giang Sung, lần này nếu không trừng trị tội danh của Lưu Kính, chính là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Dương Túc Quan khôn khéo phân tích thế cục trong triều, quả nhiên là có tình có lí.

Tần Trọng Hải lắc đầu thở dài nói:

- Lưu Kính thật không sáng suốt, từng liên thủ cùng Giang Sung hại chết Tả đô Ngự sử Trương Ôn, giờ mới biết hối hận rồi sao! Nếu Trương Ngự Sử còn tại vị, vị quan chính trực này chắc chắn xử lý theo lẽ công bằng. Ngày nay cả triều đều là hạng người bo bo giữ mình, Lưu Kính dùng đá tự đập

chân mình, còn có thể làm thế nào? Ta xem nhất định Lưu tổng quản hết thời rồi!

Liễu Ngang Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Kỳ thật về hai phái Giang Lưu, bất luận ai đúng ai sai, đều tính là nơi tụ tập tội ác trong thiên hạ, không nên tương trợ. Ai... Đáng tiếc da dê nọ chỉ là một giấc mộng xuân, khó có thể tra ra nội tình bán nước của Giang Sung. Chúng ta một bàn tay vỗ không nên tiếng. Nếu muốn trừ hai nghiệt đảng này, phải đi từ từ từng bước.

Lão ngừng lại một chút, trầm trọng hỏi:

- Chư vị cho rằng lần này Đông Xưởng tranh chấp cùng Giang Sung, chúng ta nên trợ giúp bên nào?

Lời vừa ra, mọi người biến sắc, lại cúi đầu không ai lên tiếng.

Liễu Ngang Thiên thấy vậy lập tức dựa vào lễ thói trong Liễu môn, hỏi người có chức quan thấp nhất trước:

- Định Viễn! Không tính ân oán giang hồ xưa cũ. Chiếu theo người, lần này nên trợ giúp ai?

Ngũ Định Viễn nghe thì hừ một tiếng, oán hận nói:

- Giang Sung chỉ vì một tấm da dê, tàn độc giết hại không biết bao nhiêu người! Đồng liêu của hạ quan là Hoàng Tế Hoàng lão ngỗ tác bị cắt thủ cấp treo trên xà, tám mươi mấy cả nhà già trẻ Yến Lăng tiêu cực càn chết một cách đau đớn không hiểu thế nào! Ngoài ra còn có Tri phủ Lương Tri Nghĩa, Ngự Sử đại nhân Vương Ninh, trước sau đều bị hãm hại! Tất cả thảm sự đều do ác nhân Giang Sung này giết đây!

Hắn đứng lên, lớn tiếng nói:

- Hầu gia! Chúng ta diệt cỏ tận gốc, định kế sớm ngày giải quyết ác đồ kia!

Tần Trọng Hải vỗ tay nói:

- Nói rất đúng! Nay Giang Sung hèn hạ vô sỉ còn hơn Lưu Kính, chúng ta cần sớm ngày trừ bỏ.

Liễu Ngang Thiên chưa cho ý kiến, chuyển sang hỏi Dương Túc Quan:

- Túc Quan có ý sao?

Dương Túc Quan trầm ngâm một hồi, nói:

- Định Viễn nói tuy có lý nhưng chưa chắc có lợi.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, hỏi:

- Dương lang trung có cao kiến gì?

Dương Túc Quan nói:

- Lúc này Giang Sung thế đại, dù chúng ta liên thủ cùng Lưu Kính, nhiều nhất chỉ có thể ngang tay với y. Đến lúc song phương lưỡng bại câu thương, chúng ta chỉ lãng phí khí lực mà thôi.

Hai người Liễu Tần nghe vậy đều gật đầu, lời này của Dương Túc Quan dù khó trúng nghe nhưng đúng thực tế, không thể nghi ngờ.

Riêng Ngũ Định Viễn thì tức giận, hoàn toàn không đồng ý với Dương Túc Quan. Chỉ nghe hăn lớn tiếng nói:

- Giang Sung phạm nhiều tội ác, chúng ta chỉ cần đưa ra một chuyện, sao không thể nhốt hăn vào lồng giam?

Dương Túc Quan nói:

- Định Viễn có điều không biết, Đại Lý Tự có thể cho bắt vây cánh của họ Giang, thậm chí khiến trách Giang Sung. Nhưng để bỏ tù gian thần này, ban thưởng cái chết, lại cần đến ‘ Lục bộ hội thẩm ’, đây không phải chuyện dễ dàng.

Ngũ Định Viễn rùng mình, hỏi:

- Lục bộ hội thẩm? Là gì?

Dương Túc Quan nói:

- Lục bộ hội thẩm chính là Lại, Hộ, Lễ, Binh, Hình, Công, lục bộ thượng thư cùng nhau thẩm án. Đây hoàn toàn là ngầm đấu đá nhân tình nơi quan trường, mặc dù chúng ta nắm được tóc của Giang Sung, cũng chưa chắc thuyết phục được Lục bộ thượng thư định tội.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Không sai, Túc Quan hiền triết quen biết Bộ binh Cố thượng thư, có thể nhờ ra tay tương trợ nhưng còn tới năm vị Thượng thư khác, lão phu tuy có chút quan hệ nhưng không thể cam đoan bọn họ công bằng phá án.

Ngũ Định Viễn thân là lão tướng công môn, sao không biết đạo lý này? Sắc mặt hắn trở nên bi thảm, thất vọng không nói.

Tần Trọng Hải hỏi:

- Theo Dương lang trung, giờ chúng ta nên hành sự thế nào?

Dương Túc Quan nói:

- Giang Sung đã ra điều kiện, chỉ cần chúng ta không hỗ trợ Lưu Kính, y liền đưa lên hai món hời to. Dựa vào thiện kiến tại hạ, lần này nếu được hai chức đó. Ngày sau thiếu đi Lưu Kính trợ giúp, chúng ta cũng không sợ Giang Sung.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, hỏi:

- Tại sao?

Dương Túc Quan nói:

- Lần này chức quan béo bở chính là Đô Chỉ Huy Sứ kinh thành, theo pháp quy có thể quản tất cả lộ quân mã kinh thành, từ Ngự lâm quân cho tới Cẩm Y Vệ đều nằm trong bàn tay. Có được nó, Hầu gia tay cầm binh quyền kinh thành, thực lực chắc chắn không chỉ tăng lên gấp đôi.

Tần Trọng Hải lắc đầu nói:

- Lời này không đúng. Những năm gần đây triều chính buông lỏng kỷ cương, thế lực kinh thành lệ thuộc phe phái, không nghe lệnh chỉ huy. Cái chức Đô chỉ huy sứ chưa chắc hữu dụng.

Y là đô thống Hồ Lâm Quân, cũng chịu quản hạt của Đô chỉ huy sứ nhưng chỉ biết vị lão huynh này mang họ Hứa, cao thấp mập ốm thế nào thì không rõ.

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Kỷ cương buông lỏng, chẳng lẽ không thể chấn chỉnh lại? Theo ý tại hạ, nếu được chức vị này, đến lúc đó chúng ta nhờ Binh bộ Cố thượng thư tác động, thêm vào đó là gia phụ cùng Hầu gia, nhất định lấy lại thực quyền Đô chỉ huy sứ kinh thành. Điều này ngoài ý liệu Giang Sung, đến lúc đó đối phương có trở tay cũng không kịp.

Tần Trọng Hải nhớ tới ngày ấy Dương Túc Quan thân mật cùng với Cố gia tiểu thư, lúc này cười nói:

- Cố đại nhân chúng ta xưa nay chỉ thích độc hành, không kết đảng cùng ba phái trong triều, xem ra đích thị là yêu Dương nên cho Liễu ăn rồi sao!

Dương Túc Quan mỉm cười nói:

- Tần tướng quân lại giỡn rồi.

Liễu Ngang Thiên ho nhẹ một tiếng, nói:

- Chiếu theo ý tứ Túc Quan, lúc này chúng ta nên nhận lời của Giang Sung, không biết ai còn ý kiến khác?

Tần Trọng Hải nghe lời này thì rõ ràng. Xem ra Dương Túc Quan sớm đã thương lượng thỏa đáng cùng Liễu Ngang Thiên, tìm y chỉ là muốn gửi thông điệp mà thôi. Tần Trọng Hải ngáp một cái, biết mồm mép có hạn, muốn biện luận tất nói không lại Dương Túc Quan. Dù sao sự tình không liên quan đến bản thân nên không mấy quan tâm. Bỗng nhiên nhớ tới Lư Vân, y thầm nghĩ: " Nếu Lư huynh đệ còn ở đây, chắc chắn sẽ đưa ra cao kiến, lão Tần ta cũng có dịp đại náo một hồi"

Y đang thở dài không thôi, chợt nghe Ngũ Định Viễn trầm giọng quát:

- Liễu đại nhân, ta phản đối việc này!

Đào Tiểu Vũ eBook

Độc truyện Online - Chương 4: Nam tử gan to bằng trời

Mọi người nghe vậy thì ngạc nhiên. Liễu Ngang Thiên hắng giọng một tiếng, hỏi:

- Hỏi vì sao Định Viễn phản đối?

Ngũ Định Viễn lớn tiếng nói:

- Hầu gia! Nếu chúng ta liên thủ cộng sự, thậm chí đồng mưu chia của cùng Giang Sung, xin hỏi chúng ta có khác gì tên gian thần kia?

Mọi người nghe hẳn nói nặng như thế đều rùng mình. Dương Túc Quan khuyên nhủ:

- Đây chỉ là kế sách tạm thời. Tương lai đến khi chúng ta lớn mạnh, sớm muộn gì vẫn phải đưa Giang Sung ra công lý.

Trước mắt hiện ra cảnh tượng thảm thiết của Tề gia, hai mắt Ngũ Định Viễn đỏ lên, lớn tiếng nói:

- Ta chỉ là một bộ khoái nho nhỏ, Dương đại nhân nói tới đi lui, một câu ta cũng không hiểu!

Dương Túc Quan nhướng mày, đang muốn khuyên tiếp thì Ngũ Định Viễn phất phất tay chặn lời, còn lớn tiếng nói:

- Ta vì vụ án của Yến lăng tiêu cục, bôn ba ngàn dặm từ Tây Lương tới kinh thành, thực sự không phải cầu quan tước mà đến, ta... Ta chỉ hy vọng nỗi trầm oan nọ được rửa sạch, trả lại công bằng cho khổ chủ! Mấy vị đại nhân muốn liên thủ cùng gian thần Giang Sung, ta... Ngày mai ta liền trở về Tây Lương, không cần làm Chế sứ gì nữa!

Khi hắn nói lời cuối cùng, không ngờ đánh một quyền trầm trọng xuống bàn. Chỉ nghe oành một tiếng, bàn gỗ đã vỡ thành bốn năm mảnh, bắn ra trên đất.

Năm đó Ngũ Định Viễn tới kinh thành, từ khi giao ra da dê, mọi việc đều nghe Liễu Ngang Thiên an bài, có thể nói là hành sự cẩn thận, thành thật khuôn phép. Nào ngờ sau khi trở về từ tây cương, tính tình của hắn dường như theo võ công trên người, lại cường mãnh hơn trước rất nhiều. Ba người không biết thì ra hắn nóng nảy như thế, sắc mặt đều lộ vẻ hãi dị.

Tần Trọng Hải thầm nghĩ: "Ta chỉ nghĩ Định Viễn là một bộ khoái, không ngờ cũng có tâm huyết như thế." Nhất thời lòng đầy bội phục.

Dương Túc Quan lại nghĩ: "Thì ra Định Viễn thiếu kiên nhẫn như vậy. Ai, việc nhỏ không nhịn, mưu lớn tất hỏng. Ta nên khuyên hắn làm sao cho ổn thỏa?"

Hai người trầm mặc không nói, Liễu Ngang Thiên thì thở dài liên tục. Ngũ Định Viễn tự biết bản thân quá mức kích động khiến mọi người kinh hãi, hẳn lại thấy áy náy:

- Ta. . . Ta chỉ là không đành lòng nhìn huyết án trầm oan. . . Lúc này mới nói mấy câu nặng nề, xin đại nhân thứ lỗi...

Hai gối quỳ xuống trước Liễu Ngang Thiên, hẳn khóc ròng rằng:

- Xin đại nhân đoái thương cho cả nhà Yến lăng tiêu cực vô tội chết thảm, tuyệt không thể liên thủ cùng gian thần kia!

Liễu Ngang Thiên đưa tay nâng hẳn dậy, nói:

- Điều lo lắng của Định Viễn, không phải là không có lý. Hỏi rằng, ta dựa vào cái gì mà tự xưng là trung thần hiếu tử? Chính bởi chúng ta không thông đồng làm bậy cùng tặc tử Giang Sung, ai... Xem ra vẫn phải bàn bạc việc này kỹ hơn.

Ngũ Định Viễn dập đầu rơi lệ, khóc không thành tiếng nói:

- Đa tạ đại nhân! Cả đời Định Viễn không dám quên đại ân đại đức.

Dương Túc Quan ở bên lại nhú mào. Lúc này không còn da dê khổng chế Giang Sung, nếu không tận dụng thời cơ hai phái Giang Lưu đấu đá mà khuếch trương thế lực, ngày sau chắc chắn rơi vào thế hạ phong. Có điều thấy Ngũ Định Viễn kích động như thế, chàng cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Tần Trọng Hải cười hì hì:

- Không sai, chúng ta không nên vội vàng. Hết thầy từ từ sẽ đến, để cho Giang Sung cùng Lưu Kính nâng giá, chúng ta bàn lại cũng không muộn.

Bàn cho tới tận khuya, sáng hôm sau Tần Trọng Hải vừa ngáp vừa chạy tới cấm thành làm nhiệm vụ. Do đêm qua chỉ ngủ một canh giờ. Khi đến cấm thành, y liền tới lầu phía tây tìm chỗ ngủ bù, đám thuộc hạ biết tính xấu của thượng cấp phát tác, đương nhiên không dám ầm ĩ.

Tần Trọng Hải đang trong mộng đẹp, chợt nghe bên ngoài một trận chiêng trống, tiếp theo có thủ hạ xông vào la lên:

- Lão đại mau dậy, hôm nay Hoàng thượng muốn đi săn, chúng ta chớ nên tới trễ.

Tần Trọng Hải bị thuộc hạ lay tỉnh. Nghe căn do thì cả kinh, lau vội nước miếng trên miệng rồi chạy ra ngoài. Đã thấy chúng huynh đệ sớm chuẩn bị xuất phát, chỉ chờ y đến.

Tần Trọng Hải cau mày nói:

- Đây là lần đầu ta đi săn thú, các người dẫn đường đi!

Một gã thuộc hạ lão luyện lấy ra cung lớn Bảo Đài cùng tên bạc Linh Điều trình lên Tần Trọng Hải, nói:

- Đợi lát nữa khi săn thú, lão đại để ý dồn con mồi tới trước mặt Hoàng thượng, để ngài bắn cho thống khoái, đừng đoạt phong thái của bậc đế vương.

Tần Trọng Hải biết đây là trò võ mông ngựa, ậm ừ một tiếng rồi gật đầu.

Không bao lâu đã tới Tây Uyển. Chính là Bắc Hải, Trung Hải, Nam Hải ba chỗ hợp thành trận, được Liêu Kim Nguyên ba triều kiến tạo mà thành, quy mô của vườn thượng uyển này rất lớn, là nơi để hoàng đế cùng đám cung phi rong chơi. Lúc này chúng quân tụ tập. Chỉ thấy Kim Ngô tiền vệ, Vũ Lâm hữu vệ, Phủ Quân hậu vệ, Ngự Lâm cấm quân đều tới chừng mấy ngàn người.

Một gã tướng lĩnh thấy Tần Trọng Hải lạ mặt, đoán rằng y là đầu lĩnh tân nhiệm của Hồ Lâm Quân. Người này có ý kết giao, lập tức giục ngựa về phía trước, chấp tay nói:

- Tại hạ Cung Chính Nghi là đầu lĩnh Kim Ngô Quân, xin hỏi các hạ chính là Tần Trọng Hải Tần tướng quân?

Tần Trọng Hải chấp tay cười nói:

- Không dám, chính là tại hạ. Ta tiếp nhận Hồ Lâm Quân chưa đầy mấy tháng, quân vụ bận rộn chưa đến bái phỏng đại ca, xin hãy thứ cho.

Cung Chính Nghi giơ ngón tay cái lên khen:

- Đều nói ‘ Hòa Tham Nhất Dao ’ uy nghi biên cương, hôm nay vừa thấy, quả nhiên bất phàm! Tại hạ thật sự ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Tần Trọng Hải nghe lời lễ chân thành, với bản tính nông nghênh mà giờ phút này cũng phải len lén vui mừng, cười nói:

- Tiện danh khiến cho đại ca chê cười rồi.

Tần Trọng Hải thấy Cung Chính Nghi tướng mạo đường đường, cử chỉ đầy khí độ, nhất thời có cảm giác vừa gặp đã quen. Lại thấy kiến thức đối phương uyên bác, hiểu rõ sự tình trên dưới trong cung, liền tranh thủ thỉnh giáo.

Hai người đang ngồi trên ngựa đàm luận, chợt nghe một gã hoạn quan cất cao giọng:

- Chúng quan quỳ xuống, Hoàng thượng giá lâm!

Chỉ nghe tiếng người tiếng ngựa huyên áo xa xa, kèm theo từng hồi chó sủa cắn sủa, xem ra đại đội ngự giá đi săn đã đến.

Cung Chính Nghi thấy hoàng đế sắp đến, vội vàng quỳ xuống bái lạy. Tần Trọng Hải cũng hạ bái theo. Giờ phút này cả ngàn gã thị vệ, bất luận Vũ Lâm Kim Ngô hay Phủ Quân Hồ Lâm đều quỳ trên mặt đất, trong miệng hô to:

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Chức quan của Tần Trọng Hải không cao, không cần lâm triều, mới thấy qua hoàng đế một lần. Y miệng hô theo mọi người nhưng trong lòng không hề cung kính, nghĩ thầm:

"Đánh rằm, không phải mấy lão vạn tuế trước kia chỉ sống được chừng đó mà thôi sao, những lão về sau cứ hô vạn tuế một tiếng, tổn thọ một tuổi. Đúng là A Di Đà phật, ô hô ai tai ."

Tần Trọng Hải phục dưới đất, không ngừng cười thầm. Chợt thấy Cung Chính Nghi ở bên đấy vào trên người một cái. Tần Trọng Hải mang tâm tư cơ cảnh, biết có khác thường thì vội ngẩng đầu, đã thấy một nam tử vận hoàng bào đang cúi đầu nhìn mình. Người này chưa gọi là già, chỉ tầm trên dưới năm mươi tuổi. Tần Trọng Hải cả kinh, rõ ràng chính là đương kim thánh thượng. Vừa rồi mắng thầm hoàng đế, mong rằng đừng bị phát giác. Thần sắc y lộ vẻ xấu hổ, nhất thời không biết xử sự ra sao.

Hoàng đế đương nhiên không biết mình vừa bị người ta mắng, mỉm cười hỏi:

- Người chính là Tần Trọng Hải?

Tần Trọng Hải vội vàng bái lạy, thưa:

- Mặt tướng Tần Trọng Hải, khẩu kiến thiên nhan Thánh thượng!

Hoàng đế cười ha hả, vỗ vai y rồi cười nói:

- Người giỏi lắm, thay trẫm lấy lại thể diện tại tây cương, Trẫm thật cao hứng.

Tướng lĩnh một bên thấy Tần Trọng Hải có cơ hội bắt chuyện cùng hoàng đế thì lộ vẻ cực kỳ hâm mộ. Tần Trọng Hải xá vài cái, bẫm:

- Mặt tướng được bệ hạ mở kim khẩu khen ngợi, quả thật vinh hoa suốt đời.

Hoàng đế mỉm cười, không nói thêm mà dặn đám tướng lãnh:

- Khó dịp trời trong nắng ấm, hôm nay Trẫm rất cao hứng, mọi người nên đi thôi!

Tần Trọng Hải đang muốn đứng lên, bỗng một người lao đến, vừa lúc đá tới một cước. Cước này dù không nặng nhưng trúng sau ót Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải giận dữ quay đầu, thấy người nọ chính là thống lĩnh Cẩm Y Vệ An Đạo Kinh, xem ra đối phương sinh lòng đồ kị tới trêu chọc.

Tần Trọng Hải cuồng nộ, đưa tay sờ vào cây đao bên hông. Cùng Chính Nghi một bên vội ngăn cản, trầm giọng nói:

- Tiểu nhân hèn hạ không muốn thấy người khác gặp may, nên nhẫn nại một chút.

Tần Trọng Hải bộc phát tức giận, xoay người đứng lên, đã thấy Giang Sung nghênh ngang từ sau đi tới. Hôm nay gian thần mặc trang phục đi săn, lại xem như không thấy Tần Trọng Hải, đám Cẩm Y Vệ cũng đi qua bên người y với vẻ phô trương cuồng vọng, Tần Trọng Hải thầm nghĩ: "Đợi lúc rời cung, lão tử không đánh chết một hai tên trong các người, sẽ mang họ của tên rùa đen Giang Sung."

Một lát sau, một lão nhân hiền lành đi tới, chính là Lưu Kính. Bên cạnh còn có Tiết Nô Nhi. Lưu Kính thấy sắc mặt Tần Trọng Hải đầy khó coi, hai tay còn nắm chặt. Lúc này cười nói:

- Nhẫn nhịn được cái nhất thời, mới đủ tranh phong nghìn thu.

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, cười lạnh nói:

- Lưu công công nhẫn nhịn giỏi như vậy, thế cần gì đấu với Giang Sung nữa?

Lưu Kính trừng mắt nhìn, ồ một tiếng nói:

- Ồ? Tần tướng quân nói thật là kỳ quái? Ta với Giang đại nhân chính là bằng hữu chí giao, đã từng tranh chấp khi nào?

Tần Trọng Hải thấy trên mặt lão lộ vẻ giảo hoạt, thầm nghĩ: "Hai đại gian thần quả nhiên cáo già, gian hùng không lộ hỉ nộ, ta cũng không thể lộ chân tướng."

Y gắng kìm cơn giận, cũng cười ha hả nói:

- Đúng vậy! Tất cả mọi người đều phụng sự Hoàng thượng, còn phân lớn nhỏ làm gì! Lần này công công được điểm giáo, Trọng Hải thật sự đại khai nhãn giới.

Lưu Kính thấy y chịu nghe dạy bảo mà bắt chước đối đáp, liền cười nói:

- Đúng vậy! Đang thời thanh niên khí thịnh, hiếm thấy có người như Tần tướng quân lĩnh ngộ được đạo lý này.

Hai người đang nói, hoàng đế đã phiên thân lên ngựa. Lưu Kính vỗ vỗ vào vai Tần Trọng Hải, cười nói:

- Mau đi qua! Bảo vệ Thánh thượng là chức trách của người!

Tần Trọng Hải khẽ gật đầu rồi đuổi theo.

Tiếng chân rầm rập, mấy ngàn quân mã chạy như bay ra ngoài thành đi săn. Kim Ngô Vệ đi trước mở đường, Vũ Lâm Vệ hộ thủ bên phải, Phủ Quân Vệ cảnh giới phía sau, Tần Trọng Hải suất lĩnh đông đảo Hồ Lâm Quân gắt gao theo bên trái hoàng đế. Giữa hoàng giá còn rất nhiều cao thủ Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng theo bảo vệ.

Tần Trọng Hải xem tạt trong mắt, liền nghĩ: "Thế gian có người muốn ám sát hoàng đế, chỉ sợ còn khó hơn lên trời."

Với quân binh hùng tráng cỡ này, dù võ công cỡ Ninh Bất Phàm hay Trác Lăng Chiêu, cũng khó có thể đến cách người hoàng đế ba thước.

Còn đang quan sát, đã thấy Giang Sung, Lưu Kính vây quanh hoàng đế. Ba người người một lời ta một câu, trò chuyện có vẻ cao hứng, Tần Trọng Hải rùng mình thầm nghĩ: "Địch ngoài dễ tránh, cướp nhà khó phòng. Muốn giết hoàng đế lão nhi, căn bản không nên lấy cứng đối cứng, chỉ cần làm được đại thần như Giang Sung, Lưu Kính, tùy thời tùy chỗ cũng có thể thưởng cho hăn một đao".

Chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng cười lớn của Giang Sung:

- Hôm nay xem hoàng thượng cao hứng như thế! Chẳng lẽ có chuyện tốt lành gì chăng?

Hoàng đế cười nói:

- Giang ái khanh hỏi rất hay! Trẫm mấy ngày nay xem công văn, biết Ngân Xuyên được phong làm Thái tử phi Hãn quốc, lại thêm được Khả Hãn bên đó cực kỳ thương yêu. Trẫm thấy con mình có kết quả tốt, trong lòng lấy làm sung sướng.

Giang Sung cười nịnh nói:

- Hoàng thượng trời sinh nhân ái, văn võ thánh đức. Công chúa có được phụ thân như vậy, thật là ao ước của không biết bao nhiêu nữ nhi thiên hạ.

Hoàng đế cười ha hả, nói:

- Mồm miệng người thật mau lẹ!

Y lại lắc đầu thở dài:

- Lời này nếu do Ngân Xuyên thốt ra, Trẫm sẽ vui vẻ biết bao.

Lời lẽ tựa hồ đừng có tâm tư riêng. Lưu Kính mím cười khuyên nhủ:

- Xin hoàng thượng đừng phiền não. Nếu nhớ tới công chúa, ít ngày nữa liền thảo một phong thơ, bảo công chúa hộ tống hôn phu du hành trung thổ một chuyến, thứ nhất ủy lạo nhớ nhà tình của công chúa. Thứ hai, Hoàng thượng nhân dịp dạy dỗ nữ tể một phen, dạy cho hẳn một chút đạo lý làm người.

Hoàng đế nhìn chân trời phía xa, thở dài nói:

- Vẫn là Lưu công công hiểu lòng của trẫm.

Đang khi nói chuyện, thấy một con thỏ phía trước. Hoàng đế liền thúc ngựa đuổi theo.

Tần Trọng Hải ngáp một cái, thầm nghĩ: "Xem hai người này đấu đá lợi hại, mỗi câu nói đều mang niềm vui cho hoàng đế. Có điều Lưu Kính đa mưu túc trí, vài câu liền hạ mã được tên thỏ đế Giang Sung." Lại nghĩ tiếp: "Có điều hai người này cũng thật gan to, bản thân còn án trong triều, vẫn còn theo hoàng đế đi ra săn thú, giống như không có việc gì."

Lúc này hoàng đế giương cung lắp tên, xoạt một tiếng liền bắn con thỏ ngã ra đất. Mọi người lập tức hoan hô khen ngợi, xem ra thể lực của hoàng đế không kém, cũng là hạng người trời sinh hiếu động. An Đạo Kinh vội lao về phía trước thu thập chiến lợi phẩm.

Mọi người tán thưởng, chỉ nghe Giang Sung lớn tiếng khen:

- Hoàng thượng thông thạo cung tiễn, võ công siêu phàm, chính xác là đệ nhất thiên hạ!

Tần Trọng Hải nghe vậy thầm cười khẩy: "Chỉ bắn một con thỏ mà được xem là đệ nhất thiên hạ, như vậy lão tử không phải là siêu phàm nhập thánh, trở thành đệ nhất cao thủ năm trăm năm qua sao?"

Đoạn đường về sau, nếu gặp dã thú to lớn, chúng tướng lập tức lừa nó chạy tới trước người hoàng đế, để cho quốc chủ tận tình hưởng thụ niềm vui săn

bắn. Tần Trọng Hải càng nghe Giang Sung vượt mông ngựa cùng Lưu Kính bồi tiếp giải sầu, càng thấy nhàm chán cực độ. Hôm qua đàm luận quá muộn, giờ phút này buồn ngủ kéo tới, lại làm một giấc trên ngựa.

Tần Trọng Hải ngủ ngon, mặc cho "Vân Lý Chuy" đi trước đại quân. Trong khi mơ mơ màng màng, đại quân càng chạy càng xa, đã rời cung thành đến ngoài ô. Tần Trọng Hải đâu quản nhiều mà chỉ lo ngủ, cũng may "Vân Lý Chuy" là bảo mã chăm chỉ không lười biếng như chủ nhân, cả đoạn đường dài lại không hề rơi đội ngũ.

Tần Trọng Hải đang trong mộng đẹp, bỗng nghe có tiếng hống kỳ dị từ xa truyền lại, xa thì bay bỗng gần thì trầm lắng. Tần Trọng Hải thân mang nội lực hùng hậu, đang ngủ mà vẫn cảm nhận dị trạng quanh thân. Lúc này giật mình mở mắt nghiêng tai, chỉ nghe rất xa truyền đến một tiếng gầm gừ, y lại càng hoảng sợ, vội vã đứng trên lưng ngựa nhìn lại. Đã thấy trong rừng cây phía xa có một con hổ dữ cao tới cả trượng, hình thể cường tráng hiếm thấy trên thế gian.

Tần Trọng Hải thất kinh, nhìn về phía hoàng đế thì lòng càng phát lạnh. Lúc này hoàng đế đã thoát khỏi đội ngũ, cười con hắc mã gọi là "Ô Vân Đối Tuyết" thần tuấn phi thường, lúc này gõ móng chạy gấp hướng về mãnh hổ. Tần Trọng Hải đang ở đại đội bên trái cách hoàng đế chừng nửa dặm, sốt ruột dị thường nhưng không cách nào ngăn cản.

Hoàng đế thì nào biết nguy hiểm, quay đầu lại cười nói:

- Người nào đuổi được, Trẫm liền thưởng một thanh bảo kiếm!

Y thúc ngựa, con hắc mã hí vang một tiếng rồi lao về phía trước mười trượng, chỉ cách mãnh hổ không xa.

Đám người An Đạo Kinh mang võ công không kém, lúc này cũng phát giác có mãnh hổ ẩn nấp, ào ào kêu lên:

- Có cạp! Thánh thượng mau quay lại!

Chỉ là hai bên cách quá xa, hoàng đế nghe không rõ, đưa tay bịt tai rồi cười nói:

- Các người nói cái gì? Trẫm nghe không rõ?

Tần Trọng Hải thấy tình thế không ổn, lập tức thúc mạnh con ngựa. Vân Lý Chuy thất bảo dị thường, lúc này chạy như tên bắn, thoáng chốc vượt qua đám người Giang Sung, miệng y còn kêu to:

- Hoàng thượng cẩn thận! Có cạp!

Tần Trọng Hải hô lên như sấm, hoàng đế nghe có mãnh hổ thì hoảng sợ, đang muốn thúc ngựa thối lui, bỗng nghe trong bụi cỏ bên phải truyền đến một tiếng rống. Hoàng đế nghiêng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một đôi mắt hổ vàng óng đang hung tợn nhìn mình chăm chăm.

Hoàng đế thất kinh kêu lên:

- Cọp!

Y thúc ngựa một cái, quát:

- Mau chạy!

Lập tức lao ra trời chết, nào ngờ bên trái lại có tiếng rào rào rống to, thêm có một con mãnh hổ lao ra. Thì ra nơi đây có song hổ mai phục!

Ô Vân Đới Tuyết tuy là thần mã nhưng mắt thấy hai con hổ phía trước, hỏi sao không sợ? Nó hí lên một tiếng, không ngờ dựng thân bỏ chạy sâu trong thảo nguyên, hất tung hoàng đế té xuống đất.

Hoàng đế ngã ra, chỉ thấy hai con hổ hô ứng một tiếng, chậm rãi đi đến. Miệng hùm như bồn máu đỏ, vuốt hổ sắc lẹm như đao. Nếu bị cào một trảo, cắn một cái, tất là huyết nhục tung tóe.

Hoàng đế sợ đến mặt không còn chút máu, run giọng thốt:

- Ai tới cứu trẫm?

Lúc này Lưu Kính, Tiết Nô Nhi cùng nhân mã Đông Xưởng ở bên phải. Giang Sung, An Đạo Kinh cùng hảo thủ Cầm Y Vệ ở bên trái, đều cứu giá không kịp. Đám ngự tiền thị vệ càng bị bỏ lại phía xa. Chỉ thấy con hổ bên trái điên cuồng gào lên một tiếng, lao tới hoàng đế. Trong nháy mắt sinh tử này, bỗng nghe một tiếng nổ vang, mãnh hổ nọ trúng đạn lăn ra trên đất. Mọi người cấp bách nhìn lại, chỉ thấy trên tay Giang Sung có một khẩu súng, nòng súng còn tỏa ra khói nhẹ, ra là gian thần nổ súng cứu giá. Ngày ấy thấy La Ma Thập dùng một khẩu súng tốt, Giang Sung ưu thích mới thu lại, không ngờ hôm nay lập được công lớn cỡ này.

Hoàng đế thấy mãnh hổ bên trái vừa chậm, tạm dừng thời cơ nhằm phía Đông Xưởng, hai tay vẫy loạn kêu lên:

- Cứu mạng!

Mãnh hổ bên phải hoàn hảo vô khuyết, hoàng đế bỏ chạy lại kích phát thú tính của nó, liền vồ tới ngay tại trận.

Giang Sung thấy mãnh hổ lao thẳng hoàng đế thì sợ toát mồ hôi lạnh, lập tức nhồi thuốc bắn thêm một phát. Mãnh hổ nọ trúng đạn, nhất thời cuồng nộ. Nó xoay người đổi hướng lao về Giang Sung. Giang Sung thất kinh quát:

- Muốn làm cái gì!

Y giờ súng bắn nhưng chưa kịp nhồi thuốc, An Đạo Kinh thấy tình thế không ổn, vội vàng cầm đao ngăn cản. Chỉ là con hổ thật sự dũng mãnh dị thường, trên người trúng đạn mà vẫn loạn trảo loạn cắn. Đao pháp của An Đạo Kinh dù lợi hại nhưng nhất thời chưa thu thập nổi.

Đám người Cẩm Y Vệ bị mãnh hổ quấn loạn thành một vùng. Cả đám cử đao sử thương nhắm thẳng tim con mãnh thú mà đâm.

Mãnh hổ còn lại hào phát vô thương, hung mãnh điên cuồng đánh tới hoàng đế. Hoàng đế chạy hộc tốc, trong miệng liên tục hét lớn:

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Nào ngờ dưới chân vấp một cái, hoàng đế té ngã trên đất. Con hổ xoay người cản lại, chặn trước y cùng đám Đông Xưởng

Chỉ nghe con hổ ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, miệng máu không lồ đỏp tới. Xem ra vận tuế đương triều sắp bị ăn tươi nuốt sống.

Lại nói Tần Trọng Hải thúc ngựa chạy như bay. Lúc này chỉ cách gần trăm thước, mắt thấy cảnh này thì toàn thân đổ mồ hôi lạnh, kêu lên:

- Tiết Nô Nhi! Mau mau xuất ra ‘ Thiên Ngoại Kim Luân ’ của người!

Ai ngờ Tiết Nô Nhi như si ngốc đứng không nhúc nhích.

Tần Trọng Hải thấy không thể cản, bất chấp ngộ thương vạn tuế gia, lập tức giơ lên chiếc cung Bảo Đài. Xoát một tiếng, tên dài bắn ra. Chỉ nghe một tiếng gầm rú, con hồ bị bắn trúng chân sau, máu tươi văng tung tóe. Nó dừng lại một chút nhưng hung tính vẫn còn, cà nhắc lao tới hoàng đế.

Liền vào lúc này, chỉ thấy kim quang chợt lóe, trong đám nhân mã Đông Xưởng bay ra một cái bánh xe màu vàng, chém thẳng tới mãnh hổ. Tần Trọng Hải thấy thì vui vẻ. Rốt cục Tiết Nô Nhi chịu ra tay, mãnh hổ dù hung ác nhưng khó mà cản một kích của võ lâm cao thủ.

Có điều nhìn đường bay của Kim Luân thì trong lòng y lại cả kinh. Đúng là có chỗ kỳ quái, xem kinh lực mãnh liệt, chỉ sợ trăm chết mãnh hổ sẽ cũng chém hoàng đế thành hai đoạn. Tần Trọng Hải vừa sợ vừa nghi, mắt thấy hoàng đế ở trước không xa. Hai chân y điểm một cái, liền từ trên lưng ngựa bay tới muốn ôm hoàng đế vào ngực.

Chỉ nghe oa một tiếng bi thảm, quả nhiên mãnh hổ bị cắt thành hai nửa nhưng lực đạo của Kim Luân chưa hết, tiếp tục xẹt tới hoàng đế. Nếu trúng đích, chỉ sợ hoàng đế liền bị chém ngang hông ngay tại trận. Tần Trọng Hải hừ một tiếng, vươn cánh tay vươn muốn ôm hoàng đế. Bỗng một bóng người hiện lên, trong nháy mắt điện quang hỏa thạch này, người nọ nhanh hơn Tần Trọng Hải một bước ôm lấy hoàng đế, Tần Trọng Hải thấy thân pháp của người này thật nhanh, phát sau mà đến trước. Y cấp bách nhìn lại, ra là tổng quản Đông Xưởng Lưu Kính.

Kim Luân bay ra xa, lượn vòng giữa không trung rồi quay về tay Tiết Nô Nhi. Tần Trọng Hải thầm mắng: "Lão tiểu tử muốn làm cái gì, suýt nữa làm hại hoàng đế, sao ra tay nặng như vậy?"

Y quay đầu nhìn, chỉ thấy sắc mặt Tiết Nô Nhi khó coi, trong miệng lẩm nhẩm như lòng dạ có quỷ.

Tần Trọng Hải thấy vậy càng nghi hoặc: "Không đúng, võ công của Tiết Nô Nhi cao tuyệt, có thể nào ra tay lỗ mãng như thế? Chẳng lẽ có mưu đồ gì khác?"

Nhớ tới cử chỉ quái dị của Tiết Nô Nhi ngày gần đây, lòng càng nghi ngờ không yên.

Quay đầu đã thấy Lưu Kính ôm hoàng đế từ xa chạy tới, y hoảng sợ hỏi:

- Thánh thượng có bị thương?

Hoàng đế nằm trong ngực Lưu Kính, quay đầu thấy mãnh hổ bị chém làm hai đoạn. ban nãy bị nó đuổi theo, không biết vừa rồi bản thân thiếu chút nữa chết trong tay Tiết Nô Nhi, liền vuốt ngực nói:

- Không có việc gì, Trẫm không có việc gì...

Lưu Kính thở dài một hơi, đang muốn mở miệng thì nghe Giang Sung từ xa kêu lên:

- Tiết Nô Nhi to gan, dám hành thích Hoàng thượng! Mau bắt cho ta!

Hoàng đế thân không võ công, không biết suýt chết trong tay người một nhà, có điều Giang Sung mắt sắc cỡ nào, đã nhìn ra chiêu thức của Tiết Nô Nhi hiểm ác dị thường, thiếu chút nữa giết chết hoàng đế. Đám người Cấm Y Vệ liền thúc ngựa thẳng đến vây quanh Tiết Nô Nhi.

Hoàng đế nghe vậy cả kinh, quay đầu nhìn về phía Lưu Kính, hỏi:

- Tiết phó tổng quản muốn hành thích ta sao? Thế...Thế là thế nào? Vừa rồi không phải hãn xuất thủ cứu ta sao?

Trên mặt Lưu Kính hiện thanh khí, không đáp mà ghé mắt nhìn lại, thấy Giang Sung đã tới gần thì cắn răng một cái, đề thanh quát:

- Tả hữu đâu, Tiết Nô Nhi ra tay không biết nặng nhẹ quấy nhiễu Thánh thượng, mau bắt lại!

Mọi người nghe vậy thì cả kinh. Tiết Nô Nhi càng run rẩy toàn thân, buông Kim Luân ngơ ngác đứng ở tại chỗ. Chư thái giám Đông Xưởng thấy tổng

quản muốn bắt Tiết Nô Nhi, nhất thời không biết làm sao cho phải. Đám đại nội thị vệ như Tần Trọng Hải thấy biến cố cỡ này cũng đều ngây người.

Mắt thấy Cẩm Y Vệ chạy tới, Tiết Nô Nhi thì tháo, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ sấp xuống đất:

- Thần cứu giá vội vàng, nhất thời ra tay quá nặng, xin Hoàng thượng trị tội.

Trong tiếng nước nổ, lão liên tục dập đầu thỉnh tội. Lưu Kính cũng mặt xám như tro, nghĩ đến bản thân quản giáo thủ hạ không nghiêm, lần này sẽ chịu trách cứ.

Hoàng đế thoát khỏi Lưu Kính, tiến lên dừng trước mặt Tiết Nô Nhi, vẻ mặt không đành lòng như không tin đối phương sẽ hại mình.

Giang Sung đã đến đây, đề thanh quát:

- Bắt họ Tiết lại cho ta, tra xem hắn còn đồng bọn hay không?

Khi nói thì trừng mắt nhìn Lưu Kính, đầy mặt sát khí. Hoàng đế lắc đầu nói:

- Giang khanh chậm hãy động thủ!

Giang Sung vội khuyên nhủ:

- Tiết Nô Nhi cùng hung cực ác, dụng tâm ác độc. Hoàng thượng không nên tha cho hắn!

Hoàng đế nói:

- Tiết phó tổng quản luôn luôn trung thành tận tâm, tuyệt không xuống tay gia hại ta. Việc này chỉ ngoài ý muốn, không nên truy cứu làm gì.

Giang Sung hừ một tiếng, tiếp theo ghé đầu bên tai hoàng đế, thấp giọng kể lể. Tần Trọng Hải vận khởi nội lực cẩn thận nghe lén, có điều hai bên cách xa mà còn ngược gió, chỉ nghe được ba chữ "Quỳnh Quý Phi".

Hoàng đế nghe xong Giang Sung gièm pha một phen, thoáng chốc thân thể run lên, cúi đầu thở dài nói:

- Ai! Được rồi, trước hết hãy giam Tiết phó tổng quản lại, điều tra kỹ càng sau lại nói.

Giang Sung mừng rỡ nói:

- Thánh thượng anh minh!

Tần Trọng Hải sinh nghi nghĩ thầm: “Đây là chuyện gì? Rõ ràng hoàng thượng không muốn trị tội Tiết Nô Nhi, nhưng sao nghe Giang Sung lại đối ý? Rốt cuộc Giang Sung gièm pha gì mà lợi hại như thế? Ta phải tra cho rõ ràng”

Lúc này đám Cẩm Y Vệ đè nghiêng Tiết Nô Nhi lại, quát:

- Đi!

Trời chiều ngả về tây, ánh nắng hắt trên người Lưu Kính cùng Tiết Nô Nhi. Chỉ thấy hai người từ xa xa nhìn nhau. Khóe miệng Tiết Nô Nhi đột nhiên run lên như muốn nói lại thôi, An Đạo Kinh đẩy vào lưng Tiết Nô Nhi, quát:

- Còn nhìn cái gì! Đi nhanh!

Mắt thấy Tiết Nô Nhi bị áp giải như vậy, Lưu Kính bất giác thở dài một tiếng, tựa hồ cũng có tiếng xin lỗi không nói thành lời.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Kinh hoa thu sắc

Cảnh sắc rực rỡ trong nắng vàng óng khắp nơi. Trời xanh mây trắng, nơi ao hồ bờ ruộng chật ních con trẻ chơi đùa bơi lội, đúng là thú vui trong ngày hè chói chang.

Đã thấy tại một tòa nha môn phía xa xa, trên mảnh sân trống trước cửa xếp ngăn nắp một đội ngũ, mấy trăm nam tử mồ hôi nhễ nhại rồng rắn một nhóm, vẻ mặt từng người khẩn trương sợ hãi nhìn phía trước, kinh hồn táng đảm như dê đang đợi làm thịt, tương phản với cảnh tượng nhàn nhã khắp nơi.

Là sự việc gì mà lợi hại như thế, mấy trăm nam nhân lòng đầy sợ hãi vì đâu? Chỉ thấy đằng trước bọn họ có một chiếc bàn, một quan viên với vẻ mặt nghiêm khắc, ánh mắt sắc bén quét tới làm đám người nổi da gà.

Thì ra hôm nay đúng là đại sự thiên hạ, đông đảo tú tài xuất sắc tới trường thi, tham gia thi hội Sơn Đông ba năm một lần.

Quan khảo thí nọ mở danh sách nhìn một lát, tiếp theo ngẩng đầu quát hỏi một gã tú sĩ:

- Người chính là Chu Dương?

Một nam nhân có bộ dạng gầy yếu liên tục gật đầu, run giọng nói:

- Tiểu nhân đúng là Chu Dương.

Quan khảo thí nọ hừ một tiếng, hỏi:

- Trong nhà người còn những ai?

Chu Dương hoảng sợ đáp:

- Tiểu nhân là độc đinh, song thân qua tuổi tám mươi, trong nhà còn thêm một nàng dâu.

Quan khảo thí nọ nghiêng mắt nhìn hằm một cái, lạnh lùng thốt:

- Dự thi lần thứ mấy?

Chu Dương lộ vẻ khó xử, cúi đầu nhỏ giọng:

- Lần thứ bảy.

Quan khảo thí nọ mặt không chút thay đổi, nói:

- Chiếu theo quy củ ở trên ban xuống, phạm là thí sinh dự thi ngoài ba lượt, đều phải giao nộp giao ba mươi lượng bạc trắng làm lộ phí. Người đưa ra mau lên, tránh để bốn đại nhân chậm trễ thời gian.

Chu Dương sửng sốt một hồi mới hỏi:

- Điều này. . . Năm trước chưa từng có quy củ như vậy!

Quan khảo thí nọ nhíu mày:

- Người có tiền hay không?

Chu Dương run giọng đáp:

- Tại hạ. . . Không. . . Không... có ...

Từ "Có" lại chậm chạp không ra nổi miệng hẳn.

Quan khảo thí nọ cúi đầu, chẳng thèm liếc mắt mà nói:

- Người kế tiếp.

Chu Dương khóc lớn:

- Ta chi phí hết tiền vào việc đi đường, thật sự không còn! Đại nhân cho ta vào tràng thi đi!

Quan khảo thí nọ nắc một cái, đề thanh kêu lên:

- Kẻ kế tiếp!

Chu Dương lăn lộn đầy đất, khóc ròng:

- Ngài không thể đuổi ta trở về! Bảo ta làm sao đối mặt với phụ mẫu thê tử?

Đáp lại lời cầu xin là hai gã quan sai xông tới, trái phải xốc nách Chu Dương lôi sang một bên. Chu Dương quỳ xuống đất khóc rống, lệ rơi đầy mặt mà không biết nên đi nơi nào.

Lúc này, một gã nam tử to béo đi tới, nói:

- Đại nhân, ta là Giang Đại Thanh.

Quan khảo thí nọ hừ một tiếng, sẵng giọng:

- Cái gì mà ta với ta, không biết xưng hai chữ tại hạ, còn thi với thổ cái gì? Ứng với cử cái gì?

Giang Đại Thanh nghe vậy tức giận nói:

- Người vừa nói cái gì, nói lại một lần nữa coi?

Quan khảo thí nọ xì một tiếng khinh miệt, cười lạnh:

- Người lỗ mãng không hiểu chút lễ nghi mà còn dám ra dự thi, há không chọc cho người ta cười đến rớt răng sao?

Cạch một tiếng vang lên, là Giang Đại Thanh cởi kim bài bên hông ném ra bàn. Quan khảo thí nọ cười lạnh:

- Người muốn làm gì?

Giang Đại Thanh chỉ vào tấm kim bài, nói:

- Người thấy rõ mấy chữ trên đó chưa?

Quan khảo thí nọ cười ha hả:

- Trên này viết gì? Ngày sinh tháng đẻ của người?

Cúi đầu nhìn, thấy trên kim bài viết một chữ “Giang” thật to. Quan khảo thí nọ sợ tới mức hồn bất phụ thể, run giọng lắp bắp:

- Đây... Đây là... Kim bài của Giang thái sư?

Giang Đại Thanh cười lạnh nói:

- Người cho Thái tử Thái sư đương triều Giang Sung Giang đại nhân là ai? Ngài chính là thân thúc thúc của ta!

Quan khảo thí nọ nuốt một ngụm nước miếng, sắc mặt xám ngoét, chỉ nghe Giang Đại Thanh cười lạnh:

- Người chỉ là một quan quèn nho nhỏ, lại dám cáo mượn oai hùm, dám nói ta không xứng dự thi sao? Đứng dậy cho ta!

Quan khảo thí nọ mềm câm như hến, cúi đầu đứng dậy, liền bị Giang Đại Thanh bả cho một chưởng vào mặt. Giang Đại Thanh thân hình to béo, chưởng này đúng là không nhẹ, Quan khảo thí nọ liền bị tát văng ra một bên.

Giang Đại Thanh cười lạnh nói:

- Dạy cho người một bài học.

Tiếp theo hắn liền xông vào.

Mắt thấy Giang Đại Thanh không trả tiền, cũng không bị hỏi số lần dự thi mà tự do tiến vào. Chu Dương khó chịu trong lòng, lập tức nhảy dựng lên, lớn tiếng hỏi:

- Hắn. . . Hắn chưa có đưa ba mươi lượng tiền phí! Có thể nào cho hắn đi vào?

Quan khảo thí nọ đang một bụng ủy khuất, đúng là giận càng thêm giận, nghe Chu Dương hãy còn kêu to, lập tức mắng:

- Người còn dám nói một câu, ta thưởng cho người một bạt tai!

Chu Dương tức giận nói:

- Hắn có thể vào, vì sao ta không thể?

Quan khảo thí nọ xông lên phía trước, quát:

- Không có tiền ngoan ngoãn ở nhà cày ruộng, đi ra thi thố cái gì?

Nói xong liền muốn đánh cho Chu Dương một bạt tai.

Đột nhiên một người bắt lấy bàn tay gã, trầm giọng nói:

- Không có tiền thì không cho vào thi? Lý lẽ ở đâu vậy?

Quan khảo thí quay đầu, chỉ thấy một người hai mắt sáng ngời có thần đang nhìn mình. Thấy người này quen mặt, quan khảo thí cũng không dám lỗ mãng như trước, liền hỏi:

- Các hạ là ai?

Người nọ buông bàn tay của gã, đáp:

- Tại hạ là Lư Vân.

Quan khảo thí trở về chiếc bàn cẩn thận tra xét một phen, đọc:

- Ủm. Lư Vân xuất thân tú tài, ba năm trước trúng cử một lần, có đúng hay không?

Lư Vân hừ một tiếng, nói:

- Người muốn bao nhiêu tiền? Nói đi!

Quan khảo thí nọ thấy hăn nói chuyện sảng khoái, liền cười nói:

- Người thi qua một lần, chỉ cần mười lượng bạc trắng.

Lư Vân lấy ra đỉnh kim nguyên bảo được Liễu Ngang Thiên khảo thưởng ngày đó ném sang. Quan khảo thí vui mừng tiếp nhận. Mắt thấy đỉnh vàng chừng mười lượng, gã không nhịn được cười nói:

- Lư quan nhân, ta muốn chỉ là bạc, không cần đến vàng! Không phải ngài muốn đút lót sao?

Sắc mặt Lư Vân trầm xuống, duỗi tay chỉ về Chu Dương, nói:

- Ai muốn đút lót? Vị huynh đài này không trả nổi tiền phí, ta ra tiền thay hăn!

Quan khảo thí nọ sửng sốt:

- Ba mươi lượng bạc cho gã mặt hạng này? Đây không khác gì lấy thịt ném chó sao?

Lư Vân lạnh lùng thốt:

- Người đừng nhiều lời, tiền là của ta, ta cao hứng muốn dùng thế nào là việc của ta.

Chu Dương đang khóc đến chết đi sống lại, giờ phút này nghe hai người đối đáp thì ngỡ như gặp được Bồ Tát sống. Hắn ôm lấy chân Lư Vân, đương trường khóc ròng:

- Đa tạ đại gia! Đa tạ đại gia!

Lư Vân nâng hắn dậy, hòa nhã nói:

- Mọi người tương trợ khi hoạn nạn, huynh đài không cần nói câu đa tạ! Hãy thi cử cho tốt, đừng cô phụ kỳ vọng của đấng song thân.

Chu Dương bò lên, lớn tiếng kêu lên:

- Ân nghĩa không lời tả xiết!

Nói xong tóm tay quan khảo thí nọ, cao giọng quát:

- Nến cùng giấy mực đâu? Cầm tới cho ta!

Quan khảo thí nọ hừ một tiếng, cười lạnh nói:

- Tên cùng đình chết dẫm! Người gặp quý nhân rồi đó.

Nói xong đưa lên bút mực nến giấy ra, còn dặn:

- Bài thi của người trên viết tam đại tính danh tổ tiên, mép trái viết quê quán năm giáp, văn thư còn phải tránh phạm húy ngự danh miếu hiệu, nhớ rõ chưa?

Chu Dương chạy vội vào, không quay đầu nói:

- Ta thi đã bảy lần! Còn rõ quy củ hơn người gặp mười lần!

Quan khảo thí nọ thấy Chu Dương đi vào, liền quay đầu cười với Lư Vân:

- Bồ Tát sống, giờ đến ngài vào đi!

Nói xong đưa tới đầy đủ vật dụng, bộ dạng có vẻ khách khí.

Lư Vân duỗi tay tiếp nhận, trong tâm thấy bình tĩnh như thường. Hắn nhẹ nhàng thở dài, nhìn vùng trời quang đãng thầm nghĩ: “Lần này nếu không trúng, liền trở về gia hương dạy học!”

Ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt anh tuấn của hắn, lúc này không còn thấy vẻ khẩn trương chờ mong, chỉ là sắc thái bình thản như sớm khám phá hồng trần, hiểu rõ huyền ảo cuộc đời, cõi bỏ bi hoan thế gian.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Kinh hoa thu sắc

Lại nói Tiết Nô Nhi bị đám người Giang Sung bắt lại, mấy ngày này giam trong nhà lao. Tần Trọng Hải bẩm báo với Liễu Ngang Thiên, lão chỉ lắc đầu thở dài:

- Ta xem cú này Đông Xưởng ngã không nhẹ, không cần đợi bộ Hình, Lưu Kính sẽ bị giáng cấp.

Dương Túc Quan vốn định nhắc chuyện hợp tác cùng Giang Sung, có điều thấy mọi người rầu rĩ không vui, còn mắng gian thần nọ. Chàng tự biết không nên nhiều lời nữa.

Liễu Ngang Thiên thấy tình thế gần đây trở nên ác liệt, liền dặn dò Tần Trọng Hải:

- Những ngày này trong cung hỗn loạn tới mức: “nghe tiếng hạc kêu ngờ tiếng quân địch la hét, thấy cỏ cây lay động tưởng có mai phục”. Người ngàn vạn lần cẩn thận, đừng để cho người ta tóm được nhược điểm, đến lúc đó chỉ sợ chịu thiệt thòi lớn.

Tần Trọng Hải vâng dạ một tiếng rồi hồi cung.

Từ khi Tiết Nô Nhi bị giam cầm, trong cung trở nên bất loạn. Cung nữ thái giám tản mạn bất kham. Tần Trọng Hải tuần tra mọi nơi, chỉ thấy đám này công nhiên chơi bài mở yến, quả thực bại hoại không ra gì. Nghĩ đến Tiết Nô Nhi tính tình thô bạo nhưng cũng là tay đệ nhất sắp xếp việc vặt trong cung. Tần Trọng Hải dù không hòa thuận cùng lão nhưng thiếu người tranh cãi, cũng thấy có lúc nhàm chán.

Ngày hôm đó y đang tuần tra nơi Ngự hoa viên, chợt thấy xa xa có người nâng cáng tới. Trước mặt là một gã thái giám thân chín thước, chính là Đại Bảo. Tần Trọng Hải thấy sắc mặt đám thái giám ảm đạm có vẻ bi thương, liền đi tới thấp giọng hỏi:

- Các người đang khiêng cái gì? Sao mặt mày nhăn nhó như vậy?

Đại Bảo nhìn chiếc cáng một cái, khóe mắt như muốn khóc. Tần Trọng Hải nhìn theo, thấy có một tấm khăn trắng đắp lên, phía dưới loang lổ vết máu, hiển nhiên là có người nằm.

Tần Trọng Hải rùng mình hỏi:

- Trong cáng là ai?

Đại Bảo thở dài:

- Đừng nói nữa, để cho chúng ta đi!

Tần Trọng Hải thấy vẻ mặt hẩn đau thương, đoán người nằm trong cáng chính là Tiết Nô Nhi không thể nghi ngờ. Nhìn tình cảnh này, ắt hẳn Tiết Nô Nhi chịu không được khổ sở mà chết trong ngục.

Tần Trọng Hải chợt thấy rầu rĩ, thở dài:

- Nghĩa phụ của người đã ...đã...

Đại Bảo khóc ròng nói:

- Đừng hỏi nữa, chúng ta phải đi!

Tần Trọng Hải thở dài, nhớ đến khi cùng Tiết Nô Nhi đi hộ giá nghị hòa cầu, nói:

- Người để ta nhìn mặt lão một chút.

Nói xong duỗi tay cầm tấm vải trắng muốn nhắc lên. Đại Bảo vội vàng ngăn lại, the thé giọng hỏi:

- Người muốn làm gì?

Tần Trọng Hải khẽ lắc đầu thở dài:

- Đừng thấy ta ngày thường đấu khí cùng nghĩa phụ người, kỳ thật giữa chúng ta có chút giao tình. Để ta nhìn mặt lão lần cuối đi!

Đại Bảo vốn chán ghét y, liền quát:

- Người là kẻ bất hảo, tránh ra cho ta!

Tần Trọng Hải cũng động khí, mắng:

- Lão tử chỉ muốn xem mặt nghĩa phụ ngươi, sao không nhận tấm lòng của người tốt? Đúng là không được dạy dỗ chút nào!

Nói xong duỗi tay đẩy Đại Bảo.

Đại Bảo cuồng nộ vùng quyền đánh trả. Tần Trọng Hải cười lạnh một tiếng, nói:

- Thèm ăn đòn sao? Hôm nay ta thay cha ngươi, dạy cho ngươi chút lý lẽ.

Y cho một bạt tai, còn bồi thêm một cước. Hai má Đại Bảo sưng lên, thân hình bay lên tận trời, rơi vào vườn hoa xa xa.

Tần Trọng Hải nhìn chiếc cang máu đầm đìa, than thở:

- Tiết phó tổng quản, người kiêu ngạo một đời, sao lại có ngày hôm nay!

Nhấc tấm vải bố trắng, thoáng chốc lộ ra một cái mông máu me đầm đìa. Tần Trọng Hải lắp bắp kinh hãi, cả kinh kêu lớn:

- Đây là một cái mộng!

Một gã thái giám nâng cẳng nhìn y một cái, thở dài:

- Tướng quân nói đúng, đây chính là cái mộng.

Tần Trọng Hải thấy trên mộng kia lằn đầy vết trượng, không khỏi thở dài:

- Mộng này là của ai, sao đầy máu như thế?

Thái giám nọ rưng rưng mắt, cảm khái nói:

- Nếu trời có tình, trời hăn cũng già mà thôi. Mộng này từng ngồi bảo tọa, dùng qua chậu vàng triều đình, hôm nay lại máu chảy đầm đìa nằm ở chỗ này, ai... Nhân sinh thương hải tang điền, liền từ một cái mộng cũng nhìn ra được điều này.

Tần Trọng Hải nghe hồ ngôn loạn ngữ nhất thời giận dữ, duỗi tay gõ vào đầu đối phương, quát:

- Người lắm lời vô nghĩa cái gì? Ta hỏi người đang nói đến ai?

Thái giám nọ hét thảm một tiếng, nhất thời cúi đầu không dám nhiều lời.

Chỉ nghe vài tên thái giám còn lại khóc ròng:

- Tiết phó tổng quản thật đáng thương! Để người ta đánh một trăm trượng, mới thành bộ dáng này.

Tần Trọng Hải thở dài:

- Tiết Nô Nhi ăn trượng mà chết, thật sự rất thảm!

Nói xong liền muốn đập tấm vải bố trắng lại.

Liền vào lúc này, bỗng nghe phốc một tiếng, tiếp theo mùi hôi bốc lên tận trời, không ngờ cái mông kia thả một cái rắm. Tần Trọng Hải kinh hãi nói:

- Người chết đánh rắm!

Chỉ nghe thanh âm hung tợn của Tiết Nô Nhi vang lên:

- Họ Tần vương bát đản, người đừng vui sướng khi người gặp họa. Chờ thương thế của ta liền lại, nhất định phải chặt cái đầu người xuống mới hả giận!

Tiết Nô Nhi nằm úp mặt xuống dưới, thanh âm nghe mơ hồ hàm hồ không rõ.

Tần Trọng Hải thấy lão chưa chết, lòng thầm cao hứng nhưng ngoài miệng vẫn không流露 tình. Chỉ nghe y cười hì hì, hai tay chấp chửi thậ nói:

- Tiết phó tổng quản, ngài chết thì đã chết, đừng đi ra quấy phá nữa!

Tiết Nô Nhi cả giận quát:

- Người cút mau cho ta!

Tần Trọng Hải nhìn vào cái môn của Tiết Nô Nhi, cười nói:

- Không thể tưởng được Tiết phó tổng quản ngày thường uy nghiêm, trên môn lại có rất nhiều nốt ruồi đen... Ngày mai ta cần tìm thầy tướng tham tường một phen, viết rằm kinh gì đó cũng tốt...

Nói xong xoay người rời đi, còn bồi thêm:

- Bên trái môn có ba nốt ruồi lớn, bên phải môn có cái lông đen dài...

Lời chưa dứt, đã thấy Tiết Nô Nhi từ cáng phi thân đi ra, quát:

- Người thật lớn gan! Dám nhìn lên mặt ta! Người. . . Người thật đáng chết!

Chỉ là lão đang bị thương nặng, nhất thời ngã lăn trên đất rên la hừ hừ, đau đớn không thôi.

Tần Trọng Hải ôm Tiết Nô Nhi đặt lại trên cáng, vỗ vỗ hai má lão rồi cười nói:

- Được rồi được rồi, nhìn ngài sợ quá. Phó tổng quản dưỡng thương cho tốt đi! Nốt ruồi là bí mật trên mặt, ta sẽ không nhắc tới cùng người ta.

Tiết Nô Nhi cá giận nói:

- Người lại đây cho ta, ta sẽ chặt nát người!

Tần Trọng Hải lại không để ý, chỉ cười ha hả rồi nghênh ngang rời đi.

Về sau Tần Trọng Hải sai người hỏi thăm, mới biết Lưu Kính đã vận dụng những mối quan hệ trọng đại, dựa vào thái hậu cùng chúng phi biện hộ cho, mới cứu được một mạng của Tiết Nô Nhi. Tuy Giang Sung cực lực xuất

ngôn nói Tiết Nô Nhi cố ý phạm thượng, tội không thể tha nhưng thực tế không có chứng cứ rõ ràng. Hơn nữa tình huống lúc ấy hiểm ác dị thường. Nếu nói Thiên Ngoại Kim Luân của Tiết Nô Nhi gây nguy hiểm cho thánh giá, thì chuyện Giang Sung nổ súng hoặc Tần Trọng Hải giương cung bắn tên đều có thể bị gán tội danh trên. Dù sao cuối cùng hoàng đế không bị thương, chúng tân phi trong cung lại xin khoan dung, chuyện này mới cho trôi qua.

Tiết Nô Nhi được miễn tội chết nhưng tội sống khó tha. Theo ý của Giang Sung, trên mộ Tiết Nô Nhi đã ăn đủ một trăm trượng. Nếu không nhờ nội công sâu xa, trượng hình lần này sớm đã lấy tính mạng của lão. Sự tình qua một thời gian nhưng Tần Trọng Hải nhớ tới Tiết Nô Nhi sử xuất "Thiên Ngoại Kim Luân" ngày ấy, trong lòng vẫn còn mỗi nghi kỵ khó giải. Với võ công của Tiết Nô Nhi, tuyệt không có khả năng ra chiêu thức lỗ mãng cỡ đó, không biết cuối cùng mang dụng tâm gì.

Lại qua một tháng, hôm đó trực đêm khuya, Tần Trọng Hải suất lĩnh thủ hạ trấn thủ hộ vệ cửa Càn Thanh, lại cùng đám nhân mã Kim Ngô Vệ chơi bạc. Đêm này vận may không tốt, một lát đã thua tới trăm lượng bạc, Tần Trọng Hải thấy bức bối đến cực điểm, liền theo cửa sau ra đi giải cho hả giận.

Đang trong lúc thoải mái, chợt thấy một phi tần thướt tha đi tới, Tần Trọng Hải cả kinh, vội vàng kéo quần trốn vào bụi cỏ bên cạnh.

Phía bắc cửa Càn Thanh chính là hậu cung. Cung Càn Thanh, điện Giao Thái, cung Khôn Ninh hợp xưng "Tam cung", trừ phi Hoàng đế có chỉ triệu nhập, còn không bất luận kẻ nào cũng không được tự ý tiến vào. Trong đó cung Khôn Ninh là chính cung của hoàng hậu, cung Càn Thanh lại là tẩm cung của Hoàng đế, triệu tần phi đến ngủ. Vì phòng uế loạn trong này, đại nội thị vệ tuần tra cảnh giới các cửa, phòng ngự cửa Nam do ngự tiền thị vệ chủ trì, cửa bắc thì do hậu đình nội thị vệ. Để tránh hậu cung không an tĩnh, Giang Sung, Lưu Kính đều tiến cử một nửa nhân tuyển giám thị trông giữ lẫn nhau. Tần Trọng Hải tuy rằng to gan lớn mật nhưng biết mình đi tiểu chỗ này. Nếu để phi tần nọ nhìn thấy, chắc chắn gặp họa sát thân, liền ăn thân thật kỹ.

Tần Trọng Hải thấy phi tần kia rời cửa Càn Thanh, trên tay còn cầm một cái giỏ trúc, bên cạnh không có thái giám cung nữ theo hầu. Lấy làm kỳ nhìn lại từ ánh trăng, chỉ thấy kia nữ nhân mặt mày thanh lệ chừng bốn mươi, bất ngờ là người trộm tình ngày nọ. Y hắc hắc cười lạnh, thầm nghĩ: "Dâm phụ khá lắm, nhìn bộ dáng này, tám phần muốn đưa cơm đưa canh cho tình lang, đợi lão đi theo truy cứu một phen."

Tránh ở phía sau, quanh co khúc khuỷu theo sát, quả thấy nữ nhân lại hướng tới Nhân Trí Điện. Tần Trọng Hải thấy cước bộ của đối phương mau lẹ, cười thầm: "Nữ nhân này thêm khát gian tình nên rất nóng vội!"

Chỉ một lúc sau, phi tần lén lút tránh ở điện tiền, nhìn xung quanh rồi mới tiến vào trong.

Tần Trọng Hải nhẹ nhàng theo sau, dọc theo xà nhà quan sát nhất cử nhất động của đối phương. Hai người vừa vào trong điện, đã thấy một gã thái

giám chờ bên trong này. Tần Trọng Hải kinh hãi vội dừng bước, chỉ sợ phát ra tiếng động khiến người phát hiện.

Y cúi nhìn diện mạo thái giám kia, không nhận ra nhưng hẳn cũng là nhân mã của Đông Xưởng. Phi tần kia không thấy Tiết Nô Nhi, liền nhíu mày hỏi:

- Tiết phó tổng quản đâu?

Thái giám nọ khom người thưa:

- Khởi bẩm Quỳnh quý phi, thương thế của Tiết phó tổng quản chưa lành, hôm nay do ta thủ vệ.

Tần Trọng Hải nghe ba chữ "Quỳnh quý phi", không nhịn được hít một hơi khí lạnh, nhớ tới Quỳnh Vũ Xuyên, y liền nghĩ: "Thì ra cô này chính là Quỳnh quý phi! Giỏi! Thì ra là chị dâu của Hoàng đế trộm tình!"

Quỳnh quý phi là ái nữ của Quỳnh Vũ Xuyên, xuất thân danh môn khuê các, ai ngờ làm ra chuyện xấu cỡ này. Tần Trọng Hải cũng phải thầm khen: "Cô này đích thị là ý vào phụ thân, nếu bị bắt gian còn có Thiết Quyển Đan Thư đổi mạng, thật sự là sắc đảm bao thiên."

Nghĩ lại dùng sắc đảm bao thiên hình dung về nữ nhân, trong lòng y cũng thấy hoang đường.

Lúc này Quỳnh quý phi mở cửa tiến vào mật đạo. Thái giám lại dòm vào bên trong tựa hồ rất tò mò. Quỳnh quý phi thấy vậy cả giận quát:

- Cái tên đầu hoẵng mắt chuột, thò đầu muốn nhìn cái gì?

Thái giám nọ cả kinh quỳ xuống:

- Nương nương bớt giận, nô tài... Chỉ tò mò một chút...

Quỳnh quý phi hừ một tiếng, nói:

- Bên trong là nơi ta cất đồ riêng tư, không có gì cả, người đừng nghĩ bậy.

Thái giám liên thanh xin tha:

- Dạ, dạ, nô hiểu.

Tiếp theo khẩu đầu liên tục. Quỳnh quý phi không để ý nữa mà đi vào mật đạo. Thái giám thấy thế liền dán lỗ tai lên tường, dường như muốn tra bên trong có cái gì.

Tần Trọng Hải ngồi trên xà nhà nghĩ thầm: "Khó trách ngày ấy khi Giang Sung nhắc tới đến Quỳnh quý phi, Hoàng thượng lập tức cho bắt Tiết Nô Nhi, hẳn là chuyện Quỳnh quý phi trộm tình đã truyền ra phong thanh." Lại nghĩ: "Hoàng thượng thật sự là ngu ngốc, vừa thấy nữ nhân kia không phải của mình, liền mở một mắt nhắm một mắt tha mạng cho Tiết Nô Nhi, Tiên hoàng Võ Anh Đế dưới đất có biết, nhất định sẽ giận đến nổi trận lôi đình."

Một lúc sau thì cửa mật đạo lại mở, Quỳnh quý phi đi ra. Hẳn là không có Tiết Nô Nhi ở đây, nữ nhân này cũng không dám làm càn quá mức.

Thái giám nọ thấy quý phi đi ra, vội vàng tiến lên muốn dìu. Quỳnh quý phi co rụt thân mình, phất phất tay kêu lên:

- Chỗ này không còn chuyện của người, mau trở về bẩm báo cho Tiết phó tổng quản đi!

Thái giám hoảng sợ, không ngừng khom người rồi mới rời đi:

- Dạ, nô tài đi.

Tần Trọng Hải thấy thái giám không tập trung tinh thần, tựa hồ bị kỳ sự trước mắt dọa cho sợ hãi, y thầm cười lạnh: "Tiết Nô Nhi thật sự là phế vật, tìm người trông giữ mà đúng loại vô dụng này, thật không hiểu nuôi nhiều thủ hạ làm gì?"

Tần Trọng Hải nhảy xuống xà nhà. Mắt thấy Quỳnh quý phi trở về, y liền đi theo thái giám nọ, muốn tìm hiểu lai lịch đối phương.

Chỉ thấy thái giám nọ rẽ trái quẹo phải, ai ngờ lại nhắm thẳng phía tường thành cung đình mà đi. Tần Trọng Hải theo sau ở xa xa. Y thấy cước bộ thái giám nọ trầm ổn, xem ra cũng là tay lão luyện, nếu không Tiết Nô Nhi đã không mời tới trông giữ.

Sau chốc lát, thái giám nọ tới cạnh tường rồi dừng lại, tiếp theo huýt gió một tiếng, thoáng chốc bên ngoài truyền vào một tiếng cười trầm, dcó người tiếp ứng ngoài tường. Tần Trọng Hải cả kinh thầm nghĩ: "Người này thật không bình thường!"

Thái giám nọ thấy có người thủ ở bên ngoài, lập tức căn ngón tay viết vài chữ vào chiếc khăn tay, tiếp theo gói nó vào hòn đá ném ra. Lúc này Tần Trọng Hải đã rõ người này là gian tế, xem ra việc mờ ám của Quỳnh Quý Phi tại Nhân Trí Điện đã bị lộ.

Nhớ tới Lưu Kính ngày thường quản thúc cấp dưới nghiêm khắc cỡ nào, nào biết Tiết Nô Nhi hành sự sơ thất, giờ thủ hạ biến thành gian tế, sợ là tai mắt của Giang Sung. Tần Trọng Hải thầm thở dài, không biết có nên đem việc này nói lại cho Lưu Kính hay không.

Đang còn suy đoán, thái giám nọ đã xoay người hồi cung, phương hướng hành tẩu là chỗ của Tiết Nô Nhi. Tần Trọng Hải đợi đối phương rời xa mới đi theo, trong cung rất nhiều phòng ốc, nơi nơi đều là vườn hoa cây cối.

Một đường theo sau, y không khó để che dấu hành tung, thái giám nọ không hề hay biết.

Thái giám vào trong hiên nhà, xem ra đầy bụng tâm sự, đang cúi đầu đi nhanh thì một tiểu thái giám chạy tới kêu lên:

- Cha nuôi! Không phải người nói muốn về nhà ăn cơm sao? Con đi tìm người khắp nơi!

Tần Trọng Hải nhìn lại. Tiểu thái giám này không phải ai khác, chính là đứa nhỏ dẫn y vào cung. Gã thái giám kia đầu tiên sững sốt, tiếp theo mỉm cười hòa nhã nói:

- Cha còn chút việc, lát nữa mới về nhà. Tiểu Lục con đi về trước đi.

Hắn vuốt đầu tiểu thái giám, trên mặt lộ vẻ từ ái.

Tần Trọng Hải thầm nghĩ: "Tiết Nô Nhi nhận Đại Bảo làm con, thái giám này cũng nuôi một tên. Kỳ thật đám thái giám lẻ loi một mình tại kinh thành, trong lòng thật là tịch mịch"

Lúc này Tiểu Lục cười nói:

- Vâng! Con thay phụ thân pha trà ngon, để chút nữa người trở về uống.

Thái giám nọ thấy nghĩa tử không muốn xa rời mình, nhất thời cười ha hả. Hắn cúi đầu, vẹo má Tiểu Lục một cái rồi mới rời đi.

Tần Trọng Hải thấy tình phụ tử của người ta, bỗng nhớ tới sư phụ, bất giác than nhẹ một tiếng. Có điều nghĩ đến đám lão hữu như Liễu Ngang Thiên, Lư Vân, Vi Tử Tráng, Ngũ Định Viễn, khóe miệng vừa động liền hiện nụ cười, sự tịch mịch trong lòng nhất thời biến mất vô tung.

Chỉ một lúc sau, thái giám nọ tới trước phòng Tiết Nô Nhi, gõ cửa nói:

- Phó tổng quản, ta là Tiểu Trung.

Lời vừa dứt, trong phòng truyền ra một thanh âm bén nhọn:

- Thì ra là Hồ Trung! Sao về trễ như vậy? Mau vào cho ta!

Thái giám nọ vâng dạ một tiếng rồi bước vào phòng.

Tần Trọng Hải thầm nghĩ: "Thì ra này thái giám là Đông lục cung Hồ Trung. Hắc hắc, ma trảo Giang Sung đuổi thật dài, mua chuộc được cả người này, thử hỏi khắp thiên hạ, còn có ai là không thể mua!"

Y biết võ công của Tiết Nô Nhi rất cao, không dám đến quá gần, liền tránh ở ngoài hoa viên, chuyên tâm nghe hai người nói chuyện.

Chỉ nghe Tiết Nô Nhi hỏi:

- Thế nào? Hết thầy trong Nhân Trí Điện đều ổn thỏa? Có gặp gì bất thường chẳng?

Hồ Trung ho khan một tiếng, đáp lời:

- Nhờ phúc của công công, hôm nay hết thầy trôi chảy.

Tần Trọng Hải nghe thanh âm Hồ Trung vững vàng không lộ nửa điểm sơ hở, cũng thầm khen: "Gia hỏa họ Hồ thật là ghê gớm, vừa mới làm việc khuất tất, sau lưng lại như không có việc gì, quả nhiên là kẻ trộm nhiều lần."

Hai người đối đáp xong. Lặng im một hồi, Hồ Trung nói:

- Phó tổng quản, nếu không còn chuyện khác, tiểu nhân xin cáo lui.

Xem ra trong lòng hắn có quỷ không dám ở lâu. Tần Trọng Hải nấp trong bụi cỏ, chỉ thấy từ cửa sổ chiếu ra bóng dáng Hồ Trung đang quay người mở cửa muốn rời đi.

Chợt nghe Tiết Nô Nhi lạnh lùng thốt:

- Đừng vội. Khi người rời Nhân Trí Điện, có từng gặp Tiểu Lục?

Hồ Trung nghe câu hỏi, cái bóng in trên cửa sổ đột nhiên run rẩy. Hắn là trong lòng kinh ngạc, không biết Tiết Nô Nhi muốn hỏi thế nào.

Tần Trọng Hải xưa nay khôn khéo, lúc này cũng thấy rùng mình: "Tiết Nô Nhi đang muốn thăm dò." Xem ra chỉ cần Hồ Trung ứng đối không ổn, liền nguy đến tính mạng.

Bóng của Hồ Trung chập chùng trong ánh nến. Hắn ho một tiếng, nói:

- Hồi bẩm công công, tôi không gặp.

Tiết Nô Nhi à một tiếng, nói:

- Thế sao? Được rồi, người trở về đi.

Hồ Trung nghe lời này tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, quay ngược thân mở cửa nhưng nhìn cái bóng vẫn run rẩy, có lẽ trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Đột nhiên, Tần Trọng Hải thấy cái bóng của Tiết Nô Nhi vừa động, tiếp theo hiện ra một bóng đen hình tròn. Biết đây là binh khí độc môn "Thiên Ngoại Kim Luân" của Tiết Nô Nhi, y cả kinh thầm nghĩ: "Giỏi cho Tiết Nô Nhi! Vậy là muốn giết người!"

Tần Trọng Hải biết uy lực của "Thiên Ngoại Kim Luân" rất lớn. Ngay cả quốc sư Hãn quốc là La Ma Thập cũng tiếp không được một chiêu, giờ muốn ám toán Hồ Trung thực rất dễ dàng. Đột nhiên trong lòng y vừa động, nghĩ tới Tiểu Lục: "Hài tử đáng thương, nó sẽ không còn được gặp lại nghĩa phụ."

Dù không chút giao tình cùng Hồ Trung, y vẫn rầu rĩ vì thế.

Ý niệm mới chợt lóe, bỗng nghe xoạt một tiếng, không ngờ Hồ Trung đánh vỡ cửa sổ nhảy ra. Tần Trọng Hải nhú mày thầm khen: "Giỏi cho Hồ Trung, không ngờ cơ trí như vậy!"

Khi Tiết Nô Nhi lấy ra kim luân, Hồ Trung bất động thanh sắc, kỳ thật sớm đã phát hiện. Chỉ là giả vờ không biết mà thôi, quả nhiên tìm được cơ hội trốn thoát.

Mắt thấy Hồ Trung bỏ chạy, thoáng chốc kim quang chợt lóe. "Thiên Ngoại Kim Luân" từ cửa sổ bay ra. Nghe một tiếng vang nhỏ, kim luân chém tới lưng Hồ Trung nhưng không đánh trúng yếu hại. Tần Trọng Hải liền nghĩ: "Tiết Nô Nhi thân chịu trọng thương nên công lực không tinh. Nếu không dù Hồ Trung có mười cái mạng, sợ cũng không đủ cho lão chém."

Toàn thân Hồ Trung đầm máu, nửa bò nửa lăn mà vẫn cắn răng chạy như bay. Tần Trọng Hải thấy hấn muốn chạy khỏi hiện trường. Đột nhiên hơn mười nhân ảnh xuyên qua, chưởng phong ập tới, lại có người mãnh lực xuống tay với Hồ Trung. Tần Trọng Hải chấn động, biết gần đây có cao thủ mai phục. Trộm nhìn lại, thấy Hồ Trung chỉ một chiêu đã không địch lại, thoáng chốc thân hình bay lên trời, xoay mình nằm sấp trên đất. Tần Trọng Hải biết tinh anh Đông Xưởng ở gần bên trái liền nín thở ngưng thần, không dám động đậy.

Đang lúc lo lắng, một người chậm rãi đi tới ngồi bên người Hồ Trung, mỉm cười hỏi:

- Tiểu Trung, sao bỏ chạy như vậy? Phải chăng đã làm điều gì hồ thẹn?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Kinh hoa thu sắc

Người này qua tuổi bảy mươi mà mặt mày nhẵn nhụi, thần sắc tự nhiên, chính là Lưu Kính.

Tần Trọng Hải thấy đại nhân vật đến thì rùng mình: "Lão già kia cũng xuất động, lần này Hồ Trung tất bị làm thịt"

Chỉ thấy Hồ Trung miệng phun máu tươi, thở gấp:

- Tổng quản, ta... Ta trung thành tận tâm, vì sao phải hại ta...

Lưu Kính nghe đối phương hãy còn cãi cố, nhất thời cười ha hả. Lão lấy từ trong lòng ra một cái khăn tay, giơ trước mặt Hồ Trung rồi cười hỏi:

- Tiểu Trung, đây có phải là đồ vật của người?

Khăn này đúng là thứ Hồ Trung đã ném ra ngoài tường thành. Hồ Trung thấy sự việc bại lộ, nhin không được cười thảm một tiếng, lúc này mới biết hết thảy cử động đều nằm trong lòng bàn tay Lưu Kính, không giãy dụa mà chậm rãi nhắm mắt, lẳng lặng chờ chết.

Tiết Nô Nhi từ trong phòng đi ra, cười lạnh mắg:

- Đồ chết dẫm! Người cho là Lưu tổng quản không biết người làm chuyện mờ ám sao? Ba năm trước người cầu kết cùng họ Giang, chúng ta sớm đã rõ ràng! Nếu không phải cố ý thăm dò, tối nay sao lại phái người tới Nhân Trí Điện?

Tần Trọng Hải nghe lời này vừa sợ lại vừa bội phục: "Họ Lưu quả nhiên lợi hại! Chuyện lớn nhỏ trong cung đều không qua nổi mắt lão!"

Tiết Nô Nhi lấy kim luân ra, lạnh lùng thốt:

- Tiểu Trung, người muốn tự kết liễu hay để chúng ta động thủ, chọn đi!

Hồ Trung đau xót trong tâm, nghĩ tới nghĩa tử Tiểu Lục thì rơi nước mắt. Tiết Nô Nhi cười lạnh nói:

- Còn dám khóc nữa! Đông Xưởng chúng ta không có hạng vô dụng như người!

Kim quang chợt lóe, liền muốn giải quyết Hồ Trung cho xong nợ. Chợt Lưu Kính giơ tay ngăn cản, cười nói:

- Đừng giết hắn.

Nói rồi lão lại đỡ Hồ Trung dậy.

Hồ Trung thấy Lưu Kính mặt đầy tươi cười, còn cúi đầu chăm chú nhìn mình thì càng thêm sợ hãi, không biết đối phương sẽ giở trò lợi hại thế nào.

Bị Lưu Kính chậm rãi giơ tay sờ trên lưng. Hồ Trung biết vị tổng quản này bề ngoài hiền lành như một lão nhân tâm thường, kỳ thật thủ đoạn hung ác

đáng sợ gấp Tiết Nô Nhi cả trăm lần. Hắn run rẩy toàn thân, chỉ hận không chết trong tay Tiết Nô Nhi, run giọng nói:

- Tổng quản, van cầu ngài cho ta một đao mau lẹ...

Lưu Kính cười ha hả, hạ tay xuống nói:

- Mau hay không là sao, người đang nghĩ gì vậy?

Đã thấy lão duỗi tay điểm vào huyết đạo sau lưng Hồ Trung, tiếp theo tự xé áo băng bó những chỗ bị thương cho hắn.

Hồ Trung hoảng sợ, run giọng hỏi:

- Tổng... Tổng quản, ngài... Thực ra muốn đổi phó ta thế nào...

Lưu Kính mỉm cười nói:

- Mọi người quen biết nhiều năm, nói cái gì mà đổi phó hay không đổi phó? Như vậy không phải quá là khách khí sao?

Diễn một tiểu khúc nhỏ, lão đích thân băng bó thỏa đáng thương thế cho Hồ Trung, lúc này mới cười nói:

- Người sống trên đời, nếu không tham tiền thì cũng là háo sắc. Chúng ta ở trong cung, muốn gần nữ nhân cũng không được. Người nói đi, mấy lão tiểu tử Đông Xưởng chúng ta đáng giá bao nhiêu?

Sắc mặt Hồ Trung ảm đạm, cúi đầu thấp giọng:

- Giang đại nhân đã đích thân nhận lời. Chờ ta lúc hồi hương sẽ cho thưởng ngàn mẫu ruộng tốt, mặt khác còn cho đám huynh đệ ở quê nhà một khoản lớn.

Tiết Nô Nhi nổi giận mắng:

- Tiểu nhân vô sỉ! Chỉ vì vài mẫu ruộng liền bán cả mạng chúng ta! Cầu tạt chúng!

Nói xong hét một tiếng, lại muốn động thủ giết người. Lưu Kính đuổi tay ngăn cản, chăm chú nhìn Hồ Trung rồi gật đầu cười nói:

- Tiểu Trung à, người lo lắng thay huynh đệ ở quê nhà, ta cũng không thể trách người. Chính là nghĩ đến tính mạng của đám già trẻ trong cung, e là chuyện này khó mà bỏ qua.

Hồ Trung mặt xám như tro, lộ vẻ sầu thảm nói:

- Ta bán đứng mọi người, không có kết cục tốt. Công công cứ xử tử ta, nô tài không oán hận nửa câu.

Lưu Kính lắc lắc đầu thở dài:

- Đông Xưởng chúng ta còn được vài người, sao có thể tàn sát người một nhà! Hồ Trung à, giờ chúng ta cho người một con đường sáng. Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, ngày sau tất có thể tìm Giang Sung đòi đất cầm tiền, còn giữ lại cái đầu ăn cơm. Chủ ý này nghe thế nào?

Hồ Trung lắp bắp kinh hãi:

- Có... Có chuyện tốt như vậy? Tổng quản ngài đừng giỡn ta...

Lưu Kính mỉm cười, nói:

- Ta nói lời nghiêm chỉnh như vậy, sao lại thành ra trêu người?

Lão vỗ vào hai má Hồ Trung, nói:

- Ta chờ mấy chục năm, cuối cùng cũng có được một kẻ phản gián. Người ngấm lại coi, bao nhiêu tin tức giả ngày sau, còn phải dựa vào người truyền

về cho họ Giang. Tiểu Trung à Tiểu Trung, tính mạng của người quan trọng như vậy. Sao ta có thể giết được đây?

Nói xong thì phá cười lên ha hả.

Tần Trọng Hải nghe đến đây cũng hoảng sợ. Giang Sung mất sức chín trâu hai hổ, khó khăn mua được nội gián quan trọng trong Đông Xưởng, giờ này lại để Lưu Kính dùng kế phản gián. Hai đại gian thần này tàn nhẫn như thế, đám người Liễu môn muốn vững chân tại triều đình, nói thế nào cũng phải tăng thêm thực lực.

Hồ Trung vừa mừng vừa sợ vừa xấu hổ, mắt thấy mạng sống còn hi vọng, đang muốn nói lời cảm tạ, lại nghe Lưu Kính cười hỏi:

- Hồ Trung à, gần đây Tiểu Lục thế nào? Thân thể mạnh khỏe không? Ban đêm có còn ho hắng?

Hồ Trung nghe nhắc tới đứa con nuôi, nhất thời đổ mồ hôi lạnh, cười gượng:

- Được sự quan tâm của tổng quản, đứa nhỏ này rất tốt.

Lưu Kính ha hả cười nói:

- Đúng vậy, nó thật sự ngoan ngoãn, xem qua lại rất có hiếu tâm, pha trà nóng chờ người trở về. Tiểu Trung à! Số của người thật tốt à!

Hồ Trung nghe lời này, biết vận mệnh của nghĩa tử đã bị tổng quản đại nội nắm giữ. Chỉ cần hấn phản bội, Tiểu Lục liền đại họa lâm đầu. Trong lòng khó chịu, thoáng chốc ghen ngào không thành tiếng.

Tần Trọng Hải chứng kiến cảnh này thì cũng than thở. Chợt thấy Tiết Nô Nhi dò xét mọi nơi trong viện, Tần Trọng Hải lấy làm kinh hãi. Tình thế hôm nay hung hiểm, nếu bị người phát hiện, e là sẽ có máu đổ. Y liền ngừng hô hấp, không dám động đậy.

Liền vào lúc này, chợt nghe một thanh âm non nớt vang lên:

- Tổng quản, Phó tổng quản, các ngài cũng ở chỗ này sao? Cha của tôi đâu?

Là Tiểu Lục tới tìm cha nuôi. Nó thấy Hồ Trung ngồi bệt trên đất, liền chạy tới kêu lên:

- Cha!

Hồ Trung thấy đứa nhỏ này đến thì càng sợ hãi, không biết làm thế nào cho phải.

Tiểu Lục thấy sau lưng Hồ Trung băng bó, giật mình hoảng sợ la lên. Lưu Kính đi ra phía trước, vỗ đầu Tiểu Lục rồi cười nói:

- Cha ngươi không cẩn thận, để đinh sắt cào bị thương nơi lưng, đã băng bó trị liệu rồi!

Tiểu Lục ôm chặt lấy Hồ Trung khóc ròng:

- Cha! Nếu người có gì sơ xuất, sau này Tiểu Lục phải làm sao đây?

Lời lẽ đầy chân tình, Hồ Trung cũng ôm lấy nó. Phụ tử hai người khóc thành một đoàn.

Tần Trọng Hải thấy thế liền nghĩ: "Lúc này không đi, còn đợi khi nào?"

Thừa dịp mọi người phân tâm, bàn chân y bơi dẫu vội vàng trốn trở về. Thấy tình thế hỗn loạn, y không dám lưu lại trong cung mà liền hồi phủ, trên đường còn không ngừng cân nhắc sự tình.

"Đám kẻ trộm này chó cắn chó, khiến cho địa bàn lão tử loạn thành một đồng. Hắc hắc, Quỳnh Quý Phi còn dám vụng tình, cố ý động thủ trên đầu lão tử, ta tuyệt đối không để yên việc này"

Mắt thấy Giang Sung, Lưu Kính cùng hiển lộ thần thông bắt nhược điểm đối phương. Ngoài chức trách, Tần Trọng Hải cũng lòng hiếu kỳ, có ý tra ra manh mối nội tình.

Về phủ nghỉ tạm đến đêm, Tần Trọng Hải trở lại bản doanh lấy ra rất nhiều khí giới, tiếp theo tìm mười tên thuộc hạ giỏi giang đến, dặn rằng:

- Các người theo ta, lát nữa chúng ta có đại sự cần làm.

Lập tức suất lĩnh mọi người, liền hướng về Nhân Trí Điện mà đi. Chúng thuộc hạ thấy bộ dạng của y ngưng trọng, trên đường liền hỏi:

- Lão đại dẫn theo nhiều anh em, thực ra muốn làm cái gì?

Tần Trọng Hải biết chuyện tình nghiêm trọng không thể truyền ra, liền cười lạnh nói:

- Đừng hỏi nhiều. Phải biết đầu của các người là để ăn cơm, không phải đưa cho người ta chém.

Mấy người nghe vậy hãi dị không hiểu, tất cả đều câm như hến.

Tới Nhân Trí Điện, Tần Trọng Hải căn dặn đám người. Nếu có kẻ tới phụ cận trăm thước lập tức vỗ tay cảnh giác. Đám huynh đệ Hồ Lâm Quân sớm

được y thu phục, thấy lão đại hành sự quái lạ nhưng không dám nhiều lời.

Tần Trọng Hải đi vào sâu trong điện, tới bên cạnh bức thi họa, thầm mắng:
“Con mẹ nó, hôm nay lão tử nhất quyết phải tra ra manh mối”

Y hắc hắc cười lạnh, lật bức họa tìm chỗ ổ khóa, lấy khí cụ mạnh muốn cạy nó ra.

Ai ngờ cạy cả nửa ngày, toàn thân đổ mồ hôi mà ổ khóa mảy may bất động. Xem ra không hề tầm thường, là cao thủ thợ thủ công chế tạo. Tần Trọng Hải thầm nghĩ: "Lần sau nên dẫn theo Ngũ chế sứ. Hẳn xuất thân bộ đầu, đích thị cũng là tay lành nghề trộm cướp"

Thở hổn hển một hồi, Tần Trọng Hải hung hăng mạnh cạy vài cái. Có điều ổ khóa thật sự quá chắc chắn. Không có biện pháp. Y càng lúc càng nóng ruột, thầm nghĩ: "Mặc kệ, nhẹ không được thì lão tử liền nặng tay"

Tĩnh tâm lắng nghe bốn phía, thấy đêm khuya yên tĩnh không người. Tần Trọng Hải rút cương đao, vận khởi tầng thứ tám trong Hỏa Tham Nhất Đao. Một chiêu "Tam hợp hỏa tham" muốn chém tới vách đá.

Chợt nghe bên tai vang lên một tiếng thở dài, nói:

- Tần tướng quân, cửa dùng để mở, không dùng để chém.

Tần Trọng Hải đột ngột nhảy dựng, thật sự cả kinh. Với võ công của bản thân mà nói, trên thế gian, người có thể bất tri bất giác đến gần y chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Giờ yếu hại phía sau đã bị người ta chế trụ. Nếu xoay người chắc chắn bị ám toán, y liền hạ lưng cúi thân, trầm giọng hỏi:

- Người tới là ai?

Người nọ chỉ than thở một tiếng, không thấy đáp lại. Tần Trọng Hải bề ngoài hào phóng kỳ thật tâm tư nhạy bén, lúc này thầm nghĩ: “Kẻ này nếu muốn đả thương ta, khi vừa đến đã ra tay, còn đứng như vậy hẳn là nhận ra ta.”

Trong lòng suy tính thân phận đối phương, y cười lạnh nói:

- Lưu công công có chuyện cứ nói, cố lộng huyền hư làm gì?

Quả nghe người nọ ở sau lưng ồ một tiếng:

- Giải cho tiểu tử, không ngờ lại nhận ra ta.

Tần Trọng Hải xoay người lại. Quả nhiên trước mắt là Lưu Kính.

Hai người mặt đối mặt đứng bất động.

Tần Trọng Hải nhớ tới đám thuộc hạ, liền dò hỏi:

- Công công đã làm gì huynh đệ của ta?

Y biết trong đám thủ hạ không có cao thủ, tất không đỡ được một kích của Lưu Kính. Giờ không ai lên tiếng cảnh báo, không khỏi lo cho an nguy của bọn họ.

Lưu Kính mỉm cười nói:

- Bốn công công chỉ mời bọn họ ngủ ngon một giấc, không hề có ác ý. Nên biết người ta ăn lắm ngủ nhiều mới là sống thọ à!

Tần Trọng Hải nghe thì yên lòng, biết Lưu Kính đe dọa mình, lúc này cũng cười lạnh:

- Ăn nhiều ngủ nhiều thì sống lâu? Đây là đạo lý gì?

Lưu Kính nói:

- Ngủ nhiều tất nhiên thấy đói, tự nhiên sẽ bớt nói một chút. Đây là đạo lý dễ hiểu trong cung, đã hiểu chưa?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Không hiểu.

Lưu Kính nói:

- Ít nhìn lung tung một chút, tính mạng không lo. Ăn nhiều ngủ nhiều, hưởng phúc tới già. Tướng quân muốn sống lâu trăm tuổi, nên nhớ kỹ điểm này.

Tần Trọng Hải thầm mắng: "Lão đầu này muốn hù dọa ta sao?"

Lại tỏ vẻ không quan tâm, nói:

- Ta không cướp của trộm tình, cũng không xúi giục làm bậy, hỏi sao tính mạng không dài? Điểm này còn muốn thỉnh giáo tổng quản.

Trên mặt Lưu Kính hiện vẻ giáo hoạt, lắc đầu nói:

- Tần tướng quân, trộm tình so với giết người cướp của, người nói hai chuyện này thế nào?

Lúc này trời không gió nhưng thấy vạt áo Lưu Kính khẽ bay lên, e là đang thâm vận khí. Tần Trọng Hải cũng không hề sợ hãi, lập tức tay ấn chuôi đao, cười lạnh nói:

- Bắt gian như bắt cướp. Sự tình đổ tới trên đầu Tần mỗ, ta không sợ phiền phức.

Nội kinh trùn tới, một luồng lực đạo thấu nhập thân đao, khe hở giữa thân đao cùng vỏ đao nhất thời lan ra hồng quang.

Lưu Kính thấy hai bên càng nói càng cương cường như muốn động thủ. Lão mìm cười, đột nhiên hỏi:

- Tần tướng quân, đạo này Liễu hầu gia vẫn khỏe?

Khi nói thì vạt áo chậm rãi rủ xuống.

Tần Trọng Hải nghe nhắc tới Liễu Ngang Thiên thì rung mình, nhớ tới chuyện Lưu Kính có ý hợp tác với bên này. Y không muốn quá mức thất lễ, liền buông chuôi đao đáp lời:

- Hầu gia rất tốt, đa tạ tổng quản đã quan tâm.

Lưu Kính neho mắt cười nói:

- Gần đây dường như Giang đại nhân cũng rất tốt, phải không?

Tần Trọng Hải cười gượng, nói:

- Giang đại nhân không xấu, Hầu gia cũng tốt, thêm Lưu tổng quản cũng mạnh khỏe thân thể. Tính ra thiên hạ thái bình.

Lưu Kính chỉ vào mặt thất, mỉm cười nói:

- Nếu muốn thiên hạ đại loạn cũng không phải việc khó. Cứ việc phá cái cửa này ra. Tần tướng quân khinh xuất như thế, Giang đại nhân tất thưởng cho người một cái hồng bao thật nặng, đúng là phát tài.

Tần Trọng Hải cơ trí loại nào, vừa nghe lời ấy đã hiểu.

"Nghe ý tứ là muốn ta mở một mắt nhắm một mắt cho qua chuyện này. Ta có nên đồng ý chẳng?"

Lúc này hai phái Giang Lưu ác chiến, nếu tùy tiện lộ ra gian tình của Quỳnh quý phi, sẽ mang tiện nghi cho Giang Sung. Tần Trọng Hải trầm ngâm một lát, cân nhắc lợi hại thì có ý nhượng bộ. Y ho vài tiếng, nói:

- Tục ngữ có câu, khuyến khích đánh bạc không khuyến khích trộm tình. Tuy nói vụng tình đỡ hơn cướp của giết người nhưng còn phải xem là ai ăn vụng, ai giết ai. Hy vọng công công khuyến nhủ bằng hữu của ngài, ăn vụng thì biết chùi mép cho sạch, đừng để vãi ra đầy đất, lại phải phiền lòng quét dọn.

Lưu Kính nghe y nói như thế, biết sự tình đã dịu đi. Lão mỉm cười nói:

- Cho nên sẽ cần người mang chổi cầm gầu thu dọn, tuyệt không cần người đưa đao múa may làm gì, người yên tâm đi.

Ngụ ý lời này tất nhiên thu thập sạch sẽ, tuyệt không để Tần Trọng Hải gặp chuyện khó xử.

Tần Trọng Hải nhìn lão một cái, thản nhiên nói:

- Được rồi, xem ra chúng ta đều là hạng quét rác dọn phân, ta trở về ngủ đây.

Lưu Kính cười ha hả chấp tay:

- Khó được Tần tướng quân hiểu ý, họ Lưu ta nợ người một lần nhân tình.

Trải qua lần này, Tần Trọng Hải dù muốn tra ra chuyện cơ mật trong Nhân Trí Điện nhưng nhớ Lưu Liễu hai phái viện trợ lẫn nhau, y đành kiềm chế tò mò, hàm hồ để mặc cho bọn họ qua cửa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 5: Kinh hoa thu sắc

Đường phố huyên náo, lại sắp đến ngày tết Trung thu. Hôm đó phong lưu sắc sĩ, danh môn khuê tú tụ hội tại khắp các lầu tiên nơi kinh thành, cùng đám giai nhân mỹ nữ giải đố giải liên, bình văn ngâm thơ, đúng là náo nhiệt đến cực điểm.

Trung thu cũng là ngày đại thọ năm mươi của Cố gia phu nhân, trong phủ thượng thư giăng đèn kết hoa, bận trong bận ngoài, chỉ riêng danh thiệp gửi tới chúc mừng đã đạt con số cả ngàn.

Mắt thấy qua nửa tháng, sắp tới mười lăm tháng tám. Mấy ngày nay Cố Thiển Hề cũng chuẩn bị hạ lễ. Với bản tính linh hoạt thông minh, không muốn theo khuôn sáo cũ, Cố phu nhân thấy nàng tìm kiếm bảo vật khắp nơi, chỉ cười nói:

- Con à! Mẹ không thiếu gì cả, chỉ thiếu một anh rể tốt, con mau mau xuất giá, sinh đứa cháu bụ bẫm, mẹ sẽ vui mừng biết bao.

Nghe Cố phu nhân nói như vậy, Cố Thiến Hề chỉ cười nhàn nhạt, lại không ai thấu hiểu tâm sự của nàng.

Ngày hôm đó Cố Thiến Hề mang theo Tiểu Hồng, chủ tớ hai người cùng xuất môn chọn mua thợ lễ. Nhớ ơn dục dưỡng vất vả của thân mẫu, lúc này nàng đem tất cả của riêng tích góp ra, hy vọng làm cho Cố phu nhân kinh hỉ một phen.

Mắt thấy Cố Thiến Hề nói chuyện, lại nở nụ cười hiếm thấy, Tiểu Hồng cũng thầm cao hứng thay tiểu thư. Hai năm nay ở kinh thành, tuy rằng Cố Thiến Hề miễn cưỡng cười vui trên mặt nhưng ban đêm lại thường lệ ướm chăn đơn, đơn độc thương tâm gỗi chiếc, Tiểu Hồng ở bên chứng kiến vừa thương lại vừa đau, nhớ tới tên đào phàm bại hoại đã làm hại tiểu thư thảm như vậy, trong lòng càng thấy thống hận.

Cũng may ông trời đoái thương, khó khăn nửa năm trước có Dương lang trung theo đuổi. Người này văn võ toàn tài, ngày thường lại rất biết pha trò khôi hài, làm cho Cố Thiến Hề dần dần quên đi nỗi niềm. Tâm niệm như thế, Tiểu Hồng âm thầm cầu khẩn trời xanh phù hộ, để tiểu thư có được đấng lang quân tốt, đừng để người xấu bắt nạt.

Hai người đi trên đường cái, chỉ thấy chung quanh lui tới là người những người, đúng là cảnh sắc phồn hoa, ồn ào náo nhiệt. Tiểu Hồng thấy một bên có một tiệm bán ngọc thì vui vẻ, chỉ vào biển hiệu nói:

- Tiểu thư! Đây là 'Tri cổ trai' kinh thành, chi bằng chúng ta dừng chân ở chỗ này chọn vài thứ, biết đâu tìm được đồ hiếm?

Cổ Thiển Hề biết mẹ nàng yêu ngọc như mạng, lập tức vui vẻ nói:

- Được, kinh thành dưới chân thiên tử, nói không chừng sẽ tìm được bảo vật!

Chân ngọc nhẹ nhàng hướng tới tiệm bán ngọc nọ.

Cổ Thiển Hề đi vào trong. Nàng xuất thân giàu có từ nhỏ, đương nhiên thấy qua rất nhiều đồ cổ hiếm quý. Nhìn trái phải một hồi, chỉ thấy một số vật tầm thường, thật sự không có thứ hiếm lạ. Nàng lắc lắc đầu, thầm nghĩ: "Xem ra kinh thành tuy lớn, phong tình lại còn kém cả Dương Châu chúng ta."

Nàng thở dài, đang muốn kêu rời đi Tiểu Hồng, chợt nghe một người nói to:

- Lão bản! Đây là bảo vật gia truyền lưu lại, tổ tiên ta chính là đại quan Đại Tổng. Nếu không phải trong nhà đang rất tiền, ta cũng không nỡ bán, ông. . . Ông lại chỉ trả một chút bạc, này... Điều này sao được?

Cổ Thiển Hề thấy hiếu kỳ quay sang, thấy là một nam tử tuổi trung niên tới bán ngọc, trên tay người nọ là một miếng ngọc tạo hình con hươu màu sắc

ánh sáng bất phàm, đủ thấy là dị bảo, có lẽ là đồ quý thời Bắc Tống. Nàng vui mừng thầm nghĩ:

“Mẹ ta thích dùng đồ ngọc, nếu thấy con hươu bằng ngọc này, ắt sẽ rất vui vẻ. Không thể ngờ hôm nay vận khí tốt như vậy, để ta gặp được trân phẩm 'Bạch Ngọc Hoàng Cát Thấm' .”

Nghĩ tiếp thì nàng trở nên lo lắng: "Nhưng hôm nay ta chỉ mang theo ngân phiếu ba trăm lượng, không biết đủ mua hay không?”

Đang còn nghĩ, lại nghe lão bản nói:

- Vị lão huynh này! Chúng ta làm ăn chú trọng bốn chữ “đồng tấu vô khi”, tuyệt không lừa gạt phương giá. Miếng ngọc này, ta chỉ có thể ra ba mươi lượng. Nếu đài gia không muốn bán thì mời trở về cho!

Nói xong neho mắt, một bộ xa cách.

Cổ Thiển Hề tức giận thầm nghĩ: "Lão bản chỉ giả ba mươi lượng bạc, đúng là ăn hiếp người, còn không là không nhận ra chỗ quý giá của miếng ngọc này."

Thời này cổ ngọc bị làm giả thật sự quá nhiều, không ai dám mua vật không rõ lai lịch. Nam tử nọ dường như cần tiền, nếu không cũng là trong cảnh cùng đường. Chỉ nghe hần thở một tiếng thật dài, nói:

- Thôi! Xem như ta xui xẻo, gặp gỡ gian thương, ai! Hết thấy đều là cái số khổ!

Than rồi duỗi tay ra ngoài, nói:

- Ba mươi thì ba mươi. Chúng ta một tay giao tiền, một tay giao hàng. Mau đưa bạc ra đi!

Cố Thiến Hề nhường mày thầm nghĩ: "Nam tử này cũng thật khờ, hươu ngọc kia đáng giá ít nhất trên năm trăm lượng, lão bản chỉ giả ba mươi, sao hắn còn bán?"

Lão bản kia thật sự là gian thương mười phần, mắt thấy nam tử bán ngọc quả thật cần tiền, nhất thời tham niệm nổi lên, muốn kiếm thêm lợi, lập tức lạnh lùng thốt:

- Cái gì gian thương dối thương? Người nói lời thật khó nghe, bồi nhọ danh dự của ta. Giờ người muốn bán, ta chỉ có thể trả hai mươi lượng.

Nam tử nọ giận dữ đến đỏ bừng mặt, quát:

- Người... Không phải đang ăn hiếp người sao?

Lão bản ngạo nghễ nói:

- Người còn dám trả treo! Nói thêm câu nữa, ta chỉ giả mười lượng.

Nam tử nọ vừa gấp vừa tức, nhất thời không biết nên trở mặt bỏ đi hay không. Lão bản thì một bộ bận vẫn ung dung, cười lạnh nói:

- Muốn bán thì nhanh lên, ta không có thời gian đôi co cùng người.

Nam tử nọ cúi đầu thở dài, lắc đầu nói:

- Được rồi! Hai mươi thì hai mươi, người trả tiền đi.

Lão bản thấy mưu kế đã thành, mỉm cười muốn xuất tiền.

Cố Thiến Hề không đành lòng người nọ chịu thiệt, đang muốn tiến lên ngăn trở, chợt nghe điểm cửa truyền đến một tiếng cười nói:

- Huynh đài, hươu ngọc này có chỗ độc đáo, có thể cho ta mượn xem hay không?

Nam tử bán ngọc ngạc nhiên. Chỉ thấy một gã thư sinh cười dài đứng ở trước mặt.

Cố Thiến Hề vui vẻ thầm nghĩ: "Có người đi ra bênh vực kẻ yếu."

Nàng ngược mắt, thư sinh nọ đưa lưng về phía này, tuy không rõ diện mạo nhưng nghe lời lẽ văn nhã lưu loát, hẳn cũng là người đọc đủ thứ thi thư. Cố Thiến Hề thầm cười, muốn xem đối phương bóc mẽ lão bản kia thế nào.

Lúc này Nam tử bán ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Nơi này là Tri Cổ Trai, rất nhiều lương mỹ ngọc khí, công tử muốn xem ngọc, sao không vào trong điểm mà chọn?

Thư sinh nọ cười nói:

- Ta đặc biệt chỉ yêu thích hươu ngọc này, chẳng biết cho ta mượn xem được chăng?

Nam tử bán ngọc gật gật đầu, đang muốn đưa miếng ngọc qua, lão bản kia đã gầm lên:

- Người nghe rõ cho ta! Chỉ cần người giao miếng ngọc này cho người thứ hai, ta sẽ không mua nữa!

Cổ Thiển Hề nghe thì cau mày thầm nghĩ: "Lão bản nợ rất gian trá, lừa bịp trả giá hai mươi lượng, lại không muốn cho người ngoài xem, thật là người xấu."

Nam tử nợ lộ vẻ khó xử, thấy lão bản kia lấy ra bạc thì không muốn sinh thêm chuyện, thở dài nói:

- Được rồi! Xem như người lợi hại.

Đoạn gã xoay người sang thư sinh, áy náy nói:

- Thật không phải với huynh đài, ngọc của ta đã bán cho người, nếu huynh đài muốn xem, hôm khác tới nơi này xem đi!

Lúc này khách nhân trong tiệm thấy có náo nhiệt, không ít người tới vây quanh hóng chuyện.

Thư sinh nợ cười ha hả nói:

- Các hạ hà tất sợ lão bản này? Nếu không phải hắn có tật giết mình, đổi trắng thay đen, ngang nhiên muốn lừa bịp người, sao lại sợ ta xem thử? Huynh đài đừng để ý đến hắn, để tại hạ thay người một lần, đảm bảo việc này sẽ thành.

Mọi người nghe thư sinh nói cũng có lý, kêu lên với nam tử bán ngọc:

- Đúng vậy! Lão bản này có ý gạt người, đừng để bị hấn lừa.

Cố Thiển Hề che miệng cười khẽ. Biết thư sinh chiếm được thượng phong, lão bản không thể không nhượng bộ.

Quả nhiên lão bản kia nghe mọi người xen vào, nếu hành sự không cẩn thận là tự đập bể chiêu bài. Hấn đầu đầy mồ hôi lạnh, từ quầy đi ra, chỉ vào thư sinh nọ mắng:

- Tiểu tử độc mồm độc miệng ở đâu chui ra, chớ ở chỗ này ngậm máu phun người! Miếng ngọc hươu này lai lịch bất minh, chỉ đáng hai mươi lượng, người miệng còn hôi sữa thì biết cái gì!

Hấn hừ hừ vài tiếng, nghiêng mắt nhìn thư sinh rồi nói:

- Theo ta thấy, chẳng qua người được tìm tới giúp đỡ, muốn tới nơi này nâng giá!

Lời vừa ra, mọi người cũng thấy có lý. Giờ phút này thế đạo không còn, nơi phường chợ đầy rẫy kẻ lừa người lọc. Những người này một đáp một xướng, có khi biến sắt vụn thành hoàng kim. Từng nghe đồn đãi thế này đã

hiều, nhất thời đám người gật đầu sôi nổi. Cố Thiển Hề thấy lão bản mở lời kích động, không khỏi lo lắng cho thư sinh nọ.

Thư sinh nọ cười ha hả, nói:

- Lão bản! Ta không hiểu chỗ hiểm quý của miếng ngọc hươu này, chẳng lẽ người hiểu?

Lão bản kia cũng cười ha hả, nói:

- Ta xuất đạo đã bốn năm mươi năm, được cho là danh gia giám ngọc đệ nhất Bắc Kinh. Trong thiên hạ, há có loại ngọc ta không biết?

Thư sinh nọ ồ một tiếng, mỉm cười nói:

- Nói vậy, nếu người thực sự cao minh, sao lại để bảo vật lọt qua mắt.

Lão bản xì một tiếng khinh miệt, nói:

- Cái loại rẻ tiền này cũng có thể gọi bảo bối? Tiểu quỷ người đừng nói hươu nói vượn nữa! Cần thận ta tổng cổ người ra ngoài!

Thư sinh nọ cười nói:

- Nhìn người ngây ngậy đúng là không biết ngọc. Đợi lát nữa ta nói ra, chỉ sợ người hai tay dâng mấy trăm lượng bạc, quỳ xuống xin người ta bán cho!

Cổ Thiến Hề thầm nhủ gật đầu, xem ra lão bản không biết miếng ngọc kia giá trị phi phàm, nếu không với bản tính tham tài, sao lại gây khó dễ cho người bán, đẩy bay chỗ tốt ra bên ngoài?

Lão bản mở lâu bán ngọc chỗ này nhiều năm, chính là hành gia kinh thành đều biết, trước mắt bị thư sinh nọ xem thường, biết để thể diện đi đâu? Hăn giận quá hóa cười, nói:

- Giới cho tiểu tử càn rỡ, có gan nói vậy tại ‘Tri Cổ Trai’, sợ rằng có không mấy tay! Nếu người không nói rõ ràng, hôm nay tuyệt không để người bình an ra ngoài!

Nói xong vung tay lên, hai bên lao ra vài tên tiểu nhị, cười lạnh nhìn chăm chăm vào thư sinh nọ.

Tiểu Hồng thấp giọng kinh hô, nàng đi tới nói nhỏ với tiểu thư:

- Lão bản muốn đánh người, chúng ta có nên đi báo quan?

Cố Thiển Hề mỉm cười lắc đầu:

- Đừng sợ, có ta ở đây, không sợ đám người này làm chuyện xấu.

Ngôn ngữ tràn đầy khí phách của quan gia tiểu thư.

Chủ tớ hai người đang nói, thư sinh nọ lại cười cười, không thèm quan tâm sự uy hiếp của mấy tên tiểu nhị. Hắn tự cầm miếng ngọc lên rồi dùng răng cắn, nam tử bán ngọc cả kinh nói:

- Không được cắn!

Thư sinh nọ cười nói:

- Không sao đâu.

Hắn cẩn thận xem qua miếng ngọc, mới nói:

- Không đơn giản, quả thật là trân phẩm thời Đại Tống.

Nam tử bán ngọc vừa mừng vừa sợ, hỏi:

- Huynh đài nhận ra lai lịch miếng ngọc này?

Thư sinh nọ khẽ gật đầu, nói:

- Miếng ngọc hươu này chính là điêu khắc thời Đại Tống, chất ngọc ôn nhuận, ít nhất cũng đáng mấy trăm lượng.

Cổ Thiển Hề thấy cách thức hăn xem ngọc trực tiếp, đã biết người này là người thành thạo trong nghề thì yên lòng. Xem ra lão bản cường hung bá đạo nhưng không làm khó nổi hăn.

Lão bản cười ha hả, nói:

- Nói hươu nói vượn! Cái gì mấy trăm lượng, quả thực là ăn nói lung tung!

Thư sinh nọ không tức giận, cười nói:

- Một khi tôn giá đã không tin. Vậy theo nhãn quang của người, miếng ngọc hươu này là vật triều đại nào?

Lão bản cười hắc hắc, duỗi tay đoạt lấy miếng ngọc, nói:

- Miếng ngọc tuy rằng xảo đoạt thiên công, lại không thể gạt được mắt ta, xem sắc thắm trên mình nó thì do thợ thủ công Tô Châu làm ra, chỉ là đồ giả cổ hơn mười năm trước.

Cổ Thiển Hề chưa từng xem qua miếng ngọc cẩn thận, không biết hai người ai đúng ai sai, liền nhắc gót chân từ xa xa nhìn lại.

Thư sinh nọ mỉm cười, nói:

- Miếng ngọc này xuất xứ từ Tô Châu? Người dựa vào cái gì mà nói như vậy?

Lão bản cười lạnh nói:

- Người nói đây là đồ cổ Đại Tống, sao ta không thể nói là thợ thủ công Tô Châu thời nay làm? Người nếu thấy ta nói sai, sao không chỉ rõ?

Mọi người nghe được lời ấy, nhất thời lớn tiếng phụ họa, muốn xem thư sinh nọ đối đáp thế nào.

Tiểu Hồng thấy tình cảnh ngày càng loạn, sợ gặp chuyện không may, liền kéo Cổ Thiển Hề, khuyên:

- Đi thôi tiểu thư, chỗ này không có gì hay.

Cố Thiển Hề lắc đầu nói:

- Đừng vội, xem thêm chốc lát.

Nàng cũng muốn biết lý lẽ thư sinh nọ đưa ra, lập tức chuyên tâm lắng nghe.

Lại nghe thư sinh nói:

- Các hạ muốn nghe, ta đây cũng không khách khí. Người bán ngọc nhiều năm, hẳn phải biết ngày nay kẻ sĩ thích bình ngọc hồ ngọc. Nếu miếng ngọc này do thợ thủ công Tô Châu làm, sao không điêu khắc ra mấy thứ trên để bán cho dễ? Cần gì phải khắc hình con hươu, để cho người ta trả giá rẻ mạt chỉ hai mươi lượng thế này?

Mọi người nghe hẳn chê cười, đều là cười ha hả. Lão bản kia hừ một tiếng, quát:

- Ai biết đám thợ muốn điêu khắc cái gì? Người hỏi ta, ta lại hỏi ai?

Thư sinh nọ cười nói:

- Vậy ra lão bản không biết lai lịch đồ này!

Mọi người cười to không dứt, giễu cợt lão bản.

Lão bản kia nghe hai bên cười mỉa không thôi, lập tức cả giận nói:

- Tiểu tử chó càn rỡ! Chúng ta chó nói mấy lời không bằng chứng. Giờ hai ta dựa vào chân tài thực học, xem chất liệu miếng ngọc thế nào? Người dám hay không?

Lão bản rất có kiến giải đối với chất liệu các loại ngọc, luôn luôn tự tin, giờ phút này liền mở miệng kích tướng. Dù thư sinh nọ có quái chiêu gì thì đám người bên ngoài không phải kẻ trong nghề, dù lão có ăn nói bừa bãi cũng không sao, đến lúc đó coi như hòa cả làng là xong.

Thư sinh nọ cười nói:

- Như thế cũng tốt, để mọi người luận bàn đúng sai.

Lão bản cố ý lấy lại mặt mũi, lập tức sai người lấy ra giấy bút, muốn hai người viết ra chất liệu ngọc để đối chiếu.

Cổ Thiến Hề cười thầm: "Nghe lời lẽ tự tin, công tử kia hẳn là đại hành gia, lão bản chỉ thêm mất mặt mà thôi."

Hai người cùng viết. Chỉ một lúc sau, lão bản mở trang giấy trên tay, thấy là ba chữ: "Hàn Bạch Ngọc."

Thư sinh nọ cười hỏi:

- Chỉ có vậy sao?

Lão bản kia nổi nóng, cả giận nói:

- Người cười cái gì? Mở giấy của người ra coi!

Thư sinh nọ cười ha hả, mở một góc giấy, chỉ thấy hai chữ "Bạch Ngọc".

Lão bản kia ngạo nghễ nói:

- Người ra oai cái gì? Người chỉ viết nổi hai chữ Bạch Ngọc, còn thiếu một chữ. Người thua.

Mọi người không biết không hiểu, vừa thấy thư sinh nọ viết kém một chữ, liền sôi nổi phụ họa, lớn tiếng nói:

- Hai chữ đối ba chữ, người thua!

Lỗi phân thắng bại kiểu này thật là hoang đường.

Nam tử bán ngọc cũng lắc đầu. Vốn tưởng rằng gặp hành gia trong nghề, không nghĩ thư sinh nọ chỉ học đòi văn vẻ, không có bản lĩnh thực sự. Chỉ riêng có Cố Thiển Hề là tươi cười, dường như biết thư sinh nọ học vấn uyên bác, nhất định có thể làm cho người người chấn động.

Lão bản đang muốn cười nhạo. Lại nghe thư sinh nọ cười dài một tiếng, nói:

- Xem cho rõ, vẫn còn chưa hết!

Nói xong mở hoàn toàn tờ giấy, lộ ra hàng chữ hoàn chỉnh. Một kẻ ưa chuyện đi tới, thì thầm đọc:

- Bạch Ngọc Hoàng Cát Thấm, là hàn ngọc sinh ra trong nước, tục xưng Tử Nhi Ngọc (1).

Cố Thiển Hề rung mình thầm nhủ. Miếng ngọc hươu nọ quả thật là "Bạch Ngọc Hoàng Cát Thấm", ba trăm lượng mua được nó đúng là tiện nghi bằng trời.

Lão bản cả kinh hỏi:

- Sao người biết nhiều như vậy?

Thư sinh nọ nói:

- Ta căn thử một cái, tính chất cứng rắn là hàn ngọc không thể nghi ngờ, ta dù chưa từng thấy cổ ngọc loại này nhưng nhờ ánh sáng màu sắc chiết xạ, thuộc sắc vàng thẫm, chính là thủy ngọc hảo hạng.

Mọi người nghe vậy tán thán, tất cả đều tranh nhau xem dáng vẻ hình thái của miếng ngọc hươu.

Thư sinh nọ nói:

- Cổ ngọc Đại Tổng đa số mang họa tiết, chạm trổ nhiều hơn kể tục đương đại. Chư vị, mời nhìn.

Nói xong nâng miếng ngọc lên, chỉ vào sừng hươu chỗ nói:

- Nơi sừng hươu điêu trạm trổ nghiêng nghiêng, thêm phần sống động, đao pháp xưng là 'Đao nghiêng', hoàn toàn khác với lối trạm khắc 'Dưới hoa đề hoa' thịnh hành thời này. khác biệt trên dưới có thể nói là một trời một vực. Chỉ có kẻ không biết mới nhận lầm hàng mà thôi.

Mọi người nghe đạo lý rõ ràng, không nhịn được tán thưởng thành tiếng.

Thư sinh nọ mỉm cười nói:

- Miếng ngọc này dùng đao chế tác phi phạm, sắc màu trong suốt, lại là đồ cổ trước đây, vị lão bản này lại chỉ trả hai mươi lượng, chư vị nói có công bằng chăng?

Mọi người ồ lên nói:

- Không công bằng!

Có người kêu lên:

- Hẳn là gian thương!

Nhất thời cả đám trở nên phần nộ. Lão bản vừa tức vừa giận, quát:

- Người nói lung tung một hồi, ai biết thiệt giả thế nào!

Hắn quay đầu quát đám tiểu nhị:

- Lôi hẳn ra ngoài cho ta!

Chúng tiểu nhị vâng dạ một tiếng, liền muốn động thủ.

Cổ Thiến Hề thấy lão bản quá mức ngang ngược, lập tức đi ra phía trước, kiêu thanh kêu lên:

- Người nói không nên lời, liền muốn động thủ đánh người, thiên hạ còn lý lẽ chẳng?

Lão bản quay đầu, thấy là một thiếu nữ mỹ miều tới chỗ này la lối, lập tức quát:

- Bà nương ở đâu chui ra, đuổi ra ngoài cho ta!

Tiểu Hồng bước lên phía trước, lớn tiếng nói:

- Các người dám? Tiểu thư nhà ta là thiên kim của đương kim binh bộ thượng thư. Các người dám động đến chéo áo của người, coi như hủy luôn cái Tri Cổ Trai này!

Lão bản nghe lời không nhịn được biến sắc, run giọng thốt:

- Thì ra là tiểu thư nhà quan!

Đám người nghe thiên kim đại thần đến, không nhin được cũng nghị luận sôi nổi.

Thư sinh nghe bốn chữ "Bình bộ thượng thư", thoáng chốc giống như bị sét đánh ngang đầu, toàn thân run rẩy không thôi.

Cố Thiển Hề hướng về nam tử bán ngọc, cười nói:

- Vị đài gia này, lão bản có ý lừa bịp, người không cần để ý đến lão. Giờ ta muốn mua miếng ngọc, không biết có thể ra giá một lần?

Mọi người đoán rằng tiểu thư này cũng là người biết hàng, lúc này mới xen vào mua.

Nam tử bán ngọc thấy tiểu thư nhà quan ra mặt, nhất thời đại hỉ nói:

- Được, được!

Nói xong trợn mắt lão bản kia, bộ dạng thật là phẫn nộ.

Cố Thiển Hề cười nói:

- Mời đài gia ra giá đi!

---0---

Chú: (1)

Ngọc Môn quan! Trung Hoa có hai cửa ải. Nhạn Môn Quan ở phía Bắc chim nhạn bay kín trời, là nơi Chiêu Quân sang xứ Hồ. Ngọc Môn quan ở phía Tây, nhưng không phải thò tay xuống đất là có ngọc cầm chơi, mà chỉ vì tất cả ngọc nhập vào đất Trung Hoa đều đi qua cổng này. Ngọc Môn Quan cách thành phố Đôn Hoàng 90 km, là trạm biên giới xa nhất về phía Tây của Trung Hoa lúc đó.

- Trên thế giới, chỉ duy nhất Tân Cương có Bạch Ngọc Phỉ Thúy. Truyền thống dân Uiguys (phiên âm là Duy Ngô Nhĩ) rất ít “khai mỏ” ngọc, tức không đào xới bằng cuốc. Sợ đau lòng ngọc? Không kiên nhẫn nào sánh bằng kiên nhẫn của người Uiguys tìm ngọc, mà cũng khó có sự tinh tường nào bằng. Mỗi mùa xuân từ tháng sáu đến tháng chín, tuyết tan từ đỉnh núi. Nước đá lũ lượt chảy xuống xuôi cuốn theo những hòn đá từ trên núi cao, nơi không ai có thể lên tới được. Mùa hạ, từ tháng mười đến tháng năm, nước rút bớt, lòng sông hẹp lại, là lúc người Uygurs đi săn ngọc lẫn với những loại đá khác nằm rải rác trên bờ sông hay dưới dòng nước. Khi Tân

Cương còn vua, mỗi năm đến mùa vớt ngọc, nhà vua thân lợi xuống sông tìm ngọc, giống như vua nhà Lý của ta làm lễ tịch điền.

Loại ngọc có giá nhất, là ngọc tìm được dưới lòng sông, không tỳ vết, rất hiếm, xưng là Tử Nhi Ngọc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 5: Kinh hoa thu sắc

Lại nói nam tử bán ngọc nhú mày, nhất thời không biết sao cho phải. Bảo vật gia truyền không hề tầm thường, giá trị không chỉ hai mươi lượng bạc. Giờ đội giá lên cao sợ thành hồng bát. Nếu để quá thấp, sợ là tự hạ thấp mình không biết hàng. Đang vô kế khả thi, thấy thư sinh nọ đưa lưng về phía mọi người thì như thấy cứu tinh, hăn vội đến bên đối phương, thấp giọng hỏi:

- Vị huynh đài này, hươu ngọc nên ra giá bao nhiêu? Ngài có thể ra hộ một chủ ý?

Cố Thiển Hề thấy hai người thương lượng, cũng không tiện thúc giục hay quấy rầy. Nàng ngấm kỹ con hươu ngọc, khen:

- Chữ hươu, cũng chính là “Lộc”. Nếu điêu khắc cùng Biên bức, đó là phúc lộc song toàn (1). Nếu bày cùng chỗ với ngựa, gọi rằng lộc mã đồng cư, chính là điềm lành còn mãi.

Mọi người nghe nàng kiến thức bất phàm, đều thầm khen: "Quả là tiểu thư phủ nhà thượng thư, ánh mắt đúng là nhất đẳng."

Thư sinh nọ lúc trước điều võ dương oai, rất là ra dáng, lúc này lại chỉ đưa lưng về phía mọi người, cúi đầu run rẩy không biết làm gì. Nam tử bán ngọc nhường mày, thấp giọng thúc giục:

- Lão huynh! Làm người tốt thì làm đến cùng, giúp ta ra cái giá đi.

Thư sinh nọ nghe thì càng co rụt thân mình, không dám nói tiếp.

Cổ Thiến Hề thấy hai người hãy còn nói nhỏ không ngớt, hẳn là muốn ra cái giá trên trời. Nàng đi qua, lắc đầu cười nói:

- Các vị không cần thương lượng, hôm nay ta không mang đủ tiền, chỉ có thể trả ba trăm lượng bạc, không biết có để rẻ cho?

Nói xong lấy ra ba tờ ngân phiếu một trăm lượng, đưa cho nam tử bán ngọc.

Mọi người ở bên thấy nàng trả giá cao cỡ này, không nhịn được kinh hô thành tiếng. Nam tử bán ngọc hít một hơi, tuyệt đối không ngờ miếng ngọc đáng giá nhiều tiền như vậy. Không cần hỏi thêm thư sinh nọ, hắn duỗi tay đoạt lấy ngân phiếu, cười nói:

- Được! Được! Ba trăm lượng bạc, chúng ta cứ định như vậy đi!

Hắn vội giấu ngân phiếu vào lòng, chỉ sợ có người thêm khát.

Lão bản kia lấy tay vuốt trán, kêu thảm thiết:

- Ba trăm lượng của ta!

Lúc trước nếu người này không tham lam, bóp chẹt ăn bớt mười lượng của người bán, giờ phút này ba trăm lượng bạc sáng bóng đã là của hắn dễ như chơi. Nhất thời lão bản vừa hối hận vừa tức, giơ tay múa chân không thôi.

Cố Thiển Hề vén áo thi lễ với nam tử bán ngọc, cười nói:

- Đại thúc nếu muốn bán, chúng ta một lời đã định?

Nam tử nọ chớp tay cười nói:

- Đương nhiên! Hai bên chúng ta thoả thuận xong, tiểu thư cứ mang ngọc đi!

Cổ Thiển Hề mỉm cười, thấy thư sinh nọ hãy còn đưa lưng về mình, nghĩ tới người này học thức uyên bác, tâm địa hiệp nghĩa. Nàng nổi lên ý nghĩ hiếu kỳ, liền đi tới bên cạnh thư sinh nọ, nói:

- Công tử kiến thức bất phàm, tiểu nữ thật sự khâm phục.

Thư sinh nọ thấy nàng đi tới, lại vội vàng chuyển thân quay lưng về phía nàng, cũng không thấy đối đáp gì.

Cổ Thiển Hề lấy làm kỳ thầm nghĩ: "Người này làm sao vậy, sao kỳ quái như thế?"

Liền đến trước mặt thư sinh nọ. Nàng vừa ngẩng đầu nhìn, thoáng chốc toàn thân đại chấn, run giọng thốt:

- Là. . . Là người...

Người trước mắt thân dài như cây ngọc, mày kiếm nhập tóc mai, chính là Lữ Vân.

Cổ Thiển Hề khiếp sợ, không khỏi thối lui một bước. Lúc này Lư Vân than nhẹ một tiếng, thấp giọng nói:

- May mắn làm sao, chúng ta lại gặp mặt.

Năm đó chia tay tại Dương Châu, hai người xa cách nhiều năm, đến giờ mới lại mở miệng nói chuyện cùng nhau.

Cổ Thiển Hề chăm chú nhìn Lư Vân mà tim đập thình thịch. Nàng đã cảm thấy tiếng nói của thư sinh đầy quen thuộc, lại không ngờ chính là Lư Vân, lúc này nhẹ giọng hỏi:

- Mấy năm này người ở nơi nào? Ngày đó tại Dương phủ, vì sao người đi gấp như vậy?

Sắc mặt Lư Vân tái mét, chậm rãi cúi đầu, cũng không thấy mở miệng một câu.

Nam tử bán ngọc đang vui vẻ, thấy sắc mặt tiểu thư nọ trở nên kinh ngạc, công tử kia thì run rẩy cả người, trạng thái rất là kỳ lạ. Nam tử bán ngọc cả kinh hỏi:

- Các người quen biết sao?

Hắn thấy bộ dáng hai người như thế, chỉ sợ bọn họ là một đôi trống mái bày trò lừa gạt, vội vàng xem lại ngân phiếu, đến lúc thấy phía trên rõ ràng có đóng đại ấn của bộ Hộ thì mới yên lòng. Hắn đưa hươu ngọc cho Tiểu Hồng, kêu lên:

- Ta đã nhận tiền của tiểu thư nhà ngươi, ngươi có thể nhận vật thay người!

Hắn sợ còn có gì sơ xuất, lập tức chạy khỏi điểm.

Chúng khách nhân thấy nhân vật chính đi rồi, cũng kêu lên:

- Đã quá! Đã quá! Hôm nay được xem tuồng hay!

Cả đám ào ào tản đi. Tiệm bán ngọc rộng như vậy giờ chỉ còn ít ỏi mấy người. Cố Thiển Hề cùng Lư Vân vẫn không nhúc nhích, còn đang si ngốc nhìn đối phương.

Tiểu Hồng thì chưa phát hiện dị trạng. Nàng thấy hai bên thoả thuận xong cuộc mua bán, lập tức ôm con hươu ngọc đến bên người tiểu thư, nhắc:

- Tiểu thư, chúng ta đi thôi!

Chợt thấy khuôn mặt Cố Thiển Hề óng ánh lệ quang, Tiểu Hồng lắp bắp kinh hãi, vội vàng nhìn lại Lư Vân, thấy diện mạo của hắn thì không nhận

được cả kinh kêu:

- Là người! Lại là đồ lừa gạt người!

Hai tay run lên, nhất thời con hươu ngọc rớt xuống.

Lư Vân đột ngột tỉnh lại, duỗi tay một cái đỡ được vật này. Hắn than nhẹ một tiếng, giao nó trở lại trong tay Tiểu Hồng, tiếp theo xoay người rời đi.

Cổ Thiển Hề run giọng nói:

- Lư Vân! Vì sao người không thèm nhìn ta, người không nhận ra ta sao?

Lư Vân dừng bước, thấp giọng thở dài:

- Nhận hay không nhận, có khác gì đâu?

Nói xong liền rời khỏi điểm.

Cổ Thiển Hề hét lên một tiếng:

- Người đừng đi!

Lập tức đuổi theo hắn. Tiểu Hồng ôm hươu ngọc trên tay kêu với theo:

- Tiểu thư người đừng chạy loạn!

Cố Thiển Hề chạy vội trên đường, liên tục kêu lên:

- Lư Vân! Lư Vân!

Lại chỉ thấy đám đông trên đường, nào còn thân ảnh cao dài của Lư Vân? Nàng nóng nảy mà chạy, đột ngột vấp chân một cái, lão đảo ngã ra phía trước. Liền vào lúc này, một người đuổi tay ôm nàng vào lòng, Cố Thiển Hề vội ngẩng đầu, thấy người nọ với vẻ mặt không đành lòng đang si ngốc nhìn mình, lại là Lư Vân.

Cố Thiển Hề rơi lệ hỏi:

- Vì cái gì mà chạy? Một khi đã không thềm nhìn ta, vì sao còn đứng ở đây mà chờ?

Lư Vân thấp giọng nói:

- Tiểu thư, xin đừng nói như vậy.

Hắn than thở một tiếng, mắt thấy khuôn mặt diễm lệ Cố Thiển Hề đầy nước mắt, bất giác muốn đuổi tay áo lau nước mắt thay nàng.

Vào lúc này, trong đầu hắn nổi lên ý niệm: "Lư Vân à Lư Vân, người làm cái gì vậy? Người hại nàng còn chưa đủ sao? Khó khăn lắm mới có người như Dương đại nhân theo đuổi nàng. Người muốn tốt cho nàng thì hãy rời xa người ta, đừng hại mình hại người nữa!"

Hắn chấn động thân hình, rút tay áo trở về. Lúc này Cố Thiển Hề lau nước mắt, chậm rãi đứng lên. Nàng chỉ vào một quán trà bên cạnh, nói:

- Lư công, chúng ta đi uống vài chén trà, được hay không?

Lư Vân nghe thanh âm khẽ run rẩy, biết lúc này nàng đang kích động, nhất thời không biết nên nhận lời hay không.

Cố Thiển Hề thấy Lư Vân trầm ngâm không quyết, liền nắm ống tay áo hắn cứng rắn kéo về phía trước. Lư Vân than thở một tiếng, phất ống tay áo thoát khỏi tay nàng, nhẹ nhàng mà nói:

- Tiểu thư, đã qua vài năm. Mọi người đều theo ngã sống riêng, người cần gì phải như vậy?

Cố Thiển Hề nhìn hần một cái, lắc đầu nói:

- Ta mặc kệ người có phải đào phạm phỉ nhân hay không. Ta chỉ muốn cùng người nói chuyện một lần, tựa như. . . Tựa như lúc trước vậy. Lát nữa người muốn đi, ta sẽ không ngăn cản.

Lữ Vân thấy trong đôi mắt nọ hàm chứa dòng lệ, trong vẻ ôn nhu còn mang theo chút then thùng, thêm chút sầu bi, tựa hồ có vô số lời muốn nói.

Lữ Vân tâm phiền ý loạn, muốn xoay người bước đi lại sợ Cố Thiển Hề thương tâm khó sống, ở lại thì người ta đã có kỳ nam tử là Dương Túc Quan văn võ song toàn theo đuổi, thực không nên liên lụy thêm nữa. Hần lòng đầy khổ sở, nhất thời khổ não không biết làm sao.

Cố Thiển Hề thấy hần chậm chạp không đáp, liền cầu khẩn:

- Lữ công tử, gặp mặt một lần cuối thôi. Về sau người không nhận ta, ta cũng không trách.

Khi nói thì lời lẽ mang vẻ khóc lóc cầu xin.

Lữ Vân nghe lời này mà lòng đau như đao cắt, thầm nghĩ: "Xem ra thật sự là lần cuối, cũng tốt... nói cho rõ ràng để cắt đi mối tương tư này"

Hắn gật gật đầu, thấp giọng nói:

- Một khi đã là lần cuối, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.

Lư Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Hồng ôm con hươu ngọc ở xa xa nhìn hai người với vẻ mặt cực kỳ phức tạp, vừa sầu não lại vừa lo lắng. Lư Vân hồi tưởng chuyện cũ thì không biết nói gì, trong lòng buồn khổ vô hạn.

Kinh hoa trong sắc thu, lá khô bay tứ tán khắp trời. Hai người một trước một sau chậm rãi đi đến quán trà. Ánh dương cuối thu từ góc đường chiếu xuống, mang sự ấm áp trùm tới trên thân hai người. Lư Vân nhìn bóng hình của mình chiếu vào tấm lưng mảnh khảnh của Cố Thiển Hề, giống như bản thân đang gặt gao thiết tha ôm lấy nàng, nhớ tới nỗi khổ tương tư mấy năm qua, bất giác lệ nóng lưng tròng.

Chợt thấy Cố Thiển Hề quay đầu, Lư Vân vội giơ tay áo che mặt, lau đi nước mắt. Chỉ nghe Cố Thiển Hề nhẹ nhàng hỏi:

- Lư công tử, ngày ấy tại Dương phủ, vì sao vừa thấy ta đã vội bước đi?

Lư Vân nhịn nước mắt, lắc đầu nói:

- Ngày ấy thân thể ta không thoải mái, đành phải đi trước một bước, xin chớ trách.

Cố Thiển Hề nhìn hẩn một cái, thấp giọng nói:

- Người gạt ta.

Lư Vân thầm nghĩ: “Đúng vậy, là ta gạt cô. Cô muốn ta trơ mắt nhìn cô thân thiết cùng nam tử khác sao? Ta... Ta cũng là một tấm thân bằng xương bằng thịt”.

Hẩn nhìn lên mây bay mùa thu, nước mắt lại đã lưng tròng.

Hai người vào quán trà, liền kiếm một cái bàn ngồi xuống.

Người hầu trà đi ra tiếp đón hai người, Cố Thiển Hề gọi một ấm trà Long Tĩnh. Mắt thấy nàng an vị trước người, Lư Vân cực lực khắc chế tâm tư, trong lòng không ngừng cảnh báo bản thân: "Không được! Người cần phải đi, nàng với người không còn nửa điểm quan hệ... Muốn cho nàng tốt, người tuyệt đối không nên ngồi cùng nàng ở nơi này"

Tuy nói muốn đi mà hai chân lại như đeo đá tản dính vào đất, ý niệm liên tiếp xoay chuyển trong đầu:

"Nàng không còn bên ta cũng không sao. Giờ ta ngồi trong chốc lát, cùng nói vài câu, kiếp này cũng không còn tiếc nuối ..." Lại nghĩ: "Lư Vân, rõ

ràng hai người không có tương lai, vì sao còn không mau rời đi? Đọc cho lắm sách thánh hiền mà còn vô sỉ thế sao..."

Đang tâm phiền ý loạn, đột nhiên một bàn tay thon trắng duỗi đến trước mắt, là Cố Thiển Hề dâng trà cho hần. Chỉ nghe nàng ôn nhu nói:

- Tiết trời đã se lạnh, uống cho ấm lòng một chút!

Lư Vân thấy Cố Thiển Hề vẫn thân thiết với mình như trước, nhất thời cảm động nghĩ thầm: "Nàng. . . Nàng chưa từng quên ta sao!"

Thoáng chốc chuyện cũ ùa về trong lòng, nước mắt suýt rơi ra. Hần vội giơ chung trà che mặt, chỉ sợ mình thất thố.

Dõi lại xa xa, ánh nắng len qua những nhánh cây, rải rắc vào khách điểm vô vàn điểm sáng huyền ảo, tựa như đang trong mộng cảnh. Cố Thiển Hề chống tay tựa má, chăm chú nhìn hần, thấp giọng than:

- Thời gian thật là... Cũng đã hai năm.

Lư Vân quay đầu nhìn tà dương, nheo mắt thở dài:

- Đúng vậy, thời gian qua mau, giờ ta đã ba mươi, mà cô. . . Cũng không còn là tiểu cô nương năm đó.

Cố Thiển Hề nghe lời lẽ sâu khổ thì lắc lắc đầu, thản nhiên nói:

- Vài năm không gặp, mọi người đã trưởng thành lên nhiều, không phải sao?

Lư Vân thấy sóng mắt kia tràn đầy, cảm thấy thật là quyến rũ, đúng là nàng kiều diễm hơn năm đó chia tay rất nhiều, hẳn không nhịn được thở dài:

- Ta từng này tuổi, còn có thể lớn thêm gì nữa? Ngược lại là cô, trở mã càng thêm mỹ miều.

Cố Thiển Hề nghe hẳn khen mình, ánh mắt chợt lộ tia vui mừng, thoáng chốc u sầu trên khuôn mặt tan hết, nói:

- Quen biết người lâu như vậy, đây hồi thứ nhất khen ta đẹp.

Nàng thanh tú mà lả lướt, khúc khích cười với Lư Vân, trong mắt lộ ra tất cả nhu tình.

Lư Vân gặp nàng xinh đẹp tuyệt luân, trong tâm đại chấn đến nỗi nước trà trong tay bắn cả ra ngoài.

Cố Thiển Hề thấy hần thất thố thì mỉm cười, lại dùng ấm châm thêm trà cho hần. Lữ Vân kho khan một tiếng, vội nói:

- Để ta tự rót!

Vừa duỗi tay ra ngoài, Cố Thiển Hề lại nhắc tay đẩy tay hần trở về, nói:

- Đừng như vậy, để ta giúp chàng!

Song phương chạm nhau, Lữ Vân chỉ cảm thấy bàn tay Cố Thiển Hề thật là mềm mại, nhất thời rúng động đến nỗi không cam lòng rút tay về. Đôi phượng mắt của Cố Thiển Hề chỉ chăm chú nhìn chén trà trên bàn, như không biết Lữ Vân đang vuốt ve bàn tay mình, khuôn mặt xinh đẹp cúi xuống mà không giấu được vẻ đỏ ửng.

Qua thật lâu thật lâu, Lữ Vân than nhẹ một tiếng, rốt cục rút tay trở về.

Ánh mắt Cố Thiển Hề vẫn nhìn xuống dưới, vừa châm trà thay hần, vừa hỏi:

- Lữ công tử, mấy năm này chàng ở nơi nào?

Lữ Vân ho nhẹ một tiếng, thầm nghĩ: "Ta nên nói thế nào đây, kể rõ đầu đuôi cho nàng sao?"

Cố Thiển Hề ngẩng đầu nhìn hăn, ôn nhu nói:

- Nếu chàng không muốn nói, cũng không quan hệ gì.

Lữ Vân thầm nghĩ: "Nhìn bộ dáng của nàng, chỉ sợ vẫn xem ta là kẻ đào phạm, ai... Ta nên giải thích thế nào cho rõ?"

Đang còn cân nhắc, Cố Thiển Hề lại chậm rãi nâng chung trà tới trước mặt hăn. Lữ Vân ngập ngừng nói:

- Ta... Năm ấy rời nhà cô, liền làm một gánh mì duy sinh tại Giang Nam.

Hăn nói lời này mà cổ họng khô khốc, hao tổn lực khí thật lớn, dường như sợ Cố Thiển Hề khinh thường bản thân.

Cố Thiển Hề nghe lời lại không chút phật lòng, chỉ mỉm cười với hăn, nói:

- Nhìn không ra Lữ đại học sĩ cũng biết nấu mì, ta còn tưởng rằng chàng chỉ biết viết thơ vẽ tranh thôi chứ.

Lữ Vân thấy nàng không nhạo báng mình, trong tâm như bưng mớ ra, nhẹ giọng nói:

- Ta bán mì mấy tháng tại Giang Nam, lang thang mãi cũng thấy không ổn, quyết định lên kinh xông xáo một phen. Về sau yên ổn bán mì ở ngõ Vương phủ.

Cố Thiển Hề ồ một tiếng, than rằng:

- Thì ra chàng bán mì ở ngõ Vương phủ, ta thường đi qua chỗ đó...

Lư Vân cười khố nói:

- Không ngờ rằng tên bán mì đó chính là ta.

Cố Thiển Hề làm ra vẻ mặt bướng bỉnh, nói:

- Mỗi lúc qua đó lại ngửi thấy mùi hương thắm đậm, đáng tiếc không đi ăn một chén.

Thoáng chốc bốn mắt giao nhau, hai người cùng mỉm cười.

Lư Vân thấy cõi lòng ấm áp trở lại, thầm nghĩ: "Nếu mỗi ngày được nấu cho nàng một bát mì, cùng nàng nói cười như vậy, kiếp này đã là quá đủ."

Hai người nhìn nhau, Lữ Vân chợt nhớ tới Cố lão gia. Hắn hít một hơi, thấp giọng hỏi:

- Lệnh tôn sao rồi? Mấy năm này người có tốt không?

Cố Thiển Hề nghe hắn vừa hỏi lại cúi đầu, trong mắt chớp động ánh lệ, nói:

- Chàng hỏi gia phụ làm gì? Thật sự còn nhớ đến người sao?

Lữ Vân thấy vẻ mặt của nàng như thế, vội phân trần:

- Ta... Ngày ấy không từ mà biệt, trong lòng thật là băn khoăn...

Cố Thiển Hề quay đầu đi chỗ khác, hai tay nâng chén trà, thấp giọng nói:

- Lữ Vân à Lữ Vân, chàng chỉ biết mình là người đáng thương nhất thiên hạ, nói đến liền đến, muốn đi liền đi. Chưa bao giờ quản đến sự đau khổ của người khác, chàng . . thật ích kỷ...

Nói rồi hai hàng thanh lệ rơi xuống.

Lư Vân vừa động trong tâm, thầm nghĩ : "Đúng vậy, ta... Ta thật sự ích kỷ, ta chưa từng quan tâm tới cảm nhận của người khác. Ngày ta rời Cố phủ, lúc rời Định Viễn cũng là như thế, ta... Ta chưa từng nghĩ tới bọn họ..."

Nghĩ vậy bất giác toàn thân chấn động.

Cố Thiển Hề thấy Lư Vân run rẩy toàn thân, sợ mấy câu nói kia lại tổn thương hẳn, vội ngừng mắt nhìn, ôn nhu hỏi:

- Chàng đang tức giận, có phải không?

Lư Vân thấy nàng nồng nàn nhìn mình, than thầm: "Nàng sợ nói lời nặng nề tổn thương đến ta, mới ôn nhu an ủi như vậy... Lư Vân à Lư Vân, người xứng sao? Xứng với tâm ý của người ta sao?"

Cố Thiển Hề thấy hẳn cúi đầu không nói, nhẹ giọng thốt:

- Hai năm dài, khó khăn lắm chúng ta hữu duyên gặp lại, chàng cũng đừng vì một câu của ta mà tức giận, được hay không?

Lư Vân nghe lời này, trong lòng vừa yêu lại vừa thương. Hắn ngửa mặt lên trời thở dài, thầm hỏi: "Cuối cùng ta nên làm gì bây giờ? Muốn quên nàng nhưng hỏi ta...ta quên được nổi sao? Muốn ở cùng nàng thì ta xứng sao?"

Lòng đầy khổ não, một tay bóp trán, lại giơ tay áo chặn nước mắt, Lư Vân đương nhiên rõ ràng. Cản ngang trước mặt hai người không phải là một cái bàn mỏng manh, mà chính là thân thể chênh lệch một trời một vực. Nếu không cùng chung mối sầu tương tư, hôm nay hai người thấy nhau cũng không nhìn mặt một lần.

Lư Vân vô thức nhìn người đi đường mà lòng bi thương, cười khổ đáp:

- Cô biết không? Ta... Ta thật sự là một kẻ vất đi...

Cố Thiển Hề si ngốc nhìn hắn, chột nói:

- Chàng là tế tướng cũng tốt, khát cái cũng được, với ta đều như nhau. Chàng vĩnh viễn là Lư công tử không chịu khuất phục.

Nói xong chậm rãi duỗi tay, nhẹ nhàng đặt trên bàn tay Lư Vân.

Lư Vân bị nàng nắm chặt tay, nhất thời hai mắt ửng hồng, run giọng nói:

- Thiển Hề! Ta... Ta...

Cố Thiển Hề thấy hắn biểu lộ chân tình mà lòng cũng đau xót, nước nở nói:

- Lữ lang... Lữ lang... Khi chàng đi rồi, mỗi ngày mỗi đêm ta đều lo lắng, lo chàng sống không tốt. . . còn bị người bắt nạt... Ta... Ta rất nhớ chàng.

Nàng không thể kiềm được để nước mắt ứa ra, lại khóc thành tiếng trước mặt Lữ Vân.

Lữ Vân thương cảm quá đỗi, hẩn mạnh mẽ nắm bàn tay nhỏ bé của Cố Thiển Hề, run giọng nói:

- Thiển Hề, ta. . . Ta xin lỗi nàng . . Xin lỗi cha nàng . .

Cố Thiển Hề thấp giọng than thở. Nàng lau nước mắt, u buồn nói:

- Ngày ấy tại Dương gia, ta thấy chàng hộc máu như vậy, lòng ta đau đến khó mà sống nổi, ta không cần chàng như vậy...

Lữ Vân nghe được lời ấy, nghĩ đến Dương Túc Quan thì chấn động, chậm rãi buông tay ra.

Cố Thiển Hề thấy bộ dáng của hẩn thì vẻ mặt trở nên âm đạm. Nàng lắc lắc đầu, thấp giọng nói:

- Chàng lại tự khinh thường mình, có đúng hay không? Chàng. . . vì sao vẫn là như thế...

Lư Vân cúi đầu nhìn chén trà, cắn răng thầm nghĩ: “Ta thật sự khinh thường mình sao? Hắc hắc, Lư Vân à Lư Vân, chỉ sợ chính bản thân người cũng không đáp được...”

Đối với Lư Vân, chỉ cần từ xa nhìn Cố Thiển Hề đã là phúc phận cuộc đời. Cố Thiển Hề càng tiếp cận hẳn, hẳn càng đau khổ bởi không thể gánh vác nổi mối tương tư này.

Dù hẳn không chịu thua vận mệnh thì sao. Chịu tra tấn trong đại lao, cự tuyệt đề nghị của nhị di nương, không muốn trở thành một gã thư đồng hèn mọn. Chịu đủ thế nhân chê cười để lập tâm vì thiên hạ. Bất đắc dĩ chia tay tại Dương Châu thì sao, hiện thực trước mắt vẫn là một thân tay trắng như xưa. Nghèo hèn như thế, hỏi hẳn làm sao đối mặt với ý trung nhân đây?

Một lát sau, Lư Vân thấy ấm trà đã cạn, liền nói:

- Ta... Ta đi thêm nước.

Cố Thiển Hề ừm một tiếng, nói:

- Chàng nhanh trở về một chút.

Lữ Vân đi vào bếp, đưa ấm trà cho tiểu nhị mà ngàn mối sầu tơ nháy múa trong lòng. Người hầu trà thêm nước bưng lại. Đang muốn quay về chỗ ngồi, chợt thấy một nam tử trẻ tuổi đi vào điểm. Người nọ thấy Cố Thiển Hề thì mặt đầy kinh hãi, nói:

-Ồ! Thiển Hề! Sao nàng cũng ở chỗ này?

Người này đầy vẻ anh tuấn, khí vũ phi phàm. Lưng đeo trường kiếm, mặc bộ trường sam màu xanh ngọc, chính là một quý công tử.

Lữ Vân giật mình thầm nghĩ: “Hắn. . . Hắn cũng đến đây.”

Người này chính là ái tử của Ngũ phụ đại học sĩ, môn nhân thân truyền của Thiếu Lâm Thiên Tuyệt, Dương Túc Quan.

Lữ Vân tuyệt không lường nổi Dương Túc Quan sẽ tới chỗ này. Lòng đầy bối rối, không biết ứng đối thế nào, hắn quay đầu đi chỗ khác, trong tay vẫn còn ấm trà.

Lúc này Dương Túc Quan đầy mặt kinh hãi, nói:

- Thật sự vừa lúc, không ngờ nàng cũng ở chỗ này.

Cố Thiển Hề gật đầu:

- Đúng vậy, thật là vừa dịp.

Dương Túc Quan chỉ vài kẻ văn sĩ nơi cửa ngoài, nói:

- Đây là bằng hữu của ta, mọi người đều vừa đến.

Cố Thiển Hề mỉm cười nhìn về phía cửa. Vài nam nhân trẻ tuổi khẽ gật đầu với nàng rồi vào trong điếm. Đám người này cử chỉ văn nhã, xem ra đều là tuấn kiệt trong kinh, có mấy người từng gặp qua Cố Thiển Hề tại yến tiệc Dương gia.

Cố Thiển Hề lưu chuyển sóng mắt, xinh đẹp cười nói:

- Dương lang trung cũng có nhã hứng uống trà sao?

Dương Túc Quan cười nói:

- Có hẹn mấy bằng hữu, liền đến đây ôn chuyện một lần.

Mấy kẻ bằng hữu thấy Dương Túc Quan nói chuyện với một mỹ nữ, nhất thời cười thầm trong bụng: "Giỏi cho 'Phong lưu tư lang trung' ! Lại cướp đi trái tim của mỹ nhân người ta."

Mọi người liếc mắt lẫn nhau, trên mặt đều lộ nụ cười.

Dương Túc Quan xưa nay khôn khéo, lập tức giới thiệu đôi bên. mấy người này cũng là hạng hiểu thư đạt lễ, sôi nổi gật đầu với Cố Thiển Hề. Cố Thiển Hề cũng mỉm cười đáp lễ.

Lữ Vân ngơ ngác nhìn mấy nam nữ, mắt thấy Dương Túc Quan áo quần nghiêm chỉnh, Cố Thiển Hề nói cười yển oanh. So tướng mạo gia thế của hai người thì không một chỗ nào là không xứng, có thể nói là một đôi trời sinh. Lữ Vân xấu hổ thầm nghĩ: "Lữ Vân à Lữ Vân. Mỗi người đều có vận số riêng. Hôm nay lúc này, nếu người không nhận mệnh thì còn muốn thế nào?"

Lệ nóng lưng trông, Lữ Vân chậm rãi buông thông tay, mặc cho nước trà đổ ra rớt vào ống quần.

Đám văn sĩ đều là tri giao của Dương Túc Quan. Mắt thấy thần thái khác lạ của chàng, tiểu thư xinh đẹp kia lại tự nhiên hào phóng, thật là phong phạm của danh môn khuê tú. Tất cả mọi người có ý tác hợp. Một người nói:

- Khó dịp gặp ở chỗ này. Chi bằng chúng ta ngồi chung một bàn, nói vài câu cũng tốt, không biết này ý thế nào?

Nói xong nhìn một cái Dương Túc Quan.

Dương Túc Quan mỉm cười, đang muốn lên tiếng, đã thấy thần sắc Cố Thiển Hề có chỗ khó xử. Chàng đoán rằng nàng đợi bằng hữu chỗ này, dù không biết là ai nhưng nhìn sắc mặt mà hiểu lời, đúng là không nên quấy rầy nàng lúc này, lập tức cười nói:

- Chúng ta là khách không mời, đừng quấy rầy nhã hứng của người ta, đến chỗ này ngồi đi!

Nói xong duỗi tay đẩy khách, dẫn mọi người tới một bên.

Mắt thấy đám người Dương Túc Quan ngồi ở bàn trống, lại để Cố Thiển Hề một mình ngồi ở đằng xa. Trong lòng Lữ Vân cảm khái hàng vạn hàng nghìn: "Người ta là một đôi Kim đồng Ngọc nữ, ta cần gì chia uyên rẽ thúy? Giờ ta trở lại ngồi cùng, há không để nàng bị người bên ngoài xem nhẹ? Lữ Vân à Lữ Vân, lúc trở về Sơn Đông, không phải đã nghĩ rõ ràng rồi sao? Giờ trước mặt nàng, sao người không kèm chế cho nổi..."

Hắn nghĩ như vậy, trong lòng lại có thanh âm gào thét: "Đừng buông nàng ra, nàng từng là người bên người à!"

Hai hàng nước mắt nhỏ xuống ướt cả tay áo. Tương tư thẳng là một trùy đánh vào tim. Một lần gặp lại, đổi thêm một lần thống khổ phiền muộn, lửa hy vọng mới hừng hực khi này, giờ này khắc này cũng theo Dương Túc Quan đi vào mà tan sạch không còn. Hai mắt đắm lệ mông lung, Lữ Vân lại

bóp nát ẩm trà, mặc cho mảnh vỡ cắt đứt da thịt, máu tươi đầy tay mà hăn hồn nhiên không biết.

Cổ Thiển Hề đợi thật lâu, thủy chung không thấy Lư Vân trở về liền đứng dậy đi tìm. Nhìn trong điểm ngoài điểm một hồi lại không thấy thân ảnh của hăn. Đang lo âu, thấy Tiểu Hồng đi tới, Cổ Thiển Hề vội hỏi:

- Người có thấy Lư công tử?

Tiểu Hồng thấp giọng nói:

- Hăn đi rồi.

Cổ Thiển Hề la hoảng một tiếng, run giọng hỏi:

- Lại là không lời từ biệt như thế, hăn... Cuối cùng là muốn cái gì?

Tiểu Hồng nói:

- Hăn muốn ta chuyển lời với tiểu thư, nói từ nay về sau, người không cần nhớ tới hăn, giờ hai người các người chưa từng quen biết.

Cố Thiển Hề rung mạnh toàn thân, khuôn mặt xinh đẹp không còn chút máu, run giọng nói:

- Hẳn thật sự nói như vậy?

Tiểu Hồng gật đầu nói:

- Hẳn nói mấy câu này rồi vội vàng bỏ đi.

Cố Thiển Hề không thể kiềm được nước mắt tràn mi, nhất thời lệ sái đường trường.

Dương Túc Quan thủy chung lưu ý thần thái của Cố Thiển Hề, thấy nàng bi thương như vậy tức khắc cả kinh. Chàng vội tiến đến, hòa nhã hỏi han:

- Thiển Hề, nàng làm sao thế? Có chuyện gì mà khóc như vậy?

Cố Thiển Hề nhìn anh tuấn gương mặt nọ, tai nghe Dương Túc Quan mềm giọng an ủi, hai mắt nàng lại óng ánh lệ quang, thực là không biết nên nói từ đâu.

Chú: (1) Theo quan niệm của người phương Tây, con dơi là con vật dữ, không may mắn. Ngược lại, người Trung Quốc coi con dơi là loại thú may mắn. Họ gọi dơi là "bức thử" (chuột dơi), vì hình dạng của dơi giống con chuột.

Theo tiếng Hán, chữ "bức" trong từ "biên bức" (con dơi) có cách phát âm giống với chữ "phúc", chính vì thế con dơi được xem là biểu tượng của phúc khí. Hình tượng con dơi cũng thường được vẽ ở tư thế treo ngược, cũng ngụ ý là "phúc đáo"(hạnh phúc đã đến)

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 6: Mệnh lý hữu thời chung tu hữu*

Lư Vân lòng đầy tâm sự, chậm rãi trở về khách sạn đang trọ. Hắn vừa đi vào, liền nói với tiểu nhị:

- Mang một vò rượu thật lớn đến đây.

Tiểu nhị sửng sốt hỏi:

- Không phải ngày mai mới yết bảng sao? Sao công tử muốn uống rượu giờ này?

Tiểu nhị này từng trò chuyện một lần cùng Lữ Vân, biết hẳn là thí sinh vào kinh thi Đình, lúc này mở lời hỏi lại.

Lữ Vân cười khố nói:

- Yết bảng hay không, với ta đều không khác gì. Mau! Lấy rượu đến đây!

Tiểu nhị kia cười nói:

- Công tử chớ nói như vậy, dầu gì ngài cũng xuất thân cử nhân rồi, tính ra oai phong hơn người thường nhiều lắm. Chỉ cần không gặp đại nhân vật xuất thân tiến sĩ, chính là gặp ai cũng không sợ!

Lữ Vân trầm nghĩ: "Ài. . . Nhưng ta chuyên đụng đầu với tiến sĩ đại quan. .
."

Hắn lấy bát ra, một mình uống rượu. Đang uống, bỗng một người nhảy ra mắng:

- Con bà nó, không phải đã nói lên kinh thì tới tìm ta sao? Giờ lại trốn lão tử mà uống thế này!

Lư Vân nghe thanh âm hào phóng đầy ô ngôn uế ngữ, nhất thời mừng rỡ, ngẩng đầu kêu lên:

- Tần tướng quân!

Quả nhiên người trước mắt mặc quân trang, lưng đeo cương đao. Chính là Hỏa Tham Nhất Đao tới.

Tần Trọng Hải hắc hắc cười nói:

- Thi khảo thế nào?

Lư Vân cười khổ đáp:

- Ta cũng chẳng rõ. mấy ngày nay vô tri vô giác. Khó khăn lắm mới lấy được cái danh Hương cống. Ai ngờ đi tới trong kinh, thủy chung lại không định tâm, ai... Có lẽ đã rớt.

Tần Trọng Hải nhổ nước miếng phì phì, lớn tiếng nói:

- Thúi lắm! Vẫn còn chưa yết bảng! Ta nói người đích thị đứng đầu bảng, là trạng nguyên thiên hạ!

Lư Vân lắc đầu cười khố:

- Đừng nói nữa, uống rượu! Uống rượu đi!

Tần Trọng Hải nâng bát cùng hân, hì hì mắng:

- Đã lâu không gặp được lão huynh ta, biết đâu ngươi lại đối tượng gặp vận, mau uống thêm mấy bát!

Hai người uống một hồi, Lư Vân thấy trên trán Tần Trọng Hải ẩn hiện vẻ lo lắng, đoán rằng gần đây y có chuyện không trôi chảy, liền hỏi:

- Ta xem dường như Tần tướng quân có chuyện ưu phiền? Trong hoàng cung xảy ra chuyện gì sao?

Tần Trọng Hải dốc một bát đầy, nói:

- Mấy ngày nay trong triều đấu đá ác liệt, ngươi có nghe qua?

Lư Vân ngạc nhiên hỏi:

- Lại có chuyện này? Rốt cuộc xảy ra đại sự gì?

Tần Trọng Hải nghĩ đến đám người Quỳnh Quý Phi, bất giác trong tâm phiền muộn, lắc đầu nói:

- Việc này không tiện đề cập, có dịp chúng ta sẽ nói sau. Dù sao lần này ta hồi kinh, phải ở lại đến cả năm mất.

Lữ Vân thấp giọng nói:

- Sao vậy? Sự tình thực sự nghiêm trọng?

Tần Trọng Hải giơ bát rượu lên, nói:

- Đừng nói nữa, uống rượu uống rượu!

Lữ Vân cũng đang tâm phiền ý loạn, lập tức cụng bát. Hai người một hơi cạn sạch.

Đêm này tâm tình hai người không yên. Uống đến say như chết, thẳng canh ba Tần Trọng Hải mới trở về.

Hôm sau, trong cung xuất bảng danh dán ngoài cửa Thừa Thiên, Tần Trọng Hải không để ý thân đầy mùi rượu tối qua, sáng sớm đã đến khách điểm kêu

la, kiên quyết kéo Lư Vân dậy, quát:

- Ngày đại hỉ đã đến!

Lư Vân say rượu chưa tỉnh, đầu hầy còn đau, thấy bộ dáng mừng rỡ của Tần Trọng Hải thì thở dài nói:

- Tần tướng quân đừng như vậy, lát nữa nếu thất vọng, chẳng phải càng thêm khó chịu sao?

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, nói:

- Nhìn xem bên ngoài, là ai tới thăm người!

Lư Vân còn mặc quần áo, đã thấy một đại hán tiến vào. Người này đeo một cái bao sắt nơi tay phải, chính là Ngũ Định Viễn đến.

Lư Vân vui vẻ reo lên:

- Ngũ huynh!

Ngũ Định Viễn dùng một tay ôm lấy hân, kêu lên:

- Cuối cùng đệ đã trở về! Tưởng là muốn giết người ca ca như ta rồi!

Lữ Vân áy náy trong tâm. Ngày ấy hân đi quá vội, không lời từ biệt Ngũ Định Viễn, lúc này thở dài nói:

- Ngày ấy tiểu đệ thất thố biết bao, xin Ngũ huynh...

Ngũ Định Viễn lớn tiếng nói:

- Cái gì thất thố với thất thái? Mọi người đều là huynh đệ, còn nói lời này làm gì?

Tần Trọng Hải đi tới, hắc hắc cười nói:

- Đúng vậy! Ngày đại hỉ đã đến! Chúng ta bớt lời nhảm nhí đi. Lữ huynh đệ, thử nói xem, ngươi là Trạng nguyên hay Thám hoa?

Ngũ Định Viễn dùng sức vỗ vai Lữ Vân một cái, sáng khoái quát to:

- Lư huynh đệ đương nhiên là Trạng nguyên được ngự bút khâm điểm!

Lư Vân thấy thần thái hai người mà lòng cảm kích, rơi lệ nói:

- Được hai vị huynh trưởng trân trọng Lư Vân như vậy, tiểu đệ... thật không biết nên hồi báo thế nào!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Hồi báo cái rắm, người đỗ Trạng nguyên thì dẫn hai ta tới tửu lâu vui vẻ một phen, đó chính là hồi báo lớn nhất!

Ngũ Định Viễn thấy Lư Vân rơi lệ đầy mặt thì không khỏi lo lắng, hỏi:

- Sao vậy? Nhìn bộ dáng của hiền đệ, có thực là thi không tốt?

Lư Vân lau mắt cười nói:

- Mặc kệ có tốt hay không, tóm lại đã giải thoát rồi, Mau... Mọi người cùng đi xem bảng vàng thôi!

Ba người tới cửa Thừa Thiên, chỉ thấy bốn phía đầy ắp người, đều là gia quyến thân hữu của các thí sinh. Tần Trọng Hải thấy cước bộ của Lư Vân

chậm chạp, có ý khích lệ hẳn, liền cười nói:

- Lữ huynh đệ, chúng ta đánh cuộc đi!

Lữ Vân đang buồn bã, chán nản hỏi:

- Đánh cuộc cái gì?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Nếu người đỡ Trạng nguyên, liền cời khố chạy quanh Thừa Thiên Môn một vòng, người nói được không?

Sắc mặt Lữ Vân quẫn bách, nói:

- Tướng quân thật biết nói chơi, thứ nhất ta không đỡ Trạng nguyên, thứ hai ta không làm chuyện nhàm chán này, sao tướng quân đánh cuộc hoang đường như vậy?

Tần Trọng Hải hì hì cười nói:

- Dù sao người tự cho là mình không đỡ, vậy chúng ta hãy đánh cuộc, còn e ngại cái gì?

Lư Vân không đáp mà đi về phía trước. Tần Trọng Hải cười nói:

- Không đáp chính là đồng ý rồi, lát nữa lão tử sẽ tính sổ một phen.

Ba người đang muốn chen đây xem bảng vàng. Thấy Dương Túc Quan cũng đến, Ngũ Định Viễn vẫy tay chào, kêu lên:

- Dương lang trung cũng tới rồi!

Bên người Dương Túc Quan có một thanh niên mi thanh mục tú tuổi chừng hai mươi, dung mạo có phần giống chàng.

Dương Túc Quan cười nói:

- Đây là bào đệ Thiệu Kỳ, cũng tham gia thi Đình năm nay, ta đặc biệt dẫn đến xem bảng.

Dương Thiệu Kỳ tuổi trẻ nhưng hành sự khá là lão luyện. Hắn chấp tay với mọi người, nói:

- Tiểu đệ Thiệu Kỳ, có lễ với các vị huynh trưởng.

Ngũ Định Viễn vội vàng hoàn lễ, khen rằng:

- Thiệu Kỳ dòng dõi nhà hõ, tất nhiên là tên đề bảng vàng.

Tần Trọng Hải đi ra phía trước, lại cười một cách bất hảo:

- Có kỳ huynh tất có kỳ đệ, lại thêm một gã tiểu phong lưu! Đừng đi hái hoa khắp nơi nữa chứ!

Dương Thiệu Kỳ đỏ mặt lên, không biết đáp lời ra sao. Dương Túc Quan lại hăng giọng một tiếng, nói:

- Trọng Hải đừng ăn hiếp xá đệ.

Mắt tuần nhìn nghiêng, thoáng chốc thấy Lữ Vân. Dương Túc Quan rùng mình, ôm quyền nói:

- Lữ công tử, đã lâu không thấy.

Lữ Vân ngập ngừng nói:

- Ủm... Đã lâu không gặp.

Dương Túc Quan mỉm cười:

- Hôm nay Lữ huynh cũng đến xem bảng sao?

Lữ Vân ậm ừ một tiếng, lại cúi đầu không đáp.

Dương Túc Quan nói:

- Lữ huynh tài học hơn người, tất nhiên danh đề bảng vàng. Ta ở đây xin chúc mừng Lữ huynh trước.

Tần Trọng Hải nghiêng mắt liếc chàng một cái, lại phun một ngụm nước miếng, hung tợn nói:

- Đừng lắm lời khách sáo, mọi người mau đi xem bảng!

Dương Túc Quan cười nói:

- Nói đúng lắm, mời chư vị!

Chàng kéo theo đệ đệ, liền quay thân rời đi.

Tần Trọng Hải thấy bảng dài đã được treo lên, lúc này lớn tiếng nói:

- Đi thôi! Chúng ta cũng đến xem!

Nói rồi tay nhéo Lư Vân một cái:

- Xem từ đầu bảng, đầu tiên xem đại danh của Lư trạng nguyên!

Ngũ Định Viễn cũng nói:

- Tần tướng quân nói không sai, Lư huynh đệ tài hoa dào dạt, chính là Trạng nguyên không sai!

Ai ngờ Lư Vân chợt lui về sau, thấp giọng nói:

- Ta xem từ cuối lên.

Tần Trọng Hải không muốn miễn cưỡng hẳn, liền đánh mắt sang Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn hiểu ý, nhảy lại vỗ mạnh vào vai Lư Vân một cái, khích lệ:

- Lát nữa thấy tên của đệ, ca ca lập tức tìm người ăn mừng!

Lập tức binh chia làm hai đường, Lư Vân từ cuối bảng xem lại, Tần Trọng Hải cùng Ngũ Định Viễn xem từ đầu bảng. Lư Vân thở vắn than dài cả đoạn đường, nghĩ thầm: "Tư vị thi rớt, ta sớm đã nếm qua. Nhân sinh mười phần, tám chín không được như ý. Lát nữa không thấy tên mình, ta cũng không nên tức giận."

Hắn thất bại nhiều năm, sớm đã tâm tàn ý lạnh. Xem cuối bảng, chỉ thấy Triệu Nhất Phi, Nghiêm Tùng Chính, Lý Như Long ba cái tên treo cao. Những người này đỗ giáp thứ ba, đều được ban thưởng học vị "Đồng tiến sĩ xuất thân". Lư Vân lòng đầy tịch liêu, thầm nghĩ: "Đứng cuối bảng năm nay là Triệu Nhất Phi. Nếu ta thi rớt lần nữa, vậy sẽ gọi là Triệu Lạc Sơn. (kẻ tới từ Sơn Đông lại thi rớt)"

Hắn cười khỗ, xem tiếp thì bất ngờ thấy cái tên Chu Dương. Chợt nhớ ngày ấy bản thân lòng đầy căm phẫn, từng giúp người này thanh toán tiền phí thi, không ngờ là đối phương cũng đậu Tiến sĩ.

Lư Vân kính nể trong tâm, thầm nghĩ: "Đúng là vô tâm trông liễu liễu đâm chồi, ta đây hiệp trợ cũng đáng."

Nhất thời hăn lại vui vẻ thay cho Chu Dương.

Xem thêm một hồi tới bảng giáp thứ hai. Bảng này có mười lăm người, được ban thưởng học vị "Tiến sĩ xuất thân".

Lư Vân đi chưa mấy bước, thấy ba chữ Dương Thiệu Kỳ, trong lòng tán thưởng: "Dương môn quả nhiên phi phàm, không ngờ hai đời phụ tử xuất ba ra vị tiến sĩ, thực có thể sánh với Tô thị phụ tử năm xưa"

Năm xưa Tô Tuân, Tô Thức (tức đại thi hào Tô Đông Pha), Tô Triệt nhất môn tam kiệt đỗ tiến sĩ, tạo thành thiên cổ giai thoại lưu truyền tới nay, Dương gia phụ tử giỏi như vậy, tự nhiên sẽ được truyền tụng một thời.

Lư Vân chậm rãi mà xem. Trong mười lăm người đỗ giáp thứ hai cũng không có tên mình. Lần này trúng tuyển tổng cộng được bốn mươi ba vị tiến sĩ. "Nhị giáp tiến sĩ xuất thân" cùng "Tam giáp đồng tiến sĩ xuất thân" chiếm bốn mươi người, chỉ còn lại ba người thuộc bảng "Đệ nhất giáp tiến sĩ cập đệ".

Lư Vân cười khổ trong lòng: "Nhị giáp cũng không có, xem ra không có ta, Ài! Đến lúc trở về Sơn Đông rồi."

Chỉ nghe ở bên có tiếng nỉ non không dứt, lại có người cười to không ngớt, là trường diện mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu khổ. Nơi xa xa, Dương gia huynh đệ còn đang chúc mừng, Lư Vân cười khổ thầm nghĩ: "Kỳ thật ta đã đoán trúng bản thân thi rớt, giờ cần gì phải tỏ ra đau thương? Hắc hắc, đợi xem hết quý bảng này, lát nữa phải tính kế sinh lộ ngày sau, đó mới là chính đạo."

Hắn gắng mỉm cười, miễn cưỡng nhìn lại. Chỉ thấy Thám hoa là Giang Đại Thanh, chính là cháu của Giang Sung. Lư Vân cười khan một tiếng, nghĩ đến chốn quan trường coi trọng xuất thân dòng dõi, nếu không Giang Đại Thanh nọ óc đầy bụng phê, sao lại trúng cử? Lư Vân than nhẹ một tiếng, xem thêm thấy Bảng nhãn là "Hồ Chí Liêm", chiếu tên gọi thì chí hướng người này không hề tầm thường, lấy thanh liêm làm lẽ sống, không biết là thần thánh phương nào.

Xem đến đây, Lư Vân lòng đầy thê thảm, mặt xám như tro. Hắn thấy hai người Tần Trọng Hải cùng Ngũ Định Viễn vẫn ở phía trước, lúc này đi ra thấp giọng kêu:

- Tần tướng quân! Ngũ chế sứ! Chúng ta đi thôi!

Hắn gọi một hồi, ai ngờ hai người Tần Ngũ như trúng tà, từng người si ngốc đứng nhìn bảng vàng.

Lư Vân càng thêm khó chịu, thấp giọng gọi:

- Tần huynh! Ngũ huynh! Chúng ta hãy đi uống rượu!

Tần Trọng Hải kinh ngạc hỏi:

- Người không phát hiện tên mình sao?

Lư Vân thở dài nói:

- Không thấy, ài...

Ngũ Định Viễn ngơ ngác hỏi lại:

- Thật sự không phát hiện?

Lư Vân đau xót trong tâm, nói:

- Thật không có.

Hai người Tần Ngũ nhìn nhau, cùng nói:

- Đọc sách quá nhiều, quả nhiên tổn thương thị lực.

Tiếp theo chỉ vào một chỗ, cùng kêu lên:

- Hai chữ Lư Vân to như cái dấu, sao không nhìn ra?

Lư Vân đại chấn toàn thân, ngẩng đầu vừa nhìn, thoáng chốc thấy mười ba chữ lớn: "Khâm định nhất giáp Trạng nguyên Lư Vân, ban thưởng tiến sĩ cập đệ"

Cuối mùa thu, ánh dương óng vàng chiếu lên, mấy chữ trên đường như được đúc từ vàng ròng.

Toàn thân Lư Vân như trúng sét đánh, run giọng hỏi:

- Đây... Đây thực là tên của ta sao?

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Con mẹ nó, không phải Lư Vân người, chẳng lẽ là Lư Nhất Vân nọ sao?

Ngũ Định Viễn cười nói:

- Lư huynh đệ, chúc mừng đệ! Rốt cục đã làm rạng rỡ tổ tông, hãnh diện rồi!

Lư Vân run rẩy, hai đầu gối nhũn ra, quỳ rạp xuống đất.

Tần Trọng Hải cả kinh hỏi:

- Làm sao vậy? Trúng gió sao?

Lư Vân rơi nước mắt như mưa, sụt sùi khóc lớn:

- Cha! Mẹ! Con đỡ rồi! Đỡ rồi! Hai người dưới đất có biết, xin hãy nhắm mắt . . . hu hu...

Mười năm gian khổ học tập, khổ sở thất lạc tứ hải, tới lúc hồi báo trong khoảnh khắc này. Hôm nay lúc này, hai chữ Lư Vân đã dương danh thiên hạ.

Hai người Tần Ngũ lòng cùng một mối cảm thông, liếc mắt nhìn nhau đều muốn nói: " Lư huynh đệ chịu nhiều đau khổ, cuối cùng đã đến thời khắc khổ tận cam lai."

Tần Trọng Hải thấy Lư Vân còn khóc nỉ non không dứt, lập tức nháy mắt. Ngũ Định Viễn lập tức hiểu ý liền đỡ hăn dậy. Lư Vân cả kinh hỏi:

- Hai người muốn làm gì?

Tần Trọng Hải cười to:

- Người đã quên ước định vừa nãy sao?

Lư Vân rung giọng nói:

- Ước định?

Tần Trọng Hải lớn tiếng:

- Chỉ cần người trúng Trạng nguyên, liền phải cưới khố chạy quanh Thừa Thiên Môn một vòng!

Vừa nói liền muốn tới cưới khố của hắn.

Lư Vân vừa xấu hổ vừa vội, liên tục né tránh, lại bị Ngũ Định Viễn vững vàng ôm lấy. Bị "Phi La Tử Khí" quấn lấy, Lư Vân có thể nào giãy dụa? Hắn chỉ có thể hi hi cười khổ, liều mạng xin khoan dung, làm cho mọi người đứng xem cười trộm không thôi.

Tần Trọng Hải quát:

- Còn giãy dụa nữa, lão tử liền xuất đao!

Ba người vừa khóc vừa cười, loạn thành một đồng ngay trước bảng vàng.

Chú: (*) Liệt Tử, tên thật Liệt Ngự Khẩu, người đời Chu, triết gia chịu ảnh hưởng Đạo Giáo, có viết :

"Si lung ám á gia hào phú,

Trí tuệ thông minh khước thụ bần.

Niên nguyệt nhật thời giai tải định,

Toán lai do mệnh bất do nhân.

Mệnh lý hữu thời chung tu hữu*

Mệnh lý vô thời mạc cưỡng cầu."

Dịch nghĩa:

- Kẻ ngây, đần, ngọng, câm nhà giàu to. Kẻ trí tuệ, thông minh lại chịu nghèo. Năm, tháng, ngày, giờ đều đã định rồi. Tính ra do mệnh (chứ) không do người. Trong mệnh có thời thì tốt cuộc phải có - trong mệnh không có thời thì đừng gượng tìm.

Diễn ca:

Ngây, điếc, câm, ngọng, nhà giàu,

Thông minh trí tuệ rớt vào... mòng toi!

Thì ra số phận xấu chơi,

Kẻ không thời vận, cố bơi cũng chìm!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 6: Mệnh lý hữu thời chung tu hữu

- Tiểu thư! Tiểu thư! Người biết Trạng nguyên năm nay là ai chưa?

Ngày hôm đó, Cố Thiển Hề đang trang điểm, chợt thấy Tiểu Hồng chạy vào, trong miệng còn không ngừng kêu la. Nàng khẽ cau mày nhắc:

- Em sao vậy? Có chuyện gì thì từ từ mà nói.

Tiểu Hồng còn thở hổn hển, nói:

- Tiểu thư! Có biết Trạng nguyên năm nay là ai?

Cố Thiển Hề soi mình trong gương đồng, tức giận nói:

- Ta sao biết là ai? Không phải công tử nhà quan lớn nào đó sao?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Không phải, không phải... Trạng nguyên năm nay là một người xuất thân sa cơ thất thế, hơn nữa tiểu thư còn biết người đó.

Cố Thiển Hề ngạc nhiên hỏi:

-Ồ ! Ta có biết à! Chẳng lẽ là gã công tử bột Bùi Thịnh Thanh kia sao?

Tiểu Hồng nói:

- Nhà hân không sa cơ thất thế.

Cố Thiển Hề liếc Tiểu Hồng một cái:

- Em có chuyện mau nói thẳng, khi nào học được lối thừa nước đục thả câu vậy?

Tiểu Hồng thấp giọng nói:

- Trạng nguyên năm nay mang họ Lữ, tên một chữ là Vân.

Cố Thiển Hề thất kinh đến nỗi để chiếc gương đồng trên tay rớt xuống, run giọng hỏi:

- Em... Em nói là sự thật?

Tiểu Hồng đáp:

- Vâng. Trạng nguyên còn đang dạo phố! Người không tin liền đi xem thử!

Cố Thiển Hề chạy vội lên lầu trên, đảo mắt liền không thấy bóng dáng. Tiểu Hồng đuổi theo kêu:

- Tiểu thư đừng vội!

Cố Thiển Hề đứng ở lầu gác, đưa tay cửa sổ đẩy ra. Thoáng chốc nghe tiếng pháo vang vọng cùng thanh la không ngừng. Nàng đuổi đầu ra ngoài, thấy

từ xa đi tới một đoàn xe nghi lễ. Lão bá tánh đứng xem kín trên đường phố, trước mặt đoàn xe là một con bạch mã cao lớn, ngồi trên nó là một nam tử anh tuấn. Người này thân đeo đai hồng, trên đầu còn mang dải lụa có đính hoa màu đỏ thắm. Lại chính là gã sai vặt Lư Vân năm đó từng ở nhà nàng.

Cố Thiển Hề ngóng nhìn lại, chỉ thấy vẻ u buồn trên mặt Lư Vân đã mất đi, thay vào là nụ cười nhẹ. Hắn còn đang hai tay vòng chào bá tánh hai bên, đúng là xuân phong đắc ý. Cố Thiển Hề nhớ mấy ngày trước hai người cắt đứt, lòng bỗng thấy đau xót, nước mắt suýt nữa rớt ra.

Lúc này Tiểu Hồng cũng lên tới lầu. Chủ tớ hai người cùng dò xét từ cửa sổ. Tiểu Hồng nhìn Lư Vân, thở dài nói:

- Đúng mười năm sông chảy về đông, mười năm sông chảy về tây. Năm đó họ Lư bi thảm, giờ lại thành khâm điểm Trạng nguyên, ài. . . Thế sự thật là khó lường..

Cố Thiển Hề nhẹ nhàng thở dài, lau lệ nói:

- Đây là điều đương nhiên. Lư công tử tài hoa hơn người, lại chịu đủ gian nan. Hắn không đỗ Trạng nguyên thì ai đỗ?

Nàng đôi mắt nhìn lại, chỉ cảm thấy hai người cách thật xa, khuôn mặt Lư Vân dần dần mờ hồ.

Đang khi nói, Tiểu Hồng thấy Lư Vân đi về phía trước, nàng khẽ kéo ống tay áo tiểu thư, nói nhỏ:

- Tiểu thư người xem... xem ra hắc hướng về nơi này!

Cố Thiển Hề cúi đầu nhìn lại, quả thấy Lư Vân đi tới gần, đang ngưng mắt như tìm kiếm mình. Nàng cắn răng một cái, lại đưa tay đóng cửa sổ. Tiểu Hồng cả kinh hỏi:

- Tiểu thư sao vậy?

Cố Thiển Hề rơi lệ mà rằng:

- Không phải hắc đã nói rồi sao? Từ nay về sau, hai người chúng ta không hề liên quan. Ta cần gì gặp lại hắc...

Tiểu Hồng giữ tay nàng, khuyên nhủ:

- Tiểu thư, ngày ấy là hắc ăn dấm chua của Dương đại nhân, người đừng cho mấy lời đó là thật.

Cố Thiển Hề run giọng nói:

- Hết thấy đều quên đi... Hẳn đồ Trọng nguyên rồi, còn nhớ ta nữa sao? Ai...
Đã hai năm, mọi người đều có cuộc sống riêng. Hẳn có ngày hôm nay, ta
cũng nên cao hứng thay...

Nói rồi không quay đầu mà đi về sau lầu.

Tiểu Hồng nhìn theo bóng dáng tiểu thư, thầm nghĩ: "Tiểu tử họ Lư trước
kia là hạng khốn cùng, toàn bộ nhờ vào lão gia tiểu thư chiếu cố, hiện nay
mới phát lên một chút, không những không biết đến khấu tạ ân đức, lại còn
đòi dứt khoát với tiểu thư, thật là chó không bằng người."

Nàng càng nghĩ càng giận, mở toang cửa sổ rồi phun ra một ngụm nước
miếng, mắng:

- Ta nhờ vào! Đồ Trọng nguyên thì giỏi lắm sao!

Lại nghe phía dưới xôn xao tiếng người, một hán tử cao lớn quát:

- Tiểu nha đầu chết dẫm nhờ vậy, muốn chết sao?

Tiểu Hồng cả kinh, mắt thấy dưới cửa sổ Lư Vân đang si ngốc nhìn lên.
Nàng bối rối, vội đóng cửa sổ rồi rời đi.

Hán tử cao lớn nọ chính là Tần Trọng Hải. Ngày hôm nay y, Ngũ Định Viễn phần khởi cùng Lư Vân dạo phố, ai ngờ tới bên cạnh phủ trạch Cố gia thì thành linh lại bị một trận nước miếng phun ra. Tần Trọng Hải nhất thời giận sôi lên, bất giác vỡ miệng mắng to. Đến lúc thấy tiểu nha đầu lén đi, liền nói với Lư Vân:

- Đi thôi! Chỗ này có gì hay ho đâu! Mau trở về vui vẻ một phen nào!

Lại nghe Ngũ Định Viễn lên tiếng:

- Tần tướng quân, ngài đừng lau nước miếng vào quần áo của ta, bộ y phục này có giá năm lượng bạc đấy!

Thì ra là Tần Trọng Hải tiện tay lấy áo của hắn lau mặt.

Tần Trọng Hải cười mắng:

- Hắc hắc! Đây chính là nước miếng của tiểu nữ hài nhi. Rất thơm, không thể so với đờm của lão tử, không bán một chút nào.

Hai người trêu chọc một hồi, ai ngờ Lư Vân ngậy ra như phồng. Ngũ Định Viễn khuyên:

- Lư huynh đệ, chúng ta mau đi! Đừng để người bên đường tò mò.

Tần Trọng Hải cau mày nói:

- Người muốn làm gì! Bụng đau muốn mượn nhà xí sao?

Nói đoạn đi đến cửa lớn Cổ gia, đưa chân đá vào, kêu to:

- Con mẹ nó! Có người muốn vãi cả ra quần, cần mượn nhà xí dùng một lát!

Lư Vân cả kinh nói:

- Tần tướng quân đừng quấy rối nữa, chúng ta đi thôi!

Trong tiếng cười lớn của Tần Trọng Hải, mọi người liền rời đi.

Ban đêm mọi người mượn phủ trạch của Liễu Ngang Thiên mở tiệc rượu. Lư Vân không có nhiều bằng hữu nhưng Liễu Ngang Thiên dụng tâm vì hắn, đã mời rất nhiều triều thần. Các vị đại thần vì nể thể diện Liễu Ngang Thiên, hơn nữa có chỗ tò mò với tân khoa trạng nguyên, ngoài Giang Sung, Lưu Kính thì hầu hết đều tụ tập tại Liễu phủ. Lư Vân bị các tân khách vây quanh, làm hắn cả kinh không biết sao cho phải, nhất hoảng sợ thất thố, được sủng ái mà kinh sợ đến độ liên tục nói lắp.

Một lão nhân to béo đi tới cười nói:

- Đây là tân khoa Trạng nguyên sao? Quả nhiên là tuần tú lịch sự!

Liễu Ngang Thiên kéo Lữ Vân lại, cười nói:

- Lữ hiền điệt mau lại đây, tham kiến thủ phụ đại nhân!

Lữ Vân cả kinh, thủ phụ chính là đương kim Các quỹ, đứng đầu các đại học sĩ Nội các, hấn run giọng:

- Vãn bối Lữ Vân, tham kiến Các quỹ đại nhân.

Lão nhân kia cười ha hả, nói:

- Không cần gọi Các quỹ đại nhân làm cho đôi bên xa cách. Gọi ta một tiếng Khổng lão gia đi!

Liễu Ngang Thiên thấy Khổng đại học sĩ yêu thích Lữ Vân, trong lòng rất là cao hứng, cười nói:

- Lữ hiền điệt, ngày sau nếu được Khổng lão gia tử sủng ái, chính là giúp ích rất lớn!

Khổng lão gia tử nói:

- Người giờ đỗ đạt, từng nghĩ muốn làm cán sự của bộ nào chưa?

Lão thấy Lư Vân không đáp, lại nói:

- Người là Trạng nguyên, tất nhiên là Cát sĩ đứng đầu. Nếu muốn lưu ở lục bộ chủ sự thì không chút vấn đề. Nếu người ngại đời trong kinh, lão phu cũng có thể tiến cử hiền tài như người đi làm Tri châu Tri huyện...

Còn đang lải nhải, chợt thấy Lư Vân sắc mặt thù người ra rồi rời đi, Khổng lão gia vừa sợ vừa giận, quát:

- Tiểu quý, ta còn chưa nói hết!

Liễu Ngang Thiên biết Lư Vân tính tình khác lạ, lại làm cho người khác ghét bỏ, liên tục bồi tội với Khổng lão gia:

- Con trẻ không hiểu lễ nghĩa! Lão gia đừng để bụng, mọi việc xem như thể diện lão Liễu ta...

Vừa nói vừa kéo Khổng các quý sang một bên, hai người tự đi uống rượu.

Lại hỏi Lữ Vân thấy là người phương nào, sao có thể khiến hấn tâm lay thần trí như thế? Chỉ thấy hấn rơi lệ đầy mặt, đi tới trước một lão nhân gầy gò, quỳ xuống nói:

- Cố bá bá! Lữ Vân tới khấu đầu với người.

Lão nhân kia diện mạo thanh kỳ, tiên phong đạo cốt. Chính là cha của Cố Thiển Hề, đương kim Bình bộ thượng thư Cố Tự Nguyên.

Vội vã từ biệt đến nay đã hai năm, xảy ra không biết bao nhiêu chuyện. Cố Tự Nguyên có vô vàn lời muốn nói nhưng yết hầu nghẹn lại. Tuy lão yêu tài của Lữ Vân nhưng do người nhà cản trở, buộc Lữ Vân phải rời đi, cuối cùng làm cho lão phiền muộn bi thống, thời gian qua vẫn thường tự trách bản thân không thôi. Còn tưởng rằng cả đời không từ mà biệt, ai ngờ ông trời còn thương, cuối cùng Lữ Vân trở thành trạng nguyên thiên hạ, hai người mới có thể gặp lại lần nữa.

Cố Tự Nguyên khẽ vuốt gương mặt Lữ Vân mà lão lệ tung hoành, lâm bẩm:

- Con ngoan, ngày ấy ta xem bảng vàng, còn cho là mình mắt mờ. Nhờ người hỏi thăm mới biết đúng thật là con. Vân nhi à Vân nhi, mây đen tan đi lại thấy bầu trời, mười năm gian khổ đèn sách, cuối cùng không có uổng công ...

Lữ Vân nghe mà kích động trong lòng, nước mắt ứa ra. Thoáng chốc hai người ôm cùng một chỗ, đồng thanh khóc rống.

Đám người Liễu Ngang Thiên, Tần Trọng Hải thấy thế liền sôi nổi vây quanh. Tần Trọng Hải cười nói:

- Lữ huynh đệ chúng ta đỗ trạng nguyên mà khóc như đưa ma, là đang diễn cái gì đó!

Mọi người nghe lời này đều nở nụ cười. Cố Tự Nguyên lau mắt, thở dài nói:

- Đúng vậy! Hôm nay tới chúc mừng Tân trạng nguyên, thật không nên rơi lệ.

Ngũ Định Viễn xưa nay chu đáo, tranh thủ kéo Lữ Vân ra, chỉnh trang lại y phục cho hẳn.

Liễu Ngang Thiên hỏi:

- Thì ra Cố đại nhân có biết Lữ hiền đệ, chỉ không biết là nhờ duyên cớ nào?

Cố Tự Nguyên thở dài nói:

- Nói thì rất dài, Vân nhi là thư đồng của ta tại Dương Châu trước kia.

Mọi người ào ào khen:

- Cổ đại nhân quả nhiên tinh mắt! Dùng cả Trạng nguyên làm thư đồng!

Lư Vân hồi tưởng chuyện cũ thì rơi lệ:

- Năm đó nếu không nhờ Cổ bá bá chiếu cố, Lư Vân sao có ngày hôm nay?

Cổ Tự Nguyên thở dài nói:

- Trạng nguyên có hôm nay, tất cả đều là dựa vào bản thân mình, không nửa điểm liên quan đến lão hủ. Giỏi, thật sự rất giỏi!

Tần Trọng Hải thấy mi mắt Lư Vân đỏ lên, sợ hai người lại muốn ôm đầu khóc rống, đến lúc đó không khỏi âm phong bi thảm, liền trêu:

- Được rồi, mau đi uống vài chén! Nếu không, nghe hai vị dài dòng thêm thì lát nữa không cần ăn, ta đã nấu một thân da gà!

Mọi người nghe vậy đều cười ha hả. Liễu Ngang Thiên cười nói:

- Trọng Hải nói đúng, mời mọi người khai tiệc, uống vài chén rồi nói sau!

Nói rồi đưa tay mời khách.

Cố Tự Nguyên dắt tay Lư Vân, mỉm cười nói:

- Hôm nay cha con ta uống đến không say không nghỉ.

Lư Vân gật đầu:

- Tiểu điệt đang muốn bồi tội Cố bá bá vì không từ mà biệt.

Cố Tự Nguyên cười ha hả, nói:

- Con đồ Trọng nguyên chính là việc vui mừng trọng đại, có tội gì đều được miễn xá cả!

Mọi người hân hoan ăn uống bàn luận, Lư Vân mấy lần muốn nói chuyện riêng cùng Cố Tự Nguyên nhưng còn bận bịu bởi đám tân khách mời rượu. Cố Tự Nguyên lại lơ đãng, chỉ cười dài nhìn hân.

Trong tiệc, Dương Túc Quan cũng tới mời rượu. Chàng hào phóng cười với Lữ Vân:

- Ngày ấy tại Thừa Thiên Môn, ta từng nói qua Lữ huynh tất sẽ đỗ đạt cao, quả không ngoài sở liệu, thật là đáng mừng!

Chúng tân khách thấy Dương Túc Quan hình dáng tuấn mỹ, Lữ Vân thần thái phi dương, đều khen:

- Liễu môn xuất hiện lớp lớp nhân tài. Xem xem kìa, chỉ là tiến sĩ đã có hai vị!

Một lão nhân thân hình cao lớn, đầy mặt vẻ phú quý bưng chén rượu tới, chính là quốc trượng Quỳnh Võ Xuyên. Lão thấy hai người Dương Lữ dáng vẻ xuất chúng bất giác thầm khen trong lòng, liền nói với Liễu Ngang Thiên:

- Ông thật là may mắn! Xem hai tiểu bằng hữu này thực như Du như Lượng, đều là học trò của chủ sự như ông, thật là một người đã chiếm hết chỗ tốt của thiên hạ!

Vị quốc trượng này xưa kia không giao hảo cùng Liễu Ngang Thiên. Đến khi tại Hoa Sơn thấy lớp tuấn kiệt trẻ tuổi Liễu môn mới có ý kết giao. Giờ mượn yến hội tới Liễu phủ, liệu rằng ngày sau sẽ thân cận cùng đám người Liễu môn.

Liễu Ngang Thiên nghe lời này trong tâm rất vui, bất giác cười ha hả:

- Quốc trưởng mở kim khẩu quá lời, lão phu thật sự đảm đương không nổi !
Ha ha! Ha ha!

Ngự Sử Hà đại nhân đương nhiên cũng được Liễu Ngang Thiên mời đến.
Chỉ nghe lão cười nói:

- Đều nói ‘ Liễu môn nhị tướng, văn Dương võ Tần ’, nhưng xem Dương lang trung, Tần tướng quân của chúng ta đều là chiêu bài lâu đời. Giờ tăng thêm Lữ trạng nguyên tân khoa, càng là binh hùng tướng mạnh!

Quỳnh Võ Xuyên từng thấy qua thân thủ của Ngũ Định Viễn tại đại điển quy ẩn của Ninh Bất Phàm. Lão đi ra phía trước, kéo Ngũ Định Viễn qua cười nói:

- Liễu môn không chỉ ra một văn trạng nguyên, chúng ta ở nơi này còn có thêm một võ trạng nguyên từng đại chiến chưởng môn Hoa Sơn nữa!

Ngũ Định Viễn nghe quốc trưởng tán dương, vội khiêm tốn đáp lễ:

- Không dám, ngày ấy nếu không phải nhờ Ninh chưởng môn nương tay, tại hạ sớm đã mất mạng, giờ sao còn ngồi ở đây!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Ngũ chế sứ lại giờ công phu hư nguyệt rồi!

Ngũ Định Viễn cười khở vài tiếng, liền không nhiều lời nữa.

Quỳnh Võ Xuyên cười ha hả nói:

- Ngày nay Liễu môn hưng thịnh, không chỉ là ‘ Liễu môn nhị tướng, văn Dương võ Tần ’, chúng ta nên sửa khẩu hiệu, thêm tân danh mới phải.

Mọi người sôi nổi phụ họa, đều hỏi:

- Nên lấy danh hiệu là gì?

Hà đại nhân nói:

- Hiện nay là tứ đại tướng, chúng ta gọi là Liễu môn tứ tướng.

Hồ thượng thư bên bộ Lễ tiếp lời:

- Hà đại nhân nói đúng! Liễu môn tứ tướng, Dương Tần Lư Ngũ! Nghe thế nào?

Tần Trọng Hải nhú mày nói:

- Nghe đến khô khốc lỗ tai, rất khó nghe.

Hà đại nhân cười nói:

- Vậy lấy danh hiệu gì?

Tần Trọng Hải ha hả cười nói:

- Ta nghĩ nên gọi là Liễu môn tứ thú, gà vịt thịt cá...

Vi Tử Tráng vội vươn tay ra che miệng y.

Cổ Tự Nguyên tài hoa cao tuyệt, trầm ngâm một lát đã có kiến giải, liền nói:

- Như vậy đi! Chúng ta lấy chữ cuối trong tên từng vị. Túc Quan hiền diệt thì lấy chữ ‘ Quan ’, Trọng Hải tướng quân lấy chữ ‘ Hải ’, Vân nhi là ‘ Vân

’, Định Viễn chế sứ là ‘ Viễn ’. Chúng ta dựa vào chức quan cao thấp, gọi bọn họ là ‘ Liễu môn tứ thiếu, Quan Hải Vân Viễn ’. Chư vị nghĩ sao?

Mọi người hồ hởi khen:

- Hay cho ‘ Quan Hải Vân Viễn ’, không hổ là lời vàng của đường kim Binh bộ thượng thư!

Đêm này mọi người hứng khởi, liền bài danh cho bốn anh hùng trẻ tuổi Liễu môn. Hợp xưng "Liễu môn tứ thiếu, Quan Hải Vân Viễn ". ‘Quan’ đương nhiên là phong lưu tư lang trung Dương Túc Quan, ‘Hải’ chính là Hỏa Tham Nhất Dao Tần Trọng Hải, ‘Vân’ là Tân khoa Trạng nguyên Lữ Vân, ‘Viễn’ còn lại là Thiên Sơn truyền nhân Ngũ Định Viễn. Tất cả mọi người thấy "Quan Hải Vân Viễn" đầy văn nhã, đều khen không dứt miệng, ngay cả kẻ thô lỗ như Tần Trọng Hải cũng phải cười bồi vài câu.

Mọi người uống đến đêm khuya mới chậm rãi tán đi.

Trước khi về, Cố Tự Nguyên triệu Lữ Vân tới, dặn rằng:

- Ngày mai Hoàng thượng ban thưởng tiệc rượu, con nhớ ứng đối cho tốt, chờ qua ngọc yến thì tới nhà ta ngồi một chút, Cố bá bá có chuyện muốn nói.

Lữ Vân lại nhớ tới Cố Thiển Hề. Từ khi hãn đồ Trạng nguyên tới nay, hai người chưa từng gặp lại, không biết nàng có tha thứ cho chuyện hãn dứt áo

đoạn tuyệt ở lâu trà hay không. Nhớ tới khi Cố Thiển Hề tức giận đóng cửa cửa sổ lúc dạo phố, hẳn không khỏi thêm lo lắng, thầm nghĩ:

"Ngày ấy ta nhờ Tiểu Hồng chuyển lời, muốn nàng quên ta, ai ngờ. . . Ai ngờ trời cao trêu cợt, lại cho ta đỗ đạt Trạng nguyên, giờ ta nên xin nàng tha thứ sao đây?

Hắn ngập ngừng nói:

- Cố bá bá... Con..con ..

Cố Tự Nguyên thấy sắc mặt hắn chần chờ, còn cho là sợ Nhị di nương làm phiền, liền nói ngay:

- Con ngoan, còn sợ Nhị di nương sao?

Lời này lại nhắc Lư Vân nghĩ đến Nhị di nương chanh chua, bất giác thở dài.

Cố Tự Nguyên nói:

- Con hiện nay là tiến sĩ, ai có thể làm khó dễ cái gì, cứ yên tâm mà đến, biết chưa?

Lư Vân vâng dạ một tiếng, đang còn muốn hỏi tình trạng gần đây của Cố Thiển Hề, chợt nghe một âm thanh réo rắt vang lên:

- Cố bá bá, tiểu diệt xin cáo từ trước, mọi người chậm rãi trò chuyện sau!

Bên cạnh đi qua một người, là Dương Túc Quan. Cố Tự Nguyên thấy chàng liền gật đầu mỉm cười:

- Mau về đi, để cho cha con đỡ phải lo lắng.

Lời lẽ thật là thân thiết, dự liệu Cố Tự Nguyên cũng rất thương yêu người vãn bối này.

Dương Túc Quan gật đầu vâng mệnh, lại quay sang Lư Vân nói:

- Chúc mừng Lư huynh, tối nay nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai còn phải vào triều diện kiến thánh nhan!

Lư Vân nhìn khuôn mặt tuấn tú hiền đời Dương Túc Quan, nhất thời không biết đáp sao.

Dương Túc Quan lại lơ đãng mỉm cười, vỗ vỗ vai hắn:

- Ngày sau cùng là thần tử một triều, chúng ta cần hỗ trợ lẫn nhau mới phản.

Tiếp theo xoay người nói:

- Cố bá bá, tiểu diệt đi trước một bước.

Lữ Vân nhìn bóng dáng Dương Túc Quan mà lòng chợt thấy lo lắng, bất giác than nhẹ một tiếng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Mở mắt cao xanh thưởng văn chương

Buổi trưa hôm sau, hoàng đế hạ chỉ ban thưởng tiệc rượu cho các tiến sĩ tân khoa. Lữ Vân thân là trạng nguyên thiên hạ năm Kỷ Ty, đương nhiên phải tới điện Phụng Thiên dự tiệc. Tần Trọng Hải quen cửa quen đường, lại là quan hầu trong cung, liền đưa hân tới cấm cung.

Tới cửa Thừa Thiên, mắt thấy Lữ Vân dò xét trái phải như đầy vẻ tò mò về nơi cấm thành hoa lệ, Tần Trọng Hải cười nói:

- Chăm chú ngắm nghía thành quách như thế, chẳng lẽ người cũng muốn làm hoàng đế sao?

Lư Vân nghe vậy lấy làm kinh hãi, thấp giọng nhắc:

- Cấm thành không như nơi khác, sao Tần tướng quân lại hồ ngôn loạn ngữ như thế?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Người sợ sệt sệt sệt làm gì, gần đây làm gì có người, lấy ai để nghe chúng ta nói chuyện đây?

Lư Vân hồn kinh chưa định, gấp gáp nói:

- Chung quy vẫn phải cẩn thận một chút.

Tần Trọng Hải cười cười, nói:

- Thực ra cảm thấy nơi này thế nào? Rất là tráng lệ chẳng?

Lư Vân xuất thân nghèo khổ, nhiều năm bôn ba, hẳn từng chứng kiến đầy rẫy cảnh dân chúng lầm than cơ khổ, lúc này thở dài nói:

- Hoàng tộc xa hoa như thế, tất cả đều là mồ hôi nước mắt của lão bá tánh. Nếu nơi đây chịu xuất ra một nửa của cải, thiên hạ liền giảm đi ít nhất một nửa số người nghèo.

Tần Trọng Hải gật đầu, đang muốn đáp lời, chợt nghe một người cười lạnh nói:

- Hai người các người tự tiện bàn chuyện triều chính, tội đáng chết vạn lần, biết chưa?

Hai người cả kinh quay đầu, thấy một người thân hình to béo đi tới. Người này bộ dạng có phần giống Giang Sung. Lư Vân nhận ra đây là Giang Đại Thanh, đương kim thám hoa. Hắn vội phân bua:

- Tại hạ chỉ cảm khái cho lão bá tánh nghèo khổ, không phải có ý phê phán triều chính, chỉ sợ Giang huynh đã nghe lầm.

Giang Đại Thanh thấy Lư Vân đầu đội đai hoa hồng, biết đây chính là đương kim trạng nguyên, lại thấy dáng vẻ của đối phương anh tuấn hơn mình ngàn lần, nhất thời vừa đố kị vừa tức, cười lạnh nói:

- Dám làm mà không dám chịu, nhìn bộ dạng của ngươi, không ngờ lại là tân khoa trạng nguyên. Đợi lát nữa, xem ta cáo trạng với thúc thúc thế nào, sẽ dọa cho ngươi tè cả ra quần.

Tần Trọng Hải nghe Giang Đại Thanh nói chuyện kiêu ngạo thì nhường mày, thấp giọng hỏi:

- Tên mập này là ai?

Lư Vân ghé đầu qua đáp:

- Người này chính là cháu của Giang Sung, cũng đỗ thám hoa năm nay.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, mắng:

- Ra là dựa hơi Giang Sung!

Y đi ra phía trước, đánh giá Giang Đại Thanh vài lần, lại nhe răng cười hỏi:

- Tên mập chết dẫm, người chán sống sao?

Giang Đại Thanh thấy Tần Trọng Hải lưng hùm vai gấu, hình dáng hung ác nên có phần sợ hãi, nhin không được lắp bắp hỏi:

- Người. . . Người muốn làm cái gì?

Tần Trọng Hải đánh giá đối phương trên dưới vài lần, đột nhiên tâm niệm vừa động, nghĩ ra trò hay lập tức cười hắc hắc, nghiêng đầu qua cười nói:

- Không có việc gì, lão huynh người đừng hoảng hốt, chỉ vì gần đây triều đình thiếu người. Hoàng thượng sai ta tìm kiếm nhân tài hỗ trợ khắp nơi, ta xem người thiên tư đỉnh ngộ, thân hình cao lớn, thật sự là nhân tuyển thích hợp.

Giang Đại Thanh đang sợ bị đòn, lúc này nghe đối phương có ý ngênh đón bản thân, liền đặc ý nghĩ thầm: “Ra là thị vệ này muốn nịnh hót ta”

Thoáng chốc hân cười ha hả, nói:

- Nhìn người như phường đầu trâu mặt ngựa, không ngờ con mắt chuột còn sáng một tí, biết được cha người là một nhân tài!

Hắn thấy Tần Trọng Hải có ý nịnh hót, nhất thời ngửa đầu vênh mặt, thần thái thật là ngạo mạn.

Tần Trọng Hải đánh rần tùy côn (1), vừa thấy Giang Đại Thanh bày ra kiểu cách nhà quan, lập tức bày ra bộ mặt tươi tắn, cười bồi nói:

- Hoàng thượng hạ lệnh còn thiếu một chức quan đặc biệt quan trọng, chỉ là chưa có người đa tài đến đảm nhận, liền muốn chúng ta chiêu mộ, tìm kiếm nhân tài khắp nơi. Ta cùng Lữ trạng nguyên đang bàn chính là chuyện này.

Liếc mắt qua, thấy Lữ Vân có vẻ kinh ngạc. Y liền khoát tay, ý bảo hãn đừng nói gì.

Lữ Vân hiểu Tần Trọng Hải muốn chơi Giang Đại Thanh một ván, lại chỉ mỉm cười không nói.

Lúc này Giang Đại Thanh ồ một tiếng, hỏi:

- Thế nào, các người luận định ra sao?

Tần Trọng Hải thở dài nói:

- Tư chất của hãn không đủ, kém xa Giang thám hoa, thật sự gánh không nổi trọng trách.

Giang Đại Thanh nhất thời tin tưởng. Chỉ nghe hãn cười ha hả nói:

- Ta văn võ toàn tài, ba tuổi đã ăn hết tám chén cơm lớn, năm tuổi đã biết lớn tiếng mắng người, được xưng thần đồng, tư chất đương nhiên là nhất đẳng!

Nói rồi cười to không dứt, lại hỏi tiếp:

- Người mau nói cho ta biết, chức vụ nọ là gì? Để chút nữa ta đi xin thúc thúc!

Tần Trọng Hải thấp giọng nói:

- Chức nọ gọi là ‘ ‘Hoàng môn quan môn chính ’, là đại quan tứ phẩm!

Giang Đại Thanh vừa mừng vừa sợ, hỏi:

- Hoàng môn quan môn chính, nghe danh thật là vang dội! Làm nhiệm vụ gì vậy?

Tần Trọng Hải ra vẻ thần bí, thấp giọng nói:

- Không dám dấu ngài thám hoa. Chức quan này có thể thân cận vô số mỹ nữ, thậm chí còn được ngắm nhìn các nàng tắm rửa thay đồ. Chính là đại quan béo bở nhất đẳng trong cung, không biết thám hoa có ý nhận lời?

Giang Đại Thanh liếm liếm khóe miệng, híp mắt lộ ra nụ cười đậm đàng, hì hì nói:

- Tốt như vậy sao?

Tần Trọng Hải dò xét chung quanh rồi mới nhỏ giọng:

- Không phải chỉ như thế, chức này còn ở trong cung điện hầu hạ bên cạnh đấng quân vương. Thế nào, Giang thám hoa nhận lời chăng?

Giang Đại Thanh nghe mà tim đập thành thịch, liên thanh nói:

- Đương nhiên, đương nhiên!

Đột nhiên Tần Trọng Hải thở dài, khuôn mặt lộ vẻ ưu sầu, lắc đầu nói:

- Nhưng chức quan này chỉ có thể đánh bài nghe hát, uống rượu diễn tuồng, không cho phép đọc sách viết chữ. Đây là di quy của thái tổ để lại, chỉ sợ ngài không thể thích nghi cho nổi.

Giang Đại Thanh lộ vẻ mê mẩn, tán thán nói:

- Không cho phép đọc sách viết chữ! Thật sự là quá tốt!

Tần Trọng Hải ngạc nhiên hỏi:

- Ngài không phải là tiến sĩ sao? Không cho phép đọc sách viết chữ, đây chẳng phải nhàm chán muốn chết?

Giang Đại Thanh ho hắng mấy tiếng, vội vàng nói:

- Ta. . . Ta đây đều là vì hoàng thượng, lúc này mới phấn đấu quên mình, quảng bút từ. . . Từ vui. Người phải hiểu khổ tâm của ta mới phải.

Tần Trọng Hải gật đầu nói:

- Được rồi! Vậy ta tin ngài một lần. Lát nữa lên Kim Loan Điện, hãy tự mở miệng xin hoàng đế đi!

Giang Đại Thanh thở ra một hơi, lộ vẻ cảm kích nói:

- Đa tạ lão huynh! Xin hỏi đại danh là gì?

Tâm niệm Tần Trọng Hải vừa động, nói:

- Tại hạ là An Đạo Kinh.

Giang Đại Thanh ồ một tiếng, nhất thời cười nói:

- Thì ra người chính là An thống lĩnh! Thúc thúc ta ở nhà thường mắng người là đồ đần!

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- An Đạo Kinh gốc như heo, Giang đại nhân giáo huấn rất phải.

Y theo lời mắng An Đạo Kinh, nhưng Giang Đại Thanh sao nghe ra huyền cơ trong này, hần lại cười nói:

- Người thực là khiêm nhường. Được rồi. Lát nữa, ta sẽ nói vài câu tốt cho người trước mặt thúc thúc.

Tần Trọng Hải rung loạn eo hồ, nín cười với vẻ mặt nịnh nọt, liên tục thở dài nói:

- Đa tạ ân tái tạo của Giang thám hoa.

Lư Vân thấy Tần Trọng Hải đùa bỡn Giang Đại Thanh, cũng nhin không được buồn cười.

Giang Đại Thanh nghe được tin tức tốt lành. Mặt đầy hưng phấn, hăn đi tới bên người Lư Vân, cười lạnh mắg:

- Trạng nguyên thì oai lắm sao? Ta phỉ vào!

Nhổ một bãi đờm, lúc này Giang Đại Thanh mới nghênh ngang rời đi.

Lư Vân thấy hăn đi xa, vội hỏi:

- Cái gì gọi là ‘Hoàng môn quan môn chính ’? Sao ta chưa từng nghe qua chức quan này? Không phải lừa họ Giang kia chứ?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Ta cần gì lừa hăn, thật sự có chức quan này! Hơn nữa đúng là có thể tắm rửa cùng mỹ nữ, còn được đánh bài nghe hát, những lời của ta đều là thực!

Lư Vân ngạc nhiên hỏi lại:

- Thật sự? Sao ta chưa nghe qua?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Trước khi là ngự tiền thị vệ, ta cũng không biết trò vui này.

Lư Vân lấy làm khó hiểu, vẻ mặt lộ sự mờ mịt.

Sắp tới giờ Ngọ, đã đến tiệc rượu buổi trưa. Lư Vân được Tần Trọng Hải đưa đường, hãnh kinh hồn táng đảm đi vào điện Phụng Thiên. Hôm nay ban thưởng tiệc rượu cho các tiến sĩ tân khoa, quan viên từ tam phẩm trở lên mới được vào điện. Tần Trọng Hải đành thủ ở bên ngoài.

Lư Vân một thân đi vào, chỉ thấy bên trong ồn ào, lúc này hoàng đế còn chưa giá lâm, chúng đại thần đang tụ tập tán chuyện. Hãnh ngẩng đầu nhìn lại, thấy xa xa có một già một trẻ đang thấp giọng trò chuyện. Thanh niên kia dung mạo tuấn tú, chính là Dương Thiệu Kỳ, đệ đệ của Dương Túc Quan. Lão nhân kia có thân hình thon dài, khuôn mặt đầy vẻ từ ái, hẳn là đại học sĩ Dương Viễn. Lư Vân nhớ tới bản thân mình, đưa mắt nhìn quanh không thấy người quen, không khỏi than nhẹ một tiếng.

Đang lắc đầu, sau ót bị người ném một viên sỏi, Lư Vân xoa đầu quay lại. Chỉ thấy Tần Trọng Hải trốn ở cửa điện, đang liên tục phất tay với hãnh. Lư Vân mỉm cười thầm nghĩ: "Tần tướng quân thật là hảo hữu đệ nhất bình sinh của ta. Ta có thể quen hãnh, chính là phúc khí tu luyện từ kiếp trước."

Hãnh đang mỉm cười, chợt thấy một người đi tới, lớn tiếng nói:

- Lư hiền điệt đã đến rồi sao!

Ngẩng đầu thấy là Liễu Ngang Thiên, Lư Vân vội vàng quỳ xuống, thưa rằng:

- Tham kiến Hầu gia!

Liễu Ngang Thiên tiến tới nâng hân dật, dặn dò:

- Lát nữa Hoàng thượng sẽ hỏi các người mấy vấn đề, tám phần là thơ từ ca phú, người nhớ cẩn thận ứng phó mới được.

Lư Vân gật đầu:

- Tiểu điệt để ý là được.

Liễu Ngang Thiên dặn thêm vài câu, chợt thấy Tần Trọng Hải lén lút bên ngoài, lão cả giận nói:

- Tiểu tử này lại tính bày trò nghịch ác sao!

Ba bước làm hai bước, lão liền phóng ra bên ngoài.

Một lát sau, lại một lão nhân khác đi tới, reo lên:

- Vân nhi.

Lư Vân mừng rỡ, xông lên cầm hai tay đối phương, kêu lên:

- Cố bá bá! Người cũng ở đây sao?

Lão nhân nọ chính là Cố Tự Nguyên, chỉ nghe lão cười nói:

- Ta là đương kim Bình bộ Thượng thư, trường diện hôm nay quan trọng như vậy, đương nhiên cũng phải tới dự.

Lão sờ sờ đầu Lư Vân, cười nói:

- Lát nữa con hãy thể hiện cho tốt, tận lực bộc lộ văn tài của mình. Nếu hoàng thượng yêu thích, chắc chắn sẽ hỏi ý muốn nhậm chức nơi nào, đến lúc đó con phải cẩn thận suy tư, tinh tế lựa chọn chỗ tốt. Biết chưa?

Lư Vân vâng dạ một tiếng, chỉ là không biết mình nên tranh thủ nhận chức nơi nào, liền hỏi:

- Nếu Cố bá bá có cao kiến, có thể chỉ điểm cho tiểu điệt hay không?

Cố Tự Nguyên thấp giọng nhắc nhở:

- Gần đây trong triều đấu đá quyết liệt, Cố bá bá hy vọng con được điều tới làm tri huyện Giang Nam. Thứ nhất là để tránh họa, thứ hai có thể giúp Liễu hầu gia liên lạc với quan lại địa phương, biết chưa?

Hai người đang định nói thêm, đã thấy rất nhiều nội thị đi ra, là hoàng đế sắp tới. Cố Tự Nguyên vỗ vào vai hăn, nói:

- Con nhanh đi chuẩn bị! Chờ sau buổi ngọ yến, về nhà ta rồi tâm sự thêm!

Lư Vân thở dài một tiếng, hăn ở tại Cố phủ một năm có thừa nhưng chưa từng ngồi cùng bàn với lão gia phu nhân. Giờ này đã đậu Tiến sĩ trở thành Trạng nguyên, muốn tới nhà Cố Tự Nguyên dùng cơm quả thật dễ dàng. Nghĩ đến dù thanh quý như Cố Tự Nguyên, cũng khó tránh khỏi cảm khái "Ba mươi năm bụi trần lấm mặt, đến nay mới được chút vẻ vang (2)" thay hăn.

Chỉ là nghĩ đến phải gặp Nhị di nương, bất giác hăn lại phiền lòng.

Chợt thấy trên lưng nhói đau, hình như có người ám toán mình, Lư Vân cả kinh quay đầu, đã thấy Tần Trọng Hải liên tục phất tay tựa hồ muốn hăn chú ý đến điều gì đó. Lư Vân ngậy người một trận, quay sang đã thấy đại

thần văn võ cả triều đều quỳ xuống, chỉ còn bản thân ngự ngác đứng trong điện.

Hắn mờ mịt ngây ngốc, không biết cao thấp thế nào, ngự ngẩn nghe chúng đại thần tung hô:

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Chỉ thấy hoàng đế vung tay, nói:

- Chúng ái khanh bình thân.

- Tạ ân vạn tuế!

Mọi người bái lạy rồi mới chậm rãi đứng lên.

Từ đầu tới đuôi, Lữ Vân ngây ngốc đứng tại trận, hoàn toàn không biết thế nào cho phải. Lúc này một người mặc măng bào bước ra, quát rằng:

- Tiểu tử to gan, thấy hoàng thượng còn không quỳ, người đâu! Lập tức lôi hắn tới Ngọ môn chém đầu!

Người này trên môi có hàng ria ngắn, chính là Giang Sung. Y biết Lư Vân có quan hệ cùng Liễu Ngang Thiên, lúc này dựa cố gây chuyện.

Lại nghe một lão nhân cười nói:

- Giang đại nhân, người cho là mình là ai? Lúc này tại Phụng Thiên Điện, tới phiên người ra lệnh hay sao?

Người này tuổi chừng bảy mươi, chính là Lưu Kính. Gần đây tuy bị chuyện của Tiết Nô Nhi liên lụy một phần, giờ này lão vẫn bình thản ung dung, đúng là phong thái của bậc đại quyền thần.

Giang Sung đang muốn mĩa mai đáp trả, hoàng đế đã phát phát tay, nói:

- Chư khanh không nên khắc khẩu.

Vừa nói vừa hướng sang, hỏi Lư Vân:

- Nhìn người thân khoác lụa hồng, một bộ phần thể tật tục, hẳn là đương kim Trạng nguyên Lư Vân!

Lư Vân thấy hoàng đế tuổi chừng năm mươi, bộ dáng đầy vẻ anh tuấn, có chỗ tương tự cùng công chúa Ngân Xuyên. Nhất thời có cảm giác thân cận, hẳn run rẩy vén áo, quỳ xuống thưa:

- Hồi bẩm thánh thượng, tiểu dân chính là Lư Vân. Chỉ vì trời cao thương tình rải hoa, Lư Vân may được thiên hạnh mới có thể đỗ đạt. Nếu không, trong thiên hạ có biết bao nhiêu bậc tuần kiệt, cũng không tới phiên tiểu dân làm Trạng nguyên, là các đại nhân chấm bài quá ưu ái rồi.

Hoàng đế thấy dáng vẻ của hần bất tục, lời ăn tiếng nói tự nhiên, trong lòng có phần ưa thích, liền cười ha hả nói:

- Xem người miệng lưỡi lưu loát, lại tuần tú lịch sự như vậy, tương lai nhất định sẽ đảm nhận sứ mạng ngoại giao cho nước nhà, như vậy đi! Trẫm sẽ an bài người vào chỗ còn trống, sau này liền ở bên trẫm.

Xem ra, hoàng đế không những giống Ngân Xuyên công chúa về hình dáng bên ngoài mà ngay cả tâm tư cũng như vậy. Vừa thấy tướng mạo lời ăn tiếng nói Lư Vân liền sinh niềm yêu thích, nảy ra ý trọng dụng.

Lư Vân đang muốn đồng ý, chợt thấy hai người Liễu Ngang Thiên cùng Cố Tự Nguyên nháy mắt sang. Dự liệu rằng trong này có thâm ý, hần liền trả lời:

- Khởi bẩm thánh thượng, vi thần nghĩ đến đạo tặc nổi lên bốn phía vùng Giang Nam, khiến cho dân sinh khó khăn. Vi thần một lòng muốn tới Giang Nam hiến dâng sở học, xin thánh thượng ân chuẩn.

Lời này vừa ra, hai lão nhân kia ôm ngực như thở dài một hơi. Giang Sung cười lạnh nói:

- Còn chưa làm quan một ngày mà đã biết mặc cả bỏ ba lấy bốn, người như thế giữ lại làm gì? Đưa đi sung quân.

Lại nghe hoàng đế hừ một tiếng, trách:

- Lời này của Giang ái khanh không đúng, được hành sự bên trẫm chính là chỗ tốt cỡ nào? Giờ Lữ trạng nguyên lại lấy nỗi lo thiên hạ làm nỗi lo của mình, xin ra nhậm chức nơi xa xôi bên ngoài. Người có nhân phẩm tâm tư như vậy, Giang ái khanh sao có thể xuất ngôn châm chọc đây?

Giang Sung không cam lòng nhưng hoàng đế đã nói như vậy, đành phải đáp:

- Thần biết tội.

Hoàng đế cười ha hả, chỉ vào Lữ Vân nói:

- Xem người xuất chúng bất quần, tuy lời nói cử chỉ có chút ngây ngô nhưng Trẫm yêu thích là người có sự kiến giải riêng. Đến đây! Trẫm thưởng cho một chén!

Nói rồi giơ chén, thái giám hai bên lập tức châm rượu dâng lên.

Lư Vân nâng chén quá đầu, quỳ xuống nói:

- Thần Lư Vân, khấu tạ thánh ân.

Hai người một hơi cạn sạch.

Hoàng đế thấy Lư Vân uống rượu thoải mái, không nhăn nhó mặt mày giống như người đọc sách tầm thường, nhất thời cười nói:

- Xem ra tửu lượng của Lư ái khanh không tệ, phong thái rất giống với Thái Bạch (3). Tới nào! Để Trẫm thử một chút, xem người có chân tài thực học hay không?

Lư Vân rùng mình đáp:

- Dạ.

Hoàng đế mỉm cười. Đang muốn lên tiếng, chợt xa xa vang lên tiếng sấm, đúng là đông tố nổi lên. Lúc này là mùa thu, mưa to gió lớn đã rất thưa thớt. Hoàng đế nhìn ngoài điện, chỉ thấy bóng nước nổi khắp nơi, ngoài hiên ẩm ướt, liền cười nói:

- Khó dịp vào thu mà còn mưa to tầm tã. Nếu trời giáng hạn gặp mưa, chúng ta liền dùng làm đề tài ra câu đối đi!

Trong tiếng mưa rơi dễ nghe trên mái điện, chúng văn võ bá quan đồng thanh đáp:

- Hoàng thượng thông minh cơ trí, chúng thần rửa tai lắng nghe!

Hoàng đế cười ha hả, nói:

- Chư khanh nghe kỹ. Trẫm ra đề đây.

Trong cơn đông lớn, Tần Trọng Hải trốn ở ngoài điện nên bị ướt đầm toàn thân. Y thấy hoàng đế trầm ngâm một hồi. Đám văn võ bá quan lại không nhúc nhích, toàn bộ đang chuyên tâm chờ đợi, bất giác cười thầm:

“Không phải Hoàng đế nói ra đề sao? Sao lại lâu như vậy, thực là bò ngốc đánh rắm!”

Đang chê cười, đột nhiên một tia sét đánh xuống bên cạnh, Tần Trọng Hải hoảng sợ mắng thầm:

“Thánh họ thiên tử, lão tử nói chơi cũng không được sao?”

Hoàng đế ngưng mắt nhìn ra ngoài điện. Tâm niệm vừa động, y chậm rãi nói:

- Chư khanh nghe kỹ. Trẫm ra vẽ trên là: “Mưa to đầm đìa, rửa sạch thềm lớn nghênh học sĩ”

Giờ phút này mưa tầm tã, nơi thềm điện Phụng Thiên lại ướt đầm nước mưa. Hôm nay Cảnh Thái hoàng đế ban thưởng tiệc rượu, nghênh đón đông đảo tiến sĩ. Xem ra hoàng đế quả thật tài học phi phàm, với một vẽ trên ngăn ngủi, liền miêu tả trọn cảnh tình này. Trong đó câu "Rửa sạch thềm lớn nghênh học sĩ", càng làm cho người có cảm giác vui sướng hân hoan.

Chúng đại thần xưa nay đã dị thường phụng nghênh đối với hoàng đế, nghe xong vẽ đối xuất sắc, sao lại không nhân cơ hội thể hiện lòng thành kính? Chỉ nghe Khổng tử phụ sợ hãi kêu đầu, nhất thời mọi nơi vang lên tiếng dấm ngực thùm thụp nghẹn ngào. Giang Sung lấy ra giấy bút tùy thân, cẩn thận ghi lại, rơi lệ than thở:

- Đây thật vẽ đối tuyệt trác bình sinh thần từng nghe qua. Hôm nay may mắn như thế, đúng là trời cao chiếu cố! ... Hu hu...

Riêng bậc văn thần khí khái như Cố Tự Nguyên hay Dương Viễn, dù không nhân cơ hội vượt môn ngựa nhưng nghe vẽ đối hay tuyệt như thế cũng phải gật đầu, nét mặt lộ đầy kính ý.

Hoàng đế mỉm cười, nói:

- Xem thần sắc mọi người, dường như vế trên của ta hay ho lắm sao!

Giang Sung gạt lệ, cao giọng nói:

- Dạ bẩm, đây chính là vế đối hay tuyệt thiên cổ!

Hoàng đế cười cười, lúc này hướng sang hỏi Lữ Vân:

- Thế nào, đối được chăng?

Lữ Vân ho nhẹ một tiếng, lại không đáp lời. Đám người Cổ Tự Nguyên, Liễu Ngang Thiên thấy vậy âm thầm nóng ruột. Vế trên này quả thật khó khăn, cho dù Lữ Vân tài hoa cao siêu nhưng nhất thời nửa khắc, chỉ sợ khó mà đối cho nổi.

Hoàng đế ra vế trên gồm hai câu, là "Mưa to đầm đìa, rửa sạch cửa lớn nghênh học sĩ ", tổng cộng dùng hai chữ "Đại" ở chữ thứ hai và chữ thứ tám. Vế dưới muốn đối cho tinh tế, ngoài đối được hai chữ này, còn phải dùng ý từ tương ứng với năm dạng gồm “nhân” “sự” “thời” “địa” “vật”, có thể nói là rất khó chơi. Chúng quan văn phần lớn xuất thân tiến sĩ, nghe câu đối của hoàng đế bất giác nhú mày khổ tư, cực lực suy tư tìm vế dưới.

Giang Sung thấy thần sắc Lữ Vân ngưng trọng, không khỏi cười ha hả, nói:

- Tiểu tử mau nhận thua đi! Đỡ phải mất mặt!

Lữ Kính liếc sang y một cái, cười nói:

- Người chớ đắc ý, nếu Lữ trạng nguyên đối không được, lát nữa liền đến phiên diệt nhi Giang Đại Thanh của người ra đáp, không biết sẽ thế nào?

Giang Sung cả kinh nghĩ thầm: "Diệt nhi của ta dốt đặc cán mai, thuần túy dựa vào người thúc phụ như ta mới có được cái danh Thám hoa... Lát nữa hoàng thượng đích thân hỏi tới, phải làm sao cho ổn đây?"

Nghĩ vậy, y vội sai thị vệ đi tìm La Ma Thập, dặn lão trốn ở ngoài điện ám trợ. La Ma Thập tài học vừa cao, võ công cũng giỏi, hẳn có thể giúp Giang Đại Thanh một tay.

Hoàng đế thấy thần sắc chúng quan ngưng trọng, biết về trên quả thật nan giải. Y lấy bài thi Đình của Lữ Vân ra, cười nói:

- Người từ từ mà nghĩ, để Trẫm xem văn chương của người, lát nữa đối cũng chưa muộn.

Hoàng đế đang muốn mở bài thi của Lư Vân, bỗng thấy trong điện sáng ngời, chân trời lóe lên một lần sét, tiếp theo là tiếng nổ âm âm. Thì ra tia sét kia đánh trúng phía trên điện Phụng Thiên, khiến cho chúng thần kinh hãi biến sắc.

Trong tiếng sấm sét âm âm, Lư Vân thấy hoàng đế ngồi vững vàng trên ghế rồng, trong tay còn cầm bài thi của mình, thoáng chốc hai hàng lông mày của hắn khẽ động. Đã có phương án. Hắn khom người chấp tay nói:

- Khởi bẩm thánh thượng, thần đã có vẽ đối.

Hoàng đế nghe vậy, sửng sốt hỏi:

- Nhanh vậy sao?

Chúng quan văn nghe hắn nhất thời nửa khắc có lời giải thì đều kinh ngạc, không ít người còn lộ vẻ không tin.

Tiếng sấm ngoài điện chột xa chột gần, Lư Vân không nhiều lời, lập tức tiến lên một bước, khom người nói:

- Vẽ trên của vạn tuế gia là: “Mưa to đầm đìa, rửa sạch thềm lớn nghênh học sĩ” Thần xin đối vẽ dưới là: “Sét trời thành linh, mở mắt cao xanh thưởng văn chương!”

---o0o---

Chú:

(1) Là câu thoại được lưu truyền trong dân gian dạy về cách đánh rắn ở vùng Lĩnh Nam. Phía nam có nhiều thứ dịch bệnh và vật độc hại, thường xuyên có rắn rất độc trùng và chuột bọ. Roi trúc mềm, côn cứng. Loài rắn có sở trường quấn quanh những vật cứng, nếu vụt gậy xuống không đánh trúng ngay điểm yếu của rắn có thể sẽ bị rắn vắn thân, nhe nanh, cắn lại người đánh rắn. Vậy nên phàm là người đánh rắn sẽ không bao giờ dùng côn mà dùng roi trúc để đánh rắn. Đánh rắn tùy gậy ngụ ý con người nên xem xét thời cơ, thuận theo thời thế tình hình mà làm, để đạt được lợi ích lớn.

(2) Vương Bá người đời Đường, lúc chưa nên danh thường đến ăn xin ở cửa chùa Huệ Chiêu. Bọn đồ lê (sư ni) ở đấy rất ghét thói ăn chực của Bá, tìm cách làm nhục. Bá bực mình bỏ đi, về sau đỗ làm đến chức Thứ Sử. Từng có câu thơ rằng: “Tam thập niên lai trần thổ diện, chí kim phương đắc bích sa lung”. Chính là nguyên văn của câu thơ trên.

Bích sa lung là vật/lông che bằng vải sa, được dùng che bút tích trên vách đá của danh sĩ để tỏ ý kính trọng. Được "Bích sa lung" là được người đời khen ngợi, hân thưởng, coi trọng, đạt được vị thế và danh vọng nhất định trong đời.

(3) Tương truyền lúc Lý Bạch sắp sinh, bà mẹ nằm mộng thấy sao Tràng Canh (hay Trường Canh), vì sao này có tên là Thái Bạch nên đặt tên con là Bạch. Sau này ông tự đặt hiệu là Thái Bạch, rồi Tràng Canh; ngoài ra do sinh ở làng Thanh Liên nên cũng lấy hiệu là Thanh Liên cư sĩ. Giới thi nhân bấy giờ thì rất kính nể tài uổng rượu làm thơ bẩm sinh, nên gọi Lý Bạch là: Tử trung tiên, Lý Trích Tiên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 7: Mở mắt cao xanh thưởng văn Chương

Trong lúc hần nói, phía chân trời lóe chớp giật, chiếu rõ ràng vào căn điện u tối. Chúng đại thần nghe vậy đều cứng họng, hai mặt nhìn nhau, hồi lâu không nói nên lời. Qua thêm một lúc, trên điện Phụng Thiên mới truyền ra những tiếng hoan hô. Văn võ cả triều đồng thanh trầm trồ khen ngợi:

- Quả là câu đối tuyệt hảo! Giỏi cho Lư trạng nguyên!

Niềm kính nể là chân thực. Ngay cả Giang Sung, Lưu Kính cũng phải thềm gật đầu.

“Mưa to đầm đìa, rửa sạch thềm lớn nghênh học sĩ” “Sét trời thành linh, mở mắt cao xanh thưởng văn Chương”. (Đại vũ lâm li, tẩy tịnh đại giai nghênh học sĩ; thiên lôi phích lịch, đả khai thiên nhãn khán văn Chương)

Vế dưới lấy chữ "Thiên" đối với "Đại", "Thiên lô" - "Đại vũ", "Thiên nhân" - "Đại giai". Vế đối tinh tế, ứng đối diệu dụng năm dạng nhân (người), sự (sự việc), thời (thời điểm), địa (đất) vật (sự vật) với vế trên. Tia sét nổ ra đúng lúc hoàng đế muốn xem bài thi. Lô đình chợt lóe như ông trời mở mắt, tình cảnh này ứng vào vế dưới "Mở mắt cao xanh thưởng văn Chương ". Trong đó "Thiên nhân" còn mang thêm ý nghĩa tôn sùng thánh thượng, có thể nói là tuyệt diệu.

Hoàng đế yêu thích văn thơ, vừa nghe câu đối của Lư Vân, nhất thời mừng rỡ. Y đứng dậy, ngửa mặt lên trời ngâm rằng:

- Mưa to đầm đìa, rửa sạch thềm lớn nghênh học sĩ. Sét trời thành linh, mở mắt cao xanh thưởng văn Chương! Hay! Thật sự rất hay!

Mắt thấy hai câu trên dưới tuyệt diệu như thế, đề mục cùng giải đề có thể lưu danh bách thế. Hoàng đế lộ niềm vui nơi chân mày, lập tức xoay người sang căn dặn Lưu Kính:

- Người nhớ kỹ hai câu đối này, ngày sau Trẫm muốn cho chúng vào trong Cảnh Thái văn tập.

Cố Tự Nguyên nghe mà vui mừng khó tả, thầm nghĩ: "Cũng chỉ với tài năng văn Chương của Vân nhi, mới có thể đối được câu trên. Hiếm thấy! Hiếm thấy"

Liễu Ngang Thiên tuy là quân nhân nhưng nghe câu đối hay, trong lòng cũng đầy cao hứng.

Tần Trọng Hải ướt đầm người trốn ở ngoài điện, tai nghe Lư Vân đối đáp tinh tế như thế, dù không biết khó khăn trong này nhưng thấy mọi người tán thưởng vui mừng, nghĩ rằng người huynh đệ của y đã làm được việc khó, cũng vui vẻ thay cho Lư Vân. Liền vào lúc này, chợt thấy một hòa thượng bộ dáng thánh tăng xuất hiện ở gần với vẻ lén lút. Tần Trọng Hải nhận ra là La Ma Thập, thầm nghĩ hoặc: "Không biết hòa thượng này tới đây làm gì, có âm mưu gì?"

Nhất thời, y không vội đánh động đối phương mà nhìn lại trong điện.

Chỉ thấy hoàng đế cao hứng tâm rộng, sai người mở tiệc chè chén ở đằng kia. Chúng đại thần ngồi ngay ngắn ở sau uống rượu, trên các bàn đều bày năm món chính, một bầu ngự tửu vua ban, quả là thịnh soạn.

Tần Trọng Hải thấy vậy đỏ mắt, thầm mắng: "Mẹ nó, các người ngồi ăn uống thật sung sướng, lão tử lại ở chỗ này đội mưa, thật là lỗ lãng."

Y liếm liếm môi như thèm rượu, lại nghe trong điện truyền ra tiếng của hoàng đế:

- Lư ái khanh thông minh hiếm thấy, văn tài cao bậc này, Trẫm thực lòng muốn giữ ở bên người. Ài... Thật không nỡ để cho tới Giang Nam!

Tần Trọng Hải cả kinh nghĩ thầm: “Hồng, hồng hét, nếu Lữ huynh đệ bị Hoàng thượng giữ bên người. Với tính tình cứng rắn của hần, chỉ cần Giang Sung nói ngoa vài lời hăm hại thì chưa được hai ngày đã mất đầu, phải làm sao bây giờ?”

Lữ Vân tuy tinh thông diệu pháp, năng ngôn thiện đạo, nhưng đấu đá giữa người với người e là còn khó gấp trăm lần xông pha nơi chiến trường máu lửa. Hần dù thuộc lâu "Bình chi quý đạo" nhưng không hề muốn làm chuyện mờ ám hại người. Cũng vì lý do này, Cố Tự Nguyên cùng Liễu Ngang Thiên mới khuyên hần nên rời kinh thành, tránh làm bạn với đám sài lang hổ báo.

Đám người Cố Tự Nguyên trong điện, Tần Trọng Hải ngoài điện đang hoảng loạn, lại nghe hoàng đế nói:

- Trẫm dù muốn giữ Lữ ái khanh bên người, có điều nghĩ đến lão bá tánh Giang Nam trong cảnh khó khăn, thật sự cần một vị quan phụ mẫu. Ta đành nén đau bỏ thứ yêu thích vậy.

Vừa nói thờ dài không thôi, bộ dạng thật là tiếc hận. Mọi người thấy hoàng đế thay đổi ý định mới có cảm giác an tâm.

Hoàng đế thờ dài một hồi, lúc này mới lệnh cho Lữ Vân tiến lên. Y lấy ra ấn tín quan tri châu Trường Châu, ân cần dặn dò:

- Chức quan tri châu nơi Trường Châu bỏ trống đã lâu, việc này cần làm ngay, gấp gáp tu chỉnh mọi chuyện. Niệm tình người một lòng đền đáp nước nhà, ngày sau nhậm chức nơi đó cần trân trọng, tự giữ liêm khiết. Làm sao để cho lão bá tánh an cư lạc nghiệp, biết chưa?

Lư Vân mừng rỡ quỳ xuống tiếp ấ, khăng khải thưa rằng:

- Thần Lư Vân chịu thánh ân, tất yêu người tuần kiết mển dân lành, tuyệt không dám quên.

Hoàng đế cười ha hả, phất tay nói:

- Tiểu tử người thực khiến người gặp là người thích, mau trở về uống rượu đi!

Mắt thấy Lư Vân khấu đầu rồi trở về chỗ ngồi. Hoàng đế vui vẻ trong lòng, nhất thời có hứng cạn liền mấy chung, cười nói:

- Lư trạng nguyên của chúng ta quả nhiên tuần tú lịch sự, tài hoa rực rỡ, cái danh trạng nguyên là hoàn toàn xứng đáng. Vậy không biết nhân phẩm của Hồ Chí Liêm Hồ bằng nhân của chúng ta ra sao?

Lời này chưa dứt, một người bước nhanh ra, quỳ xuống thưa rằng:

- Thần Hồ Chí Liêm, cung chúc vạn tuế bình an hỉ nhạc, chính cung an khang.

Hoàng đế ồ một tiếng, cúi đầu nhìn lại. Chỉ thấy Hồ Chí Liêm có vóc người nhỏ thó nhưng hai mắt trầm tĩnh hữu thần, nghĩ đến cũng là một văn sĩ tài hoa. Y mỉm cười, hỏi:

- Hồ Chí Liêm, chí hướng của người thế nào? Muốn đi làm quan ở đâu?

Hồ Chí Liêm thưa:

- Khởi bẩm Thánh thượng. Gia huynh cũng đã làm quan, chính là đương kim Lễ bộ Thượng thư. Thần mong được lưu lại kinh thành, cầu sao cho huynh đệ cốt nhục được đoàn viên.

Hồ thượng thư bộ Lễ cũng tiến lên, dập đầu lớn tiếng nói:

- Xin Thánh thượng ân chuẩn, để cho hai huynh đệ chúng thần được hưởng niềm vui thiên luân.

Hồ thượng thư có giao hảo cùng Lưu Kính, trước nay đối nghịch Giang Sung. Giang Sung xem cảnh này trong mắt, lúc này cười lạnh nói:

- Trò hề cũ rích! Huynh đệ hai người nguy trang bằng tấm màn cốt nhục đoàn viên rách nát, lại muốn lừa gạt để cùng làm quan nơi kinh thành, nào có dễ dàng như vậy?

Hoàng đế cười nói:

- Giang ái khanh nói chuyện thật độc, người ta cầu cốt nhục tình thân, lại gây khó khăn gì cho người sao?

Lại nói thêm:

- Chiếu theo sở cầu của hai vị Hồ ái khanh, sau này Trẫm sẽ gọi Hồ thượng thư là Đại Hồ, Hồ Chí Liêm người là Tiểu Hồ!

Giang Sung cười ha hả, vẫn còn chê cười:

- Nếu người đồng loạt xuất hiện, liền hợp xưng là ‘nhị Hồ’, hai hồ ly chuyên kêu khóc thảm thiết, vận khí cả nhà đều không tốt.

Hồ thượng thư giận dữ nhưng trước mắt Giang Sung thế đại, đành phải miễn cưỡng nhẫn nại.

Lưu Kính ở một bên nghe vậy liền tiếp lời:

- Giang đại nhân, cháu người là Hậu Giang, người là Tiền Giang. Trường giang sóng sau đè sóng trước. Hắc hắc, xem ra người sắp bị thay thế rồi!

Giang Sung đang muốn mở miệng mắng lại, chỉ nghe hoàng đế cười nói:

- Hai vị Hồ ái khanh đều ngồi đi, Hồ bång nhân. Trẫm cũng ra một câu đối cho người.

Trong lúc cao hứng, y nhìn ba chén rượu trên bàn, cũng không ngẫm nghĩ, phất phất tay nói:

- ‘Vạn tuế hoài bão tam bôi tửu’ (Vạn tuế ôm ấp dăm ba chén).

Câu này tả đúng với tình cảnh. Y tự xưng vạn tuế, ý muốn ngạo thị khí tượng của bậc đương kim đế vương. Chúng thần nghe vế đối này, lại liên thanh tán thưởng, Giang Sung càng đắc ngực không thôi, xuất ra giấy bút điền cuồng sao chép.

Hồ Chí Liêm đọc đủ thứ thi thư, vừa nghe vế trên liền nghĩ: "Câu này của hoàng thượng không phải hoàn toàn mới, rõ ràng lấy ý từ câu ‘Thiên thu hoài bão tam bôi tửu’, có vế dưới là ‘Vạn lý vân sơn nhất cổ lâu’. Có điều thánh thượng lấy “vạn tuế” thay cho “thiên thu”, lại trong tình cảnh này, giờ ta chỉ được đối vài chữ, nên đối thế nào cho hợp?"

Hắn thông minh từ nhỏ, trông mắt chuyển động, thoáng chốc trong đầu này ra văn thơ. Chỉ là e ngại trong triều đầy rẫy cao nhân văn Chương, bản thân đối được nhưng không phải tuyệt đối, không nắm chặt sẽ hàng phục quần thần.

Hắn nghiêng mắt nhìn Lữ Vân. Chỉ thấy Lữ Vân ngồi ngay ngắn ở sau, trên mặt lộ nụ cười mỉm, nghĩ đến người này văn tài phi phàm, chốc lát đã có phương án đối đáp. Mồ hôi lạnh chảy ròng, Hồ Chí Liêm thầm nghĩ: "Ta chỉ là hạng nửa mùa, chi bằng không nói. Hôm nay đành phải đi nước cờ hiểm."

Lập tức đứng dậy tiến lên, chắp tay nói:

- Thánh thượng ra vẻ đối quá mức phi phàm, nhất thời thần đối không nổi, xin thứ cho.

Vừa nói vừa dập đầu liên tục.

Hoàng đế nghe lời này, bất giác nhú mày như có phần thất vọng. Chúng quan văn lại thầm gật đầu, đều biết tân bảng nhãn hiểu chuyện rõ ràng, am hiểu sâu sắc đạo lý quan trường. Lúc trước hoàng đế cùng trạng nguyên thuận miệng đối đáp, hai người liền nghĩ ra liên đối truyền tụng thiên cổ, tài trí hơn người. Giờ nếu Hồ Chí Liêm không biết giấu dốt, một lòng chường mặt cho người nắm đuôi, chỉ cần vô ý một chút sẽ bị so sánh với Lữ Vân, từ nay về sau không thể cựa mình. Chọn con đường buông tay lúc này sẽ có chỗ hữu dụng khác, tránh bị người ta chế trụ.

Giang Sung hắc hắc cười lạnh. Mắt thấy Hồ Chí Liêm lùi bước, muốn buông lời nhục mạ nhưng lời đến bên miệng, lại nhớ tiếp theo đến phiên cháu mình ra đối đáp. Y thầm kinh hãi. Mắt thấy Lưu Kính nở nụ cười giấu đao, không có ý tốt đứng ở một bên, y đành nuốt ngược lời trở vào bụng.

Hoàng đế nhăn đôi mày rỗng, lộ vẻ không thích, lắc đầu nói:

- Hồ báng nhãn không muốn đối, vậy hãy quỳ xuống chờ đợi, để Trẫm xem qua văn Chương của ngươi một chút.

Y lấy bài thi của Hồ Chí Liêm ra đọc thầm, muốn xem người này có chân tài thực học hay không. Hồ thượng thư chứng kiến cảnh này mà thầm lo lắng cho người đệ đệ. Riêng Hồ Chí Liêm quỳ trên đất lại mỉm cười, dường như đã tính trước.

Một hồi sau, không thấy hoàng đế tỏ vẻ gì, duy chỉ hai hàng mày rỗng nhíu chặt, chậm chạp không nói. Hồ thượng thư không biết lành dữ ra sao, trong lòng sợ hãi. Qua thêm chốc lát, hoàng đế chợt buông bài thi, hỏi:

- Trong bài văn này có trình bày một phần cuốn Giáo Chiến Thủ Sách, rốt cuộc có dụng ý gì?

Hồ Chí Liêm đáp:

- Những năm gần đây thần trở về quê hương, mắt thấy lão bá tánh trôi giạt khắp nơi, mỗi khi gặp đạo tặc thường không biết cách tự phòng vệ, bởi vậy có trình bày một phần sách nọ trong bài thi. Bẩm thánh thượng, nếu có thể lệnh quân cơ cho khắp dân gian, hương dũng vệ quốc, sẽ đạt được kỳ hiệu bảo vệ nước nhà.

Hoàng đế nghe lời lẽ đầy khí phách, lại thấy hai mắt Hồ Chí Liêm lấp lánh, nói năng chậm rãi không hề có vẻ sợ hãi. Trong lòng có ý yêu thích, y mỉm cười nói:

- Xem bài thi của người mang kiến giải sâu sắc, bút lực mạnh mẽ, luận về kinh sử thực xác đáng, chẳng trách không thích thơ từ ca phú.

Hồ Chí Liêm quỳ bất động, cúi đầu nói:

- Thần ngu dốt lỗ mãng, xin Thánh thượng trách phạt nặng nề.

Hoàng đế cười nói:

- Người bụng mang kiến thức kinh quốc, văn Chương chưa cái thế bằng Lư trạng nguyên nhưng cũng rất đáng quý. Có điều người đã mở miệng xin phạt, Trẫm cũng không thể không duyên cớ bỏ qua cho người.

Mắt thấy hoàng đế cúi đầu trầm ngâm, Hồ thượng thư sợ đến hồn vía lên mây, đang muốn mở lời xin khoan dung, lại nghe hoàng đế cười ha hả nói:

- Được rồi! Trẫm ý đã quyết, ngày sau liền phạt người đến Hàn Lâm viện tu soạn sách vở! Người phục chứ?

Chức quan "Hàn lâm tu soạn" khá cao, lại mang được tiếng thanh nhã điển quý. Hoàng đế dùng chữ phạt tất nhiên chỉ là vui đùa, không có ý khác.

Hồ Chí Liêm nghe vậy mừng rỡ, biết kế sách của mình dùng được, lập tức quỳ xuống tạ ơn, tung hô:

- Vi thần tạ chủ long ân, bệ hạ vạn tuế, vạn vạn tuế.

Dập đầu ba lần mới đứng lên. Hồ thượng thư ở một bên ôm ngực mà đổ một thân mồ hôi lạnh.

Hoàng đế ban thưởng ngự tửu, cùng Hồ Chí Liêm đối ẩm một chén, liền hỏi:

- Giang thám hoa ở đâu?

Một nam tử to béo vọt ra, lớn tiếng nói:

- Giang Đại Thanh khấu kiến vạn tuế gia, vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Hắn tận lực dập đầu, nhất thời có tiếng cộc cộc vang lên.

Hoàng đế cười nói:

- Người không nên dùng sức như vậy, đầu bị tổn thương, thúc phụ của người sẽ thương tâm đấy.

Giang Sung cười khổ, nói:

- Đa tạ Hoàng thượng trân trọng tiểu diệt.

Giang Đại Thanh lại không lĩnh tình, lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng không nên lo lắng, cái đầu tiểu nhân không sợ đau! Từ nhỏ thúc phụ thường đánh vào đầu ta, nói như vậy sẽ thông minh hơn!

Hoàng đế cười nói:

- Vậy người có thông minh hơn chẳng?

Giang Đại Thanh ngập ngừng nói:

- Thần . . . Thần cũng không biết, dù thế nào thì gia thúc cứ đánh là được.

Mọi người bất giác cười tủm. Lưu Kính lộ vẻ châm chọc, mỉm cười nói:

- Quả nhiên gia học uyên thâm, rất giỏi, rất giỏi.

Giang Sung mặt đỏ tới mang tai, vội tìm vệ sĩ tới bên cạnh, thấp giọng truyền lệnh:

- Các người truyền lệnh cho La Ma đại sư, bao hấn tương trợ tiểu diệt vượt qua lần khảo thí này.

Vệ sĩ theo lời mà đi, Giang Sung dò xét ngoài điện, khi thấy La Ma Thập đứng gần cửa sổ mới thở ra một hơi, tâm an hơn một chút.

Hoàng đế cười nói:

- Hồ bảng nhãn sở trường về kinh sử, trong bài thi có nhiều giải thích sâu sắc, chính là nhân tài trị quốc, tuy không tài tình bằng Lư trạng nguyên nhưng cũng đáng quý. Hai người bọn họ; một cơ trí bách biến, một thiện về sử sự. Còn người, đạo học thiên về cái gì?

Giang Đại Thanh lớn tiếng nói:

- Thần thuộc lòng về thơ từ!

Hoàng đế ồ một tiếng, ngạc nhiên nói:

- Thuộc lòng thơ? Chính là cái gì?

Giang Đại Thanh nói:

- Chính là ba trăm bài thơ Đường! “Đầu giường trăng tỏ rạng. Đất trắng ngời như sương”! Những bài này, thần đều thuộc lòng!

Hoàng đế gật đầu, mỉm cười nói:

- Xem ra người thật tình thích thơ từ, hẳn là tài văn tất cao. Đến đây, để Trẫm xem văn Chương của người một chút.

Vừa nói vừa lấy bài thi của Giang Đại Thanh ra xem. Ai ngờ mới lấy túi niêm phong ra, bài thi nọ lại như có cánh, bay vút đi theo gió. Hoàng đế lấy làm kinh hãi, run giọng hỏi:

- ... Đây là, có chuyện gì?

Ở ngoài điện, Tần Trọng Hải thấy trên tay La Ma Thập cầm một sợi dây nhỏ, biết là do đối phương làm trò quỷ. Khẽ cười lạnh, y nhặt một cục đá nhỏ trên đất ném tới cái đầu trọc ở xa xa. Giờ phút này La Ma Thập đang chuyên tâm ứng phó tình hình trong điện, lại để cho người ám toán tới bị ném vỡ đầu, máu tươi chảy ra. Lão quay đầu lại, trợn mắt nhìn Tần Trọng Hải, thấp giọng nói:

- Người đừng lợi dụng lúc người gặp khó khăn!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Chỉ cần lão không giở trò quỷ, ta liền tha cho một mạng.

La Ma Thập hừ một tiếng, không thèm để ý đến y.

La Ma Thập nói chuyện cùng Tần Trọng Hải nên bị phân tâm, bài thi nọ liền từ không trung rơi xuống. Lưu Kính cười nói:

- Xem ra bài thi cũng biết thẹn thùng, lại sợ bị người ta xem thấu.

Lão đưa tay qua, liền muốn cướp đoạt lấy nó.

Giang Sung biết trong bài thi đầy rẫy hoang đường, thầm nghĩ: “Không thể được, chỉ còn nước hủy đi!”

Lập tức cầm chén canh trên bàn hắt tới. Lưu Kính chưa bắt được bài thi thì nước nóng bắn tới, tung tóe lên trang giấy. Bài thi rơi xuống mặt đất.

Hoàng đế cả kinh hỏi:

- Giang ái khanh, người làm gì vậy?

Giang Sung vội nói:

- Tay chân của thần nhất thời tê dại, không cẩn thận làm đổ chén canh, xin Thánh thượng trách phạt nặng nề.

Hoàng đế thở dài nói:

- Cháu người khổ tâm viết ra văn Chương, người lại hủy nó không còn, hỏi sao không làm hẳn thất vọng đây? Mau đưa chỗ còn lại, để Trẫm xem một chút.

Giang Sung thấy bài thi dính đầy nước canh, mừng thầm: “Nét mực loang lổ ra như thế, Hoàng thượng muốn xem cũng chỉ đen thui một vùng, căn bản không thấy gì”

Y vui mừng cầm bài thi lấy đấm nước. Đang muốn đưa lên, lại thấy chỉ có tên tuổi ở đầu trang, còn lại là một vùng trống không. Y cả kinh nghĩ thầm: “Tiểu tử Đại Thanh đáng chết. Bài thi dày một quyển, không ngờ hắn chỉ viết mỗi một cái tên!”

Hoàng đế lên tiếng thúc giục:

- Giang ái khanh, người mau đem tới, đừng để Trẫm chờ!

Giang Sung lộ vẻ sầu thảm, mở miệng nuốt lấy toàn bộ bài thi. Hoàng đế kinh hãi hỏi:

- Người. . . Người đang làm gì?

Giang Sung nhai vài cái, dùng sức nuốt sạch bài thi, giấy này mang hiệu Tuyên Thành nhưng dày một quyển, tính ra phân lượng cũng không ít. Sắc mặt Giang Sung trở nên trắng bệch, suýt nữa nghẹn chết tươi.

Lưu Kính lạnh lùng thốt:

- Xem ra Giang đại nhân đã đói bụng rồi!

Giang Sung đánh rần tùy côn, nói mơ hồ không rõ:

- Lưu tổng quản nói không sai, trên này có nước canh, thần không đành lòng hao phí của trời, đành phải nuốt hết vậy!

Hoàng đế nghe y hồ ngôn loạn ngữ, hỏi sao không giận? Thoáng chốc vỗ mạnh vào long ý, quát:

- To gan! Trong này chắc chắn có ẩn tình, đúng hay không!

Giang Sung sợ đến quỳ rạp xuống đất, rung giọng xin:

- Thánh thượng bớt giận.

Hoàng đế lạnh lùng nói:

- Trẫm niệm tình một phần người khổ cực vì nước, xưa nay mở một con mắt, nhắm một con mắt, mới không quản người chặt chẽ! Nhưng khoa cử quan trọng thế nào, chính là tìm ra hiền tài cho đất nước. Đại sự quốc gia như thế, người lại dám lớn gan tiềm quyền, tùy ý dối trá. Trẫm không thể tha cho người việc này! Giang Sung lớn mật, người muốn bị tội gì?

Giang Sung sợ đến tè ra quần, quỳ xuống xin khoan dung:

- Hoàng thượng tha mạng!

Hoàng đế rất là tức giận, quay đầu quát:

- Giang Đại Thanh! Hiện tại trẫm hỏi đến ngươi. Nếu ngươi đáp không qua, Trẫm liền đưa ngươi đi sung quân, rõ chưa?

Giang Đại Thanh sợ đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân, run giọng cầu xin:

- Cứu mạng!

Hoàng đế điềm nhiên nói:

- Mới rồi Trẫm ra đối câu nọ cho Hồ bảng nhãn. Chỉ vì Hồ bảng nhãn không thích thơ từ, ta liền cho qua. Giờ Trẫm dùng câu đối thử ngươi một lần! Ngươi đối đi!

Giang Đại Thanh khó hiểu hỏi lại:

- Vừa rồi Hoàng thượng ra câu đối gì?

Hoàng đế tức giận đến suýt ngất, cuồng nộ nói:

- Mới đó đã quên? Thúc thúc người ngày thường dụng công, sớm ghi lại lời tinh tế của Trầm, người qua hỏi hẩn đi!

Giang Đại Thanh vâng dạ một tiếng, đi tới hỏi:

- Thúc thúc! Người cho con mượn bản ghi nọ xem một chút đi!

Giang Sung lắc đầu nói:

- Không thể cho người mượn.

Giang Đại Thanh giận dữ, lớn tiếng nói:

- Ngay cả cháu ruột cũng không cứu! Thực khốn nạn !

Hoàng đế cũng cả giận nói:

- Giang Sung to gan! Người vừa xem thường huynh đệ nhà Hồ thượng thư, giờ còn dám làm chuyện như vậy, lấy bản ghi ra!

Giang Sung bời cười nói:

- Dạ. . . dạ...

Y vừa sờ trong lòng, chợt biến sắc cả kinh thốt:

- Không thấy!

Sắc mặt hoàng đế trở nên khó coi:

- Lưu công công, tới giúp giúp hân đi!

Lưu Kính mím cười đáp:

- Lão thần lĩnh chỉ.

Lão tới trước mặt Giang Sung, nhắc:

- Giang đại nhân, cháu của người muốn xem bản ghi tâm đắc, mau lấy ra đi!

Sắc mặt Giang Sung khó coi, đành xuất ra cuốn vở, ngập ngừng nói:

- Người tùy tiện xem đi!

Giang Đại Thanh vọt lên đoạt lấy, tiện tay lật một hồi, bỗng cả kinh nói:

- Thúc thúc, trong này trống trơn. Chỉ vẽ có một con rùa rụt đầu mà thôi, không có thơ của hoàng thượng!

Hoàng đế nghe mà giận đến sắc mặt tím tái, lạnh lùng nói:

- Giỏi! Thì ra bút ký ngày thường của người đều là trò quỷ, người đâu! Đánh cho ta!

Mắt thấy một gã tướng quân tay cầm kim qua trùy ở gần đi ra, muốn ấn đầu mình xuống đánh, hai mắt Giang Sung đắm lệ lưng tròn, quỳ xuống rung giọng:

- Hoàng thượng bớt giận, niệm tình công lao nhiều năm của thần, bỏ qua cho một lần này!

Hoàng đế cười lạnh một tiếng, nói:

- Tha cho người hay không, còn phải xem cháu người thế nào.

Y quát đám thị vệ trước điện rồi cao giọng nói:

- Giang Đại Thanh, nhớ cho kĩ. Trẫm mới ra câu ‘ Vạn tuế hoài bão tam bôi tửu’. Người mau đối đi!

Giang Đại Thanh thì thào:

- Vạn tuế hoài bão tam bôi tửu?

Hoàng đế cười lạnh nói:

- Hẳn là nhất thời người không thể đối được. Người đâu, lên ca múa một khúc coi!

Lập tức hơn mười cung nữ đi ra, bắt đầu nhẹ nhàng múa hát trước điện.

Tần Trọng Hải thấy trong đám này có một người tướng mạo cực kỳ xấu xí, có vẻ giống như La Ma Thập. Y quay đầu nhìn sang, quả nhiên không thấy lão, xem ra cung nữ nọ do La Ma Thập cải trang mà thành.

Hoàng đế phiền muộn trong lòng, buồn bực uống rượu một hồi, nói:

- Rốt cuộc người đối nổi hay không?

Giang Đại Thanh vẫn há to miệng với vẻ mặt mờ mịt, hoàng đế cả giận quát:

- Trẫm cho người một tuần nhang! Người suy nghĩ cẩn thận!

Thái giám bưng lư hương qua đốt hương thơm. Chỉ chờ hương cháy sạch, Giang Đại Thanh nhất định hồng bát.

Giang Đại Thanh mặt không chút máu ngơ ngác đứng trên điện, đầu đầy mồ hôi, chợt thấy một cung nữ tướng mạo hung ác không ngừng cười với mình, trên tay lại cầm một đóa hoa hồng như muốn đưa sang. Giang Đại Thanh chợt nổi tà niệm, thầm nghĩ: "Hắc hắc, này cung nữ có ý với ta".

Nhất thời không ngờ tâm lay thần trí, quên luôn bản thân đang trong hiểm cảnh.

Giang Sung sớm nhìn ra cung nữ kia là do La Ma Thập cải trang mà thành, biết trong hoa hồng có dấu câu đối đáp, trong tâm y gấp gáp nhưng hoàng đế trợn mắt đang nhìn sang, nhất thời cũng vô kế khả thi.

Hoàng đế quát lên một tiếng:

- Rốt cuộc nghĩ được chưa!

La Ma Thập thấy không thể kéo dài thêm, liền ném đóa hoa về phía Giang Đại Thanh. Giang Đại Thanh cười dâm một tiếng, vươn tay ra đón. Tần Trọng Hải ở bên ngoài thấy vậy, liền ném ra một cục đá. Bộp một tiếng nhỏ, hoa hồng bị ném bay trở về, rớt giữa hai chân La Ma Thập. Giang Sung cùng La Ma Thập thấy vậy đều vừa sợ vừa vội, nhất thời kêu khổ thấu trời.

Hoàng đế thấy Giang Đại Thanh vẫn còn trì hoãn, cả giận nói:

- Người đâu, lười hẳn lên đây cho ta!

Giang Đại Thanh lẩm bẩm: " Vạn tuế hoàng bào tam bôi tửu... vạn tuế hoàng bào tam bôi tửu...". Lòng đầy kinh hoàng, xoay mình thấy hoa hồng giữa chân cung nữ xấu xí. Đột nhiên nảy ý hay, hẳn lớn tiếng nói:

- Chờ một chút, ta đã có câu đáp!

Mọi người lấy làm kỳ, cả kinh thốt:

- Thật sự sao?

Lúc trước Hồ Chí Liêm còn không muốn trả lời, có thể thấy câu đối quả thật khó chơi. Giang Đại Thanh một chữ không biết, sao có thể đối đáp qua cửa này?

Cả đám lộ vẻ không tin.

Sống chết trước mắt, Giang Đại Thanh đâu thềm quản mọi người chỉ này nói nọ. Hắn lập tức vọt ra, chỉ vào hoa hồng dưới chân La Ma Thập, bạo rống một tiếng: "Vạn tuế hoài bão tam bôi tửu; cung nữ khố hạ... Cung nữ khố hạ nhất chi hoa!"

Mọi người nghe vậy, bất giác cười vang. La Ma Thập cúi đầu nhìn hoa hồng giữa hai chân, nhất thời lộ đầy vẻ xấu hổ. "Vạn tuế ôm ấp ba chén rượu, Chỗ kín cung nữ một cành hoa", nhân sự thời địa vật đổi không chỉnh cho lắm, mọi người dù buồn cười nhưng tính ra cũng không mắc lỗi. Hoàng đế nghe vậy cũng mỉm cười, phất tay cười nói:

- Bỏ đi, tha cho người một mạng.

Sắc mặt Giang Sung thăm đạm, thầm nghĩ: "May mà chỗ kín có một cành hoa, nếu không cái đầu của thúc điệt ta cần phải chuyển nhà rồi!"

Lúc này Giang Đại Thanh dương dương đắc ý. Trên mặt có sắc ngạo nghễ, quỳ xuống nói:

- Khởi bẩm Thánh thượng, thần muốn cầu chức quan.

Hoàng đế thấy hần chốc lát được đăng chân lên đăng đầu, không khỏi cau mày hỏi:

- Người muốn làm gì?

Giang Đại Thanh lớn tiếng nói:

- Thần muốn làm ‘ ‘Hoàng môn quan môn chính ’!

Hoàng đế nghe vậy, nhất thời vừa mừng vừa sợ, đứng dậy lớn tiếng hỏi:

- Người thật muốn làm ‘ ‘Hoàng môn quan môn chính ’?

Giang Sung nghe lời ấy thì sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng quỳ xuống, run giọng xin:

- Hoàng thượng không cần để ý đến nó, nó đang hồ ngôn loạn ngữ ...

Hoàng đế giận dữ quát:

- Lui ra cho trể! Chức quan này tốt xấu là chánh tứ phẩm, cũng không thiệt thòi cho thám hoa cháu ngươi!

Mắt thấy hoàng đế không vui như thế, Giang Sung lại càng hoảng sợ, chỉ có kinh hồn táng đảm quỳ dưới đất.

Hoàng đế mỉm cười, hòa nhã hỏi:

- Giang Đại Thanh, ngươi thật muốn làm ‘ ‘Hoàng môn quan môn chính ’’?

Giang Đại Thanh thấy hoàng đế vui vẻ thì mừng rỡ trong lòng, vội vàng đồng ý. Thầm nghĩ rằng: " Quả nhiên An Thống lĩnh không gạt ta, Hoàng thượng vừa nghe đến ta xưng phong nhận việc, tâm rỗng đã ưng ý. Hì hì, xem ra hôm nay ta gặp may lớn." Trộm nhìn Giang Sung, chỉ thấy toàn thân y run rẩy như muốn nói lại thôi, Giang Đại Thanh thầm mắng: "Hừ! Thúc thúc thật xem thường ta, vừa nghe ta sắp thành quan to, lão lại sinh ra đổ kị, thật là khốn nạn."

Hoàng đế gật đầu, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cau mày hỏi:

- Giang Đại Thanh, Trẫm phải nhắc trước, ‘ ‘Hoàng môn quan môn chính ’’ chuyên hầu hạ nữ nhân trẻ tuổi thay đồ tắm rửa, ngươi chịu được thiệt thòi sao?

Giang Đại Thanh mừng rỡ muốn điên, thầm nghĩ: " Đúng là An Đạo Kinh không gạt ta!"

Vội nói:

- Hầu hạ nữ nhân tắm rửa thay đồ, chính là chức chí bình sinh của thần, không hề thiệt thòi gì.

Hoàng đế khẽ gật đầu, khen rằng:

- Hiếm thấy, hiếm thấy. Đường đường tiến sĩ mà là nhần nại như thế, thật không đơn giản.

Đột nhiên giữa đôi mày nhíu lại, y nói:

- Nhưng chức quan này có chỗ khó khăn lớn, chỉ cho phép cùng đại thần nữ nhân đánh bài diễn tuồng, uống rượu ca hát, quyết không cho phép đọc sách. Người thân là nho sinh, có thể chịu được buồn bực sao?

Bản lĩnh một thân của Giang Đại Thanh, tất cả chỉ có tám chữ "Đánh bài diễn tuồng, uống rượu ca hát". Nghe lời ấy chính là gãi đúng chỗ ngứa, tại trận mừng rỡ nói:

- Hoàng thượng chớ lo lắng! Thần tan xương nát thịt, cũng phải làm tốt sự tình được giao!

Hoàng đế thở dài nói:

- Thật sự là thiệt thòi cho người, được rồi! Trẫm liền ban cho người chức quan này.

Giang Đại Thanh quỳ xuống dập đầu, lớn tiếng nói:

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Giang Đại Thanh đang dập đầu không ngớt, đã thấy hoàng đế quay sang hỏi Lưu Kính:

- Lưu tổng quản, việc này trước kia có tiền lệ chẳng?

Lưu Kính thưa:

- Khởi bẩm Hoàng thượng. Vương Anh là thái giám cầm bút tiền triều, mang thân phận tú tài vào cung, có thể tính là một tiền lệ. Riêng lấy thân phận tiến sĩ tiến cung như Giang thám hoa, lại chưa từng có trong lịch sử.

Hoàng đế khẽ gật đầu, nói:

- Có tiền lệ là tốt rồi. Chỉ là hãn lớn tuổi như vậy, còn có thể cắt được sao?

Giang Đại Thanh chợt dâng lên cảm giác không ổn, thầm nghĩ: "Đây là ý gì? Cái gì là có thể cắt?"

Lưu Kính cười nói:

- Xin hoàng thượng yên tâm, lão thần đích thân cầm đao, đảm bảo không sơ hở chút nào.

Vừa nói vừa chỗ kín liếc Giang Đại Thanh một cái, gật đầu nói tiếp:

- Xem cái đó chỉ cỡ như vậy, không khó để cắt.

Giang Đại Thanh bừng tỉnh đại ngộ, mới biết "Hoàng môn quan môn chính" chính là nội quan, cần phải thiến đi mới dùng được. Hắn kinh hãi nói:

- Đừng thiến! Ta không cần làm 'Hoàng môn quan môn chính' nữa!

Lưu Kính cười nói:

- Vua tuyệt không nói chơi, Hoàng thượng đã thưởng cho người, sao dám đổi ý?

Giang Đại Thanh hoảng hốt nhìn về phía Giang Sung, cả kinh kêu lên:

- Thúc thúc! Thúc thúc! Cứu mạng a! Cứu mạng a!

Giang Sung thở dài che mặt, nhất thời không biết nên cầu tình thế nào.

Quần thần cười vang. Hai người Tần Trọng Hải cùng Lư Vân cũng nhin không nổi. Một trong điện, một ngoài điện, đều cười đến người ngã ngựa đổ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Lầu hiệu góc tây

Mọi người dùng xong ngọc yển, lần lượt rời cung. Lại thấy Giang Sung còn đang thấp giọng năn nỉ hoàng đế. Hoàng đế không lộ hỉ nộ, không biết kết quả ra sao.

Tần Trọng Hải trốn ngoài điện cười thầm rằng: “Giang Đại Thanh bị người ta cắt một đao, e là sắp đi đời nhà ma”

Y nhìn lại, thấy Lư Vân cung kính đi cùng Cố Tự Nguyên. Biết người huynh đệ đến làm khách trong phủ thượng thư, liền cao hứng thay hẳn:

“Lư huynh đệ nở mày nở mặt trên Kim Loan Điện, văn võ toàn triều đều khâm phục. Cổ đại nhân hài lòng, nói không chừng sẽ gả ái nữ cho hần.”

Lại nghĩ tiếp:

“Thế nhưng Dương lang trung cũng toàn tâm ái mộ Cổ tiểu thư, đây là cục diện gì? Để xem lần này hai con mọt sách đấu nhau thế nào! Thối tha, sao Cổ đại nhân không sinh thêm mấy nữ nhi, lúc đó có thể chia cho mỗi người một ả.”

Nói về Lư Vân một đường đi bộ, đích thân bên cạnh kiệu của Cổ Tự Nguyên. Khi tới cửa lớn Cổ phủ, lòng hần bỗng nhiên kích động, nhất thời ngổn ngang trăm mối. Nhìn lại quán rượu nhỏ xa xa, nhớ năm trước mỗi ngày đều tới đó mượn rượu giải sầu, giờ bản thân đang mặc triều phục, có cảm giác như cách một kiếp người.

Chỉ nghe kệt một tiếng. Cửa lớn Cổ gia vừa mở, một gã gia đình sôi nổi chạy ra hô lớn:

- Lão gia hồi phủ!

Cổ Tự Nguyên vén màn kiệu, chậm rãi bước ra. Lư Vân tiến lên phía trước khom người đón chào, đây là thói quen của hần khi làm thư đồng ở Dương Châu.

Cổ Tự Nguyên mỉm cười, cầm tay hần nói:

- Vân nhi, con đã là Trạng nguyên, đối với người không cần kính cần như vậy.

Lư Vân lắc đầu nói:

- Lư Vân chỉ mong luôn khiêm cung hữu lễ trước mặt Cố bá bá. Trong mắt người khác, con chỉ là một tên cuồng ngạo không hơn.

Lư Vân mang tính tình bướng bỉnh kỳ dị. Chỉ cần người ta khách khí với hắn, hắn liền lấy lễ hoàn lễ. Nếu có người cười nhạo châm chọc hay vũ nhục, chắc chắn hắn sẽ bất chấp mọi chuyện tìm lại công bằng.

Cố Tự Nguyên nghe lời thì mỉm cười, sờ đầu hắn rồi nói:

- Giờ con đã là người có thể có lực, chớ để lòng dạ nhỏ hẹp, nên thu liễm tính tình nông nổi, nếu không chắc chắn sẽ hại người hại mình, biết chưa?

Lư Vân rung mình thầm nghĩ:

“Cố bá bá nói đúng, ta giờ là mệnh quan triều đình, không còn là thư sinh bần hàn năm xưa, sau này đối nhân xử thế phải chú ý nhiều hơn”

Nghĩ vậy liền gật đầu.

Hai người bước vào trong, đám gia đình thấy Lư Vân đều tỏ ra kinh ngạc vạn phần. Lư Vân nhớ lời dặn dò của Cố Tự Nguyên, liền quên đi những chuyện tranh chấp căm ghét ngày xưa, mỉm cười gật đầu với mọi người.

Đang còn nhìn, một gã gia đình há mồm kêu to:

- A Vân! Đây không phải là A Vân sao? Người đã trở về rồi!

Lư Vân nhìn lại. Chỉ thấy một gã sai vặt ngơ ngác nhìn mình, là bạn cũ A Phúc. Hắn cười ha hả, đang muốn đáp lời. Cố Tự Nguyên đã mỉm cười, nói với gia đình:

- Vân nhi giờ là đương kim Trạng nguyên, ít ngày nữa sẽ tới Trường Châu nhậm chức tri châu. Sau này nói chuyện với hân, các người phải cẩn trọng nhiều hơn.

Chúng gia đình nghe lời này đều há hốc miệng. Mấy tên thị vệ từng bắt nạt Lư Vân thì đứng như trời trồng, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Trong đám này, chỉ có A Phúc tỏ ra cao hứng, mắt thấy bạn tốt thành đại quan. Hân giữ chặt Lư Vân, liên thanh nói:

- A Vân ca, sau này nếu ta bị quản gia bắt nạt, người phải ra mặt giúp ta!

Lư Vân cười nói:

- Yên tâm đi, chắc chắn ta sẽ giúp người.

Năm đó tại Cố phủ, Lư Vân chịu không ít thiệt thòi, bị Bùi Thịnh Thanh đánh đập cùng nhị di nương làm nhục. Tính ra chỉ có A Phúc là đối xử tốt với hân. Lư Vân nay đâu còn như xưa, đương nhiên là sẽ nghĩ cách báo đáp. A Phúc nghĩ đến ngày sau có Trạng nguyên làm chỗ dựa, không nhin được ngẩng đầu, uy phong lẫm liệt dẫn đường.

Quản gia không biết đại họa lâm đầu, ra tiếp đón lão gia, thấy Lư Vân đứng bên cạnh cùng A Phúc mặt đầy hung ác nhìn mình, hân ngạc nhiên hỏi:

- Đây không phải là tiểu tử Lư Vân sao? Thế nào còn mặt mũi quay về? Chẳng lẽ bị quan phủ bắt được?

Hân cười lạnh mấy tiếng, nhớ tới thân phận trốn tù của Lư Vân, đang muốn đe dọa, chợt nghe Cố Tự Nguyên cười dài nói:

- Quan gia, mau tới tham kiến Trạng nguyên, cũng thơm lây khí lành một chút.

Quản gia nuốt nước miếng khan, ngoáy ngoáy tai cho rằng mình nghe nhầm. A Phúc ở một bên cười ha hả, kêu lớn:

- Tiểu dân to gan! Thấy Trạng nguyên A Vân đại nhân, còn không mau quỳ xuống!

Quản gia kinh nghi bất định, lại thấy triều phục trên người Lữ Vân thì sợ tới hồn phi phách tán, nhớ lại chuyện cũ liền sâu thẳm nghĩ rằng:

“Xong rồi! Nếu hắn còn mang oán nhớ thù, nhất định ta sẽ đại họa lâm đầu!”

Mắt thấy Lữ Vân khẽ gật đầu với mình. Quản gia run rẩy cả người, cười khổ một tiếng, thấp giọng chào:

- Lữ công tử.

Quản gia khi xưa cao ngạo, giờ này lại ăn nói khép nép như sợ có nửa điểm đắc tội. Lữ Vân cười ha hả:

- Hai năm không gặp, quản gia vẫn không thay đổi!

Lời này không biết là chê cười hay khen quản gia nịnh bợ như xưa. Quản gia cười gượng vài tiếng, kêu bận cuống lên rồi ôm đầu lui đi như chuột.

Đi tới sảnh trên, hai người ngồi xuống. Cố Tự Nguyên liền hỏi:

- Giờ con đang ở đâu? Vẫn tại khách điếm sao?

Lư Vân gật đầu:

- Dạ, lên kinh từ Sơn Đông tới nay, tiểu điệt vẫn ở chỗ đó.

Cố Tự Nguyên mỉm cười nói:

- Phủ ta còn nhiều phòng trống, không biết Lư trạng nguyên có đồng ý ở lại vài ngày?

Lư Vân a một tiếng, nghĩ tới cùng Cố Thiến Hề gần nhau sớm tối, không nhận được toàn thân nóng lên, có điều nhớ đến đám người Nhị di nương thì trên mặt lộ vẻ khó xử.

Cố Tự Nguyên thấy vậy, biết hẳn vẫn còn ngại Nhị di nương. Lão hít một hơi, nói:

- Năm đó con rời khỏi, ta cùng di nương gây chuyện một trận, trong nhà loạn đến gà chó không yên. Ai... Ta thấy di nương cầm công văn nha môn tới, liền sai người tức tốc tới bộ Hình tìm hiểu tin tức, mới biết bảng cáo truy nã là do tỉnh thành Sơn Đông gửi ra.

Lư Vân chấn động nghe mà trong lòng. Lúc này hẳn đã rửa một thân tội trạng, có điều là dựa vào Tần Trọng Hải thô bạo, lấy thủ đoạn không ai biết hủy bỏ án oan. Lúc này Cố Tự Nguyên đề cập đến chuyện bị truy nã, hẳn không nhận được kinh hồn, run giọng nói:

- Cố bá bá, kỳ thật... Kỳ thật con... con bị người ta vu oan...

Hắn đang muốn giải thích, đã thấy Cố Tự Nguyên lắc đầu nói:

- Không cần nói thì ta cũng rõ ràng là con vô tội. Huyện quan Ngô Xương kia, là một trong bát hổ tham tài triều ta. Khi đó vừa thấy công văn, ta biết

mười phần con bị Ngô Xương vu oan. Sau khi lên làm binh bộ thượng thư, mấy lần ta tìm bằng hữu lật lại vụ án nhưng lại không tìm ra con, ài. Chuyện cứ như vậy chìm xuống.

Lư Vân ồ một tiếng. Thì ra bao năm qua, thủy chung Cố Tự Nguyên vẫn tìm kiếm hãn, thoáng chốc bên tai vang lên câu nói của Cố Thiến Hề:

- Lư Vân à Lư Vân, chàng thật ích kỉ. Chỉ biết mình là người ủy khuất, đáng thương nhất thiên hạ, chưa bao giờ nghĩ đến nỗi đau của người khác...

Hai mắt Lư Vân đầm lệ, hai năm lưu lạc giang hồ nhưng hai cha con Cố Tự Nguyên, Cố Thiến Hề nào đã quên hãn. Lúc này nước nở nói:

- Cố bá bá, người tình thâm ý trọng, tiểu điệt lại tùy hứng làm bậy... Con... Con thật sự xin lỗi người...

Cố Tự Nguyên vuốt đầu hãn, hòa nhã nói:

- Con ngoan, hôm nay hai ta có thể gặp lại, đó là ông trời có mắt, không cần nói thêm nữa.

Lư Vân gật gật đầu, trên má chảy xuống hai hàng thanh lệ. Hai người thương cảm một hồi, Cố Tự Nguyên mới hỏi:

- Nói đến vụ án của con, là Liễu hầu gia cho người sửa sai chăng?

Lư Vân xấu hổ nghĩ thầm: “Nếu không có Tần tướng quân trượng nghĩa tương trợ, đánh cho huyện quan Ngô Xương một trận no đòn, chỉ sợ đến nay ta vẫn không thể đường đường chính chính thấy ánh dương. Việc này không thể nói với người ngoài, cần phải giữ bí mật”.

Lập tức lên tiếng:

- Cố bá bá sở liệu không sai, đúng là một nhân vật dưới trướng Hầu gia sửa lại án oan thay con.

Lời này không chỉ đích danh Tần Trọng Hải nhưng cũng không tính là lừa gạt. Nếu không e sẽ dọa cho Binh bộ thương thư phát hoảng.

Cố Tự Nguyên lộ vẻ ngưỡng mộ, gật đầu nói:

- Liễu hầu gia quả nhiên mang tâm hiệp khách, ngày khác ta nhất định phải đăng môn bái phỏng, tạ ân cho phải đạo.

Khi nói chuyện, thấy một trung niên phu nhân mặt mày phúc hậu đi vào phòng, chính là vợ cả của Cố Tự Nguyên, mẹ đẻ Cố Thiển Hề, Cố phu nhân.

Lư Vân bất ngờ thấy gương mặt cao quý của Cố phu nhân, nhớ lại thảm trạng năm đó bị đuổi khỏi Cố phủ mà mồ hôi lạnh ứa ra khắp người. Khi đó Cố phu nhân đầy lạnh lùng, trước khi đuổi đi còn lệnh hắc tước đối không thể để lộ chuyện từng ở tại Cố gia. Lúc này thấy bà, Lư Vân tám phần là hoảng sợ, hai phần hồ thẹn. Hắc đứng dậy, gượng gượng chào:

- Phu nhân!

Nào biết thân phận thay đổi, thần thái Cố phu nhân cũng bất đồng. Chỉ thấy bà chậm rãi đi về phía hắc, mỉm cười nói:

- Lư công tử, cuối cùng cậu đã trở về.

Lư Vân nghe khẩu khí thân thiết mà giật mình.

Cố phu nhân nhìn Lữ Vân từ trên xuống dưới với ánh mắt hòa nhã, đầy ý trân ái như đang đánh giá bảo ngọc thư họa vậy. Lữ Vân bị nhìn đến mất tự nhiên, vội vàng cúi đầu. Cố Tự Nguyên cười ha hả nói:

- Đừng gọi là Lữ công tử cho thêm xa cách, nên gọi là Vân nhi.

Cố phu nhân thấy Lữ Vân mặc triều phục, mỉm cười nói:

- Tối giờ lão gia vẫn tin tưởng, luôn cho rằng cậu bị hàm oan. Quả nhiên ông trời có mắt, cuối cùng hai người có thể đoàn viên.

Cố Tự Nguyên cười nói:

- Đúng vậy! Vân nhi giờ là khâm điểm Trạng Nguyên, chung quy xuất đầu. Chúng ta nên ăn mừng mới phải!

Cố phu nhân cười nói:

- Không phải vậy sao? Ngày ấy lão gia nghe cậu đỗ Trạng nguyên, cao hứng đến quên hết mọi sự, lập tức sai người vào cung dò hỏi.

Lữ Vân thấp giọng nói:

- Trước kia Lữ Vân gây cho lão gia, phu nhân nhiều điều phiền toái, mười phần đáng chết, ai...

Nói xong cúi đầu giấu đi sự xấu hổ.

Cố phu nhân nghe hần nhắc tới chuyện cũ, lắc đầu nói:

- Đừng nói vậy, trước kia ta cũng có chỗ không phải, lòng mang thành kiến với cậu, hôm nay xem ra đã sai lầm. Vân nhi, cậu đừng ghi nhớ trong lòng.

Nói xong vén áo thi lễ. Lư Vân thấy Cố phu nhân đa lễ thì cả kinh, cuống quýt xua tay:

- Phu nhân đừng làm vậy, Lư Vân nhận không nổi đâu!

Cố phu nhân vẫn không nghe, nhất định muốn tạ lỗi. Hai người khiêm nhường một phen, Lư Vân không ngăn được, chỉ biết dập đầu đáp lễ. Trải qua chuyện này, những chuyện không hay giữa hai người coi như tan sạch.

Cố Tự Nguyên thấy sắc trời mờ tỏ, cười nói:

- Được rồi! Chúng ta cùng dùng bữa thôi, đi gọi Thiến Hề lại đây!

Nói xong nhìn Lư Vân một cái như có thâm ý.

Lư Vân vừa mừng vừa sợ, tim đập thành thịch. Có điều nhớ đến chuyện từng tuyệt tình tại quán trà, lát nữa không biết mở miệng ra sao với Thiến Hề.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Cố Tự Nguyên thấy tiểu thư vẫn ra, liền nhướng mày hỏi:

- Tiểu thư đâu? Sao vẫn chưa ra dùng bữa?

Kẻ ăn người ở đang muốn đáp lời, chợt nghe tiếng bước chân nhỏ nhẹ đi về phòng. Từ khi đỗ Trạng nguyên đến nay, hai người mới gặp lại, Lư Vân đại hỉ trong lòng, kích động nghĩ thầm: “Thiến Hề đã đến!”

Nghe một tiếng cười duyên, theo đó một bóng người xuất hiện, hân hoan vui mừng ngẩng đầu, thoáng chốc nụ cười trở nên cứng đờ, trước mắt đâu phải Thiến Hề mà người làm hân đầu đầu khi xưa, Nhị di nương.

Lư Vân thầm kêu khổ nhưng vẫn đứng dậy chấp tay chào:

- Nhị di nương, đã lâu không gặp.

Nhị di nương thấy hân, cũng không hề kinh hoảng như sớm nghe được tin tức. Chỉ thấy thị mặt mày hớn hở, cười nói:

- Thì ra là Lư đại quan nhân đến chơi, ái chà! Đã mang không khí vui mừng của Trạng nguyên đến Cố gia chúng ta, thật là chuyện tốt!

Cố Tự Nguyên đang lo chuyện hai người giáp mặt, lúc này thấy song phương đều nhường một bước, vui vẻ cười nói:

- Vân nhi là cao trung nhất giáp Trạng Nguyên, đỗ đầu thiên hạ, thật là khó được, mau mau, mọi người cùng ngồi đi!

Lão căn dặn người hầu:

- Kêu tiểu thư ra dùng bữa.

Gia đình vang dạ một tiếng, đang muốn đi gọi thì một thanh âm hòa nhã vang lên:

- Phụ thân.

Nghe giọng oanh vàng mềm mại, chính là Cố Thiển Hề đến. Lư Vân chấn động ngẩng đầu, chỉ thấy Cố Thiển Hề mặc đồ xanh nhạt trang nhã, kiều mỹ động lòng người, bước đi nhẹ nhàng tiến tới, hân thầm nghĩ:

“Biết hôm nay ta tới, Thiển Hề cố ý ăn mặc đặc biệt. Lư Vân à Lư Vân, nàng đối tốt với người như vậy, thật là phúc khí tu luyện mấy đời...”

Hắn đang muốn chào hỏi, chợt thấy Cố Tự Nguyên duỗi tay ngăn lại, cười nói:

- Thiến Hề, con xem, là ai tới này?

Lư Vân đỏ mặt nhìn Cố Thiến Hề. Ai ngờ nàng chỉ ậm ừ một tiếng, gật đầu lấy lệ với hắn, một bộ xa cách như không hề quen biết.

Lư Vân sửng sốt, nhất thời không hiểu tâm tư hỉ nộ khó dò của thiếu nữ.

Cố Tự Nguyên cười nói:

- Đây là Lư Vân, thư đồng của phụ thân khi còn ở Dương Châu. Lúc trước ta muốn giới thiệu hai người làm quen, ai ngờ không có cơ hội. Giờ hắn đã đỗ đạt Trạng nguyên, liền mời tới nhà dùng bữa!

Một người là ái nữ, một người là văn bối yêu quý. Có điều Cố Tự Nguyên hoàn toàn không biết hai người đã có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm. Lúc này lão quay sang Lư Vân, cười nói:

- Nào nào, để Cố bá bá giới thiệu. Đây là tiểu nữ, năm nay vừa tròn hai mươi, các người trẻ tuổi làm quen một lần.

Lư Vân lòng đầy sợ hãi, đứng dậy ngập ngừng nói:

- Cố... Cố tiểu thư, văn... Văn... sinh Lư... Lư Vân, ở đây có... có lẽ.

Nhớ tới sắc mặt giận dữ của Cố Thiến Hề khi hắn dạo phố, lúc này không nhận được kinh hồn táng đảm, nói một câu mà lắp bắp mấy lần, mười phần mất tự nhiên.

Cố Thiển Hề khẽ đảo mắt phượng, không để ý tới Lữ Vân. Nàng vén áo thi lễ với Cố Tự Nguyên, thưa rằng:

- Phụ thân, hôm nay không khéo là con có ước hội, giờ muốn ra ngoài.

Cố Tự Nguyên thấy con gái vô lễ, nhất thời có vẻ không vui, nhíu mày hỏi:

- Muốn ra ngoài? Là ai tới tìm con?

Cố Thiển Hề chậm rãi nói:

- Là Binh bộ Dương lang trung.

Lữ Vân rung động toàn thân, nhìn vào Cố Thiển Hề mà lòng đầy chua chát, nghĩ bụng:

“... Lại là Dương lang trung, nàng biết rõ hôm nay ta tới, lại hẹn Dương lang trung ra ngoài chơi, đây... Là cố ý cho ta thấy?”

Cố Tự Nguyên hừ một tiếng, hỏi:

- Túc Quan cũng thật là... Hẹn con ra ngoài, sao lại chọn đúng lúc này?

Cố Thiển Hề nói:

- Ước hội này đã từ nửa tháng trước. Nữ nhi không biết hôm nay có khách quý tới, nếu không thì đã từ chối.

Cố Tự Nguyên than một tiếng, lắc đầu nói:

- Cũng là trùng hợp, khó khăn lắm phụ thân mới an bài được gia yến, ài...

Chợt nghe Nhị di nương cười nói:

- Lão gia đừng buồn! Ngày sau muốn dùng bữa, còn sợ thiếu thời gian sao? Vả lại Dương lang trung là người đủ lễ nghĩa, được người người yêu thích, tiểu thư ra ngoài cùng người như vậy, cũng không phải chuyện không tốt!

Cố Tự Nguyên liếc mắt nhìn phu nhân, thấy bà gật đầu, liền nhắc nhở:

- Được rồi! Một khi đã như vậy, con cũng không nên lỡ hẹn, nhưng nhất định phải về cho sớm.

Lữ Vân nghe đối đáp, biết Dương Túc Quan được trên dưới Cố gia yêu thích. Dương Túc Quan làm quan trong triều nhiều năm. Người này nhỏ hơn hẳn bốn tuổi, luận gia thế, nhân phẩm võ công đều hơn bản thân vạn lần, tuy hẳn là tân khoa trạng nguyên nhưng xét mọi điều kiện vẫn khó so sánh nổi. Lữ Vân thấy khó chịu nhưng còn ngại Cố Tự Nguyên, vẫn cố ra một bộ vô sự.

Mắt thấy Cố Thiển Hề nhẹ nhàng đi ra ngoài, Cố Tự Nguyên cười với Lữ Vân:

- Mặc kệ đi, chúng ta uống chút rượu ngâm thơ một phen, con thấy sao?

Lữ Vân vâng dạ một tiếng, trên mặt hiện vẻ phiến muộn.

Nhị di nương liếc thấy Lữ Vân mặt đầy sầu khổ, còn ngóng nhìn bóng dáng Cố Thiển Hề rời đi, thị cao hứng nghĩ thầm:

“Tiểu tử, người tưởng đồ Trạng nguyên là trở thành con trời rồi sao? Còn kém xa lắm!”

Từ khi tới kinh thành, mắt thấy Cố Thiển Hề kết giao phần nhiều là nhân vật danh môn. Giờ Bùi Thịnh Thanh ở nơi Dương Châu xa xôi, Nhị di nương biết không thể lo lắng hôn sự cho Cố Thiển Hề, đành buông tha kế hoạch chuẩn bị nhiều năm. Tuy thế, cũng không thể để tiểu thư Cố gia rơi vào tay tử địch đời mình. Chỉ cần Lữ Vân tiếp tục theo đuổi nàng, chắc hẳn sẽ cản trở, mạnh mẽ can thiệp.

Mắt thấy Lữ Vân cúi đầu im lặng, Nhị di nương hớn hờ nói:

- Ồ! Lữ công tử khó khăn làm mới đỗ Trạng nguyên, sao lại còn buồn rầu than thở. Đến nào, uống một chén đi!

Lữ Vân nghe trêu chọc, biết đối phương còn ghi hận mình. Hắn không để ý, nâng chén thưa:

- Lữ Vân may mắn trúng tuyển tiến sĩ, toàn bộ là nhờ vào các vị trưởng bối trân trọng dẫn dắt. Đại ân không lời nào cảm tạ hết. Lữ Vân xin kính một chung.

Nói xong uống một hơi cạn sạch.

Cố Tự Nguyên cười ha hả:

- Con ngoan, hai năm không gặp, tửu lượng đã cao hơn trước. Nào, hai ta cùng cạn chung.

Cố phu nhân cười nói:

- Thoạt nhìn Vân nhi chín chắn hơn xưa rất nhiều.

Lữ Vân vội nói:

- Phu nhân chê cười rồi. Giờ Lữ Vân đến tuổi thành gia lập thất, tự không thể hoang đàng qua ngày như xưa.

Cố Tự Nguyên cao hứng cười nói:

- Các người còn không biết, hôm nay trước mặt hoàng thượng, Vân Nhi đúng là nở mày nở mặt. Thánh thượng ra một vế đối...

Mắt thấy mọi người cao hứng nghe sự tích của bản thân, Lữ Vân lại không hề có cảm giác vui sướng đặc ý, chỉ vì thiếu một người mà hết thầy trở nên vô vị.

Bữa tiệc kéo dài hơn hai canh giờ, Lữ Vân thấy đã muộn nên đứng dậy cáo từ.

Cố Tự Nguyên nói:

- Đừng vội, tối nay hai ta đốt đuốc trò chuyện thâm đêm. Luận chuyện ngày sau, được không?

Lữ Vân đang tâm phiền ý loạn, lắc đầu nói:

- Hôm nay tiểu diệp không được khỏe, lại say men nên muốn về nghỉ một lát, ngày khác xin đến hầu tiếp Cố bá bá.

Cố Tự Nguyên không muốn hăn đi, lắc đầu nói:

- Không được, giờ đã muộn, tối nay cứ ngủ lại nhà ta đi!

Lữ Vân nghĩ đến Cố Thiển Hề mà lòng bùi ngùi: “Thiển Hề đã không để ý, ta cần gì mặt dày mày dạn quần lấy nàng? Đêm nay ta lưu lại chỗ này, đến lúc đối mặt sẽ làm cho mọi người khó xử, há không là trò cười sao?”

Lập tức tìm cơ:

- Tiểu điệt còn mấy thứ đồ quan trọng ở khách điểm, đi lâu lỡ có mất mát, xin trở về ngủ cho an tâm.

Cố Tự Nguyên nghe vậy biết không thể miễn cưỡng, thở dài nói:

- Được rồi! Ngày khác chúng ta tái hội!

Lão muốn đích thân đưa tiễn ra cửa. Lữ Vân vội vàng ngăn lại, nói:

- Sao có thể lại phiền bá bá, để Lữ Vân tự mình rời đi.

Khó khăn lắm Cố Tự Nguyên mới dừng bước, Lữ Vân liền rời bữa tiệc. Một đường than thở, tới cửa phủ chợt thấy một đôi nam nữ từ xa xa đi lại. Nhìn kĩ nam tử thân hình thon dài, cử chỉ tuyển nhã, chính là Dương Túc Quan. Thiếu nữ bên cạnh thì tươi cười rạng rỡ, mắt phượng mày ngài, lại là Cố Thiển Hề. Xem ra hai người dạo chơi một buổi tối, bây giờ mới trở về.

Lữ Vân thở dài một tiếng, liền tránh vào đường tắt. Chờ cho hai người đi qua sẽ lặng lẽ ly khai.

Vừa tránh vào bên trong, đã nghe tiếng của Cố Thiển Hề:

- Dương lang trung, huynh đưa đến cửa là được rồi, để tự ta vào nhà thôi!

Lại nghe Dương Túc Quan thở dài một tiếng, nói:

- Nàng đừng gọi ta là Dương lang trung nữa, gọi một tiếng Túc Quan đi!

Nghe được Cố Thiển Hề ưm nhỏ một tiếng, thấp giọng nói:

- Túc. . . Túc Quan...

Dương Túc Quan mỉm cười:

- Thiến Hề, chúng ta quen biết hơn một năm, lần đầu nghe nàng gọi như vậy, ta thật sự rất cao hứng...

Lữ Vân ở một bên, vô ý nghe hai người nói chuyện. Những lời nọ lọt vào tai mà toàn thân như bị lửa đốt, chỉ muốn bịt thật chặt hai lỗ tai.

Một lát sau, chỉ nghe Cố Thiến Hề nhắc:

- Dương lang trung, lúc này đã muộn, ta đi vào trước.

Lữ Vân nghe nàng lại xưng hô mấy tiếng Dương lang trung, trong lòng bỗng như kéo lại được chút vui vẻ nào đó.

Lại nghe Dương Túc Quan thấp giọng nói:

- Thiến Hề, đừng vội, ta có lời muốn nói với nàng.

Tiếng bước chân vang lên, dĩ nhiên hai người đã gần thêm một bước.

Lữ Vân biết Dương Túc Quan còn lời muốn thổ lộ cùng Cố Thiến Hề. Chỉ sợ hai người còn thêm hành động thân mật. Lúc này đổ kị phát điên, hẳn muốn phi thân bỏ chạy nhưng sợ hai người nghe tiếng, nhất thời si ngốc đứng tại trận.

Chợt nghe khụ một tiếng, hình như có người khạc đờm, sau đó phun ra mặt đất. Lữ Vân lấy làm kì quái, không biết thanh âm này do ai gây ra. Dương

Túc Quan cử chỉ văn nhã, không thể tùy tiện thô lỗ như thế. Còn nếu bảo Cố Thiển Hề phun đờm ra đất, đó là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Lầu hiệu góc tây

Đang kinh ngạc, chợt nghe có tiếng người hào sảng từ xa vọng tới:

- Ta phỉ, ai ngờ Giang Đại Thanh kia lại tránh được một đao hiểm, thực là tức chết lão tử!

Lư Vân mừng rỡ nghĩ thầm: “Là Tần tướng quân đến!”

Trong kinh vô số tuần kiệt. Thử hỏi nếu không phải Tần Trọng Hải, sẽ là ai có cử chỉ lưu manh như vậy?

Mắt thấy Tần Trọng Hải rảo bước tới gần cửa lớn Cổ phủ, Dương Túc Quan không nhịn được hít một hơi lạnh, thấp giọng than rằng:

- Nguy rồi, lại là gã lưu manh này... Sao mỗi ngày đều như âm hồn bất tán...

Cố Thiển Hề nhú mày nói:

- Một khi bằng hữu của huynh đã đến, các người ở lại tán gẫu, tôi muốn vào nhà.

Có tiếng gõ cửa, sau đó nghe Dương Túc Quan thở dài một tiếng, trong đó dường như chất chứa phiền muộn vô hạn. Lư Vân ở bên cạnh lại thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này nghe Tần Trọng Hải lên tiếng hỏi han:

- Ồ? Đây không phải là Dương lang trung sao? Đã lâu không gặp!

Thanh âm như sét đánh, trong đêm khuya nghe đầy thô lỗ.

Dương Túc Quan vui vẻ đáp:

- Không lâu, tuyệt đối không lâu.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Sao vậy! Quá nửa đêm còn đứng ở cửa thượng thư phủ rình rập người ta, là muốn hái hoa sao?

Dương Túc Quan cả giận nói:

- Tần Trọng Hải, nói chuyện tôn trọng người khác một chút được không?

Tần Trọng Hải ha hả cười nói:

- Hai ta rõ là già trước tuổi! Mới nói vài câu vui đùa, ngươi tức giận cái gì?

Dương Túc Quan hừ một tiếng, không muốn nói thêm.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Được rồi! Bớt nóng đi! Hôm nay ta đãi khách, mời người đến Nghi Hoa Lầu, kêu nhân tình quen thuộc của người ra. Hai ta cùng vui vẻ, người thấy sao?

Dương Túc Quan nghe y nói bấy bậ, không khỏi hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Nghi Hoa Lầu cái gì, đừng làm tổn hại thanh danh của ta.

Tần trọng Hải kéo ống tay áo chàng rồi cười nói:

- Đừng vô tình như vậy! Mấy ngày nay Tiểu Lục nhớ người muốn chết, mỗi ngày đều bỏ bữa, chỉ chờ người đến! Đi thôi! Đi thôi!

Lư Vân ở bên nghe mà cười thầm. Xem ra Tần Trọng Hải tận lực muốn trêu Dương Túc Quan tức giận một phen. Quả nhiên nghe Dương Túc Quan phẫn nộ, khẩu khí không vui nói:

- Muốn thì các hạ tự mình đi đi, thứ cho tại hạ có việc. Cáo từ trước một bước.

Tiếng bước chân vang lên, Dương Túc Quan vội vàng rời đi. Lư Vân cảm động thầm nghĩ: “Tần tướng quân sao lại đi chọc tức Dương lang trung? Chẳng lẽ là vì ta? Hẳn... Hẳn đối với ta thật sự quá tốt...”

Trong lòng đang kích động, chợt nghe một người nói:

- Ồ! Lư huynh đệ, sao người cũng ở trong này?

Lư Vân vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy Tần Trọng Hải đang đứng ở đầu ngõ nhìn mình.

Lại thấy Tần Trọng Hải gãi đầu, mặt đầy hồ nghi hỏi:

- Nửa đêm không ngủ, trốn trong ngõ này làm gì?

Lư Vân ngập ngừng đáp:

- Ta... Ta được Cố đại nhân mời tối, khi muộn mới về đến ngõ này, này...
Kia...

Hắn đang muốn tìm lí do, lại nghe Tần Trọng Hải cười nói:

- Ta biết, người cũng đến hái hoa, có đúng không?

Lư Vân đỏ bừng mặt, xua hai tay phân bua:

- Ta không có...

Tần Trọng Hải cười nói:

- Nhìn người mặt đỏ như trúng gió, còn nói không có? Thành thực nói đi, người đã hái mấy đóa hoa? Màu hồng hay lục?

Lư Vân vừa hoảng vừa sợ, vội nói:

- Quả thật ta có hẹn với Cố đại nhân, Tần tướng quân tuyệt không nên hiểu lầm.

Tần Trọng Hải phì một tiếng, cười lạnh nói:

- Hiểu lầm cái gì? Công phu hái hoa của tiểu tử người đúng là nhất đẳng. Nhớ năm đó ở Tây Cương, Ngân Xuyên công chúa của chúng ta yêu thích người cờ nào, đến thiếu chút nữa bỏ cả chuyện nghị hòa. Trong rừng cây, ta

thấy người còn sờ chân mó tay của nàng, kim chi ngọc diệp cũng người cũng hái, giờ còn chối gì nữa? Nói đi! Người nhìn vừa mắt khuê nữ nhà ai?

Nói xong cười dâm liên tục, bộ dáng cực kì vô sỉ.

Lư Vân vừa vội vừa sợ. Nơi đây chính là đại trạch Cổ gia. Tần Trọng Hải nói thế, khó tránh khỏi người ngoài nghe thấy. Hắn liên tục xoa tay, đang không biết làm thế nào cho phải, chợt nghe một tiếng cạch vang lên. Cửa sổ trên lầu Cổ phủ mở ra, Tần Trọng Hải cùng Lư Vân đồng loạt ngẩng đầu. Mắt thấy một thiếu nữ xinh đẹp thò đầu ra ngoài, khuôn mặt đầy bất mãn, khóe miệng cắn chặt, chính là Cổ Thiển Hề.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Một đóa hoa thơm a!

Lư Vân nửa mừng nửa lo, run giọng nói:

- Thiển Hề... Ta... Ta...

Lời còn chưa dứt, trên lầu dội xuống một thùng nước trúng ngay đầu, Lư Vân không biết Cổ Thiển Hề dùng nước tạt mình, không nhin được kêu lên một tiếng.

Tần Trọng Hải cười ha hả nói:

- Một thùng nước mát lạnh a!

Mặt mũi đầy nước, bộ dạng chật vật, Lư Vân ngẩng đầu kêu:

- Thiển Hề, ta. . . Ta...

Hắn muốn giải thích nhưng không biết nên nói sao. Đang còn do dự, chỉ nghe Cố Thiển Hề hừ một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp đã biến mất nơi cửa sổ.

Lữ Vân kêu khổ thấu trời, xem ra Tần Trọng Hải hại người thật thảm. Hắn đang vô vọng hòa giải với Cố Thiển Hề, giờ này còn bị hại ngầm, đúng là họa vô đơn chí.

Còn thở dài than ngán, chợt thấy Tần Trọng Hải bước tới, cười nói:

- Áo ngoài ướt không quan trọng, trong lòng có lửa đốt là được rồi. Nào nào, chúng ta cùng tới Nghi Hoa Lầu, kêu nhân tình thân quen của người ra. Hai ta chung vui, được không?

Lữ Vân la thảm một tiếng:

- Ngài... lại làm trò này! Ta bị hại thật thảm!

Nói xong hai chân điểm một cái, phi thân đào tẩu. Tần Trọng Hải nhìn theo bóng dáng hắn, nhất thời cười ha hả:

- Hai gã nam nhân nhàm chán, thật không thể hiểu nổi! Nghi Hoa Lầu có cả trăm ngàn cô nương không chọn, lại ở đây tranh giành tình nhân. Học bộ chó cắn chó, thực đáng xấu hổ!

Tần Trọng Hải là người tinh minh, vừa thấy điệu bộ của Dương Túc Quan và Lữ Vân, liền biết hai người có ý phân cao thấp vì Cố Thiển Hề. Y cả đời hào hùng, gặp chuyện nhàm chán thì lập tức dùng ác trị ác, đỡ phải chứng kiến cảnh hai người lộn xộn.

Tần Trọng Hải đang cuồng tiếu, đột nhiên trên lầu lại dội xuống một thùng nước, làm cho toàn thân y ướt sũng. Tần Trọng Hải cả giận, ngửa đầu mắng

to:

- Tổ tông nhà ngươi! Ngươi muốn chết sao!

Bên trên lại truyền xuống tiếng đàn bà chửi đồng:

- Một đám chó hoang ở đâu đến, nửa đêm canh ba cần loạn ở chỗ này, mau cút cho ta!

Thanh âm chua ngoa này chính là của Nhị di nương.

Tần Trọng Hải quát:

- Mụ tú bà, có gan bước xuống đây, lão tử phải dạy dỗ ngươi!

Nhị di nương mắng:

- Loại tạp chủng! Chỉ biết khi dễ nữ nhân! Mẹ ngươi sinh con không có mắt chó.

Hai người, người một câu ta một lời, cùng mắng chửi không ngớt, khiến cho hàng xóm hai bên phải tỉnh giấc, ào ào đốt đèn lên xem.

Thời gian qua mau, đảo mắt đã Trạng nguyên đã cả tháng, nhận được một khoản bổng lộc triều đình ban cho, Lữ Vân mua một ngôi nhà nhỏ ở thành tây cầu nhàn hạ, tránh ở bên trong đọc sách. Thịnh thoảng Ngũ Định Viễn, Tần Trọng Hải nhàn rồi qua uống rượu tâm sự. Chỉ là mấy ngày nay đại thần triều đình thiết yến đãi khách không ngừng, mỗi ngày đều cho mời Trạng nguyên, làm hân đầu óc choáng váng, suốt ngày ăn uống thịt cá, khó có được thú vui thanh nhàn.

Một đêm vô sự, Tần Trọng Hải hỏi thăm biết Lư vân ở nhà một mình, liền mua ba cân thịt bò chín, thêm một hồ rượu lâu năm đến tẩm, định bụng rằng hai người đốt đuốc nói chuyện thâu đêm. Vừa đi vừa ngâm nga một khúc hát nhỏ. Tới nhà Lư Vân, Tần Trọng Hải đang muốn gõ cửa, lại nghe từ bên trong truyền ra một tiếng thở dài:

- Ai... Thiến Hề à Thiên Hề, ngày ấy ta mà biết ta đã đạt Trạng nguyên, ta... sẽ không nói những lời tuyệt tình như vậy. Nàng... nàng đừng trách ta nữa, được chứ?

Tần Trọng Hải hì hì cười thầm: “Giỏi! Tiểu tử này đã nắm được cô nương tới tay, còn dụ con người ta vào phòng thân thiết. Hắc hắc, ngày thường nhìn hăn ra vẻ đạo mạo, không ngờ cũng là loại háo sắc. Đợi lão tử tới dọa hai người hoảng hồn một phen”

Y men theo chân tường lui tới dưới cửa sổ, lại nghe tiếng của Lư Vân:

- Ai... Tất cả đều là ông trời đùa bỡn. Ta đã tính về Sơn Đông, nào biết lại trở thành đương kim Trạng nguyên, ai... Mỗi ngày ta đều muốn tới tìm nàng nhưng lại không dám...

Tần Trọng Hải nghe cả nửa ngày, lại không có tiếng của Cố Thiến Hề, tự hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ Lư huynh đệ của chúng ta đang tự xưng độc thoại?”

Lại nói Lư Vân lẩm bẩm một mình, nói một hồi đều là cảm khái tình cảnh. Hăn đang sầu não, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng người the thé:

- Lư tướng công, chàng đừng thương tâm, tiếp đến với chàng đây.

Những ngày nay Lư Vân đều mơ về Cố Thiến Hề, dù là gió thổi cỏ lay gà gáy chó sủa, cũng đều liên tưởng đến nàng. Hăn lập tức đứng dậy, vui vẻ

kêu lên:

- Thiển Hề, là nàng bên ngoài sao?

Hắn đang thất hồn lạc phách, không để ý thanh âm vừa thô vừa đục khó nghe, sao so được với giọng nói ôn nhu của Cố Thiển Hề.

Bên ngoài lại vang lên thanh âm sắc bén:

- A! Bên ngoài thật lạnh, làm người ta rét run muốn chết.

Đã gần mùa đông, đường khuya ngưng một tầng sương lạnh. Lữ Vân sợ Cố Thiển Hề đánh phong hàn, vội nói:

- Lạnh như vậy! Nàng mau vào đi, ta có lò sưởi ở đây!

Thanh âm kia lại vang lên:

- Lò sưởi vô dụng, thiếp muốn chui vào ổ chăn, chỗ đó mới ấm.

Lữ Vân nghe mà khuôn mặt tuần tú ửng hồng, thầm nghĩ: “Thiển Hề xưa nay đoan trang hiền thực, sao nói ra những lời như vậy?”

Lại nghe cạch một tiếng, trên bệ cửa xuất hiện một bao thịt bò, sau đó một hồ rượu lâu năm bay tới. Tiếng người bén nhọn kia lại vang lên:

- Chàng nhận lấy đồ nhắm, kiểm mấy cái bát đôi đũa, lát nữa thiếp đến hầu hạ chàng.

Lữ Vân ồ một tiếng, duỗi tay tiếp nhận. Đột ngột có tiếng hắt xì, sau đó là tiếng phun đờm. Lữ Vân nghi ngờ, rón rén đi ra cửa. Đã thấy Tần Trọng Hải lui vào góc tường, trong miệng còn nói:

- Ai nha! Mấy ngày nay thiếp nhớ chàng muốn chết. Mỗi ngày bên ngoài lạnh lẽo, trong lòng lại bốc lửa, đúng là trong ngoài đều bí bức...

Đang nói cao hứng, bỗng nghe một tiếng ho nhẹ phía sau, Tần Trọng Hải quay đầu, đã thấy Lư Vân mặt đầy nộ khí nhìn mình. Y giật mình, vội xoay người nhảy lên, giả bộ hiên ngang lăm liệt, trầm giọng nói:

- Mới có một nữ nhân nhìn trộm qua cửa sổ nhà người, ta thấy thân pháp người này cao cường, đoán là Bách Hoa tiên tử nên đuổi theo, người có bị nữ nhân vô sỉ này quấy nhiễu?

Lư Vân mắng:

- Cái gì Bách Hoa tiên tử, ta xem chính là Hỏa Tham tiên tử!

Tần Trọng Hải đỏ mặt, nói:

- Tối nay lạnh quá, đừng đuổi giết nữ tặc nữa. Chúng ta vào trong uống vài chung đi!

Nói xong giữ chặt Lư Vân, cả hai đi vào bên trong. Lư Vân còn lăm bắm:

- Ngài thật là nhàm chán, nửa đêm đến nhìn trộm ta...

Tần Trọng Hải vào thư phòng, thấy trên bàn có bày giấy mực, không biết Lư Vân viết gì nên muốn nhìn xem. Lư Vân vội vàng che lại, nói:

- Không có gì hay ho, bỏ qua đi!

Tần Trọng Hải cảm thấy khả nghi, thầm nghĩ: “Nhìn hắn hoảng như vậy, đích thị đã viết thứ gì không thể để cho người thấy, lát nữa lão tử phải xem mới được”

Y ho một tiếng, nhíu mày nói:

- Ai thích xem văn chương quý quái của người! Lão tử thấy con chữ nhảy múa là đau đầu. Đến nào, cùng uống rượu!

Nói rồi lấy rượu thịt ra. Hai người ăn uống một hồi, Tần Trọng Hải có ý giễu cợt, cười xéo hỏi:

- Lữ huynh đệ! Mấy ngày nay có tới phủ thượng thư chơi nữa chẳng?

Sắc mặt Lữ Vân trầm xuống, đáp:

- Tần tướng quân đừng nhắc việc này nữa, ngày ấy ngài hại ta thật thảm.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Ta thấy người cùng Dương lang trung thật là kỳ quái, trong Nghi Hoa Viện đây rầy cô nương không thềm, lại giống chó điên chui vào cửa lớn Cổ gia, tám phần còn đi tiểu tại cửa đánh dấu địa bàn...

Lữ Vân bật phát nộ khí, quát:

- Đừng nói khó nghe như vậy, được chẳng?

Nói rồi giơ chén một hơi cạn sạch.

Tần Trọng Hải thấy hắn mặt co mày cau, chịu đủ tương tư khổ não, thầm nghĩ: “Nhìn bộ dạng của Lữ huynh đệ, thật sự rất yêu Cổ đại tiểu thư. Được

rồi! Hần từng mưu tính giúp lão tử, giờ ta sẽ giúp lại một lần”.

Tần Trọng Hải lắc lư chén rượu trên tay, thầm muốn xuất kỳ chế thắng. Đang còn tính toán, chợt nghe Lư Vân hỏi:

- Tần tướng quân, hôm qua ta tới dự yến của Hà đại nhân, nghe nói hoàng thượng muốn chỉnh đốn tác phong kỷ luật của Ngự tiền thị vệ. Nói các người suốt ngày chỉ biết chơi bài đánh bạc, giờ kêu mọi người đi đọc sách viết chữ! Rốt cục xảy ra chuyện gì?

Tần Trọng Hải nghe nhắc tới việc này, không khỏi buồn phiền. Y gắp một miếng thịt bò, thở dài nói:

- Đều do đám đại học sĩ giở trò quỷ, nói mỗi người chúng ta đều phải giao một bài văn thơ, còn muốn mở ra cuộc thi gì đó. Ai. . . Lại nói tiếp ngày mai phải giao bài. Con mẹ nó, sao giờ ta mới nhớ ra...

Nói xong bỏ thịt bò vào miệng, vừa nhai vừa than thở.

Tâm niệm Lư Vân vừa động, hỏi:

- Giao thể loại văn chương gì?

Tần Trọng Hải nghe mà vui vẻ. Nếu Lư Vân có ý tương trợ thì mọi sự không lo, vội nói:

- Hoàng Thượng lệnh cho mỗi người viết một bài theo thể vịnh ngâm tán tụng (1), lão tử phụ trách một bài có tên gọi “Tụng ca lầu hiệu góc Tây”.

Lư Vân ngạc nhiên hỏi:

- Lầu hiệu góc Tây? Đó là chỗ nào?

Tần Trọng Hải cười khố nói:

- Đó là chỗ huynh đệ Hồ Lâm Quân chúng ta ngày thường uống rượu đánh bạc, lần trước bị bắt, tám phần giờ Hoàng Thượng muốn ta ngâm vịnh lại.

Lư Vân hắc hắc cười nói:

- Đúng vậy, thực nên ca tụng khen ngợi mới phải.

Tần Trọng Hải thấy Lư Vân không tỏ rõ ý định, lập tức cầu khẩn:

- Người huynh đệ tốt, người là đương kim Trạng Nguyên. Giờ thượng bắt ta viết văn thơ, lão huynh giúp ta đi!

Lư Vân biết Tần Trọng Hải rất ghét thơ từ, cười nói:

- Được rồi! Khó có dịp làm thay ngài, cái này để cho ta!

Tần Trọng Hải vừa mừng vừa sợ, cười nói:

- Một khi đã như vậy, người viết đi, đừng chậm trễ nữa.

Lư Vân mỉm cười nói:

- Yên tâm, thời gian một bữa cơm là xong.

Ngày ấy hoàng đế thưởng yến. Tần Trọng Hải tận mắt chứng kiến tài năng của Lư Vân nên rất yên lòng, hai người tiếp tục uống rượu đàm tiếu.

Đến bình minh, Tần Trọng Hải tuy là hạng ma men mà cũng không chịu nổi lực rượu, nằm ngủ ngay trên bàn. Lư Vân cũng ngủ say ở bên. Trong lúc

mơ hồ, Tần Trọng Hải bò dậy, thấy sắc trời mờ ảo. Đã là sáng sớm, y ngáp một cái, tiện miệng nói:

- Ta phải về! Chúng ta hẹn tái ngộ vào ngày khác.

Lư Vân mở hai mắt, hàm hồ nói:

- “Tụng ca lầu hiệu phía tây” của ngài đã xong, đặt trên bàn ấy...

Tần Trọng Hải đại hỉ, nói:

- Đa tạ!

Nói rồi tới trước bàn, thấy một trang giấy lớn viết lưu loát, mực hầy còn chưa khô, đủ thấy dụng tâm của người viết thế nào. Tần Trọng Hải cảm động thầm nghĩ: “Lư huynh đệ thức suốt đêm vì ta, thật sự rất tốt”

Y cầm bài tụng ca lên, thấy phía dưới còn một trang giấy, ngưng mắt nhìn là một trang thư đầy lời lẽ tình yêu, đích thị viết cho Cố Thiển Hề.

Tần Trọng Hải cảm thấy buồn nôn, muốn che mặt chạy đi nhưng lại nghĩ: “Đợi chút! Lão không thể bắt người ta làm việc không công như thế, vẫn nên báo đáp mới phải”

Y cười thầm rồi lấy bức thư tình kia lên, lặng lẽ rời đi không tiếng động.

Trở lại phủ, trời đã sáng rõ. Tần Trọng Hải cho gọi quản gia tới. Y đưa hai trang giấy nọ, quát:

- Bỏ hai tờ giấy quý quái này vào hai bì thơ, lát nữa lão tử muốn ra ngoài.

Quản gia vội hỏi:

- Bên trên hai phong thơ có viết gì không ạ?

Tần Trọng Hải nhú mày, nói:

- Một phong viết là “Tụng ca lầu hiệu phía tây”. Phong khác viết là... Con mẹ nó... 'Tụng ca khanh khanh thiếp thiếp'. Đi làm mau cho ta!

Quản gia cuống quít rời đi. Tần Trọng Hải ngã ngồi vào ghế, nhắm mắt nghỉ tạm một hồi. Quản gia mau chóng mang thơ trở lại, y tiếp nhận rồi vội tới hoàng cung. Tới lầu hiệu phía tây, đã thấy thuộc cấp mi sầu mặt khổ, đám này xông tới than thở rằng:

- Thái giám phương thượng lễ giám đích thân tới, muốn chúng ta giao thơ văn, mấy ngày nữa chư vị đại học sĩ sẽ bình luận.

Tần Trọng Hải cười ha hả nói:

- Sợ cái rắm! Lão tử đã có bài, bảo đảm đứng đầu bảng!

Đám thuộc cấp sớm biết Tần Trọng Hải ghét nhất đọc sách viết chữ. Đang còn lo lắng sợ hãi, lúc này nghe vậy thì nửa mừng nửa lo, luôn miệng hỏi han. Tần Trọng Hải chỉ cười nói:

- Không cần nhiều lời, các người chờ lĩnh thưởng đi!

Y đặc ý dáo dạt dẫn đám này đi về thái giám thượng lễ. Tới gần, đã thấy các lộ nhân mã Kim Ngô Vệ, Vũ Lâm Vệ, Phủ Quân Vệ xếp hàng giao bài. Tần Trọng Hải chào Cung Chính Nghi một tiếng, hỏi:

- Tối qua Cung lão huynh múa bút thế nào?

Cung Chính Nghi lắc đầu cười khố:

- Đã lâu không đề bút viết chữ. Ta thức đến bình minh, vất vả thiếu chút mà chết.

Tần Trọng Hải thấy nơi thái dương đối phương có thêm vài sợi tóc bạc, thầm cười trộm: “Lão tử uống rượu đến sáng, lão Cung lại phải vùi đầu vất óc. Hắc hắc, xem ra Hồ Lâm Quân chúng ta đủ phân lượng rồi”

Giao bài xong, thái giám thượng lễ lại kêu đám thị vệ đi học tập lễ nghi, nói ít ngày nữa là ngày tết, mọi người phải học tập giao tiếp ứng đối, để tránh mất mặt với quan lại trong triều. Đám thái giám ngày thường bất hòa với ngự tiền thị vệ, khó khăn mới có cơ hội này, tất nhiên thừa dịp trả thù, liền tra tấn thị vệ oán than dậy đất, nộ khí tận trời. Tần Trọng Hải cũng được mời đi trồng hoa, khiến cho một thân Hỏa Tham Nhất Dao uy lực vô cùng giờ lại đi làm công việc tử mẫn, tra tấn khiến cho hai tay của y run rẩy không thôi, hận không thể phóng hỏa đốt sạch toàn bộ vườn hoa.

Đến lúc ra khỏi cung, đã là chạng vạng, Tần Trọng Hải vừa mệt vừa tức nhưng đành phải lê bước rời đi. Lúc đi qua Trích Tiên Lầu ngoài ngõ Vương phủ, y sớm đói muốn ngất, liền vọt vào cửa quát:

- Cho hai đĩa xào nóng, ba cân rượu Bạch Kiền.

Chưởng quầy vội đáp:

- Vị tướng quân này. Hôm nay là lễ ăn chay, các khách điểm kinh thành chỉ chuẩn bị trà nhạt, không bán đồ rượu thịt.

Tần Trọng Hải thầm mắng: “Sao hôm nay lão tử xui đến vậy, đến chỗ nào cũng bất lợi”

Lập tức duỗi tay gõ vào cửa chính, hét to:

- Con mẹ nó! Có gì ăn đưa mau lên!

Chường quầy vội vàng mời mọc:

- Dạ, dạ. Mời khách quan lên lầu hai ngồi cho.

Tần Trọng Hải ngồi vào chỗ, tiểu nhị vội bưng lên một đĩa lạc cùng trà nóng.

Tần Trọng Hải uống trà cắn lạc mà miệng nhặt thếch. Y ăn một miếng mắng một tiếng, thô tục liên thiên, đúng là uy chấn tứ tọa.

Đang ăn, chợt thấy gần cửa sổ đối diện có ngồi một đôi nam nữ. Hai người này tướng mạo tuấn nhã xinh đẹp tuyệt trần. Nhìn kĩ là Dương Túc Quan cùng Cố Thiển Hề đang nói chuyện đầy vẻ vui sướng. Tần Trọng Hải tức giận mắng thầm: “Con mẹ nó, Lư huynh đệ mỗi ngày trong phòng thờ dài thờ ngắn. Con nhãi này lại đến nhờ nhờ cùng trai, lão tử nhìn thật ngứa cả mắt”

Đảo mắt nhìn sang Dương Túc Quan, cũng là bộ dạng tràn đầy vui sướng, y lại càng thấy tức giận: “Mấy ngày nay còn bao nhiêu đại sự chưa giải quyết, giờ lại chui vào đồng son phấn này. Hôm nay, lão tử phải thay Hầu gia giáo huấn súc sinh bại hoại nhà ngươi!”

Y lại quên mất việc đêm qua uống say mềm cùng Lư Vân, cũng không hề tuân theo chức trách bốn phận gì cả.

Mắt thấy Dương Túc Quan chưa nhận ra mình. Tần Trọng Hải mừng thầm, đang muốn cầm lạc ném chàng, chợt nghe dưới lầu có tiếng nữ nhân nói cười, đang đùa giỡn cùng một đám vương công đại thần. Tần Trọng Hải

nhìn lại, nhất thời mừng rỡ. Nữ nhân kia không phải ai khác, chính là Bách Hoa tiên tử Hồ Mị Nhi. Ấy này phóng túng thành tính, ngày ấy tại Hoa Sơn trở hết về lá lơi, đánh mắt đưa tình cùng Dương Túc Quan, mười phần ong bướm. Tần Trọng Hải nhớ lại chuyện đó, nghĩ thầm: “Đã lâu không gặp nữ bại hoại này! Hãy xem lão tử gây trò một hồi”

Y liền cầm một hạt lạc ném xuống lầu.

---0---

Chú:

(1) Ngâm vịnh là một trong những thú nhàn tản của nhà nho khi xưa. “Vịnh” là lấy một sự vật, một hiện tượng khách quan làm cảm hứng. Ta có thể tạm xem vịnh như thứ thơ tả người, tả vật. “Ngâm” là đọc lời nói theo một giai điệu nào đó. Đối tượng của ngâm hay vịnh đều là hiện thực khách quan nhưng trong khi vịnh lấy hiện thực khách quan làm mục đích biểu hiện thì ngâm lại có chủ ý là bộc bạch thế giới nội tâm của nhà thơ.

Thể loại Tán tụng thường được dùng trong lễ nghi Phật giáo. "Tụng" là đọc lớn, lớn hơn "đọc" và "niệm". "Tán" là ca ngợi, khen tặng. Tiếng "tán" có thể to hơn tiếng "tụng". Thanh giọng được hệ thống hóa trong khuôn khổ của một quãng tám, trong bài "tụng" cũng như bài "tán". Thang âm của bài tụng, có thể 3,4 hoặc 5 (tam, tứ hoặc ngũ cung). Thang âm trong các bài tán đều là ngũ .Nét nhạc trong các bài "tụng" tùy theo thanh giọng của những chữ trong câu kinh và cũng tùy theo người tụng. Nét nhạc trong bài tán thường cố định theo từng bài. Người tán không thể thay đổi nét nhạc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 8: Lầu hiệu góc tây

Hồ Mị Nhi đang nói cười cùng một đám nam nhân, trông ra đầy vẻ tiểu thư khuê các. Ai ngờ cộc một tiếng, bị một củ lạc ném trúng đầu, thị giận dữ đứng lên, quát:

- Là ai làm loạn ở chỗ này?

Đám vương tôn công tử vốn tưởng rằng cô này là khuê nữ nhà đại nhân nào. Nào có biết lại đánh đá thế này, cả đám không nhin được cả kinh. Hồ Mị Nhi thấy mọi người kinh hãi, liền dịu dàng cười nói:

- Không có việc gì, xin mọi người tiếp tục.

Vừa ngồi xuống cười e lệ, lại một bãi đờm phun đến, lúc này Hồ Mị Nhi đã có chuẩn bị, liền né sang bên cạnh. Bãi đờm kia phụt trúng mặt một gã công tử.

Hồ Mị Nhi cuống nộ không thôi, không còn giữ bộ dáng ngọc nữ gì nữa, thoáng chốc giơ phất trần lên xông lên lầu, quát hỏi:

- Là ai trêu chọc bản cô nương?

Thấy tứ phía đều là giai nhân văn sĩ phong lưu. Chỉ có một đại hán mũi cao mắt ửng đang phun vỏ lạc khắp nơi, đích thị là người này tác oai tác quái. Hồ Mị Nhi giận dữ tiến lên quát:

- Tên mất nết xấu xa, có phải người trêu chọc bản cô nương?

Đại hán kia tất nhiên là Tần Trọng Hải. Chỉ thấy y cười nói:

- Nghe nói Bách Hoa Tiên Tử rất hiểu sự đời, ai ngờ lại ngu muội như thế.

Hồ Mị Nhi cả giận hỏi:

- Người vừa nói cái gì?

Tần Trọng Hải nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói:

- Cao thủ Tung Sơn Thiếu Lâm Tự đang chờ người ở đằng kia, sao còn không qua?

Hồ Mị Nhi cả giận nói:

- Ta còn tưởng là ai lớn mật như vậy, thì ra là lừa trọc Thiếu Lâm Tự! Là Linh Định hay là Linh Chân trêu chọc lão nương?

Tần Trọng Hải duỗi ngón tay chỉ một chỗ ở bên cửa sổ, cười lạnh nói:

- Người ở đằng kia, người đến hỏi đi!

Hồ Mị Nhi lạnh lùng nhìn lại, đột ngột tung người bay qua rồi xoay người nhìn nam nhân đang ngồi. Chỉ thấy người này cử chỉ tuyền nhã, dáng vẻ xuất chúng. Mắt thấy là quan môn đệ tử của Thiên Tuyệt Tăng, Dương Túc Quan, thì lập tức đại hỉ, nói:

- Dương lang trung! Thì ra là chàng!

Dương Túc Quan đang uống trà tán chuyện cùng Cố Thiến Hề, ai ngờ ở đâu bay tới một ả yêu phụ, bất giác cả kinh thốt:

- Cô... Sao cũng đến đây?

Cổ Thiển Hề liếc nhìn Hồ Mị Nhi với vẻ kinh ngạc, khó hiểu hỏi lại:

- Vị cô nương này là...

Hồ Mị Nhi tự mình ngồi xuống, cười với Dương Túc Quan:

- Ta họ Hồ, cùng Dương lang trung là chỗ quen biết cũ.

Dương Túc Quan thầm lấy làm kiêng kị. Nữ ma đầu trước mắt xuất thủ độc ác. Trước độc chết Trương Chi Việt, sau lại gia hại giáo đầu Cẩm Y Vệ Hách Chấn Tương, bản thân chàng cũng từng trúng độc thủ của thị, tuy giờ chén trà nhưng trong lòng tính toán kế thoát thân.

Hồ Mị Nhi mỉm cười, hoàn toàn không để ý tới Cổ Thiển Hề, một đôi mi nhãn chăm chú nhìn Dương Túc Quan. Dương Túc Quan ra vẻ trấn tĩnh nhưng thầm nổi cả da gà. Một mặt chàng nhìn lén động tĩnh của Cổ Thiển Hề, một mặt phải đề phòng sát chiêu âm độc của Bách Hoa Tiên Tử, dù cho thân mang võ công chính tông Thiếu Lâm mà cũng có chỗ tiêu không nổi.

Lại nghe dưới lầu truyền đến tiếng gầm rú:

- Con mẹ nó, không bán đồ nhắm, lão tử phá nát điểm của người!

Dương Túc Quan nghe thanh âm hùng hồn hữu lực của nhân vật võ lâm, lại không biết là thần thánh phương nào giá lâm.

Chỉ nghe chương quỳ nói:

- Xin hai vị đại gia thương xót, hôm nay là lễ Hàn Thực (1), chúng ta không thể bán rượu thịt!

Một thanh âm bén nhọn vang lên:

- Con bà người, cái gì là lễ Hàn Thực? Vì cái gì không phải lễ Ôn Thực? Lễ Nhiệt Thủy? Cố tình ra vẻ cổ quái!

Sau đó truyền đến tiếng bàn ghế bị đổ, chắc hẳn ở dưới đã động chân động tay.

Dương Túc Quan nhú mày, đang muốn nhân cơ hội chuồn đi, chợt nghe một người nói:

- Sư đệ bỏ qua thôi! Chúng ta uống trà, ăn chút điểm tâm, không thể phá hư tập tục!

Người còn lại nói:

- Đáng giận! Hoa Sơn Song Tiên chúng ta một ngày không thể không có thịt ăn, thật là vận đen tột độ.

Dương Túc Quan nghe bốn chữ "Hoa Sơn Song Tiên", trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh hai lão quái có hành vi vô cùng quái dị, chàng phát lạnh ngẫm thầm: “ Sao nhiều nhân vật võ lâm đến đây, thật sự là không khéo”

Nhớ tới đủ sự tích về hai lão quái, lại nhìn Cổ Thiển Hề trước mặt, chàng gắng không lộ ra cử chỉ bối rối. Đến khi khóe mắt khẽ liếc, thấy Hoa Sơn Song Quái đi lên lầu thì vừa phiền vừa sợ.

Thì ra mấy ngày trước là thọ yến của Quỳnh quốc trượng, người có giao hảo với Hoa Sơn Ngọc Thanh Quan. Quỳnh quốc trượng tuy quan cao tước trọng nhưng không muốn mở đại yến. Trong triều, chỉ mời Lưu Kính, Từ

“Thiết Đầu” cùng vài người bạn tốt, làm mấy bàn tiệc nho nhỏ tại Tử Vân Hiên. Dương Túc Quan không biết chuyện này.

Hoa Sơn Song Quái ngồi xuống, hai người uống vài ngụm trà xanh. Toán Bàn Quái phun ra đầy đất, mắng:

- Mẹ nó, sao nước trà kinh thành khó uống vậy, còn không bằng nước tiểu chó.

Phì Xứng Quái khuyên:

- Đừng giận, nhị lão chúng ta nên quay về núi. Ta xem những ngày qua, đồ tôn tiểu chưởng môn đây vất vả, hai ta đừng gây thêm ưu phiền cho hắn.

Dương Túc Quan nghe lời này, nhất thời nhớ ra Tô Dĩnh Siêu đã tiếp nhận đại vị chưởng môn, tính từ tháng hai tới nay đã được bảy tám tháng, không biết những ngày này mọi chuyện trên Hoa Sơn ra sao.

Lúc này, bỗng nghe Toán Bàn Quái mắng:

- Nói đi nói lại, đều do Ninh sư diệt cố ý thoái ẩn, bằng không chúng ta vẫn uy phong lẫm lẫm, căn bản không để đám nhân vật giang hồ vào mắt.

Nói xong hung tợn nhìn phía tứ phía, tựa hồ trong lòng có hận.

Phì Xứng Quái khuyên giải:

- Sư đệ đừng nghĩ như vậy, tuy Ninh sư diệt thoái ẩn nhưng chúng ta vẫn uy phong bát diện như xưa! Ngày ấy phong kiếm thoái ẩn, kiếm pháp cao đến như Trác Lăng Chiêu cũng phải ngã ngựa. Như vậy, Hoa Sơn chúng ta vẫn là thiên hạ đệ nhất.

Toán Bàn Quái lớn tiếng phụ họa:

- Đúng vậy! Thiên hạ đệ nhất, chính là bốn chữ này!

Hai người đang nói chuyện, chỉ nghe một nữ nhân cười xen vào:

- Hai lão bất tử, ở chỗ này ra vẻ huênh hoang, không biết xấu hổ sao!

Hoa Sơn Song Quái đồng thời quay đầu, phần nộ quát:

- Kẻ nào?

Hai người trợn mắt nhìn lại, thấy một mỹ nữ mặc bộ đồ màu vàng đang bùng chén trà cười dài. Xem bộ dáng yêu mị kia, không phải Hồ Mị Nhi thì là ai?

Phì Xứng Quái vừa nhận ra, lập tức quát:

- Bách Hoa Tiên Tử! Lại là yêu phụ người!

Hồ Mị Nhi mỉm cười nói:

- Mới vừa nghe hai vị huênh hoang ở đằng kia, khiến ta phải đỏ mặt, không nhịn được nhiều lời vài câu, xin hai vị lão gia đừng trách!

Dương Túc Quan thấy Hồ Mị Nhi sinh sự khắp nơi thì âm thầm kêu khổ, chỉ sợ lát nữa sẽ xảy ra đại chiến, lúc đó quấy nhiễu đến Cố Thiến Hề. Chàng lo lắng trộm nhìn sang, chỉ thấy đôi mi thanh tú của nàng không động, hiển nhiên không vui về tình cảnh hỗn độn trước mắt. Dương Túc Quan ho một tiếng, muốn kéo Cố Thiến Hề rời đi nhưng tùy tiện ly khai lúc này ngược lại càng lộ hình tích, đành phải ngồi yên xem cục diện.

Phì Xứng Quái ước chế nô khí, trầm giọng nói:

- Ta huênh hoang cái gì? Người nói cho rõ.

Hồ Mị Nhi vuốt tóc mai, cười nói:

- Một khi Ninh Bất Phàm đã thoái ẩn, thì khác nào đã chết. Hoa Sơn các người thiếu hăn, còn không bằng một môn phái tam lưu! Các người không mau về luyện võ cho mạnh, không ngờ còn ở kinh thành giả danh lừa bịp, ra vẻ huênh hoang, dám tự xưng thiên hạ đệ nhất, ai... Ta thực xấu hổ thay các người!

Hoa Sơn Song Quái nghe vậy giận dữ. Toán Bàn Quái nắm lấy binh khí, liền muốn lên động thủ. Phì Xứng Quái đột ngột nghĩ tới một chuyện liền đuổi tay ngăn lại, thấp giọng nói:

- Nghe nói nữ nhân này cấu kết cùng cầu tặc Giang Sung kia, bang kẻ trộm này cao thủ như mây, chúng ta ngàn vạn lần đừng trêu chọc ở kinh thành.

Ninh Bất Phàm thoái ẩn, Hoa Sơn mất đi thiên hạ đệ nhất cao thủ, thực lực không bằng ngày xưa. Nếu muốn trêu chọc cao thủ cỡ An Đạo Kinh, La Ma Thập tất ăn thiệt thòi.

Toán Bàn Quái a một tiếng, ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì? Nữ nhân này cấu kết cùng Giang Sung?

Phì Xứng Quái nhìn trái phải một hồi, thấp giọng nói:

- Việc này người biết ta biết là được, không cần lớn tiếng ồn ào.

Toán Bàn Quái ồ thêm một tiếng, quay đầu nhìn lại Hồ Mị Nhi. Mắt thấy thị ngồi cùng bàn với Dương Túc Quan, lão kê tai sư huynh, thấp giọng hỏi:

- Tiểu tử kia không phải là họ Dương Thiếu Lâm Tử sao? Sao ở lẫn một chỗ cùng Bách Hoa Tiên Tử?

Phì Xứng Quái xưa nay yêu thích nghe hơi nôi chỗ, vừa thấy mặt Dương Túc Quan, nhất thời nhớ đến tin đồn truyền ra sau đại hội Hoa Sơn, thấp giọng nói:

- Sư đệ có chỗ không biết, người trong giang hồ đồn đại, nói Hồ Mị Nhi cùng tiểu hữu họ Dương kia lén lút đi lại. Lúc này tám phần hẹn hò, lại để chúng ta bắt gặp.

Toán Bàn Quái vừa mừng vừa lo, vừa tức vừa sợ, đương trường nhảy dựng lên, chỉ tay mắng to:

- Giỏi cho dân phụ! Để ta bắt được nhược điểm! Tưởng rằng người chỉ cầu kết với gian thần họ Giang, không ngờ còn lắm nhân tình nhân nghĩa như vậy, rốt cuộc đã để ta bắt gian tặc giường!

Hồ Mị Nhi nghe lão hồ ngôn loạn ngữ, không khỏi sửng sốt hỏi lại:

- Lão già đang nói bậy bạ gì đó?

Toán Bàn Quái cười ha hả, đi qua cười lạnh nói:

- Người cùng họ Dương làm đến sung sướng, người bên ngoài sao lại không biết? Ngày ấy trên Hoa Sơn, ta thấy người cùng họ Dương mắt đi mày lại, sớm đã nghi ngờ! Không ngờ các người còn sinh ra cả hài tử! Vô sỉ a vô sỉ, Dương Túc Quan, thể diện toàn bộ Thiếu Lâm đã bị người hủy mất sạch rồi.

Đương trường thêm mắm thêm muối, tự thêu tự dệt, đúng là chuyện xưa lại thành chuyện ngày nay.

Ngày ấy Trác Lăng Chiêu một lòng an bài đại kế, muốn trở thành võ lâm minh chủ, Dương Túc Quan giương thương múa kiếm đáp lễ, nói cho Trác Lăng Chiêu mặt đỏ tai hồng, á khẩu không đáp được nửa lời. Mắt thấy Kiếm Thần vô lực chống đỡ, chương môn Nga Mi Nghiêm Tùng ăn nói bậy bạ, rằng Dương Túc Quan cấu kết cùng Hồ Mị Nhi, lời này vây Ngụy cứu Triệu, nhằm giải vây cho Trác Lăng Chiêu mà thôi. Nào biết mấy tháng sau, nhân vật võ lâm lấy lời Nghiêm Tùng đồn thổi, không ngờ thêu dệt thành những chuyện khó nghe như vậy.

Dương Túc Quan nghe lời thì giận đến toàn thân run rẩy, không biết chuyện này là thế nào. Hồ Mị Nhi nghe Toán Bàn Quái nói lời hoang đường nhưng không tức giận, mị nhãn chỉ nhìn Dương Túc Quan, buồn bã nói:

- Dương lang trung! Danh tiết của người ta toàn bộ bị hủy trong tay chàng! Chàng bồi thường cho ta thế nào đây!?

Dương Túc Quan nghe thị còn bịa thêm, trong lòng vừa tức vừa vội, muốn tìm Toán Bàn Quái tranh luận nhưng không biết lão còn nói thêm bao lời vô sỉ hoang đường nữa. Chàng nhón nhác nhìn sang Cố Thiển Hề. Chỉ thấy sắc mặt nàng thảm đạm, như đã tin vào chuyện ma quỷ của Toán Bàn Quái. Dương Túc Quan hãi dị thầm nghĩ: “Khó khăn lắm mới hẹn được nàng ra ngoài, sao lại gặp kẻ hoang đường cỡ này, ai... Ta gặp vận rủi liên tục...”

Toán Bàn Quái không chút lơ lửng, hãy còn lải nhải, liều mạng thêm dầu vào lửa, lớn tiếng nói:

- Dương Túc Quan à Dương Túc Quan! Người cùng Bách Hoa Tiên tư thông, sinh hạ hài tử cũng thôi, sao còn muốn làm hại võ lâm, tạo thành họa

kiếp lớn lao cho thiên hạ! Họ Dương! Người có biết liêm sỉ không?

Nhất thời lão cao hứng nói đến sướng lâm sướng li.

Mắt thấy Cố Thiến Hề đứng dậy muốn rời đi, Dương Túc Quan không nhận được nổi nóng, cả giận nói:

- Toán Bàn Quái! Lão... Lão nói hươu nói vượn!

Toán Bàn Quái ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, quát:

- Người cùng nhân tình lén lút triền miên thì không tính, giờ còn dám công nhiên lộ gian tình tại kinh sư, còn xứng làm người Thiếu Lâm sao?

Dương Túc Quan giận đến tím mặt, mắt mày choáng váng. Lại thấy Hồ Mị Nhi hớn hở mặt mày, cười nói:

- Toán Bàn Tiên. Ông cũng thật là, chuyện nhỏ của ta cùng Dương lang trung, sao lại lớn tiếng kể rõ. Chẳng may để Dương lão gia biết, muốn hại ta bị Dương gia trách cứ sao!

Cố Thiến Hề nghe lời này, không quay đầu mà đi thẳng xuống lầu. Sắc mặt Dương Túc Quan trắng bệch, gọi theo:

- Thiến Hề, nàng đừng tin chuyện ma quỷ của bọn họ!

Chàng đang muốn đuổi theo, đã thấy nơi đầu cầu thang có đứng một gã lưu manh đang cười hi ha chỉ trỏ, chính là Hỏa Tham Nhất Dao Tần Trọng Hải.

Dương Túc Quan sầu khổ khóc thầm: “Hôm nay ta phạm vào sao thái tuế, bằng không nhiều hung thần ác sát đồng thời xuất hiện vậy, trời! Ta đã trêu chọc vào ai đây...”

Lại nói ngày hôm đó được mời yến, Lư Vân vất vả mới dự xong tiệc rượu. Hắn rời phủ trạch của thi lang bộ Lễ. Trên đường chậm rãi đi về, tới dưới Trích Tiên Lầu chợt thấy một thiếu nữ xinh đẹp nổi giận đùng đùng đi ra, chính là Cố Thiển Hề. Lư Vân thấy nàng, nhất thời giật mình thầm nghĩ: “Đây... Ta... Ta lại gặp nàng..”

Hắn muốn tiến lên chào hỏi rồi lại không dám, hai chân như mọc rễ dính chặt vào đất.

Cố Thiển Hề không thèm nhìn hắn một lần, từ từ đi sát qua người, để lại một mùi hương thơm nhàn nhạt. Lư Vân thán thầm: “Xong rồi, ta với nàng thật sự xong rồi, ài...”

Nhìn theo bóng dáng Cố Thiển Hề, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực nghẹn khuất, nước mắt chực chờ rơi ra.

Đang khó chịu, đột nhiên trên người tê rần giống như bị người điểm huyết. Lư Vân kinh hãi, muốn há mồm thì yết hầu nghẹn lại, ngay cả á huyết cũng bị điểm. Thân hình bị xiết rồi được nhấc lên, hắn quay đầu nhìn. Chỉ thấy người hạ thủ đang cười hì hì với mình, không phải Tần Trọng Hải thì là ai?

Lư Vân than thầm: “Thảm rồi, đích thị là Tần tướng quân uống hơi nhiều, lúc này đang say, không biết muốn làm gì, ta phải cẩn thận”

Còn đang kinh hoàng, thấy Tần Trọng Hải đuổi theo Cố Thiển Hề đằng trước, chạy về phủ trạch của Binh bộ thượng thư. Lư Vân hoảng sợ thầm nghĩ: “Không biết Tần tướng quân có âm mưu đáng sợ gì, muốn làm ta xấu mặt sao?”

Hắn muốn mở miệng cản trở nhưng không phát ra tiếng, lòng nóng như lửa đốt mà bất lực xuôi tay.

Mắt thấy Tần Trọng Hải bay qua tường nhà Cổ gia, Lữ Vân thực sự không thể chịu nữa, hắn vận khởi công lực còn sót lại, mạnh mẽ đánh về Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải mắng:

- Chó cắn Lã Động Tân (2)!

Y duỗi tay chặt lên cổ Lữ Vân một cái, đánh hắn ngất đi.

Thật lâu, rốt cuộc mơ hồ tỉnh lại, Lữ Vân muốn ngồi dậy nhưng đầu đụng mạnh phải thứ gì khiến hắn choáng váng. Liền vào lúc này, chợt nghe thanh âm của nữ nhân vang lên:

- A! Dưới giường có chuột!

Lữ Vân nghe tiếng nói ôn nhu mềm mại, trong lòng cả kinh, nghĩ thầm: "... Đây là âm thanh của Thiển Hề, ta đang ở chỗ nào?"

Hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy bốn phía tối đen. Còn đang dò xét, lại nghe Cổ Thiển Hề nói:

- Tiểu Hồng, em đi xem xem, dưới giường có chuột, ta không dám ngủ.

Lữ Vân nhất thời tỉnh ngộ: "Thì ra ta đang ở dưới giường Cổ tiểu thư... Tần tướng quân thật sự hồ đồ..."

Xem ra Tần Trọng Hải ra tay gọn gàng, thần không biết quỷ không hay đặt hắn dưới giường Cổ tiểu thư, bản lĩnh này phải nói thật sự rất cao.

Lữ Vân lại không cảm kích, muốn bò ra khỏi rồi đi thì sợ bị phát giác, đến lúc trở thành dâm tặc, để Cố Tự Nguyên biết thì đúng là bi thảm, vạn kiếp bất phục. Hắn cắn chặt răng, chỉ sợ phát ra tiếng động.

Lại nghe thanh âm Tiểu Hồng vang lên:

- Tiểu thư đừng sợ, để em cầm chổi đến, đảm bảo đánh con chuột chạy đi.

Cố Thiển Hề nói:

- Em mau mang tới đi!

Chỉ một lúc sau, nghe tiếng bước chân vang lên, Tiểu Hồng cầm chổi tới, nàng la dọa một tiếng, kêu lên:

- Xem nô tỳ đây!

Chỉ thấy một cây chổi luồn xuống chân giường, quét qua thân Lữ Vân. Lữ Vân sợ bị phát giác, vội vàng nép vào vách tường. Có điều hắn dùng lực quá mạnh khiến vách tường phát ra tiếng động mạnh, suýt nữa bị đụng sập.

Cố Thiển Hề cả kinh kêu kên:

- Con chuột này thật lớn!

Tiểu Hồng mắng:

- Chuột chết! Chuột xấu xa! Mi nhanh chết đi!

Nàng đánh loạn dưới gầm giường một trận, may là võ công của Lữ Vân không kém, nội lực không tệ. Lúc này chỉ nép sát vào góc tường, để người ta đánh loạn một trận, đúng là vận đen tột độ.

Tiểu Hồng đánh một hồi, đỏ mặt thở hổn hển, không thấy chuột chạy ra, nàng úp xuống sàn, nhìn xuống gầm giường. Lư Vân lắp bắp kinh hãi, sợ nàng phát hiện ra mình, vội vận khởi “Vô Tuyệt tâm pháp”, bàn tay sinh ra hấp lực, thân thể như thằn lằn dán sát vào gầm giường.

Tiểu Hồng thấy dưới giường trống không, nói:

- Dưới giường không có, xem ra nó trốn rồi!

Cổ Thiển Hề vẫn còn lo lắng, thấp giọng nói:

- Không được, chúng ta dùng nước xối một trận đi, bằng không ban đêm chuột bò ra, ta bị hù chết thì sao!

Tiểu Hồng cười nói:

- Được, cái này để nô tỳ lo!

Lập tức chạy ra cửa muốn đi lấy nước, Lư Vân thầm nghĩ: “Ta mà không nghĩ ra biện pháp, tất bị chủ tớ hai nàng thủy hỏa giao công. Không ổn, phải hù hai nàng một trận mới được”

Lập tức giả bộ tiếng chuột, kêu chi chi vài tiếng. Chủ tớ hai người nghe vậy giật mình lùi về sau, Tiểu Hồng cả kinh kêu:

- Con... Con chuột chết tiệt lại chui ra!

Nàng giơ chổi lên, lại đánh loạn dưới giường một trận, Lư Vân tuy dán thân vào giường nhưng lưng và hông vẫn bị đánh liên tục. Hắn kêu “Chi” một tiếng thật to, thầm nghĩ: “Từng này đủ thảm rồi, các nàng sẽ cho rằng con chuột đã chết”

Quả nhiên tiếng kêu thảm thiết qua đi, Tiểu Hồng kinh hồn chưa định nói:

- Đường như chuột đã chết.

Cố Thiển Hề nói nhỏ:

- Em đánh thêm vài phát xem!

Mắt thấy Tiểu Hồng muốn đi tới, Lư Vân quýnh lên, vội lấy trên người ra một đồng tiền ném đi. Nội lực của hắn thâm hậu, chỉ lực không nhỏ. Vù một phát, đồng tiền xoáy vòng vòng bay ra cửa, xem ra tương tự như con chuột.

Đồng tiền bay ra, chủ tớ hai người sợ tới đồng thanh hét lên. Tiểu Hồng cả kinh nói:

- Con chuột này dường như biết bay!

Cố Thiển Hề hét to:

- Đuổi theo!

Tiểu Hồng giơ chổi lên chạy ra ngoài cửa, miệng hãy còn kêu to:

- Con chuột chết bầm, có bản lĩnh đừng chạy, bản cô nương tới đây!

Mắt thấy Tiểu Hồng đi xa, Lư Vân liền triệt hồi lực hút, thân hình rơi xuống đất, thở phào một tiếng: “May là ta biết binh pháp, dương đông kích tây, nếu không tối nay ắt bị đánh chết ở đây”.

Đang vui mừng, lại thấy Cố Thiển Hề chậm rãi đi tới ngồi bên mép giường, bất động một hồi.

Lư Vân thấy đôi chân ngọc thon dài trước mắt, mắt cá chân mềm mại mỹ miều. Bất giác tâm tư rúng động, hấn vội thu nhiếp tinh thần. Chỉ sợ phát ra tiếng động, lúc đó tất bị đánh chết tươi.

Chợt nghe Cố Thiển Hề thấp giọng thở dài như có tâm sự. Lư Vân nghi hoặc: “Thiển Hề thở dài chuyện gì? Chẳng lẽ Dương lang trung không tốt với nàng sao?”

Cố Thiển Hề đang than thở. Sau khi đánh chết “chuột”, Tiểu Hồng trở lại hỏi:

- Tiểu thư, người lại làm sao vậy?

Cố Thiển Hề lắc đầu thở dài:

- Không có gì, ta chỉ thấy thân phận nữ nhi thực đáng thương, vừa sợ bị nam nhân bắt nạt, lại không thể không gả chồng, ai...Không bằng xuất gia làm ni cô.

Tiểu Hồng lập tức đồng ý, lớn tiếng nói:

- Đúng vậy! Nam nhân trong thiên hạ đều không phải thứ tốt, nếu không phải hạng vong ân phụ nghĩa thì cũng trời sinh bạc hạnh, tất cả đều là cấu tặc vô sỉ! Tiểu thư muốn xuất gia, Tiểu Hồng sẽ đi cùng người!

Cố Thiển Hề thở ra một tiếng, nói:

- Không nói những điều này nữa, ta đi ngủ thôi.

Tiểu Hồng nói:

- Để em hầu hạ tiểu thư cởi đồ.

Sau đó chủ tớ hai người bắt đầu cởi áo tháo dây lưng.

Lữ Vân nhắm vội mắt mà tim nhảy loạn xạ. Sợ nhìn thấy ngọc thể của Cố Thiến Hề, có chiều tưởng tượng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại không nhìn được muốn nhìn lén. Trong lòng hắn còn đang khó khăn, lại nghe nàng nói:

- Được rồi, em lui xuống nghỉ đi!

Lữ Vân nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, lại cảm thấy hơi thất vọng.

Cố Thiến Hề đã cởi giày tháo tất, lộ ra bàn chân trần, chậm rãi bước trên thảm. Lữ Vân quen nàng bao nhiêu năm cũng chưa từng thấy qua chân ngọc, lúc này không khỏi ngơ ngác ngẩn ngía.

Hắn nhìn mãi, đột nhiên tự trách: “ Sao ta đê tiện vậy, trốn trong khuê phòng tiểu thư nhà người, còn nhìn lén nữa, ta... Ta đọc sách thánh hiền làm gì?”. Cuối cùng lại tự an ủi: “Đều là Tần tướng quân làm hại. Đây là ‘Trời đã bắt làm, không theo là có tội’, không thể trách ta”

Thiện niệm ác niệm đang giao chiến trong lòng hắn, chợt nghe Cố Thiến Hề thấp giọng kêu lên:

- Đây là cái gì, sao có một phong thư ở đây?

Lữ Vân lấy làm kỳ lạ, lại nghe Cố Thiến Hề thì thầm:

- Khanh khanh thiếp thiếp... Buồn nôn thật, ai đặt trên bàn ta vậy.

Chỉ nghe nàng lật xem, không vội xé thư để đọc.

Lư Vân thầm thở dài: “Ai... Không biết là công tử nhà nào theo đuổi nàng, khanh khanh thiệp thiệp, ghê tởm bậc này mà cũng viết ra được”

Lại nghe Cổ Thiển Hề kêu to một tiếng duyên dáng:

- Lư Vân... Thì ra là chàng...

---0---

Chú: (1) Đời Xuân Thu, vua Tấn Văn Công nước Tấn, gặp loạn phải bỏ nước lưu vong, nay trú nước Tề, mai trú nước Sở. Bấy giờ có một người hiền sĩ tên là Giới Tử Thôi, theo vua giúp đỡ mưu kế. Một hôm, trên đường lánh nạn, lương thực cạn, Giới Tử Thôi phải lén cắt một miếng thịt đùi mình nấu lên dâng vua. Vua ăn xong hỏi ra mới biết, đem lòng cảm kích vô cùng. Giới Tử Thôi theo phò Tấn Văn Công trong mười chín năm trời, cùng nhau trải nếm bao nhiêu gian truân nguy hiểm. Về sau, Tấn Văn Công giành lại được ngôi báu trở về làm vua nước Tấn, phong thưởng rất hậu cho những người có công trong khi tòng vong, nhưng lại quên mất công lao của Giới Tử Thôi. Giới Tử Thôi cũng không oán giận gì, nghĩ mình làm được việc gì, cũng là cái nghĩa vụ của mình, chớ không có công lao gì đáng nói. Vì vậy về nhà đưa mẹ vào núi Điền Sơn ở ẩn. Tấn Văn Công về sau nhớ ra, cho người đi tìm. Giới Tử Thôi không chịu rời Điền Sơn ra lĩnh thưởng, Tấn Văn Công hạ lệnh đốt rừng, ý muốn thúc ép Giới Tử Thôi phải ra, nhưng ông nhất định không chịu tuân mệnh, rốt cục cả hai mẹ con ông đều chết cháy. Vua thương xót, lập miếu thờ và hạ lệnh trong dân gian phải kiêng đốt lửa ba ngày, chỉ ăn đồ ăn nguội đã nấu sẵn để tưởng niệm (khoảng từ mùng 3 tháng 3 đến mùng 5 tháng 3 Âm lịch hàng năm).

(2) Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quyền, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quài, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cự, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Huê Dương Chân Nhân xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là "Ái Tình" để đắc đạo.

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hễ dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích "chó cắn Lã Động Tân" này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán.

Độc truyện Online - Chương 8: Lầu hiệu góc tây

Lại nói Lữ Vân nghe lời Cố Thiến Hề mà lấy làm kì quái, thầm hỏi: “Sao lại là ta?”

Hắn chợt bừng tỉnh đại ngộ, hiểu ra là Tần Trọng Hải giở trò quỷ, lúc này vừa quần vừa thẹn thầm: “Thật là mất mặt, ngày ấy ta không chế nổi tình ý, mới viết một đoạn giải bày tương tư nhớ nhung. Ai ngờ Tần tướng quân lại đặt cho cái tên khó nghe vậy. Ai, lát nữa nàng đọc đến, không biết sẽ ra sao...”

Lữ Vân đang đỏ bừng mặt, lại nghe Cố Thiến Hề ghen ngào, run giọng than:

- Lữ Vân! Thường ngày chàng một mực lãnh huyết thiết diện, không thèm nhìn tới ta, cũng không cầu xin tha thứ. Ta... Ta còn tưởng chàng không cần ta nữa, thì ra chàng vẫn nhớ đến ta...

Nghe được lời này, Lữ Vân vừa sợ vừa xấu hổ. Hiểu ra tâm sự của Cố Thiến Hề, hắn liền tự trách: “Thì ra... Thì ra nàng chờ ta đến cúi đầu ... Ta thật sơ ý...”

Xem ra Cố Thiến Hề sớm đã tha thứ cho hắn, chỉ là nàng mang phận liễu yếu đào tơ, da mặt rất mỏng. Tuy tình lang không hiểu tâm ý nhưng nàng cũng vô kể khả thi.

Lữ Vân trong lòng kích động, muốn bò ra khỏi gầm giường nhưng nhớ ra Cố tiểu thư đang trong tình trạng quần áo không chỉnh tề, lại không dám nữa.

Cố Thiển Hề khóc một hồi mới mở thư, nói:

- Lữ Trọng Nguyên... Để ta xem văn vẻ của chàng ...

Chỉ thấy nàng ghen ngào thành tiếng, thì thầm đọc:

- Lầu hiệu Tây giác, vừng vàng hoàng thành, hùng kỳ vĩ liệt, chịu trách nhiệm thủ hộ bảo an.

Nước mắt nàng rơi, niệm mấy câu đó lại ngạc nhiên hỏi:

- Thật kì quái, Lầu hiệu Tây giác? Đó là chỗ nào?

Lữ Vân thầm kêu khổ: “Đây không phải là bài tụng ca Lầu hiệu Tây giác ta viết thay Tần tướng quân sao? Thế nào lại ở chỗ này?”

Chỉ nghe Cố Thiển Hề a một tiếng, lại đọc:

- Bóng chiều về tây, thị vệ chúng ta lên lầu cao, ngưỡng vọng sương khói kinh thành, gió an lành thổi nhẹ, bốn bề an tĩnh...

Nàng lướt đọc một hồi, đều là câu từ ca ngợi căn lầu canh gác phía tây, không có nửa câu nửa chữ liên quan đến chuyện yêu thương đường mật. Lúc này nộ khí bộc phát, nói:

- Thế này... Đây mà tính là “Tình chàng chàng thiếp thiếp”? Thì ra là trêu chọc ta!

Nàng ném bài tụng lên bàn, sau đó nhảy lên giường khóc.

Lữ Vân vừa vội lại sợ, muốn ra an ủi Cố Thiển Hề nhưng lại chậm chạp không dám. Hẩn trốn ở dưới giường, nhớ tới cử chỉ của nàng mà tâm loạn

như ma: “Lư Vân à Lư Vân, kỳ thật Thiến Hề chưa quên tình người. Thủy chung là do người tự ti xấu hổ, không dám thật lòng với nàng. Ài, người a người, không phụ lòng một phen tình ý của nàng sao?”

Lư Vân ở dưới giường than ngán thở dài. Lại qua nửa canh giờ, tai nghe hơi thở đều đều, biết Cố Thiến Hề đã ngủ say mới dám bò ra. Hắn chậm rãi đi qua, chỉ thấy đôi mi của nàng nhú chặt, trên mặt hầy còn vương lệ.

Chia lìa ở Dương Châu đến nay đã hai năm, đây là lần đầu không vương mắt không nặng gánh ngắm nhìn nàng. Lư Vân ngồi ở mép giường, nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người kia mà khe khẽ thở dài. Duỗi tay thay nàng chỉnh gối sửa mền, hắn thầm nhủ:

“Ta có thể không vương bận nhìn nàng, đã là đại phúc phận kiếp này. Thiến Hề à Thiến Hề, có biết giờ ta đang ở bên cạnh nàng không?”

Hắn nhìn thật lâu như vô vàn luyện tiếc. Càng nhìn lại càng nhớ chuyện cũ, nỗi tương tư trong lòng càng nặng, chỉ sợ rơi lệ. Không muốn thất thố, hắn than nhẹ một tiếng rồi xoay người, muốn nhảy qua cửa sổ rời đi.

Chợt nghe Cố Thiến Hề nói:

- Chàng đừng đi!

Lư Vân chấn động, vội vàng nhìn lại. Thấy Cố Thiến Hề hầy còn ngủ, hắn là vừa nói mộng.

Lư Vân cười khổ rồi lắc đầu, đang định ly khai, chợt nghe Cố Thiến Hề u buồn nói:

- Lư Vân a Lư Vân... Chàng đừng đi... Ta không quan tâm chàng có phải phạm nhân vượt ngục hay không... Lư Vân... Lư Vân... Hai năm... Có

biết ta rất nhớ chàng...

Lúc này Cố Thiến Hề đang ngủ nhưng lời nói rất rõ ràng. Lữ Vân si ngốc mãi mới chậm rãi trở lại bên giường, nhìn khuôn mặt diễm của nàng, thầm than: “Tối bây giờ nàng vẫn yêu ta sâu sắc, ta... Ta thật là tàn nhẫn...”

Năm đó hai người bất đắc dĩ chia lìa. Trong lòng Cố Thiến Hề đau xót nào có ít hơn hẳn? Nàng cả ngày buồn bực không vui, lại không hỏi thăm được tin tức của tình lang, đích thị là chịu đủ tra tấn tàn nhẫn. Riêng hẳn chỉ biết bản thân mình, có khi nào để ý đến sự đau khổ trong lòng Cố Thiến Hề? Nghĩ đến điểm này, đúng là lệ rơi đầy mặt.

Chỉ nghe Cố Thiến Hề hãy còn nước nỡ:

- Lữ Vân hỡi... Chàng đồ Trọng Nguyên, ta thật là cao hứng... Nhưng chàng không để ý ta . . . Lữ Vân à Lữ Vân, chẳng lẽ chàng muốn ta đau khổ cầu xin mới trở về bên ta? Lữ Vân. . . Chàng thật đáng giận. . . Chàng thật đáng giận...

Lữ Vân nghe lời lẽ chân tình, rất là cảm động. Nhất thời không kìm lòng được, hẳn cúi đầu hôn thật sâu lên đôi môi hé mở kia.

Cố Thiến Hề đang ngủ say, cảm giác như có người hôn môi mình. Nàng la lên một tiếng, tỉnh lại đã thấy Lữ Vân thâm tình ngồi ở mép giường. Nàng vừa mừng vừa sợ, vừa yêu vừa hận, nhẹ giọng kêu lên:

- Là chàng sao?!

Lữ Vân gật đầu nói:

- Là ta.

Cố Thiển Hề lệ rơi đầy mặt, khóc ròng:

- Cuối cùng chàng đã đến tìm ta.

Lư Vân cười khố, thở dài:

- Thiển Hề, ta... Ta xin lỗi nàng...

Cố Thiển Hề thả mình vào lòng hắn, khóc lóc thành tiếng. Lư Vân cũng mừng mừng tủi tủi, duỗi tay ôm lấy nàng. Hai người trong lòng bốc lửa, hai cặp môi quần lấy nhau, nhất thời hôn thật sâu. Chỉ thấy khinh liên mật ái, thân trong mộng cảnh.

Đang hôn, chợt nghe thanh âm nghiêm khắc vang lên:

- Thiển Hề ! Có chuyện gì? Có ai trong phòng con sao?

Theo đó là tiếng bước chân vang lên, Nhị di nương mang theo rất nhiều nha hoàn tay cầm gậy gộc chổi quét. Là nghe tiếng Cố Thiển Hề kêu lên sợ hãi nên tới bắt kẻ gian.

Lư Vân hoảng sợ kêu thảm:

- Trời ạ!

Hắn mới chui xuống núp vào giường. Một đám nữ nhân thủ sẵn gậy, đẩy cửa vọt vào. Nhị di nương quát:

- Tiểu tặc đâu?

Chỉ thấy Cố Thiển Hề còn ngái ngủ, lắc đầu nói :

- Chuyện gì vậy, không có ai trong phòng con!

Nhị đi nương hừ một tiếng :

- Rõ ràng nghe tiếng mà, con đừng nghĩ gạt được đi nương!

Nói xong tiến lên trước, nhắc màn gấm lên dò xét một hồi! Cổ Thiển Hề gắt:

- Đã nói là không có ai! Đi nương tin hay không?

Nhị đi nương cười áy náy, nói:

- Mấy ngày trước có chó điên sủa loạn trước cửa nhà ta. Đi nương chỉ sợ bọn chúng tới, không có ý quấy rối.

Lại nghe Tiểu Hồng nói:

- Nô tỳ nghĩ là chuột.

Nhị đi nương cả kinh kêu:

- Thật có chuyện này ư, mọi người, đánh cho ta!

Đám người giơ gậy lên, nhao nhao thọc xuống gầm giường.

Cổ Thiển Hề lộ vẻ hoảng loạn, kêu lên:

- Dưới giường không có chuột, các người về ngủ đi!

Nhị đi nương cả giận nói:

- Không được, đám chuột suốt ngày ăn vụng trong nhà, không kéo ra đánh chết không được!

Quấy loạn gần nửa canh giờ, mắt thấy thật sự không có chuột chạy ra, cả đám mới nghênh ngang rời đi.

Cổ Thiến Hề thấy đám người Nhị di nương đi xa, nhanh chóng cúi xuống gầm giường, thấp giọng hỏi han:

- Lư công tử, chàng khỏe không?

Đã thấy Lư Vân bò sắp ra, mặt mũi bầm dập, hiển nhiên bị người ta đánh một trận. Hắc nhếch miệng cười khổ:

- Ông trời đoái thương, chưa bị người đánh chết tươi.

Cổ Thiến Hề thấy thế, nhin không được cười khúc khích. Từ khi biết Lư Vân đến nay, chưa từng thấy hắc chật vật như vậy. Lòng đầy vui mừng, nàng liền nhẹ nhàng hôn lên gương mặt hắc, đúng là nhu tình vô hạn.

Ngày hôm sau, Tần Trọng Hải vừa tiến cung. Chúng thuộc hạ chạy tới, lớn tiếng nói:

- Khởi bẩm lão Đại, thái giám thượng lễ giám muốn chúng ta qua đó, nói là các đại học sĩ đã xem tác phẩm của mọi người, lúc này muốn phân thứ tự.

Tần Trọng Tải tràn đầy tin tưởng, cười nói:

- Con mẹ nó! Còn muốn phân bình cái gì? Lão tử đương nhiên là đệ nhất!

Y ngẩng đầu rảo bước, ngoác miệng cười to. Đi tới gần, đã thái giám lấy bài văn của mọi người ra, nói:

- Trận này được chư vị đại học sĩ công bình, đã có kết quả thắng bại, xin mọi người thắng đừng kiêu, bại đừng nản. Ngày sau còn tổ chức thi thố thêm, mọi người hãy còn cơ hội hãnh tiến.

Đám thị vệ nghe được lời ấy, đều vì mà đỏ cả kinh, mặt:

- Con mẹ nó, còn bắt chúng ta phải viết nữa! Viết cái tổ tông người!

Thái giám kia như không nghe thấy, cười hì hì nói:

- Mời Khổng Các quý đích thân lên ban thưởng.

Chỉ thấy đại học sĩ Khổng An bước lên phía trước, cầm trên tay một xếp bài, nói:

- Lần này thi đua vịnh ngâm trải qua gian nan, cuối cùng được Hoàng thượng đồng ý, chư vị thị vệ đại nhân bận trăm công bót thời gian tham dự, bản quan tất nhiên vui mừng...

Tiếp đó lái nhái không có hồi kết. Bọn thị vệ nghe lời vô nghĩa, đồng loạt nhắm mắt dưỡng thần luyện khí tĩnh tọa. Nhất thời trong đại đường yên tĩnh không một tiếng động, mọi người như nhập định tọa hóa.

Tần Trọng Hải nghe mà đầy bức mình, đang muốn nổi giận, chợt nghe Khổng An nói:

- Được rồi, bắt đầu trao giải.

Bọn thị vệ thấy chuyện vô nghĩa kết thúc, ào ào mở hai mắt. Tức khắc đầy phòng đều là võ lâm cao thủ ánh mắt sáng ngời, khiến người xem đủ kinh hãi rồi.

Khổng An hít hơi lấy giọng thanh, nói:

- Thi tài lần này, Kim Ngô Vệ về thứ ba, mời Cung Chính Nghi Cung đô thống lên nhận thưởng.

Cung Chính Nghi nghe vậy đại hỉ, nói:

- Không uổng công ta bạc cả tóc, vất óc suy nghĩ một đêm! Cuối cùng có chút hồi báo!

Nói xong vội đi về phía trước lĩnh thưởng.

Khổng An nói:

- Văn chương của Cung Chính Nghi có bố cục nghiêm cẩn, câu từ lưu loát, ngày sau rèn dũa sẽ càng xuất sắc. Các vị nếu có hứng thú, không ngại đến mượn đánh giá một lần.

Cung Chính Nghi liên tục vòng tay, vui vẻ nói:

- Mọi người nếu muốn xem, hoan nghênh đến lầu hiệu Bắc giác.

Bọn thị vệ từng người cười mắng lung tung, toàn bộ không một ai để ý tới.

Khổng An lại nói:

- Lần này về hạng nhì là Phủ quân vệ, mời Lý Dương Ưng Lý Đô thống.

Lý Dương Ưng thân cao chín thước, hai lỗ mũi hếch lên trời, hình dạng trông như thổ phỉ, ai ngờ cũng là hạng văn hay chữ tốt. Chỉ thấy hấn mạnh mẽ lên phía trước lĩnh thưởng, bộ dạng đầy vui vẻ.

Khổng An nói:

- Văn từ Lý Dương Ưng nhìn xa trông rộng, đối trận kính cẩn, từ tảo tuyệt đẹp, cũng là tác phẩm tiêu biểu.

Lý Dương Ưng cười to nói:

- Ít nhiều ta cũng nhờ Phòng tiên sinh...

Khổng An ồ một tiếng như hoài nghi có người làm văn hộ. Lý Dương Ưng ngập ngừng nói:

- Ta chỉ nhờ Phòng tiên sinh chỉnh sửa một chút...

Khổng An hừ một tiếng, nói:

- Ngày sau phải cố gắng thêm!

Lý Dương Ưng cười bồi:

- Dạ, hạ quan sẽ để ý.

Sau đó vội vàng nhảy xuống, quát to:

- Lão tử đạt giải rồi!

Liền cùng các huynh đệ chúc mừng.

Tần Trọng Hải ho nhẹ một tiếng, mắt thấy hạng thổ phỉ như Lý Dương Ưng cũng có thể đoạt giải, y nhìn đám thuộc cấp đang nhụt ý, thấp giọng nói:

- Các người chờ xem đi! Quán quân tất là lão tử.

Khổng An cao giọng, nói:

- Trước khi công bố quán quân, lão phu phải nói rõ trước một chuyện.

Mọi người nghe lời kỳ lạ, vội vàng ngẩng đầu. Khổng An nói:

- Lần này về ngôi vị quán quân, đã có tranh luận rất lớn. Nguyên vì bút pháp rất khác lạ, quá mức đặc dị, tuy có chỗ lệch đường nhưng người đọc ai ai cũng phải rơi lệ, chỉ cảm thấy tác phẩm sao xuất sắc như thế, nếu không được lưu cho hậu thế, thật sự quá mức đáng tiếc. Các đại nhân nhiều lần thảo luận, mới quyết định hạ thưởng đặc biệt.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, chỉ là một thiên vịnh thần tượng, ai ngờ có thể làm cho người người khóc rống, nói đến thực khó mà tin tưởng nổi.

Khổng An hướng sang Tần Trọng Hải, cười nói:

- Tần tướng quân, chúc mừng ngài, viết được một thiên văn chương tuyệt phẩm!

Tần Trọng Hải ngửa mặt lên trời cười to, đắc ý dào dạt đi tới nói:

- Chắc chắn là ta được thưởng! Có cái gì tranh luận hay không?

Khổng An cười nói:

- Chỉ vì văn chương của ngài thật sự đặc biệt, coi Lầu hiệu Tây giác là tình nhân trong mộng để vịnh ngâm, làm cảm động vô số đại nhân chấm bài.

Tần Trọng Hải ngạc nhiên nói:

- Ông nói cái gì?

Khổng An lấy bài văn ra, tán thưởng đọc:

- Khanh khanh (1) của ta, mộng tưởng quẩn quanh, không ngày nào quên, tương tư khó dứt ...

Nói xong dùng sức vỗ vai Tần Trọng Hải, khen:

- Ngài yêu Lầu hiệu Tây giác như vậy, chúng ta đều cảm động vạn phần!

Tần Trọng Hải bừng tỉnh đại ngộ, mới biết là do quản gia đã niêm phong sai, lại đem tờ giấy viết bài "Khanh khanh ái ái" bỏ vào bì thư "Tụng ca Lầu hiệu Tây giác ". Trên mặt lộ vẻ áy náy, y thầm than rằng: “Hồng bút, không biết Lư huynh đệ bên kia có chạy loạn hay không, lần này hẳn bị ta hại thật thảm”

Đang nghĩ, lại nghe Khổng An nói:

- Chỉ là Tần tướng quân phải chú ý vệ sinh ngày thường, tuy rằng cảm mến Lầu hiệu Tây giác sâu sắc nhưng không thể dùng miệng đi liếm đi cắn, bằng không bụng tiêu chảy, có thể bị bệnh.

Tần Trọng Hải liên tục cười gượng, thầm nghĩ: “Bệnh...bệnh cái rắm, không ngờ sai lầm này để cho lão tăng giải đầu, thực là không hiểu thế nào!!!”

---0---

Chú: (1) Đời Lục triều, cho "khanh" là tiếng gọi nhau rất thân yêu, nên nay vợ chồng thường gọi nhau là "khanh khanh".

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 9: Đường dài quyết thẳng

Lại nói Tần Trọng Hải mang giải thưởng về nhà, đang muốn thao thao bất tuyệt một phen. Chợt nghe quản gia báo lại, nói rằng Liễu Ngang Thiên có việc muốn thương lượng, y vui vẻ nói:

- Hay lắm! Lão tử đang muốn tìm người khoe vui, Hầu gia lại đưa người đến cửa! Hì hì!

Vừa nói vừa ôm giải thưởng phóng ra ngoài cửa. Đến Liễu phủ, đã thấy hai người Liễu Ngang Thiên cùng Dương Túc Quan đứng đó, đều mang sắc mặt ngưng trọng chờ mọi người đến. Tần Trọng Hải cười nói:

- Thế nào? Bệnh trĩ lại phát sao?

Liễu Ngang Thiên mắng:

- Nói bậy! Cho người biết, đại sự không ổn!

Tần Trọng Hải ngạc nhiên hỏi:

- Đại sự không tốt gì? Hoàng thượng cũng bị trĩ sao?

Liễu Ngang Thiên cả giận nói:

- Người còn nói bậy nữa! Hiện nay trong triều nổi gió bão, đã chia rẽ đến tình trạng sinh tử rồi!

Tần Trọng Hải kinh ngạc hỏi:

- Sinh tử? Là sao?

Vừa nói, y vừa nhìn qua Dương Túc Quan. Chỉ thấy thần sắc của chàng ngưng trọng dị thường, hẳn là không phải chuyện đùa.

Lại nói Ngũ Định Viễn cũng nhận được tin tức, đang trên đường đến Liễu phủ.

Mấy ngày nay mọi người chơi bời tiêu dao, không ai làm chuyện nghiêm túc, chỉ có hẩn trốn trong phủ Chế Sứ, ghi chép vụ án Yến Lăng tiêu cực định làm đơn kiện, thuyết phục đám người Liễu Ngang Thiên cho điều tra lại. Bắt đầu viết từ chuyện mười tám tiêu sư chết thảm đến Tề Bá Xuyên thác ở Mã Vương miếu. Ngũ Định Viễn lòng đầy bi phẫn, viết liền mười trang giấy lớn, kể về chuyện Côn Luân Sơn hung ác ra sao, Tri phủ Lục Thanh Chính cấu kết cùng phỉ nhân thế nào... Hành văn của hẩn khó coi nhưng dựa vào tấm lòng quang minh chính đại, lại làm người đọc cảm động vạn phần.

Ngũ Định Viễn vội vã vào Liễu phủ, thấy mọi người đều đã đến. Hai người Liễu Ngang Thiên cùng Dương Túc Quan đang thấp giọng trao đổi, riêng Lư Vân mặt mày toả sáng dường như diệt hết vận đen. Ngũ Định Viễn

ngừng mắt nhìn lại, thấy thêm Tần Trọng Hải tay cầm giải thưởng không biết lấy từ đâu, đang đối diện Lưu Vân lớn tiếng tự khoe. Vì Tử Tráng ở bên liền kéo Ngũ Định Viễn qua ngồi xuống.

Liễu Ngang Thiên thấy người tới đủ, liền nói:

- Mọi người nghe kỹ. Sáng nay Hoàng thượng ra lệnh, ba tháng sau Hình bộ thẩm vấn Lưu Kính, Đại Lý Tự thẩm vấn Giang Sung. Chuyện tình nhân mã hai phái liên lạc cùng chúng ta không thể kéo dài, cần được trả lời. Hôm nay, tìm các người đến là vì chuyện này.

Ngũ Định Viễn nghe xong, thầm nghĩ: "Hay lắm! Lại là chuyện này, hôm nay ta phải thuyết phục Hầu gia, sớm ngày kết thúc vụ án Yến lăng tiêu cục."

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn hiện vẻ kích động.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Hai hổ tranh nhau, đã đến bước cuối cùng. Ba tháng sau Giang Sung cùng Lưu Kính đều phải ra công đường. Nếu lão phu sở liệu không sai, song phương đều có kỳ chiêu, liều mạng hãm hại nhau. Đến lúc đó trong triều gió tanh mưa máu, loạn thành một đồng.

Dương Túc Quan gật đầu nói:

- Nghe nói phía Giang Sung đã tìm ra một nhân chứng mẫu chốt, tự nguyện đứng ra vạch tội Lưu Kính. Chỉ sợ Lưu tổng quản khó mà an ổn.

Mọi người nghe Giang Sung có thể mua chuộc người bên cạnh Lưu Kính, đều rất kinh ngạc.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Tuy Giang Sung âm độc nhưng Lưu tổng quản cũng không phải là đèn cạn dầu. Vì đấu trận này, Lưu Kính cũng tìm một nhân vật đại danh đỉnh đỉnh đến thăm vấn Giang Sung. Nếu không bắt Giang tặc đền tội, người nọ sẽ quyết không thôi.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, hỏi:

- Lưu Kính còn có bảo bối gì? Thủ hạ Tiết Nô Nhi của lão, không phải mới bị người đánh một trăm hèo sao?

Liễu Ngang Thiên hắc hắc cười nói:

- Lưu Kính có căn cơ thâm hậu, việc này sao làm khó được. Nghe nói để mời người lần này, Lưu Kính còn đặc biệt nhờ Quỳnh quốc trượng cái đao du thuyết.

Tất cả mọi người la lên một tiếng, hỏi:

- Rốt cuộc người nọ là ai?

Dương Túc Quan xưa nay uyên bác, lúc này trầm ngâm hỏi:

- Chẳng lẽ là Từ khanh Đại Lý Tự, Từ Trung Tiến sắp cáo lão hồi hương?

Liễu Ngang Thiên vỗ đùi khen:

- Túc Quan hiền diệt quả nhiên rất giỏi, chính là Từ Tự khanh. Từ đại nhân có ngoại hiệu là Từ ‘đầu sắt’. Ông này thứ nhất chuyên chém đầu người ta, thứ hai không sợ mất đầu. Có Từ đại nhân ra tay, Giang Sung không khỏi

kiêng kỵ ba phần. Tranh chấp lần này, rốt cuộc hươu chết về tay ai còn chưa biết!

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ: “Từ ‘đầu sắt’ cứng rắn như thế, Giang Sung tất nhiên không ổn.” Nghĩ đến điều này, bất giác lòng đầy hưng phấn.

Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Hôm nay lão phu mời chư vị tới đây, là để cùng định đoạt đối sách. Lúc này hai hổ tranh chấp, ít ngày nữa sẽ cắn xé nhau. Chúng ta muốn tìm người hợp tác, chư vị cho rằng bên nào là thỏa đáng?

Việc này được nhắc lại lần thứ hai, Dương Túc Quan ho nhẹ một tiếng, đi đầu nói:

- Ta chủ trương hợp tác cùng Giang Sung. Ngày ấy Giang Sung hứa giao lại chức vị Đô Chỉ Huy Sứ kinh kỳ. Giờ này cục diện triều đình rối loạn. Nếu có thể được vị trí hại ít lợi nhiều như thế, sao chúng ta lại không làm?

Ngũ Định Viễn nghe lời ấy, trong tâm không vui. Tần Trọng Hải cười nói:

- Lời của Dương lang trung không đúng. Không phải tục ngữ có nói sao? Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi là quân tử, thù hoa trên gấm gọi là tiểu nhân. Hiện nay Giang Sung thế đại, Lưu Kính lực mỏng. Người lấy lòng đám lưu manh, chưa chắc chúng sẽ thật tình cảm kích.

Dương Túc Quan không cho là đúng, đang muốn mở miệng phản bác, Liễu Ngang Thiên lại nói:

- Chư vị an tâm chớ nóng, ta có vài chuyện muốn nhắc nhở các người.

Mọi người vâng dạ một tiếng, đều yên lặng trở lại.

Liễu Ngang Thiên quan sát bốn người trước mắt, nói:

- Bốn người chưa thành gia lập thất. Lão phu giống bá phụ của các người, muốn sao mấy người bình an đến một vùng trời mới thôi. Tâm ý này, các người có từng biết?

Mọi người đứng dậy, khom người nói:

- Đa tạ Hầu gia trân trọng.

Liễu Ngang Thiên thở dài nói:

- Ta hành sự luôn cẩn thận, đó cũng là vì tiền đồ của các người. Lần này tình thế dị thường. Đừng vội đưa ra quyết định, nếu gặp phải sự tình bất lợi, chỉ sợ không tốt với tất cả mọi người.

Mọi người cùng nói:

- Hầu gia giáo huấn rất phải.

Liễu Ngang Thiên nhìn Ngũ Định Viễn, nói:

- Chúng ta đến bước này. Định Viễn, người nói cách nhìn của mình trước đi!

Ngũ Định Viễn toàn tâm toàn ý báo thù cho Yến lăng tiêu cực, liền nói ngay:

- Hạ quan bốn ba ngàn dặm, sở cầu không nhiều. Chỉ muốn đòi công bằng cho cả nhà Yến Lăng tiêu cực. Bất luận Hầu gia quyết định hợp tác cùng phái nào, hạ quan chỉ cầu phá án trên, an ủi vong linh người đã khuất.

Hắn đưa tập đơn kiện lên, nói:

- Hầu gia, ở đây có đơn về án của Yến Lăng tiêu cục, mời ngài xem qua.

Liễu Ngang Thiên tiện tay đón lấy, xem qua nhưng từ chối cho ý kiến. Ngũ Định Viễn âm thầm lo âu: “Xem bộ dáng của Hầu gia, ắt là suy tính phương án khác. Nếu thật phải bắt tay cùng Giang Sung, bảo ta làm sao đối mặt phụ tử Tề gia? Ta. . . Ta nên làm gì bây giờ?”

Liễu Ngang Thiên đưa đơn cho Dương Túc Quan, hỏi:

- Yến Lăng tiêu cục có quan hệ cùng Thiếu Lâm. Dương hiền điệt có cao kiến gì chăng?

Dương Túc Quan nhận đơn, lật xem vài tờ rồi lắc đầu nói:

- Giang Sung là Thái sử, không có lực bộ hội thẩm định án, sợ là rất khó chống lại. Huống chi án tình Yến Lăng tiêu cục có nhiều chỗ khúc chiết. Nếu muốn phá án, chỉ sợ cực kỳ khó khăn. Theo ý ta, án nọ gấp gáp không được, chi bằng bàn bạc kỹ hơn.

Liễu Ngang Thiên ừm một tiếng, nói:

- Dương hiền điệt vẫn có ý hợp tác cùng Giang Sung, đổi lấy đại vị Đô chỉ huy sứ. Không biết tâm ý của mọi người ra sao?

Ngũ Định Viễn thống hận nhất là Giang Sung, rất sợ Liễu Ngang Thiên hợp tác cộng sự gian thần. Tuy nóng lòng nhưng tự biết cử chỉ lần trước quá lỗ mãng phạm thượng, lúc này không dám tùy ý nói bừa nữa, hẳn nhìn sang Lữ Vân, hy vọng người huynh đệ này có thể mở lời phản đối. Dự liệu rằng, ỷ vào khí thế tân khoa Trạng nguyên, có thể làm Liễu Ngang Thiên, Dương

Túc Quan hồi tâm chuyển ý. Lần trước Lư Vân không tham dự hội nghị, lúc này chỉ tĩnh tọa nghe mà chưa nói lấy một lời. Ngũ Định Viễn sầu lo nhưng không có cơ hội lên nói chuyện cùng Lư Vân, nhất thời lòng đầy hốt hoảng.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Trọng Hải! Nói đến chuyện cùng hợp tác Giang Sung, không biết ý người thế nào?

Mọi người quay sang, đã thấy Tần Trọng Hải cúi đầu, mày rậm nhíu chặt, lại chậm rãi gật đầu.

Ngũ Định Viễn rét lạnh trong lòng, thầm nghĩ: “Thảm rồi! Ngay cả Tần tướng quân cũng đồng ý. Chỉ còn mình ta phản đối, xem ra đúng là một tay võ không nên tiếng.”

Dương Túc Quan thì vui vẻ thầm nghĩ: "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Trọng Hải quả là anh hùng, tuyệt không phải người câu nệ."

Liễu Ngang Thiên thấy Tần Trọng Hải đồng ý, liền nhắc:

- Nếu đồng ý, Trọng Hải nói lý do đi!

Mọi người thấy Tần Trọng Hải nhắm nghiền hai mắt, thần sắc như đầy sầu lo, đều nói thầm: "Trọng Hải ngày thường nói cười cợt nhả, đến lúc quan trọng lại phải bày ra bộ dáng đứng đắn. Ài, chuyện này thật sự là làm khó cho hắn."

Qua một hồi lâu, Tần Trọng Hải còn đang gật gù không ngớt, Liễu Ngang Thiên nói:

- Trọng Hải, người mau nói! Chúng ta đang đợi!

Lão thúc giục một hồi, chỉ nghe Tần Trọng Hải nói:

- Hố.....

Mọi người lấy làm kỳ lạ, nghĩ thầm: "Hố? Đây là ý gì? Chẳng lẽ muốn tiêu diệt Bát Hố trong triều sao?"

Liễu Ngang Thiên cau mày nói:

- Hố? Là cái quái gì? Người nói rõ ràng một chút.

Tần Trọng Hải nói:

- . . . Phù.. .Bãi. .

Liễu Ngang Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Bãi ? Bãi cái gì? Muốn bãi bỏ Giang Sung sao?

Mọi người nhất thời rì tai thì thầm, đều không rõ ý tứ của Tần Trọng Hải.

Liễu Ngang Thiên quát:

- Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?

Tần Trọng Hải nói:

- Hô. . . Hô. . . phù. . . phù...

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, thấp giọng nói:

- ‘Hô hô phù phù’, là có ý gì?

Dương Túc Quan hừ một tiếng, nói:

- Đừng hỏi nữa, hần đang ngủ.

Liễu Ngang Thiên giận dữ, nhất thời hét lớn một tiếng, quát:

- Tần Trọng Hải! Người tỉnh dậy cho ta!

Đã thấy Tần Trọng Hải nhảy dựng lên, cả kinh nói:

- Làm sao vậy? Cháy đến đây sao?

Dương Túc Quan thở dài than:

- Chúng ta đang nói đại sự, hần lại tới chỗ này ngủ gật, ai...

Liễu Ngang Thiên chỉ tay quát:

- Cái hạng vách bằng đất dơ!

Tần Trọng Hải vội vàng xoay người, cẩn thận tra xét bức tường, nói:

- Vách tường nơi này bị dơ? Chờ một chút, sẽ tìm quần gia rửa sạch.

Dương Túc Quan thở dài than:

- Đúng là...Phu Tử có viết: ‘Gỗ mục không thể chạm khắc được, vách bằng đất dơ không thể trát được’ (1).

Tần Trọng Hải cười khố nói:

- Trên tường đều là vật dơ, đương nhiên không thể bị trát bẩn thêm.

Y cười khan mấy tiếng, nói:

- Nói mãi cũng khát, uống chén trà trước đi!

Vừa nói vừa cầm lấy chén trà của Liễu Ngang Thiên, không hỏi han gì mà mở miệng lớn uống như trâu.

Liễu Ngang Thiên hừ một tiếng, nói:

- Mới rồi thấy người gật đầu liên tục, chẳng lẽ đồng ý hợp tác cùng Giang Sung?

Tần Trọng Hải thất kinh, há mồm bắn ra đầy nước trà, hướng vào mặt Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn lại càng hoảng sợ. Đã được chân truyền của Thiên Sơn, giờ phút này võ công siêu phàm nhập thánh, hai chân hẫ lập tức điểm nhẹ, phóng lên cao tránh thoát “mũi tên nước” của Tần Trọng Hải. Nước trà liền phun tới Dương Túc Quan, Dương Túc Quan cả kinh, sử xuất thân pháp khéo léo vọt sang một bên. Lúc này Lư Vân đang bận hồi tưởng thời khắc ngọt ngào cùng Cố Thiển Hề, đâu ngờ có một mũi tên nước đập vào mặt mà đến. Thoáng chốc hẫ hét một tiếng, đã bị phun đầy mặt và cổ.

Tần Trọng Hải áy náy nói:

- Xin lỗi, xin lỗi.

Lập tức đi tới lau cho Lư Vân. Hai người lau một hồi, chỉ nghe Liễu Ngang Thiên cả giận nói:

- Trọng Hải! Người mau nói nói rõ ràng cho ta! Chuyện chúng ta cộng sự Giang Sung. Hiện nay Định Viễn phản đối, Túc Quan tán thành, rốt cuộc ý người ra sao?

Tần Trọng Hải cười hắc hắc, chìa chìa hai tay nói:

- Ta không có ý kiến về việc này. Chư vị nói sao, ta theo vậy là xong.

Y không oán cừu cùng hai nhà Giang Sung, Lưu Kính. Dù có hảo cảm với Lưu Kính nhưng không cần thiết ra sức cho đối phương, liền có ý không giúp bên nào.

Liễu Ngang Thiên hắng giọng một tiếng, nói:

- Nếu không cố ý kiến, người ngồi xuống đi.

Tần Trọng Hải cười ha hả, tự về chỗ ngồi. Chỉ thấy y cười hì hì nhìn sang Lữ Vân như có thâm ý.

Quả thấy Liễu Ngang Thiên quay sang hỏi Lữ Vân:

- Lữ hiền đệ, Dương lang trung tán thành, Ngũ chế sứ phản đối, Tần tướng quân lại nhắm mắt làm ngơ. Giờ còn phải xem, nếu người tán thành, lão phu sẽ đồng ý hợp tác cùng Giang Sung. Nếu người phản đối, lão phu sẽ đi gặp Lưu Kính. Người nói về kiến giải của mình đi!

Mọi người đồng loạt hướng về Lữ Vân, chờ câu trả lời của hắn.

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ: "Lữ huynh đệ là sinh tử chi giao của ta. Theo lý sẽ giúp ta. Chỉ là tính tình của hắn cổ quái, không biết sẽ thế nào!"

Dương Túc Quan thầm nghĩ: "Không ổn, Lư Vân giao tình thường thường cùng ta, vài ngày trước còn không thoải mái tại nhà ta, chắc chắn phản đối chuyện này"

Mấy ngày nay chàng bận rộn, còn phải tranh thủ rời kinh thành một chuyến, không rảnh mời Cố Thiển Hề xuất môn nên không biết chuyện giữa nàng và Lư Vân.

Mọi người mang tâm tư riêng, đều sợ Lư Vân phản đối ý mình, lại chỉ có Tần Trọng Hải cười dài thầm nghĩ: "Lư huynh đệ sở trường về binh pháp mưu lược. Xem hẳn đại nghị luận, đến lúc đó tất có kiến giải."

Tần Trọng Hải từng cùng Lư Vân đi Tây Cương kết thân nghị hòa, rất tâm đắc với mưu kế của Lư Vân. Mới rồi y không cho ý kiến, kỳ thật là có ý nhường người tài.

Lư Vân lại tỏ ra trầm ngâm. Từ khi đậu Tiến sĩ tới nay mới gặp phải nan đề trọng đại như thế, nhất thời suy tư liên tục, lộ đầy vẻ khó khăn.

Liễu Ngang Thiên thúc giục:

- Lư hiền đệ, mau nói đi!

Lư Vân nghĩ lát nữa mới nói:

- Chiếu theo ngu kiến của tại hạ. Chúng ta hợp tác cùng Lưu Kính, sợ không đủ thực lực xô đổ Giang Sung, chỉ lãng phí tâm lực mà thôi.

Ngũ Định Viễn thở dài: "Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, thật sự trở giáo rồi."

Dương Túc Quan vui vẻ thầm nghĩ: “Đều nói Lư Vân là thư sinh cố chấp, không ngờ sở kiến của anh hùng đều như nhau.”

Lúc này, Lư Vân lại nói:

- Nếu chúng ta hợp tác cùng Giang Sung, đó cũng là bảo hổ lột da, không những không được chức Đô chỉ huy sứ kinh kỳ mà còn có thể bị trả đũa. Chỉ cần Lưu Kính bị diệt, môi hở răng lạnh, kế tiếp sẽ là chúng ta.

Hai hàng lông mày Dương Túc Quan khẽ động, hỏi:

- Tại sao nói vậy?

Lư Vân nói:

- Ngày nay hai hổ quyết đấu, đám tiểu nhân trong triều nhân cơ hội uy hiếp Giang, Lưu để mò chỗ tốt. Theo ta, sợ là không ít kẻ thèm muốn cái chức Đô chỉ huy sứ. Chưa chắc Giang Sung đã thật tình với chúng ta. Trừ phi phải giao lại chức này ngay lập tức, nếu không thật không thể an tâm.

Liễu Ngang Thiên gật đầu nói:

- Lời của Lư hiền đệ có lý, chúng ta không thể không đề phòng việc này.

Dương Túc Quan hỏi:

- Chiếu theo ý tứ của Lư huynh, vậy chúng ta nên hợp tác cùng Lưu Kính?

Lư Vân lắc đầu nói:

- Cũng không hẳn.

Dương Túc Quan trầm giọng nói:

- Như lời Lữ huynh, chúng ta không hợp tác cùng Giang Sung, cũng không cộng sự cùng Lưu Kính. Chẳng lẽ là ngồi chờ chết, đến khi đại cục đã định, để những người này tới thu thập chúng ta?

Lữ Vân cười nói:

- Dương lang trung đã nói quá rồi, ngày nay chúng ta trợ Lữ cũng tốt, giúp Giang cũng được, đều là vất vả khó khăn không công, không biết vì sao mọi người còn băn khoăn chuyện này?

Dương Túc Quan hừ một tiếng, nói:

- Không giúp Lữ tất phải giúp Giang. Đây là thế cục bắt buộc, chúng ta căn bản không được chọn lựa.

Lữ Vân lắc đầu nói:

- Ta chủ trương không giúp bên nào cả.

Mọi người nghe vậy liên tục cười nhạt. Dương Túc Quan càng nở nụ cười to. Liễu Ngang Thiên khẽ lắc đầu thầm than: "Lữ hiền đệ vẫn còn non nớt, lời này thật sự chỉ là cách nhìn hạn hẹp của bọn thư sinh."

Lại nghe Tần Trọng Hải hét lớn một tiếng, nói:

- Mọi người ầm ĩ cái gì, hãy nghe hản nói cho hết lời.

Mọi người nghe vậy mới yên lặng trở lại. Lữ Vân khẽ gật đầu với Tần Trọng Hải, tiếp theo nói:

- Giang Lưu quyết đấu, kẻ khác ‘ trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi ’ thì không nói. Chúng ta thân là triều thần ăn lộc vua, phải thừa dịp này nhất thống loạn chính, tròng chấn triều cương.

Mọi người nghe lời này, đều hứng thú ồ một tiếng. Chỉ nghe Lữ Vân nói tiếp:

- Vừa nghe Hầu gia có nói, lần này Đại Lý tự thẩm vấn Giang Sung, chủ yếu là luận tội y tự tiện điều động quân binh ở Ngọc Môn Quan, kỳ thật để đối phó với Giang Sung, án này còn kém xa mới hữu dụng bằng huyết án Yến Lăng tiêu cục.

Nghe bốn chữ "Yến Lăng tiêu cục", mọi người đều rung mình. Ngũ Định Viễn lại trở nên hưng phấn.

Liễu Ngang Thiên khẽ nhú mày, hiển nhiên thấy mấu chốt trong đó, lập tức nói:

- Mời Lữ hiền điệt! Lão phu nguyện nghe tỏ tường!

Lữ Vân nói:

- Theo thiện ý của ta, vụ án Yến Lăng tiêu cục trước sau liên quan đến Tri phủ Lương Tri Nghĩa, Ngự sử Vương Ninh, tám mươi ba nhân mạng Tề gia, liên lụy to lớn, án dính líu rộng, có thể nói rất là hiểm thấy. Nếu trước hai mươi tháng chạp ngày Đại Lý Tự hội thẩm Giang Sung, chúng ta có thể thu thập đầy đủ nhân chứng vật chứng, dựa vào thiên địa kỳ oán này, nhất định hoàn toàn bắt ép Giang Sung. Đợi đến nhược điểm của người này rơi vào trong tay chúng ta. Đến lúc đó cưỡi gió khiến cỏ phải rạp, mặc Giang Sung to cỡ nào, cũng khó thoát khỏi bàn tay của trời.

Liễu Ngang Thiên gật đầu, nói:

- Lời của Lữ hiền diệt không sai. Chỉ là, Giang Sung há mặc cho chúng ta thông dong điều tra? Đến lúc trở mặt, chỉ sợ hai bên đều không có kết quả tốt.

Lần tây hành điều tra da dê quả là gió tanh mưa máu, Ngũ Định Viễn còn suýt tận số tại Thiên Sơn. Liễu Ngang Thiên nghe mọi người bẩm báo, lúc này liền bày ra nỗi sầu lo.

Tần Trọng Hải nói chen vào:

- Trước mắt Giang Sung bận đấu đá cùng Lưu Kính, mất lực đối phó chúng ta. Nếu nhân cơ hội điều tra, lực cản tất nhỏ.

Lời này của Tần Trọng Hải không phải là sai. Nếu Lưu Kính biết Liễu Ngang Thiên điều tra vụ án Yến Lăng tiêu cực, không những không quấy nhiễu, không chừng còn phái người tương trợ. Đối với Giang Sung mà nói, vụ án Yến Lăng tiêu cực là một chuyện, nhưng giờ hấn sợ nhất hai phái Lưu Liễu hợp làm một, dù biết Liễu Ngang Thiên bắt tay điều tra nghe ngóng cũng không lập tức trở mặt, ngược tìm cơ hội giải hòa nhượng bộ, tránh hai mặt thù địch.

Mọi người lão luyện giang hồ, kiến giải tinh tường, lúc này nghe Tần Trọng Hải nói đều gật đầu.

Lữ Vân thấy mọi người tán thành. Lòng hấn vui vẻ, lại nói:

- Nếu chúng ta có đầy đủ vật chứng, tất chế trụ được Giang Sung. Ngày sau giúp Lưu thì Giang diệt, trợ Giang thì Lưu vong. Từ nay ba phái triều đình, Liễu môn nhất hệ tất sẽ hùng cường nhất.

Liễu Ngang Thiên nghĩ không sai, vui vẻ nói:

- Kế này đại diệu! Chúng ta nên theo như thế!

Ngũ Định Viễn lộ vẻ vui mừng, Dương Túc Quan lại nói:

- Lư huynh nói không sai, chỉ là muốn nắm giữ toàn bộ vụ án thì có chỗ khó, thứ nhất người phạm án là cao thủ Côn Luân rất khó chế phục. Hơn nữa đám người Trác Lăng Chiêu này thủ khẩu như bình, dù bắt được chúng nhưng cũng khó bức cung ra người cầm đầu ra lệnh. Chúng ta lao sư động chúng, sợ rằng lãng phí thêm thời gian.

Mọi người nghe vậy gật đầu, đều biết chỗ khó khăn trong đó. Liễu Ngang Thiên trầm ngâm chốc lát, nói:

- Túc Quan hiền đệ nói cũng phải, việc này phải thận trọng.

Lão biết Ngũ Định Viễn là bộ khoái, tất nhiên lành nghề thâm vấn đuổi bắt, liền hỏi:

- Định Viễn à! Nếu người nhận án này, ý định công việc thế nào?

Ngũ Định Viễn nghe Liễu Ngang Thiên hỏi ý mình, mừng rỡ vội nói:

- Ty chức thù sâu như biển cùng Côn Luân Sơn. Chỉ cần Hầu gia sai một tiếng, ngày mai ty chức liền lên đường, tìm xem đám tặc nhân ở nơi nào. Bằng hữu giang hồ của hạ quan không ít, chỉ cần tường tận thẩm tra, chắc chắn tìm ra hành tung của bọn chúng.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Nghe Túc Quan nói, tựa hồ võ công của phi nhân không kém, người có chắc chắn bắt được bọn chúng?

Ngũ Định Viễn quỳ một gối xuống, giận dữ nói:

- Hầu gia yên tâm, hạ quan không cần tánh mạng, cũng muốn băm đám tặc tử ngàn đao vạn nhát, an ủi cả nhà Yến Lăng tiêu cực trên trời.

Mọi người thấy hăn mặt đầy oán giận, ngôn ngữ bi tráng, hình như có huyết hải thâm cừu vô tận, đều là cả kinh. Liễu Ngang Thiên cùng Dương Túc Quan nhìn nhau, hai người đều khẽ lắc đầu với vẻ âu lo.

Tần Trọng Hải trầm nghĩ: "Xem ra Ngũ chế sứ không cần tánh mạng, đến lúc đó vừa thấy mặt Trác Lăng Chiêu, chỉ sợ gây ra chuyện xấu. Không biết Hầu gia quyết định phái hăn đi hành sự hay không!"

Tần Trọng Hải đi theo Liễu Ngang Thiên lâu ngày, biết rõ thượng cấp hành sự bảo thủ. Giờ Ngũ Định Viễn nổi nóng, Liễu Ngang Thiên sẽ không để hăn đi làm mà phó thác án này cho người khác.

Quả nghe Liễu Ngang Thiên chuyển sang hỏi Vi Tử Tráng:

- Ông có biết hành tung của đám nhân mã Côn Luân Sơn?

Vi Tử Tráng lắc đầu:

- Từ lúc rời Hoa Sơn, Trác Lăng Chiêu giống như mai danh ẩn tích, hoàn toàn không đi lại trên giang hồ, không biết chạy đi nơi đâu.

Liễu Ngang Thiên thở dài nói:

- Nếu tìm không ra nhóm người này, án này sẽ rơi vào thế khó...

Lão nhìn về phía Dương Túc Quan, hỏi:

- Bên phía Thiếu Lâm có tin tức gì chẳng?

Dương Túc Quan gật đầu nói:

- Về đám người kia đang ở nơi nào, chư vị yên tâm. Theo tin tức bốn tự truyền đến, môn hạ Côn Luân Sơn đã tới Giang Nam.

Ngũ Định Viễn hoắc mắt đứng lên, lớn tiếng nói:

- Thì ra tặc nhân đi Giang Nam! Chúng ta đuổi theo giết bọn chúng!

Liễu Ngang Thiên thấy hấn xúc động, bất giác nhú mày. Ngũ Định Viễn lại không hề hay biết, vẫn nghiêng răng nghiêng lợi.

Dương Túc Quan ho nhẹ một tiếng, nói:

- Nghe nói từ khi Trác Lăng Chiêu bị Ninh Bất Phàm đánh bại, thể xác tinh thần câu chế, liền trốn ở Giang Nam khổ tư kiếm pháp mới, muốn tìm Ninh Bất Phàm nhất quyết thắng bại lần nữa. Đám phỉ nhân ở dưới người này không chịu ngồi yên, hành hung giết người tại Giang Nam, đã tiêu diệt mười mấy môn phái nhỏ yếu.

Hai người Vi Ngũ nghe vậy, cùng giận dữ kêu lên:

- Đám tặc tử thật không chuyện ác nào không làm!

Liễu Ngang Thiên suy tư trong chốc lát, nói:

- Đã như vậy, chúng ta không nên chậm trễ.

Lão hỏi Lữ Vân:

- Có phải mấy ngày nữa, người sẽ tới Giang Nam nhậm chức?

Lư Vân gật đầu:

- Vâng, hạ quan sẽ lên đường tới Trường châu thượng nhậm.

Liễu Ngang Thiên gật đầu nói:

- Tốt, Lư hiền điệt đến Giang Nam xử lý từng bước nhỏ, mấy ngày sau ta sẽ thượng tấu triều đình, lại xin Túc Quan đi tuần tra các vùng ven sông. Đợi lúc Lư hiền điệt cùng Dương hiền điệt đồng loạt hành sự Giang Nam, không lồi cổ dám phỉ nhân ra công lý thì tuyệt không bỏ qua!

Lư Vân Dương Túc Quan cùng đứng lên, chấp tay nói:

- Cẩn phụng ý chỉ của Hầu gia!

Liễu Ngang Thiên lấy lệnh bài giao vào tay Lư Vân, nói:

- Nếu như gặp phải nhân mã Côn Luân Sơn, người điều động thủ quân tại Giang Hạ đến bắt người. Đại quân nơi ấy đóng chừng ba vạn, không sợ giặc cỏ trốn thoát. Chỉ là chưa đến bước cuối thì không nên liều mạng cùng bọn chúng.

Lư Vân đáp:

- Thuộc hạ đã nhớ.

Ngũ Định Viễn nghe lần này hành sự không có mình, bất giác cả kinh, run giọng nói:

- Hầu gia, ta. . . Ta mang cừu oán cùng với Côn Luân Sơn, vì sao không phải ta đi?

Liễu Ngang Thiên nói:

- Mấy ngày nay quân vụ bận rộn, lão phu muốn người ở lại kinh thành, dù sao Lữ hiền điệt cũng tới Giang Nam, án này không ngại giao cho hắn làm đi.

Ngũ Định Viễn khó chịu cúi đầu, một lúc lâu không nói.

Lữ Vân an ủi:

- Ngũ huynh đừng tức giận, án này do huynh mở đầu, tiểu đệ đương nhiên sẽ kết thúc, đến lúc đó còn phải thỉnh giáo nhiều hơn.

Ngũ Định Viễn thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Nếu giúp được gì, Ngũ mỗ đương nhiên hết sức.

Tần Trọng Hải thấy Ngũ Định Viễn uể oải cũng khuyên nhủ:

- Lão Ngũ à! Trác Lăng Chiêu không chỉ có cừu oán với mình ngươi, lão tử cũng bất cộng đại thiên với đám cầm thú này. Liền coi như ngươi ngứa tay muốn giết người, người để Lữ huynh đệ xếp đặt bắt hắn, đến lúc đó sẽ an bài lão huynh ngươi lên pháp trường đích thân ra đao, đây không tính là báo thù sao?

Ngũ Định Viễn ừ một tiếng, nhẹ nhàng mà nói:

- Tần tướng quân nói không sai, ai tới chấp pháp đều như nhau.

Mọi người thấy hãn nhượng bộ mới thăm thở ra.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Tính từ ngày mai, ba tháng sau là hai mươi tháng chạp, triều đình đại thẩm gian thần. Chúng ta cần khẩn trương bắt giữ hung thủ vụ Yến Lăng tiêu cực trở về kinh thành, gây sức ép lên Giang Sung. Nếu như Giang Sung gian ngoan, lúc này còn không chịu, chúng ta liền liên thủ cùng Lưu Kính, đồng loạt đưa hai vụ án cho Đại Lý Tự hội thẩm. Giang Sung mặc dù kiêu ngạo nhưng cũng khó đỡ được thế công cờ này.

Dương Túc Quan đứng lên lớn tiếng khen:

- Hầu gia anh minh!

Đám người Tần Trọng Hải đều dạ vâng, chỉ có Ngũ Định Viễn cúi đầu không nói, thần thái thật là tịch liêu.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Chư vị, mấy ngày nay sớm chuẩn bị khởi hành.

Lại nghe Dương Túc Quan nói:

- Hầu gia chậm đã, ta còn một tin tức.

Liễu Ngang Thiên ồ một tiếng, nói:

- Dương hiền điệt, mời nói.

Dương Túc Quan nói:

- Mấy ngày nay Thiếu Lâm Tự nghe được tin tức phong thanh, là về Lưu Kính.

Mọi người thấy thần sắc của chàng ngưng trọng thì lấy làm tò mò, dò hỏi:

- Tin tức gì?

Dương Túc Quan thấp giọng nói:

- Nghe nói tháng giêng năm nay, Lưu Kính cũng từng tới Thiên Sơn.

Ngũ Định Viễn sững sốt hỏi:

- Lão từng đến Thiên Sơn? Là ai nhìn thấy?

Dương Túc Quan nói:

- Là Linh Âm sư huynh bốn phái tận mắt nhìn thấy, quyết không sai được.

Ngũ Định Viễn ồ một tiếng, hẳn biết Linh Âm đã bình an trở về chùa, lại không biết lão tăng này từng có đoạn kỳ ngộ này.

Dương Túc Quan lại nói:

- Theo Linh Âm sư huynh nói, ngày ấy người cùng Lý trang chủ bị ép rời khỏi Thiên Sơn Thần Cơ Động. Mọi người mới qua cây cầu gỗ, liền thấy Lưu Kính cùng một nam tử dung mạo hèn mọn trốn trong rừng cây. Trên lưng nam tử nọ đeo một cái bao tải lớn, không biết chứa cái gì bên trong, sau đó hai người đối phương vội vã rời đi.

Vĩ Tử Tráng hỏi:

- Sao Linh Âm đại sư nhận ra Lưu Kính?

Dương Túc Quan nói:

- Năm xưa tiêu diệt giặc cướp Nộ Thương Sơn, hai người từng có duyên gặp mặt một lần.

Ba chữ "Nộ Thương Sơn" vừa ra, thân thể ba người Liễu Ngang Thiên, Tần Trọng Hải, Vi Tử Tráng đều chấn động. Lư Vân thấy mọi người sắc mặt vô cùng bi thương, trong tâm hần hĩ dị, không biết chuyện này là thế nào.

Dương Túc Quan ho nhẹ một tiếng, nói:

- Ngày ấy Linh Âm sư huynh nhận ra Lưu tổng quản nhưng nhìn không ra trung niên hán tử kia, có điều thân pháp người nọ vô cùng cao minh, nghĩ đến cũng là một đại tông sư, không biết là ai.

Ngũ Định Viễn trầm nghĩ: "Ngày ấy trong Thần Cơ Động, ta mơ mơ hồ hồ thấy hai bóng xám, không phải Lưu Kính cùng nam tử dung mạo hèn mọn kia sao? Bọn họ tìm gì trong đó? Chẳng lẽ cũng là hài cốt của hoàng đế?"

Hắn phỏng đoán nhưng không ra manh mối.

Liễu Ngang Thiên nói:

- Chiếu theo lão phu, Lưu Kính đi Thiên Sơn tám phần để điều tra Giang Sung, hiện nay có Từ thiết đầu cùng Quỳnh quốc trưởng làm chỗ dựa, xem ra trận này còn diễn biến phức tạp. Mọi người trở về chuẩn bị hành lý, thông báo cùng người nhà một tiếng, rõ chưa?

Mọi người tất nhiên cao giọng đồng ý.

Liễu Ngang Thiên cố ý giữ Lư Vân lại, nhắc hẩn thêm một phen về đạo lý hành sự làm người, tránh việc vừa đến Giang Nam lại đắc tội với đám cự phú nơi đó.

---o0o---

Chú: (1) Gỗ mục không thể chạm khắc được, vách bằng đất dơ không thể trát được. Chỉ những người vô dụng, không thể uốn nắn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 10: Gió xuân phe phẩy bên cạnh liễu

Sáng sớm hôm sau, Lư Vân mang theo ấn tín cùng hành lý khởi hành xuống phía nam. Trên đường đến Trường Châu, triều đình cấp cho hẩn mười tên thư đồng gia đình theo săn sóc. Đám người Cổ Tự Nguyên, Liễu Ngang Thiên, Tần Trọng Hải, Ngũ Định Viễn cùng ra đưa tiễn, làm cho Lư Vân cảm động không thôi. Tình tự một đêm trước cùng Cổ Thiển Hề, hai người khó khăn lắm mới đoàn viên, tất nhiên không nguyện ý chia lìa. Lúc này sắp ra đi, Lư Vân không thấy Cổ Thiển Hề đến tiễn đưa, trong lòng đầy nỗi tịch mịch.

Ngũ Định Viễn tiến lên phía trước, nói:

- Lư huynh đệ, lần này vụ án của Yến Lăng tiêu cực, toàn bộ phải dựa vào đệ. Hy vọng có thể rửa sạch oan khuất cho khổ chủ, cũng thay người ca ca này trút cơn giận.

Lư Vân gật đầu nói:

- Cáo trạng của Ngũ huynh, ta đã xem qua. Là hai người Đồ Lăng Tâm, Tiền Lăng Dị phạm trọng tội, nếu có thể bắt được một người, lấy lời khai ra kẻ chủ mưu, án này nhất định sẽ được phá.

Ngũ Định Viễn cầm tay hăn, nhắc nhở:

- Đám người Côn Luân Sơn hành sự tàn bạo độc ác, mọi việc phải cẩn thận, đừng để bọn chúng làm gì.

Lư Vân cười nói:

- Mấy ngày nữa Dương lang trung sẽ tới tương trợ, đến lúc đó ta sẽ thoải mái hơn nhiều.

Ngũ Định Viễn gật đầu, lại khó nén vẻ cô đơn trên mặt.

Tần Trọng Hải cũng tới nói lời từ biệt. Thấy trong mắt Lư Vân thoáng mang vẻ sầu tư, y không nhịn được cười nói:

- Lư huynh đệ! Hai mắt lệ đầm lưng trông làm gì? Mỗi lần thấy ngươi đều là vẻ mặt sầu khổ, mới làm Tri châu mà đã thành bộ dạng như vậy sao!

Lư Vân cười khổ nói:

- Tần tướng quân đã chê cười, huynh cũng phải bảo trọng!

Tần Trọng Hải cười nói:

- Cái gì mà bảo trọng? Người đi lần này, mấy tháng sau về kinh bầm cáo, đến lúc đó mọi người lại đi uống vài chung!

Lư Vân nhớ đến những ngày mình không ở trong kinh, chỉ sợ tình cảm của Cố Thiển Hề phai nhạt, bất giác cảm thấy lo lắng.

Mọi người dặn dò rồi vẫy tay tạm biệt. Lư Vân chợt thấy trong ánh mắt Tần Trọng Hải có tia gian trá, không biết có âm mưu kỳ quái gì, làm cho hắn không nhìn được thâm nghi ngờ.

Lư Vân ngồi trong xe, cầm bản ghi chép về Trường Châu thầm thì đọc:

- Trường Châu lệ thuộc phủ Tô Châu, ba vạn bảy nghìn một trăm năm mươi lăm hộ, mười hai vạn bốn nghìn chín trăm tám mươi lăm khẩu. Trường Châu tựa vào tây bắc Hồ Khâu Sơn, ven dương thành có nhiều hồ rộng lớn, đông có Lô Giang bắt nguồn từ Thái Hồ, đông nam có Vận Hà...

Hắn đọc một lượt, thầm nghĩ: “Lần này ta thụ ấn làm quan, nhất định vì dân chúng làm nên một phen sự nghiệp, tuyệt không thể quên chí hướng cùng khổ khi xưa”

Hắn nghĩ một lát, chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, kinh lực đầy người, đột nhiên gió lạnh thổi tới mang theo hơi hám mùa thu. Trong cảnh thu, hắn nghĩ tới Cố Thiển Hề mà thấy cõi lòng phiền muộn, chỉ cảm thấy tình ý bản thân thật khó điều khiển, không nhìn được than thở.

Chợt nghe gã xa phu nói:

- Tri châu lão gia! Trước mắt ngài đi làm quan, sao còn ở trong thỏ dài liên tục, dường như là đi chịu mất đầu sao?

Lữ Vân nghe tiếng nói chuyện của xa phu hàm hồ không rõ, cổ họng như có gì nghẹn lại, nghĩ rằng người này bị cảm mạo viêm họng, liền nói:

- Vị huynh đài này, lúc này ít nói thôi, đỡ bị đau họng.

Người nọ cười nói:

- Bị đau họng? Ngược lại là không.

Sau đó cười hỏi:

- Nghe nói Lữ tri châu còn chưa rước dâu lần nào! Thở dài là vì ý trung nhân chẳng?

Lữ Vân nhớ tới Cố Thiển Hề, gật gật đầu:

- Tại hạ kết giao với một thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, những ngày qua rất vui vẻ.

Xa phu kia cười hỏi:

- Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân? Là Dương quý phi sao?

Lữ Vân nhướng mày thầm nghĩ: “Xa phu này thật vô lễ”

Hắn chỉ cúi đầu lạnh nhạt. Một lát sau, xa phu kia lại hỏi:

- Nghe nói trước kia, Lữ tri châu từng làm tham mưu trong quân, còn có công hộ giá công chúa, liệu có việc này?

Lữ Vân ồ một tiếng, nói:

- Sao người biết nhiều vậy?

Xa phu nói:

- Là ta nghe đại thần trong triều nói.

Lữ Vân nhớ tới công chúa, nhất thời thầm thở dài: “Không biết mấy năm nay công chúa có ổn chẳng? Gã vương tử kia có đối xử tốt với nàng?”

Đang nghĩ, chợt nghe xa phu kia hỏi:

- Vì sao Lữ tri châu thở dài? Đang nghĩ đến công chúa đẹp như hoa kia sao?

Lữ Vân gật đầu nói:

- Đúng vậy! Công chúa đối xử với ta thật thân thiết, không biết mấy năm nay nàng có được hạnh phúc không nữa!

Xa phu kia cười nói:

- Lữ tri châu sao phải sầu khổ? Nếu biết nàng sống không vui, ngài có thể đi Tây Cương thăm nàng một phen.

Lữ Vân nghe ngữ khí người nọ ngày càng khinh mạn. Hắn nhú mày nhắc:

- Sao người nói chuyện vô lễ như vậy? Chuyên tâm đánh xe đi!

Đột nhiên xa phu giật cương một cái, không ngờ chuyển sang hướng tây, Lữ Vân cả kinh nói:

- Người làm gì vậy? Chúng ta phải đi hướng nam!

Xa phu kia cười nói:

- Ta thấy hay là cứ đi hướng tây! Sớm đưa ngài đến gặp công chúa!

Lư Vân cảm thấy đầy nghi ngờ, đột nhiên nhảy lên, quát:

- Rốt cuộc người là ai?

Xa phu nọ cười khúc khích, sau đó cời mũ. Thoáng chốc gió thổi, lộ ra mái tóc đen nhánh trên đầu. Lư Vân thấy gương mặt ôn nhu hiện ra, đang cười như không cười nhìn mình. Hắn chấn động, run giọng thốt:

- Thiến Hề... Là... Là nàng...

Xa phu kia chính là Cố Thiến hề giả trang, chỉ thấy nàng che miệng cười nói:

- Ta thấy, hay là chúng ta mau đến Tây Cương đi, đưa chàng đi làm Phò mã gia cũng tốt!

Lư Vân nhớ tới ánh mắt giảo hoạt của Tần Trọng Hải khi đưa tiễn, thì ra y đã sớm biết Cố Thiến Hề cải trang thành xa phu, chỉ là không nói ra mà thôi.

Lư Vân thấy người yêu thương, nhất thời vừa mừng vừa sợ, vừa phiền lại vừa lo. Mừng vì Cố Thiến Hề đến ngoài ý liệu, mừng vì thâm tình của nàng như thế, tình cảm của hai người ngày càng tiến triển. Ưu phiền là vì Cố Tự Nguyên, không thấy thiên kim tiểu thư, nhất định lão sẽ lo lắng nổi trận lôi đình.

Quả nhiên lúc này trong thượng thư phủ đã loạn thành một đồng. Cố phu nhân cùng Nhị di nương sợ tới hoa dung thất sắc. Tìm mọi nơi không thấy

tiểu thư, muốn gặp Tiểu Hồng để hỏi, ai ngờ cũng không thấy bóng dáng tiểu nha đầu này. Cố Tự Nguyên tìm được một phong thơ trong thư phòng. Là nữ nhi bảo bối của lão chào từ biệt, nói là về thăm quê cũ. Cố Tự Nguyên kinh nghi bất định, cho tìm Nhị di nương đến hỏi, mới biết hai năm trước Cố Thiển Hề đã có tình cảm với Lữ Vân. Xem ra đích thị nữ nhi bảo bối đã đi tìm hân.

Nói đến cũng kì quái, mấy hôm trước muốn nha đầu này ngồi cùng bàn ăn với Lữ Vân còn khó, ai ngờ qua vài ngày lại gần bó như keo sơn, luyến tiếc không rời nửa ngày, xem ra lòng dạ nữ nhân như mò kim đáy biển. Lão thân là cha, cũng không nhìn ra nửa điểm dấu vết.

May Lữ Vân là người tri thư đạt lễ, nghĩ tới khuê nữ đồng du đồng cư cùng hân cũng không sinh ra chuyện vi phạm lễ giáo. Có điều nữ nhi bảo bối tùy hứng như thế, Cố Tự Nguyên thật là tức giận, giận trước nay quản giáo con mình không nghiêm. Nhị di nương thì nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lại cho Lữ Vân ngàn đao.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Ba nỗi sợ chồng chất

Năm Cảnh Thái thứ ba mươi hai, tại Ông Kim Thành nước Thát Đát, mừng ba tháng chín, trời u tối.

Sợ hãi là gì? Sợ hãi là mẹ sinh ra khiếp đảm nao núng, là hàng xóm của tiếng kêu gào khóc than...

Sợ hãi, là cảm tính vô ích của thế gian. Tựa như bi thương, sợ hãi là thói vô dụng làm con người trở nên hèn mọn quỳ gối. Thành công không có, thắng lợi vô ích, chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi...

Đệ nhất cao thủ nước Thát Đát, Triết Nhĩ Đan luôn chỉ dạy đệ tử những lời như vậy.

Sáu tuổi để tang mẹ, tới nay đã năm mươi bảy tuổi, Triết Nhĩ Đan chưa từng rơi thêm một giọt lệ nào, cũng chưa từng cảm thấy một chút bối rối cùng sợ hãi. Y chính là võ tướng mà Khả Hãn mà dựa vào, được đám đệ tử kính trọng như người cha hiền trong lòng. Thân cao chín thước, mình đồng da sắt, thái dương nhô cao chót vót.

- Kẻ không biết sợ, chính là người vô địch!

Thời khắc Triết Nhĩ Đan rống ra lời hữu lực này với A Nhĩ Thái, thân ảnh của y phảng phất là hóa thân của chiến thần.

Đó là Triết Nhĩ Đan, dũng sĩ vô địch nơi sa trường Bắc cảnh.

Khách, khách khách, khách khách khách...

Tiếng cười kỳ quái biết bao biến hoá kỳ lạ vang lên, tựa như có thú dữ đang nhai nát xương người. Trong sát khí tràn ngập bốn phía, tiếng nhấm nuốt từ xa mà gần, lan từ u tối vào nơi rõ ràng. Nường theo tiếng khóc của quân sĩ xa xa, trong bóng tối, phảng phất Quỷ La Sát đã hàng lâm Ông Kim Thành.

Quỷ La Sát, hung thần phật quốc phương tây, ác quỷ chuyên ăn thịt người, chẳng may nó bước vào cung thành nào, nơi đó liền trở thành địa ngục nhân gian. Tiếng gào khóc trong trận thảm sát đầy máu tanh, sẽ khiến cho lão bá tánh còn sống sót vĩnh viễn khó quên.

Quý La Sát đã đến, ở cửa cung không xa. Ma vương hàng lâm, trời đất có thể ngăn cản?

“Ta có thể ngăn. Tên của ta là Triết Nhĩ Đan”

Trong bóng tối, Triết Nhĩ Đan đứng sừng sững tại cửa chính, ánh mắt lấp lánh như ngọn đèn soi rọi Ông Kim Thành trong cơn kinh hãi.

Trước cửa cung tối đen, tử thần vượt qua đông thi thể cùng binh khí chất đầy đất, từng bước hướng tới Triết Nhĩ Đan.

Cả ngàn quân sĩ cùng mấy trăm thị vệ, lại không thể nào ngăn cản ác quỷ lèn vào cung thành. Lá chắn duy nhất còn lại là đôi thiết quyền của mình. Triết Nhĩ Đan rõ ràng sứ mạng của bản thân, là bức phòng tuyến cuối cùng. Thiên uy của Khả Hãn, trình tiết của đám phi tử, nhất định phải được thủ vệ bởi đôi thiết quyền này.

Bóng tối vô tận, tiếng khóc khắp nơi, lẻ loi một mình đối mặt yêu ma, tình cảnh như vậy làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Có lẽ người thường sẽ nao núng, nhưng đứng ở chỗ này là Triết Nhĩ Đan, kẻ mang rất nhiều danh hiệu. Mạc Bắc đệ nhất nhân, Mông Cổ đệ nhất cao thủ, người có năng lực đánh đuổi đám Hung nô vùng Bắc Cảnh. Dù kẻ tới thực sự yêu ma, y cũng không có lý do lui bước.

Tại Mông Cổ, y tuyệt đối là vô địch!

Người tới ngoài ba trượng, rốt cục dừng bước, mở to đôi mắt dã thú như chuông đồng, thẳng tắp nhìn lại. Người nọ cao to, vai rộng như trâu, tướng mạo không hề giống người.

Mắt hổ của Triết Nhĩ Đan sinh uy, trừng trừng quan sát ác quỷ trước mắt. Đối phương thân cao chín thước, bộ mặt còn xấu hơn quỷ, vừa thấy đã khiến người ta liên tưởng đến Ma vương.

Sợ hãi sao? Không phải rồi, bản thân Triết Nhĩ Đan cũng cao chín thước, không kém ma vương ngay cả một tấc. Khác biệt chính là, Triết Nhĩ Đan không phải trâu, mà là một con hùng sư cực mạnh của vùng sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã Can.

- Dừng bước!

Tiếng hô hùng hồn thoát ra từ cổ họng Triết Nhĩ Đan. Ngắn gọn danh thép, đủ để tất cả địch nhân run sợ.

Ma vương đã dừng, như đáp lại tiếng hô của Triết Nhĩ Đan, nơi cổ họng của hắn cũng phát ra tiếng hí vang.

Trong bóng tối, đôi mắt chuông đồng nọ lóe lên tia sáng khác lạ, hàm răng trắng nhớn lộ ra dưới đôi môi dày, ở trên còn dính thịt vụn càng không giống người. Cũng không giống trâu, chỉ giống quái vật.

Triết Nhĩ Đan nhìn quái vật, hỏi:

- Muốn sống?

Tay y chỉ ra phương xa, lạnh lùng thốt:

- Biến.

Ngắn gọn, trực tiếp, không hề nhượng bộ, đây là lối nói chuyện của Triết Nhĩ Đan.

Trong bóng đêm tối, đôi phương ngoác miệng cười, lộ ra hàm lợi màu đỏ khiến người nhìn muốn ói.

Đôi phương cười miệt thị không có ý thoái nhượng, là muốn khiêu khích. Tiếng gầm của Triết Nhĩ Đan vang lên xé rách bầu trời đêm quỷ dị:

- Người muốn chiến, liền tác chiến!

Mông Cổ đệ nhất cao thủ, lấy thế lôi đình vạn quân, tung hô danh ngôn của Thành Cát Tư Hãn. Chỉ một thoáng, chân khí bài sơn đảo hải từ trong cơ thể cuồng dũng mà ra. Lực đạo bộc phát, Triết Nhĩ Đan đập mạnh về phía trước, chương lực cương mãnh vô bì công tới. Khí thế đủ để ngạo thị mấy chục nước vùng Bắc cảnh.

Oành! Cự lực cùng chạm. Cát bụi bay lên, thân thể đối thủ nhoáng một cái, Triết Nhĩ Đan cũng nhoáng một cái.

Đối thủ không ngã xuống, như vậy còn mình?

Triết Nhĩ Đan nhìn dưới chân, trên mặt đất hiện một vết sâu cả tấc trên sàn đá. Chỉ có tuyệt thế cao thủ mới có thể tạo ra dấu vết như thế. Có điều, cũng chỉ người như thế thối lui mới để lại dấu vết này.

Triết Nhĩ Đan tức giận quát lên một tiếng, đánh ra chương thứ hai.

Song chương đối đầu. Trong tiếng nổ, có luồng quái lực vọt tới phía trước, đánh bật hữu chương của Triết Nhĩ Đan, làm cho mắt cá chân y cảm thấy đau đớn. Luồng sức mạnh mơ hồ còn kéo tới. Trong phút chốc, nơi ngực bụng của đệ nhất cao thủ Thát Đát khó chịu, trì trệ không thông, phải thở ra trọc khí.

Muốn điều hoà hô hấp nhưng đối thủ không buông lỏng, chủ động phát chiêu đánh lại một chiêu.

Lần thứ ba đối chiêu. Chỉ nghe ầm ầm, lần này Triết Nhĩ Đan phải tụ lực giữ vững hai chân, nếu không đã ngã xuống. Đối thêm một chiêu, y thở phì phò, lại một chiêu nữa, y khom lưng cúi người. Rốt cục, lần thứ năm đối chiêu, Triết Nhĩ Đan đưa tay bưng ngực.

“Tại sao như vậy?” Dững sĩ vô địch cắn răng tự hỏi bản thân.

Ban đêm tối tăm, ngoài tiếng thở dốc của mình, Triết Nhĩ Đan không nghe được âm thanh gì khác. Ma vương khi khi cười lạnh đi về phía này. Mười thước, năm thước, ba thước. Rốt cục song phương có thể chạm tay vào nhau. Cảnh tượng trước mắt Triết Nhĩ Đan chậm rãi mơ hồ. Năm mươi bảy tuổi võ công thể lực cùng đạt đỉnh phong, nếu y không ngăn cản yêu ma trước mắt, thiên hạ ai có thể ngăn cản?

Sắc mặt Triết Nhĩ Đan xanh mét, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Trống ngực dần dần nhanh hơn... Khóe miệng run nhè nhẹ...

Đây là cảm giác gì? Chín tuổi, lần đầu theo cha đi săn, thấy gấu chó trên đường núi, có phải là cảm giác này? Muốn sống thì không còn cách nào, lại một chiêu tới, đây là chiêu thứ sáu...

Triết Nhĩ Đan nghe có tiếng vang kỳ quái, chính là tiếng bản thân mình thổ máu tươi.

Chuyện gì đang xảy ra? Tình cảnh thiên đường địa ngục hiện trong đầu? Chuyện gì đang xảy ra? Nước mắt không ngừng chảy xuống từ khóe mắt?

Đây là cảm giác gì? Là khuất nhục? Hay là xấu hổ? Không! Không! Cảm giác quen thuộc này là... Là sợ hãi?

Là sợ hãi!

Bốn mươi tuổi, y từng ngửa mặt lên trời phát thề, cho dù Thiên Sơn sụp đổ trước mắt cũng không sợ hãi. Năm mươi tuổi, đạp chân lên thân mình của gã quốc thủ Cao Ly cực mạnh, y bất ngờ phát giác, trong thiên hạ không còn gì làm bản thân sợ hãi.

Tại đây, trước khi chết, không ngờ lại sợ?

Nhìn yêu ma súc tích thần lực khôn cùng kia, lần đầu Triết Nhĩ Đan nhận thấy mình là kẻ nhỏ bé. Bất đắc dĩ, sợ hãi, bi thương, cầu xin thương xót... Đủ loại cảm tình bao trùm bản thân. Dường như có một dòng chảy, đang không ngừng hút y vào biển khổ khôn cùng...

Thoáng chốc, Triết Nhĩ Đan ngửa mặt lên trời hét điên cuồng. Y xé rách áo, phát ra tiếng gào thật lớn, song chương hợp lực đẩy về phía trước.

Kẻ không biết sợ, chính là người vô địch!

Muốn áp đảo nỗi sợ hãi trong lòng, chỉ có hết lòng theo tín niệm đã biết. Nội lực khổ luyện bài sơn đảo hải rời đan điền, y đã không còn nghĩ tới sinh tử bản thân.

Vinh dự, chức trách, chí hướng của người luyện võ, đều ở trong song chương này.

Là vị thần phòng vệ cho nữ nhân trẻ nhỏ yếu đuối, là bức Vạn Lý Trường Thành của một lãnh thổ Bắc cảnh. Giờ phút này Triết Nhĩ Đan phải gánh vác bảo vệ ngự giá hành cung, y có lý do để không thể bại.

Mùng ba tháng chín... Một đêm này, Ông Kim Thành Thát Đất như rơi vào một trường...

Một chiến dịch thảm thiết mơ hồ...

Năm Cảnh Thái thứ ba mươi hai, Cư Dung Quan (1) Trung Hoa, ngày hai mươi hai tháng chín, trời mưa phùn.

Luyện kiếm, rất ít người không biết đến Trác Lăng Chiêu. Luyện quyền, không người nào không rõ Thiếu Lâm Linh Định. Tựa như viết thư pháp, nhất định nghe qua Vương Hi Chi, niệm kinh Phật dĩ nhiên nhận ra Đạt Ma sư tổ. Trăm ngàn năm trôi qua, mỗi nghề mỗi nghiệp sẽ có đại nhân vật nổi danh. Liền ngay cả đám thợ cạo, đám mặt rô, phân nửa cũng xuất ra một vài kẻ danh chấn xa gần. Đây cũng là ý tứ: "Nghề nào cũng có trạng nguyên".

Trong các trạng nguyên võ học, mỗi người một tuyệt nghệ riêng nhưng cùng mang chí lớn.

Ninh Bất Phàm tập võ, cầu chính là võ học đạo pháp hoàn bị, võ công bản thân tới cực cảnh đỉnh phong.

Trác Lăng Chiêu luyện kiếm, cầu chính là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, tiểu ngạo võ lâm, bễ nghễ quần hùng.

Thiên địa tùy ta độc hành, tuyệt nhiên không gì có thể ngăn cản, chính là cảnh giới của Phương Tử Kính. Độ mình độ người, tạo hóa vạn vật, lại là chí nguyện to lớn của hòa thượng Thiếu Lâm. Nói ngắn lại, hiệp tâm cùng võ học phối hợp tuyệt diệu, thiếu một thứ cũng không được.

Thiếu đi tín niệm, sẽ thành bạo hán, thành yêu ma quỷ quái giết người không chớp mắt. Vì thế, trong võ lâm, các sư phụ đều tỉ mỉ mở đường cho đồ đệ, nhập môn trước khảo sát nhân phẩm, khi xuống núi còn ân cần dặn dò, người luyện võ đều phải lo liệu hiệp tâm.

Thiếu đi cái tâm hiệp võ, sẽ biến thành bộ dáng gì?

Nghe qua hai chữ "Tát Ma" chưa?

Liền có một người như thế, luyện võ chỉ vì giết người, chỉ vì gian dân cướp của, làm ác không ai dám ngăn. Tín niệm dẫn dắt người này, ngoài hứng chí ẩu đả đấm đá, còn là lãnh hội vui thú giết người, cùng với khoái cảm gian dân cường bạo.

Phải biết rằng chuyện của hãn, chỉ cần lướt qua Cư Dung Quan, tìm một người vừa hỏi cái tên này. Chắc chắn người bị hỏi sẽ nhảy dựng lên, quát:

- Người là ai? Hỏi Tát Ma làm gì?

Phàm người luyện võ luyện kiếm xuất thân Mông Cổ, nghe hai chữ này thì lông mày nhướng lên, hít hơi lạnh rồi người đầy sát ý, rất là cảnh giác.

Tát Ma này, bình thường khó mà bắt gặp. Dù chỉ liếc thấy từ thật xa, liền xem như đổi lại vận. Đâu biết hôm nay khéo mà không khéo, An Đạo Kinh của chúng ta đúng là tam sinh hữu hạnh, ông trời cho hãn gặp gỡ vị lão huynh này, còn cùng hành tẩu trên một đoạn đường quỷ quái, suốt mười ngày nửa tháng qua.

- Con mẹ nó! Quái vật kia chính là "Tát Ma" sao? Sao lại để lão tử không hện mà gặp?

An Đạo Kinh ngồi ở trên ngựa, khuôn mặt béo tròn lộ vẻ lo ngại, khóe mắt liếc về chiếc xe tù sau lưng.

Gió thu mưa phùn, sắc trời mù mịt, rất nhiều hảo thủ Cẩm Y Vệ từ quan đạo đi tới. Ngoài tiếng vó ngựa vang đều, không nghe mảy may có tiếng nói chuyện. Ngay cả An Đạo Kinh cũng thu lại vẻ uể oải, bàn tay không rời chuôi đao.

Người tới tổng cộng sáu mươi ba, chia làm ba vòng canh giữ một cỗ xe tù. Bên ngoài gồm ba mươi người ngồi trên ngựa, đề cương đeo đao từ từ đi tới. Hảo thủ giới bị vòng thứ hai thì chậm rãi đi bộ, tản quanh bốn phía xe tù. Toàn bộ bọn họ để tay không, bên hông đeo dây kéo, thần sắc từng người lộ vẻ ngưng trọng.

Vòng trong cùng chỉ có ba người mặc quan bào, cũng ngồi trên lưng ngựa kề sát bên xe tù. Người đi trước mặt đỏ như gấc, chân kẹp tuần mã, chính là An Đạo Kinh.

Sáu mươi ba hảo thủ áp giải một người, ngay cả thống lĩnh Cẩm Y Vệ cũng đến, đủ thấy tù phạm trong xe quan trọng đến thế nào.

Nóc cũi tù có một cái lỗ cho đầu phạm nhân nhô ra, khuôn mặt bị bịt bằng vải đen nhưng không che nổi cái đầu to như cái đầu, đích thị là một người khổng lồ. Những sợi xích sắt quấn quanh trói chặt thân hình vĩ đại, chỉ trừ mỗi cái đầu nọ.

Chấn song thép cũi tù to bằng cái chén, xích sắt cũng bằng ngón cái. Nếu không phải như thế, sợ là không giam được loài hổ báo sài lang này.

Không phòng bị nghiêm ngặt, vạn nhất ma vương giãy xích, bẻ song phá cũi mà ra, sẽ phiền toái vô cùng. Cũng là vì thế, bên cạnh xe còn có phòng

hộ. Chỉ cần quái vật kia vọng động, hai đại cao thủ tùy thời chuẩn bị cho hẳn một đao, không chút lưu tình.

Hai bên xe ngựa đều có người, bốn luồng ánh mắt lạnh tựa hàn băng. Trái là "Hà Bắc khoái đao" Trần Toàn Trần chế sứ, người này xuất thân Không Động, được xưng là "Trừu đao đoạn thủy, nhất tước phá không", chính là đại tướng dưới tay của Trục Lệ Đô chỉ huy sứ, được Giang Sung đích thân ra mặt mượn tới. Bên phải cũng có một tráng hán, chính là "Ngô môn đoạn cảnh gia" Lưu Đức, gã đao phủ xuống tay cực độc của bộ Hình. Người này cao lớn như trâu, nghe đồn có thể chống ngược thân hình xuất đao, nhắm mắt chặt đầu, vô luận tình thế khó khăn cỡ nào cũng có thể ra đao trong chốc lát, chính là hảo hán do Triệu thượng thư bên bộ Hình cho mượn, đao phủ tầm thường tuyệt không thể nào so sánh.

Trái là tay đao nhanh tuyệt, phải là kẻ chặt cổ nơi Ngô môn. Nếu có sảo động, hai thanh đao tựa như hai gọng kìm thép, tuyệt không nương tay!

Chỉ là phòng vệ càng nghiêm ngặt, càng lộ ra đoàn người sắc lệ âm trầm. Rốt cuộc hung đồ nọ là ai, sao có khí thế đáng sợ như vậy, khiến cho sáu mươi ba người âu lo thấp thỏm?

Tát Ma, hung đồ tội ác đầy đầu, chính là tù phạm cần áp giải chuyển này.

Cuồng đồ giết người không chớp mắt này thân cao chín thước, gánh lực ngàn cân. Nghe nói vào đêm đầu tháng chín nọ, người này ỷ vào một thân thần công, ngụy trang thành cấm quân thị vệ, lén lút đến Ông Kim Thành Thát Đát hành hung, không chỉ giết chết vô số cao thủ cấm quân, còn đánh trọng thương Triết Nhĩ Đan đại danh鼎鼎, về sau tàn phá hành cung bừa bãi, đốt giết gian dân, làm cho Khả Hãn hoảng hốt chạy ra.

Có thâm cừu đại hận gì, mà khiêu chiến thiên uy Khả Hãn như thế?

Theo Triết Nhĩ Đan thuật lại sau đó, Tát Ma không có lý do gì. Chỉ là mới luyện một bộ thần công nên muốn giết người thử sức, lão bá tánh không tầm thường phải đối thủ, người này đành vào trong đại nội khiêu chiến.

Đây không chỉ vô vương pháp mà thôi, quả thực là một kẻ điên!

Trong cơn cuồng nộ, Khả Hãn ra mặt mời mấy ngàn tay Hỏa thương thủ, mấy vạn binh mã. Hảo hán các nơi tam sơn ngũ nhạc, ngũ hồ tứ hải cũng theo đóm ăn tàn ra tay. Dưới trọng thưởng tất có dũng phu, ngay cả vài cao thủ Trung Nguyên cũng nhận lời lên Bắc, tới Mông Cổ đuổi giết Tát Ma.

Có điều Tát Ma tính tình giao hoạt, dù bị cao thủ đuổi bắt mà vẫn thông dong chạy trốn, hẩn chuyển hướng chui vào dân tộc Nữ Chân vùng biển tây, về sau đi qua Đa Luân, ven đường sát hại quân dân phụ nữ, thủ pháp tàn bạo, cố tình làm bậy. Cuối cùng tới cửa ải trọng yếu nơi biên cảnh phía Bắc Trung Hoa, Cư Dung Quan. Một khi người này nhập quan, sinh linh Trung Nguyên nhất định đồ thán. Đám thủ quân Cư Dung Quan nghe tiếng phong thanh, vội vàng cầu viện triều đình, mấy ngàn binh mã lập trận địa sẵn sàng nghênh địch.

Không biết là may mắn hay bất hạnh, ác đồ đối mặt quân giữ ải Trung Hoa, không ngờ là không chống cự, liền bị bắt sống sờ sờ.

Không duyên cớ nhặt chỗ tốt tốt, quân giữ ải Trung Hoa tất nhiên vui mừng khôn xiết. Tin tức truyền tới quan ngoại, Khả Hãn lập tức viết một phong thư, mong muốn Trung Hoa niệm tình giao bang hai nước mà áp giải người này lên Bắc. Khả Hãn muốn tự tay chém hẩn cho hả giận, an ủi ái phi vô tội đã chết thảm.

Mắt thấy Khả Hãn thống hận người này như thế, hung đồ bỗng trở nên có giá. Thái tử Thái sư Giang Sung đa mưu túc trí, có thể không duyên cớ giao

hung đồ? Trong lúc tính kế đầu cơ kiếm lợi, Giang Sung giải người này vào thiên lao kinh thành, chuẩn bị làm một vụ buôn bán lớn.

Chính là vì thế, An Đạo Kinh mới phụng mệnh áp giải hung đồ về Bắc Kinh.

- Khởi bẩm thống lĩnh, tên kia mười ngày không ăn, chúng ta có cần cho hắn ăn qua một chút?

Sắc trời đã tối, đám người Cẩm Y Vệ ngồi quây quần bên đồng lửa sưởi ấm. Tai nghe một gã thuộc hạ bẩm báo, An Đạo Kinh không ngẩng đầu lên, tức giận mắng:

- Thúi lắm! Cho hắn ăn thịt hươu, khó tránh tăng thêm khí lực, đến lúc chạy khỏi cũi giam, người tới ngăn cản sao?

Hắn mắng vài tiếng, cúi đầu nhấm nuốt thịt hươu thơm ngào ngạt, lại cười lạnh bồi thêm một câu:

- Hung đồ đang sống sờ sờ mà bị bỏ chết đói, coi như thay trời hành đạo, lão bá tánh sẽ cảm kích chúng ta.

Thuộc hạ nọ nghe lời, chỉ lắc đầu một hồi, nhắc:

- Thống lĩnh à, không phải trước khi đi, Giang đại nhân đã cẩn thận dặn dò, nói phải đưa tù phạm an lành trở lại kinh thành sao? Chúng ta có thể đánh đập nhưng không thể để tiểu tử này chết đói.

Nghe đến hai chữ "Giang đại nhân", An Đạo Kinh lịch duyệt vô số vẫn nhịn không được rét run thân thể, trong đầu bất giác hiện ra khuôn mặt có hàm ria ngấn nọ. Khuôn mặt kia xưa nay luôn cười biết bao thoải mái. Ngay cả lúc ra lệnh câu: "Đồ vô dụng, kéo ra ngoài chém ", chung quy trên mặt vẫn

lộ vẻ cười phúc hậu. Mặt cười quỷ dị khó dò như thế, như cười rớt bảy hồn sáu phách của người ta, vừa nghĩ liền thêm phiền lòng.

An Đạo Kinh quay đầu nhìn xe tù, miếng vải đen bịt mặt vẫn bay cô độc ngoài xe, "Hà Bắc Thiểm Dao" một tay cầm thịt hươu cắn ăn, một tay dẫn theo bảo đao phòng bị, không dám lơ là. An Đạo Kinh hừ vài tiếng, đành nói:

- Được rồi! Người đem vài miếng thịt qua cho hăn ăn đi!

Mắt thấy thuộc hạ lui đi, An Đạo Kinh mắng vài tiếng, lại chuyên chú cúi đầu ăn, thoáng nghe tiếng bước chân vang, một người đi tới sau lưng kêu:

- An thống lĩnh.

An Đạo Kinh xoay người, thấy một tráng hán đứng trước mắt, chính là Ngô môn đoạn cảnh gia Lưu Đức. "Ông chặt cổ" dáng vóc như hổ mà lúc này lộ vẻ mệt mỏi, dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình.

An Đạo Kinh biết Lưu Đức xuất thân bên bộ Hình, thuộc hạ của mình tuyệt không thể so sánh. Không dám thất lễ, hăn đứng dậy gật đầu nói:

- Sao? Lưu huynh có việc chỉ dạy?

Lưu Đức lắc đầu nói:

- An Thống lĩnh, mỗi đêm có ba phiên gác, thay nhau trông coi tù phạm, sao Trần chế sứ mới qua, nói tối nay ngài chuyện quan trọng, lại không thể luân thủ là sao?

Trong sáu mươi ba người đi chuyến này, vòng trong cùng do ba đại cao thủ liên thủ trông coi, trong đó An Đạo Kinh có võ công cao nhất, địa vị đứng

đầu. Chỉ là hăn cực lười, ban ngày thì không nói, nếu muốn hăn thức trắng đêm không ngủ để trông coi xe tù, vậy là muốn lấy cái mạng già rồi.

An Đạo Kinh nghe Lưu Đức nói thì ồ một tiếng, nheo mắt một bộ xa cách.

Lưu Đức hăng giọng một tiếng, còn muốn nói nữa, An Đạo Kinh kéo tay áo gấp một cái, ngượng ngừng nói:

- Người huynh đệ nghe này, không phải bốn quan không muốn hỗ trợ, chỉ vì ta thân mang nhiệm vụ, mỗi đêm đều phải phê duyệt công văn. Thật sự không rảnh trông coi, đành làm phiền hai vị đảm đương.

Lưu Đức mở to đôi mắt đầy tơ máu. Lời này hăn đã nghe từ mười ngày trước, chỉ vì lúc ấy không tiện phản bác, mà giờ hàng đêm đều không được ngủ. Nhớ tới đêm nay lại phải lấy kim châm cứu chân tay, đêm lạnh chịu khổ. Hăn càng nghĩ càng giận, không thể kiềm được, hét lớn ngay tại trận:

- Họ An! Người thôi cái trò đó đi! Lưu Đức ta thuộc quản lý của Hình bộ, không phải là thuộc hạ của Cẩm Y Vệ người! Người luôn tìm cơ thoái thác như vậy, lúc sau hồi kinh, đừng trách ta tìm Triệu thượng thư làm cho ra nhẽ!

Vừa nói vừa trợn mắt nhìn An Đạo Kinh, đúng là muốn trở mặt.

Lưu Đức vừa phát tác, Hà Nam Khoái Dao ở xa xa cũng lập tức cảm ứng, Trần Toàn ăn xong thịt hươu, tiện tay lau mỡ trên người, đứng dậy hung tợn nhìn về An Đạo Kinh. Hai gã cùng vai vế đã không nhịn nổi, An Đạo Kinh biết, nếu mình muốn làm lấy lệ thì phải tìm thủ đoạn, lập tức cười khan vài tiếng không đáp.

Lưu Đức cả giận nói:

- Thế nào? Ba người luân phiên canh giữ, rốt cuộc người có làm hay không?

An Đạo Kinh ho nhẹ vài tiếng, xua xua hai tay, đang muốn miễn cưỡng đồng ý, chợt thấy gã thuộc hạ vừa rồi qua bên cạnh, trên tay cầm thịt hươu nướng, là muốn tới chỗ Tát Ma.

An Đạo Kinh nhìn thịt hươu thì trong tâm nổi kế, lập tức kéo gã thuộc hạ lại, đoạn nói:

- Chậm đã!

Thuộc hạ nghe vậy dừng bước, còn chưa hỏi thì An Đạo Kinh đã đoạt lấy đồ ăn, tiếp theo lấy từ trong lòng ra một bao thuốc bột, rắc toàn bộ vào trên thịt. Bột phấn màu vàng sẫm, tỏa ra mùi thơm ngát, không biết lai lịch thế nào.

Gã thuộc hạ nọ lấy làm kinh hãi, hỏi:

- Sao? Đại nhân rắc cho hãn thêm gia vị?

An Đạo Kinh mỉm cười:

- Rắc cái con bà người là con gấu, người nghĩ thế nào vậy? Đây là thuốc mê, bảo đảm Tát Ma ăn vào rồi ngủ ngon đến sáng.

Hắn nghiêng mắt nhìn Lưu Đức, cười khan nói:

- Được rồi, đêm nay tính cho mình ta hành sự cực nhọc, đảm bảo hai vị lão huynh an tâm mà ngủ, thế nào?

Lưu Đức chứng kiến cảnh này, không khỏi vừa hận lại vừa ao ước, xem ra An Đạo Kinh thông minh cỡ nào, sớm dẫu mê được, chờ lúc phải trông coi liền chuốc cho yêu quái nọ hôn mê, như thế đến quỷ lười cũng có thể vô tư vô lự. Lưu Đức lộ vẻ hậm hực, thầm mắng mình không có kiến thức. Hắn chấp tay nói:

- Như vậy xin đa tạ.

Trong lòng hạ quyết tâm, tới trấn tiếp theo sẽ đi hắc điểm mua mấy bao thuốc mê, tuyệt không để An Đạo Kinh giành riêng trò hay.

An Đạo Kinh dương dương đắc ý, liền cùng thuộc hạ đi qua, muốn tận mắt thấy quái vật ăn thuốc mê. Hai người tới bên xe tù, gã thuộc hạ cầm thịt hươu trong tay, cao giọng kêu lên:

- Bằng hữu, chúng ta muốn cho người ăn thịt. Người mau há miệng.

Hắn hô vài tiếng, cái đầu nọ lại không chút động tĩnh, miếng vải đen che ngũ quan không thấy diện mục, trông lại càng thêm quỷ dị.

Gã thuộc hạ lắc đầu, giơ tay chậm rãi xốc miếng vải, liền muốn đưa thịt hươu qua.

Liền vào lúc này, một tiếng hét thảm hoa phá trường không, tay phải của gã thuộc hạ bị cắn ép, đau đến rống lớn la thảm. Hắn muốn thu tay nhưng yêu ma nọ cắn rất nhanh, thoáng chốc máu tươi vẩy ra, nhiễm đỏ xe tù.

---o0o---

Chú: (1) Một đèo nằm ở quận Xương Bình ở ngoại ô Bắc Kinh, cách 50 km từ trung tâm thủ đô. Đây là một trong ba cửa ải chính yếu của Vạn Lý Trường Thành. Hai cửa ải còn lại là Gia Dục quan và Sơn Hải quan. Cư

Dung quan có hai 'tiểu quan,' một ở phía nam thung lũng và một ở phía bắc. Cửa ải phía nam gọi là "Nam quan" và cửa ải phía bắc là "Bát Đạt Lĩnh".

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Ba phen khiếp sợ chồng chất

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, còn truyền ra từng tiếng cười quái dị. Cánh tay của gã thuộc hạ bị quái vật cắn đến tận xương, An Đạo Kinh kinh hãi quát lớn:

- Trần Toàn! Người còn chưa động thủ?

Trần Toàn hô nhỏ một tiếng. Khoái đao chém ra, tức tốc chặt cụt đến khuỷu tay phải người nọ. Gã thuộc hạ kêu thảm thiết, ôm cánh tay quay cuồng dưới đất, đám người vội vàng xông tới băng bó thương thế.

Đang bối rối, trong tấm vải che mặt truyền ra từng đợt cười thanh thúy.

Khách... Khách khách...Khách khách khách...

Đoạn tay nọ vẫn không ngừng bị gặm nhấm, dường như bị xem là một cái chân gà béo.

An Đạo Kinh cực kỳ hãi dị, hét lớn:

- Mẹ nó! Đánh cho ta!

Mắt thấy Tát Ma cuồng vọng đến thế. Trong cơn giận dữ, đám Cẩm Y Vệ đều là hung đồ, mấy chục cây Thủy Hỏa Côn nện xuống. Tiếng bình bịch không ngừng vang bên tai.

Mọi người đánh toát mồ hôi cả người, vẫn nghe tiếng cười vang lên.

Khách... Khách khách... Khách khách khách...

Bên kia còn đang cắn nuốt!

Chúng thuộc hạ hoảng sợ, ào ào thối lui. An Đạo Kinh cũng mặt không còn chút máu, khóe miệng phát run. Nếu bảo một mình hắn trông coi quái vật kia, vậy còn thảm hơn cận kề cái chết.

- Con mẹ nó! Người quá coi thường tổ tông người!

Đối mặt tù phạm hung ác như thế, An Đạo Kinh không lui lại mà ngửa mặt lên trời hét điên cuồng, lập tức lấy pháp bảo từ trong bao hành lý ra, muốn đối phó quái vật.

Hai mắt sinh thần quang, An Đạo Kinh lấy ra một cái ống sắt, đi nhanh về phía xe tù. Mọi người thấy ống sắt nọ đen nhánh ngắn chưa đủ thước, trông không có gì bắt mắt, không biết sử dụng thế nào. Trần Toàn ở bên thấy An Đạo Kinh mặt đầy phẫn nộ, như muốn đánh chết quái vật kia ngay tại trận, nhớ tới người này quan trọng, liền tính ra mặt ngăn trở.

Trần Toàn đang định tiến lên, chỉ nghe An Đạo Kinh cười lạnh nói:

- Người không ăn Mông Hãn Dược, vậy liền thưởng người vài ống mê hương đi!

Hắn hướng miệng ống về mặt nạ, búng đầu ống thối. Khói trắng lượn lơ thối tới, mùi vị nồng đậm, chính là mê hồn hương chuyên dụng cho hạng dân tộc hái hoa. Mắt thấy công dụng của ống sắt là vậy, chúng thuộc hạ lộ vẻ kinh ngạc, ngây ngốc đứng nhìn.

An Đạo Kinh không hề xấu hổ, liều mạng thối mê hương một hồi, chiếc mặt nạ của quái vật bị khói trùm đầy, khói dư tỏa ra khiến người chung quanh buồn ngủ. Ngay cả hạng công lực thâm hậu như Trần Toàn, Lưu Đức cũng ngáp liên tục. An Đạo Kinh thầm đắc ý. Xem mê hương lợi hại như vậy, quái vật mạnh mẽ gấp mười cũng phải ngất đi.

Qua không chốc lát, quả thấy cái đầu quái vật lệch ra, tựa hồ ngủ say. An Đạo Kinh hít vào một hơi dài, cười nói với Trần Toàn:

- Được rồi! Bốn quan thương cảm mọi người khổ cực. Hai vị nghỉ tạm đi, có ta thay các người coi chừng người này. Tuyệt đối không thể sai sót.

Trần Toàn cùng Lưu Đức lẩm bẩm một tiếng, cũng không biết cảm kích hay khinh thường, đều tự tìm chỗ sạch mà ngủ. Mười ngày không được nghỉ tạm, vừa nằm đã có tiếng ngứa như sấm, đúng là ngủ như chết.

Hành trình mệt nhọc cùng đề phòng tù phạm quan trọng, đám người Cẩm Y Vệ đã uể oải không chịu nổi. Lúc này tội phạm đã bị hôn mê, cả đám không khỏi giãn người. An Đạo Kinh cũng lấy mền rải dưới đất nằm, thoải mái một phen.

Đêm thu tĩnh lặng, ánh trăng sáng soi, ngoài tiếng bước chân của đám thủ vệ qua lại xa xa, không còn tiếng vang gì khác.

Giờ phút này Lưu Đức, Trần Toàn đã ngủ say. Chúng thuộc hạ bên đông lửa không dám buông lỏng, vẫn chia ba bận luân thủ, lui tới tuần tra không ngớt. An Đạo Kinh yên lòng nhắm mắt mà ngủ. Đang mơ màng, bỗng một

làn mê hương sâu kín bay tới, như sương khói lượn lờ hải ngoại tiên sơn, mờ ảo trên chớp mũi.

An Đạo Kinh ngửi được mùi thơm, chợt dâng lên ý niệm thâm dâng, trong đầu choáng váng một hồi. Hắn đang muốn trở mình ôm tình nhân trong mộng, bỗng cả kinh tự cảnh tỉnh: "Mùi vị kia thâm tà biết bao, không phải mê hồn hương của ta sao? Sao để cho người ta lấy ra thôi nữa?"

Hắn giữ vững hô hấp, mở hai mắt đánh giá mọi nơi. Chỉ thấy nơi trú quân nổi lên màn sương mờ mờ ảo ảo, phần đông thuộc hạ đều ngã xuống đất mà ngủ, đúng là trúng phải mê hồn hương. Xem ra là tay chân một gã thuộc hạ nào đó không sạch sẽ, muốn nhân cơ hội đánh hôn mê mọi người, làm ra hành động ăn trộm. An Đạo Kinh cười lạnh thầm nghĩ: "Giặc ngoài dễ bắt, cướp nhà khó phòng, xem ta bắt tên bại hoại nọ."

Vừa chuyển đầu, chợt thấy mây mù lượn lờ cạnh xe tù, mê hương không phải từ đâu tới, mà chậm rãi tổng xuất từ cái mặt nạ đen kia. An Đạo Kinh giật mình nghĩ: "Thì ra là yêu ma này tác quái!"

Hắn cấp tốc suy tư, xem ra quái vật đã luyện Quy Tức mật pháp, có thể hút mê hương vào phổi rồi nén một hơi dài, đợi lúc mọi người không đề phòng mới phun ra.

Lúc này trừ đám thủ vệ giới bị vòng ngoài, những người còn lại hoàn toàn không còn lực chiến đấu. An Đạo Kinh ngủ bên cạnh xe tù, tất nhiên đứng mũi chịu sào. Nếu như Tát Ma thoát thân, hắn sẽ bị giết đầu tiên. Nghĩ vậy, An Đạo Kinh vừa kinh vừa sợ, thừa dịp quái vật còn đang trong xe tù, liền muốn đứng dậy động thủ, một đao đi trước kết thúc đối phương.

An Đạo Kinh ra vẻ ngủ say, ngón tay lần mò chuôi đao, bỗng nghe trên xe tù truyền ra tiếng xương cốt kêu răng rắc kỳ lạ, hình như có cao thủ võ lâm

phát động Súc cốt thần công, đang ép xương cốt toàn thân lại một chỗ. An Đạo Kinh kinh hãi than thầm: "Xong rồi! Quái vật kia sắp ra!"

Liếc mắt qua xe tù, quả thấy thân thể khổng lồ của Tát Ma kia dần dần thu nhỏ, chốc lát xích sát trên người đối phương lỏng lẻo dần, rơi xuống sàn xe.

An Đạo Kinh lấy làm hãi dị, biết võ công của Tát Ma cao siêu, lúc này tùy tiện di động chắc chắn bị phát giác, tiếp theo thân thể sẽ thành một đồng thịt vụn. Hắn nằm dưới đất, không dám sảo động, bàn tay chậm rãi thò ra, sờ lấy cục đá dưới đất, vô thanh vô tức ném tới chỗ Trần Toàn cùng Lưu Đức nằm ngủ. Dự liệu ba người hợp lực ra tay, chưa chắc sẽ thua.

Cục đá nọ rớt thẳng vào đầu Lưu Đức. "Ông chặt đầu" lại giống như thiếu não, vẫn còn ngủ ngon.

An Đạo Kinh mắng thầm, đang muốn ném thêm cục đá, chợt nghe mấy tiếng lách cách. Ngàn sắt trên xe tù đã bị quái lực kéo ra, trong lửa trại chiếu rọi, một cái đầu đen chậm rãi nhô lên. Thân hình khổng lồ đang dựng dậy từ chiếc cũi, giống như tử thần hàng lâm.

Trong bóng tối, Tát Ma chậm rãi về phía này, tới bên cạnh hắn. Với công lực cao thâm của đối phương, chỉ cần giẫm xuống một cước, tạt phủ sao có thể bảo toàn? An Đạo Kinh sợ đến toàn thân nhũn ra, vội nhắm hai mắt, trong lòng cầu ông bà ông vải, chỉ mong bình an vượt qua đêm nay.

Lại nghe Tát Ma cười nhẹ một tiếng, ngồi chồm hồm xuống bên người An Đạo Kinh, không biết muốn làm cái gì. An Đạo Kinh đổ mồ hôi đầy người, hận mình không thể hôn mê lập tức. Bỗng có hai ngón tay lạnh băng sờ lên yết hầu, An Đạo Kinh không chịu nổi, dưng quần ẩm ướt, sợ đến vãi đái ra, than thầm: "Ô hô! Ta mạng hỏng rồi!"

Nhớ tới sau khi chết, thể thiếp xinh đẹp trong nhà chắc chắn sẽ cấm cho hân vài cái sừng xanh, hai mắt An Đạo Kinh không khỏi đắm lệ lưng trông, nằm trên đất mà lòng ngổn ngang trăm mối.

Đang nhắm mắt đợi chết, hai ngón tay nọ không bóp nát yết hầu mà chuyển lên chóp mũi, xem mình có ngủ say hay không. Ý niệm lưu chuyển, An Đạo Kinh biết mạng sống còn cơ hội, hân cố tình nói mê nói sáng:

- Mụ vợ... Đừng sờ soạn...

Lấy thêm dừng khí bình sinh, hân nhắm thẳng chân Tát Ma mà ôm ấp mân mê hôn hít.

Chiêu này quả là hiếm, quả nhiên qua mắt được Tát Ma. Tai nghe quái vật cười khinh miệt rồi nhắc chân lên, hai mắt An Đạo Kinh đắm lệ mông lung, âm thầm cảm tạ ông trời phù hộ. Xem ra bản thân làm nhiều điều thiện, mới có thể may mắn thoát chết đêm nay.

Đang cảm khái, chợt nghe xa xa vang lên tiếng nhấm nuốt, dường như có người ăn uống. An Đạo Kinh mở mắt, đã thấy quái vật ngồi bên đồng lửa, tay cầm thịt hươu còn sót lại, đang há mồm nhai ngồm ngoàm.

An Đạo Kinh kinh ngạc thầm hỏi: "Người này khó khăn lắm mới thoát khỏi cũi giam, sao không trốn đi mà còn ở chỗ này ăn uống? Chẳng lẽ đói sắp chết sao?"

Đang lúc gấp gáp không kịp ngẫm nghĩ, hân tiện tay tóm cục đá, dùng sức ném về Lưu Đức.

Cục đá bay ra, phốc một tiếng trúng giữa vào ót Lưu Đức, máu tươi trường lưu. Trong lúc ngủ mơ bị người ám toán, Lưu Đức nhất thời giận dữ, mắng

vài tiếng rồi ngồi dậy, vừa mở mắt liền thấy bên cạnh đồng lửa có một gã khổng lồ đang ngồi ăn, không phải Tát Ma thì là ai?

Lưu Đức sợ đến hồn phi phách tán, đang muốn lay tỉnh Trần Toàn, lại nghe Tát Ma gầm nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn về hướng này. Lưu Đức lòng kêu thảm thiết, ngã xuống ngay tại trận, mặc cho huyết lưu đầy mặt, ngủ an tường như cũ.

An Đạo Kinh gian hoạt cỡ nào, vừa nhìn Lưu Đức nằm phơi bụng, liền biết tiểu tử này vờ câm điếc giả chết. Trong lòng không kìm được mắng: "Tiểu tử mắc dịch, giờ này chỉ cầu mạng sống, còn gọi cái gì là võ lâm cao thủ!"

Hắn biết tình thế nguy hiểm, nếu như Tát Ma phát điên, mọi người tất chết thảm ngay tại trận, giờ phút này tuyệt không thể hoảng loạn. Tĩnh tâm lắng nghe, chỉ nghe Tát Ma ợ ợ mấy cái, tám phần là ăn đến trướng bụng, lại nghe tiếng bước chân như đối phương lục soát trên người mọi người để tìm gì đó. Thì ra là tìm túi rượu, lúc này Tát Ma ngửa đầu điên cuồng uống ừng ực.

Chợt nghe một người quát hỏi:

- Người nào?

Lại nói cử chỉ của Tát Ma quá mức càn rỡ, cuối cùng bị quân sĩ cảnh giới vòng ngoài phát hiện. Người nọ rất nhanh chạy tới. Có điều không được ba bước, Tát Ma đã phi thân lên. Một bãi máu tươi loang lổ đầy đất, người nọ bị quái vật kéo thành hai nửa. An Đạo Kinh chứng kiến cảnh này, càng sợ đến hồn bất phụ thể.

Tát Ma cười lạnh một tiếng, mang theo hai nửa cây thịt lạng lẽ bay đi, giấu thi thể vào trong rừng cây. Chỉ một lúc sau lại vòng về xe tù, nghe tiếng

xương cốt vang khê, không ngờ Tát Ma vận khởi Súc cốt thần công, lần nữa trở vào trong cũi.

Mắt thấy quái vật xem xe tù như nhà của mình, An Đạo Kinh kinh ngạc vạn phần, không biết đối phương có âm mưu gì. An Đạo Kinh càng nghĩ thì càng kinh hãi: "Người này thật to gan. Thì ra chủ tâm lên Bắc Kinh làm loạn!"

Lúc trước Tát Ma đại náo Ông Kim Thành. Chỉ vì muốn nghiệm chứng võ học bản thân cao thấp ra sao, liền xông vào hành cung Khả Hãn Thát Đát, đánh chết hơn trăm cao thủ, cưỡng gian rồi giết chết mười phi tần. Võ công người này cao cường như thế, quân coi giữ Cư Dung Quan sao có thể bắt được? Hãn là bị Khả Hãn đuổi bắt thật chặt, Tát Ma liền nương nhờ xe tù của Cẩm Y Vệ, thứ nhất tránh bị cao thủ phương bắc đuổi giết, thứ hai an ổn đến kinh thành, coi như vẹn toàn đôi đường.

An Đạo Kinh càng nghĩ càng sợ, nếu quái vật thật sự vào kinh, hoàng thành tất gió tanh mưa máu, chết không biết bao nhiêu người. Nhớ tới già trẻ nhà mình đều ở kinh thành, trong lòng hết hoảng, thầm tìm biện pháp đưa tin trở về, để cho mọi người phòng bị.

Có điều tình thế khó khăn dị thường, quái vật trong xe tù vừa gian ác vừa tàn bạo, nếu tùy tiện hành động chắc chắn đả thảo kinh xà. An Đạo Kinh kêu khổ thấu trời nhưng đành giả bộ ngủ không biết.

Khó khăn mới đến trời sáng, An Đạo Kinh vội vàng bò lên, hai mắt biến thành đục ngầu mà hãy còn làm bộ làm tịch, lớn tiếng kêu lên:

- Ngủ thật ngon! Chính xác thật sáng khoái!

Lời này chưa dứt, chúng thuộc hạ ào ào mở mắt, đều hô to:

- Ngủ ngon! Đêm qua ngủ thực thoải mái a!

Mi mắt của chúng thuộc hạ hốc hác, sắc mặt thâm đậm, dáng vẻ không giống được ngủ đầy giấc. Xem ra đêm qua đám này chưa bị chuốc mê, tám chín phần giả bộ ngủ, chỉ sợ vô ý một cái liền bị Tát Ma phát giác, để cho người ta kéo thành hai nửa.

Lưu Đức đầu đầy máu, vẫn ở đằng kia hô to thoải mái. An Đạo Kinh vừa tức vừa hận, đi đến một cước đá vào mặt hắn. Lưu Đức vội tránh ra, bồi cười nói:

- Thống lĩnh thức dậy sớm thật!

Lúc này Trần Toàn cũng đã dậy, dụi mắt hỏi:

- Sao vậy? Có việc gì?

Nhìn ánh mắt buồn ngủ mông lung, xem ra chỉ có mình hắn ngủ an ổn, không hề biết hiểm nguy cận kề đêm qua.

An Đạo Kinh hừ một tiếng, bĩu môi ý bảo Trần Toàn xem bãi máu xa xa dưới đất. Trần Toàn nhìn lại thì kinh hãi, đang muốn lớn tiếng ồn ào, Lưu Đức nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng che miệng của hắn, ý bảo không cần lớn tiếng nói chuyện.

Trần Toàn kinh nghi bất định, đưa mắt nhìn sang An Đạo Kinh chờ nghe giải thích.

An Đạo Kinh thấp giọng nói:

- Đại sự không ổn, yêu quái kia sớm cỡi bỏ xích sắt xe tù, tùy thời có thể xông ra giết người.

An Đạo Kinh vừa nói vừa xem động tĩnh xe tù. Chỉ sợ bị quái vật nghe thấy, tránh không khỏi phải động thủ sớm.

Trần Toàn xanh cả mặt, run giọng hỏi:

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ? Lập tức sống mái với hãn sao?

An Đạo Kinh lắc đầu nói:

- Võ công của người này rất cao, chúng ta ngàn vạn lần đừng liều mạng, đợi ta dùng phi cáp truyền thư (1), đi trước thông báo cho Giang đại nhân một tiếng, khi viện quân đến rồi hãy nói.

An Đạo Kinh khôn khéo xưa nay, biết dưới tay Giang Sung có vô số cao thủ. Chỉ cần kéo dài thời gian thích đáng, triều đình sẽ mời cao nhân tới hàng ma hộ pháp. Đại nhân vật vừa đến, cần gì bản thân mình liều mạng? Tất có thể lưu lại tánh mạng ăn cơm.

An Đạo Kinh sợ Tát Ma phát giác, liền dẫn dò thuộc hạ chuẩn bị hành lý, giả cách bận rộn, chính hãn thì lặng lẽ lấy lồng nhốt chim câu cùng giấy bút, liền xin Giang Sung phái người lại đây viện trợ. Đến lúc đó, bất kể là La Ma Thập hay Trác Lăng Chiêu ra tay, tóm lại đều mạnh hơn đám ở đây.

Bận một hồi, ba người lén lút tới trong rừng cây, mới dám thả chim bay cao.

Chim câu bay lên tận trời. Ba người ngẩng đầu thấp giọng cầu khẩn, bỗng trong xe tù trong bay ra một cục đá, phá không kích chim câu rơi xuống, chính xác hiểm thấy thế gian.

An Đạo Kinh than thở một tiếng:

- Xong rồi! Ma đầu kia gian hoạt biết bao, không cho chúng ta liên hệ ra bên ngoài.

Sắc mặt Lưu Đức thảm đạm, thấp giọng hỏi:

- Làm sao bây giờ? Chúng ta cứ ngồi chờ chết như vậy sao?

An Đạo Kinh nhíu mày khổ tư. Tát Ma võ công rất cao, tùy thời có thể phá xe giết người. Giờ bên hắc chỉ có ba hảo thủ, đám thuộc hạ còn lại võ nghệ có hạn, liều mạng cũng không đỡ được quái vật. Trong lòng suy tư, trên tay lại không nhàn rỗi, An Đạo Kinh cởi thẻ tre trên chân con chim đã chết, ném vào dòng suối nhỏ bên chân cho trôi theo dòng nước. Mong sao có hương dân bá tánh nhìn thấy, sẽ đưa giấy cầu viện đến dịch trạm.

Trần Toàn cùng Lưu Đức nghĩ đến tánh mạng bị đe dọa, chân mày đều nhíu chặt, thần thái đầy vẻ bi thương.

An Đạo Kinh thấy bọn họ sợ hãi, thoáng chốc hừ một tiếng, phẫn chấn nói:

- Mọi người đừng hoảng hốt, ngoài ba mươi dặm có Ứng Hiểm Hạp, địa thế cực hiểm nên triều đình có đặt dịch trạm. Quân coi giữ chừng năm trăm người, chúng ta liền đại chiến tại đó!

Vừa nói vừa vỗ mạnh vào vai hai gã đồng sự, động viên rằng:

- Hươu chết về tay ai, còn chưa biết đâu!

Mắt thấy Trần Toàn, Lưu Đức vâng vâng dạ dạ, An Đạo Kinh đã có chủ ý. Vừa đến Ứng Hiểm Hạp, lão huynh hắc liền bôi mỡ vào lòng bàn chân

chuồn lẹ. Về phần sinh tử của đám người Trần Toàn ra sao, chỉ có xem số phận của chính bọn họ.

---o0o---

Chú: (1) Loài chim câu bay rất cao, trí nhớ tốt, đem đi thật xa mới thả cũng biết bay về, vì thế nên ngày xưa hay dùng nó để đưa thư từ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 1: Ba phen khiếp sợ chồng chất

Năm Cảnh Thái thứ ba mươi hai, tháng chín ngày hai mươi ba, Ứng Hiểm Hạp, trời u tối.

Ứng Hiểm Hạp dài ba mươi dặm, chính là một con đường tắt thông tới kinh thành. Gọi là lối tắt, tất có thương khách tụ tập. Quả nhiên nơi cửa hạp cốc ồn ào tiếng người. Kẻ bán hàng, thăm bạn, cầu quan, thương lữ hướng về kinh thành nối liền không dứt, chen đầy đầy trấn nhỏ. Quán rượu lớn nhất nơi đây gọi là Tiểu Oanh Lâu, chiếm địa lợi nên làm ăn may mắn, khách quý chật nhà.

Tiểu Oanh Lâu, ý nghĩa như tên, bên trong có không ít oanh oanh yến yến. Mỗi khi hoàng hôn, rất nhiều khách phương xa nghỉ trọ tại đây. Mọi người vung tiền như rác, ăn uống hát ca, đầy vẻ xa hoa.

Hôm nay, trên trấn bỗng xuất hiện một quái khách.

Người này mặc bộ hồng y, có thân hình uy vũ, sắc mặt vàng sẫm, vừa nhìn liền biết là người Mông Cổ. Thực ra người này cao lớn không đến mức làm người ta sợ hãi, sở dĩ làm lòng người phát lạnh là bởi ánh mắt của gã, dường như không phải của con người.

Người này vừa tới cửa Tiểu Oanh Lâu, chưởng quỹ liền biết có nhân vật đáng sợ tới. Y mở quán buôn bán vài chục năm, nhãn quang nhận biết các hạng người là không thể thiếu, trong lòng cầu khẩn người này đừng có đi vào.

Việc không như ý nguyện trên đời rất nhiều. Bình thường muốn khách quan vào cửa, dập đầu cũng không ai để ý. Đến lúc hung thần ác sát muốn vào, đuổi cũng không xong. Khi thấy quái khách nọ nhảy vào trong điểm đưa tay gõ bàn, chưởng quỹ thầm kêu khổ, chỉ cảm thấy vận đen tận trời. Lại không thể bỏ mặc, y khăn trương đi qua, ngẩng đầu cười bồi.

Lúc này, bỗng dưới chân như giẫm phải cái gì dính dính nhớt nháp. Chưởng quỹ cúi đầu nhìn, thấy bên cạnh giày có vết máu hãy còn chưa khô.

Máu tươi chảy tí tách, đang từ bộ hồng y của quái khách nọ rơi xuống quán rượu. Đây không phải hồng y, mà là một bộ quần áo dính máu, dính đầy huyết tương.

Chưởng quỹ hoảng sợ thành tiếng. Trước mắt không phải người mà là yêu, là ma, là hung thần ác sát vừa từ địa ngục leo ra. Y nhìn yêu quái mà nước mắt lưng tròng, chỉ hận bản thân ngày thường hà tiện không dám ăn tiêu, sợ rằng ngày sau sẽ không còn cơ hội được ăn được chơi cho thỏa nữa.

Chưởng quỹ cúi đầu, toàn thân phát run. Quái khách nọ cười lạnh lạnh, đưa tay vuốt ve bộ mặt của y.

Sát khí truyền đến, chưởng quỹ chỉ cảm thấy nhịp tim như dừng lại, muốn di động cước bộ nhưng không có gan, muốn vái chào lại không đủ khí lực. Cuối cùng, hai đầu gối nhũn ra, bi thanh muốn khóc hỏi:

- Ngài cần thứ gì?

Ánh mắt quái khách nọ lạnh như băng, liếc nhìn rượu thịt trong điểm một cái, lại liếc đám cô nương một cái. Chưởng quỹ kia sao không biết ý? Thoáng chốc dập đầu như giả tởi, liên thanh nói:

- Vâng... Được... Lập tức dâng lên cho ngài...

Vừa nói, y vừa dẫn dò nhà bếp đưa lên rượu thịt, cùng toàn bộ cô nương lại đây bồi tọa.

Khách nhân trong điểm toàn hạng khoẻ mạnh, lúc này thấy bộ dáng đáng sợ của quái khách nọ, cả đám đều dám nhiều lời, chốc lát rời đi không còn một mống. Đám nữ lang trong này càng sợ đến mặt không còn chút máu. Quái vật tới nhà, hỏi ai dám không ra nghênh tiếp? Chúng nữ hoa dung thất sắc, run rẩy đi qua, đứng bên cạnh chiếc bàn mà phát run.

Quái khách nọ nhìn cái chén không rời gầm nhẹ một tiếng. Một cô nương nhỏ toàn thân run cầm cập, mang theo một cái bầu tới châm rượu. Cô này lòng đầy sợ hãi, quả thực hai tay bưng không nổi bầu rượu. Chưa rót được rượu vào chén mà cái bầu đã rơi khỏi tay.

Quái khách gầm nhẹ, vươn tay trái ra đỡ được bầu rượu, tiếp theo thò tay phải, đè trên đỉnh đầu cô nhỏ như muốn trừng phạt sự vô lễ của nàng. Cô nhỏ kia hét lên, liều mạng muốn chạy nhưng lực tay của quái vật cực mạnh, mới dùng chút sức lực mà tựa như hai gọng kìm sắt. Tầm thân nữ nhi khí yếu lực mảnh, sao có thể trốn cho nổi? Nàng nhỏ nước mắt như mưa ngay tại trận, hai tay huơ huơ liên tục.

Quái vật nọ nhấc bầu rượu rồi ngửa đầu uống. Chỉ chờ cạn sạch, liền bóp nát đầu cô nhỏ nọ.

Chường quĩ chứng kiến cảnh này, trong lòng bức bách, muốn sai người đi báo quan nhưng không dám dõng bước, chỉ ở một bên kêu mẹ khóc cha.

- Chủ quán, dọn chỗ!

Đang lúc không khí ảm đạm, ngoài cửa truyền vào một thanh âm trầm thấp. Mọi người quay đầu nhìn ra. Chỉ thấy một hán tử cao lớn đứng tại cửa, người này thân mặc y phục Chế sứ, tay trái mang bọc hành lý, tay phải đeo một cái bao sắt. Nhìn hăn tướng mạo đường đường, khuôn mặt chữ điền ần ần sinh uy, ra là một vị mệnh quan triều đình.

- Chủ quán! Dọn chỗ!

Hán tử cao lớn gọi vài tiếng. Thấy mọi người phát run, không có người lưu tâm đến mình. Vẻ mặt buồn bực, hăn lắc đầu rồi tự bước vào.

Vào trong, mắt thấy già trẻ mặt không chút máu, toàn bộ nhìn chăm chăm về một cái bàn. Hán tử cao lớn khẽ sừng sờ, khóe mắt dõi về phía mọi người để tâm. Chỉ thấy nơi góc tây có ngồi một nam nhân khổng lồ, đang đặt bàn tay to bè trên đỉnh đầu một cô nhỏ, tựa hồ muốn bóp chết nàng.

Hán tử cao lớn kia lấy làm kinh hãi. Thân là Chế sứ triều đình, không thể làm ngơ chuyện này. Hăn lập tức cất bước tới cạnh cái bàn, trầm giọng nói:

- Thả nàng ra!

Quái khách nọ lại không để ý đến hăn, chỉ lo ngửa đầu uống rượu, bàn tay mới khẽ phát kinh, khuôn mặt cô nhỏ đã lộ vẻ đau đớn, hai mắt dần dần lồi

ra. Hán tử cao lớn thấy tình thế nguy nan, hừ một tiếng rồi thiết chưởng đánh ra, công tới cổ tay quái khách nọ.

Quái khách cười lạnh một tiếng, tay phải vẫn giữ vững cô nhỏ. Quyền trái tung ra, đánh trả về phía hán tử cao lớn. Quyền này mang theo lực đạo hùng hồn, quyền phong nhanh mãnh. Bát đĩa trên bàn cũng bị cuồng phong thổi qua, rớt cả xuống đất.

Thấy võ công của quái khách nọ cao cường, hán tử cao lớn cả kinh, thoáng chốc chân khí tuôn ra, thiết chưởng tăng lực tức thời.

Quyền chưởng đụng nhau. Vô thanh vô tức, thân thể hai người đều lắc lư, không phân biệt được cao thấp. Quái khách cũng lộ vẻ kinh ngạc, buông lỏng tay phải. Hán tử cao lớn nhanh tay lẹ mắt, lập tức giựt cô nhỏ lui lại ba thước, bảo nàng thối lui qua một bên.

Cô nhỏ cao giọng thét chói tai rồi té ra đất. Đám người trong tiệm vừa kinh vừa sợ, vội vàng chạy lại bế nàng ra.

Quái khách nọ thấy hứng thú giết người bị cắt đứt, gầm một tiếng phẫn nộ ngay tại trận. Hán tử cao lớn không hề sợ hãi. Hắn cười bỏ quan bào rồi ngồi xuống đối diện, trầm thanh hỏi:

- Ta ở dưới trướng Chinh Bắc đô đốc, là Chế sứ kinh thành Ngũ Định Viễn. Các hạ đường đường là một nam tử hán, xin hỏi sao lại đi ăn hiếp một nữ hài bán rượu?

Người này thân đầy mùi công môn, trên tay lại mang bao sắt, dĩ nhiên là Ngũ Định Viễn. Hai ngày trước hắn đang đi áp lương tải gạo, đột nhiên nhận được công văn, bảo hắn một mình đến trạm dịch Ứng Hiểm Hạp, nói có phải nhiệm vụ cần tiếp ứng. Khó khăn tới trạm dịch, lại không gặp đám

nhân mã triều đình. Hãn đành trở về, gặp chuyện mới thuận tay cứu cô nhỏ kia.

Trong điểm, quái khách nọ trầm mặc không nói, ánh mắt hung tàn lạnh băng. Ngũ Định Viễn thấy người này không giống nhân sĩ Trung thổ, còn đang phỏng đoán thân phận đối phương, chợt một nam tử mập mạp chạy tới đứng ở cửa lớn, liên tục phát tay như bảo hãn tức tốc rời đi.

Ánh mắt Ngũ Định Viễn lợi hại, nhận ra đó chính là An Đạo Kinh. Nhìn bộ dáng họ An đầy chật vật, toàn thân đầm máu, không biết đã trải qua thảm sự gì. Ngũ Định Viễn lấy làm kỳ lạ, đang muốn đứng lên dò hỏi. Liền vào lúc này, bỗng cái bàn trước người bị tung lên, Ngũ Định Viễn không phòng bị, thoáng chốc bị cái bàn đánh vào hông.

Trong tiếng va mạnh, chiếc bàn nát bấy thành mảnh nhỏ. Ngũ Định Viễn bị luồng lực đạo mạnh mẽ đánh trúng, thân thể bay ra ngoài, đụng vào làm đổ sụp cả bức tường sau lưng. Hãn ngã vào đồng gạch đá vụn, không biết sống chết thế nào.

Ngoài cửa chính là An Đạo Kinh. Thì ra giữa trưa hôm đó, xe tù chở người tới Ứng Hiểm Hạp, An Đạo Kinh chưa kịp chuẩn đi thì "Hà Nam khoái đao" Trần Toàn đã làm khó dễ, điên cuồng chém một đao vào đầu Tát Ma. Tát Ma sớm đã có chuẩn bị, phá xe mà ra. Song phương kịch chiến một hồi, Tát Ma chỉ lẻ loi một mình nhưng võ công vừa cao vừa quái dị, ra tay lại vô cùng hung ác. Hảo thủ bên này không ai ngăn nổi một chiêu nửa thức, thoáng chốc chết sạch không còn. An Đạo Kinh mất sức chín trâu hai hổ, dựa vào tính tình gian hoạt, liên tục giả chết, cuối cùng mới trốn khỏi miệng hùm. Do tưởng quái khách đi về kinh thành, hãn mới dám tới trấn này. Có trời mới biết, lại vô phúc gặp đối phương ở đây.

Mắt thấy Tát Ma chậm rãi xoay đầu cười lạnh với mình, toàn thân An Đạo Kinh như nhũn ra, không biết nên làm thế nào cho phải, đành khua loạn hai

tay, từng bước lui về phía sau.

Bỗng nghe Tát Ma điên cuồng hét lên, chấn động cả lớp ngói trên mái. Đám cô nương trong điểm bùng tai kêu to, ào ào chạy ra ngoài. Tát Ma nổi thú tính, vọt thẳng tới An Đạo Kinh. An Đạo Kinh kêu thảm một tiếng, liền trốn sau lưng cô nhỏ nọ, ôm lấy chân của nàng mà phát run. Cô nương nhỏ sợ hãi khóc lớn:

- Người... Người là một đại nam nhân, chớ trốn sau lưng ta!

An Đạo Kinh hồn câu tâm toái, nào dám khởi thân đi ra trước? Ngược lại càng co mình rụt mẩy, trốn ở dưới chân cô nương nhỏ. Tát Ma đâu có tâm tình xem hài kịch, hì hì cười lạnh rồi nắm đấm như cái đầu tung ra, liền muốn một phát đánh chết cả An Đạo Kinh lẫn cô nhỏ nọ.

Bỗng, một đạo sáng tím lóe lên, thiết quyền như sấm nổ đánh tới, trúng ngay giữa khoe miệng Tát Ma. Quyền này lực đạo nặng nề, đánh cho Tát Ma ngửa lưng ra, sắp ngã trên đất.

Chỉ thấy một hán tử cao lớn thần uy lẫm lẫm, trợn mắt nhìn về phía Tát Ma, chính là Ngũ Định Viễn!

Truyền nhân Thiên Sơn, chính là "Thần đài bảo huyết phù thiên lục, nhất đại chân long hải trung sinh". Ngũ Định Viễn có thân thể chân long, lẽ nào chết đi dễ dàng như thế? Mấy người thấy Ngũ Định Viễn còn sống ra tay ngăn địch thì đều hoan hô. Ngay cả An Đạo Kinh cũng trầm trồ khen ngợi.

Tát Ma thấy địch nhân còn sống, lại không lên tiếng, nhất thời hai tay công kích gấp gáp. Song quyền tả hữu đánh ra tám lần, tổng cộng mười sáu phi quyền. Quyền lực cương mãnh phá sơn, đường đi quỷ dị khó dò. Chính là tuyệt thế võ công từng dùng đánh bại cao thủ nước Thát Đát, Triết Nhĩ Đan.

Khoái quyền công tới, Ngũ Định Viễn hừ một tiếng, khai mở mã bộ. Hai tay cũng cấp bách múa may. Mỗi tay trái phải xuất ra tám thủ đao, bảo vệ các yếu hại toàn thân.

Thủ đao phi quyền kích đấu lẫn nhau. Trong tiếng nổ vang giòn không ngừng, hai người, bốn cánh tay đều lấy mau đánh mau.

Tát Ma thân cao chín thước, chính là nam nhân khổng lồ hiếm thấy, thân hình Ngũ Định Viễn cũng chỉ thấp hơn đối phương mấy tấc. Hai người kịch chiến giống như hùm như voi ác đấu. Tiểu nhị, chương quỹ sớm đã bỏ chạy tan tác. Bàn ghế trong điểm cũng bị quyền phong hai người đảo qua, đánh cho nát bấy.

An Đạo Kinh ở ngoài điểm bị kinh phong đánh tới, cũng nóng rất đau đớn cả mặt. Hắn thấy võ công của Ngũ Định Viễn cao cường, không khỏi hãi dị thầm nghĩ: "Mấy tháng không thấy họ Ngũ động thủ, làm sao võ công luyện đến mức này? Con mẹ nó, Thần Cơ Động thật có chỗ tà đạo"

Hăng đấu đến lúc này, Tát Ma thấy thân thủ của Ngũ Định Viễn kỳ lạ. Muốn lấy mau khắc chế mau, bản thân thật không thể chiếm thượng phong, chỉ bằng ra kỳ chiêu khác mới có thể thủ thắng. Tâm niệm khê động, Tát Ma xoay tròn thân thể, tránh được thủ đao rồi vòng ra sau Ngũ Định Viễn, tiếp theo hóa quyền thành trảo, thừa cơ chớp lấy cánh tay đối phương. Chiêu này chính là tuyệt học độc môn chuyên quật ngã địch của Tát Ma, nhân sĩ Trung nguyên không thể nào biết được, quả nhiên một lần đắc thủ.

Ngũ Định Viễn ỷ vào sức lực bản thân mạnh mẽ nên không hề sợ sệt, đang muốn xoay người giãy ra, bỗng Tát Ma dồn người về phía trước, áp sát sau lưng Ngũ Định Viễn rồi vòng hai tay qua eo ôm lấy hắn. Gã trụ vững hai đầu gối, tiếp theo uốn lưng vận thần lực nhắc ngược thân hình Ngũ Định Viễn lên.

Ngũ Định Viễn không ngờ đối phương lại có quái chiêu này. Một lần không phòng bị, đã bị nhấc ngược đến đầu dưới chân trên, tiếp theo đầu bị đập mạnh xuống đất.

Tát Ma dù giết người thành tánh, kỳ thật võ công uyên bác, sớm đem kỹ xảo đấu vật dung nhập vào trong võ học cao thâm. Loại đấu pháp này khác biệt rất lớn với tiểu xảo cầm nã Trung Nguyên, chính là lộ số đại khai đại hạp. Người trúng đòn tất gãy cổ hoặc vỡ vụn sống lưng, có thể nói là bi thảm không diễn tả nổi. Chiêu vừa rồi chính là diễn hóa từ đấu vật Mông Cổ mà ra, chuyên áp dụng lúc đánh giáp lá cà, dù không linh hoạt bằng điểm huyết nhưng sát thương cao hơn, cũng dễ dàng học tập hơn nhiều. Quả nhiên đầu của Ngũ Định Viễn chảy máu tươi. Lực va đập rất mạnh, không phải chỉ mỗi sức nặng thân thể của hắn mà còn thêm nội lực hùng hồn của Tát Ma. Nếu không phải Ngũ Định Viễn đã ngâm mình qua ao báu Phục Hi, thể chất cực khác thường nhân, sợ rằng cú nện này đã làm cho hắn vỡ toang óc, chết oan chết uổng.

Ngũ Định Viễn bị đụng đến vô tri vô giác, không biết cao thấp thế nào. Tát Ma không chút thả lỏng, tóm lấy tóc hắn rồi nhấc đầu lên, lại dùng sức quật xuống dưới đất. Tiếng bịch bịch vang lên cùng gạch vỡ đá nát. Đất cát bắn ra bốn phía, Ngũ Định Viễn mặt đầy máu tươi, dĩ nhiên đã rơi vào hôn mê.

Tát Ma biết Ngũ Định Viễn chịu đòn rất tốt, sợ thế này còn chưa lấy được mạng hắn. Tay trái lập tức tóm cổ, nhấc Ngũ Định Viễn lên cao, tiếp theo một quyền nặng nề đánh vào giữa nơi tạng phủ yếu hại.

Ngũ Định Viễn trúng quyền này, thân thể tựa như điều đứt dây, bắn thẳng vào hậu đường khách điểm.

Tát Ma đánh bại cường địch, nhất thời ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, tiếp theo xoay người đi tới chỗ An Đạo Kinh. An Đạo Kinh vừa kinh vừa sợ, vừa vội vừa tức, lớn tiếng kêu lên:

- Ngũ Định Viễn! Sao người chết sớm như vậy? Người không phải là Thiên Sơn truyền nhân ‘con mẹ nó’ gì đó sao? Mau đứng lên hoàn thủ đi!

Giờ phút này, trong điểm chỉ còn lại An Đạo Kinh lẻ loi một mình. Mắt thấy không còn đường sống, ngoài việc rút đao ngăn địch thì không còn sinh cơ nào khác. An Đạo Kinh tim đập chân run, âm ỉ kêu to. Thoáng chốc xuất bảo đao, chuẩn bị buông tay đại sát một hồi.

Tát Ma cười lạnh liên tục. Hai bàn tay cùng bóp lại, tiếng xương kêu răng rắc, ánh mắt hung ác khó tả. An Đạo Kinh thấy bộ dáng như ác quỷ này, bất giác toàn thân phát run, dừng khí mới rồi lại vút đến lên chín tầng mây, thầm than: "Làm sao bây giờ? Ta thật sự phải liều mạng sao?"

Mắt thấy quái vật từng bước đi tới, đột nhiên khuôn mặt An Đạo Kinh lộ vẻ vui mừng, chỉ vào hậu đường kêu lên:

- Ngũ Định Viễn, mau! Mau! Mau đứng lên đánh hăn!

Nghe Ngũ Định Viễn còn sống, Tát Ma bất giác cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại. Ngũ Định Viễn đã đứng lên rồi sao? Ra là vẫn nằm không nhúc nhích trên đất như đã chết.

Tát Ma quay đầu trở lại. Đã thấy An Đạo Kinh cầm đao trên tay, đang muốn đâm vào người mình, xem ra người này vô cùng giáo hoạt. Tát Ma khinh miệt cười lạnh, dùng sức tát một bạt tai, đánh An Đạo Kinh ngã vật xuống đất. Chưởng này lực đạo nặng nề, đánh cho má phải của An Đạo Kinh sưng vù đến không mở nổi mắt.

An Đạo Kinh nằm úp sấp trên đất. Mắt thấy Tát Ma cất bước lại muốn giết mình, hăn vội vàng phun ra mấy cái răng, cười bồi nói:

- Đại gia, lão gia, thân gia gia, ngài đừng vội giết ta. Quay đầu lại xem một chút, ‘người tình’ của ngài trở lại rồi.

Đang khi nói vẫn còn nháy mắt ra hiệu, hết sức khoe khoang mê hoặc. Tát Ma biết bản lĩnh của An Đạo Kinh chỉ như con lừa đất Kiềm (1), làm sao trúng kế lần nữa? Gã cười vài tiếng quái dị, nắm quyền liền giáng xuống.

Mắt thấy An Đạo Kinh sắp thành một đồng máu thịt bầy nhầy. Đột nhiên, yết hầu Tát Ma nghẹn lại, đã bị người ta vững vàng bóp chặt.

Tát Ma vừa sợ vừa giận, ghé mắt nhìn lại. Chỉ thấy Ngũ Định Viễn đã đứng lên, khuôn mặt đầy máu phừng phừng lửa giận, đang trừng mắt nhìn mình. Tát Ma lấy làm kinh hãi, vạn lần không ngờ người này mạng dai như thế, bất giác hồi hận, mới rồi không thừa cơ vạn gây cố đối thủ.

Giờ phút này yết hầu Tát Ma bị quản chế, là bị khuỷu tay của Ngũ Định Viễn vòng qua gắt gao kìm chặt, muốn giãy ra đúng là muôn vàn khó khăn. Trong lúc bối rối, Tát Ma rùn hai chân dưới đất, thân thể nặng nề thúc ngược vào Ngũ Định Viễn ở sau. Ngũ Định Viễn đau đớn nơi ngực, khuỷu tay liền lỏng ra. Tát Ma nhân cơ hội hạ thấp trọng tâm, bắt được cổ tay Ngũ Định Viễn rồi thừa cơ quật về hẵn phía trước, thoáng chốc ném đối thủ văng qua đầu.

Lúc này tình huống nguy hiểm, nếu bị ném ra xa, Ngũ Định Viễn tất ngã lộn xuống, bại lộ nơi yếu hại toàn thân. Tát Ma sẽ nhân cơ hội hạ sát thủ. Hẳn gặp nguy mà không loạn, đề khí giữa không trung, thân thể uốn một cái, hai chân thẳng tắp, vững vàng hạ từ trên cao xuống. Tát Ma muốn xông lên trước tấn công, suýt nữa bị Ngũ Định Viễn đạp cho bể óc, kinh hãi vội vàng tránh ra.

Tát Ma ngơ ngác nhìn Ngũ Định Viễn, giống bị thân thủ quái dị của đối phương làm cho sợ ngây người. Gã sững sốt một hồi lâu, lúc này mới điên

cuồng hét lên, lại sử xuất kỹ xảo đấu vật chộp tới. Mắt thấy đối thủ đánh mãi không chết, ba lần tái chiến thì đã vô cùng tức giận. Nếu không xuất tuyệt học bình sinh vận gãy cổ Ngũ Định Viễn một lần, hỏi làm sao tiêu tan cơn giận?

Bàn tay to như cây quạt hương bồ chộp tới, ẩn dấu không biết bao nhiêu hậu chước lợi hại, Ngũ Định Viễn thân trong nguy cảnh mà căn cơ võ học có hạn, bảo hẩn sao nhìn thấu nổi kỹ xảo độc môn đấu vật? An Đạo Kinh kiến thức rộng rãi nhưng cũng đoán không ra chiêu thức của Tát Ma, muốn nhắc nhở Ngũ Định Viễn nhưng lại không biết điểm then chốt ở đâu, chỉ đành lo lắng suông mà thôi. Tình thế sinh tử, thân hình Tát Ma chớp động trước mắt, Ngũ Định Viễn dù tiến thoái như điện, có điều cước pháp của Tát Ma quá mức khó dò, chột trái chột phải, thật sự không biết né tránh hướng nào.

Còn do dự, Tát Ma đã tới đến trước người năm thước, bàn tay chộp vào sau gáy Ngũ Định Viễn.

Dưới tình thế bức bách, không có tuyệt chiêu ngăn địch, không ngờ Ngũ Định Viễn đơn giản chỉ vận khởi quyền pháp sư truyền. Một chiêu "Khai môn kiến sơn" liền đánh thẳng vào giữa mặt Tát Ma.

Chiêu "Khai môn kiến sơn" bình thường đáng khinh, liền ngay cả trẻ nít tập võ cũng có thể xuất được. Trong lúc cao thủ quyết chiến, sử ra thật là khó xem. Tát Ma ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, liền nghiêng đầu tránh ra, tiếp theo muốn vận gãy cổ Ngũ Định Viễn.

Bỗng nghe kinh phong vèo vèo, thế tới hùng mạnh, tốc độ ra quyền mau lẹ kinh người, nháy mắt liền tới trước mũi. Tát Ma thất kinh, không biết quyền này sao mà nhanh đến như vậy? Xem lực đạo trầm trọng, nếu trúng giữa mặt thì ngũ quan đâu còn nguyên vẹn, sợ là ngay cả tròng mắt cũng lòi cả

ra. Trong lúc hoảng kinh, gã lập tức buông tay, bỏ qua chiêu vận gãy cổ, nhường sang một bước.

Ngũ Định Viễn quát to một tiếng, lại là chiêu "Khai môn kiến sơn ", lần nữa tiến công Tát Ma, nghe tiếng gió thì quyền này còn cấp kinh hơn quyền trước. Tát Ma thấy không cách nào kháng cự, đành dựa vào bộ pháp độc môn, uốn người tránh qua như loài rắn nước.

An Đạo Kinh đứng ở một bên quan sát, mắt thấy Ngũ Định Viễn liên tiếp bức lui địch thủ, tất cả đều nhờ vào quyền cước cực nhanh. Chiêu thức võ công của hắn non sót phạm tục, chỉ là nhờ vào thân thể chân long mà tốc độ mau hơn người thường đến cả trăm ngàn lần. Ý vào chữ một "Mau", địch nhân tự nhiên khó có thể ngăn cản. Cũng là vì chữ "Mau " này, khi đó trên Hoa Sơn, Ninh Bất Phàm với kiếm pháp tinh diệu còn không cách nào chế phục nổi Ngũ Định Viễn. An Đạo Kinh hiểu rõ rằng chiêu thức của Tát Ma có kỳ quái đến mấy, cũng đành rơi xuống thế hạ phong.

Lại thấy Ngũ Định Viễn lần nữa múa quyền, "Khai môn kiến sơn" tiếp tục đánh tới. Tát Ma bị quái chiêu của Ngũ Định Viễn dây dưa liên hồi, sớm đã thấp thỏm nóng nảy không yên. Giờ lại thấy "Khai môn kiến sơn ", bất giác giận dữ muốn điên. Khổ luyện vô số kỹ xảo, vậy mà lại đỡ không lại một chiêu đơn giản này. Gã hú lên một tiếng quái dị, cũng đánh ra một quyền về Ngũ Định Viễn.

Hai quyền đối đầu, lấy cứng đối cứng, không cách nào dùng thủ xảo. Tát Ma ý vào sức lực bản thân rất mạnh, bình sinh không có địch thủ. Đối phương lấy lực so lực, chính là gài đúng chỗ ngứa.

Quyền của hai người chưa giao phong, đã nghe tiếng nổ không ngừng, không khí ở giữa bị ép nén, tạo ra tiếng vang tựa như đập vỡ túi khí, đủ thấy lực đạo kinh người đến cỡ nào.

Hai nắm đấm chạm nhau, tạo ra tiếng ầm ầm. Chỉ nghe Tát Ma lớn tiếng kêu thảm, năm ngón tay phải đầy máu tươi văng khắp nơi, các khớp ngón tay đã bị đánh nát bấy!

Tính tình Tát Ma dũng mãnh, trọng thương lại không lùi bước. Chỉ nghe gã hú lên quái dị, tung chân đá ra, thẳng tới mặt Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn nghiêng thân tránh ra. Trong sát na này, Tát Ma cười lạnh một tiếng, vừa ưỡn ngực một cái thì mười cây cương tiêu từ trong lòng bắn ra, toàn bộ cắm vào trên người Ngũ Định Viễn.

Biến cố chợt nổi, An Đạo Kinh thấy vậy trợn mắt há mồm. Khi Tát Ma để mặc cho hắn bắt sống, nghĩ rằng với thân phận tông sư như thế, người này sẽ không dấu diếm ám khí nên mới không soát người. Không nghĩ đối phương hèn hạ thành tánh, trên người dấu diếm huyền cơ bực này. Nhìn cương tiêu hình chữ thập có màu đỏ thẫm, hẳn là nhuộm đầy kịch độc, đáng thương cho Ngũ Định Viễn khó giữ tánh mạng.

Lúc này hai mắt Ngũ Định Viễn nhắm nghiền, trên người cắm đầy cương tiêu. An Đạo Kinh thấy môi hờ rãnh lạnh. Đại thế đã mất, dù trước kia hai người có hiềm khích nhưng lần này cùng chung cường địch, vô hình trung sinh ra một chút tình nghĩa, bất giác An Đạo Kinh ngoảnh đầu qua một bên thở dài.

Tát Ma thì cười ha hả, bị Ngũ Định Viễn đánh cho mặt mũi bầm dập, trong lòng gã hận cực nhưng cuối cùng lấy chiêu thức hèn hạ đánh bại cường địch, làm nhục đối phương một phen, cũng coi như là sảng khoái. Gã giẫm chân bước về phía trước, chiếu theo tập tục Mông Cổ, muốn lấy đầu Ngũ Định Viễn làm chiến lợi phẩm.

Đang muốn xuống tay, chợt thấy Ngũ Định Viễn mở hai mắt, bạo xạ ra tinh quang, lạnh lùng thốt:

- Hèn hạ vô sỉ như thế, đừng trách ta nặng tay.

Tát Ma thấy hắc trúng tiêu độc mà vẫn còn sống, như thế có khác gì loài quái vật bất tử. Gã cả kinh gầm nhẹ liên tục, nhảy ra sau một bước.

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời cuồng khiêu. Nội lực trùn đến, tất cả cương tiêu trên người bị văng ra trên đất. An Đạo Kinh trợn mắt nhìn lại, chỉ thấy vết thương trên người Ngũ Định Viễn rất nông. Xem ra hắc có nội lực hộ thể, chưa từng bị tổn thương. Trận này long tranh hổ đấu còn tiếp diễn.

Hai mắt Ngũ Định Viễn trợn tròn, cời bao tay sắt xuống, lạnh lùng nói:

- Gian tặc! Cho là ta không dám giết người sao? Hôm nay cho người thấy qua bản lĩnh thực sự của Ngũ mỗ!

Trong đêm tối, Ngũ Định Viễn trừng mắt nhìn về Tát Ma, chỉ thấy cánh tay phải vừa lộ, đã lóe lên ánh sáng xanh biêng biếc như loài quỷ quái. Tát Ma không biết cánh tay tím nọ là thế nào, sững sốt một hồi lâu mới định tiến lên tranh tiên cơ.

Ngũ Định Viễn ngửa mặt lên trời kêu:

- Hư Không Tử!

Hắc hô ba chữ, hữu chưởng chém ra. Một đạo sáng tím rời chưởng bay đi, chính là thức mở đầu trong Phi La Tử Khí, Hư Không Tử!

Truyền nhân Thiên Sơn lần đầu sử xuất võ học chính tông. Tử quang lóe lên, chỉ nghe "A" một tiếng hét thảm, Tát Ma ôm mặt lăn lộn dưới đất, An Đạo Kinh vuốt vuốt hai mắt, trợn mắt há mồm, không biết chuyện gì đã xảy ra. Ngũ Định Viễn đứng ở một bên, lạnh lùng thốt:

- Dù không biết người là thần thánh phương nào, có điều mấy lần ra sức hạ sát thủ, hành vi hèn hạ. Hôm nay ta không xử tử người ngay tại chỗ, không biết còn hại bao nhiêu người nữa.

Đang khi nói thì giơ cánh tay phải lên, nhìn xa giống như móng vuốt của rồng.

Giờ phút này thắng bại đã định, Ngũ Định Viễn cởi bao tay sắt, Tát Ma thấy không địch lại, giờ hỏi làm sao tận trừ gông xiềng, chạy khỏi long chảo? Tát Ma biết võ công địch nhân vượt xa bản thân mình tưởng tượng. Không dám ham chiến, gã liền chạy ra ngoài điểm. Ngũ Định Viễn sao có thể buông tha? Hai chân điểm một cái liền đuổi theo. An Đạo Kinh là hạng cò đại ở đầu tường, ngã theo chiều gió. Vừa thấy có tiện nghi, cũng cấp bách rời điểm theo đuôi.

Ra ngoài khách điểm, đã thấy Tát Ma tiện tay một chảo, tóm lấy một thứ, chỉ lạ là sao Ngũ Định Viễn phải kinh ngạc dừng bước? Trên tay Tát Ma, không phải thần binh lợi khí gì mà là một lão nhân, một lão hương dân khốn cùng vô tội. Tát Ma cười hắc hắc, ghì cổ lão nhân kia, ánh mắt lộ đầy vẻ hung tàn. Chỉ cần Ngũ Định Viễn tiến lên một bước, sẽ vặn gãy cổ lão nhân kia. Xem ra người này hèn hạ vô sỉ, nham hiểm vượt xa người thường.

Tát Ma khi khi cười lạnh, chỉ tay về Ngũ Định Viễn, ý bảo hăn thối lui. Ngũ Định Viễn không dám làm trái, đành lui về sau một bước.

Tát Ma thấy mưu kế đã thành, khoe miệng nhếch lên, đang tính tới hiểm chiêu bất ngờ để thủ thắng. Lúc này An Đạo Kinh chạy đến, thấy lão hương dân nọ thì sợ hãi kêu một tiếng:

- Lưu tổng quản! Sao cũng ở đây?

Tát Ma nghe ba chữ "Lưu tổng quản", không khỏi sửng sờ. Liền vào lúc này, lão nhân nọ cười nói:

- An Thống lĩnh, đã lâu không gặp!

Lời vừa dứt, ngón tay lão nhân nhanh như thiểm điện điểm ra, thẳng vào tiểu phúc của Tát Ma. Tát Ma lấy làm kinh hãi nhưng không kịp phòng bị, thoáng chốc tiểu phúc đã bị ám toán. Chỉ nọ mang theo chân lực kiên cường dẻo dai, nhất thời phá thể mà vào, nội công thâm hậu cỡ Tát Ma mà cũng không chịu nổi, nhất thời mặt như tờ giấy, hai tay liền lỏng ra.

---o0o---

Chú: (1) Trong đất Kiềm (tên gọi khác của tỉnh Quế Châu, Trung Hoa) vốn không có lửa, có người đã sử dụng thuyền chở một con vào đó. Sau khi chở đến nơi lại thấy chẳng có tác dụng gì, mới bỏ mặc nó dưới chân núi. Lúc đầu, cọp trong núi chưa từng thấy loài này nên có ý sợ, về sau thấy lửa không làm gì được mình, bèn bắt đầu thử tài. Ai dè tài nghệ của con lửa quanh đi quẩn lại chỉ có một ngón đá mà thôi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 1: Ba phen khiếp sợ chồng chất

Năm Cảnh Thái thứ ba mươi hai, tháng chín ngày hai mươi ba, Ứng Hiểm Hạp, trời u tối.

Ứng Hiểm Hạp dài ba mươi dặm, chính là một con đường tắt thông tới kinh thành. Gọi là lối tắt, tất có thương khách tụ tập. Quả nhiên nơi cửa hạp cốc ồn ào tiếng người. Kẻ bán hàng, thăm bạn, cầu quan, thương lữ hướng về kinh thành nối liền không dứt, chen đầy đầy trấn nhỏ. Quán rượu lớn nhất nơi đây gọi là Tiểu Oanh Lâu, chiếm địa lợi nên làm ăn may mắn, khách quý chật nhà.

Tiểu Oanh Lâu, ý nghĩa như tên, bên trong có không ít oanh oanh yến yến. Mỗi khi hoàng hôn, rất nhiều khách phương xa nghỉ trọ tại đây. Mọi người vui vẻ như rác, ăn uống hát ca, đầy vẻ xa hoa.

Hôm nay, trên trấn bỗng xuất hiện một quái khách.

Người này mặc bộ hồng y, có thân hình uy vũ, sắc mặt vàng sẫm, vừa nhìn liền biết là người Mông Cổ. Thực ra người này cao lớn không đến mức làm người ta sợ hãi, sở dĩ làm lòng người phát lạnh là bởi ánh mắt của gã, dường như không phải của con người.

Người này vừa tới cửa Tiểu Oanh Lâu, chưởng quỹ liền biết có nhân vật đáng sợ tới. Y mở quán buôn bán vài chục năm, nhãn quang nhận biết các hạng người là không thể thiếu, trong lòng cầu khẩn người này đừng có đi vào.

Việc không như ý nguyện trên đời rất nhiều. Bình thường muốn khách quan vào cửa, dập đầu cũng không ai để ý. Đến lúc hung thần ác sát muốn vào, đuổi cũng không xong. Khi thấy quái khách nọ nhảy vào trong tiệm đưa tay gõ bàn, chưởng quỹ thầm kêu khổ, chỉ cảm thấy vận đen tận trời. Lại không thể bỏ mặc, y khẩn trương đi qua, ngẩng đầu cười bồi.

Lúc này, bỗng dưới chân như giẫm phải cái gì dính dính nhớt nháp. Chưởng quỹ cúi đầu nhìn, thấy bên cạnh giày có vết máu hãy còn chưa khô.

Máu tươi chảy tí tách, đang từ bộ hồng y của quái khách nọ rơi xuống quán rượu. Đây không phải hồng y, mà là một bộ quần áo dính máu, dính đầy huyết tương.

Chưởng quỹ hoảng sợ thành tiếng. Trước mắt không phải người mà là yêu, là ma, là hung thần ác sát vừa từ địa ngục leo ra. Y nhìn yêu quái mà nước mắt lưng tròng, chỉ hận bản thân ngày thường hà tiện không dám ăn tiêu, sợ rằng ngày sau sẽ không còn cơ hội được ăn được chơi cho thỏa nữa.

Chưởng quỹ cúi đầu, toàn thân phát run. Quái khách nọ cười lạnh lạnh, đưa tay vuốt ve bộ mặt của y.

Sát khí truyền đến, chưởng quỹ chỉ cảm thấy nhịp tim như dừng lại, muốn di động cước bộ nhưng không có gan, muốn vái chào lại không đủ khí lực. Cuối cùng, hai đầu gối nhũn ra, bị thanh muốn khóc hỏi:

- Ngài cần thứ gì?

Ánh mắt quái khách nọ lạnh như băng, liếc nhìn rượu thịt trong điểm một cái, lại liếc đám cô nương một cái. Chưởng quỹ kia sao không biết ý? Thoáng chốc dập đầu như giả tởm, liên thanh nói:

- Vâng... Được... Lập tức dâng lên cho ngài...

Vừa nói, y vừa dẫn dò nhà bếp đưa lên rượu thịt, cùng toàn bộ cô nương lại đây bồi tọa.

Khách nhân trong điểm toàn hạng khoẻ mạnh, lúc này thấy bộ dáng đáng sợ của quái khách nọ, cả đám đâu dám nhiều lời, chốc lát rời đi không còn một mống. Đám nữ lang trong này càng sợ đến mặt không còn chút máu. Quái vật tới nhà, hỏi ai dám không ra nghênh tiếp? Chúng nữ hoa dung thất sắc, run rẩy đi qua, đứng bên cạnh chiếc bàn mà phát run.

Quái khách nọ nhìn cái chén không rời găm nhẹ một tiếng. Một cô nương nhỏ toàn thân run cầm cập, mang theo một cái bầu tới châm rượu. Cô này lòng đầy sợ hãi, quả thực hai tay bưng không nổi bầu rượu. Chưa rót được rượu vào chén mà cái bầu đã rớt khỏi tay.

Quái khách găm nhẹ, vươn tay trái ra đỡ được bầu rượu, tiếp theo thò tay phải, đè trên đỉnh đầu cô nhỏ như muốn trừng phạt sự vô lễ của nàng. Cô nhỏ kia hét lên, liều mạng muốn chạy nhưng lực tay của quái vật cực mạnh, mới dùng chút sức lực mà tựa như hai gọng kìm sắt. Tấm thân nữ nhi khí yếu lực mảnh, sao có thể trốn cho nổi? Nàng nhỏ nước mắt như mưa ngay tại trận, hai tay huơ huơ liên tục.

Quái vật nọ nhấc bầu rượu rồi ngửa đầu uống. Chỉ chờ cạn sạch, liền bóp nát đầu cô nhỏ nọ.

Chường quỹ chứng kiến cảnh này, trong lòng bức bách, muốn sai người đi báo quan nhưng không dám dời bước, chỉ ở một bên kêu mẹ khóc cha.

- Chủ quán, dọn chỗ!

Đang lúc không khí ảm đạm, ngoài cửa truyền vào một thanh âm trầm thấp. Mọi người quay đầu nhìn ra. Chỉ thấy một hán tử cao lớn đứng tại cửa, người này thân mặc y phục Chế sứ, tay trái mang bọc hành lý, tay phải đeo một cái bao sắt. Nhìn hán tử tướng mạo đường đường, khuôn mặt chữ điền ần ần sinh uy, ra là một vị mệnh quan triều đình.

- Chủ quán! Dọn chỗ!

Hán tử cao lớn gọi vài tiếng. Thấy mọi người phát run, không có người lưu tâm đến mình. Vẻ mặt buồn bực, hán tử lắc đầu rồi tự bước vào.

Vào trong, mắt thấy già trẻ mặt không chút máu, toàn bộ nhìn chăm chăm về một cái bàn. Hán tử cao lớn khễ sừng sờ, khóe mắt dõi về phía mọi người để tâm. Chỉ thấy nơi góc tây có ngồi một nam nhân khổng lồ, đang đặt bàn tay to bè trên đỉnh đầu một cô nhỏ, tựa hồ muốn bóp chết nàng.

Hán tử cao lớn kia lấy làm kinh hãi. Thân là Chế sứ triều đình, không thể làm ngơ chuyện này. Hắn lập tức cất bước tới cạnh cái bàn, trầm giọng nói:

- Thả nàng ra!

Quái khách nọ lại không để ý đến hắn, chỉ lo ngửa đầu uống rượu, bàn tay mới khễ phát kinh, khuôn mặt cô nhỏ đã lộ vẻ đau đớn, hai mắt dần dần lồi ra. Hán tử cao lớn thấy tình thế nguy nan, hừ một tiếng rồi thiết chương đánh ra, công tới cổ tay quái khách nọ.

Quái khách cười lạnh một tiếng, tay phải vẫn giữ vững cô nhỏ. Quyền trái tung ra, đánh trả về phía hán tử cao lớn. Quyền này mang theo lực đạo hùng hồn, quyền phong nhanh mãnh. Bát đĩa trên bàn cũng bị cuồng phong thổi qua, rớt cả xuống đất.

Thấy võ công của quái khách nọ cao cường, hán tử cao lớn cả kinh, thoáng chốc chân khí tuôn ra, thiết chương tăng lực tức thời.

Quyền chương đụng nhau. Vô thanh vô tức, thân thể hai người đều lắc lư, không phân biệt được cao thấp. Quái khách cũng lộ vẻ kinh ngạc, buông lỏng tay phải. Hán tử cao lớn nhanh tay lẹ mắt, lập tức giựt cô nhỏ lui lại ba thước, bảo nàng thối lui qua một bên.

Cô nhỏ cao giọng hét chói tai rồi té ra đất. Đám người trong tiệm vừa kinh vừa sợ, vội vàng chạy lại bế nàng ra.

Quái khách nọ thấy hứng thú giết người bị cắt đứt, gầm một tiếng phẫn nộ ngay tại trận. Hán tử cao lớn không hề sợ hãi. Hắn cười bỏ quan bào rồi ngồi xuống đối diện, trầm thanh hỏi:

- Ta ở dưới trướng Chinh Bắc đô đốc, là Chế sứ kinh thành Ngũ Định Viễn. Các hạ đường đường là một nam tử hán, xin hỏi sao lại đi ăn hiếp một nữ hài bán rượu?

Người này thân đầy mùi công môn, trên tay lại mang bao sắt, dĩ nhiên là Ngũ Định Viễn. Hai ngày trước hắn đang đi áp lương tải gạo, đột nhiên nhận được công văn, bảo hắn một mình đến trạm dịch Ứng Hiểm Hạp, nói có phải nhiệm vụ cần tiếp ứng. Khó khăn tới trạm dịch, lại không gặp đám nhân mã triều đình. Hắn đành trở về, gặp chuyện mới thuận tay cứu cô nhỏ kia.

Trong điểm, quái khách nọ trầm mặc không nói, ánh mắt hung tàn lạnh băng. Ngũ Định Viễn thấy người này không giống nhân sĩ Trung thổ, còn đang phỏng đoán thân phận đối phương, chợt một nam tử mập mạp chạy tới đứng ở cửa lớn, liên tục phát tay như bảo hển tức tốc rời đi.

Ánh mắt Ngũ Định Viễn lợi hại, nhận ra đó chính là An Đạo Kinh. Nhìn bộ dáng họ An đầy chật vật, toàn thân đầm máu, không biết đã trải qua thảm sự gì. Ngũ Định Viễn lấy làm kỳ lạ, đang muốn đứng lên dò hỏi. Liền vào lúc này, bỗng cái bàn trước người bị tung lên, Ngũ Định Viễn không phòng bị, thoáng chốc bị cái bàn đánh vào hông.

Trong tiếng va mạnh, chiếc bàn nát bấy thành mảnh nhỏ. Ngũ Định Viễn bị luồng lực đạo mạnh mẽ đánh trúng, thân thể bay ra ngoài, đụng vào làm đổ sụp cả bức tường sau lưng. Hắn ngã vào đồng gạch đá vụn, không biết sống chết thế nào.

Ngoài cửa chính là An Đạo Kinh. Thì ra giữa trưa hôm đó, xe tù chở người tới Ứng Hiểm Hạp, An Đạo Kinh chưa kịp chuẩn đi thì "Hà Nam khoái đao" Trần Toàn đã làm khó dễ, điên cuồng chém một đao vào đầu Tát Ma. Tát Ma sớm đã có chuẩn bị, phá xe mà ra. Song phương kịch chiến một hồi, Tát Ma chỉ lẻ loi một mình nhưng võ công vừa cao vừa quái dị, ra tay lại vô cùng hung ác. Hảo thủ bên này không ai ngăn nổi một chiêu nửa thức, thoáng chốc chết sạch không còn. An Đạo Kinh mất sức chín trâu hai hổ, dựa vào tính tình gian hoạt, liên tục giả chết, cuối cùng mới trốn khỏi miệng hùm. Do tưởng quái khách đi về kinh thành, hăn mới dám tới trấn này. Có trời mới biết, lại vô phúc gặp đối phương ở đây.

Mắt thấy Tát Ma chậm rãi xoay đầu cười lạnh với mình, toàn thân An Đạo Kinh như nhũn ra, không biết nên làm thế nào cho phải, đành khua loạn hai tay, từng bước lui về phía sau.

Bỗng nghe Tát Ma điên cuồng hét lên, chấn động cả lớp ngói trên mái. Đám cô nương trong điểm bưng tai kêu to, ào ào chạy ra ngoài. Tát Ma nổi thú tính, vọt thẳng tới An Đạo Kinh. An Đạo Kinh kêu thảm một tiếng, liền trốn sau lưng cô nhỏ nọ, ôm lấy chân của nàng mà phát run. Cô nương nhỏ sợ hãi khóc lớn:

- Người... Người là một đại nam nhân, chớ trốn sau lưng ta!

An Đạo Kinh hồn câu tâm toái, nào dám khởi thân đi ra trước? Ngược lại càng co mình rụt mẩy, trốn ở dưới chân cô nương nhỏ. Tát Ma đâu có tâm tình xem hài kịch, hì hì cười lạnh rồi nắm đấm như cái đầu tung ra, liền muốn một phát đánh chết cả An Đạo Kinh lẫn cô nhỏ nọ.

Bỗng, một đạo sáng tím lóe lên, thiết quyền như sấm nổ đánh tới, trúng ngay giữa khoe miệng Tát Ma. Quyền này lực đạo nặng nề, đánh cho Tát Ma ngã lưng ra, sắp ngã trên đất.

Chỉ thấy một hán tử cao lớn thần uy lẫm lẫm, trợn mắt nhìn về phía Tát Ma, chính là Ngũ Định Viễn!

Truyền nhân Thiên Sơn, chính là "Thần đài bảo huyết phù thiên lục, nhất đại chân long hải trung sinh ". Ngũ Định Viễn có thân thể chân long, lẽ nào chết đi dễ dàng như thế? Mấy người thấy Ngũ Định Viễn còn sống ra tay ngăn địch thì đều hoan hô. Ngay cả An Đạo Kinh cũng trầm trồ khen ngợi.

Tát Ma thấy địch nhân còn sống, lại không lên tiếng, nhất thời hai tay công kích gấp gáp. Song quyền tả hữu đánh ra tám lần, tổng cộng mười sáu phi quyền. Quyền lực cương mãnh phá sơn, đường đi quỷ dị khó dò. Chính là tuyệt thế võ công từng dùng đánh bại cao thủ nước Thát Đát, Triết Nhĩ Đan.

Khoái quyền công tới, Ngũ Định Viễn hừ một tiếng, khai mở mã bộ. Hai tay cũng cấp bách múa may. Mỗi tay trái phải xuất ra tám thủ đao, bảo vệ các yếu hại toàn thân.

Thủ đao phi quyền kích đấu lẫn nhau. Trong tiếng nổ vang giòn không ngừng, hai người, bốn cánh tay đều lấy mau đánh mau.

Tát Ma thân cao chín thước, chính là nam nhân khổng lồ hiếm thấy, thân hình Ngũ Định Viễn cũng chỉ thấp hơn đối phương mấy tấc. Hai người kịch chiến giống như hùm như voi ác đấu. Tiểu nhị, chương quỹ sớm đã bỏ chạy tan tác. Bàn ghế trong điểm cũng bị quyền phong hai người đảo qua, đánh cho nát bầy.

An Đạo Kinh ở ngoài điểm bị kinh phong đánh tới, cũng nóng rất đau đớn cả mặt. Hắn thấy võ công của Ngũ Định Viễn cao cường, không khỏi hải di thầm nghĩ: "Mấy tháng không thấy họ Ngũ động thủ, làm sao võ công luyện đến mức này? Con mẹ nó, Thần Cơ Động thật có chỗ tà đạo"

Hăng đấu đến lúc này, Tát Ma thấy thân thủ của Ngũ Định Viễn kỳ lạ. Muốn lấy mau khắc chế mau, bản thân thật không thể chiếm thượng phong, chi bằng ra kỳ chiêu khác mới có thể thủ thắng. Tâm niệm khê động, Tát Ma xoay tròn thân thể, tránh được thủ đao rồi vòng ra sau Ngũ Định Viễn, tiếp theo hóa quyền thành trảo, thừa cơ chộp lấy cánh tay đối phương. Chiêu này chính là tuyệt học độc môn chuyên quật ngã địch của Tát Ma, nhân sĩ Trung nguyên không thể nào biết được, quả nhiên một lần đắc thủ.

Ngũ Định Viễn ỷ vào sức lực bản thân mạnh mẽ nên không hề sợ sệt, đang muốn xoay người giãy ra, bỗng Tát Ma dồn người về phía trước, áp sát sau lưng Ngũ Định Viễn rồi vòng hai tay qua eo ôm lấy hăn. Gã trụ vững hai đầu gối, tiếp theo uốn lưng vận thần lực nhắc ngược thân hình Ngũ Định Viễn lên.

Ngũ Định Viễn không ngờ đối phương lại có quái chiêu này. Một lần không phòng bị, đã bị nhắc ngược đến đầu dưới chân trên, tiếp theo đầu bị đập mạnh xuống đất.

Tát Ma dù giết người thành tánh, kỳ thật võ công uyên bác, sớm đem kỹ xảo đấu vật dung nhập vào trong võ học cao thâm. Loại đấu pháp này khác biệt rất lớn với tiểu xảo cầm nã Trung Nguyên, chính là lộ số đại khai đại hạp. Người trúng đòn tất gãy cổ hoặc vỡ vụn sống lưng, có thể nói là bi thảm không diễn tả nổi. Chiêu vừa rồi chính là diễn hóa từ đấu vật Mông Cổ mà ra, chuyên áp dụng lúc đánh giáp lá cà, dù không linh hoạt bằng điểm huyết nhưng sát thương cao hơn, cũng dễ dàng học tập hơn nhiều. Quả nhiên đầu của Ngũ Định Viễn chảy máu tươi. Lực va đập rất mạnh, không phải chỉ mỗi sức nặng thân thể của hăn mà còn thêm nội lực hùng hồn của Tát Ma. Nếu không phải Ngũ Định Viễn đã ngâm mình qua ao báu Phục Hi, thể chất cực khác thường nhân, sợ rằng cú nện này đã làm cho hăn vỡ toang óc, chết oan chết uổng.

Ngũ Định Viễn bị đụng đến vô tri vô giác, không biết cao thấp thế nào. Tát Ma không chút thả lỏng, tóm lấy tóc hắn rồi nhấc đầu lên, lại dùng sức quật xuống dưới đất. Tiếng bịch bịch vang lên cùng gạch vỡ đá nát. Đất cát bắn ra bốn phía, Ngũ Định Viễn mặt đầy máu tươi, dĩ nhiên đã rơi vào hôn mê.

Tát Ma biết Ngũ Định Viễn chịu đòn rất tốt, sợ thế này còn chưa lấy được mạng hắn. Tay trái lập tức tóm cổ, nhấc Ngũ Định Viễn lên cao, tiếp theo một quyền nặng nề đánh vào giữa nơi tạng phủ yếu hại.

Ngũ Định Viễn trúng quyền này, thân thể tựa như điều đứt dây, bắn thẳng vào hậu đường khách điểm.

Tát Ma đánh bại cường địch, nhất thời ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, tiếp theo xoay người đi tới chỗ An Đạo Kinh. An Đạo Kinh vừa kinh vừa sợ, vừa vội vừa tức, lớn tiếng kêu lên:

- Ngũ Định Viễn! Sao ngươi chết sớm như vậy? Ngươi không phải là Thiên Sơn truyền nhân ‘con mẹ nó’ gì đó sao? Mau đứng lên hoàn thủ đi!

Giờ phút này, trong điểm chỉ còn lại An Đạo Kinh lẻ loi một mình. Mắt thấy không còn đường sống, ngoài việc rút đao ngăn địch thì không còn sinh cơ nào khác. An Đạo Kinh tim đập chân run, âm ỉ kêu to. Thoáng chốc xuất bảo đao, chuẩn bị buông tay đại sát một hồi.

Tát Ma cười lạnh liên tục. Hai bàn tay cùng bóp lại, tiếng xương kêu răng rắc, ánh mắt hung ác khó tả. An Đạo Kinh thấy bộ dáng như ác quỷ này, bất giác toàn thân phát run, dừng khí mới rồi lại vọt đến lên chín tầng mây, thầm than: "Làm sao bây giờ? Ta thật sự phải liều mạng sao?"

Mắt thấy quái vật từng bước đi tới, đột nhiên khuôn mặt An Đạo Kinh lộ vẻ vui mừng, chỉ vào hậu đường kêu lên:

- Ngũ Định Viễn, mau! Mau! Mau đứng lên đánh hăn!

Nghe Ngũ Định Viễn còn sống, Tát Ma bất giác cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại. Ngũ Định Viễn đã đứng lên rồi sao? Ra là vẫn nằm không nhúc nhích trên đất như đã chết.

Tát Ma quay đầu trở lại. Đã thấy An Đạo Kinh cầm đao trên tay, đang muốn đâm vào người mình, xem ra người này vô cùng giáo hoạt. Tát Ma khinh miệt cười lạnh, dùng sức tát một bạt tai, đánh An Đạo Kinh ngã vật xuống đất. Chưởng này lực đạo nặng nề, đánh cho má phải của An Đạo Kinh sưng vù đến không mở nổi mắt.

An Đạo Kinh nằm úp sấp trên đất. Mắt thấy Tát Ma cất bước lại muốn giết mình, hăn vội vàng phun ra mấy cái răng, cười bồi nói:

- Đại gia, lão gia, thân gia gia, ngài đừng vội giết ta. Quay đầu lại xem một chút, ‘người tình’ của ngài trở lại rồi.

Đang khi nói vẫn còn nháy mắt ra hiệu, hết sức khoe khoang mê hoặc. Tát Ma biết bản lĩnh của An Đạo Kinh chỉ như con lừa đất Kiềm (1), làm sao trúng kế lần nữa? Gã cười vài tiếng quái dị, nắm quyền liền giáng xuống.

Mắt thấy An Đạo Kinh sắp thành một đồng máu thịt bầy nhầy. Đột nhiên, yết hầu Tát Ma nghẹn lại, đã bị người ta vũng vàng bóp chặt.

Tát Ma vừa sợ vừa giận, ghé mắt nhìn lại. Chỉ thấy Ngũ Định Viễn đã đứng lên, khuôn mặt đầy máu phừng phừng lửa giận, đang trừng mắt nhìn mình. Tát Ma lấy làm kinh hãi, vạn lần không ngờ người này mạng dai như thế, bất giác hồi hận, mới rồi không thừa cơ vạn gây cố đối thủ.

Giờ phút này yết hầu Tát Ma bị quản chế, là bị khuỷu tay của Ngũ Định Viễn vòng qua gắt gao kìm chặt, muốn giãy ra đúng là muôn vàn khó khăn.

Trong lúc bối rối, Tát Ma rùn hai chân dưới đất, thân thể nặng nề thúc ngược vào Ngũ Định Viễn ở sau. Ngũ Định Viễn đau đớn nơi ngực, khuỷu tay liền lỏng ra. Tát Ma nhân cơ hội hạ thấp trọng tâm, bắt được cổ tay Ngũ Định Viễn rồi thừa cơ quật về hấn phía trước, thoáng chốc ném đối thủ văng qua đầu.

Lúc này tình huống nguy hiểm, nếu bị ném ra xa, Ngũ Định Viễn tất ngã lộn xuống, bại lộ nơi yếu hại toàn thân. Tát Ma sẽ nhân cơ hội hạ sát thủ. Hấn gặp nguy mà không loạn, đề khí giữa không trung, thân thể uốn một cái, hai chân thẳng tắp, vững vàng hạ từ trên cao xuống. Tát Ma muốn xông lên trước tấn công, suýt nữa bị Ngũ Định Viễn đập cho bể óc, kinh hãi vội vàng tránh ra.

Tát Ma ngơ ngác nhìn Ngũ Định Viễn, giống bị thân thủ quái dị của đối phương làm cho sợ ngây người. Gã sửng sốt một hồi lâu, lúc này mới điên cuồng hét lên, lại sử xuất kỹ xảo đấu vật chộp tới. Mắt thấy đối thủ đánh mãi không chết, ba lần tái chiến thì đã vô cùng tức giận. Nếu không xuất tuyệt học bình sinh vạn gãy cổ Ngũ Định Viễn một lần, hỏi làm sao tiêu tan cơn giận?

Bàn tay to như cây quạt hương bồ chộp tới, ẩn dấu không biết bao nhiêu hậu chúc lợi hại, Ngũ Định Viễn thân trong nguy cảnh mà căn cơ võ học có hạn, bảo hấn sao nhìn thấu nổi kỹ xảo độc môn đấu vật? An Đạo Kinh kiến thức rộng rãi nhưng cũng đoán không ra chiêu thức của Tát Ma, muốn nhắc nhở Ngũ Định Viễn nhưng lại không biết điểm then chốt ở đâu, chỉ đành lo lắng suông mà thôi. Tình thế sinh tử, thân hình Tát Ma chớp động trước mắt, Ngũ Định Viễn dù tiến thoái như điện, có điều cước pháp của Tát Ma quá mức khó dò, chột trái chột phải, thật sự không biết né tránh hướng nào.

Còn do dự, Tát Ma đã tới đến trước người năm thước, bàn tay chộp vào sau gáy Ngũ Định Viễn.

Dưới tình thế bức bách, không có tuyệt chiêu ngăn địch, không ngờ Ngũ Định Viễn đơn giản chỉ vận khởi quyền pháp sư truyền. Một chiêu "Khai môn kiến sơn " liền đánh thẳng vào giữa mặt Tát Ma.

Chiêu "Khai môn kiến sơn" bình thường đáng khinh, liền ngay cả trẻ nít tập võ cũng có thể xuất được. Trong lúc cao thủ quyết chiến, sử ra thật là khó xem. Tát Ma ngửa mặt lên trời cuống tiểu, liền nghiêng đầu tránh ra, tiếp theo muốn vận gãy cổ Ngũ Định Viễn.

Bỗng nghe kinh phong vèo vèo, thế tới hùng mạnh, tốc độ ra quyền mau lẹ kinh người, nháy mắt liền tới trước mũi. Tát Ma thất kinh, không biết quyền này sao mà nhanh đến như vậy? Xem lực đạo trầm trọng, nếu trúng giữa mặt thì ngũ quan đâu còn nguyên vẹn, sợ là ngay cả tròng mắt cũng lòi cả ra. Trong lúc hoảng kinh, gã lập tức buông tay, bỏ qua chiêu vận gãy cổ, nhường sang một bước.

Ngũ Định Viễn quát to một tiếng, lại là chiêu "Khai môn kiến sơn ", lần nữa tiến công Tát Ma, nghe tiếng gió thì quyền này còn cấp kinh hơn quyền trước. Tát Ma thấy không cách nào kháng cự, đành dựa vào bộ pháp độc môn, uốn người tránh qua như loài rắn nước.

An Đạo Kinh đứng ở một bên quan sát, mắt thấy Ngũ Định Viễn liên tiếp bức lui địch thủ, tất cả đều nhờ vào quyền cước cực nhanh. Chiêu thức võ công của hắn non sót phạm tục, chỉ là nhờ vào thân thể chân long mà tốc độ mau hơn người thường đến cả trăm ngàn lần. Ý vào chữ một "Mau", địch nhân tự nhiên khó có thể ngăn cản. Cũng là vì chữ "Mau " này, khi đó trên Hoa Sơn, Ninh Bất Phàm với kiếm pháp tinh diệu còn không cách nào chế phục nổi Ngũ Định Viễn. An Đạo Kinh hiểu rõ rằng chiêu thức của Tát Ma có kỳ quái đến mấy, cũng đành rơi xuống thế hạ phong.

Lại thấy Ngũ Định Viễn lần nữa múa quyền, "Khai môn kiến sơn" tiếp tục đánh tới. Tát Ma bị quái chiêu của Ngũ Định Viễn dây dưa liên hồi, sớm đã thấp thỏm nóng nảy không yên. Giờ lại thấy "Khai môn kiến sơn", bất giác giận dữ muốn điên. Khổ luyện vô số kỹ xảo, vậy mà lại đỡ không lại một chiêu đơn giản này. Gã hú lên một tiếng quái dị, cũng đánh ra một quyền về Ngũ Định Viễn.

Hai quyền đối đầu, lấy cứng đối cứng, không cách nào dùng thủ xảo. Tát Ma ỷ vào sức lực bản thân rất mạnh, bình sinh không có địch thủ. Đối phương lấy lực so lực, chính là gãi đúng chỗ ngứa.

Quyền của hai người chưa giao phong, đã nghe tiếng nổ không ngừng, không khí ở giữa bị ép nén, tạo ra tiếng vang tựa như đập vỡ túi khí, đủ thấy lực đạo kinh người đến cỡ nào.

Hai nắm đấm chạm nhau, tạo ra tiếng ầm ầm. Chỉ nghe Tát Ma lớn tiếng kêu thảm, năm ngón tay phải đầy máu tươi văng khắp nơi, các khớp ngón tay đã bị đánh nát bấy!

Tính tình Tát Ma dũng mãnh, trọng thương lại không lùi bước. Chỉ nghe gã hú lên quái dị, tung chân đá ra, thẳng tới mặt Ngũ Định Viễn. Ngũ Định Viễn nghiêng thân tránh ra. Trong sát na này, Tát Ma cười lạnh một tiếng, vừa ưỡn ngực một cái thì mười cây cương tiêu từ trong lòng bắn ra, toàn bộ cắm vào trên người Ngũ Định Viễn.

Biến cố chợt nổi, An Đạo Kinh thấy vậy trợn mắt há mồm. Khi Tát Ma để mặc cho hãn bắt sống, nghĩ rằng với thân phận tông sư như thế, người này sẽ không dấu diếm ám khí nên mới không soát người. Không nghĩ đối phương hèn hạ thành tánh, trên người dấu diếm huyền cơ bức này. Nhìn cương tiêu hình chữ thập có màu đỏ thẫm, hãn là nhuộm đầy kịch độc, đáng thương cho Ngũ Định Viễn khó giữ tánh mạng.

Lúc này hai mắt Ngũ Định Viễn nhắm nghiền, trên người cảm đầy cương tiêu. An Đạo Kinh thấy môi hờ rãnh lạnh. Đại thế đã mất, dù trước kia hai người có hiềm khích nhưng lần này cùng chung cường địch, vô hình trung sinh ra một chút tình nghĩa, bất giác An Đạo Kinh ngoảnh đầu qua một bên thở dài.

Tát Ma thì cười ha hả, bị Ngũ Định Viễn đánh cho mặt mũi bầm dập, trong lòng gãi hận cực nhưng cuối cùng lấy chiêu thức hèn hạ đánh bại cường địch, làm nhục đối phương một phen, cũng coi như là sáng khoái. Gã giẫm chân bước về phía trước, chiếu theo tập tục Mông Cổ, muốn lấy đầu Ngũ Định Viễn làm chiến lợi phẩm.

Đang muốn xuống tay, chợt thấy Ngũ Định Viễn mở hai mắt, bạo xạ ra tinh quang, lạnh lùng thốt:

- Hèn hạ vô sỉ như thế, đừng trách ta nặng tay.

Tát Ma thấy hăn trúng tiêu độc mà vẫn còn sống, như thế có khác gì loài quái vật bất tử. Gã cả kinh gầm nhẹ liên tục, nhảy ra sau một bước.

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời cuồng khiêu. Nội lực trùn đến, tất cả cương tiêu trên người bị văng ra trên đất. An Đạo Kinh trợn mắt nhìn lại, chỉ thấy vết thương trên người Ngũ Định Viễn rất nông. Xem ra hăn có nội lực hộ thể, chưa từng bị tổn thương. Trận này long tranh hổ đấu còn tiếp diễn.

Hai mắt Ngũ Định Viễn trợn tròn, cời bao tay sắt xuống, lạnh lùng nói:

- Gian tặc! Cho là ta không dám giết người sao? Hôm nay cho người thấy qua bản lĩnh thực sự của Ngũ mỗ!

Trong đêm tối, Ngũ Định Viễn trừng mắt nhìn về Tát Ma, chỉ thấy cánh tay phải vừa lộ, đã lóe lên ánh sáng xanh biêng biếc như loài quỷ quái. Tát Ma không biết cánh tay tím nọ là thế nào, sững sốt một hồi lâu mới định tiến lên tranh tiên cơ.

Ngũ Định Viễn ngửa mặt lên trời kêu:

- Hư Không Tử!

Hắn hô ba chữ, hữu chưởng chém ra. Một đạo sáng tím rời chưởng bay đi, chính là thức mở đầu trong Phi La Tử Khí, Hư Không Tử!

Truyền nhân Thiên Sơn lần đầu sử xuất võ học chính tông. Tử quang lóe lên, chỉ nghe "A" một tiếng hét thảm, Tát Ma ôm mặt lăn lộn dưới đất, An Đạo Kinh vuốt vuốt hai mắt, trợn mắt há mồm, không biết chuyện gì đã xảy ra. Ngũ Định Viễn đứng ở một bên, lạnh lùng thốt:

- Dù không biết người là thần thánh phương nào, có điều mấy lần ra sức hạ sát thủ, hành vi hèn hạ. Hôm nay ta không xử tử người ngay tại chỗ, không biết còn hại bao nhiêu người nữa.

Đang khi nói thì giơ cánh tay phải lên, nhìn xa giống như móng vuốt của rồng.

Giờ phút này thắng bại đã định, Ngũ Định Viễn cời bao tay sắt, Tát Ma thấy không địch lại, giờ hỏi làm sao tận trừ gông xiềng, chạy khỏi long chảo? Tát Ma biết võ công địch nhân vượt xa bản thân mình tưởng tượng. Không dám ham chiến, gã liền chạy ra ngoài điểm. Ngũ Định Viễn sao có thể buông tha? Hai chân điểm một cái liền đuổi theo. An Đạo Kinh là hạng cò đại ở đầu tường, ngã theo chiều gió. Vừa thấy có tiện nghi, cũng cấp bách rời điểm theo đuôi.

Ra ngoài khách điểm, đã thấy Tát Ma tiện tay một trảo, tóm lấy một thứ, chỉ lạ là sao Ngũ Định Viễn phải kinh ngạc dừng bước? Trên tay Tát Ma, không phải thần binh lợi khí gì mà là một lão nhân, một lão hương dân khốn cùng vô tội. Tát Ma cười hắc hắc, ghì cổ lão nhân kia, ánh mắt lộ đầy vẻ hung tàn. Chỉ cần Ngũ Định Viễn tiến lên một bước, sẽ vạn gãy cổ lão nhân kia. Xem ra người này hèn hạ vô sỉ, nham hiểm vượt xa người thường.

Tát Ma khì khì cười lạnh, chỉ tay về Ngũ Định Viễn, ý bảo hăn thối lui. Ngũ Định Viễn không dám làm trái, đành lui về sau một bước.

Tát Ma thấy mưu kế đã thành, khoe miệng nhếch lên, đang tính tới hiểm chiêu bất ngờ để thủ thắng. Lúc này An Đạo Kinh chạy đến, thấy lão hương dân nọ thì sợ hãi kêu một tiếng:

- Lưu tổng quản! Sao cũng ở đây?

Tát Ma nghe ba chữ "Lưu tổng quản", không khỏi sửng sờ. Liền vào lúc này, lão nhân nọ cười nói:

- An Thống lĩnh, đã lâu không gặp!

Lời vừa dứt, ngón tay lão nhân nhanh như thiểm điện điểm ra, thẳng vào tiểu phúc của Tát Ma. Tát Ma lấy làm kinh hãi nhưng không kịp phòng bị, thoáng chốc tiểu phúc đã bị ám toán. Chỉ nọ mang theo chân lực kiên cường dẻo dai, nhất thời phá thể mà vào, nội công thâm hậu cỡ Tát Ma mà cũng không chịu nổi, nhất thời mặt như tờ giấy, hai tay liền lỏng ra.

---o0o---

Chú: (1) Trong đất Kiềm (tên gọi khác của tỉnh Quế Châu, Trung Hoa) vốn không có lửa, có người đã sợ dùng thuyền chở một con vào đó. Sau khi chở đến nơi lại thấy chẳng có tác dụng gì, mới bỏ mặc nó dưới chân núi. Lúc

đầu, cộp trong núi chưa từng thấy loài này nên có ý sợ, về sau thấy lửa không làm gì được mình, bèn bắt đầu thử tài. Ai dè tài nghệ của con lửa quanh đi quẩn lại chỉ có một ngón đá mà thôi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Độc truyện Online - Chương 1: Ba phen khiếp sợ chồng chất

Tâm cơ Tát Ma có sâu hơn mười lần, cũng không thể ngờ rằng lão nhân tâm thường trước mắt, lại đường đường chính là người đứng đầu mười hai ban thái giám kinh thành, thái giám chấp bút Lưu Kính thân hoài tuyệt kỹ! Một lần vô ý, thân mình trọng thương, khiến gã phải quy một gối xuống.

Mắt thấy Lưu Kính còn muốn công tới. Trong cơn giận dữ, Tát Ma hét lên điên cuồng, phóng thẳng về phía lão. Ngũ Định Viễn lấy làm kinh hãi, sợ rằng Lưu Kính địch không nổi Tát Ma. Đang muốn tiến lên trợ trận, Lưu Kính lại mỉm cười phất phất tay với hắn. Liền vào lúc này, hai bên nhà dân truyền đến tiếng hô ứng, bóng đen chớp động trên nóc nhà, có hai gã nam tử hói đầu nhảy xuống. Ngũ Định Viễn bừng tỉnh đại ngộ, giờ mới biết Lưu Kính đã chuẩn bị vạn toàn.

Thân pháp của hai gã phục binh mau tuyệt. Một trái một phải, cùng Lưu Kính chia ba hợp lực tấn công. Lúc này hữu quyền của Tát Ma đã bị Ngũ Định Viễn đánh nát, các ngón tay gãy lìa nên rất nhiều kỹ xảo đấu vật khó mà sử xuất nổi, võ công đại giảm. Bên này tụt dốc, bên kia trỗi dậy. Ba người thân thủ cao minh, thế công lại thuộc cùng một trận pháp. Lúc trước Tát Ma bị Lưu Kính đánh lén một chỉ, nơi ngực bụng đã nội thương, đánh lâu thì khí lực toàn thân dần suy giảm. Lại qua mấy chiêu, trên người liên

tiếp trúng chưởng, gã bi thanh gào to, vẫn như con thú điên cuồng muốn thoát vòng vây. Đám người Lưu Kính không chút nào lơ lửng, liên tiếp tấn công. Cuối cùng, Lưu Kính ấn một chưởng vào ngực Tát Ma, đánh đối phương ngã xuống đất nằm bất động.

Lưu Kính biết Tát Ma giao hoạt dị thường, lập tức đưa mắt nhìn sang. Một gã nam tử đầu hói đuổi chỉ, điểm vào mấy chỗ yếu huyệt trước ngực cùng sau lưng Tát Ma, tránh để người này cố tình giả vờ, lại thừa cơ đả thương người.

Trong trận chiến này, cả Đông Xưởng, Cẩm Y Vệ đồng thời ra tay bắt người. Bên nào cao bên nào thấp, vừa xem là hiểu ngay. An Đạo Kinh đứng ở một bên quan sát, trong lòng sợ hãi, lập tức cười bời:

- Lưu tổng quản thần công cái thế, khiến cho tiểu nhân đại khai nhãn giới.

Hắn tuy là đại tướng phái họ Giang nhưng giờ chủ nhân không có ở đây, đối với Lưu Kính đúng là ngàn nường trăm thuận, mười phần vô mông ngựa, chỉ sợ có nửa điểm đắc tội.

Lưu Kính lạnh lùng nhìn An Đạo Kinh một cái, nói:

- An đại nhân. Hai người Trần Toàn, Lưu Đức đều bị trọng thương, người lại chạy không thấy bóng dáng, công phu khinh thân của An đại nhân đúng là càng luyện càng cao!

An Đạo Kinh đỏ mặt, biết chuyện mình mình chạy trốn đã bị tố giác, lập tức chấp tay làm lễ rồi chạy vội về Ứng Hiếm Hạp. Giờ này đám thuộc hạ còn sống sót thấy hắn trời chết trở về, dưới sự tức giận, nhất định tiến lên vây đánh, đến lúc đó hắn cần phải tìm biện pháp thoát thân lần nữa.

Sự tình chấm dứt, Ngũ Định Viễn thở phào nhẹ nhõm. Hắn lau vết máu trên mặt, hỏi Lưu Kính:

- Xin hỏi Lưu tổng quản, chính là ngài đưa tin, bảo hạ quan khẩn trương đến đây?

Lưu Kính mỉm cười, gật đầu nói:

- Điều này là đương nhiên. Nếu không phải Thiên Sơn truyền nhân ra tay, trong kinh thành, liệu ai có thể cản được quái vật Mông Cổ này?

Vừa nói, lão vừa vỗ vai Ngũ Định Viễn, bộ dạng đầy vẻ thân thiết.

Xem ra tin tức của Lưu Kính linh thông. Cơ sở ngầm trải rộng cả nước, dựa vào thủ đoạn của lão thái giám này mới bảo toàn được đông đảo bá tánh kinh thành. Nhân mã Giang Sung nghe tin, nhất định tự thẹn không bằng.

Ngũ Định Viễn ba phần kính, bảy phần sợ, mười phần không dám thiếu phân hào nào đối với lão thái giám này. Hắn co thân khom người nói:

- Phạm nhân đã bị bắt, chức trách của tại hạ cũng hết, xin được hồi kinh.

Đang muốn xoay người rời đi, chợt nghe Lưu Kính cười nói:

- Đừng vội, chức trách đâu xong dễ dàng như vậy? Ngũ Định Viễn à, chuyện xưa trong Thiên Sơn, chẳng lẽ cậu đã quên sao?

Ngũ Định Viễn nghe lời này, bất giác chấn động toàn thân, quay người nhìn Lưu Kính.

Lưu Kính mỉm cười nói:

- Có thể dừng bước nói chuyện hay không?

Sắc mặt Ngũ Định Viễn đầy âu lo, ra hiệu mời lão nói cho rõ ràng.

Ánh mắt Lưu Kính liếc qua, hai gã nam tử đầu hói hiểu ý, lập tức bước nhanh đi cảnh vệ bốn phía. Ngũ Định Viễn thấy mấy người Đông Xưởng thận trọng cỡ này, toàn thân càng đổ mồ hôi lạnh rùng rùng. Mới rồi hẳn quyết chiến trăm hiệp cùng với Tát Ma, trong lúc sinh tử còn chưa từng khẩn trương thế này, đủ thấy trong lòng hẳn kính sợ Lưu Kính đến thế nào.

Gió lạnh ào ạt, lá rụng bay tán loạn, bầu trời mù mịt một vùng, Lưu Kính nghiêm nghị ngửa mặt lên trời, nói:

- Ngũ Định Viễn, cô gia (1) muốn mời các hạ đi giết một người. Người này ngồi cao nơi triều đình. Nếu không có tuyệt đỉnh võ công, tuyệt không thể nào lại gần hãn ba thước, không biết ý của cậu ra sao?

Ngũ Định Viễn thụt lùi một bước, run giọng thốt:

- Ông muốn ta giết Giang Sung?

Lưu Kính không trả lời mà quay sang, chăm chú nhìn Ngũ Định Viễn, ánh mắt kia không giống cầu khẩn mà như nửa chờ mong, nửa ủng hộ. Ngũ Định Viễn bị nhìn đến khó chịu, đành cúi đầu thở dốc không yên.

Lưu Kính chậm rãi chuyển rời ánh mắt, thản nhiên nói:

- Đừng sợ, ta tuyệt không ép buộc người. Nếu cậu không tình nguyện, ta cũng không làm khó dễ.

Ngũ Định Viễn nghe lời này mới thở phào nhẹ nhõm, chấp tay nói:

- Đa tạ công công.

Lưu Kính cởi trang phục hương dân, để lộ quan phục bên trong, cũng không nhìn Ngũ Định Viễn, nói:

- Bỏ đi, đã đến lúc tự lo đường về. Có điều trước khi đi, ta muốn hỏi cậu một câu, gặp kỳ ngộ có được một thân võ công, ngay cả tuyệt đỉnh cao thủ tới từ Mông Cổ cũng địch không lại, cậu có từng nghĩ ngày sau muốn làm gì hay không? Cứ chịu thiệt làm một chế sứ nho nhỏ như vậy, mỗi ngày áp lương tải gạo sao? Thiên Sơn truyền nhân thân phò tá đạo trời, giờ lại thành tay sai triều đình do hoạn dưỡng. Cậu nói có buồn cười chẳng?

Ngũ Định Viễn nghe lời mà ngơ ngác. Lưu Kính đi tới vỗ vai hắn, mỉm cười nói:

- Cũng được, coi như ta nói nhiều vài câu đi, có lẽ lý tưởng trong lòng cậu chỉ có như vậy. Cần gì phải làm khó dễ đây?

Thân thể Ngũ Định Viễn run lên, cúi đầu nhìn cánh tay phải thì sắc mặt tái nhợt, Lưu Kính thấy hắn như nghĩ tới cái gì, phất phất tay nói:

- Cậu có thể đi.

Ngũ Định Viễn ngẩng đầu lên, thoáng chốc lòng có sự cảm ngộ. Hắn phục thân xuống đất, lạy Lưu Kính vài cái; nói:

- Lưu đại nhân, Ngũ Định Viễn đọc sách có hạn, rất nhiều đạo lý còn không rõ. Thiếu điểm mấu chốt này, Ngũ Định Viễn hắn không thành tựu đại sự gì. Nhưng một khi ta đã chấp pháp, rất rõ ràng bản thân mình phải làm cái gì. Xin đại nhân yên tâm, ta tuyệt không hội cô phụ một thân võ công này.

Lưu Kính gật đầu nói:

- Hay lắm, ta xin tặng cậu tám chữ: "Nghĩa sở đương vi, nghị nhiên vi chi"
(Đi đường nên đi, quên đường muốn đi)

Ngũ Định Viễn nghe lời này, không đáp lời mà đập đầu ba lần với Lưu Kính, cuối cùng mới đứng dậy.

Trước khi đi, khi hai người ánh mắt giao nhau một thoáng, Ngũ Định Viễn bỗng hiểu tâm sự của Ninh Bất Phàm. Trên thế gian này, thị phi thiện ác, giữa trắng và đen, thật quá khó để phân biệt. Những người như Lưu Kính, Giang Sung, không phải để cho kẻ như hãn có thể hiểu nổi. Có lẽ ngay cả Liễu Ngang Thiên, Dương Túc Quan, cũng không phải để cho hãn hiểu. Có lẽ làm một bộ khoái nho nhỏ, gom góp chút công lao nhỏ bé, mới là con đường hãn nên đi?

Ngũ Định Viễn thở dài một lúc, khẽ chấp tay Lưu Kính rồi mới rời đi. Mắt thấy hãn chậm rãi rời đi, Lưu Kính không ngăn cản, chỉ là trên mặt lộ vẻ tịch liêu, có vẻ mệt mỏi.

Một nam tử đi tới bên Lưu Kính, thấp giọng hỏi:

- Lưu đại nhân, ý của người này thế nào? Bằng lòng theo cuộc chơi chăng?

Lưu Kính ngóng nhìn theo bóng dáng Ngũ Định Viễn, lại thở dài.

Nam tử hói đầu cau mày nói:

- Hãn không muốn động thủ?

Lưu Kính thở dài nói:

- Nếu muốn cứng rắn khích tướng, hấn chạy không khỏi lòng bàn tay của ta. Có điều người này quá mức trung hậu, đại chiến cung đình lần này rất khó khăn, tuyệt không thể sơ xuất, võ công của hấn tuy cao nhưng tính tình lại không hợp cách.

Nam tử hỏi đầu trầm ngâm nói:

- Chiếu theo di chúc của Tần Bá Tiên lưu lại, nếu không có truyền nhân của người này cùng khởi sự, đại sự khó mà thành. Nếu Ngũ Định Viễn không làm, ý định của đại nhân ra sao?

Lưu Kính nhắm hai mắt, thản nhiên nói:

- Không can hệ, không có Ngũ Định Viễn, ta còn một con cờ khác.

Lão mở hai mắt nhìn về phía chân trời xa xa:

- Người này trời sinh có tướng phản, trong mệnh đã định. Chỉ chờ chúng ta vạch trần chỗ mấu chốt, hấn không thể không phản.

Nam tử hỏi đầu nọ chỗ hiểu chỗ không, không dám phản bác, đành gật đầu liên tục.

--o0o---

Chú: (1) Một cách khiêm xưng của bậc vương giả rằng; bản thân là kẻ cô độc, ít bạn bè, ngụ ý cầu người nghe thương xót mà cùng ra gánh vác việc nước.

Đọc truyện Online - Chương 2: Quan mới nhậm chức phải lấy uy

Nói về Lư Vân gặp lại Cố Thiển Hề, đúng là lưu luyến không rời. Cố Thiển Hề là tiểu thư nhà quan nhưng hành sự tùy hứng, chỉ để lại một phong thư rồi cùng ý trung nhân xuôi về phương nam.

Kỳ thật lần này, đừng nói Lư Vân ưu tư khi tới miền đất xa lạ, ngay cả Cố Thiển Hề cũng âm thầm sầu lo. Lúc trước hắn cố chấp khó lay chuyển, bảo nàng làm sao yên tâm cho được? Lần này nhậm chức, Lư Vân rơi vào kiếp sống quan trường, nếu tính tình cổ quái phát tác, chỉ cần hành sự vô ý một lần, để cho đám địa chủ nơi đó xa lánh, chắc chắn sẽ gặp chuyện phân tranh. Cũng bởi lý do này, Cố Thiển Hề quyết ý mới theo hắn, để có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Ngoài ra, nàng còn một vài tâm sự con gái không tiện nói rõ. Ý trung nhân có vẻ ngoài anh tuấn, là quan Tri châu tay cầm quyền bính địa phương, lại độc thân chưa thành gia lập thất. Dê béo cỡ này, sẽ có không biết bao nhiêu hồ ly tinh Giang Nam thềm thường ba thước, chờ hắn lại đây để làm thịt. Hơn thế, Lư Vân là hạng đầu gỗ, hoàn toàn không biết ứng phó nữ nhân. Không cẩn thận lưu ý, đến khi hắn về kinh báo cáo công vụ, nói không chừng còn mang cô nương Giang Nam xinh đẹp cùng về, đến lúc đó sắc mặt Cố Thiển Hề khó mà coi cho được. Cũng là vì thế, nàng mới nhắm mắt theo đuôi, ở gần giám sát một phen.

Đường xe thuận lợi, ngày hôm đó cách bến đò Đức Châu không xa. Trùng hợp rằng không phải chỗ khác, đoạn Vận hà nơi đây chính là bến sông năm đó Lư Vân gặp rủi ro chạy tới. Hồi tưởng chuyện cũ năm xưa, hắn dặn dừng xe, đứng ở chỗ cao nhìn ra xa.

Cố Thiển Hề xuống xe đi lại, nhẹ giọng hỏi:

- Sao vậy?

Lư Vân nhìn những chiếc thuyền lui tới từ mặt nam. Mắt thấy cảnh vật vẫn như xưa, bản thân lại biến hóa nhanh chóng, từ một gã tù phạm thành Tri châu triều đình. Lòng đầy cảm khái, hắn quay đầu nhìn ý trung nhân, khẽ thở dài:

- Năm đó ta trốn khỏi lao tù Sơn Đông, bắt đầu đi thuyền xuôi nam từ khúc Vận Hà này, về sau tới Dương Châu, được quen biết nàng, ai. . . Trong hai năm qua, đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện...

Cố Thiển Hề nghe lời lẽ bùi ngùi, lúc này an ủi:

- Giờ chàng là đường đường Trạng nguyên lang, ít ngày nữa trở thành Lư tri châu, cần gì nhớ những chuyện không vui khi xưa nữa!

Lư Vân lắc đầu thở dài:

- Làm người không thể quên cội nguồn. Lư Vân ta xuất thân nghèo hèn, hôm nay tuy có thành công nhỏ nhoi nhưng không thể an hưởng phú quý, quên đi lý tưởng của những năm tháng cơ cực.

Cố Thiển Hề nghe xong, nhất thời ngẩng đầu nhìn hắn với vẻ mặt đầy yêu thương, mỉm cười nói:

- Lư lang, chàng có biết, vì sao ta lại thích chàng như vậy?

Lư Vân là kẻ đầu gối, gà mờ trong khoản ứng đối tình trường, nghe Cố Thiển Hề nói lời ấy, không khỏi sửng sờ lắp bắp:

-... Ta... Ta...

Hắn thấy Cố Thiển Hề cười dài nhìn mình, nhớ tới lần đầu gặp nhau tại hội đèn lồng năm đó, liền ho khan vài tiếng, hỏi:

- . . . Không phải là ta giải đố giỏi đó chứ?

Cố Thiển Hề xì một tiếng, mặt mày đỏ ửng, nói:

- Chàng giải đố lợi hại? Ngày ấy, nếu không phải có ta ở đó, sợ là chàng còn đoán không ra câu "Điều ác chường trung" đâu!

Lữ Vân nghe nàng vạch trần, cười khan vài tiếng ngay tại trận, nhìn quanh trái phải như có người ở đó nói động gì đến hắn.

Mắt thấy tình lang nhìn quanh với thần sắc bất an, Cố Thiển Hề duỗi tay sờ sờ má hắn, thản nhiên cười nói:

- Chàng hời chàng, thật không biết chỗ giỏi giang của mình?

Lữ Vân ho khan vài tiếng, cười khỗ nói:

- Ta chỉ biết rằng. Dù tài cán giỏi giang thế nào, cũng làm nổi tới "Phong lưu Lữ Tri châu" được sao?

Cố Thiển Hề nghe hắn nhắc tới Dương Túc Quan, như vừa tỉnh lại, thấp giọng nói:

- Lữ lang, chàng còn để tâm về chuyện Dương lang trung?

Lữ Vân chỉ định nói đùa, nghe Cố Thiển Hề nhắc tới thì trước mắt lại hiện ra khuôn mặt tuần tú của Dương Túc Quan, nhớ tới người cùng vai vế này

hơn hần hần về mọi mặt này, không khỏi lắc đầu than thở một tiếng.

Cổ Thiển Hề thấy Lư Vân có vẻ thẹn không bằng người. Nàng nhanh chóng cầm tay hần, mỉm cười nói:

- Giờ chàng đường đường là khâm điểm Trạng nguyên, không thua kém bất kể là ai, sao còn thờ dài?

Lư Vân nghe thì lắc đầu một cái, không đáp lời.

Cổ Thiển Hề đứng bên hần. Hai người sóng vai nhìn dòng Vận hà, trời xanh nước lặng, ánh dương khi thì lóng lánh trên mặt sông, khi thì nhạt nhòa không chút thu hút. Một lúc lâu, Cổ Thiển Hề nhẹ giọng hỏi:

- Tại sao không nói chuyện?

Lư Vân cười khố, thờ dài đáp:

- Có gì để nói đây? Nói đến Dương lang trung, hần thật sự là rỗng là phượng trong loài người... Gia thế của ta không bằng, phẩm quan không bằng; kiến thức lịch duyệt, dung mạo bề ngoài đều cam bái hạ phong. Ai... Ta kém hần một trời một vực, mỗi lần nghĩ đến, chung quy biết bao xấu hổ...

Cổ Thiển Hề nghe hần nói thế, tựa hồ vẫn đầy vẻ tự ti. Nàng có ý khích người trong lòng, liền uốn lưng ong, ngửa đầu nhìn Lư Vân, mỉm cười nói:

- Lời này không sai. Nói đến Dương lang trung, người đó thật là rỗng trong loài người, văn võ toàn tài, uy chấn đương thời. Nam tử như vậy, bảo các cô nương không ái mộ thì quả là khó, chàng nói có phải không?

Lữ Vân nghe lời này, nhớ tới ngày đó Dương Túc Quan nói chuyện cùng ý trung nhân trong quán trà, nhất thời tâm đầy chua chát khó chịu. Chỉ một thoáng, hắn ngoảnh đầu sang một bên, lui ra một bước.

Cố Thiển Hề biết tình lang ghen đến lợi hại. Hồi hận là đã lỡ lời, nàng nhanh chóng đi tới, ngóng nhìn Lữ Vân rồi nhẹ giọng than:

- Lời nói gió thoảng, đã khiến chàng tức giận?

Lữ Vân cúi đầu nói:

- Thiển Hề, nàng nói thật đúng. Nhân phẩm của Dương lang trung tốt như vậy, nàng lại vui mừng như thế. Sao còn phải làm khó bản thân, ở một chỗ cùng ta?

Cố Thiển Hề nhẹ nhàng mà nói:

- Chàng có nét tốt của chàng, người đó dù cường thịnh gấp mười, cũng không liên quan đến ta.

Lữ Vân than nhẹ một tiếng, hắn nhìn ra những cánh buồm lui tới xa xa, ngơ ngẩn ngẩn nói:

- Thiển Hề, từ khi biết về Dương lang trung, ta đã không muốn tranh chấp thứ gì cùng hắn... Ta không phủ nhận là có một phần ham thích nhỏ, nhưng chẳng qua với tính tình cứng rắn của người đọc sách. Những vật ngoài thân, ta chỉ muốn từ xa mà quan sát, ai... Nhân sinh trên đời vốn không như ý, nếu không buông được ham muốn, phải làm sao để vượt qua đây?

Cố Thiển Hề nghe lời lẽ đầy sâu não, lập tức mỉm cười, ngẩng đầu nhìn hắn rồi nói:

- Chàng không nên nói như vậy. Nếu thứ phải tranh chấp chính là ta, chàng cũng rút lui sao?

Lư Vân cười, là một nụ cười khổ, lại không đáp lời.

Cố Thiển Hề đi về trước một bước, cầm chặt tay hắn, ôn nhu nói:

- Lư lang à Lư lang... Dương Túc Quan cao cao tại thượng, phong lưu tiêu sái, nho nho nhã nhã, đẹp như người trong tranh... Lư Vân chàng lại là người bằng xương bằng thịt, trải qua nhân tình ấm lạnh, là nam nhi đích thực chịu đủ phong sương.

Vừa nói vừa nhích lại Lư Vân, áp mặt vào ngực hắn, thấp giọng thổ lộ:

- Sở dĩ ta không thể quên chàng, là bởi một thân cứng cỏi lắm liệt này.

Cố Thiển Hề hành sự lớn mật không câu nệ thế tục, lúc này thổ lộ tâm sự lại khó che dấu nỗi sợ xấu hổ, thân thể càng mềm mại vô lực.

Lư Vân ồ một tiếng, cảm động trong tâm. Mắt thấy Cố Thiển Hề then thùng đỏ mặt thật là đáng yêu, hắn cũng động tình. Bất giác đưa tay ra vòng qua eo nhỏ của ý trung nhân, kéo nàng gần lại một chút.

Thân thể hai người gắt gao kề cận, Lư Vân cúi đầu tựa vào bên tai Cố Thiển Hề, nhẹ giọng nói:

- Thiển Hề, kiếp này Lư mỗ được nàng yêu quý, không biết phải hồi báo thế nào.

Bốn chữ “hồi báo thế nào” vừa nói đã tỉnh lại, xưng hô hai chữ “Lư mỗ” nghe như huynh đệ kết bè kết đảng trên đường trên chợ, thật không hề

giống tình nhân thân mật. Cổ Thiển Hề nghe hần nói mà thầm tức giận, ngay tại trận liếc mắt một cái, gắt giọng:

- Chàng không cần hồi báo. Chỉ cần ở trước mặt ta, Lữ đại nhân thu hồi lại cái tính ngang ngạnh, cô nương ta đã cảm ơn trời đất rồi!

Lữ Vân a một tiếng, bất giác vỗ đầu thầm nghĩ: “Không phải yêu nàng ta ở cái tính ngông nghênh sao? Giờ lại không quan tâm đến ngang ngạnh là thế nào?”

Hần đang hồ nghi không yên, chợt thấy Cổ Thiển Hề nghiêm khuôn mặt khả ái, đẩy hần ra một bước, trầm thanh nhắc nhở:

- Lữ Vân, chàng nghe cho kỹ. Đừng cho là ta xuôi nam, theo chàng thì phải chịu ăn hiếp. Ta nói rõ trước. Nếu không phải là đêm đó, chàng lén chạy tới nhà ta, còn giả làm con chuột trốn dưới giường, ta căn bản sẽ không để tâm đến chàng nữa, biết chưa?

Lữ Vân kinh hãi, run giọng thốt:

-... Hóa . . Ra là như thế sao?

Cổ Thiển Hề hừ một tiếng, nói:

- Ta còn lừa chàng sao?

Nàng nghiêng mặt, vươn ngón trỏ để trên gò má, cau mày nói:

- Chỉ là ta đoán không ra, không biết làm sao chàng mở miệng, còn biết xuống nước, cầu xin bốn cô nương tha thứ?

Lư Vân thở ra một hơi, nghĩ thầm: “May là ông trời có mắt, nếu không phải Trọng Hải làm vậy, đem ta giấu dưới giường của Thiến Hề, thì nỗi tương tư này nhất định trôi theo dòng nước.”

Cổ Thiến Hề thấy hắn đưa tay chụp ngực như hết sức may mắn, bất giác lại liếc sang, thanh âm yêu kiều vang lên:

- Chàng à chàng, đường đường là một Trọng nguyên, viết một phong thơ tình cũng sợ, lại biến thành thể văn kỳ quái "Tụng ca lầu hiệu góc Tây ", xem người ta thành danh lam thắng cảnh, thật không hiểu là thế nào!

Lư Vân cười thầm một tiếng, nhớ tới hành động hoang đường của Tần Trọng Hải, vội khoát tay phân bua:

- Đó... Chỉ là một hồi hiếu lâm...

Cổ Thiến Hề nhìn hắn hời hợt khiếp vía, nhất thời hừ một tiếng, sẵn giọng nói:

- Hiếu lâm cái gì? Không phải " Tụng ca lầu hiệu góc Tây " thì là cái gì? Là chỗ ‘gió trăng’ gì sao? Đêm đó chàng cùng lưu manh họ Tần trốn dưới lầu nhà ta nói chuyện, ta vừa nghe đã biết chàng học theo thói xấu... Lư Vân à Lư Vân, cái tốt không học, lại theo đám lưu manh thái bảo cùng một chỗ, ta thật không an tâm về chàng ...

Vừa nói chân nhỏ dừng lại, dùng dùng nỗi giận quay đầu mà đi.

Lư Vân lộ vẻ xấu hổ, thầm nghĩ: "Lầu hiệu góc Tây hại người rất thảm, cần sớm dỡ bỏ mới phải..."

Cổ Thiến Hề xuất thân tiểu thư quan gia, tính tình khó tránh có chỗ mạnh mẽ, xem như đây là lần đầu Lư Vân lĩnh giáo. Tại Dương Châu, chỉ vì Lư

Vân mang thân phận thư đồng nhỏ nhoi, Cổ Thiến Hề sợ làm tổn thương hãnh nên nhân nhượng mọi chuyện, không dám phát tác. Hiện nay Lữ Vân là Tri châu đại nhân được lão bá tánh kính ngưỡng, nếu phải cúi mặt hầu hạ, tuyệtj không phải lối hành sự của Cổ Thiến Hề, lập tức hạ mã uy của hãnh, tiện quân giáo ngày sau.

Lữ Vân cũng còn hiểu chuyện một chút, mắt thấy Cổ Thiến Hề vì hãnh mà rời nhà đi, sao có thể để cho nàng không hài lòng? Hãnh liền thu lại vẻ cuồng ngạo ngày xưa, dọc đường chăm sóc gấp bội, không dám lơ là. Trên đường gặp danh thắng di tích, non xanh nước biếc, nhất định phải lưu trú một lúc, không mang theo ý trung nhân ngắm cảnh một phen thì tuyệt không dễ dàng rời đi. Khi trước Tiểu Hồng không mấy ưu thích Lữ Vân, mắt thấy tiểu thư vui vẻ, dần dà cũng thay bộ mặt tươi cười đối với người cậu rể tương lai này, ngày thường hỏi han ân cần, thật là nhu thuận.

Hai người hết sức cao hứng, xe nhẹ cùng vật dụng giản đơn, vào cuối một ngày nọ liền đến Trường châu.

Đi tới địa giới huyện lỵ, ánh đèn rực rỡ đã lên. Đám người nha môn địa phương đã đến nghênh đón, xếp thành hai hàng. Lữ Vân thấy bọn họ lộ vẻ kính cẩn, lại nghĩ đến năm xưa từng bị này đòn hiểm của đàn hổ lang này, thấy nét mặt đám người công môn một bộ, kẻ thù hạ một dáng. Hãnh mang lòng cảnh giác, không mừng không giận, thản nhiên hỏi:

- Sư gia là vị nào?

Trong đám người đi ra một nam tử trung niên, khom người thưa rằng:

- Khởi bẩm đại nhân, hôm nay sư gia nha môn có chuyện nên không thể đến đây.

Lữ Vân thấy dung mạo người này hung mãnh, liền hỏi:

- Các hạ là ai?

Tri châu hỏi chuyện, người nọ vội vàng đáp lời:

- Tiểu nhân là bộ đầu Trường châu. Họ Hồng, tên là Minh Xung.

Sắc mặt Lư Vân bình thản, khẽ gật đầu một cái, nói:

- Thì ra là Hồng bộ đầu.

Cố Thiển Hề tiến đến gần, thấp giọng nói:

- Có điều bất thường. Tri châu đến nhậm chức là chuyện trọng đại, sao sư gia nha môn lại cả gan không tới, chẳng lẽ có ẩn tình gì sao?

Cố Thiển Hề từ nhỏ theo cha nhậm chức nhiều lần, hiểu biết về chuyện như thế, lúc này mở lời nhắc nhở.

Lư Vân nghĩ thầm không sai. Nếu không phải sư gia có chuyện xấu sợ để người biết, thì sao không dám tới bái kiến? Có điều mới đến nhậm chức, hẳn cũng không tiện vạch trần, lập tức phất phất tay, nói:

- Được rồi, sư gia không có ở đây, chúng ta nên vào thôi!

Hồng bộ đầu thấy thần sắc của Tri châu tân nhậm lộ vẻ bất thiện. Gã âm thầm sợ hãi, vòng tay nói:

- Dạ. Thuộc hạ tuân mệnh.

Mọi người đi vào trong thành. Đã chập tối mà cửa thành mở toang, toàn bộ không một người trong coi. Lư Vân từng theo Tần Trọng Hải viễn chinh

Tây Vực, đương nhiên hiểu rõ quân vụ. Lúc này cửa thành chưa đóng, càng không hề thấy bóng dáng quân sĩ thủ thành. Bực mình, hấn trầm thanh nói:

- Giỏi cho Trường châu, lại để quân vụ bại hoại đến cỡ này! Lát nữa, ta phải tìm Giáo đầu đoàn luyện (1) đến, hỏi cho rõ ràng!

Hồng bộ đầu vừa nghe nói, biết vị trí của kẻ đứng đầu đoàn luyện địa phương sắp hỏng bét. Mồ hôi lạnh chảy đầy người, gã thầm nghĩ: “Thoạt xem Tri châu này không phải nhân vật dễ chơi, ta phải cẩn thận ứng đối mới được.”

Xa phu ở một bên hỏi:

- Khởi bẩm đại nhân, chúng ta làm thế nào để vượt qua trạm kiểm tra công văn thông điệp bây giờ?

Lư Vân hừ một tiếng, nói:

- Nếu không ai thủ thành, chúng ta không cần nộp giấy, vào thôi!

Hồng bộ đầu muốn nói lại thôi, rồi lại sợ bị mắng, vội cúi đầu đi trước dẫn đường.

Xe vào thành, thấy không ít lão bá tánh cản trở lối đi. Hồng bộ đầu hô quát liên tục, muốn đám người tránh né nhường đường. Lư Vân nhú mày vén rèm xe, trầm thanh nhắc nhở:

- Chúng ta lăng lạng vào thành, không được quấy nhiễu dân chúng!

Hồng bộ đầu lại càng hoảng sợ, than rằng: "Thảm rồi, quan lớn tự cho mình là thanh liêm, sau này chắc chắn nếm mùi đau khổ !"

Gã cúi đầu với vẻ mặt đau khổ, kính cẩn hành tẩu bên cạnh xe.

Đám người Cổ Thiển Hề lần đầu đến Trường châu. Một người ngồi ở trong xe, không nhìn được thò ra bên ngoài dò xét, muốn tìm hiểu phong thổ nơi này. Chỉ thấy xa xa cờ xanh phấp phới nơi các hiệu buôn. Người đến người đi náo nhiệt một vùng, buôn bán quả là thịnh vượng. Tiểu Hồng cười nói:

- Khéo cho một tòa thành Trường châu, em còn tưởng rằng rất là hoang vu, không ngờ phồn hoa như vậy, giống như thành hoa.

Mọi người thấy nơi nơi treo đèn cài băng, đẹp không sao tả xiết, nghe nàng dùng hai chữ " thành hoa " để hình dung, đều cố cảm giác rất là chuẩn xác. Cổ Thiển Hề đuổi đầu đi xem, chỉ thấy các nhà dân khắp nơi đều đã kéo dài lụa màu, đốt đèn lồng, biến nơi phố xá căn cỗi trở thành xa hoa, bất giác cười nói:

- Thật sự quá đẹp! Hôm nay trong thành có việc vui mừng gì sao?

Vừa nói vừa nhìn thoáng qua Lữ Vân, trong mắt chứa đựng ý cười.

Vậy mà Lữ Vân không hiểu phong tình, nhìn cả tòa thành sáng lạn, không thấy tán thưởng mà chỉ hừ một tiếng. Hắn nhìn Hồng bộ đầu, lạnh lùng hỏi:

- Ta nhậm chức là chuyện của nha môn, sao cho giăng đèn kết hoa, lãng phí công quỹ? Là chủ ý của ai?

Hồng bộ đầu càng hoảng sợ, cả kinh đáp:

- Đại nhân minh xét! Đây không phải chúng ta làm!

Lữ Vân trầm thanh nói:

- Không phải các người, vậy là ai bày vẽ ra?

Hồng bộ đầu nói:

- Là một vị Âu Dương lão gia trong thành muốn mừng thọ, lúc này mới trang hoàng cho thành Trường châu thế này.

Lư Vân biết trách lầm người, lại nhú mày một cái, không nói một lời. Hồng bộ đầu không biết nên nói gì nữa, âm thầm cảnh giác.

Cổ Thiển Hề là đại tiểu thư quan gia, rõ ràng về lễ thói công môn. Nàng muốn xoa dịu bầu không khí lúc này, mới hỏi:

- Hồng bộ đầu, ngài mới nói Âu Dương gia trong thành tổ chức chúc thọ, là chuyện gì xảy ra?

Hồng bộ đầu thấy có người hiếu nhân tình, mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Cổ Thiển Hề đoan chính thanh nhã, thần thái thân mật cùng Lư Vân, tất có quan hệ không nhỏ cùng vị Tri châu mặt lạnh kia, lập tức cười nói:

- Vị cô nãi nãi này cao quý biết bao, chính là Lư tiểu thư chăng?

Cổ Thiển Hề nghe gã xưng hô mình là người Lư gia, nhất thời tâm hồn thiếu nữ mừng thầm, cố nén vẻ thẹn thùng. Bình sinh nàng thông minh mà giờ không biết phải trả lời ra sao. Tiểu Hồng ở một bên thấy tiểu thư xấu hổ, càng che miệng cười trộm.

Lại nghe trong xe truyền đến một tiếng hừ nặng nề, tiếp theo hai luồng ánh mắt nghiêm khắc quét tới, chính là Tri châu Lư Vân, quan mới nhậm chức phát uy. Chỉ thấy mặt hăn đanh lại, lạnh nhạt nói:

- Hồng bộ đầu đừng vội dựa hơi người! Tiểu thư này là thân thích nhà ta, người hãy gọi là Cố đại tiểu thư!

Hồng bộ đầu ai dà một tiếng, không ngừng thầm kêu khổ, trăm ngàn lần nguyện rửa Lữ Vân rằng: “Kêu tiếng cô nãi nãi cũng không được, Tri châu này thật sự là quái vật!”

Ngoài miệng không dám nói trái, khuôn mặt già nua nhăn lại, gã thấp giọng chào:

- Ty chúc tham kiến Cố đại tiểu thư.

Lữ Vân tỏ vẻ nghiêm chỉnh, gật đầu nói:

- Được rồi.

Hắn đang muốn giả bộ mặt lạnh, chợt thấy da mặt khẩn trương, toàn thân như bị gò bó, liền quay đầu nhìn về phía Cố Thiển Hề. Chỉ thấy nàng quay ra ngoài, toàn bộ không thèm nhìn mình. Tiểu Hồng càng lộ vẻ tức giận, bĩu môi xem thường như không thấy. Lữ Vân buồn bực thầm nghĩ: “Chủ tớ hai người làm gì vậy? Ngày đầu ta nhậm chức, sao Thiển Hề bỗng mất hứng như thế?”

Lữ Vân xưa nay ngang ngạnh như đá, bảo hắn làm sao hiểu nổi được tâm sự của nữ nhi? Hắn bảo Cố Thiển Hề là thân thích mà không nghĩ rằng, ngày sau đám hạ nhân quan sai chỉ chỉ trở trở sau lưng nàng, nói nàng không rõ lai lịch, không tuân thủ chuẩn mực, bảo nàng làm sao cho phải? Lữ Vân đầy bụng ý trị quốc nhưng không hiểu nhân tình, đã đắc tội ý trung nhân, xem ra phen này hỏng bét.

Lữ Vân thò đầu ra nhìn, vẫn ở đằng kia đoán già đoán non không ngớt, Cố Thiển Hề tức giận thầm nghĩ: "Lữ Vân à Lữ Vân, người ta hỏi lai lịch của

ta, chàng có thể nói là vị hôn thê, sao nói là biểu muội? Sao lại dùng cái thân phận thân thích không đến nơi đến chốn như thế? Bảo ta ngày sau làm sao đối mặt người ta?"

Nhớ tới mình rời nhà đi, không ngờ bị đối xử như vậy, giận đến muốn nước mắt trào ra. Nhưng giờ phút này ngoại nhân bên cạnh, nàng không thể để lộ tâm sự, chỉ có thể kìm nén bi phẫn.

Về khoản này, Hồng bộ đầu đương nhiên tinh minh hơn Lư Vân nhiều. Gã thấy Cố Thiển Hề bức mình, chỉ lo nhìn phương xa, lạnh nhạt đối với Lư Vân, trong lòng liền đoán: "Vị này cô nãi nãi đích thị là ý trung nhân của Tri châu đại nhân, chỉ vì Lư tri châu là kẻ độc sách đầu đất, miệng nói đầy lời ngu ngốc, lúc này mới trêu chọc nàng không hài lòng. Ta để nên lại một món nhân tình"

Nhớ tới ngày sau đắc tội Lư Vân, còn phải dựa vào đại tiểu thư này cứu mạng, gã gấp khom người với Cố Thiển Hề, giải vây rằng:

- Đại tiểu thư, mới vừa rồi người hỏi về Âu Dương lão gia, chính là muốn cùng Tri châu đại lão gia của chúng ta cùng đi mừng thọ? Người cứ dặn dò một câu, tiểu nhân nhất định đi an bài.

Thốt ra lời này, quả nhiên Cố Thiển Hề mỉm cười gật đầu. Xưa nay tới mừng thọ, phải là bạn đồng hành chí thân mới có thể đi theo. Hồng bộ đầu thật cao minh, không nói rõ quan hệ thân mật giữa Cố Thiển Hề cùng Lư Vân nhưng chỉ ra được chỗ không tầm thường trong này. Không đắc tội đại nhân, có thể lấy lòng tiểu thư, nếu không có mười năm công lực quan trường, quyết nói không nổi lời như thế.

Nghe xong lời này, Cố Thiển Hề vui vẻ quên sạch cơn giận. Nàng quay đầu nhìn phía Lư Vân, cười nói:

- Thế nào? Chúng ta có đi thọ yến hay không?

Lời nàng còn chưa dứt, đã thấy Lư Vân nhìn Hồng bộ đầu với sắc mặt âm trầm, lạnh lùng hỏi:

- Âu Dương lão gia có lai lịch ra sao? Đã từng vi phạm vương pháp?

Cố Thiển Hề thấy tình lang vô cớ phát uy, bất giác sắc mặt trắng bệch. Vừa bớt giận, muốn hỏi han về các nhân vật địa phương, đâu ngờ Lư Vân lại không để cho nàng xuống đài. Cố Thiển Hề nhất thời vừa sợ vừa tức, hai hàng lệ thủy long lạnh.

Cố Thiển Hề lại không biết rằng, Lư Vân xuất thân hàn vi, chịu đủ hạng người ăn hiếp nên rất rõ những chuyện quan viên địa phương cùng phú hào thông đồng làm bậy. Lúc này nếu không tra lai lịch của Âu Dương gia, về sau bảo hấn làm thiết diện thanh quan thế nào?

Trường diện đầy sát khí, Hồng bộ đầu thấy Tri châu hung ác, càng âm thầm khóc thét. Hẩn khom người chấp tay, sâu thẳm nói:

- Khởi bẩm đại nhân, năm xưa Âu Dương lão gia được triều đình sắc phong là "Nghệ nhân đúc đồ Giang Nam", chuyên làm nghề rèn tại Trường châu, hơn mười năm trước mới thu tay ngừng việc, nhà này lấy nghề rèn sắt mà lừng danh, làm ăn đứng đắn, không phải tội phạm.

Lư Vân hừ một tiếng, nói:

- Người này có phải là hào môn ác phú, chuyên ức hiếp lão bá tánh thiện lương?

Hồng bộ đầu xua hai tay, nói:

- Không có, tuyệt đối không có! Âu Dương thế gia nổi danh đại nhân lương thiện ở Trường châu, xưa nay tiếp tế nghèo khó, dựng cầu làm đường. Đại đệ tử chính là sư gia nhà môn chúng ta. Nếu mọi người không tin, chỉ cần tìm đọc công văn hồ sơ, hoặc tìm lão bá tánh cùng khổ mà hỏi, sẽ rõ ràng liền!

Lư Vân nghe gã cực lực biện bạch, dự liệu Âu Dương gia không phải thổ hào thân sĩ vô đức. Sắc mặt hẩn thoáng dịu lại, hỏi thêm:

- Sư gia chúng ta là cố hữu của Âu Dương gia?

Hồng bộ đầu thấp giọng nói:

- Sư gia gọi là Cung Chí, văn võ song toàn, khôn khéo giỏi giang, là đệ tử của Âu Dương gia. Chỉ vì lo xử lý thọ yến của sư phụ mà đêm qua đã rời khỏi thành, lúc này mới không tới nghênh đón lão nhân gia ngài.

Lư Vân yên lòng, gật đầu nói:

- Thì ra là bận về thọ yến của sư phụ, không thể trách được.

Lư Vân lo lắng sư gia lén làm xằng làm bậy, mới không dám nghênh đón thượng quan nhậm chức, giờ nghe như thế cũng nhẹ giọng đi.

Hẩn lại thấy Hồng bộ đầu mặt đầy sợ hãi, nghĩ tới mình đã quá mức đề phòng với thuộc cấp mới, bất giác có chỗ băn khoăn, lập tức thu lại dáng vẻ nghiêm nghị, hòa nhã nói:

- Xem ra Âu Dương lão gia không phải người thường, ngày mai ta nên đi chúc mừng một phen, nhân tiện hỏi thăm dân tình địa phương vậy.

Hồng bộ đầu nghe Tri châu tân nhiệm có ý kết giao cùng Âu Dương gia, không khỏi mừng rỡ nói:

- Được đại nhân đồng ý giá lâm, Âu Dương lão gia tất sẽ vui mừng vô hạn.

---o0o---

Chú: (1) Nhóm quân bảo vệ xóm làng ngày xưa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Quan mới nhậm chức phải lấy uy

Lữ Vân thăm hỏi rõ ràng lai lịch Âu Dương gia, mới tính đi chúc thọ, có thể nói chính trực vô tư, yêu dân như con, chỉ là làm thế lại thiếu hụt chỗ khác, đặc tội với ý trung nhân. Quả nhiên Cố Thiển Hề khổ sở thầm nghĩ:

“Lữ Vân à Lữ Vân, chàng muốn đông thì ngả sang đông, muốn tây thì nghiêng về tây. Còn riêng ta, trong lòng chàng có hay không?”

Nàng càng nghĩ càng đau xót, kìm chế lắm mới không nức nở thành tiếng.

Lữ Vân cúi người, nhẹ giọng hỏi Cố Thiển Hề:

- Thiển Hề, buổi mừng thọ ngày mai, nàng có muốn đi cùng ta?

Cố Thiển Hề lạnh lùng nói:

- Ta chỉ là một người không danh không phận, sao dám cùng tới ngôi mâm cao?

Lư Vân nhẹ nhàng nói:

- Đừng nói vậy. Nàng hiểu rộng biết nhiều. Nếu có nàng đi cùng, ta sẽ yên tâm hơn nhiều.

Cố Thiến Hề hừ một tiếng, đôi mắt đẹp chỉ nhìn ra phố phường, lại không nói gì.

Trên tình thường, Lữ Vân chỉ như khúc gỗ. Năm đó đi hộ giá, hắn đã làm công chúa giận đến bao lần. Lúc này thấy Cố Thiến Hề vô cớ đổi tính, lại không biết làm sao, Lữ Vân nhìn trái phải tìm đối sách. Chợt thấy trên đường treo đầy đèn hoa, trong lòng nảy ra một kế, hắn tiến lại gần ôn nhu nói:

- Thiến Hề, nàng xem ở đây giăng đèn kết hoa, e là còn nhiều hơn cả hội hoa đăng Dương Châu nữa!

Cố Thiến Hề theo đó nhìn lại, nhớ tới tình cảnh mới quen Lữ Vân năm xưa thì thoáng động nhu tình, nộ khí dần tan.

Chiêu này thực sự cao minh, gọi là: “Cọp cái ngấm đèn hoa, tự nhiên thành mèo bệnh”. Đại ý di chuyển tâm trí, thay đổi sự chú ý của người tình, cơn giận dữ sẽ biến mất, chính là tuyệt chiêu cả đời của Dương Túc Quan, ai ngờ Lữ Vân không thầy mà tự lĩnh ngộ diệu pháp này.

Lữ Vân thấy kế sách hữu hiệu, liền tát nước theo mưa, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ giọng nói:

- Từ kinh thành tới Trường châu, mấy trăm dặm đường có nàng làm bạn. Thiến Hề, những ngày này ta thật sự rất hạnh phúc...

Chiêu này gọi là: “Muốn hiểu người mơ nói gì, phải đi vào giấc mộng của họ”. Chính là miệng ngậm đường mật, gặp cơ hội là phun ra ngay, phàm là nữ nhân trong thiên hạ dính phải đều say mê mất đi lí trí, như vừa rồi đã đạt tới bảy thành hỏa hầu của Dương Túc Quan. Cố Thiến Hề vốn thông minh

vừa nghe đã hiểu, nghe những lời ôn nhu chân thành này, sợ rằng cũng không tránh nổi tà pháp.

Quả nhiên Cố Thiển Hề run rẩy thân thể, tựa hồ đầy cảm động. Cũng bởi tính tình ôn nhu, những lời tâm khảm của thư sinh đầu gối đã đánh động nhu tình trong lòng, nghĩ thầm:

“Hôm nay là ngày Lư lang nhậm chức, chàng đèn sách gian khổ mười năm , khó khăn lắm mới có ngày hôm nay, ta không nên giận dỗi làm gì”

Thấy bộ dáng chân thành của người thương, hẳn còn đang nắm tay mình, nàng vội nhắc:

- Có người nhìn kia, chàng đừng như vậy.

Lư Vân không rút tay về mà càng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, bộ dạng khó mà xa rời. Cố Thiển Hề vừa thẹn vừa mừng, sớm đã đem chút tức giận quăng lên tận chín tầng mây.

Tiểu Hồng thấy thần thái thân mật của hai người, chỉ có thể che mắt, ở đằng xa thè lưỡi phồng miệng làm mặt quỷ.

Hồng bộ đầu nhìn lên vào từ cửa xe, thấy hai người hòa hảo như ban đầu, trong lòng tự nhủ: “Xem ra, nếu ta mở miệng nói thêm vài lời tốt đẹp, hai người bọn họ còn phải cười dài dài. Hắc hắc! Ngày sau, chỉ cần mua chuộc vị tri châu phu nhân này, chắc chắn sẽ an ổn qua ngày đây”

Nghĩ vậy liền cười bồi nói:

- Lão gia, phu nhân. Không, không, đại tiểu thư, để mừng thọ Âu Dương lão gia, mấy ngày nay trong thành đã dựng công trang hoành, dù kém đại thành Tô Châu Dương Tử nhưng vượt xa các huyện ở phương bắc căn cõi

này. Khó có dịp thanh nhàn, sao đại nhân không cùng đại tiểu thư đi ngắm cảnh khắp nơi một phen.

Lư Vân gật đầu nói:

- Người nói không sai, Trường châu là vùng đất ta cai quản, cần phải đi xem phong thổ nơi này.

Hồng bộ đầu hì hì cười thầm: “Đã mua được phu nhân thì lão gia chỉ trong lòng bàn tay mà thôi, xem ra thiết luật từ xưa tới nay vẫn là như thế.”

Xưa nay nói đến đạo ứng đối quan trường, dù là thống lĩnh Cẩm Y Vệ hay Ngự Tiền thị vệ đều phải như vậy. Hồng bộ đầu tinh minh khôn khéo, nhất định ngày sau có số làm quan.

Xe ngựa chậm rãi mà đi. Lư Vân sánh vai ngồi cùng Cố Thiển Hề, cảm giác cõi lòng bình lặng. Hắn nhìn cảnh vật ngoài phố phường, lại hỏi:

- Thọ yến ngày mai ở Âu Dương phủ, khai tiệc vào lúc nào?

Hồng bộ đầu khom người thưa:

- Bẩm đại nhân, là giờ Thân ngày mai.

Giờ Thân mới quá trưa, chưa đến buổi tối. Lư Vân lấy làm kỳ quái, liền hỏi:

- Sao lại sớm như vậy?

Hồng bộ đầu đáp:

- Đại nhân có chỗ chưa biết. Theo lời Cung sư gia, xâm tối ngày mai, Âu Dương lão gia thừa dịp đại thọ, sẽ long trọng khai trương Chú Thiết sơn

trang. Vì chọn giờ lành để khai nghiệp, nên phải đãi tiệc sớm vào giờ Thân.

Lư Vân gật đầu nói:

- Ra là thế, một khi Âu Dương gia đã song hỉ lâm môn, ta nên tới xem một lần.

Mọi người tới cổng nha môn, quan sai trú ở trong ào ào mở cửa đón chào. Trong tiếng pháo mừng vui. Nhìn cánh cửa lớn, Lư Vân nhớ tới án oan năm đó do quan phủ làm hại, hôm nay lại có thể mặc quan phục tới đây nhậm chức. Hắn chăm chú nhìn tấm gương Huyền Minh treo ở nha môn, lòng hạ quyết tâm, ngày sau sẽ chủ trì chính nghĩa, trừ hại cho dân.

Mọi người xem qua nha môn rồi về phủ, hai nơi cách nhau chỉ trong gang tấc. Tới cửa, Hồng bộ đầu dặn quan sai đi lấy chìa khóa, ai ngờ chậm chạp tìm không ra. Thì ra tri châu tiền nhiệm sớm rời cương vị, phủ đệ đã bỏ không hơn nửa năm, đám hạ nhân sơ sẩy làm mất chìa khóa. Hồng bộ đầu lộ vẻ khó xử, cúi người trước Lư Vân than khổ:

- Hồng rồi! Tìm không thấy chìa khóa!

Gã đoán rằng nhất định ăn mắng một trận. Ai ngờ đang hết hồn, lại nghe Lư Vân mỉm cười nói:

- Chư vị chớ hoảng sợ, tìm không thấy chìa khóa cũng không sao, để ta ứng phó.

Lúc này tâm tình Lư Vân đang rất tốt, lúc trước hắn bày ra bộ mặt lạnh, chỉ vì sợ Hồng bộ đầu cùng sư gia làm trái vương pháp. Lúc này không có chìa khóa, hắn tiến lên một bước, ôm lưng Cố Thiển Hề, mỉm cười nói:

- Thiển Hề, chúng ta cùng bay qua, nàng chịu không?

Cố Thiển Hề thấy hắc thân mật với mình trước mặt mọi người thì vừa mừng vừa sợ, nàng then thùng đẩy mặt, nghĩ thầm: “Thư sinh cổ hủ này hôm nay uống nhầm thuốc chẳng, sao không biết ngại ngùng là gì vậy?”

Nàng còn chưa lấy lại tinh thần, Lư Vân đã cười ha hả rồi vòng lấy tấm eo nhỏ kia, hắc đề khí nhảy lên, như chim bay qua tường. Cố Thiển Hề thân giữa không trung, không nhịn được kêu lên. Lư Vân mỉm cười nói:

- Có ta giữ nàng, đừng sợ!

Hắc ngưng lực rùn chân, tụ chân khí ôm chắc Cố Thiển Hề vào lòng, vững vàng hạ xuống đất.

Hồng bộ đầu cũng là con nhà võ, mắt thấy bức tường nọ cao cỡ hai người chồng lên, ai ngờ Lư Vân mang theo một người nhảy qua, lúc này nhịn không được lớn tiếng khen:

- Giỏi! Khinh công của Tri châu đại nhân rất cao.

Hồng bộ đầu khen khàn cả giọng nhưng than thầm trong bụng: “Thảm rồi, người nào không đến, lại là một thượng quan có võ công cao vậy. Sau này mà bị hắc chinh, cái mạng già này của ta tất chết không có chỗ chôn!”

Gã một đường kinh hồn táng đảm từ cổng thành, sớm từ “Ta phải nếm mùi đau khổ” đến “Ta chết không có chỗ chôn”, đúng là bị tân tri châu làm cho sợ đến lông tóc toàn thân dựng đứng.

Chúng gia đình không luyện võ công nhưng thấy thân thủ của tân khoa trang nguyên cao cường, tự nhiên cũng sinh ra sợ hãi. Tiểu Hồng lo lắng nghĩ thầm: “Thì ra võ công của Lư công tử cao cường như thế. Sau này tiểu thư mà cãi với hắc, chẵn chẵn sẽ bị gã bại hoại này ăn hiếp.”

Nàng lại không biết tiểu thư nhà mình thông minh tuyệt đỉnh, sở trường về ngự phu thuật. Võ công của Lư Vân có cao đến mấy mà vào tay Cố đại tiểu thư, sợ rằng cũng nhu thuận như cừ non thôi.

Lư Vân mở cửa dẫn mọi người vào. Gia cụ bên trong đầy đủ không thiếu gì. Hồng bộ đầu hành sự lão luyện, biết đoán người đường xa mệt mỏi, liền thay quan trên lệnh cho hạ nhân sắp xếp đồ đạc, thu dọn hành lí.

Lư Vân dù sao vẫn còn trẻ trung, mắt thấy người thương bên cạnh, lúc này lại ở cùng nhà, vui sướng thích thú đến nói không nên lời. Thừa dịp còn sớm, hẩn nắm tay dẫn Cố Thiến Hề thăm thú mọi nơi, nhìn trong nhìn ngoài, cười nói:

- Sau này, nơi đây chính là nhà của chúng ta. Nàng là nữ chủ nhân thì nên đầu tư chăm sóc một chút mới phải.

Cố Thiến Hề đỏ mặt, nói:

- Chúng ta còn chưa định mối đón dâu, ta có thể nào làm nữ chủ nhà chàng?

Lư Vân cười nói:

- Chờ khi về kinh báo cáo nhiệm vụ, ta sẽ đến gặp Cố bá bá, xin lão nhân gia gả ái nữ của người cho ta.

Cố Thiến Hề nghe vậy đại hỉ nhưng không thể lộ ra niềm hân hoan, chỉ thấp giọng hỏi:

- Nếu phụ thân không đồng ý thì sao?

Lư Vân cười nói:

- Nếu thế, ta đành phải từ quan bỏ trốn, mang theo nàng lưu lã thiên nhai.

Cố Thiển Hề nắm tay hắn, ôn nhu nói:

- Bất kể tới đâu, thiếp cũng theo chàng.

Lư Vân nghe mà ấm áp trong lòng, mỉm cười nói:

- Đi nào, chúng ta đi xem phòng ốc bố trí ra sao, tốt xấu gì ta cũng làm tri châu ở đây vài năm, phải xem xét tu chỉnh cho hợp.

Hai người chậm rãi đi xem các phòng, Cố Thiển Hề quả thật thông minh hơn người, qua từng phòng ốc liền nêu ý tưởng bài trí. Lư Vân tai nghe nàng nói nói cười cười, thầm nghĩ: “ Ông trời đối với ta thật tốt, Lư Vân có được như ngày hôm nay, khổ cực nhiều hơn nữa cũng có là gì?”

Nghĩ đến tương lai tốt đẹp, trong lòng hai người không khỏi vui mừng hạnh phúc.

Ăn tối xong, Lư Vân lo việc công, liền cùng Cố Thiển Hề đến xem xét nha môn. Đã là ban đêm tầm tối. Vừa thắp đèn lên, trong màn sáng nhàn nhạt, chỉ thấy nơi đây dọn dẹp sạch sẽ, xem ra mỗi ngày quan sai đều cẩn thận quét tước, không dám lười biếng.

Lư Vân bước lên đài, từ ghế tri châu nhìn xuống. Chỉ thấy nơi công đường rộng lớn, mọi thứ lớn nhỏ đều thu vào tầm mắt. Hắn mỉm cười thầm nghĩ: “Đây là chỗ ngày sau ta thẩm án, làm nên một phen sự nghiệp!”

Chuyện cũ hiện về trong lòng, Lư Vân không nhịn được lệ nóng lưng tròng, ánh mắt ngơ ngác.

Đang êm đẹp, tự nhiên thấy hắt rơi lệ, Cố Thiến Hề lấp bắp kinh hãi, đi tới nhẹ giọng hỏi han:

- Chàng sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?

Lữ Vân không muốn nhắc lại quá khứ bi thảm, lấy tay áo lau lệ rồi lắc đầu nói:

- Ta vẫn ổn, nàng đừng lo!

Cố Thiến Hề đỡ hắt, nhẹ nhàng hỏi:

- Chàng đừng giấu thiếp, có tâm sự gì cứ nói, đừng để trong lòng.

Lữ Vân thở dài, nhìn xuống công đường than thở:

- Trước kia quỳ gối dưới công đường, thăm hỏi sao quan lão gia ngồi trên lại mang tâm địa đen tối lạnh lùng như vậy? Hôm nay ngồi lên cái ghế này, nếm trải tư vị mới hiểu ra, thì ra trên đài cao là như vậy, xa cách là như thế... Ai... Dân đen quỳ trên mặt đất, quan phụ mẫu ngồi trên cao, lâu dần có ai mà không cho rằng bản thân tài trí hơn người? Ngồi càng lâu thì mắt càng hoa, tâm càng lạnh, miệng càng điêu...

Hắt đầy cảm khái, quay sang nhìn Cố Thiến Hề:

- Ta không muốn trở thành như thế. Cuộc đời này, ta thà chết chứ không thể biến thành như thế.

Nói xong hai tay nắm chặt, thân thể run lên nhè nhẹ.

Lữ Vân chăm chú nhìn dưới công đường, cảm xúc trách trời thương dân trào dâng. Cố Thiến Hề thấy bộ dạng này của hắt, trong lòng vừa kiêu hãnh

lại vừa yêu thương. Nàng đi qua, hôn nhẹ lên mặt hắn, ôn nhu nói:

- Chàng ngốc, tính bướng bỉnh của chàng mãi không đổi được, đều là bộ dạng này.

Lư Vân vui vẻ hỏi:

- Thật sao? Tất cả đều do tính bướng bỉnh này?

Cố Thiển Hề làm mặt quỷ, cười đùa:

- Nhìn chàng vui chưa kìa. Một gã trâu ngốc, có gì hay mà đặc ý?

Thấy Lư Vân xấu hổ, nàng lại khẽ đẩy lưng hắn, thản nhiên cười nói:

- Đừng nói mấy chuyện này nữa. Trước hết chàng ngồi xuống án đường đi, để thiếp xem một lát.

Lư Vân không biết nàng muốn gì, nghe lời ngồi ngay ngắn, sau đó hỏi:

- Như vậy được chăng?

Cố Thiển Hề mỉm cười nhắc:

- Ngồi thẳng hơn chút nữa.

Lư Vân ồ một tiếng, ngồi thẳng lưng lên mà ngờ ngác không biết Cố Thiển Hề muốn gì, mãi mới thấy ánh mắt của nàng lộ vẻ ranh mãnh, thoáng chốc giật mình, thì ra nàng muốn xem uy phong khi hắn làm tri châu. Lư Vân cười ha hả, nhắc tấm gỗ thị uy lên đập bàn một cái, quát:

- Hay cho dân nữ to gan, dám trêu đùa tri châu nhà người!

Lại nghe rắc một cái, thanh âm có vẻ kì quái vang lên, Lữ Vân trở nên buồn bực. Cổ Thiển Hề cười dài rồi bước tới, cầm lấy khối gỗ nhỏ nói:

- Đây mới là Kinh đường mộc thị uy, tri châu đại nhân ngài cầm nhầm rồi.

Lữ Vân đỏ mặt thầm hỏi: “Thế vừa rồi ta cầm cái gì đây?”

Hắn cúi đầu, thấy tay cầm nghiêng mực thì lộ vẻ thảm thiết.

Hai người xem qua nha môn, tiện đường tản bộ trong thành, muốn xem qua dân tình Trường Châu một chút.

Sóng vai trên phố, mắt thấy người qua lại tấp nập, kẻ bán hàng rong, già trẻ đi dạo, mỗi người vui vẻ ra mặt như đi hội, Lữ Vân nghĩ thầm: “Hôm nay mới là mười ba, không phải phiên chợ, không ngờ Âu Dương gia này thế cao tiền nhiều, làm cho Trường Châu này náo nhiệt như vậy.”

Cổ Thiển Hề cười nói:

- Không phải ngày mai chàng muốn tới chúc thọ người ta sao? Sao còn chưa lo về lễ mừng thế!

Lữ Vân vỗ tay kêu lên:

- Đúng vậy! Sao ta quên mất việc này?

Nói xong lấy túi tiền ra, lại cười thảm:

- ..Cái này, ra ngoài ta chỉ cầm theo mười lượng, lát nữa mua được gì?

Cố Thiển Hề cười cười, duỗi tay lấy ra một xấp ngân phiếu, dúi vào tay Lư Vân, nói:

- Đừng lo nữa, cầm dùng trước đi.

Lư Vân cuống quýt xua tay, la lên:

- Đây là tiền của nàng, sao ta có thể nhận? Không được! Không được!

Hắn duỗi tay đẩy ra, Cố Thiển Hề nghe giọng điệu khách khí của hắn, khuôn mặt xinh đẹp chợt lộ vẻ tức giận, nói:

- Chàng vẫn thích phân chia rành rọt như vậy, chi bằng ta quay về Bắc Kinh cho rồi!

Nói xong hất xấp ngân phiếu trong tay Lư Vân, lại xoay người rời đi.

Mắt thấy tình nhân nổi giận, Lư Vân kinh hãi gọi vội theo:

- Thiển Hề, nàng đừng nóng giận!

Định đuổi theo, lại bối rối nhìn những tấm ngân phiếu lên đến mấy trăm lượng bay tứ tung theo gió, Lư Vân chần động, tất cả đây đều là tiền riêng của Cố Thiển Hề, sao có thể để mất? Chưa vội đuổi theo Cố Thiển Hề, hắn vận khởi khinh công, bắt được năm sáu tấm nhưng vẫn còn ba tấm bay ra ngoài, lại thấy một nam tử đầu trâu mặt ngựa từ ven đường vọt tới, nắm ngân phiếu giấu vào ngực rồi chạy đi.

Lư Vân vừa sợ vừa giận quát:

- Người vừa làm gì?

Người nọ nghe tiếng quát lại càng chạy nhanh hơn. Lữ Vân thấy đối phương xa dần, liền phi thân trên nóc nhà dân đuổi theo. Khinh công của hắn quả thực rất cao, chỉ một lát đã chặn trước người nọ.

Lữ Vân đuổi song chưởng chặn đường, quát:

- Tiểu tặc, giao ngân lượng lại đây!

Người nọ là một tên vô lại. Hắn dò xét Lữ Vân trên dưới vài lần, cười lạnh nói:

- Ngân lượng gì? Tên mặt trắng này đang nói gì?

Nói xong ngoáy ngoáy lỗ tai như nghe không rõ, đúng là hạng mặt dày.

Lữ Vân cao giọng quát:

- Điêu dân! Ta là Lữ tri châu vừa tới đây nhậm chức. Người trộm cắp tiền tài, còn dám chối cãi? Mau đưa tiền ra!

Người nọ ngáp một cái, nói:

- Cái gì mà tri châu tri phủ, ngươi là quan thì ta sẽ là hoàng thân quốc thích!

Lữ Vân thấy người nọ xảo trá, thầm thở dài: “Ta đúng là xui xẻo, trước là dân thì đụng phải tham quan hổ lang, giờ làm quan lại gặp bọn điêu dân chuột nhắt này, ai... Mạng ta thật là khổ!”

Than thở một hồi. Người nọ thấy Lữ Vân không nói gì thì cười lạnh quát:

- Ngươi còn không mau tránh đường, gia gia ta muốn đi qua.

Nói rồi vòng qua người Lư Vân. Lư Vân sao có thể để người này rời đi, hắn tóm lấy tay đối phương nói nhỏ:

- Lấy tiền của người khác, đó là tội phạm. Biết sai thì sớm giao ra, bản quan có thể mở lượng khoan hồng.

Người nọ cuống tiểu đáp rằng:

- Dám cản đường người khác, đó là tội chết, thức thời lăn sang một bên, bốn đại gia có thể tha cho người một mạng.

Người này rất cuống vọng, cũng học theo ngữ khí của Lư Vân. Lư Vân cười hắc hắc một tiếng, nói:

- Tiểu tặc ngoan cố xảo trá, phải cho người nếm mùi đau khổ!

- Có bản lĩnh thì tới đây!

Người nọ quát lại rồi giơ chân đá tới. Những ngày này Lư Vân bận việc công nên không có thời gian luyện võ, có điều hăn thụ nghiệp của Lục Cô Chiêm thì quyền cước thường nhân há có thể sánh bằng? Hừ một tiếng, hăn xuất sử “Vô Song liên quyền”, một quyền đánh ngã người kia xuống đất, kéo lại gần quát:

- Mau giao tiền ra !

Người nọ không ngờ trông Lư Vân như bạch diện thư sinh mà giỏi võ như thế. Hăn hoảng sợ, đang muốn ngoan ngoãn chịu phép. Chợt thấy người đi đường rất nhiều, không ít người còn quan sát bên này. Tâm niệm vừa động, hăn xoay người kêu gào:

- Cứu mạng! Giết người rồi! Cướp!

Tiếng thét thê lương như bị trọng hình tra tấn. Dân chúng bên cạnh nghe mà kinh hãi, chạy tới đã thấy Lư Vân bắt người nọ, cả đám cả kinh thốt:

- Sao một bạch diện thư sinh lại đánh người như vậy?

Một lão nhân khuyên giải Lư Vân:

- Hắn là Hoàng Phán, chỉ là một tên nghèo mạt rệp mà thôi, cậu tha cho hắn đi!

Mắt thấy nhiều người chỉ trích, Lư Vân vội phân trần:

- Người này là một tên trộm cần bắt lại, sao có thể để hắn chạy đi?

Hoàng Phán sợ mọi người tin lời Lư Vân, định há mồm kêu gào. Lư Vân biết nếu để cho người này ăn nói bừa bãi, tất sẽ gây thêm phiền phức. Hắn vận kình, nội lực xuất tống vào kinh mạch Hoàng Phán. Hoàng Phán ăn phải quả đau, nhất thời khóc thét không thôi, đương nhiên nói không nên lời.

Lư Vân quát:

- Còn không nhanh giao tiền ra!

Hoàng Phán thảm thiết xin tha:

- Ta giao! Ta giao!

Đoạn lấy ngân phiếu từ trong lòng ra, ngoan ngoãn đưa cho Lư Vân. Lư Vân đếm ngân phiếu, thấy đã đủ mới nói:

- Bây giờ đi theo ta!

Nói xong muốn áp giải tội phạm đi. Hoàng Phán khóc ròng xin rằng:

- Vị đại gia này! Tiền đã đưa cho ngài, van ngài tha cho ta một mạng, đừng giải ta đi nữa!

Nói xong không chịu theo, lăn lộn trên đất xin tha.

Lư Vân hừ một tiếng nói:

- Sớm đưa ra thì không có chuyện gì. Giờ mới tỉnh ngộ, phải chăng đã muộn?

Tai nghe Hoàng Phán khóc sụt sùi, lại nghe lời tàn nhẫn của Lư Vân. Mọi người sinh lòng trắc ẩn, mấy lão nhân la lên:

- Người đâu! Có thể cướp đường! Còn muốn bắt người đi!

Hơn chục thanh niên hăng hái việc nghĩa, liền thanh quát lên, liền muốn xông lên cứu người tại trận.

Lư Vân thấy đám người đầy phần nộ, bản thân lại đang ở chỗ hiểm nghị, khó tránh bọn họ hiểu lầm, vội nói:

- Chư vị bằng hữu! Ta thật sự là tri châu mới nhậm chức. Người này trộm tiền tài, bức ta đích thân xuất thủ, các người hiểu lầm rồi!

Một người quát:

- Tri châu cái gì? Người đang gạt người!

Lư Vân hừ một tiếng, nói:

- Chư vị nhìn cho rõ ràng, đây là ấn tín do triều đình giao phó.

Hắn sờ vào lòng, chỉ là ấn tín tri châu vẫn đặt trong hành lý, không có mang theo tùy thân.

Mọi người thấy Lư Vân tìm một hồi không ra tín vật, lại thấy hắn còn trẻ, dung mạo cũng bình thường, không tin là tri châu, nhất thời kêu la. Vài gã thanh niên lực lưỡng bước tới, lập tức muốn xuất thủ giáo huấn.

Lư Vân luyện "Vô Tuyệt tâm pháp", tinh thông "Vô Song liên quyền". Năm đó tại Tây vực, hắn từng đại chiến La Ma Thập cả trăm hiệp, ra vào chiến trường như cơm bữa. Vài tên hương dân có gì đáng sợ? Có điều đám người này vốn lương thiện, không thể đánh mỗi người một trận. Thấy hắn thở dài, Hoàng Phán nhân cơ hội quỳ sấp xuống đất, khóc ròng:

- Vị đại vương này, van ngài trả ngân lượng cho ta đi! Đó là tiền xem bệnh của mẫu thân tiểu nhân!

Thì ra Hoàng Phán có ngoại hiệu là hoàng phong, bình sinh giỏi mượn gió bẻ măng, công phu thuận nước đẩy thuyền vô cùng tuyệt diệu. Hắn thấy mọi người hoài nghi Lư Vân, liền dùng khổ nhục kế, để cho mọi người đánh Lư Vân.

Tú tài gặp phường vô lại, có lý lẽ cũng nói không nổi. Lư Vân bình sinh thông minh, đọc đủ thi thư. Đối mặt quốc sư Hãn quốc, võ lâm hảo hán, quan tướng triều đình đều ứng phó thông dong. Có điều hắn sợ nhất gặp phải lưu manh, là hạng mặt dày mày dạn sử xuất đủ loại pháp môn vô sỉ thế này.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Quan mới nhậm chức phải lấy uy

Bị màn khổ nhục kể qua mắt, xem Hoàng Phán đáng thương như thế, mọi người bốn bề vừa xúc động vừa phẫn nộ, đều muốn liều mạng với Lư Vân.

Lư Vân than thầm rằng: “Khéo thật! Lư Vân ta tinh thông binh pháp, hôm nay lại bị một tên vô lại tam lưu đùa bỡn, sau này bảo ta còn xử án kiểu gì? Làm quan thế nào?”

Nghĩ tới thì đầy tức giận, hắn không muốn đánh người nhưng cũng không thể để cho người vô duyên vô cớ đánh một trận, lập tức thủ thế ngăn địch.

Đúng vào lúc này, bên cạnh truyền tới một thanh âm nhẹ nhàng:

- Mọi người đừng vội động thủ, xảy ra thương vong là điều không hay. Để ta tới hỏi cho rõ ràng, lát nữa đi báo quan là tốt nhất.

Lư Vân nghe như tiếng của Cố Thiển Hề thì vui mừng quay đầu, quả đúng là nàng. Hắn đang muốn giải thích, đã thấy Cố Thiển Hề nháy mắt, ý bảo không cần nhận ra nàng. Người trong lòng có ý giải vây, hắn liền im lặng theo dõi kỳ biến.

Mọi người thấy Cố Thiển Hề xinh đẹp như hoa, lại có khí phái tiểu thư nhà quan, xem ra cũng là người có kiến thức, nhất thời lặng yên trở lại.

Cố Thiển Hề mỉm cười hỏi Hoàng Phán:

- Vị đại thúc này tên họ là gì? Bị người ta cướp bao nhiêu ngân lượng? Cần đi báo quan hay không?

Hoàng Phán thấy Cố Thiển Hề mỹ miều, liền cười nụ cười thâm đặng đáp:

- Tiểu nhân họ Hoàng, là người bán hàng rong nơi bản xứ.

Cố Thiển Hề gật đầu đáp:

- Thì ra là Hoàng đại thúc.

Nói rồi chỉ tay vào Lữ Vân, hỏi:

- Hoàng đại thúc bị tên ác bá này đoạt mất bao nhiêu ngân lượng?

Khi trước Hoàng Phán tiện tay bắt ngân phiếu bay toán loạn, làm sao mà nhớ rõ được, bèn đáp bừa:

- Ta nhớ không rõ, cũng cỡ vài trăm lượng.

Mọi người đứng bên nghe lời này, liền bình luận sôi nổi như khó mà tin nổi. Cố Thiển Hề nhú mày hỏi:

- Bao nhiêu ngân lượng cũng không nhớ rõ, lát nữa làm sao báo quan đây?

Hoàng Phán thất kinh, vội nói:

- Dù sao đều là ngân phiếu một trăm lượng, đại khái khoảng hai ba tờ!

Cố Thiển Hề che miệng cười nói:

- Trí nhớ của ông thật tốt, mang theo có mấy tờ ngân phiếu mà cũng không nhớ.

Hoàng Phán thấy khả nghi, sợ nàng là người cùng hội với Lư Vân, vội quát:

- Lão tử bị lưu manh cướp của, bà nương người còn đến cười này hỏi nọ, như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Lư Vân nghe lời vô lễ, nhất thời giận dữ. Cố Thiến Hề vội nháy mắt bảo hần an tâm chớ nóng.

Chỉ nghe nàng trấn an:

- Đại thúc đừng tức giận, tiểu nữ chỉ muốn hỏi thăm qua, không có ác ý.

Nàng lại cười cười hỏi tiếp:

- Không biết đại thúc làm nghề gì? Ban đêm mang ngân phiếu mấy trăm lượng xuất môn, không phải rất nguy hiểm sao?

Lư Vân mỉm cười, biết Cố Thiến Hề nói đến chỗ quan trọng. Hần thân trong chỗ bị hiềm nghi, nói cũng không ai tin, đành phải trông chờ vào bản lĩnh của ý trung nhân vậy.

Hoàng Phán bị Cố Thiến Hề chất vấn một hồi, trả lời không được, hừ lạnh nói:

- Lão tử làm nghề nào thì liên quan gì đến bà nương người?

Đột nhiên một người xen vào:

- Hoàng Phán là người bán hoa quả trong thành!

Cố Thiển Hề ngạc nhiên hỏi:

- Bán hoa quả mà cầm ngân phiếu mấy trăm lượng xuất môn? Xin hỏi vị đại thúc này đi mua cả vườn trái cây sao?

Mọi người nghe thấy Cố Thiển Hề nói có lý, đều hỏi lại:

- Đúng vậy! Hoàng Phán người có nhiều tiền từ khi nào thế?

Hoàng Phán sợ bại lộ chuyện xấu, cả giận nói:

- Gia gia đã nói, dạo này gia mẫu không được khỏe nên ta muốn đi bốc thuốc cho người, có lẽ nào không mang theo nhiều ngân lượng một chút?

Cố Thiển Hề cười nói:

- Trời đã tối như vậy, ngân phiếu không đổi được, ông không sợ không có tiền lẻ sao?

Hoàng Phán quát:

- Người hỏi nhiều làm gì? Ta cao hứng mua nhân sâm núi về tẩm bổ, người quản được sao?

Cố Thiển Hề chỉ hỏi vài câu, đã lộ ra hàng loạt chỗ không hợp lý, mọi người liền chuyển từ đồng tình sang nghi ngờ Hoàng Phán. Cố Thiển Hề mỉm cười, đang muốn vạch trần trò lừa gạt của đối phương, chợt nghe một lão phụ cao giọng nói:

- Con à! Muộn như vậy không về nhà, sao còn cự cãi với người qua đường ở đây?

Thanh âm này hùng hồn hữu lực, làm rung cả màng nhĩ mọi người. Hoàng Phán quay đầu, đã thấy một phụ nhân thân hình mạnh khỏe, chính là mẹ của hắn. Hắn liền nháy mắt với mẹ già, thiếu chút còn há mồm kêu to. Chỉ là lão phụ kia không hiểu, ngạc nhiên hỏi:

- Con nháy mắt làm gì? Chuyện buôn bán hôm nay bị hỏng?

Cố Thiển Hề cười nói:

- Đây chính là Hoàng thái phu nhân sao? Xem bà khí huyết hồng nhuận, thân thể thật là khỏe mạnh!

Hoàng Phán hừ một tiếng, đang muốn mở miệng cãi thì lão phụ nhân liếc sang Cố Thiển Hề, đột nhiên giáng cho Hoàng Phán một bạt tai, quát:

- Tiểu tử này, có phải lại sờ loạn cô nương xinh đẹp này chẳng? Lần trước đã đánh mi rồi, giờ này lại ngứa tay nữa?

Hoàng Phán bị đánh đau quá, lớn tiếng nói:

- Mẹ! Trên người có bệnh, sao không ở nhà tĩnh dưỡng!

Lão phụ thở hổn hển nói:

- Ta có bệnh gì? Mi lại dám nguyên rửa mẹ già? Ta đánh nát cái miệng thói của mi!

Nói xong lại tát tiếp mấy cái. Mắt thấy Hoàng Phán bị mẹ đánh ngã ra đất, mọi người biết hắn là hạng lừa bịp, nhìn không được buồn cười. Đang lúc này, Hồng bộ đầu nghe tin chạy tới. Thấy mọi người vây quanh Lư Vân, gã sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, chạy đến quỳ xuống đất, cao giọng nói:

- Tri châu đại nhân tại thượng, thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin đại nhân trách phạt!

Hồng bộ đầu uy phong cỡ nào, lão bá tánh có ai là không biết? Mắt thấy đường đường bộ đầu lão gia quỳ xuống, gọi bạch diện thư sinh nọ là tri châu đại nhân. Thoáng chốc, đám người sợ tới hồn bay phách lạc. Vài lão nhân thích chửi bậy khi này, lúc này mặt cắt không ra máu, chân tay run rẩy, sợ bị áp giải đến nha môn chịu đòn.

Thấy Lư Vân không nói gì, Hồng bộ đầu mặt đầy hỏa khí, đứng dậy trợn mắt nhìn mọi người, lớn tiếng quát:

- Mấy người các người có mắt không trông sao? Đây chính là tri châu tân nhiệm Lư đại nhân, Trường Châu chúng ta may mắn cỡ nào, mới được Thánh thượng cử khâm điểm Trạng nguyên tới đây làm quan, các người lại dám phạm thượng? Còn không mau quỳ xuống cầu xin?

Dân chúng nghe vậy vội vàng quỳ xuống khấu đầu, khóc ròng nói:

- Tiểu dân không biết đại nhân giá lâm, xin thứ tội cho!

Lư Vân là người đọc sách, thấy bá tánh quỳ thì sao dám phát tác? Vả lại thấy bọn họ hăng hái việc nghĩa, cũng là tấm lòng lương thiện, vội nói:

- Chư vị hương thân đừng như vậy, người không biết không có tội, mời chư vị đứng lên cho!

Nói xong đích thân tới nâng mọi người dậy.

Đám hương dân thấy cử chỉ của hân lễ nghĩa, không giống đám quan viên cao ngạo bình thường, nhin không được tấm tắc khen lạ.

Hồng bộ đầu bắt Hoàng Phán quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Khởi bẩm tri châu, người này trộm cắp tiền tài, miệng đầy cuồng ngôn, tội ác tày trời! Xin đại nhân trách phạt!

Mẹ già của Hoàng Phán đứng một bên quỳ xuống khóc lớn:

- Đứa con dại của tôi thấy tiền, nhất thời nổi máu tham, xin tri châu đại nhân tha mạng!

Lúc này Hoàng lão mẫu sợ tới mức run cả người, Lữ Vân không nói mà cúi đầu nhìn, chỉ thấy y phục của hai mẹ con nhà này vá chằng vá đụp, da dẻ ngăm đen, nghĩ đến xưa nay cũng vất vả, thấy hơi tiền nổi máu tham là thường tình.

Lữ Vân thương hại nghĩ thầm: “Bản tính của người này chưa hẳn là xấu, nếu ta phạt nặng, có khi lại hủy đi cả đời hắn”

Bản thân Lữ Vân từng ngồi qua đại lao, hiểu được hắc ám bên trong đó, giờ xử án tất cần thận vạn phần. Hắn trầm ngâm nửa ngày mới nói:

- Hoàng Phán phạm tội không lớn, chỉ do quá tham tiền, bản quan phạt hắn dọn dẹp đường lớn Trường Châu nửa năm, sớm tối đều quét một lần. Ngày sau Hồng bộ đầu đi trên đường, nếu thấy nửa miếng vỏ quả, liền tìm Hoàng Phán mà hỏi tội.

Hồng bộ đầu nghe hình phạt quá nhẹ, không nhịn được ồ một tiếng. Lữ Vân bị Hoàng Phán cướp tiền vu họa, thiếu chút bị đánh hội đồng, tưởng rằng giờ sẽ trả mỗi hận trong lòng, nào biết hắn lại cho qua dễ dàng như thế. Hồng bộ đầu là người lối đời, biết vị tri châu đại nhân này ngoài lạnh trong nóng, là người thiện lương. Lập tức khom người đáp:

- Đại nhân yên tâm, thuộc hạ chắc chắn sẽ làm theo.

Hoàng lão thái thấy con chỉ chịu hình phạt nhẹ, liên tục khấu đầu cảm tạ ân đức. Lữ Vân kéo Hoàng Phán lại, căn dặn:

- Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, ngày sau người còn trộm tiền, ta bắt được chắc chắn phạt nặng không tha. Nhớ chưa?

Hoàng Phán cảm động đến rơi nước mắt, vội nói:

- Không dám! Sau này quét dọn phố, nếu tiểu nhân nhặt được ngân lượng, cũng sẽ đưa đến nha môn báo quan.

Lữ Vân mỉm cười nói:

- Được lắm, người hãy nhớ rõ lời vừa nói. Mẹ con hai người đi đi!

Mắt thấy Hoàng Phán bị mẫu thân xách tai lôi đi, chắc rằng về nhà thế nào cũng ăn thêm vài trận đòn, Lữ Vân và Cố Thiển Hề nhìn nhau mà cười, chút tức giận nho nhỏ lúc trước cũng đem quẳng đến chín tầng mây.

Lữ Vân lắc đầu cười khở:

- Uống cho ta đọc đủ thứ thư thi, tự xưng tinh thông binh pháp, lại không trị được một tên ngoan dân xảo quyết. Hà, thật đáng chê cười.

Cố Thiển Hề cầm tay hắn, ôn nhu nói:

- Đừng nghĩ như vậy. Sách vở và hiện thực là hai chuyện khác nhau, giống như danh tướng trên sa trường chưa chắc hiểu được tâm tình của lão bá

tánh. Chàng thông minh như vậy, ngày sau lịch lãm nhiều hơn, sẽ xử lí ổn
oả mấy việc vặt vãnh này.

Lư Vân gật đầu, đang muốn đáp lời, bỗng nghe xung quanh vang lên tiếng
cười của mọi người. Một người nói nhỏ:

- Vị tiểu thư này thật lợi hại, không thua gì đấng tu mi nam tử.

Lại nghe một người nói:

- Xem nàng xinh đẹp như vậy, sau này nhất định là tri châu phu nhân của
chúng ta...

Lư Vân sửng sốt nhìn quanh, chỉ thấy mười mấy gã hương dân đứng quanh
cười dài nhìn mình, giống như đang xem kịch. Xem ra bọn họ tò mò về tân
tri châu đại nhân, thấy hãnh tốt tính nên cả gan tới coi, quả nhiên nghe lời
bên này mà đối đáp tuyệt diệu.

Lư Vân cùng Cố Thiển Hề nhìn nhau, thần sắc lộ đầy xấu hổ.

Hồng bộ đầu ở bên cạnh quát lớn:

- Mấy người làm gì thế? Muốn mất đầu chẳng? Toàn bộ biến đi cho ta!

Đám người sợ bộ đầu hơn xa tri châu, nghe tiếng hét thì ào ào giải tán.

Mắt thấy mọi người tản đi, Hồng bộ đầu cũng khom người rời khỏi, Lư Vân
nhất thời cười ha hả. Hãnh khom mình hành lễ với Cố Thiển Hề, chấp tay
nói:

- Đa tạ tri châu phu nhân cứu mạng, tiểu dân Lư Vân cúi đầu cảm tạ.

Cố Thiển Hề đỏ ửng mắt mày, nói:

- Sao chàng lại không đứng đản như vậy, đừng hồ đồ nữa.

Lữ Vân cười nói:

- Đại nhân chưa cho phép bình thân, tiểu nhân sao dám vọng động.

Cố Thiển Hề đang muốn lên tiếng, chợt nghe từ xa xa truyền đến thanh âm buồn bực không rõ của một thiếu nữ:

- Đây không phải là Lữ ca ca sao, sao lại khom mình cúi người ở đây, nợ tiền người ta chẳng?

Lữ Vân không ngờ còn có người nhìn lên nữa, đỏ mặt vội đứng thẳng người. Nhìn lại chỉ thấy một thiếu nữ tú lệ, trên mặt còn nở nụ cười bí hiểm, chính là Quyên Nhi đang tiến đến đây.

Lữ Vân thấy cố nhân, nhất thời đại hỉ cười nói:

- Không phải là Quyên Nhi cô nương sao? Sao lại từ Giang Nam đến đây?

Quyên Nhi cười dài nói:

- Ta theo sư phụ tới du ngoạn.

Lữ Vân nói:

- Thì ra tôn sư cũng tới rồi, thật là khách quý.

Quyên Nhi cười nói:

- Không nói điều này nữa. Lữ tham mưu võ công cao cường, không đi Tây Vực đại chiến phiên tăng, sao cũng chạy tới nơi Giang Nam này?

Lữ Vân nghe nàng nhắc tới chuyện cũ, khôi khôi lấy làm kỳ quái. Rất ít người rõ ràng chuyện hãn ở Tây Vực, không biết là Quyên Nhi biết được từ đâu. Hãn mỉm cười hỏi:

- Chuyện này nói ra dài lắm, sao cô biết chuyện ta tòng quân, là ai nói vậy?

Quyên Nhi cười hì hì nói:

- Là Tần tướng quân! Khi chúng ta cùng lên Hoa Sơn, y nói đủ mọi chuyện trên đường. Nghe nói tại Tây cương, Lữ ca ca dũng mãnh tuyệt luân, liên tục vào sinh ra tử, đánh cho phiên tăng hoa rơi nước chảy, thật sự là lợi hại!

Lữ Vân nghe nàng khen mình, trong lòng sung sướng, mặt cười tủm tỉm, khóe mắt nhìn sang Cố Thiển Hề, muốn xem vẻ mặt của nàng. Quả nhiên Cố Thiển Hề cũng mỉm cười, chuyên tâm lắng nghe. Ý trung nhân bên cạnh, Lữ Vân muốn kể sự tích anh hùng năm đó, lập tức cười nói:

- Cô nương quá khen, da ngựa bọc thây trên chiến trường, là bốn phận mà thôi. Không biết Tần tướng quân còn nói gì về ta?

Quyên Nhi cười nói:

- Tần tướng quân nói nhiều lắm, ngài muốn nghe tất cả chẳng?

Lữ Vân cười ha hả nói:

- Tất nhiên rồi, cô cứ nói.

Quyên Nhi suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu lên, nghiêng mặt nói:

- Ủm, còn nhớ rõ Tần tướng quân nói ngài trở mặt như lật sách, mỗi ngày lật một lần, chuyên lừa gạt nữ nhân, còn còn xấu xa hơn Dương Túc Quan Thiếu Lâm kia cả chục lần, bảo ta cẩn thận đề phòng, đừng để bị ngài lừa.

Sắc mặt Lư Vân trắng bệch, cả kinh nói:

- Đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

Quyên Nhi không để ý đến hắn, lại nói:

- Tần tướng quân còn nói, công chúa ở với ngài mấy ngày, liền bị lừa gạt đến khổ, khiến nàng ngày ngày đêm đêm đều nhớ đến ngài? Chuyện này có thật chẳng?

Lư Vân càng nghe sắc mặt càng thêm khó coi. Quyên Nhi còn nhú mày nói thêm:

- Ta nói sai rồi sao? Những điều này đều là do Tần tướng quân nói cả!

Lúc này Tần Trọng Hải đang ở kinh thành xa tít, mà vẫn di hại đến tận Trường châu, Lư Vân lộ vẻ sầu thảm, đang muốn xin Quyên Nhi đừng nói nữa, chợt cảm giác có luồng ánh mắt sắc bén lạnh băng chiếu tới. Lư Vân giật mình quay đầu, đã thấy một thiếu nữ mỹ miều cười mà như không cười nhìn mình, chính là Cố Thiển Hề.

Quyên Nhi thấy mỹ nữ tới, không nhịn được dò xét vài lần, sau đó cười hì hì kéo tay áo Lư Vân, thấp giọng hỏi:

- Lư ca ca, vị tỷ tỷ này thật xinh đẹp, nàng là công chúa điện hạ sao?

Sắc mặt Lư Vân lại càng thâm hơn, nhìn trộm thấy Cố Thiển Hề cười dài như không hề tức giận. Có điều hẳn biết tính khí của nàng thất thường, không biết trong lòng cô này đang nghĩ gì, nhất thời hời hững khiếp vía.

Quyên Nhi trời sinh cơ trí, sao lại không hiểu nhân tình thế sự? Muốn trêu cợt, thấy Lư Vân sắc mặt thâm trầm, còn tính bỏ đá xuống giếng, chợt nghe một nữ nhân nói:

- Sư muội thật là nghịch ngợm, ngày càng vượt cả A Ngốc.

Mọi người quay đầu, chỉ thấy một mỹ nữ tỏa ra diễm quang tứ phía, uyển chuyển đi tới, là sư tỷ Diễm Đình. Sau lưng nàng có hai nam nhân. Một người cưỡi ngựa đeo mặt nạ da người, chính là Thanh Y Tú Sĩ. Người còn lại cưỡi ngựa trắng, cao hơn Thanh Y Tú Sĩ nửa cái đầu, thân thể khô ngô nhưng khuôn mặt lộ vẻ ngây ngốc.

Diễm Đình đi tới hỏi Quyên Nhi:

- Sao rồi? Tìm được khách điểm nghỉ chân chưa?

Quyên Nhi đang bận đùa nghịch, đã đi tìm khách điểm nào đâu. Nàng cười hì hì chỉ vào Lư Vân :

- Chưa tìm được khách điểm, nhưng lại tìm được bằng hữu, không lo không có chỗ ở.

Diễm Đình ồ một tiếng, đang muốn hỏi thì Thanh Y Tú Sĩ đã thúc ngựa đến. Võ lâm tiền bối tới, Lư Vân sao dám thất lễ, vội khom người chấp tay:

- Vãn sinh Lư Vân, có lễ với Thanh Y chương môn.

Thanh Y Tú Sĩ cũng khẽ đáp lễ rồi nói:

- Mấy tháng trước còn ở Hoa Sơn, không ngờ nửa năm không gặp, Lư công tử đã trở thành Trạng nguyên, thật sự đáng mừng.

Lư Vân lấy làm kỳ quái. Thanh Y Tú Sĩ là nhân sĩ giang hồ, sao lại rõ việc trong triều đình như thế, hẳn khiêm tốn đáp:

- Không dám, tại hạ may mắn đỗ tiến sĩ, không có gì đáng kể.

Quyên Nhi nghe Lư Vân là Trạng nguyên thì trở nên kinh hãi. Diễm Đình cũng lắp bắp kinh ngạc, nàng bước tới chấp tay thi lễ:

- Thì ra công tử văn tài xuất chúng, tiểu nữ quả thật không biết, ngày sau xin chỉ giáo nhiều cho.

Trước đây Diễm Đình chỉ gặp Lư Vân một lần, khi đó trên Hoa Sơn nhiều người nhiều miệng nên song phương chưa từng nói chuyện qua, lại không biết bạch diện thư sinh này văn tài cái thế, lúc này thực sự tán thưởng xen lẫn kính phục.

Quyên Nhi cười hì hì, liếc mắt nhìn Diễm Đình, cười hỏi:

- Sư tỷ là một cô nương, chỉ giáo thì có ích lợi gì? Không phải cũng muốn thi đỗ Trạng Nguyên sao?

Diễm Đình mỉm cười nói:

- Nữ nhân chúng ta không thể tham gia khoa cử, có điều ngày thường xem qua thi thư cũng không phải chuyện xấu.

Nàng thi lễ với Lư Vân, ôn nhu nói:

- Tiểu nữ thật sự ngu dốt, chỉ sợ ngày sau sẽ làm phiền Lữ Trạng nguyên chỉ bảo.

Sau khi Trương Chi Việt qua đời, Thanh Y Tú Sĩ càng dụng tâm dạy bảo nữ đệ tử này. Có ý ngày sau sẽ giao lại môn hộ Cửu Hoa Sơn cho Diễm Đình. Lữ Vân thấy cử chỉ của nàng đầy hào phóng, hoàn toàn khác vẻ e thẹn trên Hoa Sơn ngày ấy, bất giác ngây ngốc chăm chú nhìn.

Diễm Đình thấy hân nhìn mình, cười hỏi:

- Lữ Trạng nguyên nhìn như vậy, là muốn ra đề mục thử tư chất của tiểu muội sao?

Lữ Vân thấy dung mạo của Diễm Đình kiều mỹ, dáng người cao dong dỏng như mỹ nữ phương bắc, không biết trả lời thế nào cho thỏa, chỉ ho khan vài tiếng, nói:

- ... Đây cũng không phải...

Cố Thiển Hề mỉm cười đứng bên, thấy mỹ nữ trước mặt phóng khoáng tự nhiên, lại vịn phần khách khí thân cận cùng Lữ Vân. Đôi mi thanh tú giương lên, chân nhỏ duỗi ra, nàng đã tiến tới, cười cười hỏi Lữ Vân:

- Hai vị cô nương này thật xinh đẹp đáng yêu, không biết là tiểu thư nhà ai? Có nên giới thiệu cho thiệp một lần?

Nói xong thi lễ với hai thiếu nữ, bày tỏ sự thân mật.

Diễm Đình đã để ý Cố Thiển Hề, không đợi Lữ Vân mở lời, liền cúi thấp người trả lời:

- Tiểu nữ Diễm Đình, xin được hỏi đại danh của tiểu thư.

Lư Vân đang muốn giới thiệu, Cố Thiển Hề đã trả lời:

- Thì ra là Diễm Đình cô nương, tiểu nữ họ Cố, hân hạnh được làm quen.

Hai thiếu nữ trên dưới đôi mươi, đều đến tuổi xuất giá. Chỉ thấy Cố Thiển Hề có vẻ đẹp ôn nhu thanh tú của con gái Giang Nam; Diễm Đình lại mang vẻ đẹp diễm lệ sáng lạn của hiệp nữ phương bắc. Má đỏ môi hồng mỗi người một vẻ, dáng người lả lướt lung linh, khiến cho đầu gối Lư Vân không thể không nhìn đến choáng váng.

Lư Vân thấy hai nàng thân thiện, trong tâm vui mừng, bỗng nghe một người nói lớn chen vào:

- Mọi người đã quên hỏi bốn cô nương ta!

Mọi người quay sang, chỉ thấy Quyên Nhi dấu đôi môi đỏ mọng, Diễm Đình mỉm cười nói:

- Đây là sư muội của ta, tên là Quyên Nhi, ngày thường hay bướng bỉnh sinh sự.

Quyên Nhi ừm một tiếng, nói:

- Mỗi lần giới thiệu về bốn cô nương, chưa bao giờ thiếu bốn chữ bướng bỉnh sinh sự, xem ra ta nên nhìn lại mình.

Mọi người thấy Quyên Nhi ngây thơ như thế, bất giác mỉm cười.

Bốn người trẻ tuổi nói cười, không khỏi thờ ơ với Thanh Y Tú Sĩ. Đây là chương môn võ lâm tiền bối, Lư Vân liền giới thiệu với Cố Thiển Hề. Do nàng trốn nhà đi, hẳn không thể quang minh chính đại nói ra thân phận, chỉ

nói sơ là biểu muội. Dù vậy, Cố Thiển Hề nghe mà lòng ngọt ngào, nghĩ thầm: “Xem ra gã lừa ngọc này có tiến bộ”

Lúc này mỹ nữ bên cạnh, nếu Lữ Vân rủ bỏ quan hệ giữa hai người, chắc hẳn nàng sẽ trở mặt bỏ đi.

Diễm Đình nghe thân phận biểu muội, ồ một tiếng nói:

- Thì ra Cố tiểu thư cùng Lữ công tử là anh em họ! Hai vị cùng tới Trường châu, chẳng lẽ đi thăm người thân?

Lữ Vân đang muốn lên tiếng, Cố Thiển Hề đã đáp :

- Không phải, lần này ta nam hạ, là theo Lữ biểu huynh tới Trường châu nhậm chức tri châu, hôm nay mới vào thành.

Diễm Đình tuy thông tuệ nhưng không sao đoán được Lữ Vân đã là quan chức địa phương, nàng che miệng sợ hãi than:

- Thì ra Lữ công đã là tri châu đại nhân, tiểu nữ thật sự thất lễ.

Nói xong liền cúi thấp người, Lữ Vân cuống quýt xua tay:

- Không thể nào, đừng đa...

Chữ “lẽ” còn chưa nói ra, đã nghe Cố Thiển Hề cười nói:

- Không dám, Lữ tri châu của chúng ta vừa mới nhậm chức, ngày sau còn phải nhờ cậy chư vị bằng hữu chiếu cố, chỉ giáo nhiều cho.

Diễm Đình mỉm cười nhìn Lữ Vân nói:

- Tiểu thư quá lời rồi, Lữ tri châu của chúng ta là tiến sĩ, với bản lĩnh của Trạng nguyên, còn cần đám bá tánh như chúng ta chiếu cố gì đây?

Lữ Vân nghe lời ca tụng, chỉ ngậy ngô cười vài tiếng, không biết đối đáp ra sao. Cố Thiến Hề lại thản nhiên nói:

- Xưa nay quan trường hiểm ác, chỉ có kẻ vô tri không biết trời cao đất rộng mới tự cao tự đại không coi ai ra gì, phải nhờ bằng hữu chỉ điểm mới mong bình an lâu dài.

Diễm Đình ồ một tiếng, che miệng cười nói:

- Thật sao? Lữ tri châu khiêm tốn như vậy, sao lại không coi ai ra gì đây? Tiểu muội thật không tin lời này.

Cố Thiến Hề chỉ mỉm cười không nói gì thêm.

Lữ Vân thấy hai thiếu nữ mỉm cười chăm chú nhìn nhau. Diễm Đình uyển chuyển, Cố Thiến Hề duyên dáng. Trong lòng khẽ động, hần nghĩ thầm: “Tình cảnh hôm nay thật là cổ quái, tốt nhất đừng nên trêu chọc các nàng ”

Mắt thấy hai bên có vẻ sắp đại khai sát giới, Quyên Nhi không nhịn được thầm cười trộm: “Hiếm khi sư tử gặp được người xinh đẹp có thể so sánh với mình, lại đấu với Cố tiểu thư này hăng hăng hái hái! Hì hì, họ Lữ đáng thương nán lại chịu khổ làm gì?”

Quả nhiên Lữ Vân lòng đầy sợ hãi , vội vàng bắt chuyện với Thanh Y Tú Sĩ:

- Vội vã từ biệt nơi Hoa Sơn, còn chưa lên núi vấn an. Hôm nay khó có dịp chưởng môn đến Trường châu, xin để tại hạ tận tình gia chủ, mời đến hàn xá nghỉ ngơi.

Thanh Y Tú Sĩ chưa nói gì, Quyên Nhi đã nở nụ cười:

- Thật tốt quá, chúng ta có chỗ ở rồi!

Diễm Đình thấy Lữ Vân né ra xa xa, sao lại nguyện ý buông tha? Nàng liền bước tới mỉm cười nói:

- Đa tạ Lữ tri châu, tối nay chúng ta chưa tìm được khách điếm, đang lo lắng thì may gặp ngài ở chỗ này. Bằng không, thật không biết phải làm sao!

Lữ Vân có cảm giác sợ hãi mỹ nữ này, cười gượng vài tiếng cụp mắt xuống, không dám đáp lời. Cố Thiển Hề bước lên sóng vai đứng cạnh hắn, cười hỏi:

- Không biết chư vị đột nhiên tới Trường châu làm gì? Đến mừng thọ Âu Dương lão gia sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 2: Quan mới nhậm chức phải lấy uy

Cố Thiển Hề trời sinh thông minh không kém Lữ Vân, trong giây lát liền đoán được nội tình. Quả nhiên Diễm Đình lộ vẻ kinh ngạc, gật đầu nói:

- Cố tiểu thư thật là linh thông, chúng ta đến Trường châu lần này để chúc thọ Âu Dương trang chủ.

Cố Thiển Hề cùng Lư Vân nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ: "Khó trách các khách điểm nơi đây đầy ắp người là người, thì ra đến để mừng thọ Âu Dương trang chủ."

Diễm Đình nhìn về Thanh Y Tú Sĩ, mắt thấy sư phụ khẽ gật đầu, nàng liền lấy ra thiệp mời giao vào tay Lư Vân. Cố Thiển Hề không tiện tiếp nhận, lập tức lui sang một bên, cười dài nhìn hành động của tình lang cùng mỹ nữ khác.

Lư Vân tiếp nhận tấm thiệp, không cẩn thận đụng vào cổ tay trắng mịn của Diễm Đình thì cả kinh, lại thấy đối phương mỉm cười kiêu my với mình, hình dáng mắt ngọc mày ngài chấn động lòng người. Phút chốc hấn đỏ bừng mặt mày, lồng ngực cuộn cuộn khí huyết, vội lùi mấy bước về sau lưng Cố Thiển Hề.

Lư Vân ôm ngực thở dốc, thầm nghĩ: "Chưởng lực vô hình thật là lợi hại, chỉ sợ đến cao thủ như Ninh Bất Phàm cũng đỡ không lại, ta nên cẩn thận".

Hắn thở một hơi, lấy thiệp ra xem, chợt nghe mùi hương thoảng bay vào mũi, chính là Cố Thiển Hề thò đầu đến xem. Lư Vân gần sát má phấn, trong lòng rung động: "Hương thơm trợ giúp tăng tiến công lực, vừa ngửi đã thấy thật thoải mái."

Điều hoà hô hấp, quả nhiên tâm tư vui tươi thanh thản trở lại. Lư Vân hắng giọng một tiếng, nhớ tới mọi người ở một bên chờ, vội vàng thu liễm tâm thần, cao giọng đọc:

- Cửu Hoa Sơn Thanh Y chưởng môn túc hạ, nhân sinh thất thập cổ lai hy, hân hoan đón mừng đại thọ bảy mươi của Âu Dương trang chủ tậ trang, ngưỡng mộ Thanh Y chưởng môn cao tài chấn thế, văn võ toàn tài đã lâu, cung thỉnh quý bảo sơn tới mừng đại thọ của trang chủ tậ trang vào ngày mười ba tháng mười, đến Chú Thiết Sơn Trang Trường châu vui vẻ tụ hội.

Đọc một hồi, đôi mày đen mảnh của Cố Thiển Hề lướt qua khuôn mặt. Lại mặt đỏ tai hồng, hần ho vài tiếng, lấy lại bình tĩnh nói:

- Âu Dương trang chủ giao du tứ hải, khách điểm nơi Trường châu đầy kín người, xem ra ngày mai tất có một phen náo nhiệt.

Thanh Y Tú Sĩ mỉm cười nói:

- Kỳ thật ta chỉ gặp Âu Dương trang chủ vài lần, lần này đến chủ yếu muốn xem một vật.

Lữ Vân ngạc nhiên hỏi:

- Chương môn ngàn dặm xa xôi tới Giang Nam, chỉ vì để xem một vật?

Thanh Y Tú Sĩ nói:

- Thọ yến lần này, có người tặng một lễ vật cực kỳ quý giá cho Âu Dương trang chủ, nghe nói vật đó vô cùng thần kỳ, Âu Dương gia sẽ khai lò lần nữa, dùng nó đi luyện sắt. Ta đến là việc này.

Lữ Vân ồ một tiếng, hỏi:

- Vật quý trọng thế nào? Lại có công hiệu như vậy?

Thanh Y Tú Sĩ nói:

- Nói đến cũng thường, chính là một cây Đại thiết chùy.

Mọi người nghe mà kinh ngạc, tiểu thư quan gia như Cố Thiển Hề cũng lưu tâm, tất cả đồng thanh hỏi:

- Đại thiết chùy?

Thanh Y Tú Sĩ nói:

- Đúng. Tương truyền đây là cây chùy trên tay Lôi Đế, dẫn thiên hỏa, lạc thiên lôi. Dựa vào thần lực của thiết chùy này, Âu Dương gia nhất định lấy lại phong quang ngày xưa.

Lư Vân thấy đối thoại đã nhiều, liền nói:

- Chư vị đường xa mệt mỏi, chi bằng tới hàn xá nghỉ ngơi một chút! Chúng ta vừa dùng bữa vừa nói!

Quyên Nhi đại hỉ xen vào:

- Đứng chờ lời này đã lâu! Khiến hai chân ta muốn nhũn ra!

Mọi người nghe vậy đều cười ha hả.

Lư Vân dẫn đám người về phủ. Chúng gia đình thấy có tân khách, vội vàng ra nghênh đón. Lư Vân sai người dọn một bàn yến, đón tiếp mọi người.

Quyên Nhi thấy biệt phủ tri châu rộng lớn như vậy, cười nói:

- Thật tốt! Có thể ở những chỗ thế này, ta cũng muốn thi đỗ ra làm quan.

Diễm Đình cười nói:

- Nha đầu ngốc, nữ nhi chúng ta không thể làm quan.

Quyên Nhi thở dài:

- Ta cũng rõ điều này. Ài, nữ nhân không thể làm quan, là ai định ra quy củ chán ghét như vậy?

Nàng âu sầu một hồi, đột nhiên cười nói:

- Không can hệ gì, nữ nhi chúng ta không thể làm quan nhưng có thể gả cho một ông quan! Từ xưa, hoàng thái hậu còn mạnh hơn cả Hoàng thượng. Ta cũng gả cho một người như thế, không sửa trị làm hấn ngoan ngoãn, bốn cô nương sẽ cùng họ với các người!

Diễm Đình cười nói:

- Không cần đi tìm, nói không chừng A Ngốc cũng có thể thi đỗ làm quan!

Mọi người nghe nàng trêu chọc, ào ào quay đầu nhìn. Chỉ thấy A Ngốc ăn đến người dính đầy mỡ, hai tay lem luốc. Hấn thấy mọi người nhìn mình liền nhếch miệng cười ngây ngô, nhất thời trông càng thêm ngu dần. Quyên Nhi chăm chú nhìn hấn, khẽ thở dài nói:

- Đáng thương A Ngốc thần trí bất minh, bằng không cao lớn uy phong như vậy, làm Đại tướng quân cũng được.

Quyên Nhi hoạt bát đáng yêu, đối xử với mọi người đều không lớn không nhỏ như nhau, nào biết lúc này chợt dâng thương cảm, hấn là rất khác với A Ngốc. Lư Vân xem trong mắt, khuyên nhủ:

- Ta xem bệnh điên của vị huynh đài này chưa phải hết thuốc, y đạo của lệnh sư cao như vậy, ngày sau không ngại thì nhờ ngài bớt thời giờ thử một lần, chắc chắn sẽ chuyển biến.

Nói xong nhìn về phía Thanh Y Tú Sĩ như chờ ý.

Ngày ấy Linh Định trọng thương , nếu không có Thanh Y Tú Sĩ ra tay, lão tăng này sớm đã tận số tại Hoa Sơn. Giờ nếu Thanh Y Tú Sĩ không có cách nào trị liệu, A Ngốc cũng chỉ đành cam chịu số mệnh. Thanh Y Tú Sĩ nhìn A Ngốc, thản nhiên nói:

- Không dám đợi Lữ tri châu dặn dò, lão hủ đã xem bệnh tình của hãn. Nào đầu người này từng chịu đòn ngoại lực quá mức nghiêm trọng. Nếu không có cú sốc lần nữa, chỉ sợ không thuốc nào cứu được.

Quyên Nhi thở dài nói:

- Muốn hãn lành bệnh, đành phải mời Âu Dương lão gia dùng đại thiết chùy, gõ một cái không chừng hữu hiệu.

A Ngốc tuy ngốc đến lợi hại, lúc này nghe bị người dùng chùy sắt đánh vào đầu, không ngờ lại biết sợ, vội vàng xua tay nói:

- Không được, A Ngốc ta quyết không làm chuyện thiệt thòi như thế. Quyên Nhi tỷ tỷ đừng hại ta!

Quyên Nhi nhướng đôi mi thanh tú, gõ vào đầu hãn một cái, nói:

- Mười lượng bạc, đánh cuộc cái đầu của người chịu nổi một đập của thiết chùy.

A Ngốc ồ một tiếng, cười ngây ngốc nói:

- Thì ra là đánh cuộc, vậy đặt thêm vài lượng đi.

Mọi người nghe vậy, sôi nổi cười vang. Cố Thiển Hề cũng phải mỉm cười.

Mọi người chúc rượu lẫn nhau. Đang phiếm chuyện, Lữ Vân nhớ tới Âu Dương gia, hỏi:

- Khi trước, ta nghe người trong nha môn đề cập qua, rằng lai lịch của Âu Dương gia không tầm thường, bọn họ có liên quan đến triều đình?

Mọi người nghe nhắc tới Âu Dương gia thì cũng tò mò, yên lặng trở lại chuyên tâm lắng nghe, Thanh Y Tú Sĩ gật đầu nói:

- Âu Dương gia xác thực có chút liên quan đến triều đình, chủ nhân Âu Dương Nam được tặng danh nghệ nhân Giang Nam, xem như mệnh quan triều đình. Có điều hơn hai mươi năm trước, vì liên lụy vào vụ án "Hồng Vũ Thiên Lư" mà thoái ẩn rửa tay, Âu Dương gia mới không còn vinh quang ngày xưa nữa.

Lữ Vân ồ một tiếng, ngạc nhiên hỏi:

- Hồng Vũ Thiên Lư? Là thứ gì vậy?

Thanh Y Tú Sĩ nói:

- Năm Cảnh Thái thứ mười, triều đình đoạt được một đồng hỏa khí từ Giao Chỉ, chính là Xích Kim đại pháo do người Tây Dương làm ra. Hoàng thượng thấy mấy cái hỏa khí này lợi hại, nhất thời long tâm đại duyệt, liền lệnh cho đại thần Giang Sung mô phỏng theo mà chế tạo ra.

Lữ Vân nghe hai chữ "Giang Sung", cảm giác có điềm xấu, nghĩ đến Âu Dương gia chắc chắn sẽ ăn đau khổ.

Thanh Y Tú Sĩ lại nói:

- Giang Sung thấy Hoàng Thượng coi trọng việc này, liền kiếm tìm khắp cả nước, thu thập được một đám cao thủ đúc đồ. Đám người này tay nghề tinh xảo nhưng sức lửa ở các nơi quá yếu, không nung chảy nổi chất liệu làm thân pháo. Lúc này có người tiến cử lên triều đình, rằng danh thợ Âu Dương Nam luyện thép có tài. Giang Sung liền xin Hoàng thượng, lệnh cho Nghê nhân Giang Nam làm một cái lò đúc cực lớn, để triều đình chế tác hỏa khí Tây Dương.

Mọi người nghe nói Âu Dương gia phong quang như thế, thân hào hương thôn bình thường tuyệt không thể sánh nổi. Diễm Đình, Quyên Nhi là người luyện kiếm, đều muốn bá kiến vị đại sư luyện kiếm đương đại nổi tiếng này, coi như mở rộng tầm nhìn một phen.

Thanh Y Tú Sĩ lại nói:

- Triều đình nghe Giang Sung trần thuật, tất nhiên đại hỉ, lập tức xuất ra mười vạn lượng bạc trắng. Âu Dương Nam thấy được Hoàng đế coi trọng như thế, tự cũng dốc toàn lực. Khổ tâm theo ý chỉ, đặc biệt tìm được một vùng bảo địa phong thủy do tổ tông lưu lại. Đất này sức gió cường thịnh, bốn mùa không ngừng nghỉ, lại thêm linh tính kỳ trọng, chính là nơi luyện thép hiếm thấy, dựng lên sẽ là lò đúc ngàn năm có một không hai.

Thấy mọi người tập trung tinh thần, y nói tiếp:

- Âu Dương Nam mang thân phận loại nào, với địa vị tông sư, hao hết hai năm công phu, tiêu phí không biết bao nhiêu tâm huyết. Cái lư thần nọ tự nhiên là thiên hạ vô song, ngàn xưa chưa từng có. Mắt thấy Âu Dương gia đại triển kế hoạch lớn, nào biết phúc họa khôn lường. Khó khăn lắm mới hoàn thành, ngày bắt đầu dùng, cũng là ngày Hoàng thượng hạ lệnh phong tỏa nó, không cho Âu Dương gia dùng nữa.

Mọi người nghe đến đây, lấy làm khó hiểu, không biết vì sao Âu Dương Nam lại gặp hạn như thế, Lữ Vân trầm ngâm hỏi:

- Chẳng lẽ là gian thần Giang Sung giở trò quỷ sao?

Thanh Y Tú Sĩ lắc đầu, nói:

- Giang Sung làm ác tuy nhiều nhưng không thể trách hắn việc này, là Âu Dương gia tự rước lấy họa.

Cổ Thiển Hề hỏi:

- Nghe như vậy là Âu Dương gia xây lò không tốt, khiến cho Hoàng Thượng tức giận?

Thanh giáp tú sĩ thở dài, nói:

- Cổ đại tiểu thư nói sai rồi. Âu Dương Nam được xưng luyện thiết thủ đệ nhất đương thời, tay nghề sao lại không tinh? Nói đi nói lại, chỉ là do cái lò này được gia công quá tốt.

Mọi người a một tiếng khó hiểu. Thanh Y Tú Sĩ lại nói:

- Năm đó lò lớn mới thành, Âu Dương Nam gọi là "Hồng Vũ Thiên Lữ". Thứ nhất để cảm niệm ân đức của Thái tổ, thứ hai vì bản thân nó quả thực phi phàm, nếu không mười phần mười năm chắc, cũng không dám dùng tên này. Ngày ấy nổi lửa, hơn phân nửa đại thần đến xem, muốn chứng kiến uy lực của "Hồng Vũ Thiên Lữ".

Nói đến chỗ này, Thanh Y Tú Sĩ ho một tiếng, lại không mở miệng nữa. Mọi người nghe đến hứng khởi, càng tò mò chuyện về sau. Quyên Nhi lắc tay sử phụ, truy vấn:

- Về sau làm sao? Sư phụ đừng úp mở nữa!

Thanh Y Tú Sĩ thở dài nói:

- Ngày ấy lửa lò mới thổi lên, đã làm cho cây kim rèn của Âu Dương Nam bị tan chảy ra.

Mọi người cảm thấy kỳ lạ, cả kinh nói:

- Kim rèn tan chảy?

Thanh Y Tú Sĩ nói:

- Đúng vậy. Tòa "Hồng Vũ Thiên Lư" lửa khói đăng đốt, sắc lửa xanh trắng, bất luận chất liệu gì cũng không chịu nổi, có thể nói là có vào không ra. Ngày ấy Hoàng Thượng hạ lệnh, muốn Âu Dương Nam rèn ra một đồng hỏa thương, ai ngờ đốt một lò lửa, tất cả bị nung sạch bách. Âu Dương Nam liên tiếp nghĩ biện pháp nhưng không lấy không được phôi ra, về sau đành phải dùng nước lớn dập lửa.

Lư Vân thở dài:

- Thảm rồi, mẻ thép này tất thành sắt vụn.

Thanh Y Tú Sĩ nói:

- Không chỉ như thế. Sức lửa rất hung mãnh, đốt toàn bộ khuôn đúc cùng thiết liệu thành phế thải. Giang Sung nghe tin, tất nhiên giận dữ muốn điên, đích thân đến chất vấn, Âu Dương Nam đối mặt với sự chỉ trích của quyền thần, lại nói không phải tay nghề mà do linh tính của lư thần quá nặng, quật ngạo không muốn đốt chế binh khí phạm tục. Giang Sung nghe lời yêu

vọng như vậy, nhớ tới mười vạn lượng lương lãng phí vô ích, tức giận sôi lên, cuối cùng đem trưởng tử của Âu Dương gia đi sung quân, từ mời mọc chuyển sang trừng phạt.

Lữ Vân nghe chuyện cũ, không nhịn được lắc đầu than thở:

- Thiên lữ ngạo tính, lời này thật sự quá khó tin. Chẳng trách Giang Sung nổi trận lôi đình.

Từ xưa, người đúc kiếm thường tôn sùng khí tượng thần quái, hay đồn đãi yêu vọng gán ghép với danh kiếm bảo đao. Âu Dương Nam tuy là tông sư đúc kiếm võ lâm hiếm thấy nhưng cũng khó thoát mê tín, chỉ có thể tự trách mình.

Thanh Y Tú Sĩ gật đầu nói:

- Cũng là may mắn trời ban, đám thiếu nhi Âu Dương gia còn được bảo trụ, hai mươi năm sau, cuối cùng bọn họ tìm được một cây trùy thần. Truyền thuyết chùy này chịu được lửa trời. Có câu "Người thợ muốn hoàn thiện công việc, trước hết phải tạo khí cụ sắc bén (1)". Âu Dương gia vừa có chùy thần, liền muốn phục nghiệp, lần nữa mở lại tòa Hồng Vũ Thiên Lữ.

Lữ Vân nghe đến há mồm, lấy lại bình tĩnh nói:

- Thiên lữ thần diệu như thế, nhất định phải chiêm ngưỡng một phen.

Quyên Nhi che miệng cười nói:

- Đúng à! Đến lúc đó, Lữ tri châu tiểu lữ nhìn đại lữ, hai cái lữ giương mắt nhìn nhau.

Nàng biết Lữ Vân tuyệt không dễ nổi giận, chỉ riêng Cố Thiển Hề khó mà chọc vào, trộm nhìn quả thấy Cố Thiển Hề mở to mắt nhìn phía mình, Quyên Nhi thấy hơi sợ hãi, làm mặt quỷ bồi tội:

- Tỷ tỷ đừng nóng, ta chỉ đùa với hân mà thôi.

Cố Thiển Hề mỉm cười nói:

- Hân vốn cứng nhắc, trêu vài câu cũng phải, muội đừng để tâm.

Quyên Nhi nghe nàng kêu mình là muội, tự cũng vui mừng.

Đêm lạnh sương nồng, mắt thấy trời đã tối, Lữ Vân liền sai gia đình mời mọi người Cửu Hoa Sơn đi nghỉ.

Đãi khách quý đã xong, Lữ Vân thấy Cố Thiển Hề khéo léo, tự nhiên hào phóng trong bữa tiệc, phong thái như tri châu phu nhân thì rất ưng ý. Hân dắt tay Cố Thiển Hề đi vào vườn hoa, hai người mỉm cười nhìn nhau mà lòng đầy ngọt ngào ấm áp.

Cố Thiển Hề ngửa đầu nhìn tình lang, sửa lại tóc mày cho hân, cười nói:

- Vài năm không gặp, chàng đã trở nên lão luyện rất nhiều, còn kết giao nhiều giang hồ bằng hữu nữa.

Lữ Vân mỉm cười nói:

- Chẳng phải nàng cũng thế sao? Hoàng Phán tối nay đầy gian hoạt, nếu không có nàng tới giải vây, chỉ sợ Tri châu như ta đã bị dân chúng cho một trận đòn hiểm!

Cố Thiển Hề cười trêu:

- Ai dám đánh chàng, Ngân Xuyên công chúa của chúng ta chắc chắn sẽ chém đầu hẳn!

Lư Vân nghe lời có ý ghen tuông, lại cảm giác ấm áp dễ chịu.

Lúc này gió thu hiu hiu, Cố Thiển Hề trong y phục mong manh, không nhận được rùng mình một cái, Lư Vân nói:

- Ngoài viện rất lạnh, chúng ta vào phòng ngủ đi!

Hai người tới gần phòng ngủ của tri châu, Lư Vân chỉ vào cửa phòng, cười nói:

- Còn thiếu một chữ Hỉ dán ở trên, nàng liền là nữ chủ nhân nhà chúng ta.

Cố Thiển Hề nghe tình thoại của thư sinh cổ hủ, nhất thời thẹn thùng khó nén, thân mềm nhũn như không còn sức. Lư Vân đẩy cửa phòng ra, cười nói:

- Vào trong thôi, có thứ tốt dành cho nàng.

Mắt thấy Lư Vân thẳng bước vào trong phòng, Cố Thiển Hề xấu hổ đến đỏ rực khuôn mặt xinh đẹp, thầm nghĩ: "Thâm canh bán dạ, cô nam quả nữ. Lư lang lại muốn ta đến phòng ngủ... Hẳn đọc sách thánh hiền, sẽ không làm những chuyện không tuân thủ lễ pháp chứ..."

Lư Vân sớm chờ ở trong, mỉm cười nhìn nàng. Cố Thiển Hề trầm ngâm thật lâu mới chậm rãi đi vào. Nàng vừa qua, Lư Vân liền đóng cửa phòng, cúi đầu khen:

- Thiển Hề, hôm nay nàng đẹp quá!

Cố Thiển Hề ngẩng đầu nhìn tình lang mà vừa thẹn vừa mừng. Ngày thường nàng thông minh cơ biến, lúc này trong đầu loạn lại thành một đồng, chỉ còn mỗi ý niệm phòng bị: "Hắn... Hắn, nếu giữ không được mà rối loạn bản tính, muốn làm chuyện xấu, ta. . . Ta cũng không thể theo..."

Đã thấy Lữ Vân đi đến bên giường, vậy tay nói:

- Thiển Hề, tới đây.

Cố Thiển Hề nóng rực toàn thân, muốn xoay người đào tẩu nhưng khó có thể dời bước. Lữ Vân thấy nàng chậm chạp, lại thấp giọng ôn nhu nhắc:

- Thiển Hề sao vậy? Cứ đến đi.

Cố Thiển Hề nghe tim đập bịch bịch, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng nhìn ngoài cửa sổ, chỉ thấy bốn bề vắng lặng, liền thấp giọng nói:

- Chẳng... không thể xằng bậy...

Lữ Vân mỉm cười nói:

- Đừng nói những điều này. Tới đây. Ta có lễ vật cho nàng.

Cố Thiển Hề xấu hổ cúi đầu, thầm nghĩ: "Làm sao bây giờ? Trong chốc lát đi qua, nếu Lữ lang khinh bạc, ta phải làm thế nào? Nhưng ta nếu không qua, chàng tức giận thì sao?"

Trái lo phải nghĩ, trầm ngâm rất lâu, rốt cục nàng chậm rãi đi đến bên Lữ Vân.

Vài bước đường mà như hải quốc ngàn sơn. Lư Vân cũng là hạng đầu gối, nhìn dáng đi xiêu vẹo, còn tưởng rằng nàng đã ngấm men rượu. Chỉ nghe hần ha hả cười nói:

- Thiến Hề, xem ta chuẩn bị thứ tốt cho nàng!

Hai tay sờ gối, hần lấy ra một bức cung nữ đồ, đưa cho Cố Thiến Hề rồi cười nói:

- Ta mất công nhiều ngày, mới vẽ được bức họa này...

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Cố Thiến Hề bủn rủn toàn thân, không ngờ đã ngã vào trong lòng mình. Lư Vân lắp bắp kinh hãi, vội hỏi han:

- Sao? Bị cảm lạnh chăng?

Cố Thiến Hề then thùng đầy mặt, thấp giọng nói:

- Lư lang, chàng luôn giả ngốc, thật xấu... Tốt xấu...

Hai tay ôm cổ Lư Vân, liền hôn tới trên môi hần. Bốn vành môi tiếp xúc, diễm phúc tận trời đưa tới, Lư Vân lại hoảng hốt không biết thế nào cho phải, thầm nghĩ : ". . . Đây là thế nào? Sao tuyệt vời như vậy ... Không, không, sao lại chuyện khó ngờ như vậy?"

Nói ra thì Lư Vân đâu gan lớn đến vậy. Canh ba nửa đêm dám rủ cô nương vào phòng thân thiết? Thì ra mấy ngày nay, hần lặng lẽ ngấm dung mạo Cố Thiến Hề, vẽ một bức cung nữ đồ, lần này thừa dịp cao hứng mời nàng tới, tự tay đưa tranh vẽ để ý trung nhân kinh hỉ một hồi. Nào biết chưa kịp bình tranh, diễm phúc đã tới, Lư Vân luống cuống chân tay, tay ôm ôn hương nhuyễn ngọc, môi ngậm môi son ngọt ngào, hỏi sao không ý loạn tình mê, thần hồn điên đảo?

Ý niệm lưu chuyển, hẩn thầm nói:

“Năm đó ta khổ học nơi hoang miếu đổ nát, sớm lập chí trở thành Lư Hạ Huệ, chỉ cầu ngày sau ngồi trong lòng nữ nhân mà không loạn, chưa quá ba mươi tuổi chưa động phòng, cũng để cho Khổng Mạnh Chu Công gõ nhịp tán thưởng... Nào biết giữa đêm, ta không những cùng khuê nữ một mình một phòng, còn có ý khinh bạc với nàng? Há không cô phụ thánh hiền ngàn năm dạy bảo? Làm hỏng mỹ danh thư sinh thiết hán?”

Tuy nghĩ như vậy nhưng môi thơm gắn chặt, con người sắt đá cũng phải ngoan như mèo như dê, quả nhiên thần trí dần dần không rõ, nhiệt khí nhảy vào đầu, "Vô tuyệt tâm pháp" sớm tản đi.

"Tôi nay may mắn như thế, nếu không thế không hôn thêm một thời nửa khắc, ngày sau sao có cơ hội âu yếm? Khổng phu tử tại thượng, Mạnh phu tử tại hạ, cái gọi là thánh cũng có lúc là người. Thiên đạo vô thường, không thể làm trái, mây phải theo rồng, gió phải theo hổ (2). Lư Vân ta tự nhiên vâng theo thiên mệnh..."

Trong lòng động tình miên man, không ngờ lại ôm lấy tấm lưng Cổ Thiển Hề.

Nến đỏ thấp thoáng, phòng ấm đầy áp. Đôi nam nữ đang trong môi thơm, mắt thấy tình nồng, chợt nghe trong viện vang lên tiếng thiếu nữ quát to:

- A Ngốc! Người không thể đi tiêu ra viện người ta, cẩn thận ta đánh người!

Hai người đang khó khăn chia lìa, nghe lời này tựa như cảnh tỉnh, đều cả kinh tách ra.

Chỉ nghe A Ngốc ngượng ngùng nói:

- Muốn làm gì? Chỗ này cây cối cần cỗi, để ta tưới cho xanh tốt.

Tiếp theo trong viện truyền đến tiếng nước chảy tồ tồ.

Nghe một hồi đại sát âm vang, Lư Vân cùng Cố Thiển Hề lắc đầu cười khổ nhìn nhau. Hẳn biết nàng xưa nay ưa sạch sẽ, nói:

- Dừng lo, ta ngày mai cho người rửa sạch sẽ một phen.

Cố Thiển Hề nhúu đôi mi thanh tú, lắc đầu nói:

- Bỏ đi, một khi đã ô uế, nhổ sạch vườn hoa trồng lại là được.

Lư Vân à một tiếng, chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng. Bổng lộc hàng năm của hắn chỉ chừng năm trăm lượng bạc. Làm thế không khỏi tiêu phí quá lớn, có điều không dám không theo, đành ừ hử cho có lệ.

Hai người bị quấy phiền, đều khắc chế tâm tình, chỉ sợ sinh thêm chuyện. Yên lặng nhìn nhau, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Lư Vân vội la lên:

- Nguy rồi, ngày mai Âu Dương gia chúc thọ, chúng ta không thể tay không, nên chuẩn bị thọ lễ!

Hai người chọn mua quà tặng trên đường, ai ngờ bị Hoàng Phấn quấy rầy phá hỏng. Lư Vân liên tục xoa tay, phiền não than thở:

- Làm sao bây giờ? Ngày mai phải tặng lễ mà giờ đã tối trời ..!

Cố Thiển Hề lại không chút hoảng hốt, cười nói:

- Chàng lo lắng làm gì, thiếp đảm bảo ngày mai chàng phong phong quang quang, đưa trân bảo hi hữu thế gian, vượt qua tân khách khắp sảnh đường.

Lữ Vân cả kinh nói:

- Nàng còn chưa có gả cho ai, đừng xem mình trở thành đồ hiếm quý như thế!

Cổ Thiển Hề vừa xấu hổ phì một tiếng, gắt giọng:

- Chàng à chàng, đừng vừa xoa vừa dấm!

Lữ Vân ai nha một tiếng, vội la lên:

- Cô nương ngoan, nói đi! Thực ra nên làm gì bây giờ?

Cổ Thiển Hề nhìn hắn một cái, che miệng cười nói:

- Giờ muộn rồi, sáng mai chúng ta bàn lại đi!

Lữ Vân xuất thân hàn vi, không biết chuyện lễ lạt của gia đình giàu có. Giờ hắn đã là mệnh quan triều đình. Ngày mai tới mừng thọ, không thể chỉ bằng đáng vẻ hào sảng giang hồ năm xưa. Nếu không sẽ bị chê cười đầy mặt, sao dám ung dung đăng môn thượng tọa? Hắn càng nghĩ càng lo, khẩn cầu:

- Chiều tối mai phải tới, buổi sáng gấp gáp, không phải sẽ muộn mất sao? Nàng nói một chút đi!

Cổ Thiển Hề lộ vẻ ngịch ngợm, cười nói:

- Lữ đại nhân, ngài chậm rãi chờ đi!

Nói xong nhanh nhẹn rời khỏi cửa, làm cho Lư Vân lố mãng ở đằng kia, thật lâu không lên tiếng.

---o0o---

Chú:

(1) Tử Cống hỏi về cách thực hiện đức nhân. Khổng Tử đáp: Người thợ muốn hoàn thiện công việc, trước hết phải tạo khí cụ sắc bén. Sống ở nước nào, hãy tôn thờ vị đại phu hiền đức, hãy kết bạn với kẻ sĩ có nhân (Công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí. Cư thị bang dã, sự kỳ đại phu chi hiền giả, hữu kỳ sĩ chi nhân giả).

(2) Dẫn lời Khổng Tử : Vạn vật đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, thủy lưu thấp(nước chảy chỗ trũng) hỏa tụ tảo, (lửa tìm đến chỗ khô), vân tòng long(mây theo rồng), (phong tòng hổ), gió theo hổ, thánh nhân tác nhi vạn vật đồ(thánh nhân ra đời vạn vật trông theo) Bản hồ thiên giả thân thượng,(vật nào gốc ở trời thì thân thuộc với cõi trên). Bản hồ địa giả thân hạ, (vật nào gốc ở đất thì thân thuộc với cõi dưới)

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Văn Uyên Các

- Lão đại, đây là công văn từ trên gửi xuống, mời ngài xem qua!

Một nam tử cao lớn hếch mũi, hai chân gác cao trên bàn, hững hờ đưa tay mở công văn, thờ ơ mắng:

- Con mẹ nó, đây là cái rắm gì!

Y đang muốn ngáp một cái, đột nhiên nhảy dựng ngay tại trận, run giọng thốt:

- Đây... Đây là...

Thuộc hạ ở một bên thấy sắc mặt của y hãi hùng, vội vàng đến thăm dò, thoáng chốc cả đám ào ào cười nói:

- Chúc mừng lão đại, Đại học sĩ Khổng An mẫn tài, cuối cùng điều ngài đến trông coi Văn Uyên Các.

Hán tử cao lớn thấy thuộc hạ nhìn mình có vẻ hả hê, bộ mặt lại thêm phần khổ não, thầm than: " Thảm rồi, lão tử thua đến mất nhà để ở rồi."

Hán tử cao lớn này chính là Tần Trọng Hải. Sau khi Lư Vân rời đi, mỗi ngày không có việc gì, y rảnh rỗi trong kinh thành đến là buồn bực. Ngày hôm đó, không ngờ nhận được công văn của Đại học sĩ Khổng An ban xuống, nói rằng những ngày gần đây, Văn Uyên Các không được an bình. Thường có người tự tiện xem công văn, còn trộm đi một số văn hiến quan trọng. Trong khi chờ triều đình sai người khác trông coi, muốn điều Tần Trọng Hải tới đó trấn thủ ba mươi ngày.

Khổng An rất coi trọng việc này, đặc biệt tìm Tần Trọng Hải đến thẳng mặt dặn dò:

- Sở dĩ lần này lão phu chọn, là bởi văn chương phi phạm của người! Người yêu sách như mạng, nhất định có thể trong coi điển tàng đầy đủ. Lão phu

cũng có thể vô lo vô nghĩ.

Các quỹ đích thân dẫn dò, Tần Trọng Hải dù uể oải gấp bội cũng không dám chậm trễ. Mắt thấy khó mà thoát thác, đành phải mang bộ mặt buồn rầu, suất lĩnh đại đội nhân mã tiến vào Văn Uyên Các. Vì phòng ngự đạo tặc lần nữa quang lâm, y liền đến ở ngay tại phòng sách, chần bồng gối đầu trà nước đều chuẩn bị hết cả. Chúng thái giám thấy trên tay y đầy những bao lớn bao nhỏ nhằm thẳng nơi phòng sách, không biết đi làm cái gì, cả đám hì hì cười hỏi:

- Tần tướng quân tới đây làm gì? Là đi trốn nợ chăng?

Tần Trọng Hải cá giận nói:

- Trốn cái rắm! Lão tử thích thì tới, là học để thi Trạng nguyên, các người không tin sao?

Đám thái giám luôn xem Tần Trọng Hải không thuận mắt, nghe lời này lại phóng thanh cười the thé không kiêng dè, làm cho Tần Trọng Hải tức tối muốn điên.

Tần Trọng Hải mặt đỏ bừng bước vào phòng sách, khó khăn để đóng đồ đạc xuống, mới lau mồ hôi, y đã liếc thấy sách vở chung quanh chất đống như núi, có hồng có lục, hoặc dày hoặc mỏng, thiên kì bách quái không gì không có. Tần Trọng Hải thấy vậy thì miệng méo mắt lệch, toàn thân không còn chút sức lực, chợt nghĩ ngợi: "Đều nói trong sách có nàng dung nhan như ngọc. Con mẹ nó, nơi này thật nhiều quý thư, không biết có cái gì hay xem cho đã nghiền chăng!"

Lúc này kích động, y bắt đầu tìm kiếm loại sách như Kim Bình Mai, muốn thấy chân diện mỹ nữ Lư Sơn trong sách.

Tìm đến đầu đầy mồ hôi, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp văn thư, thủy chung không thấy nửa tấm hình. Khổ cực hồi lâu, cuối cùng mò thấy một quyển trục, Tần Trọng Hải vui mừng khôn xiết, cười rằng:

- Hoàng thiên không phụ khổ tâm nhân, nhan gia tiểu thư, Tần tiểu sinh này ở chỗ này có lẽ!

Trong lòng đập bình bịch, y tranh thủ mở quyển trục, đang muốn thò miệng đi hôn, bỗng chốc thấy một nam tử hung ác trợn mắt nhìn về mình với thần thái nghiêm khắc dị thường.

Tần Trọng Hải sợ đến hồn phi thiên ngoại, cả kinh la lên:

- Mẹ ơi!

Thì ra trong quyển trục nọ nào có mỹ nữ lụa mỏng yếm đào gì? Lại là di ảnh của Trương thái tổ, không biết là ai cất ở chỗ này. Thái tổ đầu vuông tai lớn, vẻ mặt dữ tợn, bộ dáng cũng có điểm giống Ngũ Định Viễn. Nhớ tới vừa rồi thiếu chút nữa hôn lên, Tần Trọng Hải bất giác kêu một tiếng, đưa bức hình thái tổ lên giữa không trung, tiếp theo phi chân đá văng ra, sau một lát tạo thành một khoảng trống lớn, tạo ra một chỗ nghỉ ngơi.

Tần Trọng Hải nằm ra, hung tợn nhìn về những cuốn sách, thầm hỏi: "Con mẹ nó, trên đời sao có nhiều sách như thế? Rốt cuộc trong đó có viết thứ quý quái gì? Lại có nhiều người học điên học cuồng như vậy?"

Cảm giác ngứa ngáy, là nước mũi chảy ra, y tiện tay vớ lấy một quyển sách, lau mũi ngay tại trận rồi cười rằng:

- Hắc hắc, ta trộm lấy một trăm cuốn ra ngoài. Trong vòng cả năm, đi cầu cũng không lo thiếu giấy bản.

Đang đắc ý, có người đưa lên thức ăn phía dưới lầu, Tần Trọng Hải hì hì cười nói:

- Mẹ nó, cuối cùng có chuyện đứng đắn để làm.

Y tiện tay tóm một quyển sách, ý định dùng khi ra ngoài đại tiểu tiện.

Thải hết những đồ đã ăn, Tần Trọng Hải dặt cuốn sách bị xé trở về, mới vào thư phòng thì mùi sách nồng nặc lan đến mũi, phải miễn cưỡng kìm chế cảm giác muốn ói, nhớ tới Các quỹ từng nói điển tịch bị trộm, y thở dài một hồi, thầm nghĩ: "Khổng đại học sĩ của chúng ta chỉ biết làm quan, không biết hành sự, không nói rõ ràng là thiếu sách gì, lao sư động chúng trông coi như vậy, căn bản chỉ lãng phí nhân lực vật lực, hoàn toàn không tác dụng."

Nếu muốn thẩm tra đối chiếu cả ngàn quyển sách, sợ rằng không mất mười ngày nửa tháng thì không xong nổi. Mới nghĩ đến đã sờn tóc gáy, y liền dò xét một vòng, tính kiểm kê đại khái cho xong.

Tần Trọng Hải mặc dù chây lười nhưng hành sự tinh minh. Đi mọi nơi, liền cẩn thận tính qua, tổng cộng có bốn trăm sáu mươi lăm giá sách lớn nhỏ, sách vở chất đống chừng bảy tám mươi chỗ. Y cầm giấy niêm phong của Hồ Lâm Quân dán vào đối chứng, tránh để bị người vu oan, nói làm không tốt nhiệm vụ.

Đang dán giấy niêm phong, chợt thấy sau đống sách có một cửa sắt ẩn mật, trên ổ khóa còn dán giấy niêm phong của triều đình. Tần Trọng Hải cơ trí cỡ nào, vừa nhìn cánh cửa liền chửi:

- Con mẹ nó! Thì ra lão họ Khổng chỉ làm trò, khiến cho lão tử lãng phí thời giờ vừa rồi.

Đi tới cẩn thận xem sợi xích sắt trên cửa mật, thấy mới đổi lại không lâu, hẳn là sợi trước kia từng bị người ta cầm đao chém đứt. Tần Trọng Hải cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: "Giỏi cho tên trộm, bản lĩnh không nhỏ a! Không ngờ dám nhìn lén sách cấm! May là Tần Trọng Hải ta học văn uyên bác, kiến thức vô song, Khổng đại học sĩ lại là người biết tài. Hắc hắc, xem bốn tướng quân sẽ bắt người dễ như trở bàn tay!"

Nghĩ tới được Khổng Các quỹ coi trọng, thật là đặc ý. Y đang dương dương tự đắc, đột nhiên suy nghĩ lại: "Không đúng, sau cửa này cất dấu sách cấm, lão họ Khổng biết Tần Trọng Hải ta yêu sách như tính mạng. Đã biết gia gia là đương kim văn hào, không sách nào không đọc, sao có thể không lo sợ ta coi trộm, nhìn lén này nọ?"

Lúc này mới hiểu tâm ý của Khổng đại học sĩ, căn bản xem y như hạng mù chữ nên mới yên tâm điều tới đây, dù nằm cạnh cơ mật cũng không xem lấy một lần. Tần Trọng Hải giận dữ mắng thầm: "Con gấu nhà nó! Lão tử không xem hết sách nơi này của lão già kia, thề không làm người!"

Nhìn lại thấy thân mình trong biển sách, thoáng chốc lại thay đổi ý nghĩ: "Mẹ nó, lão tử không xem một vài cuốn quan trọng, thề không làm người!"

Từ sau chuyện Quỳnh Quý Phi trộm tình, Tần Trọng Hải nhiều phiên đến nhờ Ngũ Định Viễn, tôi luyện kỹ xảo mở khóa. Được Tây Lương danh bộ chỉ điểm, kỹ năng này của y đột nhiên tăng mạnh, không còn là Ngô Hạ A Mông của ngày xưa nữa. Nhìn kỹ trên khóa sắt có ấn ký của "Vương Tam", lúc này cười lạnh mắng:

- Thái giám trong cung thật là đê tiện, ổ khóa này rõ ràng là hàng đồng nát năm mươi văn tiền của gã Vương Tam ở thành nam, không ngờ cũng lấy dùng tại nơi quan trọng như thế này? Khóa này làm khó được Hỏa Tham Nhất Dao ta sao?

Dùng một sợi thép nhỏ, cách cách vài tiếng đã mở được khóa, Tần Trọng Hải nói thầm:

- Kỳ thật ta một đao chém nát cũng được, cần gì phiền toái như vậy? Ngày mai lại tới hàng sắt Vương Tam mua cả trăm cái thay vào.

Y cũng không biết bọn thái giám ăn bòn ăn rút, khóa này tiêu tốn của triều đình chừng năm trăm lượng bạc, đủ trả lương cho quan Tri châu một năm.

Tần Trọng Hải chậm rãi đẩy cửa, định vào trong thì ngửi thấy mùi ẩm mốc. Y vớ lấy ngọn đèn soi vào, chỉ thấy trong mật thất có bày rất nhiều hộp sắt, không thấy điển tịch sách vở gì. Mở một hộp, đã thấy bên trong bày một tờ tấu chương có hai chữ "Mật tấu".

Tần Trọng Hải mừng rỡ thầm nghĩ: "Khổng An! Đã xem thường cha nhà ông rồi! Lão tử không cho lão già ông ăn một vố, liền cùng họ với rùa đen nhà ông!"

Đưa tay mò loạn bên trong một hồi, y tiện tay cầm một quyển tấu chương ra xem, chỉ thấy nội dung liên quan đến thống lĩnh Cẩm Y Vệ tiền triều, trong đó nói người này làm việc ngấm ngầm xấu xa, là chuyện cũ của cả trăm năm về trước. Tần Trọng Hải đọc một hồi lâu, thoáng chốc mặt lộ vẻ sợ hãi, thốt lên:

- Thì ra Trương Tam là con trai ruột của Lý Tứ, Trần Lục từng sờ chân Thất lão nương, sao lão tử không biết?

Lật loạn một hồi, bất giác lớn tiếng cuồng tiếu:

- Không ngờ hoàng đế này lại chết vì bệnh trĩ, thực là buồn cười con mẹ nó!

Trong các tấu chương đủ chuyện Giáp giết Ất, Ất độc chết Bính ... Nội dung phần lớn là chuyện cũ, một số đã tiết lộ ra ngoài thành tạp lục tương truyền qua cửa miệng, cũng không phải bí mật trọng đại gì, huống chi người liên quan qua đời đã nhiều năm, mặc dù công bố bí mật ra nơi đây, trong triều cũng không còn người nào quan tâm nữa.

Tần Trọng Hải xem hết chuyện cũ, cảm giác vẫn còn chưa kết thúc, liền đứng dậy quanh quẩn một vòng, muốn xem còn bí mật kinh thế hãi tục nào không. Đang muốn thưởng thức kỳ văn, chợt thấy một chỗ giá sách phía trước ghi ba chữ thật lớn: "Nộ Thương Sơn"

Tần Trọng Hải lấy làm vui vẻ. Từng gặp qua vài tay hảo hán trong đó, y rất hứng thú với đám giặc tạo phản này. Nghĩ đến Ngôn Nhị Nương, nhớ một hồi đại chiến bên ngôi miếu đồ nát như mới hôm qua. Nhiệt huyết dâng lên, Tần Trọng Hải thầm hỏi: "Không biết nữ nhân này hiện nay thế nào? Có tìm được trượng phu của nàng chưa?"

Lại nghĩ đến công chúa bắt y bỏ qua đám hảo thủ như Thiết Ngưu Âu Dương Dũng. Việc trôi qua đã cả năm mà vẫn cảm giận bất bình: "Lão tử vào sinh ra tử, khó khăn lắm mới tóm được mấy người, lại bị tiểu bà nương kim chi ngọc diệp thả đi, thật sự là làm ăn lỗ vốn."

Giờ phút này công chúa đã gả đi Tây Vực. Tham mưu Lư Vân năm đó cũng thành trạng nguyên, bản thân y càng từ mãnh tướng biên cương trở thành Ngự Tiền thị vệ. Cảnh xưa còn đó mà người nay đã hoàn toàn đổi khác.

Tần Trọng Hải xuất thần một hồi lâu, thầm nghĩ: "Bất luận sao, lão tử cũng từng qua đại diện nọ, Nộ Thương Sơn là một đoạn lịch sử. Hắc hắc, giờ nơi đây vô sự, tới coi một hồi đi!"

Lập tức lấy ra một quyển tấu chương, thấy do một người gọi là Lưu Mộng Long viết. Tần Trọng Hải thì thầm đọc:

- Thần cho rằng đám giặc cỏ Nộ Thương Sơn lấn quan bạo dân, tàn hiền hại thiện, nếu triều đình không quét trừ nghịch tặc hung ác, thương cho lê dân bá tánh không được an bình. Để trừ quân giặc cướp, thần xin mười vạn quân, chia hai đường thủy bộ, ắt bắt giữ tên đầu sỏ, tru di nghịch bạo, xin bệ hạ cho phép.

Tần Trọng Hải lấy làm tò mò: "Nghe khẩu khí Lưu Mộng Long này thật lớn, không biết thắng bại ra sao?"

Y lấy đạo tấu chương tiếp theo, đọc:

- Ôn dịch tứ tán, trời giáng kỳ họa. Lũ lụt kéo tới, sấm trời oanh kích, trong lúc khí hậu không thuận, khiến sĩ tốt chưa đánh đã thương, chiến trận chưa khai mà đại tướng đã vong, tuy nói có trung nghĩa phò tá, hiệp thiên địa chế nhưng thế thì làm gì không bại? Mới thành ra tội không đánh. Xin bệ hạ ban ân trời mệnh mông, xá cho tội nghiệt bậc này cho chúng thần.

Tấu chương không phải Lưu Mộng Long viết, đã đổi thành tướng lĩnh Đỗ Hạo Chính. Tần Trọng Hải cười lạnh:

- Sấm thần oanh kích, ôn dịch cái rắm! Địch thị là đại bại thiết thời, lúc này mới lấy cớ, tám phần Lưu Mộng Long nọ đã để cho người ta làm thịt. Hắc hắc! Như vậy xem ra Nộ Thương Sơn rất khá.

Mặt lộ vẻ hứng thú, liền muốn giao thủ với đám cường đạo nọ một lần, xem ai mới là anh hùng đương thời.

Lật đi lật lại, thấy một quyển tấu chương viết hai hàng tên tuổi. Tần Trọng Hải lấy làm mừng rỡ. Ngày ấy tại Nộ Thương Sơn, y từng xem qua ngoại hiệu tính danh nhưng không biết lai lịch đám người kia thế nào.

Cẩn thận xem xét từ tờ thứ nhất, chỉ thấy: "Đầu lĩnh phản tặc Nộ Thương Sơn: Tàn phi Bá Tiên." Tàn Trọng Hải cả kinh thốt:

- Tàn Bá Tiên! Lại là lão rùa đen họ Tàn này! Ra chính là lão đại Nộ Thương Sơn!

Nhớ tới trên Hoa Sơn, Giang Sung từng nhiều lần đề cập người này. Ninh Bất Phàm cùng sư phụ y cũng biết đến. Hỏi sao danh tiếng lão tiểu tử đó vang dội như thế? Thì ra chính là đại đầu mục Nộ Thương Sơn danh chấn thiên hạ.

Tàn Trọng Hải thầm khen: "Chắc hẳn lão tiểu tử đó rất là lợi hại, hắc hắc! Chiều lão tử xem, chỉ cần mang họ Tàn, hơn phân nửa là không kém."

Y mở trang kế tiếp, muốn xem kẻ đứng thứ hai là thần thánh phương nào. Thấy là "Tả quân sư Nộ Thương Sơn: Chu phi Dương, tặc hiệu Tiềm Long."

Tàn Trọng Hải rung mình hỏi: "Mẹ nó, người này họ Chu, không biết có liên quan gì với hoàng đế không đây?"

Lúc này hoàng tộc họ Chu, trong thiên hạ đâu chỉ hàng nghìn. Nhìn hai chữ "Chu Dương", đoán già đoán non không ngót nhưng không ra manh mối gì, lật tiếp chỉ thấy: "Nộ Thương Sơn hữu quân sư: Đường phi Sĩ Khiêm, tặc hiệu Phượng Vũ "

Tiềm Long Phượng Vũ hai đại quân sư, Tàn Trọng Hải từng thấy qua trong đại diện nhưng đến giờ mới biết tính danh thực của hai người. Một là Chu Dương, một là Đường Sĩ Khiêm. Có điều hai người này không hề có danh khí trên giang hồ, cũng đoán không được bọn họ có sự tích gì, đành phải lật xem tiếp.

Xem qua phụ tá tòng quân, đứng đầu chính là danh sách tướng lãnh Nộ Thương Sơn. Tần Trọng Hải cúi đầu, bất ngờ thấy: “Nộ Thương Sơn Ngũ Hồ thượng tướng, đứng đầu là Phương Tử Kính, tặc hiệu Cửu Châu Kiếm Vương.”

Tần Trọng Hải kinh hãi run hai tay, nhất thời đánh rơi danh sách trên tay xuống đất.

Toàn thân y phát run, trong đầu loạn thành một đống: "Sư phụ là đại tướng Nộ Thương Sơn? Điều này... từ đâu mà có? Sao ta không nghe người ta nhắc tới? Phải chăng có kẻ vu hãm?"

Chỉ một thoáng, trong đầu chợt như điện chớp, nhớ tới vô số việc lạ từ nhỏ. Sư phụ thường xuyên buồn bực không vui, khi nghe y sẵn sàng góp sức cho triều đình thì bực phát tức giận, Giang Sung hạ lệnh giết chết sư phụ tại Ngọc Thanh Quan ...

Tần Trọng Hải há to miệng lẩm bẩm:

- ... Xem ra, sư phụ quả thực liên quan chuyện này. Thì ra ngày ấy tại đại điện Nộ Thương Sơn thấy một con hổ bị chặt mất đầu, tên khắc trên đó chính là của sư phụ. Đáng tiếc à đáng tiếc! Với một thân võ nghệ của sư phụ, nếu góp sức cho triều đình, đích thị là đại tướng uy trấn biên cương, vì sao phải tạo phản đây?

Tần Trọng Hải ngậy người một hồi. Hành sự dưới trướng Liễu Ngang Thiên nhiều năm, y sớm coi an bình triều đình là nhiệm vụ của mình, cũng thường tự cho là cô thần trung nghĩa. Nếu không phải như thế, cũng không thu thập hào kiệt thất thế khắp nơi, nhằm dốc sức cho triều đình. Mắt thấy sư phụ dạy dưỡng mình chính là đại phản tặc, bất giác tiếc hận đau lòng thay.

Tâm hoảng ý loạn, đọc thấy tướng lãnh còn lại gồm:

- Thạch phỉ Cường, tặc hiệu Khí Trùng Tái Bắc. Lục phỉ Cô Chiêm, tặc hiệu Giang Đông Phàm Ảnh. Hàn phỉ Quyết, tặc hiệu Tây Lương Tiểu Lữ Bố. Lý phỉ Thiết Sam, tặc hiệu Thiết Kiếm Chấn Thiên Nam.

Những cái tên quen mắt từng thấy trong đại diện Nộ Thương Sơn ngày ấy. Tần Trọng Hải tức tốc lật xem, còn có huynh muội Ngôn Chấn Võ, Ngôn Nhị Nương. Còn những anh hào như Thường Phi, Hạng Thiên Thọ nhất thời kể không xiết.

Đúng lúc này, chợt nghe có tiếng thái giám nói chuyện truyền đến, Tần Trọng Hải rung mình, biết mình đang ở trong cấm địa. Những người này chưa chắc đi lên đây, nhưng để bọn họ tùy tiện gặp được cũng không phải chuyện tốt, lập tức ba bước làm hai bước, vội vàng lao ra khỏi mật thất, tiếp theo trở tay đóng cửa lui về sau lầu.

Qua không mấy ngày, hôm đó hoàng đế triệu kiến Liễu Ngang Thiên, Vi Tử Tráng hộ vệ tiến cung. Mắt thấy Liễu Ngang Thiên cùng hoàng đế đàm luận không ngớt trong Dưỡng Tâm Điện, Vi Tử Tráng biết một thời nửa khắc không hết chuyện, thứ nhất mọi nơi vô sự, thứ hai đã lâu không gặp Tần Trọng Hải, muốn đi tìm y tâm sự.

Vi Tử Tráng biết Tần Trọng Hải bị điều đến Văn Uyên Các, liền dọc theo đường tìm tới. Đến nơi chỉ thấy Hồ Lâm Quân canh gác nghiêm ngặt, ba bước một chòi canh, năm bước một trạm gác. Vi Tử Tráng thầm khen hay: "Tần tướng quân ngày thường tỏ ra lơ là, kỳ thật trị quân có phép, cẩn trọng đều đủ, tuyệt không kém Hầu gia chúng ta"

Hắn tới cửa báo với thủ vệ. Người nọ nhanh chóng đi thông cáo. Chờ một lúc mới thấy Tần Trọng Hải từ tầng cao xuống, tinh thần có vẻ không tập trung.

Vi Tử Tráng biết Tần Trọng Hải phụ trách trông coi phòng sách, vừa thấy sắc mặt y khác thường thì cũng kinh hoảng, vội hỏi :

- Làm sao vậy? Mất mát thứ gì sao?

Tần Trọng Hải mới xem hết danh sách Nộ Thương Sơn, trong lòng phiền muộn, tức giận nói:

- Ở đâu mất cái gì? Ông đừng hù dọa ta, không có việc gì.

Vi Tử Tráng ho một cái, nói:

- Ta sợ người có sơ xuất, còn quở trách lại ta sao!

Tần Trọng Hải cười khan vài tiếng, tìm một cái ghế ngồi xuống, đột nhiên nhớ tới Vi Tử Tráng xuất thân Võ Đang hiểu chuyện giang hồ, mới hỏi:

- Vi hộ vệ, ông có từng nghe qua Nộ Thương Sơn?

Vi Tử Tráng nghe ba chữ "Nộ Thương Sơn", bất giác sắc mặt đại chấn, thân thể run rẩy. Tần Trọng Hải mắt sắc, đã nhìn ra bộ dáng của Vi Tử Tráng không hề tầm thường. Y đứng dậy, trầm thanh hỏi:

- Vi hộ vệ sao vậy, đám giặc cỏ này có ân oán cùng ông?

Vi Tử Tráng thở dài nói:

- Không có việc gì. . . Không có gì để nói...

Tần Trọng Hải buông lỏng nét mặt, cười nói:

- Ai dà! Chỉ thuận miệng hỏi vài câu, xem Vi đại ca khăn trương như thế. Không nói . . . Không nói nữa ...

Vi Tử Tráng thở dài một hơi, nói:

- Không có việc gì đừng đàm luận về Nộ Thương Sơn, đây chính là phạm vào đại kỵ.

Trên mặt Tần Trọng Hải lộ vẻ xảo trá, cười nói:

- Không nói chuyện Nộ Thương Sơn, vậy nói chuyện Tần Bá Tiên cũng được!

Thân thể to béo của Vi Tử Tráng giật nảy lên, hoảng sợ muôn dạng nói:

- Người. . . Sao lại đề cập. . .tới người này?

Ý niệm xoay chuyển, Tần Trọng Hải phỏng đoán: "Tần Bá Tiên chắc chắn có điểm cổ quái, quyết không phải là một thổ phỉ bình thường. Nếu không, Vi hộ vệ sẽ không hoảng hốt thành bộ dáng như vậy"

Y ra vẻ không quan tâm, cười nói:

- Tần Bá Tiên... Tần Bá Tiên... Người này có gì khó lường? Ngày ấy tại Hoa Sơn, không phải Ninh Bất Phàm cùng Phương... Phương Tử Kính cũng nhắc tới này người sao?

Nhắc tới sư tôn, y muốn xưng hô là Phương đại hiệp nhưng lúc này phải hỏi vòng, không tiện để người nghi ngờ, liền kêu trực tiếp tên họ.

Vi Tử Tráng run giọng nói:

- Người. . . Người đừng công nhiên đàm luận người này... Tuyệt không hay ho gì...

Tần Trọng Hải ghé mắt sang đánh giá: "Vi hộ vệ lịch lãm giang hồ, là một hảo hán lão luyện, sao giờ lại sợ sệt giống như quân chuột nhắt vậy? Không đúng, nhất định Tần Bá Tiên có can hệ cùng hần."

Y hăng giọng một tiếng, liền nói:

- Rốt cuộc Tần Bá Tiên làm sao vậy? Đàm luận một chút cũng không được, không phải tiểu tử này từng đánh đấm qua với ông?

Vừa nói vừa đặt tay lên vai Vi Tử Tráng, ra vẻ thân thiết. Mắt thấy Tần Trọng Hải liều mạng xoa nắn, Vi Tử Tráng không chịu nổi quấy nhiễu, một tay lấy y đẩy ra, thở dài nói:

- Cũng được, dù sao người nhất định muốn hỏi, ta đây liền nói cho người biết.

Tần Trọng Hải đưa đầu lại gần với vẻ mặt nóng bỏng, thúc giục:

- Nói mau, nói mau, lai lịch của lão tiểu tử đó rốt cuộc là gì, ta không chờ nổi nữa.

Vi Tử Tráng ngửa mặt lên trời thở dài, buồn bã nói:

- Hần là sư huynh của ta.

Lời này vừa ra, đến phiên Tần Trọng Hải giật mình. Không ngờ đệ nhất đại phản tặc Tần Bá Tiên lại là sư huynh của Vi Tử Tráng! Y há hốc mồm, chỉ vào Vi Tử Tráng, run giọng hỏi:

- Ông... Là sư đệ của phản nghịch triều đình?

Vi Tử Tráng than nhẹ một tiếng, nói:

- Tần sư huynh không phải sinh ra đã tạo phản. Trước hai mươi sáu tuổi, hẳn là một đạo sĩ, ai ngờ không tuân thủ thanh quy, luyện ái một nữ tử rồi cùng trốn khỏi núi, trở thành phản đồ của Võ Đang Sơn ta.

Tần Trọng Hải oa một tiếng, thầm nghĩ: “Thì ra là quỷ háo sắc, cùng một dạng với hai tên hồn đản Dương Lư kia”.

Y hỏi:

- Sau này thì sao? Tần Bá Tiên rời Võ Đang thì lập tức phản lại triều đình sao?

Vi Tử Tráng lộ vẻ khó xử, thấp giọng nói:

- Mấy năm nay nhờ có Hưu gia bảo bọc, Võ Đang Sơn ta mới giữ được núi, chưa bị triều đình niêm phong. Tất cả chuyện này đều do Tần sư huynh ban tặng, tướng quân đừng hỏi thêm nữa!

Tần Trọng Hải thán một tiếng. Còn chưa thôi, đang muốn mở miệng gắng hỏi, chợt nghe một người hừ một tiếng nặng nề, lớn tiếng nói:

- Trọng Hải! Người lại đang tính làm loạn cái gì?

Độc truyện Online - Chương 3: Văn Uyên Các

Tần Trọng Hải nghe thanh âm này, không nhìn cũng biết là Liễu Ngang Thiên, liền quay người chào hỏi:

- Hầu gia.

Sắc mặt Liễu Ngang Thiên lộ vẻ khó coi, dường như đầy tức giận. Tần Trọng Hải theo lão đã lâu, thấy vậy hắng giọng một tiếng, mời:

- Hầu gia, khó có dịp đến Văn Uyên Các, ngồi xuống nghỉ một chút đi.

Liễu Ngang Thiên lại không để tâm lời mời, điềm nhiên hỏi:

- Vì sao người hỏi chuyện Nộ Thương Sơn?

Tần Trọng Hải rung mình thầm nghĩ: “Xem bộ dạng của Hầu gia, có vẻ là đang tức giận. Ta phải cẩn thận một chút”

Y lại hắng giọng một tiếng, nói:

- Ngẫu nhiên nghe người ta đề cập qua đám giặc cỏ này, ta nhất thời tò mò nên mới hỏi vài câu.

Liễu Ngang Thiên hắc hắc cười lạnh, chỉ tay măng rằng:

- Tiểu tử ngươi đúng là không biết lợi hại! Hiện giờ tình thế nguy hiểm, ngươi muốn lật lại bức màn năm xưa, có mười cái đầu cũng không đủ cho ngươi ta chém!

Tần Trọng Hải ngoảnh mặt sang một bên, bực mình nói:

- Hầu gia giáo huấn rất phải.

Vì Tử Tráng thấy Liễu Ngang Thiên nặng lời như thế, liền lên tiếng hòa giải:

- Xin Hầu gia đừng giận! Tần tướng quân chỉ thuận miệng hỏi, không có ý gì khác.

Liễu Ngang Thiên hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Tần Trọng Hải vài lần. Lão đi ra tới cửa thì nghĩ đến một chuyện, dừng bước hỏi:

- Trọng Hải! Không phải nói cố gia của người ở tại Hoài Nam? Lúc này sao không trở về một lần?

Lời nói lạnh lạnh có vẻ không tầm thường. Tần Trọng Hải không biết vì sao lão hỏi lời này, thản nhiên đáp:

- Phụ mẫu của ty chức đều đã qua đời, trong nhà không còn ai thân thích, không về cũng được.

Liễu Ngang Thiên gật đầu nói:

- Không có việc thì về thăm nhà một lần, tránh lại quên mất cội nguồn.

Tần Trọng Hải nghe lời nặng không nể mặt mũi mình gì cả, thoáng chốc trán nổi gân xanh, lòng đầy bất mãn: "Con mẹ nó, hôm nay làm sao Hầu gia hung ác như vậy? Lão tử đã động thủ trên đầu thái tuế sao?"

Liễu Ngang Thiên đi rồi, một mình Tần Trọng Hải ở lại Văn Uyên Các, nhớ tới ngày xưa Liễu Ngang Thiên xem trọng bản thân cỡ nào, hôm nay lại vì

một việc nhỏ mà làm khó mình như thế, nhất thời rầu rĩ không vui.

Đang bực mình, lại thấy Vi Tử Tráng thò đầu đến, Tần Trọng Hải thấy hân không rời theo Liễu Ngang Thiên, y nghiêng mắt nhìn một cái, lạnh lùng hỏi:

- Sao? Vi đại nhân còn có chuyện chỉ giáo?

Lúc này Vi Tử Tráng có nói về chuyện của Nộ Thương Sơn, y cũng không còn tâm tình mà nghe, chỉ vểnh chân nhắm mắt mà ngủ.

Vi Tử Tráng đi qua kê bên, thấp giọng nhắc:

- Tần tướng quân, Hầu gia đã trở lại.

Trong mắt Tần Trọng Hải xuất nộ hỏa, hỏi:

- Sao? Lại tới quả trách lão tử quên nguồn quên gốc sao?

Vi Tử Tráng tỏ ý chớ có lên tiếng, thấp giọng nói:

- Hầu gia mắng người nhưng tâm tình không yên, lại tới thăm người.

Tần Trọng Hải cười lạnh vài tiếng, quay đầu đã thấy một lão nhân xách hai cái giỏ lớn bằng trúc, đang vội vã bước về phía trước. Người này đầu đầy tóc bạc, thân hình cao lớn, chính là Liễu Ngang Thiên. Lão không nói một lời, đi vào sảnh tìm một cái bàn bỏ đồ xuống, quát:

- Trọng Hải, người lại đây!

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, vẫn ngồi im nhưng ngập ngừng hỏi:

- Sao? Lại có chuyện gì nữa?

Liễu Ngang Thiên không thèm nhìn y một lần, lấy đồ ăn trong giỏ ra, lớn tiếng nói:

- Bảo thủ hạ đi lấy chén đĩa đến, lão phu muốn dùng bữa.

Tần Trọng Hải sững sốt, chỉ thấy Liễu Ngang Thiên lấy ra, nào là một bát bắp trâu hầm thơm vị cay nồng, một con vịt nướng béo ngậy, một đĩa lớn cá tươi xốt chua ngọt, một nồi nhỏ thịt dê om dưa nóng, đều là thức ăn mà ngày thường y thích nhất.

Liễu Ngang Thiên hừ một tiếng, nói:

- Lão phu tới Thừa Thiên Môn, chợt thấy đói bụng, trên đường liền mua vài thứ trở lại.

Lão có ý lấy lòng nhưng không tiện mở lời, chỉ nói là mình đói bụng. Tần Trọng Hải biết vậy, toàn bộ lửa giận cũng tan đi, cười trộm rằng: "Hầu gia luôn có kiểu cách thế này. Hắc hắc, căn bản không nở mắng ta!"

Y được thời giậ đồ bìm leo, nhất thời xoay người nhảy lên, cười ha hả ôm vai Liễu Ngang Thiên, nói:

- Hầu gia đói bụng, sao không nói? Để ta tới ngự phòng trộm đồ, cần gì phải mua đây? Như vậy không phải thừa hơi chẳng?

Liễu Ngang Thiên nghe lời này, cơn giận bất giác bộc phát, mắng:

- Tiểu tử ngươi xưa nay không biết nghe lời, giờ lại muốn đi trộm đồ? Hai hồ tranh chấp, ngươi đừng gây phiền toái cho ta!

Vừa nói vừa đẩy Tần Trọng Hải ra, bộ dạng đầy vẻ tức giận. Vì Tử Tráng lộ vẻ cười thầm, thầm nghĩ: "Hồng rồi! Lại có âm ỉ nữa đây!"

Hắn nhìn trộm lại, quả nhiên thấy sắc mặt Tần Trọng Hải khó coi. Y phất ống tay áo một cái, ngồi xuống một cái ghế, lớn tiếng nói:

- Gây phiền toái cái gì? Tần Trọng Hải ta xuất sinh nhập tử trên chiến trường, đã nào làm mất mặt lão? Cho ta là trẻ ranh ba tuổi sao?

Liễu Ngang Thiên tức giận quát:

- Giỏi! Muốn học tranh công? Lão phu nói cho người biết, tuổi còn trẻ đừng tự cho là đúng, tránh để ngày sau thân bại danh liệt!

Vì Tử Tráng thấy hai người càng nói càng nóng, vội vàng khuyên giải:

- Các người đừng âm ỉ như vậy, có chuyện từ từ nói, đều là người một nhà!

Hai người cùng quay đầu gầm lên:

- Cút ngay! Không phải chuyện của người!

Vì Tử Tráng lại càng hoảng sợ, co rụt thân thể không dám nói thêm một lời.

Chợt nghe Tần Trọng Hải hét lớn một tiếng, thần thái hung ác như muốn đả thương người. Vì Tử Tráng sợ đến hồn phi phách tán, nhanh chóng lao đến bảo vệ Liễu Ngang Thiên. Hắn vận khởi tuyệt học Võ Đang, đang toàn lực đề phòng, lại thấy Tần Trọng Hải liên tục vỗ bàn hét lớn:

- Đánh rằm! Đừng nhiều lời nữa! Mau mau lấy rượu ra, mọi người uống đến người chết ta sống mới thôi! Có gan không?

Liễu Ngang Thiên giận quá hóa cười, ôm ra một vò Hoa Điêu cực phẩm vua ban, mở nắp đưa tới trước mặt Tần Trọng Hải, quát:

- Đồ hỗn láo! Cho con rùa đen người say chết này!

Tần Trọng Hải tu mạnh một hơi, tiếp theo đưa sang Liễu Ngang Thiên, cười ha hả nói:

- Xem lão già ông dám uống hay không?

Liễu Ngang Thiên hừ một tiếng khinh miệt, chỉ tay mắng:

- Lão phu uống rượu từ khi tiểu rùa đen người còn đang bú sữa mẹ!

Lão nhấc vò rượu, cũng há miệng uống ừng ực.

Vì Tử Tráng thấy hai người thay nhau uống điên cuồng, thỉnh thoảng mới nhắm đồ, đều không nói một lời, thần sắc hung ác. Hắn không dám lơ là, vẫn canh giữ giám thị một bên, chỉ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ăn uống một lúc, Liễu Ngang Thiên hoắc mắt đứng lên, lớn tiếng nói:

- Ở nơi này không phân thắng bại! Đến nhà ta uống tiếp đi!

Tần Trọng Hải hừ một tiếng, cười lạnh nói:

- Uống tại nhà ông, từ trên xuống dưới đều là người nhà giúp đỡ. Đây là Tam di thái, này là Thất phu nhân, chúng ta đến lầu Nghi Hoa đi!

Liễu Ngang Thiên quát:

- Được! Cứ làm như thế! Hôm nay dù bị bảy mụ vợ trách cứ, lão phu cũng phải dạy bảo con rùa đen người một phen!

Hai người trợn mắt nhìn nhau, dùng dùng nổi giận, lại đứng lên sóng vai đi ra bên ngoài. Vi Tử Tráng trợn mắt há mồm thầm nghĩ: "Bọn họ thật sự đang cãi nhau? Sao khuôn mặt khó coi mà trong bụng sung sướng? Còn đến tiệm rượu ầm ĩ nữa?"

Nhất thời đoán không ra, đành phải hậm hực theo sát.

Cơm nước no nê, Tần Trọng Hải trở lại Văn Uyên Các khi đã nửa đêm. Qua một phen tướng soái thổ lộ tình cảm, Tần Trọng Hải nghĩ đến nhân tình của Liễu Ngang Thiên, biết không tiện điều tra nghe ngóng thêm nữa, đành lật lại chuyện cũ chính là cục diện an bình đối với tất cả mọi người. Y lắc đầu lắc tai than thở: "Sao gần đây lão tử gặp toàn những chuyện hoang đường cổ quái thế này. Lưu Kính bao che cho người thông dâm, Hầu gia sợ bóng sợ gió, sao bọn họ đều lúng búng như gà mắc tóc vậy?"

Tần Trọng Hải theo Liễu Ngang Thiên đến nay đã được bảy tám năm, coi như là thân tín trong Liễu môn, xưa nay tương giao cùng Liễu Ngang Thiên không giữ lễ tiết, như là phụ tử không cần tâm cơ. Dương Túc Quan dù cũng được Liễu Ngang Thiên coi trọng nhưng cảm tình hai người lại không thân mật như vậy. Tần Trọng Hải lại là người thống khoái, chỉ cầu mọi người ăn cá ăn thịt, sướng ăn sướng nói là đủ, không tính toán địa vị danh tự cái gì, cũng tự cho mình ở ngôi kém, vì vậy giang hồ mới có câu "Văn Dương võ Tần".

Uống nhiều có cảm giác buồn ngủ, Tần Trọng Hải ngáp một cái. Trở về lầu trên, y đang muốn cởi giày, chợt thấy sợi xích nơi mặt thất do mình buộc lại đã lệch một chút, hẳn đã bị người ta phát động.

Tần Trọng Hải rung mình, vội đến gần cửa mật, áp tai vào trên cửa sắt rồi phát động nội lực. Quả nghe trong phòng truyền đến từng hồi tiếng vang khê. Tần Trọng Hải hắc hắc cười lạnh, bất động thanh sắc đi xuống lầu triệu tập thuộc hạ, thấp giọng hỏi:

- Các người canh giữ dưới này, có để ai lên trên lầu?

Mọi người đáp:

- Căn phụng mệnh lệnh của Tần tướng quân, chúng ta đều canh giữ đầu dưới, tuyệt không dám lơ là.

Biết có người vào trong mật thất xem công văn, Tần Trọng Hải hừ một tiếng, thấp giọng nói:

- Truyền lệnh ra, tất cả huynh đệ chuẩn bị cung tên dây trói, tối nay bắt giữ tặc nhân.

Y biết trong đám thủ hạ không có cao thủ, lập tức rút cương đao, đoạn lặc mình đi tới mật thất. Vào trong, chỉ thấy không ít tẩu chương đã bị lục lọi, y tận lực đè thấp tiếng bước chân, từ giá sách chậm rãi về phía trước, chờ mai phục thỏa đáng liền ám toán tặc nhân.

Mọi âm thanh lắng lặng, chỉ nghe xa xa truyền đến tiếng vang rất nhỏ. Tần Trọng Hải nghe được phương vị liền bế hô hấp, chậm rãi đi đến. Kẻ tài cao lá gan cũng lớn, lúc này địch trong tối ta ngoài sáng nhưng chỉ cần ẩn nấp cho tốt, lại đảo ngược trở thành địch minh ta ám. Y trốn gần một giá sách, nín thở ngưng thần, đợi cơ hội nhất cử bắt giữ kẻ trộm quỹ dị.

Chỉ nghe có tiếng cạch cạch, giống như có vật gì đó đang chạy, Tần Trọng Hải càng giữ im lặng, cầm đao lặn về phía trước một vòng. Cương đao chém ra vào chân địch nhân. Đao này có ý chế địch, không phải giết người.

Chỉ nghe phập một tiếng, thân đao đã chém trúng một vật mềm nhũn, Tần Trọng Hải lấy làm lạ mắng thầm: "Quái! Rõ ràng ta đây chém trúng xương chân của hắn, sao lại vào chỗ mềm như vậy?"

Y giờ đao phát ra tia lửa. Ánh lửa vừa nổi, chỉ thấy một con chuột lớn bị băm nát vụn. Tần Trọng Hải cười thầm: "Thì ra là mèo bắt chuột, ta còn tưởng rằng có trộm!"

Đang cười lại nhớ tới xích sắt cửa mật thất lệch vị trí, chợt có cảm giác không ổn: "Không đúng! Nơi này không có đồ ăn, sao lại có chuột béo chui vào? Gian tặc khá lắm, định trốn sao!"

Đang muốn cảnh giới, sau lưng truyền đến một luồng sát khí nồng nặc, Tần Trọng Hải giật mình, lưng đổ mồ hôi lạnh.

Tai nghe tiếng bước chân rất nhỏ, một bước, hai bước, ba bước... Tần Trọng Hải thấy tánh mạng của mình trong lúc sớm tối, không thể kéo dài nữa liền lặn về phía trước một vòng, tiếp theo cương đao chém ngược trở lại sau. "Hỏa Tham Nhất Đao" mạnh mẽ phát ra, liền muốn bức người nọ lộ diện.

Liền vào lúc này, binh khí của địch nhân đã xuyên qua lưới đao. Chỉ nghe một tiếng xoạt nhỏ, đầu vai Tần Trọng Hải đã bị thương.

Chiêu vừa rồi của Tần Trọng Hải công thủ đều đủ, vậy mà đã bị thương, đủ thấy võ công của địch nhân cực cao. Máu chảy như trút, y hổ rống một tiếng, vận công lực Hỏa Tham Đao tầng thứ tám. Một chiêu "Long Hỏa Phệ Thiên", hai tay nắm chuôi đao, điên cuồng hét lên lao về phía trước. Đao phong như mưa, tựa như một quả cầu lửa cuốn tới. Thoáng chốc bóng người đối diện chợt lóe, địch nhân bay lên tận trời, không ngờ đã né tránh được tuyệt chiêu này. Tần Trọng Hải thu đao không kịp, hỏa quang lóe lên, liền tiếp chém đổ mấy giá sách, vô số bản tấu chương bắn lên giữa không trung.

Thân pháp của người nọ mau lẹ khác thường, trong chớp mắt liền mất dạng. Tần Trọng Hải bị thương nơi đầu vai, vội đưa tay bịt tránh chảy máu quá nhiều. Y đề thanh quát:

- Tặc tử mau lăn ra đây! Thân người đã hãm trong lòng, quyết trốn không thoát nổi!

Lúc này rất nhiều thuộc hạ đợi bên ngoài, nơi đây lại là cấm cung đại nội, lời này không phải giả. Tần Trọng Hải hô quát vài tiếng, vẫn không thấy bóng dáng người nọ, càng không nghe tiếng trả lời. Đang sinh nghi, bỗng nghe tiếng gió nhanh mãnh phía sau, là người nọ thừa cơ ám toán. Tần Trọng Hải giận dữ mắng thăm: "Giỏi cho tên giặc! Khi dễ ta là hình nộm bằng giấy?"

Y giả cách không phát hiện, đợi binh khí địch nhân tới sau lưng mới kêu to một tiếng, lại xoay người nhảy lên giữa không trung, tiếp theo một chiêu Hỏa Vân Bát Phương chém ra trái phải, bao phủ toàn thân.

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, đường đi của binh khí nọ đầy quỷ dị, phút chốc xuyên qua lưới đao dày đặc, nhẹ nhàng đâm vào cổ tay Tần Trọng Hải. Tần Trọng Hải bị thương, bất giác thất kinh thăm nghĩ: “ Tiểu tử giỏi thật! Không ngờ đâm trúng ta đến hai lần! Người này rốt cuộc là ai?”

Trên tay đau đớn, chân khí không tinh, y liền té xuống đất. Đang lúc cuống quýt, thấy một người bịt mặt chạy tới, trên tay là một thanh trường kiếm. Tần Trọng Hải không hề e sợ, nhất thời bạo quát:

- Nạp mạng!

Tay trái y nắm đao, vận khởi khí lực toàn thân ném về phía trước. Phút chốc thanh đao bay tới trong tiếng gió hỗn loạn, quả là vô cùng hung mãnh.

Người bịt mặt nọ thấy Tần Trọng Hải ngã xuống đất, tưởng rằng cầm chắc thắng lợi, không ngờ tới y còn tuyệt chiêu liều mạng này. Người nọ không ham chiến, mắt thấy đao phong hàng lâm, thoáng chốc nghiêng người tránh đi, tiếp theo phá cửa sổ chạy ra.

Tần Trọng Hải trúng hai kiếm, máu vẫn đang chảy, kỳ thật sớm đã vô lực phòng ngự. Ném đao lui địch thuần túy dựa vào tính cách dũng mãnh mà thôi. Y ngồi xồm dưới đất thở dốc, thầm nghĩ: "Thì ra là cao thủ dụng kiếm, giỏi, thật là lợi hại."

Tai nghe thuộc hạ lớn tiếng kêu to, tiếp theo là tiếng giương cung bắn tên. Có điều võ công của người nọ vô cùng cao minh, hẳn là không ai trong đám Hồ Lâm Quân ngăn được cao thủ cỡ này. Quả nhiên thuộc hạ quát to một trận rồi âm thanh dần dần tan đi, địch nhân đã thông dong rời khỏi.

Tần Trọng Hải chậm rãi đứng dậy, bụi ngùi thở dài. Trận chiến này trúng hai nơi kiếm, địch thủ lại vô sự trở ra, xem như bản thân ăn thiệt thòi không nhỏ.

Chỉ một lúc sau, đông đảo thuộc hạ tiến vào. Mắt thấy trên người y chảy máu, mấy kẻ giật mình chạy tới băng bó hộ. Tần Trọng Hải hỏi:

- Có thấy rõ diện mạo tặc nhân?

Một gã thuộc hạ đáp:

- Khởi bẩm tướng quân, thân ảnh tặc tử cực nhanh, nhất thời thấy không rõ. Khi rời đi còn hung hãn đả thương người, đâm bị thương nơi cổ tay tổng cộng mười ba huynh đệ.

Tần Trọng Hải sững sốt thầm nghĩ: "Kiếm pháp cao tuyệt. Võ công thiên về dùng kiếm, đương thời rất ít người. Xem ra không khó truy ra lai lịch người này."

Nghĩ tiếp thì cả kinh đoán: "Chẳng lẽ là Trác Lăng Chiêu tái xuất giang hồ?"

Vừa nghĩ liền biết không phải. Trác Lăng Chiêu đang khổ tư kiếm pháp ở Giang Nam, khi không chạy tới kinh thành xa xôi làm gì?

Tần Trọng Hải thấy đoán không ra, cố gắng kìm nộ khí trong lồng ngực, đưa tay triệu đám thủ hạ lại gần, nói:

- Các người nghe đây. Chuyện hôm nay cấm không nhắc cho người ngoài, nếu không Không Các quý trách tội, tất cả mọi người đều không yên thân.

Chúng thuộc hạ cùng kêu lên:

- Chúng tôi sẽ lưu ý!

Tần Trọng Hải nói:

- Minh Nhi, gọi những huynh đệ bị thương tới tìm ta, sẽ phát cho mỗi người ba mươi lượng bạc ngọی khen. Các huynh đệ còn lại xuất lực ngăn địch, cũng có công lao, thưởng mỗi người mười lượng bạc uống rượu.

Chiêu này là tiền tài lấp miệng, chỉ cần người im lặng, lão tử liền cho người ích lợi. Quả nhiên tất cả mọi người mừng rỡ nghĩ thầm: "Không hổ là đại tướng tiền tuyến trở về! Ra tay thật là hào sảng!" Cả đám hân hoan rời đi, có thể đi theo một thủ trưởng như thế, đúng thật tam sinh hữu hạnh.

Lúc này Tần Trọng Hải đã tỉnh hẳn rượu, ngồi trên đồng tấu chương thăm mắng:

" Tiểu tử giỏi thật, lại xem Văn Uyên Các như chỗ không người, không ngờ còn đả thương cả cha người nữa."

Ngày ấy y quyết chiến với Sát Kim trăm hiệp, còn không bị thương tích gì. Ai ngờ giờ tới trông coi một phòng sách nho nhỏ, lại trúng hai kiếm. Xem như là trận đại bại hiểm thấy trong đời.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 3: Văn Uyên Các

Mắt thấy sắc trời đã sáng, ngày mai các huynh đệ sẽ đến lấy tiền. Tần Trọng Hải thở dài một tiếng, bấm tay tính toán thì bị thương mười ba người, mất ba trăm chín mươi lượng. Huynh đệ còn lại cũng tổn hơn sáu trăm, tổng cộng phải xuất ra cả ngàn lượng bạc. Càng tính y càng nhức đầu, ngày thường tiền bạc đều ném sạch vào tửu lầu, đến nay đã ba hai tuổi mà vẫn chưa vợ. Cũng may dưới giường có chôn ba trăm lượng bạc, chính là tiền dành mua quan tài những năm trước đây, tránh để chết ở tiền tuyến không người chôn cất, lúc này nợ tiền sai sử, không thể làm gì khác hơn là đành xuất ra cho đủ số.

Tần Trọng Hải sờ sờ mũi. Mắt thấy thiếu tiền phải tìm người mượn, y thăm nghĩ:

"Dương lang trung nhất định có tiền, có điều phân nửa đã đi Giang Nam. Lữ huynh đệ cũng không còn ở Bắc Kinh, mà hãn cũng là hạng quý đối. Ài... Việc này lại không thể để Hưu gia biết, không còn đường nữa, đành tìm Ngũ Định Viễn mượn tiền vậy!"

Nhớ tới Ngũ Định Viễn ngày thường hiếu đối nhân xử thế, chi tiêu tiết kiệm, hãn là tích được bao tiền đây ắp. Tần Trọng Hải vui vẻ, lúc này giấu đi thương thế, tiếp theo ba bước làm hai bước, vội vàng tới phủ Chế sứ.

Tới gần phủ của Dương đại học sĩ, thấy trước cửa có mười mấy chiếc xe. Một tên gia đình đang chuẩn bị gì đó, Tần Trọng Hải ngăn lại, hỏi:

- Sao trước cửa chen lấn nhiều người như thế? Dương gia các người đi đưa ma sao?

Gia đình nghe lời vô cùng khó nghe, sắc mặt khó coi không đáp một lời, chỉ nghe một người kêu lên:

- Tần tướng quân, ngài cũng tới tiễn đưa gia huynh sao?

Tần Trọng Hải nhìn lại. Thấy người nọ diện mạo thanh tú, tuổi tầm hai mươi, lại là bào đệ Dương Thiệu Kỳ của Dương Túc Quan.

Tần Trọng Hải nghe nói Dương Túc Quan còn ở kinh thành, cao hứng thầm nghĩ: "Dương Túc Quan hay lắm. Ra là còn chưa kịp đi, đúng lúc ta đến vơ vét tài sản của hãn"

Y ngáp một cái, nói:

- Có cái gì hay mà đưa với đón? Hãn cũng muốn tới Giang Nam? Chờ lão tử đi thái một lát, người cũng tiễn ta một đoạn được chăng?

Dương Thiệu Kỳ nghe lời lẽ thô tục, trên mặt hết xanh lại đỏ, thầm nghĩ: "Người này thật là thô lỗ."

Tần Trọng Hải thấy hăn non nớt đáng yêu, cười thầm trong bụng, càng không ngừng trêu chọc. Dương Thiệu Kỳ là thư sinh, ứng phó sao nổi hạng lưu manh trêu chọc, chỉ thầm kêu khổ, khẩn đối phương mau rời đi cho.

Tần Trọng Hải phiếm chuyện một hồi, lại nói sang chủ đề “Kim Bình Mai”. Dương Thiệu Kỳ bịt tai, chỉ sợ nghe lọt một chữ. Đang huyền não, lại thấy một người đi tới cau mày nói:

- Trọng Hải lại ăn hiếp xá đệ.

Người này dung mạo anh tuấn, cử chỉ lão luyện, chính là Dương Túc Quan.

Tần Trọng Hải tức giận nói:

- Ai ăn hiếp hăn? Ta đây đang điếm giáo tiểu đệ nhà ngươi, tránh mai này hăn không hiểu chuyện, để cho người ta lấy hết áo quần trong trận mây mưa. Các ngươi còn không đa tạ lão tử?

Mắt thấy bào đệ đỏ bừng khuôn mặt, Dương Túc Quan sợ hăn bị ô nhiễm, liền thấp giọng dặn dò vài câu, bảo Dương Thiệu Kỳ đi trước.

Tần Trọng Hải đang tính mở miệng vay tiền, chợt thấy Dương Túc Quan đến gần vài bước, thần sắc ngưng trọng như có việc muốn nói. Y hì hì cười hỏi:

- Có việc gì chăng?

Dương Túc Quan khẽ gật đầu, thấp giọng nói:

- Trọng Hải, mấy ngày này trong kinh thành, cần lưu ý thêm về Ngũ chế sứ, ta có điều lo lắng về hãn.

Tần Trọng Hải ồ một tiếng, hỏi:

- Lo lắng hãn làm gì? Sợ hãn tìm không ra nơi chơi gái sao?

Dương Túc Quan cau mày nói:

- Người đừng giỡn nữa, ta đang nói về chính sự.

Chàng thấp giọng nhắc:

- Trở về từ Thiên Sơn, Ngũ chế sứ trở nên rất cổ quái. Ta sợ hãn nghĩ ngợi nhiều mà sinh chuyện.

Tần Trọng Hải ngạc nhiên hỏi:

- Phải không? Ta thấy mỗi ngày hãn đều ăn ba chén cơm lớn, rượu uống cả hũ, còn làm bao tay sắt đeo cho oai, nói đến rất tốt! Có cái gì lo lắng?

Dương Túc Quan thở dài, nói:

- Cũng chưa chắc. Lần này Hầu gia không phái hãn xuôi nam, ta xem hãn rất là bi phần.

Tần Trọng Hải ừm một tiếng, nhớ tới Ngũ Định Viễn luôn canh cánh án tình Yên Lăng tiêu cục trong lòng, Liễu Ngang Thiên lại không giao trách nhiệm, bảo hãn làm sao chịu nổi. Nhưng việc đã đến nước này, còn có thể nói gì? Y lắc đầu không đáp lời.

Dương Túc Quan thở dài nói:

- Hiện giờ võ công của Định Viễn vượt xa khi xưa, tính tình lại nóng, chỉ mong đừng kích động gặp phải mầm vạ, như vậy thu xếp cũng khó khăn.

Tần Trọng Hải cười ha hả nói:

- Hẳn thật sự như vậy, chính là không thể tốt hơn! Nếu ta là Thiên Sơn truyền nhân con mẹ nó gì đó, ta đã sớm tới Giang Nam giết người. Các người đa tạ ta cũng không kịp, còn cần giúp lão tử thu xếp cái gì?

Dương Túc Quan nhìn y một cái, lắc đầu nói:

- Là thế này, cũng coi như việc nhỏ. Ta chỉ sợ hẳn... Sợ hẳn hiểu lầm ta.

Tần Trọng Hải nghe thì mừng rỡ, cười nói:

- Lại có hiểu lầm? Là vì nữ nhân?

Mắt thấy sắc mặt Dương Túc Quan quần bách, Tần Trọng Hải cười nghiêng ngả, nói:

- Tưởng sự tình rắc rối nào, ra là có người hiểu lầm người. Hắc hắc, nếu làm không tốt, lão tử cũng hiểu lầm tên mặt trắng người!

Lúc này Cố gia tiểu thư sớm bỏ trốn cùng Lữ Vân, hẳn là Túc Quan cũng đã biết chuyện, Tần Trọng Hải nghĩ đồng môn nhiều năm, cũng không giấu cợt nhiều, chỉ châm chọc một phen.

Dương Túc Quan hừ một tiếng, nói:

- Người đừng đổ thêm dầu vào đám lửa cháy. Nghe nói Ngũ chế sứ thực sự cảm mến một nữ đệ tử Cửu Hoa Sơn, còn từng nhiều lần mạo hiểm khó khăn, ngay cả tánh mạng cũng không cần...

Chàng còn chưa nói hết, Tần Trọng Hải đã tiếp lời, cười nói:

- Có điều nữ nhân kia là hạng lăng lợ, lén thích Dương đại nhân, không màng đến Ngũ chế sứ của chúng ta, có đúng hay không?

Lời này thật sự khó nghe, Dương Túc Quan gật đầu cũng không phải, lắc đầu cũng không xong, đành thở dài một tiếng.

Tần Trọng Hải cười nói:

- Người muốn lão tử đến nói rõ thay người, đúng hay không?

Dương Túc Quan lộ vẻ xấu hổ, gật đầu nói:

- Vậy phải làm phiền Trọng Hải. Chỉ vì mấy lần thương lượng đại sự, Định Viễn đều có vẻ kích động. Mỗi hồi ta nói đến chuyện hợp tác cùng Giang Sung, hắn đều tức giận đến ngập lòng. Ta sợ hắn nghĩ quẩn, cuối cùng lại xa lánh ta.

Tần Trọng Hải hì hì cười nói:

- Ai kêu người không chơi không chịu được, chuyên chui rúc trong đám son phấn, đáng đời huynh đệ chúng ta xem thường người.

Y đưa tay ra, đảo mắt nói:

- Lão tử nói thay không khó, một trăm lượng bạc.

Dương Túc Quan thấy y một dạng lưu manh, thật là thổ phỉ trời sinh, bất giác tức giận nói:

- Mọi người cùng cộng sự Liễu môn, chỉ nói vài câu, người có thể nào đòi tiền khắp nơi như vậy?

Tần Trọng Hải cười nói:

- Người còn không biết, lát nữa ta tính dẫn hân đi lầu Nghi Hoa thay đổi tâm tình, há lại không có tiền chơi hoa? Nghi hoa à Nghi hoa, vay tiền chơi hoa nào!

Dương Túc Quan thở dài một tiếng, lệnh cho hạ nhân lấy năm đỉnh Long ngân hai mươi lượng ra, đích thân hai tay dâng lên. nói:

- Bất kể thế nào, mọi việc xin kính nhờ cho.

Đây là có tiền tiêu tan tai họa. Về phần có phải bánh bao thịt ném chó hay không, cũng không cách nào quản nổi. Tần Trọng Hải thấy Dương Túc Quan hậm hực rồi đi, liền hì hì cười thầm: “Được một trăm lượng rồi!”

Tính ra còn thiếu năm trăm lượng bạc, liền chạy tới nhà Ngũ Định Viễn. Tới phủ Chế Sứ, Tần Trọng Hải có việc cầu người, biết không nên la to. Y nhẹ nhàng gõ cửa, thấp giọng kêu lên:

- Ngũ chế sứ, Ngũ đại gia. Lão tử đến với người, mượn... Mượn sách để xem.

Y sợ hai chữ “vay tiền” vừa ra, Ngũ Định Viễn liền chạy trốn, đành đổi lừa một phen.

Gọi vài tiếng, không thấy có người ra mở cửa. Tần Trọng Hải thầm hỏi: "Nhà hắc có quản gia gác cổng, sao giờ không ai trông cửa? Chẳng lẽ có chuyện gì sao?"

Tâm niệm vừa động, liền xoay người nhảy lên tường, chạy về hướng hoa viên. Tới phòng ngủ Ngũ Định Viễn, Tần Trọng Hải lên giọng, lớn tiếng kêu:

- Ngũ Định Viễn! Người mau ra đây! Lão tử tới mượn sách!

Cũng không quản Ngũ Định Viễn là người thô kệch, có thể bày sách vở gì trong nhà, liền gõ cửa không dứt.

Hồi lâu vẫn không người đáp trả, Tần Trọng Hải đang buồn bực, lại nghe tiếng bước chân vang, có người tới đại sảnh. Y vui mừng phóng vào trong, hét lớn một tiếng:

- Ngũ Định Viễn! Người vừa chạy đi đâu vậy?

Mắt thấy người tới hình dung khô quắt, nào phải Ngũ Định Viễn, lại là một lão đầu vô danh. Lão đầu nọ thấy Tần Trọng Hải ác hình ác trạng, sợ đến hồn phi thiên ngoại, té trên mặt đất, xua tay xin:

- Tráng sĩ tha mạng!

Tần Trọng Hải thấy vẻ mặt lão nhân kinh hoảng như xem mình thành quân trộm cướp. Y đỏ mặt, vội vàng kéo lão dậy, hỏi:

- Thứ lỗi, xin hỏi lão trưởng, Ngũ chế sứ ở đâu?

Lão nhân nọ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngũ chế sứ? Là ai?

Tần Trọng Hải cau mày nói:

- Ông ngễnh ngãng rồi chẳng? Chính là quan nhân ở chỗ này!

Lão nhân kia ồ một tiếng, cười nói:

- Là nam tử mang bao tay sắt đó sao! Hai ngày trước, hãn đã bán nơi này cho lão gia nhà ta.

Tần Trọng Hải nhảy dựng lên, cả kinh hỏi:

- Hãn bán nơi này? Vậy đi nơi nào?

Lão nhân kia cười nói:

- Lão không quen biết thì sao rõ việc nọ? Hôm nay tới để quét dọn. Cậu là bằng hữu của hãn?

Tai nghe lão nhân lải nhải, Tần Trọng Hải sao nghe lọt nửa chữ, thầm nghĩ: "Giới cho Ngũ Định Viễn, rốt cuộc chết ở nơi nào? Chẳng lẽ là đi Giang Nam?"

Từ biệt lão nhân nọ, ra khỏi phủ Chế sứ, y còn chưa được vài bước thì một người đâm đầu mà đến, lại là Vi Tử Tráng. Tần Trọng Hải biết Vi Tử Tráng chuyên trách thủ vệ, bình thường không rời Liễu Ngang Thiên, lúc này tới đây nhất định có việc, y xông tới hỏi:

- Sao, có chuyện lớn gì?

Sắc mặt Vi Tử Tráng lộ vẻ sầu khổ, nói:

- Không ngờ đêm qua Ngũ chế sứ bỏ quan ấn trong thư phòng Hầu gia, còn để lại một phong thơ, nói hãn muốn từ quan đi xa.

Tần Trọng Hải hít một hơi, cười lạnh nói:

- Từ quan đi xa? Định Viễn giỏi lắm, đích thị là đi tìm Trác Lăng Chiêu báo thù!

Vi Tử Tráng cả kinh nói:

- Làm sao người biết?

Tần Trọng Hải quay đầu nhìn phủ Chế Sứ, nói:

- Hãn bán sạch nhà cửa, ông nói là muốn làm cái gì? Ta xem hãn sẽ liều mạng bằng bất cứ giá nào!

Y gật đầu liên tục, lại nói:

- Nhìn không ra người thành thật như Ngũ Định Viễn lại thế này, ngày thường làm người làm quan đều chu đáo, trong lòng vẫn còn nhiệt huyết, cũng xem như nam tử rần rồi!

Vừa nói vừa dựng thẳng ngón cái, tán thưởng không ngớt.

Vi Tử Tráng thở dài nói:

- Người đừng khen hãn! Trác Lăng Chiêu có Giang Sung bảo vệ, chúng ta muốn dựa vào người này lấy chứng cứ phạm tội, nhiều nhất chỉ mời ra làm chứng, có thể nào giết hãn đây? Ông trời phù hộ, đừng sinh chuyện mới tốt.

Tần Trọng Hải cười ha hả, nói:

- Ông đừng rầu rĩ nữa, Ngũ chế sứ dù đã mạnh hơn nhiều, Trác Lăng Chiêu cũng không phải là đèn cạn dầu. Không có chuyện chết người được đâu.

Y trầm ngâm một hồi lâu, nhớ tới Dương lang trung còn chưa rời đi, mới nói:

- Việc này không nên chậm trễ nữa, thừa dịp Dương lang trung chưa rời kinh, ông sai người thông báo cho hắn một tiếng, nói rằng Ngũ chế sứ đã tới Giang Nam, bảo hắn để ý một chút. Đừng để lớn chuyện.

Vì Tử Tráng nghe tình huống khẩn cấp, vội vã đồng ý một tiếng, đang muốn xoay người rời đi, chợt nghe Tần Trọng Hải kêu lên:

- Chờ một lát, ta còn có đại sự.

Vì Tử Tráng quay đầu, nói:

- Sao? Tần tướng quân dặn dò gì nữa?

Tần Trọng Hải hắng giọng một tiếng, nói:

- Có chuyện muốn phiền ông. Gần đây trong tay sạch bách, cần ít tiền đi vớt vát lại.

Vì Tử Tráng cười khỗ nói:

- Lại thua bạc? Thật sự là...

Hắn chau mày, thò trong lòng lấy ra hai tờ ngân phiếu năm mươi lượng, than thở rằng:

- Lấy dùng trước đi, không cần giả ta vội.

Tần Trọng Hải nhăn nhó nói:

- Không đủ.

Vi Tử Tráng cả kinh hỏi lại:

- Rốt cuộc người muốn bao nhiêu!

Tần Trọng Hải cúi đầu, ngập ngừng nói:

- Năm trăm lượng.

Vi Tử Tráng hít một hơi lạnh, run giọng nói:

- Năm trăm lượng! Ta... Ta còn vợ dại con thơ! Lão huynh người thật quá tàn nhẫn!

Xem ra hai người thường mượn tiền lẫn nhau. Về phần ai thiếu ai, có trả hay không thì không ai nhớ nổi.

Tần Trọng Hải nào quản đến tình cảnh của Vi Tử Tráng, nhớ tới chúng thuộc hạ còn đang chờ, lập tức néo hần, lớn tiếng nói:

- Lão tử mặc kệ, dù sao hôm nay ta phải dùng! Ông không cho mượn, lão tử chỉ có nước nhảy xuống biển!

Y thấy Vi Tử Tráng lộ vẻ khó xử, liền giao cương đao cho hần, quát:

- Cầm cây đao xem như làm tin, mau đưa tiền cho ta. À! Đừng cho Hầu gia biết!

Vi Tử Tráng đau khổ than thầm: “Kẻ mặt dày này thật là phiền toái, ai... Lát nữa phải mở miệng ra sao với mẹ vợ ở nhà? Ta đây không khéo ăn nói, có lẽ xảy ra chuyện mất...”

Hắn xem bộ dáng vô lại của Tần Trọng Hải. Nếu không thuận theo, sợ rằng còn bị chèo kéo không dứt, đành phải gắng gượng chịu trận một lần.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Đọc truyện Online - Chương 4: Lôi Trạch Hình Thiên

Trường Châu vào cuối thu, cái rét đã quanh quẩn đâu đây. Gió rít mưa gào, quất vào nơi ngã tư đường trống trải thê lương, khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo tịch liêu.

Âu Dương Nam chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở một chiếc chuông sắt cũ kỹ đặt trên bàn, lại khe khẽ thở dài.

Hôm nay là thọ yến bảy mươi tuổi của lão, rất nhiều đệ tử môn nhân khẩn trương trở về phủ, để chúc thọ vị tông sư đức kiêu được tiên hoàng sắc phong là "Nghệ nhân Giang Nam" này. Mắt nhìn đám tử tôn văn bối quây quần bên cạnh, hạ phẩm thọ lễ trên bàn chất cao như núi. Giờ phút này, Âu Dương Nam lại không chút vui mừng. Một nam tử đi tới, khom người hỏi:

- Hôm nay đại thọ của sư phụ, hà cớ gì lại thở dài như thế?

Âu Dương Nam nhìn cây chùy sắt bày trên bàn, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nói:

- Tối nay chúng ta phục nghiệp, thứ này do ai đưa tới còn chưa biết, không phải quá hoang đường sao?

Ánh nến thấp thoáng, chỉ thấy bên ngoài cây chùy sắt mọc đầy râu xanh, tuy cũ kỹ nhưng người tinh mắt có thể nhận thấy, từ chùy sắt lan ra một luồng sáng xanh mờ ảo, nhất định có lai lịch kỳ dị, tuyệt không phải vật tầm thường.

Hán tử kia thấy sư phụ nhíu chặt chân mày, nhanh chóng an ủi:

- Sư phụ không cần lo lắng, chùy này đích thị là công tử đưa tới. Trừ hắn ra, còn ai có tâm ý thế này, muốn Chú Thiết Sơn Trang chúng ta trùng chấn hùng phong?

Hán tử vừa nói có vóc người khỏe mạnh, khuôn mặt lại nhã nhặn trắng trẻo. Thì ra là đại đệ tử Cung Chí của Âu Dương gia, có ngoại hiệu oai khí là "Thiết Sư Nhi ", đồng thời là sư gia nhà môn Trường châu, ngày sau sẽ là thủ hạ của Lữ Vân.

Âu Dương Nam thở dài nói:

- Ta cũng hy vọng chùy này là của hài nhi Thiết Ngưu đưa tới. Ai... Có điều tặng vật quan trọng như thế, sao nó không trở về đây?

Cung Chí thấp giọng nói:

- Sư phụ... Sư đệ đã thành phản nghịch triều đình, dù hiếu thuận gấp mười cũng trở về nổi sao? Sư phụ người đừng trách hắn ...

Âu Dương Nam thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Lúc trước vì Thiên Lữ mà hại hại nhi Thiết Ngưu của ta thảm thiết như thế. Ài... Đừng nói chuyện này nữa, chỉ hy vọng hôm nay khai lò thuận thuận lợi lợi, không cô phụ khổ công tìm ra Hình Thiên Chùy của nó.

Trong ánh nến vàng yếu ớt nơi đại sảnh, thân chùy rỉ sắt nhìn xanh vàng loang lổ, càng hiện vẻ cổ xưa. Âu Dương Nam nhìn ngơ ngác ngây dại, tựa như chuyện cũ nhất nhất hiện về trong lòng.

Đang lúc xuất thần, một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi đi lên sảnh, bộ dáng có vẻ hiếu động. Hắn thấy Âu Dương Nam nhìn cây chùy sắt không chuyển mắt, liền đi tới cười hỏi:

- Gia gia còn ngắm chùy sắt nữa sao? Cây chùy này tới nhà ta ba ngày rồi, người xem còn chưa thấy đủ?

Thiếu niên này là Âu Dương Tuân, môn nhân đời thứ ba của Chú Thiết Sơn Trang, chính là cháu ruột của Âu Dương Nam.

Cung Chí mỉm cười nói:

- Tiểu thiếu gia, thần chùy này là báu vật vô giá, đừng nói lão trang chủ xem ba ngày, dù xem ba mươi năm cũng chưa đủ đâu.

Âu Dương Tuân bày ra cung cách thiếu gia, nói:

- Xem chùy sắt này cũ kỹ hỏng nát, có thể tốt được như lời người khoe khoang?

Âu Dương Nam biết Cung Chí không tiện mở miệng chống đối, liền rời chỗ ngồi, muốn đích thân dạy bảo. Lão cúi xuống, đưa tay vuốt ve cây chùy

thần, nói một cách sâu kín:

- Tương truyền thần sét thời cổ tên là Lôi Trạch, thần tiên này đầu người thân rồng, trên tay còn có một cây chùy, lấy sét đánh điện, gọi là "Lôi Trạch Hình Thiên Chùy ". Truyền thuyết nó được đúc qua Tam muội chân hỏa, đập xuống có thể phát ra thiên lôi, là bảo bối mà các đức kiếm sư tha thiết ước mơ.

Lão quay đầu nhìn đứa cháu, nói:

- Tuân nhi, tương lai con tiếp quản Chú Thiết Sơn Trang, không thể không biết về điển cổ này. Tránh ngày sau người ta lại cười chúng ta có mắt không trông, lãng phí bảo vật.

Âu Dương Tuân nhìn cây chùy sắt hoen rỉ, cười nói:

- Gia gia! Ngày nay lý học hưng thịnh, người thực tin vào chuyện ma quỷ cỡ này sao?

Cung Chí thấy bộ dạng đầy khinh thường của hã, thật sự không chịu nổi, cau mày nhắc:

- Tiểu thiếu gia, dù truyền thuyết có phần khuếch đại nhưng quả thật chùy này có chỗ thần dị, cậu đừng xem thường nó.

Âu Dương Tuân mỉm cười, lại trừng mắt nhìn không đáp.

Âu Dương Nam thấy cháu vẫn không tin, liền đứng lên nói:

- Nếu con không tin thì cầm lấy chùy, gõ dưới đất vài cái liền biết chỗ tốt của nó.

Âu Dương Tuân tuy trẻ tuổi, lại khá là lão luyện. Hắn lắc đầu cười nói:

- Gia gia à! Chùy sắt gỗ một cái, chỉ sợ làm vỡ đến cả mười viên đá nền! Đến lúc phá hư sàn nhà, chẳng phải tốn nhiều khí lực sửa sang?

Âu Dương Nam hừ một tiếng, nói:

- Người dễ tâm mà đánh, không đánh không hiểu được chỗ tốt.

Tai nghe ông dặn dò, Âu Dương Tuân cười khổ, đành nói:

- Nếu gia gia đã dặn dò, Tuân nhi không khách khí!

Âu Dương Nam lệnh cho đám người chuyển cái bàn đi, tạo ra một chỗ trống để cháu mình thử chùy thần một lần. Cùng Chí khoanh tay ôm ngực chăm chú nhìn, cũng muốn biết uy lực thực sự của Hình Thiên Chùy ra sao.

Âu Dương Tuân cầm lấy chùy sắt, tiếp theo dùng sức đập xuống mặt đất. Chỉ nghe oành một tiếng như sét đánh. Trong tai mọi người ong ong, ào ào thối lui vài bước. Cùng Chí tuy biết thần chùy rất mạnh nhưng cũng nhịn không được giật mình. Âu Dương Tuân đứng mũi chịu sào, tất nhiên là ù tai khó chịu, sắc mặt thảm đạm, nói:

- Cây chùy này có thể nào tạo ra âm thanh lớn như vậy? Thật sự là cổ quái.

Hắn thở dốc một trận, cúi người nhìn lại sàn nhà, muốn xem uy lực thần chùy thế nào. Âu Dương Nam thấy vậy, mỉm cười hỏi:

- Thế nào? Thấy chỗ tốt chưa?

Âu Dương Tuân nhìn một hồi. Lại phì cười không lẽ phép, nói:

- Chỗ tốt cái gì, đánh mạnh một cái, chỉ tạo được một cái lỗ nhỏ như con kiến! Cây chùy có thể nào vô dụng như thế?

Vừa nói vừa cười ha hả, Lúc này trên sảnh tụ tập không ít đệ tử, mấy người nghe hẳn nói vậy, tất cả xông tới. Quả thấy một cái lỗ nhỏ như kim châm. Chùy sắt tầm thường nện xuống ít nhất phá hỏng một lỗ to, không ngờ cây thần chùy to lớn lại không làm nổi điều này. Mọi người lấy làm kỳ quái, bất giác rí tai thì thầm. Âu Dương Tuấn cười nói:

- Gia gia, không phải con đã nói rồi, cái gì mà Lôi Trạch Hình Thiên, chỉ là dọa người, đích thị là đồ rơm!

Âu Dương Nam lại bất động thanh sắc, thản nhiên nói:

- Đừng vội, trước tiên người đưa chân dẫm dưới đất một cái thử xem.

Âu Dương Tuấn giơ chân dẫm vào mặt sàn đá xanh, cười nói:

- Giống như vậy...

Chữ "Sao" còn chưa ra khỏi miệng, dưới chân đột nhiên hẫng một cái, ai ngờ lại té ngã ra. Đệ tử một bên lấy làm kinh hãi, vội vàng nâng hẳn dậy.

Âu Dương Nam mỉm cười hỏi:

- Giờ đã biết lợi hại chưa?

Âu Dương Tuấn kinh ngạc, nhanh chóng cúi đầu đi xem, chỉ thấy viên đá xanh dưới sàn sớm đã nát bấy, tạo thành một động sâu, hai bên bình thường không hề tổn hại. Hẳn ngẩng đầu nhìn ông mình, run giọng hỏi:

- Không phải chỉ phá một cái lỗ nhỏ? Làm sao biến thành thế này?

Âu Dương Nam nói:

- Người cẩn thận sờ miếng đá vỡ xem.

Âu Dương Tuân nhặt lên. Chỉ thấy đá xanh sẫm đã hóa thành bột phấn, như được nghiền nát qua cối thép. Hắn biến sắc, cả kinh hỏi:

- Gia gia,... rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Âu Dương Nam mỉm cười hỏi:

- Chùy sắt tầm thường cỡ nắm tay, cũng có thể làm vỡ vài viên đá. Với độ lớn của Hình Thiên Chùy, ít nhất phải đánh vỡ mười tảng đá to. Con hãy dùng đầu óc ngẫm lại, với cây thần chùy to lớn, sao chỉ làm hỏng một miếng đá?

Âu Dương Tuân vừa nghe, cũng thấy chỗ quan trọng. Hắn nhíu đôi mày, liền ngồi xổm xuống xem, bộ dạng hết sức chuyên chú.

Âu Dương Nam hỏi:

- Sao? Nhìn ra đạo lý chưa?

Âu Dương Tuân đứng dậy, lắc đầu nói:

- Con vẫn chưa hiểu.

Âu Dương Nam cười ha hả, đi tới đích thân cầm lấy thần chùy, giơ khắp cho mọi người xem, nói:

- Sở dĩ thần chùy có thể gõ đá thành bột phấn, chỉ vì có một ảo diệu ở đây.

Mọi người thấy ngón tay lão chỉ vào trên chùy, vội vàng duỗi đầu đến xem. Thấy trên đó gồ lên một chỗ như châm nhọn. Mọi người a một tiếng, đều có cảm giác kinh ngạc.

Âu Dương Nam chỉ vào châm nhọn nọ, nói:

- Các người đừng nhìn cây chùy lớn, thực ra lực va chạm tụ ở chỗ này, như thế mới không phá hủy trên diện rộng.

Mọi người thấy châm nọ còn nhỏ hơn cả đầu kim may, ai ngờ lại có thể chịu được lực đạo va chạm hùng hồn, nhất thời đều thấy khó tin, không biết thần chùy làm bằng chất liệu gì.

Vẻ mặt của Âu Dương Tuân đầy nghi hoặc, hỏi:

- Nhưng đá xanh nát vụn thành phấn, là chuyện gì xảy ra?

Âu Dương Nam mỉm cười, hỏi ngược một câu:

- Nói, rèn sắt chú trọng nhất là gì?

Âu Dương Tuân xuất thân thế gia, gia học sâu xa, liền không chút nghĩ ngợi nói:

- Rèn sắt cho cứng, chú trọng ở dùng lực cho tốt.

Âu Dương Nam gật đầu khen hay:

- Đáp hay lắm. Nói thêm một chút, cái gì gọi là lực cho tốt?

Âu Dương Tuân ngẫm nghĩ một hồi, nói:

- Khí lực mạnh, đó là lực tốt.

Âu Dương Nam cười ha hả, nói:

- Cái nhìn của thứ con trẻ!

Lão vẫy tay triệu đám môn nhân tới, hỏi:

- Ngày thường các người rèn sắt, biết có mấy thành lực đạo trên phôi?

Mọi người mặt lộ nghi vấn, không biết lão hỏi ý gì. Cung Chí tiến lên đáp:

- Hồi bẩm sư phụ, Đúc kiếm sư rèn sắt, hao mất chín thành lực đạo vào trên mặt phôi, chỉ còn một thành khí lực quán chú vào trong tâm phôi mà thôi.

Âu Dương Nam vuốt râu cười to, nói:

- Không hổ là đại sư ca của các người, tầm nhìn có chỗ bất phàm.

Lão nhúm bột phấn đá xanh lên, nói:

- Khi rèn, chú trọng không phải dùng lực mạnh, mà phải đem lực đạo truyền vào trong tâm phôi sắt, mới có thể rèn đúc tính thép, đẩy tạp tồn tinh. Dùng búa rèn tầm thường, tất lãng phí nhiều khí lực, tám chín thành lực đạo đều đánh vào mặt ngoài phôi, riêng có "Lôi Trạch Hình Thiên Chùy" dựa vào điểm châm nhỏ nọ, liền đủ lực truyền vào tâm phôi, ngàn cân lực đánh vào, cái gọi “nhất trùy thành cương” chính là đạo lý này.

Âu Dương Tuân cả kinh nói:

- Nhất trùy thành cương? Dựa vào pháp môn này, mới có thể khiến đá nát thành phấn?

Âu Dương Nam gật đầu nói:

- Không sai. Sở dĩ Hình Thiên Chùy được xưng thiên hạ đệ nhất thần chùy, cũng là vì như thế.

Lúc này Âu Dương Tuân đã thu hồi ý nghĩ xem thường. Hắn vuốt ve thần chùy, mặt lộ vẻ tán thán, nói:

- Hay cho một cây chùy thần! Lực đạo mạnh mẽ, rồi lại ảo diệu như thế. Có thần chùy này, nhất định chúng ta có thể đúc ra thần binh sắc bén đệ nhất thiên hạ!

Âu Dương Nam đang mỉm cười, nghe bốn chữ "Đệ nhất thiên hạ", sắc mặt lại biến đổi, bộ dáng không còn tự tại như vừa rồi.

Nắng ấm chiếu khắp trời trong, xế chiều ngày mười ba tháng mười, đã gần đến bữa tiệc của Âu Dương gia. Thanh Y Tú Sĩ từ Cửu Hoa Sơn tới mừng thọ, sớm dẫn đồ đệ rời đi. Lữ Vân vẫn còn trong phủ, nhớ tới thọ lễ, hết hoảng không biết làm sao cho phải.

Đang hoảng loạn, thấy Cố Thiển Hề chậm rãi đi vào sảnh. Lữ Vân mừng rỡ, lập tức chạy tới, hỏi:

- Thiển Hề! Đêm qua không phải nói thay ta chuẩn bị thọ lễ, sắp đến xế chiều, sao quà tặng vẫn không thấy bóng dáng?

Cố Thiển Hề ồ một tiếng, che miệng nói:

- Ai dà, thiếp đã quên việc này!

Lư Vân xoa xuýt đôi tay, nói:

- Hồng mất, lát nữa không lễ tặng, làm thế nào cho phải? Ài... Không được, đi mua mấy quả đào mừng thọ cho có lệ đi!

Cố Thiển Hề lắc đầu nói:

- Hôm nay Âu Dương lão gia mở tiệc chiêu đãi lão bá tánh, không còn ai mở cửa buôn bán.

Lư Vân lộ vẻ sầu thảm, nói:

- Đành vậy! Chỉ còn cách cáo ốm không đi.

Cố Thiển Hề thấy chọc ghẹo hẳn đã đủ rồi, lúc này cười nói:

- Được rồi, không ăn hiếp chàng nữa. Chúng ta đi lấy thọ lễ thôi!

Vừa nói kéo Lư Vân, hai người đồng loạt đến thư phòng. Lư Vân vui vẻ nói:

- Thì ra thọ lễ ở trong thư phòng, nàng giấu nơi nào vậy? Đêm qua sao ta không thấy?

Cố Thiển Hề cười nói:

- Chàng đừng vội. Đêm qua không thì lát nữa liền thấy.

Hai người đi vào, bên trong bày toàn sách vở, không thấy tung tích của thọ lễ. Lư Vân mi sầu mặt khổ nhìn ý trung nhân. Cố Thiển Hề lại cười cười,

đưa tay chỉ vào bàn sách. Lư Vân ồ một tiếng, hỏi:

- Ở trên bàn sao?

Hắn đi tới, cẩn thận lật xem một hồi. Chỉ thấy trên bàn đều là tạp vật không đáng giá, bất giác cau mày nói:

- Nàng... lại trêu chọc ta , ài, lúc này còn giỡn nữa...

Cố Thiển Hề ấn hấn ngồi xuống ghế, duỗi bàn tay thon nồn đến, cười nói:

- Thọ lễ đến đây!

Vừa nói vừa để một tờ giấy trắng trên bàn.

Lư Vân cau mày hỏi:

- Giấy trắng?... Đây cũng là thọ lễ?

Cố Thiển Hề không đáp, cười dài với lấy một cây bút lông. Lư Vân thăm thiết nói:

- Thêm một cái bút? Đây không phải quá cùng quẫn sao?

Cố Thiển Hề cười khúc khích, nói:

- Ai muốn tặng bút? Là ta muốn chàng vẽ tranh, viết vài chữ!

Lư Vân bưng tỉnh đại ngộ. Thì ra Cố Thiển Hề muốn hắn múa bút thành lễ, lúc này lắc đầu liên tục, nói:

- Chữ của ta không đáng tiền, có thể nào đem tặng cho người?

Cố Thiển Hề nghiêm trang sắc mặt, nói:

- Chàng là Trạng nguyên năm Kỷ Ty, nhất giáp tiến sỹ cập đệ, đối đáp tuyệt diệu cùng Thánh thượng trên điện Thừa Thiên, văn danh lan xa thiên hạ. Đừng tự xem nhẹ mình như thế nữa.

Lư Vân đột nhiên tỉnh ngộ, vui vẻ nói:

- Thì ra là thế, sao ta không nghĩ ra?

Cố Thiển Hề giao bút vào tay Lư Vân, lại nói:

- Với danh tiếng của tân khoa Trạng nguyên, đích thân vẽ tranh đề chữ nào phải việc tầm thường? Thứ nhất mang ý vui mừng, thứ hai mang vẻ tôn quý, người ta cầu còn không được nữa!

Lư Vân mừng rỡ, lập tức đề bút, không bao lâu liền vẽ ra một bức "Tuế Hàn Tam Hữu Đồ" (1). Tài văn của hãn cao tuyệt, tuy chỉ ít nét nhưng cứng cáp có lực. Cố Thiển Hề khen:

- Hay cho chàng Lư lang, đông sang kéo tới giá rét, Tùng Trúc Mai quả là rất hợp.

Nàng thuận miệng bình luận, lại là khen không dứt miệng. Thứ nhất "Tuế Hàn Tam Hữu Đồ" đúng là tác phẩm xuất sắc, thứ hai là tranh của tình lang, dù có nguếch ngoác như gà bới thì cũng được ưu ái vài phần, thẳng đưa Lư Vân lên tận trời.

Lư Vân đỏ mặt thầm nghĩ: “Nghe nàng nói như vậy, ta được xếp vào hàng tứ đại gia đương triều rồi sao?”

Hắn đóng quan ấn Tri châu, lại viết lời chúc mừng ở một bên. Buông bút chờ mực nước khô, đột nhiên nhớ tới Âu Dương gia tài cao thế lớn, hôm nay sẽ rất nhiều tân khách, nhớ tới chuyện giao tiếp thì không khỏi phiền lòng, nhúu mày than:

- Ta giờ là quan phụ mẫu nơi này, lại ít lui tới xã giao cùng người. Ài... Nhân tình không quen, lát nữa đừng để thất lễ mới ổn.

Cố Thiển Hề biết ý trung nhân không giỏi về giao tiếp, liền ai ủi:

- Chàng đừng ưu phiền, mọi việc đã có thiếp.

Cố Thiển Hề xuất thân nhà giàu, hạng người gì mà chưa từng thấy qua? Kê mạnh vì gạo, bạo vì tiền, người nhanh nhẹn biết làm ăn, nàng đã thấy rất nhiều, ngược lại chính trực như Lư Vân lại chưa từng thấy qua. Vì thế hắn mới chiếm được trái tim của nàng. Có điều cá tính kiên cường, chiếm tiện nghi trên tình trường nhưng quan trường lại không được. Nếu sơ xuất một lần, chắc chắn đắc tội với đám nhà giàu địa phương, Cố Thiển Hề sớm có tính toán, hôm qua hỏi thăm Hồng bộ đầu, biết Âu Dương Nam là người không chấp nệ tiểu tiết, lát nữa liền để Lư Vân ứng phó. Về phần gia quyến Âu Dương, nàng sẽ ra mặt đảm đương. Xem thủ đoạn cao siêu của Cố đại tiểu thư, lần này ra tay nhất định để già trẻ cả nhà bọn họ thần phục. Ngày sau nếu Lư Vân có thỉnh cầu gì, những người này quyết không dám chối từ.

Lúc này nước mực đã khô, Lư Vân cuộn tờ thi họa, dắt tay Cố Thiển Hề lên kiệu rồi cùng tới Âu Dương phủ.

---o0o---

Chú: (1) Bức hình vẽ ba loại cây chịu đựng được giá rét của mùa đông: Tùng, Trúc và Mai. Biểu ý tôn vinh sự cứng cỏi, nỗ lực vượt qua được thử thách khắc nghiệt.

Đào Tiểu Vũ eBook